

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Katolsk Ugeblad

105. ÅRGANG

NYTÅR 1957

NR. 1

KUN ENDRÆGTIGHED KAN REDDE FREDEN

Den Hellige Fader: styrkelse af De Forenede Nationer og Europas solidaritet

Den Hellige Faders store julebudskab til hele verden formede sig som en indtrængende opfordring til sand fred og til sikring af friheden. Paven fremsatte sit julebudskab — det allende i rækken — allerede lillejuleaftensdag om formiddagen umiddelbart efter at han havde taget mod kardinalkollegiets juleønsker. Talen udsendtes over Vatikanets radio og retransmitteredes over adskillige landes radiostationer.

Den Hellige Fader tog sit udgangspunkt i det modsætningsforhold, der ligger i det moderne menneskes faste selvtillid i dets egenskab af skaber af den »anden tekniske revolution« og den bilre virkelighed, nemlig den gennem de seneste måneder indtrådte skærpelse af frygten, og erklærede, at dersom man virkelig søger efter frihed

og sikkerhed, må det menneskelige samfund påny vide at indordne sig under Gnd som den eneste, virkelige og højeste autoritet. Pius XII understregede, at han ikke svigtede sin fredsmission ved ubetydligt at pege på, hvor farerne virkelig ligger. »Det er Vor overbevisning: kun en endrægtig (fortsættes på bagside)

Kardinal Mindszenty vil ikke blive udleveret

I regeringskredse i Washington udtaler man, at det er uvist hvor længe regeringen Kadar endnu vil tillade den ungarske primas, kardinal Mindszenty, at opholde sig i den amerikanske ambassade. Man er imidlertid ikke til sinds at ville udlevere kardinalen som fange til kommunisterne. I ungarske emigrantkredse har man opkastet spørgsmålet om hvad der vil ske, dersom regeringen Kadar skulle forlange kardinalen udleveret. Kardinal Mindszenty er ikke i stand til at modtage besøg i ambassaden, har ingen muligheder for kontakter med omverdenen og kan ikke foretage sig noget som helst.

Et medlem af kongressen, Thomas Dodd (Connecticut) har for den amerikanske kongres indbragt forslag om, at man burde indbyde kardinal Mindszenty til at tale i kongressen. En talsmand for regeringen betegner dette som en umulighed, eftersom kardinalen ikke er i stand til »at rejse frit«. Man er af den mening, at kardinalen vil komme til at dele skæbne med Imre Nagy, dersom han vil forlade ambassaden i Budapest (KNA).

Et af de seneste billeder af den Hellige Fader: Pave Pius XII retter fredsappellen til hele verden efter de russiske overgreb mod Ungarn.

PAVENS JULEBUDSKAB

Sct. Knud Lavard

Julebarnet
fra Ingenmandsland

Kardinal og memoirer

Kirken på Island

Ærkebiskop og diplomat

Vatikanet kender intet til „Mindszenty-memoirer“

I anledning af forskellige østrigske bladets offentliggørelse af »memoirer af kardinal Mindszenty« erklærer det Apostoliske Nuntiatur i Wien, at disse memoirers autenticitet ikke er bekræftet af Vatikanet. I bladenes forudmeddelelser om disse memoirer, som skal være dikteret af en ungarsk præst ved navn Josef Vecsey, udtales det, at såvel Vatikanet som den amerikanske regering bekræfter rigtigheden af disse. Nuntiaturet i Wien erklærer, at Vatikanet intet kender til disse påståede Mindszenty-memoirer. Også i kirkelege kredse i Wien er man ligeledes skeptisk overfor memoirerne (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

KØDHALLE

Amagerbrogade 212 A
Telefon Amager 6390
Robert Hansen

Leverandør til de katolske Institutioner

ROMAN KUSIER

Murermester
Telf. Nivå 150

Udfører arbejde ved
Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiohshjem

KSK

**Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni**
Nørregade 15 C. 9270

Andr. Krøyer's Boghandel

v. Chr. Henningsen
Nørrebrogade 18 B . C. 6638
Papir . Stort Boglager . Fyldepenne
Leverandør til katolsk Centralskole

L. F. Nielsen

SNEDKERMESTER
LINDHOLMSVEJ 36
Telefon Damso 2048

Udlærer Arbejdet for de katolske Institutioner

**absolut
ABSALON**
naar Forsikring skal tegnes

Benyt

HANDELSBANKEN

som Deres bankforbindelse

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Horsens

Installationsforretningen »Lyset«

Alt elektrisk installationsarbejde udføres.
Høreapparater reparereres på eget værksted
og alle typer batterier og ledninger til
høreapparater føres.

— Installatør for de katolske institutioner.

Laur. Pedersen aut. Installatør
Torvet 10 . Telefon 618

Edvard Petersen

Kul — Koks

HAVNEN 3 . TELEFON 72
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt vore Annoncører!

S. Henningsen

Slagtermester

Kattesundet 22 . Telefon 1351
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Filtborg's Eftf. C. Broe Rasmussen
Telefon 1068 . Graven 16
Specialitet: URE og BRILLER
Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Sensation i Vatikanet

- eller hvad sparsommelighed kan afstedkomme

I sommer var det pavelige politi iøvrigt skydeskive for en af de små sensationer, som til visse tider er så velkomne på redaktionerne. I store dele af verdenspressen cirkulerede der en historie om nogle smarte personer, som det skulle være lykkedes — i samarbejde med et rejsebureau — at få fingre i et betydeligt — dog ikke nøjere bekendt — dollarbeløb ved at forfalske adgangskort til audienser i Vatikanet og senere sælge disse kort til fantasipriser.

Meddelelsen, der fremkom i pressen, lød således: »De offentlige audienser i Vatikanet har næppe nogensinde været så livligt besøgt som her i sommer. Der har faktisk været tre gange så mange audienssøgende som ventet. Audiensen betragtes imidlertid ikke som et turistobjekt, og det er udelukkende det pavelige kancelli, der udfærdiger adgangskort. Vatikanets politi beskæftiger sig imidlertid i øjeblikket med et delikat anliggende. Politiet i Rom har endvidere i samråd med Vatikanerpolitiet arresteret chefen for samt en række medarbejdere ved et kendt rejsebureau i Rom. Disse hævdes at være medlemmer af en liga, der skal have solgt ved eftergjorte adgangskort til audienserne i Vatikanet for indtil 100 dollars pr. stk.«

— — —
Og her er så historien — i bedste fader Brown-stil!

I den gloende sommervarme stod der som så ofte før i Roms gløvedige historie en lang kø på flere tusind mennesker foran den historiske bronceport ved indgangen til Vatikanet. Der var en to-tre timer til Audiensens begyndelse. Så snart schweizergardisterne havde givet »fri bane«, begyndte strømmen at passere kontrollen i bronceporten, hvor enhver foreviste de uomgængelige nødvendige adgangskort, der imidlertid altid udleveres gratis. Passagen forbi schweizerne gik som altid hurtigt, let og i al venskabelighed. Schweizerne dirigerede strømmen, medens gendarmen og civile kontrollører rutinemæssigt kiggede på adgangskortene — »tysk pater med ti pilgrimme, ti kort, bitte schön, amerikansk gruppe med halvtreds personer, halvtreds kort, o.k.«, og så fremdeles.

Pludseligt blev der imidlertid et stop i kontrollen. En gendarm tilkaldte en kollega, kollegaen sendte bud efter en civilklædt kontrollant, kontrollanten tilkaldte en schweizergardist. Køen blev større og større. I køens nærmeste del kunne man se, at der var noget på færde, medens man bagest i køen ikke kunne se grunden til stoppet og derfor masede på. Den tilkaldte schweizergardist kom tilbage og dirigerede køen om til en anden kontrol. Køen bevægede sig som en kæmpeslange og ved den første kontrolplads blev der kun ialt tresindstyve perso-

ner tilbage. De var under førerskab af en høj, yngre mand, der snart var indviklet i en ivrig disput med de to gendarmen og den tilkaldte kontrollør. De tresindstyve adgangskort, som han ivrigt gestikulerede med, afslørede, at han var selskabets rejseleder. Der var ikke noget at indvende på mandens iver, men imponere gendarmene, det kunne han ikke. Disse syntes tværtimod bare at være henrykt over, at der for engangs skyld var »noget på færde«. De havde såmænd gerne trukket tiden endnu længere ud, men Pius XII er en præcis pave — der måtte altså gøres noget. Der skete da det, at rejselederen blev anmodet om at følge med til Vatikaner-gendarmeriets vagtstue, hvor den vagthavende kommandant beklagede dybt, »men adgangskortene var desværre ikke rigtige — der manglede ordet gratis på dem«. »Hvordan i alverden havde den herre fået fat i kort, der alle uden undtagelse manglede betegnelsen gratis, der står trykt på alle rigtige adgangskort?«

Den pågældende herre havde imidlertid så sandt som han stod her fået dem gennem sin gode, gamle ven, hans højærværdighed monsignore B., der er rektor ved et stort kollegium i Rom, og desuden konsulter ved flere romerske kongregationer, dekoreret adskillige gange af forskellige statsoverhoveder — og af hvem han iøvrigt plejede at få adgangskort til audienserne!

Det hører imidlertid til romersk lyd aldrig at lade sig imponere. Beherskelse, formfuldendthed og korrekthed præger alt, hvad der har noget offi-

cielt over sig. Og med den mest ud-søgte og standsmæssige høflighed fremhævede kommandanten, at han selvfølgelig ingenlunde tvivlede på, at rejselederen var i god tro, men på den anden side havde han afgjort svært ved at mistænke il reverendissimo ed illustrissimo monsignore e rectore B. for at have skaffet den herre tresindstyve adgangskort, på hvilke der manglede ordet gratis.

Efterhånden som tiden skred frem blev rejselederen så tilpas irriteret, at han forlangte, at kommandanten omgående satte sig i telefonisk forbindelse med il reverendissimo ed illustrissimo monsignore, hvilket kommandanten da også omgående gjorde. Monsignore B. var dog uheldigvis ikke hjemme. Ny opringning — til højeste instans, under hvem kortuddelingen sorterer, il Maestro di camera: »— om monsignore B. skulle have fået overladt tresindstyve adgangskort til dagens audiens?« Il Maestro di camera kunde ikke svare sådan på en studs, man havde i løbet af de seneste dage uddelt godt og vel 40.000 adgangskort, men sagen skulle blive undersøgt snarest muligt, og kommandanten skulle få besked en af de allernærmeste dage.

Efterhånden begyndte der at blive uro i rejselederens gruppe af frygt for, at man ikke skulle nå at komme med til audiensen. De, der stod tilbage, så hvorledes hele den øvrige kø efterhånden forsvandt bag bronceporten. Audiensen kunne faktisk begynde nårsomhelst. Og det ejendommelige i, at der stadig stod tresindstyve mennesker og ventede på at komme ind, begyndte så småt at vække opmærksomhed, selvfølgelig var der også nogle journalister på pletten.

For disse sidste var sagen klar: her var »bid«; hvis de tresindstyve adgangskort adskilte sig fra de mange tusind andre kort, så var de forfalsket, det var oplagt, og det var »stof«. Og eftersom rejselederen var ført til kommandantens vagtstue, så betød det, at såvel chefen for rejsebureauet samt flere af de der ansatte måtte være indblandet i sagen, og at det var et anerkendt rejsebureau — ja, så var spillet jo faktisk gående. Og årsagen til falskneriet kunne som i så mange andre tilfælde simpelthen kun være — dollar.

trække i den, fik han et rask stød i siden, og med det samme klemte kammeraten sin næve om hans puls. I samme øjeblik slap også kammeraten sin lommelygte, der trillede ind under sengen. Og da de nu begge to bukkede sig ned for at lede efter den, blev de lamslået af rædsel. Sengen var nemlig undermineret, og det var gjort på den måde, at hvis man løsnede rebet, der bandt barnet til sengen, så eksploderede minen.

Et par sekunder stod de tre finner — vagten var blevet tilkaldt ved et pift — som naglet til stedet og uden at kunne mæle et ord. De havde været ude for en del råhed, men mage til djævelsk ondskab havde de ikke kunnet forestille sig. At man på denne umenneskelige måde kunne udsætte et stakkelse uskyldigt barn til en forfærdelig død og samtidig spekulere i fjendens menneskelige følelser! Med megen omhu gik de tre finner nu i gang med at demontere denne russiske helvedesmaskine, idet de forsøgte at skille barnet, der nu gav sig til at vræle for alvor, fra den sprængfærdige ladning. Det var Jänttinen, en firskåren finne, en sær indesluttet fyr, der tog fat i barnet og løftede det op af det våde og ildelugtende sengetøj. Det var også ham, der senere i træskuret sad med barnet på skødet og skaffede den lille — det viste sig at være en dreng på ca. et år — det første hårdt tiltrængte måltid, idet han tyggede et stykke rugbrød og så med tommelfingeren lempede grøden til drengens læber, alt inens kammeraterne stod omkring og med tilbageholdt munter-

hed så til, hvordan Jänttinen, der var maskinarbejder af sit fag, her afslørede sig som den fuldkomne amme. Indtil da var alting gået godt. Men nu stillede den lille Ivan, som mændene omgående havde døbt hittebarnet, patruljen for et så godt som uløseligt problem. Hvad skulle der blive af den lille, når det gjaldt om at bryde op og fortsætte det farlige togt gennem ødemarke? »Man kan da ikke lade barnet i stikken«, havde Jänttinen sagt, uden at se op fra sin syssel med Ivan. »Om han måske havde tænkt sig at have en barnevogn med på turen?« spurgte Heiskanen, der havde ansvaret såvel for patruljens vel og ve som for det militære foretagendes fuldførelse. »Det kunne de bare lade ham om«, sagde Jänttinen mere mut end nogen sinde.

Da patruljen næste dag i morgengryet med et ryk satte sig i bevægelse, var den otte mand stærk. For den sidste i flokken — det var Jänttinen — bar i en bylt dinglende på brystet den lille Ivan. Det gjorde det jo ikke lettere for ham på denne anstrengende tur, at han hele tiden skulle være betænkt på barnet. I pauserne satte han sig gerne i en lille afstand fra flokken, for hverken at genere eller blive generet, når han gjorde Ivan i stand og proppede ham med mad for resten af dagen eller natten. Jänttinen bar alle genvordigheder med en mors selvfølgelige offervilje. Kun en eneste gang kom han til at fortryde, at han havde påtaget sig denne byrde. Men da var det også på et hængende hår gået galt for hele mandskabet. Det var, da finnerne ved en skovrand måtte trykke

sig bag træerne for ikke at blive opdaget af tæt forbigående russiske poster. Da blev det hedt om ørene for den ulykkelige plejefar. For hvis Ivan under disse omstændigheder kun gav det mindste kuk fra sig, så var de tabt. I sin våde stak Jänttinen sit ansigt ind i bylten og hviskede alle de små kæleord, han efterhånden havde vænnet sig til at bruge, når Ivan skulle spise eller sove. Og det hjalp.

Truppen nåede da også velholdent hjem til fronten. Det var på helligtrekongersdag 1942. Historien om det underminerede hittebarn blev fortalt langs med hele den finske front — til skræk og advarsel. Imidlertid var Ivan blevet anbragt på et hjem for forældreløse børn, og Jänttinen skulle hjem på orlov. En aften, da han på en lille station sad og ventede på toget, der skulle føre ham hjem til kone og børn, og han for tidsfordriv langede efter en gammel avis — den var krøllet og plettet af kaffe — faldt hans øje på sit hjemsteds navn. Det stod nemlig sat i store bogstaver over det halve af bladet. Da blev den stærke mand besvimelsen nær. For da erfarede han, at russerne havde bombet hans landsby, og at hans hus havde fået fuldtræffer. Hans kone og børn stod opført på listen over de omkomne. Da vidste Jänttinen, at han fra nu af ikke længere havde noget menneske at leve for på hele den vide jord, hvis ikke der havde været en lille Ivan fra ingenmandsland.

S. W.

(Frit efter Edzard Schapers bog »Das Christkind aus den grossen Wäldern«)

Katolsk Ugeblad

UGEBLADET præsenterer sin kalender

Så begynder vi da et nyt år. Man plejer med et par ord at dvæle ved de bestræbelser, der fra forskellige internationale kredses side er blevet gjort for at lave om på kalenderen. På et vist tidspunkt mente man, at det endelig var ved at blive alvor, og man skulle til lidt syrligt at konstatere, at det er den slags ting, som F.N. kan bringe i orden, mens det ligger mere tungt med de virkelig presserende sager. Men lige i øjeblikket ser det end ikke ud til, at kalenderen kan samle nationerne i enighed.

Hvis vi fik en sådan reformeret kalender, hvor hver dato i året faldt på samme ugedag, ville det spare os en styrtende bunke penge til årlige kalendere. Den samme kalender kunne hænges på væggen, til den måtte fjernes af hygiejniske grunde, og man slap for år efter år at overføre familiens fødselsdage i en ny lommekalender, for også denne kunne med varsom behandling holde i en årrække.

Det ville på den anden side også frembyde triste momenter. Vi taler ikke blot om de stakler, der resten af deres liv skulle være fordømt til at holde fødselsdag på en mandag uden

håb om nogensinde at kunne holde fri på denne dag. Vi tænker blot på, at afveksling altid er et krydderi og i dette tilfælde et højest uskyldigt krydderi på tilværelsen. Vi vil faktisk nødtig undvære glæden ved at kikke på, hvordan datoer og fester falder i det nye år. Måske vi nu her i 1957 er lidt skuffede over den sene påske og finder det næsten naturstridigt, at fastelavn ikke kommer før ind i marts, men det er trods alt en afveksling, som de fleste vil foretrække frem for idel stivhed.

Mens således kalenderne fortsat veksler, forærer mange firmaer deres kunder en nytårsgave i form af det nye års kalenderprogram. Det gør mange blade også. Flere katolske blade i udlandet forærer læserne en nydelig kalender med smukke farver. Det har de råd til. Vort lille lands beskedne katolske folketal tillader ikke dette blad tilsvarende overdådighed, og vi vil da heller ikke gerne gå hverken D.K.K.F.s katolske lommekalender eller Ansgariusforeningens vægkalender i bedene. Men for ikke helt at svigte læserne, forærer vi dem nedenfor på ganske få linier en hel kalender, som De kan bruge i hele dette århundrede samt også til at finde hver datos placering i ugens løb for det forrige og det følgende århundrede. Altså en hel kalender fra år 1800 til år 2099. Klip den ud og gem den — eller bedre endnu, lær den udenad. Den er ikke sværere, end

at det lader sig gøre at have den i hovedet.

Vi vil finde ugedagen for en bestemt dato, f. eks. 20. august 1957. Vi begynder med de 57 og lægger dertil en fjerdedel af dette tal, idet vi bortkaster en eventuel brøk. Fjerdedelen af 57 er 14, som lagt til de 57 er 71. Hertil lægger vi datoen, der er 20. Nu har vi 91. Og så skal vi lægge et tal til for måneden. Begynder vi med januar er disse tal 1-4-0-2-5-0-3-6-1-4-6. (Skulle året være et skudår, bliver de to første månedstal hvert 1 lavere, altså 0 og 3). August-tallet er det ottende i rækken og altså 3. Lagt til det øvrige har vi summen 94. Dette tal dividerer vi med 7, idet vi kun bekymrer os om, hvor stor resten bliver. 7 op i 94 er 13 med resten 3. Og nu skal vi blot huske, at rest 1 betyder søndag, rest 2 mandag, rest 3 tirsdag o.s.v. indtil rest 0 lørdag. Den 20. august i år er altså en tirsdag.

Hvis året var i forrige århundrede, skal der yderligere lægges 2 til og er det i næste århundrede tillægges der 6.

Et eksempel til: 2. april 1801. Først 1. Fjerdedelen er 0. Tilsammen 1. Hertil datoen 2. Tilsammen 3. Hertil april, der er 0. Tilsammen 3. Endelig århundredets tal, der som sagt er 2. Alt i alt 5. Divideret med 7 resten 5. Dagen var en torsdag. De kan selv kontrollere rigtigheden med danmarkshistorien. Som bekendt fandt slaget på Reden sted selve skærtorsdag.

mellem ham og kong Niels. Med rette måtte Niels og hans søn Magnus formode, at valget ville falde på Knud og ikke på Magnus, når der efter kongens død skulle holdes kongevalg. Det lykkedes én af hans værste modstandere, Henrik Skadelår, i al hemmelighed at få Magnus ophidset til en afskyelig mordplan.

Da Knud drog til det kongelige julegilde i Roskilde i 1130, besluttede de sammensvorne at myrde ham. Planen kom dog ikke til udførelse. Den 6. januar 1131 drog Knud til Haraldsted for at besøge sin kusine Cæcilia, martyrkongens datter, som var gift med den tidligere vestgøtiske jarl Erik, høvdingen over Falster. Nu besluttede ugeringsmændene at benytte lejligheden. Tidlig om morgenen den 7. ja-

nuar sendte Magnús bud efter Knud til en fortrolig samtale. I forvejen havde de sammensvorne lagt sig på lur i skoven ved Haraldsted. Det kom til et sidste møde mellem de to kongesøner. Efter et kort ordskifte greb Magnus sit sværd og kløvede hans hoved fra venstre øre til højre øje, mens de øvrige sammensvorne gennemborede hans legeme med deres lanser.

Snigmordet vakte den største forfærdelse og sorg i landet. En uge efter fødte Knuds hustru Ingeborg, en russisk fyrstedatter og søsterdatter af Niels' dronning Margrete, i Slesvig hans eneste søn til verden, den senere kong Valdemar den Store.

Knuds venner besluttede at begrave hans legeme i Roskilde, men kong

(fortsættes side 13)

NOTER

Ny sognepræst i Ordrup

Den hidtidige sognepræst ved set. Andreas kirke i Ordrup, père Pierre Gregoire OP, er udnævnt til chef for dominikanerpatrene af den franske provins i Skandinavien. Som følge heraf er père Gregoire fratrudd posten som sognepræst i Ordrup og er her blevet afløst af père P. Vian OP, der blev indsat i embedet af generalvikaren, mgr. C. Flandrup, umiddelbart inden jul.

*

Det næste nummer af Ugebladet udkommer som normalt til søndag 13. januar.

*

Ved en beklagelig fejllagelse er kunstneren, der har skåret linolsnittet i vort julenummer (side 589), blevet nævnt som G. Reinhardt, medens det virkelige navn er E. Reinhardt.

Julebarnet

fra Ingenmandsland

Det var ind under jul 1941. Dengang var det Finland, der stod i en heltemodig, om end fortvivlet kamp mod den pansrede russiske kolos. Russerne havde lige foretaget en tilbagetrækkende bevægelse over hele fronten. Da var det, at en finsk skipatrolje, ialt syv mand, blev udsendt for at rekonoscere en udstrakt rydning mellem Östskarelens endeløse skove og undersøge, om fjenden muligvis endnu lå i baghold i de der spredte små landsbyer. Det var i den største af disse landsbyer, Kangasjärvi, at de syv finner ville komme til at stå over for en usædvanlig overraskelse. Som altid havde de nærmet sig byen under anvendelse af alle mulige forsigtighedsregler. I stor afstand havde de gennem kikkerten omhyggeligt iagttaget den tilsyneladende uddøde landsby og spejdet efter tegn på liv. Røgfaner sås der ikke over tagene, men måske var det på grund af blæsten og den stadig neddryssende sne. Da patruljen langt om længe mere krybende end gående havde nået et træskur ved byens udkant, var mændene klar over, at nu gjaldt det om at gå endnu mere forsigtigt til værks. Russerne var lumske. Og den forbandede nysne hindrede ikke blot udsigten. Den gav også hver eneste undermineret gade et hyklerisk uskyldigt udseende. Derfor kunne korporal Heiskanen ikke noksom indprentede mændene at gå varsomt frem. Ved mærkets frembrud listede de af sted i små hold på to og to og tre. De sneg sig fra gavl til gavl, spejdende og lyttende og i stadig angst for, at helvedet pludselig skulle bryde løs. Da skete det, at i den åndeløse stilhed og den uhyre spænding en soldat fra tremandsholdet, som han sammen med sine to kamerater sad der sammenkrøbet og dukkede sig under en usynlig trusel, løftede sin pegefing. Ja, nu var også de to høre det. Var det måske en kat, der var blevet indespær-

ret og nu var ved at omkomme af tørst eller sult? Eller skulle der virkelig være et spædbarn, der var blevet efterladt af de flygtende beboere. Her måtte de skaffe sig syn for sagen, men stadig uden at slippe af på forsigtigheden. For det kunne aldrig være så galt, uden at det for russerne kunne være ret. En huggeblok blev trillet til husets åbne dør og derfra ved hjælp af en stang skubbet gennem forstuen

og helt ind i rummet, hvor lyden var kommet fra, og hvor den momentan forstummede. Da den ene af mændene rettede lyskeglen af lømmelygten mod sengen, så de to mænd — den tredje holdt vagt uden for husets indgang — et spædbarn, der med sine store sorte øjne stirrede mod den urolige lysstråle. Da barnet atter satte til at græde, ville den ene mand tage det op. Men så mærkede han, at den lille var bundet fast til sengens bund. Da han nu også famlede efter sløjfen for at

NYTÅR 1957

NYTÅRSFORSÆTTER

Disse linier står at læse i epistlen til nytårsdag — og vi burde tage dem som motto for det kommende år!

Ved årets begyndelse gør mere besindige mennesker sig som regel deres tanker om, hvad det kommende år mon vil bringe samtidig med, at de ønsker hinanden alt godt. Det ligger jo imidlertid i højere magters hænder — men vi bør under alle omstændigheder »leve retfærdigt og fromt i denne verden«.

I bibelens sprogbrug betyder disse to ord et og det samme: i det gamle testamente var det at være from, gudfrygtig, det er det samme som at være retfærdig. Det var imidlertid også lettere at være from på Vor Herres tid, betingelserne var mere til stede. Israel var en »Guds-stat«, et theokrati, hvor religion var det fundamentale i hele tilværelsen; religionen gennemtrængte hele kulturen. Og hvordan er det idag? Der findes — Gud være lovet — endnu kredse, hvor det hører til god tone at gå i kirke, men det er som øer i verdenshavet. Religionen trænges mere og mere i baggrunden i det offentlige liv, og overfor den »fromme« har man idag kun et medlidende skuldertræk tilovers. Det, at være from og samtidig et moderne menneske, synes at være umuligt.

Men netop her ligger opgaven for os! At leve retfærdigt og fromt i denne verden! Netop i vor verden, med al dens anti-religiøsitet, dens for-gudelse af det materielle og hele dens kulturelle tilbagegang. Men man skal ikke være et hængehovede — det står der ikke noget om i dagens epistel. Vi skal derimod søge at genoplive sand fromhed, ægte fromhed, der ikke består i overdrivelser eller selvudslettelse. Vi skal søge at lade hele vort liv gennemtrænge af den ægte kristne ånd, ikke fortabe os i overdrevne fromhedsøvelser — Vor Herre sidder ikke og tæller antallet af årets knæbøjninger, men han ser til, om vi bøjer vore knæ!

Vi ønsker hverandre sundhed og helse, held og lykke i det ny år! Men lad os ikke glemme epistlens ord til os — thi det er dem, der »tæller«, dem, der afgør, om det ny år bliver frugtbart eller ufrugtbart, om vi gør os fortjent til evigheden. Amen.

Sognepræsten.

„Sancte Knud, du hertug fin“ - -

For 50 år siden blev den katolske sognekirke i Ringsted bygget til minde om den hellige Knud Lavard. I år vil der aller blive indviet en ny sognekirke (i Kongens Lyngby) til ære for den i middelalderen så folkekære hertug Knud. Der er derfor en særlig grund til at mindes hans dødsdag d. 7. januar.

»Sancte Knud, du hertug fin,
hjælp os och i himmerig ind,
naar dette lifff fanger ende«.

Således sang henfarne slægter endnu længe efter reformationen. Det er et troværdigt vidnesbyrd om, hvor levende Knud Hertugs helgenry har

Knud Lavard — som den kristne helt, med spyd og ciborium (kalkmaleri fra ca. 1450, Vigsted kirke).

holdt sig i den menige mands bevidsthed. Når man læser om denne helgens levned i det korte uddrag af hans vita, som endnu er bevaret i de middelalderlige liturgiske bøger, kan man heller ikke andet end beundre hans store og ædle personlighed.

Knud Lavard var af høj byrd. Han fødtes, så vidt vi ved, den 12. marts 1096 i Roskilde. Sit døbsnavn fik han efter sin farbrøder, martyrkongen Knud. 7 år gammel mistede han sine forældre. Hans fader Erik Ejegod døde på sin berømmelige pilgrimsfærd til det hellige land på øen Cypern. Hans moder, dronning Bodil, nåede pilgrimsrejstens mål, men døde kort efter på Oliebjerget og blev begravet i Josafats dal ved Jerusalem. Det foreldreløse kongebarn opfostredes hos den sjællandske høvding Skjaln Hvide og

fandt i den ny dronning Margrete Fredkulla en moderlig veninde. Et flerårigt ophold hos saksernes nægtige hertug Lothar blev af afgørende betydning for hans alsidige udvikling.

1115 lagde han grunden til sit livs store gerning ved at opnå den for hele rigets sikkerhed så vigtige stilling som jarl i Sønderjylland.

Det lykkedes ham forholdsvis hurtigt at bringe voldsgerninger og ufred til ophør, forsvare rigets sydgrænse, sikre handelens forbindelseslinier sydpå og betrygge sejladsen på Østersøen mod sørøverne. 1127 opnåede han kongemagten over det vendiske folk og obotriterne i det østlige Holsten og vestlige Mecklenburg. Ved sin kloge og energiske optræden formåede han snart overalt at bringe ro og orden til veje. Han glemte heller ikke »at udbrede og smykke Herrens hus«, som

Ringsted-legenden siger om ham. Særlig optoges han af missionen blandt venderne, der på hans tid for en stor del var hedninger endnu.

Under sit ungdomsophold hos den saksiske hertug Lothar var han kommet i nær berøring med en højstændte kristen kultur. Denne forkærlighed for åndelige strømninger i landene syd for grænsen gav sig også udslag i hans senere optræden og tænkemåde. Begavet som han var med et videre og friere udsyn end visse snævertsynede kredse ved kongehoffet, mente han, at påvirkningen af en overlegen kultur måtte være til gavn for Danmark.

At hans indstilling fandt mange tilhængere, fremgår af Knyttingsesaga, som skriver, at »hver mand i Danmark ville sidde og stå, som Knud ville det«. Som kulturbringer har han således ført sit land videre frem og lagt grunden til den kulturelle blomstringsperiode under Valdemarerne.

Omkr. 1130 stod Knud i sin fulde manddomskraft og tillige på lykkens og storhedens tinde. Han kunne som sin fader Erik Ejegod glæde sig ved at være afholdt i alle lag af befolkningen. Til byen Slesvigs borgere stod han i et særligt forhold, idet de valgte ham til oldermand i deres nægtige gilde. Men jo højere han var elsket af almuen, desto dybere blev svælget

FANGERNES BØN

En ungarer, som i årevis har siddet arresteret som »politisk fange«, men som blev befriet under landets kortvarige frihed og nu befinder sig uden for Ungarn, beretter, at de trænde fanger, såvel katolikker som ortodokse, protestanter og jøder, daglig bad en fælles bøn, som i oversættelse lyder:

Almægtige Herre,

Du, som kan knuse mennesker og folkeslag og oprejse dem igen, hør vor bøn.

Vi, som mellem fængslets mure uhindret og uforstyrret kan tale til Dig, beder til Dig:

Vær med os, som lider, og giv lindring til vore pinsler.

Den bitre kalk, Du gav os for vore synder, er nu tømt til bunden.

O, Herre, tag bageret fra os — og med Din uendelige kærlighed tilgiv os svare syndere.

Vi beder Dig, giv styrke til at bære vor straf, hvis Du finder os skyldige,

og vi beder Dig, giv os styrke til at bære de uretfærdige lidelser, dersom Du finder os uskyldige.

Vi beder Dig, lade hadet mellem mennesker snart forsvinde og give plads for Din sandhed, Kærligheden.

Vor skaber, vor Herre,

vend Dit kærlige blik mod vore uskyldigt lidende familier. Vi beder Dig mildne de lidelser, som forældre, søskende, trofaste hustruer og kærestes og vore stakkels børn må bære.

Måtte Din kærligheds lys varme vore forladte hjem og tørre tårernes væld.

Amen.

Og kort efter tikkede telegrafene og fjernskriverne fra pressebureauerne i Rom ud til alle verdenshjørner: »Pavelige gendarmer afslører liga stop forfalskede adgangskort til audienser i Vatikanet — Kortene identiske med de ægte savner ordet gratis stop — solgt til udlændinge til fantasipriser — stop — dollar«.

I mellemtiden bedyrede rejselederen oppe på kommandantens vagtstue, at han var den hæderligste af racen. Gennem adskillige år havde hans landsmand monsignore B. skaffet deltagere i hans rejseselskaber adgangskort til audienserne. Og idet rejselederen nu for hvem ved hvilken igen nævnedes monsignore B.'s navn, lyste det med eet op i hans ansigt — og med højre hånd fiskede han en gammel, krøllet konvolut op ad jakkelommen. Ecco! På bagsiden af konvolutten stod højt og tydeligt monsignore B.'s navn, samtlige hans titler og hans adresse. På forsiden stod endvidere rejselederens navn samt hans hoteladresse og værelsesnummer.

Nu lå de tresindstyve adgangskort samt konvolutten på kommandantens bord. Kommandanten holdt dem op mod lyset og granskede dem nøje — med falkeblik. Og han tænkte — så hjernen knagede. Kortene var identiske med de rigtige. Det var hævet over enhver tvivl. Men de var en smule smallere. Det var også hævet over enhver tvivl. Der manglede netop den strimmel, hvor der på de rigtige kort stod ordet »gratis«. Og så var spørgsmålet altså: hvorfor var ordet »gratis« klippet af? Kommandantens hjerne arbejdede for fuldt tryk, men han kunne ikke greje problemet. Han samlede omhyggeligt de tresindstyve kort

for at lægge dem i konvolutten. Intermezzo'et måtte anses for forbi for idag — morgendagen måtte bringe løsningen paa mysteriet.

Men løsningen lod ikke vente på sig — også tilfældighederne spiller jo som bekendt en ikke uvæsentlig rolle i verdenshistorien. Kommandanten havde sit hyre med at få kortene ned i konvolutten. Det var faktisk påfaldende besværligt. Til trods for, at de var smallere end de rigtige kort, så gik de kun ned i konvolutten med allerstørste besvær.

Montro monsignore B., der var kendt

for sin administrative sparsommelighed, skulle have klippet en strimmel af kortene for at få dem ned i konvolutten? — Kommandanten slog sig til tåls med denne sin formodning, gav rejselederen en undskyldning og ringede omgående op til vagten ved bronceanporten med ordre om at lade rejseselskabet komme ind. De tresindstyve fremmede nåede ind netop som den Hellige Fader arriverede.

Næste formiddag ringede kommandanten op til monsignore B. »Har reverendissimo måske været så venlig at skaffe adgangskort til tresindstyve af sine landsmænd til audiensen i går?«

»Ja, det var vel en tresindstyve stykker, jeg husker det ikke helt nøjagtigt.«

»Tak, det er i sin orden, men må jeg lige spørge, om reverendissimo ikke har haft besvær med at få kortene ned i kuerten?«

»Jo, det var lidt vanskeligt, jeg måtte endda klippe en strimmel af dem allesammen for at få dem ned.«

»Tak, men for en ordens skyld må jeg måske bede monsignore anskaffe nogle større konvolutter — der stod nemlig lige netop ordet »gratis« på den strimmel, som reverendissimo klippede af.«

Lidt senere, da il reverendissimo ed illustrissimo monsignore B. sad og kiggede i morgenavisen, så han hvad en gennem mange år opøvet sparsommelighed kan afstedkomme, når en af de smådjevle, der især sysler med monsignorer, med held udnytter disses dyder.

*

Såvel fortælling som tegninger er velvilligst stillet til rådighed af vor svenske kollega »Hemmet och Helgedomen».

ORIENTERING

KARDINAL, MEMOIRER - OG PUBLICITY

En stab af amerikanske økonomiske eksperter har for nogen tid siden underkastet kirken en nøje undersøgelse efter de mest moderne økonomi-videnskabelige principper og derpå afgivet en betænkning om, at kirken er »næsten ligeså godt« organiseret som en amerikansk mammutkoncern, at den kun mangler »publicity« samt at kirken reklamefolk ville kunne lære en hel del af amerikanerne. Måske mener de, der for øjeblikket udnytter den ungarske tragedie samt kardinal Mindszenty's lidelser og nød til geskæftig og indtægtsbringende publicity, at de dermed afbøder disse mangler. Der er nemlig i øjeblikket tilsyneladende hausse i Mindszenty-memoirer. De store verdens-presseagenturer tilbyder stof af denne art, amerikanske og europæiske illustrerede blade kappes om at offentliggøre løbende artikler om emnet, og alle påberåber de sig hver især, at deres Mindszenty-memoirer er de helt autentiske.

Mindszenty er idag ved at blive en ligeså aktuel figur som prinsesse Mar-

garet, Davy Crocket eller en hvilken-somhelst filmsafgud eller fodboldspiller. Alle de verserede Mindszenty-memoirer er naturligvis skrevet af kardinalen personlig eller dikteret af ham selv, og såvel Vatikanet som det amerikanske udenrigsministerium garanterer for ægtheden (de nævnte to instanser udlægges som værende lige store garantører for kardinalen).

Det hele er faktisk tragi-komisk — hvis ikke der netop var den både oprørende og rystende omstændighed derved, at man her søger at slå mønt af et menneskes personlige tragedie, af hans lidelser, hans trængsler, hans heltemod, hans befrielse og exil, alt sammen på baggrund af hans folks blodige og ufattelige lidelser. Det synes ikke at gøre det allerringeste indtryk på de respektive geschæftmagere, at Vatikanet intet kender til sagen, at det pavelige nuntiat i Wien — der må betragtes som nærmeste pålidelige instans — erklærer, at Vatikanet står fremmed overfor alle disse publikationer samt at den brogede mangfoldighed af de beretninger, der udspreddes om kardinal Mindszenty ud fra rent fornuftsmæssige grunde overhovedet ikke kan stamme fra ham selv. Det generer ej heller disse folk, at de med

den slags publikationer skader kardinalens anseelse og gør ham en meget dårlig tjeneste. Den, der ikke forstår slikt, har nemlig ingen anelse om »publicity« — for publicity er i vore dage alt. C. D.

ÆRKEBISKOP OG DIPLOMAT

Ærkebiskop Godfrey, Liverpool, udnævnt til afdøde Kardinal Griffin's efterfølger som ærkebiskop af Westminster

Ærkebiskop William Godfrey's udnævnelse til afdøde kardinal Griffins efterfølger på bispesædet Westminster vil vække udelt glæde overalt i såvel som udenfor Storbritannien. Gennem sit virke som ærkebiskop i Liverpool har han vist sig at være langt det mest erfarne medlem af hierarkiet i England og Wales.

Opgaverne som ærkebiskop af Westminster rækker nemlig langt udover diocesets grænser. Ærkebiskoppen af Westminster repræsenterer den katolske kirke i England indadtil og udadtil og fører — om nødvendigt — forhandlinger med regeringen. Han er ganske vist ikke primas, men fører

Hs. excellence, ærkebiskop W. Godfrey, Westminster.

dog foresædet for den engelske bispekonference.

Man har faktisk ikke kunnet finde en mere egnet personlighed til ærkebiskop af Westminster end mgr. Godfrey. Ingen har et bedre kendskab til nord og syd end han. Han har virket som apostolisk delegat i London i 15 år og er kendt med regeringens forskellige grene og sædvaner. Den ny chef for Westminster er født i Liverpool og har fået sin uddannelse ved Ushaw College. I sine yngre år var han knyttet til Ushaw's lærerstab i elleve år og beklædte derefter i otte år posten som rektor ved det engelske kollegium i Rom, og han har fra denne periode et indgående kendskab til et betydeligt antal gejstlige såvel indenfor som udenfor Englands grænser. Tre af Englands nuværende biskopper — Leeds, Clifton og Plymouth — har været blandt hans studenter, ligesom hjælpbiskopperne i Liverpool og Lancaster samt en hel række andre prælater.

Det er endvidere første gang i et århundrede, at udnævnelsen af en ny ærkebiskop i Westminster ikke kom som en overraskelse for nogen. Både kardinal Bourne og kardinal Griffin anså man for at være for unge til denne post og ligeledes kardinal Hinsleys udnævnelse for noget af en overraskelse, eftersom man anså ham for at være forholdsvis for gammel. Ærkebiskop Godfrey fyldte nu sidt i september 67 år, og han kommer da faktisk i en mere fremskredne alder til ærkebispesædet i Westminster end nogen af forgængerne, når lige næstages kardinal Hinsley, der var næsten 70, da han blev udnævnt i 1935.

Udnævnelsen af kardinal Hinsley betragtes som en af de mest heldige i dette århundrede, så af den grund er der næppe heller nogen, der vil lade sig genere af ærkebiskop Godfreys alder.

Ærkebiskop Godfrey er en prælat af den gamle skole, opfyldt af ægte fromhed, og det er ganske usandsynligt, at han vil komme til at virke som reformator eller »ny kost« i Westminster. Han er middel af vækst, fornem og god, elsker musik, meget forsigtig,

altid i godt humør, beskeden i sin færden og altid rede til også at høre på den jævne mand. Han blev præsteviet i Rom i 1916, tog derpå en dobbelt doktorgrad og vendte så hjem til sin fødeby Liverpool, hvor han virkede som kapellan indtil udnævnelsen til Ushaw College.

Det mest bemærkelsesværdige ved ærkebiskop Godfreys iøvrigt ganske sædvanlige karriere er dog den omstændighed, at han en årrække har virket som Pavenes repræsentant i sit fædreland og derefter fra at have været diplomat i den Hellige Stols tjeneste gled over i hierarkiet i samme land. I sin egenskab af apostolisk delegat har ærkebiskop Godfrey været spurgt til råds vedrørende alle bispeudnævnelser i årene 1938 til 1953, og han har personligt viet ikke mindre end elleve af de nuværende medlemmer af hierkiet i England, Skotland og Wales. Hans apostoliske delegation havde til huse i London, ikke i det fornemme diplomatkvarter i West-End, men derimod i et forstadsområde op mod Wimbledon Common. »Det er med tungt hjerte, at jeg tager afsked med min fødeby,« erklærede ærkebiskoppen af Liverpool, da han fik meddelelse om forflyttelsen til Westminster. Men tabet for Liverpool er en stor gevinst for London og for hele England. K.

Vatikanet tilbageholdende -

I Vatikanet indtager man den største tilbageholdenhed overfor meddelelsen om forhandlingerne mellem den polske regering og kirken i Polen med henblik på en regulering af forholdet mellem kirke og stat. En vurdering af de i Warszawa truffne aftaler vil — erklærer man i Vatikanet — først kunne foretages, når der foreligger en officiel kirkelig redegørelse fra Polen (KNA).

DEN KATOLSKKE I DEN NY

Af Sigurður Þó

(På dansk ved Bjørn .

Skønt St. Josefs-søstrenes virke som tidligere nævnt indskrænkedes sig til arbejdet i Fáskrúðsfjörður, var det dog ikke deres mening kun at virke for missionen i denne fjerne afkrog. Derfor valgte søstrene sig snart Reykjavík til hovedkvarter og rykkede først ind i det tidligere kapel, men hurtigt fik de rejst en nydelig hospitalsbygning for penge, der blandt andet var indsamlet i Danmark.

▲ Reykjavík i fugleperspektiv. Øverst i billedets venstre hjørne ses den store katolske domkirke på Landakot.

◀ 1923 blev Island et selvstændigt vikariat. Billedet her viser kardinal van Rossum sammen med den nyviede islandske apostoliske vikar mgr. Meulenberg og der daværende islandske klerus, fotografet og kardinalens ophold på sagænen.

IRKE PÅ ISLAND

DE TID · III

sson, Reykjavík

g Hans Bekker-Nielsen)

Dengang var der endnu en hel del spedalske på Island, og da kirken jo overalt ser det som en af sine opgaver at hjælpe de spedalske, begyndte pater *Jón Sveinsson (Nonni)* en indsamling i Danmark til et nyt spedalskeshospital på Island. Dette blev dog ikke til noget, da der var andre kredse, der tog sig af sagen og fik bygget et hospital — ligeledes med tilskud fra Danmark. Da *Jón Sveinsson* fik det at

Hs. excellence biskop Johannes Gunnarsson SMM, tit. biskop af Holar.

løse den ældste del af det nuværende hospital. Søstrenes arbejde på Island har været præget af initiativ, men nu begynder man så småt at kunne mærke manglen på St. Josefs-søstre til arbejdet. Kun to islandske søstre arbejder i deres hjemland, den ene som lærerinde, den anden som sygeplejerske.

Montfortanerne, der var kommet til Roskilde i 1901, blev bedt om at overtage missionsarbejdet på Island, og i november 1903 satte patrene *H. Meulenberg* og *J. Servaes* foden på islandsk jord. Dette var et resultat af biskop *Johannes v. Euchs* besøg i 1901.

De to præster havde først virket i

Et kig ind gennem den katolske kirke i Reykjavík.

vide, sørgede han for, at de indsamlede penge alligevel gik til bygning af et sygehus på Island, og pengene blev så skænket til hospitalet på Landakot.

Landakot-hospitalet var på den tid Islands største og smukkeste hospital med 90—100 sengepladser. I de første vanskelige år oplevede søstrene mange mærkelige og overraskende ting. Der var f. eks. temmelig tit jordskælv, og én gang flygtede søstrene ud af hospitalet af skræk over et jordskælv; indtil de fik mod til at rykke ind i huset igen, boede de i telte udenfor.

I 1926 indviede søstrene et nyt hospital i Havnefjord, som i de sidste par år er blevet betydeligt udvidet for at kunne holde trit med tiden. Foruden hospitalet ejer St. Josefs-søstrene også et prægtigt kapel, som tillige bruges til sognekirke for menigheden i Havnefjord.

I Reykjavík varede det ikke længe, før søstrene udviede hospitalet på Landakot, og i juni måned 1956 tog biskoppen, *Jóhannes Gunnarsson*, den ældste af søstrene og hospitalets overlæge, *Haldór Hansen*, de første spadestik til en ny tilbygning, som skal af-

I korte træk —

Eurovisionen udsendte — som schweizisk bidrag til organisationen — julen en midnatsmesse fra St. Nikolaus-katedralen i Fribourg (KNA)

*

Det franske Caritas har indrettet en »pilgrimlandsby« for ubemidlede pilgrimme i Lourdes. Der er endvidere indrettet en særskilt pavillon for de mange nordafrikanere, der lever i Frankrig, og som i vid udstrækning er muhammedanere (KNA).

*

På festen for Mariæ ubesmiltede undfangelse foretog den polske primas, kardinal Wyszyński, den første præstevielse efter sin løsladelse. Højtideligheden, hvor 24 unge teologer modtog præstevielsens sakramente, formede sig som en stor katolsk manifestation, idet katolikkerne fra Warszawa og omegn deltog i gudstjenesten i meget stort antal (KNA).

*

Jesu Selskabs general, pater *Johannes Baptist Janssens*, har indkaldt Jesu Selskabs generalkongregation — Jesuiterordenens højeste lovgivende instans — til 5. september 1957. Samtlige ordensprovinser sender repræsentanter til generalkongregationen. (KNA).

*

Den apostoliske nuntius i Belgien, mgr. *Forni*, har lagt grundstenen til den Hellige Stols pavillon på den forestående verdensudstilling i Bruxelles 1958 (KNA).

(Spalten fortsættes s. 14)

Danmark, og dansk kunne de, men ikke islandsk. Til brug ved undervisningen havde de bare den »Ganske lille katekismus«, som var blevet udgivet i 1902, og først i 1922 fik pater *Meulenberg* udgivet en større katekismus.

I de første år havde præsterne fuldt op at gøre med at undervise i katolsk troslære (efter den danske katekismus!) og med at tage sig af de franske sømænd, der var på fiskeri ved de islandske kyster. Hvert år, i den tid fiskeriet stod på, rejste pater *Servaes* sammen med en fire-fem søstre til Fáskrúðsfjord, mens pater *Meulenberg* tog sig af sjælesorgen i Reykjavík.

Man havde også åbnet en katolsk skole på Landakot, hovedparten af læsset trak St. Josefs-søstrene, men præsterne måtte også taget et nap med her, så vidt deres tid tillod det. I 1909 flyttede skolen ind i en ny bygning, som *Meulenberg* havde bygget ved siden af præsteholigen. I skolebygningen var der fire klasseværelser, der snart blev fyldt, ikke bare af katolske børn — dem var der nemlig ikke så mange af — men først og fremmest af protestantiske børn, især børn af Reykjavíks fremstående borgere. Landakots-skolen har nemlig altid været an-

set for at være en af byens bedste skoler.

I sommerferien måtte præsterne og lægbroderer tage fat på at vedligeholde og forbedre huset og kirken. Omtrent på denne tid blev den første katolske salmebog udgivet. Den bestod udelukkende af oversatte salmer, der allesammen var blevet gendigtet af den islandske nationalsangs digter, *Matthias Jochumsson*.

Der begyndte nu at komme liv i udgivervirksomheden, bl. a. blev en stor bønnebog og — som tidligere nævnt — en katekismus udgivet. Nogle år senere blev der også udgivet en mindre bønnebog.

Året 1923 blev et af de vigtigste år i missionens historie, da kom kardinal *van Rossum* nemlig på besøg og medbragte den nyhed, at Island var blevet ophøjet til et selvstændigt apostolisk præfektur den 12. juni samme år, og at pater *M. Meulenbergh* var blevet udnævnt til den første apostoliske præfekt på Island. Som gave medbragte kardinal *van Rossum* bispestav og mitra samt en kostbar kalk fra paven. Kardinalen lovede at komme til Island igen for at vie den kirke, som man påtænkte at rejse på Landakot.

Man begyndte at bygge kirken på Landakot i august 1926, april 1927 blev grundstenen nedlagt, og i juli

måned 1929 var kirken færdig. Man kan næppe tænke sig et bedre sted i hele byen end Landakot til at bygge en kirke. Kirkebygningen (som er i gotisk stil) står høj og prægtig på en bakketop i den vestlige del af byen. Længe var Landakots-kirken byens prægtigste og mest monumentale bygning, og den er et af de fire bygningsværker, som byens borgere holder mest af. Fra et hvilket som helst sted i omegnen kan man se kirken, der i sin tid var den største katolske kirke i hele Norden.

Kort før kirken var færdig, kom pavebrevet om Kristi kongedømme, og Landakots-kirken var en af de første i verden, som blev indviet til Krist Konge. Derfor gav den hellige fader, *Pius XI*, kirken en række gaver, bl. a. messeklæder, en kalk, en cedertæsstatue af Krist Konge og en udsåren Maria-tavle.

Omtrent samtidig blev *Gunnar Einarsson*, der nu var belgisk konsul på Island, dekoreret med Gregorius-orde- nen for sin troskab mod kirken, han, som i tyve år havde været den eneste katolik i landet i det høje nord.

I disse år blev missionsarbejdet udvidet. I 1924 blev grunden *Jófríðarstaðir* i Havnefjord købt og en missionsstation blev åbnet der. På den tid boede der omkring en 3000 mennesker

i byen, hvor St. Josefs-søstrene som sagt et par år senere tog fat på deres hospitalsgerning. I 1930 blev der også købt en grund på Vestmannaøerne, men der er imidlertid endnu ikke begyndt nogen katolsk virksomhed.

I året 1924 fandt en begivenhed sted af den største betydning for missionsarbejdet på Island, da læste pater *Jóhannes Gunnarsson* nemlig sin første messe i sin fødeby. Han havde studeret i Schimmert og Oirschol og var blevet præsteviet af biskop *Diepen*.

Så nu var præsternes antal blevet forøget med en islandsk-født præst. Det var en glædens dag for den katolske kirke på Island, for skønt der nok tidligere havde været islandske katolske præster, havde missionen på selve Island ikke kunnet glæde sig ved deres arbejde der i landet.

Jóhannes Gunnarsson er nu den katolske kirkes overhoved på Island. Han er titulær biskop af Hólar, som i mere end firehundrede år var katolsk bispesæde, indtil reformationen — eller sagt på en anden måde, indtil biskop *Jón Arason* og hans sønner blev henrettet i året 1550.

Jóhannes Gunnarsson er den første islænder, der bærer den titel, der blev fåret af *Jón Arason*, han, der for islænderne på een gang står som folkehelt og helgen.

UGEBLADETS BOGSIDE

FOR CRONINS VENNER

A. J. Cronin: »Ikke af brød alene«. (Gyldendal).

Cronin er altid solid og ægte. Måske den uforståede kunstner, til hvem berømmelsen kommer for sent, er for hyppigt behandlet et emne, til at man rigtig kan bevare sin interesse frisk under læsningen, men det er god romanlæsning, som i hvert fald alle forfatterens gamle læsere vil være glade for. Om nye læsere vil kunne vindes, er mindre sikkert. H.D.T.K.

I FREDENS TJENESTE

Rheinhold Schneider: »Gedanken des Friedens« (Herder, Freiburg Br.).

Den tyske boghandels fredspris — der tidligere har været tildelt bl. a. Hermann Hesse, Romano Guardini og Albert Schweizer — blev i 1956 givet til den 52-årige katolske skribent

Rheinhold Schneider, og man har hermed hædret en person, der med alle fibre er gået fredens ærinde.

Den katolske litteratur i Tyskland har ikke frembragt litterære mester-værker, der i den grad er kendt ud over Tysklands grænser eller som kommer på højde med f. eks. Claudel's eller Bernanos' værker, måske netop med undtagelse af Gertrud von le Fort og Rheinhold Schneider, omend også disse to står i skellet mellem den filosofisk-teologiske kontemplation og almindelig opbyggelseslitteratur. »Gedanken des Friedens«, som Herder (Freiburg Br.) udsender i anledning af prisbelønningen, og hvoraf vi bringer et enkelt lille udsnit på modsatte side, indeholder Schneiders »sande jeg«; bag hver linie står hans personlighed, og bogen — der i sin første udgave kom umiddelbart efter sammenbruddet i 1945 — karakteriserer ham som en af de nutidige katolske forfattere, der vil overleve, ikke blot som tolker af vor tidsalders mest

brændende længsel, men som »beken- delse« af en usvækket tro på det godes sag. L.

»Romerske billeder« redigeret af Ernst Fr. Hansen (Gyldendal).

Blandt sæsonens Romer-bøger er der endnu een, som har krav på interesse — når den ikke får det 100 procent, så er det i hvert fald ikke emnets skyld! »Romerske Billeder« er nemlig intet mindre end en antologi af danske forfatters skildringer af Rom, og det er så ganske afgjort både morsomt og værdifuldt at have en samling af de klassiske danske udtalelser om den evige stad samlet under eet, i stedet for at skulle finde dem frem fra mange forskellige værker. Dette er da også udgiverens fortjeneste, men — bogen er præget af alt for megen tilfældighed, såvel i tekst som i billeder, og det er en skam, for en virkelig kyndig hånd ville have kunnet fået det helt rigtige ud af emnet. J.B.

»Den græske kunsts historie«

J. A. Bundgaard: »Den græske kunsts historie« (Gyldendal).

Der foreligger nu en ny udgave af Bundgaards fortræffelige fremstilling af »den græske kunsts historie« i omrids, men dette »i omrids« forklejnner aldeles ikke bogens værd, tværtimod. Omend den i første række henvender sig til dem, der skal til at sætte sig ind i denne for hele den europæiske udvikling så betydningsfulde periode, har den imidlertid bud til langt videre kredse: Bundgaard trækker nemlig ikke blot hovedlinierne op indenfor den græske kunst, men søger at give »forståelse« for kunst. Bogen er gennemillustreret med et væld af den græske kunsts herligste værker. R.

til stadighed er truet af døden!«

»Sir,« svarede den anden høfligt, »det er netop det, som jeg selv siger hundredevis af gange hver dag!«

»Og lænker man så måske ikke også på — fortsætter præsten — at mennesket, selv om han måske er nok så stærk og sund, med eet kan blive revet bort, uden forudgående varsel, bort fra sine kæres kreds, hvorefter de sørgende står ene tilbage!«

»Også dette siger jeg selv hundredevis af gange hver dag!«

Præsten studser — og derpå siger han: »Så har jeg formentlig den ære at stå overfor en kollega?«

»Nej, Sir, jeg er livsforsikrings-agent...«

Hjælpen til Ungarn

Der er vel få opgaver, som i den grad har optaget mennesker her i landet, som ungarnshjælpen. Det er både en frygtelig tid, vi gennemlever, og alligevel en tid, vi længe har håbet måtte komme, hvor et modigt folk kæmper ikke alene for sin egen frihed, men for hele Europas frihed. Kommunismen har vist sit sande ansigt, men kristendommen har i vore lande til gengæld også vist, at den ikke helt var uddød, og dag for dag bringer nye beviser på ægte næstekærlighed, som ikke blot er skabt af øjeblikkets situation, men som er et udtryk for en offervilje, der koster indsats og udholdenhed.

Siden Ugebladets læsere sidst hørte fra vor katolske ungarnshjælp, har Danmark modtaget to grupper flygtninge, som dels er anbragt på Skagen og dels i vandrehjemmet i Søllerød. Selvom Gammel Skagens Grundejerforening sammen med Skagens Sct. Georgs Gilde betaler kosten for 25 flygtninge og Round Table betaler for de andre 25, er der dog så mange opgaver, som kalder på os (lagner, tæpper, lomme penge etc. etc.), at vi har god brug for al den hjælp, man kan yde os i form af kontanter.

Som pressen allerede har meddelt, er Caritas repræsenteret i Dansk

Flygtningshjælp og to opgaver er betroet et samarbejde mellem sekretær Linquist (Kirkernes økumeniske Verdensråd) og undertegnede: Kirketjenesten og udvandringen. Kirketjenesten er trådt i forbindelse med alle sognepæster i landet, indenfor hvis område flygtningene har fået bopæl, og der gøres fra præsternes side et meget stort arbejde med at besøge, opmuntre og hjælpe flygtningene, og i alle hjem er der regelmæssig gudstjeneste. En stor hjælp har vi fået gennem kardinal Mindszenty's sekretær, dr. Ispanki, som for tiden besøger alle hjemmene og holder gudstjenester og forhåbentlig efter nytår vil kunne slå sig fast ned her i landet for at hjælpe sine landsmænd. Dr. Ispanki har i samarbejde med herboende ungare udarbejdet et skrifiespejl, som nu trykkes på ungarsk og dansk, således at enhver præst kan høre skriftemål, når dette skema anvendes. Endelig havde dr. Ispanki indtalt en juleprædiken til den ungarske juleudsendelse juledag.

Julepakkerne til ungarske børnerige flygtninge i Wien er blevet en succes. Der er stor glæde i Wien over dette forsøg på kontakt mellem ungarske og danske familier, og der er nu afsendt ca. 200 sådanne pakker. Endelig er der afsendt et ret stort antal pakker til

præster og til enkeltpersoner i Ungarn, og disse vil via Wien blive bragt ind i Ungarn. Caritas Danmark har ydermere udarbejdet en liste over pakketyper, således at hjælpeorganisationer i Rom kan sende toldfri pakker via Danmark til Ungarn.

Endelig er der afsendt en del tøjsendinger og 77 sæt spædbørnstøj. Disse sidste skyldes en indsats fremfor alt fra en gruppe af damer, som samles hos Assumptionssøstrene og en kreds af flittige damer i Ålborg, og endelig mange gode enkeltkredse.

Caritas Danmarks indsamling til arbejdet blandt ungarske flygtninge nåede i Ugebladets julenummer til kr. 3552,52. I mellemtiden er følgende bidrag modtaget: frk. B. S. 500, menigheden i Åkirkeby 105, M. 10, N. 5, Schn. 50, frk. H. J. 10, fru N. 10, I. M. 10, Olga A. 10, elever i St. Knuds skole 140, J. N. 10, L. 10, I. 100, N. N. 10, E. Th. 8, A. B. 10, C. og B. 100, St. Norberts kirke, Vejle, 150, Kath. Kvindeforening, Vejle, 116, St. Norberts pige-spejdertrup 50, St. Josef, Ordrup, 7, polske katolikker 80, K. og A. B. 25, A. J. 15, Inga J. 10, Kupon 22,50, Mariakongr., Aarhus, 60, P. W. 5, M. 40, W. og B. 10, Horsens menighed 321, Johannitterordenen 350 — ialt kr. 5412,02.

Heri er altså penge indbetalt til »julepakker til Ungarn« ikke angivet.

Vi siger alle tak for enhver håndsrækning, men vi er ubeskedne og beder stadig om mere og mere.

Knud Ballin, sogneprest.

Reinhold Schneider:

DET HELLIGE BARN

Kun ganske få og ubemærkede tildragelser bebudede dette barns komme: Gabriel viste sig for Herrens tjenerinde, Josef så i drømme englen og fik sine direktiver fra ham. Men inden hyrderne på marken så englene og blev »sære forskrækket« over deres hellige magt, inden barnet i sin stråleglans blev genstand for menneskers hyldelse, må der være gået en stille stund, hvor barnet lå nøgent i krybben. Forældrene betragtede det i ærefrygt og glæde, og hvem ved om ikke også dyrene i stalden deltog i denne glæde. Og i denne stille stund skete der en vændring i hele verden, uden at menneskeheden mærkede noget som helst dertil. Gud havde i menneskeskikkelse holdt sit indtog i denne verden og var trådt ind i historien, og kun det hellige par — der ikke havde kunnet finde ordentlig tag over hovedet — vidste besked herom. Udenfor gik alt sin vante gang. I Bethlehems såvel som over hele det øvrige romerske verdensrige var man i færd med at rekonstruere husstandsregistrene. Kejseren bød i Rom, embedsmænd og hære drog fra den ene ende af riget til den anden, skibe pløjede deres vej henover havene, fjerne nationer, hvis time endnu ikke var inde, lå endnu som i dvale. Og dersom man i denne stund ville have spurgt et tilfældigt menneske i Syrien eller i Rom om, hvordan han forestillede sig fremtiden, så ville han sikkert blot have trukket på smilebåndet: kejseren bød og efter ham ville der komme en anden, verdensriget ville vedblive at bestå, det ville endda måske blive større og udvide sine grænser, og det ville sende sine stridskræfter ud i alle verdensretninger. Enkelte nationer ville vel nu og da forsøge at revoltere, men de ville blive nedkæmpet, og så ville begivenhederne udvikle sig i rækkefølge, passe ind i det billede af virkeligheden, som menneskene havde skabt sig efterhånden, som tiden var skredet frem.

Men i virkeligheden havde denne nat vendt totalt op og ned på alt. Verdens kurs var blevet ændret midt i sit løb. Der var kommet en magtfaktor ind i billedet, og den lå i skikkelse af et nøgent barn i en krybbe i Bethlehem. Og det skulle stadig blive mere og mere åbenlyst, at intet menneske længere ville kunne undvige dette barn. Der forestod det nogle årtier her på jorden. Efter disse ophøjede, men så frygtelige og rystende år skulle der endnu engang blive ganske stille. Men budskabet skulle i disse år fæste rod i verden. Og det skulle da atter spire frem, ganske sagte og uopholdeligt forandre alt og alle og det på en stadig mere og mere tøjnesaldende måde. Verden havde ikke den ringeste anelse om, hvad der forestod med det billede, der i denne nat var blevet draget frem for menneskeheden. I denne stilhed var afgørelsen om alle skæbne fældet. Barnet var der. Det bar frelsen i sine hænder. Nu havde kravet om sandheden sat foden på historiens jord.

Der er ingen begivenhed, der er mere historisk end dette barns komme. Sejre og nederlag, magthaveres opstigning og fald, ændens historiske magt, der skulle nedfælde sig i historien, nationers opstigning, triumf og undergang, er for dette barn som skyernes legen med lyset. Og idet vi knæler ned ved krybben, falder vi historien på en sådan måde, som vi ikke kan falte den andetsteds: det største, der kan ske, fuldkommet i al stilhed og i det skjulte; mennesket erkender kun sjældent og kun langsomt de magter, der faktisk leder det. Det er den åbenbare hemmelighed for de udvalgte få, hvem lyset har vist sig for — det fromme par fra Bethlehems. Thi ovenfra, fra faderens rige, lyser der en magt ud over historien, som afgør menneskets tænken og tragten — på selv samme måde som modstanderens rige, en magt, der søger at bemægtige sig mennesket. Magtens komme er stille, og ganske stille er også det indvortes ja eller nej, som mennesket udtaler ved krybben.

*

Foranstående er et afsnit af Reinhold Schneider: »Gedanken des Friedens« — (Herder, Freiburg Br.)

TO SJÆLE, EEN TANKE

En lystig julehistorie

fra Amerika

— til eftertanke

Hele hendes rørlige formue bestod af een dollar og 87 cent, hvoraf de 60 cent var i pennystykker, nøjsommeligt sparet og skrabet sammen. I morgen var det jul — det var faktisk lige til at tude over eller smide sig på den skabede lille sofa. Men det gjorde Della imidlertid ikke, og det er jo forresten et bevis på, at hele livet består af suk, støn og smil, hvoraf sukkene ganske vist er de mest fremherskende.

Men lad os lige se lidt nøjere på huset. Det er en lille møbleret lejlighed til otte dollar om ugen. Sådan set gør den ikke noget direkte nusset indtryk, omend den ikke er langt fra at være det. Nede i stueetagen hænger der en brevkasse, hvor der aldrig kommer nogen breve i, og ved siden af er der en række klokketryk, som det er komplet umuligt at få til at fungere. Sammesteds er der også anbragt et visitkort lydende på »Mr. James Dillingham-Young«. Samme »Dillingham« var blevet etableret i et øjeblikks forbigående velstand, idet ejeren på dette tidspunkt tjente den formidable sum af tredive dollars om ugen. Nu, da denne indtægt var skrumpet ind til tyve dollar, så bogstaverne i »Dillingham« noget forpjuskede ud, som om de havde til hensigt at skrumpede ind til et beskedent stort »D«. Men hver gang mr. J. D. Y. nåede sin egen etage, så blev der kaglet »Jim«, og han blev blødt og kærligt omfavnet af fru J. D. Y., hvem vi allerede kender som Della, og dermed var bogstavproblemet jo ude af verden. For så vidt er alt i den bedste orden.

Della holdt imidlertid op med at græde og trøstede derpå kvinderne med pudderkvasten. Hun gik hen til vinduet, hvor fra hun netop kunne se en grå kat, der balancerede henover det grå plankeværk i den grå båggård. I morgen var det juleaften, og hun havde de facto kun de få skillinger til at købe en julegave til Jim for.

Mellem stuens to vinduer hang der på vægen et spejl. Della standsede uvilkårligt foran spejlet — løste med raske tag sit hår op og lod det falde ned over skuldrene i hele dets længde.

Der var to ting, som J. D. Y.s var meget stolte af, og det var Jims gamle guldur, det havde tilhørt hans far og før denne hans bedstefar — samt Dellas yndige hår. Hvis de havde boet i hus sammen med Dronningen af Saba, så havde Della så ganske afgjort hængt sit hår til tørring ud af vinduet, bare for derved at overtrumfe hendes majestæts juveler og smykker. Og dersom selveste kong Salomon med samt alle hans skatte havde siddet dernede i portnerlogen, så havde Jim så ganske afgjort trukket gulduret op hver eneste gang, han passede ham, bare for at gøre den gamle hædersmand til Salomon grøn af ærgrelse og misundelse.

Og Dellas hår faldt som et gyldent vandfald ned over hendes yndefulde skuldre. Det nåede hende langt ned ad ryggen og ville kunne have gjort det ud for en pjækkert. Med nervøse håndbevægelser satte hun håret

op igen — og tøvede så et øjeblik. To store tårer faldt tungt ned på tæppet, lige ved siden af et af mindre huller, så trak hun i den gamle brune jakke, trak den brune hue ned i panden og begav sig af sted. Ned ad trapperne og hen ad gaden. Hun standsede først, da hun nåede et skilt, hvorpå der stod: »Mme. Sofronie køber og sælger hår af enhver art«. I et spring var hun oppe ad trappen. Forpustet tog hun sig sammen. Madame, stor og grov og hvidpudret, så ikke direkte ud til at være »Sofronie«.

»Vil De købe mit hår?« spurgte Della.

»Jeg køber hår,« sagde madame. »Vær venlig at tage hatten af, så jeg kan se, hvad De har.«

»20 dollar.« Madame vejede med kyndig og øvet hånd håret i sine alt andet end tiltalende hænder.

»Lad gå — men i en fart,« sagde Della.

Å — de to følgende timer svævede hun på en rosenrød sky. Den deprimerende følelse af at mangle parykken forsvandt sporløst, medens hun gennemstøvede forretningerne for at finde gaven til Jim.

Langt om længe fandt hun den. Og den var som lavet netop til ham. Der var overhovedet ikke noget i hele butikken, der kunne komme på højde med den. Det var en platinkæde, enkelt, smagfuld i form og udførelse. Så såre Della havde fået øje på den, var hun klar over, at det var den og ingen anden. Hun måtte bløde enogtyve dollar og med de resterende 87 cent samt kæden begav hun sig så på vej hjem. Når Jim havde denne kæde, så kunne han tillade sig at trække uret op i et hvilket som helst selskab. Thi selv om uret var nok så fornemt, så kviede han sig tit og ofte ved at tage det frem og se på det, fordi den gamle læderrem, som det hang i, var så skabet.

Da Della nåede hjem igen, kom fornuffen atter i højsædet. Hun hentede sit gamle krøllejern frem under vasken, tændte for gassen og gav sig til at forsøge på at udbedre skaderne — men, du godeste, det var et mammutarbejde.

En lille times tid senere var hele hendes hovede eet eneste hav af de allerkæreste lokker, tæt ved hinanden, nøjagtig som var hun en lille krøllet engel. Hun betragtede sig selv i spejlet, kritisk og omhyggeligt.

»Når bare Jim ikke slår mig helt ihjel — sagde hun til sig selv — så vil han velsagtens sige, at jeg ser ud som en korpige fra Coney Island. Men hvad skulle jeg dog gøre — hvad i alvideste verden skulle jeg stille op med en dollar og 87 cent?«

Klokken syv var kaffen færdig, og

den varme bradepande stod bagved på komfuret, lige til at tage sig af de to kotelletter, der lå ventende i papiret henne i vindueskarmen. Jim arriverede meget punktligt. Della tog kæden i hånden og satte sig hen på kanten af bordet lige ved døren. Nu hørte hun hans skridt nede på første sal, og med et blev hun ligbleg. Hun havde for vane at sende en skudbøn op til Vorherre, når det kneb i en eller anden henseende, og nu hviskede hun sagte hen for sig: »Kære Vor Herre, lad ham dog blive ved med at holde lidt af mig.«

Døren gik op. Jim kom ind og lukkede døren efter sig igen. Han var høj og mager og så alvorlig ud. Den stakels fyr, lige fyldt to og tyve og allerede familieforsørger. Han trængte faktisk til en ny overfrakke, for slet ikke at tale om et par handsker. — Jim standsede op ved døren, så ubevægelig som en jagthund, der vejrer et bytte. Han stirrede på Della, og han havde et udtryk i ansigtet, som hun ikke kunne definere — og som hun blev helt bange for.

Hun sprang ned fra bordet og løb hen til ham.

»Kæreste Jim,« udbød hun grædende, »du må ikke se sådan på mig. Jeg har ladet mig klippe og solgt håret, for jeg kunne ikke holde ud ikke at have en julegave til dig juleaften. Du må ikke være vred, vel? Det vokser snart ud igen! Jeg måtte simpelthen gøre det. Mit hår gror så ualmindelig stærkt. Sig nu »Glædelig jul«, Jim, og lad os være glade. Du har ingen Anelse om, hvad det er for en yndig gave, jeg har til dig.«

»Du har ladet dig klippe,« sagde Jim med en stemme, som om det kostede ham det største besvær at få ordene frem.

»Ja, klippe og sælge,« sagde Della. »Solgt, siger jeg dig, solgt og horte. I dag er det jo juleaften, du. Å, vær nu sød, det var jo for din skyld, jeg gjorde det. Skal jeg sætte kotelletterne på nu, Jim?« Jim syntes med eet at være vågnet op af sin trancetilstand. Han tog Della i sin favn — og i ti sekunder vil vi kigge diskret i den anden retning. Otte dollar om ugen eller en million om året — hvad forskel gør det? En humorist og en matematiker ville begge kunne give forkerne svar.

Men så tog Jim en lille pakke op af frakkelommen og lagde den på bordet.

»Du må ikke tro forkert om mig, Della,« sagde han. »Jeg tror faktisk ikke, at der findes hverken frisør eller permanent eller noget andet, der vil kunne få mig til at tænke anderledes om min lille kone og holde mindre af hende. Men når du pakker den lille pakke op, så vil du måske kunne forstå, hvorfor jeg i første øjeblik ikke kunne komme mig rigtigt.«

Og med rystende hænder løste hun båndet op og pakkede pakken ud. Der udslap hende et jubelskrig. Og så — med ægte kvindelighed — slog det om til et hav af tårer og høje klager, som husets herre måtte anvende alle til rådighed stående midler til at råde bod på. Der lå de nemlig de kamme, det garniture af kamme, som Della længe havde gået og koketteret med. Hen-

rivende kamme, ægte skildpadde med ægte stene, netop i den chattering, der passede til de forsvundne lokker. Det havde været dyre kamme, det var hun klar over. Det var sådan nogen, hun havde ønsket sig så brændende i lang tid. Og nu var de hendes — men lokkerne, som de skulle have været brugt til, de var væk.

Ikke desto mindre knugede hun gaven ind til sig, og da hun endelig kom til sig selv igen, gentog hun smilende: »Mit hår vokser ud hurtigt, Jim.«

Og nu sprang Della op, idet hun stadig kvindrede »Oh, oh!« Jim havde jo endnu ikke sin *sin* gave. Hun rakte ham æsken — han pakkede den op, og det mat-glinsende metal syntes at stråle om kap med hendes livlige gemyt.

»Er det ikke fint, det eneste, det helt rigtige! Jeg har søgt og søgt, indtil jeg fandt den helt rigtige. Nu skal du hver dag se, hvad klokken er hundreder af gange. Ræk mig dit ur, jeg må se, hvordan kæden passer.«

Men i stedet for at lystre parole, lagde Jim sig behageligt til rette på sofaen, lagde hænderne bag hovedet og gav sig til at skoggerle.

»Ved du hvad, Della - jeg tror, at vi begge skal gemme vore julegaver til bedre tider; de er alt for fine til, at vi tager dem i brug. For ved du hvad: jeg har nemlig solgt uret for at få penge til kammene til dig! Men nu tror jeg alligevel, at det er bedst, at du sætter koteletterne over.«

hyggelige undersøgelser erklæret for helgen. Selve skrinlæggelsen af Knud Lavards ben fandt sted året efter på det berømte rigsmøde i Ringsted den 25. juni 1170, og kirken i Ringsted blev siden en af de navnkundigste heligdomme i Danmark.

Mens den kirkelige liturgi meget stærkt fremhæver Knud Lavard som martyr, har denne opfattelse ikke fået officiel kirkelig bekræftelse i kanonisationsbullen. Heri betegnes han ikke som martyr, og som motivering for hans helgenkåring anføres udelukkende »hans hæderlige og rosværdige liv og dydeligeandel« samt de undergerninger, der skete ved hans forbøn.

Knud Lavards minde var folket en dyrebar skat hele middelalderen igennem. Liturgiens venodige og dog triumferende sang om hans martyrium danner et af de skønneste mindesmærker fra den tidlige middelalder. Hans passio eller martyrdød fejredes den 7. januar, hans skrinlæggelse 25. juni.

Det var ikke blot medlidenheden med den uskyldigt myrdede, som vandt ham folkets yndest. Knud Hertug var i enhver henseende en betydelig og fremragende personlighed: en tapper og ridderlig skikkelse, højsindet og mandig. Som Danmarks kraftfulde grænsevogter og banebryder for en ny kulturudvikling indtager han en fremskudt plads i Danmarkshistorien. Uden ham var Valdemarernes storhedstid måske kun blevet en skøn, men flygtig drøm i stedet for en levende virkelighed. Men han var ikke blot stor som kulturbringer og landets forsvarer, han var også forbilledlig som menneske og kristen. Selv forfatteren til den omtrent samtidige Roskildekrønike, som ellers sympatiserer med Knuds modstander Magnus og forsøger at undskylde ham ved at forklare snigmordet som djævelens tilskyndelse, må give Knud Lavard det vidnesbyrd, at han var »en kysk, ædruelig mand, udmærket ved sin visdom, veltalenhed og alle fuldkommenheder«.

A. Otto S.J.

DÅRLIG religiøs KUNST

Hvis De har nogle rigtig rædsomme andagtsbilleder, som ellers skal brændes, fordi de er smagløse og uværdige til religiøst brug, beder undertegnede om at måtte få dem tilsendt, da jeg samler sammen til en udstilling af god og dårlig kirkekunst.

Sven Damsholt,

SANKT ANSGARS BOGHANDEL,

Bredgade 65,

København K.

„Sancte Knud“ - (sluttet fra s. 4)

Niels forhindrede det, da en højtidelig begravelse i domkirken ville vække altfor stor opsigt og henlede opmærksomheden på morderen, hans egen søn Magnus. Knuds legeme blev derfor ført til den nærmere liggende Marickirke i Ringsted. Der skete mange jærtegn ved Knuds grav, mens troen på hans helgenry voksede mere og mere. Med stor tilslutning fra den sjællandske almue overflyttede Knuds søn Valdemar og kongesønnen Sven i 1146 derfor hans jordiske levninger fra graven til et skrin. Da dette var sket uden at man først havde indhentet Roms tilladelse, gjorde ærkebiskop Eskil med rette kraftig indsigelse. Han har vel også ment, at en højtidelig skrinlæggelse under de daværende forvirrede indrepolitiske forhold let kunne misbruges til politiske formål.

Først under de mere afklarede og harmoniske tidsforhold i 1169 gav Eskil, den danske kirkes øverste leder, sit samtykke til, at helgenkåringssproccssen blev ført i Rom. Den 8. november 1169 blev »Knud, af mindeværdig ihukommelse, engang danskernes hertug« af pave Alexander III efter om-

<p>Vejle</p>	<p>J. P. Fibiger Jensen <i>Slagtermester</i> Prima Kød og Flæsk Stalgaardsg. 24. Tlf. 931 Lev. til St. Maria Hospital</p>	<p>A-S P. C. NIELSEN Vejle Mineralvandfabrik Telefon 121,205 Leverandør til de katolske Institutioner</p>
<p>Mel- & Foderstofforretning <i>Mølleudsalg</i> J. Jensen . Søndergade 26 TELF. 1053 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>Leverandør til Sct Maria Hospital</p> <p>Poul HENRIKSEN <i>Raadhusortvet</i></p>	<p>J. ANCKER & SØN <i>Murermestre</i> Alt Murerarbejde Tønnesgade 36 . Telefon 1438 Udfører Murerarbejdet for de katolske Institutioner i Vejle</p>
<p>Hvidehus Boglade <i>Kai Jensen & Poul C. Thin</i> Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360 ... <i>Bogladen med de mange Bøger</i></p>	<p>Arbejdernes Fællesbageri <i>Aktieselskab</i> Bleggaardsgade 15. Tlf. 287-597 Leverandør til St. Maria Hospital</p>	<p>Hansen Pærhøj & Søn <i>Glarmester . Kunsthandel</i> Søndergade 4 . Vejle</p>
<p>Niels Bentzen & Co. TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307</p>	<p>Vejle Trælast & Kulkompagni <i>Toldbodvej - Tlf. 68 og 69</i> Lev. til de katolske Institutioner</p>	<p>A-S Vejle Mælkekompagni <i>Fineste Mejeriprodukter</i> Vejle . Telefon 335 Leverandør til St. Maria Hospital</p>

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Jan.
- 1. Ti. *Herrens omskærelse og Jesu fødsels oktav (64—13)*; præf. (514). — Påbudt helligdag. — Kollekt af peterspenge i København og Ordrup.
 - 2. O. *Jesu hellige navns fest (65—14)*; præf. (514).
 - 3. T. *Feria (64—13)*; uden credo; præf. (514).
 - 4. F. *Feria (64—13)*; uden credo; præf. (514).
 - 5. L. *Gudsmoders lørdagsmesse* ([87]); 2. høn: St. Telesforus (70); præf. (522).
 - 6. S. **HELLIG 3 KONGERS DAG** (72—16); præf. (515). — Kollekt for afrikamissionen.
 - 7. M. *Feria (72—16)*; uden credo; præf. (515).
 - 8. Ti. *Feria (72—16)*; som mandag.
 - 9. O. *Feria (72—16)*; som mandag.
 - 10. T. *Feria (72—16)*; som mandag.
 - 11. F. *Feria (72—16)*; 2. høn: St. Hyginus ([5]); uden credo; præf. (515). — Eller: *St. Hyginus* ([4]); 2. høn: *Feria (72)*; præf. (515).
 - 12. L. *Gudsmoders lørdagsmesse* ([87]); præf. (522).
 - 13. S. *Den hellige families fest (76—17)*.

Kalenderen 1957

udgivet af Ansgariusforeningen, er udkommet og fås hos de katolske boghandlere samt ved kirkerne. — Pris 1 kr. (plus porto, hvis kalenderen ønskes tilsendt).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.
Telf. Palæ 4777

Post-Giro nr. 57042

Abonnementpris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø,
tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Ungarske arbejdere søger kontakt med

Katolske arbejdere

over hele Danmark. Skriv til adresse: *Molnar*, Kærbacken 95, Klampenborg.

Katolsk aftenskole

Mandag den 7. januar kl. 19 starter »Den blå mandagsklub« et

RØDE KORS KURSUS I BARNEPLEJE

strækkende sig over 10 dobbelttimer. Kursus vil finde sted på Katolsk Centralskole, Nørrebrogade 27 C, og ledes af autoriseret Røde Kors instruktør, frk. Gudrun Spang-Thomsen. Det afsluttes med uddeling af Røde Kors' diplom for barnepleje til dem, der har deltaget i alle timerne.

Enhver ung pige er velkommen — det vil også være praktisk for babysittere, men — man må i forvejen give bindende tilsagn til fru Plate Petersen, Rødkildevej 36, Kbhvn. F., telefon Fasan 2718.

Elisabethforeningens kollekt

25. novbr. 1956 indbragte følgende:

St. Ansgars kirke	233,32
St. Andreas kirke	146,14
St. Annæ kirke	60,33
St. Antoni kirke	60,00
St. Augustin kirke	12,10
Immaculata kirke	10,50
Jesu Hjerter kirke	174,86
St. Josefs kirke	12,25
St. Knud Lavards kirke	65,59
St. Mariæ kirke	61,92
Sakraments kirke	176,95
St. Therese kirke	121,93
Den hl. families kapel	35,85
Andre gaver	92,01
	kr. 1263,75

Alle Elisabethforeningens gode trofaste venner, som har bidraget til kollektens gode resultat, bringes herved vor hjerteligste tak.

På styrelsens vegne:

Angela Osterhammel.

I korte træk —

Den protestantiske menighed i Rebsstein i Schweiz har stillet sin kirke til rådighed for den derværende katolske menighed, eftersom den stedlige katolske kirke brændte ned til grunden 2. adventssøndag (KNA).

Professor Franz Xaver Roser S.J., der er knyttet til det katolske universitet i Rio de Janeiro, er udnævnt til Brasiliens delegerede ved de Forenede Nationers atomkonference. P. Roser beskæftiger sig med atomforskning og har været knyttet til det nationale institut for atomforskning i Rio, Berkeley-universitetet i Kalifornien og Oak-Ridge (KNA).

Omkring 500 medlemmer af den engelske Rhin-armé har sammen med deres i Tyskland bosatte familie umiddelbart inden jul været på en pilgrimsfærd til Rom. Pilgrimmene, der var ledsaget af en del tyske ikke-militære personer, blev modtaget i en kort audiens af paven. Romerfærden var den hidtil største fællesrejse, som medlemmer af den britiske Rhin-armé har foranstaltet (KNA).

Et betydeligt antal ungarske flygtninge deltog umiddelbart inden jul i en generalaudiens i Vatikanet. Da den Hellige Fader henvedte sig til ungarene på deres modersmål, udbrød alle audiensdeltagerne — hvis antal gik op i et par tusinde — i begejstret bifald (KNA).

Den Hellige Fader har ophøjet det Apostoliske vikariat Marokko til ærkebispedømme. Den ny ærkebiskop vil få sæde i Tanger og den hidtidige apostoliske vikar, Francesco Dorrego, er udnævnt til den første ærkebiskop (KNA).

Den ortodokse patriark i Damaskus har tilstillet UNO's generalsekretær, Dag Hammarskjöld, et telegram, hvori han protesterer mod besættelsen af Katharinaklosteret på Sinai (KIPA).

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Kan vi gøre noget?

Når der tales om missionærer, tænker en del af os straks på ældre, hvidhårede herrer, med langt skæg, hvid talar og stav. Forestillingen er — i alt fald i vore dage — ikke rigtig. For i bestræbelserne for at udbrede kristendommen har den katolske mission forstået at følge med tiden, d.v.s. at tage de fleste moderne hjælpemidler i brug. I Brasilien har en missionær fulgt Abbé Pierres eksempel og sat et kæmpemæssigt byggeri i sving, der langt overgår det, vi kender til i Europa; på Ny Guinea og andre steder har

man taget flyvemaskinen til hjælp; på universiteter verden over underviser katolske ordensfolk — father Rigney

2 millioner frimærker blev til en missionskirke — St. Theresia-kirken i Dakar (Afrika).

har de fleste læst om. Han var rektor ved universitetet i Peking, til kommunisterne kastede ham i koncentrationslejr. Og der er mange andre eksempler.

Vi kan og bør støtte disse mennesker, fordi de sætter alt ind på at udbrede Kristi rige. Vi beder for missionens fremgang, og de fleste beder måske endda hver dag for det. Men for at der kan vindes frem, for at der i det hele taget kan gøres noget for sagen, må man have midler dertil. Her kan vi også hjælpe.

Derfor: *ingen konvolut, hverken ens egne eller venners og bekendtes, får lov at gå i papirkurven, så længe frimærket sidder på.*

Modtages af en række præster og ordenssøstre og kan sendes til: Bent Noval, Halmtorvet 30, København V.

Aarhus

Linoleum, Bonevoks, Gummibadehætter, Gummibukser, Gummiunderlag, Gummiforklæder
HØILUND CARLSEN
Aaboulevarden 45, Tlf. 21577

Schweigler's Bageri & Conditori

ODENSEGADE 25 . Telefon 2 14 66

Specialiteter:
Fødselsdags- og Wienerbrød
Leverandør til de katolske Institutioner

Gør Deres Indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25 7 16

Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77
Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

Byens førende
Tlf. 8700 (4 Lin.)

VIL DE VÆRE TILFREDS? — KOM TIL
ANDERS JENSEN . Bülowvej 60
TELEFON 2 34 60
1ste Klasses Fodtøjs-Reparationsværksted
De ringer — vi henter og bringer!
Leverandør til Sct Josefs Hospital

V. Svenstrup . Telefon 21557

Aut. Elektro-Installatør . Lødenstien

Hans Brogevej . 4 . Tætgenapl.
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Katolske Begravelser - Ring til 22866

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Næstved

Tapeter og Malervarer

Claudi Hansens Eftf.
Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

BLOMSTER - DEKORATIONER - KRANSE

R. SØRENSEN Østergade 7
Telf. 130.

Leveres over hele landet

Arndt Nielsen Ure og Optik

Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen

Boghandel

Telefon 2525
(2 Ledninger)

C. Gervin Viktualiehandler

1. Kl.s Flæsk -
Paalæg - Smørrebrød
Torvestræde 9

Leverandør til Sct. Elisabeth Hospital

A. & P. G. Vintersborg

Snedker & Tømrermester

Tagenevej 2 . Telf. 1628 & 818
Leverandør til de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Ewald Nielsen Malermester

Ng Østergade 11 . Tlf. 659

Leverandør til katolsk Menighed

Wilh. Krüger

aut. Elektro-Installatør

Kildemarksvej 36 . Telefon 2117

Lys - Kraft - Varme

Ll. Næstved Andelsmejeri

Telefon 569 og 770

Leverandør til de katolske Institutioner

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Næstved

Kul- og Koks Kompagni

Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 14 20

V. Pinkerts Eftf.

Peter Mortensen

statsaut. Installatør
Riddergade, Telf. 663

PAVENS JULEBUDSKAB

(sluttet fra forsiden)

og modig optræden hos alle dem, der elsker sandheden og det gode, vil kunne sikre freden overfor en fjende, der ene er besluttet på at påvinge alle nationer en bestemt og uudholdelig livsform».

Pave Pius XII nævnte derpå, at det konkrete middel til sikring af den sande fred var en tilbagevenden til den ubetingede sandhed, Europas solidaritet, styrkelse af De Forenede Nationers anseelse samt en almen afrustning, der kontrolleredes fra luften. Paven betonedede blandt andet, at ingen katolik burde vægre sig ved at gøre krigstjeneste, og han vendte sig mod samtaler og samkvem med kommunismen, idet dette kun kunne tjene til at tilsløre den virkelige situation. Kun De Forenede Nationer ville på indeværende tidspunkt være i stand til at fremme iagttagelsen af afrustningsforpligtelserne samt til at overtage den faktiske kontrol med disse.

Paven vendte sig med eftertryk mod samtaler og samkvem med kommunismen. Dette tjener kun til at fremme en tilsløringspolitik, og paven gav udtryk for sin dybe sorg over, at en hel del katolikker, gejstlige såvel som lægfolk, havde delagtiggjort sig i handlinger af den art. Det er umuligt både at sidde ved Guds og ved hans fjendes bord. Og når der til stadighed — trods vort århundredes grusomheder — findes vakkende ånder, så burde det blod, der er flydt i Ungarn, have overbevist disse definitivt. Og for at opretholde gensidige relationer måtte det være tilstrækkeligt, som ansvarlige statsmænd og politikere mente det nødvendigt at gøre og som respektive kirkelige instanser har foretaget sig for at opnå og sikre anerkendelsen af kirkens rettigheder og frihed.

Den Hellige Fader kom derpå ind på spørgsmålet om militærpligt og vendte sig mod en vægning af at gøre militærtjeneste hos katolikker. Situationen af idag — der ikke har sin lige i historien — burde stå klart for enhver. Der er ingen grund mere til at tvivle om de hensigter og metoder, der står bag tanks, når disse vælter ind over grænserne for at påvinge civiliserede nationer en livsform, som er disse direkte imod og når man truer med anvendelse af atomvåben for at gennemtvinge konkrete krav. Det er åbentlyst, at der under de nuværende forhold vil kunne indtræde den situation hos en nation, at krig til forsvar mod et uretfærdigt angreb, ikke vil kunne betragtes som utilladelig. »Når en folkerepræsentation og en regering, valgt ved fri afstemning, i yderste nød og med retmæssige politiske midler, træffer forsvarsforholdsregler, så er dette ikke mod moralsk ret,« erklærede paven. »En katolsk borger kan derfor ikke påberåbe sig sin samvittighed for at vægre sig ved at gøre krigstjeneste og

URBI ET ORBI

opfylde de pligter, som er lovmæssigt grundfæstet.« Paven understregede, at han på dette punkt var i fuld overensstemmelse med sine forgængere, paverne Leo XIII og Benedikt XV. »De har aldrig nogensinde nægtet denne pligt, men de har på det dybeste beklaget den hæmningsløse kaprustning og de moralske sårer, der er forbundet med kasernelivet, og de har, således som også Vi gør det, henvist til almen afrustning som den mest effektive hjælp.«

I den omfattende første del af juletalet behandlede paven løsningen af de modsætningsforhold, der idag fremfor alt trykker menneskeheden, og da især indenfor det sociale og politiske liv. Den »anden tekniske revolution« menneske kan ikke tilbagevise Guds kalden uden dermed at skærpe modsætningsforholdet og dennes følger, sagde paven. Forsøget på at løse spørgsmålene om samlivet mellem nationerne på samme måde som man ad mekanisk vej løser tekniske problemer, er på forhånd dømt til at lide skibbrud. En forbedring af institutioner er ikke nær så påkrævet som en forbedring af sæderne, og dette kan kun gennemføres på grundlag af menneskets sande væsen, således som krybben i Bethlehem lærer os det. »Thi også i staternes liv har menneskets moralske kraft og svaghed, synden og nåden, en afgørende andel. Det 20. århundredes politik kan så sandelig ikke nægte dette. Men den kan ej heller tolerere, at man i en ikke retfærdiget laïcismes navn insisterer på at drive en kile ind mellem stat og religion.«

Ved slutningen af sit julebudskab takkede paven alle de troende, hjælpeorganisationerne samt — som han udtrykte sig — den anstændige presse for at hidtil ydet hjælp til det undertrykte Ungarn, og rettede en inddrængende opfordring til at fortsætte denne hjælp gennem bøn og ofre (KNA).

Kirken i Ungarn advarer

På ansvarligt kirkeligt hold i Ungarn tager man også stilling til masseflugten fra Ungarn, hvilken man forklarer som resultatet af en øjeblikkelig panikstemning. Det er — hedder det videre — strengt forbudt ungarske gejstlige at forlade landet. Der foreligger tilfælde, hvor ungarske præster, der er flygtet på trods af deres kirkelige foresattes anvisninger, er blevet suspenderet fra samtlige deres kirkelige funktioner. Ligeledes er — efter hvad Deres korrespondent erfarer i Wien — enhver ægte eller falsk særfuldmagt for forhenværende sekretærer eller ceremonimestre hos kardinal Mindszenty tilbagekaldt. Ingen har ret til i udlandet at påberåbe sig kardinal Mindszenty. (KNA).

Radio Vaticana:

„Menneskerettighederne må ikke blive døde bogstaver“

Det er opgaven for de kristne og for dem, der tror på Gud, at gøre deres til, at erklæringen om menneskerettighederne ikke bliver til døde bogstaver i et stort ideal, erklærede Vatikanets radio i en kommentar på otteårsdagen for FN's vedtagelse af erklæringen om menneskerettighederne. Det gælder nu om at garantere disse gennem international ret. Der er f. eks. idag ikke nogen domstol, der kan tage sig af de deporterede ungareres sag. På årsdagen for erklæringen om menneskerettighederne bør man ikke forbigå sådanne »huller« i international ret i tavshed.

Respekten for menneskerettighederne er ikke nogen absolut forpligtelse for samvittigheden, dersom man ikke anerkender den værdighed, som Gud fra begyndelsen af har tilkendt menneskene, fortsatte Radio Vaticana. Uden denne udtrykkelige forbindelse med Gud er og bliver erklæringen blot et skrøbeligt program. Men også uden relationen til Gud er erklæringen om menneskerettighederne — der for første gang klart og højtideligt formulerer familiens rettigheder samt de økonomiske og sociale rettigheder — dog alligevel et skridt fremad i kulturens historie.

Vatikanerradioen pegede derefter på, at det kun var Sovjetunionen og vasalstaterne, der afholdt sig fra at stemme ved erklæringens antagelse 10. december 1948. Sovjetunionens delegerede vendte sig frem for alt mod den artikel i menneskerettighederne, der fremhæver de såkaldte sociale rettigheder. »Og — sluttede Radio Vaticana — i visse lande er og bliver disse rettigheder kun teori.« (KNA).

Kardinal Spellmann holdt jul på Grønland

Kardinal Spellman har i sin egen skab af biskop for den amerikanske hær tilbragt de sidste fem julefester hos tropperne i Korea. Kardinalen har imidlertid denne gang ment at måtte tage hensyn til andre grene af de amerikanske styrker og har derfor tilbragt julen på den amerikanske militærbase i Thule på Grønland. De amerikanske troppekapellaner i Korea er meget skuffet over, at kardinalen har »svigtet« dem i denne omgang, thi efter deres udsagn betyder det årlige kardinalbesøg langt mere end mange pastorale anstrengelser året igennem. For de fleste katolske soldater har kardinalens besøg nemlig været en slags lyspunkt i deres ufrivillige ko-reoophold (KIPA).

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

13. Januar 1957

NR. 2

BISKOP KACZMAREK FRI - HØJESTE POLSKE MILITÆR- DOMSTOL OPHÆVER DOMMEN

Den sidste arresterede polske biskop
på fri fod

Biskoppen af Kielce (Polen), mgr. Ceslaus Kaczmarek, der i september 1953 blev idømt 12 års tugthus for »højforræderi, prigsivelse af vigtige hemmeligheder om polsk økonomi samt samarbejde med en spionagering, ledet af ærkebiskoppen af New York, kardinal Spellman«, der ved årsskiftet pludselig løsladt. Militærdomstolens afgørelse, der blev truffet i september 1953, er efter ordre fra den højeste polske militærmyndighed blevet ophævet, og henvist til ny forhandling ved domstolen i Kielce, med den begrundelse, at de elementære retsregler var blevet krænkede for tre år siden.

Processen mod biskop Kaczmarek havde meget lighed med Mindszentyprocessen. Biskop Kaczmarek havde været arresteret i tre år og ved selve rettergangen gjorde han indtryk af at være en nedbrudt mand, ikke mindst da han oplæste sine »indrømmelser«, der indeholdt påviste og åbenlyse usandheder. Blandt andet »indrømmede« han at have deltaget i en kongres, der aldrig nogensinde har fundet sted.

Tre præster samt en ordenssøster, der var blevet arresteret og dømt i sin tid sammen med biskop Kaczmarek, er ligeledes blevet sat på fri fod (KNA).

Ved ombygningen af rådhuset i Odense har man — omtrent ud for det sted, hvor Kong Knud blev myrdet i 1086 — rejst en statue af martyrkongen, med ansigtet vendt mod den katolske sct. Albani kirke i Albanitorvs modsatte ende. (Billedet her er taget fra sct. Albani kirke).

Bispevielse i Osnabrück 25. marts

Den udnævnte biskop af Osnabrück, dr. Franz Demann, der blev syg umiddelbart inden den berammede bispevielse (14. september 1956), er nu så vidt restitueret, at bispevielsen er foreløbig fastsat til Mariæ Bebudelses Fest 25. marts. Meddelelsen herom er blevet givet for nylig af Osnabrücks kapitularkviker, biskop, dr. Johannes von Rudloff. Biskop Demann vil imidlertid overtage ledelsen af diocæset forinden den højtidelige bispevielse finder sted.

VERDENSKIRKEN ANNO 1956

Med Mozart i Italien

„Save Haven“

Den internationale
bedeuge

Atter religionsundervisning
i Ungarn

„Katolsk Aktion“ i Italien vokser stadig

Olympiadevinder i audiens hos Paven

Den katolske aktion i Italien talte pr. 31. december 1956 3.251.402 medlemmer, hvilket er en stigning på 107.022 i forhold til året forud. Den mandlige afdeling har nu 310.408 medlemmer, den kvindelige 632.027, børneafdelingen 437.777, de unge mænds afdeling 570.000, den kvindelige ungdomsafdeling 1.265.499, universitetsafdelingen 6.054, de ældre akademikeres afdeling 13.564 o.s.v. (KNA).

*

Den italienske cyklesportsmester Ercole Baldini, der hentede guldmedaille i Melbourne, har efter hjemkomsten til Rom været i Audiens hos pave Pius XII. Den Hellige Fader gratulerede Baldini til sejren. Baldini er aktivt medlem af den italienske katolske aktion (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

**SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET**

**- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!**

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Ove Juel-Christensen
Kaffe og Kolonial en gros
Ryesgade 106
Telefon Central 408

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Central 3955 - 2755
Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg
Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstad's
malte

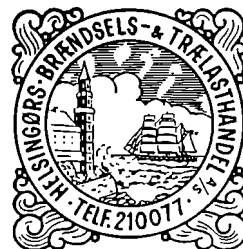
Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn
Murermeister- og Entreprenørfirr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 1992 & 4983
Aalborg

Spie Rutana . lev sundt

**STØT
ANNONCERNE**

VERDENSKIRKEN ANNO 1956

Årskiftet er nytårsbetragtningers og årsoversigternes tid. I de senere år er det blevet skik og brug også at bringe en kirkelig årsoversigt, og den kronologiske form har som oftest været den foretrukne. Måske kunne man for engangs skyld fravige denne fremgangsmåde og trække et par store linier op; det kræver ganske vist lidt mere plads, men til gengæld kan man så simpelt hen springe en hel del begivenheder over.

Intet er i og for sig mere naturligt, end om man søger at forme en sådan årsoversigt i overensstemmelse med den årlige pavelige juletale — med andre ord en årsoversigt, der rækker fra julebudskab til julebudskab.

Med det pavelige julebudskab falder faktisk stikordet til en sådan oversigt: disse paveler tager nemlig tidens problemer op til drøftelse, de genspejler tidens pulsslag. Det vil derfor næppe heller undre nogen, når man henter følgende programpunkter frem fra den Hellige Faders forrige julebudskab: menneskeheden og tekniken og videnskabens fremskridt, Kirken og kommunismen, Kirken og arbejdet, Kirken og det sociale liv, freden, forbud mod anvendelse af atomvåben samt rustningskontrol, og det er formentlig også ligeså selvfølgeligt, at man i år igen tager disse spørgsmål op, og ydermere da paven — under indtryk af de seneste verdensbegivenheder — i tredje del af sin tale julen 1956 kommer ind på konkrete inter-internationale spørgsmål, nemlig relationerne mellem de kristne og kommunisterne, forsvaret for freden, den europæiske solidaritet, UNO, afrustning, kontrollen fra luften o.s.v., forsøger at knytte spørgsmålene sammen.

Alle disse »stikord« peger hen på det ene store emne: freden, og dette spørgsmål har været den idelige genstand for behandling i så mange af Pius XI's skrivelser og taler hele året igennem, f. eks. i hans påskebudskab, og senest — da Suezkrisen indtraf, og da russerne begyndte at nedtrømle folkerejsningen i Ungarn — i de tre encyklikaer, der kom i løbet af ti dage, rundskrivelserne »Luctuosissimi eventus«, »Laetemur admodum« og »Datis nuperrime«, hvortil så yderligere kom den appel, som paven fremsatte over radioen. (Ydermere er disse tre — på latin affattede — aktuelle skrivelser et indirekte svar til alle dem, der ideligen beskæftiger sig med at komme talen i Kirken til livs på den ene eller anden måde!)

Nævner man den ungarske folkerejsning, så ledes tankerne ganske uvægerligt hen på »lavhedens kirke«, kirken bag jernlæppet, Kirken i det glemte Ballicum, i Polen, Czekoslovakiet, Ungarn, Jugoslavien, Bulgarien, Albanien, Rumænien, Østtyskland, Nordvietnam, i Korea, Rød-Kina og Rusland. Den opsigtsvækkende apostoliske skrivelse »Dum maerenti animo« var rettet til denne »lavhedens kirke«. Visse tegn lyder på, at der er indtrådt en bedring i situationen i et enkelt

led i denne kæde, nemlig i Polen: kardinal Wyszyński har fået sin frihed tilbage, mens kardinal Mindszenty kun kunne nyde en ret slakåndet frihed, indtil han så sig tvunget til at søge asyl i USA-gesandtskabet i Budapest.

Og så var der alle de mange taler og skrivelser, som Paven enten holdt til eller rettede til audienssøgende, kongresser, institutioner og så videre. Lad os pille et par enkelte ud af den store buket: det åndelige liv i en mekaniseret verden, Kirken og politik, skattemoral, moralske aspekter ved informationsformidling, skrivelse til sociale foranstaltninger, budskaber til katolikkongresser og eukaristiske kongresser, den betydningfulde kirkemusik-encyklika »Musicae Sacrae Disciplina«, rundskrivelsen »Haurielis aquas in gaudis«, den apostoliske konstitution »Sedes Sapientiae«, den smertefri forløsning, hornhindeoverførslen o.s.v. Og det ville simpelt hen være helt umuligt at ordne de mange taler, som Pius XI har holdt, uden fuldstændig at sprænge de rammer, der er afsat her i bladet til denne lille årsoversigt.

Mens talen er om Paven, må man også lige minde om Pius XI's 80 års fødselsdag. Denne dag viste bedre end

noget andet, hvor anset og afholdt vor Hellige Fader er over den ganske verden, og det ikke alene blandt katolikker. Og i forbindelse med fødselsdagen dukker så et andet »jubilæum« i Vatikanet op, nemlig 450 årsdagen for Schweizergardens oprettelse.

Kardinalkollegiet har i det senest forløbne år to dødsfald at notere, nemlig kardinal Griffin (London) og kardinal Saliège (Toulouse). Kollegiet hvis maximum er 70 medlemmer tæller for øjeblikket 60 kardinaler, hvoraf 21 er italienere og 39 ikke-italienere.

Rundt om på kloden trænges Guds kirke hårdt, og der lyder aller og aller alarmerende meddelelser fra fjerne kanter i det fædrene hjem, i Rom. Udviklingen giver vel den fælles fader meget at tænke på, men han ved, at hans børn er deres børnelærdom tro et enkelt sort får vil der jo altid være iblandt — og så har de jo alle Vor Herres store, usvigelige løfter om »portae inferi non praevalebunt«, at »helvedes porte ej skal få overtaget«. Det gælder derfor om stot og roligt at arbejde videre, med opmærksomheden henvendt til begge sider, ikke at forlade sig i usandsynlig fjogede petitesse om ord og navne, men at virke for at alt tjener Guds og menneskehedens frelses sag.

C. D.

APROPOS ET SAMFUNDS SAMVITTIGHEDSRANSAGELSE

I tiden omkring jul og nytår kunne man ikke undgå under sin daglige avislesning at blive slået af en mærkbart ændret tone, der bl. a. adskillige steder tyrede sig i form af betragtninger over, hvordan man har sig ad med at fejre en kristen jul. Mangen anden jul har man dag for dag i december måned forgæves bladet sin avis igennem — nej, om end der tyve steder i spalterne var tale om jul, blev det aldrig til mere end forretningernes jul, julepynt og lægeråd mod følgerne af julemaden.

I år som sagt var det anderledes. Hvordan kan vi fejre jul efter alt, hvad vi har oplevet i 1956? Og svaret var, ikke alene når ordet blev givet til en præst, at julen ikke forudsætter sorgløshed og tryghed, snarere tværtimod. Der var meget lidt af den egentlige »solhvervsprædiken, den tyndbenede glæde over, at dagene snart igen bliver længere. De stillede spørgsmål betød denne gang noget, og svarene pegede overraskende ofte i den rigtige retning.

Forklaringen er ganske ligetil — den hedder Ungarn. Hvad der i 1956 skele i Ungarn har ikke blot åbnet øjnene på adskillige hidtil godtroende kommunister. Det har vækket samvittighederne i langt videre omfang. Hvad vi i eksemplet Ungarn lærte om kommunistiske metoder var jo i virkeligheden ingen nyhed. Kom det som en nyhed for os, fik vi ligesom et næsten

lammende syn af menneskelig ondskab og rå magtbegær, var det vor egen skyld. Vi kunne have vidst det for længe siden. Vi kunne have vidst det og handlet derefter og ikke på vor vis båret os ad som hine lyskere, der jo nok havde hørt rygter om de nazistiske koncentrationslejre, men dog virkelig aldrig rigtig havde kunnet tro på, hvad de hørte.

Hvor længe de nyvakte samvittigheder holder sig vågne, tør vel ingen spå om. Men så længe det varer, vil samvittighederne også være præget af, at synet af de ungarske frihedskæmpere var et syn af mennesker, der på en for en gennemsnitsdansker vanskeligt forståelig måde handlede ud fra religiøse motiver. Vi kender en række konkrete, individuelle tilfælde, hvor netop dette forhold har vakt til særlig eftertanke. Religion kan altså være noget andet, noget uendeligt større og mere betydningfuldt end det, man gik og forestillede sig.

Og hermed hænger det også sammen, at de spektakler, en del unge har fejret nytåret med, har gjort et langt pinligere indtryk end de plejer. Især i Sverige har man taget tungt på dette. Der var optøjerne også en hel del værre end hos os. Man fandt — med rette — at gadedrengeumrene stod i så grel en modsætning til, hvad Ungarns unge af samme årgange har vist eksempel på. Og atter har man spurgt sig selv: Har vi båret os forkert ad i opdragelsen af vore unge? Har vi slet ikke forstået religionens betydning i opdragelsen?

Vi håber inderligt, at samvittighedsransagelsen ikke må dø hen alt for snart.

Mens vi beder om enhed -

Vi går ind i den uge, i hvilken år for år et stadig større antal kristne af forskellige trosbekendelser dag efter dag beder om genoprettelse af kirkens enhed. På dette sted i vort blad er vi kun alt for tit beskæftiget med den splittede kirkes problemer og tilstår vi gerne -- ofte ude på den polemiske krigssti. Men vi ville være endnu dårligere katolikker, end vi ganske afgjort er, hvis ikke vi godt vidste,

DEN INTERNATIONALE

BEDEUGE:

18—25 januar

I de dage, da folk stærkest følte den ydmygende afmagt overfor skændslerne i Ungarn, hørte man ikke så sjældent bemærkningen: Tænk om kristenheden stod samlet, så var dette næppe sket! Denne tankegang er sikkert rigtig: så var dette næppe sket! Imidlertid skal kristenheden ikke blot være en magt *mod* noget, men først og fremmest en åndelig enhed, villet af Kristus for i det hele taget at fremme Guds rige på jord. Det er en fattiggørelse og en ulykke, at Kristi kirke ikke omfatter alle kristne i en synlig enhed. I dette som i alle tilfælde, hvor en tilsyneladende håbløs opgave ligger for, er vort bedste middel og for øjeblikket stort set det eneste: at bede, at Kristus må samle alle i en hjord under een hyrde.

*

Selve ideen til den internationale bedeuge er af angelsaksisk oprindelse og den samler ikke blot katolikker, men også bl. a. anglikanere til bøn om enhed i troen. Den afholdes hvert år i dagene 18.—25. januar og hos os bedes der 18. januar om: »at alle, som står udenfor Kirken, må vende tilbage til Kristi ene hjord«, 19. januar: »protestanterne i Europa, især i Skandinavien«, 20. januar: »at de orientalske kirker må vende tilbage til den katolske enhed«, 21. januar: »anglikanerne i England«, 22. januar: »alle kristne i Amerika«, 23. januar: »de dårlige og de frafaldne katolikker«, 24. januar: »jødernes omvendelse«, 25. januar: »hedningernes omvendelse«.

*

I København vil ligesom tidligere år de enkelte sogne påtage sig hver en tilbedelsestime i løbet af ugen; man begynder kl. 19,30 og fordelingen er som følger: fredag 18.: Jesu Hjertes kirke. Lørdag 19.: sct. Ansgars kirke. Søndag 20.: sct. Mariæ. Mandag 21.: sct. Annæ. Tirsdag 22.: sct. Andreas. Onsdag 23.: sct. Knud Lavard. Torsdag 24.: Sakramentskirken. Fredag 25.: sct. Therese. I sct. Ansgars kirke erstattes tilbedelsestimen af en stiftet levitmesse til Knud den Helliges ære; i sct. Therese kirke begynder tilbedelsen kl. 12 og slutter med sakramental velsignelse kl. 19,30.

at kirkens genoprettede enhed er Guds sag, med hvilken vi samarbejder bedre ved at folde hænderne end med strømme af blæk.

Men lad os, medens vi beder, gøre os klart, hvorfor det, hvad den genforening angår så mange længselsfuldt ser frem til, ofte er så svært for katolikker og andre at råbe hinanden op. Der findes megen lærd teologi om disse sager, men mon ikke meget af det kan udtrykkes ganske kort og enkelt? For en del mennesker er det mest spørgsmål om tilfredsstillelse af religiøse behov. De ser meget vel, at mennesker med en anden tro lever et godt kristent liv, måske endda et rigere religiøst liv, end de selv gør, men den tro, som nu engang er deres, har jo også sine store værdier, og de er dem nok, ikke mindst i betragtning af, at de er kendte og elskede, mens den anden tro på flere måder er fremmedartet og i bedste fald først i det lange løb vil kunne blive deres i fuld forstand. Disse mennesker har et hertil svarende syn på, hvad en genforening i troen vil sige, og det er og må være meget forskelligt fra genforeningstanken hos katolikkerne, der i sammenligningen mellem konfessionerne stiller sandhedsspørgsmålet som

NOTER

På årsdagen for *hs. excellence* biskoppens bispevielse 15. januar -- bringer vi biskoppen de varmødigste hilsener og lykønskninger.

det centrale. Der er mange religiøse spørgsmål, i hvilke vi er henvist til fromme formodninger, af hvilke den ene kan være lige så god og berettiget som den anden. Men der er andre, om hvilke der foreligger en guddommelig åbenbaring, en besked fra selve Gud. Erkender man, hvori denne åbenbaring består, skal vi ikke spørge, om vi eventuelt kan finde værdier i andre betragtningmåder, men så står vi over for et samvittighedskrav, vi ikke tør undlade at følge, hvad det så uøvrigt må koste os.

Fra katolsk side er det naturligvis umuligt ikke at stille sandhedsspørgsmålet som det afgørende, og derfor forekommer vor holdning ofte de andre så alt for lidet imødekommende og forstående. Men vi kan meget vel

(fortsættes side 27)

Den hellige families fest

13. januar 1957

DET GANSKE DAGLIGDAGS

Verden gør sig i vore dage skyldig i den skæbnesvangre misforståelse, at den altid så at sige begynder med taget, når den skal bygge hus. Vi mennesker vi venter bogstavelig talt altid, at frelsen, at heldet skal komme ovenfra. Hvorfor har vi da ellers regeringer og parlamenter og konferencer og alle de andre internationale organisationer, om ikke netop til dette formål: at skulle bringe os alle de store idealer og ord om frihed, mellemfolkelig forståelse, almen velfærd, fred og fremskridt, som vi jo alle higer efter? Det skal og må så ganske givet ske, og vi har aldeles ikke nogen grund til at kimse af alle disse bestræbelser. Men alle disse høje projekter behøver imidlertid et naturligt fundament: det enkelte menneske, der er skikket til og villig til at ville realisere de krav, som disse høje idealer stiller, indenfor hvert sit virkefelt.

Lad os engang antage, at hele samfundet -- hvad Gud imidlertid forbyder -- bestod af lutter tyve og røvere. I så fald ville det være ganske utopisk at vedtage resolutioner og konventioner om ejendomsrettens ukrænkelighed. Sådanne aftaler har jo kun praktisk betydning, når der i hvert fald er en stærk majoritet, der helt og holdent går ind for sådanne vedtægter. Og noget lignende er det med freden og næstekærligheden. Hvad der sanktioneres på højere plan, må nu engang leves i praksis. Men lad os lige blive et øjeblik ved freden: fred består jo ikke alene i, at der ingen steder ruller panservogne og kanoner ind over grænseskel og at der ikke falder bomber på fremmede byer, men derimod i, at personlige, nabo-skabelige og familiære uoverensstemmelser bilægges. Ja, den egentlige og virkelige garanti for den sande fred finder man jo kun i det godes kraft -- og den er hver enkelt af os ansvarlig for, hver på sit felt. Det lyder som en hasarderet teori, men prisgiver vi disse idealer, sætter vi os dermed ganske automatisk også ud over begrebet Kristi fred, og hvis et tilstrækkeligt stort mindretal gør sådan, ja, så er krigen der, og selv om måske ikke ligefrem krigen er der, så er den almene ufred der, den, som alle og enhver føler som ubehag, trusel, rædsel og frygt. Heri ligger forklaringen på den situation, som vor verden befinder sig i idag -- man fjerner sig nemlig ikke ustraffet fra de forordninger og bud, der i århundreder har været højeste norm for menneskets børn.

Det er akkurat det samme som når mennesket mener, at »vi kan selv«. Vi kan klare os »alene«, vi kan »bygge hus ved at lægge taget først«. *Det kan man nemlig ikke!* Det var da sikkert også Leo XIII's og Benedikt XV's tanker, da de -- som en advarsel til kommende slægter -- indsatte den hellige families fest på kalenderen; de to paver så nemlig klart, hvor det bar hen: at det lidt efter lidt var ved at blive mode, at man søgte at smyge uden om sine egne pligter som samfundsmedlem, at man stedse var tilbøjelig til at se på sidemanden og få ham til at gøre, hvad man ikke

Rejse og aller rejse — det var Mozarts lod, lige fra hans tidligste barndom og til det allersidste. I alle retninger gik rejserne, men mest lykkelig var Wolfgang dog når turen gik sydpå. Tre gange var han i Italien. Umiddelbart før den første rejse (1769—1771) var der sket noget ganske ekeceptionelt hjemme i Østrig: Ærkebiskoppen af Salzburg havde udnævnt den kun trettenårige Mozart til koncertmester ved hove. Udstyret med denne fine titel begav drengen sig så af sted, ledsaget af sin fader, til Italien. Under et ophold på vejen skrev han til sin mor: Mit hjerte hopper og danser af glæde, fordi det er så dejligt at rejse, fordi her er så varmt i vognen, og fordi vores kusk er sådan en lystig fyr, der lader vognen suse af sted, når han kan for vejen.« Via Innsbruck og Bolzano når de så til Rovereto og Verona. »Nu hører den tyske tølperagtighed op og den vælske begynder,« skriver Wolfgang gemytligt til Nannerl. Men allevegne, hvor de kom hen, var der koldt; det var jo tidligt på foråret. Først da de nåede Milano, fandt de et varmt kvarter

i Augustinernes kloster, og herfra skrev Leopold tilfreds hjem til Salzburg, at »Wolfgang hver aften hygger sig i sin gode, lune madrasseng.«

Efter en koncert en aften hos grev Firmian (12. marts 1770) kom den første store oplevelse: en operainvitation til Milano. Kort efter begyndte Wolfgang — under et ophold i et lille gæstgiversted i Lodi — at komponere sin første strygekvartet. Det næste store mål var Bologna, hvor Mozart kom til at spille for den gamle padre Martini i feldmarskal grev Pallavicinis hus.

Den gamle mester opdagede straks geniet, og der blev den aften sluttet et varigt venskab mellem de to — aldersforskellen ladt ude af betragtning. I Firenze afholdt Wolfgang en koncert. »Jeg ville ønske, at du selv kunne komme til at se Firenze. Du ville indrømme, at her burde man leve og dø — — —«, ved hvilken den berømte Violinist Nardini »accompagnerede«.

I Rom var det så afgjort Peterskirken og den stille uges

Med Mozart i Italien

Inden »Mozart-året« rinder ud — 27. januar sidste år fejrede hele den civiliserede verden som det vil huskes 200-årsdagen for hans fødsel — bringer vi hosslænde artikel om Mozart og Italien, det Italien, der fik så stor og afgørende indflydelse på hans senere udvikling.

»Familien Mozart«: ved flyglet søsteren Nannerl og Wolfgang Amadeus, og til højre fader Leopold.

selv gad gøre. Det begynder i det små: barnet, der ikke vil rydde op, hvad en anden søster eller bror har trukket frem af legetøj (»det er ikke mig«), kollegaen på kontoret, der altid er uden skyld i uheld (»det er ikke mig, det er min kollega«), partimanden, hvis skatteprogram ikke har holdt stik (»det er ikke os, det er de andre, der saboterer os«) — og sådan kan man blive ved.

Og da er det, at hjemmet og familien har sin store opgave. De virkelige afgørelser, i hvert fald alt hvad der går forud for disse, træffes nemlig dér. Den store schweiziske folkelige forfatter, Jeremias Gotthelf (1797—1854) har så slående sagt: »Zu Hause muss beginnen, was leuchten soll im Vaterland« — det hedder, omsat i almindelig tale: i hjemmet, i familiens skød, formes verdens skæbne. Her udvikles næstekærligheden, her trænes sindene, når det gælder at udjævne modsætningerne og divergerende ønsker, her bringes de små ofre, der senere måske skal blive de store — findes der måske et bedre form til at gøre alvor med kristendommen end hjemmet?

Og hvorfor går det så skævt i verden idag? Simpelthen fordi hjemmet har svigtet. Børn bliver til rovdyr, når mor ikke er hjemme og holder hånd i hanke med udviklingen. Indenfor hjemmets fire vægge lægges grunden til samfundet af imorgen — ude i livet gør der sig en vis ydre tvang gældende: man må enten adlyde eller tilpasse sig på anden vis, men i familien gælder i første række de rent moralske principper, her står og falder alt med den kristne etik, her lærer vi — eller bør vi lære — at tage hensyn, at praktisere næstekærlighed, her er prøvestedet for den af Gud vildelede samfundsorden — her formes verdens skæbne. Og jo mere vi føler os som fædre eller mødre, og samtidig derigennem som »medmennesker«, hvad stand vi så end hører til, og dermed bestræber os for at praktisere denne lære, desto mere sikre kan vi være på, at dette vil være et levende bidrag til opbygningen af samfundet, sådan som vi inderst inde forestiller os, at det skulle og burde være.

Sognepræsten.

BØNNENS APOSTOLAT

er en over hele den katolske verden udbredt religiøs sammenslutning (oprettet 1849), hvis formål er ved bøn og andagt til Jesu Hjerte at fremme Kirkens anliggender, dens udbredelse og det religiøse liv. Der bedes hver måned for et ganske særligt af den Hellige Fader godkendt anliggende.

*

Intentionerne for januar 1957 er:

At katolikkerne ved bøn og eksempel må virke for kirkens fremgang samt
For de præster og lægfolk, som lider i Kinas fængsler og koncentrationslejre.

liturgi, der gjorde det dybeste indtryk på de to rejsende. De tog ivrigt del i liturgien og hørte bl. a. Gregorio Allegris sagnomvundne »Miserere«, som det er »Musikerne forbudt bare at bære så meget som en tone med sig al.« Men vi har det dog,« skrev Leopold. »Wolfgang har skrevet det ned.« Da drengen kom hjem til deres logis satte han sig ganske simpelt hen på sengekanten og skrev hele denne »Englesang« ned (i det værelse, hvor der ikke var andet med en seng til dem begge!). De fik også paven at se, »vi måtte gennem to store døre, der var bevogtet af harniskklædte kæmper... De troede, at Wolfgang var en tysk prins, og at jeg var hans kammerherre.«

Der var imidlertid meget besvær med logi'et i Rom, og i sit brev af 14. april 1770 sukker Mozart: »Å, jeg er frygtelig betrængt, i vort logi er der kun en seng, så mor kan

Padre Giambattista Martini, der underviste Mozart i Bologna og udvirkede hans optagelse i »Academia filharmonica«.

vist nemt forestille sig, at jeg ikke får megen søvn i øjnene, når jeg ligger ved siden af far. Jeg glæder mig usigeligt til det ny logi.« Men de indtryk, som han fik i den evige stad, er ganske væsentlige. Det er imidlertid karakteristisk for Mozart den måde, hvorpå han skriver hjem til Salzburg bl. a. om sit besøg i Peterskirken: »Jeg har haft den ære at kunne kysse den hellige Petrus' fod, men da jeg ulykkeligvis er så lille, så løftede man mig op...«

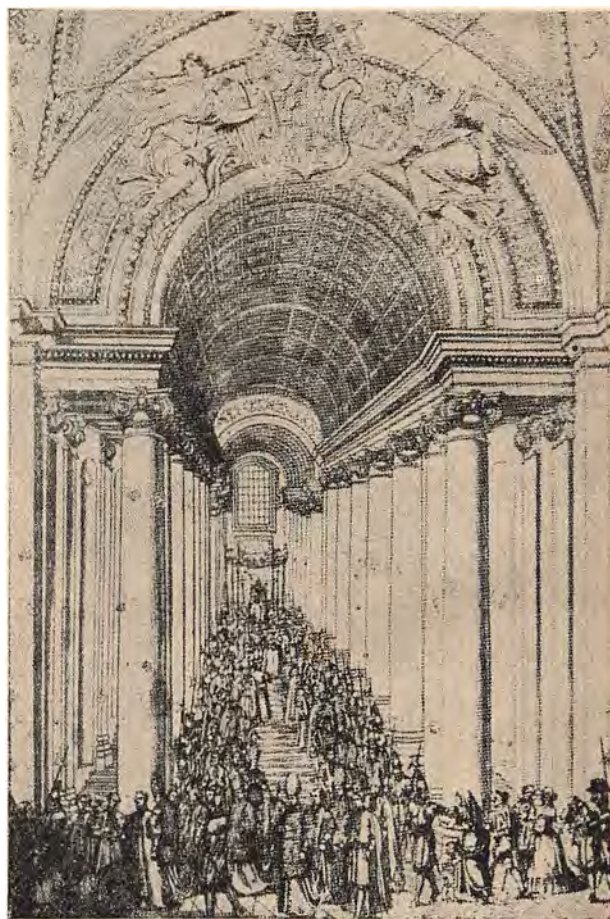
De foretog under opholdet i Rom endvidere en lille afstikker til Napoli, men der er intet i deres breve, der tyder på, at byen eller havet eller landskabet har gjort noget særligt indtryk på dem. I brevene (fra Rom) til de to kvinder derhjemme (mor og søster Nannerl) citerer de atter og atter »Keysslers Rejsefører«, »hvori man kan finde alting«. Mennesker, som de traf, var for dem det allervigtigste. I Napoli gæstede de Lord og Lady Hamilton og gav i Teatro San Carlo en koncert, der bl. a. overværedes af kongen, »som er grov og napolitansk, og som altid står på en skammel, når han er i operaen, for at han da kan syne en smule højere end dronningen.«

Rejsen hjem fra Napoli til Rom tilbagelagde de på 27 timer, et for daværende rejseforhold ualmindelig rask tempo (H. C. Andersen brugte, som det vil erindres, et par dage

til turen, som man i vore dage tilbagelægger på fire timer). På vejen hændte der fader Leopold et uheld, idet han faldt med hesten og pådrog sig et smertefuldt sår på den ene fod. Det blev ganske vist ikke til nogen koncerter under opholdet i Rom, men de var dog i audiens hos pave Clemens XIV, der overrakte Wolfgang ordenskorset til ridderordenen af den gyldne spore, »det er det samme, som Gluck har.« Fra da af blev Wolfgang udelukkende tituleret som »Signor Cavaliere«, og i spøg underskriver han sig da også i et af brevene til sin søster som »Chevalier de Mozart«.

I Bologna var de i et par uger gæster på feltmarskal grev Pallavicinis gods. Her var de til messe hver morgen, og Mozart skrev da hjem: »I er nok så venlige at lade lave et par smukke forgyldte skrin til os i Salzburg, for vi kommer sikkert hjem som to rene helgener.«

Under Italiensopholdet begyndte Mozart at komme i lømmelalderen. Hans fader skriver hjem: »Hvis Wolfgang bliver ved med at gro sådan, vil han komme hjem som en ren kæmpe. Så såre vi kommer til Milano, må jeg anskaffe ny halsbind og ny skjorter til ham. Alt bliver for småt til ham, da alle hans lemmer vokser og bliver kraftigere... Han har overhovedet ingen sangstemme mere, ikke fem rene toner i livet. Det er noget, der irriterer ham ikke så lidt. Han kan ikke engang synge sine egne ting, og det plejer han jo som regel gerne at gøre. Han har idag påbegyndt recitativ til opera...«

Paveprocessionen passerer »scala regia« på vej til påskugens ceremonier i Peterskirken. (Efter et gammelt kobberstik fra Mozarts tid).

En stor og forventningfuld oplevelse — for dem begge — var prøven til optagelsen i det Filharmoniske Akademi i Bologna. Padre Martin var i egen person gået ind for det, og da Mozart skrev de forelagte opgaver på en time i stedet for de tilstedte tre timer, mente de lærde, at ringen på hans finger måtte være en tryllering. Men det havde han ikke brug for. Han blev højtideligt udnævnt til »cavaliere philharmonic« og blev kaldt »il maestro«.

„Save Haven“

Ungarske flygtninge på vej til USA: ved afrejsen fra München.

Det er et noget usædvanligt skue, der udspilles i Münchens lufthavn Riem, lidt afsides fra de store internationale luftfartsselskabers »perron«. Det er ikke luftfartspassagerernes vanlige elegance man møder her, — de rejsende her er udstyret med gamle mapper, papæsker med sejl garn om og kufferter, der så afgjort har kendt bedre dage. Herrens bærer ikke skræddersyet tøj og kvinderne ikke elegante capes. Billedet er ikke ukendt i Tyskland — det har været gentaget så ofte i de sidste tolv år: mennesker på flugt. I dette tilfælde er det ungarske flygtninge, der venter på at komme ombord i en af de amerikanske militærmaskiner, der er indsat i luftbroen Riem—USA, og som er blevet døbt »Save Haven« (den sikre havn). Det er mænd, kvinder, familier med tre eller flere børn, unge mænd og unge piger, hvis ansigtstræk endnu bærer spor af rædsel og nød. Luftbroen »Save Haven« skal bringe 10.000 ungarske flygtninge til Amerika og dermed aflaste de overfyldte flygtningelejre i Østrig.

Ved siden af os står der en papdækker fra Budapest, Ferenc Toth, med sin kone og deres to børn. Hans fader forlod deres ungarske fædreland i 1907 sammen med den 1-årige Ferenc og udvandrede til Amerika. I 1921 vendte han tilbage til Ungarn med den nu 15-årige dreng. Og nu begiver den samme Ferenc Toth, der i mellemtiden er blevet et halvt hundrede år, af sted på ny i retningen Amerika med kone og to børn. Familie har han ikke noget af i Amerika — han er henvist til en af hjælpeorganisationerne

og skal nu se at skaffe sig indfødsret derovre.

Familien Toth's fire-årige datter er imidlertid ikke den yngste af de ialt 58 passagerer, der skal med maskinen. På et af sæderne — der ellers er besat med soldater, som transporteres fra kontinent til kontinent — ligger der en fire måneder gammel baby.

På grund af dårligt vejr over Irland går maskinen via Azorerne og Bermudaerne til McGuire ved New York. Der gøres ophold på begge øerne, hvor flygtningene får et måltid varm mad. Det bliver sørget pænt for dem.

Fra militærlufthavnen i McGuire går det så i autobusser videre til Camp Kilmer ved New Brunswick i staten New Jersey. Camp Kilmer er en mægtig militærlejr; det var den eneste mulighed, der var at finde, og hvor man i en fart kunne skaffe plads til så mange tusind mennesker. Men heldigvis er der kun tale om et kortvarigt ophold for flygtningerne her. De kirkelige velfærdsorganisationer er travlt beskæftiget med at søge at skaffe ungarene arbejde og bolig. Og den amerikanske bispekonferences hjælpeorganisation »National Catholic Welfare Conference«, er der travlhed; i øjeblikket har man endda flere tilbud om ophold og arbejdsmuligheder end der endnu er flygtninge. Frihedskampen i Ungarn har nemlig vækket adskillige mennesker i vest, og har vist dem, at menneskene hinsides jerntæppet har både forståelse og hjælp behov. Og af de, der flygtede for overmagten — og kunne flygte — vil finde en »sikker havn«, det bevidner den aktion, der har fået dette symbolske navn. R.

I korte træk —

Kort før årsskiftet modtog den Helige Fader den ny finske gesandt ved den Helige Stol, Tapio Voioumaa, der var mødt op for at overrække sine akkreditiver. Finlands ny vatikanergesandt har tidligere været sit lands repræsentant i Belgien og Luxembourg. (KNA).

Over 6000 Pariser-studerer deltog i den traditionelle valfart til basilikaen Sacré-Coeur umiddelbart inden jul. Bedende, syngende og mediterende over temaet: »Guds ære — fred på jorden« drog de i fem afdelinger gennem Paris og samlede på pladsen foran basilikaen. (KNA).

Lederen af de i sin tid så meget omtalte Heroldsbacher pilgrimsselskab, kapellan Detmann, har nu offentligt tilbagekaldt sin hidtidige holdning til de påståede åbenbaringer i Heroldsbach og anerkendt Vatikanets afgørelse. (KNA).

47 stater havde ved årsskiftet diplomatisk repræsentation ved Vatikanet. Af disse 47 var 27 ambassadører, 16 gesandter og 4 chargé d'affaires. (KNA).

Vatikanets PTT har i anledning af Maria-året i Polen udsendt en ny serie søer-frimærker, der forestiller »den sorte Gudsmoder i Czenstochowa«, »Polens dronning«. (KNA).

Julenat var der i Paris rejst et stort alter i et telt på Seinekajen ved Tour-nelle-broen, og her overværede flere hundrede af Paris' »clochards« midnatsmessen. Under midnatsmessen, der celebberedes i Paris' vintercirkus, lalle Abbé Pierre til henimod 20 000 troende. (KNA).

(Spalten fortsættes s. 25)

Også herhjemme er der gjort et energisk arbejde for at hjælpe de flygtninge, som ønsker at udvandre til De Forenede Stater. Lederen af »Caritas Danmark« har i den forløbne uge besøgt samtlige jyske flygtningehjem og ialt med flygtningene om de betingelser, som i øjeblikket knytter sig til deres udvandring. I stedet for at komme i en amerikansk lejr regner man med, at alle, der ønsker det, kan rejse med et visum ind i Staterne, så snart den nye indvandringslov er vedtaget. Men det kan måske være nogle måneder inden alle udvandringslystne er draget bort, og nye flygtninge er kommet hertil fra Wien blandt sådanne familier, som gerne vil blive her i landet.

»Caritas Danmark« meddeler om sin indsamling følgende: E.J. 20, F.S. 40, anonym 20, J. 50, M. 5, H. 50, Nyborg kath. menighed 40, F.X. 20, A.-H.-L. 1000, Hedvigssøstre Dalum 100, Hedvigssøstre Kolding 100 — ialt 6857,02. Tak til alle givnerne.

I Milano tog han for alvor fat på arbejdet med operaen »Mitridatek«. »Min kære mama — skriver han — jeg kan ikke skrive ret meget, for mine fingre er ømme af alt dette recitativskriveri. Kære mor, du må bede meget for mig, at operaen må lykkes...«. 26. december 1770 faldt afgørelsen. Operaen i Milano var fyldt til sidste plads, alle ville se den lille »cavaliere philharmonico«, der selv dirigerede sit værk fra cembaloet. Han havde en rød silkedragt på og på brystet det gyldne ridderkors. Og bifaldet, hvormed han blev modtaget, syntes aldrig at ville tage nogen ende.

På hjemvejen besøgte de også Venezia. »Vi bliver ustandselig inviteret ud, snart til den ene og snart til den anden, og som følge heraf kommer der den ene gondol efter den

anden til vort logis, og daglig sejler vi frem og tilbage ad Canale Grande. De første dage sejlede jeg i søvne hele natten.« Og så gik rejsen hjemad over Padova. Skærtorsdag 1771 nåede de Salzburg — med en ordre i lommen til en ny opera i Milano.

Opholdet hjemme i Salzburg varede kun fem måneder, så gik det atter sydpå med Verona og Milano som mål. (»Vi har måttet døje utroligt på vejen, idet støvet generede os utroligt. Idag har det regnet en ganske lille smule, men nu skinner solen atter, og det er igen meget varmt«). Fra Wien kom tekstbogen til den ny opera, »Ascanio in Alba« hed den — den skulle være en slags konkurrenceforetagende til et værk, som de tyske operakomponisters senior, Jo-

hann Adolf Hasse, havde begået! Mozart traf endog den gamle mester, som efter dette møde skrev til en ven: »Den unge Mozart er afgjort et vidunder, og jeg sætter faktisk stor pris på ham.«

Med kejserparrets ankomst 15. oktober indledtes de officielle festligheder i Milano. Efter Hasses festopera »Rugiero« opførtes Mozarts »Ascania«, og den fik »en sådan succes, at ærkehertugen og ærkehertuginen bøjede sig ned mod Wolfgang fra deres loge og tilkendegav ham deres bifald ved Bravissimo Maestro-udbrud... kort sagt, Wolfgang's serenade sejrede over Hasses opera...« Foruden honoraret fik Mozart et ur, på hvis bagside der var et billede af Maria Theresia. Den nygifte ærkehertug ytrede ønske om at tage den unge Mozart i sin tjeneste, men kejserinden (der i sin tid havde siddet med drengen på knæene på slottet Schönbrunn) svarede afvisende: »Lad dig ikke bedære af den slags folk, giv ham hverken titel eller embede! Den slags mennesker gør bare nar af sligt, når de fægter sig gennem verden som tiggere.« Familien Mozart ventede altså forgæves på et engagement og besluttede sig derfor til at vende tilbage til Salzburg. Og Leopold skrev hjem til sin kone: »Når du får dette brev, så luk straks cabinettet op, for at der kan blive lunet lidt op. Wolfgang skal fremtidig ikke mere sove i det bageste værelse, men

i cabinettet, og døren skal blive stående åben, for at der kan være tempereret.« Få timer førend de nåede Salzburg, døde landsfaderen, fyrstærkebiskop Sigismund.

Endnu en tredje gang stod Italien på programmet. Over Bozen gik turen til Milano, men Wolfgang syntes denne gang at have efterladt en del af sit hjerte hjemme i Salzburg — de kærlige små breve til søsteren Nannerl vidner herom. Det gjaldt imidlertid også denne gang en opera, »Lucio Silla«, men det blev en stor skuffelse. Premieren fandt sted 26. december, og årsagen til skuffelsen forklarer fader Leopold således:

»Den første omstændighed var den, at operaen skulle begynde en time efter ave, men denne gang først kom til at begynde tre timer senere. Ærkehertugen havde først rejst sig fra middagen kort før ave og havde da endnu breve at skrive. Forestil dig nu, at hele teatret var fyldt til sidste plads allerede klokken halv seks. Sangerne måtte da vente i deres nervøsit og orkesteret og alt publikum i utålmodighed og varme i samfulde tre timer...«. Dette brev giver et meget betegnende billede af den herskende situation. Selve operaen trængte imidlertid igennem ved de senere opførelser.

13. marts 1773 rullede så postvognen atter ind i Salzburg. Tre år igennem havde Mozart pløjet Italiens veje — nu forestod en længere periode i hans elskede fødeby.

43. Davidssalme

VÅGN OP HERRE, FORSTØD OS IKKE FOR STEDSE

I. Lyse minder om suundne dage.

1. Til sangmesteren. Af Koras sønner. En visdomssang.

2. Gud, vi har hørt det med vore egne ører, vore forfædre har fortalt os om den dåd, du har øvet i deres dage, i henrundne dage.

3. Med din hånd drev du hedningefolkene bort, men plantede vore fædre (i deres sted); hedningefolkene udrykkede du, men dem lod du brede sig.

4. Thi de erobrede ikke landet med deres sværd, ej heller var det deres arm, der frelste dem, men det var din højre og din arm og dit ansigts lys; thi du havde dem kær.

5. Du er min Gud, min Gud, som har givet Jakob sejr.

6. Ved din hjælp kastede vi vore fjender tilbage, og i dit navn trådte vi vore modstandere ned.

7. Jeg stolede ikke på min hue, og det var ikke mit sværd, der frelste mig.

8. Men det var dig, der frelste os fra vore modstandere og ydmygede vore avindsmænd.

9. I Gud roste vi os altid, og dit navn lovpriste vi til stadighed.

II. Nutiden et trist syn.

10. Men nu har du forladt og beskæmmet os, du drager ikke ud, o Gud, med vore hære.

11. Du lod os vige for vore fjender og vore avindsmænd har taget bytte fra os.

12. Du har givet os hen som slagtefår og spredt os mellem hedningefolkene.

13. Du har solgt os for en spotpris, du vandt ikke meget ved salget.

14. Du har gjort os til grin for vore naboer, til hån og spot for dem rundt omkring os.

15. Du har gjort os til et mundheld blandt hedningerne, og folkene ryster på hovedet ad os.

16. Min skændsel står mig altid for øje og skam bedækker mit ansigt,

17. for deres skyld, der spotter og håner, for modstanderens og fjendens skyld.

III. Højtidelig forsikring om uskyld.

18. Alt dette kom over os, skønt vi ikke har glemt dig, ej heller krænket din pagt.

19. Vort hjerte er ikke vejet fra dig, og vor fod har ikke forladt din vej,

20. dengang du knuste os på ulykens sted og indhyllede os i mørke.

21. Hvis vi havde glemt vor Guds navn, hvis vi havde bredt vore hænder ud mod en fremmed Gud,

22. ville Gud så ikke have gennemskuet dette, han som kender jo hjertets løndom?

23. Men for din skyld dræbes vi hele tiden og regnes vi for slagtefår.

IV. Vågn op, Herre.

24. Vågn op, hvorfor sover du, Herre, vågn op, forstød os ikke for stedse.

25. Hvorfor skjuler du dit åsyn og glemmer vor nød og vor trangsel?

26. Thi vor sjæl er henstrakt i støvel, vort legeme ligger på jorden.

27. Rejs dig og kom os til hjælp, fri os for din miskundheds skyld.

Det er ikke let at tidsfæste denne salme. Situationen er denne: Israel har lidt et stort nederlag. Hæren har måttet trække sig tilbage, og mange af stridsmændene er blevet et bytte for fjenderne. Denne katastrofe, som Gud har tilladt, er for salmisten en uforståelig og pinefuld gåde, fordi Israellitterne netop på den tid, da ulykken indtraf, udmærkede sig ved troskab mod Herren i modsætning til andre lider. Skriftfortolkerne har forsøgt at finde det historiske øjeblik, der har givet anledning til den 43. Davidssalme, uden dog at nå til et sikkert resultat. Den sandsynligste løsning af problemet er vistnok den, at det drejer sig om kong Ezekias' tid, da Assyerer-

kongen Sennakerib angreb Juda og Jerusalem. (II. Kong. 18-19. Is. 36-37).

Ligesom i vor hellige Kirkes historie Tabor- og Oliehavetimer skifter, og fredstider afløses af svære kampe, forfølgelser, ja uventede nederlag, så fjenderne hånende jubler, således gik det også engang Guds folk i den gamle pagt, efter hvad vi kan se i denne salme. Gåden blev stor for Israellitterne. På den ene side stod Guds løfter om beskyttelse og hjælp, hvis Israellitterne var ham tro, og på den anden fjendernes sejrbrøl til trods for, at Guds folk havde opfyldt Herrens betingelser. At vi bør regne med den slags mysterier i forsynets styrelse, fremgår med al ønskelig klarhed af vor Frelsers livshistorie. I denne finder vi ikke blot gåden, men

Køb

DERES
BØGER

i

også dens løsning. I det ene øjeblik pinens Jesus af den bitreste forladthedsfølelse, så han på korset udbryder i de ord: »Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« og i det næste øjeblik udtaler han sin urokkelige tillid til sin himmelske fader og siger: »Fader, i dine hænder lægger jeg min ånd.« Og næppe er dette sket, før hans evige triumf begynder. Hans død bliver sejr over alle Guds fjender og årsag til Kristi evige triumf.

43. Davidsalme indeholder en meget vigtig lære for de timer i vort liv, hvor sjælen er indhyllet i mørke. Hvad enten det drejer sig om de gådefulde ulykker, der rammer hele Kirken eller store dele af den, som f. eks. Ungarn, eller om uforståelige begivenheder i den enkeltes liv, hver gang skal vi med urokkelig tro og tillid gentage for os selv Skriftens ord: »For dem, der elsker Gud, skal alle ting samvirke til deres bedste.« Ro, 8,28. Det er den lov, hvorefter Gud styrer hele verden og hver enkelts liv. Det mål, Gud vil føre os til, er strålende skønt, men vejen kan engang imellem føre gennem en nats dybeste mørke. I den slags øjeblikke skal vi bede vor salmes sidste vers: »Rejs dig, Herre, og kom os til hjælp, fri os for din miskundheds skyld.« Så går det os, som det altid gik i Israel: efter nattens mørke står solen op igen og bringer den lyse dag.

F. K.

Julens kryds- og tværs

LØSNING: Vandret: 1. Maria. 5. Jesus. 9. Josef. 13. Israel. 15. Rokade. 17. Navn. 19. Vristen. 20. Drys. 22. DD. 23. Ego. 25. Ave. 27. DK. 28. Egnen. 30. Pærer. 32. Ina. 33. Lem. 35. Die. 36. Tys. 37. Ske. 39. Kit. 41. Adr. 42. Red. 43. RRR. 46. Los. 48. Eva. 49. Fri. 50. Søn. 52. Gru. 54. Øgede. 57. Gemte. 59. Tø. 60. TTT. 61. Ane. 62. Dy. 64. Røst. 66. Udlover. 71. Nuer. 73. Pendul. 75. Hldner. 77. Gaarde. 78. Løs. 79. Europa.

Lodret: 1. Mand. 2. Riv. 3. Isnen. 4. Ar. 5. Jer. 6. Eli. 7. Urt. 8. Soc. 9. Ja. 10. Odder. 11. Ser. 12. Fisk. 14. Avon. 16. Knap. 18. Aden. 21. Ydre. 24. Gener. 26. Vælte. 29. Gadedreng. 31. Elskeligt. 32. IHS. 34. Mut. 38. Kar. 40. Ido. 43. Ris. 44. Fandt. 45. Aften. 47. Snu. 51. ØØØØ. 53. Rede. 55. Etter. 56. Etude. 57. Garde. 58. Mener. 59. Tryg. 63. Yrsa. 65. Spa. 67. DU. 68. LLL. 69. Vis. 70. El. 72. Uro. 74. ND. 76. Nu.

Vi takker for de usædvanlig mange løsninger, der giver os lyst til en anden gang at komme igen med en lignende opgave. Det blinde tilfælde udvalgte blandt læserne to, som vil få en præmie tilsendt. Det var:

J. Brinek Christensen, Håbetsvej 24, Horsens.

Fru J. Christiansen, Harald Kiddesvej 6, 4., Valby, København.

I korte træk —

De Forenede Staters hidtidige Ambassador i Italien, mrs. Claire Boothe Luce, er blevet udnævnt til »ordensdame« af Malteserordenen på grund af hendes fortjenester i den offentlige velfærdstjeneste (KNA).

Der blev ikke danset ved den traditionelle nylårsfest på pladsen foran Stephansdom i Wien, som følge af den tragedie, der udspiltes i Ungarn, kun få timers vej fra den østrigske hovedstad (KNA).

Pr. 1. januar er samtlige kirkegårde i Tjekkiet blevet »nationaliseret«. Den officielle motivering for dette skridt er »sanitetspoliti-mæssige krav« (KNA).

Pavens julebudskab er et værdifuldt bidrag til freden, erklærede den indiske ministerpræsident Nehru under en mellemlandning i Rom på vejen hjem fra USA (KNA).

Rituskongregationen har åbnet sagligkæringsprocessen for en ung indianer, Severin Namuncura fra Nord-Palagonien. Han var i sin tid kommet til Rom for at læse og blev her en af Don Bosco's yndlingselever. — Don Bosco-staturen i Peterskirken er omgivet af to drenge, den ene er den hellige Domenico Savio og den anden er Namuncura, der døde i Rom i 1905, 18 år gammel (KNA).

Den Hellige Fader modtog i sidste uge i privataudiens den franske udenrigsminister Christian Pineau, der for tiden opholder sig på et privatbesøg i Rom (KNA).

Roskilde

P. J. KJELDEN
Urmager

Skomagergade 34
Telefon Roskilde 375

Leverandør til *Sc. Maria Hospital*

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)

Malerfirma

Telef. 1694 - 226

Udlærer arbejdet ved de katolske institutioner

Skolébøger - Skolerekvitter
Læsekrede - Skønlitteratur,
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sc. Olsgade 24 . Telf. 3131

Mønsterbageriet Olsgade 17 Tlf. 136
anbefaler sig med 1. Kl.s
Bageri og Konditori

Alt i isanretninger og Desserter

Roskilde Mejeri

Borgerdiget Telefon 349

Leverandør til de katolske Institutioner

H. V. Nordsteen's Eftf.
Blikkenslagermester

Algade 34 . Telefon 923
Leverandør til katolsk Menighed

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg

Sc. Olsg. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olsgade
Bedste Indkøbested i Roskilde

Nakskov

H. Ehlig Jensen ved F. Jensen & Søn
Malermester

Tilegade 37, Nakskov. Telefon 308

Chr. Steffensen

Herreekvipering

Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796
Leverandør

Spis Arbejdernes Fællesbageri's Produkter
Nakskov Telefon 621

KOLONIAL - DELIKATESSE

H. Chr. Huus' Eftf.

Torvet 5

Leverandør til De katolske institutioner

A/s Nakskov Kullimport
Telefon Nr. 17

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Jan.
13. S. Den hellige Families Fest (76 (hvid) --17); 2. bøn: Søndagen (77); Hellig 3 Kongers præf. (515).
14. M. St. Hilarius (784); 2. bøn: (hvid) St. Felix (785); alm. præf. (525).
15. Ti. St. Paulus, den første Eremit (hvid) (785); 2. bøn: St. Maurus ([53]), 3. bøn: For Biskoppen*); alm. præf. (525).
16. O. † St. Marcellus I (787); alm. præf. (525).
17. T. St. Antonius Abbed (788); (hvid) alm. præf. (525).
18. F. **) St. Petri Stol i Rom (788); (hvid) 2. bøn: St. Paulus (789), 3. bøn: St. Prisca (789); uden Credo; præf. (524).
19. L. St. Knud, Konge af Danmark (rød) (792--85); 2. bøn (kun i st. messer): St. Marius og lidelsesfæller (793); alm. præf. (525).
20. S. 2. Søndag e. Hellig 3 Konger. (grøn)

*) I anledning af årsdagen for Hs. Exc. Biskoppens Konsekration læses i dag den særlige Bøn for Biskoppen; dens ordlid er den samme som for Paven ([122]-129) med følgende ændring:

... famulum tuum Theodorum, quem pastorem ecclesie Hafniensi præesse voluisti ... (... din tjener Theodor, hvem du har sat til som hyrde at forestå bispeddømmet København ...).

**) Fredag den 18. jan. begynder den internationale beudege om genforening i troen.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Den sidste nadver og den hellige messe

Det er nu Nørrebro og Brønshøj tur til at nyde godt af pastor Bjørn Højbos forelæsninger over messens ældste historie. Første forelæsning holdes fredag den 18. ds. kl. 20, og der fortsættes februar måned ud. Forelæsningerne holdes i sct. Antoni præstegård, Frederikssundsvej 225, og enhver interesseret er velkommen. Gebyret kr. 5 betales ved første forelæsning.

Kjeld Geertz-Hansen.

Stiftelsesfest i Århus

Den 8. december, Maria uplettede undfangelse, fyldte Mariakongregationerne for kvinder og mænd i Århus 75 år. Festsdagene indledtes med aftenandagt, prædiken og lysprocession. Med brændende lys fra Lourdes og med orgel og sang til tonerne af en Lourdes-melodi, gik de mange deltagere, højtidelig syngende gennem kirken. Jeg elsker Maria, --- Ave ave Maria lød det, stærkt og klangfyldt i det store kirkerum. Mon ikke, jeg tror selv de, som ikke har været i Lourdes, kunne ane noget af den stemning, som kan gribe det Mariabarn, der af hele sit hjertes lyst tiljuble Gudsmoder Maria en hyldest eller en tak for nåde, beskyttelse eller for hvad, som ligger dybest i et religiøst sind. En glæde fylder en, også Gudsmoders glæde gav sig udtryk i en jublende lovsang --- min sjæl højlover Herren, lød det fra hendes læber. En flamme fik ekstra næring, for at brænde lyslevende af kærlighed til Gud. Måske mangler mangan en spæd flamme en ekstra opmuntring, ikke mindst her i det kolde nord, for at brænde livligere til større religiøs begejstring. Hjælp er da fornøden, så flammen kan tindre, til tider blusse af lysende tro, der før eller senere ligefrem kan fænge i omgivelser og omgangskredse til omtanke og dybere interesse, for Guds sande kir-

ke. Ja, sådan sniger der tanker og ønsker, stille ind på livet af en kongreganist og en bøn - et indre råb baner sig vej. Gid der var mange, mange flere lysbærere, skabt af dyb tro og kærlighed til Gud og hans moder, så ville den store angst, som knuger her og ude i verden, være betydelig afdæmpet og alle med et ansvar kunne bedre råbe hinanden op og virkelig tale om sand fred og fordragelighed.

Søndagen derpå flokkedes man sammen med menigheden til levittmesse og fælleskommunion. Om aftenen var der så festligt samvær med festtale af pater Dorn om Guds nåde blandt mennesker. Præses for Rosenkranskongregationen, pater Pauli, talte om tilknytningen til Gudsmoder i forbindelse med respekten for kvinden i vor tid. Mændenes præses, pater Lønskov, efterlyste frisk ungdommelig kraft, der kunne videreføre Mariakongregationernes særlige formål og apostolat. Ved det festsdækkede kaffebord oplæstes et lykønskningstelegram fra pater Schumacher, København - den indbudte festtaler, som grundet på sygdom var forhindret i at være til stede. Yderligere vekslede det med flere taler, causerier og skrevne sange tilknyttet højtidsdagen, om Gudsmoder, rosenkransen og en tak til de mænd - kirkens præster, som ofrede alt for Guds og hans moders sag. Med sognepræstens velsignelse sluttedes der i det håb. Lykke og fremgang for Mariakongregationerne, til Guds og hans moders ære og til menneskers og menighedens gavn.

B. N.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16-17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K. Telf. Palæ 4777

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 59965

Optiker og Urmager

VICTOR KREBS

Østergade 20 . Nakskov

BROCHURER

PRISLISTER

KATALOGER

BOGTRYKKERIET ATHENE A/S

SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

Katolske Begravelser

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Mens vi beder om enhed -
(Sluttet fra side 20).

i diskussionerne — uden at forråde sandheden — med al vor indfølelse sætte os ind i den problemstilling, som er almindeligst hos de andre, og hvis vi viser dem denne forståelse og indretter vore samtaler med dem ud fra tanken om, at vi må tage fat der, hvor de står og argumenterer ud fra, hvad de forstår, vil vort ry for støjhed blive mindre.

Kalenderen 1957

udgivet af Ansgariusforeningen,
fås hos de katolske boghandlere
samt ved kirkerne. — Pris 1 kr.
(plus porto, hvis kalenderen ønskes tilsendt).

Kolding

**Brændselsoller
Cinders
Kul**

BERRING & LARSEN ½
Leverandør til de katolske Institutioner

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Peter From

KOLONIAL og DELIKATESSE

Domhusgade 27 . Telefon 3210

Leverandør til Sct. Hedvigs Klinik

H. Overbeck

Aut. Installatør

Jernbanegade . Tlf. 3555 fl. lin.
Lev. til Sct. Hedvigs Klinik

O. Andreasen & Th. P. Nielsen

Murermestre

»Solvang». Sønder Vang, Dreyersvej 7
Telefon 1923, 1924

Bruun & Kildehøj A/S

P. Bruun & H. Kildehøj
MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER
Udlært arbejdet ved den nye skole

Tøndervej 93 Telefon 2402

V. FALTHER

Alt i Kolonial, Vin, Delikateser, Tobakker og Cigarer

Hj. af Hollændervej og
Kongebrogade . Telefon 698

Tricotage, Garn, Smaating, køber De med fordel i

MACO TELEFON 3226
Hjørnet af Teglgårdsvej,
og Domhusgade

Altid det bedste

Kolding Andelsmejeri
Telefon 153

Lev. til de katolske Institutioner.

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7 . Tlf. 1951—1952

1. Kl. Okse, Kalve- og Svinekad
Konserver
Leverandør til Sct. Hedvig Klinik

Bogladen
med
de
mange
Bøger ...

Barkholts Boghandel

Tømrermestre
Munkedamvej
Telf. 281

Brødrene Andersen

Udfører Arbejdet ved den nye Skole

Esbjerg

**Vestjysk Rør- &
Sanitetslager A/s**

Tlf. 1313 Esbjerg Tlf. 1919

K. J. Højland

aut. Vand- og Gasmester

Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708

Udf. Arbejdet for de katolske Inst.

E. Boysens Fiskehandel

Altid friske Varer
Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Esbjerg Andelsmejeri

Fineste Mejeriprodukter

Skolegade 39, Tlf. 144
Esbjerg

Viggo Christensen

Urmager, Optiker, Guldmed

Kongensgade 64, Telefon 829

Lev. til Sct. Joseph Hospital

N. A. Frederiksen

Nørregade 65 . Tlf. 576

Kolonial . Mel

Lev. til Sct. Josefs Hospital

De arme sjæle kan gøre en rig —

En missionær berettede følgende, som han selv har oplevet.

Jeg virkede i mange år som sjælesørger i en lille by i Palæstina. Hver dag bragte en fattig kone mælken til vort hus. Ved slutningen af måneden var der altid udbetaling. Da hun en dag havde fået sine penge, lagde hun nogle pengestykker på bordet og sagde: »Pater, vil De læse en hellig messe for arme sjæle, som ingen tænker på.« Da jeg kendte konens fattigdom, sagde jeg: »Tag De pengene, i morgen vil jeg opofre den hellige messe i Deres intention.« Men hun sagde blot: »De arme sjæle vil nok betale det tilbage.« Og væk var hun.

Næste morgen læste jeg den hellige messe for hende. — Da jeg nu om formiddagen sidder på kontoret og skriver et brev, banker det: »Kom ind!« En elegant klædt ung mand står foran mig. Vi hilser på hinanden. »Tag plads. Hvad kan jeg tjene Dem med?« Han begynder således: »Pater, jeg ville gerne spørge Dem, om De har læst messe for min far?« — »For Ders far? Ikke det jeg ved af. Mit messeoffer i dag var for de arme sjæle.« Da

så min gæst overrasket på mig. »Mærkeligt,« sagde han. »Må jeg fortælle Dem om en lille oplevelse? Min far er død for fem år siden. Fem år er en lang tid. Jeg tænkte nu sjældent mere på ham. Bedt for ham har jeg aldrig. For ærligt talt troede jeg ikke på bønnens magt. Tidligt i morges fik jeg så et mærkeligt besøg. Jeg følte, at nogen røkkede ved min seng. Jeg vågnede, løftede hovedet, og hvem stod dér ved sengen? Er det ikke far? Drømmer jeg. Jeg gned øjnene. Det hjalp ikke. Stadig væk står han der. Han smilede, og så begyndte han endogså at tale: »Josef, i dag får jeg lov at indgå i lysets rige. En fattig kone har ved et messeoffer frelst mig fra flammehavet. Gå til sjælesørgeren og hjælp den kone.« — Så var han forsvundet. — Og nu siger De, at De slet ikke —.« — Jeg fortalte ham så gårdsdagens hændelse med den fattige mælkehåndlerske, og vi var begge klare over, at det var hende, som havde reddet hans far ved sin offergave. —

Den unge mand viste sig meget storsindet overfor vedkommende kvinde. Han skænkede hende et vinbjerg.

Således fortalte missionæren. Nu er han allerede selv gået over i eviggheden.

(Fra Don-Bosco-Kalender 1951).

På dansk ved R. B.

URBI ET ORBI

Større omhu udbedes i nyhedsformidling om Vatikanet

„Osservatore Romano“ tager til orde mod falske meddelelser om Vatikanet

Osservatore Romano's chefredaktør, professor Federico Alessandrini, vender sig i en leder mod den uansvarlige nyhedsformidling vedrørende Vatikanet, der ved forskellige lejligheder kommer til udtryk i adskillige italienske og internationale blade. Under overskriften »Fantasi og virkelighed« nævner Alessandrini som eksempel på en sådan helt forkert nyhedsformidling, den meddelelse, der har fundet vej både til Skandinavien og til USA og hvorefter den Hellige Stol skulle have tildelt kardinal Mindszenty særlige opgaver, efter at han var kommet fri. Kardinalen skulle bl. a. ifølge disse meddelelser have indgivet anmodning om demission, hvilket imidlertid skulle være blevet afvist; han var derpå blevet henvist til at søge tilflugt i USA's gensandtskab i Budapest. »Der er intet sandt ord i alt dette«, erklærer Osservatore.

Vatikanerbladet dementerer også sandtvidt en meddelelse om, at Curzio Malaparte skulle have overbragt forslag fra Mao-Tse Chung til den katolske Kirke. Også dette er fri fantasi, hvilket alene fremgår af den omstændighed, at Malaparte for øjeblikket — ifølge en anden meddelelse — ligger på hospitalet et sted i Kina.

Der findes en bestemt kategori af personer, der udgiver sig for at være velinformerede, erklærer Osservatore, og som under skrupler pådigter den Hellige Stol fantasier, der savner ethvert skær af virkelighed. Der ville næppe være nogen, der vedede at tiltage sig en lignende frihed overfor civile regeringer endsigte private selskaber. »Er det derfor for meget for langt, dersom man kræver større forsigtighed, større objektivitet?«, spørger Osservatore. Rent bortset fra disse informatorers hensigter, der iøvrigt i adskillige tilfælde aldeles ikke er ond-sindede, må man dog kræve foruden respekten for sandheden en vis respekt for en selv og en vis tilbageholdenhed. Og denne nødvendighed synes så meget mere på sin plads og forpligtende jo større og mere anset bladet eller tidsskriftet er. (KNA).

Ukendte type er for nylig trængt ind i Franciskanerbasilikaen i Assisi, hvor de har brudt skatkammeret op og stjålet den værdifulde en meter høje og med ædelstene besatte monstrans fra 17. århundrede (KNA).

Paven velsigner de troende på Peterspladsen

Nytårsaften i den evige stad

En meget stor menneskemængde overværede nytårsaften den traditionelle Sylvesterandagt i kirken Il Gesu i Rom. Ved andagts slutning meddelte Roms kardinalvikar, Clemente Kardinal Micara, den eukaristiske velsignelse og istemte Te Deum. Derefter drog de troende i sluttet skare — traditionen tro med de sporvejsfunktionærer, der ikke havde tjeneste, i spidsen — til Peterspladsen for at bringe den Hellige Fader deres nytårsønsker. Pave Pius XII viste sig i det oplyste vindue til sit arbejdsværelse og meddelte skarerne den apostoliske velsignelse (KNA).

Atter religionsundervisning i ungarske skoler

Hyrdrebrev om religionsundervisningen af biskoppen af Raab, mgr. Papp

Samtlige skolebørn i de ungarske folke- og mellem-skoler kan nu igen få undervisning i religion. I henhold til en forordning fra de ungarske skolenydheder kan eleverne nu atter deltage i religionsundervisning, hvad enten forældrene har fremsat ønske derom ved skoleårets begyndelse eller ej. I en rundskrivelse fra biskoppen af Raab, mgr. Kolomann Papp, henvises til, at der er givet de enkelte skoleledere anvisninger om at søge religionstimerne indarbejdet i den ordinære timeplan. Biskop Papp henstiller samtidig til de præster, der meddeler religionsundervisning, at de drager omsorg for, at denne undervisning formes så indholdsrigt og tidsvarende som overhovedet muligt og at der gøres forsøg på at indhente, hvad der har været forsømt. Det vil kræve megen tålmodighed, hedder det til slut i byrdrebrevet, og især megen hensyntagen, om arbejdet skal bære frugt. (KNA).

„Kun forståelse bringer fred“

Radio Vaticana kommenterer den Hellige Faders julebudskab med henblik på tvistigheden i den arabiske verden. Der gives her udtryk for øjeblikkets største og mest påtrængende problem: at kun et endrægtigt og stærkt sammenhold mellem de mennesker, der elsker sandheden og det gode, vil kunne redde freden.

De arabiske staters overfølsomme æresfølelse truer imidlertid fredens sag. Det er derfor påtrængende nødvendigt, at man her vandrer retfærdighedens, storsindethedens og forståelsens vej. (KNA).

Rom bekræfter biskop Budka's død i Sibirien

Kongregationen for Øst-kirken har nu officielt bekræftet meddelelserne om biskoppen af Lemberg, mgr. Niceta Budka's død. Biskoppen er død d. 6. oktober 1949 i en sibirisk tvangsarbejdslejr i Karaganda.

Niceta Budka var født i Polen i 1877 og blev præsteviet i 1905. I 1912 udnævntes han til titulær biskop af Pafara og blev Apostolisk exark for de troende af den byzantinske ritus i Canada. I 1928 vendte biskop Budka tilbage til Polen som hjælpébiskop og generalvikar for diocesen Lemberg. Ved de polske østområders indlemmelse i Sovjetunionen i april 1945 blev han arresteret, idømt otte års tvangsarbejde og deporteret til Sibirien. Alle den canadiske regerings forsøg på at få ham løsladt, forblev resultatløse. (KNA).

Første midnatsmesse julenat i Warszawa siden 1950

For første gang i løbet af de seneste seks år transmitterede den polske radio julenat en midnatsmesse, der sendtes fra Alexanderkirken, i nærheden af Hellig-Kors-pladsen i Warszawa. Selve juleaften holdt den polske primas, Stefan kardinal Wyszynski, en tale i den polske radio. I sin tale henviste kardinalen til den polske nations samhørighed, der har sin rod i nationens historie samt i at polakkerne tilhører den katolske religion, og sendte hilsener og juleønsker til polakker udenfor Polens grænser samt gav udtryk for håbet om, at samhørighedens ånd stedse må blive knyttet fastere og også omfatte dem, der idag lever fjernt fra Polens land. Den polske presse havde imidlertid endnu ved årsskiftet intetsonhelst meddelt om den Hellige Fader, Pave Pius XII's julebudskab. (KNA).

70-års præstjubilæum i Stavanger

Hs. excellence biskop Jac. Mangers, Oslo, celebrerede i søndags en prælat-messe i Stavanger i anledning af, at den derværende sognepræst, den 93-årige pastor Alex Dietrich, har kunnet fejre sit 70 års præstjubilæum. De 60 af disse 70 præsteår har pastor Dietrich tilbragt i Norge. Under messen meddelte biskop Mangers, at der var indløbet en telegrafisk lykønskninng fra paven.

Katolsk Ugeblad
i ethvert katolsk hjem

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

20. Januar 1957

NR. 3

„BEVÆGELSE FOR EN BEDRE VERDEN”

Spanien - hvor øst og
vest mødes

Ringen på min finger -

Humanisme og teknik

Negerhøvdingens søn -
kirkens yngste biskop

I CZEKOSLOVAKIET FORTSÆTTER KAMPEN MOD KIRKEN MED UFORMINDSKET STYRKE

Den kommunistiske regeringskamp mod kirken i Czekoslovakiet fortsætter med uformindsket heftighed. Katolske præster er — under trussel om straf — forpligtet til at indhente statens tilladelse til at fejre messeofferet samt at høre skriftemål. Der eksisterer ikke længere katolske ordenssamfund i Czekoslovakiet; efter 1950 har ordenssamfundene ikke haft nogen form for tilgang. Omkring 19.000 ordenssøstre arbejder i plejehjem for gamle, for døvstumme, smitsomt syge og åndssvage, ansat af »Statens caritas« og er på denne måde isoleret. De forflyttes så hyppigt, at de ikke har anledning til nogen som helst form for at fæste rod.

Præstemanglen i Czekoslovakiet er ifølge pålidelige kilder uhyre stor. Alene bispedømmet Leitmeritz har mistet omkring 300 præster, hvilket vil sige den største del af verdens gejstlighed. Ved præsteseminariet i Leitmeritz — der i øvrigt er det eneste i Böhmen og Mähren og som kun kan optage mellem 80 og 90 seminarister — docerer den tidligere domherre Benesch, kendt som fører for de såkaldt patriotiske præster.

Præmonstratenserstiftet Seclau i det sydøstlige Böhmen, der har stået tomt siden den store klosterstorm i Czekoslovakiet, er nu blevet indrettet til en psykiatrisk klinik. Klosterets sidste

abbed, Tajorski, blev i ugen før påske 1950 idømt 20 års fængsel og de øvrige stiftsherrer arresteret kort efter. (KNA).

Radio Vaticana:

Algierspørgsmålet - ikke udelukkende et politisk problem!

Med henblik på den forestående Algierdebat i de Forenede Nationers generalforsamling erklærede Vatikanets radio i den forløbne uge, at Algierproblemet vel i første række er af politisk natur, men ikke udelukkende politisk. Det vil ikke være muligt at nå frem til en frugtbart løsning af problemet, dersom man ikke samtidig overvinder den uoverensstemmende nationalisme. Man forventer af UNO's medlemsstater, at de frem for alt tager hensyn til de rent menneskelige problemer i Algier og i deres afgørelse ser bort fra raceideologier.

»Det drejer sig her ikke blot om prestige eller om rettigheder«, erklærede

Radio Vaticana. »Det drejer sig om mennesker, om arabiske og franske familier, om berberfamilier, om jødiske familier, der er bosatte på en og samme jord.« Det ville være helt forrykt — og tillige en forbrydelse mod menneskeheden — om man ene og alene ville rette sig efter politisk nationalisme, når det som her gælder om at oprette et nyt Algiersamfund. Kun yderliggående elementer, der er ansvarlige for terrorisme og antiterrorisme, ville kunne søge en sådan katastrofe.

Det er i alle de nordafrikanske — såvel som også i nabofolkene — interesse, at der udfoldes de størst mulige anstrengelser for at finde frem til en i sandhed menneskelig løsning, udtalte Vatikanerradioen. En politisk løsning, hvordan den så end vil falde ud, vil ikke bære frugt, dersom den ikke træffes i den gode viljes, i storsindethedens og i de gode hensigters ånd. »Historien — vi kristne kalder det guddommelige forsyn — har gjort Algier til landet, hvor kristne, muhammedanere og jøder mødtes. Hvorfor skulle vi vel fortvivle ved tanken om, at dette land en gang for alle skulle blive til et fælles hjem for alle dets indbyggere?« (KNA).

Første gang katolsk borgmester i Haag

Dronning Juliane af Holland har udnævnt H. A. M. T. Kolschoten til borgmester i Haag. Den ny borgmester er katolik, og tilmed den første katolske borgmester i Haag efter reformationen. Med Kolschotens udnævnelse har man brudt med den ellers omhyggeligt iagttagne tradition, der udelukkede katolikker fra at overtage hvervet som

sluttes på bagsiden

Arabertyper
fra Algier

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Fr. Bührmann & Sønner

Pensel- og Børstefabrik

Gormsgade 8-10-12 . København L

Tlf. Tag 573 . 574

Prøv vort fordelagtige Abonnement...

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Vi har mange tilfredse Kunder blandt Deres ærede Trosfæller. Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

„MOVIMENTO PER UN MONDO MIGLIORE“

»Movimento per un Mondo Migliore« — »Korstog for en bedre verden«, lyder den parole, som den italienske jesuit, pater Riccardo Lombardi, har lanceret. Virkningerne — om man kan tale om sligt — har bredt sig som ringe ud over den katolske verden, og hans navn har givet genlyd langt ud over hans fædrelands grænser. Adskillige herhjemme kender velsagtens kun hans navn fra ugebladets spalter, og vi har derfor bedt en af vore medarbejdere om at give et rids af hans person, hans indsats samt af den bevægelse, som »MMM« har fremkaldt.

»Bevægelsen for en bedre verden« blev kaldt til live af selveste Pave Pius XII i en stor tale, som han holdt til de romerske katolikker 10. februar 1952. Oprindeligt var Pavens tanke kun møntet på dioceset Rom, men allerede i oktober samme år udstraktes den til at omfatte hele kirken.

I den nævnte tale — februar 1952 — sagde Paven: »Verden styrer direkte mod undergang. Uden at være sig det bevidst, går den veje, der fører legeme og sjæl, godt og ondt, hele nationer og kulturer lige i afgrunden... Det må være vor opgave at bygge en helt ny verden op fra grunden. Den må formes om fra en forvildet tilstand til en menneskeværdig tilværelse, og fra en menneskeværdig til en guddommelig efter Guds hjerte... Millioner af mennesker råber på genrejsning fra forfaldet. De ser hen til Kristi kirke som den eneste fører i denne stræben, den eneste, der med sin respekt for menneskets frihed er i stand til at stille sig i spidsen for et sådant kæmpemæssigt foretagende... Og hvorledes skulle Vi vel kunne forsøre at afvise en sådan kaldelse, da vi jo dog — trods vor uværdighed — af Gud er kaldet til at lyse i mørket, til at være jordens salt og til at være hyrde for den kristne hjord. Og ligesom Vi i sin tid, da det behagede Gud, at Vi skulle tage pontifikatets tunge åg på Os, indvilligede heri, så påtager Vi os ligeledes nu den svære opgave efter evne at være herold for en bedre verden, således som det er Guds vilje.«

Således lød Pavens ord, og det blev jesuiten, pater Riccardo Lombardi, der skulle blive den ledende kraft i udformningen af dette projekt. *) Pater Lombardi drog ud — også ud over Italiens grænser — og »prædikede korstog« for en fornyelse i Kristus og satte dermed gang i den bevægelse, der har sat og stadig sætter så dybe spor. Pater Lombardi var faktisk begyndt kort efter krigens afslutning, og denne unge ordenspræst har efter manges mening haft en ikke ubetydelig indflydelse og spillet en afgørende rolle i sit fædrelands politisk-religiøse skæbne som prædikant og skribent. På et tidspunkt syntes bølgene endda at gå over sine bredder — de bølger, der havde båret ham oppe og som nu

førte ham langt ud over Italiens grænser, til adskillige egne af Europa og derpå til Mellem-, Nord- og Sydamerika. Overalt hvor han kom hen og hvor han efter bedste evne forsøgte sig i det pågældende lands sprog, fyldtes kirker og mødesale til sidste plads.

Med eet blev der så i 1955 stille om ham — var han kommet ud af spillet, var han »droppet« eller måske færdig?

Det måtte jo ende sådan, sagde pessimisterne. En stråild blusser som bekendt hurtigt op og forsvinder igen, og Lombardi havde jo faktisk ikke bragt noget nyt. Jesu tidsalder, som

foden på denne stormende taler og dermed afstukket en radius for hans virke. Dialogen fra en audiens i 1949 syntes at gentage sig! Pater Lombardi beskrev her programmet for »un mondo nuovo« således: »Svaret var, at jeg ganske rolig skulle rejse til udlandet og få i hvert fald de udvandrede italienerne i tale, da jeg jo ikke beherskede noget andet sprog; der var jo ikke andre muligheder for at få andre i tale. Men hvis jeg nu kunne få andre i tale, måtte jeg så have lov dertil?« »Åh, ja, hvis De kan, så vær'sgod...«

Men først Italien, og ikke engang hele landet, kun Rom. Og var det dermed ikke, som om hele hans lidenskabelige idé om en bedre »verden« gik fuldstændig itu, akkurat som en bristende sæbeboble?

Men det tog en helt anden vending. Hvad den Hellige Fader gav udtryk for hin februar dag 1952, det var den modne frugt af en årelang udvikling, et indre forlangende om at tage kampen op, det var grundstensnedlæggelsen til »Bevægelsen for en bedre verden«.

»Millioner af mennesker råber på en kursændring og retter blikket mod kirken, som den eneste, førende magt, der på grund af sin respekt for den menneskelige frihed er i stand til at

▲ Det nyopførte hovedsæde for »Bevægelsen for en bedre verden« ligger ved »Rocca di Papa« ved Albanersøen — et helt moderne kompleks i de skønneste omgivelser.

Den Hellige Fader sammen med pater ► Lombardi S.J. ved et besøg kort før årsskiftet i »Rocca di Papa«.

han havde forkyndt, udeblev jo trods alt stadigvæk. Da den Hellige Fader i februar 1952 højtideligt gjorde sig til »herold for en bedre verden« og i sin egenskab af biskop for dioceset Rom kaldte til fornyelse i Kristus, ja, så var der mange, der på denne side af Alperne trak på smilebåndet, da de hørte om planens realisering, og mente, at den kun var møntet på selve dioceset Rom. Nu havde Paven overdraget det til denne unge idealistiske jesuit. Var denne pavetale måske ikke — i dens overstrømmende kuriestil — bare et nøgternt forsøg på først og fremmest at feje for egen dør, at rydde op i Rom, hvor det dog var påkrævet! I hvert fald var der lagt et bånd om

*) Se iøvrigt »En Pavetale - og dens Ekko«, »Katolsk Ugeblad«, 2. marts 1952, nr. 9, side 101

stille sig i spidsen for et sådant enormt foretagende.»

Tiden er nemlig ikke inde til at diskutere, til at søge efter nye retningslinier og sætte nye mål eller afstikke nye veje — alle disse ting foreligger for længst og har bestået deres prøve, thi de er blevet doceret af Kristus selv og praktiseret af kirken ned gennem århundrederne samt af de seneste paver tilpasset tidens krav. De kræver kun eet, nemlig konkret realisering... Hora est jam nos de somno surgere — nu er det på tide, at vi vågner op! Det var Pius XII's ord, og nu var det om at realisere dem, og manden blev Lombardi.

P. Lombardi overtog med glæde opgaven. Sammen med nogle medarbejdere, som Paven selv stillede til hans disposition, samlede han nu praktiske erfaringer og kom til den dristige beslutning at arrangere en art ti-dages lukkede eksercitiikursus. I februar 1954 stillede Paven det gamle slot »Mondragone« ved Castelgandolfo til hans rådighed. Her var plads til 120 deltagere, og her holdt Lombardi så sine »øvelseskursus«, der var en heldig kombination af eksercitier og arbejds-møder (studiekredse). Hans succes som foredragsholder bevirkede, at præster i store skarer søgte til »Mondragone«; i juli 1954 deltog endda 22 biskopper i et specielt for dem arrangeret fire-dages kursus. 224 biskopper, rundt regnet 5000 præster, 600 ordensføresatte — mandlige såvel som kvindelige, — 30 statsmænd og omkring 3000 lægmænd af alle stænder deltog i 80 forskellige kurser. 39 af deltagerne er kommet flere gange til »Mondragone« for at hente ny fordybelse og ny kraft, ikke mindst af den oplevelse, det er at være sammen her i den hjertelige atmosfære. Alle moderne hjælpemidler tages i brug, såsom højtaler og stål-båndoptager, fjernsyn og sport og underholdning af forskellig art. Men det er formentlig i første række det utvungne samvær og drøftelserne efter foredragene, der knytter kontakten mellem alle deltagerne, hvad enten de nu er fra forskellige ordenssamfund eller verdensgeistlige eller fra lægstanden. Alle deltagerne, høj og lav, ung og gammel, folk fra by og land, hvid eller farvet, føler sig her virkelig som brødre. Der er ingen tvivl om, at Kristi forjættende udtalelse om, at »når to eller tre er forsamlet i mit navn —« her virkelig gør sig gældende. Det er den menneskelige side af den uhyre tiltrækningskraft, som »Mondragone« udøver. Og derfor den stadig voksende strøm af præster og lægfolk. Ingen vendte skuffede hjem.

Anmeldelserne blev stadig flere og flere, og snart viste Castello »Mondragone« sig for småt. En række lægfolk slog sig sammen for at råde bod herpå. Et betydeligt antal herrer fra den Katolske Aktion — der for længst havde fået øjnene op for, at Lombardi var manden, hvem forsynet havde sendt og som nu ved hans vejledning var trængt ind i hans hemmelighed — åbnede mulighed for, at der kunne bygges, og i november 1955 påbegyndtes opførelsen af et nyt hus, og 8. december 1956 kunne den ny institution åb-

nes. Det er beliggende ved Albaner-søen, umiddelbart over for den pave-lige sommerresidens, og bærer navnet »Centro Internazionale Pio XII«, og i denne titel ligger faktisk hele bevægelsens program, nemlig *at hele kirken må gennemsyres i Pius XII's ånd.*

Og for at vedligeholde og styrke bevægelsens »arbejdsrytme« har pater Lombardi nu i godt og vel et år afholdt enkeltforedrag såvel som eftermiddags- og aftenkursus i Palazzo Altieri i Rom — samtidig med at han søger at uddanne gejstlige, der kan virke som hans medarbejdere.

— — —
En lang række lande — Brasilien, Spanien, Portugal, Østrig og Mexico — har haft bud efter pater Lombardi, og i Spanien har man endda skænket den (sluttes side 36)

NOTER

Selvangivelse og kirkeskat

Vi benytter lejligheden — selvangivelsesmåneden — til at gøre de katolikker, der endnu ikke har bragt deres kirkeskat for det forløbne år i orden, opmærksom på, at de kan begære fritagelse for at svare kirkeskat (>kirkelige afgifter<) til kommunen samt at dette f. eks. kan gøres ved at fremsætte anmodning herom samtidig med selvangivelsen.

Det vil imidlertid være rimeligt, om man samtidig bringer sit kirkeskatteforhold til vor egen kirke i orden, hvilket kan ske ved henvendelse til respektive sognekontor, der beredvilligt giver alle oplysninger.

2. søndag efter Hellig Tre Konger

20. januar 1957

VIN OG VAND

Verden ville så ganske afgjort ikke være det, den er, dersom mennesket ikke til stadighed var bestræbt på at forandre sig. Det er et andet spørgsmål, hvorvidt denne idelige stræben i det lange løb er af det gode. Mangt og meget kunne tyde på det modsatte, eftersom naturen svarer afvisende på adskillige af slige indgreb. Man har dog set ørkener blive forvandlet til haver, og den, der blot een gang har vandret gennem et øde, goldt og uberørt stykke land og derefter er vendt hjem til frugtbare, beboede og velordnede egne, han føler ganske nøje den forskel, og han fornemmer også den særlige velsignelse, der ligger i arbejdet og dets altforvandlede magt.

Men netop den omstændighed, at egne, der dyrket op gennem ofre af blod, sved, tårer og megen møje, på ny kan blive til dødens bytte — det være sket ved aktiv uro eller sløseri eller ligegyldighed — kan vise os, hvor vigtigt det er, at ikke blot landet passes og plejes og at der bygges huse, at det rent materielle holdes ved lige, men at mennesket også tager sig selv i nakken og søger at hidføre den rent indre forvandling, der ene og alene er i stand til at gøre jordens åsyn venligt og bringe den i samklang med de frelsende magter. Og her står vi ved det centrale i humaniseringens og dannelsens idé, den idé, der virker på langt sigt, heri ligger også et af de væsentlige træk i kristendommen, der har virket forædlende, opbyggende og opdragende, har ledet hen til Gud, lige siden dengang, da apostlenes ord begyndte at omskabe den gamle verden, fortsat af de store missionsordener, en kamp om menneskesjælen, der vil vare ved indtil jordens lys slukkes ud.

Det kan somme tider være såre svært at holde blikket åbent for denne sagens sammenhæng midt i den grå hverdags slid og møje, og det kan være endnu sværere at indse, at ens eget liv må føjes ind i denne sammenhæng, der udelukkende har fællesskabet med Gud til mål. Men her hjælper det første under, som Vor Herre virkede her på jorden. Faktisk har han jo senerehen blot helbredt, uddrevet djævl og skænket nåde og gode gerninger. Men denne ene og første gang lod han vand blive til vin under sine velsignede hænder. Man har ment at måtte udlægge det som en hjælpende håndsrækning til brudefolkene, og mange mener også at måtte se det som et udtryk for Kristi forbundethed med samfundet. Men lægger man epistlens ord til evangeliets ord, så kommer det ganske klart frem, at der er andet vand, som skal blive forvandlet til vin, nemlig det jævne livs vand til frelsens lutrede vin.

Og det er ikke nogen tilfældighed, at disse udførlige og gentagne formaninger om at *leve* en virkelig aktiv kristendom dukker frem, og det er ej heller tilfældigt, at de supplerer søndagens liturgi, hvor Kristi første under forkyndes. Ved vandet forstås nemlig den jævne, den simple, indre natur, medens vinen betyder noget mere, noget højere. Det ene vælder frem af sig selv, fra alle jordens kilder, det andet kræver en vingårdsmand, kræver vinstokke og fremfor alt en vinperse, det kræver arbejde og møje, omsorg og pleje. Det er frelsens vin, det drejer sig om, noget, vi ikke bare kan arrangere og organisere og som kommer af sig selv, den skal dyrkes, plejes, passes. Vi må selv i persøn, måske endda i lidelsens perse, det er os, der må underkastes lutrelsens og forvandlingens proces.

Og hver og en af os, der mener det alvorligt med Kristi ord til os, han må søge at forme sit liv i overensstemmelse hermed. Ellers vil der komme en dag, hvor vandet regerer verden, det elementære, det forfaldige, hvor alt håb lades ude og som kun vinden og tyngdekraften lystner. Og det er der næppe nogen af os, der er tjent med.

Sognepræsten.

Den første ring blev sat på min finger foran alteret, da jeg blev gift, og siden da minder min vielsesring mig dag for dag om denne mit livs store dag. Hver gang jeg ser på min vielsesring, så ser jeg på ny mig selv foran alteret med de brændende kærter, og ved min side i hvid brudekjole og med hvidt brudeslør mit livs trofaste ledsagerske, mine børns moder. Dengang blev ringen sat på min finger som et troskabens symbol, og for millioner af mennesker over hele jorden betyder den — Gud være lovet — stadig et symbol på troskab. Og faktisk har jeg i lange tider slået mig til tåls med denne viden om vielsesringens symbolske karakter.

Senerehen i livet har jeg imidlertid nu og da funderet over, hvornår menneskene egentlig er begyndt at bruge ringe på fingrene, og hvorfor de gør det. Det er jo egentlig så mange ting, som vi bare akcepterer, fordi de nu engang »hører til« dagliglivet. Og hvem bekymrer sig vel om deres historie og oprindelse? Men kunne vi ikke lære noget ved at stifte nærmere bekendtskab med disse ting, der ikke er så »livløse«, som de ved første øjekast forekommer os.

Og da jeg så gav mig i kast med at studere ringens historie, så blev jeg hurtigt klar over, at fingerringen som smykke ikke — som man egentlig skulle formode — var en typisk feminin prydnis, men derimod i årtusinder fortrinsvis havde været forbeholdt mænd, mens repræsentanterne for det smukke køn derimod anvendte ringe af guld og sølv, bronze, elfenben eller glas og anbragte disse om halsen eller i ørerne, for da slet ikke at tale om visse eksotiske former for næse- og

Ringene på min finger -

underlæberinge. At mændene bar ringe på fingrene, lader sig forklare ved, at disse ringe var en slags religiøse symboler, hyppigst endda forbundet med tegn på magt og autoritet. Således bar f. eks. de gamle faraoner rigt forærede fingerringe, og hos romerne var det at bære fingerringe forbeholdt senatorerne og konsulerne. Lidt efter lidt kom det så til en slags »demokrativering« af fingerringen, og på et bestemt tidspunkt bar enhver fribærende romer da også ringe på fingrene.

Og fra romerne har kirken så — ligesom så meget andet — overtaget brugen af fingerringe og givet denne et kristent præg. Pave Clemens IV var den første pave, der som tegn på sin høje værdighed bar den såkaldte »fiskerring«. Senerehen blev så ringen med den violette sten tegnet på den gejstlige værdighed, bispeværdigheden. Og af de romerske forlovelsesringe, der hos romerne gjaldt som tegn på pagten mellem de vordende ægtefolk, opstod så de indviede vielsesringe.

Alt dette kommer jeg til at tænke på, når jeg fra tid til anden betragter ringen på min højre hånd. I lange, lange tider var det den eneste, jeg havde, og

jeg skænkede det faktisk ikke nogen tanke, at jeg en skønne dag skulle komme til også at bære en ring på den anden hånd. Og denne anden ring har i modsætning til min egen vielsesring, der kom flunkende ny fra guldsmeden, sin egen historie, som netop gør, at den er mig dyrebar.

Det har nemlig været min mors ring, min mor, der skænkede mig livet. Også hun har engang fået den foran brudealteret, og på indersiden af ringen kan jeg den dag i dag læse min fars forbogslaver samt datoen for deres giftermål. Denne ring minder mig med andre ord om kulminationspunktet i mine forældres liv. Når jeg ser på denne ring, så ser jeg min kære mor og far foran mig, sådan som jeg husker dem fra det guldne billede fra deres bryllup; for mit indre øje kan jeg se dem stå foran alteret i den samme kirke, hvor de senere holdt mig over dåben. Og hvor tit har jeg ikke mærket denne ring: når jeg gik med min søde, lille mor i hånden, og jeg kan endnu ganske tydeligt mindes, at jeg har set den lyse på hendes hånd, medens hun på sine gamle dage har siddet og blundet i den dybe stol i mit hjem. Og så kom den tunge dag, da mor var død; men ringen lyste stadig på hendes finger. Man tog den varsomt af og gav mig den, for at den kunne være mig og mine børn et varigt minde om mor.

Det er den samme ring, som jeg i dag bærer på min venstre hånd, om end den har skiftet udseende en smule. Der er sat en sten i ringen — nu funkler stensens glød om kap med ringens guld. Vi er allesammen mere eller mindre modtagelige for farvernes påvirkning, det være sig ude i naturen,

Katolsk Ugeblad

Humanisme og teknik

Der har været en del diskussion i anledning af den henvendelse, som en del videnskabsmænd, kunstnere og skolefolk med tilknytning til det socialdemokratiske parti sendte dette partis kongres, og hvori de tog til orde for en aktiv kulturpolitik. Den politiske side af sagen interesserer os ikke her, og vi nøjes med at sige, at vi strengt taget ikke kan se noget mærkeligt i, at socialdemokratiske »intellektuelle« finder det socialdemokratiske parti særlig egnet til at føre en sådan politik. Hvert parti kan uden besvær mobilisere en lignende »intellektuel« skare, som finder kulturaktiviseringen i bedste hænder just i deres eget politiske parti. Den slags skal man ikke tage tungt på.

Selve de opgaver, som henvendelsen pegede på, er kendte nok. Der var den gamle sandhed, at naturvidenskab og teknik er inde i en rivende udvikling, som desværre ikke har sit sidestykke i en tilsvarende moralsk udvikling. Og da det samtidig må erkendes, at en intensiveret dyrkelse af just naturvidens-

skab og teknik er et livsspørgsmål for klodens folkeslag, forstås det nemt, at de »intellektuelle« peger på nødvendigheden af, at det ikke bliver naturvidenskab altsammen, men at den humane dannelse styrkes med alle midler.

Det er på sin vis så rigtigt altsammen, men kan let føre til en falsk problemstilling. Naturvidenskab og teknik har gjort menneskene uhørt store tjenester. De har heller ikke ansvaret for, at redskabet, de har rakt os, ofte er kommet til så dårlig anvendelse. Det er derimod muligt at lægge en vis del af dette ansvar over på den humanistiske kultur. Hvem er det, som har doceret læresætningerne, der ligger til grund for vor tids moralske nihilisme, hvor alle begreber flyder? Hvorfra stammer begreberne om den absolutte statsuveranitet? Hvor meget end den dialektiske materialisme koketterer med de eksakte videnskaber, er det ved andre skriveborde end naturvidenskabsmændenes, at den er spekuleret ud med følger for verden, som vi kender.

Heraf drager vi den slutning, at den humanistiske videnskabelighed ingenlunde uden videre er den nødvendige modvægt mod teknikkens farer. Den kunne være det, men den kan også — som så ofte — løbe vild og netop aktu-

alisere disse farer. Man behøver blot at tænke sig, at muligheden for at fabricere og anvende atombomber m. m. var opstået i en kristen verden, der, alle vore skrøbelige til trods, endes om at anerkende kristendommen som indiskutabel norm for det offentlige som det private liv. Problemerne ville have været til stede — men hvor var de dog langt enklere.

Hvad det kommer an på er ikke humanistisk videnskabelighed af enhver art, men af en sådan, som vil genopbygge den moralsk-religiøse orden, hvis forfald er vort egentlige og centrale problem. For mange videnskabsmænd er det netop, hvad de ønsker med mere eller mindre klar bevidsthed om, hvad ønsket går ud på.

Og derfor er det helt i sin orden, at man peger på skolen og siger, at den ikke først og fremmest skal uddanne specialister, men lægge den menneskelige grund, som sidde skal sikre, at specialisterne ikke glemmer fællesmenneskeligheden og dens krav. Vi savner blot en tydelig forståelse af, at det er et fælles moralsk grundlag, som vi skal dyrke og præge vore unge med, et grundlag, som ikke er muligt uden religiøs forankring.

Men til skolens problemer i denne forbindelse og i den aktuelle skoledbat vil vi vende tilbage en anden gang.

i vore hjem eller i vor klædedragt, måske endda mere end vi selv aner. Kirkens liturgiske farver har også altid udøvet en ejendommelig fortryllelse over mig. Modens de store festers gyldne og røde farver hensætter mig i en ganske uforklarlig feststemning — jeg kommer jo nu engang ikke bort fra, at vor tids moderne paramenter kan virke noget »tamme« på mig — så maner omvendt fastetidens violette farve til eftertanke og betragtning. Og det samme gælder ædelstenenes magiske trylleri — den grå hverdag får i deres skær en ganske ejendommelig farve; det er velsagtens også grunden til, at jeg nu og da standser op foran et juvelervindue og tankefuldt betragter stenene i hans udstilling. I adskillige år var det min drøm at komme til at eje en sådan sten, i min yndlingsfarve. Og da jeg så gik til juveleren med min mors ring, så var jeg da heller ikke et øjeblik i tvivl om, hvilken sten det skulle være. Jeg havde for længst truffet mit valg. Imidlertid havde jeg aldrig nogen sinde så meget som et øjeblik næret tanke om at hylde en helt ubegrundet overtro og vælge en »månedsten«, en sten, der skulle svare til mit »stjernebillede« og af den grund være særlig lykkebringende for mig.

Juveleren tog ikke mindre end fem ametyster frem, vejede dem nøje — for at bestemme prisen — og så kunne jeg jo vælge. Valget var ikke svært — jeg var på forhånd besluttet på, at det skulle være en ametyst. Der var faktisk kun een af de fem sten, som han havde lagt frem, der glimtede i den mørkviolette glans, som jeg altid har drømt om, og det var så afgjort den, der skulle pryde min mors ring; de øvrige var »lyse« i glansen og taltalte mig slet ikke.

Ringene blev færdige til min navnedag — og det var faktisk, som min kære mor gav mig denne navnedags-gave, akkurat som hun i levende live altid havde givet mig et eller andet på denne dag. Nu forærede hun mig den vielsesring, som hun selv havde fået fra sit bryllup og til hun lukkede sine øjne. Det var som om den violette sten i et glimt gjorde mig det muligt at skue ud over denne verdens grænser og ind i en tilværelse, der lå uden for dette korte jordeliv. Det græske navn ametyst betyder så meget som »uden beruselse«, og man tilskriver derfor denne sten den virkning, at den bevarer for en mulig tendens til drukkethed — men mon ikke betydningen må ligge langt dybere, nemlig at den skulle være en støtte mod at gå til bunds i denne verden?

Men noget helt andet er, at den med sin violette farve kan minde om efterårets farvespil, om den tid, da naturen tager afsked. Himlens blå farve og den vilde vins røde farve kendetegner efteråret. Også i mit eget liv bliver det efterhånden efterår, og mit blik falder på ringen på min finger. Også den er i sin form en slags symbol på tidens og vort jordelivs kredsløb. Var jeg måske ikke for føje tid siden ung og stormede ud i livet, ret som om dette var den lige vej til lykke og succes? Men det var slet ingen lige vej, den drejede

atter og atter af, og ganske umærkeligt vendte den atter om, og i alderdommen sluttes kredsen på ny i retning af barnet. »Slægt skal følge slægters gang«, hedder det i den gamle salme. I dag bærer jeg min moders ring, og efter min død vil måske min søn komme til at bære den, som repræsentant for næste generation. Ringen er et symbol på menneskelivet, den slutter kæden mellem forfædre og efterkommere. Og hvem ved, om ikke det ord, som spanieren bruger for at betegne en ring, »sortija«, ikke kommer af latin »sors«, der betyder skæbne? Menneskeskæbne, der ligner ringen!

Efter dette liv følger evigheden, tiden uden begyndelse og ende, et be-

greb, der får det til at svimle for os ulyksalige mennesker. I årtusinder har mennesket ikke kunnet finde noget bedre symbolsk udtryk for dette begreb end — ringen, der hverken har begyndelse eller ende. Og jo ældre jeg bliver, jo nærmere mit jordiske kredsløb kommer sin afslutning, desto mere fængsles min sjæl af dette symbol på min egen finger, symbolet på »vita venturi saeculi«, livet i den forestående evighed. Det er mig som om jeg — når jeg betragter mors ring — fornemmer den brusen, der ligger i de mægtigste ord, som mennesket kan udtænke, ordene »per omnia saecula saeculorum«, fra evighed til evighed.

J. K.

SPANIEN —

Landet, hvor øst og vest mødes

Hvor arkitektur fortæller historie

Katedralen i Avila — påbegyndt i 1191 efter Avilas endelige tilbageerobring fra maurerne i romansk stil og fulden i 14. årh. i gotik.

TEKST:
G. M.

FOTOS:
ARKIV

Madrid og Barcelona pulserer livet i amerikansk tempo.

Landets historie er akkurat lige så bevæget som dets udseende. I tidernes morgen grundlagde fønikerne små handelsstationer på de spanske kyster, gennem strædet ved Gibraltar vovede deres dristige småskibe sig helt til Britannien og bragte Middelhavets folk de første efterretninger om Norden og de lange vinternætter. Tværs over havet erobrede karthagerne Hispanien, herfra truede Hannibal Rom, og her byggede scipionerne deres flåde. Folkevandringens skarer drog hen over Spanien; over 700 år varede Muhammeds stolte herredømme — den vekslende kamp mellem orient og occident i Europa — indtil maurenes sidste højborg faldt, da de »katolske konger« i 1492 holdt deres indtog i Granada og Spanien dermed genvandt for den kristne, vesterlandske kultur. Intet under, at denne omstridte jord bærer spor af talrige kampe. Man kæmpede ikke blot med ødelæggelses og voldens våben, her stod ånd mod ånd, ideens, troens og kulturens mag-

ter stredes, occidenten mod orienten. I denne frugtbare jordbund skød da også — som orkideer i et drivhus — de herlige værker inden for kunst og kultur frem. Værker, hvis lige ikke findes nogetsteds i Verden.

Hvor finder man vel en borg, der kan sammenlignes med Alhambra, dette herlige eventyrslot, der er en drøm af søjler og svævende kupler! Findes der måske et vidunder som moskeen i Cordova, hvor man skrider gennem en skov af søjler, og hvor solstrålerne maler brogede kringler og cirkler på marmorfliserne, og hvor gløder æbler og appelsiner blandt drømmende cyprer mere sagnagtigt end i kalifens gamle haver i Granada?

Men ved foden af Alhambra åbenbarer der sig også en helt anden verden: den pragtfulde katedral bærer bud om det kristne Spaniens sejr. I Sevilla rejser en af kristenhedens største kirker sig over resterne af en moske, og ved siden af knejser det mauriske klokketårn — Giraldaen — som en erindring om forgangen magt og væl-

I korte træk —

Den Hellige Fader har modtaget det franske »vidunderbarn« Minou Drouet, hvis digte er blevet anerkendt af førende litteraturkritikere. Den lille pige, der var ledsaget af sin moder, var meget sky under audiensen, men den Hellige Fader tog meget venligt imod hende og talte med hende på hendes modersmål. På Pavens opfordring foretog hun et par af sine digte (KNA).

En nyviet præst, Gianni Vignoli, læste for nylig sit første hellige messe i en af de store værkstedshaller i Rizzoli-værkerne i Bologna. Samtlige fabrikkens arbejdere — hvis antal går op i flere tusind — overværede primismessen. Pastor Vignoli vil især tage sig af sjælesorgen blandt arbejderne. (KIPA).

Løjtnant Anthony Moorhouse, der fandt døden i Ægypten, var en overbevist katolik. Han var blevet opdraget af jesuitterne i Stonyhurst College (Lancashire). (KIPA).

To katolske præster, kapellan Leo Darkowski samt geofysikeren p. Daniel Lineham SJ, deltager i »Deep-freeze«-ekspeditionen til sydpolen. (KNA).

En Gallup-undersøgelse i USA har vist, at »the ten most admired men« er: præsident Eisenhower, Winston Churchill, New York's »fjernsynsbiskop« mgr. Sheen, Albert Schweitzer, Pius XII, Dag Hammarskjöld, Adlai Stevenson, Mac Arthur, Billy Graham samt dr. Salk. (KIPA).

Kardinal Spellman har fra prædikestolen i st. Patricks katedralen i New York udtalt sin skarpeste fordømmelse af filmen »Baby Doll« og erklæret, at det vil være ensbetydende med synd for katolikker at overvære denne film. »Baby Doll« er en filmatisering af et teaterstykke af Tennessee Williams af samme navn. Kardinalen brændemærker filmen som både forkastelig og usædelig (KIPA).

Den polske regering har — ifølge pålidelige meddelelser fra Warszawa — til hensigt at tilbagegive den katolske kirke herved 700 liturgiske genstande, der under den tyske besættelse var blevet frataget kirken og transporteret til Tyskland, men som senere påny er blevet bragt tilbage til Polen og anbragt på forskellige museer (KNA).

I Vatikanet betegner man den meddelelse, der har været publiceret af et internationalt nyhedsbureau og gik ud på, at Paven skulle have modtaget en skønhedsdronning i audiens, som både vildledende og urigtig. Det konstateres, at Pave Pius XII har modtaget en sydtaliensk pige, der havde vundet i en konkurrence »Den ideelle kvinde« (la donna ideale) ved at præstere det højeste pointsantal i viden, huslig færdsighed og moralske egenskaber. Ingen i Italien vil — hedder det i Vatikanet — være kommet på den tanke, at Paven skulle have modtaget en skønhedsdronning (KNA).

▲ Med tusind tårne stiger Cadiz — »Sølvskålen«, som araberne kalder den — op af oceanet, og kun en smal landtange forbinder byen med det spanske fastland.

◀ Granada med Alhambra. Udsigt fra kalifens sommerresidens til Alhambra og Granada.

de. I Cordova har kristendommen endog taget moskeen i brug og omdannet den til Guds hus. Middelalderen taler sit eget sprog i Avila, hvor katedralen er bygget ind i den tindekronede bymur og samtidig — hvor overraskende det end lyder — blevet en af Spaniens smukkeste kirkebygninger. I Burgos stiller den spanske gotik sit mest repræsentative eksempel — men det er endeløst at blive ved. Overalt træder vidner frem om fortidens kampe med våben og ånd. Her er orient og occident stødt sammen og har frembragt en kultur, der er enestående i verden.

Hellige Fader et hus, hvor der kan afholdes kursus i lighed med »Mondragone«.

»Hvis vi vedbliver med at være, således som vi er, vil vi ikke være i stand til at forandre verden«, siger pater Lombardi, og New York's »fjernsyns-biskop«, mgr. Fulton Sheen, udtaler: »De skader, der er påført verden, kan ikke en hvilken som helst blikkenslager udbedre. Alle politiske og økonomiske løsninger er i grunden ikke andet end lapperi. Der er intet andet, der kan redde verden end en lidenskabelig kærlighed til sandheden, en kærlighed, der er så glødende, at vore fjender vil kalde os drømmere, fanatikere, tosser. Situationen i dag er den: de moderne kristne ejer sandheden, men har ikke lidenskaben. Materialisterne har lidenskaben, men

mangler sandheden.« Og hvor ofte hører man ikke den klage: hvor kan det dog være, at djævelen lettere finder begejstrede tilhængere end Kristus? Hvorfor griber Guds ild kun så langsomt om sig, medens satans ild er i stand til at sætte hele verdensdele i brand?

Det er ideen med »Bevægelsen for en bedre verden«, som Pius XII kaldte »sit hjertes brændende længsel« — og det er den idé, pater Lombardi søger at realisere! *Nemo.*

Et maleri i Katharinenkirche i Lübeck — der forestiller Lazarus' opvækkelse — er blevet identificeret som et originalarbejde af Tintoretto. Dette har af visse nyhedsbureauer været udlagt som noget af en sensation, men forholdet er ikke desto mindre det, at billedet i skolebøger i Lübeck har været nævnt som et værk af Tintoretto

45. Davidssalme

GUD - VORT VÆRN OG VOR STYRKE

I. *Gud er med os, intet kan skræmme os.*

1. Til sangmesteren. Af Koras sønner. Efter melodien: Jomfruer. En sang.

2. Gud er vor tilflugt og styrke, til fulde har han vist sig som hjælper i trængsler.

3. Derfor frygter vi ikke, selv om jorden forgår og bjergene brat styrter ud i havet.

4. Lad dets vande bære bruse og syde og bjergene skælve i dets brænding.

Hærskarernes Herre er med os, Jakobs Gud er vort værn.

II. *Gud er i sin hellige by, den kan ikke røkkes.*

5. Flodens arme glæder Guds stad og den Højestes hellige telt.

6. Gud er i dens midte, den kan ikke røkkes, Gud bringer hjælp lige fra morgengry.

7. Hedningefolkene larmede, riger vaklede, hans stemme tordnede, og jorden smeltede.

III. *Den store Gud gør ende på krig.*

9. Kom hid og se Herrens bedrifter, ham, som gjorde overvældende ting på jorden.

10. Han gør ende på krig lige til jordens grænser.

11. Buerne splintrer han, spydene knækker han, og skjoldene kaster han i ilden.

12. Hold inde og kend: »Jeg er Gud, ophøjet blandt folkene, ophøjet på jorden.«

13. Hærskarernes Herre, er med os, Jakobs Gud er vort værn.

*

allerede i begyndelsen af indeværende århundrede. Billedet har dels været overmalet og dels ophængt så højt, at det slet ikke har været bemærket. For nylig sprang en flig af overmalingen af, og derved fik sagen fornyet aktualitet. (KNA).

Tro

Det er mod GUD, du længes, når hjertet tynges ned, og i sin dybe uro det finder ikke fred.

Det er mod GUD, du længes, når tvivl og frygt og håb slår sammen i dit hjerte til et fortvivlet råb.

Det er mod GUD, du længes, når alting synes tabt, for HAN vil ikke døde det værk, HAN selv har skabt.

Det er mod GUD, du længes, og længslen er GUDS bro. Den står så trygt på tillid, den fører hen til tro.

Det er mod GUD, du længes, — så fat din stav og gå mod troens klare stjerne med blikket fast derpå.

Per Busck-Nielsen.

NY FOLDER

Hvem kan ufejlbarligt sige os, hvad der er kristendom?

Mariakredsens folder nr. 8.
Pris kr. 0,15.

Den nye folder er apologetik over emnet »Der er så mange kirkesamfund og sekter verden over, men Kristus har kun stiftet en kirke — den katolske — i hvilken han har indsat et guddommeligt lærerembede«.

Af foldere udkom tidligere:

Til den besøgende i kirken

... født af Jomfru Maria.

Ceremonier, processioner, valfarter

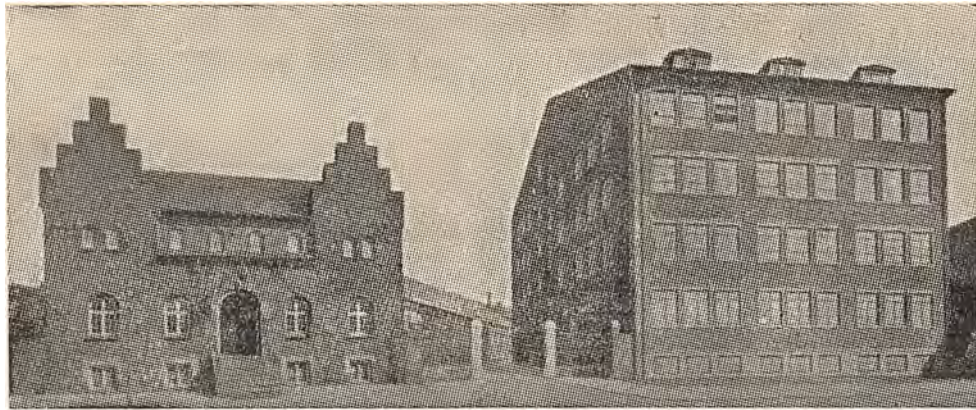
Det evige »hvorfor?«

Calibatet.

Bliver enhver salig i sin tro?

Paven.

Alle folderne koster 15 øre pr. stk. Hav altid en stabel liggende på Deres bogreol eller i lommen.

VINGAARDEN I ODENSE

NIELS JENSEN & CO.

Grundlagt 1821

J. J. JACOBSENS EFTF.

Grundlagt 1841

GAMLE HESTEHAUGE

Grundlagt 1882

^A/_S C. F. SCHALBURG

Grundlagt 1817

ODENSE VIN KOMPAGNI

Kongelig Hofleverandør

Grundlagt 1895

MØDE-
MEDDELELSER

1. Meddelelse fra DUKs sjællandsledelse:

Fredag den 1. februar indbydes alle Københavns unge katolikker til DUKs lysfest i St. Therese Kirke, Bernstorffvej. Man bedes være på plads i kirken kl. 20,05.

2. Meddelelse fra DUKs landsrepræsentanter i Jylland:

Alle Jyllands unge katolikker indbydes til skole-weekend i Vejle den 26.—27. januar. Man samles ved den katolske skole, Fjellegade 2, Vejle, kl. 19,30. Weekend'en slutter søndag ved 16-tiden. Nærmere oplysning fås ved henvendelse til Else Weiergang, c/o Mikkelson, Niels Skousvej 2, Mølholm, Vejle.

3. Meddelelse fra de lokale ungdomsforeninger:

Amager.

Onsdag d. 23. januar torsdagsmøde sammen med Østerbro KUK hos Eva Hansen, Vestagervej 7, København Ø. Pastor Geertz-Hansen vil tale om *ridderlighed*.

Søndag d. 3. februar kl. 19,00 arrangerer Amager K. U. K. et festligt karne-

val, hvortil alle unge indbydes. Delta-gerne i karnevallet skal være iklædt maske eller andet kostume, og der er præmie til den bedst klædte.

Ordrup.

Tirsdag den 22. januar snakker vi om »Anne Franks Dagbog«.

Randers.

Tirsdag den 22. januar i lokalet. Lotterispil. Den 26.—27. januar deltager vi i weekend'en i Vejle.

Roskilde.

Onsdag den 23. januar. Gruppeaften.

Østerbro.

Onsdag den 23. kl. 20 hos Eva og Peter M. Hansen, Vestagervej 7. Pastor Geertz-Hansen vil tale om *ridderlighed*.

En „katolsk“ opgave

En helt ny opgave ligger og venter på det katolske Danmark, og vi håber, at mange vil melde sig for at være med til at løse den. Det er vore ungariske trosfæller, det gælder. Da ulykken brød løs, og mange ungarere måtte opgave deres hjem, deres arbejde, flygte fra deres land og lade alt, hvad de ejede, bag sig, viste der sig i alle lag af vort folk vilje til at yde materielt hjælp, og trods en vanskelig økonomisk situation gik vort land ind for at modtage 1.000 ungarere. Mange af disse, hvoraf ca. 80 % er katolikker, ønsker at slå sig ned her i landet og finde beskæftigelse på lige fod med landets øvrige borgere. Og de har brug

for hjælp, ikke materielt, men rent menneskeligt. De må have kontakt med danske katolske hjem; de har behov for at få venner blandt danske katolikker. De må vide besked med forholdene i det land, de vil være borgere i. Vore ungariske trosfæller har oplyst, at det i de sidste 8 år har været næsten umuligt at praktisere den katolske religion i Ungarn, og mange af de unge har således ikke begreb om selv de simpleste religiøse spørgsmål. Derfor må vi, hvor som helst i landet ungarerne bliver sendt hen, kunne anviser katolske hjem, der vil åbne sig for dem. De venter på os; vi venter Deres svar. De skal høre til i vore menigheder. Kirken ønsker det. Svigt ikke vore ungariske trosfæller. Lad os få Deres navn og adresse omgående. Det haster, for flere er allerede ved at forlade de store flygtningehjem. Vi må ikke miste kontakten med dem. Hvis De kan tysk, så bemærk det, men det er ingen betingelse. Skriv, men skriv nu, til

Molnar,

Kærbakken 95, Klampenborg.

Midt i december genoptoges i Posznan udgivelsen af det katolske illustrerede ugeblad »Przewodnik Katolicki«. Bladet trykkes nu i et trykkeri, der tidligere har tilhørt bispestolen i Posznan. Det menes på velunderrettet hold i Polen, at trykkeriet vil blive givet tilbage til Kirken.

Det ventes endvidere, at ugebladet »Tygodenk Powszechny« — der blev forbudt for tre år siden — vil udkomme igen fra januar i år. (KNA).

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første side tallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Jan.
- 20. S. 2. Søndag e. Hellig 3 Konger (grøn) (85—19); 2. bøn (kun i st. messer): St. Fabian og St. Sebastian (794); præf. (521).
- 21. M. St. Agnes (796); alm. præf. (rød) (525).
- 22. Ti. † St. Vincens og St. Anastasius (rød) (797); alm. præf. (525).
- 23. O. † St. Raymund af Pennafort (hvid) (797); 2. bøn: St. Emerentiana ([61]); alm. præf. (525).
- 24. T. St. Timotheus (798); alm. (rød) præf. (525).
- 25. F. St. Pauli Omvendelse (799); (hvid) 2. bøn: St. Petrus (789); uden Credo; præf. (524).
- 26. L. St. Polycarp (804); alm. præf. (rød) (525).
- 27. S. 3. Søndag e. Hellig 3 Konger. (grøn)

»Glæd eder med de glade; græd med de grædende. Hav eet sindelag indbyrdes; tragt ikke efter de høje ting, men hold sammen med de ringe.«

(Epistel på 2. sønd. e. Hellig Tre Konger)

Kalenderen 1957

udgivet af Ansgariusforeningen, fås hos de katolske boghandlere samt ved kirkerne. — Pris 1 kr. (plus porto, hvis kalenderen ønskes tilsendt!).

St. Frans' 3. orden

Møde onsdag den 23. januar kl. 19,30 i St. Annæ kirke.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kasserkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Jeg er ganske klar over, at mange af mine romaner har bragt adskillige gejstlige mange urolige timer, erklærer Bruce Marshall. Jeg har ladet mig fortælle, at en præst skal have skrevet til en af sine venner: »Jeg takker min Gud og skaber for, at det ikke er mig, der har denne her Marshall i mit sogn!« Da jeg skrev romanen »Malachias' Under«, dedicerede jeg min kone den med disse ord: »Min kone tilegner jeg disse tanker, som jeg har fået under mine busture!« En mand, måske var det en præst, har efter sigende udtalt følgende efter at have læst denne dedication: »Hvis han får sådanne tanker af at køre med bus, så skulle han minsandten fremtidig tage og gå til fods!«

*

Kirken — sagde Montalembert 19. oktober 1849 i det franske parlament — er en fæstning, som man kan angribe, men ikke indtage.

*

Helten i denne historie havde taget alle tænkelige forholdsregler mod døden. Han pudsede tænder to gange om dagen, lod sig gennemgribende undersøge af en læge to gange årlig, gik med galoscher, når det regnede, sov hver evige nat otte timer for åbent vindue, spiste friske grønsager, røg aldrig, nød aldrig spiritus og gik lange fodture i sin ferie. Ikke desto mindre bliver han begravet nu på onsdag. Han glemte nemlig at gå lige over gaden!

(Efter »Medical Missionary of Mary«)

*

Kultur er et ganske tyndt lag fernis, der meget let opløses i alkohol.

Aldous Huxley.

*

To kardinaler gik hen og døde samme dag. De kommer samtidig til paradiset og bliver højligen forbauset over, at st. Peter lader dem vente udenfor, fordi han først vil undersøge deres papirer nøjere. Og deres forbløffelse bliver endnu større, da der lidt senere kommer en smuk ung dame til porten og den hellige Petrus lader hende komme ind uden videre. Da st. Peter langt om længe kommer tilbage til de ventende kardinaler, siger den ene af dem: »Men hør nu engang, det er dog et stift stykke. Her lader De dette pigebarn komme ind sådan uden videre, og os, den Hellige Romerske Kirkes fyrstesønner, lader De stå og vente her i timevis!«

»Eminencer,« svarede st. Peter imidlertid stilfærdigt, »jeg tror, De er ikke helt klar over situationen. Ser De, denne dame har for et par måneder siden anskaffet sig en Fiat 600, og i løbet af denne korte tid har hun bragt flere mennesker til besindelse, end De har formået et helt langt liv igennem!«

(„Catholic Digest“)

*

Det er menneskene, ikke husene, der danner en by, siger et kinesisk ordsprog.

*

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Dame
 søger bekendtskab for ægteskab med kultiveret, uafh. mand 58—60 år i gode kår. Gerne omegnen. Billet mrk. 20157-1 til Katolsk Ugeblads annonceeksp.

Enke
 hvem ensomheden trykker, ønsker bekendtskab med dannet herre u. børn, med god karakter, 55—60 år, for ægteskab. Billet mrk. 20157-2 til Katolsk Ugeblads annonceeksp.

Ung mand
 29 år, søger en reel, ung, trofast piges bekendtskab, evt. ægteskab. Billet mrk. 20157-3 til Katolsk Ugeblads annonceeksp.

Propaganda - og selvbesindelse

Den bedste propaganda for kommunismen gør kommunisterne ikke selv. Det gøres tværtimod ofte af personer, som ellers tilsyneladende bærer et antikommunistisk ansigt. Gad vide, om de, der byggede højhusene i Milano, eller de, der foranledige disse betonkasser opført, tænkte på beboerne i millionbyens husvildeområder. 116 meter høje er disse Milanos babyloniske tårne, luksuriøse ti-værelses lejligheder med air-conditions, støvsugeanlæg, elevatorer, altaner, udsigt *over* fattigkvartererne i de italienske byer.

Og videre. En anden scene. Johannesburg i Sydafrika. Politiet kommer rasende og fanger de sorte ind, jager

dem som hunde ud af deres boliger — som ganske vist ikke er bedre værd — og stikker dem i brand. Der må saneres, saneres mellem hvid og sort. Midt i det hele blusser hadet, og bagved kommunismens agenter, som derpå sender den ufornuftige hvide mand Mau-Mau'erne på halsen.

Det bolschevistiske Østen gløder af fanatisme, medens indflydelsesrige kredse inden for den hvide race i blinde går forbi spillet om årsag og virkning i den sociale kamp, smider negre ud af deres landsbyer, rejser luksuriøse ti-værelses- boliger og gør også herhjemme i by og på land, hvad kommunisterne så at sige nedsværger over os — og det bare fordi han hader sin næste, fordi han også vil have et større stykke brød, end han har krav på.

Vejle

A-S P. C. NIELSEN
 Vejle Mineralvandsfabrik
 Telefon 121, 205
 Leverandør til de katolske Institutioner

A-s Vejle Mælkekompani
 Fineste Mejeriprodukter
 Vejle . Telefon 335
 Leverandør til St. Maria Hospital

Vejle Træløst & Kulkompagni
 Toldbodvej - Tlf. 68 og 69
 Lev. til de katolske Institutioner

Aarhus

MEJERIET
Vestergades

Holbæk

Reserveret

Reserveret

A. P. Pedersen
 Murermester
 Markedsplads 10 . Telefon 239

Vestergades Maskinværksted
 Rasmussen & Nielsen
 Telefon 1039

Kolonial - billigst med det bedste
 Viktualie
 Manufaktur
 Isenkram
Holbæk Brugstovning
Telefon 10
 Leverandør til Sct. Elisabeth Hospital

Holbæk Mejeri A-s
 Algade 54 - Telefon 65
 Leverandør til Hospitalet

Axel Smith
 EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
 Smedelundsgade 1 . Telf. 136
 Leverandør til de katolske Institutioner

Jensen & Olsen
 statsaut. Installationsforretning
 Elektrisk Lys og Kraft
 Algade . Telefon 365
 Lev. til den katolske Menighed

Odense

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Sophus Larsen & Søn
 1. Kl. s Kød og Paalæg
 Albanigade 39 . Telefon 4895
 Lev. til Sct. Josephs Hospital

Kør med TAXA
TELEFON 4700

Knud V. Mørk
 Frisørmester
 Jagtvej 29
 Barber ved Sct. Josephs Hospital.

Pave Pius bad „Angelus“ i radio

I anledning af den af de italienske organisationer arrangerede »Den kristne families dag« bad den Hellige Fader Pave Pius XII i søndags i Angelusbønnen for i Vatikanets radio kl. 12 middag. Den italienske radios nationale program transmitterede udsendelsen (KNA).

„La Strada“ fik årets katolske filmpris

Det Internationale Katolske Filmbureau — OCIC — har på sin netop afsluttede årskongres i La Habana på Cuba tildelt den italienske storfilm »La Strada« (regie Frederico Fellini) filmsprisen for 1956. Ved afslutningen af kongressen — på hvilken man har beskæftiget sig med »fremme af værdifulde film gennem sammenslutninger for filmkultur — blev det vedtaget at henlægge den næste internationale katolske filmkongres til Paris. (KNA).

Katolsk borgmester . . .

(sluttet fra forsiden)

borgmester i de fire store hollandske byer Amsterdam, Rotterdam, Den Haag og Utrecht.

Den katolske befolkning i Holland, der udgør 40 % af den samlede hollandske befolkning, har længe følt sig særdeles brystholdne over, at der ikke kunne vælges en katolsk borgmester i disse byer, endskønt den hollandske forfatning tilsiger alle hollandske borgere lige ret til at besætte offentlige embeder, uden hensyn til de pågældendes religiøse overbevisning.

Blandt protestanterne i Haag, der tæller 40 % af den hollandske hovedstads indbyggere over for 30 % katolikker, er det kommet til heftig protest mod den katolske borgmester, og der er blevet nedsat en komité, der skal protestere mod udnævnelsen.

Dronning Julianes udnævnelse af Kolfshoten er sket efter regeringens indstilling. De socialistiske ministre, der havde fremsat krav om nominering af en socialist, afslog tre gange at stemme for udnævnelsen af en katolik. Sluttelig forenedes dog de protestantiske og katolske ministre og opnåede dermed det fornødne flertal.

Den 53-årige borgmester Kolfshoten var justitsminister i Holland i 1945—46. Inden anden verdenskrig var han sekretær for det katolske folkeparti, og hans to ældste døtre er katolske ordenssøstre. Kolfshoten har fra 1946 og indtil sin nuværende udnævnelse været borgmester i Eindhoven. (KNA).

URBI ET ORBI

Negerhøvdingens søn bliver kirkens yngste biskop

Den katolske kirkes yngste biskop er den 30-årige hidtidige sekretær hos den Apostoliske Delegat i Østafrika, negeren Maurice Otunga. Mgr. Otunga — hvem Pave Pius XII netop har udnævnt til titulærbiskop af Tacapae og hjælpebiskop i Kisumu — er en høvdingesøn fra Babukusu-stammen og skulle oprindeligt have været »tronfølger«. På trods af faderens modstand besluttede han sig imidlertid til at blive præst og har tilbragt en del af sine studieår i Rom.

Samtidig med udnævnelsen af denne kirkens yngste biskop er den katolske kirkes ældste biskop, biskop Alexander Caillot i Grenoble, afgået ved døden, 96 år gammel. (KNA).

Ny spansk lov om borgerlig ægtevielse for protestanterne

Den spanske regering udstedte i november sidste år en lov, der løser et heftigt omdiskuteret problem i forbindelse med spørgsmålet protestantisme i Spanien. Fremtidig vil spaniere, der ikke aflægger den katolske trosbekendelse, kunne modtage borgerlig ægtevielse uden at have fået henstilling om i forvejen at modtage det katolske ægteskabs sakramente.

Førend udstedelsen af denne lov havde borgerlig ægtevielse uden forudgående kirkelig vielse kun retsgylighed for personer, der ikke var døbt katolsk. Det var endvidere nødvendigt, at dette gjaldt begge ægtefæller. Personer, der var gået over til protestantisme fra katolicismen såvel som talrige protestanter, der havde tilhørt den protestantiske kirke fra fødslen, havde hidindtil måttet gå til den katolske præst, førend de henvendte sig på rådhuset. Denne krænkelser af samvittighedsfriheden har længe været betragtet som ualmindelig hård ikke blot af protestanter, men også af vide katolske kredse.

Den ny lov udvider faktisk den officielle definition af protestantismen i Spanien, idet den i praksis tilkender juridisk ret til udtrædelse af kirken. Hidindtil har enhver, der var døbt katolsk, stadig været betragtet som katolsk, selv om den pågældende senere var blevet døbt protestantisk, og havde ikke kunnet komme uden om forskrifterne i den kanoniske ret, som den spanske stat ifølge konkordatet er pligtig at iagttage. (KNA).

Sjælemesse i St. Ansgar

for Østrigs afdøde forbundspræsident

Det østrigske gesandtskab i Danmark havde torsdag d. 10. januar indbudt til en sjælemesse i Domkirken for Østrigs afdøde statsoverhoved, forbundspræsident, dr. Theodor Körner.

Hans Majestæt Kongens personlige repræsentant, Hans Højhed, prins Viggo, blev ved indgangen til kirken modtaget af Hans Excellence Biskoppen, sognepræst, pastor K. Geertz-Hansen samt Østrigs chargé d'affaires, Johannes Willfort. Corps diplomatique var mødt næsten fuldtalligt op, bl. a. sås USA's ambassadør Robert Coe, den britiske ambassadør, sir Roderick Barclay, Frankrigs ambassadør Jean Bourdelle, ambassadør G. F. Duckwitz, Den Tyske Forbundsrepublik, Canadas ambassadør Feaver, ambassadør Slavin, Sovjetunionen, Polens gesandt Dryglas og Jugoslaviens gesandt Carevic. For regeringen mødte minister Ernst Christiansen, endvidere sås kabinetssekretær, kammerherre Bardefleth, overpræsident, greve Carl Moltke, kongens jagtkaptajn, kommandør Andresen og ceremonimesteren, kammerherre Wern, forsvarstabens chef, generalmajor Hammershøj, rigspolitichef Heide-Jørgensen m. fl.

10.000 troende til genåbning af kirke i Litauen

Af breve, beretninger og fotos, som er blevet publiceret af den litauiske efterretningstjeneste, »Elita-Press«, i Rom, fremgår det, at der i den senere tid er sket en stærk opblussen i det religiøse liv blandt katolikkerne i flere egne af det tidligere Litauen.

Sognekirken i Dukstos i det østlige Litauen, der har været lukket i de sidste tolv år, er af de russiske myndigheder blevet givet tilbage til den katolske menighed. De troende tog fat på restaureringen af kirken umiddelbart efter at de havde fået bygningen tilbage. Over 10.000 troende siges at have overværet åbningsgudstjenesten; de pågældende var kommet langvejs fra — til dels fra Letland og Hvide-Rusland — udelukkende for at være til stede ved denne lejlighed. Efter gudstjenesten meddelte hjælpe-biskop Stepovavicius konfirmationens sakramente til et stort antal troende. Den 81-årige biskop Paltarokas er på grund af sin høje alder ikke mere i stand til at udføre sine funktioner.

Det ærkebiskoppelige seminarium i Kaunas, der er det eneste tilladte præsteseminarium, tæller i øjeblikket 69 studerende, hvilket er det største antal, seminariet kan tage. Ved begyndelsen af sidste semester måtte man afvise 62 studenter på grund af pladsmangel (KNA).

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

27. Januar 1957

NR. 4

„UBEGRUNDET KRITIK“

„Osservatore Romano“ om den østtyske presses angreb på pavens juletale

Under overskriften »Ubegrundet kritik« gjorde Vatikanets blad »Osservatore Romano« i en leder sidste uge op med alle de misvisende udlægninger, som Pavens julebudskab har været genstand for i den kommunistiske presse. Radio Moskva havde f. eks. beskyldt Paven for at »prædike præventiv krig«, hedder det i artiklen, og det til trods for, at enhver, der har hørt eller læst julebudskabet, er klar over, at Paven kun har givet udtryk for ønsket om en styrkelse af de Forenede Nationers autoritet, ikke mindst på baggrund af den ilde medfart, der er blevet den til del som følge af begivenhederne i Ungarn.

Når Paven desforuden har talt om, at UNO må have ret til »at komme enhver militær intervention i forkøbet« — udtalte »Osservatore« — så har han dermed blot omskrevet de Forenede Nationers charta's ånd og bogstav. Paven har aldrig nogensinde tænkt på en »præventiv krig«, men han har langt snarere villet give udtryk for ønsket om, at fredens sikring

Kun et ringe mindretal bag angrebene på Haags borgmester

Ingen „Romanisering“ af Holland

Kun et ganske ubetydeligt mindretal af de hollandske protestanter står bag den protest, som den »Protestantiske hollandske Union« har iværksat i anledning af katolikken, dr. H. A. M. T. Kolfsehotens udnævnelse til borgmester i Haag, erklærer redaktøren for den hollandske reformerte kirkes presseagentur, N. G. J. van Schouwenberg, overfor det katolske holland-

må blive effektiv og ikke blot teoretisk og det til og med efter kriterier, der har haft gyldighed lige siden oprettelsen af de Forenede Nationer.

(KNA).

Biskop Jul. Döpfner, Würzburg blev Berlins ny biskop

Endnu ingen biskop til det nye bispedømme i Essen

DON BOSCO -
den geniale opdrager

Katolske lægers
„familierådgivning“

Ungarn gennem tiderne -

Et bederum i et parlament

4 mill. katolikker
i England

ske nyhedsbureau. »Tiderne har forandret sig, og det er kun ganske få, der ønsker at stille uret tilbage,« udtalte han, og han skildrede den reformerte pastor Lagerwey som er ener, der er kendt blandt sin kolleger for sine urealistiske ideer. Kolfsehoten er den første katolske borgmester i den hollandske hovedstad siden reformationen.

Foruden Lagerwey, der tilhører den hollandske reformerte kirke, talte også den evangeliske pastor Pieter de Yong fra den kalvinistiske kirke på protestmødet. Lagerwey udtalte bl. a., at udnævnelsen af en katolsk borgmester måtte betragtes som et udtryk for en fremadskridende »Romanisering« af Holland, hvilket vil kunne føre til, at Hollands protestantiske karakter lidt efter lidt udslettes. (KNA).

Spørgsmålet om besættelsen af det vakante bispedømme i Berlin er nu løst, idet den Hellige Fader Pave Pius XII har udnævnt den hidtidige biskop i Würzburg, dr. Julius Döpfner, til afdøde biskop Wilh. Weskamm's efterfølger i Berlin.

Biskop Döpfner er kun 44 år gammel, men er en af det tyske episkopats mest betydningsfulde skikkelser. Han anses i vide katolske kredse som selvskreven kandidat til kardinalsværdigheden, der velsagtens på et eller andet tidspunkt må blive et par af medlemmerne i det tyske episkopat til del.

Til gengæld vender man sig i katolske kredse i Bonn meget kraftigt imod den »kandidatliste«, der i visse blade har været fremme i forbindelse med besættelsen af det nyoprettede bispedømme Essen. Der er -- udtaler man -- ikke nogen som helst saglig begrundelse for denne »liste«, og man peger på, at det står i modstrid med ikke blot kirkens strenge hemmeligholdelsesforskrifter -- der bør iagttages af alle katolikker -- men tillige også med de tilsvarende bestemmelser i konkordaten. (KNA).

Biskop Döpfner — kun 44 år gammel — starter en fodboldkamp Tyskland — Italien.

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk Hjem

Har De nogensinde tænkt paa, om De ikke kunde være med til at realisere hosstaaende Slogan — ved f. Eks. at lade et venligt Ord om Ugebladet falde til en Trosfælle, der ikke holder Bladet, men som maaske blot skal have netop Ders lille Puf for at blive Abonnent!

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 6954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Eff.

Farve- & Materialhandelen

M. Rønne

Amagerbrogade 160 . Tlf. Am. 2780

Leverandør til Skt. Elisabeths Hospital, Skt. Annæ Kirke, Skole og Hjem

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Grønby's Bogbinderi

Alt i Bogindbinding udføres

Kronprinsesse Sofiesvej 17

København F

Telefon Fasan 4262

Aalborg

Elmer Verner sen

1. Kl.s Kød og Paalæg

KASTETVEJ 51

Telefon 5660

Leverandør til Kamillians Klinikken

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm

Ing. M. af l.

Aut. Vand-, Ges- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 5B . Aalborg . Telefon 681

Køb Hjemmets Udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 301

A. Hoffmann Urmager og Optiker

Borgerg. 17 (lige v. d. nye Bro) Tlf. 3779

Briller efter Lægerecept
Reparationer udf. nøjagtigt og bill.

Oskar Nielsen

1. Kl.s Kød og hjemmelavet Paalæg

Kastetvej 61 . Telefon 6282

Leverandør til de kat. Institutioner

TELF. 1556

ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992 & 4983

Aalborg

En genial opdrager

Sankt Johannes Bosco

31. januar fejrer Kirken mindet om den mand, der lagde grunden til det storslåede opdragelsesværk, der helt er i tråd med vort moderne liv og vort århundredes sociale behov. Takket være hans vidtskuende blik skabtes der i løbet af få år tier en ungdomsforsorg, som gjorde sin ophavsmand til »verdensmester«, idet hans ideer blev internationalt eje.

Johannes Bosco, som kirken fejrer d. 31. januar, er en helgen, der har en usædvanlig aktuel betydning for vor tid, selv om der er gået næsten 70 år siden han døde. En række af de opdragelses- og undervisningsproblemer, som netop nu står på dagsordenen her hos os i Danmark, har den hellige Johannes Bosco beskæftiget sig med og givet løsninger, som ikke blot var nye og dristige, da han for over 100 år siden grundlagde sine skoler, men som også fortjente alle skolefolks og forældres interesse i vor tid.

Bosco var den yngste søn i en fattig bondefamilie fra Norditalien. Faderen døde i 1817, da drengen kun var to år, men moderen var en usædvanlig kvinde i fromhed såvel som i energi og hun øvede en mands gerning bl. a. for at skaffe udveje for at Johannes, der tidligt viste kald for præstestanden, kunne få den nødvendige uddannelse. Kendte og elskede er fortællingerne om den unge Johannes' religiøse iver, der gav sig udslag, som forblev karakteristiske for ham, og som kort kan udtrykkes ved at sige, at han intet kendte til egen værdighed og gerne påtog sig hvad som helst, blot det kunne bringe ham i kontakt med dem, han gerne ville bringe bud om kristendom.

Efter at han i 1841 var blevet præst, virkede han først ved et sygehus og en pigeskole, men allerede i 1846 forlod han dette arbejde for at vie sig til det apostolat, der havde hans hjerte, og hvori han blev den store banebryder. I datidens Turin var der en talrig skare forsømte unge, uden opdragelse, uden uddannelse, praktisk faldt hjemfaldne til forbryderbanen. Allerede i

1841 havde han tilfældigt truffet en sådan 15-årig forældreløs fyr, som hverken kunne læse eller skrive, aldrig havde modtaget nogen religionsundervisning og derfor heller ikke havde været

Den hellige Johannes Bosco

til kommunion. På en måde var den dag, da han traf denne Bartolomeo Garelli, d. 8. december 1841, begyndelsen til hans livsværk. Snart havde Bartolomeo bragt ligestillede kammerater med sig. Et par år senere fik denne ejendommelige forsamling navn af »Den hellige Frans af Sales' Orato-

rium«. De mødtes først på Boscos værelse, siden på det sygehus, hvor han var præst. Men det var svært at få nogen til at finde sig i at huse så uregerlig en ungdom og først i 1846 endte det omflakkende liv fra den ene opsigelse til den anden. Nu slog han sig ned i et par gamle rønner i forstaden Valdocco og fik indrettet et kapel. Drengenes antal blev ved med at vokse. Bosco indrettede skoler for dem og kunne holde en offentlig prøve med dem. I 1847 måtte han oprette et nyt »Oratorium« under en vens ledelse. Penge begyndte at strømme ind, bl. a. fra Turins bystyre (senere var også Kong Victor Emanuel blandt arbejdets mæccener) og virksomheden udfoldede sig stadig mere og mere.

Når man betragter kirkehistorien i den del af forrige århundrede, ses den som en sørgelig tid for kirken. En mængde af de fordomme mod kirken, som den dag i dag endnu påtræffes i de såkaldt bredere lag, stammer fra den tid og de nærmest foregående generationer. De nye politiske og kulturelle strømninger, på hvilke vor nutid endnu lever, fik gennemgående et antiklerikalt præg, og en hovedårsag hertil var simpelthen den, at kirken blev identificeret med forbenet konservatisme. De nye strømninger fandt, at kirkens mænd søgte deres støtte hos de velhavende klasser, som af egen nytte var imod reformer af enhver art. F. eks. ser man i den senere franske republiks antiklerikalisme, at en hovedindvending mod kirken var den, at den havde forsømt den folkelige opdragelse og interesseret sig for det velstillede borgerskabs børn alene. Også det havde selvfølgelig sin forklaring, men det øjensynlige faktum, der sved i øjnene ved synet, var munke og nonner, som brugte deres tid og kræfter på at lære honette folks børn nyttig dannelse uden tanke for de fattiges børn.

Bosco var ikke den eneste, som gjorde netop det, man forargedes over, at kirken ikke gjorde, men han havde det geniale greb, der fik det til at lykkes. Også antiklerikale kunne se, hvad her skete og viste respekt for det. Det var forståelig praktisk kristendom, og man blev nødt til at indrømme, at når

Foruden decideret undervisning i skolefag gives der hos Salesianerne også undervisning i alle mulige slags håndværk

det lykkedes for ham at skabe ordentlige mennesker, dygtige og solide borgere af byernes værste gadedrenge, var det ikke noget, som alene skyldtes et vist pædagogisk greb, det lå også i den kristendom, som gennemsyrede hele arbejdet.

En oprensning af arbejdsresultaterne er måske nok kedelig, men den er nødvendig for at se dimensionerne af det, der skete. Bosco skabte en slags 3. orden af »Salesianske Medarbejdere«, som nu tælles i hundred tusinder. 1853 byggede han et nyt stort drengehjem, 1856 oprettedes værksteder ved dette, 1863 grundlagde han et drenge-seminar og senere et »stort seminar« til præsteuddannelse. Omkring 1860 rummede hans institut en 1000 personer. I 1855 lagde han grunden til Salesianernes ordenssamfund, hvis regler blev lagt fast i 1859 efter samråd med Pius IX og som fik sin endelige

(fortsættes side 50)

Katolske lægers

„Familie-rådgivning“

Som tidligere meddelt her i bladet, har man inden for Nicolaus Stenos Gilde taget initiativet til at begynde »Katolske lægers familierådgivning«.

Formålet med rådgivningen er ud fra et kristent, katolsk livssyn at bidrage til løsningen af de lægeligt-soziale problemer, som kan opstå i familielivet. Det er en kendt sag, at disse problemer af vort samfund i stadig større grad søges løst på en måde, som ikke kan forenes med vort syn på familiens og det enkelte menneskes værd, man tænke blot på svangerskabslovgivningen og oprettelsen af foreningen til familieplanlægning.

Dette er vort indtryk, at mange katolikker står rådvilde overfor disse spørgsmål, fordi de presses stærkt af det ikke-katolske milieu, som mange af dem lever i. Vi håber, at en katolsk lægelig vurdering af disse spørgsmål må bidrage til at dække et behov dels ved at give konkrete oplysninger (hjælp og vejledning?), hvor dette ønskes, men også ved at styrke følelsen hos vore trosfæller af at blive »bakket op« og støttet af det katolske milieu, som de tilhører.

Vi mener, at dette må være vor før-

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for februar 1957 er:

For de institutioner, der hjælper drenge og unge mænd til at blive præster

samt

om fred for kirken i Nordafrika.

ste opgave, men det er klart, at vi gerne vil udstrække rådgivningen til videre kredse, dersom der senere viser sig mulighed herfor.

Rådgivningen tager sigte på følgende opgaver:

1. Rådgivning af unge før ægteskabs indgåelse.
2. Rådgivning ved vanskeligheder i det ægteskabelige samliv.
3. Rådgivning i tilfælde, hvor abortus provocatus eller sterilisation har været eller kommer på tale.
4. Rådgivning vedr. børnebegrensning.
5. Rådgivning ved sterilitet.

3. søndag efter Hellig Tre Konger

27. januar 1957

„VÆR IKKE SELVKLOGE“

Hvordan i alverden skal man dog bære sig ad for ikke at være selvklog? Vi mener dog hver især om os selv, at vi ikke hører til de dumme, ja, der er (efter alt at dømme) en hel del der mener, at de så ganske afgjort hører til i fortroppen. Men hører det da nu engang ikke med til menneskets selvopholdelsesdrift, at det føler sig selv som norm og derfor slet ikke finder det usædvanligt? Og kan man da overhovedet hævde sig i vore dage, dersom man tvivler om sin egen værdi?

Grækernes største vismand har engang sagt: jeg ved, at jeg intet ved. Og virkelig dannede og intelligente mennesker er også ualmindelig beskedne. Men jo mindre hovedet er, desto højere stikkes det nemlig som regel i vejret!

Begyndelsen til visdom er tvivl samt forsøget på at orientere sig videre. Og begrebet viden, ja, det, der idag »vides«, det er ikke småting. Tag bare og slå op i et konversationsleksikon! Hver eneste videnskab deles igen i under- og under-under-afdelinger, ingen er længere i stand til at overskue helheden. Fagmanden er idag også kun fagmand på sit eget felt, så snart han kommer udenfor dette, så er han ude at svømme — desværre er det jo sådan, at vi alle efterhånden går mere eller mindre over til at blive »fagidioter«. Tænk bare på de store forsøg på at komme om bag ved verdensaltets hemmelighed, som f. eks. Einstein har gjort. Det er da i virkeligheden også kun ganske, ganske få, der har kunnet følge ham, og dog drejer det sig om de allerførste og største ting.

Vi andre lever af avisernes visdom, der falbydes i små doser og i ofte problematisk form. Og spørger vi så, hvad det er for ting, der interesserer mennesket af 1957, så bliver man snart klar over, at det hovedsageligt er tekniske og naturvidenskabelige emner — verdensanskuelse og visdom er ikke i kurs.

Søndagens epistel vil bringe os til besindelse, vil søge at få os bort fra denne falske selvsikkerhed og selvglæde. Thi dersom vi var virkelig kloge, så havde vi nemlig en dybere erkendelse og handlede efter denne. Den, der anser sig selv for at være klog, han er i virkeligheden dum. Den, der tvivler om sin egen kløgt og stadig søger større viden, er i virkeligheden ydmyg, og det er det, den Hellige Skrift er ude efter. Thi kun den ydmyge har adgang til Gud, den stolte, den selvkloge, den selvglade lukker sig på forhånd ude.

Og ydmyghed er samtidig også klogskab, eftersom det betyder den rette realistiske indstilling. De, der tror, at de er nogle pokkers karle, er i virkeligheden fantastere: de mener at være på sporet efter tingene, men er dog tværtimod langt fra at være det. De mangler de reelle forudsætninger for at kunne »erkende« rigtigt og handle i overensstemmelse dermed. Deres udgangspunkt er galt.

Lad os derfor begynde vort kristne liv med at tvivle på vor erkendelse og vort liv. Lad os erkende stumperne, hvorpå vi kan bygge en ny, en virkelig kristen eksistens op.

Men hvilken vejledning har vi da i at blive kloge i den forstand, som den Hellige Skrift ønsker det? Vi har den ufejlbarlige vejledning, der hedder Guds ord, den Hellige Skrift, og da især evangeliet. Lad os tage det og læse det, lad os tilegne os det, gøre os fortrolig med det, i teori og praksis, så vil vi nemlig lidt efter lidt finde Vor Herres visdom.

Sognepræsten.

Et bederum i et parlament

For nogle år siden startede to medlemmer af den amerikanske kongres, de deputerede Brooks Hays fra Arkansas og A. S. Monroney fra Oklahoma, et felttog for at råde bod på en fejl. De kom en vinterdag spadserende sammen — i fygende sne — hen over Kapitolspladsen i Washington, og pludselig standsede senator Monroney og sagde: »Brooks, synes De ikke, at det var en idé, om vi fik et rum i Kapitol, hvor man kunne trække sig tilbage og bede og meditere?»

Hays fandt forslaget udmærket, og allerede den næste dag havde han et forslag færdigt til repræsentanternes hus om »at man burde indrette et lokale til bøn og betragtning, således at dette kunne være til rådighed for medlemmerne af senatet og af repræsentanternes hus«. Et ligelydende forslag fremsatte Monroney i senatet.

Der var hidtil ikke nogen, der havde tænkt på muligheden og betimeligheden af et bederum i Kapitolium. Ganske vist havde Benjamin Franklin indført den praksis, at der blev bedt før hvert møde i kongressen og på den forfatningsgivende forsamling af 27. juni 1787 erklæret: »Hvorledes er det muligt, at vi i vor situation hidindtil endnu aldrig er kommet på den tanke, i ydmyghed at vende os til lysets fader for at han må oplyse os? Jeg anmoder af den grund om, at man vil beslutte, at der hver morgen førend vi i denne forsamling indleder vort arbejde, må blive fremsagt bøn om himlens bistand og Guds velsignelse for vort arbejde.«

Forslaget om et særskilt bederum åbnede imidlertid helt ny perspektiver, og det varede et par år, inden de repræsentanter — fra forskellige konfessionslejr — der var gået ind for ideen, så deres ønske realiseret.

Endelig, 22. marts 1955, kunne man åbne et lille, smagfuldt udstyret bederum, beliggende nøjagtigt under Kapitols' kolossale kuppel. De, der havde fremsat forslaget, havde faktisk en sejr at notere, thi det havde i virkeligheden været en af de ejendommeligste dystre om en lov, som USA nogensinde havde oplevet.

Vælgerne undrede sig imidlertid over, at lovgivningen havde været så længe om at træffe afgørelse. Man skulle have troet, at et så prisværdigt forslag ville have fundet almen billigelse straks med det samme, men der havde været et utal af andre forslag at tage stilling til forinden, og 17. juli 1953 blev forslaget endeligt — og enstemmigt — vedtaget af repræsentanternes hus.

Men så kom turen til senatet. Her blev forslaget henvist til lovgivningsudvalget, og her stødte det på virkelig alvorlig modstand. Et medlem af udvalget sagde til Hays: »Vi har haft forslaget fremme til drøftelse en to-tre gange, men det har kun fået ringe støtte. Naturligvis er alle i princippet enige om sagen, men ikke desto mindre er der fremkommet et hav af indvendinger.«

Man påstod til at begynde med, at det at bede er et privat anliggende mellem det enkelte menneske og skaberens, og så henviste man til Bjerg-

prædikenen, hvor Vor Herre tager afstand fra bøn på offentlige steder, hvor den, der beder, kan blive set af andre mennesker. »Du derimod, når du beder, så gå ind i dit kammer, og når du har lukket døren, så bed til din fader i det skjulte.«

Atter og atter kom den indvending til orde, at man kunne tænke sig muligheden af, at et eller andet medlem

Kapitolium i Washington — og det omstridte »bederum«.

af kongressen ville føle sig fristet til at lade sig fotografere under bøn på dette sted. Billederne ville da komme ud til vælgerne, og bederummet ville på denne måde udnyttes til propaganda.

Endvidere fremhævede man, at det formentlig ville være komplet umuligt at finde frem til et symbol over indgangen, eftersom man ikke ville kunne benytte et kors eller et andet religiøst tegn, da dette ville kunne vække anstød hos ikke-kristne, f. eks. hos jøderne.

Endelig var en hel del stemt for, at dette rum også burde være tilgængeligt for publikum. Kapitolium var jo nationernes hus, og så kunne det jo tænkes, at besøgende ville blive stødt over ikke at kunne få adgang. Og lod man fremmede få adgang, ja, så ville det vel blive til en slags skueplads for religionen, og det var jo ikke netop det, som man tilsigtede.

Dette var altså vægtige og alvorlige indvendinger, som slet ingen havde regnet med. Og dermed indledtes der en så stor og mærkværdig diskussion om en lov, som USA næppe har set magen til før. Det er almindelig kotyme i USA, at de deputerede, der har tilknytning til pressefolk, beder disse om støtte, således at senatorernes og repræsentanternes erklæringer og udtalelser på denne måde når ud til offentligheden og dermed afføder et væld af breve til de deputerede. I dette tilfælde ønskede man slet ikke offentligheden blandet ind. Tværtimod indledte forslagens stillere et personligt indflydelsesfeltog, hvis styrke og omfang formentlig er uden sidestykke. Hver eneste repræsentant, der havde forbindelse med en senator, henvendte sig til denne for at formå den pågældende til at gå ind for forslaget.

Overfor den indvending, at det at bede er en ganske privat sag, svarede Hays og hans tilhængere: »Vor arbejdsbyrde er stor. Vi går i kirke om søndagen, vi har på de dage, hvor vi arbejder her, kun ringe anledning til at bede. Havde vi derimod et bedested her i huset, så havde vi ikke blot let adgang dertil, men ville også dag for dag blive mindet om, at vor stat står under Guds beskyttelse.«

Overfor indvendingen om at dette bedested ville kunne misbruges til personlig reklame, lød svaret: »Er denne fristelse måske ikke nøjagtig så stor også andre steder? Det, vi ønsker, er et privat bederum for kongressens medlemmer, og vi vil alle hver især drage omsorg for, at det ikke bliver benyttet til offentlig reklame.«

Og hvad den tredje indvending — at publikum ville kræve at få adgang — angik, så svarede man: »Det kan være, at vi vil få et par breve om sagen, men i det store og hele vil folk formentlig forstå situationen. Overfor offentligheden vil vi understrege, at vi på forhånd ikke har tænkt os dette som et offentligt bedested, men udelukkende som et roligt sted, hvor huses medlemmer skal kunne trække sig tilbage et øjeblik og bede en stille bøn midt i deres arbejdsdag.«

Ungarn gennem skiftende tider

Ungarns skæbne oplager stadig hele verden, og har dermed ganske uvægerligt også vakt interessen for dette tapre, ulykkelige folks historie og kultur. Nedenfor giver en af vore medarbejdere et lille rids af Ungarns historie — det er tillige et værdifuldt bidrag til forståelse af udviklingen.

Den brede Donauslette mellem Karpatherne og de serbiske bjerge har i historiens løb gentagne gange været indfaldsporten til Europa for fjendtlighedsindede folkeslag østfra. I 5. århundrede slog hunnerne sig ned her under kong Attila, i 7. århundrede var det avarerne og i 9. århundrede kom ungarerne, en folkestamme af finsk-ugrisk herkomst, der kom fra det indre af Rusland. Og her fra dette sted foretog så alle disse folkestammer deres udstrakte røvetogter i retning af Europas hjerte. Også ungarerne stødte atter og atter frem mod det store tyske rige, lige indtil de i 955 led et afgørende nederlag i nærheden af Augsburg.

Ungarn og Vesterledet

Nederlaget i 955 blev imidlertid til gavn og velsignelse for ungarernes fremtid. De slog sig efter dette nederlag ned, der hvor de var — og blev kristne. Kong Stephan den Hellige (996—1038) grundlagde den ungarske stat og knyttede de religiøse og kulturelle bånd med vesterledet. Hans gemalinde, Gisela, var en bayersk hertugdatter, en søster til den senere hellige tyske kejser Henrik II. Den første ungarske ærkebiskop var den hellige Anastasius (eller Astrik). I sine bestræbelser for at bevare sin uafhængighed af kejseren, henvendte Stephan sig til Rom for at opnå anerkendelse af sin kongeværdighed, og paven sendte ham da den gyldne krone, der den dag i dag er den ungarske nations dyrebareste klenodie. Med denne krone blev Stephan så kronet i året 1000, og Ungarn var fra da af en trofast kirkes søn — omend der også nu og da blussede hedenske opstande op — samt et værn for det kristne vesterledet mod overfald østfra.

Dette kom frem for alt klart til udtryk, da der i 13. århundrede påny viste sig en fremmed og vild folkestamme på Donausletten, nemlig mongolerne. Kong Bela IV tog modigt kampen op mod de fremtrængende asiater i 1241, men led nederlag; indre uenighed og stridighed samt det kristne ridderskabs sammenbidte modstand standsede dog mongolerne og tvang dem til tilbagetog. Endnu engang var vesterledet — og dermed den kristne tro og kultur — reddet.

Imidlertid uddøde få årtier senere mandslinien i den ungarske kongesæt arpaderne, og den ungarske krone gik derpå skiftevis til de franske anjou'er, de polske jagelloner, luxembourgerne og habsburgerne. Og alt imens truede en ny fare øst fra. Tyrkerne havde gjort sig til herrer over Lilleasien og var gået over strædet ved

Bosporus, havde i 1453 erobret Byzanz og stod 1456 foran Belgrads porte. I denne nødens stund blev den ungarske rigsforsender Johannes Hunyadi — støttet af franciskanermunken Johannes Capistranus — sit lands og dermed tillige vesterledets redningsmand.

Ungarn under halvmånen

Men tyrkerne gav ikke op, trods uheldet i første omgang. De trængte frem påny, og i det blodige slag ved Mohacs i 1526 faldt den unge, barnløse kong Ludvig II med samt alle landets biskopper og blomsten af den ungarske ridderstand i kampen mod tyrkernes overlegne magt. Hele Ungarn lå dermed blottet for den ubarmhertige sejrherre. Tusinder af mænd faldt for halvmånens krumsabler, kvinder blev skændet og børn og halvvoksne unge førtes i slaveri, blev tvunget til at antage Muhammeds lære og indrulleret i de såkaldt janitscharkorps, hvor de så efter endt «ømskoling» blev til fanatiske forkæmpere for Islam. Kun en ganske smal strimmel af Ungarn forblev frit, og det nuværende Bratislava blev derpå hovedstad i stedet for Budapest, der var faldet i tyrkernes hænder i 1529. En del af den ungarske adel valgte den tyske kong Ferdinand af Habsburg — som ene med held havde været i stand til at yde modstand mod tyrkerne — til deres herre, medens den øvrige del af landet, der nu var i tyrkernes hånd, valgte ungareren Johan Zapoly, som nød tyrkernes gunst. Og i de kommende årtier gjorde de ungarske adelslægter Zapolya, Bathory, Rackozy samt under 30-årskrigen fremfor alt Bethlen Gabor, gentagne forsøg på med den kalvinistiske lavadels og de muhammedanske sultaners støtte at gøre habsburgerne den ungarske kongerang stridig.

Katolikker, kalvinister, lutheranere

Der var nemlig dukket et helt nyt moment op i den nationale indbyrdes strid: trosspaltningen. Købmænd og studenter fra Tyskland havde bragt Luthers lære med, og siebenbürgeren Matyas Dévai, der oprindelig havde været elev af Luther, prædikede i retning af de schweiziske reformatorer Calvin og Zwingli. De tyskere, der slog sig ned i Ungarn, var for størstepartens vedkommende lutheranere, medens kalvinismen gik for at være den »ungarske religion« og blev den fremherskende især i den østlige del af landet.

Imidlertid rejste der sig en art fornyelse indenfor katolske kredse i den

del af landet, der var under habsburgerne. Ærkebiskop Nicolaus Olahus af Gran († 1568) kaldte jesuitterne til landet og oprettede det store præsteseminarium i Tyrnau. Det tysk-ungarske kollegium i Rom — Collegium Germanicum-Hungaricum, der sædvanligvis blot kaldes »Germanikum« — søgtes fra starten af især af unge ungarske teologer, der her fik en fremragende uddannelse og derpå velskoledt vendte hjem og i mange tilfælde besatte bispestole og ledende kirkelige poster. Modreformationens dygtigste mand var dog kardinal Peter Pázmány (1616—1637), der formentlig er den største ungarske kirkefyrste. Han oprettede universitetet i Tyrnau, som senere forlagdes til Budapest, og han blev endvidere den egentlige skaber af den ungarske prosalitteratur.

Ganske vist lykkedes det ham ikke 100 procent at føre Ungarn tilbage til den katolske kirke, og derfor er der idag stadig tre kristne konfessioner i Ungarn, nemlig katolikkerne, der udgør to trediedele af befolkningen, kalvinisterne, der tæller ca. 20 % samt lutheranerne.

Mellem halvmåne og Habsburg

Det tog henved 300 år at rense ungarsk jord helt og fuldt fra tyrkerne. Wiens resultatløse belejring i året 1683 blev vendepunktet i halvmånens magt. Tre år senere lykkedes det at befri Budapest for tyrkerne, og lidt efter lidt blev de så trængt tilbage overalt. I næsten tre hundrede år var Ungarn skåret igennem af et »jernetæppe«; men trods alt lykkedes det dog både at bevare nationens enhed og dens tro.

Og samtidig med befrielsen fra tyrkeråget meldte sig naturligvis også ønsket om selvstændighed og uafhængighed. Der opstod imidlertid en skarp politisk tovtrækning med kejseren i

I korte træk —

Den Hellige Fader modtog i den forløbne uge — i en særlig audiens — omkring 130 børn fra 34 forskellige nationaliteter. Børnene havde deltaget i slutningshøjtideligheden på Hellig-Tre-Kongersoktaven i kirken San Andrea della Valle (KNA).

*

Grundlæggeren af den kristne arbejderungdom — JOC — mgr. Cardijn, er netop vendt hjem fra en rejse gennem Afrika og Latinamerika og har på en pressekonference i Bruxelles peget på den overhængende fare for kommunistisk infiltration i disse egne. »Man driver industrialiseringen fremad med al magt, derved trækkes folk fra landet og ind til byerne og disse er da ikke i stand til at yde modstand mod den kommunistiske indflydelse« (KNA).

*

Fyrst Rainer og fyrstinde Gracia Patricia af Monaco vil til april aflægge Pave Pius XII et officielt besøg (KNA).

*

Det af dominikanerne i Paris hidtil udgivne blad »La Vie Intellectuelle« er hørt op med at udkomme. Bladets hidtidige medarbejderstab agter fremtidig lejlighedsvis at udsende særlige publikationer angående bestemte emner. »La Vie Intellectuelle« startedes i 1928 (KNA).

*

Erkebiskoppen af Toronto, James Charles Kardinal McGuigan har været udsat for et trafikuheld. Kardinalen blev påkørt af en lastauto, da han ville gå over gaden. Den 63-årige kirkefyrste har måttet lade sig indlægge på st. Michaels hospitalet i Toronto (KNA).

*

Erkebiskoppen af Genova, Giuseppe Kardinal Siri, har for nylig læst messe og holdt en prædiken i en cirkus, der var på besøg i Genova. Samtlige artister og arbejdere med direktøren i spidsen overværede messen. (KNA).

*

En præst, Juan Fullana Taberner, der var ansat ved Fatimakapellet i Mexico-City, er blevet myrdet af ukendte voldsmænd, som tillige plyndrede og strædede hostier og virak ud over hele kapellet (KNA).

*

De spanske kardinaler og ærkebiskopper har på deres nylig afholdte konference vedtaget retningslinierne for den katolske aktions virke i Spanien i 1957 og 1958 og erklæret, at den ledende tanke må være »katolikernes omsorg for deres sociale opgave«. — Det spanske hierarki har som det vil erindres i august sidste år i et fælles hyrdebrev redegjort for de øjeblikkelige sociale opgaver i Spanien (KNA).

Frimærker — udsendt i anledning af den store eukaristiske kongres i Budapest i maj 1938 — fortæller Ungarns kirke-historie. De gengivne helgenbilleder forestiller: Stephan, Emmerich, Ladislaus, Elisabeth, Maurus og Margarita, grupperet omkring kalken med den hvide hostie med Budapest i baggrunden.

Wien, og hadet mod de katolske habsburgere førte så i forrige århundrede liberale, protestanter og frimurere sammen til kamp for et selvstændigt Ungarn. En første opstand under Ludvig Kossuth blev i revolutionsåret 1848 slået ned af den østrigske kejsers og den russiske czars tropper, men med den for Østrig så ulyksalige afslutning på den tyske broderstrid: i 1866 var man i Wien rede til at indrømme Ungarn vidtrækkende indrepolitisk selvstyre. Og i 1867 fødtes så habsburgerdobbeltmonarkiet Østrig-Ungarn.

Og havde kirken måttet lide under kejser Joseph II på grund af statens overformynderi, så fik den kirkefjendtlige retning nu afgjort vind i sejlene. Der indførtes borgerlig ægtevielse, lagdes bånd på det katolske skolevæsen og opdragelsen af børnene fra de blandede ægteskaber, ja, man gjorde endda forsøg på at forhindre proklamationen af ufejlbarhedsdogmet i 1870.

Og hvor meget ungarerne så end (sluttes side 49)

Udsigt over Budapest. Yderst til højre i bybilledet rager St. Stephans-basilikaen op over byens tage

For nylig har jeg — uden egentlig at ville det — været blandet ind i en arvesag. Og medens sagføreren talte, tænkte jeg ved mig selv: »Her er vel nok stof til en søndagsartikel!«

Sagen drejede sig om en gammel onkel, et rigtig hjertensgodt menneske. Hans største glæde havde været at forvænne sine nevøer og niecer rigtig grundigt. I årevis havde han søndag efter søndag indbudt dem alle. Og hele ugen igennem havde han udelukkende været optaget af tanken om, hvordan han bedst skulle glæde dem, og hvordan han skulle kræse op for dem, for at hans gæster skulle befinde sig godt hos ham. Til fødselsdage og navnedage havde han altid en ekstra overraskelse til de enkelte i baghånden. De var godt og vel et dusin i antal, og derfor var der faktisk altid et eller andet at tænke på. Og det var den gamle onkels aller, allerstørste glæde,

Stof til eftertanke

AF

PIERRE L' ERMITE

når han i deres øjne kunne læse, at han netop havde truffet det helt rigtige, hvad enten det så var til de voksne nevøer eller de mindste i kredsen, som stadig vaklede mellem en bjørn eller en dukke, og som fik begge dele af ham...

Nu var den gamle mand imidlertid blevet syg, og det lakkede for alvor mod enden. »Jeg tror, at det er den første sorg, jeg må berede min familie,« betroede han mig, da jeg meddelte ham den sidste salvelse. »De må

love mig en ting — at de besøger dem, trøster dem og opmuntrer dem! — De har altid hængt så meget efter mig!«

Jeg bestræbte mig på at opfylde hans ønske — og det gik meget lettere, end jeg havde forestillet mig. De var nemlig allesammen ganske almindelige mennesker, der endog var synlig forbløffede over, ja, næsten syntes pinlig berørt over mit besøg.

Og et par uger efter erfarede jeg, at de tolv arvinger hurtigt og pludseligt havde afhændet alt, hvad der var blevet dem til del, og at onkelens lejlighed stod tom.

Jeg begav mig hen til hans bolig, for at aflægge et sidste besøg, i erindringer om så mange tidligere besøg. Den var som blæst tom. Mine skridt gav genlyd i stuerne, der nu i deres gabende tomhed forekom mig større end nogensinde før.

Med et stod jeg foran et billede af

47. Davidssalme

DEN UOVERVINDELIGE GUDS STAD

I. Guds mægtige værn.

1. En sang. En salme af Koras sønner.

2. Stor er Herren og værdig til al pris i vor Guds stad.

3. Hans hellige bjerg, den stolte høj, er hele verdens fryd; Sions bjerg i »det yderste nord«, er »den store konges« by.

4. Gud har i dens borge kundgjort sig som dens sikre værn.

II. Fjendernes forgæves stormløb mod byen.

5. Thi se, kongerne samlede sig og rykkede frem i fællesskab.

6. Men næppe havde de set hen, før de blev som forstenet og i vild forvirring flygtede de.

7. Rædsel greb dem på dette sted og smerte som en kvindes, der føder,

8. og således som østenvinden knuser Tarsisskibe.

III. Lovsang i templet.

9. Som vi har hørt det, således så vi det nu i hærskarernes Herres by, i vor Guds stad: til evig tid har Gud grundfæstet den.

10. I dit tempels indre mindes vi, o Gud, din barmhjertighed.

11. Som dit navn, således når også din pris lige til jordens grænser. Din højre er fuld af retfærdighed.

12. Sions bjerg skal fryde sig, Judas byer juble for dine dommes skyld.

IV. Festprocession.

13. Drag gennem Sion, gå rundt om det og tæl dets tårne!

14. Læg mærke til dets bolværker, gå gennem dets borge, for at I kan fortælle slægten, der kommer:

15. »Så stor er Gud, vor Gud for evigt og altid: han vil være vor fører.«

*

På lignende måde som den 45. Davidssalme er også denne en jublende takkesang i anledning af, at Herren har frelst Jerusalem fra hedningers stormløb. Husker vi samtidig, at denne by er symbol på det rige, som Gud vil oprette, så er denne salme desuden en bekendelse til dette riges uovervindelighed.

Vi kan ikke med sikkerhed tidsfæste den begivenhed, som salmisten synger om. Der er tre muligheder. Enten drejer det sig om Assyrierkongen Sennacherib og de af ham undertvungne småkonger (II. Krøn. 32, 21), eller der sigtes til den tid, da Aram og Israel drog i kamp mod Achaz (II. Kong. 16, 5. Is. 7, 1—9), eller der er tale om de nabokonger, som havde sammensvoret sig mod kong Josafat (II. Krøn. 20). Tænker salmisten på Assyrierne, lyder det meget triumferende, når han låner udtryk fra dem selv i vers 3. I »det yderste nord« anbragte nemlig Assyrierne deres »gudernes bjerg« og de kaldte deres konge »den store konge«. Overfor dem fremhæver salmisten så jublende, at »Guds bjerg« er Sions bjerg og »den store konge«, det er Gud Herren, Israels Gud. I forhold til ham er Assyriernes hærskarer lige så afmægtige som de store Tarsisskibe, der sejler til Spanien, er det, når en orkan fra den arabiske ørken bryder løs, kaster sig over Middelhavet og knuser alle skibe.

Sammenligner vi det, der i denne salme siges om Guds hellige by i den gamle pagt, med det åndelige Jerusalem eller Kristi Kirke i den nye, så opdager vi, at den sidstnævnte i meget dybere forstand er Guds stad, som til hele verdens fryd rager op som et mægtigt bjerg, der kan ses videnom. Det nye Testaments bøger og kirkehistorien beretter om, at både ydre og indre fjender har angrebet den, men aldrig kunnet overvinde den. Efter en forfølgelsesperiode, og hver gang vranglærere havde forsøgt at underminere den indefra, rejste den sig igen med fornyet kraft og i ny skønhed. Intet havde den mistet af de åndelige goder, som Kristus havde bragt fra himlen og betroet til dens omsorg.

Både tros- og sædelæren, Kirkens forfatning, det hellige offer og sakramenterne var uantastet og stod der i usvækket kraft til gavn og velsignelse for de efterfølgende slægter.

Alltid har den katolske Kirkes bøn gjort den erfaring, at Gud den dag i dag virker lige så store ting i sit rige på jorden som i oldkirken. Hvor bør vi derfor være glade for at tilhøre Kristi ene hellige kirke og være borgere i denne Guds stad, hvor vi har lov til at gøre en indsats for dette riges vækst ved vor bøn, ved en mønsterværdig kristen livsførelse og et kloget og kærligt ord i det rette øjeblik til udenforstående, men søgende sjæle. »Gud vor Frelser vil jo, at alle mennesker skal frelses og komme til erkendelse af sandheden.« (I. Tim. 2, 4). F. K.

Køb

DERES
BØGER

i

min gamle ven. Det gav et sæt i mig. Det var et oliemaleri, som han i sin tid havde ladet en fin kunstner male, og som var ualmindelig vellignende. Han havde ladet det male — til sine nevøer og niecer, for at de skulle minde ham!

Men nu hang billedet her, alene, støvet, glemt på væggen i den tomme stue. Han så for mig ud, som om han forfærdet stirrede ud over, at alt det, der havde været hans livsdrøm, nu var styrtet ubarmhjertigt sammen.

Hans husholderske, der endnu boede i huset, var gået med mig op i hans stuer, hun med kost og fejespån i hånden. Da hun nu så mig stå tavs foran billedet af min gamle ven, så nærmede hun sig forsigtigt og sagde med et: »Hvad skal man egentlig stille op med det dersens skilderi?«

Jeg gik hjem til mig selv, tankefuld og tung om hjertet... Og jeg kom påny til at minde en af mine ungdomssynder. Som ung seminarist havde jeg engang overværet en bispevielse, og den pågældende biskop havde til sit valsprog valgt ordene »Gud alene«. Min nabo puffede mig i siden og hviskede: »Du, han er ikke blevet overanstrengt af at spekulere over sit valsprog!«

Men denne biskop havde så sandelig ret.

Når jeg i dag ser tilbage over min lange livsvej — hvor ofte har jeg så ikke måttet sande, at mange af dem, som man stolede på og støttede sig til, en skønne dag svigtede en eller skuffede en, det være sig bevidst eller ubevidst, og lod en i stikken, måske endda netop i det øjeblik, hvor man allermost havde denne venskabelige troskab behov!

— — —
Og så til slut: vil du elske og vil du blive elsket igen, så støt dig til ham, der er selve kærligheden, og søg kun sikkerhed i ham, der selv søger efter dit hjerte, der hungrer efter det uendelige...

Ungarn... (sluttet fra s. 47)

havde rejst sig mod det østrigske herredømme, så meget des mere skæbnesvanger blev da Douau-monarkiets sammenbrud efter den første verdenskrig for Ungarn. Ved fredsslutningen i Trianon i 1920 gik over to trediedele af den hidtidige område tabt: Slovakien gik til Czekoslovakiet, Kroatien og Banat til det nyoprettede Jugoslavien. Siebenbürgen — der i overvejende grad var beboet af ungare og tyskere — kom til Rumænien og Bur-

Et nyt religiøst forår

Men allerede under habsburgernes sidste tid var der imidlertid tilsyneladende et nyt religiøst forår på vej ind over Ungarn. Katolikerne var ved at vågne op af deres dvale. Omkring århundredskiftet grundlagde grev Ferdinand Zichy det katolske folkeparti, og den presseaktion, der fremfor alt varetoges af pater Béla Bangha, fik enorm betydning i kampen mod frimureriet og den jødiske indflydelse, der var ved at tage overhånd. Universitetsstudenterne dannede sammenslutningen »Foederatio

Fra Pusztas farverige verden

genland med Eisenstadt til Østrig. Fredsslutningen medførte naturnødvendigt også en nyordning af de kirkelige forhold, og Ungarn er i dag opdelt i tre kirkeprovinser: Gran-Esztergom, Kalocsa og Eger-Erlau.

Americana«, som før krigen talte omtrent 15.000 studenter.

— — —
Det sidste højdepunkt i kirkens udvikling i Ungarn var den eukaristiske verdenskongres, der fandt sted i Budapest i 1938 til minde om den hellige kong Stephans død for 900 år siden. Over 200.000 pilgrimme fra 37 forskellige nationer var kommet sammen ved denne lejlighed og med dem 15 kardinaler, 71 ærkebiskopper og 220 biskopper med den pavelige legat, kardinal Eugenio Pacelli, vor nuværende Hellige Fader, i spidsen.

Det var ved denne storslåede manifestations afslutning, at Eugenio Pacelli talte over ordene: I skal være mine vidner! — et ord, der så sandelig snart efter skulle få skæbnesvanger betydning for Ungarns katolikker. Mod sin vilje blev landet tvunget ind i krigen af Hitler, den katolske ministerpræsident Paul Teleky blev styrtet, og efter et kort intermezzo, hvor de nazistiske »pilekorsfolk« havde magten og hvorunder biskopperne Mindszenty af Veszprem (nuværende kardinal Mindszenty) og Shvoy af Stuhlweissenburg blev arresteret, holdt bolschevismen sit indtog med den røde hærs indrykning i 1944. Påny var ulykken væltet ind over Ungarn østfra — måtte dette fremmedherredømme denne gang ikke vare 300 år.

W. K.

MØDE-MEDDELELSER

1. Meddelelse fra DUKs sjællandsledelse:

Fredag den 1. februar indbydes alle Københavns unge katolikker til DUKs lysfest i st. Therese kirke på Bernstorffsvejen. Man bedes være på plads i kirken kl. 20,05.

2. Meddelelse fra DUKs landsdelsrepræsentanter i Jylland:

I samarbejde med landsformanden og skoleledelsen afholdes skoleweek-end i Vejle den 26.—27. januar. Vi samles ved den katolske skole i Vejle d. 26. kl. 19,30. Nærmere oplysninger og tilmelding kan fås ved henvendelse

til Else Weiergang, c/o Mikkelsen, Niels Skousvej 2, Mølholm - Vejle.

3. Meddelelser fra de lokale foreninger:

Amager:

Torsdag den 31. januar: Åbent hus.

Ordrup:

Pater Drouzy og hans elever giver tirsdag den 29. januar en kirkekoncert efter komplet.

Randers:

Søndag den 3. februar fælleskommunion kl. 8,00. Efter messen travetur ud i det blå.

Roskilde:

Onsdag den 30. januar kigger vi stjerner.

Østerbro:

Onsdag den 30. kl. 20 holder vi litterær aften hos landsretssagfører Garth-Grüner, St. Kjeldsgade 14, Ø.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Jan.
27. S. 3. Søndag e. Hellig 3 Konger (grøn) (89—20); 2. bøn (kun i st. messer): St. Johannes Chrysostomus (805); præf. (521).
28. M. St. Petrus Nolasco (807); 2. (hvid) bøn: St. Agnes (806); alm. præf. (525).
29. Ti. St. Frans af Sales (807); alm. (hvid) præf. (525).
30. O. † St. Martina (807); alm. præf. (rød) (525).
31. T. St. Johannes Bosco ([46]); (hvid) alm. præf. (525).
1. F. St. Ignatius Martyr (808); (rød) alm. præf. (525).
2. L. Kyndelmisse (810—86); præf. (hvid) (514).
3. S. ST. ANSGAR, Bispedømmets og Domkirkens Værnehelgen (821—87).

OFFICIELT

Set. Ansgars fest søndag den 3. februar højtideligholdes i domkirken med pontifikalmesse kl. 10. Den traditionelle festandagt med procession, hvori Københavns sognegejstlighed og rektorer deltager, finder sted kl. 17.

R. I. P.

Vor kære søster og tante
Ragnhild Blicher-Simonsen
cand. mag.

er afgået ved døden.
Begravelsen foregår i stilhed.
København, 22.-1. 1957.
Familien.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«
sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annoncesf.d.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.,
tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

D. K. K. F.

Tirsdag den 12. februar kl. 19,30 holder pater Samuelson sit andet foredrag i »La Reine Pedauque« ved Vesterport 9. Emnet bliver »Moralen og dens begrundelse«.

Efter foredraget kaffebord.
Prisen er kr. 2,75, og man bedes tilmelde sig pr. telefon Vester 1965 x senest søndag den 10. februar.

Alle er velkomne.

Styrelsen.

St. Ansgars kirke

Set. Ansgars kirke. Fredag den 1. februar udstilles det højhelige fra kl. 14 indtil messen kl. 19,30.

Kyndelmisse højtideligholdes søndag den 10. februar kl. 10.

NB! Fra mandag den 4. februar læses messerne på almindelige hverdage kl. 7 og kl. 8,30.

Bortlodning

til fordel for katolsk menighedsarbejde i Horsens.

Nr. 821: En knallert
» 3851: En radio

Gevinsterne kan afhentes i Backhausens Bogtrykkeri, Søndergade 41, Horsens, senest den 9. februar 1957.

Energisk, dygtig lærer

(evt. lærerinde) søges til Set. Norberts skole i Vejle til den 1. august 1957.

Underskole + fri mellem, i alt 160 børn.

Må kunne undervise i alle fag. Løn som på kommuneskolerne. Skolen kan skaffe ansøgeren lejlighed eller værelse.

Ansøgningen vedlagt de nødvendige papirer bedes sendt til Set. Norberts skoles forstander, Fjellevej 2, Vejle.

Katolske lægers „familierådgivning“

Konsultation Set. Josephs Hospital, København, hver tirsdag kl. 18—19. Tlf. Central 4486.

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7. Tlf. 1951-1952. Kolding
1. Kl. Okse, Kalve- og Svinekød
Konserver
Leverandør til Set. Hedvig Klinik

Academicum Catholicum

Onsdag den 6. februar kl. 19.30: Ordinært møde i Stenosgade 4 A. Pater J. Völk CSSR taler om »Mine oplevelser som krigsfange i Rusland og mine erfaringer fra Østeuropa«. Gæstekort à 1 kr. kan købes ved indgangen.

Katolsk moder og datter

søger møbl. værelse m. køkkenadgang i København til 1. febr., helst i nærh. af kirke.

Billet mrk. 2711 til Ugebladets annoncerekspedition, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

50 år

Onsdag 30. januar runder sognepræsten i Ringsted, pater J. v. den Hoek SMM, de halvtreds - og så er det endda lige ved, at denne runde fødselsdag kunne være faldet sammen med et femogtyveårs-præstetjubilæum!

Alle disse femogtyve præsteår har pateren tilbragt her i Danmark, idet han umiddelbart efter sin præstevielse i juni 1933 kom til Roskilde som kapellan. I det siden da forløbne tidsrum har pateren for kortere eller længere perioder været knyttet til samtlige Montfortanernes residenser her på Sjælland.

I Ringsted by er pateren en kendt og skattet borger, der beklæder forskellige tillidshverv, bl. a. som kolonnechef for spejderne i Ringsted og kansler for Set. Georgs Gilderne.

Vi ønsker hjertelig til lykke på »jubileumsdagen«.

Oc.

Don Bosco -

(sluttet fra side 44)

approbation i 1874. I 1872 overtog Bosco desuden ledelsen af »Maria-Hjælp-Søstrene«. I 1876 sendte han sine første missionærer til Sydamerika. Da han døde d. 31. januar 1888,

Chr. Steffensen

Herreekvipering

Søndergade 2 - Næskov - Tlf. 796
Leverandør

Katolske Begravelser

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet
CENTRAL 1868

Benzon

Katolsk Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

efterlod han sig i to verdensdele 250 skoler og opdragelseshjem, hvor 300.000 drenge og unge mænd var under Salesianernes omsorg. 6000 præster var udgået fra hans institutter og 1200 af dem arbejdede i disse.

Det er ikke stedet her at fortsætte historien, men lad det blot lige nævnes, at Salesianernes virksomhed siden St. Johannes Boscos død fortsat har bevist, hvilken uhyre betydning netop dette arbejde stadig har.

Og hemmeligheden? Ja, den pædagogiske grundregel for Bosco var at fjerne det onde fra de unges vej ved at beskæftige dem på en måde, som kunne gribe deres interesse og give dem fornemmelsen af, at de lærte noget nyttigt. Alt hvad vi i vore dage håber af fritidsklubber og lignende bygger på samme tanke, blot at disse klubber sjældent hæver sig over den rene hobbydyrkelse af mere svingende og mindre praktisk værdifuld art end den videresigtende ligefremme uddannelse, som lykkedes for Bosco i talrige tilfælde med tilsyneladende totalt interesseforladte elever. Selve beskæftigel-

sesmetoderne peger frem mod det bedste, der i vore dage præsteres for de børn, vi i vore skoler kalder »Frimellem«-børnene, og overgår dette bedste ved virkelig at få udviklet de

særdeles positive, blot ikke boglige uddannelsesmuligheder hos disse børn.

Men hertil kommer yderligere to ting. Den ene er den, at lærerne i Boscos skoler ofrede (og ofrer) deres hele tilværelse for disse børn, så de altid er til rådighed, altid rede til råd og vejledning for hver enkelt dreng. Og den anden, som vil være endnu sværere at overføre i det almindelige skolevæsen. Bosco var klar over, at religion var nødvendig, om det hele ikke skulle falde sammen til så godt som intet. Ikke blot en religiøs iver og offervilje hos lærerne, men en direkte og omfattende indlevelse i kristenliv for eleverne selv. »Skriftmålet, den hellige kommunion og den daglige messe«, skrev Bosco selv i de regler, hvori han sammenfattede 40 års erfaringer i opdragelsens tjeneste, »er søjlerne i et opdragelseshjem, hvorfra man vil holde trusler og strafte fjernet.«

Musik skal der till

For vore moderne katolske skoler er St. Bosco det store ideal. Vi har ingen vigtigere opgave end at tage os netop af de børn, som menneskelig talt har de ringeste chancer for at gennemføre et kristenliv, og vi har i hans eksempel meget sikre vejvisere, der lover os resultater selv i de tilsyneladende sværeste tilfælde.

Nykøbing F.

Chr. Berner Malermester
Gødserved 21
Tlf. 405

udf. Arbejdet for de katolske Institutioner

Chr. Lauritsen

Småde- og Maskinværktøjed, aut. Vand- og Gasmester, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 511

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Aabenraa

Brug BAK SØRENSENS BRILLER SØNDERGADE 2

Aabenraa Brugsforening

Tlf. 23 68 . Søndergade 16

Leverandør t. Sct. Ansgars Kirke

RESERVERET

Riedels Blomster

TELEFON 2477

Leverandør til De katolske institutioner

Svøndborg

RESERVERET

Niels Madsens Maskinsnedkeri

Vestergade . Tlf. 197

Lev. til de katolske Institutioner

Ejvind Lambech

KAPPE . VIN . KONSERVES

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

Svøndborg Ligkistemagasin

v. Hans Nielsen og Søn

Katolske Begravelser

Fruestr. 10, Tlf. 264 . H. Nielsen jun. priv. Tlf. 1864

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1016

Udlærer Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl. s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

Gør Deres indkøb i

P. Brandts Boghandel

Alt i Bøger, Papir m. m.

Lev. til De katolske institutioner

1956 var et travlt år i Vatikanet

Året 1956 — hvor Paven runder de firs år — har været et meget travlt og anstrengende år ved den Hellige Stol. Året bragte fem pavelige encyklikaer: 1. januar »Musicae Sacrae Disciplinae« om den katolske kirkemusik og »Haurietis Aquae« af 15. maj om Jesu Hjertedyrelsen. Tre encyklikaer beskæftigede sig med det ungarske folks martyrium; de udsendtes henholdsvis 28. oktober, 1. november og 5. november. Af største betydning var også Pavens Apostoliske Breve til det polske episkopat i anledning af mariavalfsartsstedet Czenstochowas 300-års jubilæum samt til de troende, der lider forfølgelse rundt om i Europa.

I året, der gik, holdt den Hellige Fader ialt 132 taler: 36 på italiensk, 47 på fransk, 25 på spansk, 10 på tysk og to på henholdsvis latin og portugisisk. De mest betydningsfulde manifestationer var påske- og julebudskaberne, talen om den smertefri forløsning 8. januar, talen om de menneskelige relationer til industrialiseringen 5. februar, talen til medlemmerne af det italienske hornhindedonorselskab 14. maj, budskabet til kvindelægernes verdenskongres 19. maj, radiobudskabet til den internationale katolske lægekongres 11. september og endelig talen til deltagerne i den internationale uge for pastoral-liturgi i Assisi i september. (KNA).

Selvyn Lloyd hos Paven

Den Hellige Fader, Pave Pius XII, modtog i lørdags den britiske udenrigsminister Selvyn Lloyd i privat-audiens. Ministeren har opholdt sig på et officielt besøg i den italienske hovedstad. (KNA).

URBI ET ORBI

100.000 flere katolikker i England

Nye krav om Nuntiatu i London

Efter hvad det fremgår af den ny engelske katolske årbog er antallet af katolikker i England og Wales sidste år steget med 100.000. Antallet af praktiserende katolikker i England og Wales anslås nu til omkring fire millioner, hvortil kommer yderligere en million i Skotland, Nord-Irland og på Kanal-øerne. Omkring 10 procent af Storbritanniens samlede befolkning — på over 50 millioner — er med andre ord katolikker.

Antallet af konvertiter lå med over 13.000 i det forløbne år højere end nogensinde før. (KNA).

*

I årsberetningen fra en af de førende katolske organisationer i England slår man påny til lyd for oprettelsen af et nuntiatu i London. Vatikanet er for øjeblikket kun »quasi-diplomatisk« repræsentant ved den apostoliske delegat, ærkebiskop Gerald P. O'Hara. Omvendt varetages den engelske regerings interesser ved Vatikanet af en gesandt. Englands katolikker har længe ønsket, at der måtte blive oprettet et nuntiatu på engelsk jord. Den hidindtil fremførte motivering: at en engelsk statsborger ikke kan være nuntius i den romersk-katolske Kirke, er idag — hævder man på katolsk hold — for så vidt afvæbnet som en amerikaner — ærkebiskop O'Hara — er udnævnt til apostolsk delegat.

(KNA).

Abbé Pierre i fransk og engelsk radio

Den franske radiofoni samt BBC. i London bragte sidste søndag — som bidrag til den internationale beudege for fred og enhed — fem udsendelser med titlen »Sultens problem i verden«. Udsendelsen begyndte i refektoriet i abbediet Royaumont, hvor den hellige Ludvig i sin tid selv bespiste de fattige, og sluttede i St. Martins church ved Trafalgar-Square i London, to steder, hvis skytshelgener ganske særlig har virket i næstekærlighedens tjeneste. Under udsendelsen talte »de hjemløses fader«, abbé Pierre. (KNA).

Katolsk præst skriver Ætiopiens historie på amharisk

Den italienske pater Gasparini, der er direktør for Comboni-kollegiet i hovedstaden Asmara i Erytrea, har skrevet Ætiopiens første historie på det amhariske sprog. Førsteudgaven af værket blev overrakt kejser Haile Selassie, der udtalte sig anerkendende om arbejdet og anbefaler bogen til benyttelse i alle skoler i Abessinien. (KNA).

Radio Vaticana:

„Verdens største orkesterdirigent død i ydmyghed for Gud“

Ærestitlen »verdens største orkesterdirigent«, som man har givet Toscanini, er udtryk for en opfattelse, der er adskillige år gammel, og som alle har været på det rene med — også Toscanini selv, erklærer Radio Vaticana i en mindeudsendelse i anledning af den store dirigent Arturo Toscaninis død. »Men Gud alene er stor, og tit og ofte behager det Vor Herre at åbenbare sig ganske tydeligt ved at gøre et bestemt menneske til sit afbillede«. Det var hemmeligheden ved Toscaninis musikalske geni, udtalte Vatikanets radio. »Og på baggrund heraf bliver sorgen over hans bortgang endnu større og dybere og mere universel. Og i denne ånd har den store mester også selv afsluttet sit liv og i taknemmelighed og ydmyghed bøjet sit hoved for den Herrens tjener, der meddelte ham den sidste salvelse to dage før dødens komme. I denne ånd går Arturo Toscanini over i historien som menneske og som geni«. (KNA).

*

Efter krigen vendte Toscanini flere gange tilbage til Italien på besøg hos slægt og venner ved festlige lejligheder

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

3. februar 1957

NR. 5

DEN HELLIGE FADERS TRIUMFTOG GENNEM ROM

Besøget i Capranica-kollegiet

Titusindvis af romere og pilgrimme fra den ganske verden tiljubede den Hellige Fader, da han sidste mandag kørte fra Vatikanet til Capranica-Kollegiet, som på denne dag kunne fejre 500-årsdagen for sin beståen. I tætte rækker kantede menneskeskarerne gaderne, hvorigennem den Hellige Fader passerede.

Pius XII har selv været allumne i Capranica-Kollegiet, og besøget her i kollegiet, der ligger i midten af Rom, var den Hellige Faders første besøg i den evige stad siden afslutningen på Mariaåret. Det var endvidere første gang, at Paven — siden hans officielle statsbesøg i Quirinalet — aflagde besøg i en bygning i Rom, der hverken er undergivet exterritorialret eller står under pavelig forvaltning. Af denne grund havde ikke blot kardinalerne Micaela, Marsella og Canali, men tillige også udenrigsminister Martino samt Roms overborgmester indfundet sig for at byde den Hellige Fader velkommen.

Ved ankomsten til Piazza Capranica blev Paven budt velkommen af en afdeling af den italienske hær, der hilste Pius XII ved militære æresbevisninger samtidig med, at der blev ringet med klokkerne fra de omkringliggende kirker. Paven begav sig straks til kollegiet, hvor der var mødt 250 nuværende og tidligere allumner. Ganske særlig hjerteligt formede mødet sig mellem den Hellige Fader og den nu 95-årige ærkebiskop Alfonso Carinchi, der var præfekt ved kollegiet, medens paven studerede der. Paven gik derefter rundt i kollegiet, der er blevet moderniseret i løbet af de seneste år og nu er en af de mest moderne præsteuddannelsesanstalter i den evige stad, og han genså også værelset, hvor han i sin tid selv havde boet.

I Capranica-Kollegiets kapel modtog Pius XII derpå kanonikerne fra den hellige Agnes' basilika, der i overensstemmelse med traditionen overrakte ham de lam, der var blevet indviet samme morgen og af hvis uld

Selwyn Lloyd hos Paven

Første audiens siden 1939

Den Hellige Fader modtog — som kort meddelt sidste uge — forrige lørdag den engelske udenrigsminister Selwyn Lloyd, der har opholdt sig på et officielt statsbesøg i Italien. Det var første gang siden 1939, at en britisk udenrigsminister har anmodet om audiens i Vatikanet. I en kort tale — på engelsk — gav den Hellige Fader udtryk for håbet om, at traditionen for gensidig forståelse og venskabeligt samarbejde mellem den Hellige Stol og den britiske regering må vare ved i fremtiden. Paven fremhævede, at det britiske folk stedse har haft forståelse for — når det krævedes — at tage ofre på sig, villigt og veldisciplineret. »Vi

pallierne til ærkebiskopperne og de særlig privilegerede biskopper fremstilles. Denne ceremoni plejer ellers at finde sted i Vatikanet, men var af praktiske grunde i år blevet henlagt hertil. (KNA).

Pave Pius XII
ankommer til
Coll. Capranica

ESAJAS OG ATOMFORSKERNE

Ved sct. Ansgars fest

Islam på marsch -

Er De klar over -

Kardinal Frings 70 år

464 millioner katolikker

ved meget vel.« fortsatte Paven, »at der idag hviler et usædvanlig stort ansvar på udenrigsministrene, der er ansvarlige for deres respektive nationers sikkerhed. Vi forsikrer Dem og deres kolleger om Vor forbøn om et resultatrigt virke«. Sluttelig bad Paven Selwyn Lloyd om at overbringe dronning Elisabeth de bedste hilsener og ønsker.

Efter audiensen aflagde udenrigsministeren besøg hos prostatssekretær Tardini i det pavelige statssekretariat. (KNA).

Den katolske kirke uden interesse

„Jugopress“ forbigår kirken ved rundspørge

Der blev ikke rettet henvendelse til repræsentanter for den katolske kirke i forbindelse med et rundspørge, som det halvofficielle jugoslaviske pressebureau »Jugopress« i anledning af årsskiftet foretog hos lederne af de forskellige religionssamfund i Jugoslavien vedrørende relationerne mellem deres respektive kirkesamfund og staten samt om udviklingen indenfor det religiøse liv.

I katolske kredse betragter man den omstændighed, at den katolske kirke er blevet forbigået ved dette rundspørge, som et nyt bevis på den vedvarende spænding mellem Tito-regimet og den katolske kirke. De stadig gentagne presseangreb på katolske gejstlige, der ved enhver lejlighed overøses med angreb for »folkefjendtlig indstilling« eller »forsøg på ophidselse mod det fremskridtsvenlige initiativ for social genopbygning«, ligger på linie hermed.

Ifølge udtalelser fra flygtninge fra Jugoslavien såvel som af beretninger fra velinformerede observatører fremgår det, at modstanden mod Tito-regimet stadig er størst i egne med overvejende katolsk befolkning, samt at den katolske ungdom ligeledes vedvarende indtager en afvisende holdning. Forsøgene på at organisere den akademiske ungdom i kommunistiske forbund er ligeledes slået fejl, ikke mindst blandt de katolske studerende ved universitetet i Zagreb og trods forstærkede anstrengelser fra regimets side. (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

<p>KØDHALLE Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 <i>Robert Hansen</i> Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER <i>Murermester</i> Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiohjem</p>	<p>KBK Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>
<p>Andr. Krøyer's Boghandel <i>v. Chr. Henningsen</i> Nørrebrogade 18 B . C. 6638 <i>Papir . Stort Boglager . Fyldepenne</i> Leverandør til katolsk Centraisole</p>	<p>L. F. Nielsen <i>SNEDKERMESTER</i> LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Damso 2043 Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p><i>absolut</i> ABSALON <i>naar Forsikring skal tegnes</i></p>
<p><i>Benyt</i></p> <p>HANDELSBANKEN <i>som Deres bankforbindelse</i></p>		<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Minerva*408</p>

<p align="center">Horsens</p>		
<p>Installationsforretningen »Lyset« Alt elektrisk installationsarbejde udføres. Høreapparater reparerer på eget værksted og alle typer batterier og ledninger til høreapparater føres. – Installatør for de katolske institutioner.</p>	<p>Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p align="center"><i>Støt vore Annoncører!</i></p>
<p>Laur. Pedersen <i>aut. Installatør</i> Torvet 10 . Telefon 618</p>	<p>S. Henningsen <i>Slagtermester</i> Kattesundet 22 . Telefon 1351 Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>Filtborg's Eftf. C. Broe Rasmussen Telefon 1068 . Graven 16 Specialitet: URE og BRILLER Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>

Esajas og atomforskerne

Kulatomet som tidsmåler

Det er bekendt, at der i 1947 blev fundet nogle meget gamle manuskripter i en hule i nærheden af den nordlige ende af det Døde Hav. Vi har før beskæftiget os med indholdet af disse manuskripter og vil i dag blot fortælle om den hjælp, som den moderne fysik med sine Geigertællere til måling af radioaktiv stråling har kunnet yde de forskere, som har behandlet fundene.

Et af manuskripterne var en fuldstændig samling af Esajas profetier. Bibelspecialisterne var klare over dets overordentlige værdi. Det var flere århundreder ældre end de hidtil kendte gammeltestamentlige manuskripter. Det måtte være nedskrevet mindst 100 år før Kristus. Her var det så, at atomforskerne kom til og på en ganske uventet måde bekræftede bibelforskernes opfattelse. Men for at forstå dette må vi forudskikke nogle bemærkninger om kosmiske stråler og radioaktivt kul.

Radioaktivt kul

Fra verdensrummets fjerne dybder når de kosmiske stråler frem til vor lille klode. Takket være dennes atmosfære er vi beskyttede mod disse strålers fulde virkning. Men hvis strålerne oppe i en højde af 13—22 km over jordoverfladen støder på atomer, bliver atomerne sprængt med virkninger, der er så voldsomme, at de overgår alt, hvad menneskeligt snilde har opnået, også i atombombens kædereaktioner. Ved sammenstødet opstår der bl. a. radioaktive atomer — deriblandt atomer af radioaktivt kul. De har alle kulletets almindelige egenskaber, men er desuden radioaktive.

Det radioaktive kul når efterhånden ned gennem atmosfæren og breder sig til sidst ud over hele jorden. Disse atomer bliver ligesom de almindelige, ikke-radioaktive kulatomer optaget af de levende væsener — planter, dyr og mennesker — og udgør en del af deres cellevæv. Dør nu et sådant levende væsen, opløses kulindholdet. Men de radioaktive kulatomer, som har været en bestanddel af vævene, kan endnu århundreder efter påvises med Geigertælleren.

Radioaktivt kul har en »halverings-tid« på 5680 år. Det vil sige, at dets radioaktive stråling i løbet af 5680 år mindskes til den halve størrelse. I de næste 5680 år halveres den tilbagelevende stråling atter o.s.v. Derfor er det blevet muligt at beregne, hvornår en levende celle er død — hvornår den er hørt op med at optage yderligere radioaktivt kul.

Knoglekullet fra Lascaux

I ældgammel tid har de ældste os bekendte kunstnere i menneskeheds

historie i en hulehvalvning i Lascaux i Frankrig tegnet de dyr, som de gik på jagt efter og fortærede. En af dem ville fremstille billedet af en mammut. Han tegnede dyrets omrids på stenen og trak linierne op med kul fra knogler for at de bedre kunne blive stående på væggen. Universitetet i Chicago har undersøgt disse kulstreger og beregnet, at knoglekullet fra Lascaux er omkring 15550 år gammelt.

I de store klippeblokke ved Stonehenge i England findes der huller, i hvilke der efter den gamle hedenske ritus blev kastet brændende fakler. Med geigertælleren kunne det fastslås, at knoglekullet fra Stonehenge er mindst 4000 år gammelt.

Esajas-manuskriptets alder

Men tilbage til Esajas! De ukendte personer, som i sin tid skjulte manuskripterne i grotten ved det Døde Hav, viklede omhyggeligt dokumenterne ind i lærred og anbragte dem derpå i krukker. For at bestemme lærredets alder brændte forskerne en ubetydelig lille stump af det til aske. Denne aske blev med omhu beskyttet mod fugt og ødelæggelse samt mod de kosmiske stråler, som trænger ned gennem atmosfæren. Og så blev asken undersøgt med geigertæller. Naturligvis kunne

man ikke på årstal fastslå lærredets alder. Men et gennemsnit af de foretagne beregninger førte mærkeligt nok til år 33 efter vor tidsregning, det traditionelle årstal for Kristi korsfæstelse.

Selve Esajas-manuskriptet er selvfølgelig meget ældre. Som Fr. Brennan har fortalt i »America« var manuskriptet blevet flittigt brugt. Bagsiden af skriftrullen viser ganske tydeligt, at hundreder af læsere har haft det mellem hænder.

Dermed opstår der en mærkelig og inspirerende mulighed — om end kun en mulighed og intet mere. Men dette selvsamme manuskript kunne være just det, som evangelisten Lukas fortæller om i 4. kapitel (vers 16—17): »Og Jesus kom også til Nazareth, hvor han var vokset op. Efter sædvane gik han på sabbaten til synagogen. Han rejste sig op for at læse, og man rakte ham profeten Esajas bog.«

Ikke overvurdere -

Vi vil ikke lægge mere i disse nye undersøgelsesmetoder end rimeligt er. De er endnu i deres første begyndelse og videre forskning vil eventuelt sætte spørgsmålstegn ved nogle af de nåede resultater. Men når f. eks. Jehovas vidner ved megen flid søger at miskreditere atomvidenskabens arbejde på dette felt, er det udelukkende, fordi aldersbestemmelserne er i håbløs modstrid med de løjrlige bibelske talmanipulationer, som vidnerne er så glade for, men som intet andet menneske kan tage alvorligt. I virkeligheden er studiet af de radioaktive stoffers henfald så vel funderet, at det lover arkæologien overordentlig værdifuld bestand.

Michelangelo: Profeten Esajas (Sixtinske kapel)

DEN HELLIGE ANSGAR

I den katolske tid har Danmark ikke haft nogen til st. Ansgar viet kirke, og kirken i Bredgade blev således den første herhjemme, der kom til at bære hans navn. Den kirkelige velsignelse over navnet fik st. Ansgars kirke ved konsekration, der foretoges af biskop Paulus Melchers af Osnabrück den 8. september 1865, i tusindåret for Ansgars død. Ved denne lejlighed skænkede biskoppen kirken en relikvi af dens værnehelgen, nemlig et lille brudstykke af Ansgars højre arms knogle. Relikvien gemtes i et lille ganske tarveligt træskrin formet som en gotisk niche med forside af glas og var med guldtråd fæstnet til skrinets med rødt silkestof beklædte bagvæg, omgivet af et enkelt dekorativt mønster baldyret med guldtråd. I 1889 erhvervede daværende præfekt Johs. von Euch fra klosteret Korvey endnu en relikvi af st. Ansgar og anskaffede derefter et stort og pragtfuldt gyldent relikvieskrin, hvori nedlagdes både det gamle træskrin og den ny partikel, der omfattede et stykke af helgenens kranium. Skrinet, som afleveredes til kirken i

▲ Skrinet med den hellige Ansgars relikvier

Ansgar-statuens foran indgangen til domkirken ➤

marts 1890, blev forfærdiget i Münster af en guldsmed E. Braun, der var af dansk afstamning. Det er opbygget som et hus med gyldne flader og tag af sølv, overalt rigt ornamenteret og besat med talrige kostbare ædelstene, altsammen gaver fra damer i København og Münster, som skænkede af deres smykker til dette formål. I de to langsider er indgraveret de fire evangelister, to på hver side, medens gavlene på samme måde bærer fremstillinger af Ansgar og Kong Knud den Hellige. Siden 1891 bæres relikvieskrinet i højtidelig procession gennem st. Ansgars kirke på den søndag omkring 3. februar, hvor st. Ansgars fest fejres. Det er en smuk tanke, at skrinet gemmer netop et stykke af den arm, der har hævet korsets tegn over de lyttende vikinger, har døbt og salvet, løftet hostie og kalk og lyst den hvide Kristus velsignelse over vore forfædre på Kong Harald Klaks tid.

Den første billedlige fremstilling af Ansgar fik kirken omkring 1855, tiden kendes ikke nøjagtig, i det oliemaleri, der opsattes som altertavle over højre sidealter. Billedet, som viser Ansgar i biskoppeligt ornat, med stav og mitra, bærende en kirkebygning i sine hænder, er malet af portrætmaleren Johs. Jensen. Kunstneren var i øvrigt katolik, idet han konverterede i 1853.

Ansgar-statuens, der står foran kirken til højre for portalen, er opstillet i sommeren 1927 og er skænket af direktør Helge Jacobsen. Statuen, som er støbt i bronze, er udført af billedhuggeren M. S. Elo og fremstiller Ansgar som ganske ung munk i sin benediktinerkutte; højre hånd er løftet til velsignelse, i venstre bærer han en høj korspydet stav. Skikkelsen er meget ungdommelig, men med netop denne fremstilling har kunstneren haft en dyb tanke. Om sine forberedelser til arbejdet fortæller Elo i kunstbladet »Samleren« således: »Ud af alt dette samler sig så formen og følelsen i statuen for selve mennesket Ansgar, dette forunderlige, rene, blide og dog stærke drengeagtige menneske, der i sin munkedragt går til de voldsomme vikinger, og jeg tænker mig, at netop denne milde fred må have forundret vikingerne, det nye underlige, at et menneske — 26 år og dog med barnets hele lysende renhed — frygtløs og alene — stod og talte til dem om fred og hvile hos den nye Gud, og jeg tror at forstå, at hans lære måtte genkalde de slumrende algode følelser, som er al religions og menneskeheds dybe grundvold.«

Efter „Sankt Ansgars Kirke i hundrede Aar“ ved Johs. Hansen (Udg. 1942)

Og min tale og min prædiken var ikke i menneskelig visdoms overlalende ord, men i ånds og krafts bevistning, for at eders tro ikke skal være i menneskelig visdom, men i Guds kraft.

Epistel på st. Ansgars fest

NOTER

Katolsk radiogudstjeneste

Statsradiofonien sender søndag 17. februar kl. 14,00 katolsk radiogudstjeneste fra st. Mariæ kirke i Ålborg. Celebrant og prædikant: pastor Olaf Magnussen, Randers.

Første ungarske flygtningebryllup

I den forløbne uge fandt det første ungarske flygtningebryllup sted i Danmark. Vielsen fandt sted i st. Birgitte kirke i Maribo og foretoges af den derværende sognepræst, pastor W. Nölke. Både sognepræstens tale og vielsesritualet blev oversat til ungarsk af en af tolkene fra Ungarns-hjemmet i Maribo.

ISLAM PÅ MARSCH -

Hele den muhammedanske verden er idag i bevægelse: Islam er uden tvivl den af verdensreligionerne, der er i den stærkeste vækst i henholdsvis Afrika, Asien og Indonesien. Af Afrikas godt og vel 190 millioner indbyggere bekender mindst de 85 millioner sig idag til profetens lære, og man skønner, at dette tal tiltager med omkring 200.000 årlig. Der, hvor kristendommen og islam konkurrerer, er der een, der lader sig døbe, for hver ti, der »omvender« sig til muhammedanismen.

I Ægypten er situationen den, at antipatien mod den engelske overhøjhed har ført flere og flere kopter — altså kristne — over i Islams rækker. I årene indtil 1930 regnede man med, at der hvert år var ca. 400 kopter, der gik hen og blev muhammedanere; i årene, der fulgte efter, steg antallet af »konvertitter« til 500 årlig. I Abessinien er kristendommen praktisk talt uddød. Den støtter sig her udelukkende på staten og er ude af stand til med egen magt at støde frem gennem ørkenen. Man må derfor ikke undre sig over, at en række nordabessinske stammer, der endnu omkring året 1850 praktisk talt var så godt som 100 % kristne, idag er muhammedanere. De muhammedanske missionærer har forstået kunsten at værne om den eksisterende kultur samtidig med, at de har givet sig ud som garant for den kommende frihed, og da så Italien med sin overtagelse af Abessinien gjorde sit til at fremme Islam, ja, så var sejren faktisk sikret.

Islams åndelige centre ligger idag i Cairo, Lahore og på Java, og i øjeblikket menes der at være omkring 12.000 unge muhammedanere fra alle verdenshjørner, der studerer i Cairo. Og selv om dette tal måske er anslået for højt, viser det dog, at Islam er indstillet på at drage ud på verdensopring. De studerende bliver uddannet i specielle kurser med henblik på deres forestående virkefelter, især Kina, Japan, Abessinien og Sydafrika. Disse unge mennesker må gennemgå en elleve-årig uddannelse inden de får adgang til at gøre tjeneste i moskeen eller til læreposter, og yderligere seks år inden de får certifikat som professorer. Det siger da også sig selv, at en indfødt kristen kateket overhovedet ikke er i stand til at hamle op med en så vel uddannet muhammedansk missionær.

I Indien bæres missionsvirksomheden hovedsageligt af den såkaldte Amadiya-bevægelse, der er opstået i Lahore. Herfra sender man endda missionærer til Europa, i første række til England, Frankrig, Tyskland og Schweiz.

Missionsgerningen på Java koncentrerer sig i alt væsentligt om undervisning i muhammedanisme samt i social forsorg, alt sammen med det formål for øje, at gøre Indonesien til en teokratisk muhammedanestat.

Årsagerne til, at Islam har så stor succes at notere, er mangehånde. Den oprindelige muhammedanismes dog-

matik udmunder i prædikenen om den ene Gud, hvis uendelige magtfulde rystede Muhammed i hans inderste sjæl samt i doktrinen om den yderste dom, der venter ethvert menneske. Alt har sin rod i Allahs absolutte herredømme. Allah er den uindskrænkede hersker over mennesket, der er skilt fra ham ved en dyb kløft. I den sande Islam eksisterer der aldeles ingen spænding mellem Gud og mennesket, lige så lidt som der er et spændingsmoment mellem kirke og stat, religion og politik, det jordiske og den hinsides.

Religionen er den rigtige politik såvel som også den rigtige stat er kirken. Dette giver Islam en ganske kolossal slagkraft, ikke mindst blandt de primitive nationer i Afrika, hvor man idag holder udgik efter højere kultur og civilisation, men også og frem for alt efter frigørelse fra den hvide mands forhadte åg. Og alt dette lover Islam. Muhammedanismen lover at overvinde racemødsætningerne og at etablere et samfund, hvor alle er brødre. Disse løfter virker. De farvede nationer, der for manges vedkommende endnu stadig holdes undertrykt, må uvægerligt få opfattelsen af, at Islam er den religiøse vej til frihed. Og så er den vej til og med bekvem. Man behøver aldeles ikke at give afkald på sine gamle vaner eller at skille sig af

med sine koner, sådan som de kristne missionærer kræver. Man kan udmærket lade fetish'erne blive stående i en krog af hytterne, når man blot tror på, der ikke er nogen anden Gud end Allah, og at Muhammed er hans profet. Ganske vist skal man faste i Ramadan-måned fra morgenen til langt ud på aftenen, give almisser og sørge for at overholde bedetiderne, men ellers kan man udmærket hænges fast ved gamle skikke og traditioner.

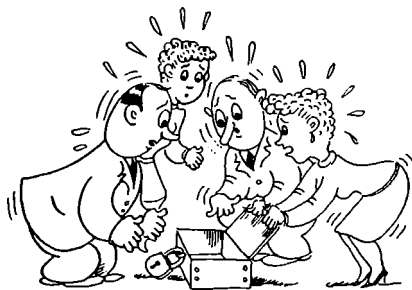
Og hånd i hånd med Islams fremtrængen går også udbredelsen af arabisk som koranens hellige sprog. Den enkelte stammes sprog fortrænges eller bliver i hvert fald gennemsyret deraf — det frengår ganske tydeligt af de mange arabiske ord, der lidt efter lidt ganske umærkeligt får borgerret i så godt som samtlige indfødte sprog i Afrika. Men også indenfor de enkelte folkeslags kultur og økonomi gør denne vekselvirkning sig gældende. Disse berøringspunkter kan til syvende og sidst blive vendepunkter i den menneskelige kulturs udvikling, og da den fremadskridende kontakt indenfor verdens nationer også vil kunne få skæbnesvanger betydning for udviklingen i Europa, er der al mulig grund til, at man skænker Islams udbredelse tilstrækkelig opmærksomhed og ved intensivering af de kristne idealer søger at dæmme op for en proces, der allerede er godt på vej til at blive en samfundsfare. C. D.

Rapport fra

Den katolske brevscole

Den katolske brevscole har nu over 100 elever. Hver uge tilgår der os nye indmeldelser, skønt vi ikke har avetteret i dagbladene siden november og slet ikke har indledt en påtænkt annonce- og plakat-kampagne. Halvdelen af eleverne er fra Storkøbenhavn, den anden halvdel fra købstæder og landkommuner. Fordelingen kan måske forklares ved, at vi kun har avetteret i to hovedstads- og et provinsblad. Forøvrigt overrasker det, at mænd er i flertal blandt eleverne. Der er 2/3 mænd og 1/3 kvinder på de 11 kursushold.

Arbejdet på kontoret i Lyngby varetages nu af en stab på otte personer,

Vort økonomiske lavvande — i tegneren Gunnar Hansens streg

som forsøger at overvinde de uundgåelige begyndervanskeligheder og lægge grunden til en forhåbentlig permanent katolsk virksomhed. Det er endnu for tidligt at opgøre resultaterne af brevscolens arbejde; men det er alligevel opmuntrende, at fem af eleverne nu har meddelt, at de går til privat undervisning hos en præst.

De indsendte spørgsmål, som af diskretionsgrunde ikke kan offentliggøres, giver brevscolens lærere mange erfaringer, der kan bruges, når kursusmateriale skal bearbejdes og udsendes i nyt oplag.

Siden nytår er vi i samarbejde med Niels Stensens Bibliotek begyndt at udlåne bøger pr. post. Flere kursusledere bor et godt stykke vej fra nærmeste velforsynede bibliotek og er taknemmelige for denne service.

Med den norske biskop J. Mangers godkendelse og ved pastor Harald Taxts initiativ åbnes en brevscole i Oslo omkring begyndelsen af februar. Der er netop aftalt et nært samarbejde mellem Katolsk Orientering i Danmark og Katolsk Information i Norge, som vil udsende de danske kursusbreve i oversættelse.

Den katolske brevscoles fremtidige indsats er afhængig af trosfællers åndelige og materielle støtte. Vi anmoder fremfor alt om forløb. Men vi må også åbent erkende, at nu har vi brugt den startkapital, Hs. Excellence Biskoppen var så venlig at fremskaffe. Eleverne er meget villige til at betale kursusafgiften, men den dækker kun trykke-

Kan man leve af en kapellans begyndelsesgage?

*Et par overvejelser i forbindelse
med spørgsmålet
om præstemanglen*

Det er kun et par år siden, at det engelske episkopat foranstaltede en udstilling, der havde til formål at fremme præstekaldene. I 151 byer gav de engelske bispedømmer samt de mandlige og kvindelige ordenssamfund gennem denne udstilling et indtryk af præstestanden, set fra alle sider. Udstillingen, der besøgte af ialt ca. 150.000 mennesker og faktisk resulterede i en del kald, var arrangeret af episkopaten i kirkeprovinzen Westminster, hvor der i 1937 var blevet viet 251 præstekandidater, medens man i 1956 kun havde 137 at notere.

*

Situationen er jo imidlertid den, at præstemanglen ikke er noget, der specielt gælder England. Statistiken viser tværtimod, at præstemanglen og den svigtende tilgang af præstekandidater er blevet et af Kirkens kardinalproble-

mer. Overalt råber man på præster og beklager manglen på sjælesørgere. I 1954 kunne »Katechetische Blätter« i Wien meddele, at man manglede 1500 præster alene i ærkebispedømmet Wien, og i 1952 fandt der -- for første gang -- overhovedet ingen præstevielser sted i Salzburg. I Frankrig mangler man årlig ca. 400 nye præster. I året 1900 var der i Frankrig 52 præster for 10.000 unge franskmænd -- i 1950 var det tilsvarende tal kun 30. Og selv i bispedømmet Rom betegnes den svigtende præstetilgang som »foruroligende«, medens man i mange mellem- og sydamerikanske dioceses taler om »alarmerende« tilstande.

I vort sydlige naboland er præstemanglen især meget følelig. For blot

at nævne et eksempel: i bispedømmet Paderborn mistede man i årene 1938-1949 200 præster, medens antallet af katolikker i samme diocese er steget med en million. Lige syd for vor grænse, i Slesvig-Holsten, er katolikkernes antal i samme tidsrum steget fra 50.000 til 250.000, medens antallet af præster kun er vokset fra 46 til 113.

Er idealismen ved at uddø?

I en skrivelse til de tyske biskopper opfordrede den Hellige Fader for et par år siden til at undersøge årsagen til præstemanglen. Statistiken taler her sit foruroligende sprog. Er vor tid da ikke mere i stand til at fostre præster? Er idealismen måske ved at uddø? Eller svigter offervilligheden? Har Kirken mistet sin tiltrækningskraft?

Chefen for præsteseminariet i ærkebispedømmet München-Freising, dr. Höck, har underkastet hele dette spørgsmål en nøje undersøgelse og betragter problemet med den ophøjede ro, som præger en mand, der har til lid til Gud. Han måler dette tidsproblem med århundredernes alen og tager kraftig afstand fra overilede følgeslutninger. »Jo ældre jeg bliver«, udtaler han, »desto tydeligere forekommer det mig, at vi ikke må overvurdere vort virke, vor organisatoriske evner. Det er jo nu engang ikke os, der dirigerer udviklingen...«

Dr. Höck udtaler, at manglen på tilvækst indenfor præstestanden først og fremmest er et efterkrigsproblem, som man ikke må vurdere for alvorligt. »Ærkebispedømmet München-Freising mistede 103 præster som følge af krigen, og under og efter krigen har man yderligere mistet 83 præster. Disse krigshuller lader sig ikke sådan uden videre fylde ud igen, thi som følge af krigen er grundlaget for tilgangen også blevet spinklere.« -- Men er der da ikke en dybere årsag til denne mangel på tilgang til præstestanden? Dr. Höck svarer herpå: »Det religiøse grundvandsspejl er sunket. Der, hvor der ikke hersker agtelse og respekt for Guds lov, der kan nåden ej heller gøre sig gældende. Og vi må jo faktisk betragte kaldelsen til præst som en Guds nåde.«

Men ud fra sit arbejde i præsteseminariet slutter dr. Höck imidlertid, at »kaldets strålekraft i dag er større end nogensinde før.«

Ungdommen mangler offersind

Der er mangehånde årsager, der griber ind i hinanden og bevirker denne krise. »Salzburger Bistumsblatt« skriver herom følgende: »De kristne familier, hvori præstekaldene jo dybest inde har deres rod, synes at forsvinde. Præstekaldet er et offerkald, og i vore dage opdrages børn ikke mere til at bringe ofre.« Det voldes i katolske egne de aller alvorligste bekymringer, at religiøsiteten på landet faktisk er ved at dø ud. Tidligere kom f. eks. i Tyskland i diocesen Trier næsten halvvejen af gejstligheden fra landet, og i 1955 var kun 17 % af 224 teologer, der besøgte præsteseminariet i Trier, fra landet.

Er De klar over...

- at der idag er 464 millioner katolikker i hele verden?
- at 224 millioner af disse katolikker bor i Europa?
- at der er 127 millioner katolikker i Mellem- og Sydamerika?
- at 64 millioner i USA bekender sig til Romerkirken?
- at Asien tæller 29 millioner katolikker?
- at Afrika melder om 18 millioner katolikker?
- at statistiken viser, at der er 2 millioner katolikker i Oceanien?
- at der sammenlagt findes 381.500 katolske præster og
- at 251.000 af disse virker i Europa?
- at der i Mellem- og Sydamerika kun er een præst for hver 4810 katolikker?
- at det tilsvarende tal i Nordamerika er som 1 til 1454?
- at omtrent det samme forhold gælder for Afrikas vedkommende?
- at man regner med en præst for hver 1352 troende i Asien?
- at der i Europa gennemsnitlig er en præst for hver 888 katolikker?
- at der med 381.500 præster gennemsnitlig ville være at regne en præst til 1270 katolikker?
- at disse tal selvfølgelig kun må betragtes som »almindeligt gennemsnit«?
- at der f. eks. på Island er en præst for hver 65. katolik?
- at der her i Danmark er en præst for hver rundt regnet 200 katolikker?
- at der til gengæld i Guatemala kun er en præst for hver 18.400 katolikker?
- at hver præst i Norge gennemsnitlig har 105 katolikker at drage omsorg for?
- at det tilsvarende gennemsnitstal for Schweiz' vedkommende er 440?
- at det i Storbritannien er 530? og
- at det er nogenlunde det samme i Belgien?
- at gennemsnitstallet i Frankrig ligger på 620?
- at Italien ligger langt højere, nemlig med en præst for hver 910 katolikker?
- at hver præst i Østrig har gennemsnitlig 940 katolikker at pastore?
- at det tilsvarende tal er 970 for Spaniens vedkommende?
- at der i Tyskland regnes med et tusind katolikker for hver præst?

Vor tid er så ganske afgjort ikke gunstig for præstekaldene. Den moderne tilværelse virker urolig og ophidsende på ungdommen, og er der noget, som præstekaldet har behov, så er det netop det diametralt modsatte, nemlig ro og stilhed. Teknik er idag et og alt for langt den største del af den opvoksende generation — drømmer måske ikke de allerfleste helt unge idag om at få en knallert. Og det kan de spare sammen til!

Men har offervilje og idealisme da overhovedet ikke bud til den opvoksende generation? Det er ikke så for-

JOSEPH KARDINAL FRINGS

70 år

Ærkebiskoppen af Köln, Hs. Eminence Joseph Kardinal Frings, fylder 6. februar 70 år.

Kardinal Frings — der iøvrigt »kom, så og sejrede« ved Pinsestævnet i København 1953, hvor han så givet vandt alle danske hjerter — er blevet en af kirkens store skikkelser, ikke blot i Tyskland, men langt ud over Tysklands grænser, hvor han har skabt sig et navn og en position, der kun sjældent er blevet en kirkefyrste til del.

Kölns indbyggere har fra første færd af sluttet »deres kardinal« i deres hjerter. Ganske vist stammer han ikke direkte fra selve Köln, men derimod fra nabobyen Neuss, men før sin udnævnelse til ærkebiskop, virkede han i en lang årrække i Köln og groede faktisk ind i byens bevidsthed: et menneske med ægte rhinlænder temperament og sans for humor, med et åbent sind og med folkelig sans i delte ords bedste forstand. Man kan møde ham alle vegne i og omkring byen på hans daglige spadsereture, og selv om han da går klædt som en ganske jævn præst, så kender kölnerne ham udmærket godt. For nylig var der et par skoledrenge, der blev ved med at følge efter ham og lidt efter lidt halede ind på ham. Til at begynde med lod han, som om han slet ikke havde bemærket dem, men med eet vendte han om og gik lige mod dem. De blev flove og sagde »Vi ved godt, hvem De er!« »Nå, ved I det,« lød svaret — naturligtvis på ægte »kölsch« — »men så lad være med at sige det til nogen.« Og så sjokkede begge fyrene slukøret af i modsat retning.

Hans ægte rhinlændervæsen og hans humor — parret med mod og træfsikkerhed — har formået at gøre ham ualmindelig afholdt og vellidt, ikke mindst i de svære år, der fulgte efter hans overtagelse af ærkebispgeringen, med andre ord under den anden verdenskrig og i årene, der fulgte umiddelbart efter. Hans personlige skæbne knyttede ham nært til byens øvrige borgere — uden konfessionsforskæl.

Kardinal Frings valgsprog: »Pro homi-

færdelig længe siden, at en kvik ung katolik i alvor stillede mig det spørgsmål: »Sig mig engang, kan man i det hele taget leve af en kapellans begrundelsesgag?« Dette spørgsmål besvarede de engelske katolske biskopper i et hyrdebrev, idet de hævdede, at ungdommen af idag ikke er slet så idealforladt, som man er tilbøjelig til at mene. Fejlen — hævder biskopperne — ligger langt snarere hos dem, der skal drage omsorg for den idealisme — og det først og fremmest ved det gode eksempel — nemlig forældrene, de katolske skoler og gejstligheden.

Sac.

nibus constitutus — til for menneskene« er så ganske givet ikke valgt uden en vis skæven til nazisterne. Han ville dermed give udtryk for, at han netop i en tid, hvor alle menneskerettigheder blev trådt under fode, var delagtig i alles sorger og bekymringer og nød. Ifølge konkordatet måtte han efter sin udnævnelse til Berlin for at aflægge den foreskrevne ed. »Jeg havde nøje sat mig ind i edsforsmularen, således som den er fastsat i konkordatet og hvori Hitlers navn ikke blev nævnt, for det tilfælde at man skulle finde på at stikke mig en anden formular ud. Det gjorde man imidlertid ikke, men den traditionelle frokost, der plejede at finde sted i forbindelse med edsafleggelsen, den gled ud for mit vedkommende. Men jeg savnede den faktisk ikke...«

Nazisterne havde udstedt forbud mod, at bispevielsen i Kölner dom omtaltes i pressen, men ikke desto mindre var domkirken fyldt til sidste plads, da nuntius Orsenigo 21. juni 1942 foretog vielsen. Der var ikke et eneste ord i pressen — lige med undtagelse af en ganske lille bemærkning,

Fra pinsestævnet 1953: Hs. Eminence Josef Kardinal Frings, med generalvikaren, mgr. C. Flandrup på sin højre og pastor C. Benzons på sin venstre side

I korte træk —

Pave Pius XII modtog forrige søndag repræsentanterne for den romerske adel i den traditionelle nytårsvisit. Over 400 personer deltog under ledelse af de pavelige tronassistenter Colonna og Orsini (KNA).

Den højtidelige intronisation af den nyudnævnte, syvende ærkebiskop af Westminster, ærkebiskop, dr. William Godfrey af Liverpool, finder sted på Vor Frue af Lourdes' fest, 11. februar. Onsdag 23. januar havde overborgmesteren i Liverpool foranstaltet en afskedsmodtagelse for den bortdragende ærkebiskop (KNA).

I det forløbne år har ialt 323 videnskabsmænd fra 32 forskellige nationer benyttet Vatikanerarkivet. Videnskabsmændene benyttede 8851 værker, 880 håndskrifter og 870 pergamenter. Endvidere blev der i årets løb foretaget 60.425 fotokopier (KNA).

Ved regeringsdannelsen for nylig i London blev Lord Perth udnævnt til minister for koloniministeriet. Det er første gang i løbet af de sidste halvtreds år, at en katolik har fået overdraget en så høj post af en konservativ regering (KNA).

Den israelske regering har ophøjet Nazareth til sæde for provinsregeringen i Galilæa i stedet for som hidtil Tiberias. Forvaltningen og domstolen er allerede flyttet til Nazareth, hvor der er ny forvaltningsbygninger under opførelse (KNA).

Den italienske regering har stillet 450 millioner lire til rådighed for restaureringsarbejder ved Markuskirken i Venezia. Beløbet skal fordeles over ti år (KNA). (Spalten fortsættes s. 60)

der havde sneget sig ind i en Kölneravis. Under rubrikken »Tabte sager« stod der at læse: »Håndtaske mistet ved bispevielsen i domkirken. Indhold: et billede af min hustru samt 20 mark. Der anmodes blot om tilbagelevering af billedet...«. Det var den eneste presseudtalelse!

Efter bispevielsen måtte den ny ærkebiskop aflægge de obligatoriske visitter hos øvrigheden. Han gik dog ikke til galeliteren, og de andre steder afleverede han sit kort. De to eneste genvisitter gjordes af den militære overkommando samt den schweiziske konsul, som iøvrigt også havde sendt blomster til bispevielsen.

Ærkebiskop Frings fik kun lov at bo et årstid i det gamle ærkebiskoppelige palæ i Gereonstrasse. På Peter og Pauls fest i 1943 blev huset fuldstændig ødelagt. »Efter luftangrebet drog jeg med en lille håndtaske og en stålhellem — andre »hatte« var der ikke blevet tilbage — ud til min søster i Köln-Braunsfeld for at se, om hun endnu var i live, og om jeg eventuelt kunne få tag over hovedet der...« Først 13 år efter kunne kardinal Frings påny flytte ind i det nyopførte ærkebiskoppelige hus, hvorfra han stadig leder Kirken i Rhinlandet og efter evne søger »at være noget for menneskene« ...

K.

Velsignelsen mellem to kærtter

Man havde sporet biskop Blasius af Sebaste til en hule i det vildsomme Ak-Dagh og havde nu slæbt ham for den romerstké statholder Agricola. Og stor var sorgen og smerten blandt de kristne, da de så deres elskede biskop i lænker. Blasius havde imidlertid kun forladt byen efter deres indtrængende opfordringer, og det forekom ham, som om han nu ved sin tilbagevenden påny fejrede en slags højtideligt indtog i sin bispestad.

Da han allerede under det første forhør vægrede sig ved at ofre til guderne, lod Agricola ham piske med svøbe og derpå føre tilbage til fængslet. Martret over hele kroppen lå han nu sultende og frysende i sit fangehul, men ikke desto mindre oplevede han her de lykkeligste dage i sit hele liv. Han var opfyldt af en usigelig glæde over at kunne tage del i frelserens forsmædelse og smerte, og han var ligeledes mere end lykkelig over at være vendt tilbage til sin bispestad efter et så langt fravær og at kunne være noget for alle de kristne, der var indespærret sammen med ham.

Hvor havde han dog længtes efter dem i de forfærdelig lange vintermåneder, medens de isnede storme hylede omkring hans bjerghule og næsten fik blodet til at stivne i hans årer. Men hjemveen efter sin hjord havde dog pint ham betydeligt mere end den ubønhørlige frost, den hjord, som han havde ladet sig overtale til at forlade — mon ikke Vor Herre dog trods alt betragtede ham som en lejesvend, der var stukket af fra sine får, da han så ulven komme? Nej, han havde ikke forladt Sebaste af frygt, men derimod udelukkende fordi han havde ment at kunne være sin hjord til mere gavn i landflygtigheden end i martyriet. Fejhed kendte den store biskop så sandelig ikke til — havde han måske ikke engang fravristet en glubende ulv et skrigende svin og bragt det tilbage til sin ejerske, en fattig enke. Og tusinder af gange havde han været rede til at hengive sit liv for sine får, og da man nu bragte ham tilbage til hans bispestad som fange, så bad han i al stilhed en lovsang.

Og der skete masser af taperhedsunderer i Sebaste efter at Blasius var vendt tilbage til staden. De kristne bekendes mod var ukueligt. Et par kvinder, der var blevet beordret til at ofre til guderne, kastede afgudsbillederne i floden Hisil-Irmak og råbte samtidigt: »Se engang, hvad det er for guder, I holder jer, de lader sig jo uden at kny kaste i floden af et par svage kvinder!« Og derpå gik de med oprejst pande i døden.

Og det blev dage fulde af bønner og ofre for de mange bekendere, der delte skæbne med deres biskop. Ofte genlød de underjordiske fangehuller selv ved nattetide af hellige jubelsange, og jo grusommere man for frem mod disse ulykkelige, desto mere ubøjetligt blev deres mod.

Men så skete der en dag noget ganske ejendommeligt. Fangevogteren

3. februar fejrer Kirken den hellige Blasius' fest. Han var biskop i Sebaste i Armenien og led martyrdøden i året 316.

kom med alle tegn på rædsel malet i ansigtet styrtdende ned i det underjordiske fangehul med en dreng på armen. Drengen var helt sortblå i ansigtet og var tilsyneladende ved at blive kvalt. Fortvivlelsen lyste ham ud af øjnene, og han rakte bævende drengen frem mod biskoppen. »Frels mit barn, Blasius, han dør!« råbte han. Og Blasius, som inden han blev biskop havde været læge i Sebaste, kastede blot et blik på det halvkvalte barn, greb derpå vant og sikkert ned i drengens svælg og haledet et fiskeben ud af halsen på ham. Og da drengen derpå ret hurtigt kom til sig selv igen, sagde han glædestrålende: »Ser du, min dreng, der skal ikke mere end sådan et lille fiskeben til for at gøre ende på vort liv! Glem det aldrig: vi er alle i hans hånd.«

Dagen efter blev han hentet op af fængslet og ført til retterstedet. Heltemodigt tog han mod sværdhugget, der gjorde ende på hans liv. Men mindet om hans tapre død forblev levende. Og da fyrretyve legionærer fra den legion, der havde ført ham til retterstedet, fire år senere gav deres liv for troen på Kristus, da var det uden tvivl den modige biskops eksempel, der foresvævede dem og stod for deres indre øje.

Mindet om denne store, hellige martyr lever i videre i vor liv i Blasiusvelsignelsen, og når præsten løfter sin hånd til velsignelse mellem de to korslagte, brændende kærtter, da er det påny den store biskop fra Sebaste, hvis kærlighed værnere og helbreder på samme måde som han i sin tid frelste den halvkvalte dreng. Og således lyder nemlig velsignelsen: På den hellige biskop og martyr Blasius' forbøn befri Gud dig fra al sygdom i halsen og fra ethvert andet onde, i faderens, sønnens og helligåndens navn. Amen.«

Og de to brændende kærtter bør være os et symbol på den hellige Blasius' dobbelte værdighed: bispens og martyrens værdighed. Men de bør være endnu mere, nemlig et tegn på hans heltemodige tro og hans store kærlighed, som end ikke fængsel og pinsler og døden formåede at bringe til ophør. (Oversat fra tysk af M. G.)

P. Bonifatius Wozny, der indtager en ledende position inden for den »patriotiske præsteforening« i Polen og som hidindtil også har været generalvikar i Warszawa, beklæder ikke længere denne post, meddeles det i den polske hovedstad. Endnu så sent som i december meddelte pressen i den tyske østzone, at han havde deltaget som polsk repræsentant i en kongres, der afholdtes af »Den katolske gejstlighedens fredskomiteé i Czekoslovakiet«. (KNA).

I korte træk —

Den Hellige Fader har sendt fyrsten af Monaco et personligt budskab, hvori han overfor fyrsten og fyrstinden udtaler sin lykønskning i anledning af den nyfødte prinsesse Caroline (KNA)

I en mindeudsendelse i anledning af forfallerinden Gabriela Mistrals død udtalte Radio Vaticana, at afdødes hele værk åndede kristen ånd og bragte Chiles kristne familie frem i lysel (KIPA).

»Kirkemusikalsk Lovgivning« er titlen på en samling af de sidste tre Pius-pavers kirkemusikalske publikationer, samlet omkring Pave Pius XII's seneste encyklika, som er udgivet af det kendte liturgiske Friederich Pustet-Verlag i Regensburg (KNA).

Det uafhængige Istanbul-dagblad »Tan« giver udtryk for den anskuelse, at der vil blive oprettet diplomatisk kontakt mellem Ankara og den Hellige Stol. »Vatikanet repræsenterer en magt, som man ikke må undervurdere.« skriver bladet (KNA).

80 katolske universiteter og studieanstalter i USA har stiftet 165 stipendier for flygtede ungarske studenter. Stipendierne uddeler i forbindelse med et hjælpeprogram, der gennemføres af National Catholic Welfare Conference i samarbejde med det Internationale Opdragelsesinstitut i New York (KNA).

Silence in heaven

a book of the monastic life

text by

Thomas Merton

with

ninety photographs

and

many texts

from religious writings

kr. 36,75

Protestantisk tilfredshed med den ny spanske ægteskabslov

Den kendte protestantiske teolog og chef for seminariet for systematisk teologi og socialeetik ved universitetet i Hamburg, professor, dr. Helmut Thieliicke, hilser ændringen i ægteskabslovgivningen i Spanien velkommen idet han udtaler: »Det glæder mig, at dette neuralgiske punkt, der har været til ligestor belastning for begge kirkesamfund i Spanien, nu synes at være løst«. (KNA).

Første ungarske bispekonference efter 4. november

Det ungarske episkopat har været forsamlet til dets første konference efter den sovjetrussiske intervention 4. november. Radio Budapest har meddelt, at konferencen har været i to dage og fandt sted i Budapest under forføde af biskoppen af Kalocsa, mgr. Joseph Groesz. Der foreligger ikke nærmere enkeltheder om bispekonferencen. Kardinal Mindszenty, der til stadighed opholder sig i den amerikanske ambassade i Budapest, har ikke kunnet deltage i konferencen. (KNA).

Katolsk Ugeblad

bringer Dem hver uge de seneste nyheder fra hele den katolske verden.

Frankrigs kardinaler forsamlet

Den permanente franske kardinal- og bispekommission har været samlet til årets første møde. Kommissionen består af fem kardinaler, tre ærkebiskopper samt kommissionens sekre-

tær, ærkebiskop Emile Guerry af Cambrai. Kommissionens dagsorden offentliggøres ikke, men på kirkeligt hold antages det, at hovedemnet for kommissionens drøftelse var forberedelsen af det franske episkopats plenarforsamling, der er berammet til 29. april—1. maj. Den sidste plenarforsamling fandt sted i foråret 1954. (KNA).

I sidste uge blev tolv ungarske flygtningeægtelepar gift i Peterskirken i Rom (KNA).

Selv mord eneste udvej?

Professor Miller fra universitetet i Michigan (USA) konstaterede, at ingen i vore dage vil være i stand til at bevare betroede hemmeligheder, hvis man udsættes for den videnskabeligt bedrevne »hjernevask«. Miller nævnte som eksempler for denne menneskelige nedbrydningsproces medikamenter, elektro-behandlinger og »videnskabelig udsultning«. Ved systematisk at berøve mennesket dets vitaminindhold kan man nedbryde hvert menneskes åndelige modstandskraft, hvilket de russiske og kinesiske kommunister har bevist ved deres torturmetoder. Prof. Miller drager deraf den slutning, at man i fremtiden kun kan betro hemmeligheder til mennesker, der er rede til at begå selvmord i det øjeblik, de tages til fange.

Et katolsk blad skriver som kommentar hertil: »Selvmord som sidste udvej til beskyttelse af menneskelig værdighed! Er det kommet så vidt?« Bladet henviser i øvrigt til de undersøgelser, der er blevet gjort med de amerikanske soldater, der blev taget til fange i Korea og udsat for hjernevask. De, der var mest standhaftige, kom fra religiøse familier, hvor der endnu hersker andre idealer end blot de materielle.

Kommunistisk infiltration på Island

Med henblik på de seneste uroligheder på grænsen mellem Nordirland og den irske republik, har biskop Eugen O'Callaghan for nylig ved et stort møde i Dublin bl. a. udtalt: »Det er en dødsynd for enhver kristen at deltage i disse voldshandlinger. Kommunisterne håber ved disse uroligheder at kunne bringe Irland til fald. Der findes kommunister her hos os, der kun pønser på dette.«

Der eksisterer en lille gruppe, som ikke har nogensomhelst legitim autoritet og som med alle til rådighed stående midler søger at styrte vort land ud i en krig (KIPA).

Den katolske brevscole

(stullet fra side 57)

udgifterne til de ti breve. Penge til kontormateriel, porto, leje af skrivemaskiner m. m. samt til en fortsat avertering (der ikke er billig) må vi nu forsøge at få gennem denne appel til Ugebladets læsere. Vi kan kun fortsætte, hvis vi får hurtig hjælp. Små og store beløb kan indsendes til vor kasserer på giro 103169 Brevskolen Katolsk Orientering, Lyngbygårdsvej 1, Lyngby. Vi siger på forhånd tak. Også små beløb har interesse. Alle penge går direkte til et apotolisk arbejde, idet vi har gratis kontorlokale i Sankt Knud Lavard Skole og klarer os med frivillig arbejdskraft.

Hvis man ønsker at støtte vort bogudlån, anbefaler vi, at man betænker Niels Stensens Bibliotek med boggaver eller et beløb til driften. Biblioteket i Bredgade fortjener al mulig opmærksomhed fra katolsk side.

Gunnar Martin Nielsen.

Vejle

J. P. Fibiger Jensen

Slagtermester

Prima Kød og Flæsk
Stalgaardsg. 24. Tlf. 931
Lev. til St. Maria Hospital

A-S P. C. NIELSEN

Vejle Mineralvandsfabrik
Telefon 121,205

Leverandør til de katolske Institutioner

Mel- & Foderstofforretning

Mølleudsalg

J. Jensen . Søndergade 26
TELF. 1053

Leverandør til de katolske Institutioner

Poul
HENRIKSEN

Leverandør til
St. Maria Hospital

Raadhuset

J. ANCKER & SØN

Murermestre Alt Murerarbejde

Tønnesgade 36 . Telefon 1438

Udfører Murerarbejdet for de katolske Institutioner i Vejle

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thin

Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360

... Bogladen med de mange Bøger

Arbejdernes Fællesbageri

Aktieselskab

Bleggaardsgade 15. Tlf. 287-597

Leverandør til St. Maria Hospital

Hansen Pærhøj & Søn

Glarmester . Kunsthandel

Søndergade 4 . Vejle

Niels Bentzen & Co.

TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307

Vejle Træløst & Kulkompagni

Toldbodvej - Tlf. 68 og 69

Lev. til de katolske Institutioner

A-s Vejle Mælkekompagni

Fineste Mejeriprodukter

Vejle . Telefon 335

Leverandør til St. Maria Hospital

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Febr.

3. S. *) ST. ANSGAR, Bispedømmets (hvid) og Domkirkens Værnehelgen (821—87); 2. bøn 4. Søndag e. H. 3 Konger (93); alm. præf. (525).

4. M. St. Andreas Corsinus (825); (hvid) alm. præf. (525).

5. Ti. St. Agathe (826); alm. præf. (525).

6. O. St. Titus (828); 2. bøn: St. Dorothea ([61]); alm. præf. (525).

7. T. St. Romualdus (828); alm. (hvid) (525).

8. F. St. Johannes af Matha (829); (hvid) alm. præf. (525).

9. L. St. Cyrillus af Alexandria (829); 2. bøn: St. Apollonia ([56]); alm. præf. (525).

10. S. 5. Søndag e. Hellig 3 Konger. I højmassen højtideligholdes: (hvid) Kyndelmisse (810—86).

*) Søndag den 3. febr. meddeles St. Blasius-Velsignelse; se Messebogen under samme dato.

Søndag den 3. febr. afholdes kollekt for St. Ansgarius-Bonifacius-Foreningen, den danske katolske kirkesag.

Kalenderen 1957

udgivet af Ansgariusforeningen, fås hos de katolske boghandlere samt ved kirkerne. — Pris 1 kr. (plus porto, hvis kalenderen ønskes tilsendt).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Academicum Catholicum

Onsdag d. 6. februar kl. 19.30: Ordinært møde i Stenosgade 4 A. Pater J. Völk CSsR taler om: *Mine oplevelser som krigsfange i Rusland og mine erfaringer fra Østeuropa*. Gæstekort à 1 kr. kan købes ved indgangen.

Foredrag om kirkekunst i Lyngby

Dominikanerpateren M. Drouzy holder fire foredrag om kirkekunst i Sct. Knud Larvards skole de fire onsdage i februar måned.

6. februar: Kirkekunst i fortiden og idag.

13. februar: Falsk og rigtig kirkekunst.

20. februar: Den moderne kirkekunst.

27. februar: Nye kirker i Frankrig. Foredragene ledsages af lysbilleder og en film.

D. K. K. F.

Tirsdag den 12. februar kl. 19,30 holder pater Samuelsen sit andet foredrag i »La Reine Pedauque« ved Vesterport 9. Emnet bliver »Moralen og dens begrundelse«.

Efter foredraget kaffebord.

Prisen er kr. 2,75, og man bedes tilmelde sig pr. telefon Vester 1965 x senest søndag den 10. februar.

Alle er velkomne.

Styrelsen.

Katolske menighedsplejers kontor

er lukket onsdag 6. februar for aftenkonsultation.

St. Ansgars kirke

Sct. Ansgars fest søndag den 3. februar højtideligholdes i domkirken med pontifikalmesse kl. 10. Den traditionelle festandagt med procession, hvori Københavns sognegejstlighed og rektorer deltager, finder sted kl. 17.

Kyndelmisse højtideligholdes søndag den 10. februar kl. 10.

NB! Fra mandag den 4. februar læses messerne på almindelige hverdage kl. 7 og kl. 8,30.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

P. Thierry d'Argenlieu, OP. Maria, Nordens Dronning. (Beanchesne et ses fils, Paris 1956). 90 sider.

Det er sjældent, at udlændinge beskæftiger sig med vor nordiske middelalder. Nu er der på fransk udkommet et særtryk af et afsnit af et større værk om Mariadyrkelsen i forskellige lande. Det er den i Sverige i mange år residerende dominikaner pater d'Argenlieu, der i ovennævnte hæfte behandler mariadyrkelsen her i vor nor-

diske middelalder, men også i vor nordiske efterreformatoriske tid lige op til vore dage. Det er et dygtigt lille arbejde, man læser med både interesse og lyst. Vi kan kun være lykkelige over, at der nu på et verdensforlag er afsagt vidnesbyrd om, at vort område ikke er et helt åndens Sahara, men at der i fortid og i nutid er blomstrende enge. Alle franskkyndige anbefales det lille, veldokumenterede skrift på det varmeste. Vi har ikke noget tilsvarende på nordisk sprog, der giver en så bred oversigt.

Et lille (stort) hjertesuk: Kunne man ikke bevæge P. d'Argenlieu til at skrive et værk om det samme emne på et nordisk sprog, så vi kunne få citaterne på originalsproget?

Bjørn Højbo.

Belgisk sygeplejeelev søger penneveninde

Greta Correwijn vil gerne have en dansk penneveninde, helst sygeplejerske eller -elev på ca. 20 år. Hun skriver nederlandsk, fransk, tysk og lidt engelsk. Adressen er: G. C. 20 St. Vincentusstraat, Antwerpen, Belgien. Interesserede kan skrive eller henvende sig til pastor O. Ballin, Nyborg, der kender frk. C.

Katolske lægers „familierådgivning“

Konsultation Sct. Josephs Hospital, København, hver tirsdag kl. 18—19. Tlf. Central 4486.

Aarhus

Linoleum, Bonevoks, Gummibadehætter, Gummibukser, Gummiunderlag, Gummiforklæder
HØILUND CARLSEN
Aaboulevarden 45, Tlf. 21577

Schweigler's Bageri & Conditori
ODENSEGADE 25 . Telefon 2 14 66
Specialiteter:
Fødselsdags- og Wienerbrød
Leverandør til de katolske Institutioner

Gør Deres Indkøb hos
J. Hass
FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17
Telefon 25 7 16
Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77
Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

Byens førende
Tlf. 8700 (4 Lin.)

VIL DE VÆRE TILFREDS? - KOM TIL
ANDERS JENSEN . Bülowvej 60
TELEFON 2 34 60
1ste Klasses Fodløjs-Reparationsværksted
De ringer - vi henter og bringer!
Leverandør til Sct. Josephs Hospital

V. Svenstrup . Telefon 21557
Aut. Elektro-Installatør . Ladestation
Hans Brogesg. 4 . Tietgenapl.
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Katolske Begravelser - Ring til 22868
H. J. Madsens Begravelsesforretning
Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Næstved

Tapeter og Malerverer

Claudi Hansens Eftf.
Jernbanegade 3 . Tlf. 60
Leverandør til de katolske Institutioner

BLOMSTER - DEKORATIONER - KRANSE
R. SØRENSEN Østergade 7
Telf. 130,
Leveres over hele landet

Arndt Nielsen Ure og Optik
Jernbanegade 2 . Telf. 543
Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen
Boghandel
Telefon 2525
(2 Ledninger)

C. Gervin Viktualiehandler
1. Kl.s Flæsk -
Paalæg - Smørrebrød
Torvestræde 9
Leverandør til Sct. Elisabeth Hospital

A. & P. G. Vintersborg
Snedker & Tømrermester
Tagensvej 2 . Telf. 1628 & 818
Leverandør f. de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester
Ramsherred 13 . Tlf. 158
Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Ewald Nielsen Malermester
Ny Østergade 11 . Tlf. 659
Leverandør til katolsk Menighed

Wilh. Krüger
aut. Elektro-Installatør
Kildemarksvej 36 Telefon 2117
Lys - Kraft - Varme

LI. Næstved Andelsmejeri
Telefon 569 og 770
Leverandør til de katolske Institutioner

C. Mortensen Murermester
Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349
Lev. til kat. Menighed

Næstved
Kul- og Koks Kompagni
Aktieselskab
Ny Havn . Telefon 1420

V. Pinkerts Eftf.
Peter Mortensen
statsaut. Installatør
Riddergade, Telf. 663

464 Millioner Katolikker

Den katolske Kirke tæller idag 464,2 millioner medlemmer over hele jorden. Af disse lever de 224 millioner i Europa. Disse tal meddeler den ny »Pavelige årbog for 1957«, hvis ny udgave nu foreligger, og som mgr. Angelo Dell' Aqua fra det pavelige statssekretariat i sidste uge overrakte Paven. Den ny årbog udviser endvidere, at de kirkelige hierarki for tiden består af 60 kardinaler, 10 residerende patriarker, 349 residerende metropoler og ærkebiskopper og 1232 residerende biskopper (mod 1202 året i forvejen). Hierarkiet tæller endvidere 283 titulærærbiskopper og -biskopper, 79 frie prælater og abbedier, 12 apostoliske administraturer, 206 apostoliske vikarer og 122 apostoliske præfekter.

For første gang i adskillige år står der ikke længere »arresteret« ejter kardinal Mindzentsy navn og ej heller efter kardinal Wyszynski »fanget, ophold på ubekendt sted«. Derimod er der efter ærkebiskoppen af Zagreb kardinal Stepinac's navn stadig tilføjeles »arresteret, forhindret i udøvelsen af sine funktioner« samt for ærkebiskoppen af Prag, mgr. Berans vedkommende »holdes fanget på ubekendt sted«. Efter navnet på ærkebiskoppen af Peiping, kardinal Tienken-sin, som er fordrevet fra Kina, anfører årbogen: »forhindret i udøvelsen af sit embede.« (KNA).

Italiensk bispe-protest mod professionel boksning

I et fælles hyrdebrev fremsætter ærkebiskopperne og biskopperne i Piemont en klar fordømmelse af den professionelle boksning. Hyrdebrevet fordømmer i almindelighed de sportsforanstaltninger, der ikke blot mangler alle naturlige værdier, men tillige også er egnet til at vække de laveste instinkter.

Hyrdebrevet nævner som eksempel herpå visse former for boksning, hvor man ikke er klar over, hvad der er det mest ækle, enten voldshandlingerne hos selve udløverne eller grusomheden hos publikum, der forfalder til en form for dilierium ved synet af et sådant brutalt skuespil.

»Vi vil af ganske hjerte hilse en lov velkommen, der forbyder den slags umenneskelig og uciviliseret sport«, slutter de piemontesiske biskopper. (KNA).

På side 61 finder De

yderligere nyhedsstof

URBI ET ORBI

Døvstumme ordenssøstre

Kanonisk anerkendelse af hollandsk ordenskommunitet af døvstumme og tunghøre søstre

Inden længe vil fire døvstumme ordenssøstre, der har fuldendt deres noviciat, aflægge deres profes. Søstre tilhører den hollandske kongregation »Maria og Josef's Døtre«, i s'Hertogenbosch.

De døvstumme ordenssøstre opnår derved stilling som fulgyldige medlemmer af deres ordenssamfund. Der gælder dog under hensyn til deres helbredsmæssige forfatning for dem en række særlige bestemmelser og regler, som er stillet sammen specielt med henblik på dem, og som er godkendt af den romerske kurie.

Den romerske ordenskongregation har endvidere givet det hollandske ordenssamfund tilladelse til den kanoniske oprettelse af et andet noviciat, der udelukkende tager sigte på at optage døvstumme eller tunghøre kandidater. Dette noviciat får sæde i St. Michielsgestel, en landsby i den hollandske provins Brabant, hvor der ligger et kendt døvstummeinstitut. Dette døvstummeinstitut hører ind under diocesen s' Hertogenbosch og har opnået store resultater gennem opdragelse af døvstumme børn. Det er her ved anvendelse af helt moderne metoder i mange tilfælde lykkedes at opdrage de unge patienter til at opnå en forbløfende færdighed i at fornemme akustiske bevægelser samt tilsvarende talefærdighed. (KNA).

Det katolske skolevæsen i USA

Der eksisterer i dag henimod 12.000 katolske skoler i USA, og disse besøges af ialt godt og vel fire millioner børn. De fleste af disse skoler er såkaldte sogneskoler, der drives som henholdsvis folke- og mellemskoler.

Foruden disse skoler eksisterer der 837 højere privatskoler, der ledes af forskellige ordenssamfund og tæller omkring 250.000 elever, samt private folke- og mellemskoler, der ligeledes ledes af ordensfolk. Elevantallet i privatskolerne beløber sig til omkring 350.000. Et væsentligt led i det katolske skolevæsen er endvidere de almindelige katolske højere skoler, af hvilke der er 1546, og som tæller 400.000 elever. Og sluttelig er der desuden 254 katolske universiteter, der — ifølge en statistik fra 1955 — har rundt regnet 250.000 studerende.

De katolske skoler i USA nyder ikke statsstøtte af nogen art, men opretholdes gennem frivillige bidrag fra de amerikanske katolikker, der ydermere må betale afgift til det offentlige skolevæsen, selv om deres børn frekventerer de katolske skoler. (KNA).

98 pct. for katolsk kandidat

ved valgene i Polen

Den kandidat, der næst efter Boleslaw Gomulka opnåede de fleste stemmer ved de seneste polske valg, var lederen af den i Krakow oprettede »Katolske intellektuelles Klub«, Jetzy Zawiewski, som i Warszawas valgkreds opnåede 98,3 % af samtlige gyldigt afgivne stemmer. Gomulka opnåede i sin valgkreds 99,5 %. Også de øvrige katolske kandidater opnåede — efter hvad Deres korrespondent erfarer i Posznan og Krakow — betydelige resultater. Man regner med, at der vil komme mellem 15 og 20 katolske kandidater ind i den ny Sejm, mod hidindtil kun fire. Der er ingen medlemmer af den omdiskuterede »Pax gruppe« blandt de nyvalgte. De var ej heller stillet op. End ikke præsidenten for »Pax gruppen«, Boleslaw Piasecki, opnåede valg. Ej heller Horodonski og Dobraschinski, der hidindtil har spillet en fremragende rolle indenfor »Pax gruppen« var med på valglisten.

I Krakow har chefredaktøren for det katolske dagblad »Tygonik Powszechny«, der udkommer igen siden midten af december, Stanislaw Stomma, endog slået den kommunistiske første-kandidat endskønt han stod omtrent nederst på enhedslisten.

I Ostowiec blev formanden for katolikernes provisoriske konsultativkomité, dr. Jan Frankowski, og i Sielce komiteens sekretær, Konstantiu Lubienki, valgt. Begge har tidligere været medlem af Sejm'en og har tidligere tilhørt »Pax gruppen«, men udskilt sig fra denne gruppe allerede i oktober 1955.

Den polske primas, Stephan Kardinal Wyszynski var blandt de 18 millioner vælgere, der afgav stemme ved valget.

Den ny sejm får 459 medlemmer. På valglisten var ialt opført 723 kandidater, af hvilke omkring 16 % var løsgængere, deriblandt en overvejende del katolikker, der tilhører de ny aktive grupper af politisk aktive troende. (KNA).

Ægypten udviser tre præster

Tre katolske præster har af de ægyptiske myndigheder fået henstilling om at forlade landet snarest. Udvisningen begrundes med påstået »kollaboration« med englænderne og franskmændene. To af præsterne er franske statsborgere, den tredje, der var rektor for Set. Maria-Kollegiet i Port Said, var maltaser og som følge deraf engelsk statsborger.

I katolske kredse i Ægypten er man yderst bestyrtet over den ægyptiske regerings skridt, idet det står fast, at de pågældende tre præster har virket mange år i Ægypten og udelukkende helliget sig apostolatarbejdet. De pågældende præsters henvendelser til de ægyptiske myndigheder har været resultatløse. (KNA).

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

10. februar 1957

NR. 6

VATIKANETS HOLDNING UÆNDRET

med hensyn til de tyske „østområder“

Den ny Pavelige Årbog for 1957 bekræfter de erklæringer, der ved flere lejligheder i den senere tid er fremsat af Vatikanet, og som går ud på, at den Hellige Stol ikke har ændret holdning i spørgsmålet om de såkaldte tyske østområder. Ærkebispedømmet Breslau, bispedømmet Ermland samt det frie prælatur Schneidemühl betragtes fremdeles som hørende under Tyskland. De fire generalvikarer, som den polske primas har indsat i Breslau, Oppeln, Landsberg a. d. Warthe samt i Allenstein, er ikke nævnt i den ny årbog eftersom redaktionen af denne var afsluttet inden disses udnævnelse. Generalvikarerne Franciskus Job og Thomas Wilschinski er fremdeles opført med deres hidtidige betegnelser som hjælpebiskopper i Sandomierz og Lublin.

I modsætning til Annuario 1956 opfører den ny årbog imidlertid mgr. Edmund Nowicki som hjælpebiskop i Danzig. Den hidtidige biskop i Danzig, mgr. Carl Maria Splett, der for nylig blev løsladt efter langvarig arrest og er rejst til Vesttyskland, står vedvarende anført som overhovede for bispesædet i Danzig. Efter hans navn tilføjes dog »forhindret i udøvelsen af sit embede«.

Med henblik på indsættelsen af de omtalte generalvikarer udtaler man på officielt hold i Vatikanet: Den omstændighed, at jurisdiktionen over de tyske østområder midlertidig varetages af ordinarius i Warszawa og ikke af residerende biskopper, er en interimsløsning. Den Hellige Stol har med denne regulering, der ganske vist står i modsætning til den hidtidige ordning, på ingen måde taget stilling til det politiske spørgsmål om, hvem disse områder skal tilhøre. (KNA).

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

Religionsundervisningen i de polske skoler fortsætter -

trods protest fra antireligiøse kredse

Den polske kommunistiske ministerpræsident Josef Cyrankiewicz, har tilbagevist en række protester mod genindførelsen af religionsundervisningen i de polske skoler og påny bekræftet forældrenes ret til selv at træffe afgørelse om deres børns religiøse opdragelse.

Årsagen hertil var en del protester — fremsat af antireligiøse kredse — i anledning af overenskomsten mellem den polske stat og kirken vedrørende genindførelse af religionsundervisning

Israel-gesandt til Vatikanet?

I diplomatiske kredse i den italienske hovedstad forlyder det — ifølge Radio Roma — at staten Israel formentlig inden længe vil optage diplomatisk forbindelse med den Hellige Stol. I forbindelse hermed erklæres det, at staten Israel lægger meget vægt på at opretholde gode relationer med Vatikanet, frem for alt som tegn på taknemmelighed for den støtte, som den katolske kirke stedse har ydet jøderne overalt, hvor der har fundet jødeforfølgelser sted. (KNA).

Vatikanets ny radiosender i brug til juni?

Opførelsen af den ny Vatikansender skrider planmæssigt fremad. Forsinkelser i materialeleveringerne har imidlertid umuliggjort, at den oprindeligt fastsatte termin for den nye senders indvielse kan overholdes, men på kompetent sted i Vatikanet er man af den mening, at den nye Vatikansender kan indvies på Pavens navnedag, den 2. juni. Det anses ikke for udelukket, at den Hellige Fader selv vil foretage den for udviklingen af Vatikanets Radio så betydningsfulde akt. (KNA).

VOR FRUE af LOURDES

Farlig kædereaktion

Skoleindvielsen
i Vejle

Glem ikke Ungarn

Er De klar over . . .

i alle skoler. Da ministerpræsidenten ved et møde for frittænkende lærere i Krakow blev spurgt om, hvorvidt en »så omfattende koncession«, som genindførelsen af religionsundervisningen i skolen, virkelig havde været »nødvendig«, svarede han: »Vi er af den mening, at spørgsmålet om, hvorvidt et barn skal deltage i religionsundervisningen eller ej, må besvares af forældrene og senere af barnet selv. Vi mener, at man opnår de bedste resultater af opdragelsen, dersom der gives lejlighed til frit valg i denne sag.« (KNA).

— forund os ved din nådes lys i vort indre at opnå det, som du giver os hvert år at fejre med ydre andagt

Oratio fra Kyndelmisse

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

**SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET**

**- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!**

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

KBK

**Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni**
Nørregade 15 C. 9270

Ove Juel-Christensen

Kaffe og Kolonial en gros
Ryesgade 106
Telefon Central 408

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane

Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstad's
maltede

Helsingør

Aalborg

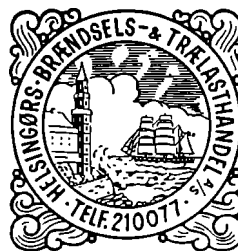
M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

*Kong Christians Allé 6
Telefon 1992 & 4983
Aalborg*

Spis Rutana . lev sundt

**STØT
ANNONCÉ-
RERNE**

Lourdes' allerstørste hemmelighed

Eggen omkring Lourdes kan virke som en skuffelse for den, der kommer dertil første gang — den er slet ikke rigtig det, man forbinder med begrebet: syd-fransk. Og byen selv er en ganske ejendommelig blanding: der er den gamle, franske by med »le mairie«, det snavsede posthus, en grim kirke, små, ret usle huse, larmende skolebørn, snakkende kvinder, mænd, der gaber over en apéritif i de små café'er — kort sagt, en lille by, der i dag ser ud som for nøjagtig hundrede år siden. Med andre ord: en by, der lever, som om der ikke var hændt noget som helst mærkværdigt i dens umiddelbare nærhed.

Ved siden af den gamle by ligger der så — ligeledes som en art enklave, for sig selv — en hotelby, af udseende akkurat som de såkaldte kursteder, der groede op rundt omkring i Europa i halvfemserne, med store luksuriøse hoteltakser og små, mindre luksuriøse ditto, begge udelukkende indstillet på at huse de gæster, der gerne skulle indfinde sig for at »sikre en god sæson«. Og så er der her, side om side med hotellerne, den ene forretning ved siden af den anden. Men medens de tilsvarende butikker i alle de andre kursteder — det være sig Karlsbad, Bad Gastein, Montecatini Terme, Montreux, eller hvad de nu hedder — forhandler alt muligt, hovedsageligt dog luksusgenstande for velhavende kurgæster, så tilbyder de små butikker i Lourdes udelukkende det, man slet og ret kalder religiøst juks. Og det endda i en sådan overflod, at den, der første gang gæster Lourdes, er ved at få et chok ved synet.

Men efter hotelbyen kommer så endelig »det hellige område«, det virkelige Lourdes. Der er først en park, derpå en kæmpemæssig plads og dernæst kirkerne, der er bygget oven på hinanden (og hvis stil man dog skal gå let henover). Og så til sidst, ved siden af kirkerne, grotten ved Massabielle. Stenen er her sværtet helt sort af osen fra de mange kærter, der brænder her dag og nat, år ud og år ind. Her står også den kendte statue, som er forbilledet for hundredtusinder af dårlige efterligninger, der er spredt over den ganske katolske verden. I grotten er der et lille alter. Men overalt hviler der her en ejendommelig, en uforklarlig atmosfære — »noget«, der så at sige ligger i luften, en atmosfære, der med eet slag får én til helt og holdent at glemme alle de rædsler, som man er blevet præsenteret for på vejen hertil, noget ganske uforklarligt, der trænger dybt ind i ens sjæl, som griber én, uden at man ved af det, og som i langt de fleste tilfælde gør samme indtryk på vantro mennesker, der kommer hertil for at give deres vantro luft ved at finde det, de mente at finde — men ikke fandt!

Der eksisterer et hav af bøger og beretninger om Lourdes, eller måske rettere sagt om åbenbaringerne i grotten ved Massabielle i året 1858, skrevet af katolikker og for katolikker og faktisk også kun læst af katolikker. Men alle disse beskrivelser og fremstillinger — hvor fortræffelige de så end måtte være i formen — giver kun en ganske svag afglans af, hvad der i virkeligheden er sket her, og de har da ej heller formået at gøre sig bemærket ud over katolske kredse.

Det er derfor ganske forståeligt — undskyld denne meget menneskelige udtryksmåde — at »Damen fra Massabielle« en skønne dag blev ked af dette og begyndte at se sig om efter en herold, der var en virkelig kunstner. Det måtte komme. Og denne kunstner hed Franz Werfel. Baggrunden for hans bog er almen kendt. Bogen indeholder imidlertid ikke noget nyt — d. v. s. ikke noget, der hidtil ikke har været

sagt — om Lourdes; det er blot stilen, der er anderledes. Stilen er en stor kunstners, en stor kunstner, der ikke var katolik, men hvis bog for tusinder, ja, for millioner af ikke-troende mennesker blev disses første møde med kirken.

Lourdes' helgeninde, den lille Bernadette Soubirous, er af skæbnen blevet placeret midt imellem de andre to store helgener, som Frankrig skænkede verden i 19. århundrede, liberalismens, nationalismens, socialismens og de store fremskridts århundrede. Samtidig med at den lille Bernadette Soubirous — i året 1859 — belaver sig på at forlade verden og gå i kloster, dør sognepræsten i den lille franske by Ars, Jean Vianney. Og tyve år senere, da forhenværende Bernadette, nu søster Bernhard hos skolesøstrene i Nevers, forbereder sig til døden, begynder en lille pige i det nordlige Frankrig at gøre sig sine første tanker om den vej, der nogle år senere skal føre hende til Karmel i Lisieux.

Sognepræsten i Ars havde i sin studietid så langtfra været noget lys: han var dumpet til samtlige eksaminer, og det var med megen betænkelighed, at man lod ham komme frem til præstevielsen, og med endnu større betænkelighed, at man gav ham jurisdiktion til

Et levende kors! Et blik fra Rosenkransbasilikaens tag ned over de syge — på deres bærer — der venter på velsignelsen.

Lourdes-færden 1957

— den 5. skandinaviske pilgrimsrejse
— finder sted i juni måned med afrejse fra København 24. juni. — Se iøvrigt nærmere meddelelse s. 75.

helbredelse fra den sygdom, hvorfor de var kommet til Lourdes, var konstateret med absolut sikkerhed, hvorved forstås »ikke forklarlig ad naturlig vej«.

Tre helbredt af 20.000! Næppe en hundrededel procent! Opfyldt af håb og tillid kommer de syge med deres håbløse sygdomme — og langt de fleste af dem vender hjem med dem igen.

at høre skriftte som følge af hans mangelfulde kundskaber i kanonisk ret. Og hvor ejendommeligt: det var ikke hin lids berømte kanonister, dogmatikere, prædikanter, biskopper eller kardinaler, der blev helgenkåret, men derimod den fattige lille dumpe-præstekandidat.

Og nu den lille Bernadette Soubirous: et barn af fattige forældre, uden særlige åndsevner, endda en forholdsvis »svag« skoleelev. Da hun havde haft åbenbaringerne, blev hun udspurgt af en kommission gang efter gang, så at det efterhånden blev en sand pine for hende. Ej heller i klosteret blev hun behandlet særlig godt af sine medsøstre. Det er ikke noget nævneværdigt, som man har fundet anledning til at fortælle om i forbindelse med hendes klosterliv. Men også hun blev helgenkåret, og ikke hendes priorinde, eller medlemmerne af den kommission, der forhørte hende, eller hendes sognepræst, eller hendes biskop.

Og så den lille Thérèse af Lisieux: et svageligt barn, som i en tidlig alder tiltvinger sig adgang til karmel, hvor hun så dør, kun 24 år gammel, af tuberkulose. Kort før sin død kom hun en dag tilfældigvis til at høre to af sine medsøstre drøfte, hvad man deres priorinde vel ville sige i sine mindeord, når Thérèse var død. Der var aldeles ikke noget bemærkelsesværdigt ved hendes livsførelse. Men også den tilsyneladende ubetydelige søster Thérèse af Lisieux blev helgenkåret, og ikke nogen af hendes medsøstre.

Det er tre helgener, der på en ganske ejendommelig måde bringer hellighedens fakkel gennem et århundrede i samme land — tre helgener, der alle gik »den lille vej« til hellighed, uden særlige åndsgaver, men med hjertets glød. Tre helgener, der alle tre har aflagt bevis på, det trods alt i første række er kærlighedens storhed, det kommer an på — og hvor trosterigt for den store almene hob!

På en stentavle ved siden af grotten læser man historien om åbenbaringerne mejslet ind med ordene, som »Damen fra Massabielle« talte til den lille Bernadette Soubirous. »Vil De vise mig den gunst, hedder det, »at komme herhen fjorten dage i træk hver dag?« Et forbløffende ord: »Vil De vise mig den gunst...?« Udtalt af en, der kaldes himlens og jordens dronning, til en simpel bondepike. En udtalelse, der egentlig burde være lagt i munden på en tjenende ånd og ikke på herskerinde; en, der ved at hyde, at forlange. »Vil De vise mig den gunst...?«

Hvad ville der ikke være kommet ud af verdenshistorien, dersom denne verdens mægtige havde anvendt samme tiltaleform til deres undergivne? Ord, hvoraf det ville være fremgået, at det at herske til enhver tid er ensbetydende med at tjene! »Vil De vise mig den gunst...?« Et i sandhed kongeligt ord. Det er en udtalelse, der sjældent kommer frem, når talen er om Lourdes, men som imidlertid er et af dets allervigtigste budskaber til verden.

*

Antallet af de helbredelser, der er sket i Lourdes, er ikke stort. »Bureau des constatations médicale«s krav er store og ubønhørlige — man står her fast ved det standpunkt, at lægerne er videnskabsmænd, der skal gøre deres arbejde uden at skele til nogen som helst form for religiøsitet. Det er nemlig først og fremmest ikke »Bureau«ets opgave at fastslå, om der foreligger et mirakel — det kan kun kirken afgøre. Blandt de 20.000 syge, der besøgte Lourdes i 1949, blev der — for blot at nævne et tilfældigt eksempel — konstateret 14 helbredelser, og af disse blev ydermere kun syv bekræftet ved erklæringer og røntgenoptagelser. Og kun disse syv fik adgang året efter til at melde sig til en kontrolundersøgelse. Tre af disse syv blev sluttelig anerkendt som tilfælde, hvis fuldstændige

5. søndag efter Hellig Tre Konger

10. februar 1957

DEN SANDE FRED

Fred er det ord, der i vor tid behersker den internationale situation. Og enhver forestiller sig dermed det, at der ikke lyder kanontorden, og at denne rolig tilstand muliggør dagligdags beskæftigelse og roligt arbejde. Men der eksisterer også en anden og for den sags skyld endda også en tredje form for fred, som man imidlertid ikke skænker mangan en tanke, og som man kun snakker såre lidt om. Det er jo nemlig ikke altid tilfældet, at det kun er marcherende tropper, der ødelægger vor ro. Tit og ofte er det såmænd blot naboen, den tidligere gode ven, med andre ord en strid mellem de allernærmeste. Det kan man råde bod på. Der kan mægles, man kan i nødsfald gå til byretten. — Men hvordan er det så, hvis man ikke mere kan holde sig selv ud? Da indtræder der en meget alvorlig situation. Man kan jo ikke så godt ordne en sådan situation med en reprimande eller ved at lade urostifteren straffe. Det må man selv se at få gjort ende på, og der eksisterer beretninger om store mænd — og kvinder — hvem det tilsyneladende har voldt mange vanskeligheder at råde bod på en sådan situation. Der fortælles, at de i mange tilfælde har trukket sig tilbage fra omverdenen og i ensomhed er gået i rette med dem selv — de havde jo faktisk også været meget optaget af sig selv — ja, der berettes endda om, hvorledes enkelte af dem stredes med en engel eller trak sig tilbage til ørkenen i fyrretyve dage.

Hvordan er det med os selv! Lad os være ærlige og indrømme, at vi tit og ofte er ærgelige, utilfredse med os selv. Det sker jo for den mest rosenrøde optimist, selv om han altid gør sig alle hæderlige anstrengelser for at søge skylden hos andre end hos sig selv. Og hvad gør man da i en sådan situation? Man tager sig eventuelt en stor cognac og går derpå i biografen — for at glemme. Eller man lukker op for radioen eller fjernsynet. Adspredelse, at tænke på noget andet — det er recepten.

Den metode, der idag er den mest anvendte, er den, at man helst ikke er alene med sine besværligheder, det er ligesom forebyggende ikke at være ene. Man kunne let komme på tåbelige tanker — man føler med eet en gabende kedssommelighed, der kan føre til allehånde, man bliver klar over, at man slet ikke mere er i stand til at beskæftige sig med sig selv. Bondemanden, der en sommeraften sidder tankefuldt og stirrer ud over sine marker, medens han ryger en pipe tobak, mennesket, der går sig en lang spadseretur for at være alene med sig selv, den andægtige sjæl, der i halvmørket søger ind i kirken for at være ene med Vor Herre en stund og bede — disse mennesker eksisterer så godt som ikke mere, de er ved at uddø. Man skal være evig beskæftiget, rastløs, stadig i sving, altid et stykke foran sig selv — det er vort århundredes type.

Og dermed vender det moderne menneske — bevidst eller ubevidst — ryggen til Kristi fred. Thi denne fred er nemlig ikke den »organiserede« fred, en fred, der er baset på en retslig overenskomsttilstand, men den er en uforfalsket fredens tilstand, der genspejler himlens fred og ro. Det ville være formasteligt at mene, at den kommer af sig selv eller, at den er en følge af materiel sikkerhed. Den skal tilkæmpes, den er et resultat af dyb, religiøs gåen i sig selv. Og for at opnå denne fred er det uomgængelig nødvendigt, at man »søger ud i ørkenen«, er alene med Gud, og det kræver stilhed og indre ro. Alt det, der adspredt, det er opfundet af vor fjende, som vil hilde os ind, at det er overflødig, ja endda skadeligt at være ene med Gud. Den sande fred har sin rod i Guds nåde, og den spirer frem på sjælens ager og ved at ofre — den trives ikke i forfængelighedens eller forargelighedens larm.

Sognepræsten.

LOURDES

Men de vender hjem med en smule trøst i blikket, en smule af den samme glæde, som også den lille Bernadette ejede, og det til trods for at »Damen i Massabielle« havde sagt til hende: »Jeg kan ikke love at gøre Dem lykkelig her i dette liv...«.

Og læg mærke til ansigterne på de

mennesker, der kommer til grotten ved Massabielle, på de blinde børn, krøblingene, der bringes hertil i deres rullestole og hvis krumme ryggrad ikke tillader dem så meget som at kaste et blik på grotten gennem et spejl, på alle de mange andre, der står eller knæler her, tilsyneladende sunde og raske at se til, men øjensynligt knugget af andre af denne verdens sorger og trængsler. Der er ikke så meget som een eneste tåre at se i deres øjne, men ud af deres blik lyser der en dyb alvor, parret med forhåbning. Og de lyser samtidig af stille glæde, en glæde over for en gangs skyld ikke at være alene. Fordi de kan tale om ting, som man ellers altid må tie med, om alt det håbløse, alle ens skuffelser og sorger. Fordi de kan tale, uden at skulle lægge særlig vægt på at vælge ordene, uden at skulle lægge dem i vægtskålen, uden at være hængt for, at de skal blive misforstået, udlagt forkert.

»Vil De vise mig den gunst...?« Fordi denne verdens håbløshed her har mistet sin rædsel. »Jeg kan ikke love Dem, at De skal blive lykkelig her på jorden«. Fordi man endelig for en gangs skyld kan blive et stykke barn, som man end ikke var det i de allerbedste stunder i sin barndom. Fordi... fordi... fordi...

Menneskene søger til grotten ved Massabielle, fulde af håb og tillid. Og de drager bort derfra, fulde af trøst. Og det er måske Lourdes' allerstørste hemmelighed!

Mikael.

KATOLSKE LÆGERS familierådgivning

Som almindelig kendt, er det et af vor tids store onder, at mange kvinder lader deres svangerskab afbryde, idet fostret dræbes, mens det endnu er meget lille. Mange får foretaget en såkaldt legal abort, idet vi har en svangerskabslov, som i visse tilfælde giver kvinderne adgang til på vore sygehuse at få deres svangerskab afbrudt. Ifølge den katolske religion er det imidlertid aldrig tilladt at dræbe et foster. Derfor foretages der aldrig abortus provocatus (som svangerskabsafbrydelse hedder på latin) på de katolske hospitaler, og derfor bør enhver katolik være klar over, at man ikke kan gå med til en svangerskabsafbrydelse, selv om det skulle blive foreslået af en praktiserende læge eller en hospitalslæge eller af en bekendt, som ikke er klar over det forkastelige i at dræbe et uskyldigt barn — og et foster er et uskyldigt barn.

Nu er der jo ingen, der vil benægte, at der af forskellige grunde kan være store vanskeligheder ved et svangerskab, selv om det jo er sådan, at de allerfleste svangerskaber forløber ganske naturligt og uden større ulemper for moderen. I vor tid, da der tilrådes så mange abortoperationer, er der blandt svangre ofte en helt ubegrundet ængstelse til stede. Men der kan selvfølgelig udvikle sig sygdomme, som absolut bør behandles. Derfor er det så vigtigt, at de svangre søger for at komme til de gratis svangerskabsundersøgelser hos deres læge eller jordemoder. Der kan også være store betænkeligheder ved forsørgerbyrden. Måske er der mange børn i familien allerede. Måske er moderens helbreds-tilstand slet ikke god. Måske er manden drikfældig.

Katolske Lægers Familierådgivning vil på bedste måde søge at stå de katolske kvinder bi, der er kommet i vanskeligheder som følge af svangerskabet og som måske allerede fra anden side er blevet rådet til abortus provocatus. Ikke alene vil man tale med dem om deres vanskeligheder. Man vil hjælpe dem. Måske kan det gøres blot ved at få konstateret, at deres ængstelser er grundløse og udsprunget af tidens negative indstilling til svangerskabet. Måske må de have en lægebehandling, som blot ikke er blevet sat i gang. Måske er de ensomme og må hjælpes til forbindelse med andre katolikker. Der kan være så meget, der gør sig gældende. Men rådgivningens princip vil være at hjælpe over for den sygdom, mangel eller skavank, som er årsag til vanskelighederne, i stedet for at råde til den tilsyneladende så nemme udvej at lade fosteret fjerne. Et sådant råd ville ikke blot være mod Guds bud, men også mod naturens orden.

Katolsk Ugeblad

En yderst farlig kædereaktion

En kreds af unge har interesseret sig for problemet, hvorfor så mange af deres jævnaldrende »glider« bort fra kirken. Naturligvis kom de til det resultat, at årsagerne var mange, og at der tit bag den forklaring, de bortglidende selv gav, syntes at skjule sig dybere grunde, de ikke brød sig om at nævne. Men de unge interviewere er sikre på enkelte ting og har bedt os pege på en af dem, som de tillægger en betydning, der ikke bør bagatelliseres. Det drejer sig om den seksuelle opdragelse af de unge.

De siger det således:

Der gives moralske regler, som ikke skifter med tidens gang. Guds bud er ikke af anno dit eller dat, men støds-gyldige. Men samtidig har hver tid sine specielle omgangsformer. I det daglige knytter de sig nær til moralbegreberne. Man »kommer i folke-munde«, når man sætter sig ud over disse former, og oftest har man selv en følelse af et brud, som meget vel kan føre til brud med moralreglerne. Men det forhindrer ikke, at disse

omgangsformer skifter. De var vidt forskellige på Holbergs tid og i midten af forrige århundrede. Inden sidste århundredskifte var de atter ændret og er siden påny skiftet, endda flere gange.

Om disse tidsbestemte omgangsformer gælder det, at en fornuftig opdragelse lægger vægt på dem, så længe de gælder. De er en hjælp til at overholde moralbegreberne, hvis betydning er så langt større. Ingen fornuftig far, mor eller lærer vil sige til børnene, at omgangsformerne er ligegyldige, bare man retter sig efter de egentlige moralske bud. Omgangsformerne er diger, som beskytter den værdifulde jord. Det er farligt at sløjfe dem.

Men, som sagt, de skifter. Deres værdi er tidsbestemt. Nu er ulykken den, at der altid er generationsforskel mellem dem, der opdrager, og den, der opdrages. Ofte er der mellem generationerne indtrådt et skifte på et eller flere områder af omgangsformerne. Hvis nu opdragerne insisterer på overholdelsen af former, som den yngre slægt føler antikverede, urimelige og kun bonerte, har vi kædereaktionen, som kan iagttages gang efter gang.

De unge vil ikke bindes af former, de finder ganske ubegrundede. De ældre insisterer. Så bliver det til brud. De unge ser, at hos de ældre er disse

(sluttes på bagside).

Cistercienserordenen tæller idag 3000 medlemmer fordelt over hele jordkloden

GILEM IKKIE

Østrig retter appel til den i

Cisterciensernes generalabbed, pater Sighard Kleiner, giver i et interview med Deres korrespondent udtryk for sin tilfredshed med ordens virke og status for øjeblikket. Cistercienserordenen tæller idag næsten 3500 mandlige og kvindelige ordensmedlemmer. Generalabbeden, der for øjeblikket foretager en visitationsrejse i Europa og for kort tid siden har afsluttet en verdensrejse, hvor han har besøgt cistercienserkløstre over hele kloden, udtaler, at han er dybt imponeret af den religiøse vækkelse, som han har kunnet konstatere bl. a. i Japan og i Vietnam. Ordenen har for øjeblikket kløstre i Schweiz, Østrig, Holland, Belgien, Spanien, Italien, Frankrig, England, Danmark, Tyskland, Ungarn, Polen, Brasilien, Argentina, USA, Canada, Vietnam og Japan. For ganske nylig er der endvidere oprettet et nyt cistercienserkløster i Ætiopien.

(KNA).

*

Her i Danmark har cistercienserne — hvis kvindelige gren idag er repræsenteret i Allerslev kloster ved Lejre — i middelalderen haft adskillige kløstre, blandt hvilke Vitskøl ved Lim-

fjorden vel nok er det mest navnkundige. — Billedet ovenfor viser ruiner af Vitskøl kloster; det er næste år — 1958 — 800 år siden, kong Valdemar den Store stiftede vitae schola.

Er De klar over...

- at 275.000 af samtlige 381.500 katolske præster er verdensgejstlige?
- at der findes 270.000 ordensfolk?
- at de katolske søstersamfund med rundt 1 million medlemmer udgør en hel armé?
- at disse præster og søstre ikke blot skal sørge for de 464 millioner katolikker, men tillige også for de mange andre, der er betroet deres apostolatsarbejde?
- at de underviser ca. 20 millioner børn, piger og drenge?
- at de leder omkring 160.000 skoler?
- at de tager sig af 14 millioner mennesker i hospitaler, klinikker m. v.
- at kardinalkollegiet — der maksimalt tæller 70 medlemmer — i øjeblikket kun har 60 medlemmer?
- at Kirken har 10 residerende og 5 titulære patriarker?
- at der eksisterer 303 metropolitsæder (mod 293 året forud)?
- at der findes 44 residerende ærkebiskopper?
- og 1212 residerende biskopper (mod 1157 året forud)?
- at der er 12 prælater af den orientalske ritus med personlige eller territoriale jurisdiktioner?
- at der i samtlige Kirkens jurisdiktionsområder — ærkebispedømmer, bispedømmer, apostoliske vikariater, apostoliske præfekturer, frie prælaturer og frie abbedier m. v. — er rejst rundt regnet 400.000 kirker, og
- at de troende er samlet i ca. 200.000 sogne?
- at der i øjeblikket er ca. 65000 alumner i præsteseminarierne verden over?
- at der hvert år præstevies omkring 8.000 seminarister?

Tæppet er ved at gå op for tredje akt af den ungarske tragedie: efter den blodige nedkæmpelse af revolutionen og den endeløse flygtningestrøm, der væltede ind over Østrigs grænse, er den store verdens interesse for og dermed også dens hjælp og støtte til Ungarn lidt efter lidt ved at ebbe ud. Østrig, der har nået bristepunktet for sin økonomiske ydeevne, er ladt alene om at klare det uløselige problem at skulle sørge for de mange, mange tusinder af ungarske flygtninge og skaffe dem arbejde. Østrig er et lille og — målt i forhold til de fleste lande i den frie verden — et forholdsvis fattigt land. Men eftersom det — ved skæbnens tilføjelse — er det eneste frie land, der grænser op til det endnu fattigere og grusomt undertrykte Ungarn, har det uden at knurre taget denne enorme byrde, som flygtningestrømmen faktisk er, på sig og uden at spørge taget imod alle dem, der nat efter nat i hundredetusindvis har søgt over grænsen. Man vil også fremdeles gøre, hvad der er simpel menneskepligt. Men gælder denne pligt ikke også for andre? Er Verdens samvittighed virkelig så slap, at mennesker og stater ikke engang et halvt år efter de rystende begivenheder i Ungarn, påny er »gået over til dagsordenen« og lader bødler være bødler og flygtninge flygtninge — en slags ubehagelige tidsforekomster, som man ikke kan bekymre sig yderligere om? Det kan vi ikke tro?

Sådan indleder det store katolske ugeblad »Volksbote«, i Innsbruck, en artikel med overskriften »Glem ikke ungarene!« Artiklen beretter om, hvorledes hjælpen til flygtningene er ved at gå i stå og apellerer derpå til verdens samvittighed om at hjælpe Østrig i dets vanskelige — for ikke at sige fortvivlede situation.

»Volksbote« minder om, hvor mange flygtninge de forskellige europæiske og oversøiske stater har taget imod og kommer derefter ind på, hvilken kolossal økonomisk byrde flygtningene er for Østrig, der selv ikke er velhavende.

Og bladet fortsætter: Hertil kommer, at flygtningestrømmen varer ved. Snestorme og bitter kulde har ført til rystende tragedier langs grænsen, men ikke afbrudt masseflugten. Samtidig begynder borttransporten af flygtningene til udlandet så småt at gå i stå; den holder ikke engang trit med den daglige tilgang. Den europæiske udvandringskommission ICEM har ikke flere penge, og samtidig afviser de fleste stater modtagelsen af flere kontingenter. En alvorlig krise er under opsejling, til og med da der til den økonomiske knytter sig et politisk problem: jo større lejrene i Østrig bliver; desto vanskeligere bliver det for de østrigske sikkerhedsmyndigheder at opretholde ro og orden i tilfælde af (uundgåelige) provokationer.

UNGARERNE!

e verden om fortsat hjælp

Østrig foretager til stadighed fortløbende anstrengelser hos alle vestmagterne for at iværksætte en mere effektiv hjælp. Minister Gruber har således for nylig gjort forestillinger i Washington for i forbindelse med vicepræsident Nixons stort opslåede besøg, at opnå storstilede resultater. Østrig be-

der ikke for sig selv, men for Ungarn, og så meget desmere beklageligt og beskæmmende er det, at man beder for lukkede øren.

Denne tilstand er imidlertid vand på kommunisternes mølle. De raser og ophidser, fremfor alt mod Østrig, der beskyldes for med magt at holde fast på de ungare, der gerne vil hjem igen... Regeringen i Wien afviser energisk disse påstande. Enhver flygning, der ønsker at vende tilbage til Ungarn, kan gøre det, når blot han (sluttes næste side).

Flere små skoler - færre nervesanatorier

Hs. Excellence Biskoppen indvier ny fløj til „sct. Norberts skole“ i Vejle

Der er grøde i det katolske skolevæsen. Det offentlige viser i disse år megen forståelse for betydningen af det private initiativ på skolens område, og et betydeligt antal forældre, og også blandt folkekirkens medlemmer, foretrækker en på positiv religiøsitet bygget opdragelse, som den mødes i de katolske skoler, frem for den — ofte kun uhyre ringe religiøst-prægede opdragelse, som den offentlige skole kan byde på. Disse forhold, sammen med det gode, flittige — og af rettidig sparsommelighed prægede — arbejde, der udføres i vore skoler, er begrundelsen for den vækst, vi oplever, og som bl. a. har ført til, at Sct. Norberts skole i Vejle lørdag den 26. januar kunne indvi en ny moderne skolefløj.

Vi giver angående selve indvielsen ordet til Vejles egne aviser:

Den nye fløj ved Sct. Norberts skole i Vejle blev i lørdags indviet ved en stilfuld højtidelighed, som bl. a. overværedes af flere katolske præster med den katolske kirkes primas i Danmark, biskop Th. Suhr, i spidsen. Og om endnu en halv snes dage tager børnene den nye skolefløj i besiddelse. Den har — foruden inventar — kostet ca. 180.000 kr. og rummer to spisestuer, skolekøkken med tilhørende vaskeri, sløjdsal, to klasseværelser, et kombineret lærerværelse og kontor, thekøkken, garderobe, arkivrum og toiletter. Alle interiører er holdt i lyse, rene farver, og der knytter sig iøvrigt den særlige omstændighed hertil, at tidligere sognepræst, pastor emer. Vervoort, egenhændigt har udført det meste af malerarbejdet!

Skolens forstander, sognepræst K. E. Stappers, bød velkommen. Han sagde bl. a.:

— Når man tænker på de store, flotte skoler, der bygges i Vejle og andre byer, er den fløj, vi nu har fået meget beskeden, men vi trængte til mere plads til skolens 160 børn. Ikke mindst savnede vi skolekøkken, sløjdsal og lærerværelse. Vi forsøgte forgæves at købe en gammel baggård, men var nødt til at bygge på skolens egen grund.

Efter en tak til forskellig side, bl. a. til de kommunale og statslige myndigheder, fortsatte forstanderen: Vi hå-

ber, at Herrens velsignelse stadig vil hvile over denne skole, og at vi kan fortsætte arbejdet som hidtil. Formålet er at samle de katolske børn fra Vejle og omegnen. Det katolske livssyn går dybt ind i familiernes liv, og derfor er det af stor betydning, at de pågældende familier kan sende deres børn til en katolsk skole.

Men skolen her er også åben for andre, og vi vil forsøge at give også dem noget med. Meningen er ikke at gøre sådanne børn til katolikker, men blot at være gode mod dem og vise dem den omsorg og kærlighed, som Kristus ville have gjort.

Biskop Th. Suhr talte derefter. Han sagde bl. a., at byggeri er en af de menneskelige aktiviteter, der taler mest til vor fantasi. Der er blevet bygget i verden lige siden Adam og Evas dage, og biskoppen føjede spøgefuldt til, at den gang måtte der jo have væ-

(Sluttes s. 75).

I korte træk —

Den Hellige Fader modtog i sidste uge en gruppe italienske olympiadevindere fra Australien i en special-audiens. (KNA).

I Vatikanets grotter er der blevet indrettet et nyt kapel, der vil blive indviet til den sorte Gudsmoder fra Czenstochowa. Det forventes, at det vil blive indviet af den polske primas, Stephan Kardinal Wyszynski, når denne formentlig inden længe kommer til Rom. (KNA).

Efter hvad der meddeles fra Warszawa er der dér oprettet en »Gudløshedsklub«. Det er klubbens hensigt at søge kontakt med alle aktive ateister i Polen og at arrangere en ateistisk nationalkongres med det formål at genoplive det polske »Fritænkernes Forbund«. (KNA).

En af oblatpatrenes stationer i det nordlige Labrador er blevet fuldstændig ødelagt ved en brand, medens den missionær, der var knyttet til stedet, var borte. Missionæren havde arbejdet på stationen i tre år og transporteret alt byggemateriale til stedet på hundeslæde. (KNA).

Erkebiskoppen af Paris, Maurice Kardinal Feltin, har i sidste uge aflagt den belgiske konge et besøg i Bruxelles. Kardinal Feltin holdt under besøget i Bruxelles en tale om »præstens stilling i den moderne verdens ved et stort møde. (KNA).

I USA er der — for første gang siden 1939 — blevet arrangeret en fælles pilgrimsfærd til Mariahelligdommen i Czenstochowa i Polen. Pilgrimme vil — efter hvad Vatikanets Radio meddeler — forlade Amerika ad søvejen 27. juli. (KNA).

Hs. Excellence Biskoppen og sct. Norberts skoles forstander, pastor K. Stappers, i samtale med Vejles skoledirektør, frk. Grete Glahn, ved indvielsen af de ny skolelokaler.

Glem ikke ungarene!

stillet fra foreg. side

underskriver en erklæring om, at han tiltræder hjemrejsen frivilligt. Der er imidlertid kun et par tusinde, der har gjort brug af denne mulighed. Regeringen Kadars slædig trængen på for at få lejlighed til at sende en »Reparationskommission« til lejrene, har den østrigske forbundsregering indvilliget i, dog under forudsætning af to kommissioner, hvor i hvert enkelt tilfælde en embedsmand fra det østrigske udenrigsministerium, en repræsentant for UNO's flygtningehøjkommission, to repræsentanter fra det østrigske sikkerhedspolitii og to repræsentanter fra det kommunistiske Ungarn følges ad i forbindelse med, at der optages kontakt med flygtningene. I så fald kan Kadars udsendinge

selv overbevise sig om — uden at de får lejlighed til at udøve pres på nogen — hvor stærke ønskerne er blandt deres landsmænd om at vende tilbage til deres »arbejderparadis«. — — —

Men — skriver »Volksbote« så til slut — endnu et ord til Østrig selv: det ville være hyklerisk af os, om vi nu ville slå os til ro på laurbærene af vor første overstadige hjælpeberedvillighed, om vi lagde hænderne i skødet og nu blot ventede på hjælp udelukkende udefra. Vi har kun ret til at henlede verdensoffentligheden på dens moralske og politiske forpligtelser og kræve dens støtte, når vi selv virkelig gør alt, hvad der står i vor magt for at lindre ungarneflygtningenes skæbne. 30.000 eller måske endda flere kan vi selv optage blandt os, dem kan og må vi give arbejde og tag over hovedet og alle de rettigheder, som vi selv gør krav på. Men de, der

forbigående — under deres flugt fra et umenneskeligt system — er vore gæster, dem må vi faktisk behandle som gæster, venligt og forstående — og ikke knurrende.

Østrig har gjort meget — men stående ansigt til ansigt med en historisk elementarkatastrofe som den ungariske er også meget for lidt. Kun når vi gør vort yderste, det mest mulige, der står i vor magt, har vi gjort nok. Gør derfor enhver på sin plads, på sin vis og med sin evne, hvad man formår!

Se, det er den ægte krisne næstekærlige indstilling, der her kommer til udtryk! Østrig — selv et fattigt land — gør alt, hvad det formår for at hjælpe næsten — så er det også simpel næstekærlighed stadig for den øvrige verden at række Østrig en hjælpende hånd!

R.

56. Davidssalme

UNDER DINE VINGERS SKYGGE

I. *Bøn om Guds hjælp mod fjendernes flok.*

1. Til sangmesteren. Efter melodien: Tilintetgør ikke. Af David. Et tankerigt digt, da han flygtede ind i en hule for Saul.

2. Forbarm dig over mig, o Gud, forbarm dig over mig; thi til dig flygter min sjæl, i dine vingers skygge søger jeg ly, til ulykken er drevet over.

3. Jeg råber til den højeste Gud, til Gud, der gør vel imod mig.

4. Gid han må sende hjælp og frelse mig og overdænge med skam dem, som forfølger mig; gid han må sende sin nåde og troskab.

5. Jeg ligger midt blandt løver, der grådigt opsluger menneskebørn; deres tænder er spyd og pile, deres tunge er som af hvæssel sværd.

6. Kom til syne højt oppe over himlene, o Gud, og din herlighed være over al jorden!

II. *Salmistens tryghed og tak.*

7. Et net har de udspændt for mine fødder, min sjæl højer de ned i støvet; en grav har de gravet foran mig, lad dem selv falde deri.

8. Mit hjerte er trygt, o Gud, mit hjerte er trygt, jeg vil synge og lovprise dig.

9. Vågn op, min sjæl, vågn op, harpe og ceter, jeg vil vække morgenrøden.

10. Jeg vil lovprise dig blandt folkeslag, Herre, lovsynge dig blandt nationerne.

11. Thi din miskundhed er stor og når til himlen og din troskab til skyerne.

12. Kom til syne højt oppe over himlene, o Gud, din herlighed være over al jorden!

*

Stor er Davids tillid til Gud, stor hans taknemmelighed. Denne salme er ligefrem disse to dyders højsang. Ifølge overskriften var digteren nødt til at flygte til en hule for ikke at blive

dræbt af Saul. Vi kan ikke afgøre, om det var bjerghulen Odollam I. Sam. 22,1 eller hulerne i Engaddi I. Sam. 24,4.

Det var en ikke ringe trosprøve for David at vide, at Gud selv havde udvalgt og bestemt ham til konge over Israel og så alligevel i måneder og i årevis at skulle se døden i øjnene på grund af den skinsyge Sauls efterstræbelser. At holde ud under sådanne forhold i barnlig tillid til Gud kræver heltemod. Men David bestod denne troskabsprøve glimrende. Han følte sig midt under overhængende livsfare tryk som en lille fugl under moderens vinger.

Hans tillid er så stor, at den i omkvædet (vers 6 og 12) får kæmpestore dimensioner. David tænker ikke mere blot på sin egen person, men hans åndelige øje søger ud i den fjerne fremtid, og hans bøn gælder Guds riges komme og Messias tidens herlighed. Derfor nøjes han ikke med at opfordre sin egen sjæl til taksigelse, nej hele verden, alle nationer skal være med og lovprise Gud og hans uforlignelige godhed.

Vi kristne kan lære meget af denne salme. David er et mønster på det sindelag overfor Gud, som er ganske fundamentalt overfor ham, og som består i klippefast tro og tillid til hans magt og godhed og troskab samt i taknemlighed for hans utallige velgerninger hidtil og i al fremtid. Hvem der ærer Gud på denne måde, oplager stadig på ny, at han er genstand for Guds særlige nåde og hjælp. Hans hjerte fyldes med glæde og trøst. Og hvad det ydre liv angår, så gælder Skriftens ord: den, som sætter sin lid til Gud, kommer ikke til skade,« han »er velgemt«. (Sir. 32,24).

Ganske vist erfarer også vi, ligesom salmisten, at livet her på jorden er en kampens tid, en troskabsprøve. Snart er det modløshed og bedrøvelse, der hjemsøger vort indre; snart er det farlige fristelser og store trængsler udefra, der piner os; ja, engang imellem ser vor tilværelse ganske håbløs og fortvivlet ud. Her gælder det nu om at huske denne salmes ord: »I dine

vingers skygge søger jeg ly, o Gud, til ulykken er drevet over«, fordi »de som stoler på Herren, er som Sions bjerg, der aldrig i evighed kan røkes«. (Se. 124,1).

Hver kristen sjæls ledestjerne bør derfor være: »Til Dig, Herre, har jeg sat min lid, i al evighed bliver jeg ikke til skamme«.

F. K.

Silence in heaven

a book of the monastic life

text by

Thomas Merton

with

ninety photographs

and

many texts

from religious writings

kr. 36,75

125 unge til
skole-weekend
i Vejle

Efter det vellykkede forsøg med den første provinsskole-weekend i Vejle i september sidste år gentog DUK forsøget i weekend'en d. 26.-27. januar. Vi havde den store glæde, at Hs. Excellence Biskoppen overværede søndagens arrangement, som foregik i den smukke, nyindviede skolebygning i Vejle.

Det var ikke et lille stykke arbejde, der skulle leveres af pater Stappers, O.Præm., landsdelelserepræsentanten Else Weiergang og de unge i Vejle. Hele det praktiske arrangement, der skulle sættes i værk for de 125 deltagere, klappede, som det skulle. De unge fra næsten hele Jylland og Odense har al mulig grund til at takke for Vejles store gæstfrihed, menighedens lægfolk for den private indkvartering, søstrene på hospitalet for det materielle velbefindende.

Emnet for weekend'en var *den kristne kærlighed*. Det blev belyst ud fra forskellige synspunkter. Walter indledte om søndagen med et indlæg om situationen i Ungarn — en fast-

slåen af, at mennesket ikke mere slår til over for det ondes fremtrængen. Elsebet talte om fundamentet for den kristne kærlighed, som vi får med dåben. Erling kom i sit indlæg ind på forbindelsen mellem de to første indlæg og konkluderede derhen, at kun ved at lade Gud komme til i os og lade ham gøre arbejdet i os, var der mulighed for, at vi mennesker kunne blive hans medarbejdere på verdens frelse.

Pater Stappers sluttede dagen med nogle ord om vort apostolat, som skal gøres for Gud uden skelen til, hvem der gør det, og hvor det gøres, blot kirken må være tjent med det. Han sendte en hilsen med de unge hjem til deres præster, mindede om præstens høje kald: at repræsentere Kristus i sit sogn, og opfordrede os til loyalt at slutte op, hver i sin by.

Rammen om søndagens begivenheder blev lagt med en højtidelig reciteret messe, læst af Biskoppen, der også prædikede, og med afslutningsandagten om eftermiddagen — den sidste ment som tak for den vellykkede dag.

Det hyggelige samvær skete bl. a. gennem en hvem-ved-hvad-konkurrence ledet af politifuldm. Lambrecht, Vejle; Randers gik af med sejren, og om søndagen gennem en biltur til Jelling.

Disse weekends i provinsen, der bygger på et nært samarbejde mellem den lokale ungdom og præst og DUKs skole- og landsledelse, har flere formål. For det første skal de understrege, at *vort ungdomsarbejde er religiøst*; det skal slås fast, at den religiøse

betøring er vejen fremover for den katolske ungdom i Danmark, det skal slås fast, at et ungdomsarbejde, der vil andet end dette, er sekundært i forhold til det, der er formålet med DANMARKS UNGE KATOLIKKERS eksistens. For det andet skal disse weekendens medvirke til, at det katolske fællesskab mellem os unge, landet over, bliver en realitet, som fortjener navn af kristen kærlighed. Kun i denne ånd kan det praktiske ungdomsarbejde tjene Gud og få betydning for kirken.

Vi er glade for, at denne arbejdsform har slået an, og håber, at hele landet efterhånden må blive dækket ind med sådanne skole-weekends.

Walter Dalland, landsfmd.

Det Hellige Officiums Kongregation har udstedt et dekret, hvorved to værker af den spanske filosof Miguel de Unamuno placeres på Index over forbudte bøger. Det drejer sig om værkerne »Del sentimiento tragico de la vida« samt »La agonía del christianitad«.
(KNA).

EFTERLYSNING FRA UGEBLADETS KASSERERKONTOR

Ugebladets kassererkontor har modtaget en giro-indbetaling på kr. 24,—, afsendt 28/1 d. å. fra København posthus F. 4. Da afsenderen har glemt at påføre sit eller abonnentens navn og adresse, bedes den pågældende snarest underrette Katolsk Ugeblads kassererkontor, Bredgade 67, Kbhvn. K.

Roskilde

P. J. KJELDEN
Urmager

Skomagergade 34
Telefon Roskilde 375

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)

Malerfirma

Telf. 1694 - 225

Udlærer arbejdet ved de katolske Institutioner

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sct. Olegade 24 . Telf. 3131

Mønsterbageriet Olsgade 17 Tlf. 136
anbefaler sig med 1. Kl.s
Bageri og Konditori
Alt i Isanretninger og Desserter

Roskilde Mejeri

Borgerdiget Telefon 349

Leverandør til de katolske Institutioner

H. V. Nordsteen's Eftf.
Blikkenslagermester

Algade 34 . Telefon 923
Leverandør til katolsk Menighed

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Oleg. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olsgade
Bedste Indkøbsted i Roskilde

Nakskov

H. Ehlig Jensen ved F. Jensen & Søn
Malermester

Tilegade 37, Nakskov. Telefon 308

Chr. Steffensen
Herreekviperer

Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796
Leverandør

Spis Arbejdernes Pølsesbageri's Produkter
Nakskov Telefon 621

KOLONIAL - DELIKATESSE

H. Chr. Huus' Eftf.

Torvet 5

Leverandør til De katolske institutioner

A/S Nakskov Kulimport
Telefon Nr. 17

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nu m m e r e t i søndagsmessebogen.

- Febr.
 10. S. I Højmesse højtideligholdes: (hvid) *Kyndelmisse* (810—86); 2. bøn: 5. Søndag e. H. 3 Konger (95); præf. (514). — Ved lysenes indvielse og processionen er farven violet (uden blomster på alteret), ved messen hvid (med blomster).
 I alle øvrige messer:
 (grøn) 5. Søndag e. *Hellig 3 Konger* (95—22); 2. bøn (kun i st. messer): St. Scholastica (830); præf. (521).
 11. M. *Vor Frue af Lourdes* (831); (hvid) præf. (522).
 12. Ti. *Serviterordenens syv hellige Grundlæggere* (834); alm. præf. (525).
 13. O. † *Feria* (95—22); uden Gloria (grøn) og Credo; alm. præf. (525).
 14. T. † *Feria* (95—22); uden Gloria (grøn) og Credo; 2. bøn: St. Valentin (837); alm. præf. (525). — Eller:
 (rød) St. Valentin (837); 2. bøn: *Feria* (95); alm. præf. (525).
 15. F. † *Feria* (95—22); uden Gloria (grøn) og Credo; 2. bøn: St. Faustinus og St. Jovita (838); alm. præf. (525). — Eller:
 (rød) St. Faustinus og St. Jovita (838); 2. bøn: *Feria* (95); alm. præf. (525).
 16. L. † *Gudsmoders Lørdagsmesse* (hvid) ([88]); præf. (522).
 17. S. *Septuagesima*. (violet)

Ung mand

land- og gartneriarbejder, 35 år, søger reel, ung, trofast piges bekendtskab, evt. ægteskab. Billet mrk. 610-2 til Katolsk Ugeblads annonceanfd., Østersøgade 108, 1., Ø.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutted med »Katolsk Ungdom«
 Udgiuer: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceanfd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

Overlærer Henriksen

in memoriam

Overlærer Henrik J. Henriksen døde torsdag d. 31. januar på St. Josephs hospital i København 77 år gammel. Uden selv at være katolik var han nært knyttet til flere slægtled af katolikker. Efter i de unge år at have tjent i marinen og her modtaget et præg, han bevarede hele livet igennem, blev han gymnastiklærer og ansat ved jesuitternes St. Andreas Kollegium i Ordrup. Den generation af vore præster, hvis skolegang foregik på det berømtmelige kollegium, er nu omkring de 60 år, og de har alle som drenge haft gymnastik under ledelse af hr. Henriksen, der lige til juleferien for godt en måned siden med uændret dygtighed og iver stod i sin gymnastiksal. Efter kollegietiden underviste han på skiftende kommuneskoler og blev også her en højt agtet lærer og kollega. Men han bevarede sin katolske tilknytning og havde i mange år timer på Københavns små katolske skoler, bl. a. på Nørrebro, og da han faldt for aldersgrænsen, alt for tidligt for en mand af hans støbning, fortsatte han som Nestor i Katolsk Centralskoles lærerstab. I de sidste par år tog en hjerte-

Katolske sygeplejersker

Da vi på grund af sygdom måtte aflyse weekendmødet i Fredensborg i efteråret, er der planlagt et nyt til den 23. og 24. februar samme sted. (Vi samles fredag aften d. 22). Pater Coenen S. J., vil holde foredragene.

Hvis det ikke er muligt at komme begge dagene, er man også velkommen en af dem.

Tilmelding til Adda Frandsen, Lersø Parkallé 28, opg. A, telf. Ry. 5558 y. (Bedst om aftenen).

Energisk, dygtig lærer

(evt. lærerinde) søges til Sct. Norberts skole i Vejle til den 1. august 1957.

Underskole + fri mellem, i alt 160 børn.

Må kunne undervise i alle fag. Løn som på kommuneskolerne. Skolen kan skaffe ansøgeren lejlighed eller værelse.

Ansøgningen vedlagt de nødvendige papirer bedes sendt til Sct. Norberts skoles forstander, Fjellegade 2, Vejle.

Optiker og Urmager

VICTOR KREBS

Østergade 20 . Nakskov

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
 Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet
CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

lidelse på den stærke, pligtopfyldende mand, men uden at kunne knække ham, før han på vej fra gudstjeneste nytårsaften blev ramt af en blodprop.

Vi, der gennem mange år har haft den lykke at være hans kolleger, satte overlærer Henriksen meget højt. Ingen fortjente bedre end han det gamle navn af en hædersmand, pligtopfyldende, åben og loyal, en gennemfin karakter. Det var mere end gymnastik, han lærte sine elever. De lærte af hans eksempel, og ligesom han havde en enestående evne til at sætte sig ind i hver enkelt elevs forhold og vanskeligheder og huskede dem med en sik-

DØDSFALD

R. I. P.

Vor elskede, altopfyldende mand og far

Svend Skjold Larsen

er gået bort den 29. januar 1957.

Ella Larsen.

Bendt, Ole, Erik og Inge-Lise.

Bed for hans sjæl.

Vor kære far, svigerfar, bedstefar og oldefar

Max Holdt

tidl. Kolding

er stille og rolig afgået ved døden den 28. januar, vel forberedt ved Kirkens hl. nådemidler.

På familiens vegne:

Maria og Aage Jørgensen.

Bed for hans sjæl.

BROCHURER

PRISLISTER

KATALOGER

BOGTRYKKERIET ATHENE A/S

SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

kerhed, som ofte forbløffede os andre lærere, er der sikkert ikke mange lærere, hans elever husker bedre end netop ham.

De fleste af os dør og mindes kun kort af en hurtigt svindende kreds af bekendte. Mindet om overlærer Henriksen vil leve længe med to-tre generationer. Og vi, der kendte ham, behøver ingen opfordring til fortsat at mindes ham i vore bønner. Det sker ganske af sig selv. Megen bøn vil meget længe følge ham. Og han fortjente det.
H. D. T. Kiærulff.

TIL LOURDES 1957

Rom i påsken

Den 5. skandinaviske pilgrimsrejse til Lourdes finder sted fra d. 24. juni til d. 6. juli. Generalvikaren, mgr. C. Flandrup, ledsager pilgrimmene på denne rejse, som arrangeres for både raske og syge. Vi regner med, at vi i år første gang får sær-

vogne, som fører pilgrimmene direkte til Lourdes uden ophold i Paris. Den ene af særvognene er en liggevogn, som delvis reserveres til de syge, der ikke kan rejse siddende.

Der er før blevet skrevet i ugebladet om den samling pavilloner, Secours catholique har opført i Lourdes for at skaffe billigt ophold til dem, der ikke har råd til at bo på hotel. Secours catholique har stillet 20 senge til vor rådighed, og det ville glæde os meget, om vi kunne skaffe 20 skandinaviske pilgrimme billigt ophold i Lourdes.

Den 17. montfortanske Lourdesrejse finder sted i tiden fra den 8. til den 21. august. På denne rejse er der ophold i Brussel, Lisieux, St. Laurent-sur-Sèvres og Paris.

Til Rom i påsken. Efter gentagne opfordringer arrangeres der i år en pilgrimsrejse til Rom fra den 16. april til den 3. maj. På denne rejse bliver der ophold i Assisi og Firenze.

Priserne for Lourdesrejserne kommer til at ligge mellem 650 og 850 kr. for dem, der bor på hotel, mellem 500 og 600 for de syge, som bor på sygehjemmet, og omkring 400 til 450 kr. for dem, der kan komme i betragtning til ophold på Cité Secours (Secours catholique's herberge).

Romrejsen koster 890 kr., alt iberegnet. Rejserne ledes af pastor Mesters, Hol-

bæk, og arrangeres af Vor Frues Sekretariat, Bakken 11, Holbæk, tlf. 687. Yderligere oplysninger kan fås ved henvendelse til sekretariatet.

Skoledrivelse i Vejle -

(sluttet fra midtersider)

ret tale om et eenfamilieshus. Biskop Suhr gav udtryk for glæde over den, som han sagde, beskedne skolefløj, som nu indvies, og han talte til slut om evighedsbestemmelsen.

Skoledirektør Grete Glahn udtalte, at der i Sct. Norberts skole udføres et dygtigt arbejde. — Jeg har fået et stærkt indtryk af, at det er kærlighed til og omsorg for det enkelte barn, der er drivkraften, og takket være faglokalerne kan man fremtidig give børnene en mere fyldig undervisning. Skoledirektøren sluttede med at overrække forstanderen en boggave.

Repræsentant Cato Simonsen takkede på forældrenes vegne for den nye skolefløj, og arkitekt Helge Andreasen, der har udarbejdet tegningerne til nybygningen, gav bl. a. udtryk for den opfattelse, at det, der bliver ofret af små skoler, senere kan spares på nervesanatorierne. Også arkitekten overrakte forstanderen en gave, inventar til sløjdsalen.

Kolding

**Brøndsejlsøller
Clnders
Kul**

BERRING & LARSEN %
Leverandør til de katolske Institutioner

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Peter From

KOLONIAL og DELIKATÆSSE

Domhusgade 27 . Telefon 3210

Leverandør til Sct. Hedvigs Klinik

H. Overbeck

Aut. Installatør

Jernbanegade . Tlf. 3555 fl. lin.
Lev. til Sct. Hedvigs Klinik

O. Andreasen & Th. P. Nielsen

Murermestre

»Solvang« Søndervang, Dreyersvej 7
Telefon 1923, 1924

Bruun & Kildehøj A/S

P. Bruun & H. Kildehøj

MURBRMESTRE OG ENTREPRENØRER

Udført arbejdet ved den nye skole

Tøndervej 93

Telefon 2402

V. FALTHER

Alt i Kolonial, Vin, Delli-
tesser, Tobakker og Cigarer

Hj. af Hollændervej og
Kongebrogade . Telefon 698

Tricotage, Garn, Smaating, køber De med fordel i

MACO

TELEFON 3226

Hjørnet af Teglgårdsvej,
og Domhusgade

Altid det bedste

Kolding Andelsmejeri

Telefon 153

Lev. til de katolske Institutioner

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7 . Tlf. 1951—1952

1. Kl. Okse, Kalve- og Svinekad
Konserver
Leverandør til Sct. Hedvig Klinik

*Bogladen
med
de
mange
Bøger ...*

Barkholts Boghandel

Tømrermestre

Brødrene Andersen

Munkedamvej

Telt. 281

Udfører Arbejdet ved den nye Skole

Esbjerg

**Vestjydsk Rør- &
Sanitetslager A/S**

Tlf. 1313 Esbjerg Tlf. 1919

K. J. Højland

aut. Vand- og Gasmester

Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708

Udf. Arbejdet for de katolske Inst.

E. Boysens Fiskehandel

Altid friske Varer

Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Esbjerg Andelsmejeri

Fineste Mejeriprodukter

Skolegade 39, Tlf. 144
Esbjerg

Viggo Christensen

Urmager, Optiker, Guldmed

Kongensgade 64, Telefon 829

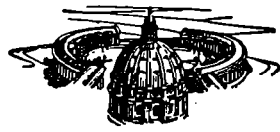
Lev. til Sct. Joseph Hospital

N. A. Frederiksen

Nørregade 65 . Tlf. 578

Kolonial . Mel

Lev. til Sct. Josefs Hospital

URBI ET ORBI

Radio Vaticana om „den glidende arbejdsuge“ i Tyskland

I forbindelse med den standende diskussion i Tyskland om den såkaldte »glidende arbejdsuge«, fremsatte Radio Vaticana en kommentar i sidste uge, og henviste med al ønskelig tydelighed til budet om søndagens helligholdelse. I dag tilstræber man imidlertid i vid udstrækning at erstatte det menneskelige livs love med den maskinelle produktion, udtalte speakeren.

Det er værd at lægge mærke til — udtalte Radio Vaticana — at det især er socialisterne, der i spørgsmålet om den glidende arbejdsuge går sammen med de producenter, der ikke er andet end manager'ne og kalkulatorer. Produktionen, levestandard og fremskridt hæves op til en slags afguder, som derpå stilles op i modsætning til de værdier, der repræsenteres af ånden, familien og de fri samfund.

»Det drejer sig om noget ganske andet end den billigere produktion. Industrivældets tyngde drager os stadig dybere og dybere ned i kollektivismens malstrøm.« (KNA).

Atomproblem-kongres i Rom

Det Katolske Institut for Socialvirke ved »Angelicum« i Rom foranstalter i dagene 21.—24. februar i år en kongres til drøftelse af de problemer, der står i forbindelse med atomvidenskaben. Følgende emner står på kongressens dagsorden: »De etiske værdier i forbindelse med udnyttelsen af atomenergien«, »Atomvidenskabens udvikling i Europa«, »Europæisk økonomi og atomenergi«, »Europæisk politik og anvendelsen af atomenergien«. Det første foredrag holdes af ærkebiskoppen af Genova, kardinal Siri. Sidste år afholdtes i Rom en tilsvarende studie-kongres til ære for Pius XII. (KNA).

Kinesisk biskop arresteret

Ifølge meddelelser, der er indløbet til Hong-Kong, er den katolske biskop af Yutzé, mgr. Antonius Yang Kuang C'hi OFM blevet arresteret af kommunister. Ligeledes menes generalvikaren for ærkebispedømmet Taiyüan, mgr. Johannes Bapt. Ho, at være blevet taget til fange. (KNA).

ning til at tro på, endsige tale om et under, udtaler administraturet, og der er derfor ingen grund til at tillægge tildragelsen nogen som helst religiøs betydning. (KNA).

Montan-unionens præsident hos Paven

Den Hellige Fader modtog fredag i sidste uge præsidenten for Montanunionens parlament, professor H. Furler, i privat audiens. Paven forhørte sig ved denne lejlighed indgående om den europæiske Montanunionens arbejde og gav på ny udtryk for sit håb om, at vejen til den fuldstændige europæiske integration måtte være åbnet. (KNA).

Abbé Pierre hjælper også i Japan

Enhver form for materiel hjælp er forgæves, dersom den ikke er båret af ægte, personlig næstekærlighed, udtalte de »hjemløses fader«, den kendte abbé Pierre, overfor belgiske journalister ved en pressekonference i Bruxelles i sidste uge. Abbé Pierre fortalte her bl. a., at det af ham grundlagte »Emmaus-broderskab« nu har 20 filialer i Frankrig, og at der endvidere er oprettet tilsvarende institutioner i Canada, Schweiz, Argentina, Brasilien, Uruguay og i Japan.

Abbé Pierre har oprettet et institut — IRAMM — der skal beskæftige sig med at undersøge og afhjælpe elendigheden i verden. Han håber med dette institut at kunne yde et bidrag til at komme sulten og nøden blandt menneskene til livs. (KNA).

Ingen mirakler i Eisenberg!

Det Apostoliske Administratur for det østrigske forbundsland Burgenland meddeler, at der som resultat af foretagne undersøgelser ikke er nogen som helst begrundelse for at tillægge de påståede tildragelser, der skal have fundet sted i Eisenberg i Østrig, nogen som helst religiøs betydning. Der er aldeles ingen grund til at mene, endsige at tro på, at der her skulle være sket et under.

Den lille flække Eisenberg i det sydlige Burgenland var sidste efterår skueplads for forskellige mærkelige tildragelser. I haven hos en bondefamilie ved navn Lex, viste der sig pludselig et sted, hvor græsset visnede hen i form af et kors. Et barn af familien, en seksårig pige, påstod endvidere, at Gudsmoder havde vist sig for hende. Også moderen fortalte om en Gudsmoder-åbenbaring. Rygterne om disse tildragelser bredte sig med lynets hast, og familien Lex's gård blev snart samlingssted for talrige besøgende.

Det Apostoliske Administratur foranstaltede en undersøgelse af forholdet, så snart man fik nys derom, og det er resultatet af denne undersøgelse, der nu foreligger. På grundlag af de foretagne undersøgelser er der imidlertid ikke den ringeste anledning

Fransk krigsfange i Tyskland - biskop i Sydhavet

Arbejderne i en kendt tysk tæppefabrik i Ruhrområdet har for første — og formentlig også for sidste — gang i den forløbne uge kunnet sætte deres navne under en fælles lykønskning til den tidligere kollegas — bispevielse! Sidste lørdag meddeltes bispevielsen til en fransk maristpater ved navn Martin i Lyon, og han vil derefter begive sig til sin ny residens et sted i det sydlige ocean.

Pater Martin var under krigen beskæftiget som fransk krigsfange sammen med en hel del andre franske og tyske krigsfanger i den nævnte fabrik. Han havde frivilligt meldt sig til krigsfangenskab for at kunne ledsage de franske krigsfanger til Tyskland og være sjælesørger for dem. Om dagen arbejdede han sammen med dem og om aftenen læste han så messe i fabrikkshallen. I 1944 blev han imidlertid arresteret af Gestapo, men straks efter krigens afslutning meldte han sig på ny og har opretholdt kontakten med sine tyske medbrødre og arbejderne.

Til sin bispevielse fik han iøvrigt sendende en gave fra Tyskland: et tæppe, vævet på hans tidligere arbejdssted. Arbejderne på fabrikk, der lærte ham at kende i den trange tid, udtaler om ham: »Han har gjort mere for os, end ord kan udtrykke.« (KNA).

En yderst farlig kædereaktion

(sluttet fra side 69)

gamle former næsten uløseligt forbundne med moralen. Så slutter de unge — forkert, men forståeligt — at moralen er lige så ubegrundet. De bryder også med den. De ser, at kirken forkynder denne moral. Altså bryder de også med kirken.

Heraf må vi slutte, at det for opdragerne er absolut nødvendigt at gøre sig fri for en sammenblanding af tidsbestemte former og eviggyldig moral. Der kan anføres nærmest paradisk lydende eksempler på, at f. eks. en lærerinde har tudet sine kvindelige elever øren fulde med fordømmelse af skibeklæder til piger. Ja, da hun var ung, ville hun have sat sig ud over omgangsformerne ved at iføre sig den slags. Nu opnår hun kun, at pigerne finder samtlige hendes formaninger (også de helt rigtige) bornerte og kun til at le ad. Andre tilfælde er ikke så paradiske og derfor endnu farligere.

Vi vil ikke gå yderligere i enkeltheder. Eksemplerne er lige til at plukke på erfaringernes mark. Og de er alvorlige.

Der skal meget til for at være en opdrager, som kun gør gavn.

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

17. FEBRUAR 1957

NR. 7

VATIKANET EKSKOMMUNICERER UNGARSK E KUISLINGER

Rom kræver nedlæggelse af uretmæssigt tilegnede gejstlige embeder

Vatikanets konciliumskongregation har i et dekret af 21. januar ekskommuniceret den ungarske cistercienserpater Richard Horvath på grund af ulydighed mod den kirkelige autoritet.

Efter hvad der forlyder i velunderrettede kredse har Horvath samarbejdet med kommunisterne og skal på egen hånd have søgt at fungere som mellemmand mellem den kommunistiske regering og den katolske kirke. Samtidig fordømmer dekretet endvidere alle andre quislinger, som uretmæssigt har tilegnet sig kirkelige embeder. Samtlige verdens- og ordenspræster, hvis udnævnelse til kirkelige embeder ikke er i overensstemmelse med de gældende bestemmelser og som derfor er blevet enten afsat eller suspenderet af de respektive biskopper, vil først kunne blive absolveret eller dispenseret i det øjeblik de betingelsesløst har opgivet deres embeder og underkastet sig den kirkelige autoritet.

Verdenspræster fra andre diocæser skal ifølge dekretet uden tøven vende tilbage til deres egne diocæser og ordenspræster ligeledes omgående forlade det diocæse, hvor de måtte have overtaget et dem ikke tilhørende embede. Vatikanet understreger, at de pågældende præster i Budapest og andre bispesæder ikke må beklæde hverken poster indenfor den kirkelige forvaltning eller kanonikater eller poster ved domkirker, seminarier eller sogne. Sådanne embeder vil fremtidig kunne besættes med billigelse fra den Hellige Stol. Skulle disse gejstlige vægre sig ved at nedlægge deres embeder, rammes de — udtaler dekretet — automatisk af den Hellige Stols ekskommunikation (KNA).

Færre ægteskaber i Frankrig

Ifølge beretninger fra det statistiske departement i Frankrig havde Frankrig ved udgangen af 1956 43.787.000 indbyggere ialt mod 43.441.000 året i forvejen.

I 1956 fandt der 795.000 fødsler og 535.000 dødsfald sted. I samme tidsrum oversteg indvandringen udvandringen med 86.000 personer.

Antallet af ægteskaber gik tilbage med 20.000 (295.000 i 1956 mod 315.000 i 1955) og fødsler med 7.000 (795.000 mod 802.000) (KNA).

Østrigsk harme over italiensk overgreb på katolsk bladmand i Sydtyrol

Arrestationen af det katolske Sydtyroler-dagblad »Dolomiten«s ansvarshavende redaktør, dr. Friedel Volgger, i Bolzano, har vakt stor harme i Tyske og selvfølgelig ikke mindst i østrigske katolske journalistkredse. Det betragtes som pure opspind, at dr. Volgger således som det meddeles i den italienske presse — skulle have nogen- somhelst forbindelse med sprængstof-attentaterne i Sydtyrol.

Dr. Volgger havde overtaget ledelsen af »Dolomiten« i Bolzano efter den tidligere mangeårige redaktør, kanonikus Gampers død sidste år. Ligesom Gampers har han kæmpet energisk mod de nationalsocialistiske og fascistiske forsøg på at fortrænge sydtyrolerne. Af denne grund blev han bragt i koncentrationslejr af nazisterne. Efter krigen har Volgger bl. a. været delegeret for Sydtyrol i det italienske parlament (KNA).

INFLATION OG UMORAL

Suez og Jordan

Ungarns bøn

En moderne
storstadsapostel

Ingen sejrherre
i en atomkrig

Ungarns biskopper takker udlandet for ydet hjælp

Flere af ungarerne i Danmark
ønsker at forblive her i landet

Den ungarske bispekonference har på sit sidste møde indgående beskæftiget sig med de hjælpeforsendelser, der er indgået til Ungarn og har udtrykt sin tak for den stillede hjælp, der er ydet landet gennem Caritas-forsendelserne. Bispekonferencen har endvidere meddelt, at fordelingen af Caritas-gaverne er sket gennem den ungarske Actis Catholica i de enkelte diocæser, og man har dermed en garanti for, at der er foretaget en tilfredsbringende og upartisk fordeling.

Præsidenten for Dansk Røde Kors, professor Louis le Maire, gav fornylig meddelelse om, at organisationerne under Dansk Flygtningehjælp — deriblandt »Caritas Danmark« — har gennemført en fuldstændig koordination af deres indsamlingsarbejde i den hensigt at yde den største og mest effektive hjælp til de nødlidende i Ungarn, til de ungarske flygtninge i østrigske lejre og til de ungarere, som er bragt her i landet.

Der befinder sig i øjeblikket ca. 1.000 ungarske flygtninge her i landet, hvoraf en del — ca. 300 — allerede har fået beskæftigelse i forskellige virksomheder.

Pastor Knud Ballin oplyser — iflg. »Berlingske Tidende« — at 674 flygtninge har udtrykt ønske om at komme videre herfra f. eks. til USA, Canada eller Australien. Det har imidlertid forholdsvis lange udsigter, for de oversøiske lande er i første omgang indstillet på at hjælpe nogle af de 80.000 flygtninge, der endnu befinder sig i østrigske lejre. Det var i øvrigt mærkbart, at flygtningene er ved at få tillid til det danske folk, og at mange af dem synes tilbøjelige til at opgive planerne om udvandring.

Samtlige protestantiske og katolske præster i landet er blevet opfordret til at hjælpe flygtningene til rette, efterhånden som de kommer ud i samfundet.

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Voksllys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

G. Garth-Grüner

Landeretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

KB&K

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Fr. Bührmann & Sønner

Pensel- og Børstefabrik

Gormsgade 8-10-12 . København L

Tlf. Tege 573 . 574

Holbæk

Reserveret

Reserveret

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Vestergades Maskinværksted

Rasmussen & Nielsen

Telefon 1039

Kolonial

Viktualie

Manufaktur

Isenkram

- billigst med det bedste

Holbæk Brøgløse

Telefon 10

Leverandør til Sct. Elisabeth Hospital

Holbæk Mejeri A-S

Algade 54 - Telefon 65

Leverandør til Hospitalet

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER

Smedelundgade 1 . Telf. 138

Leverandør til de katolske Institutioner

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kræft

Algade . Telefon 363

Lev. til den katolske Menighed

INFLATION OG UMORAL

Kronens værdi er i det sidste årti raslet nedad med rivende hast og fra tid til anden dukker inflationens dystre spøgelse op i erfarne finansfolks taler, omend man i dag snakker mindre derom og på den måde lidt efter lidt affinder sig med tanken. Indextallet viser det faktiske prisniveaus bevægelser, og pengenes købekraft har aftaget i forhold hertil. Det er meget galt herhjemme, men det er også galt andre steder — det sidste turde dog være en dårlig trøst. Til syvende og sidst kan følgerne spores overalt, og en svensk arbejder har for nylig meget karakteristisk udtalt: Det er mærkeligt, for jo bedre det går for os rent økonomisk, desto dårligere bliver alting. Det mangler jo så afgjort ikke på heroligende røster, som siger, at det hele ikke er så slemt, eftersom pengeværdiens forringelse sker langsomt og kun til et vist punkt. Lad gå, men tilbage er dog en reel inflation og denne er i grunden svindel og aldeles ikke ufarlig. I virkeligheden er den nemlig meget værre, idet den er jordbunden for uretfærdighed, umoral og social ødelæggelse.

Forringelse af pengenes værdi — også i mindre format — virker nemlig som *social uretfærdighed* mod alle, der ikke ejer faste værdier, men er henviset til deres daglige indkomst. De sætter en del af det, der ydes dem, til — til dem, der ejer værdierne, kapitalen eller varerne, eller til staten. Arbejderne får som regel ret hurtig ækvivalens herfor gennem lønforhøjelse, medens andre — og da især tjenestemandene — ikke får det eller måske først længe efter, og da kun delvis. Allerværst rammer det imidlertid dem, der skal leve af en lille rente. Den uafvendelige følge af pengenes forringelse fører nemlig over hele linien til, at de pengestærke og mægtige udbytter de penge.

Men en anden og endnu værre følgesvend i inflationens fodspor er *nedgangen i forretningsmoralen*. Der, hvor pengeværdien falder, der griber den såkaldte skyldnermoral om sig, hvorved forstås, at man gør sig mindre skrupler over at *stifte gæld*, eftersom der senere vil blive mindre af værdi at tilbagebetale end man har modtaget, da man åbnede kreditten (selvom der svares en relativ stor rente). Det er faktisk en art begunstiggelse af bedragermoralen, man gør attentat mod retskaffenheden. Og indenfor produktionen og handelen bevirker inflationen en anden fristelse, nemlig at tilbyde ringere kvalitet til gamle priser, hvorved køberen føres bag lyset, i særdeleshed når det drejer sig om sådanne varer, hvis afsetning på forhånd er mindre sikker og som man viger tilbage for at købe, når prisforhøjelsen sætter ind. Det er da til syvende og sidst forbrugeren, der sidder med smerten. Forringelsen af pengenes værdi rammer med andre ord i første række dem, der har været sparsommelige og sat småskillinger hen

eller har tegnet små livrenter for senere at skulle leve deraf. Resultatet bliver, at sparelysten — lystnen til at lægge lidt op til ens gamle dage og til at samle sig en smule formue til det ene eller andet, det være sig børns uddannelse eller ens »gamle dage« — så ganske afgjort hemmes. Man driver ligefrem sparelysten ud af mennesket. Og i stedet rykker ødselheden ind, man kommer lettere over betænknelighederne ved at købe (ikke strengt nødvendige) ting, som man aldrig i sin vildeste fantasi ville have anskaffet, såfremt opsparingen havde bevaret sin gode gamle værdi og hensigt. Enhver skal have en knallert eller en »vogn«, den være sig stor eller lille, alt eftersom hvor stor en gæld man vover at binde an med, og fortsætter dette men-

tale skred, ja, så medfører det simpelthen, at mange menneskers moral svækkes og deres materialistiske målestok for hvad man kan og ikke kan, bør og ikke bør, forringes. Og så er den skade, der forvoldes på sjælen, til syvende og sidst endda langt større end den rent økonomiske.

Men det mest katastrofale resultat af hele denne udvikling — det man tænker mindst på — det er, at inflationen fører direkte til kollektivistisk socialisme og dermed lige i armene på den totalitære stat. Det siger sig selv, når man grundigt overvejer, hvad der lige er sagt om forretningsmoral og sparsommelighed. Faren herved er nemlig den, at forsørgelsespligten — efterhånden som pengene mister deres værdi — automatisk væltet over på det offentlige. Alle vil have uden at yde noget — »socialkontor-mentaliteten« — »jeg har krav på dit og dat« — bliver den fremherskende. Og dermed udhules ganske langsomt men sikkert den sociale orden, der bygger på frihed og samfundssind, på ejendom og selvbestemmelsesret, og en skønne dag knuser en diktators næve den sidste rest af personlighed. Og er der måske nogen, der — efter alt, hvad vor generation har oplevet og gennemlevet, vil vove at påstå, at man ikke må have opmærksomheden henledt på udviklingen i denne retning, lige fra første færd af?

At bibevare en stabil økonomi er nemlig en af de allervigtigste forudsætninger for en sund økonomisk, social og kulturel udvikling.

Katolsk Ugeblad

Også et skoleproblem

De fleste læsere er vel på dette tidspunkt lidt trætte af skoledebat. De synspunkter, der er kommet frem, dels i folketinget, dels på lærerorganisationernes møder, er velkendte. Nu finder man velsagtens en udvej, som er nogenlunde acceptabel, både for folketingsflertallet og for lærerne. I hvert fald kan man regne med, at en afgørelse falder inden længe.

Når nu denne afgørelse er faldet, bliver det nødvendigt at se på den eksisterende lovgivning angående de forskellige typer af privatskoler for at bringe reglerne for disse i samklang med nyordningen af den offentlige skole. Ved den lejlighed er det, at vi fra katolsk side gerne vil anfælde et ønske til velvillig overvejelse.

I øjeblikket skelner loven mellem private »friskoler« og private »mellem- og realskoler«. Hvad den første type angår kan der opnås et vist statslån til opførelse af skolebygning; den kan få tilskud i forhold til sit samlede børnetal osv. Den anden type må selv finde pengene til hele byggesummen, og den får ikke tilskud til sin eventuelle underskole. Vil man have begge skoleaf-

delinger, må det være med særskilte ledelser, særskilt økonomi m. m.

Disse regler har deres forklaring i »historiske« forhold, som i sin tid var rimelige, men næppe længere er det. Det er efterhånden så stor en del af vore skolebørn, som går eksamensvejen, at det mange steder er vanskeligt at drive en »friskole« uden eksamensmuligheder, fordi forældrene tidligt bestemmer sig og nødigt ser deres børn skifte skole. Som en selvfølge har da også enhver kommunal skole både eksamensklasser og »frimellem« klasser.

Men for vore små skoler er det umuligt at oprette og drive eksamensklasser efter de nugældende regler. Det vil sige, at de har stadig vanskeligere ved at fastholde det bedst begavede elevklientel.

Vort ønske, som vi skal komme tilbage til og give en yderligere kommentar til, går simpelthen ud på, at der fra det offentlige stilles ethvert pædagogisk begrundet krav til os, når vi gerne vil udbygge vore friskoler med eksamensklasser, men at det, man kalder barneskolen (underskole og mellem-skole), og som inden for det offentlige skolevæsen udgør en enhed, også må være en enhed i den private skole med en tilskudsberegning, som ikke gør det økonomisk uoverkommeligt at have eksamensklasser, hvis iøvrigt børnetallet i disse ligger over et vist rimeligt minimum.

Suez og Jordan

Det er ikke første gang, at Suez og Jordan er skueplads for store begivenheder, hvis rækkevidde er alt andet end overskuelig. Omkring år 1200 før Kristus stod Israels folk på dets vandring fra fangenskabet i Ægypten på ny ved bredden af Jordan for efter en ørkenvandring på 38 år at overskride den flod, der skilte dem fra det forjættede land. I begejstrede vendinger skilddrers Josvas bog det store under ved Jordan: Der var just stærkt højvande i Jordan, men da præsterne med Pagtes Ark trådte ud i floden, blev vandet, der kom nordfra, stående og optårnede sig som et bjerg, medens det, som var nedenfor dem, flød ud i det døde hav. Og derpå drog alle tørskede gennem flodsengen. Men på den anden side var højdedragene yndefulde som springende lam, og under basunernes klang indtog israeliterne da palmestaden Jeriko medsamte hele Kanaans land, det historiske sted, hvor frelsen skulle ske fyldest.

*

I dag skrives der atter historie ved Jordans bred. I Palæstina er der skabt en ny stat: Israel, men denne gang skete »erobringen« ikke via Jordan, men tværtimod fra modsat side: over Middelhavet. Kaster man et blik på kortet, ser man tydeligt, hvordan det ny Israel grupperer sig langs Middelhavskysten. Denne gang ledsagedes »indtagelsen« af det forjættede land ikke af undere, men desværre har den ny statsdannelse ej heller så fast fodfæste.

Israel kan nemlig ikke leve uden Jordan: der skal kunstig vanding til for at gøre det afsvedne og udtørrede land frugtbart. Det er derfor forståeligt, at israel'erne forsøger at lede Jordandvandet op i Galilæas bjerge, men nabostaterne, der holder Israel fast som i en skruestik, truer med krig: Libanon i nord, Syrien og Jordanien i øst og Ægypten i syd. Uoverensstemmelserne med Ægypten begyndte i november 1956, og vil mon de arabiske folk — et efter et — lade sig udskille — det ville være højt spil, der kunne blive til en frygtelig trussel mod verdensfreden. Eller er »Israels frelse« inde? Skulle de gamle undere ved Jordan på ny ske fyldest, for at »det udvalgte folk« kunne finde vej ind i den ny pagts rige — som apostlen Paulus skriver: »Forhærdelsen er kommet over en del af Israel, indtil hedningerne som helhed er gået ind. Derefter vil hele Israel blive frelst.«

*

Der skrives storpolitik i Det nære Østen i dag. Den krigerske udvikling omkring Suez har for en stund stillet uoverensstemmelserne mellem de kristne i Ægypten og den ægyptiske regering med hensyn til missionsskolerne i skyggen. Kort før konflikten udbrød havde man opnået en vis enighed, idet regeringen til en vis grad var kommet de katolske skoleønsker en smule i møde, medens skolerne til gengæld tillod undervisning i Kor-

nen. Ganske vist havde det ægyptiske undervisningsministerium stillet sine krav, men det var dog sket i en form, der ikke var uantagelige for de kristne skoler. Langt større rækkevidde må der imidlertid tillægges den lov, der blev vedtaget for nylig og som går ud på, at alle foreninger skal opløses. Lovten giver adgang til at kontrollere alle finansielle midler — ikke mindst de caritative institutioners — og med kontrollen over finanserne følger uvægerligt også en kontrol med de kristne kirkers virksomhed i det hele taget.

Søndag Septuagesima

17. februar 1957

DE PROFUNDIS

Hvor ville det dog være dejligt, om alt her i tilværelsen »gik op«, ligesom tilfældet er med den lille tabel, om alt passede sammen som i en harmonisk mosaik. Man lover os et »fredens århundrede«, når bare vi er rede til at kæmpe for det, men omvendt synes også solen, blomsterne og så mange andre fristelser og glæder at lokke os hernede i denne jammerdal. Hvad skal man så egentlig tro på? Er den moderne optimisme — der fører hver enkelt af os til endestationen »lykken« — da overhovedet forenelig med den kristne mening om uafvendelig jordisk elendighed og lidelse og synd? Tjener vi i virkeligheden ikke to herrer, når vi septuagesima-søndag påny ser op »fra det dybe«, fra al jordens afgrundsdybe elendighed skuer opad og ligesom hylder den store liturgiske cyklus, men samtidig — og det næsten i selvsamme åndedrag — af al evne slæber for at gøre denne jordens jammerdal beboelig, bekvem, ja, måske endda luksuriøs og udstyre den med alle mulige raffinementer såsom ny tæpper på gulvene og køleskab til søndagsfrokostpilsnerne? Hvad er det egentlig, der sker? Er hele vor kristendom da ikke andet end en kulørt plakat, der reklamerer med for-faste og faste, der prædiker afholdenhed, bodfærdighed, barmhjertighed, men som i praksis ikke engang er i stand til at give afkald på en eneste »lusset« cigaret? Og så er det, at de kloge kommer og fortæller en, at det slet ikke betyder noget. Mennesket af idag trænger til opstramning, til adspredelse, der er såmænd besværligheder nok, alene det at ville »spørge sig« ved f. eks. at give afkald på en cigaret i ny og næ, det er løst, det tjener ikke noget formål, ja, hvem ved om det måske ikke er direkte skadeligt. Man skal bare ikke tage dette her med »de profundis« og »fra det dybe råber jeg til dig, Herre« så højtideligt. Og i virkeligheden er det meget mere kristent at tage kampen op med denne vor verdens elendighed med bare næver, maskiner og sund fornuft. Det batter meget mere end bøn og faste.

Alle disse sirenetoner er velkendte. Men ikke desto mindre er fakta, at det: frivilligt at give afkald på noget — det være sig nydelse eller forlystelse — det kender man så at sige ikke mere til i denne verden, der udelukkende er indstillet på at skulle have noget. Og er der et menneske, der f. eks. søger at bringe bare en smule af dette ud i hverdagen, ja, da virker han - eller hun - som en hund i et spil kegler, for slet ikke at sige, at den pågældende af den »oplyste« verden betragtes som noget af en idiot — tænk at ville gøre noget for en anden, uden at få noget for det. Og så er det rigtigt, at set med disse øjne betyder det at give afkald på en cigaret overhovedet ikke andet end noget pjank. Men ikke desto mindre er det at give afkald en af hjørnesteinene i forløsningens fundament. Men i en fuldendt verden som vor, hvor produktion og nydelse er den gængse norm, der behøver man ikke mere at blive forløst!

Sjælen dør — magten tager til på jorden, den brutale ligegyldighed og egoisme breder sig mere og mere, mennesket er efterhånden ikke andet end en slags Hollerith-maskine, der bare bogfører tilværelsen på hulkort, men ellers ikke har nogen videre interesse. Alt dette lader sig ikke ændre ved forordninger eller sindigt udspekulerede systemer, men udelukkende gennem det, man kalder sjælens pleje. Hvis den ikke skal dø, må den have næring. Alt, hvad der er stort og ædelt, er runden af overvindelsens styrke, og den babyloniske jammerdal, hvor masken og løgnen regerer, truer spøgelsesagtigt ude i horisonten, dersom vi helt glemmer, at vort mål er det evige Jerusalem, byen på bjerget, og ikke tallenes, kalkulations og den kolde beregnings verden. Lad os bevare det åndelige reservat og med eftertanke bede det gamle »De profundis« — det er nemlig den eneste garanti vi har for, at vi ikke en skønne dag står lige på afgrunden rand.

Sognepræsten.

NOTER

Katolsk

radiogudstjeneste

Søndag den 17. februar kl. 14,00 sender statsradiofonien katolsk radiogudstjeneste fra Sct. Mariæ kirke i Ålborg. — Celebrant og prædikant er pastor Olaf Magnussen, Randers.

Man må nu afvente og se, i hvor vid udstrækning regeringen agter at gøre brug af denne lov. I øjeblikket er den

indrepolitiske situation i Ægypten jo fuldstændig uoverskuelig, og det er vel tvivlsomt, om regeringen netop i øjeblikket vil lade det komme til et yderligere spændt forhold mellem den og de henimod to millioner indfødte kristne. Tværtimod synes regeringen i øjeblikket at gøre alt for at styrke den nationale enhed i landet; således har propaganda-ministeriet netop iværksat en plakatkampagne under mottoet: »Religionen er Guds, men fædrelandet alles«, og på plakaten ses kirketårne og minareter side om side.

Hvor vidt denne politik er varig, det vil den nærmeste udvikling vise, og om den bæres oppe af ærlige følelser, det er et andet spørgsmål. Der er ikke mange tegn, der tyder på, at regeringen og de store muhammedanske koncerner er til sinds at ville opgøre deres diskriminerende personalepolitik over for de indfødte kristne.

Også i Syrien er situationen uoverskuelig. Den stadig voksende sovjet-

russiske indflydelse i Syrien må ganske uvægerligt før eller senere give sig konkrete udslag i landets indre politik. Der eksisterer nemlig i Syrien — i modsætning til f. eks. Ægypten — både et stærkt socialistisk og meget velorganiseret og tillige indflydelsesrigt kommunistisk parti. Og dermed består der til stadighed en fare for, at socialisterne og kommunisterne, der arbejder sammen i Syrien, på et givet tidspunkt vil gøre forsøg på — med sovjetrussisk støtte — at tilrive sig magten. Og at en udvikling i den retning vil være skæbnsvanger for de kristne af alle konfessioner, det er der vel næppe tvivl om.

Den stærke anti-franske bevægelse i Syrien rammer i første række den kristne befolkning, idet missionsinstitutterne, der hovedsageligt tager sig af de indfødte kristne, overvejende er på franske hænder. Under en proteststrejke for nylig i Aleppo i anledning af arrestationen af algierske rebellanførere, blev der sat ild på tre franske skoler, af hvilke de to ledes af franske ordenssøstre.

En eventuel likvidering af franske institutioner i Syrien — hvilket ligger inden for mulighedernes grænser på grund af de øjeblikkelige antifranske tendenser — vil være skæbnsvanger for de kristne menigheder i Syrien, hvor man så godt som slet ikke disponerer over »indfødte« institutioner.

Også i Jordanien er de katolske skoler, der for største partens vedkommende ledes af missionsinstitutter, alvorligt i farezonen. Der foreligger i øjeblikket forslag til revision af skoleloven af 1954, og den jordanske regering tilsigter hermed så åbenbart at sikre sig frem for alt kontrol med såvel undervisningsplanerne som selve undervisningsmaterialet. Det ny lovforslag forudser ydermere for privat-skolerne vedkommende en sondring mellem »nationale« og »fremmede« skoler. For de sidstnævntes vedkommende skal indmeldelserne kontrolleres af det jordanske undervisningsministerium, og for fremtiden må såvel forvaltningsposter som lærerstillinger besættes med jordaniere.

De katolske skoler disponerer ganske vist over et ikke ubetydeligt antal indfødte lærerkræfter, men da der hersker en almen mangel på lærere i landet, vil lovens vedtagelse være ensbetydende med, at næsten alle de katolske skoler og formentlig også største parten af de protestantiske skoler må indstille undervisningen. Det er imidlertid også ganske givet hensigten med den ny skolelov at ville komme de katolske skoler til livs.

Jordan er den eneste nævneværdige vandåre i Palæstina, afgørende i et og alt for landets frugtbarhed. Et blik på kortet viser tydeligt, at jøderne i den ny stat Israel kun har adgang til Jordan i Galilæa — nord og syd for Genesareth sø, og det er herfra, at de har til hensigt at lede vandet henholdsvis ud over Galilæa samt — gennem et vældigt kanal anlæg — helt ned til Negev-ørkenen, syd for Jerusalem. (Den på kortet ikke navngivne by øst for Jerusalem ved Jordan er Jeriko).

Via dolorosa med Ecce Homo buen, et af de mest søgte »hellige steder« i Jerusalem

Der har også i den seneste tid vist sig alvorlige hindringer med hensyn til den »fri adgang til de hellige steder«, som UNO rejste krav om i 1947 og som i hvert fald for de kristnes vedkommende har været mere eller mindre respekteret hidindtil. Således blev de engelske, franske, australske og new-zealandske konsulater — der alle har bopæl i den israelske del af Jerusalem — sidste år forment deltagelse i den traditionelle julevalfart til Bethlehem. Størsteparten af corps diplomatique i Jerusalem nægtede derfor som protest at deltage i pilgrimsfærden, der ellers er blevet til en tradition for de derværende udenlandske konsulater og i øvrigt har været gennemført hvert år lige siden 1918.

Der eksisterer de facto intet som helst forlig endside nogen overenskomst om den så ofte diskuterede »fri adgang« til de såkaldte hellige steder. Ganske vist har både Israels og Jordaniens regeringer principielt forpligtet sig til ikke at nægte adgang, men der er ikke truffet nogen almindelig overenskomst i spørgsmålet. Jerusalems internationalisering skulle ikke blot sikre de hellige steder beskyttelse, men tillige også den fri adgang dertil, men både den israelske og den jordanske regering har som bekendt afvist UN's beslutning om Jerusalems internationalisering. Hidindtil har kun Israel erklæret sig rede til at ville udarbejde en international statut for de hellige steder, men dette tilbud har de Forenede Nationer ikke ment at kunne acceptere, idet en anerkendelse af en statut af den art ville kunne præjudicere den endelige løsning, som internationaliseringsbeslutningen forudser.

C. D.

En moderne storstads-apostel

P. Rupert Mayer S. J.

En af de skikkelser, hvis navn og virke for stedse vil være knyttet til mindet om det tredje riges rædselsår, er Münchens »Männerapostel« — min over-apostel«, kaldte Kardinal Faulhaber ham engang — pater Rupert Mayer S. J. Hans grav i krypten i »Münchener Bürgersaal« er hver dag året rundt målet for et overvældende antal mennesker, hovedsageligt mænd, der kommer for at bede og for at give udtryk for deres kærlighed til ham og deres tillid til hans forbøn ved at bringe blomster og levende lys.

Pater Rupert Mayer blev født i Stuttgart. Han var 36 år, da kardinal Bettinger kaldte ham til München og betroede ham omsorgen for byens mandlige og kvindelige arbejdere og tjenestefolk. Kardinalen kunne umuligt have truffet et bedre valg. Pater Mayer blev midtpunktet i en kreds af katolske mænd og kvinder, der trofast sluttede op om ham. I 25 år stod han med sin hjertensgodhed og kærlighed, sit offersind og sin trofasthed som den faste klippe midt i marxismens og kommunismens frådende hav.

Da den første verdenskrig sluttede, havde pater Mayer ligget på hospitalet i næsten to år. Han havde gjort tjeneste som feltpræst ved en bayersk hær-afdeling i Rumænien, og her var hans ene ben blevet knust ved en granat-eksplosion, mens han var ude hos sine soldater i den forreste kamplinie.

Så snart han var nogenlunde rask, satte hans overordnede ham til at lede Münchens Mariakongregation for mænd. Denne opgave gjorde pater

Mayer kendt som mændenes apostel, langt ud over hans rent umiddelbare

P. Rupert Mayer — fra »forbryderalbummet« i Landsberg

virkekreds. Hans jævne, men kraftige taler, hans hjertelige tagen del i alle sine »børns« vanskeligheder, hans utrættelige hjælpsomhed vandt mændenes hjerter for ham, og større og større blev de skarer, der samledes om ham. Som ægte folkeprædikant talte han hver eneste aften til hundreder af mænd — snart i det ene, snart i det andet sogn i München og dens omegn. Kristi kærlighed førte ham og skænkede ham, der legemligt var meget svag, en arbejdsevne, som sprængte alle naturlige grænser. Da man i 1925 begyndte at fejre tidlige søn- og heligdagsmesser på banegården for dem, der skulle på udflygt, holdt pater Mayer hver søndag de to første messer — med prædiken! — kl. 3 og kl. 4.

Det kunne naturligvis ikke undgås, at en personlighed som pater Mayer, der ovede en så stor og vidtspændende indflydelse, før eller senere fik et

Dagen igennem går der en stadig strøm af mennesker til hans grav i »Bürgersaal« i München

Ingen sejrherre i en atomkrig -

Alvorlige videnskabsmænd hævder i dag — og man har ingen grund til at betvivle deres argumenter — at atom-bomben ikke er årsag til, at det enten er for varmt eller for koldt, eller at det regner for lidt eller for meget. Det er — siger de — ren og skær snak. Thi sammenlignet med de kræfter, som former vejrliget, er en atomeksplosion kun som en tændstikflamme imod en højovn. I øjeblikket indebærer atomforsøgene ikke, i hvert fald ikke foreløbig, nogen fare for menneskeheden. Men skulle det vise sig umuligt fremover at nå til en effektiv international kontrol med udnyttelsen af atomværdien, så vil den samlede menneskehed så ganske givet være truet af en langt farligere og uhyggelig død.

Disse udtalelser fremsatte professor, dr. Felix Marinx for ganske nylig på det Katolske Akademi i Wien. Alle ioniserende strålinger, altså også de, der opstår ved atomspaltning, har imidlertid væsentlige biologiske virkninger. Og om de helbreder eller dræber, det er afhængigt af, i hvor store doser de bruges: radioaktiv bestråling kan helbrede kræft, men kan også ødelægge de menneskelige væv. Men under en vis grænse er radioaktivitet ikke skadelig. Denne grænse må ikke overskrides ved fredelig udnyttelse af atomenergien.

Imidlertid har de radioaktive strå-

ler en langt farligere egenskab end den ydre virkning på organismen: de kan udløse forandringer, såkaldte mutationer, i cellernes arveegenskaben. Såfremt kincellerne udsættes for bestråling, bliver disse hovedsageligt sygelige forandringer i organismen overført på efterkommerne. Selv den ringeste dosis radioaktiv bestråling kan udløse mutationer. Og hvor kraftig virkningen bliver, er afhængig af, hvor megen bestråling et menneske har fået i livets løb.

Slutningen ud fra disse kendsgerninger er ganske klar og simpel: såfremt mange mennesker eller en hel befolkning, eller et helt kontinent bliver udsat for stærk bestråling, vil disse menneskers efterkommere eventuelt komme til verden med sygelige symptomer, enten som krøblinge eller kretinere.

For øjeblikket er der imidlertid ingen fare på færde, end ikke selv om mange sensationsmagere mener at vide »bedre besked«, erklærer professor Marinx. Men skulle det komme til en atomkrig, er det ganske givet, at atom-bombeeksplosioner i stort antal ikke blot vil foranledige umiddelbare sundhedsfarlige beskadigelser, men tillige også vil kunne få skæbnesvangre følger for de overlevendes arvelige anlæg og dermed for det følgende slægtled.

sammenstød med Hitler-styret. Den 28. maj 1937 blev pater Mayer første gang arresteret af Gestapo og sad trods de kirkelige myndigheders protest fængslet i juni og juli. Den 22. juli kom han for en særdomstol.

Anklagens udgangspunkt var ti af hans prædikener fra den seneste tid, hvori han uforfærdet havde forsvaret den stærkt truede konfessionelle skole og var draget kraftigt til felts mod avisernes beretninger om skinprocesserne mod katolske gejstlige og ordensfolk, der anklagedes for usædelighed.

Roligt og kraftigt fremførte pater Mayer sine anskuelse i retssalen. Skønt dommeren tilkendte ham ret til

at forsvare den kristne lære, den katolske skole og katolsk litterær virksomhed, samt religionsundervisningen til de voksne medlemmer af Mariakongregationerne, blev pater Mayer dømt til at opgive sin gerning som prædikant og fik desuden en — dog betinget dom på 6 måneders fængsel for ved sine prædikener »gentagne gange at have forstyrret den offentlige ro«.

Juledag 1937 og nytårsdag 1938 stod han imidlertid atter på prædikestolen i St. Michaels kirke. Dette medførte, at han nu kom til at sidde 6 måneder i statsfængslet i Landsberg, og da han igen blev løsladt, blev forbudet mod at prædike opretholdt.

Efter et rekreationsophold kunne pater Mayer nu i et års tid, indtil efteråret 39, hellige sig sin gerning blandt mændene, formidle pengehjælp og anden understøttelse, skaffe arbejde o.s.v. som før, og af de 70.000 kort, som Münchens caritaskartotek rummede den gang, bar så godt som hvert tredje en påtegning om, at den pågældende havde været i kontakt med pater Mayer.

Da banegårdsmesserne måtte holde op på grund af nationalsocialistiske chikanerier, begyndte pater Mayer at fejre en midnatsmesse hver første fredag i måneden i hertug Karl Theodor-hospitalets kirke; og da offentlige religiøse møder og foredrag var forbudt, fandt han på den udvej at tale, undervise og forklare i mange små private kredse.

I efteråret 1939 blev pater Mayer så påny taget af Gestapo, fordi han un-

der en razzia nægtede at opgive navnene på dem, der havde besøgt ham i hans værelse. Fra fængslet i München førtes han til koncentrationslejren Sachsenhausen, og de omtrent otte måneder, han tilbragte der, var en fortsat kæde af lidelser. Hans tilstand gav imidlertid anledning til ængstelse og i august 1940 bragte gestapo ham så til benediktinerabbediet Ettal, hvor han skulle blive, — fri, men alligevel under bevogtning. Efter amerikanernes indmarch vendte pater Mayer naturligtvis straks tilbage til St. Michael i München, og på trefoldighedsfesten talte han for første gang igen for sine mænd, i st. Ludwigs kirke, den eneste nogenlunde uskadede kirke. Men det blev kun kort tid, han fik lov til at blive hos dem. På alle helgens dag blev han ramt af et slagtilfælde, stående foran alteret. Hans sidste ord, før han døde, var: »Herren — Herren ...«

Men pater Mayer har alligevel ikke forladt sin by. De utallige beretninger om bønnehørelse i al slags nød og trængsel viser, at han i himlen fortsætter sit utrættelige apostolat blandt fattige, lidende og vildfarende mennesker; og hans mænd tyer til ham som altid før.

Beretninger fra München går ud på, at mellem 5000 og 6000 mennesker daglig aflægger besøg ved hans grav, og adskillige bønnehørelser tilskrives denne helgenagtige skikkelses forbøn. Det kan derfor ikke forbyse os, at kirken har taget skridt til at beatificere en person, der har vor tid så meget at sige som p. Rupert Mayer S.J., vor moderne tids storstadsapostel.

I korte træk —

Den Hellige Fader modtog i foregående uge den national-kinesiske udenrigsminister Georg K. C. Yeh i privat audiens. Udenrigsministeren var ledsaget af den national-kinesiske regerings overordentlige gesandt og befuldmægtigede minister, Chéou-Hang. Audiensen fandt sted i Pavens privatbibliotek og varede et kvarterstid (KNA).

Et antal katolske journalister fra Polen har anmeldt deres deltagelse i den forestående katolske verdenspressekongres i Wien. Anmeldelsen må betragtes som et udtryk for hvor stor interessen i Polen er for at komme i kontakt med kolleger fra den katolske presse i den øvrige verden (KNA).

Pater Gustav Grauvogel S.J. er afgået ved døden i jesuitternes kollegium i Godesberg, 73 år gammel. Pater Grauvogel var en af de mest betydelige ungdomsopdragere i årene efter første verdenskrig, og efter ham kaldes de unge katolikker i »Neudeutschland«-sammenslutningen ofte i folkmunde »die Grauvogel« (KNA).

Den Hellige Fader har modtaget den nyviede afrikanske biskop, mgr. Gantin, i audiens. Mgr. Gantin, der blev bispeviet kort før jul i Rom, er den 17. indfødte biskop i Afrika (KNA).

Faderen til hyrdebørnene Jacinta og Francisco Marto, som i 1917 var vidne til Gudsmoderåbenbaringerne i Fatima, er død for nylig i Fatima, 83 år gammel (KNA).

UNGARNS BØN

„Jeg tror på Ungarns genopstandelse“

Den begynder med en trosbekendelse og slutter med et udtryk for en urokkelig tro på Ungarns genopstandelse. Den består kun af fire sætninger, men er intet mindre end en fire-dobbelt bekendelse, der så at sige rummer hele den ungarske sjæl. Den er beseglet med offerdød, gennemvædet af blod og tårer — men disse strømme af blod og tårer har ikke formået at udviske den, den er ikke druknet i en tusindfoldig offerdød, den er stadig på tusinder af unge bekenderes læber i deres livs sidste minutter. Tyranni og had mod Gud har ikke formået at standse den, den har end ikke givet op for panservogne og bomber — så længe der stadig banker et hjerte i Ungarn og to hænder folder i bøn vil den lyde fra ungarske læber! Fra alle egne af Ungarn og fra alle fric ungarere over den ganske verden lyder »Ungarns bøn«:

»Jeg tror på Gud, jeg tror på et fædreland, jeg tror på en evig guddommelig retfærdighed, jeg tror på Ungarns genopstandelse. Amen.«

»Hiszek egy Istenben ...« Første gang jeg læste disse linier, var i Szeged. De hang i en ramme på væggen i den derværende franciskanerkirke — under en statue af den hellige Stephan, Ungarns værnehelgen. Senere

modtte jeg disse linier allevegne, i kirker og i skoler, på husvægge, i forretninger og i sporgovne. Tilsyneladende har denne bøn bredt sig over hele lan-

Domkirken i Szeged

det fra Szeged, hvor den velsagtens er opstået i franciskanerklosteret.

Gang på gang i historiens løb er en ungarsk folkerejsning udgået fra Szeged — her tændtes frihedskampens fakler. For fem hundrede år siden husede klosteret en berømt gæst, nemlig Johannes Capistrano. Her i Szeged holdt han sin sidste opflammende korstogsprædiken mod tyrkerne — herfra førte han hæren ud i det sejr-

rige slag ved Belgrad, og til minde herom lyder »Angelus«-klokkerne hver middag over hele den kristne verden. Szeged var i 1948—49 sæde for den revolutionære Kossuth-regering, forkæmperen for det ungarske folks uafhængighed og for en demokratisk ungarsk regering. Også dengang blev friheden nedkæmpet af russerne, kun med den forskel, at det ikke skete med panservogne og bomber, men at det

var kosakkerne. I sommeren 1919 var det også en franciskanermunk, der søgte at kalde det ungarske folk sammen og opflamme ungdommens hjerter. I det gamle franciskanerkloster i Szeged, hvor i sin tid den hellige Capistrano havde skrevet sine frihedsprædikener, samledes patrioterne omkring guardianerne og svor at ville befri deres folk, værne om Ungarns ære og forsvare deres fædres kristentro. Unge officerer og gamle generaler, digtere, statsmænd, studenter og kunstnere valgte den daværende rigsforsætter Horthy til deres leder, og påny var den hellige Stephans land vidne til, hvordan dets bedste sønner drog ind i frihedskampen fra Szeged. Denne gang drog de imidlertid mod nord, mod Budapest, for at gøre ende på Béla Khuns rædselsregimente. Og da lød atter »Ungarns bøn«: »Jeg tror på mit fædreland ...«

Også sidste efterår startede folke-rejsningen i Szeged, i nærheden af grænsen til Jugoslavien og Rumænien.

(sluttes side 87)

59. Davidssalme

BØN EFTER ET STORT NEDERLAG

1. Til sangmesteren. Efter melodien: vidnesbyrdets lilje. Et tankevækkende digt af David til belæring.

2. Den gang han drog mod Aram-Naharaim og Aram Soba, og da Joab vendte tilbage og slog Edomiterne i Saldalen. 12.000 mand.

I. Det store nederlag.

3. Gud, du har stødt os bort fra dig, gennembrudt vore slagrækker, du var vred på os, genopret os.

4. Du rystede landet, du lod det slå revner, læg nu dets revner, thi det vakler.

5. Du lagde en tung byrde på dit folk, du lod os drikke døvende vin.

6. Du gav dem, der frygter dig, et tegn, så de flygtede fra buen,

7. for at dine elskede skulle blive frelst; hjælp os med din højre hånd og bønhør os.

II. Guds tidligere løfter.

8. Gud talte i sin helligdom: Jublen skal jeg dele Sikem og måle Sukkoths dal op.

9. Mit er Galaad, mit er Manasse, Efraim er mit hoveds værn, Juda min herskerstav,

10. Moab min vaskeskål, og på Edom sætter jeg min sko, over Filisterland triumferer jeg.

III. Bøn om hjælp til et nyt felttog.

11. Hvem fører mig hen til den faste by, hvem leder mig hen til Edom?

12. Er det ikke dig, o Gud, du som har bortstødt os, og som ikke længere drager med vore hære?

13. Forskaf os din hjælp mod fjenden, thi menneskers hjælp er til ingen nytte.

14. Med Gud skal vi tappert kæmpe, og han selv søndertræder vore fjender!

*

Hvad der har været anledning til at digte denne salme, er sagt i overskriften. Den historiske baggrund er i korte træk følgende: Filisterne ved Middelhavets kyst og Moabiterne øst for Det døde hav var blevet undertvunget af kong David. Da rejste Aramæerne nord for Damaskus sig mod den sejr-rige konge. Men medens denne nu drog ud mod disse fjender, faldt Edomiterne, som boede syd for Det døde

have, ind i hans rige. Da Israeliternes forsvar på denne front ikke var stærkt nok, led de et nederlag, uden at de dog havde nævneværdige tab på menneskeliv. Efterretningen om dette uheld gjorde et meget dybt indtryk på David, og i 59. salme gav han udtryk for sin nedtrykte stemning. Snart efter kunne han sende sin dygtige hærfører Joab mod Edomiterne, og ved Petra, deres faste hovedby, vandt han en fuldstændig sejr over dem, så de mistede 12.000 mand.

På denne måde blev denne salme et tankevækkende digt, en belæring om, hvorledes man skal tage de bagslag og skuffelser, som det menneskelige liv er så rigt på. At tage sin tilflugt til Guds magt og godhed og troskab og stole på ham gør ende på hjertets sorg og angst og bringer glæde og tryghedsfølelse tilbage.

Der er nogle vers, der trænger til en kort forklaring.

V. 5. »Den bedøvende vin« skal minde om det chok, som Israelitterne fik ved at lide et nederlag, og som bevirkede, at de vaklede ligesom berusede mennesker.

8. »Sukkoths dal« ligger øst for Jordanfloden, dér, hvor Jabok munder ud i den store flod. »Efraim« var den stærkeste stamme i Israel og derfor ligesom hjelmen på hovedet. »Juda« derimod har kongestaven, fordi det sidder inde med kongemagten.

10. »Vaskeskålen« er tegn på de ringe og ydmygende tjenester, som Moab bør yde. At sætte sin sko på et land betyder at tage det i besiddelse. Hos mange af oldtidens folk er skoen symbol på ejendomsret.

Hvad Israelitterne har oplevet, gentager sig gang på gang i Guds Kirke i den nye pagt. Dens historie er en kæde af sejr, men også af nederlag. Mangfoldige gange har fjenderne forudsagt dens nærførestående undergang. I den ene del af verden bliver den (for tiden) forfulgt med den største bitterhed, medens den i den anden har fred og fremgang.

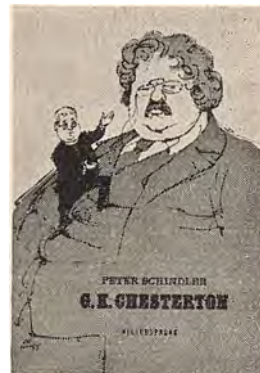
Også den enkelte sjæl kan berette om bagslag i sit åndelige liv. En gang imellem bliver fjendens angreb til et virkeligt nederlag for os; til andre tider opnår han ikke mere end vor flugt. Altid er der brug for Guds beskyttelse og hjælp. Uden Guds nåde kan vi ikke komme hjem til ham som sejrherre fra livets slagmark. Skriften siger jo: »Hvis Herren ikke bygger hus, bygges arbejdsfolkene forgæves«, og »hvis Herren ikke vogter sin by, vogter vagten forgæves«. »Med Gud udretter vi vældige ting, og han selv søndertræder vore fjender.« F. K.

To nye SCHINDLER-BØGER

Lovsang og Lignelser

104 s., kr. 8,50, ib. 13,50
(indeholder nye og gamle fortællinger og digte)

G. K. Chesterton

120 s., kr. 12,50
(nyt oplag)

VINGAARDEN I ODENSE

NIELS JENSEN & CO.

Grundlagt 1821

J. J. JACOBSENS EFTF.

Grundlagt 1841

GAMLE HESTEHAUGE

Grundlagt 1882

$\frac{1}{5}$ **C. F. SCHALBURG**

Grundlagt 1817

ODENSE VIN KOMPAGNI

Kongelig Hofleverandør

Grundlagt 1895

Fællesmesse for syge igen i år

Sidste år i juni måned blev der i Sct. Therese kirke på Rygaard læst en messe med fælleskommunion for de syge.

Både de 40 syge, der deltog i denne messe, og de frivillige medhjælpere — bilkørere, unge mennesker, der hjalp til i kirken, o. s. v. — har udtrykt deres store glæde for denne messe. Såvel for de syge, der i lang tid ikke havde kunnet overvære messen, som for medhjælperne var det en stor oplevelse.

Den 16. juni i år læses der atter messe på Rygaard for de syge. Men efter første års succes har vi grund til at tro, at der vil komme mange flere i år. Hvorfor skulle de sengeliggende ikke også kunne komme til messe? Deres ensomhed er meget stor — adskillige har i mange år ikke kunnet forlade deres sygeværrelse; alene det at se en gade med dens liv, for en gangs skyld at se mere end en lille stump himmel fra et bestemt vindue er en stor oplevelse for dem!

På denne dag stilles der ambulancer til rådighed for at køre de syge til Sct. Therese kirke, og biskoppen har til vor store glæde lovet at læse messen. For at en sådan dag skal blive vellykket, må den forberedes i god tid, derfor beder jeg allerede nu både de syge og eventuelle medhjælpere om at melde sig til mig.

P. Vian,

sognepræst v. Sct. Andreas kirke,
Kollegievej 2, Charlottenlund.

MØDE-
MEDDELELSER

1. Landsledelsen:

Landsformand: Walter Dalland, Hassagers Collegium, Frb. Bredegade 13, København F. Tlf. FAsan 5653 (helst ml. 17 og 18) — besked kan lægges på tlf. FAsan 7700.

Næstformand: Børge Berg, Dronn. Margrethesvej 11, Århus.

Kasserer: Aksel Skovholm, Klintegården, opg. D, Århus. Tlf. Århus 3 20 81. Giro nr. 83294.

DUK's præst: pastor Bjørn Højbo, Frederikssundsvej 225, Brh. Tlf. BELLa 1700.

2. Landsledelse og skoleledelse meddeler:

Sommerens arrangementer på Øniborgen. Der vil efter al sandsynlighed blive afholdt to børnelejre, herom vil meddelelse fremkomme senere.

30. juni — 6. juli: juniorlejr.

21. juli — 27. juli: dansk skole.

28. juli — 3. august: nordisk skole.

3. DUK's sjællandsledelse meddeler:

Lørdag den 2. marts: Karneval i Stenosgade. Kl. 19,30—24,00.

Tirsdag den 5. marts: Usentimental indledning til fastetiden i Sakramentskirken på Nørrebrogade. Vi mødes i kirken kl. 21.00.

4. Mødemeddelelse fra de lokale foreninger:

Ordrup:

Tirsdag den 19. febr.: Pastor Gunnar Martin Nielsen: Vor mission, apostolatet herhjemme i 1957.

Tirsdag den 26. febr.: Pastor Duclou om pavens betydning for os kristne med stillingen som kirkens overhoved.

Randers:

Tirsdag den 19. febr.: Rejseforedrag m. lysbilleder. Kl. 20.

Roskilde:

Onsdag den 20. febr.: Pastor Bjørn Højbo: Hvem er evangeliernes Kristus?

Søndag den 24. febr.: Travetur — køretur til Lejre, hvor vi går til messe i slotskapellet.

Onsdag den 27. febr.: Fastelavnsfest — katten af tønden m. m., maskering.

Stenosgade:

Lørdag den 16. febr.: Studiekreds. Pater van Schaik: Den levende bibel.

Lørdag den 23. febr. — Pater Drouzy: Skriftfundene i hulerne ved det Døde Hav.

Søndag den 24. febr.: Ungdomsmesse i huskapellet kl. 9,15.

Østerbro:

Onsdag den 20. februar hos Hermann Wolsgård Iversen, Østersøgade 108. Jan Locher holder litterær aften.

Onsdag den 27. febr. hos Jose Novella, Odensegade 22. Pastor Bjørn Højbo: Om religiøse fester og skikkes oprindelse.

5. DUK's vinterskole:

Søndag den 17. febr.: Vinterskolesøndag.

Katolsk Ugeblad i ethvert katolsk hjem!

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Febr.
17. S. *Septuagesima* (101--24); (violet) præf. (521).
18. M. † *Feria* (101—24); uden Tractus og uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Simeon (838); alm. præf. (525). — Eller: (rød) *St. Simeon* (838); 2. bøn: *Feria* (101); alm. præf. (525). — Indtil Påske bortfalder alle Alleluja, og i st. for Alleluja-Verset efter Graduale læses Tractus.
19. Ti. † *Feria* (101--24); uden Tractus og uden Gloria og Credo; alm. præf. (525).
20. O. † *Feria* (101—24); som tirsdag. (violet)
21. T. † *Feria* (101—24); som tirsdag. (violet)
22. F. *St. Petri Stol i Antiochia* (838); 2. bøn: St. Paulus (789); uden Credo; Apostlenes præf. (524).
23. L. *St. Petrus Damiani* (839); (hvid) alm. præf. (525).
24. S. *Sexagesima*. (violet)

NB. På de med † mærkede dage kan der i st. f. dagens messe læses Votiv- og Requiem-messer.

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. K I Æ R U L F F
(ansvarshavende) og J. B E R G
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementpris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.,
tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

St. Frans' 3. orden

Møde onsd. 20. febr. kl. 19,30 i sct. Annæ kirke.

Ung mand

land- og gartneriarbejder, 35 år, søger reel, ung, trofast piges bekendtskab, evt. ægteskab. Billet mrk. 610-2 til Katolsk Ugeblads annonceanfd., Østersøgade 108, 1., Ø.

Ung pige

ønsker undervisning i italiensk. Ca. 15 kr. pr. md.

Billet mrk. 717-2 til Katolsk Ugeblads annonceanfd., Østersøgade 108, 1.

* DØDSFALD *

Min kære hustru,

Thyra Krenk

født Jensen,

sov stille ind onsdag den 30. januar 1957.

Jens Krenk.

R. I. P.

Vor kære mor

Frederikke Uttenhal

døde d. 5. februar 1957.

Bed for hendes sjæl.

Børnene.

Kirketårn til

**Sct. Ansgars kirke
i Åbenrå?**

»Flensborg Avis« skriver for nylig, at det i år er 20 år siden, at den katolske Sct. Ansgars kirke i Åbenrå blev indviet, og at menigheden i den anledning nærer et stort ønske om at kunne få rejst et kirketårn. Planerne til tårnets opførelse har foreligget, siden kirken blev opført, og menigheden har fået løfte om en gave: en kirkeklokke til det ønskede tårn.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

VALD. FOERSON

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE

LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ungarns genoprejsning

(sluttet fra side 84)

Ved domkirkepladsen i Szeged står der en portbygning, der bærer navnet »Helteporten«. Her brænder der en evig lampe »for kristenhedens og Ungarns sjæl«. Bronzerelieffer på væggene gengiver scener fra Ungarns frihedskamp mod tyrkerne, russerne og kommunisterne.

Uforglemmeligt står for mig det besøg, som jeg dengang aflagde i ærkeabbediet på Martinsberg. Der blev afholdt en kirkelig højtidelighed, og bagefter var vi indbudt til en lille sammenkomst i klosteret. Der var en del biskopper, bl. a. den daværende kardinal fra Grau, den nuværende primas' forgænger, en benediktiner. Ved bordet kom jeg til at sidde ved siden af en prælat, der talte tysk. En gammel benediktinerpater, der sad ved min anden side, havde en skælm i øjet og betroede mig, at den biskop, der sad ved min side, var meget »helligere« end alle de andre tilsammen. Hvorfor det? Han smilede og svarede: Alle de andre biskopper skriver et kors og derefter et eller andet mere eller mindre helligt navn — men det havde min sidemand ikke behov: han hedder nemlig Allehelgen. Hans efternavn Mindszenty betyder slet og ret »Allehelgen«, og spøgende spurgte pateren derpå biskoppen, på hvis parti han stod, om det var martyrerne eller bekenderne. Smilende svarede Mindszenty: »En biskop, der ikke er rede til at blive bekender, er ikke værdig til at føre bispestaven.« Det var i sommeren 1939 — og han blev bekenderbiskop: Kardinal-primas Mindszenty af Ungarn.

Den ungarske digter Balarsa har præget ordet: »Ungarn fører kristenhedens skjold«, dengang var det til værn mod tyrkerne, idag er det mod den gudløse kommunisme, dette skjold, uden hvilket der ikke eksisterer nogen frihed, ingen åndens frihed, ingen respekt for menneskeværdigheden. Død og tårer, omgærdet af ild, der aldrig vil slukkes, er knyttet til »Ungarns bøn«, som begynder med trosbekendelsen til Kristus og slutter med det urokkelige »Jeg tror på Ungarns opstandelse. Amen.«

Efter Pieter Vervoort: *Ungarns Bøn* i „Cath. Digest“

Egte kristendom —

Det katolske ugeblad »Sunday Examiner« i Honkong beretter i sit nytårsnummer om indfødte præster. Bladet skriver:

En ikke-katolsk europæer, der ankom til Hongkong for nylig, efter at kinesiske kommunister havde holdt ham fangen i fire år, afgav følgende erklæring:

»I løbet af mit langvarige fængselsophold var jeg flere gange i celle sammen med indfødte katolske præster. De var tilsyneladende alle fængslet på grund af deres forbindelse med Marialegionen (en af de bevægelser der frygtes og forfølges mest af kommunisterne) og deres urokkelige trofasthed overfor Rom.

Indtil da havde jeg aldrig troet på ægte, religiøs omvendelse hos kineser-

ne. Når nogen blev »katolik«, troede jeg, at der i reglen lå ganske andre bevæggrunde bag. Jeg kunne simpelt hen ikke forstå, at kristendommen kunne trænge dybere ind i disse mennesker end til huden.

I løbet af de fire år blev jeg dog, ved gentagne erfaringer, nødsaget til at ændre min indstilling helt. Holdningen hos disse kinesiske, katolske præster, som jeg var sammen med, har uden undtagelse gjort dybt indtryk på mig. I deres håbløse situation havde frafald uden tvivl medført »ydre fordele«. Og jeg ved bestemt, at man har forsøgt at bevæge dem til frafald. Men på trods deraf holdt de ud, var rolige og behersket overfor alle de kvaler og ydmigelser man forvolte dem for deres afvisning af den »katolske reformkirke«. Og på samme tid proklamerede man i hele det røde Kina, at der var religionsfrihed.

Den beskedne trofasthed overfor deres tro (som de dog på ingen måde hemmeligholdt), deres tolerance og altid hjælpsomme opførsel, selv overfor de medfanger, der var afgjorte modstandere af deres person og sag: alt dette affødte i mig en ærlig og dybtbundende sympati for disse svært-prøvede medlemmer af den katolske gejstlighed.

For at komme enhver mistanke, som om jeg talte pro domo, til livs, skal det vides, at jeg er evangelisk lutheraner.«

I en tid, hvor den frie verdens kristne bygger barrikader af fordomme og uvæsentlige bryderier op for hinanden, er disse linier værd at lægge mærke til.

S. V. D.

Vejle

A-S P. C. NIELSEN

Vejle Mineralvandsfabrik
Telefon 121, 205

Leverandør til de katolske Institutioner

A-S Vejle Mælkekompani

Fineste Mejeriprodukter

Vejle . Telefon 335

Leverandør til St. Maria Hospital

Vejle Trælast & Kulkompani

Toldbodvej - Tlf. 68 og 69

Lev. til de katolske Institutioner

Aarhus

MEJERIET
Jesterbo

Odense

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Sophus Larsen & Søn

1. Kl. s Kød og Paalæg

Albanigade 39 . Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Kør med TAXA

TELEFON 4700

Knud V. Mørk

Frisørmester

Jagtvej 29

Barber ved Sct. Josephs Hospital.

URBI ET ORBI

Pavetale om anæstesi

Specialister fra hele verden i Rom

Pave Pius XII vil 24. februar tage imod deltagerne i den internationale læge-kongres i Rom. Kongressen beskæftiger sig med den nyeste forskning på anæstesiens område, og — efter hvad der forlyder i Vatikanet — forventes det, at den Hellige Fader vil holde en betydningsfuld tale til de i kongressen deltagende læger (KNA).

Bispevielsen i Osnabrück udsat påny

Den nyudnævnte Osnabrücker-overhyrde, biskop dr. Franz Demann's bispevielse, der har været udsat i nogen tid som følge af biskop Demanns sygdom, og for nylig berammedes til 25. marts, er blevet udsat to dage for at muliggøre en del præster i den del af bispedømmet Osnabrück, som er beliggende i Sovjetzonen, at deltage i bispevielsen. Udsættelsen af bispevielsen er sket, eftersom sognegestiligheden i diasporaen i Mecklenburg ikke kan forlade deres respektive sogne om søndagen.

27 protestantiske præster i England konverterede i 1956

I det forløbne år er 27 protestantiske præster i England gået over til katolicismen. Det er det hidtil største antal protestantiske præstekonversioner på et enkelt år. Under den sidste krig nåede tallet på sådanne konversioner et enkelt år op på 14, medens gennemsnitstallet har ligget under 10. — Konvertitthjælpeorganisationen, der tager sig af protestantiske præster og søstre, som går over til katolicismen, blev oprettet i 1895 på initiativ af Pave Leo XIII (KNA).

Ærkebiskop Montini i Milano visiterer tusind kirker

Ærkebiskop Montini i Milano er i øjeblikket i gang med en af de største legemlige kraftpræstationer i sin 37-årige præstetilværelse: han foretager sin første pastoralvisitats, efter at han har overtaget ærkebispedømmet Milano, det næststørste diocese i verden. Det drejer sig om at visitere tusind kirker i løbet af to år. Den hellige Karl Borromæus visiterede i løbet af sin 25-årige embedsperiode ærkebispedømmet tre gange, kardinal Ferrari visiterede fire gange i løbet af 24 år og ærkebiskop Montinis forgænger, kardinal Schuster, foretog fem visitationer i løbet af 25 år. — Der er idag

Kadar bange for religionsundervisningen

Ifølge en meddelelse i Radio Budapest har den ungarske undervisningsminister Alber Konya bekendtgjort, at regeringens forordning om skolebørns fakultative adgang til deltagelse i religionsundervisning er blevet sat ud af kraft. I indeværende skoleår må kun de børn deltage i religionsundervisning, hvis forældre ved skoleårets begyndelse — det vil med andre ord sige under Gerö-regimets terror — havde indskrevet deres børn til deltagelse i religionsundervisningen. Dette skridt, udtaler undervisningsministeren, vil af den ungarske befolkning kunne tydes, som om Kadar-regeringen tilbagekalder sine indrømmelser i religiøse spørgsmål, men det har inidertid vist sig påkrævet, eftersom der er blevet udøvet tvang mod lærerne, og de børn, der ikke deltager i religionsundervisningen, har været genstand for forfølgelse fra deres kammerater.

I velunderrettede kredse i Wien henleder man i den forbindelse opmærksomheden på, at den overraskende store deltagelse i religionsundervisningen fra børnenes side samt den store interesse, hvormed forældrene omfatter børnenes religiøse opdragelse, bliver opfattet af det kommunistiske Kadar-regime som en demonstration, som man nærer frygt for kan få faretruende følger. (KNA).

Nu til juli vender jesuitternes teologiske seminarium i Enghien (Belgien) tilbage til Chantilly i Frankrig. Seminariet måtte forlade Frankrig i 1880 og drage i exil på grund af Lex Jules-Ferry. Seminariet har imidlertid vundet verdensry i årene i Enghien som følge af de mange fremragende kandidater, der fik deres uddannelse her (KIPA).

betydelig flere kirker at visitere, men til gengæld er trafikforholdene også bedre end på Borromæus' tid. Mgr. Montini vil kunne benytte sig af bil, skib og tog, men må — som kardinal Borromæus — dog til stadighed benytte mulæsel, når han skal besøge afsides liggende sogne i bjergegnene. Visitationerne må tilrettelægges med hensyntagen til årstiden: i perioden september til november besøges sognene rundt omkring Milano, fra januar til marts kirkerne i Milanos byområde og fra april til juli påny de kirker, der ligger længere borte (KIPA).

„Fremtiden må bygges op på kærlighed“

Algiers biskop maner til besindighed

Ærkebiskoppen af Algier, mgr. Leon Duval, advarede forrige søndag i et hyrdebrev, der blev læst op i samtlige katolske kirker i Algier, påny mod »den farlige ophidselse til magtanvendelse«. Man må ikke lade sig vildlede af dem, der udnytter den øjeblikkelige forvirring og påberåber sig den kristne kultur, men derved samtidig forleder menneskene til at anvende metoder, som den kristne samvittighed må misbillige. »Vi har aldrig nægtet retten til selvforsvar«, hedder det i hyrdebrevet. »Vi har tværtimod bekræftet denne ret. Men man må ikke vende sig mod uskyldige og ikke benægtige sig andre menneskers ejendom. Det første er en usigelig uret, det andet slet og ret rov. De, der går frem på den måde, styrer Algier i ulykke og kompromitterer jer og jeres families fremtid.« Den, der siger »nej« til hævn og had, han fremhæver sin egen styrke«. Fremtiden må bygges op på kærlighed. (KNA).

Eksercitiiekursus med 22 biskopper som deltagere

Det første kursus i den ny central for »Bevægelsen for en bedre verden« afsluttedes i sidste uge. I alt 22 italienske ærkebiskopper og biskopper deltog. Flere af biskopperne havde allerede deltaget i tidligere kurser og benyttede dette kursus til at udveksle deres erfaringer. Efter kursus' afslutning blev de modtaget i audiens af såvel den Hellige Fader som af kardinal Piazza. (KNA).

„Civiltà cattolica“ advarer mod frimureriet

Det ansete italienske jesuitter-tidsskrift »Civiltà cattolica« beskæftiger sig i sit sidste nummer med frimureriet i Italien og konstaterer, at frimurerne i de senere år har kunnet notere fremskridt. Tidsskriftet lægger ikke skjul på, at der blandt frimurerne findes reelle, virkelig ærlige folk, der har den allerbedste vilje og hensigt, men det gælder her om ikke at lade sig bluffe af kønne ord. I betragtning af de ubestridelige resultater, som frimurerne kan opvise, må man imidlertid advare alle dem, der føler sig tiltrukket af frimurertanken mindre af idealisme end af ganske konkrete årsager, nemlig som støtte for deres karriere. »Civiltà cattolica« erindrer i denne forbindelse om den holdning, som kirken indtager overfor frimureriet (KIPA).

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

24. FEBRUAR 1957

NR. 8

FORAN NY KIRKEFORFØLGELSER I UNGARN?

Kadar vender tilbage til de gamle systemer — Ungarsk og østtysk presse retter voldsomme angreb på kardinal Mindszenty som svar på Roms bandstråle

Radio Budapest rettede i sidste uge i en udsendelse på italiensk sit hidtil skarpe angreb på kardinal Mindszenty, som stadig opholder sig i den amerikanske ambassade i Budapest.

Kardinalens handlemåde — udtaler Budapest Radio — var endog blevet misbilliget flere gange af Vatikanet. Umiddelbart efter sin befrielse fra fængslet, hvor han var blevet anbragt på grund af sin statsfjendtlige optræden, havde han villet holde en radiotale til det ungarske folk. Vatikanet havde imidlertid besluttet sig til at sende en pavelig legat til Budapest, for at forhindre Mindszenty i sit forehavende, men legaten var ikke nået rettidig frem til Budapest, og kardinalen havde da kun indhentet »et vist fremmed gesandtskab«s tilladelse til at holde denne tale.

»Under opholdet i den amerikanske ambassade — fortsatte Radio Budapest — har kardinalen suspenderet 18 demokratiske præster. Han har truffet sine afgørelser, omend hans retslige situation til stadighed endnu ikke er afklaret. Dermed har han føjet en ny forbrydelse til sine tidligere forbrydelser«.

Mindszenty organiserede mord på reformerte præster i Ungarn

Den tyske sovjetzones førende organ »Neue Deutschland« har i den sidste tid publiceret forskellige »opsigtvækkende kendsgerninger om mordplaner mod biskopper og andre gejstlige«, der hævdes at være »organiseret af den katolske kardinal Mindszenty« med henblik på at likvidere førende repræsentanter for den reformerte kirke i Ungarn. »Kontrarevolutionens forfølgelsesliste« skal endvidere have omfattet navne på de reformerte præster, der var gået ind for et fredeligt samarbejde mellem stat og kirke.

I forbindelse med angrebene på kardinal Mindszenty nævnes tillige en »fascistisk gejstlig ved navn Vescey«,

der er »en af Mindszenty's nærmeste medarbejdere«. Vescey påstås at være »religiøs rådgiver« ved radiostationen »Fric Europa« i München, en ansættelse, der er sket, efter at hans »pålidelighed er blevet grundigt undersøgt af Vatikanet, den katolske kirkes kancelli i Wien, USA's regering samt kardinal Spellmans kontor i New York«.

At »kontrarevolutionens mordplaner (sluttes på side 98).

RITUSKONGREGATIONEN UDSTEDER NY DIREKTIVER FOR HØJTIDELIGHOLDDELSEN AF DEN STILLE UGES LITURGI

Rituskongregationens præfekt, Gaetano Kardinal Cicognani, har udsendt yderligere retningslinier vedrørende højtideligholdelsen af den stille uges liturgi.

De ny retningslinier, der er godkendt af Pave Pius XII, er udstedt på foranledning af, at der har vist sig enkelte vanskeligheder med hensyn til gennemførelsen af den liturgiske reform af den stille uge. Det fremhæves imidlertid, at reformen har bestået sin prøve, samt at den er blevet meget velvilligt modtaget af de troende, og de ny retningslinier indeholder da iøvrigt ej heller ændringer af nogensomhelst art til dekretet af 16. november 1955 om den ny liturgi til den stille uge. Også messeformularerne til den nye stille-uge-liturgi bevarer fortsat deres hele og fulde gyldighed.

Ifølge de ny retningslinier er der nu skabt en form, der ligger mellem den højtidelige og den enkle ritus, med henblik på sogne, hvor der kun er to

(fortsættes side 92).

50000 FEJL I BIBELEN

Biskop over to verdener...

Kirken på Island i den nyere tid

F. N. og Israel

Foran skærpet kurs i Polen påny?

Paverne havde dog ret!

Appel fra Kinas kristne:

„Bliv borte fra Kina“!

Det romerske nyhedsbureau »Fides« meddeler, at de kinesiske kristne har rettet en henstilling til verdensoffentligheden om ikke at aflægge besøg i Rød-Kina. Denne appel er et karakteristisk udtryk for kristendommens faktiske situation hinsides »Bambustæppet« idag.

Det hedder ifølge »Fides« i de kinesiske kristnes henstilling: »Den kinesiske folkeregering indbyder ved forskellige lejligheder kristne fra alle mu-

(sluttes på side 98).

Jugoslaviske biskopper kræver genindsættelse af kardinal Stepinac

Ifølge beretninger, der er indløbet til Triest, har nitten jugoslaviske biskopper rettet henvendelse til marskal Titos kommunistiske regering med anmodning om genindsættelse af ærkebiskoppen af Zagreb, kardinal Stepinac, i dennes embede. Anmodningen skal være fremsendt til regeringen i forbindelse med det katolske bispemøde, der fandt sted i Agram i slutningen af januar. Der forlyder imidlertid intet i Vatikanet om afholdelsen af et sådant møde.

Kardinal Stepinac, der i 1946 blev idømt 16 års fængsel på grund af påstået samarbejde med nationalsocialisterne, er — som det vil erindres — senere blevet overført fra fængslet til en slags tvangsophold i sin fødeby Krasie. (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk Hjem

Har De nogensinde tænkt paa, om De ikke kunde være med til at realisere hosstaaende Stogan — ved f. Eks. at lade et ventigt Ord om Ugebladet falde til en Trostfælle, der ikke holder Bladet, men som maaske blot skal have netop Deres lille Puf for at blive Abonnent!

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 6954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Efft.

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7. Tlf. 1951-1952. Kolding
1. Kl. Okse, Kalve- og Svinekød
Konserves
Leverandør til Sct. Hedvig Klinik

Chr. Steffensen

Herreekvipering

Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796
Leverandør

Grønby's Bogbinderi

Alt i Bogindbinding udføres

Kronprinsesse Sofievej 17
København F

Telefon Fasan 4262

Aalborg

Elmer Vernersen

1. Kl.s Kød og Paalæg

KASTETVEJ 51

Telefon 5660

Leverandør til Kamillians Klinikken

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af I.

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 58 . Aalborg . Telefon 681

Køb Hjemmets Udstyr
hos

Thuen, Gravensgade 2

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 301

A. Hoffmann Urmager og Optiker

Borgerg. 17 (lige v. d. nye Bro) Tlf. 3779

Briller efter Lægerecept
Reparationer udf. nøjagtigt og bill.

Oskar Nielsen

1. Kl.s Kød og hjemmelavet Paalæg
Kastetvej 61 . Telefon 6282
Leverandør til de kat. Institutioner

Mathias
Christensen
TELF. 1556 ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992 & 4983

Aalborg

..50?000 FEJL I BIBELEN"

Det er ikke så forfærdelig længe siden, at der påny dukkede den »sensationelle« meddelelse op om, at 125 engelske og amerikanske bibel»specialister« efter 26 års ihærdigt forskerarbejde havde fundet 50.000 fejl i biblen og på grundlag heraf var kommet til det resultat, at man endnu ikke havde opdaget »den virkelige Jesus«. De havde — hævdede de — nøje gransket og sammenlignet tusinder af manuskripter og var først og fremmest kommet til klarhed over, hvilke tilføjelser der skyldes kopisterne (af skriversne) i tiden indtil bogtrykkerkunstens opfindelse. Hidindtil havde man haft kendskab til rundt regnet 20.000 tekstafvigelser, men nu stod man overfor et tal på 50.000.

Bladet »Christliche Sonntag« i Freiburg har forelagt disse sensationelle meddelelser for en katolsk bibeleskript, som efter anmodning har fremsat følgende kommentar til den usædvanlige meddelelse:

Ophavsmanden — eller ophavsmændene — til meddelelsen om de »50.000 fejl i biblen« synes at være dårligt orienteret om bibelvidenskaben i dag. Allerede i slutningen af forrige århundrede var de to ansete engelske tekstkritikere Westcott og Hort kommet til det resultat, at antallet af fejl i de ny-testamentlige skrifter — se- og hørefejle, bevidste fejlagtige korrekture, udtydninger, tilnærmelser til parallelle steder o.s.v. — måtte ligge på omkring en kvart million, altså med andre ord hverken 20.000 eller 50.000 men derimod 250.000. Det vil med andre ord sige, at der går tre varianter — afvigende læsemåder — på hver to ord i urteksten. Dette kan imidlertid kun skræmme den teologiske lægmand, men aldeles ikke den, der ved, 1) hvor mange håndskrifter af den græske-nytestamentlige tekst der findes, der atter er afskrifter af andre afskrifter, nemlig over 50 papyri, 208 majuskelhåndskrifter og 2401 minuskelhåndskrifter, og 2) hvorledes der kan opstå fejl ved afskrift eller diktat og hvordan disse kan gå igen, men at de er tydelige er erkende og at de kan bortryddes.

Den videnskabelige teksthistorie og tekstkritik giver idag følgende billede:

1. Den nøjagtige ordlyd til de nytestamentlige originaler er endnu ikke fundet frem og vil formentlig ej heller blive det helt, eftersom originalerne som følge af deres let forgængelige skrivemateriale (papyrus) gik hurtigt tabt og vi altså med andre ord kun har afskrifter og endda i flere tilfælde kun afskrifter af afskrifter, hvoraf ingen er fejlfri.

2. På grundlag af de os bevarede tekstvidner (de såkaldte papyri, citater fra kirkefædrene, gamle syriske, latinske, koptiske oversættelser osv.), er det imidlertid lykkedes den videnskabelige tekstforskning og tekstkritik, at rekonstruere den ny-testamentlige

tekst med sikkerhed til midten af andet kristne århundrede. Det betyder med andre ord, at vi med sikkerhed tør sige, hvorledes den nytestamentlige tekst så ud omkring midten af 2. århundrede efter Kristus. Men derimod er det — som allerede nævnt — endnu ikke lykkedes at føre den nytestamentlige tekst tilbage gennem tidsrummet fra midten af andet århundrede og indtil originalernes ordlyd. Og hvilken rækkevidde må der tillægges denne omstændighed?

3. Syv ottendedele af den nytestamentlige tekst står imidlertid urokkeligt fast, d.v.s. at man for den ene ottendedels vedkommende selv ved hjælp af moderne videnskabelige midler ikke er i stand til nøjagtigt at angive den oprindelige læsemåde.

4. Og i denne ene ottendedel er tekstvarianterne uden betydning, da det hovedsageligt drejer sig om uoverensstemmelser i skrivemåden, om sproglige omstillinger, som på ingen måde berører tekstens mening.

5. Trækker man nu dette fra, så bliver der tilbage kun ca. en tresindstyvendel af teksten, hvilken man kan betegne som tvivlsom. Af denne ene tresindstyvendel er imidlertid det meste uvæsentligt, således at der til syvende og sidst kun er omkring knapt en tusindedel af hele den ny-

testamentlige tekst, som der kan herske en smule tvivl om.

6. Af denne tusindedel er der så iøvrigt kun ganske få steder, der er dogmatisk betydningsfulde. Og selv disse er for så vidt ikke af afgørende betydning som den bibelske bevidnelse af de pågældende dogmatiske læresætninger ikke er direkte afhængig af dette ene sted. Det er i denne forbindelse f. eks. værd at lægge mærke til, at et så vigtigt sted, som Matthæus 16, 17 m. v., hvor primatet omtales, er afgjort tekstkritisk sikkert, og at der ikke findes varianter, der har givet anledning til at kunne slutte, at der her er ændret på teksten, eller at dette sted oprindeligt måske slet ikke skulle have stået i Matthæusevangeliet, men at det skulle være blevet tilføjet senere for dermed at motivere den romerske kirkes krav på primatet. Det fremhæves iøvrigt med rette, at det korte spænd af tid, der ligger mellem originalens fremstilling og det andet århundrede (med dets håndgribelige tekst), ikke har frembudt mulighed for væsentlige forfalskninger eller forandringer. Væsentlige forfalskninger og forandringer af den art ville — dersom de skulle være forsøgt i et eller flere håndskrifter — ej heller haft chance for at trænge igennem overalt. Med andre ord kan tekstkritikken med rette sluttes med at sige: Man har lov til som helhed at give udtryk for den videnskabeligt begrundede overbevisning, at den væsentlige tekstsikkerhed er blevet bevaret uforfalsket.« (Meinertz: Einleitung in das neue Testament, 1950).

Katolsk Ugeblad

Moralsk forargelse over Israel

De »forenede nationer« opfattes af mange som et forsøg på at etablere en »verdnessamvittighed«, der kan øve indflydelse på den rå magtpolitik. Og der tales da også meget om moral i F.N. Enkelte nationer i denne organisation synes i særlig grad at have påtaget sig moralistens rolle. I den har Indiens Nehru optrådt mange gange, og omkring Suez-krisen og Suez-krigen har det været U.S.A., der ville belære andre om politisk moral.

I det øjeblik, disse linier skrives, lægges der i samme moralsk navn et enormt pres på den lille jødiske stat. I moralens navn skal den, der gennem en årrække har været genstand for overfald og overgreb fra sine arabiske naboer, uden at F.N. har kunnet eller villet støtte den effektivt, blodtøge sig for fortsatte nye overgreb. De samme politiske moralister nøjedes med tomme demonstrationer over for Ruslands fremfærd i Ungarn, og de samme magtpolitiske hensyn, som i det tilfælde lammede dem, tillader heller ikke at udsætte sig for den arabiske verdens mishag ved at tage Israels parti, hvor Israel ganske åbenbart har ret.

Dette er en skæbentime for Israel. Men også for F.N. Man kan overalt i verden — også i U.S.A. — konstatere en voksende kritik af F.N. Det er gang på gang blevet betonet overfor os menigmand rundt om i landene, at vi skulle forstå F.N.s vanskeligheder. Her var noget, som skulle bygges langsomt op. F.N. kunne ikke straks ændre det politiske spil. Vi måtte være glade for, at der dog i det små af og til blev opnået resultater. Og befolkningerne har givet F.N. en vid margin. Det er imidlertid ved at være forbi. Een ting er, at man er svag. Derfor behøver man dog ikke at hykle. Og situationen omkring Israel er et utaltende og ganske åbenlyst eksempel på mishbrug af moralens navn i magtpolitiske øjemed. Det er meget svært for almindelige mennesker at tilgive.

Man kan møde kristne, som glæder sig over Israels modgang. Lidt antisemitisme har altid let ved at dukke op. Men det hører ikke med til kristendommen, tværtimod. De kristne har de bedste grunde til at se med sympati på det jødiske folk. Og iøvrigt er der her ikke tale om sympati eller ej, men simpelthen om anstændighed og moral.

Lad os, der ingenting formår i det store spil om magt, i hvert fald ikke lade os besnakke af hyklere. Og lad os bede for det folk, som Guds udvælgelse i fordums tid har givet en særplads blandt folkeslag til alle tider.

Biskop over to verdener -

»Berlin er den selvskrevne hovedstad i et frit og genforenet Tyskland. Vi vil gøre alt, hvad der står i vor magt, for at gengive byen dens gamle betydning.« Med disse ord besvarede den vesttyske indenrigsminister Schroeder for nylig en anmodning, der var fremsat af flere af partierne i den vesttyske forbundsrepublik, først og fremmest af den socialdemokratiske opposition, om allerede nu at tage skridt til udbygningen af

Berlin med henblik på dens fremtidige betydning som hovedstad i et forenet Tyskland.

Schroeders udtalelse om Berlin som hovedstad i et frit og genforenet Tyskland, er selvfølgelig endnu fremtidsmusik. Der går stadig en grænse tværs igennem Berlin, her støder øst og vest sammen, i Berlin mødes to verdener.

Berlin har netop fået en ny biskop i den hidtidige biskop af Würzburg, dr. Julius Döpfner. Den ny biskop har ganske vist endnu ikke tiltrådt sit embede i den gamle rigshovedstad og »hovedstad i et frit og genforenet Tyskland« — men ikke desto mindre

NOTER

Ungarsk præst til sjælesorgen
blandt de ungarske flygtninge

Kancelliet meddeler, at en ungarsk præst, pastor Stefan Galambos, er blevet beskikket som sjælesorger for de ungarske flygtninge her i landet.

er han allerede nu »biskop over to verdener« — hvem ved hvorlængde?

Mgr. Döpfner — biskop over to verdener...

Det er ikke nogen let arv, som mgr.

NY DIREKTIVER...

(sluttet fra forsiden)

præster. En sådan form har været benyttet hos flere munkesamfund. Her ved muliggøres det andenpræsten i diakonklædning at overtage de handlinger, der egentlig påhviler diakoner.

Højmessens på Palmesøndag kan nu ifølge de ny direktiver også celebreres om eftermiddagen, men kun i kirker, i hvilke man har gjort gode erfaringer med aftenmesser. I så tilfælde finder ej heller palmevielsen og palme-processionen sted om formiddagen. På steder, hvor der ikke findes anden kirke end sognekirken, kan palmevielsen henlægges til det frie, f. eks. ved et vej Kors. Palmeprocessionen til sognekirken udgår i så fald fra dette sted.

Højtideligholdelsen af højmessens på skærtorsdag eftermiddag kan nu finde sted mellem kl. 16 og kl. 21. Hidindtil var tidspunktet fastsat til mellem kl. 15 og kl. 17. Syge kan skærtorsdag modtage den hellige kommunion hele dagen igennem.

Også for langfredags vedkommende er der indført en lempelse med hensyn til tidspunktet, på hvilket langfredagsliturgien kan påbegyndes. Den liturgiske højtid skal så vidt muligt påbegyndes i Frelserens dødsstund, kl. 15, men kan såfremt det skulle være mere praktisk, påbegyndes mellem kl. 12 og kl. 21. Der skal stadig være lejlighed til for alle troende at deltage i korsets hyldning, og kun på de steder, hvor antallet af gudstjensteddeltagerne er så stort, at denne ceremoni ikke kan finde sted i forbindelse med liturgien, kan celebranten nøjes med at forevise de troende det afslørede kors fra alteret efter at gejstligheden og ministranterne har deltaget i hyldningen.

I de ny direktiver peges der endvidere på, at de respektive biskopper ikke må give generel tilladelse til hele dioceseset til at rykke højtideligholdelsen af påskevigilien frem, men kun bør give lov dertil, hvor det må skønnes påkrævet af tvingende årsager. Hverken i domkirker eller i klosterkirker bør en sådan henlæggelse af påskevigilien til et fremrykket tidspunkt finde sted. (KNA).

Søndag Sexagesima

24. februar 1957

AT BÆRE FRUGT

Hvor skal man egentlig ende og begynde, dersom man vil præstere noget ordentligt og fornuftigt og få det rette ud af livet? Det nytter jo aldeles ikke, at man, når man har nået de halvfjerds eller firs, bare kan sige om en selv, at man ikke har slået nogen ihjel, at man ikke har aflagt falsk ed eller at man aldrig har snøret skattevæsenet. Selv den upåagtede pligt-opfyldenheds skønneste neutralitet er ikke nok, i hvert fald ikke set under en højere synsvinkel. Det er jo heller ikke givet enhver, at skrive værker som Ludvig Holberg eller Morten Korch eller at få Nobelprisen i teoretisk fysik, ja, det er jo ej heller i denne de mange talenters hæderkronede verden givet enhver, at kunne efterleve den helgen, hvis navn man måske drager rundt med, så meget at man til syvende og sidst bare tilnærmelsesvis når op i nærheden af den pågældende. Og den, der blot een eneste gang i sit liv har mødt et menneske, der virkelig var så nær en helgen, som et menneske i jordisk klædedragt kan nå — de findes nemlig, men de er få — han er sikkert klar over, hvor lang og trang den vej er, der fører så langt fremad. Vi er jo imidlertid allesammen jævne mennesker, hvad enten vi er lægfolk eller præster, vi stønner alle i hob over dagliglivets byrder og glæder os, når vi har et par stunder i ro og mag, vi stræber alle — med mere eller mindre held — efter at være sådan, at der ikke er nogen, der behøver at have anledning til at railleere over os, vi glæder os over en lille anerkendelse i ny og næ, men når alt kommer til alt, så må vi dog indrømme, at det var alt for hurtigt slut med vore ungdomsdrømme. Den ene havde måske sat næsen op efter at skulle overgå Bach eller Mendelsohn, den anden føler sig måske kaldet til at blive en god landsbylæge, endskønt han — hvis det var gået efter ønske — gerne havde opdaget udødelighedens serum, og den tredje er klar over, at han skal male til han kan få folkepension og at han aldrig nogensinde vil kunne nå op til at blive nogen Reinbrandt. Og så er der sluttelig ham, der — hvem ved, måske endda i sin stille celle — dag for dag stræber efter at komme til at ligne en set. Benedikt eller set. Thomas, og ikke desto mindre kun indser sin egen syndighed og sine egne mangler — —

Hvorledes vil Gud bedømme det, vi præstere? Hvor er vore frugter, hvor er den hæder, vi har indlagt os? Og ak og ve: der er måske slet ingenting. Hvad vi gjorde, det har enhver kunnet gøre, og mangt og meget af det, der var bestemt for os, forblev ugjort. Hvem ønskede måske at se sit navn i »Berlingerens«, hvis han havde passet en syg eller gjort en god gerning. Det drejer sig jo nemlig ikke om at komme i folkemunde, det, det drejer sig om, er nemlig at vinde anseelse hos Gud. Og det vinder man nemlig på helt anden måde: gennem ydmyghed, lydighed, lidelse og afsavn. Det er jo aldeles ikke for at prale, at Paulus — i brevet til Korintherne — renser alle sine lidelser op, men derimod for at forklare, hvori det, at vinde berømmelse for Gud, består, at man overvinder sig selv og vender til det gode alt det, der vederfares en både af godt og ondt. Det er lidelsens sæd, den sande fattigdoms gode sæd, og det behøver man hverken store åndelige evner eller hindstærke værker eller verdslig ære og berømmelse til for at nå. Der behøves kun eet eneste lille ord: Din vilje ske, Herre. Det er et svært ord, men et ord, der virker som regn på udtørret jord. Den usynlige frugt spirer nemlig op til en frodig plante og den nægter himlen ikke sin velsignelse. Og så kan man tilføje: jeg er som en dråbe i havet, som den ringeste blandt de ringe, uden berømmelse, uden fortrin, uden knaphulspynt, men også uden klage og uden nid. — Hjertets enfold, der helt bier på Herren og vender denne verden ryggen, det er trods alt den bedste ager, og Gud Vor Herre vil tage nådigt mod denne frugt, der er spiret frem her, skjult og i al stilhed.

Sognepræsten.

Döpfner overtager, når han bestiger bispesædet i den gamle rigshovedstad. Bispedømmet Berlin er nemlig ikke blot et diaspora-bispedømme — i modsætning til Würzburg, hvor han kommer fra, og hvor der er mange katolikker — men Tysklands deling går midt gennem Berlin og samtidig er det, som om man her står i centrum for verdens deling i to halvdele. Intetsteds føles denne grænsedragning nemlig tydeligere end i denne by, hvis bispestol faktisk står med benene i hver sin del af verden.

Og så er Berlin til og med et meget ungt bispedømme, omend dets historie er mere begivenhedsrig end mangt et andet gammelt bispesædes. Da det blev holdt over dåben, stod ingen ringere end selve vor nuværende Pave fadder til det: det var den daværende apostoliske nuntius Eugenio Pacelli, der i sin egenskab af den Hellige Stols repræsentant underskrev konkordatet med Preussen, hvorved det hidtidige delegaturområde Berlin blev ophøjet til bispedømme. Bispedømmets officielle oprettelse skete i 1930 med den pavelige konstitution »Pastoralis officii nostri«.

Det nye bispedømmes våben kom til at rumme fire felter, der skulle minde om de fire bispedømmer, der havde eksisteret i det samme område i middelalderen. Efter reformationen udgjorde katolikkerne i det såkaldte Brandenburger Mark-område kun en

↑
Fra den store »Katolikkongress« i Berlin 1952. Kongressens arbejdsudvalg: midt i billedet mgr. Döpfner, — dengang biskop i Würzburg, nu »biskop over to verdener« — yderst til højre Berlins afdøde biskop, mgr. Weskamm.

←
Den katolske domkirke i Berlin — Hedwigs-Dom — som blev så hårdt beskadiget under krigen, er nu atter ved at rejse sig.

lille skare, og det var faktisk først soldaterkongen Frederik Wilhelm I's landsknægte, der var trommet sammen fra alle egne af Europa, som med et kolossalt spring på en gang fik katolikernes antal til at ryge i vejret. Efter Schlesiens erobring skænkede Frederik II sine katolske undersåtter såvel en byggegrund som midler til at rejse en stor kirke: St. Hedwigs-katedralen, der blev konsekreret i året 1773. Provsten ved St. Hedwigs Dom blev senere fyrstbiskoppen af Breslaus delegat.

Af de cirka 65.000 kvadratmeter af bispedømmet Berlins oprindelige område ligger idag knapt halvdelen på den anden side af Oder-Neisse-Linien. Og endnu idag præger krigens barske spor bispedømmets ansigt: da krigen var slut stod St. Hedwigs Dom som en nedbrændt ruin, ikke mindre end 50 af bispedømmets kirker og kapeller var fuldstændig ødelagt og 36 kirker og kapeller meget stærkt beskadiget.

Med en beundringsværdig optimisme tog den daværende biskop, von Preysing, fat på at rydde op i kirke-ruinerne samtidig med, at han søgte at rydde op i efterkrigstidens åndelige ruinhob, og sammen med sine katolske berlinere rejste han på ruinerne af »det tusindårige rige«s hovedstad ikke blot nye kirker, men lagde tillige også sten på sten til et nyt kirkeligt liv. Og da Pius XII i februar kårede ny kardinaler, honorerede han da også berlinerbispens indsats og fortjeneste med

kardinalpurpuren og gav dermed samtidigt hele det tyske folk en opmuntring.

Og det gik langsomt fremad, også for bispedømmet Berlin. Det tæller idag påny 336 kirker og kapeller, hvoraf 150 ligger i Vestsektoren, medens 57 ligger i Østsektoren og 129 i Østzonen.

I 1956 talte bispedømmet Berlin sammenlagt 605.000 katolikker, af hvilke 44 % er bosiddende i Vest-Berlin, 23 % i Østsektoren, medens de resterende 33 % lever spredt over hele Østzonens diasporaområde. 386 præster virker i 229 sogne og sjælesorgsstationer, heraf 74 i Vest-Berlin, 38 i Øst-Berlin og 127 i det øvrige bispedømmecområde.

Sjælesorgsarbejdet i Berlin er ikke blevet lettere med årene — tværtimod er der så at sige for hver dag, der er gået, kommet ny problemer til. Det herskende regimes materialistiske ideologi i Østtyskland, magthavernes forsøg på at indskrænke det religiøse liv til udelukkende at udfolde sig indenfor kirkens fire vægge, har selvsagt virket meget hæmmende på bispedømmets udvikling og tvinger kirken til hele tiden at være i kampstilling. Denne kamp har hidindtil kostet 50.000 sjæle, og den raser fortsat. Men de, der holder ud i denne daglige kamp, de bliver til gengæld også fastere og mere stabile i troen, og de kunne tjene mange kristne i den »fri verden« til eksempel på, hvordan nutidskristne burde være.

Genopførelsen og nybygningen af kirker og katolske privatskoler er et opmuntrende træk i billedet af bispedømmet Berlin idag. Også genopførelsen af St. Hedwigs Dom — der er blevet et slags bindeled i samvirket mellem katolikkerne i Øst- og Vest-Berlin — gør stadige fremskridt. Idag ligger biskoppens residens samt det biskopelige ordinariat i Vest-Berlin, men det er dog kun en midlertidig foranstaltning, indtil det bliver alvor med Schroeders ord.

Men trods alt tiltræder mgr. Döpfner sit embede som biskop over to verdener...

C. D.

DEN KATOLSKE KIRKE PÅ ISLAND

I DEN NYERE TID · IV

Af Sigurður Þorsteinsson, Reykjavík

På dansk
ved
Bjørn Højbo
og
Hans
Bekker-Nielsen

Jubilæumsfrimærke
fra 1950

Kardinal *van Rossum* holdt sit løfte og kom igen til Island i 1929 for at konsekkrere den nye, prægtige kirke på Landakot. I forvejen havde han sendt et telegram, der lød: »Kommer med *Brems, Müller* og fem andre den 21. juli. Kirkevielse den 23. Bispevielse den 25. Afrejse den 27.«

Da skibet »Dronning Alexandrine« kom til Reykjavík hen på eftermiddagen, var der sort af mennesker ved havnen for at tage imod de fine gæster. Præfekt *Meulenberg* bød kardinalen velkommen på fransk.

Den 22. juli holdt statsministeren modtagelse for kardinal *van Rossum* og hans følge, og ved den lejlighed blev han hædret med den højeste udmærkelse, Island ejer, Falkeordenens storridderkors med stjerne. *P. J. Drehmans*, kardinalens sekretær, blev samtidig udnævnt til ridder af Den islandske Falk.

Den højtidelige kirkevielse begyndte allerede den 22. juli om eftermiddagen og varede fra kl. 17 til 20, og næste morgen afsluttedes den med en prælatmesse, celebreret af Montfortanernes ordensgeneral, *H. Richard*, med bistand af provincialen, *M. Huperts*, og p. *Johannes Gunnarsson*. Til stede var foruden kardinal *van Rossum*: Biskop *Josef Brems*, apostolisk vikar for Danmark, biskop, dr. *J. E. Müller*, apostolisk vikar for Sverige, mgr. dr. *K. Kjelstrup* som repræsentant for Norge, tre af de islandske ministre, Reykjavíks borgmester, Danmarks gesandt i Island, mange udenlandske diplomater og næsten alle byens fremstående borgere. Prædikenen blev holdt af pater *J. Dreesens*, som mange i Danmark vil huske fra den tid, han virkede i Roskilde; han døde for øvrigt i Havnefjord for to år siden. Lidt før middag sluttede højtideligheden i kirke, og kardinalen og de øvrige gejstlige gik i procession til præsteboligen.

I forbindelse hermed fortjener det at nævnes, at en af kirkens store klokker blev skænket af en protestant, der ønskede at være anonym.

Den 25. juli blev *M. Meulenberg* bispeviet, som den første katolske biskop på Island efter reformationen. Foruden kardinal *van Rossum* deltog biskopperne *Brems* og *Müller* i bispevielsen. Samtidig blev biskop *Meulenberg* udnævnt til apostolisk vikar for Island og titulær biskop af Hólar, og Island blev ophøjet til et apostolisk vikariat.

Allerede i 1926 var kirkens officielle organ på Island begyndt at udkomme, nemlig tidsskriftet »Merki Krossins« (Korsets Tegn), der stadig udkommer fire gange om året. Det var dengang som nu et tidsskrift af høj kvalitet.

Kun to år efter domkirkens indvielse kom de to første Franciskanersøstre til Island. På det vestlige Island ligger den lille by Stykkisholm, hvor de valgte at slå sig ned. Her tog de straks fat på at bygge et hospital, der kunne tages i brug i sommeren 1935. Hospitalet, som rummer en nydelig kirke, har plads til 38 patienter.

Nu var der altså katolske missionsstationer tre steder på Island. Det fjer-

de sted, hvor man tog fat på missionsvirksomhed, var i Akureyri, Islands næststørste by og nordlandets hovedstad. Siden 1952 har pastor *Hákon Loftsson* virket der. Han er den anden indfødte præst, der arbejder for missionen på sin fødeø; efter at have studeret i Baltimore i Amerika blev

»Landakotskirken« - den katolske domkirke i Reykjavík.

Sct. Josephssøstrenes hospital i Havnefjord, yderst til højre kirken.

Karmelitterindeklostret i Havnefjord.

han præsteviet den 24. maj 1947. Indtil han flyttede til Akureyri, gjorde han tjeneste ved domkirken.

Kirken ejer nu en meget stor hjørnegrund i Akureyri, hvor det er tanken ad åre at bygge en kirke, men indtil videre klarer man sig med kapellet i præsteboligen.

Den 7. juli 1943 blev en af mærkedagene i den katolske kirkes historie på Island. Den dag blev pater *Johannes Gunnarsson* viet til biskop, næsten et helt år efter biskop *Meulenberg*s død. Som jeg før har nævnt, er han Islands første indfødte biskop efter reformationen.

Kort før krigen blev planerne om at grundlægge et karmelitterindekloster ført ud i livet. På et højedrag, som kirken ejede i Havnefjord, blev klostret bygget, og mater *Elisabeth*, det nye klosters første priorinde, rykkede ind sammen med nogle nonner. Men de kom kun til at have hjemme der kort tid, for da verdenskrigen brød ud, tog først englænderne og se-

nerc amerikanerne klostret i besiddelse, og nonnerne havde da ikke anden udvej end at rejse til Amerika for at afvente bedre tider. Deres eksil kom til at vare længere, end de vist havde tænkt sig, for da tropperne rykkede ud af klostret, inddrog kommunen det til husvildebolig. Først i efteråret 1946 kunne karmelitterinderne drage ind til stilheden i klostret, hvorfra der sta-

digt opsendes bønner for missionsarbejdet på Island.

Året 1950 var også et mærkeår, for da var der gået 400 år siden protestanterne halshuggede den sidste katolske biskop *Jón Arason*. Den katolske menighed i Reykjavik mindedes dagen ved at skænke sin kirke et prægtigt orgel, der kostede op imod 150.000 kr., — en imponerende gave, når man betænker, at menigheden kun tæller nogle få hundrede mennesker.

På *Jón Arasons* dødsdag, den 7. november, drog katolikkerne med biskoppen i spidsen til Skálholt for at mindes biskop *Jón* og hans to sønner på det sted, hvor de blev henrettet, og

Biskop J. Gunnarsson, Reykjavik, med processionskorset i San Paolo udenfor murene ved en pilgrimsfærd til Rom.

hvor der nu er rejst et mindesmærke for dem.

Desværre kom der ikke — som man havde håbet — nogen pavelig legat til Island i *Jón Arasons* mindeår, men i 1952 kom Torontos ærkebiskop, kardinal *James McGuigan*, som pavelig legat for at være til stede ved en særlig mindehøjtid for *Jón Arason* og hans sønner. Dette kardinalbesøg vakte mindst lige så stor opmærksomhed som kardinal *van Rossums* komme 23 år tidligere. Det var ganske morsomt, at de udenlandske katolske blade omtalte *Jón Arason* som »hispen, der havde kone og børn« i deres referater af mindehøjtiden. De udenlandske journalister syntes mildest talt, at dette var højst besynderligt; men de har vel ikke — hvad man heller ikke kan forlange — kendt den historiske baggrund.

Kardinal *James McGuigan* blev modtaget på flyvepladsen af biskop *Jóhan-*

nes Gunnarsson og en af præsterne. Kardinalens følge bestod blot af én præst. Han blev på Island nogle dage for at se sig om og var bl. a. gæst hos den daværende udenrigsminister *Bjarni Benediktsson*, vist nok den eneste islandske udenrigsminister, der har været i audiens hos paven. Det fjerne Island har altså hele tre gange kunnet glæde sig ved et kardinalbesøg.

Den hellige fader, *Pius XII*, har haft lige så stor interesse for missionsarbejdet på Island som sine forgængere. Og da *Karlakór Reykjavíkur* (Reykjavíks Mandskor) for nogle år siden var i Rom, modtog *Pius XII* sangerne i privataudiens og bad dem synges for sig. Dette var vist en større ære, end sangerne nogensinde havde drømt om at opleve.

Det bør også nævnes, at en ung islænder for tiden studerer ved propandakollegiet i Rom. Til den hellige stad rejste en skare islandske pilgrimme i 1952 under ledelse af biskoppen og pastor *Hákon Loftsson*, og flere gange har islandske pilgrimme deltaget i valfarterne til Lourdes.

Foruden at drive hospitalet i Stykkisholm, har Franciskaner-søstrene også oprettet et trykkeri, der ejes af vikariatet, og hvorfra tidsskriftet »Merki Krossins« udsendes. Desuden udgiver de forskellige andre katolske småbøger, og for tiden arbejdes der med en islandsk oversættelse af »Kristi Efterfølgelse«, hvoraf første del allerede er udkommet.

Der findes forskellige katolske foreninger på Island. I Reykjavik er der en Mariakongregation, en paramentforening, et pilgrimslaug og en sogneforening, der hedder Antoniusforeningen. I Havnefjord hedder sogneforeningen Þorláksforeningen, opkaldt efter den hellige Skálholt-biskop fra det 12. århundrede. Desuden er der for nylig kommet en repræsentant fra Maria-legionen i Dublin, *Jim O'Hanlon*, til landet. Han har arbejdet for oprettelsen af en Maria-legion i Norge, før han kom til Island, hvor man forleden stiftede en legion med hovedsæde i Reykjavik.

Missionsarbejdet på Island er foregået støt og roligt, uden hast. Der er

I korte træk

Den Hellige Fader *Pave Pius XII* har stiftet en messekalik til kapellet i den tidligere koncentrationslejr Dachau. Kapellet opføres på initiativ af en italiensk nationalkomité, hvis formand er ærkebiskoppen af Verona, mgr. *Giovanni Urbani*, og vil få navnet »*Maria regina pacis*«. (KNA).

Arsdagen for undertegnelsen af latorforliget fejredes i Vatikanstaden som helligdag. Der flagedes fra alle offentlige bygninger, og samtlige katedraler var lukkede. (KNA).

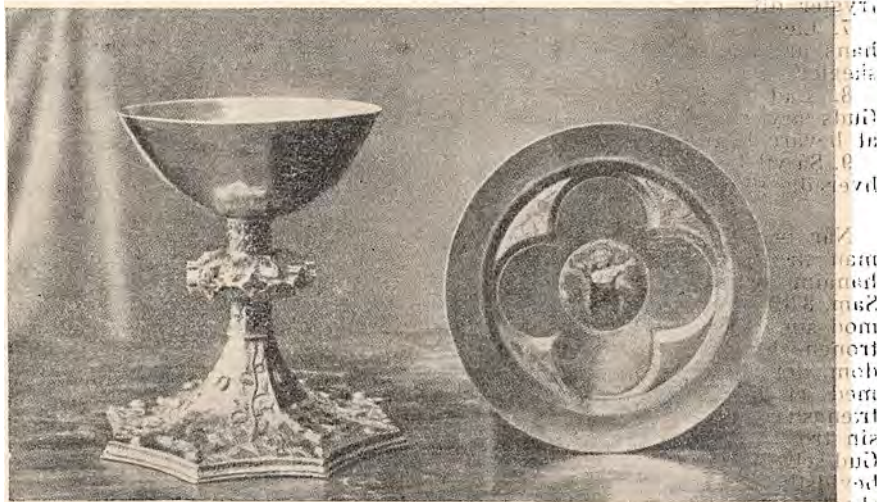
Fysteparret i Monaco overværede sidste søndag et højtideligt »*Te Deum*« i Katedralen i Monaco i anledning af prinsesse *Carolines* fødsel. Det var iøvrigt første gang, at fyrstinde *Grace* viste sig udenfor slottet. (KIPA).

Administratoren for *Emmauel-Kirken* i Durban meddelte sidste søndag fra prædikestolen, at søndagsprædikenerne ville bortfalde indtil videre, så længe som den store sommervarme varer ved. (KIPA).

Radio Vaticana beskæftigede sig i sidste uge med den nylig stedfundne socialistiske partikongres i Venezia. Udsendelsen gjorde front mod *Craxi* fra visse sider om »åbning mod venstre«, trak problemet katolikkerne og det socialdemokratiske parti op og pegede på forholdene i Italien i særdeleshed, hvor det ikke som i andre lande er muligt at etablere et samarbejde. »Vi har vor socialisme — den er os nok. Det gælder blot om at praktisere den!«. (KIPA).

nu ca. 600 katolikker i landet, skønt det ikke er så længe siden, at der bare var én katolik på hele øen.

Islænderne viser kirken både respekt og velvilje, og så er man jo nået et godt stykke frem. Dette fik man et tydeligt bevis på i sommer, da den lutherske folkekirke indbød til en mindehøjtid i Skálholt i anledning af 900-året for oprettelsen af landets første (katolske) bispesæde dér. Denne fol-

To klenodier fra den katolske middelalder i Island.

kekirke-fest blev af mange opfattet som en fornærmelse mod den katolske kirke, og alle hovedstadsbladene kæmpede lige ivrigt for, at den katolske kirkes rettigheder ved denne lejlighed ikke skulle trædes i støvet. Pudsig var det, at et af disse blade tidligere havde været en af kirkenes modstandere. I radioens aktuelle kvarter blev den katolske kirkes sag to gange forsvaret bravt og folkekirkens enerådighed fordømt.

Den folkekirkelige virksomhed i de dage var præget af, at den ene hånd ikke vidste, hvad den anden gjorde, hvad bladenes notiser også bar tydeligt præg af i dagene omkring den store højtid.

I et interview i Morgenbladet blev biskop *Jóhannes Gunnarsson* bl. a. spurgt om, hvorfor han ikke havde deltaget i Skálholtfestlighederne, og han svarede: »Mit standpunkt er det, at jeg ikke blot kunne tage del i festlighederne som tilskuere. Hvis vi havde fået lejlighed til at tage del i festlighederne på lige fod med protestanterne, og det f. eks. var blevet os overdraget at arrangere halvdelen af højt-

deligheden, havde vi godt kunnet være med. Men vi katolikker kan ikke deltage i en festprocession, der slutter med en protestantisk gudstjeneste, så skulle der også have været afholdt en katolsk gudstjeneste dér. Vi kan ikke tage til Skálholt som en slags påfugle, bare for at vise os i vore dragter. Det ville være helt hen i vejret, — og på den måde kunne jeg ikke optræde som pavestolens repræsentant. Det ville jeg kun kunne, hvis der også var blevet afholdt katolsk gudstjeneste, og dette skulle de fortræffelige mænd (i komiteen) have vidst, for de er jo teologer.«

Sådan var biskoppens standpunkt. Han sagde endvidere, at katolikerne formodentlig ville holde en højtidelighed senere på året på samme måde, som man plejede at mindes *Jón Arason's* død; dette blev da også gennemført på Krist Konges fest.

Senere på sommeren fejredes Hólars 850 års jubilæum under meget beskedne former, uden at det vakte større opmærksomhed i bladene.

Disse småtræk fra diskussionen omkring Skálholt-festen viser klart den

respekt, som islændingene omfatter den katolske kirke med, og den velvilje, som det islandske folk nærer for den.

Hermed slutter sagaen om den katolske kirke på Island i nyere tid.

I Wölfnitz i nærheden af Klagenfurt (Østrig) har syv karmelitere taget verdens mest moderne eremitkloster i besiddelse.

De ydre omgivelser har unægteligt — i sammenligning med ordenens første kloster på bjerget Karmel i Palæstina — skiftet udseende. Gennem store vinduer vælder lyset ind i cellerne, der er forsynet med elektrisk lys, rindende vand og centralvarme. Den ældgamle ordens verdensforsagende aske se er imidlertid bevaret sjældret.

Eeneboerne udfører ikke sjælesorgsarbejde. Syv af dagens timer er viet bøn, og kun to gange om ugen må ordensfolkene tale i to timer. I den øvrige tid hersker der den dybeste tavshed i klosteret. Ved midnat samles munkene i deres moderne kapel til korbøn. (KNA).

60. Davidssalme

EN BØN I LANDFLYGTIGHED

I. *Hjemve efter helligdommen.*

1. Til sangmesteren. Med strenge-spil. Af David.

2. Hør, o Gud, mit råb, lyt til min bøn!

3. Fra landets grænser råber jeg til dig, medens mit hjerte vansmægter. Du løfter mig op på en klippe, du giver mig ro.

4. Thi du er mit værn, et mægtigt tårn mod fjenden.

5. Lad mig bo i dit telt til evig tid, og finde tilflugt i dine vingers ly.

II. *Bøn for kongen.*

6. Ja, du o Gud, har hørt mine løfter, har skænket mig *deres* arv, som frygter dit navn.

7. Læg dage til kongens dage, lad hans år være så mange som mange slægters dage.

8. Lad ham trone for evigt for Guds åsyn; giv nåde og troskab til at bevare ham.

9. Så vil jeg evigt prise dit navn og hver dag indfri mine løfter.

*

Når man læser denne salme, skal man tænke på Davids flugt til Mahanaim, øst for Jordan floden, (II. Sam. 8,3.), da Absalon havde rejst sig mod sin fader og ville støde ham fra tronen. Langt borte fra den helligdom, der stod på Sions klippegrund, med et hjerte fyldt af sorg over trængslerne, men alligevel stærk i sin tro på den kongeværdighed, som Gud selv havde forlenet ham med, og i bevidstheden om den opgave i vor slægts frelseshistorie, som Herren havde kaldt ham til, udsjunger David i

denne salme sine længsler og forhåbninger.

Under denne bøn blev det mørke, som salmisten følte sig nedsænket i, forvandlet til lys. For hans fromhed og fortrøstning i Gud viste ham med ét i fremtidens synskreds et uforgængeligt kongedømme ligesom en morgenrøde. Af Herrens løfter vidste han jo, at hans kongedømme ikke var et verdsligt og forgængeligt. Indstiftet af Gud og beskyttet i hans vingers skjul skulle det bestå for Guds åsyn i al evighed, til lov og pris af Herrens navn og nåde. Det var jo en af hans efterkommere, der skulle arve hans trone og rige. I, der tilhører den nye pagt, ved, at det er Guds Søn og Marias Søn, vor Frelser Jesus Kristus, der skal bestige Davids, hans faders trone, ikke Absalon. Jesus skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans kongedømme og rige. På denne måde var vor Frelser allerede dengang alle vanskeligheders løsning, som han er det i vore dage og vil være det i al fremtid. Han er den klippe, der giver det sikre ståsted; han er det tårn, der er det stærke værn mod fjender; han har bygget det telt, den hellige kirke, hvori vi med tryghed kan hvile i hans vingers ly.

Lad os da alle lære af David i hver en nød og fare at løfte øjne og hjerte op til Gud vor Frelser for i hans lys at betragte og bedømme alle ting, godt og ondt, livets omskiftelighed og kamp, dets sejre og nederlag. I hans vingers ly finder også vor sjæl fred og ro, mod og kraft. Og lad os ligesom David søge hen til og længes efter den helligdom, den kirke, som vor Frelser selv har rejst på klippegrund. Der kan vi, stående for Guds åsyn, dag for dag i fællesskab synges Guds pris til himmelboernes harpespil og indfri de løfter, vi har givet Herren ved vor dåbs-pagt. F. K.

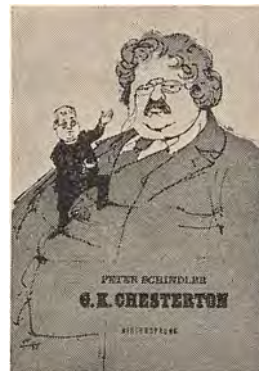
To nye

SCHINDLER-BØGER

Lovsang og Lignelser

104 s., kr. 8,50, ib. 13,50
(indeholder nye og gamle fortællinger og digte)

G. K. Chesterton

120 s., kr. 12,50
(nyt oplag)

„Deres køremåde afslører Dem!“

Interessante undersøgelser foretaget af amerikanske eksperter

Måden, hvorpå man kører sin vogn, fortæller en hel del. Psykologerne har på dette punkt gjort en række interessante iagttagelser, der gør det muligt at danne sig et indtryk af væsentlige karaktertræk hos vore medmennesker, når de sidder ved rattet.

I hvilket omfang afslører kørslen den pågældendes karakter?

Køremåden taler mere end mange andre ting sit karakteristiske sprog. Karaktertræk, der ellers ligger skjult, kommer frem, når mennesker sætter sig ved rattet. Dr. psyk. Alan Cauty fra Detroit, udtaler herom: »Man kan tit og ofte blive vidne til, at et menneske bliver helt anderledes i det øjeblik, hvor den pågældende sætter sig ved rattet i sin vogn. Men i virkeligheden ændrer den pågældendes personlighed sig på ingen måde derved.« Forskellen ligger udelukkende deri, at når han sidder i sin vogn, føler han sig friere, og hans uansvarlige, ja, må-

ske endda asociale karaktertræk, der normalt er skjult, kommer så frem.

Hvad kan man sige om en, der i det øjeblik han sætter sig ved rattet, hensynsløst kører til og dermed tvinger andre kørende til at vige for ham for at undgå ulykke!

Psykiateren mener at kunne fastslå, at det i pågældende tilfælde som oftest drejer sig om et menneske, der enten er under tøflen hjemme eller lider under eventuelle overordnede chikanerier eller generes af sine arbejdskolleger. Det er da hans »store chance«, når han sætter sig ved rattet og der faktisk siger: se, her kommer jeg. I det øjeblik føler han sig jævnbyrdig med de andre og får udløsning for sine undertrykte komplekser. Men så snart han så er »på jorden« igen, så er han påny som tidligere.

Hvad med dem, der »kører på hornet«?

Vi kender allesammen den type så godt. Hvis man ikke starter lige i det sekund, hvor lyset skifter til grønt, så begynder den pågældende at lutte. Han benytter også yderst sjældent bremserne, fordi han er af den mening, at hornet kan klare det. Overdreven anvendelse af hornet er tegn på indre umodenhed. Undersøgelser viser, at det er udtryk for sjælelig eller psykisk spænding. Ydermere løber disse stadig tudende motorkørere let risikoen for at komme galt af sted. Om ham siger psykiateren: »Når en sådan person kommer ud i trafikken, er der al mulig grund til at frygte, at der skal ske noget, eftersom den pågældende totalt mangler evnen til at vurdere en situation.«

Hvad kan der siges om den langsomme kører, der hårdnakket vægrer sig ved at vige, så at andre kan overhale ham?

Hvem kender ikke den motorkører, som til trods for, at der er mere end plads nok, ikke vil køre blot een centimeter længere ind til siden for dermed at lade en anden passere. Her nytter det aldeles ikke at bruge hornet — det bevirker tværtimod, at den pågældende bliver mere stædig. Denne type er især i week-enden en landeplage på storbyens udfaldsveje. Psykiaterne betegner disse mennesker som lidende af mindreværds komplekser og som lidende af en art fjendtlig indstilling overfor deres medmennesker. De pågældende føler en nærmest pervers tilfredsstillelse i at genere deres medmennesker og glæder sig over at kunne føre vogn og dermed have en næsten ubegrænset mulighed for på denne måde at kunne give deres fjendtlighed overfor medmennesker frit afløb.

Hvorfor under så mange kvinder at køre midt på kørebanen?

Man kan i så henseende gætte på, at langt de fleste kvinder, der kører midt på kørebanen, lider under en art »claustrofobi«, d.v.s. en stadig angst for at blive lukket inde. De føler sig mere sikre, når de ligger midt på kørebanen — til trods for, at dette sted som bekendt er langt det farligste. Psykiateren i Detroit mener at kunne fastslå med sikkerhed, at denne tilbøjelighed faktisk beror på claustrofobi, der forekommer hyppigere hos kvinder end hos mænd. Undersøgelser, der er foretaget af Yale-universitetet, tyder ligeledes på, at mennesker, der lider af claustrofobi, er meget afhængige af andre og at de i det hele taget er psykisk usikre.

Kan man bedømme et menneskes personlighed efter hvor hyppigt den pågældende skrammer sin vogn?

Ganske afgjort. Omfattende undersøgelser, der ligeledes er foretaget af amerikanske psykiatere, synes så godt som enstemmigt at tyde på, at et menneske kører akkurat som han lever. Psykiaterne mener endvidere at kunne påvise, at to trediedele af dem, der kører vogn og som hyppigt er ude for uheld, i forvejen har et langt »synderegister« på sig overfor det offentlige, såsom tyveri, bedrageri, trætte og lignende. Af dem, der kun sjældent har uheld i trafik, har derimod kun ca. 9 % tidligere været straffet.

Kan den måde, hvorpå man kører, afsløre noget om den pågældendes personlige livsopfattelse?

Her lyder svaret: afgjort ja. Man har foretaget en række undersøgelser og man opdelt de kørende i to grupper: de, der kun yderst sjældent og de, der hyppigt har kørselsuheld. Resultatet viste, at der var en meget stor forskel i livsanskuelsen mellem dem, der kører forsigtigt, og dem, der kører uforsigtigt. Man kunne f. eks. konstatere, at de, der har de fleste uheld, er langt mere tilbøjelige til at gå på akkord med tilværelsen og til at mene, at alt her i livet kan klares med penge, at held her i livet er langt mere afhængig af lykke end af præstation, at alt er helt i sin orden, når man bare holder sig fri af loven, at uærlighed altid er berettiget, når blot man kan klare frisag på en eller anden måde, osv.

Kan videnskaben give et almengyldigt billede af den uansvarlige førers personlighed?

Også her lyder svaret ja. Socialogere ved universitetet i West-Ontario har formet et nøjagtigt billede af den fører, der ikke bestræber sig for at undgå færdselsuheld.

Hjemmet: I mange tilfælde et skilsmissehjem, hyppig uenighed mellem forældrene.

Erhverv: hyppigt skiftende arbejde, sjældent gode forhold til arbejdsjver. (sluttet side 99)

1. DUK's sjællandsledelse meddeler:

Lørdag den 2. marts. Karneval — kl. 19,30 i Stenosgade.

Onsdag den 5. marts. Usentimental indledning til fastetiden. Vi samles kl. 21,00 i Sakramentskirken, Nørrebro-gade.

2. Meddelelser fra de lokale foreninger:

Ordrup:

Tirsdag den 26. febr.: Pater Duclot taler om pavens betydning for os kristne.

Roskilde:

Søndag den 24. febr.: Travetur. Messe i slotskapellet i Lejre. Afg. med tog fra Roskilde kl. 8,29.

Onsdag den 27. febr.: Fastelavnssfest. Stenosgade:

Søndag den 24. febr.: Ungdomsmesse i huskapellet kl. 9,15.

Vejle:

Katolsk Ungdom Vejle indbyder menigheden til en festlig sammenkomst i skolens sal fastelavnssøndag kl. 19,30.

Østerbro:

Onsdag den 27. febr. hos José Novella, Odensegade 22, hvor pastor Højbo taler om religiøse festers og skikkelser oprindelse.

Formanden Per Meyer er flyttet til Septembervej 223, Mørkhøj pr. Herlev. Tlf. 94 33 66.

LITURGISK KALENDER

Når der er tal i parenteserne, gælder det første sidetal, let i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Febr. Mts.

20. S. Sexagesima (106—25); præf. (violet). (521).

25. M. St. Matthias, Apostel (839—680); 88); Apostlenes præf. (524).

26. F. Feria (106—25); uden Gloria (violet) og Credo og uden Tractus; alm. præf. (525).

27. O. St. Gabriel af den smertefulde Jomfru ([46]); alm. præf. (525).

28. T. † Feria (106—25); som tirsdag. (violet).

2. L. Den salige Karl den Gode (842—89); 2. bøn: For Paven (rød).

18 års dagen for Vor Hellige Fader Pave PIUS XII's valg; alm. præf. (525).

9. S. Quinquagesima. (violet).

NB: På de med † mærkede dage kan der i st. f. dagens messe læses otiv- og Requiem-messer.

C. M. Hinne og hustru Friedericke født Noltes mindelegat

Der vil være at uddele nogle portioner af dette legat. Efter stifterens bestemmelse skal legatet tildeles ældre i København og tilgrænsende kommuner bosiddende mennesker, som hører til den katolske kirke og sidder i små forhold; navnlig sådanne som tidligere har været bedre stillede.

Skemaer til ansøgning afhentes på St. Ansgars Kirkes regnskabskontor, Bredgade 69, St. o. g., åbent alle hverdage, lørdag undtagen, kl. 15—17, og afleveres samme sted senest 15. marts.

Academicum Catholicum

Lørdag d. 23. februar kl. 19,30: åbent hus hos civilingeniør Chr. Beyer, Saxhøjvej 35, Valby. Forbindelse: linie 21 og 22 og 41 eller 6 og 14 til endestationen). Pastor Gunnar Martin Nielsen vil fortælle om den katolske brevscoles første fremstød.

Ved Sct. Knud Lavards skole

Lynghygårdsvej 1, Kgs. Lyngby, er to stillinger ledige henholdsvis 1. april og 1. august for mandlige lærerkræfter. Alm. fag samt gymnastik og sløjd. Løn som ved de kommunale skoler. Pensionsordning. Stillingerne kan også søges af sådanne, der afslutter eksamen i løbet af forsommeren.

Ansøgning på skema sendes til skolens bestyrelse snest 15. marts d. å.

Parfumeri-ekspeditrice

dygtig, pålidelig, gerne kendt med sygeplejeartikler, søges snarest som 1. dame til en af vore afdelinger.

Henvendelse privat: Fru E. Kjerulff, Allégade 14. Vester 8329.

Ung mand

land- og gartneriarbejder, 35 år, søger reel, ung, trofast piges bekendtskab, evt. ægteskab. Billet mrk. 610-2 til Katolsk Ugeblads annonceafd., Østersøgade 108, 1., Ø.

UNGARN -

(sluttet fra forsiden).

mod gejstlige« ikke kom til udførelse, skyldes ifølge »Neues Deutschland« udelukkende den omstændighed, at det lykkedes de sovjetrussiske tropper at gribe ind i Ungarn, inden det var for sent.

Med denne propagandaaktion imod den katolske kirke slutter pressen i den tyske sovjetzone op bag den kommunistiske presse i Ungarn, der for nogen tid siden begyndte at anslå disse toner. Fra katolsk side betragtes dette som et modtræk mod Vatikanets dekret af 21. januar om ekskommunikation af kollaboratorerne.

(KNA).

Katolsk Ungdom, Vejle, indbyder menigheden til en festlig sammenkomst i skolens sal fastelavnssøndag kl. 19,30.

Jesuit vinder i tips 125000 yen til de fattige

P. Aloysius Michel SJ har i »Japan Times« i Tokyo vundet 125,000 yen. Pateren, der er leder af den karitative institution, der er knyttet til jesuitternes universitet i Tokyo, har skænket præmien til de fattige. Institutionen tager sig ikke blot af trængende studenter, men arbejder også i Tokyos slumkvarterer. (KNA).

KINA -

(sluttet fra forsiden).

lige lande til at besøge Kina for på denne måde at konsolidere sin anseelse i den internationale verden. Man tilstræber på denne måde at give udtryk for, at der hersker religionsfrihed i det kommunistiske Kina. »Men de præster og troende, som de besøgende i Kina, præsenteres for, er alle sammen »fremskridtsvenlige«, der udvælges af regeringen. Man vil på denne måde vise de besøgende fra udlandet, at der er religionsfrihed i Kina, samt at de biskopper, der sidder fængslet, kun får løn som forskyldt for deres »forbrydelser«. Alt dette savner imidlertid ethvert grundlag. De steder, som udenlandske gæster får forevist, er i forvejen »forberedt« til disse besøg og ingen af de fremmede gæster kan bevæge sig frit. Endog de personer, der bliver anvendt ved disse gæstebesøg — såsom chauffører, tjener m. v. — er direkte uddannet til formålet. De udenlandske gæster kan hverken føre tvangfri underholdning eller uhindret modtage besøg. (KNA).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø, tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Gør din Pligt, gaa til Plichta, naar der skal males . . .
Store og smaa Opgaver løses . Kommer overalt
Malermester W. Plichta
Jyllingevej 177, Vanløse
Telefon 70 18 48

Katolske Begravelser

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet
Benzon
CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Trafik og mentalitet -

(sluttet fra side 97)

Social tilpasning: stor bekendtskabskreds, få rigtige venner, få (så godt som ingen) virkelige interesser, hovedsageligt kun interesse for sport, hasard, dans og pigebørn.

Ægteskab og familie: hvis gift, da tilbøjelighed til utroskab, uden bekymring for familiens velgående.

Opførsel: åndelig umoden, tager enhver chance, tendens til at leve over evne (over en trediedel af de usikre førere havde ret stor gæld, medens der blandt dem, der kørte fornuftigt, kun var 6 %, der havde gæld).

Verdensanskuelse: Tendens til materialisme og lidet sans for moralske eller åndelige værdier. Fatalistisk indstilling med den vanlige flokskel: Man må tage det, som det kommer, hvad nytter det — —«. I opposition mod disciplin og orden og hensynsløs, når det gælder medmenneskers ve og vel.

Med andre ord — slutter redegørelsen — må resultatet være, at den hensynsløse fører er en person, som man gør bedst i at undgå ikke blot i trafikken, men også ellers i livet. J. G.

Den »lille fader« André i Paris var kendt for sine små humoristiske islæt i sine prædikener. Da lynet engang var slået ned i karmelitterklosteret, sagde han: »Vor Herre har været de fromme fædre nådig. Kun biblioteket er blevet beskadiget ved lynnedslaget, og der var der ikke en eneste munk tilstede på det tidspunkt. Var lynet derimod slået ned i køkkenet, da havde ulykken fået et meget større omfang i ofre af menneskeliv«.

*

Den gamle, lune pastor X var sognepræst i et sogn i nærheden af den hollandske grænse, mellem Xanten og Geldern. Han var en brav gammel herre og iøvrigt meget afholdt, men han ejede evnen til at sige tingene ved deres rette navn.

En nytårsaften gik han som sædvanligt op på prædikestolen og havde — som han plejede — ved denne lejlighed en lille seddel i hånden med navnene på dem, der var døde i årets løb, og som han ville bede særskilt for på denne årets sidste aften. Men — o ve, o skræk — han læste lutter navne op på folk, der sad lyslevende nede i kirken, og menigheden blev mere og mere pinligt berørt og vidste til sidst ikke, hvad de skulle tro.

Da pastor X havde sluttet oplæsningen af navnene, gav det et sæt i ham,

men han fortsatte roligt og sagligt, som om der intet var sket: »Jeg ser, at jeg har fået den forkerte seddel med herop. Det er skam listen over alle dem, der endnu ikke har betalt deres kirkeskat. Jeg beder meget om undskyldning. Men lad os nu imidlertid bede for de afdøde — så kan jeg læse de rigtige navne op på næste søndag!«

*

Picasso, der som bekendt er en li-nietro kommunist, havde fået en næse fra Kreml på grund af sin Stalin-fremstilling i det franske kommunistiske tidsskrifts Stalin-mindehefte. Bladet blev endda pålagt af Moskva at offentliggøre denne tilrettevisning. Efter episoden spurgte en journalist Picasso:

»Hvad ville De egentlig male, dersom De var tvunget til at bo i Sovjet-rusland?«

»Jernlæpper, min herre,« lød svaret.

*

En amerikabåd kommer ud i stærk storm. En kvindelig passager spørger med angsten malet i ansigtet kaptajnen:

»Hr. kaptajn, er vi i fare?«

»Vi er alle i Guds hånd, frue,« lød svaret.

Damen gav et skrig fra sig og udbrød: »Å Gud, er det så slemt fat?«

Nykøbing F.

Johannes Madsen
Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer
Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt
Fiskebroen 85 02 78 . Jernbanegade 85 03 00
Leverandør til
de katolske Institutioner

Aabenraa

Aabenraa Brugsforening

Tlf. 23 68 . Søndergade 16

Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik

Brug BAK SØRENSENS BRILLER SØNDERGADE 2

Svendborg

RESERVERET

Niels Madsens Maskinsnedkeri

Vestergade . Tlf. 197

Lev. til de katolske Institutioner

Ejvind Lambech

KAPPE . VIN . KONSERVBES

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

Svendborg Ligkistemagasin

v. Hans Nielsen og Søn

Katolske Begravelser

Fruestr. 10, Tf. 264 . H. Nielsen jun. prv. Tf. 1864

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1016

Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl.s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

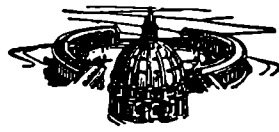
Telf. 1410 og 172

Gør Deres indkøb i

P. Brandts Boghandel

Alt i Bøger, Papir m. m.

Lev. til De katolske institutioner

General Norstad hos Paven

Den øverstbefalende for Atlantstridskræfterne i Europa, general Laurids Norstad, der har været på et kort besøg i den evige stad, aflagde inden afrejsen fra Rom besøg hos den Helige Fader. Paven underholdt sig hjerteligt i længere tid med generalen, som efter audiensen forestillede såvel sin hustru som sit følge for den Helige Fader. (KNA).

Paverne havde dog ret!

»Den seneste tids politiske, sociale og religiøse evolution i Ungarn har påny bekræftet Pavernes nu hundrede-årige lære om kommunismen«, erklærede Radio Vaticana i sidste uge i en udsendelse, hvori det iøvrigt hed, at Pius IX allerede førend Marx udstedte sit manifest havde fordømt »den uheldsvangre doktrin, som man kalder kommunismen, og som er i direkte modstrid med naturretten«. I sin rundskrivelse »Divini Redemptoris« fordømte Pius XI kommunismen, og hans ord fra dengang har idag, tyve år senere, noget næsten profetisk over sig: »Er alle de baghold og fælder, de bedragerisk løkkende pacifistiske løfter, der førte til koncentrationslejrene, dog ikke tilstrækkelige for de dumme, der troede på en lykkelig sameksistens og drømte om et kommunistisk paradis«. Speakeren omtalte derpå den nuværende Paves holdning overfor kommunismen og fremhævede ganske særlig Pave Pius XII's julebudskab 1955. (KIPA).

Benediktinerkloster for afrikanere

Korbøn på modersmålet

Abbed-biskoppen af Peramhio i Østafrika har for nylig åbnet et benediktinerkloster, st. Maurus i Liganga, belgisk Kongo. Klosteret er det første af sin art, og er udelukkende bestemt for afrikanske munke. Der har allerede i længere tid eksisteret et andet kloster i belgisk Kongo, hvor der optages både belgiske og afrikanske munke.

I st. Maurus fejres liturgien udelukkende på kisuahali'ernes landsmål. Det er disse unge afrikanske munkes ønske at efterleve den hellige Benedikt oprindelige regel så nøje, som det lader sig gøre og fremfor alt at realisere idealet om klosterfamilien. Der eksisterer ingen anden forskel mellem brødre og patres end den, der er en følge af præstedømmet, og blandt brødre er ikke blot håndværkerstanden repræsenteret, men derimod også intellektuelle kald såsom lærere o. l. Alle, både præster og brødre, beder brevaret i fællesskab på deres modersmål. Rom har her meget imødekommende meddelt fuldmagter, der tager sigte på det nationale særpræg. (KNA).

URBI ET ORBI

Ærkebisper-intronisationen i Westminster i fjernsyn

Den ny Ærkebiskop af Westminster, mgr. Godfreys intronisation fandt sted forrige mandag i Westminster Cathedral i London. Domkirken var fyldt til sidste plads, da den ny ærkebiskop holdt sit indtog, og intronisationen, der udsendtes af det engelske fjernsyn, havde samlet talrige medlemmer af det engelske episkopat. Hverken det engelske kongehus eller regeringen var officielt repræsenteret, men blandt de indbudte gæster var bl. a. en anglikansk biskop samt den tidligere britiske kabinetsminister lord Hore-Belisha, der begge er nære personlige venner af mgr. Godfrey.

Umiddelbart efter intronisationen celebrerede ærkebiskop Godfrey pontifikalmessen. Efter evangeliet vendte han sig om til de tilstedeværende og udtalte bl. a.: Vor tid har bønnen behov. Tiden kræver af os, at vi opfylder vore kristne pligter — men den kristne lære skal ikke blot give sig udtryk i tanker og ord, men fremfor alt i gerning. (KNA).

Undertrykkelsen af kirken i Tjecoslovakiet stærkere end andetsteds

I en ledende artikel i sidste uge erklærede »Osservatore Romano«, at undertrykkelsen af kirkens ydre organisation i Tjecoslovakiet er stærkere end noget andet sted. Den kirkelige jurisdiktion pålægges for hver dag, der går, større og større restriktioner, og præsterne kan idag faktisk kun meddele sakramenterne samt give religionsundervisning under meget begrænsede former. Myndighedernes indblanding har i den grad taget overhånd, at hverken de biskoppelige ordinariater eller søgnegejstligheden er i stand til at etablere en gudstjenesteordning.

»Osservatore Romano« henviser derpå til de talrige processer, der har fundet sted mod ordensfolk, præster og lægfolk, samt meddelede, at biskoppen af Königgrätz i øjeblikket holdes fangen på et ukendt sted. Det samme gælder overhovedet for den orientalske ritus i Pressov, mgr. Paul Gajdic. Også biskoppen af Zips, mgr. Johan Vottassak samt biskoppen af Tirnawa, mgr. Michael Buzalka, hvis løsladelse var blevet publiceret i slutningen af sidste år, er stadigvæk forhindret i udøvelsen af deres embedspligter.

(KNA).

Foran skærpet kurs i Polen påny?

Stalinisterne retter heftige angreb på Gomulka for hans kurs overfor kirken

Stalinisterne indenfor det kommunistiske parti i Polen har under mottoet »Kirken har for megen frihed« iværksat en kampagne mod Gomulkaregeringens påståede mildere kurs i religiøse anliggender. Kampagnen tager selvsagt i første række sigte på at ramme den katolske kirke. Efter hvad der meddeles fra Warszawa skal stalinisterne allerede have opnået visse ting, bl. a. at Gomulka har måttet afskedige en af sine nærmeste medarbejdere indenfor partiorganisationen i Warszawa Vicent Staszewski, og i dennes sted indsat udgiveren af »Trybuna Ludu«, der er kendt som ivrig stalinist, som partisekretær.

Den opposition, som stalinisterne har iværksat, har vundet fremgang i den allersidste tid og fundet støtte såvel i Moskva som i Øst-Berlin. Den tager meget skarpt sigte mod genindførelsen af religionsundervisningen i skolerne, og med billigelse af den kommunistiske undervisningsminister Biehowski har kommunistiske ateistiske kredse i Warszawa grundlagt en »Sammenslutning for den verdslige skole«, med det formål at reservere særlige skoler til de børn, der ikke ønsker at deltage i religionsundervisningen.

»Sammenslutningen for den verdslige skole« samler oppositionen mod Gomulka. Det er i denne forbindelse værd at lægge mærke til, de meddelelser, der regelmæssigt fremkommer i den kommunistiske presse om »Udslag af diskriminering af børn, der ikke ønsker at deltage i religionsundervisningen«. Det hævdes her, at der atter og atter forekommer »tilfælde af intolerance og udfald fra de troendes side«. Endvidere påstår de kommunistiske blade, at »gejstlighedens urigtige opførsel, som ikke modarbejder disse udslag af fanatisme, men tværtimod er direkte anledning hertil«, er årsag til de kritiserede forhold.

(KNA).

Tidligere britiske herresæder omdannes til katolske skoler

Flere britiske herresæder, der idag på grund af deres størrelse ikke længere kan anvendes til privatbolig, er i den senere tid blevet erhvervet af forskellige katolske ordenssamfund med henblik på indrettelse til studiestalter. Det drejer sig bl. a. om slottet Highcliffe i nærheden af Bornemouth ved Englands sydkyst samt om Boken Towers i nærheden af Huntingdon.

(KNA).

Katolsk Ugeblad

105. ÅRGANG

3. MARTS 1957

NR. 9

Ny udgravninger i Vatikanet

Gravsteder fra 1. kristne aarhundrede

Den Hellige Fader har fået overrakt en udførlig beretning om en række arkæologiske fund, der er blevet gjort i forbindelse med opførelsen af et underjordisk garageanlæg i Vatikanet. Man er under udgravningen til garageanlægget stødt på en kristen begravelsesplads, hvis grave indeholdt velbevarede skeletter. Af ganske særlig arkæologisk interesse er imidlertid de talrige mosaiker og fresker, som man er stødt på, samt gravlamper, glasbægre og fremfor alt mønter, der gør det muligt at tidsfæste gravanlæggets alder ganske nøjagtig. Det stammer fra det første århundrede efter Kristus, fra Claudius Nero's tid.

Under udgravningerne under Peterskirken er man tidligere stødt på en begravelsesplads, der må stamme fra samme tid, og som efter arkæologernes mening rummer den hellige Petrus' grav, der har ligget nøjagtigt under Peterskirkens pavealter (KNA).

Radio Vaticana:

Programmet bliver tilbage!

Taktikken skifter og tilpasses tidens behov
men programmet
forbliver det samme

Radio Vaticana beskæftigede sig i sidste uge i en af sine »leder«-udsendelser med den kommunistiske teknik. Speakeren mindede til indledning om den tale, som den russiske udenrigsminister Shepilov nylig har holdt og hvori han gik ind for sameksistens. Det er ikke noget nyt. Også Molotow erklærede i sin tid, at en sameksistens mellem kommunister og ikke-kommunister i det lange løb ville være mulig. Men det står imidlertid i direkte modstrid med bestemte udtalelser af Lenin, der bl. a. sagde, at russerne ikke lever i en stat for sig, men derimod midt blandt andre stater og en af parterne måtte gå til grunde. Eller, som han sagde, kommunister og ikke-kommunister kan ikke leve i fred med

hinanden, det drejer sig når alt kommer til alt om verdens organisation, og modstanderen må før eller senere bringes til at forsvinde. Programmet vedbliver at eksistere. Taktikken kan skifte eller lader sig tilpasse øjeblikkets behov. Det var det, der skete, da komintern blev opløst i 1943. Det skete, da man afstaliniserede i 1956, da man opløste kominform. Det er teknisk-taktiske fredsskalmeyer. Men hvem tror på sligt idag. De er afpasset tidspunktets behov og de kan skifte fra dag til dag. Men det bliver tilbage, nemlig programmet (KIPA).

DET KLIMA I HVILKET VI LEVER

Fastebestemmelser 1957

Jomfruelighed og
ordenskald

Lucius - „Fædrelandets
værnehelgen“

Fantasien løber løbsk i Ungarn

Regeringen Kadar har travlt med at sætte fantasifulde og tendentiøse meddelelser i verden og i omløb. Således er der f. eks. blevet meddelt, at pave Pius XII ved den ungarske folkerejsning i oktober skulle have sendt en »pavelig legat« til Ungarn i den hensigt at »neutralisere« kardinal Mindszenty. Andre meddelelser går ud på, at ærkebiskop Groesz skulle have været udnævnt til »pavelig legat« og være trådt i stedet for kardinal Mindszenty. Fakta er, at der var en udsen-

(sluttes på bagside).

*Memento, homo,
quia pulvis es . . .*

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

KØDHALLE

Amagerbrogade 212 A
Telefon Amager 6390
Robert Hansen

Leverandør til de katolske Institutioner

ROMAN KUSIER

Murermester
Telf. Nivå 150

Udfører arbejde ved
Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiohshjem

**Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni**

Nørregade 15

C. 9270

Andr. Krøyer's Boghandel

v. Chr. Henningsen
Nørrebrogade 18 B . C. 66 38

Papir . Stort Boglager . Fyldepenne
Leverandør til katolsk Centralskole

L. F. Nielsen

SNEDKERMESTER
LINDHOLMSVEJ 36
Telefon Damsø 2043

Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Benyt

HANDELSBANKEN

som Deres bankforbindelse

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Horsens

Installationsforretningen »Lyset«

Alt elektrisk installationsarbejde udføres.
Høreapparater reparerer på eget værksted
og alle typer batterier og ledninger til
høreapparater føres.

— Installatør for de katolske institutioner.

Laur. Pedersen aut. Installatør

Torvet 10 . Telefon 618

Edvard Petersen

Kul — Koks

HAVNEN 3 . TELEFON 72
Leverandør til de katolske Institutioner

S. Henningsen

Slagtermester

Kattesundet 22 . Telefon 1351
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Fastetiden er en besindelsens tid. Naturligvis i første række en personlig besindelse. Men man føler også trang til at skaffe sig orientering om hele det åndelige klima, hvori man lever, og hvori man skal udføre sin gerning. For præster er en sådan orientering en nødvendighed. Hvordan skal de ellers kunne vælge de egnede midler i udførelsen af deres apostolat blandt mennesker? Men ikke alene præsterne søger orientering om tiden. Vi gør det alle, så sandt vi kun kan frigøre os for påvirkning af det åndelige klima ved at erkende dets karakter.

Oftede er man tilbøjelig til at lægge vægt på, hvad der kaldes »den kirkelige debat«. Der har da også været perioder, hvor denne var af indgribende betydning for mennesker. Man fandt, at debatten drejede sig om spørgsmål, af hvis besvarelse hele retningen for ens tilværelse afhang. Det lader sig ikke hævde om den debat, som præger de senere år i Danmark. Man har et indtryk af, at den med sin voldsomhed og ukærlighed søger at dække over, at den faktisk næsten ikke interesserer nogen. I en nytårsbetragtning i år talte pastor Rald om »polemikkens blålus«. Det er vist også hele sandheden om den moderne polemik.

Hos os i den katolske kirke, hvor forholdene på så mange måder ligger ganske anderledes, kan man heller ikke slippe et indtryk af svigtende interesse for polemik. Den uadventede polemik er nærmest ved at gå i stå. Her er årsagen dog nærmest den, at man ikke ret ved, hvad man skal polemisere imod, fordi den gamle polemiske modstander, lutherdommen, mere og mere undrager sig enhver definition. I stedet foretrækker man, hvad der da også er langt mere hold i, at give en rent positiv fremstilling af den katolske kirkes kristendomsopfattelse, idet man især tænker på de tusinder af gammeldags fromme, som gerne indrømmer, at den katolske prædiken langt bedre svarer til deres religiøse behov end meget af det, de hovedrystende må høre på fra deres egne prædikestole.

Men også vor »indre« debat har vanskeligt ved at fænge. Vi kunne for et år siden påpege, at biskop efter biskop i de forskelligste lande berørte det samme forhold i deres hyrdebrev — vi måtte se at komme ud af en diskussionernes tid og vende os til det praktiske arbejde. Vi har f. eks. haft en diskussion om arbejderne og kirken. Den var nødvendig og nyttig, for det gjaldt om at gøre sig helt klar over, ved hvilke fejl det sørgelige var sket, at store dele af arbejderbefolkningen var blevet fremmed for kirken. Denne klarlæggelse fandt sted. Den førte hist og her til overdrivelser, ved hvilke man søgte at skabe en politisk venstreorienteret katolicisme. Den rette fremgangsmåde var naturligvis at gøre ende på en faktisk alliance mellem religionen og det politiske højre, ikke

at grundlægge ny alliancer. Og heller ikke at splitte katolikker ved at opdele dem i katolsk borgerskab og katolske arbejdere. Stort set er vi heldigvis ude over dette nu. Andre eksempler kunne også nævnes. De sidste slægtleds overordentlig omfattende ændringer af samfundsstrukturen, såvel som af arbejdsvilkår, satte en stordebat i gang om ændrede midlers anvendelse for at mestre så ændrede forhold. Atter må det siges, at debatten var nødvendig. Den førte også til resultater, men ved siden af til det uheldige forhold, at diskussionen vanskeligt lod sig standse igen. Men ligesom et skolevæsen ikke fortsat kan være »i støbeskeen«, uden at det lider under en fortsat uro, må også det kirkelige livs former og metoder ikke forblive i en støbeseke, hvor fristende det end måtte være fortsat at komme med nye ideer og forslag. Også her konstateres — og med en vis tilfredshed — en mærkbar trang til at falde til ro og komme i gang med et arbejde ud fra, hvad man efter bedste overbevisning anser for tjenlige metoder.

Skal man just i disse år og på vore breddegrader karakterisere det åndelige klima, fæster man med rette blikket på, hvad der i politisk henseende kaldes velfærdsstaten. Om den er der delte meninger, som vi ikke skal blande os op i her. Givet er det, at de tendenser, der karakteriserer velfærdsstaten, stort set vil være til stede, hvilke politiske partier, der end får overtaget. Velfærdsstaten har sit udspring i ønsket om at lette tilværelsen for sine medmennesker. En række økonomiske forhold, der tidligere kunne slå tilværelsen i stykker for mennesker, vil man se ordnet, så vi kan leve i større tryghed. Sygdom og død volder stadig frygt og rammer hårdt, men vi vil se samfundet ordnet, så enhver også overfor disse forhold nyder den bedste hjælp, der lader sig fremskaffe

af en lægekunst i uhyre fremskridt. Og andre videnskabers lige så opsigtsvækkende fremskridt åbner muligheder for en tilværelse for alle med en rigdom på materielle goder, intet tidligere slægtled blot turde drømme om.

Dette er religionernes store problem i vore dage. Man kan kalde det, at materialismen trænger religionen tilbage. Men vi vil jo ikke for alvor ønske, at uhjulpen sygdom og uhjulpen fattigdom vendte tilbage, hvor meget end nøden kunne vende menneskers tanker mod religionen. Hvad der er muligt for menneskelig videnskab, teknik og organisation er muligheder, Gud har rakt os, og når vi frygter, om menneskers indre kvaliteter kan holde trit med de kræfter, der rækkes os til brug, er det kristne svar, at vore moralske muligheder er af endnu højere størrelsesorden end vore tekniske, så sandt som vi ved den kristne dåb delagtiggøres i selve den guddommelige natur.

Vor opgave er den at være kristne i en verden med et minimum af nød og frygt og med mulighed for mange materielle goders opfyldelse. Den er vanskelig, så vist som vi alle kender til, at lidelser og ængstelser er gode opdrager til bøn. Og det ændrer heller ikke det faktum, at vor religion er korsets, lidelsens religion. Dette vil uvægerligt føre til, at vi i stigende grad får øjnene op for selvovervindelsens plads i religionen, for faste og frivillige afsavn. Tværtimod den tendens, der har været gennem slægtled til at forminske fastens praktiske omfang, vil den få en mere afgørende plads i en materiel betrygget tilværelse, ligesom da også kun den religion, hvis tilhængere viser sig friere, selvstændigere overfor de materielle goder end andre, mere villige til at ofre, mindre frygtomme, mindre selviske, vil kunne overbevise deres omverden om religionens kraft.

Mgr. Fulton J. Sheen BISKOP OG „FJERNSYNS-STJERNE“

Mgr. Fulton J. Sheen, professor i filosofi ved det katolske universitet i Washington og forfatter til best-seller'en »Peace of Soul«, går for at være den mest læste forfatter og »omvender« indenfor den katolske kirke i USA. Han vægrer sig imidlertid hårdnakket ved at anerkende denne titel som møntet på sig selv, fordi — som han siger — »ingen præst omvender nogen«.

Imidlertid er mgr. Sheen nok for beskeden i så henseende. Det lader sig nemlig ikke skjule, at hans veldyende røst, hans gennemtrængende blik og hans overlegne, kølige logik har været

ganske afgørende faktorer ved så prominente personers konversion som bl. a. USA's tidligere ambassadør i Italien, Claire Booth-Luce, Fritz Kreisler, Grace Moore, Henry Ford II, den kendte teatermand Joe Milzner, den tidligere udgiver af det kommunistiske blad »Daily Worker« og flere andre.

Man har i Amerika i de seneste tyve år stadig kunnet spore hans talegavers magt. I alle disse år har mgr. Sheen nemlig hver lørdag aften fra begyndelsen af januar og til påske talt i udsendelsen »Den katolske time«, og tallet på hans tilhørere tager stadig til. På alle disse lytteres indtrængende anmodninger har han siden 1930 udsendt over 3 millioner eksemplarer af sine taler på tryk. — Endnu større blev den indflydelse, som han har fået, efter at han også er begyndt i

fjernsyn — han betragtes i al almindelighed som »fjernsyns-stjerne«.

Til trods for sit temperament og sine talemåners overlegne åndfuldhed ejer mgr. Sheen den beundringsværdige — og misundelsesværdige — gave, at kunne bevare en ophøjet ro overfor alle angreb og fjendtligheder, og dette sjældne talent er kommet ham til største gode i hans nu over 30-årige præstelige løbebane, hver gang det gjaldt at stille en bitter strids oprørte bølger.

Men omend mgr. Sheen hører til Amerikas mest kendte publicister og tælles blandt vor tids allermost incite-

(sluttes på bagsiden)

BØNNENS APOSTOLAT

Intentioner for marts 1957 er:

Den Hellige Faders almindelige og særlige intentioner samt

At flere må få kald til at blive præster og missionærer i Latin-Amerika.

NOTER

Konfirmationer

Hs. Excellence Biskoppen meddeler i den kommende tid konfirmationens sakramente følgende steder:

31. marts: Sakramentskirken, København.

28. april: Sct. Annæ kirke, København.

12. maj: Sct. Ansgars kirke og Jesu Hjerter kirke, København.

30. maj — Kristi Himmelfartsdag: Vor Frue kirke, Silkeborg, og Sct. Norberts kirke, Vejle.

2. juni: Sct. Albani kirke, Odense.

FASTEBESTEMMELSER 1957

I den kommende fastetid begrænses fasten til askeonsdag og langfredag og abstinensen til askeonsdag såvel som samtlige årets fredage undtagen 1. november. Det bemærkes dog, at der desuden er faste- og abstinenspligt 14. august, dagen for Mariæ optagelse i himlen, samt — som forberedelse til julen — 23. december.

I fastetiden skal der i alle sognekirker så vidt muligt holdes særlige fasteandagter med prædiken over fundamentale trossandheder, og andagterne skal slutte med sakramental velsignelse.

Alle bør i fastetiden efter evne yde en skærv til kirkelige formål. Denne gave nedlægges i bøsser, som med påskriften fastealmisse anbringes i alle kirker og kapeller. Beløbene indsendes til det biskopelige kancelli umiddelbart efter fastetidens ophør.

I den lukkede tid fra askeonsdag til påskedag samt i adventstiden må højtidelige bryllupper (messebryllupper) ikke finde sted.

Modtagelsen af påskekomunion i onen finder sted i tidsrummet fra passionssøndag til Kristi himmelfartsdag; for katolikker, der bør særlig langt fra kirke, forlænges fristen til 2. påsinedag. De troende bør opfylde deres påskepligt i deres sognekirke; hvis de modtager påskekomunionen i en anden kirke, bør de give deres sognepræst underretning derom.

*

Sankt Ansgars kirke, den 22. februar 1957.

+ Th. Suhr

Biskop.

Lad os oprette, hvad vi har syndet i uvidenhed, at ikke dødens dag pludselig må komme over os, og vi skal søge tid til at omvende os, men ikke finde den.

Esth. 13 og Joel 2.

Søndag Quinquagesima

3. marts 1957

NÅR KÆRLIGHEDEN MANGLER -

Såfremt man ville gøre forsøg på under eet at samle det, der vækker den største modvilje (for ikke at sige afsky) hos os overfor det moderne diktatur og dets ideologisk styrede massekollektivismen, så er det så afgjort tilbøjeligheden — hangen — til funktionalisme, til det slaviske, det upersonlige, til det vidtforgrenede, kolde og mekaniske tyranni. Det vækker en vis gru og en så afgjort afsky hos os. Og så er det upersonlige apparat endda ikke det diktatoriske herrevældes værste hemmelighed. Vi kunne jo også forekomme mange udenforstående som en slags maskiner. Men hvorfor er det da, at dette kæmpemæssige livløse »kontor« med alle dets metoder og statistiker og reglementer og forordninger, dets papirvælde, forekommer os farligt og ondt og er os direkte imod? Det er ganske simpelt fordi det meste af det, der stammer derfra, slet og ret er umenneskeligt, fordi det vil stille normer op for alt og alle, vil putte os ind i et skuffedarium, som vi ikke kan lide. Hvad vi skal gøre, hvad vi skal tænke og tale, det bliver bestemt her, og der er ingen, der er ansvarlige for det, thi de »figurer«, der betjener apparatet, de er udskiftelige, akkurat ligesom dele i en maskine. Det er frihedens høje åndelige og moralske gode, der kommer i klemme, der får ørerne i denne maskine, og når så apparatet til og med er hjernen i kollektiviteten, ja, så er der givetvis intet hjerte i foretagendet. Her har vi forklaringen på den hemmelige gru, som vi nærer for dette system: det mangler kærlighed, det er udelukkende indstillet på beregnede mål, uden hensyntagen til naturen, uden adgang for nåden, det er legitimeret ved magten, den magt, der er etableret for at knuse billedet af mennesket.

Og her dukker så spørgsmålet om denne herskerforms egentlige oprindelse op. Alt, hvad man kan sige om det, nærmer sig den metafysiske spekulation — måske giver Apokalypsen den søgende svar på hans spørgsmål. Men et er ganske vist: den umenneskelige følelsesløshed og kulde, der er dette systems inderste princip, er og må være en slags refleks af en livløshed og tomhed, der også eksisterede før — førend det blev til et system, til en reel magtfaktor. Og når man så går videre og bliver klar over, at manglen på kærlighed — der altid bunder i at man afviser nåden og er et resultat af, at man vender ryggen til naturen — kan blive den egentlige årsag til en absolut katastrofe, så er dermed også sagt, at denne ukærlighed, denne bevidste mangel på kærlighed, må være selve ursynden. Det er nemlig her, at adskillelsen fra Gud sætter ind, det er den eneste måde, vi kan forfalske os selv, hele skabningen samt meningen med tilværelsen og nedkalde den evige ulykke over os. Og omvendt kan frelsen også kun komme af kærlighed, som i forløsningens hemmelighed. Den er det højeste af alt — og heri er Paulus og Johannes enige, trods deres væsens forskellighed; selv troen ville være tom og kraftløs uden den.

Korintherbrevet — som søndag Quinquagesima benytter — er derfor et af de dybeste og allervigtigste vidnesbyrd om den apostoliske forkyndelse. Hadet — arven fra djævelen — vil ødelægge verden så såre kærligheden uddør. Men vedvarer kærligheden i vore hjerter, så har vi deri en slags garanti for vor frelse, thi der, hvor Guds kraft og Guds værk vinder fremme, der vil lyset sejre over mørket og den ondes magt blive brudt. Amen.

Sognepræsten.

Til min glæde har jeg ved forskellige lejligheder kunnet konstatere, at I har gjort den bekymring, som jeg i mit sidste hyrdebrev lagde jer på sinde, til eders, nemlig bekymringen for, hvordan den store mangel på præster skal kunne afhjælpes. Den tynger mig stadig, og der er endnu et stort arbejde at gøre for denne sag, men jeg ser dog, at alle, både præster og lægfolk, ihærdigt søger at gøre deres til, at præstemangelen kan blive afhjulpet.

De gode erfaringer fra sidste år har opmuntrret mig til i dag at lægge en lignende bekymring frem for jer, nemlig den, som nedgangen i antallet af kvindelige ordenskald volder mig. Også denne bekymring angår jer alle — først og fremmest unge piger, forældre og præster, men også enhver, som ordenssøstrenes velsignelsesrige gerning har haft eller vil kunne få betydning for — og hvem hører ikke til dem? — samt alle, hvem kirkens indre vækst ligger på sinde.

Lad mig først ganske kort fremlægge nogle statistiske oplysninger:

I bispedømmet Münster findes 8930 ordenssøstre. [1953. Oversætterens anmærkning]. Af disse er ca. 7500 beskæftiget med karitativt arbejde af alle arter: i sygehuse, »hjem« af enhver slags, børnehaver, fritidshjem, sy- og husholdningsskoler, ved ambulante sygepleje o. s. v.; ca. 1200 underviser i skoler, er beskæftiget med opdragelsesarbejde blandt børn og unge eller har opgaver inden for sjælesorgen. 245 søstre tilhører kontemplative ordenssamfund.

Men nu viser det sig, at vi ikke kan opretholde den nuværende tingenes tilstand. Søstre bliver gamle, de er overlæssede med arbejde, og der er ingen tilgang af nye kræfter, hvilket tvinger moderhusene til at ophæve enkelte stationer for at kunne stoppe de huller, der kommer. Jeg ville ønske, at I engang kunne være med til at opheve alle de vanskeligheder, der opstår, når det er blevet nødvendigt at ophæve et søstersamfund, og sognepræsten, kirkeforstanderen og andre ansvarlige bestormer først moderhusets ledelse med bøn om ikke at foretage og dernæst biskoppen om ikke at tillade dette skridt. Ikke så sjældent tror man også at have grund til at komme med bebrejdelser, fordi netop dette sogn bliver så ilde behandlet. De stakkels forstanderinder ville så gerne hjælpe, men kan for deres søstres skyld ikke handle anderledes. Også biskoppen vil gerne hjælpe, men kan heller ikke, for der er jo ikke søstre nok. Og dog er der så mange vigtige opgaver af enhver art at tage fat på.

Så er der den uhyre påkrævede oprettelse af nye centre for sjælesorg; disse kan ikke regne med at få hjælp af ordenssøstre.

Om 30 år vil vi, hvis tilgangen til ordenssamfundene ikke bliver større, have en fjerdedel færre søstre til rådighed end nu, altså kun 6000 i stedet for 8000. Tænk engang over, hvad det betyder: 2000 søstre mindre! Og hvordan bliver situationen, hvis tilgangen bliver endnu ringere, end den er nu?

Måske føler nogle sig fristet til at sige: »Nå ja, så må et passende antal

Et bispeord om

DEN GUDINDVIEDE JOMFRUELIGHED OG KVINDELIGE ORDENSKALD I VORE DAGE

*Biskoppen for vort nabodø-
cese, Münster, Hs. Excellence dr.
Michael Keller — der vil være
adskillige katolikker herhjemme
bekendt fra Åsebakkevalfarten
1956 — har for et par år siden
rettet nedenstående bispeord til
sine indbyggere i sit bispedøm-
me, der i mange henseender har
lighed med forholdene her hos
os. Hans ord må derfor også have
interesse her under vore him-
melstrøg.*

lægfolk påtage sig arbejdet.« Hertil kan jeg kun svare: Er I sikre på, at der er tilstrækkeligt mange lægfolk, som — selv om de bliver godt lønnet — vil være rede til at påtage sig søstrenes opgaver, vel at mærke med samme opofrelse og kærlighed, for ellers var de jo slet ikke egnede dertil? Alle, som har nogen erfaring på dette punkt, vil advare jer imod enhver form for optimisme i denne henseende.

Hvorfra kommer nu den katastrofale nedgang i antallet af ordenskald? For at kunne besvare dette spørgsmål helt tilfredsstillende måtte jeg vide, hvordan jeres tanker om en ordenssøsters kald er, hvordan I taler om det, hvordan de unge iblandt jer stiller sig til det. Har I nogen sinde gjort jer alvorlige tanker i den retning? Og hvis I har — er jeres overvejelser så ikke endt i en, når alt kommer til alt, ret overfladisk kritik — måske af ordensdragten, af den eller den utidssvarende form for ordensliv eller af en eller anden søsters personlige mangelfuldhed?

Den gudindviede jomfrustands værdighed

Hvilke grunde der nu end kan anføres til, at antallet af klosterkald er blevet mindre, så skyldes dette efter min dybeste overbevisning først og fremmest en skæbnesvanger ringeagt for den til Gud indviede jomfruelighed. De fleste mennesker — desværre også mange katolikker — har utilstrækkelige eller fuldkommen forkerte begreber om jomfruelighed. Den hellige Fader har i 1952 med bitter beklagelse sagt: »Nu vil Vi særlig henvende Os til dem, som — hvad enten de er præster, lægfolk, prædikanter, talere eller forfattere —, ikke mere har noget anerkendende eller rosende ord til overs for den til Gud indviede jomfruelighed, til dem, somt trods kirkens advarsler og i modstrid med dens tænke måde principielt tillægger ægteskabet en højere rang end jomfrueligheden, ja, går så vidt, at de fremstiller ægteskabet som

det eneste, der vil kunne garantere den menneskelige personligheds udfoldelse og naturlige fuldendelse. Til alle, der taler og skriver således, henvender Vi Os, for at de kan blive sig deres ansvar overfor Gud og kirken bevidst. Dem må man regne for de mest skyldige i faktiske forhold, som Vi kun kan tale om med sorg; thi netop nu, da der i den kristne verden og langt ud over dens grænser kaldes mere end nogen sinde før på katolske søstre, er man nødt til atter og atter med beklagelse at afvise dem, der kalder.«

At der i de sidste årtier er blevet skrevet så meget om det kristelige ægteskabs ophøjethed og værdighed, er kun godt, og Den hellige Fader tænker aldeles ikke på at beklage sig over det; Pius XI's vidunderlige rundskrivelse om ægteskabet har jo givet stødet hertil og direkte opfordret til det. Menigheden kan ikke ofte nok gøres opmærksom på ægteskabets gudskabte oprindelse og dets overnaturlige indvielse ved et sakramente. Men det var forkert, at man, når man talte om det kristelige ægteskabs skønhed, knap nok fandt ord til at prise jomfrueligheden, men gentagne gange vakte den tanke hos de kristne, at jomfruelige mennesker var mangelfulde mennesker, som i modsætning til ægtefolk måtte give afkald på at nå til den fulde udvikling af dens personlighed, og det, skønt kirkemødet i Trident fastslog det modsatte.

Imidlertid er det ikke uden videre givet, at jomfruelige mennesker er mere værd i Guds øjne end ægtefolk. Kærligheden til Gud er den eneste målestok for fuldkommenhed og gudsnærhed. Den, der elsker Gud højest, står ham nærmest. Det er den af kærlighed til Gud valgte jomfruelighed, som i højhed og værdighed overgår ægteskabet.

Den udelte hengivelse til Gud er den kristne jomfrustands kendetegn

Men hvor mange er nutildags overhovedet i stand til at forklare, hvad jomfruelighed egentlig er? Hvor mange mennesker — også katolikker — gør sig klart, at jomfruelighedens inderste væsen slet ikke kan forklares ved køns- lig afholdenhed — og heller ikke ved det ofte endnu sværere afkald på den skønneste udfoldelse af menneskelig kærlighed, som viser sig i det ægteskabelige liv? Hvem er virkelig klar over, at kun den af kærlighed valgte absolutte hengivelse til Gud giver dette afkald mening og er dets eneste mål?

Dette, at mennesker lever ugifte, betyder altså ikke, at de derfor lever i

den jomfruelighed, som den kirkelige lære taler om. Det gør heller ikke den ugifte stand, som nogle mennesker lever frivilligt i, selv om det sker af nok så ædle bevæggrunde, f. eks. for gamle, svage forældres skyld. Der kan kun blive tale om den jomfruelige *stand* og dens kristne dyd, når den afgørende grund til, at der gives afkald på ægteskab, er ønsket om at hengive sig selv helt og udelt til Gud. »Den ugifte har omsorg for Herrens sag, hvorledes han kan behage Gud« (1. Kor. 7, 32). Det udelukker naturligvis ikke, at også den, der lever ugift på grund af forholdene — eller af ædle grunde, frivilligt har givet afkald på ægteskab, ved Helligåndens nådegaver kan nå frem til gud-indviet jomfruelighed. Også her kan der blive tale om et »kald« fra Gud og om en fuldstændig given sig hen til ham.

Til jomfruelighed forpligter præsten sig i cølibatet; jomfruelighed lover ordensfolkene i kyskhedsløftet, hvortil løfterne om fattigdom og frivillig lydighed føjes og forlener den ved jomfrueligheden fuldbredede overgivelse til Gud med endnu større fuldkommenhed; de udgår fra jomfrueligheden som små bække fra den samme kilde.

Jomfruelighed er overnaturlig, og ikke unaturlig

»Lad dem, som kan, fatte det« (Matt. 19, 12). Vi må indrømme, at vi her står foran højder, som ingen vil kunne nå ved hjælp af rent naturlige kræfter, at der her åbner sig vidder for os, som overhovedet ikke kan måles med en rent jordisk målestok. Måske har vi desværre i alt for høj grad glemt, at vi er kristne, at vi i dåben blev til nye skabninger i Kristus, og at der fra den stund gælder en ganske anden værdimåler for os end for andre. »Det kødelige menneske fatter ikke, hvad der kommer fra Guds ånd; det forekommer ham som tåbelighed, og han kan ikke forstå det, fordi det må forstås åndeligt« (1. Korint. 2, 14).

Hvorfor vil vi egentlig sætte os imod, at Gud kalder os, sine børn, med så stor en måde? Thi det er en stor, uførtjent *nåde*, når Gud kalder et menneske til helt og holdent at hengive sig til ham. Også de gifte kristne skal tjene Gud og elske ham af hele deres hjerte; også de skal søge at blive stadig stærkere og inderligere forenet med Kristus. Men med den menneskelige ånds begrænsning kan det næsten ikke undgås, at den gifte kristnes hjerte ligesom bliver delt mellem Gud og ægtefællen, mens det jomfruelige menneske helt og udelt tilhører Gud. For dette større godes skyld giver et sådant menneske afkald på det sakramentale ægteskabs store gode. Det kristne ægteskab er så stort et gode, fordi man i det ser et virkeligt billede af Christi kærlighed til kirken. De jomfruelige mennesker »fuldbyrder ikke det, som sker i ægteskabet, men de hengiver hele deres liv til det mysterium, som ægteskabet er et sindbillede på.«

Det, som ægteskabet giver et billede af, nemlig Christi kærlighed til kirken, d.v.s. til alle, som er levende lemmer på hans mystiske legeme, er det

jomfruelige menneskes umiddelbare og eneste mål. Helt at blive ét med Kristus, leve og være sindet som han, kysk på sjæl og legeme, ydmyg og lydlig, med blikket rettet mod Guds forherligelse og den tjeneste, man kan yde sine brødre for Christi skyld — — det er den gudindviede jomfrueligheds længsel og stræben.

»Lad dem, som kan, fatte det.« Ja, det går langt over, hvad den menneskelige natur, selv når den har nået det højest mulige trin, blot vil kunne ane. Den kristne jomfruelighed hører derfor til i åndens overnaturlige højder. Men også her gælder det, at den jomfruelighedens nåde, som Gud skænker, ikke bruger vold imod naturen eller hemmer dens udfoldelse, men tværtimod fuldender og fuldkommer den. Det ville jo være ligefrem gudsbepøtteligt at antage, at Gud, som samtidig er nådens ophavsmand og naturens skaber, ikke skulle have magt eller vilje til at yde den, af hvem han fordrer et smerteligt afkald, en tusindfoldig gengæld. Det er sådan, at ingen er rigere og opfyldt af større indre lykke end det jomfruelige menneske, som troligt følger nådens kald. Ganske vist kan man ikke bevise det, og man kan ikke fremstille det klart og begribeligt. Thi kun den, der har *erfaret* det, er i stand til at udmåle, hvad det vil sige at elske Jesus alene. »Jomfruelighed er en mod Gud udstrakt åben hånd. Og hvilke vidunderlige gaver vil Gud ikke lægge i en sådan udstrakt hånd!« skriver en *from* forfatter.

Jomfrueligheden frugtbringende og velsignelsesrig for menneskeheden

Kære trosfæller!

Nu spørger jeg jer: Står utillidsagt dette jomfruelighedens ideal lige så lysende og kaldende for kristenfolkets, særlig den kristne ungdoms, øjne som i troens blomstringstid? Måtte dog i alt fald kirkens børn erkende den gudindviede jomfrueligheds umålelige værdi, ophøjede værdighed og rigdom på nåde!

Og hvor er jomfrueligheden frugtbringende og velsignelsesrig for menneskeheden!

Det kan jo slet ikke være anderledes; thi guds- og næstekærligheden kan ikke skilles, de er én og samme dyd. Derfor er det en selvfølge for jomfruelige mennesker først og fremmest at vise deres gudskærligheds styrke ved offervillig indsats for næsten. Hvem føler sig vel stærkere end de forpligtede af de ord, Herrens mest elskede apostel har sagt: »Guds kærlighed erkender vi deraf, at han har ofret sit liv for os. Så må også vi ofre livet for brødrene.«

Jeg tænker her først på vore kontemplative ordener, som ved bøn og bod søger at afvende Guds straffedom fra menneskene og nedkalde hans nåde over hele kristenheden. Først på den yderste dag vil det blive åbenbart, hvad verden skylder dem, den verden, som så ofte betragter dem uden forståelse.

(fortsættes side 108)

Den gamle Roskildekronike beretter om, hvorledes den oprindelige trækirke, som kong Harald Blåtand, der »gjorde danerne kristne«, havde rejst til den hellige Trefoldigheds ære i danernes kongesæde og Sjællands største by, Roskilde, og hvor han selv stedtes til hvile omkring år 985, i sidste halvdel af 12. århundrede måtte vige plad-

I middelalderen har der været adskillige billeder af sct. Lucius i Roskilde domkirke. De fleste af disse gengivelser er dog gået tabt, men endnu den dag idag findes der to, endda meget værdifulde: over indgangen til Oluf Mortensens våbenhus ved Roskilde domkirke, findes der et enestående billede — hvoraf ovenstående er en tegnet gengivelse (af J. Kornrup) — malet på en kobberplade. Billedet har lidt en del i tidens løb, ikke mindst ved uheldige restaureringer, men alligevel er det enestående i sin art. — Kalkmaleriet — yderst til højre på siden — findes i sct. Birgittes kapel i domkirken og viser Lucius i bispekrud, trædende på et uhyre.

*

Billedet øverst til højre viser 'sct. Lucius' relikvieskrin i sct. Ansgars kirke — med relikvien liggende foran busten.

- „Fædrelandets værnehelgen“

sen for en anselig frådrenskatedral, rejst af Estrid, Knud den Stores søster og biskop Svend Normand. Side om side med domkirken — Danmarks Westminster — rejstes et benediktinerkloster, og da kirkens fuldendelse nærmede sig, sendte biskoppen — måske også hin navnkundige Svend Normand — et par munke af sted til den evige stad for der at hente relikvier til den ny kirke. Legenden beretter, at de nåede velbeholdne til Rom og at de der forebragte deres ærinde for paven, som gav dem lov til selv at vælge. Det skete da — berettes der — at den hellige pave og bekender Lucius I, der skal have lidt martyrdøden i Rom 4. marts 255 og derpå var blevet stedt til hvile i Callixuskatakomben udenfor Rom, i drømme åbenbarede sig for en af munkene, og tilkendegav ham, at Gud netop havde udset ham, Lucius, til Roskilde domkirkes værnehelgen. »Tag min hjerneskal og bring den med dig hjem til dit land som et tegn på min beskyttelse.« Hvorom alting er, munkene vendte tilbage til Danmark med pave Lucius' hjerneskal og dom-

kirken i Roskilde inviedes til den hellige trefoldighed og sanct Lucius.

Og sct. Lucius' festdage blev store dage for kirken i Danmark i den katolske tid. Pilgrimme strømmede til Roskilde på hans festdage, og hans relikvie blev lagt i et skrin »af det pureste guld« og båret i procession; hans ry spredtes over det ganske Danmark, hvor adskillige kirker kom til at bære hans navn. Men reformationen kom og med den gik mange af de billeder og minder om Lucius til grunde — hans relikvie lykkedes det dog som ved et mirakel at redde fra tilintetgørelse. Fra Roskilde domkirke vandrede Lucius' hjerneskal til det kongelige kunstkammer i København og senere til Nationalmuseet, hvor den i en årække stod i en montre med et fint

I korte træk —

De nyeste opfindelser indenfor lynafledningens område vil blive bragt til anvendelse i et nyt sikringsanlæg i Vatikanet. Det ny anlæg arbejder med radioaktive stoffer og skal sikre hele Vatikanet mod faren for atmosfærisk elektricitet (KNA).

*

Der er for øjeblikket kun en biskop, elleve præster og elleve ordenssøstre tilbage af det udenlandske missionspersonale i det kommunistiske Kina. Og af de elleve præster er syv fængslet (KIPA).

*

Biskoppen af Saint-Flour, mgr. Marty, har atter i år — opmuntret af det gode resultat af experimentet fra sidst år — udsendt sit faste-hyrdebrev som brev til bispeddømmets 50.000 familier (KIPA).

*

Radio Beromünster (Schweiz) vil i år på langfredag indføre tre timers tavshed i tiden fra kl. 14 til kl. 17 som følge af den høje kirkelige helligdag (KNA).

vævet stykke silketøj, en slags hue, over sig. På initiativ af digteren Thor Lange lykkedes det i 1908 at formå kultusministeriet til at overdrage sct. Ansgars kirke i København den kostbare relikvi, omend kun som et lån.

Da sct. Ansgars kirke havde fået overdraget kraniet, sørgede daværende biskop Johannes von Euch for et værdigt gemme til relikvien, og der forfærdigedes da et relikvigemme af træ og forgyldt tombak, med et ansigt af rent sølv, og dette står den dag idag i sct. Ansgars kirke i Bredgade — det 1700-årige kranium af paverækkens 22. pave, der ved skæbnens føjelse blev værnehelgen for Roskilde domkirke og hele Sjællands stift.

mag.

Bispeord ...

(fortsat fra side 106)

Og jeg tænker på alle de forskellige ordenssamfund, som virker på alle områder inden for sjælesorg, opdragelse og karitativ omsorg i hjemlandet og i missionerne, og fra hvis uselviske — ofte heltemodig uselviske — virken en mægtig strøm af velsignelse udgives over utallige mennesker og institutioner. Jeg føler trang til med stor hjertelighed at takke alle bispedømmets ordenssøstre for deres stille, opofrende arbejde. Jeg føler så meget mere trang dertil, som vore søstre i de sidste år ofte har været udsat for en usaglig og uvenlig kritik. Hvor meget har man ikke haft at udsætte på dem! Deres dragt var umoderne, deres levevis gammeldags, deres fromhed barnagtig, deres synspunkter snævre, deres fremgangsmåder psykologiske, de selv alt andet end helgener!

Kritik af ordenslivet og dets former

Selvfølgelig tænker intet fornuftigt menneske, og allermindst de ansvarlige ordensledere og biskoppen, på at benægte, at meget trænger til at reformeres, at i denne eller hin henseende en tilpasning til forandrede forhold og nye krav er nødvendig eller i alt fald ønskelig. Den hellige Fader gør jo selv alter og atter ordenerne opmærksomme herpå. Men sådanne reformer tager tid og kræver tålmodighed. Desuden må man også passe omhyggeligt på, at intet af virkelig betydning bliver prissgivet — uklogt og overilet, fordi noget rent tidsbestemt og underordnet må opgives; man må passe på, at den rimelige tilpasning til det moderne liv ikke ubetænksomt bliver til en tilpasning til denne verdens ånd; thi herved ville man i ordenslivets inderste helligdom lægge en kim til forrådnelse og opløsning. Man kan f. eks. have forskellige meninger med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt og hvor ofte en søster skal have lov til at besøge sine forældre i hjemmet. Men der kan ikke være nogen tvivl om, at et menneske, som Gud kalder til fuldkomment at hengive sig til ham, må være rede til for hans skyld at give afkald på sit hjem. Evangeliet fortæller, at da en mand sagde til Frelseren: »Jeg vil følge dig, Herre, men tillad mig først at sige farvel til dem derhjemme,« svarede Jesus: »Ingen, som har lagt sin hånd på ploven og så ser sig tilbage, egner sig til Guds rige« (Luk. 9, 61—62). Sådant kan kun den svare, der med guddommeligt gavmildhed altid skænker langt mere, end han forlanger; thi han siger jo også: »Enhver, som for mit navns skyld har forladt hjem, brødre, søstre, fader, moder, hustru, børn eller marker, han skal få det hundredfold igen og arve det evige liv« (Mat. 19, 29). Denne velsignelse vil også komme over de forældre, som af kærlighed til Gud ikke lægger det barn, der føler sig kaldet af ham, nogen hindring i vejen.

Hvad det menneskelige i klosteret angår, må det kaldes et godt tegn, at

folk nutildags har så skarpt et blik for præsters og ordensfolks svagheder. Det viser, at de i virkeligheden har høje tanker om dem, som har viet sig til Gud, og derfor stiller store fordringer til dem. Navnlige de unge ønsker at have lysende forbilleder i dem og føler sig smertelig skuffede, når de hos dem møder menneskelige, af og til alt for menneskelige svagheder. Men generaliseringen og kritikens art og manglende mådehold bliver ofte til synd mod kærligheden og retfærdigheden.

Usynlige ofre

Gud alene ved, hvilken hellig styrke tusinder af søstre alene her i bispedømmet hver dag og hver time ganske stille og skjult sætter ind i kampen for Guds rige. Det er noget, man sjældent taler om, mens én enkelt persons svigten er i alles mund. Hvor ofte har jeg ikke på mine besøg i hospitalerne erfaret, at søstre flere gange om ugen havde nattevagt, uden at det var muligt at aflaste dem for noget af deres ofte for store dagsarbejde. Den slags overanstrengelse kan ingen udholde i længden. Når så de overtrætte og overbebyrdede søstre engang forglemmer sig selv på en eller anden måde, er det naturligvis beklageligt; men det er forholdene eller de mennesker, som uden tvingende nødvendighed tillader en sådan overbebyrdning, som bærer skylden. Her kan være en grund til, at unge piger, som har set sådant noget på nært hold, viger tilbage for at gå i kloster.

Den dybeste kilde til styrke

I denne forbindelse er der dem, som bebrejdende siger, at søstre ikke har tid til den absolut nødvendige hvile, fordi de skal bede så meget. Også angående bønnens mængde og art kan man have forskellig mening. Men ét står fast: for jomfruelige mennesker er bøn den største glæde, den virksomste afspænding, ja, den er mere endnu, den er kilden til deres styrke. De kan give afkald på alt, kun ikke på Gud, på fortrolig samtale med ham, på dette at være hos ham. Vi tager dog ikke vand og sol fra en plante, der skal glæde os ved sin skønne blomsterpragt!

Hvilket uerstatteligt tab ville det ikke være, hvis netop i vor tid det jomfruelige livs lys blev svagere! Hvor ville kirken og hele menneskeheden blive håbløst fattig, hvis den til Kristus indviede, helt uselviske kærlighed ikke ofrede sig for at kunne lindre denne tids usigelig store sjælelige og legemlige nød og forvandle den til velsignelse!

Kaldet til de unge

Derfor vender jeg mig nu til jer, mine kære unge, og særlig til de unge kvinder. Jeg har tillid til ungdommen. Det er ikke sandt, at moderne unge er uden begejstring; men de vælger sig kun et ideal, når de kender det, og som vi har set, er det kendskabet til jomfrueligheden, det skorter på.

Unge piger har et åbent sind for alt skønt — også for skønheden og her-

ligheden i troens verden, når blot man viser dem den rigtigt. Det gælder også for den til Gud viede jomfruelighed, sådan som den med overjordisk skønhed fremtræder i Maria, den rene af alle jomfruer.

Men den ved arvesynden faldne natur kommer med indvendinger: »Du kalder dig en moderne ung pige? Så kan du da umuligt give afkald på sport, på biograf, på smukke kjoler og så meget andet, som nu engang hører sig til i vore dage. En moderne ung pige er vant til at stå på egne ben og gøre, hvad hun vil. Hvordan kan det komme til at passe sammen med ufriheden og afhængigheden i et kloster, hvor hvert skridt og hver handling bliver én foreskrevet? Og du vil da vel ikke tjene, ikke gøre rent for andre, ikke udsætte dig for syge menneskers luner, ikke plage dig med uopdragne, ja, måske arveligt belastede eller vanskabte børn?«

Kære unge pige! Du føler da, at sådanne grunde til afvisning af et kald ikke er dig værdige. Du forstår, at din kristne samvittighed ikke vil kunne godkende dem. Og har du ikke en gang imellem tænkt dybere over julens og langfredagens mysterium? Har du aldrig følt dig overvældet ved betragtningen af Jesusbarnets fattigdom, selvopofrelse og kærlighed? Har du aldrig rystet i dit inderste, knælet foran den, der også for dig »var lydige indtil døden på korset«? Har du endnu ikke lyttet til Vor Herres gribende ord, som »skærer skarpere end et tvægget sværd« (Hebr. 4, 12), og virkelig skulle nå helt ind i vor inderste sjæl: »Menneskesønnen er ikke kommet for at lade sig betjene, men for at tjene og hengive sit liv som løsepenge for mange« (Mat. 10, 45)?

Ny katolsk børnebog

*

Joseph Krumgold: Miguel og fårene

211 s., kr. 9,75, ib. 11,75.

Den lille dreng vokser op i en børneflokk på en stor fårefarm i New Mexico. Miguel er lige i den alder, hvor man er for stor til at være lille, og for lille til at være stor; de smås leg interesserer ham ikke mere; han brænder efter at høre til »mændene« på farmen og få et rigtigt arbejde betroet. Men Miguel kan ikke rigtig blive anerkendt endnu, og hans tragiske dag går med at udpønsse en eller anden genial plan, der ender med at placere ham blandt de voksne brødre, som han beundrer grænseløst. Men alt mislykkes — indtil selve Sankt Isidor, landmændenes helgen, som fejres hvert år med mexicansk kolorit, griber ind i begivenhederne.

En yndig katolsk børnebog!

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDOADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Lyt til Guds kalden!

Kære unge piger — lad jer ikke blænde af verdens tilsyneladende glans, og lad jer ikke skræmme af de ydre vanskeligheder ved efterfølgelse af Kristus. Se dybere — så vil en ny verden åbne sig for jer, og I vil opdage skatte, som kan gøre jer rige og lykkelige på en måde, I hidtil ikke har drømt om. Selvfølgelig udgår kaldet til gudindviet jomfruelighed ikke til alle. Men bed alle sammen oprigtigt Gud om at give jer beredvillighed til at låne øre til den guddommelige mesters kalden og følge ham, hvis han ønsker det.

Tænk på de utallige mennesker, der trænger til jer; gå ikke ligegyldigt forbi den nød, som alle vegne stirrer jer i møde. Vend ikke jeres blik bort. Lyt til kirkens indtrængende bøn, kirken, der som en kærlig moder ængstes for truslerne mod menneskers sjælfrelse, — hør dens bøn om jeres apostoliske medarbejde.

Forældrenes tunge ansvar

Og så et ord til jer, kære forældre! Man siger, at flertallet af forældre er mere tilbøjelige til i givet tilfælde at affinde sig med en søns kald til at blive præst end til at bifalde, at en datter træder ind i et ordenssamfund. Om det forholder sig rigtigt, kan I bedre dømme om end jeg. Men skulle virkelig vore familiers trosånd være svundet så stærkt ind? Hvor ville jeg dog håbe, at i det mindste jeres ærlige svar måtte gøre min frygt til skamme, hvis jeg nu kunne stille mit spørgsmål til hvert enkelt forældrepar.

Men det lader sig vist ikke benægte, at talrige forældre tror, et ægteskab er det eneste attråværdige mål for deres døtre, og denne indstilling viser sig i familiens måde at tale om døtrenes fremtid på. Hører man, at en livsglad, dygtig og køn ung pige er trådt ind i et ordenssamfund, siger man: »Det er hun da alt for god til.«

Kære forældre! Hvilken opvarende ringeagt for Gud ligger der i virkeligheden ikke i denne indstilling! Som om kun sådanne mennesker burde træde i Guds tjeneste, som man — ofte aldeles fejlagtigt — af en eller anden grund regner for uegnede til ægteskab! Tænk, hvordan det virker på de børn, der vokser op i familier med sådanne synspunkter, — det vil så at sige være umuligt, at et ønske om at vie sig helt til Gud i ordensstanden, kan opstå i deres sjæl.

Og hvilken grusomhed øver I ikke mod jeres børn! Hvis I af hele eders hjerte ønsker lykke for dem, må I dog ikke stille jer imellem dem og lykken. Menneskers lykke består i, at de så fuldkomment som muligt gør Guds vilje. Altså kan I ikke gøre noget bedre end af al magt at hjælpe jeres børn til at finde den vej, som Gud byder dem følge, hvad enten han kalder dem til ægteskab, til ugift liv ude i verden eller til gudindviet jomfruelighed.

Guds velsignelse over forældrene

Hvis I er overbeviste om, at jeres barn er kaldet til jomfruelighed, så tak Gud derfor af jeres hele hjerte. Så ved

I, at barnet er slået ind på den sikreste vej til sand lykke i tid og evighed. Kan der findes noget mere beroligende og glædeligt for kristne forældre? Så ved I, at Gud har velsignet jer i eders barn. Vist bliver adskillelsen smertelig, og i begyndelsen vil I føle barnets indtræden i klosteret som et tab for jer. Men I kan være overbeviste om, at det offer, I bringer, allerede i dette liv vil betyde en vinding for jer — det kan mange forældre bekræfte — thi Gud vil ikke lade jer overgå ham i højmodighed. Altså: kære forældre, tænk og opfør jer som kristelige forældre!

Et ord til ordenssøstre

Og nu vil jeg også ganske kort henvende mig til jer, kære ordenssøstre, som hele dette hyrdebrev jo angår.

Først et par ord til alle dem, som bærer ansvaret for søstersamfundene. Det kan kun blive til et ekko af Den hellige Faders indtrængende formaning: Drag omsorg for, at ægte ordensånd, den ånd, som giver sig udslag i fuldkommen hengivelse til Gud og i arbejde for mennesker, stadig er levende og stærk i eders samfund, uden at blive svækket af og uden indrømmelser til tidens verdslige ånd. Men sørg også for, at de former og sædvaner, som kun er tidsbestemte og nu viser sig som hindringer og ikke står i et tilstrækkeligt inderligt forhold til ordenslivet, bliver tilpasset efter tiden og et i bedste forstand moderne apostolats krav. Gå i denne tilpasning til værks med roligt overlæg og klogskab, men også med beslutsomhed. Sørg for, at de unge kvinder, som forhåbentlig i stadig voksende antal kommer til jer, hos jer møder en *fromhed*, der næres af *troens dybeste sandheder*, i *hvis centrum det hellige messedoffer står*. Meddel dem en grundig og omfattende *religiøs dannelse*, så at de kan finde sig til rette i vor tids åndelige virvar, have bevidstheden om indre sikkerhed og være i stand til at aflægge vidnesbyrd om det håb, der besjæler dem. Tag de unge alvorligt, som *selvstændige personligheder*. Ganske vist må og skal de lære at bringe deres egen vilje som offer og ligeledes for Christi skyld give afkald på mange i og for sig gode og berettigede ønsker. Men det er af stor vigtighed, at man bibringer dem en inderlig forståelse af dette offers og dette afkalds dybe mening og udtømmelige frugtbarhed, så at de fatter, at deres ofre og afkald, når det kommer til stykket, ikke betyder, at personligheden skal kues, men tværtimod, at den skal udfolde sig, at der ikke er tale om snæver begrænsning, men om lykkebringende frihed for den.

Og til alle jer, gudindviede jomfruer — dermed mener jeg *også* dem, som måske lever ukendte ude i verden, — siger jeg med apostlen: »Før et liv, som er eders kald værdigt« (Efeser. 4, 1). Vær from for alt glade i Ydmyghed.

Vær *glad!* Hvilken glæde og lykke må ikke den tanke udløse i jeres sjæl, at der fra himlens og jordens herre er udgået det budskab til jer: »Kom, min udvalgte, i dig vil jeg rejse min tro-

ne!« Hvilken usigelig lykke for et ringe menneskebarn, der ingen anden gave har at skænke sin guddommelige brudgom end sin intethed.

Glæde i ydmyghed

Derfor siger jeg: Vær glad i *Ydmyghed*. Desværre er der i almindelighed intet, mennesker tåler så dårligt som at blive udmærket, og det helleglædelige kald er ikke nogen undtagelse herfra. Den ærbødighed, mange viser os, fordi vi er indviede til Gud, føler vi alt for gerne som vist os for vor egen skyld og ikke for Guds. Vi behager os i den og er tilbøjelige til at gøre fordring på den for os selv. Men hvordan kan dette forlignes med den fattigdommens ånd, uden hvilken jomfrueligheden ville være værdiløs i Guds øjne og miste sin tiltrækningskraft overfor mennesker? En tigger venter dog ikke at blive mødt med ærbødighed, kun med barmhjertighed. Vær således sindede som Jesus Kristus, der ikke vidste, hvortil han skulle hælde sit hoved, mens himlens fugle havde deres reder og rævene deres huler.

Lad os vogte os for den dulgte stolthed, der kan angribe selv de ivrigste som en fristelse til i deres inderste sjæl at holde sig selv for bedre og Gud mere velbehagelige end de andre, som må leve ude i verden. Guds nådige blik er faldet på os, fordi det er hans skik at udvælge sig det ringe, det svage, det ubetydelige. »Hvad har du, som du ikke har fået som en gave?« (I. Kor. 4, 7). Mere end for alle andre kristne gælder for jomfruelige mennesker apostlens manende ord: »Den ene skal i ydmyghed anse den anden for at være ham overlegen.« Grundloven for vort liv skal være Herrens ord til apostlene: »Den, som vil være den største blandt eder, han skal være alles tjener.« Derfor: »Tjen hverandre i kærlighed« (Galat. 5, 13). Så vil i fremtiden jeres liv og virke blive et vidnesbyrd for Kristus, hvem jeres hele kærlighed tilhører, et vidnesbyrd, som man gerne og villigt *tager imod*.

Præsterne og jomfrueligheden

Af mine medbrødre i præstestanden forventer jeg som en selvfølge, at de gerne benytter enhver lejlighed, der tilbydes sig, til at prise den hellige jomfruelighed. Hvem kan vel føle sig stærkere draget dertil end præsten, der har valgt jomfrueligheden og taknemmelig har erfaret, hvilken fylde af velsignelser den bringer. Frem for alt må vi præster lægge os Den hellige Faders ord på hjerte: »Ingen må mod sin vilje påvirkes til at ønske helt at opofre sig selv; men hvis han vil, så må ingen råde ham derfra, endsiges forhindre ham deri.« Hvor vi møder ægte kald til jomfruelighed, vil vi af et glad hjerte yde de unge hele vor præstelige hjælp til overvindelse af de vanskeligheder, de møder.

Kære trosfæller! Nu håber jeg, at det med Guds hjælp er lykkedes mig — ikke blot at lægge jer mine store bekymringer for videreførelsen af det karitative og apostoliske arbejde i bispedømmet på hjerte, men også, og det

sluttes på bagsiden

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Marts
3. S. *Quinquagesima* (112—26); (violet) præf. (521).
 4. M. † *St. Casimir, Prins af Polen*, (hvid) *udvalgt Konge af Ungarn* (845); 2. bøn: *St. Lucius I* (846); alm. præf. (525).
 5. Ti. † *Feria* (112—26); uden Gloria (violet) og Credo og uden Tractus; alm. præf. (525).
 6. O. ASKEONSDAG (117—27); (violet) Fastens præf. (516). — Faste- og Abstinensdag.
 7. T. *St. Thomas af Aquino* (846); (hvid) 2. bøn: *Feria* (129); præf. (516). — Eller: (violet) *Feria* (129); 2. bøn: *St. Thomas* (846); præf. (516).
 8. F. *St. Johannes af Gud* (848); 2. (hvid) bøn: *Feria* (132); præf. (516). — Eller: (violet) *Feria* (136); 2. bøn: *St. Francisca* (848); præf. (516).
 10. S. 1. SØNDAG I FASTEN. (violet)

NB. På de med † mærkede dage kan der i st. for dagens messe læses *Votiv-* eller *Requiem-Messer*.

C. M. Hinne og hustru Friedericke født Noltes mindelegat

Der vil være at uddøle nogle portioner af dette legat. Efter stifterens bestemmelse skal legatet tildeles ældre i København og tilgrænsende kommuner bosiddende mennesker, som hører til den katolske kirke og sidder i små forhold, navnlig sådanne som tidligere har været bedre stillede.

Skemaer til ansøgning afhentes på St. Ansgars Kirkes regnskabskontor, Bredgade 69, St. o. g., åbent alle hverdage, lørdag undtagen, kl. 15—17, og afleveres samme sted senest 15. marts.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Academicum Catholicum

Onsdag d. 6. marts kl. 19,30: Ordineret møde i Stenosgade 4 A. Pater, dr. phil. G. Scherz CSsR taler om: »Niels Steensen som hellig præst og biskop«. Gæstekort à 1 kr. kan købes ved indgangen.

St. Ansgars kirke

Askeonsdag kl. 8: Indvielse og ud- deling af asken; derefter højmesse. Hver tirsdag i fasten kl. 20,15: Reci- teret messe med prædiken af pater Pierre Vian over emnet: *Vi kristne er døbt i Kristus*. En forberedelse til på- skenat.

St. Annæ kirke

Hver onsdag i fastetiden kl. 19,30: fasteprediken og korsvejsandagt. Hver lørdag kl. 19,30 noveneandagt.

D. K. K. F.

Tirsdag den 12. marts kl. 19,30 holder pater Samuelsen S.J. det 3. fore- drag i »La Reine Pedauque« ved Ve- sterport nr. 9. Emnet bliver: Kvindens stilling i det religiøse, det sociale og kulturelle liv.

Efter foredraget kaffebord, hvortil man bedes tilmelde sig pr. telefon VE 1965 x. Pris kr. 2,75. — Alle er vel- komne. *Styrelsen.*

„Blomsterdagen“

Tirsdag d. 5. marts finder »Blom- sterdagen« sted i år; det er dagen før askeonsdag!

Vi har et væld af margueriter; men vi har brug for mange både store og små sælgere. Til sommer ville vi så gerne sende rigtig mange trætte hus- mødre og børn op til »Klitborg«, og vi ville også gerne sættes i stand til at hjælpe ulykkeligt stillede katolske børn på mangfoldige måder. Men alt dette koster penge!

Af Danske Kvinders Nationalråd, der står for dagen, og som Katolske Menighedsplejer er tilknyttet, får vi 80 % af det beløb, vi samler ind; og vi ligger blandt de foreninger, der

samler mest ind: måtte det være ved!

Altså, har De tid og lyst til at ofre et par timer på at hjælpe os *tirsdag den 5. marts*? Så meld Dem endnu i dag til enten i Deres sogn — dette gæl- der såvel for Storkøbenhavn som for provinsen — eller direkte til kontoret, Bredgade 69 A, tlf. BYen 9133 og PALæ 2323!

Amager K. U. K.

Efter den ekstraordinære general- forsamling torsdag d. 21. febr. ser klubbens ledelse således ud: Gejstlig rådgiver: Pater Th. Langsted. Besty- relse: Formand: Poul Tecza, næstfor- mand: Kjeld Guffler, kasserer: Annie Plum Larsen, sekretær: Rita Christen- sen. Arbejdsudvalget: Egon Hansen, Lily Hansen, Robert Plum Larsen, Ole Thomassen.

Søndag d. 3. marts kl. 19,00 arrange- rer menigheden fastelavnssfest i skolen store festsal, hvor skolens elever opfører uddrag af »Jeppe på Bjerget«, endvidere underholder K.U.K. Efter underholdningen er der dans i musik- salen til 3 mands orkester. Entreen i festsalen er kr. 2,00, kaffebord ibereg- net, og i musiksalen til dansen kr. 1,00 for voksne og kr. 0,75 for lærlinge og yngre. Endvidere bedes man crindre D.U.K.s fastelavnssfest i Stenosgade lør- dag d. 2. febr. kl. 19,30 pr. Entré kr. 2,50.

Jesu Hjerter sogns bazar

afholdes i Skt. Knuds skoles lo- kaler *søndag den 10. marts* kl. 8—kl.21. Mange solide, smukke, nyttige ting i hoderne og lotte- rierne. Restauration hele dagen, modelteater hver eftermiddags- time, børnedanse. Alle indbydes venligst.

Forbindelse med kultiveret, uafhæn- gig, lidt ældre herre i god stilling sø- ges af pæn dame. Billet mrk. 3-357 til Katolsk Ugeblads annonceanfd., Øster- søgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembuvingen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceanfd.: Fru L. Wolsgaard-Iver- sen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

URBI ET ORBI

Den evige lampe brænder nu i Mussolinis gamle residens

I Palazzo Venezia i Rom er der blevet indrettet et kapel, hvor det Allerhelligste er udstillet til stadighed. Kapellet er blevet indviet af Roms generalvikar, kardinal Micara.

Palazzo Venezia tjente — som det vil erindres — som regeringssæde for Mussolini. Her forkyndte han i trediveerne det italienske verdensimperiums grundlæggelse og herfra erklærede han senere de allierede krig. Paladset er opført i middelalderen og toges i 15. århundrede af pave Paul II i brug som residens. Senere kom det i republikken Venezia's eje og blev under første verdenskrig beslaglagt af den italienske regering (KNA).

Arturo Toscanini stedt til hvile i Milano

Arturo Toscanini blev i sidste uge bisat på kirkegården i Milano. Inden bisættelsen celebrerede ærkebiskoppen af Milano, mgr. Montini, en sjælemesse i domkirken i Milano, hvortil aflødes kiste var blevet overført fra Milano's Scala, og foretog derpå velsignelsen ved håren. Scalaoperaens kor sang »requiem aeternam« fra Verdi's requiem (KNA).

Ungarn -

(sluttet fra forsiden)

ding på vej til Ungarn, men at han ikke nåede længere end til Wien, hvor han blev indhentet af begivenhedernes udvikling. Ærkebiskop Groesz er ikke blevet tildelt særlige fuldmagter af nogen art eller udnævnt til noget særlig. Han præsiderer ganske normalt under kardinalens fravær — kardinal Mindszenty opholder sig stadig i den amerikanske Budapest-ambassade og er således afskåret fra at varetage sine embedspligter — som formand for den ungarske bispekonference (KIPA).

Bispeord . . .

(sluttet fra side 109)

ligger mig endnu mere på sinde, at have vundet jer for det rigtige syn på og den rette vurdering af jomfrueligheden. Hvor den blomstrer, blomstrer også det kristelige ægteskab og det kristelige familieliv; hvor den holdes i ære, er der rejst et stærkt dige imod den moderne usædeligheds syndflod; hvor ungdom siger ja til dette ideal, og de, som er kaldede dertil, modigt stræber hen imod det, der er fremgang og ikke tilbagegang.

From for alt beder jeg jer om at tage

Mgr. Fulton J. Sheen -

(sluttet fra side 104)

rende talere, er enhver form for personlig berømted hans væsen så inderligt fjernet. Denne indstilling kommer ganske klart frem i et brev, som han engang skrev til en journalist, der plagede ham om et interview. »Alt, hvad jeg ejer og har, det har jeg fra Gud. Ære være Gud — det er mit interview!«

Fulton Sheen er født 8. maj 1895 i den idylliske lille flække El Paso (Illinois) som den ældste af fire børn i en farmerfamilie. Hans tilsyneladende medfødte evner til med legende lethed at komme i kontakt med andre mennesker viste sig allerede i hans drengeår, og disse evner blev bevidst udviklet af lærerne i Spaulding-Institut (en skole, der ledes af »The Christian Brothers«) samt på »St. Viators College« i Bourbonnais, hvor han tog sin eksamen i 1919. Samme år blev han præsteviet, foretog derpå omfattende studierejser rundt om i Europa, under-

Ny statutter for „Tredie-ordenerne“

Generalforstanderne for de fire franciskanske ordener — Franciskannerne (OFM), Konventualerne (OFM Conv.), Kapucinerne (OFM Cap.) samt Regulartertiarierne (TOR) — har overrakt præfekten for ordenskongregationen, kardinal Valeri, et udkast til regler for den franciskanske Tredie Orden for lægfolk. Samtidig overrakte de kardinalen en anmodning til den Hellige Fader om approbation af dette udkast.

De ny konstitutioner er frugten af årelangt arbejde og tilstræber en tidsvarende organisering samt leveregler for franciskaner-tertiarierne. — Såvel pave Pius XII som kardinal Canali tilhører den såkaldte Tredie Orden (KIPA).

denne store sag med ind i jeres bønner og ofre. Thi ligesom præstekaldet er også kaldet til jomfruelighed — i og uden for ordenslivet — en nåde, der må nedbedes fra Gud.

Måtte Jesus Christ, den rene jomfrus guddommelige søn, åbne alles øjne for jomfruelighedens overjordiske skønhed.

Måtte Marias, jomfruernes dronnings, mægtige forbøn opnå for os alle et rent livs nåde — og for dem, der er kaldede til jomfruelighed, ubrydelig troskab mod deres hellige kald, indtil den sejrskrans, Gud har lovet dem, bliver rakt dem.

viste i et engelsk college, prædikede i Westminster Cathedral, tog filosofisk doktorgrad i Louvain i Belgien, teologisk doktorgrad i Rom og fik kardinal Mercier-prisen. Efter at være vendt tilbage til Amerika, virkede han en kort tid i et lille bispedømme i Pre-toria, indtil han i 1927 blev kaldet til det katolske universitet i Washington. I 1934 tildelte paven ham ærestitlen monsignore, og i de følgende år udviklede mgr. Sheen sig på grund af sit stadig mere og mere omfattende virke på alle områder af det kirkelige liv til en af Amerikas førende skikkelser. 1951 blev han bispeviet og har siden da været kardinal Spellman's højre hånd i New York. I sin egenskab af præsident for det pavelige værk for troens udbredelse i Amerika har han et enormt virkefelt.

I over 20 år har mgr. Sheen iøvrigt været anset for en af de »største autoriteter i spørgsmål vedrørende kommunismen«, et ry, der netop i den nyeste tid er vokset uhyre i betydning, takket være hans betragtninger og prognoser over kommunismens betydning. Det væsentlige moment for hans afvisende indstilling er bolschevikernes ateisme. Hele hans indstilling til dette problem er klart formuleret i hans bog »Peace of Soul«, hvori det hedder: »Sålænge sjælene ikke er frelst, er der intet reddet; der kan aldrig blive virkelig fred på jorden, såfremt freden ikke har holdt sit indtog i menneskesjælene.«

Da mgr. Sheen er af den bestemte mening, at paven i spørgsmål om sædelighed og moral er den eneste autoritet, der endnu findes her på jorden, er han også overbevist om, at katolicismen er det eneste, der kan frelse verden. Og derfor betragter mgr. Sheen det som sin livsopgave, at delagtiggøre alle i denne kirkes lære. C. D.

Mgr. Fulton J. Sheen i bispeskrud

Et værk af rang

»Der Papst sagt«. Lehren Pius XII. (Verlag Heinrich Scheffler, Frankfurt am Main).

Det foreliggende værk — det er den rette betegnelse — har samlet et udvalg af alle de vigtigste udtalelser, hvormed pave Pius XII i løbet af sit pontifikat har taget stilling til vor tids problemer gennem taler, encyklikaer og apostoliske konstitutioner. Det er ikke blot en særdeles nyttig håndbog — der er knyttet et udmærket sagsregister til den, hvilket gør den såre anvendelig — men bogen giver tillige et omrids af den fremragende skikkelse, som Pius XII er. Der er næppe det område indenfor vor brogede tidsalders problemer, som vor nuværende

Hellige Fader ikke på en eller anden måde har taget stilling til, og det ville være umuligt at referere blot tilnærmelsesvis bogens indhold. Den her foreliggende tyske oversættelse — foretaget af mgr. Bruno Wüstenberg fra

det Pavelige Statssekretariat — er fortræffelig og kan meget anbefales til enhver, der ønsker og har brug for at vide, hvad Paven — d.v.s. Kirken — idag har at sige til tidens problemer. Et værk af rang og værdi. J.B.

Aarhus

Aarhus Boghandel

v. katolsk kirke
Ryesgade 26 Telefon 26630
Leverandør til Sct. Knuds skole

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 24122
MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Højlund Carlsen

Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577
Stort udvalg i linoleum, voksduk, plastik og gummi
Leverandør til Sct. Knuds skole

Kosmetik

Moderne hårpleje
ANNA ENGEL Banegaardspladsen 20¹
Telefon 26860

Gør Deres indkøb hos
J. Hass
FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17
Telefon 25 7 16
Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77
Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

VIL DE VÆRE TILFREDS? - KOM TIL
ANDERS JENSEN . Bülowvej 60
TELEFON 234 60
1ste Klasses Fodtøjs-Reparationsværksted
De ringer - vi henter og bringer!
Leverandør til Sct. Josefs Hospital

V. Svenstrup . Telefon 21557
Aut. Elektro-Instalatør . Ladestation

Hans Brogevej, 4 . Tietgenapl.
Lev. til Sct. Josefs Hospital

Katolske Begravelser . Ring til 22868
H. J. Madsens Begravelsesforretning
Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Køb kvalitet
det gør vi -

DERMA RADIO

lige ved katolsk kirke - Tlf. 20075 - Specialist i båndopt. og long playing

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Næstved

Næstved
Kul- og Koks Kompagni
Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 14 20

Arndt Nielsen Ure og Optik
Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen
Boghandel
Telefon 2525
(2 Ledninger)

Tapeter og Malerverer

Claudi Hansens Eftf.
Jernbanegade 3 . Tlf. 60
Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg
Snedker & Tømrermester

Tagenavej 2 . Telf. 1628 & 818
Leverandør t. de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester
Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Vejle

Hvidehus Boglade
Kai Jensen & Poul C. Thim
Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360
... Bogladen med de mange Bøger

Leverandør til
Sct. Maria Hospital
Poul HENRIKSEN Raadhustorvet

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

10. MARTS 1957

NR. 10

INGEN PLIGT TIL AT AFVISE VIDENSKABENS MIDLER TIL LINDRING AF FYSISKE SMERTER

Pave Pius XII belyser i stor og betydningsfuld tale problemer i forbindelse med anvendelse af smertestillende midler og narkotika

Pave Pius XII modtog forrige søndag en forsamling af læger og besvarede ved denne lejlighed tre spørgsmål, der var blevet rettet til Vatikanet vedrørende kirkens stilling til anæstesi samt den moralske berettigelse af dennes anvendelse. Audiensen fandt sted i konsistoriesalen i det Apostoliske Palads og var blevet arrangeret på foranledning af professor Gedda.

De tre spørgsmål, der var blevet rettet til paven af 8. nationalkongres for anæstesi, som fandt sted i Rom sidste efterår, var følgende: 1. Eksisterer der en almen moralsk forpligtelse til at afvise anæstesi og tage mod fysisk smerte i troens ånd? 2. Er den ophævelse af bevidsthedens funktion og de højere evners brug, der fremkaldes ved anvendelsen af narkotiske midler, forenelig med evangeliets ånd? 3. Er anvendelse af bedøvende midler tilladt for døende og syge i dødsfare, forudsat at der foreligger klinisk indikation for tilfældet, og kan man gøre brug heraf, selvom smertestillelsen efter al sandsynlighed er forbundet med afkortelse af livet?

Den Hellige Fader udtalte, at lægen, som anvender narkosemetoder, ikke kommer i konflikt hverken med den naturlige morallov eller den kristne lære. Thi han går skaberens ærinde og søger at gøre smerten den menneskelige magt underdanig; han anvender her videnskabens og teknikens resultater. Også den syge, der ønsker lindring for sine smerter, kan med rolig samvittighed benytte de af videnskaben frembragte midler, der ikke er umoralske i sig selv. Den kristnes pligt til afkald og indre lutring betyder ingen hindring for anvendelsen af anæstetiske midler, thi denne kristne pligt kan også ske fyldest på andre måder.

Indenfor bestemte grænser tillader også den naturlige morallære anvendelse af narkose, som kan medføre formindskelse eller endda ophævelse af bevidstheden, og også dette er foreneligt med evangeliets ånd. Imidlertid fordrede pave Pius XII store indskrænkninger i anvendelse af smerte-

stillende midler overfor døende eller overfor mennesker, der svæver i dødsfare. Hverken de pågældende eller den behandelende læge har lov til at foranledige, at disse bringes i en bevidstløshedstilstand, hvorved de bringes ud af stand til at opfylde vigtige

Den Hellige Fader meddeler audiensdeltagerne sin velsignelse.

MARIA-LEGIONEN I KINA

Bispedømmet Rom har store bekymringer

Katolske lægers familierådgivning

Kvindens stilling i kirken idag

Sommermødet på Magleås

Atomtidsalderen og den moralske orden

moralske forpligtelser, at ordne deres vigtigste anliggender, gøre deres testamente eller skrifte. Beder en døende trods disse forpligtelser, der påhviler ham, om narkose, hør en samvittighedsfuld læge, især da såfremt han er kristen, ikke indvillige heri, uden — og helst gennem andre — at opfordre den døende til først at opfylde sine forpligtelser. Såfremt den døende imidlertid hårdnakket modsætter sig dette og insisterer på narkose, kan lægen indvillige uden derved at gøre sig selv medansvarlig. Pius XII understregede imidlertid udtrykkeligt, at anæstesi også er moralsk forsvarlig overfor døende, når de pågældende har opfyldt deres forpligtelser og modtaget døds sakramenterne og når klare medicinske indikationer gør anæstesi tilrådelig samt når den nødvendige dosis ikke overskrider det tilladte kvantum og den syge selv indvilliger heri.

Paven fastslog imidlertid påny udtrykkeligt, at enhver form for direkte eutanasi, hvorved forstås tildeling af narkotika for at fremskynde døden hos uhelbredeligt syge eller sådanne, der ikke kan opereres, ikke er tilladt. Mennesket er ifølge den naturlige og kristne morallæres principielle opfattelse ikke herre over sit eget liv. Imidlertid er lindring af smerte samt udelukkelse af bevidsthed tilladt for så vidt det tilsigter en forkortelse af livet, såfremt der ikke forefindes andre midler og den nødvendige dosis under de forhåndenværende omstændigheder ikke hindrer opfyldelsen af religiøse og moralske pligter (KNA).

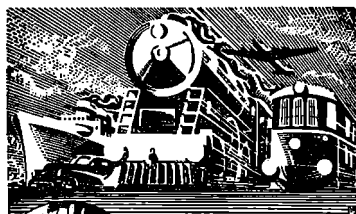
Lourdes ruster sig til jubilæumsåret

Den ny basilika indvies til efteråret

Festlighederne i anledning af 100-års jubilæet for Gudsmodersåbenbaringerne i Lourdes vil blive indledt af en pavelegat 11. februar 1958. På en pressekonference i Rom meddeler biskoppen af Lourdes, mgr. Theas, at et af jubilæumsårets højdepunkter bliver (sluttes på bagsiden)

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

**SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET**

**- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!**

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

KBK

**Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni**
Nørregade 15 C. 9270

Ove Juel-Christensen

Kaffe og Kolonial en gros
Ryesgade 106
Telefon Central 408

Knud Rasmussen *Vesterbrog. 60*
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

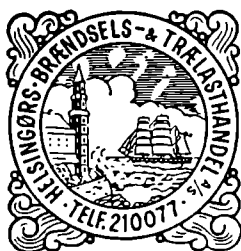
Schulstad's
maltede

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørfirr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Maria-Legionen i Kina

Vi bringer nedenfor en beretning om Maria-Legionens virke i Kina, skrevet af fader A. McGrath SSC. — »Legio Mariae« blev oprettet i tyverne af irlænderen Frank Duff som lægbevægelse og i den forløbne tid virket sande underværker, ikke mindst på missionsmarken i Kina, hvor legionens medlemmer er blevet vidner om hidtil ukendt kristent heltemod.

De tre år, som jeg har tilbragt som gesandt for »Maria-Legionen« i Kina, er de interessanteste år i hele mit liv. Jeg lærte her det heltemod at kende på nærmeste hold, som mænd, kvinder og børn er i stand til at præstere — når blot man holder dem et ideal, der er højt nok, for øje.

Maria-Legionen blev — som det vil erindres — stiftet i Irland for et kvart århundrede siden, og i de forløbne 25 år har den udviklet sig til at blive en verdensomspændende organisation, der har specialiseret sig i den katolske aktion uden for sjælesorgen. Legionens medlemmer arbejder på at redde sjæle ved personlig kontakt, og af den grund spiller legionen en meget stor rolle når det gælder om at føre vildfarne får tilbage til hjorden. Dens bestræbelser er i talløse tilfælde kronet med held. Alle dens medlemmer ærer den allerseligste jomfru med en ganske særlig kærlighed.

Det var så godt som intet, jeg vidste om legionen, da jeg i året 1937 startede et »præsidium« — således kaldes en gruppe inden for legionen — i mit sogn Tsien Kiang i Central-Kina. Og af den grund gjorde jeg allerede i starten en alvorlig dumhed. Mine forsøg på at finde lægfolk til hjælp, mislykkedes totalt, og — hvad der var endnu værre — nogle over-nidkære sjæle skabte mig en forbitret modstand takket være deres uforsigtige og tankeløse udtalelser. Tre år igennem var jeg skydeskive for anonyme breve og en uhyggelig hviskepropaganda, og kirken tabte ansigt netop hos dem, som jeg var ude på at vinde. Da gav min biskop, mgr. Edvard J. Galwin i Hanyang, mig en skønne dag en lille bog i hånden med de ord: »Prøv engang at læse denne — jeg tror, De vil finde svar på det, De har brug for, i den!« Det var »Legionens håndbog«.

Jeg skal tilstå, at jeg var noget skeptisk. Legionen krævede fromhed og en offervilje, som jeg anså for helt udelukket i hvert fald i et missionsland som Kina. Men der var dog een sætning, der greb mig, og som virkede på mig som en opfordring fra den allerseligste jomfru selv. »Ud fra de hidtidige erfaringer må det siges, at ingen gren af legionen endnu har lidt skibbrud, når det gik frem efter disse regler.«

Imidlertid hemmeligholdt jeg mit første »præsidium« i næsten et halvt år. De få medlemmer mødtes hos mig ud på natten — vi nærrede nemlig alle frygt for følgerne af en mulig fiasko.

Men det skulle vise sig, at legionen ikke var et fejlgreb. Tværtimod — den gav mit sogn nyt liv. Ugyldige ægteskaber, som jeg i årevis forgæves havde slidt for at bringe i orden, blev ordnet i en håndvending, afraldne katolikker vendte tilbage, og katekumenere, der hidindtil havde holdt sig tilbage fra at gøre det afgørende skridt, gav med et udtryk for ønsket om at måtte blive døbt.

Inden der var gået et år, talte byen Tsien Kiang — en by med henimod 10.000 indbyggere, hvoriblandt der måske var 60 katolikker — ikke mindre end 3 præsidier.

I 1937 overfaldt japanerne Kina og to år senere var de nået frem til Tsien Kiang. Omkring 1500 personer, hovedsageligt kvinder og børn, søgte i deres frygt for de fremrykkende japanere tilflugt i den katolske missionsstation. Jeg havde en samtale med den japanske bykommandant, og denne gav mig det løfte, at der ikke skulle ske flygtningene noget ondt. Men de rædselslagne mennesker, blandt hvilke der var en del »formuende« personer, forblev hos mig i et årstid. Og i løbet af denne tid beviste »Maria-Legionen« sin indre kraft og styrke. Dens medlemmer hjalp til med at bringe orden i de kaotiske tilstande samt give konvertitundervisning. Ved årets udgang var der 500 ny katolikker, og antallet af præsidier var steget til seks med omkring 100 medlemmer! Tiderne var vanskelige, men mine ny katolikker opfordrede mig til at skrive til biskoppen og meddele ham, at jeg ikke længere havde brug for nogen hjælp i form af penge.

I året 1942 tvang japanerne mig til at forlade mit sogn, og i de følgende halvtredie år sad jeg interneret sammen med flere af mine kollegaer i byen Hanyang, godt og vel halvandet hundrede kilometer fra Tsien Kiang. Medens jeg var borte, kom legionærerne fortsat sammen. De ledede bønner i kirken og fortsatte religionsundervisningen af børnene. Og dette var for mig det afgørende bevis på legionens værd: når præsten var borte, førte legionærerne kirkens apostolske gerning videre.

Og fra nu af var jeg helt og fuld Maria-Legionens mand. I året 1948 gav den pavelige internuntius i Kina, ærkebiskop Riberi, mig til opgave, at organisere legionen over alt i Kina. »Her er ca. 500 millioner mennesker,« sagde ærkebiskoppen, »og kun 7000 præster. Selv om vi fordoblede eller tredoblede

dette sidste tal, så ville Kina's omvendelse stadig være en umulighed.«

Kommunisterne var allerede på daværende tidspunkt godt i gang med at oprette deres herredømme over hele landet. Mgr. Riberi forudså, at der ville — og måtte — komme en periode, hvor biskopper og præster, indfødte såvel som udenlandske, ville være »efterlyste« personer. Fremtiden for kirken i Kina ville da stå og falde med lægapostlene. Og ærkebiskoppen satte sin lid til at finde dem i Maria-Legionens rækker.

I næsten to år rejste jeg så uafbrudt rundt så godt som over hele Kina, og jeg skal sent glemme det hjertelige medarbejde og den gæstfrihed, som blev mig til del hos alle de kinesiske biskopper og præster samt hos de udenlandske missionærer, uanset hvad nationalitet de nu engang var af. Jeg blev ikke ret længe på hvert sted. Så snart der var oprettet et præsidium og legionens arbejdsmetoder var klarlagt, drog jeg videre. Jeg vidste jo, at så længe jeg fulgte håndbogens råd, ville legionen vokse. Og på mindre end to år var der oprettet over 1000 præsidier over hele Kina.

Legionen var blevet udbredt med så stor hast, at »kancelliet«, d. v. s. hovedledelsen i Dublin, blev nærmest opskræmt. Var vi ikke gået for hurtigt frem? Ville en så ung organisation overhovedet kunne bære? Jeg skrev til legionens stifter, Frank Duff: »Jeg er klar over, at vore fremskridt faktisk er foruroligende. Jeg er selv også mildest talt forhavset. Men de kinesiske katolikker føler, at de må gøre noget overfor kommunismen. Og hvorfor skal man i og for sig ikke række Gudsmoder hånden, når hun strækker sin ud og anser det for nødvendigt?«

Henimod slutningen af 1949 havde kommunisterne rendt så godt som hele Kina over ende. I Chung-king fik jeg — i november måned — for første gang farten af, at der var noget i gære. Det kommunistiske politi lod mig forstå, at min legions-virksomhed måtte høre op. Jeg forelagde håndbogen for politiet og indbød dem til ved selvsyn at overbevise sig om, at legionen var en ren og skær religiøs foranstaltning. De gjorde det. En tre ugers tid senere fik jeg bogen tilbage med bemærkningen: »Det er en stor organisation, akkurat ligesom kommunismen«. Det var faktisk den største kompliment, man kunne give os. De gav mig mit pas tilbage så jeg kunne rejse til Shanghai og gav lov til, at legionen kunne genoptage sit virke i Chung-king. Det var så ganske givet, at de ville afvente et mere egnet tidspunkt.

Kort efter indledte kommunisterne deres aktion for den noksombekendte tredobbelte uafhængighed, hvormed de håbede, at kunne etablere en slags national kirke blandt katolikkerne, uafhængige af Rom. For at imødegå denne fare, lod pater Legrand det katolske centralkontor i Shanghai fremstille en del flyveblade, hvori der nøje redegjordes for kirkens stilling. Overalt i Kina gjorde præsterne de troende opmærksom på disse blade — og kommunisterne plan strandede. Selvfølgelig fik Maria-Legionen skylden. Man

besluttede da at tilintetgøre den. Den blev betegnet som »kontrarevolutionær«, »reaktionær« og som »en hemmelig spionorganisation, der arbejder for kapitalisterne«. Det katolske centralkontor blev lukket og den kommunistiske presse og radio startede et energisk felttog mod ærkebiskop Riheri og legionen. Alle sogne i Shanghai fik ordre til at give oplysninger om navnene på medlemmer af de forskellige organisationer, selvfølgelig i første række Maria-Legionen. I Peiping udtalte kommunisterne til legionens ledelse: »For at kunne beskytte jer, må vi vide, hvem I er. Vi må have navnene at vide på alle jeres medlemmer, stedet, hvor I samles, jeres telefonnumre og jeres forhandlingsprotokoller«. Denne »kærlige« omsorg fra kommunisternes side i forsøget på at »beskytte« legionen, var faresignalet for os. Vi gav ordre til at legionærerne skulle skilles samt at alle skriftlige ting og navnefortegnelser skulle tilintetgøres.

I mit juniorpræsidium var der en ung 19-årig pige ved navn Noelle Wang. Til hende sagde jeg: »Det er slemt, at denne aktion iværksættes overfor legionen.« »Sig ikke det, fader, det er en ære!« lød hendes svar — og da jeg i 1954 blev udvist af Kina, var det sidste jeg hørte til hende, at hun var blevet idømt halvandet års fængsel.

Jeg blev arresteret i september sammen med en hel del andre præster. Senatets — afdelingens — præsident og vicepræsident blev ligeledes arresteret kort efter præsidenten, Francis Seng, havde overtaget hvervet til trods for, at han var blevet advaret på alle tænkelige måder. Han var gift og havde fem børn og havde således haft grunde nok til ikke at lade sig vælge. Det sidste jeg hørte om ham var, at han havde vægret sig ved at angive mig samt at »indrømme«, at legionen var en reaktionær og imperialistisk organisation. En af Seng's løsladte medfanger berettede, at Seng's arme var blevet snøret sammen på ryggen af ham, indtil han brød sammen.

Vicepræsidenten, dr. Chang, besøgte mig kort før jeg blev arresteret. Jeg spurgte ham: »Hvordan ser De på udviklingen?« Han svarede: »Med optimisme.« »Og hvad siger Deres kone til det?« »Min kone siger: Du skal blot gøre, hvad du anser for din pligt overfor Gudsmoder. Gør dig blot ingen bekymringer for mig — jeg skal nok klare for mig og børnene.« To helte, ikke sandt! I fem år har jeg intet hørt fra eller om dem.

Politiet i Shanghai lod dr. Changs kone hente. Kommunisterne sagde til hende: »Deres mand har tilstået og vil blive løsladt. Men forinden må De aflægge en tilståelse.«

Hun svarede dem: »Jeg tror ikke på Dem. Hvis den eneste måde at opnå en bedring i situationen for min mand er den, at han fornægter sin tro, så bryder jeg mig ikke om at se ham igen. Og selv om han kom, så ville jeg gå i fængsel i hans sted.«

Den såkaldte militær-kontrolkomité, den mest frygtede kommunistiske organisation i Shanghai, oprettede en

fyrretyve kontorer med omkring 500 funktionærer, der alle skulle beskæftiges med at registrere Maria-Legionens medlemmer. På hvert kontor hang der en plakat med ordene: »Registrering af den hemmelige og reaktionære organisation Maria-Legionen«. Overalt i aviser, busser, richaw's, butikker og skoler blev der anbragt plakater, som skulle latterliggøre legionen. En lille håndfuld legionærer lod sig registrere, tildels efter at have været udsat for pres fra deres pårørende. En del legionærer skrev et brev til biskoppen af Shanghai — med blod: »Monsignore, vi vil følge Dem, hvorhen De går. Vi er stolte over at leve i denne forfølgelsestid. Her gives ingen kompromis'er.«

Det var aldeles ikke noget under, at kommunister beklagede sig til mig i fængslet over, at den »imperialistiske Maria-Legion« havde forpurret deres plan om en nationalkirke. En af de såkaldte »fremskridtsvenlige« præster skrev i et kommunistisk blad, at overalt, hvor der fandtes et præsidium for legionen, var bestræbelserne for at etablere en nationalkirke løbet ud i sandet.

Min gode ven og enestående hjælper, pater Joe Seng, der var legionens gejstlige leder i Shanghai, døde efter 16

NOTER

OFFICIELT

Generalvikaren, mgr. C. Flandrup, er bortrejst til Færøerne i tiden 15. marts -- 6. april, begge dage incl.

Hs. Excellence Biskoppen meddeler konfirmationens sakramente i set. Nicolaj kirke i Esbjerg søndag 5. maj.

Ugebladets fastepredikener

skrives i år af sognepræsten i Kolding, pastor G. Berlling.

måneders fængsel. Han havde været behjælpelig ved at oversætte »håndbogen« til kinesisk. Den sidste, der traf ham, var en fransk præst ved fængselshospitalet i Shanghai.

Den franske pater Billot sagde til ham: »Deres lidelser for Gud og kirken har ikke været forgæves.« Og pater Seng svarede hviskende: »Vi seks

1. søndag i fasten

10. marts 1957

JESU FRISTELSE

De første, der fik noget at vide om Jesu oplevelser i ødemarken, var disciplene. De var de første mænd, der skulle høre om Jesu holdning overfor den fristende onde ånd. De skulle erkende vejen, der alene fører til frelse.

Hvordan de messias-forventninger var, der levede i apostlene, kan vi forestille os, når vi tænker på det jødiske folks politiske forventninger angående Messias og det kommende nye Davidsrige. Det var nationalistiske forventninger og forestillinger, der levede i apostlenes sjæle. Derfor må beretningen fra ødemarken med de fristende ord om magt og sensation have virket stærkt på dem.

Brug din magt for dig selv, -- søg dig selv en lettere vej, -- og stil din magt i folkets tjeneste. -- Først kunne du forvandle sten til brød, og så skulle den store gerning komme: en flyvelur fra templets tag for øjnene af folket. Alles begejstring vil være sikker.

Se, siger Kristus, det er djævelens vej. For at erkende den, er det nok at huske Guds ord. Jeg kan kun sige til min himmelske far: Jeg er kommet for at gøre din vilje.

Historien om Jesu fristelse har betydning for os. Ved siden af meget andet siger den os noget vigtigt om Jesu mysterium. Gud er blevet menneske i ham, han er et virkeligt menneske, han er os lig i alt, undtagen i synden. Fristelser hører med til mennesket, men fristelser er ikke synd.

Hver eneste dag står vi i fristelser, vi er stillet overfor mindre eller større afgørelser. Vi behøver bare at tænke på bevæggrunden til vor tale og vore handlinger, den måde, hvorpå vi omgås vort medmenneske, eller også måden hvorpå vi bruger vore pengemidler. Hver eneste dag er vi stillet overfor afgørelser, om vi vil være Kristi disciple, og om vi vil bestå vore fristelser i hans ånd eller ej. Begienheden i søndagens evangelium skal være os styrke og trøst.

»Før os ikke ud i fristelse!« -- Kan vi virkelig bede sådan til Gud? -- Tiltror vi ham, at han fører os ud i fristelse, så at vi må tigge ham: »Å, gør det ikke!«? -- Apostlen Jakob erklærer: »Gud selv kan ikke fristes og frister heller ikke nogen« (Jak. 1, 14). Men, i Fadervor står det jo? -- Jo, efter bogstaven. Enhver har sikkert givet sig selv det svar, som apostlen Jakob giver. -- Efter kendere af det aramæiske sprog kan ordet »føre ud« miste sin handlende betydning, og så betyder dette ord så meget som »lade falde«. I Herrens modersmål ville teksten sandsynligvis have lydt: når vi fristes, lad os ikke falde!

Det onde, som vi er omgivet af, og som vi fristes til, vil blive ved at eksistere på denne jord. Efter Guds plan har det også en betydning. En betydning for livets vækst, -- en god betydning, selv når det gør ondt, og vi fristes hårdt til tider. Derfor beder vi: Lad os ikke falde, når fristelsens stund er inde. Giv nåden, så at vi bevarer Jesu billede for vore øjne og sætter Guds vilje over alt.

G. Berlling.

Maria-Legionens banner – således som det fremstilles af kommunisterne i et Shang-hai-blad.

er alle martyrer for Kristus», og hermed mente han de fem præster, der sad arresteret sammen med ham. Og da pater Billot stik imod fængslets reglement en skønne aften sneg sig til hans leje for at give ham absolutionen, fandt han ham død.

Den dag, da kommunisterne proklamere kampen mod legionen, forlod medlemmerne af mit juniorpræsidium ledet af deres 19-årige præsident – mødet, svingende det Ny Testamente over deres hoveder, idet de råbte: »Matthæus, kapitel 5, vers 11«. Det

hedder her: »Salige er I, når man for min skyld udskælder og forfølger jer og siger alt ondt om jer og lyver med det. Glæd og fryd jer, for jeres løn er meget stor i himlen.«

Jeg lærte utrolig meget ved at se de kinesiske legionærer arbejde. Men jeg lærte måske endnu mere, da jeg blev vidne til, hvordan kommunismens apostle arbejdede, thi enhver ægte kommunist er faktisk en apostel, der helt og holdent giver sig hen for sin ateistiske sag. For ham er intet offer for stort. Kommunisterne vil vise, at de elsker verden, de fattige, de udstødte, de arbejdsløse. Men det er og bliver kun taktik, et middel, en vej til at realisere deres gudløse verdensherredømme.

»Verden tilhører den, der holder mest af den og yder den mest kærlighed,« har sognepræsten af Ars engang sagt, og disse ord står at læse i legionens håndbog. Også vi skal elske verden – men for Vor Herres skyld. Og derfor bør vor hengivenhed være endnu mere heroisk. Det er ikke nok for en katolik, blot at stræbe efter at frelse sin egen sjæl. Kun modige Kristi stridsmænd, udstyret med bønnens, selvpofrelsens og den fuldstændige hengivelses våben, vil være i stand til at hyde kommunismen trods.

KATOLSKE LÆGERS FAMILIERÅDGIVNING

Et af hovedsynspunkterne bag den nye svangerskabslov er at søge svangerskabsafbrydelserne indskrænket ved at udbrede kendskabet til svangerskabsforebyggelse i befolkningen. For et år siden blev der stiftet en Forening for Familieplanlægning, som skal fremme oplysningsarbejdet vedrørende anticonception. Så at sige hele det danske samfund står bag denne forening. Følgende foreninger har medvirket ved dens stiftelse: Den almindelige danske Lægeforening, Kvindelige Lægers Klub, Danmarks Apotekerforening, Danmarks Lærerforening, Dansk Børnehaveråd, Danske Dagbladets Fællesrepræsentation, Den almindelige danske Jordemoderforening, Foreningen af danske Husholdningslærerinder, Gymnasieskolens Lærerforening, Justitsministeriet har medvirket ved foreningens udformning. Foreningen har allerede begyndt sit arbejde. Når man samtidig erindrer, at enhver svanger kvinde har ret til gratis undersøgelser hos sin læge og noterer sig, at Svangerskabskommissionen har foreslået at ændre helbredsundersøgelsen efter overstået svangerskab til en lægelig undersøgelse med anticonceptionel rådgivning, vil det være klart, at man fra katolsk side må gøre sig sit standpunkt klart.

*

Naturen er så forunderlig indrettet, at kvinden ikke altid er frugtbar. Hver måned er der hos kvinden en steril periode. Ved tilrettelæggelse af det æg-

De katolske læger, som under overlæge Karl Søndergaards ledelse har organiseret en familierådgivning, beskæftiger sig i en række småartikler med de forskellige problemområder, som rådgivningen omfatter. I artiklen i dag behandler lægerne svangerskabsforebyggelsen, på hvilken vi katolikker ser med hell andre øjne end de fleste af vore landsmænd. Lægerne lægger i denne artikel vægt på at fremlægge pavens ord om de såkaldte sterile perioders benyttelse til regulering af børnelallet. Det er måske tung læsning, men lægerne lægger vægt på, at det principielle fastslås med størst mulig klarhed, for man ved en anden lejlighed behandler samme spørgsmål i mere dagligdags udtryksformer.

teskabelige samliv er det derfor muligt at undgå svangerskab eller i det mindste at mindske svangerskabernes hyppighed. Samliv begrænset til de sterile perioder er den eneste form, bortset fra den fuldkomne afholdenhed, hvorunder katolske ægtefæller kan foretage en familieplanlægning. Imidlertid er der så mange forhold at tage i betragtning og så mange forskellige syns-

punkter for børnerigdom, at det ikke er så let at tage rigtig stilling til de sterile perioder. Men det er så heldigt, at Pave Pius XII i sin tale til de italienske jordemødre den 29. oktober 1951 har givet en udførlig vejledning vedrørende de sterile perioder. Det er klart, at katolske lægers familierådgivning holder sig til Pavens retningslinier.

Pius XII omtaler først det vanskelige nutidsproblem, hvorvidt den stadig mere udbredte benyttelse af kvindens sterile perioder er forenelig med viljen til moderskab. Han siger derefter, at man med rette må vente, at jordemødre og læger i medicinsk henseende er godt orienteret om de sterile perioders teori. Det er nemlig ikke præsternes opgave at undervise ægtefolk i metoden. Denne opgave må tilfalde jordemødrene og lægerne. Men de praktiske rådgivere må også erkende de etiske normer for anvendelsen af de sterile perioder og her er det kirken, der er sagkyndig.

Der er ikke noget problem, så længe ægtefolk lever sammen både i de frugtbare og de sterile perioder. Problemet kommer først frein, når ægtefolk begrænser deres ægteskabelige omgang til de sterile perioder.

Hvis en af ægtefællerne ikke anerkender den andens ret til ægteskabelig omgang undtagen i de sterile perioder, er ægteskabet ugyldigt. Hvis ægteskabets brug straks ved ægteskabets indgåelse indskrænkes til de sterile perioder, selv om man er ganske klar over, at ægtefællen har ret til omgang uden for disse perioder, er ægteskabet vel gyldigt men ikke etisk rigtig levat.

Grunden dertil er den, udtaler paven, at ægteskabet nok giver visse ret-

tigheder, men også forpligtelser til en positiv indsats, nemlig slægtens formering. Her kan man anvende den almindelige grundsætning, at en positiv ydelse kan undlades, når tungtvejende motiver, der er uafhængige af pågældendes gode vilje, gør det indlysende, at ydelsen ikke er rigtig på sin plads og ikke med billighed kan forlanges af den, der har krav på ydelsen, i dette tilfælde menneskeslægten.

Ægteskabskontrakten, der giver ægtefællerne ret til at tilfredsstille deres naturlige tilbøjelighed, gør dem til medlemmer af en bestemt stand, nemlig ægtestanden. I denne kræves af ægtefællerne, at de efter naturens og skaberens bestemmelse bidrager til menneskeslægten bevarelse. Dette er ægteskabets specielle ydelse, den for ægteskabets ejendommelige værdi, børnene. Individ og samfund, folk og stat og kirke kan kun bestå gennem det frugtbare ægteskab. Når man altså går ind i ægtestanden og gør brug af den ægte-kabelige ret, men bevidst og uden tungtvejende grunde unddrager sig ægteskabets første pligt, begår man en synd.

Fra den omtalte pligtmæssige ydelse kan vigtige motiver dispensere, også for lang tid, ja endog for hele ægteskabets varighed. Motiver, der ikke så sjældent har deres grund i de såkaldte medicinske, eugeniske, erhvervs-mæssige og sociale indikationer. Deraf føl-

ger, at brugen af de sterile perioder kan være sædeligt tilladt og faktisk også er det under de angivne betingelser. Foreligger efter fornuftig overvejelse ingen sådanne tungtvejende motiver af personlig eller ydre karakter, udspringer ønsket om at undgå børn samtidig med at sanseligheden tilfredsstilles kun af en falsk livsopfattelse og forkastelige motiver.

*

Familierådgivningen vil kun knytte et par bemærkninger til Pavens rede-gørelse. For det første må man ikke tro, at man på egen hånd kan bedømme de betingelser, som fritager for ægteskabets pligtmæssige ydelse, børnene. Det er nødvendigt at forelægge spørgsmålet for sin skriftefader. Mener denne, at der er tungtvejende grunde for svangerskabsforebyggelse, kan familierådgivningen instruere ægtefællerne i den praktiske brug af de sterile perioder. Der er dog også i familierådgivningen adgang til en bedømmelse af hele problemet, idet biskoppen har knyttet P. J. Wolfisberg S.J. til rådgivningen som gejstlig rådgiver. For det andet må man ikke glemme, at børn er en glæde og en velsignelse i ægteskabet. Ægteskabet medfører nok en pligt til at sørge for menneskeslægten bestående, men opfyldelsen af denne pligt bidrager i høj grad til ægtefolkens og hele familiens lykke.

riferien store områder, hvor der ingen sognekirker er til rådighed.

Den Hellige Fader støtter personligt kirkebyggeriet med så store tilskud som overhovedet muligt. I løbet af tre år — fra 1952 — til udgangen af 1954 — blev der rejst 24 ny kirker i Rom. Indskrifter på disse kirkebygninger beretter, at opførelsen af disse bygninger er muligjort »ved Pave Pius XII's gavmildhed«. Og der er udarbejdet planer til adskillige ny kirker, af hvilke syv er under opførelse for tiden.

De kirkelige myndigheder bestræber sig efter evne på at få rejst ny gudshuse i alle de ny kvarterer, side om side med boligbyggeriet. Men hvad der er af ligeså stor vigtighed er opførelsen af børnehaver og legepladser og måske også af en sognebiograf. Indtil dato har kirken sikret sig godt og vel 120.000 kvadratmeter byggeplads til opførelse af kirker og sociale institutioner. Kirken må imidlertid selv bære byrden ved opførelsen af de ny kirkebygninger, medens staten skyder en femtedel af byggesummen til til opførelse af bygninger til karitative formål.

Der er ikke nogen by i hele verden, hvor man møder så mange mænd i gejstlig dragt som i Rom. Og ikke desto mindre hersker der en kolossal præstemangel i den evige stad — det er et af de allerstørste problemer, som sjælesorgen har at kæmpe med. Thi trækker man de studerende fra alle de forskellige nationale kollegier samt de præster, der er beskæftiget ved videnskab eller den kirkelige forvaltning fra det samlede antal præster, så er der nemlig kun relativt få præster tilbage til sjælesorgsgerningen. De romerske seminarier har nemlig ikke særlig mange seminarister, og de romerske ordensprovinser klager over mangel på tilgang. Ifølge den seneste

Det er de færreste af de turister eller pilgrimme, der besøger den evige stad, som bliver klar over, at Rom ikke blot er en gammel by og kristenhedens midtpunkt, men tillige også en verdensstad med alle de problemer, der klæber ved en moderne storstad. Kommer man med ekspressen nordfra til den evige stad eller kører med de store pullman-vogne ud til Castelgandolfo, så passerer man lange rækker af tip-top-moderne højhuse med nyanlagt grønne områder imellem. Og på rundturene gennem selve Rom, ved synet af Colosseum eller Forum får man ej heller nogen anelse om de mangchående problemer, som den evige stad har at tumle med.

Før første verdenskrig havde Rom knapt en million indbyggere — idag lever der — officielt — 1,8 millioner mennesker i byen på de syv høje. Og Rom vokser stadig; dag for dag går der en stadig og uafbrudt strøm af mennesker til byen for at finde arbejde og tag over hovedet der. Hvert år kommer der rundt regnet 55.000 mennesker til Rom. Tit og ofte lever disse mennesker under yderst primitive forhold, idet myndighedernes bestræbelser for at bøde på bolignoden er lig nul.

Også for kirken, for sjælesorgen, rejser den evige stads stadige vækst uhyre store problemer. Ganske vist siger statistikken, at Rom har rundt regnet 1200 kirker og kapeller, men i bispedømmet Rom, der omfatter hele byområdet og hvis overhøjde er den Hellige Fader i egen person, findes der kvarterer med ca. 20.000 mennesker, hvor der hverken er kirke eller

Bispedømmet Rom har store bekymringer -

nogetsomhelst religiøst samlingspunkt. Thi medens man i den gamle bydel har masser af prægtige kirker i alle størrelser og stilarter, findes der i pe-

Takket være Marshall-hjælpen har Italien været i stand til at iværksætte et enormt boligbyggeri, og i Rom er der i årene efter krigen rejst store ny kvarterer. Også Italien selv gør sig allehånde anstrengelser for at løse dette store problem.

statistik er ca. 80 % af den romerske gejstlighed beskæftiget udenfor den egentlige sjælesorg.

Ifølge den nyeste pavelige årbog står der 153 sogne, 6 quasi-sogne samt 146 filialkirker og kapeller og rundt regnet 1000 sjælesørger til rådighed for Roms 1,8 millioner indbyggere. Det vil sige, at der går næsten 2000 mennesker på hver sjælesørger. Ganske vist er der i den indre by en del sogne, der kun tæller nogle få hundrede sjæle, men til gengæld er der i yderkvartererne sogne med op mod 40.000 sognebørn. Det største af sognene er S. Fabiano og Venantio og det mindste S. Giovanni in Laterano, der kun tæller 300 sjæle.

Det er ganske givet, at gejstligheden i vid udstrækning må have støtte i arbejdet fra lægfolk, såfremt de religiøst set meget mangelfuldt funderede »indvandrere« skal kunne bevares for kirken og hindres i at blive offer for kommunismen. Og på dette område udfoldes der megen aktivitet i Roms forstæder. Unge akademikere afholder læg-gudstjenester, giver børn katekismusundervisning samt foranstalter foredragsaftener for voksne. Især synes trosræucundervisningen og såkaldte »bibeluger« at kunne udvise gode resultater. Naturligvis søger man også at vinde terræn indenfor de unges kredse med direkte midler, såsom sognebio-grafer og sportsklubber. Sognene i Roms periferi har ialt 24 lege- og sportspladser til rådighed, og man stiller på kirkeligt hold store forventninger til den aktion, som udfoldes af pater R. Lombardi S.J. under mottoet »For en bedre verden« og hvis resultater man begynder at kunne skimte tydeligt.

K.

Kvindens stilling i kirken idag

Danmarks Katolske Kvindeforbund har arrangeret en foredragsrække med et meget aktuelt emne. Pater Johs. Samuelsen S.J. taler om, hvad den kristne kvinde kan og bør gøre i kirkens tjeneste idag.

I et indledende foredrag i efteråret fortalte pater Samuelsen om kvindens opgaver over for hjem og samfund, hendes skiftende muligheder for at påvirke den sociale og kulturelle udvikling frem til vore dage og det foreløbige

P. Johs. Samuelsen S.J.

resultat af hendes bestræbelser for på en række forskellige områder at opnå ligeberettigelse med manden. Sålænge manden var alene om ansvaret for samfundets struktur, og kvinden stort set var afskåret fra at gøre sin indflydelse gældende uden for hjem-

met, var det naturligt, at lovgivningen var præget af egenskaber, som er karakteristiske for manden: rationel og logisk tænkning, sans for at beregne og organisere og trang til at udforske naturens kræfter for at gøre brug af dem til gavn for menneskene, og meget mere, som i sig selv er godt. Men der er ligesåvel brug for kvindelige egenskaber, som f. eks. følsomhed, intuitiv forståelse af mangt og meget, som undgår mændenes opmærksomhed, og ikke mindst moderfølelsen, der jo ikke blot finder udtryk i den enkelte kvindes kærlighed til og omsorg for sine egne børn, men er grundlæggende for kvindens hele livsholdning og drivkraften såvel i hendes instinktive ønske om at hjælpe medmennesker i nød som i hendes interesse for planter og dyr.

Endnu i vore dage, siger pater Samuelsen, har kvinden kun i begrænset omfang formået at bidrage positivt til den sociale og kulturelle udvikling, og han mener, at ansvaret herfor først og fremmest må placeres hos os selv, fordi vi har grebet sagen forkert an. I stedet for at bruge den stadigt større mulighed for at deltage i det offentlige liv, til at præge lovgivningen med de karakteristiske kvindelige egenskaber, har hun sat ind på at overbevise manden — og måske lige så meget sig selv — om at hun kan virke på lige fod med ham; bevidst eller ubevidst har hun gjort manden præstationer til norm for det, hun mener at burde kræve af sig selv, og har således ikke blot opnået ligeberettigelse, men tillige en vis erstatning, som gør, at det stadig er mandens tænkemåde, der i overvejende grad bestemmer samfundets udvikling.

Den 12. februar talte pater Samuelsen om grundlaget for moralen; vi hørte om, hvordan der i alt levende — også dyr og planter — er nedlagt en trang til at udvikle sig til netop det, der er Guds hensigt med det skabte. Alt, som eksisterer, er godt; der eksisterer intet ondt, og når noget forekommer os at være ondt, er det blot et udtryk for, at noget godt mangler. Er et menneske »ondt«, er det fordi det ikke er fuldt udviklet til det, Gud har villet; de egenskaber, Gud har udstyret dette menneske med, er ikke kommet til udfoldelse; men jo mere et menneske udvikler det gode, som Gud har nedlagt i det, jo mere nærmer mennesket sig sin fuldkommengørelse. På samme måde med et samfund: hvis det forekommer os ondt, er det, fordi ikke alle dets gode og positive kræfter bliver udnyttet.

En afgørende forskel mellem mennesket og alle andre skabninger er, at mennesket er et fornuftsvæsen. Fornuften hører med til vort inderste væsen, den er en af de egenskaber, Gud har givet os, og som Han altså ønsker, vi skal udvikle og gøre brug af for at nå til det, Han vil med os. Heri ligger en moralsk forpligtelse; mens dyr og planter rent instinktivt udvikler sig på en ganske bestemt måde, skal vi ved hjælp af vor fornuft søge at forstå, hvad der er Guds mening med os, både med hensyn til vort rent personlige

I korte træk —

Den Hellige Fader modtog i sidste uge den ny USA-ambassadør i Rom, James David Zellerbach, samt dennes hustru, i privataudiens (KNA).

Pave Pius XII har — forsøgsvis og foreløbig for tre år — approberet det italienske katolske spejderkorps' ny statutter. — Det er første gang, at den Hellige Stol officielt approberer et spejderforbunds statutter, omend det sker »ad experimentum« og foreløbig for et tidsrum af tre år. De katolske spejdere — hedder det i skrivelsen fra det Pavelige Statssekretariat — er kaldet til at aflægge åbent og modigt vidnesbyrd om deres kristne livsvandel og de bør være sig dette store ansvar bevidst (KNA).

Den spanske fodboldklub »Girod«s centreforward, Miguel Seriano, er indtrådt i Augustinerordenen (KNA).

I forbindelse med Franco's regeringsomdannelse er den tidligere spanske ambassadør ved den Hellige Stol, Fernando Marie Castiello y Maiz, blevet udnævnt til udenrigsminister i Spanien. Minister Castiella y Maiz har allerede forladt den evige stad (KNA).

Den kommunistiske tsekoslovakiske regering har meddelt, at Vaclav Javurek er blevet udnævnt til »kapitularvikar« for bispedømmet Königgrätz samt at han allerede har aflagt troskabsed til republikken. — Denne udnævnelse, som den kommunistiske regering har foretaget, er uden kirkeretslig værdi. Den Hellige Stol har allerede udnævnt en apostolisk administrator for bispedømmet, men den pågældende holdes interneret på et ukendt sted. Den sidste biskop af Königgrätz, mgr. Picha, døde i november 1956 (KNA).

liv og med hensyn til vort forhold til verden omkring os.

I de to første foredrag har pater Samuelsen hjulpet os til at se med troens øjne på spørgsmålet om kvindens stilling i samfundet. Vi har set, at manden alene ikke magter ansvaret for samfundets udvikling, og at kvindens bidrag hertil ikke har svaret til de forventninger, der sikkert blev stillet i kvindebevægelsens første dage, og pater Samuelsen har forklaret, hvorledes vi hver især — ved at lade vort inderste væsen komme til udtryk i vort daglige liv, d. v. s. ved at udvikle og bruge de egenskaber, Gud har givet os — kan arbejde med på vor egen fuldkommengørelse, samtidig med at vi yder det bidrag til samfundets livsfællesskab, som er vor kristne pligt. I det tredje foredrag, tirsdag den 12. marts, vil pater Samuelsen fortælle om kvindens særlige egenskaber og dermed antyde svaret på foredragenes fællestitel: hvad kvinden kan og bør gøre i kirkens tjeneste idag.

Aase Andersen.

LÆNGSEL EFTER GUD, VORT LIV OG VOR FRELSE

I. *Min sjæl tørster efter Gud.*

1. En salme af David, da han var i Judas ørken.

2. Gud, du er min Gud, længselsfuld søger jeg dig, min sjæl tørster efter dig, efter dig længes mit kød, ligesom tørst og vandsmægtende land uden vand.

3. Således skuer jeg hen til dig i helligdommen, for at se din væld og din herlighed.

4. Thi din nåde er bedre end livet, mine læber skal lovprise dig.

II. *Min sjæl klynger sig til Gud.*

5. Så vil jeg lovprise dig hele mit liv, i dit navn løfte mine hænder.

6. Som med marv og fedt mættes min sjæl, og med jublende læber vil min mund prise dig,

7. når jeg kommer dig i hu på mit leje og i nattens timer tænker på dig.

8. Thi du er blevet min hjælper, i dine vingens skygge jubler jeg.

9. Min sjæl klynger sig til dig, din højre holder mig oprejst.

III. *Fjender og venner.*

10. De, som står mig efter livet, skal synke i jordens dyb!

11. De skal hjemfalde til sværdet og blive sjakalernes bytte.

12. Men kongen vil glæde sig i Gud, og enhver, der sværger ved ham, skal juble. Thi løgnernes mund skal lukkes.

*

Denne salme må være blevet til, da David af sin søn Absalom blev tvunget til flugt ud i Judas ørken, før han kunne gå over Jordan floden. (II. Sam. 15, 23 ff.). Han følte dyb sorg over at måtte undvære Guds nærværelse i hans helligdom på Sion. Usigelig stor hjemve havde grebet ham, så han troede, at han skulle vansmægte på det øde sted, hvor han befandt sig.

I søvnløse nattetimer digtede han vistnok denne salme, som hører til de smukkeste i hele bogen. Med uforlignelig inderlighed og hjertevarme udtrykker han sin kærlighed til sin Gud og sit alt. Ganske naturligt glider denne kærlighedsakt over i taksigelse og et troskabsløfte og slutter med den sikre fortrosthed om, at ikke fjenderne, men Guds venner skal fejre en triumf, når prøvetiden er endt. Fjenderne skal ikke få en ærefuld begravelse, men blive oplugtet af vilde dyr. Guds venner er de, som sværger ved Gud og derved anerkender ham som den højeste autoritet, ganske som 5. Mosebog 6, 13 foreskriver: »Herren, din Gud, skal du frygte, ham skal du dyrke, kun ved hans navn skal du sværge«.

Lige fra Kirkens første tider har denne salme været kaldt »kristenhedens morgenbøn«. Både i øst og i vest brugtes den i liturgien. Nu findes den i søndagens »Laudes«. Man har lov til at hævde, at der vist ikke er nogen anden salmetekst, der dybere, finere og sandere giver udtryk for den

hemmelighedsfulde attrå og længsel efter Gud, der med en naturlovs kraft stadig på ny drager os hen til ham, der har skabt os, til ham, der ene kan mætte vor sjæl og tilfredsstille vort hjertes berettigede ønsker, og som vil være vor evige lykke og salighed. Heri har vi et tydeligt bevis på, at Gud vil være midtpunkt og mål for alt, hvad vi er og har og kan og venter os. Han alene er vor sjæls sande lykke, dens ro og fred, dens føde og liv.

Gid vi derfor alle måtte kappes med David i længsel efter vor Gud. David følte hjemve efter Guds helligdom i Jerusalem. Gid vi kristne endnu mere måtte søge hen til tabernaklet, det telt, som Herren har rejst til sig selv i vore kirker. Der bor han jo, Guds Søn og Marias Søn, og venter på vort besøg. Der vil han modtage os, bønheøre og velsigne os. Her oplever man ingen skuffelser, men bliver styrket til arbejde og kamp, så længe prøvetiden står på, og indtil sejren er vundet.

Det var noget af det, 62. Davids-salme minder om.

F. K.

Han skal påkalde mig, og da vil jeg bønheøre ham, jeg vil udfri ham og herliggøre ham; jeg vil mætte ham med et langt liv. — Den, som finder ly hos den Højeste, skal dvæle trygt under himlens Guds beskyttelse.

Introitus på I. søndag i fasten

Fontænen sprudler stadig

På en 65-årsdag

I anledning af pastor Schindlers 65 års fødselsdag forleden udkom der ikke færre end tre små bøger på hver sit forlag. Den tyndeste var mest a propos. Det var Arne Frost Hansen, der udsendte en Schindler-biografi. For os, der har hele den imponerende række bøger stående på reolen, var fortegnelsen ganske vist i det væsentlige blot en katalogisering af, hvad vi i forvejen kendte så godt, men man må inderligt håbe, at boglisten også kommer på andre hænder. Der er jo i disse italionsturismens glade år sket det, at pastor S. pludselig er rykket op i best-seller klassen. Når man, som undertegnede, husker, hvad pastor S. fortalte om salget af I. bind af »Vesterledens Munkevæsen«, to år efter bindets udsendelse, forstår man, hvad der er sket i mellemtiden. Nu er pastor S. ganske vist en rejseforfatter af det helt usandsynlige format, sprudlende velopløst, dertil sprængfyldt med især kunsthistoriske positiviteter, aldrig bange for at sige sin hjertens mening, allermindst når den kan komme til at chokere lidt — og en vittig hund. Men

NEDSATTE KATOLSKE BØGER

	for	nu
Bjørke: I den himmelske Konges Navn, heftet	10,00	5,00
Carrel: Rejsen til Lourdes	5,85	2,00
Friedrich Ozaman	2,00	1,00
Guardini: Bønnens Forskole, ib.	11,50	4,75
Hyde: Jeg troede	10,75	3,75
Johs. Jørgensen: Fremmed Frugt	6,75	3,50
» » Goethebogen	7,50	4,50
» » Fyen og andre Digte	5,50	2,00
» » Assisi—Salzburg	5,50	2,00
Kossak: Abraham, Terahs Søn	12,50	4,50
Lekeux: Maggy	5,75	2,00
Lewis: Den store Skilsmisse	7,50	2,50
Linde: Pavedømmets Minder i Danmark	12,00	4,00
Martindale: Pier Giorgio Frassati	6,75	2,00
Meersh: Menneskefiskere	9,75	2,00
Ingeborg Møller: De tolv Apostlers Sagaer (norsk), indb. ...	15,70	10,00
Malmberg: Exellensen	4,75	2,00
North: Lille Jesus Fødselsdag	6,75	2,00
Världsherömd religiös Konst, hefte I (4 farveplancher: Cima- bue, Gaddi, Monaco og Gentile da Fabriano)	10,00	2,50
Världsherömd religiös Konst, hefte II (4 farveplancher: Fra Angelico, van Eyck, van der Weyden, Filippo Lippi)	10,00	2,50
Papini: Breve til Menneskene	7,50	3,00
Plogvård: Riget bygges	5,75	1,75
» Riget og Magten	5,75	1,75
» Et Rige går under	6,75	2,25
Riccioiti: Jesu Kristi Levned I—II	28,00	15,00
Schindler: Sankt Lioba den Angelsaxer	5,85	2,00
» De apostoliske Fædre	45,00	20,00
Stenius: Bag Vatikanets Mure	14,50	6,50
Teresa af Avila: Slægtens Slot	5,75	4,00

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

hvor må man håbe, at rejsebøgerne tusinder af læsere bliver så glade for det fornøjelige og fornøjeligt-belærende selskab, at de — eventuelt vejledt af den nye bibliografi — går om bord i også andre af forfatterens bøger. De vil oplage, at han faktisk altid er veloplagt, når penneskaflet ligger i hans hånd. Og de vil oplage, hvorfor denne blændende journalist blev præst. De vil få helt nyt syn på religion og religiositet. De vil nemlig opdage, hvad de ville have forsvoret, at der kan skrives om religion, så det hverken er plat eller søvndyssende, men i enhver forstand vækkende og friskt. Ih, hvor kan man somme tider blive gal i hovedet på pastor Schindler, men kede sig i hans selskab er totalt umuligt.

*

Med samme tillid som vor til, at også de øvrige bøger i forfatterskabet tør vente en renaissance, har Hirschsprung udsendt en nyudgave af bogen om »G. K. Chesterton« (med et festligt omslag af Des Asmussen, der lader den lille trinde præst være rejsefører på en jordklodelignende Chesterton). Det lader sig diskutere, om det for andre end litteraturens sikreste kendere er muligt i den lille bog at pille Schindler fra Chesterton — mange steder synes der opstået en kemisk forbindelse, hvori bestanddelene ikke er til at skille — men det er underordnet i forhold til, at Schindler med Chestertons såvel som sine egne ord får placeret englænderen rigtigt i samtidens åndsliv og får sagt netop de ting, der også for Chesterton var de afgørende i hans forfatterskab. Den centrale placering han giver Chestertons bog om St. Thomas var Schindler nogenlunde ene om, da han skrev den. I dag er

der mange, der vil give ham ret. Forlæggeren kunne, om han var amerikaner, have opreklameret bogen med at sige: »Vil De glimre i selskabslivet, er denne bog uundværlig. Den er en guldgrube af åndfuldheder, som vil gøre Dem til ethvert selskabs midtpunkt, når De serverer dem.« Måske de læserhusarer, som foreløbig kun kender rejsebøgerne, skulle fortsætte netop med denne. Og så ikke standse.

*

Endelig har De unges Forlag udsendt »Lovsang og lignelser«. Vi, der er tilstrækkelig gamle, kender »Lovsangen«, den schindlerske »solsang« fra hans unge år. Den fik os til at stejle — og til at synges med. Opfordringen til alskabningen (lige til bakterier og infusorier) og til skabningens skabninger (lige til cykle og lommekniv) om at lovsynge Herren er sammen med enkelte salmer Schindlers værdifulde skønlitterære arbejde. Lignelserne, bl. a. kendte fra gamle »Julekærter«, ejer forfatterens underfundighed og er konstrueret efter alle kunstens regler, men måske netop den grad for udspekulerede, der berører dem den egentlige lignelses enkle klarhed. Men skam få den, der ikke kan nyde dem som de er.

Med tak på gamle og nye læsere vegne for de tre småbøger og for alt, hvad der gik forud.

H.D.T.K.

*

Pompeji og Herkulanums skæbne

Egon Caesar Conte Corti: *Pompeji og Herkulanum*. Undergang og genopståen. (C. A. Reitzel).

Tildragelserne omkring Pompeji og Herkulanum — to navne, der idag er almen kendt af ethvert skolebarn — har i det sidste århundrede optaget manges tanker. År efter år har turister fra den ganske verden vandret gennem disse to ruinstæder, der i længst

forsvundne dage var to store, driftige byer, men som i året 79 e. K. med et slag blev udslettet af jordens overflade og derpå led den ejendommelige skæbne — at blive glemt i 16. århundreder. I 17. århundrede oplagede man ved en tilfældighed Herkulanum, også Pompeji »genopstod«, og idag er man så at sige i stand til at føle livet fra før katastrofen pulserende.

Egon Caesar Conte Corti's bog om Pompeji og Herkulanums blomstringsperiode, deres undergang og genopståen, er så afgjort det bedste eksisterende værk om emnet, og skildringen er spændende som en roman. Beretningen om Vesuv's udbrud og den derved følgende ødelæggelse af de to blomstrende villabyer og deres fuldstændige forglemmelse i adskillige århundreder, er levende og gribende som en moderne beskrivelse af en nylig stedfunden naturkatastrofe. Men forud for dette giver forfatteren en fortræffelig skildring af Pompeji og Herkulanums blomstringsperiode, og man følger livet i antiken, dens luksus for overklassen og relativt gode kår for slaverne samt de første spor af kristendommen. Oplagelsen af de to begravede byer, de første forsøg på udgravning og fortolkning af fundene samt intrigerne ved erhvervelsen af de første fundne skatte er intimt forbundet med Neapels og kongeriget Begge Siciliers skæbne, og om fundene bevæger der sig en række historiske personligheder såsom Napoleon, Murat, admiral Nelson, lady Hamilton, Alexandre Dumas og Garibaldi.

»Pompeji og Herkulanum« er imidlertid ikke blot interessant læsning — værket er forsynet med et meget stort og interessant billedmateriale, der i høj grad levendegør historien. Den foreliggende nyudgave er den tredje på dansk — og det bliver næppe den sidste.

Mag.

Roskilde

P. J. KJELDSSEN
Urmager

Skomagergade 34
Telefon Roskilde 375

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)

Malerfirma

Telf. 1694 - 228

Udfører arbejdet ved de katolske institutioner

Skolebøger - Skolerekvitter
Læsekrede - Skønlitteratur;
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sct. Olsgade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdiget Telefon 349

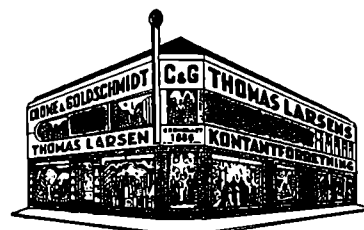
Leverandør til de katolske Institutioner

Reserveret

Ejegod Jørgensen Slagtermester

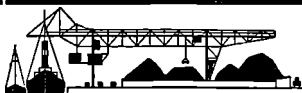
Kød . Flæsk . Paalæg

Sct. Olg. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olsgade
Bedste Indkøbssted i Roskilde

Nakskov

A/s Nakskov Kullimport
Telefon Nr. 17

Chr. Steffensen

Herreekviperer

Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 700
Leverandør

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Marts

10. S. 1. SØNDAG I FASTEN (140 (violet) —28); Fastens præf. (516).

11. M. Feria (145); præf. (516). (violet)

12. Ti. St. Gregor den Store (850); 2. bøn: Feria (150), 3. bøn: For Paven ([122]) i anledning af 18 års dagen for Vor Hellige Fader Pave PIUS XII's kroning; præf. (516). — Ellers:

(violet) Feria (149); 2. bøn: St. Gregor (850), 3. bøn: For Paven ([122]); præf. (516).

13. O. Tamperdag (153); præf. (516). (violet)

14. T. Feria (158); præf. (516). (violet)

15. F. Tamperdag (162); præf. (516). (violet)

16. L. Tamperdag (166); præf. (516). (violet)

17. S. 2. SØNDAG I FASTEN. (violet)

Redaktionel meddelelse

til indsendere af meddelelsesstof

Da det ved et par lejligheder er kommet til beklagelige misforståelser med hensyn til offentliggørelse i Ugebladet af data og klokkeslet for gudstjenester, sammenkomster o. l. som følge af fejl i de til offentliggørelse indsendte manuskripter, skal man indtrængende henstille til indsendere af meddelelser af denne art, at det forinden meddelelsen indsendes nøje kontrolleres om de angivne data og tidspunktangivelser er rigtige, idet redaktionen ikke kan påtage sig ansvar for fejlagtige oplysninger af denne art.
Redaktionen.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

Forelæsningerne over messen holdes på Amager

Pastor Bjørn Højbos forelæsninger over messens ældste historie er nu — efter sidst at have samlet mange tilhørere i Brønshøj — nået til Amager, således som plakaten anbragt i våbenhusene lovede det. Den første forelæsning holdes fredag den 15. marts kl. 20 i et lokale, der er stillet til rådighed af læge, fru Else-Minna Lauritsen, Irlandsvej 67, og forelæsningerne strækker sig over marts og april måneder. Deltagerne tilmelder sig og betaler gebyret kr. 5 ved den første forelæsning. Københavnerne udenfor Amager er naturligvis også velkomne.

Ellisabethforeningens basar

palme søndag d. 14. april og mandag.

Tiden nærmer sig, hvor vi atter må påkalde vore gode venners interesse og støtte. Det gælder vor lille uundværlige basar, som er foreningens største indtægtskilde, og derfor årets begivenhed, som vi ser hen til med store forventninger. Det er en kendsgerning, at vi kun ved basarens gode resultat kan fortsætte vort samfundsnyttige arbejde til gavn for forældreløse og vanskeligt stillede børn.

Vi vil være meget taknemlige og glade, hvis i den kommende tid hjælpssomme og flittige hænder vil forarbejde nogle brugbare ting til boderne og muligvis finde nogle småting til tom-bolaen, hvortil der behøves 200 genstande.

Gaver modtages med megen tak af:

Angela Osterhammel,
Valby Langgade 117 B.

Annie Scavenius,
Stensballegaard, Horsens.

Elisabeth Vald. Hansen,
Margrethevej 4, 2., Hell.

Harriet Zimmermann,
Valby Langgade 117 B.

Elisabeth Millech, Amieisvej 11, V.

Henny Scavenius,
Kronprinsessegade 10, 2.

D. K. K. F.

Tirsdag den 12. marts kl. 19,30 holder pater Samuelsen S.J. det 3. foredrag i »La Reine Pedauque« ved Vesterport nr. 9. Emnet bliver: Kvindens stilling i det religiøse, det sociale og kulturelle liv.

Efter foredraget kaffebord, hvortil man bedes tilmelde sig pr. telefon VE 1965 x. Pris kr. 2,75. — Alle er velkomne.
Styrelsen.

Sommermøde på Magleås

Det er ikke for tidligt at sætte kryds i kalenderen, hvis man ønsker at deltage i *Katolsk sommermøde på Magleås højskole*. Forstander Novrup har atter i år overladt højskolen til mødets deltagere i den første uge af august: fra mandag den 5. til søndag den 11. Mødeledelsen har formået følgende til hver at tage et emne, enten det er for en daglang drøftelse eller for en orientering: pastor Knud Ballin, dr. phil. pater H. Roos, forfatteren pastor Peter Schindler, pastor Hubert Messerschmidt, cand. mag. Christian Westh og pastor Gunnar Martin Nielsen. Biskoppen viser mødet den største interesse og har lovet at læse messen om søndagen. Det er også værd at notere, at prisen for deltagelse bliver den samme som sidste år; der bliver endda mulighed for halve fripladser. Inden længe vil detaljeret program fremkomme.

Jesu Hjerter sogns basar

afholdes i skt. Knuds skoles lokaler søndag den 10. marts kl. 8—kl. 21. Mange solide, smukke, nyttige ting i boderne og lotterierne. Restauration hele dagen, modelteater hver eftermiddagstime, børnedans. Alle indbydes venligst.

BROCHURER

PRISLISTER

KATALOGER

BOGTRYKKERIET ATHENE

SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Kardinal Tisserant - Pavens højre hånd

Eugen Tisserant er født 24. marts 1884 som søn af en landbruger i hovedstaden Nancy i Lothringen, hvor han også efter studentereksamen indtrådte i et præsteseminarium. Han afslørede hurtigt en stor forkærlighed og begavelse for orientalske sprog.

Kardinalkollegiets dekan, franskmænden
Eugen Kardinal Tisserant.

Professor Karl Ruch, der senere blev biskop i Strassbourg, førte ham ind i videnskaben om den hellige skrift og gav samtidig den unge abbé det råd, at han burde hellige sig studiet af det gamle testamente som speciale. Abbé Tisserant begav sig derpå til bibelskolen i Jerusalem. Efter at have af-tjent sin værnepligt i Frankrig kom abbé Tisserant til Institut Catholique i Paris, hvor han erhvervede sig diplom i fem semitiske sprog. Ved Sorbonne gav han forelæsninger over græsk palæografi og semitisk epigrafi, studere samtidig koptisk og ægyptisk samt arabisk ved »Ecole des langues orientales«. Den franske bibelforsker Fulcrain Vigouroux fik snart øje på den overordentlig talentfulde unge præst, og foranledigede Pius X til at kalde abbé Tisserant til den assyriske læreanstalt i Apollinare, det senere bibelinstitut. I 1908 tiltrådte den unge videnskabsmand professoratet og blev samtidig konservator for orientalske manuskripter ved Vatikaner-biblioteket. Og dermed indledtes en omfattende videnskabelig virksomhed. 1909 offentliggjorde han »Isaïas' himmelfart«, 1911 Codex Zugniensis rescriptus Veteris Testamenti og samtidig en række studier i Revue Biblique. I årene 1911—12 foretog han en studierejse til Mesopotamien. Året efter studerede han et palimpsest fra Jobs bog i Jerusalem, hvorpå han drog til det Døde Hav.

Under første verdenskrig beskæftigede han sig også under sin indkaldelse med orientalske spørgsmål. Efter krigen genoptog han lærergerningen i Rom og publikationerne hobe sig op. Allerede i 1914 havde han udsendt »Specimina codicum orientali-um«. 1927 udsendes »Codices armeni Bibliothecae Vaticanae«, 1935 Codices aethiopici et Borgiani — men denne oprensning dækker langt fra helt.

Det er slående, hvor stor en lighed der er mellem den unge abbé's løbebane og Achille Ratti, som også indtil umiddelbart før sin ophøjelse til Petri

trone var blevet kaldet fra Ambrosianas videnskabelige atmosfære og til hierarkiet. Intet under, at Pius XI fulgte den franske videnskabsmand ikke blot med interesse, men også med velvilje, indtil han i 1936 tildelte abbé Tisserant kardinalspurpuren. Efter at have modtaget bispevielse (i 1937) blev Tisserant sekretær for kongregationen for den orientalske kirke, i snart tyve år har den prominente orientalist stillet sine umådelige specialkundskaber til rådighed for kongregationen.

I 1946 fik kardinal Tisserant udover sine hidtidige opgaver yderligere tildelt det suburbikare diocese Porto og Santa Rufina. I 1949 blev han dekan for det Hellige Kollegium og biskop af Ostia. Med klart og vidtskuende blik har han set de pastorale problemer i den stadigt voksende verdensby Rom og dens omegn. Alene i de sidste fem år har han rejst og indviet en lang række kirker og kapeller, f. eks. i Isola Sacra ved Tibermundingen, ved den romerske strand ved Fregana, i Via Boccea (Santa Rufina) og i Centro Aurelia. Hertil kommer en anselig række institutter, der har set dagens lys under hans patronat. Et højdepunkt indenfor hans biskoppelige virke var fuldendelsen og indvielsen af katedralen i Porto og Santa Rufina ved Via Cassia, hvortil der er knyttet et antal religiøse og sociale institutioner. I denne imponerende domkirke plejer kardinal-dekan Tisserant hver første lørdag i måneden at læse en messe for alle de velgørere, der har støttet hans store apostoliske virke.

Kardinal Tisserant er personlig et inderlig fromt menneske, der aldrig bliver træt af gennem hyrdebrev, prædikener og instruktioner til sine præster at virke for en fordybelse i eukaristien, for kærlighed til Gudsmoder og for troskab overfor den Hellige Fader. Han er i sin daglige færden en yderst beskeden mand — og han ejer den Hellige Faders uindskrænkede tillid.

Kolding

V. FALTHE

Alt i Kolonial, Vin, Delikateser, Tobakker og Cigarer
Hj. af Hollændervej og Kongebrogade . Telefon 608

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Mentghed

Baglæden
med
de
mange
Bager ...

Barkholts Boghandel

Horsens

Edvard Petersen

Kul — Koks

HAVNEN 3 . TELEFON 72
Leverandør til de katolske Institutioner

Reserveret

Esbjerg

Esbjerg Andelsmejeri

Fineste Mejeriprodukter

Skolegade 39, Tlf. 144
Esbjerg

Viggo Christensen

Urmager, Optiker, Guldamed

Kongensgade 64, Telefon 829
Lev. til Sct. Joseph Hospital

N. A. Frederiksen

Nørregade 65 . Tlf. 576

Kolonial . Mel
Lev. til Sct. Josefs Hospital

Atomtidsalderen og den moralske orden

Realiseringen af Euratom-projektet
en uomgængelig nødvendighed

Atomtidsalderen og dens moralske problemer var hovedemnet for de første dages drøftelser på den kongres for »Atomenergi og europæiske problemer«, der i øjeblikket afholdes på dominikanernes højskole »Angelicum« i Rom. Ved en pressekonference i den forløbne uge udtalte kongressens leder, den tidligere italienske ministerpræsident Giuseppe Pella, at realiseringen af Euratom-projektet måtte betragtes som uomgængelig nødvendigt af sikkerhedsmæssige grunde samt for at fremme enigheden i Europa.

Ærkebiskoppen af Genova, Giuseppe Kardinal Siri, forelæste over emnet »De etiske værdier i forbindelse med udnyttelsen af atomenergien«. Kardinalen erklærede, at der først og fremmest kun kan fældes en dom over nytten af en videnskabelig opdagelse samt dens moralske værd, når man har overblik over dens samlede betydning samt dens uforudsete resultater. Der er imidlertid allerede nu enkelte positive resultater at skimte i forbindelse med anvendelsen af atomenergien. Den atomenergi, der anvendes til gavn for menneskeheden, og som kommer til anvendelse ikke blot på tekniske men tilsyneladende også på biologiske områder, har allerede vist, at de, der mente, at det guddommelige forsyns muligheder til gavn for menneskeheden var udtømt, ikke havde ret.

Men — fortsatte kardinal Siri — de positive sider ved udnyttelsen af atomenergien må ikke forlede til, at man glemmer ansvaret for de store ubekendte. Menneskeheden disponerer over et middel, der vil være i stand til at ødelægge verden. Den Hellige Fader har allerede peget på, at verden kun vil kunne reddes, dersom den moralske og religiøse ordens overlegenhed over den tekniske og økonomiske verden bliver sikret (KNA).

Lourdes

(sluttet fra forsiden).

ver indvielsen af den ny underjordiske basilika, og at der i årets løb bl. a. vil finde en international arbejderspilgrimsfærd samt to internationale Mariakongresser sted. Den ny underjordiske basilika, der skal kunne rumme 20.000 personer og som bliver 300 meter lang og 80 meter bred, vil efter al sandsynlighed blive færdig allerede i indeværende år.

Biskop Theas blev sidste uge modtaget af den Hellige Fader, overfor hvem han aflagde beretning om forberedelserne til det forestående jubilæumsår (KNA).

URBI ET ORBI

Katolik i det ny polske statsråd

Lederen af »De katolske Intellekтуelles Klub« i Krakow, Georg Zawieyski, der er medlem af den nylvalgte polske Sejm, er som den eneste katolik blevet valgt ind i statsrådet. Statsrådet i Polen udøver statsoverhovedets funktioner.

De katolske delegerede i Sejm'en har slået sig sammen i en politisk forening, der har fået navnet »Znak« (Tegnet). Blandt medlemmerne er ni medlemmer af »De katolske Intellekтуelles Klub« samt andre fire Sejm-delegerede, deriblandt de tidligere Sejm-delegerede dr. Frankowski og Lubienski, der udtrådte af den såkaldte Pax-Gruppe og to andre, hvoraf en kvinde, som stadig står i kontakt med den prokommunistiske Pax-forening (KNA).

Litauisk biskop, der var anset for død, vendt tilbage fra russisk fangelejr

Den 83-årige litauiske biskop Teofilis Matulionis, er efter 10 års ophold i forskellige sovjetrussiske fangelejr og fængsler, for kort tid siden ganske uventet kommet tilbage til Litauen og har læst messe i Wilna.

Efter hans deportation til Rusland i 1945 tabte man ethvert spor af ham,

Mgr. Teofilis Matulionis, biskop af Kay-sedorys, blev deporteret i 1946. Man har indtil for ganske nylig været uden underretning om ham og har anset ham for død. Det sidste man vidste om ham, var, at han en tid lang havde opholdt sig i den berygtede russiske koncentrationslejr Solovskij. Han havde tidligere været deporteret, og i 1943 udvirkede den litauiske regering hans frigivelse ved udveksling med russiske fanger, og fra denne hans første hjemkomst stammer hosstående billeder.

PIUS XII TIL LOURDES 1958?

Rom betegner meddelelser herom
som „forhastede“

På sædvanligvis velunderrettet hold i Vatikanet betegner man meddelelsen i et romersk blad om, at den Hellige Fader Pave Pius XII til næste år skulle agte sig til Lourdes for der at deltage i festlighederne i anledning af hundredåret for Gudsmodersåbenbaringerne, som forhastet. Det ligger helt og holdent i den Hellige Faders egen hånd at træffe afgørelsen om, hvorvidt han vil foretage en sådan rejse eller ej, udtaler man. Han træffer selv afgørelsen om sådanne planer, der ganske utvivlsomt ligger ham meget på sinde. Alt vil imidlertid også til syvende og sidst afhænge af den internationale situation. Man må i denne forbindelse erindre, at den Hellige Fader umiddelbart efter sit valg til pave privat havde fremsat plan om at deltage i den til 1939 planlagte eukaristiske kongres i Nizza, der imidlertid ikke blev til noget på grund af krigsudbruddet.

Det er klart, udtaler man overfor Deres korrespondent, at Pave Pius XII ikke ville tøve et eneste øjeblik med at foretage en rejse til udlandet, dersom en sådan rejse kunne tænkes at ville bidrage til befæstelse af freden i verden. En sådan rejse ville paven gennemføre »in forma privata«, således at der ikke ville være lejlighed til store stillede eller pragtfulde manifestationer af nogensomhelst art (KNA).

og man har senere anset ham for at være død. I 1955 slettede Vatikanet af denne grund hans navn i den »Pavelige Årbog« (KNA).

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

17. MARTS 1957

NR. 11

FUNDENE I QUMRAN

Hvad er det egentlig,
man har fundet?

Foråret på vej i Salzburg

Ved en nations fødsel

Sct. Bendts kirke
i Ringsted

To halvtredsårsdage

„Prawda“:

Alverdens onde kræfter er samlet i Vatikanet

Hidtil kraftigste angreb på Rom
siden Stalins død

Moskwa-bladet »Prawda«, der er det sovjetiske styres officielle talerør, anvendte i sidste uge ikke mindre end to hele sider til et usædvanlig skarpt angreb på den katolske kirke i almin-
(sluttes på bagsiden)

Fortsat vanskeligheder for religionsundervisningen i de polske skoler

Vatikanerbladet »Osservatore Romano« peger i sidste uge på vanskelighederne ved meddelelsen af religionsundervisningen i de polske skoler, også efter afslutningen af overenskomsten desangående mellem staten og hierarkiet. Religionsundervisningen er — skriver bladet — fortsat bandlyst fra de skoler, der drives af »Samfundet af ungdommens venner«. I Kattowitz har f. eks. 97 pct. af de forældre, hvis børn frekventerer disse skoler,

krævet indførelse af religionsundervisning, uden at dette er sket.

Partimedlemmer, der går ind for religionsundervisning, er endda i flere tilfælde blevet udstødt af partiet. Påstanden om, at børn, der deltager i religionsundervisningen, skulle have »terroriseret« deres kammerater, betegner »Osservatore Romano« som en legende og peger på, at dersom den omstændighed, at kommunister, der ønsker religionsundervisning for deres børn, virkelig skulle have været udsat for mistro fra deres arbejdsgivere eller endda være blevet udsat for alvorlige ubehageligheder, skulle vise sig permanent, så vil det blive til et alvorligt problem for katolikkerne, »idet de ikke uden at komme i konflikt med deres samvittighed vil kunne sende deres børn i skoler uden religionsundervisning, når der er mulighed for at søge andre skoler«.

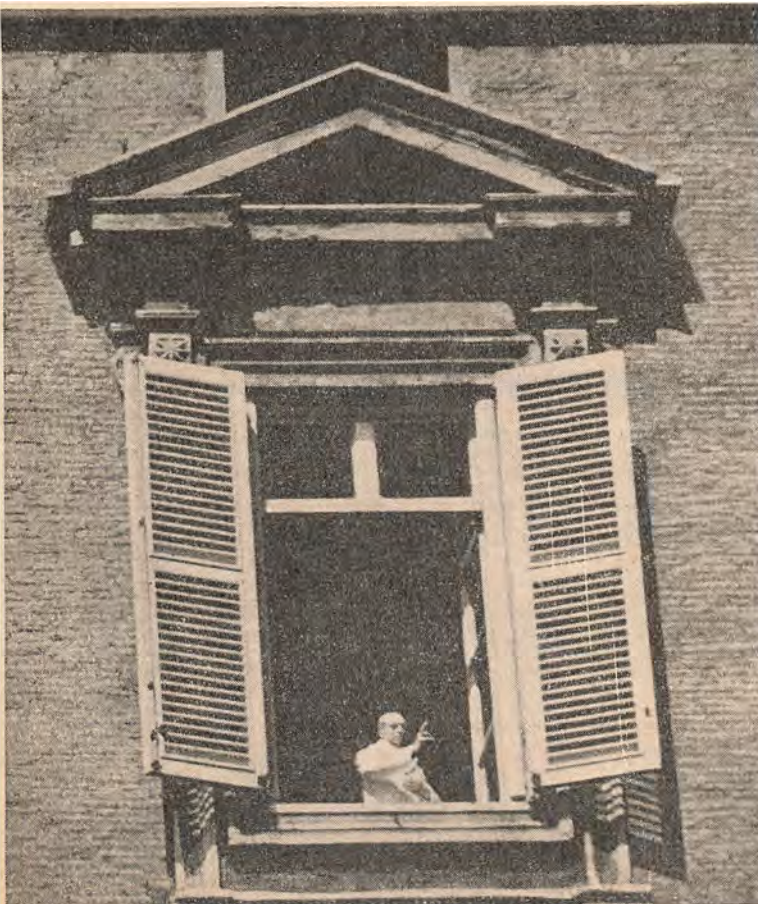
Hele udviklingen på dette punkt idag er, skriver bladet — en direkte følge af kommunisternes skaktræk fra årene efter 1950, hvor størsteparten af de dengang eksisterende private skoler blev ledet over i hænderne på »Samfundet af ungdommens venner«. Disse modsætter sig til stadighed — imod størsteparten af forældrenes ønsker — at indføre religionsundervisning i de af dem ledede skoler (KNA).

PAVENS 81-årsdag

Det kendte billede, der tilsyneladende ikke mister sin aktualitet: Paven hilser på de store skarer af pilgrimme fra nær og fjern, som atter og atter samles på Peterspladsen nedenfor hans vindue for at bringe ham deres hyldest. Og medens forårssolen forgylder den gamle og evigunge stad, løfter Petri efterfølger sin hånd til velsignelse ...

Pave Pius XII's 81-årige fødselsdag — der falder sammen med årsdagen for den Hellige Faders valg til pave —, fejredes i Lateranbasilikaen med en festgudstjeneste, celebreret af kardinal Masella. Et utal af lykønskninger fra statsoverhoveder og regeringschefer verden over, indløb i dagens anledning til Vatikanet.

Søndag middag viste den Hellige Fader sig ved vinduet i sit arbejdsværelse og velsignede den store skare af pilgrimme fra alle verdenshjørner, der havde indfundet sig på Peterspladsen for at bringe Paven deres hyldest i dagens anledning. Den Hellige Fader var synlig rørt over al denne hyldest og blev stående længe ved vinduet og vinkede til menneskeskarerne (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Voksllys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

KSK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

(VELKLÆDT)

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.

VEster 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

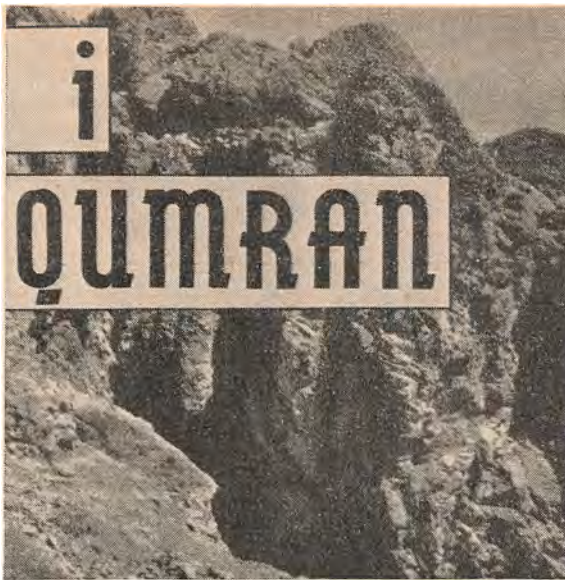
statsaut. Installationsforretning

Flektrisk Lys og Kraft

Algade . Telefon 365

Lev. til den katolske Menighed

FUNDIENE

*Hvad er det egentlig
man har fundet
i hulerne
ved det døde hav?*

Fundene i Juda ørken har vakt stor opmærksomhed og er stadig genstand for omtale og diskussion verden over. Det drejer sig som bekendt om tre af hinanden uafhængige grupper af huler, hvor man har fundet såvel bibelske som ikke-bibelske tekstfragmenter og papyrusruller. Af de *bibelske* håndskriftfund er den dobbelte udgave af Isajas' bog så langt det mest betydningsfulde fragment. Betydningen af dette tekstfund ligger deri, at det muliggør os et blik i den før-masoretiske teksthistorie samt i rabbinernes ældste jødiske homiletik. De fundne fragmenter er omkring 1000 år ældre end de håndskrifter fra gamle Testamente, som man har været i besiddelse af hidtil.

De vigtigste fund af *ikke-bibelske* håndskrifter er blevet gjort i nærheden af ruinen Qumran, og som følge heraf kaldes de simpelthen Qumran-teksterne. Det drejer sig om rester fra biblioteket hos et jødisk munkesamfund ved navn essenerne, der har holdt til i nærheden, og som da de på et vist tidspunkt var i fare for at blive rendt over ende af fjender, har bragt deres kostbarheder i sikkerhed her i disse huler. Essenernes sekt har man haft kendskab til allerede før takket være forskellige litterære kilder, og såvel den romerske forfatter Plinius som den jødiske filosof Philo fra Alexandria og den jødiske historieskriver Josefus Flavius omtaler disse. Men det er imidlertid først de senest fund, der har skaffet os et dybere indblik i disse før-kristne munkeagtige samfunds indre liv og tankeverden. De fundne tekster beviser, at essenerne må betragtes som en uafhængig religiøs sekt side om side med de fra evangelierne kendte jødiske sekter, farisæerne og sadducæerne, men evangeliet omtaler dem imidlertid ikke. De havde imidlertid deres blomstringsperiode på Kristi tid, og deres åndelige forbindelse med evangelierne indholdt er så slående, at de må betragtes som en slags forløbere for det kristne gudsdyrkelsesideal »i ånd og sandhed«.

Positive beviser for eventuelle kon-

versioner til kristendommen har man imidlertid endnu ikke fundet. Men det er mere end nærliggende at antage, at essenernes religiøs-asketiske levevis har udøvet en afgørende indflydelse på den unge kirkes idealbillede om et fællesliv (smlg. Apostelgerningerne 2, 44—47). Man må endvidere formode, at visse judaiserende elementer indenfor de første kristnes kreds, kom fra essenerne. Men trods alle disse ligheder og åndelige berøringspunkter er der dog en uoverstigelig forskel: essenerne er og bliver uløseligt forbundet med de partikularistiske opfattelser om frelse og det kommende Gudsrige, hvorved de står i modsætning til Kristi verdensreligion og til den af ham grundlagte, universelle kirke og afviger endvidere selv fra profeternes uniselle frelseslære.

*

Her drejer det sig om et oprindeligt fra Ægypten stammende apokryf evangelie-fragment, hvis ophavsmand formentlig er den berømte jødiske for-

fatter Rabbi Gamaliel, der levede samtidig med Kristus, og som nævnes i Apostelgerningerne som Pauli lærerester.

Skriftet henhører under den såkaldte apokryfe opbyggelseslitteratur i modsætning til de mere docerende tendensiøse apokryfer af gnostisk tendens.

De ordknappe, nøgterne beretninger i de kanoniske evangelier om de vigtigste begivenheder i Jesu liv har kun sparsomt besvaret den fromme nysgerrighed, som kristne mennesker ned gennem tiderne selvsagt har næret. Man ville gerne have vidst mere om så betydningsfulde afsnit som jomfrufødslen, flugten til Ægypten, Kristi korsdød og opstandelse. Af den grund blev »hullerne« i de kanoniske skrifter ret tidligt »suppleret« med påstande, øjenvidne-beretninger af mulige referenter som Nikodemus, Pilatus og Gamaliel. Og det ville være meget uforsigtigt, om man på forhånd ville frakende alle disse apokryfe udsmykninger enhver som helst historisk værdi.

Hvad indholdet angår beskæftiger Gamaliel-Evangeliet sig med Kristi død, legemets nedtagelse fra korset, gravlæggelsen og opstandelsen. I de her refererede dialoger mellem Pilatus, soldaterne, Herodes og folket, taler Gamaliel ved flere lejligheder om sig selv i første person: »Da man efter Herrens opstandelse fik nys om, at legemet var forsvundet fra graven, førte man Pilatus, ledsaget af en officer, til en brønd, der hørte til samme grund. Her havde man nemlig fundet et lig, og man rejste nu spørgsmålet, om det ikke drejede sig om det samme, som var forsvundet. Også jeg, Gamaliel, var med i kredsen ...«

Dette korte fragment blev udgivet sammen med forskellige andre koptiske fragmenter fra de 12 apostles apokryfe evangelium allerede i 1904 af en fransk professor E. Revillout i »Patrologi Orientale«, og han mente, at dette brudstykke også hørte hjemme i de 12 apostles evangelium. Senere viden-

(sluttes side 129)

Krukkerne, hvori manuskripterne var gemt.

Et par af skriftrullerne.

I Salzburg blomstrer sneroserne -

Det er efterhånden en ikke uanselig skare danskere, der i de senere år har fundet vejen til Salzburg. Forleden blev det fremhævet i Pressens Radioavis, at i modsætning til så mange andre turister, der i fjor søgte til Tyrol eller Wien, var danskerne forholdsvis stærkest repræsenteret i Salzburgs by og land. Besøget har sikkert virket på dem, som jeg nu tit har haft lejlighed til at konstatere, som et møde med et eventyr fra »Tusind og en nat«. De gamle fyrstærkebispers tryllekunstner i renæssance og barok er jo også navnlig for ret nøgterne nordboer en gangen fra længst forsvundne tider.

ORIENTERING

Hvem hugger rødderne over?

I »Horsens Avis« kritiserede sognepræst A. M. Jørgensen, Lindholm, lørdag den 9. ds. meget skarpt vor artikel forleden om det åndelige klima. Den »smager skummelt af smart propaganda«, og den karakteriseres som »rævelumskhed«. Allerede hermed bekræfter den vor — og med os et stort antal folkekirkekristerne — oprigtige beklagelse af, at så mange af folkekirkens præster bruger en polemisk form, som er ved at blive overvundet, selv på vælgermøder. Pastor Jørgensen siger selv i sin artikel, at vi har »ret i, at det kan virke frastødende med voldsomheden og ukærligheden i polemikken«. Han burde have vist det ved selv at afholde sig fra de to uheldige ting.

Da pastor Jørgensen så ganske misforstår situationen, vil vi gerne understrege, hvad vi mener om folkekirkens vanskeligheder. Vi har så ofte sagt det. Vi er ikke hoverende tilskuere til disse vanskeligheder. Vi har ingen interesse i dem. Vi så afgjort helst, at der i folkekirken bevaredes så meget som muligt af den gode gamle kristendom. Når folkekirken til en vis grad befinder sig i en opløsningstilstand, er det ikke os, men materialismen, som nyder frugterne deraf. Det eneste gode ved situationen er den, at mange af dem, der er »gammeldags« folkekirkekristerne, og som med god grund er fortvivlede over meget af det, de kan komme til at høre fra deres egne prædikestole, kommer i et vist broderligt forståelsesforhold til os katolikker. Det kan måske engang — når Gud finder tiden inde dertil — bane vej for en genforening i troen. Foreløbig er det kun få, som træder over til den katolske kirke, og de kan bekræfte, at det i hvert fald ikke skyldes katolsk propagandisk iver, endsiige smartness og lumskhed fra vor side.

Hvorfor skal disse få næsten altid følges til dørs med et lille spark? Pa-

(fortsættes side 135)

Dertil kommer så nordalpernes stolte bjergpanorama, der danner rammen om denne mærkelige by med de mange kirker, klostre og palæer samt de pudsige stræder og gennemgange, hvor butiksvinduer tager sig ud som udstillinger af folklore. For mange gæster fra Danmark står det som en oplevelse, som de vil holde i live og, dersom pengepungen tillader det, vil tillade sig en gang til. Det er med henblik på disse venner af Salzburg, at jeg gerne

2. søndag i fasten

TABOR

Tabor oplevelsen har været en lykkelig time for Kristus og de tre apostle. Peter vil helst blive der på bjerget. Men Jesus skulle og ville stige ned igen. Også Jesus selv var blevet styrket i denne time. Han ved jo om alt det frygtelige, der vil komme. »Jeg skal døbes med en dåb, men hvor knuger det mig, indtil den er fuldbyrdet« (Luk. 12, 50). Denne gang havde Faderen sendt to helgener, i olichaven vil han sende en engel. — Kristus var helt menneske og ville også være det i sine lidelser. Han lider med angst i hjertet. Det ville også gå os på samme måde.

Også Peter måtte ned fra Tabor. Og senere oplever vi det menneskelige i Petri liv, at henrykkelsens time på bjerget ikke har bevaret ham for menneskets dårskab, for faldet. — Han må erfare, at kærligheden ikke søger sig selv, men at den må tjene. Kun på denne måde kan freden findes, det evige vil længes efter.

I denne forbindelse tænker vi på ophøjelse og ydmygelse. Når vi har tænkt på Peter, lad så vore tanker om ophøjelse og ydmygelse gå til os selv. Det gør både bibelen og kirkens liturgi. Der ophøjes og ydmyges vi samtidigt. Der tales om os som de »hellige«, der kaldes og er Guds børn. Der tales om den bedende menighed som »det hellige folk«. Og dette er vi ikke på grund af vor fromhed og godhed, men ved nåden.

Ved nåden tilhører vi Kristus, — men endnu ikke helt. For vi tilhører også os selv, og særlig søger vi så tit os selv. — Når vi derfor som »det hellige folk« nærmer os altret som vort Tabor, hvor vi møder den forklarede Kristus, må vi hver gang begynde med vort »confiteor«, jeg bekender for Gud, alle helgener og hele menigheden, at jeg har syndet så meget i ord, tanker og gerning ...

På altret møder vi den forklarede Kristus. Der, på det kristne folks Tabor, bliver vi styrket. Men så skal vi også med Kristus stige ned igen til vor gerning, tilbage til livets hverdag, hvor der bor elendighed og menneskenes dårskab. Hvad det betyder forklarer søndagens epistel nærmere: »Det er Guds vilje, eders helliggørelse«, og sct. Paulus siger os i epistelen ganske konkret, hvad det betyder. Hold jer fri fra usædelighed! Lev jeres ægteskab i tugt og ærefrygt for Guds åsyn! Fly haveysge! Enhver betragte den anden som sin bror! — Positivt sker vor helliggørelse »i Kristus Jesus«, idet vi bevarer hans billede for vore øjne og hans kærlighed i hjertet.

»Ydmygt beder vi dig, almægtige Gud, at du vil forunde dem, som du vederkvæger ved dine sakramenter, også værdigt at tjene dig i en dig velbehagelig livsvandel«. (postcommunio).

NOTER

Årets Lourdes-færd

— den 5. skandinaviske pilgrimsrejse — afgår fra København 24. juni. Generalvikaren, mgr. C. Flandrup, ledsager pilgrimmene. Iøvrigt henvises til meddelelse andetsteds i bladet.

Årets Åsebakke-valfart

finder sted søndag d. 19. maj. Nærmere meddelelse kommer i et af de førstkomende numre af Ugebladet.

vil fortælle nogle nyheder herfra, der samtidig kan være vejledende for dem, der sysler med rejseplaner.

For at begynde med vejret! Vinteren har denne gang ikke været slem imod os. Tværtimod, det har for det meste været så mildt, at man mente, det ikke kunne være sandt. Skiløbere har i nogle uger nær måttet ty til højder

I Salzburg er foråret ved at melde sig ...

17. marts 1957

op over de 1000 m. Der har de da også hele tiden kunnet boltre sig i over halvanden meter gammel og så og så mange centimeter nysne. Imidlertid er sneroserne kommet frem længere nede på bjergskråningerne. Disse forårets budbringere, der for øjeblikket ses alle vegne foran helgenbillederne i kirkerne og foran »Herrgottswinklet«s krucifiks i hjemmene, ser ud som store anemoner af cremefarvet filt. Sammen med sneklokkerne og de blå »Leberblümchen« åbner de årets blomsterkorso. Et andet tegn på forår i Salzburg er magistratens sprøjter, der kører omkring for at feje gaderne. Det fandt sted for et par uger siden. Men vejret i marts og april kan tage magistraten lige så godt ved næsen som os andre, så det betyder ikke synderlig meget. Langt vigtigere er det, når hele den sværm af måger, der vinteren igennem slår kolbatter ved Staatsbrücke, beslutter at lukke deres cirkus og overlader folks brødsmuler til byens duer, så siger den jævne salzburger: Nu er det sket! Men hidtil er det altså ikke sket.

De mange byggeforetagender, der prægede den stille sæson, har nydt godt af den milde vinter. Restaureringen af den i 1945 af bomber så svært medtagne domkirke skrider støt fremad. I fjor kunne de øverste sidekapeller (oratorier) præsenteres for publikum, idet de rummede den internationale udstilling for moderne kirkekunst. Den sidste skal fra nu af som biennale gå ind i rækken af periodiske seværdigheder. Siden da er også de tilsvarende nedre kapeller blevet færdige. Lige i disse dage er man begyndt at fjerne det vældige stillads under domkirkens kuppel. Hvem der søger om bag den nuværende skillevæg og ind på byggepladsen har på fornemmelsen, at han kigger ind i selve himlen. Man regner med, at hele dette arbejde — det blev i sin tid forårsaget af en eneste amerikansk bombe, der forfejlede sit mål — vil blive afsluttet i 1958.

Ved tilfældige jordarbejder på Residenzpladsen er man i efteråret stødt på murbrokker, der forekom arbejderne lovlig mystiske. De hidkaldte sagnkyndige kunne fastslå, at det var fundamenterne for den af Wolf Diedrich nedrevne domkirke. Ikke lidt opsigtsvakt det, da det ved yderligere udgravninger gik op for arkæologerne, at den gamle romanske dom havde været femskibet og af langt større dimensioner end den nuværende. Hele denne uventede udgravning bliver af byens egen befolkning fulgt med den største interesse. Det er vist meningen at gøre disse fundamenter tilgængelige for publikum, som det jo også er tilfældet med apsis'en af den gamle St. Laurentii kirke på torvet i Roskilde.

St. Peters stift har i efteråret fået en ny abbed. Hans første opgave har været at lade klosterkirken sætte i stand. De ikke så få, der hidtil syntes, at St. Peter var Salzburgs smukkeste kirke, vil blive bestyrket i deres overbevisning, når de genser den i fornyet skikkelse.

Byens sensation nr. 1 på det arkitektoniske område er og bliver dog udvi-

delsen af festspilhuset. Efter arkitekt Holzmeisters plan skal det tilstødende »Haus der Natur« indgå i planen, og samtidig skal der opføres en ny scene mellem den nuværende teaterbygning og Mönchberg. De forskellige huse, der lå her, er allerede forsvundet, og en del af klippen ud til gården bliver fjernet ved sprængning. Dette arbejde foregår i døgndrift. Hver aften standes trafikken i den gamle By, og hele befolkningen venter spændt på de to detonationer. Københavnerne ville det minde om aftenens sabotage eller anti-sabotage under krigen. Det er et fantastisk syn at se disse arbejdere her ved natetid, når de i skæret af lyskastere og hængende i seiler med deres hakker går til angreb mod den lodrette fjeldvæg. I mellemtiden er det kostbare museumsinventar fra »Haus der Natur« blevet omhyggeligt pakket ned

Ved et tilfælde fandt man under gadearbejder på Residenzplatz i Salzburg resterne af den gamle romanske domkirke.

og ført over til ursulinernes kloster i Gstättengasse. Når ursulinerne til sommer tager deres nye skolekompleks i Glasenbach i besiddelse, bliver deres kloster adapteret i det indre og friseret i det ydre med henblik på sin nye bestemmelse.

Og endelig skal i denne sammenhæng blive nævnt, at det gamle »Bürgerspital« ved siden af »Pferdeschwemme« nu efter så mange års restaureringsarbejde præsenterer sig i sin både gamle og nye skikkelse. Når også gården har fået en tilsvarende udsmykning — altså så snart mågerne drager af sted — bliver det hele en seværdighed af rang, til fryd for alle turister, der her kan danne sig en forestilling om, hvordan det gamle Salzburg har set ud, og til vedvarende glæde for undertegnede, siden bygningsens ene fløj blev »ophøjet« til at være pastorat for St. Blasius sogn.

Programmerne for sommerens store foranstaltninger foreligger allerede færdige. Hvad festspillene angår, gør man bedst i at henvende sig til det

østrigske konsulat i København. For, hvor paradoksalt det end lyder, det er nemmere at få billetter til disse festspil i udlandet end her i selve Salzburg. Festspillene finder i år sted fra den 27. juli til 31. august. Man må regne med, at turistsæsonen kulminerer i dette tidsrum, så det er hverken let eller billigt at få kvarter her i byen. De berømte Salzburger »Hochschulwochen« — der som bekendt er et led i bestræbelserne for genoprettelse af det katolske universitet — finder sted fra den 4. til 18. august.

På deres program for i år har de sat »Mennesket og verden i lyset af den moderne videnskab«. Disse foredrag, der plejer at ligge på et højt niveau, bliver holdt af specialister fra hele Europa. Nærmere oplysninger kan fås ved henvendelse til sekretariatet for »Die Katholischen Hochschulwochen«, Hildmannplatz 1 a, Salzburg. Denne organisation påtager sig også ansvaret for indkvartering af udenbys tilhørere. — Dette sidste gælder også for de »Internationalen Kurse« i tysk sprog og grammatik, der i de sidste år har samlet repræsentanter fra over 20 forskellige nationer til systematisk undervisning i tysk sprog og litteratur. Der er for i år forudset tre kursus på henholdsvis tre og fire uger. Det hele foregår mellem den 1. juli og den 10. august. Det udførlige program kan rekvireres: Residenzplatz 1, Internationale Kurse für Deutsche Sprache und Germanistik.

Men nu skal jeg lade være med at sætte »Katolsk Ugeblad«s læsere flere fluer i hovedet. Ellers risikerer jeg at stifte uenighed i hjemmene... og i hvert fald at måtte skuffe dem, der mener, at jeg skulle være i stand til at skaffe alle dem kvarter, der vil til Salzburg. Hvor meget jeg end er parat til at hjælpe med råd og vink, så er folk virkelig bedst tjent med en direkte henvendelse til »Landesverkehrs-buro«, Mozartplatz. Her råder de over et væld af brochurer med alle mulige oplysninger såvel over seværdigheder og udflugter, ligesom også detaljerede lister over byens hoteller og »Gasthäuser« med prislister. De kan fås gratis og er (for de førstes vedkommende) de nydeligste billedbøger, for hvem der interesserer sig for Salzburgs by og land, hvortil også hører Salzkaemergut og Groslocknerområdet.

Deres trofaste

P. Stephan Wevers.

Qumran . . .

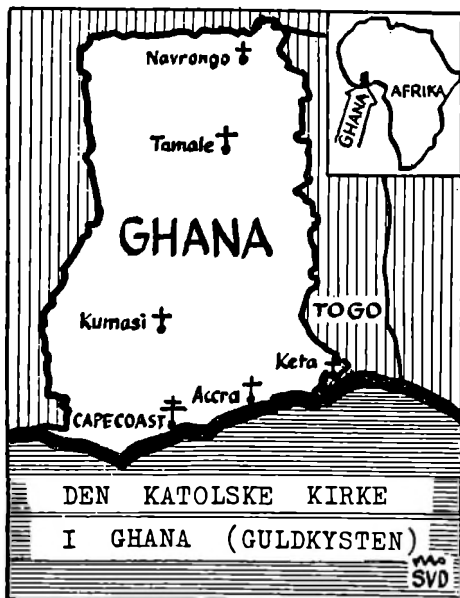
(fortsat fra side 127)

skabsmænd har imidlertid bevist, at det nævnte citat var uafhængigt af de 12 apostles evangelium og måtte tillægges Gamaliel den ældre, og det lykkes dem ydermere — ved hjælp af allerede forhåndenværende koptiske fragmenter at rekonstruere hovedlinjerne i detså kaldte Gamaliel-evangelium. De nu opdagede evangelium har mange træk til fælles med de allerede kendte evangelier, de såkaldte »Acta Pilati« eller »Gesta Pilati« samt med Nikodemus' evangelium. O. P.

VED EN NATIONS FØDSEL

Den katolske kirke i Ghana

I den forløbne uge trådte *Guldky-
sten* ind i rækken af de selvstændige
stater, og en over 450-årig udvikling
fandt hermed sin afslutning. Afrika
har dermed gjort endnu et skridt ud
af kolonialismens række og fremad i
retning af selvstændighed og fri selv-
bestemmelsesret. Selve det ny stats-
navn *Ghana* er imidlertid en erindring
om en lang kolonihistorie, som her-
med er afsluttet: det er navnet på en
af Vest-Sudans betydeligste negerstam-
mer. Portugisernes opdagelse af lan-
det, guldfund, 200 års slavehandel, eng-
elske kolonisationskæbers op- og udbyg-
ning af landet i 19 århundrede — det
er stikordene i landets historiske ud-
vikling.

Indbyggere: 4,8 millioner.
Katolikker: 438.458.

I 1471 kom portugiserne som de første europæere til »Guldkysten«. Portugiserne var dog ikke så meget interesseret i missionsvirksomhed — det var guld, der trak, og snart rejste de og med dem tillige franskmændene, englænderne og danskerne fæstning ved fæstning for at værne sig mod overfald fra de indfødte fra landsiden og mod pirater fra søsiden. Det var i første omgang guld, der lokkede, der var ingen, der bekymrede sig om de indfødte — indtil slavehandelen satte ind og indtil slutningen af 18. århundrede slæbte omkring 20 millioner mennesker bort fra landet. Det siger sig selv, at Guldkystens indbyggere ikke følte nogen særlig trang til at antage guldjægerens og slavehandlernes religion!

Men med slavehandelens afskaffelse og de engelske kolonikompagniers arbejde begyndte der at gøre sig en ny ånd gældende. Man rettede opmærksomheden på den indfødte befolknings ve og vel og indledte en systematisk

opbygning af landet. Nu kunne missionærerne også tænke på at tage fat. I 1827 kom de første — protestantiske — missionærer til landet, og tredive år senere katolske missionærer, men først i 1880 påbegyndte franske missionærer fra missionsseminariet i Lyon et regelmæssigt missionsarbejde.

„Den hvide mands grav“

Begyndelsen var hård og trang. Der herskede mistro fra alle sider — og forståeligt var det. Den gamle mistro over for slavehandlernes sad stadig dybt indgroet i de indfødte, og hertil kom, at de hedenske offerpræster og stammernes ældste anede uråd og frygtede for, at det skulle være sket med deres indflydelse. Men mere end alt dette var det dog klimaet, der krævede sine ofre. I løbet af de første 60 år mistede lyonerpatrene 280 missionærer, af hvilke adskillige døde allerede kort tid efter ankomsten til landet. »Den hvide mands grav« var blevet til missionærernes grav — deres grave langs kysten er i dag vidner om heroisme og idealisme. Men trods alt gik det fremad. Skolegerningen blev her som så mange andre steder et af de vigtigste redskaber i missionsgerningens tjeneste. Da de »Hvide Fædre« i 1906 kom til den nordlige del af landet, fik deres skoler en fin position på grund af måden, hvorpå de knyttede livet i landsbyen og i skolen sammen. Allerede i 1939 var der 167.036 katolikker ved Guldkysten, og siden da er antallet steget til over en halv million. — 89.200 katekumener venter i dag på at

(sluttes side 135)

Biskoppen af Accra, mgr. Josef Bowers — født i Nordamerika og den første nordamerikanske neger, der er blevet bispeviet. Idag virker han som missionsbiskop i et land, hvorfra hans forfædre måske er blevet slæbt bort som slaver for mere end hundrede år siden.

Sct. Bendts kirke i Ringsted er en af Danmarks skønneste og interessanteste middelalderbygninger. Den statelige kirkebygning er opført af røde teglsten og er et af de første større bygningsværker herhjemme af dette materiale, hvis tilvirkning man netop havde lært at kende i Lombardiet. Den blev rejst af kong Valdemar den Store og biskop Absalon uden om den frådstenskirke fra 1082, hvor kongens fader, hertug Knud Lavard var blevet jordet efter mordet i Haraldsted. Oprindelig tjente kirken som klosterkirke for benediktinermunkene i Ringsted, men det er kun yderst lidt man ved om denne klosterstiftelse, idet så godt som ethvert spor af den nu er borte. I midsommeren 1170 stod kirken så vidt færdig og den blev indviet på samme dag, som Knud Lavards skrinsættelse fandt sted, 25. juni. Kirkens officielle navn blev »Sct. Knuds kirke«, men i daglig tale bevarede den navnet Sct. Bendts kirke — efter benediktinermunkene — og dette navn har den bevaret ned gennem tiderne.

*

Den herlige gamle kirke rummer Valdemarernes kongegrave og blev på denne måde et nationalt mindesmærke, der i intet står tilbage for Roskilde domkirke. Der hersker ingen tvivl om, at Valdemar den Store rejste den med

Sct. Bendts Kirke i Valdemarernes Ringsted

ør fra den
derskønne
bygning.

et dobbelt formål for øje: at skulle huse Knud Lavards relikvier og samtidig at skulle tjene som gravkirke for ham selv og hans slægt. Her hviler foruden Knud Lavard, Valdemar den Store og hans dronning Sofie, Knud den Sjette og hans to dronninger Dagmar og Bengærd, hans søn Valdemar, Erik Plovpenning, Erik Menved og hans dronning Ingeborg — og dermed afsluttedes Ringsteds æra som kongelig gravstad. Adskillige gange er kirken blevet besøgt af brande, sidst i 1806, og begyndelsen af dette århundrede indledtes en gennemgribende restaurering, hvorved kirken blev ført tilbage til sin oprindelige skikkelse og de røde munkesten befriet for vægpuksen, således at de kom til at stå som i den allerførste tid.

*

Kirken og klosteret i Ringsted blev selvsagt i middelalderen en af Danmarks mest navnkundige helligdomme, og hele middelalderen igennem vedblev man at valfarte til den mindelige og ærværdige kirke. Hvor hellig

Bendts kirke
gsted — en
rt lands al-
nneste og
interessante
elaldermin-
ærker.

I korte træk —

Den Hellige Fader modtog mandag før askeonsdag byen Roms sognepræster og fastepredikanter i den traditionelle audiens i det Apostoliske palads. De gejstlige herrer var mødt op sammen med den Hellige Faders generalvikar, Clemente kardinal Micara. — Samme dag modtog Paven et par hundrede funktionærer fra de romerske motorregistreringskontorer samt en del spanske filmskuespillere og -regissører, som i øjeblikket drejer en film i Rom (KNA).

De ægyptiske myndigheder har beslægtet en udgave af det katolske ugeblad »Le Rayon d'Egypte«. Bladet, der udkommer i Kairo og er officielt organ for de tre apostoliske vikariater af den latinske ritus i Ægypten, indeholdt i det pågældende nummer en artikel om regeringen Nassers diskriminering af de ægyptiske kristne (KNA).

Biskop Michael Endre har af den Hellige Stol midlertidigt fået overdraget ledelsen for ærkebispedømmet Esztergom, der er kardinal Mindszenty's residens. Mgr. Endre's stilling betegnes som »incariato«, hvilket svarer til charge d'affaires, og er foranlediget af, at kardinal Mindszenty er ude af stand til at varetage bispedømmets ledelse, så længe han opholder sig i den amerikanske ambassade i Budapest (KIPA).

Oberammergau har afslået et milliontilbud fra et amerikansk filmsselskab om filmatisering af passionsspilene (KIPA).

En jesuit, pater J. Valtierra SJ, i Bogota, er blevet udnævnt til chef for den kolumbianske television (KIPA).

Den apostoliske nuntius i Spanien, ærkebiskop Ildebrando Antoniutti, har indviet en »Pius XII's Plads« i Palma, hovedbyen på Mallorca (KIPA).

Den vesttyske regering har definitivt anerkendt oprettelsen af det nye katolske bispedømme Essen (KIPA).

11 af det amerikanske senats 98 medlemmer og 75 af de 440 medlemmer af repræsentanternes hus er katolikker. Den stærkeste gruppe danner metodisterne, der er repræsenteret i senatet med 18 og i repræsentanternes hus med 84 medlemmer (KIPA).

Et af det italienske kommunistiske partis mest indflydelsesrige medlemmer, professor Corchetto Marchesi, der tillige var en af partiets repræsentanter i det italienske parlament, er på sit dødsleje vendt tilbage til kirken. (KIPA).

Knud Lavards jordiske levninger nu findes, ved man ikke, man aner end ikke om de overhovedet eksisterer mere. Efter reformationen opbevarede man endnu i nogen tid hans hovedskal i klosteret i Ringsted, senere hævdes det at være kommet til St. Denis i Frankrig.

EN TAK for GUDS GAVER

I. Tak for syndernes forladelse og Guds åndelige gaver.

1. Til sangmesteren. En salme af David. En sang.
2. Lovsang tilkommer dig, o Gud, på Sion, dig skal indfries løfter; du, som hører vore bønner.
3. Alt kød kommer til dig for syndsforladelsens skyld.
4. Vore misgerninger knuger os, men du tilgiver dem.
5. Salig den, som du udvælger og tager imod, han bor i dine forgårde. Vi skal mættes af dit hus' goder, af dit tempels herlighed.

II. En hyldest til verdens Skaber og Herre.

6. Ved underfulde tegn hører du os i retfærdighed, Gud, du vor frelser, du håb for alle jordens grænser, de fjerne have.
7. Du, som grundfæster bjergene med din væld, omgjordet med kraft.
8. Du, som dæmper havets brusen, dets bølgers brusen og folkenes oprør.
9. Folk ved jordens grænser frygter

dine tegn, du fylder med glæde de yderste lande i øst og vest.

III. Tak for jordens frugtbarhed.

10. Du besøgte landet og vandede det og gjorde det såre rigt. Guds bæk er fuld af vand, du har beredt dem korn. Således har du tilberedt dem.

11. Du har vandet dets furer, du har jævnet dets knolde, du har blødgjort det med regn, du har velsignet dets sæd.

12. Du har kronet året i din godhed, dine veje flyder af fedme.

13. Ødemarkens græsgange flyder, højene omgjorder sig med jubel.

14. Engene klædes med får, dalene dækkes med korn, de jubler og synger.

*

Vi ved ikke, ved hvilken lejlighed denne herlige salme er blevet til. Den er en dybtfølt tak for alle Guds velgerninger, både de åndelige og legemlige. Man kan tænke sig, at en alt ødelæggende tørke, hvorunder folket tryglede Herren om hjælp og gav løfter, som skulle indfries i templet, med eet blev afløst af en periode med rigelig regn, der sikrede en god høst og gav enge og marker et glædevækkende udseende. Naturen vidnede om Guds godhed og magt og rundhåndethed! Dette syn fremkaldte inderlig taknemlighed i hele landet og førte Israels børn til helligdommen for dér at udøse deres hjerters, indfrie deres løfter og lovprise Israels mægtige beskytter.

Hvad der er udtalt i denne salme bør også være grundstemningen i de kristnes liv. »Vær taknemlige«, således tilråber St. Paulus menigheden i Kolossae. »Syng med taknemlighed i jeres hjertes for Gud, og alt, hvad I tager jer for i ord eller handling, gør det altsammen i Herrens Jesus navn og sig Gud Fader tak ved ham.« Kol. 3, 15-17.

Taknemlige mennesker er glade, medens utaknemlige bliver utilfredse. Liv og tilværelse står for de taknemlige i et ganske anderledes glædevækkende skær end hos den utaknemlige og takkeløse. De bliver opfyldt af ærefrygt for Gud, og tilliden til ham vokser mægtigt i dem, og et helligt ønske griber dem, nemlig det at også andre, ja hele verden, alle jordens lande i øst og vest, måtte hylde den gode Gud og juble for ham og synges.

Vers 5. Ved et besøg i helligdommen, og når man er Gud nær, modtager man kostelige åndelige gaver.

6—9. Hele verdens Skaber og Herre har ved sine undergerninger fyldt menneskenes hjertes snart med ærefrygt, snart med glæde.

10. Rigelig regn i rette tid er i Palæstina betingelse for, at jordens marker og enge kan give afgrøde. Guds bæk er den rigelige regn, der strømmer ned fra skyerne.

12. Høsten er kronen på et år, som er velsignet af Gud med rigelig afgrøde. »Fedme« er billedet på frugtbarhed. Gud drog ligesom velsignende gennem naturen. F. K.

DEN STORE ABBED

*

En forårsdag i året 496 vandrer en ung mand ud over Campagnen i retning af Sabinerbjergene. Bag ham forsvinder Roms hustage i disen, men han vender sig ikke en eneste gang om for at se sig tilbage. Det er ikke så forfærdelig mange år siden, at han med store forventninger begav sig til Rom fra sin umbriske hjemstavn. Benedikt fra Nursia, en ætling af en ædel slægt, var draget til Rom for at studere retsvidenskab og dermed lægge grunden til en strålende løbebane.

— Og nu vender han ryggen til Rom — fuld af bitre skuffelser. Aldrig havde han tænkt sig at skulle finde så megen råddenskab her i verdens centrum. Roms ungdom, sønner af stolte patricierslægter, en degenereret forsamling, hengivet uden blusel til allehånde lave, sanselige lyster. Hvor tit havde han, Benedikt, ikke følt direkte væmmelse ved at færdes her i denne by, hvor tit havde han ikke haft fornemmelsen af ikke at kunne trække vejret. Og hans længsel efter bjergenes rene luft blev større og større for hver dag, der gik, indtil han så en skønne dag brød alle broer af bag sig og søgte sig et nyt mål.

Benedikt rettede blikket mod højdedragene forude; de var ved at grønnes. Her ude ville han søge at genfinde sit eget jeg og sin Gud — syg, som han var af omgangen med storbyens mennesker.

Men på sin vandring langs den rivende bjergflod Anio løb han på en sælsom mand. Var denne mand med den mærkelige dragt troppet op i Rom, ville han være blevet komplet til grin, men ikke desto mindre lyste der en sådan mandig alvor og frisk glæde ud af hans åsyn, at Benedikt straks fattede tillid til ham og begyndte at fortælle ham om, hvad der trykkede ham.

»Du er blevet led ved menneskene,« sagde den fremmede i munkedragten efter tålmodigt at have hørt den unge mand åbne sit hjerte for ham. Livet i byen er gået dig på nerverne — du skal se: bjergduften vil gøre dig godt.«

»Hvad hedder du, fremmede?« spurgte Benedikt.

»Romanus,« svarede munken ham.

»Romanus?« gentog Benedikt og blev ganske tankfuld. Romanus, hed han, »Romerer«. Hvor ejendommeligt, at han var her ude, fjernt fra den forfærdede stad, netop skulle møde en fremmed, der så at sige personificerede de stolte dyder, der engang havde gjort Rom til verdens navle. Og det gik med eet op for ham, at i munkevæsenet måtte det vaklende imperiums helteånd leve videre i sin kristne forædling.

— — —

Og Benedikt fandt den ensomhed, som han søgte, i en hule i nærheden af ruinerne af Nero's gamle villa Subiaco. Der var ikke andre end Romanus, der vidste besked om hans enebo, men denne kom fra tid til anden og bragte ham brød og frugt. Her i ene-

boet i den forrevne klippeegn henlevede den unge eremit en lykkelig tid, omend han dog ikke blev sparet for kamp, thi fristeren finder vej til selv det mest afsides enebo. Men Benedikt kæmpede heltemodigt og beslutsomt for at lutre og styrke sit hjerte, og når kødets begær til tider truede med at vinde sejr over ham, så kastede han sig nøgen i et krat af torne og tidslær. Hans legeme brændte da af usigelig pinsel, men sanseligheden vandt han dog sejr over.

Tre år senere blev hans enebo imidlertid opdaget af en tilfældighed af en hyrde, der var klatret ned ad klipperne for at bjerge et får, der var gået vild. Og dermed var det forbi med hans elskede ensomhed. Munke fra et nærliggende kloster kom og bad ham om at blive deres abbed, og først efter megen tøven gav han efter for deres bøn. Men det varede imidlertid ikke længe førend munkene, der hidindtil havde levet uden særlig orden og tugt, var blevet grundigt kede af deres ny abbed, og en af dem gjorde endda forsøg på at rydde ham af vejen. Det skete, at man en dag ved middagsbordet rakte ham et bæger med forgiftet vin, men da abbeden — som sæd og skik var — gjorde korsets tegn over vinen, se, da splintredes glasset, som var det blevet ramt af en sten. Og den uheldige munk, der havde rakt ham den dødbringende vin, blev ligbleg, kastede sig for hans fødder og tilstod sin brøde. Men samme dag forlod Benedikt klosteret og vendte tilbage til sin hule.

TO 50-ÅRS DAGE

Pater Matthæus van Buggenum SMM

18. marts runder sognepræsten ved St. Therese kirke i Hellerup, pater *Matthæus van Buggenum SMM*, de halvtreds. — Da pater van Buggenum for knapt en halv snes år siden kom til Danmark fra det ærkekatsolske Harlem, var det for at aflaste sognepræsten i Roskilde, men inden længe gik det op både for hans ordensforesatte og for bispedømmets ledelse, at han var en »all round«-mand — og så gik vejen til Hellerup. I de seks år, som pateren har tilbragt herude, er han takket være sit rodfæstede katsolske sind, sin begavelse og sit lune, faldet ualmindelig godt til, og den Hellerup-præst vil efter al sandsynlighed på selve dagen erfare, at en 50-års fødselsdag er noget, som man ikke kommer uforskyldt om ved! Til lykke!

Pastor Olaf V. Sørensen

fylder den 22. marts 50 år. I de 18 år, siden han blev præsteviet, har han været biskoppens sekretær og har som sådan i det stille udført et uhyre stort arbejde,

UNGARNSHJÆLPEN

På grund af en ekstra stor arbejdsbyrde har »Katsolsk Ugeblad« læsere ikke fået beretning fra Caritas i de sidste par uger. Af særlige begivenheder kan fremhæves, at den ungarske præst nu har begyndt sin virksomhed og møder megen tillid blandt flygtningene. »Academicum Catholicum« samlede katsolske akademikere blandt ungarnerne til åbent hus og indbydelsen blev fulgt af mange — nogle kom endog så langt borte fra som Frederiksværk og Hillerød. Der er nu tilgået alle sognepræster de første lister over »nye sognehørn« og en ekstra og svære opgave hviler nu på mange af vore præster, og det forventes, at katsolske

bl. a. ved at bringe det omfattende arkivmateriale i perfekt orden, let tjenligt til brug. Med sans for en kirkelig statistiks overordentlig store værdi, har han ganske særligt viet sine kræfter til at modernisere og effektivisere indsamling af talmateriale om alt kirkeligt arbejde. Han er desuden den kirkelige domstols omhyggelige sekretær. I en årrække udførte han også sognegerning på Frederiksberg og siden i Køge, og har her vundet sig en vennekreds, der forstår at værdsætte hans trofasthed og redelighed. Ad multos annos!

læggfolk nu vil hjælpe og åbne deres hjem for ungarnerne.

Der er også kommet fart i emigrationspørgsmålene, og adskillige forespørgsler fra katsolsk side i immigrationslandene viser, hvorledes kirken nøje søger at følge sine børn, hvor de så end lander rundt i den store verden. Store vanskeligheder er indtruffet for den individuelle hjælp i Ungarn, men Caritas Danmark har allerede fundet udveje efter de nye og strenge retningslinier, som den ungarske stat har vedtaget for at indskrænke hjælpen. Der vil stadig gå en strøm af pakker til Ungarn, og reaktionerne på de modtagne pakker er store. Pakkerne med hilsener fra danske familier bliver modtaget og besvaret med stor taknemlighed. Det er et virkeligt vidnesbyrd om de store familier i det katsolske Ungarn med hørbetal op til 8—10. Samtidig har Caritas fået overdraget nye store transporter til Ungarn, Østrig og Polen.

Polens primas, kardinal Wyszynski har sendt et meget smukt takkebrev og bedt om mere hjælp navnlig til de 200.000 hjemvendende fra russiske fangelejre. Østrig får om nogle dage 20 ts. madvarer til den såkaldte »Gasthofaktion« og til Ungarn er nu ialt 3 store jernbanevogne indtruffet med brugt tøj og fødemidler. Der indgår talrige skrivelser med tak for, hvad de få katolikker i Danmark har gjort for

(fortsættes side 135)

Men ensomheden genfandt han ikke. Fornemme romerske patricier sendte

Den hellige Benedikt, stifteren af Benediktinerordenen, hvis regler fik afgørende betydning for vesterledens munkevæsen.

(Den hellige Benedikt og abbed Johannes efter en miniature i en codex fra Monte Cassino).

deres sønner ud til ham i Subiaco, for at han skulle redde dem fra byens fordærvelse og undervise dem i gudsfrygt. Han lagde da grunden til tolv klostre rundt om i bjergene, alle under hans egen ledelse, men misundelse og nid forpestere efterhånden tilværelsen for dem, og en skønne stjerneklar nat brød han op med hele sin klosterfamilie for at finde et nyt hjem.

Og på Monte Cassino, et af Campagnens skovrige højedrag fandt han, hvad han søgte. Her stod der et ældgammelt, forfaldent Apollotempel; det måtte vige for munkenes øksehug, og i stedet rejste Benedikt så et klosterbo og en kirke, som han viede til den hellige Martin. Og her på Monte Cassino skrev han så den skønne regel, der skulle blive forbilledet for vesterledens munkevæsen ned igennem tiderne. Og den velsignelse, der er blevet vesterledet til del takket være den hellige Benedikts orden, lader sig ikke beskrive. Europas kultur står i første række i gæld til de flittige munke, og hvad der ellers er blevet efterverdenen til del af den gang så stolte romerske ånd, der blev reddet i benediktinerklostrenes skrivestuer.

Benedikt var sine munke en streng, men god fader. Fra nær og fjern søgte fattige og nødlidende til Monte Cassino og ingen gik bort derfra, uden at være blevet husvalet ved den store munkefaders kærlighed og gæstfrihed. Det sidste krus olie og den sidste krumme brød gav han til de fattige, og gudssøgende mennesker kom til

ham for at finde vej og midler til heliggørelse.

Og han, der var de nødlidende og trængendes fader, undlod ej heller at give denne verdens store et ord med på vejen. Det skete, at østgoternes konge Totila trængte frem til klosteret med sin lille, men meget tapre skare, der havde spredt skræk og rædsel om sig overalt, hvor den kom hen. Men Benedikt så granskende på den vældige kriger — så flammende var hans blik, at goterkongen bukkede sit stolte hoved for ham. Da hævdede abbeden af Monte Cassino sin røst og hans stemme rundede som rullende torden:

»Du gør meget fortræd og meget ondt har du forvoldt! Stands dine forbrydelser! Du vil trænge ind i Rom, du vil krydse havet og i ni år vil du herske, men i det tiende år skal du dø.«

Da bøjede goterfyrsten — for hvem hele Italien bævede af angst — sine knæ for den frygtløse mand og bad ham om hans velsignelse. Kort tid efter drog han med sine gotere ind i Rom, men det skyldes snarere Benedikts tordentale end den romerske kommandants bønner, at byen blev forskånet for ødelæggelse.

Men fremfor alt lå gudstjenestens forskønnelse den store helgen på sinde, og den fromme jubel, der den dag i dag lyder fra benedektinske korstole over den ganske verden, vil vare ved indtil verdens ende, når de døendes livsang blander sig med den evige jubel. (Efter det tyske).

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første side tallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Marts

17. S. 2. Søndag i fasten (173—29); (violet) præf. (516).
 18. M. St. Cyrillus af Jerusalem (hvid) (852); 2. bøn: Feria (177); præf. (516). — Eller: (violet) Feria (177); 2. bøn: St. Cyrillus (852); præf. (516).
 19. Ti. St. Josef, Jomfru Mariæ (hvid) Brudgom og Kirkens Værnehelgen (853—90); 2. bøn: Feria (181); St. Josefs præf. (523).
 20. O. Feria (185); præf. (516). (violet)
 21. T. St. Benedikt (854); 2. bøn: Feria (189); præf. (516). — Eller: (violet) Feria (189); 2. bøn: St. Benedikt ([53]); præf. (516).
 22. F. Feria (194); præf. (516). (violet)
 23. L. Feria (199); præf. (516). (violet)
 24. S. 3. Søndag i fasten. (violet)

RETRÆTEN FOR HERRER PÅ DALUM KLOSTER

ledes i år af forfatteren, pastor Peter Schindler og finder sted fra mandag aften den 26. august til fredag morgen den 30. august.

Prisen for deltagelsen er kr. 30,00, eneværelse kr. 40,00, alt indbefattet.

Tilmeldelsen bedes venligst sendt til Henry Schultz, »Mariabok«, Tøndervej 15, Kolding, telefon 1552.

Vel mødt på Dalum!

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annoncefd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Melrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Pilgrimsrejser i 1957

Rom i påsken fra d. 16. april til d. 3. maj med ophold i Assisi og Firenze.

Den 5. skandinaviske pilgrimsrejse til Lourdes fra d. 24. juni til d. 6. juli.

Den 17. montfortanske pilgrimsrejse til Lourdes fra d. 8. til d. 21. august med ophold i Brüssel, Lisieux eller Pontchâteau, St. Laurent-sur-Sèvre og Paris.

Syge kan kun tage med den 5. skandinaviske rejse. Unge eller pilgrimme, som ikke har råd til at betale hotelophold, kan få rejsen til Lourdes for kr. 445, men kun i tilknytning til den 5. skandinaviske pilgrimsrejse.

Programmet kan fås ved henvendelse til Vor Frues sekretariat, Bakken 11, Holbæk, tlf. 687.

St. Frans' 3. orden

Møde i Sankt Annæ kirke onsdag d. 20. marts kl. 19,30 (fasteandagt).

D. U. K.'s BIBELSKOLE

1. sæson — foråret 1957.

Tirsdagene den 26. marts, den 9. og den 23. april og den 7. maj kl. 10 præ. på St. Josephs hospital, sygeplejeskolen, Griffenfeldsgade 44.

Emne: »Jomfru Marias stilling i det Nye Testamente«.

Alle unge mellem 16 og 30 år er velkomne.

Jesu Hjerter sogns bazar

Udtrukne numre: 1) 1240, 2) 1081, 3) 1073, 4) 1722, 5) 2064, 6) 650, 7) 4354, 8) 4424, 9) 0269, 10) 6468.

A 4, B 62, C 10, D 84, E 92, F 7, G 34, H 27, I 62, J 9, L 70, N 94, O 3, grøn nr. 10.

UGEBLADETS BOGSIDE

Ny »Don Bosco«-bog på trapperne

Den lovede 2. levering af 1. årgang af »Don Bosco«-bøgerne er nu på trapperne og ventes at foreligge lige i begyndelsen af april. Det bliver Daniel Rops' skildring af seks store missionærens eventyrlige liv. Tittlen bliver »Med livet som indsats«, og bogen bliver illustreret både med fotografier og kort. Desuden får abonnenterne en lille illustreret »tillægsgevinst« for de 5—9-årige med titlen »Per og Lise får en lillebror«.

Bøgerne fra 1. årgang kan fortsat købes enkeltvis i boghandelen, men allerede nu kan indtegnning ske til 2. årgang, der ligeledes bringer 3 indbundne hæfter. (Abonnement (12 kr.) tegnes på giro 10 12 39, civilingeniør Henning Heinmeier, Markskellet 5, Vanløse).

DØDSFALD

R. I. P.

Vor kære mand, far, svigerfar og bedstefar

Johannes Osterhammel

er stille hensovet.

Nærum, den 20. februar 1957.

Marie Osterhammel.

Margit og Karljohan Rosenberg.

Mogens og Ruth Osterhammel.

Eva og Henrik.

Bed for hans sjæl.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

VALD. FOERSON

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Katolske Begravelser

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

Benzon

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ghana . . .

(sluttet fra side 130)

blive døbt. I dag er forholdet det, at der er en præst for hver 1770 katolikker i Ghana.

I april 1950 ophøjede den Hellige Fader Guldkysten til et selvstændigt bispedømme med et ærkebispesæde og fem bispesæder. Accra er landets hovedstad, og bispedømmet af samme navn — hvis varetagelse er overdraget Steyler-missionærerne — forestås af en »sort« biskop, mgr. Josef Bowers. Lyoner-missionærerne, der var de første, som kom til landet, har overtaget ærkebispedømmet Cape Coast samt diocæserne Kumasi og Kata, medens de »Hvide Fædre« varetager diocæset Tamak samt det forrige år oprettede bispedømme Navrongo. I alt er der i Ghana repræsenteret ni forskellige kvindelige ordenssamfund.

Det kirkelige liv er i støt og rolig vækst, og ny kirker og skoler bærer vidne om, at katolicismen i Ghana er en levende realitet. Otte af medlemmerne af landets regering er katolikker, deriblandt kultusminister Allasain. Ministerpræsident Kwame Nkrumah har frekventeret en katolsk missionskole, førend han videreførte sin uddannelse ved engelske og amerikanske universiteter. Pater Koster SVD docerer radioastronomi ved statsuniversitetet i Legon, der er en fuldt moderne universitetsby i nærheden af hovedstaden Accra; han er tillige i øjeblikket i færd med at rejse en kirke i universitetsbyen. Et stort landssemi-

narium tæller for tiden 41 seminarister, som forbereder sig til præstevielser, og katolske lærerhøjskoler sørger for at rekruttere den fornødne lærerstand til skolerne. Mere end nogen sinde gælder for denne den yngste stat i verden, hvad pave Pius XII udtalte til den »1. Vestafrikanske Eukaristiske Kongres«, der afholdtes i Kumasi i 1951 og hvori deltog over 60.000 afrikanere: Kristenhedens fader talte dengang om Guldkystens lovende fremtid og påpegede, at dette land havde behov for uselvsk og idealistisk indsats fra indbyggernes side for at nå sit høje mål: retfærdighed for alle samfundsklasser, sikring af familielivet og fremskridt inden for opdragelsen. Og nu har Guldkysten altså gjort skridtet ud i den politiske frihed og selvstændighed.

Ungarnshjælpen

(fortsat fra side 133)

det lidende ungarske folk. Men stadig bedes der om mere og mere hjælp.

Sidste tal for vor indsamling var oppe på kr. 7662,02. Siden har vi modtaget følgende beløb: Gr. 5,00, E. Sch. 50,00, M. 5,00, H-L 1000,00, Anonym 15,00, E. F. 500,00, Ml. 10,00, Menigheden i Esbjerg 50,00, St. Therese menighed 50,00, St. Josef 10,00, C. M. 150,00, St. E. 10,00, 10 canadiske dollar 70,00, fru S. J. 100,00, en lytter 10,00, Fru H. 30,00, C. S. 50,00, K. S. 200,00, OC 100,00, Børnehjemmet og skolebørn i Nyborg 35,00, E. S. 10,00,

I. L. 50,00, Fru W. 10,00, Anonym 50,00, Skaf 30,00 (ialt kr. 10.762,02), hvorfor vi takker hjerteligt. Gud velgigne hver god giver.

Knud Ballin.

Orientering . . .

(sluttet fra side 128)

stor Jørgensen er parat med den gamle usandfærdighed, at de konverterer, fordi de er »rødløse«. Det er noget snak. Mange af dem har lidt de største sjælekvaler, fordi de kom til det resultat, at de måtte tage afsked med et kirkesamfund, hvortil de var knyttet med meget stærke bånd.

Hvad angår »rødderne« i folkekirken gamle og i mange henseender værdifulde jord, så er det ikke os, der lægger dem blot. Det gør den indbyrdes folkekirkelige strid, det gør højt-talende paradoksglade prædikanter, de gør f. eks. den hyppige tale om, at kristendom og moral har lidt eller intet med hinanden at skaffe. Og vi er — for at sige det endnu en gang — de sidste til at glæde os derover, eftersom de, der således ved deres egne ulyksalige bidrag til et kirkeligt anarki mister forbindelsen med folkekirken, for de flestes vedkommende ingenlunde er vor, men gulløshedens gevinst.

En velholdt, brugt damecykel

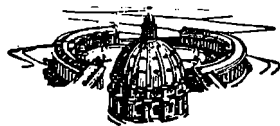
sortlakeret, sælges billigt.

Tlf. Ry. 8762 mell. kl. 15—17.

Horsens	Esbjerg	Kolding
Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 · TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner	E. Boysens Fiskehandel Altid friske Varer Telefon 22 47 Leverandør til Sct. Josephs Hospital	M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed

Aarhus		
Kød - flæsk - pålæg - salater Erik Carlsen Sdr. Ringgade 3 Tlf. 43385	Henry Carlsen Sdr. Ringgade 61 Tlf. 43857	 Byens førende Tlf. 28700 (4 Lin.)

Odense		
HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT ODENSE Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser Fritz Kapper		
Sophus Larsen & Søn 1. Kl.s Kod, Paalæg og Hestekod Albanigade 29 · Telefon 4895 Lev. til Sct. Josephs Hospital	Kør med TAXA TELEFON 4700	Reserveret

„Prawda“ ruller sig ud -

(sluttet fra forsiden)

delighed og på Pave Pius XII i særdeleshed. »Alle verdens onde kræfter er samlet i Vatikanet«, erklærede »Prawda«. Den katolske Kirkes overhovede prædiker idag kortog mod en ny verden med korset i den ene og atombomben i den anden hånd. Pius XII er anfører for en international sammensværgelse for skinhelighed og tyranni.

I velunderrettede kredse peger man på, at dette er det hidindtil skarpe angreb på Rom siden Stalins død, og man nærer frygt for, at »Prawda«-artiklen er optakten til ny forholdsregler med den katolske kirke (KNA).

*

»Prawda«s påfund er ikke nyt — allerede for flere år siden lancerede de kinesiske kommunister hosstående propaganda-plakat, hvor Paven svæver henover Peterspladsen — på den rige onkel Sam's hånd — med en atombombe under armen!

URBI ET ORBI

Uopløselighed og ægteskabelig troskab

Kardinal Feltin tager i sit fastehyrdebrev stilling til den dalende ægteskabsmoral

I sit fastehyrdebrev i år beskæftiger ærkebiskoppen af Paris, kardinal Feltin, sig med kirkens opfattelse af ægteskabets uopløselighed og kravet om ægteskabelig troskab. Kardinalen minder om Pave Pius XI's encyklika »casti connubii« for 27 år siden, som har bidraget afgørende til en dybere forståelse for kirkens lære om ægteskabet.

Kardinal Feltin peger derefter på tidsudviklingen med dens voksende nedgang i ægteskabs- og familiemoralen samt opløsningstendenserne indenfor familiefællesskabet. Mange af vor tids udtryk begunstiger i høj grad utroskaben i ægteskabet samt skilsmisserne, og netop overfor disse er kirkens lære om ægteskabets uopløselighed og det ægteskabelige samliv af fundamental betydning. Opgiver man dette fundament, er det også slut med enhver form for mening med det ægteskabelige samliv (KNA).

„Osservatore Romano“

dementer rygter om „lempelser“ i kirkens ægteskabspraksis

»Osservatore Romano« tager i sidste uge skarpt til genmæle i anledning af meddelelser i pressen, gående ud på, at de kirkelige domstole sysler med tanken om lempelse i principperne vedrørende ægteskabets uopløselighed og agter at slække på kravene med hensyn til ugyldighedserklæringerne. I de nævnte betingelser var der påstået, at man ikke blot ville anerkende ægtevielsens ugyldighed, men tillige også ugyldige ægteskabelige tilstande som tilstrækkelig grund til indgåelse af nyt ægteskab.

»Osservatore Romano« erklærer i denne forbindelse, at det her drejer sig om intet mindre end en begrebsforvirring omkring principperne og grundlaget for ægteskabsopløsningsprocesserne. »Det gyldige og fuldbårde ægteskab, der er baseret på den af parterne gensidige ægteskabsindgåelse, kan ikke opløses af nogensomhelst autoritet, ej heller af den Hellege Fader.« Tidens løb og livets tildragelser, end ikke dersom disse forhold ikke har bragt ægtefolkene nogen form for lykke, kan under ingen omstændigheder betinge en ugyldighed af det indgåede ægteskab, ligeså lidt som den største lykke nogensinde vil kunne bevirke gyldighed af ikke gyldigt indgået ægteskab. En kirkelig domstols domfældelse kan derfor udelukkende fastslå, om den pågældende ægteskabsindgåelse i virkeligheden var ugyldig fra begyndelsen af (KNA).

„Angreb på moralsk følelse“

Forespørgsel i det italienske parlament om filmsreklamer og ugebladsforsider

Den tale, som den Hellege Fader har holdt til Roms sognepræster og fastepædikanter, har foranlediget en henvendelse fra de kristelige demokratiske repræsentanter i det italienske parlament til den italienske justitsminister. I henvendelsen hedder det bl. a., at underskriverne ville sætte pris på at få at vide, hvorvidt inden- og udenrigsministeren ikke opfatter de filmsreklamer, der i den seneste tid har været slået op på gaderne i Rom, som et angreb på flertallet af italienernes moralske følelser. Det samme gælder omslagsbillederne på en række nærmere angivne italienske ugeblade, der ligger fremme i alle italienske avisbioskoper.

Pave Pius XII havde i den tale, der hentydes til, givet udtryk for sin sorg over, at der ikke gøres tilstrækkeligt for at bevare den evige stads kristne karakter (KNA).

Kardinal Wyszynski's første hyrdebrev

I sit fastehyrdebrev, det første hyrdebrev efter at være vendt tilbage til

Førløgelserne fortsætter i Kina

Vatikanets blad, »Osservatore Romano«, skriver, at man ikke må lade sig bilde ind, at der er indtrådt en vis bedring i situationen omkring religionsførløgelserne i Kina. Bladet minder om de arresterede biskopper og præster og skriver, at i Kina såvel som i de andre folkedemokratiske stater går kirkeførløgelserne ubønhørligt videre. Der er ikke tale om hverken frihed eller tolerance i Mao's rige (KNA).

sit bispesæde, beskæftiger den polske kirkes primas, Josef kardinal Wyszynski, sig med forberedelsen til »Løfternes dag«, 5. maj. På denne dag mindes de polske katolikker det polske folks indvielse til Gudsmoder for tre hundrede år siden efter slaget om Jasna Gora. »5. maj i år — udtaler kardinalen — vil vi som med een røst gentage dette løfte i alle vort fædrelands kirker. Vi står overfor en betydningfuld religiøs og national manifestation foran en stor opgave, foran årsdagen for Polens dåb«. Derpå forklarer kardinalen meningen med dette nye løfte. »Det er vor agt at hyldes Polens dronning, og det på en sådan måde, at vi vil gøre alt hvad der står i vor magt, for at Polen virkelig må blive Marias og hendes guddommelige søns kongerige« (KNA).

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

24. MARTS 1957

NR. 12

KONKORDAT MELLEM FRANKRIG OG VATIKANET?

Præsident Coty på officielt statsbesøg i Rom - Audiens hos Pius XII

Efter hvad der forlyder i kirkelige kredse i Paris ventes den franske statspræsident René Coty at ville aflægge et officielt statsbesøg i Rom i begyndelsen af maj. Ved denne lejlighed vil præsidenten også blive modtaget i Vatikanet. I velunderrettede kredse anser man det ikke for udelukket, at denne audiens vil være det første skridt til forhandlinger om et konkordat mellem Frankrig og Vatikanet.

I kirkelige kredse i Rom tillægger man René Cotys besøg hos Pave Pius XII stor betydning. Mødet betragtes som en bekræftelse på det venskabelige forhold, der er opstået efter den anden verdenskrig mellem Frankrig og Vatikanet og som allerede har givet sig udslag i genoprettelsen af den diplomatiske forbindelse. Den antiklerikale politik i Frankrig førte — som det vil erindres — i 1904 til afbrydelse af de diplomatiske forbindelser og umiddelbart efter førte den til adskillelsen mellem kirke og stat samt senere endog til ophævelse af det i 1801 mellem Napoleon I og Pius VII afsluttede konkordat. En direkte følge af kirkens vanskelige retslige situation i Frankrig var yderligere vanskeligheder for de franske katolikker. Adskillige love, der indskrænkede kirkens rettigheder eller annullerede disse, blev iværksat under de antiklerikale regeringer og er senere aldrig blevet ophævet.

De franske katolikker er af den mening, at et konkordat vil kunne regulere de vanskeligheder, der består for kirken i Frankrig som følge af denne mislige retssituation samt vil kunne klarlægge de gensidige rettigheder og pligter (KIPA).

Den polske primas til Rom

Den polske kirkes primas, Stephan kardinal Wyszynski, vil — efter hvad der meddeles på sædvanligvis velunderrettet hold i Warszawa — begive sig til Rom i begyndelsen af maj måned. Kardinalen vil på rejsen til Rom blive ledsaget af sekretæren for den polske bispekonference, biskop Choromanski, samt af biskopperne Klepacz og Baraniak, og desuden af sin personlige sekretær, Padacz (KNA).

NÅR EN USANDHED BLIVER ÆRVÆRDIG

Autoritetstro

De kristne konfessioner i England idag

I Hammerfest ligger „Kirken ved verdens ende“

Ungarn vender tilbage til voldsherredømmet

30.000 mænd foranstalter natlig sympati-procession

Katolske mænd vil foranstalte en natlig tavshedsprocession gennem Londons gader passionssøndag, 7. april, til ihukommelse af den forfulgte kirke bag jerntæppet. Der regnes med omkring 30.000 deltagere i processionen. Processionen starter fra det kendte talerhjørne i Hyde park og slutter i Westminster Cathedral (KIPA).

Kardinal Frings med SAS over Nordpolen

Efter hvad det skandinaviske luftfartsselskab SAS meddeler, bliver ærkebiskoppen af Köln, Hs. Emminence Josef kardinal Frings, den første katolske kirkefyrste, der krydser nordpolen. Kardinalen, der inden længe begiver sig til Japan, vil benytte SAS's hurtigrute fra København til Tokyo via nordpolen (KNA).

LÆGER HOS PAVEN

Kirkens standpunkt til anæstesi var emnet for en stor tale, som Pave Pius XII holdt i forrige uge til en international skare læger, der havde deltaget i en kongres i Rom. Talen var gengivet her i bladet for fjorten dage siden. Paven havde modtaget lægerne i audiens — og her ses den Hellige Fader i samtale med kongresdeltagerne.

<p>Svendborg</p>	<p>Ejvind Lambech KAPPE . VIN . KONSERVERS Møllergade 71 . Telefon 1044 Lev. til Sct. Maria Hospital</p>	<p>L. Larsen & Søn Malerimestre Brogade 10 Telefon 1016 Udlærer Arbejdet ved Sct. Maria Hospital</p>
<p>Brødrene Franke v/ Arne Jeppesen 1. Kl.s KØD OG PAALÆG Telefon 218 Leverandør til Sct. Maria Hospital</p>	<p>Kulkranen Frederiksgade 2 Telf. 1410 og 172</p>	<p>RESERVERET</p>

<p>Nykøbing F.</p>		
<p>Chr. Lauritsen Smede- og Maskinværksted, aut. Vand- og Oasmeester, Specialitet: Centralvarme Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11</p>	<p>Johannes Madsen Elektr. Installatør Nykøbing F. Installationer Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84</p>	<p>Axel Pryds Fisk og Vildt Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00 Leverandør til de katolske Institutioner</p>

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk Hjem

Har De nogensinde tænkt paa, om De ikke kunde være med til at realisere hosstaaende Slogan — ved f. Eks. at lade et ventigt Ord om Ugebladet falde til en Trosfælle, der ikke holder Bladet, men som maaske blot skal have netop Deres lille Puf for at blive Abonnent!

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Katolske Begravelser
Snedkermester A. Kirschner
Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954
vis a vis Sct. Josephs Hospital
Kluhs Eftf.

<p>KBK Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>	<p>Malerimester W. Plichta Jyllingevej 177, Vanløse Telefon 70 18 48</p>	<p>Grønby's Bogbinderi Alt i Bogindbinding udføres Kronprinsesse Sofieavej 17 København F Telefon Fasan 4262</p>
<p>Aalborg</p>	<p>Elmer Vernersen 1. Kl.s Kød og Paalæg KASTETVEJ 51 Telefon 5660 Leverandør til Kamillians Klinikken</p>	<p>N. Nielsen & A. Brostrøm Indh. A. Brostrøm Ing. M. af l. Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester Sanitet - Centralvarme Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433</p>
<p>Køb Hjemmets Udstyr hos Thuen, Gravensgade 2</p>	<p>Ferd. Færch & Co. Tømrermester Strandvejen . Telefon 301</p>	<p>A. Hoffmann Urmager og Optiker Borgerg. 17 (lige v. d. nye Bro) Tlf. 3779 Briller efter Lægerecept Reparationer udf. nøjagtigt og bill.</p>
<p>Oskar Nielsen 1. Kl.s Kød og hjemmelavet Paalæg Kastetvej 61 . Telefon 6282 Leverandør til de kat. Institutioner</p>	<p>Mathias Christensen TELF. 1556 ABSALONSGADE 14</p> 	<p>M. Thomsen Støtt & Søn Murermester- og Entreprenørfiør. Kong Christians Allé 6 Telefon 1992 & 4983 Aalborg</p>

Når en usandhed bliver ærværdig!

Forleden faldt »Berlingske Aften«s medarbejder, Flemming Madsen, hos et af sine børn over en skolebog, som fik ham til at studse. Det var den gamle biskop C. F. Balslevs »Bibelhistorie tillige med lidt af kirkens historie«. Den ældgamle bog, som efterhånden har opnået halvandet hundrede oplag, de seneste med alt til faget henhørende, hvad angår små bedyngelsesbogstaver og »bolleå«er, gav ham et chok, da han læste, hvad den — med autorisation fra Københavns skoledirektion — fortalte om den katolske kirke og om muhammedanerne. Han så sig nødsaget til at stemple det som »kulørt« litteratur.

Nedenfor bringer vi samme citat, som chokerede Flemming Madsen. Det er kapitlet »Paven og munkene«. Mærkeligt nok har man kun tænkt på at modificere ortografien, mens indholdet i al sin natve uforstand, positive urigtighed og ubevidste nederdrægtighed uændret går fra oplag til oplag. »Berlingske Aften«, der fulgte sagen lidt op, fik det svar, at den gamle biskops bog med de mange oplag er blevet en ærværdighed, man ikke nænner at røre ved.

Man ved altså godt, hvor umulig og direkte fornærmende den gamle fremstilling er. Den forsvarer ikke. Men øjensynligt kan efter disse defensorers opfattelse en løgn blive så gammel, at det vil være uskånsomt at erstatte den med sandheden.

Men lad den autoriserede kulørte historieskrivning tale for sig selv. Det drejer sig altså om »Paven og munkene«:

»På den tid, da kristendommen blev indført her i landet, blev biskoppen i Rom, som kaldtes Paven, anset for den øverste biskop over hele kristenheden, og kirken i Danmark kom da også til at stå under ham. Nogle paver var gode og gudfrygtige mænd, der søgte at udbrede kristendommen og fremme, hvad der var ret og godt. Men de fleste af dem tænkte mest på at udvide deres egen magt, og det lykkedes dem så godt, at paven efterhånden blev en mægtigere mand end konger og kejser. Paverne kaldte sig Kristi statholdere og forlangte, at alle skulle tro og lyde dem som Kristus selv. Men deres store anelse misbrugte de på den skammeligste måde: de lærte meget, som stred imod Guds ord, og for at de bedre kunne få deres falske lærdomme udbredt, forbød de menigmand at læse bibelen.

Dåben forfalskede paverne dog ikke, og den gamle trosbekendelse forblev uforandret. Men det andet af Herrens sakramenter forgreb de sig på og lærte, at i den hellige nadver måtte menigmand kun æde af brødet, men ikke drikke af kalken. Og på mange måder forvanskede de evangeliet om synderes frelse ved Jesus Kristus. De lærte, at menneskene selv kunne gøre fyldst for deres synder ved at faste, pilgrimsrejser, gaver til kirker og klostre og andre gerninger, som ikke er befalet i Guds ord. De lærte også, at man skulle dyrke Jomfru Maria og mange andre afdøde mænd og kvinder, som man kaldte helgener. Paverne bestemte, hvem der skulle anses for helgener, og dem bad man da til og ventede ved deres hjælp og forbøn at komme i himlen. Om disse helgener lærte paven også, at de havde gjort mere godt, end der behøvedes for at blive salig, og at paven havde rådighed over det, der var blevet tilovers, så at han dermed kunne hjælpe på andre og uddele syndsforladelse, til hvem han ville. Når paverne da trængte til penge, sendte de nogle omkring, der for en vis betaling solgte aflad eller synds-

forladelse til enhver, som ville købe.

Ved disse og mange andre falske lærdomme forvanskede paverne kristendommen mere og mere, og den skrækkeligste vankundighed og overtro herskede overalt. Præsterne var for det meste uvidende mennesker. De prædikede kun sjældent, og deres prædikener angik mest helgendyrkelse og pavens andre opdigtelser.

Foruden biskopperne og sognepræsterne var der i alle lande en stor mængde mennesker, som også regnedes med til prætestanden og som kaldtes munke. Der havde været munke allerede længe før Ansgars tid, og i begyndelsen var munkene gudfrygtige mænd, der fornede sig med hverandre for at leve på ensomme steder og dyrke Gud i stilhed. Men efterhånden som munkevæsenet udbredte sig, henfaldt de fleste munke til lediggang

og overdådighed og gjorde megen skade ved at udbrede overtro og vildfarelser og befæste pavens magt. Her i Danmark var også munke i tusindvis, der havde deres boliger, som kaldtes klostre, både i købstæderne og på landet, hvor mange herregårde endnu fra den tid kaldes klostre.

Der var vel mange gudfrygtige mænd, der søgde over kirkens tilstand og indså, at meget af det, der blev udgivet for kristendom, kun var løgn og bedrageri. Men de, der vovede at tale imod paven, blev straks forfulgt og dømt som kættere. Iblandt dem var der en præst i Böhmen ved navn Johan Huss. Han prædikede frimodigt imod pavens falske lærdomme, og der var mange, som holdt med ham. Men da paven fik dette at høre, stævnedes han Johan Huss til at møde på en kirkeforsamling, og der blev han fordømt som en kætter og kastet på hålet. Han havde vel fået brev på, at han kunne drage sikkert og uhindret frem og tilbage. Men hvad man havde lovet kættere, mente man ikke, at man behøvede at holde. Endnu i hundrede år efter Johan Huss lykkedes det paverne at forholde menneskene den rene kristendom. Men da opvakte herren en mand, ved hvem pavens magt fik sit banesår, og det rene uforfalskede evangelium igen blev bragt for lyset, og denne mand var Morten Luther.«

— — —
Vi er »Berlingske Aften« og redaktør Flemming Madsen taknemlig for fremdragelsen af denne ondartede omgang aflægs og usandsfærdig propaganda. Flemming Madsen opfordrede skoledirektionen til aldeles omgående at tilbagekalde sin autorisation. Det er rigtigt. Det haster faktisk. Ellers vil modstanderne af skolernes religionsundervisning med god grund kunne sige, at den er til skade, idet den benytter sig af usandfærdighed i et lidet tiltalende forsøg på at lære sagesløse og ukritiske små børn at se ned på andre mennesker. Det er jo ikke lige-frem opdragelsens formål.

APROPOS

Autoriteter

I månedens begyndelse holdt professor Lindhardt foredrag i Berlingske Tidendes foredragssal om »Autoritets-tro«. Skal man tro Berlingskes eget referat, var foredraget yderst springende med talerens kendte lyst til at chokere alle og enhver. Vi vil derfor nøjes med at citere et enkelt sted i referatet:

»Er paven en autoritet? spurgte professoren og svarede: Det ved kun paven selv. Han er kun en autoritet for dem, der vælger ham til at være det. Han bliver altså autoritet som følge af et valg, og sådan forholder det sig med alle autoriteter; de er det kun, når nogen ved deres frie valg betragter dem som autoritet.«

Hvis dette referat er troværdigt, er det noget af det mest fortvivlede, vi har hørt i lange tider. Hvis definitionen var rigtig, hvor ved paven så fra, at Per eller Poul har kåret ham til autoritet? Men iøvrigt — selv om den

enkelte »vælger«, hvem han betragter som autoritet, er det vel blandt tåleligt normale mennesker på grundlag af noget, der objektivt gør vedkommende til autoritet. Det har vel sine gode objektive årsager, at Niels Bohr fremfor Dirch Passer almindeligt betragtes som autoritet, hvad kernefysik angår.

Hvad paven angår beror hans autoritet som bekendt ikke på hans personlige egenskaber, men på hans embede. En katolik »vælger« paven til autoritet i religiøse spørgsmål, fordi Kristus har lovet sin kirke Helligåndens bistand mod forfalskninger af den lære, han bragte os mennesker. Der foreligger en diger vægt af gode grunde til at have denne overbevisning. Når vi »vælger«, er det vel et frit valg, men samtidigt et såre begrundet valg. Vi bøjer os for fakta.

Professoren kan dertil svare, at han ikke har benægtet det. Men hvorfor har han så undladt at sige det afgørende og ladet folk tro, at autoriteter bliver til som man trækker gevinsten i et lotteri — blindt ud af posen.

Den anglikanske statskirkes officielle årbog (1957), der er udkommet for kort tid siden, indeholder bl. a. en beretning om fremskridtet inden for rammerne af den pagt, der er indgået med kirken i Sydindien (den såkaldte »limited Intercommunioen«). Beslutningerne, der blev truffet i Canterbury og York i juli 1955, er realiseret med held, hedder det, endskønt andre af den anglikanske kirkes synoder kunne have defineret deres forhold til kirken i Sydindien nøjere. Tilsvarende genforeningsprojekter blev diskutert i Nordindien og på Ceylon.

I England har den anglikanske kirkes teologer optaget kontakt med den episkopale kirke i Skotland, de skotske presbyterianere og metodisterne med henblik på mulig genforening. Og tilsvarende forhandlinger er indledt mellem den amerikanske episkopale

kirke og de amerikanske metodister. Årbogen indeholder ingen officielle talangivelser vedrørende livet inden for den anglikanske kirke udover påskekommunionerne, der i 1956 udgjorde 2.069.000. De aktive medlemmer inden for Church of England anslås til ca. 5 millioner. I 1956 blev der viet 481 præster (i 1955 var tallet 444), og 162.847 troende blev konfirmeret i 1955 (i 1953 154.548).

Den katolske kirkes officielle årbog, Catholic Directory 1957, melder om en tilvækst i den katolske befolkning i England og Wales på 122.300, således at det samlede antal nu skulle være 3.292.000. Den katolske kirke i Skotland voksede med ca. 4.000 i samme tidsrum og tæller nu 768.420 troende. Disse katolske statistikker er imidlertid groft anslåede tal, idet der ikke foreligger tilfredsstillende oplysninger

Biskop Suhr til bispevielse i Osnabrück

Det forventes, at Hs. Excellence Biskoppen vil deltage i den ny overhrydede for bispedømmet Osnabrück, dr. Franz Demann's bispevielse, der finder sted 27. marts. — Dr. Demann's udnævnelse har foreligget i adskillige måneder, men bispevielsen har måttet udsættes på grund af den nyudnævnte biskops sygdom.

og Newman Associations demografiske udvalg i London endnu ikke har afsluttet sine statistiske undersøgelser. Antallet af konversioner, der bygger på de i 1955 indgæede og for 1956 sammenstillede tal, anslås til 13.291, hvilket er 1391 mere, end der er angivet for året i forvejen. Det er det hidtil

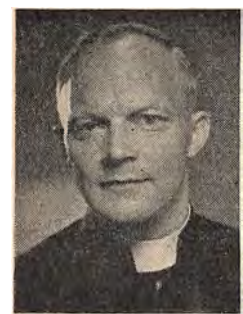
3. søndag i fasten

PÅ VEJEN TIL PÅSKE

24. marts 1957

25 ÅRS PRÆSTEJUBILÆUM

Domkirkens sognepræst, pastor Kjeld Geertz-Hansen, kan tirsdag 26. ds. fejre sit 25 års præstejubilæum. Pastor

Pastor Kj. Geertz-Hansen

Hansen tilbragte sine 7 første præsteår som kapellan i Horsens, hvor han med liv og sjæl gik op i ungdomsarbejdet på en måde, der endnu går frasagn om, også med den følge, at en stor del af hans hjerte blev i Horsens hos

den jyske ungdom. Men også ved Domkirken har den meget flittige og initiativrige præst opnået lykkelige resultater. Han har i høj grad bidraget til at gøre Domkirken til det sted, hvor katolikkerne samles ved de store lejligheder. Hertil har hans liturgiske interesse og hans store prædikantevner i lige grad bidraget. Mange »udensoens« foretagender har nydt godt af hans ildhu og arbejdsglæde, bl. a. spejderne, den »katolske scene« og den katolske aftenskole, og hos søstrene på Østerbro er han en afholdt religionslærer.

Efter jubilarens eget ønske fejres jubilæet ikke med en almindelig festlighed, men hans mange venner samles til levit-aftenmessen kl. 20 i Domkirken aftenen forud, som er Marias Bedulesdag.

Også Ugebladet, for hvilket pastor Geertz-Hansen altid har vist stor aktiv interesse, vil meget gerne gratulere den afholdte præst, der efter 25 års præstegering synes ungdommelig nok til at kunne fortsætte for højtryk et par menneskealdre endnu.

Ad multos annos!

Vi er på vej til påske. Kirkens liturgi vil forberede os, så at vi kan fejre påskens mysterier på en værdig måde. Det må gå op for os, at påske ikke bare kan fejres som en historisk mindededag for Kristi opstandelse. Det må gå op for det kristne menneske, at påske er nutidens fest. Den opstandne er iblandt os, og med Kristus opstår vi i ånd og sandhed. Og hvert år, når vi fejrer påske, skal de 40 forberedelsesdage have trængt noget af det mørke tilbage, som endnu er i os.

Over hele kirkeåret ligger påskens ånd, men ganske særlig over disse uger umiddelbart før festen. Det havde derfor sin særlige betydning, at vi på den første søndag i fasten hørte evangeliet (det glade budskab) om Herrens kongelige sejr over Satan. Dermed var den påskelige grundtone givet, som går gennem disse uger, den grundtone, som skulle fornemmes gennem hele vort liv og ganske særlig, når vi har vort livs svære dage. Derfor lærte kirken os at bede på denne dag til vor sejrherre, Kristus, med salmen: »Du vandrer hen over slangen og træder løven under fod« (tractus). — På den 2. søndag i fasten strålede påskens herlighed frem på Tabor som trøst og styrke. På denne søndag uddriver Kristus den onde ånd. Som den stærkere uddriver han den stærke. Påskens ånd ligger over disse uger.

Kristus går uden kompromis sin vej, der fører gennem kamp og lidelser og til sidst gennem døden til sejr og livet. Vi ser Kristus, der ved sig sendt imod den onde magt, der har fået indflydelse i Guds skabning. For at knuse djævelens magt blev Kristus menneske. Som menneske skulle Kristus besejre menneskets fjende. Siden har vi den opstandne iblandt os. Vi behøver ikke at frygte, hverken for djævelen eller døden, for vi tror på ham, der har besejret døden og djævelen. Om denne sejr og om Kristi sejr i os vil påsken forkynde. Derfor bliver vi påskemat ved den gribende liturgi mindet så indtrængende om dåben, hvor vi døde med Kristus, men hvor vi også opstod med Kristus til et nyt liv, det evige liv, som drev den onde ånds liv ud af vor sjæl.

»I var forhen mørke, men nu er I lys i Herren. Vandrer som lysets børn.« Det er denne formaning, sct. Paulus har til os i søndagens epistel. Og i Galaterbrevet skriver den samme apostel: »De, som hører Kristus Jesus til, har naglet deres natur med alle dens slette lidenskaber og tilbøjeligheder til hans kors. Siden vi har fået liv i kraft af ånd, så lad det også være ånden, som retleder vort liv.« (5, 24).

Herfra, — vi kan også sige fra påskefesten, får vor faste og vor bod sin mening. Når vi fejrer påske, skal igen et stykke af mørket være trængt tilbage. Vi ved alle, at det ikke opnås ved fromme ord og følelser, men kun derved, at det gamle egoistiske menneske dør med Kristus. Det er jo derfor, at kirken hvert år fører os gennem disse 40 dage. At gøre bod, at give afkald har ikke målet i sig selv og vokser ej heller ud af en negativ indstilling til livet, men er vejen til det egentlige liv. Det kristne menneske går med Kristus fra døden til livet, til opstandelsen med ham. Mennesket, som kun er af denne verden, vil »nyde« livet, og så siger man, »han lever stærkt«. Det tragiske er nu, at han søger livet og finder døden. »Den, der vil vinde livet, mister det.«

Når vi spørges påskemat: »Forsager I djævelen, hans gerninger, og al hans pragt og herlighed?« —, vil vi svare med et troende hjerte: »Ja, vi forsager.« — For vi var jo forhen mørke, men nu er vi lys i Herren. G. Berlling.

højeste offentliggjorte tal. Denne forbavsende tilvækst på ca. 10 procent menes at kunne sættes i forbindelse med den aktivitet, der er knyttet til Catholic Enquiry Centre's virke, som startede i 1955 og som gør propaganda for den katolske tro bl. a. gennem avisannoncer og dermed har nået disse resultater. Derimod indeholder den katolske kirkes officielle statistik i England ingen tal med henblik på det såkaldte »leakage«-problem, hvorved

forstås tabet af dem, der — hovedsageligt efter at have afsluttet deres katolske skolegang med femtenårsalderen — i aldersgruppen mellem 20 og 30 år ikke længere praktiserer. Man mener imidlertid, at denne gruppe overstiger antallet af de årlige konversioner ganske væsentligt. Hvad angår tallet på konversionerne må man erindre, at dette hovedsageligt består af personer, der er gået over til kirken på grund af ægteskab med en katolsk ægtefælle

samt — for et ikke uvæsentligt antal vedkommende — af frafaldne katolikker, der har fundet vej tilbage til kirken. Endvidere er dette konversions-tal bygget på grundlag af de dispensformularer, der bliver afgivet hver gang en præst påbegynder konvertitundervisning, og undervisning fører jo ikke i hvert eneste tilfælde til optagelse i kirken.

ORIENTERING

Ungarn vender tilbage til voldsherredømmet

Den ungarske minister Marosan, der spiller rollen som en slags propagandachef i regeringen Kadar, skal ifølge en agenturmeddelelse 7. februar 1957 have erklæret: »Vi har i året 1945 for sømt lejligheden til at knuse reaktionen. Men denne gang skal vi gøre det af med den.« Og selv om denne brutale udtalelse muligvis ikke stemmer overens med fakta, er den øjeblikkelige terror i Ungarn samt genoprettelsen af Rakosi-systemet dog et tydeligt bevis på de nuværende magthaveres hensigter.

Dødsdomme og standretter, politidiktatur og menneskejagt har spredt en atmosfære af tavshed over hele landet. »Nødvendigere end alt andet er, at der forefindes en velbevåbnet militi på gaderne, således at statsdisciplinen kan genoprettes,« skriver regeringsbladet »Nepszabadsag« (8. marts 1957) i en meget talende kommentar til billedet af Ungarn idag.

Af den samme artikel fremgår det endvidere, at det er langt vigtigere, at terroren opretholdes end at partiet reorganiseres, og dermed er tillige det andet mål angivet. Genopbygningen af partiet — der nu hævdes at tælle omkring 160.000 medlemmer — forløber tilsyneladende ret let for de »menige« medlemmers vedkommende; det er jo for disses vedkommende sådan, at medlemskortet som regel garanterer mod den ellers så truende arbejdsløshed. Vanskeligere er det indenfor de ledende partimedlemmers kredse. Af nød og trang griber man her påny til funktionærerne fra Rakosi-perioden — hvem skulle iøvrigt ellers påny lade sig engagere til at spille en ledende rolle? Kadar støtter sig til den gamle og iøvrigt til dels personligt svært »belastede« garde, hvem ellers? »Neue Zürcher Zeitung« skriver (10. februar 1957): »Alle meddelelser fra Ungarn går ud på, at der idag overalt i landet, men selvfølgelig først og fremmest i Budapest, hersker en polititerror, som man aldrig nogensinde før har været vidne til.«

Genoprettelsen af Rakosi-systemet er det første politiske mål, for så vidt som regeringen Kadar overhovedet har mulighed for at drive politik. Dens politik består i følgende forholdsregler: 1. genoprettelse af arbejdstvangen, 2. afskaffelse af arbejdsrådene,

3. genoprettelsen af kolchosc væsenet indenfor landbruget, 4. undertrykkelse af alle frie erhverv, såsom (især) forfattere, journalister, studenter, gymnasiaster, tidligere medlemmer af hæren, men også arbejderstanden har man et godt øje til (her har man grebet til det blamerende almene forsamlingsforbud!) samt endelig og ikke mindst 5. en genoptagelse af kampen mod kirken. Og med denne politik har regeringen da også opgivet enhver form for forbindelse med oktoberrevolutionen. Den afslører sig dermed som et redskab i den sovjetrussiske gengældelses hånd, som en ren og skær eksekutivkomité. Adskillige ungare siger simpelt hen, at Janos Kadar — der selv engang har været genstand for mishandling og ved denne lejlighed mistede sine fingernegle — er blevet det første offer for Sovjet. Han er da også hidindtil kun blevet set med sovjetrussisk eskorte, medens den nævnte Marosan samt politiminister Ferenc Münnich, der er sovjetrussisk statsborger, altid går ud uden ledsagelse. Og alene denne meget sigende kendsgerning karakteriserer det makabre sceneri i det ulykkelige Ungarn.

I selve Ungarn svirrer det med meddelelser og rygter om opstande, om fortvivlede handlinger, og disse rygter trænger selvsagt også ud over grænserne — trods pigtrådsspærringer og skærpet kontrol. Et samlet overblik over alle foreliggende efterretninger, der til dels er meget vanskeligt kontrollable, giver dog et indtryk af, at det ungarske folk føler sig både forrådt og fortabt og at det nu frister tilværelsen mellem trangen til at leve og nødvendigheden af at give afkald på at leve. »Ingen lån fra Vesteuropa til Kadar,« siger en af de vesteuropæiske korrespondenter. »Hellere sulte end forlænge denne tilværelse.« »Revolutionen er død,« skriver Endre Marton efter sin flugt fra Ungarn i det schweiziske blad »Die Welt«, »men modstanden fortsætter.« Denne modstand kan på mange måder sammenlignes med den franske résistance under den sidste krig — den er næsten usynlig, men den udnytter selv de mindste muligheder.

Det hårdeste slag mod kirken er imidlertid den omstændighed, at muligheden for religionsundervisning indskrænkes. Kun de børn, der var anmeldt til religionsundervisning ved skoleårets begyndelse — altså før revolutionen — får lov til at deltage. Denne indskrænkning motiveres med, at religionsundervisningen er blevet benyttet som en slags redskab i »kon-

trarevolutionens« tjeneste. Kadar har selv fundet på en formulering for denne forholdsregel, der taler sit tydelige sprog. Han har på et møde udtalt: »Vi vil ikke tolerere, at de reaktionære elementer fortsat får indflydelse i vore skoler og at man piner børn ved at indpode dem et begreb om en Gud.« Denne bemærkning karakteriserer endvidere den forandring i indstillingen overfor det regeringsprogram, der blev fremsat i januar og hvori det hed, at religion er et anliggende, der bliver den enkeltes personlige sag. Den ændrede situation er også kommet til udtryk i den omstændighed, at kultusminister Konya for nylig lod ærkebiskop Grösz fra Kalocsa — der havde opsøgt ham i sin egenskab af chef for de ungarske biskopper — vente i sit forkontor i et par timer for derpå at meddele ham, at han ikke havde tid til at tage imod ham! Den fjendtlige stemning overfor kirken kommer endvidere til udtryk i at et stort antal præster hævdes at være blevet sat fast i løbet af de seneste uger, idet de er mistænkt for at stå i forbindelse med kontrarevolutionen.

I den forbindelse er det endvidere værd at bemærke, at konciliumskongregationen i Rom for kort tid siden ekskommunicerede den ungarske cisterciensermunk Richard Horvath på grund af opsætsighed mod den kirkelige autoritet samt — under trussel om samme straf — opfordrede de præster, der måtte være i besiddelse af kanonisk uretmæssigt tilegnede embeder, til at opgive disse. Denne meddelelse er interessant og betydningsfuld for så vidt som den viser, at den Apostoliske Stol agter at bevare kirkens integritet uden skelen til opportunistiske muligheder af nogen art. C. D.

*Ynde et ydgydt over dine leber;
derfor har Herren velsignet dig til
evig tid. For din sandheds og
sagtmodigheds og retfærdigheds
skyld, vidunderligt skal din højre
hånd lede sig.*

AF LITURGIEN PÅ
MARIE BEBUDELSES FEST

J. Hammerfest

LIGGER „KIRKEN VED VERDENS ENDE“

Hammerfest — verdens nordligste by — var en af de norske byer, der rantes hårdt af krigen. Ikke et eneste hus overlevede tyskernes tilbage-trækning i 1944, men ikke så snart mulighederne var tilstede, gik indbyggerne uførtrodt i gang med at genopbygge deres ødelagte by.

I Hammerfest ligger verdens nordligste katolske kirke — det vil sige, man er idag ved at rejse en ny sct. Michaels kirke til afløsning for det midlertidige kapel, der opstod af ruinerne i 1945.

Men nu nogle linier om kirkens historie her oppe ved verdens ende! Da den norske pastor Edvard Kjellberg i 1876 gik igang med at skabe den første katolske menighed heroppe i det høje nord, var hans moder den eneste katolik. Men ikke desto mindre lykkedes det allerede to år senere at oprette det første sct. Michaels sogn, og den nordnorske missions chef, mgr. Hagemann, kunne allerede samme år foretage den første dåbshandling heroppe.

Under opholdet i Hammerfest beskæftigede mgr. Hagemann sig med muligheden for at kalde søstre til byen, hvor de kunne tage fat på en sygeplejgerning. Han tænkte på Elisabethsøstrene, og snart var han personlig på vej til Schlesien for der at forhandle med Elisabethsøstrenes ledelse. Det var ingen let sag, idet søstrenes øverste ledelse nærede store betænkeligheder ved at sende søstre op til denne ukendte og kolde afkrog af verden. Men det tjener til Elisabethsøstrenes store ære — og vidner om deres utrolige offervilje i kirkens tjeneste — at de kom, og efter en lang og

besværlig rejse gik de første tre søstre i land i Hammerfest i oktober 1881. Det var snestorm, da de ankom, og de gik i sne til knæene. Søster Claudia, der var udset til forstanderinde, blev til og med snart syg, men alligevel tabte de tre pionerer ikke modet. De fandt husly i et usselt lille blokhus, uden aftræk for røg, og sne og kulde trak ind gennem alle sprækker. I dage og uger kom snestormen farende ind fra Ishavet, alt imedens søstrene gav sig i kast med det norske sprog. Det værste for dem var den lange polarnat. Den første jul tilbragte de tre ganske alene ved en lille tranlampe, medens

En ikke ringe del af søstrenes gerning heroppe gælder søfolkene og ishavs-fiskerne.

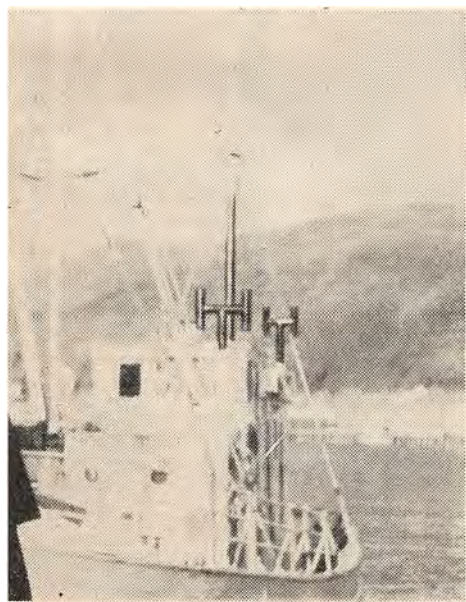

Det nyopført sct. Elisabeth hospital er udstyret med alle moderne midler. Det er så godt som stadig belagt til sidste seng

vinden hylede udenfor og havet brølede. Så snart det begyndte at lysne i januar, begyndte deres arbejde at melde sig: De forbåndt sår, trak tænder ud og gav massage. Ved påsketid kom fiskerne fra Norges sydlige egne for at drive fiskeri heroppe, og nysgerrigheden drev mange af dem ind i den lille trækirke. Der rejstes et lille hospital, der fremfor alt var indstillet på at hjælpe krøblinge, og da søgningen af fiskere, der var kommet til

et par konvertitter til, og der dannedes en lille menighed. Der kom nu og da også protestanter i kirken, og i 1885 kunne mgr. Hagemann ved hjælp fra udenlandske katolikker, indvie en ny kirke. Den lå på dampskibskajen, midt i byen, på samme sted, hvor der hidtil havde været en berygtet dansebule. Her lå verdens nordligste kirke ved det åbne hav og sendte sine klokkers toner ned i polarnatten. Da mgr. Hagemann så i 1887 blev udnævnt til

Således kommer den ny sct. Mikael's kirke i Hammerfest til at se ud — »kirken ved verdens ende»

skade på den ene eller anden måde, efterhånden blev større og større, åbnede man en lille poliklinik. Behandlingen var gratis — det gjorde ikke søgningen mindre — men søstrene gik også ud i byen og ombord i skibene og behandlede reumatiske patienter. Og på denne måde skabtes der kontakt med befolkningen: folk kom til at holde af søstrene, ikke mindst på grund af deres hvide hovedlin, men alligevel var der ikke en sjæl til julemessen i kirken med undtagelse af kapellanen og søstrene.

Lidt efter lidt kom der imidlertid

apostolisk præfekt for hele Norge og dermed måtte forlægge sin residens til Oslo, beredte hele Hammerfest ham en strålende og rørende afsked: byens styre overrakte ham en få år i forvejen i anledning af byens hundrede års jubilæum præget medaille og kong Oscar II udmærkede ham med en sølvmedaille for hans virke heroppe.

Og den lille mission voksede støt og roligt. I 1935 tog man fat på at rejse et nyt hospital, idet de gamle bygninger ikke længere var tidssvarende. Kirke og præstebolig rejstes — og af alt dette blev der kun en askehob tilbage, da tyskerne i 1944 trak sig tilbage fra Hammerfest. Befolkningen gik uforknytt igang med at bygge op så såre mulighed gaves, og på udtrykkeligt ønske fra indbyggerne vendte også Elisabethsøstrene tilbage til Hammerfest. En overgang boede de i en træbarak, der også tjente til kirke og hvor den daværende præst en påskemorgen under påskegudstjenesten nær var blevet dræbt af en lavine, der rasede ind gennem huset.

Under opbud af al energi blev også hospitalet genopført, og det nye hospital, der indviedes i 1954, er næsten altid fuldt belagt. Efter krigen er befolkningen i Hammerfest vokset stærkt. Der hersker en del tuberkulose, og endvidere er både reumatiske sygdomme og giftfeber — som følge af kulden og fugtigheden — meget almindelig, så at der stadig er mere end nok at gøre for søstrene.

Ønsket om en kirke har længe stået øverst på såvel søstrenes som den daværende præsts ønskeseddel. Det er

I korte træk —

Den hellige Josefs fest, 19. marts, fejres overalt i Italien som helligdag, hvor der ikke arbejdes (KNA).

Den ny apostoliske delegat i Jerusalem, mgr. Giovanni Sensi, har tiltrådt sin post på pavens kroningsdag. Mgr. Sensi har tidligere fungeret som den Hellige Stols observatør ved UNESCO (KNA).

Mgr. Peter Werhun, der fungerede som sjælesørger for ukrainerne i Berlin, indtil han i 1945 af russerne blev deporteret til Sibirien, er ifølge ubekræftede meddelelser afgået ved døden først i februar i år i en fangelejr i Poselek i Sibirien (KNA).

Konsistorialkongregationens præfekt, kardinal Piazza, har udnævnt den tyske sct. Raphaels-forenings generalsekretær, pater Friedrich Fröhling SAC, til chef for de tyske skibskapellaner. — Den tyske sct. Raphaels-forening tager sig af tyske emigranter (KNA).

Den amerikanske vicepræsident Nixon er ankommet til Rom på et officielt besøg. Under opholdet i den evige stad vil Nixon blive modtaget af Pave Pius XII (KNA).

Det meddeles officielt i Vatikanet, at den tyske legationsråd, dr. Rudolf Graf Strachwitz, er blevet anerkendt som efterfølger for den nuværende tyske minister ved den Hellige Stol, Wolfgang Jaenicke, når denne inden længe falder for aldersgrænsen. Dr. Graf Strachwitz er 61 år og er katolik og har været i tysk diplomatisk tjeneste, indtil han i 1944 blev afsat af nazisterne. I 1952 genoptog han tjenesten i det tyske udenrigsministerium. (KNA).

Den libanesiske pater Robert Chidiac S.J., der er blevet udvist af Ægypten, er ankommet til Beirut. Han udtaler, at han ikke har fået angivet nogensomhelst grund til sin udvisning, men han formoder, at udvisningen skyldes den artikel, som han fornylig har skrevet i »Rayon d'Egypte« og hvori han beklager, at man lidt efter lidt fjerner alle kristne elementer fra såvel offentlige stillinger som privatforetagender (KNA).

Den østtyske radio benytter nu og da »en romersk-katolsk præst, pastor Karl Fischer«, når det drejer sig om venligtsindede udtalelser for østzonerregeringen. I denne anledning meddeler man i katolske kredse i Berlin, at Fischer ikke har fungeret i længere tid. Han var tidligere sognepræst i Neustrelitz, men blev pensioneret efter at han som den eneste katolske præst i østzonen havde været virksom i den sovjetzonal propaganda-tjeneste. Han lever nu i Berlin, men har ingen funktioner at udøve (KNA).

længe siden, at forskellige sekter har rejst deres kirker og bedesale i det genopførte Hammerfest, medens katolikkerne har måttet klare sig med et kapel, der var indrettet i søstrenes ho-

◀ Verdens nordligste tabernakel står i søstrenes kapel, der foreløbig tjener som kirke.

Og grundstenen blev lagt til verdens nordligste kirke. Det var ikke nogen helt almindelig grundsten: kardinal Constantini formidlede en marmorsten fra grotterne under Peterskirken — »kirken ved verdens ende« skulle bygges på Petri sande klippe. Hovedudkastet til kirken blev gjort af en ung schweizisk arkitekt, der var deroppe som turist, og en ung dansk arkitekt, Bent Packness, der nu er bosat deroppe, leder arbejdet. Idealisme drev ham derop i efterkrigsårene til genopbygning af det sønderlemmede Norge. Og med idealisme er han gået i gang med kirkebyggeriet, som han skænker sit honorar i håb om, at andre viser samme offervilje. Bent Packness har også tegnet præstegård, skole og internatbygning.

Korset skal lyse ud i polarnatten, som et synligt tegn på, at kirken ikke lader menneskesjælene i stikken, men sender sine missionærer ud — bogstaveligt talt til verdens yderste grænse.

spitalsbygning. Genopførelsen af hospitalet var en præstation, der lagde hårdt beslag på søstrenes økonomi, men sidste sommer var man — ikke mindst takket være den utrættelige sognepræst, pater Johannes Spitz' indsats — i stand til at tage fat. Pater Spitz — der iøvrigt selv er tysker af fødsel — havde virket i Hammerfest indtil tyskerne fordrev ham i 1944, men ikke så snart var de borte, så var han og søstrene rede til at begynde igen.

69. Davidspsalme

HERRE, HJÆLP MIG!

1. Til sangmesteren. Af David. Til afgrødefret.
2. Gid det må behage dig, o Gud, at fri mig, Herre, il mig til hjælp.
3. Beskæmmes og rødmes skal alle de, som vil mig til livs, og med skændsel skal vige tilbage de, der fryder sig over min ulykke.
4. Overdænget med skam skal vige tilbage alle de, som tilråber mig: ha, ha.
5. Men i dig skal frydes og glædes de, som søger dig; og de, som længes efter din frelse, skal bestandig sige: »Gud være lovet«.
6. Men jeg er fattig og elendig, o Gud, kom mig til hjælp. Du er min hjælp og min frelser, Herre, tøv ikke.

*

Denne psalme er sidste del af den 39. Davidssalme, der handler om den lovede og ventede Messias. Grunden til at gøre de 6 vers til en selvstændig bøn er vistnok den, at de er et dybt-følt udtryk for det menneskelige hjerter-følelser, når både sjælen og legemet med ét ser sig truet af grumme fjender. I en sådan situation befinder vi mennesker os jo ikke så sjældent.

Denne psalme er også en kort og god *aftenbøn*. Først beder man Gud om beskyttelse mod vor frelses fjender (3—4) i bevidstheden om, at sønnen er dødens broder. Derefter forener man sig med Guds venner, de hellige, og gør fælles sags med disse vore for-

▶ Isbjørnen og Elisabethsøstren hører til gadebilledet i Hammerfest. Isbjørnen — der iøvrigt findes i byvåbnet — er en attraktion ikke mindst for sommerens turister.

bedere ved Guds trone (5). Til slut gør man sin egen hjælpepløshed gældende og trygler Gud om ikke at tøve med sin hjælp.

Siden 39. psalme, hvoraf disse vers er taget, er messiansk, ledes vore tanker uvilkårligt hen til *vor Frelseres sidste aftenbøn*, da han i Oliehaven begyndte sin lidelse. Det var dengang overordentlig tunge timer. I sin sjæle-nød og sjæleangst søgte vor Frelser kraft til kamp og sejr i sin tillid til den himmelske fader og i sin ufor-

beholdne hengivelse i hans hellige vilje. Det er det samme sindelag, som også 69. psalme giver udtryk for. Den vil derfor gøre det dybeste indtryk på os i de timer, hvor Oliebjergets skygger har sænket sig ned over vor sjæl.

F. K.

Pater Karl Harmer CSsR 60 år

Når pater Karl Harmer CSsR 25. marts runder de tres, kan han samtidig se tilbage over et virke her i Danmark, som strækker sig over mere end halvdelen af dette åremål og som hovedsageligt er faldet på Amager, i Næstved og i Odense, afbrudt af en kortere periode under krigen i Nykøbing F. Præsten og læreren Harmer

har så afgjort et godt navn på disse kanter, hvor han til gavn for ung og gammel har øst og stadig øser af sine rige evner. Pater Harmer har sin force på det historiske område — han var oprindelig udset til at beklæde en lærestol i kirkehistorie — og den videre offentlighed herhjemme sætter uvilkårligt navnet Harmer i forbindelse med den fortræffelige bog om biskop Brems' bispeår, et arbejde, der udmærker sig ved solid viden og som sammen med Metzlers bog om biskop von Euch skriver Danmarks katolske kirkehistorie i et for kirkens udvikling herhjemme så begivenhedsrigt og glædeligt århundrede.

Hvorfor faste?

Der er en vis forskel mellem at faste og ikke at spise noget. At faste, det vil i overført betydning sige at give afkald. Og her står den enkelte kristne som ved en korsvej midt mellem Gud og mennesket. Han tror på Gud — men han ser mennesket. Han bør stræbe efter Gud, det vil sige, Vor Herre skal blive hans hovedindhold. Det burde være indlysende. Gud er alt, som den Hellige Skrift udtrykker det, han er indbegrebet af al lykke. Gud er alt, hvad der er noget værd, han er skønhed og kraft, han er kærlighed. At eje Gud er mere værd end at eje hele verden. Og vi burde stræbe efter at eje ham med hvert eneste fiber i os. Men hvorfor lader mennesket da så ikke alt andet i stikken, hvorfor jager vi dog ikke blot efter det ene mål: at vinde Gud gennem et liv efter hans vilje? Fordi der er anbragt nogle kulisser mellem ham og os. Vi ser nemlig overhovedet ikke Gud direkte, men kun låget og som i et spejl, medens der til gengæld er så meget andet, som vi ser tydeligt. Der står et utal af skabte ting mellem ham og os. Der er først og fremmest de mennesker, som vi holder af, og så er der alle de ting, som vi måske holder endnu mere af.

Men lad os gå lidt dybere til bunds: hvad er da årsagen til, at vi holder mere af alle disse jordiske ting og derfor ofte er tilbøjelige til at glemme Gud? Grunden er den, at vi elsker Gud! Det lyder paradoksalt, men ikke desto mindre er det rigtigt. Enhver skabning er jo nemlig Guds billede. Det siger den Hellige Skrift jo udtryk-

keligt. Men også alle de andre ting, som Gud har skabt (naturen, kunsten, teknikken o. s. v.) alt bærer hans præg. Gud viser sig i al skabningen, nogle steder mere, andre steder mindre. Og vi er tilbøjelige til at kalde noget godt, når det bærer tydeligt præg af Guds billede. Og vi kalder en ting ond eller dårlig, når vi føler os frastødt af den, fordi den mangler Guds præg, som retteligt burde være over den. Vi føler os tiltrukket af et menneske, som er et billede af den smilende, algtode Gud, medens vi ikke bryder os om mennesker, der tilsyneladende ikke har nogen lighed med ham.

Men vi er jo imidlertid allesammen bestemt til engang at skulle være evigt sammen med Gud — vort hjerte er uroligt, indtil det finder hvile hos Gud. Gud er og bliver vort hjertes oprindelige glæde. Mange mennesker er ganske vist ikke klar over dette forhold, men ikke desto mindre eksisterer det, i hvert eneste menneske, selv om det også er godt gemt. Dukker der så noget op, der minder om Gud, så vågner denne kærlighed op igen, og den pågældende vil række hånden ud efter Guds billede. Det er med andre ord til syvende og sidst kærligheden til Gud, der leder os i vort forhold til Guds billeder, til menneskene og de skabte ting.

Men vi ved allesammen af daglig erfaring, hvordan vi er i stand til at fortabe os i disse Guds afbilleder, menneskene og denne verdens jordiske gods, hvordan vi endda er i stand til i den grad at gå op i disse ting, uden mådehold og hæmminger, i den grad at vi kun stræber efter disse ting, stik imod hvad der er Guds vilje — med andre

ord: vi glemmer det virkelige Guds billede for hans afbillede.

Men — vil du måske nu sige — hvad har alt dette med fasten at gøre? Meget. Al skabningen bærer guddignende træk, og derfor er de i stand til at drage os bort fra Gud. Og hvad skal man så gøre, når disse ting griber os i den grad og drager os bort fra Gud? Vi skal søge at gøre os fri, træde et par skridt tilbage, søge at få tingene på afstand. Først da er man nemlig i stand til at se helt klart, hvor den anden vil have os hen. Det er det samme, der er tilfældet med, meningen med fasten i videre forstand. Det kommer nemlig ikke an på at vi spiser mindre — og måske endda med martyrmine sidder og ser på, at andre spiser. Vi skal i fastetiden tænke mere på Vor Herre — og mindre på de jordiske ting. Hvad om vi gjorde forsøg på at leve uden de ting, som vi ellers påstår, at vi ikke kan leve uden? Hvad om vi gjorde forsøg på ikke at bruge det, som vi ellers mener, at vi ikke kan undvære. Her vil du straks sige: nu er det igen tobakken, der skal holde for. Men hvad enten det nu er det eller ej, så vil du indse to ting: at det faktisk går alligevel, og at mange af vore daglige »behov« aldeles slet ikke er behov. Men vi vil også indse, at vi bliver langt friere i vort forhold til Gud. Meningen med fasten er nemlig ikke, at vi taber et par pund — aldeles ikke, selv om nogle ikke ville lide direkte skade derved. Men meningen med fasten er den, at vi slipper vort behov for de jordiske ting og dermed kommer Gud nærmere, at vi beder bedre, ofrer mere og lærer den ægte kærlighed at kende samt praktiserer den. Sognepræsten.

„Kirkemusikkredsen“ slutter sæsonen

I sidste uge sluttede »Kirkemusikkredsen« sin sæson med en koncert i Holmens kirke. På programmet stod flere — til dels uopførte — danske værker samt Stravinskys fantastiske messe.

Sæsonens afslutningskoncert, der havde samlet en stor tilhørerskare, var helt igennem »Kirkemusikkredsen« værdig. Medvirkende ved koncerten var universitetets kor af musikstuderende under ledelse af Niels Møller. Kravene, der var stillet til koret ved denne lejlighed, var store, endda meget store, og løsningen tjener koret til megen ære.

Blandt de nyopførelser, som aftenen bragte, lagde man måske især mærke til Leif Kayzers ejendommelige »Intonation«, dette intermezzo af orgel og blæsere — samt hans »Meditation« over Dies irac. Begge dele var noget af en oplevelse — hver på sin vis. I »Meditation« søger Kayser tilsyneladende nye stier, og det skal blive interessant at se, hvor disse fører ham hen, efterhånden som tiden går. Også Leif Thybo mødte op med et nyt værk. Hans sinfonia per organo var måske ikke rigtig til at blive klar over, men den var klangligt ikke så lidt af en oplevelse.

Aftenen var helt igennem fin, og man glæder sig efter denne endnu mere til næste sæson. B.

NEDSATTE KATOLSKE BØGER

	før	nu
Björke: I den himmelske Konges Navn, heftet	10,00	5,00
Carrel: Rejsen til Lourdes	5,85	2,00
Friedrich Özaman	2,00	1,00
Hyde: Jeg troede	10,75	3,75
Johs. Jørgensen: Fremmed Frugt	6,75	3,50
» » Goethebogen	7,50	4,50
» » Fyen og andre Digte	5,50	2,00
» » Assisi—Salzburg	5,50	2,00
Kossak: Abraham, Terahs Søn	12,50	4,50
Lekeux: Maggy	5,75	2,00
Lewis: Den store Skilsmisse	7,50	2,50
Linde: Pavedømmets Minder i Danmark	12,00	4,00
Martindale: Pier Giorgio Frassati	6,75	2,00
Meersch: Menneskefikere	9,75	2,00
Ingeborg Møller: De tolv Apostlers Sagaer (norsk), indb.	15,70	10,00
Världsberömd religiös Konst, hefte I (4 farveplancher: Cimabue, Gaddi, Monaco og Gentile da Fabriano)	10,00	2,50
Världsberömd religiös Konst, hefte II (4 farveplancher: Fra Angelico, van Eyck, van der Weyden, Filippo Lippi)	10,00	2,50
Papini: Breve til Menneskene	7,50	3,00
Ricciotti: Jesu Kristi Levned I—II	28,00	15,00
Schindler: Sankt Lioba den Angelsaxer	5,85	2,00
» De apostoliske Fædre	45,00	20,00
Stenius: Bag Vatikanets Mure	14,50	6,50
Teresa af Avila: Sjælens Slot	5,75	4,00
Den gyldne Billedbibel, v/Hoffman Bang	22,50	11,00

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Marts
24. S. 3. SØNDAG I FASTEN (208—(violet) 30); præf. (516).
25. M. JOMFRU MARLÆ BEBUDEL—(hvid) SE (858—91); 2. bøn: FERIA (213); præf. (522).
26. Ti. FERIA (218); præf. (516). (violet)
27. O. St. Johannes af Damaskus (hvid) (860); 2. bøn: FERIA (222); præf. (516). — Eller: (violet) FERIA (222); 2. bøn: St. Johannes af Damaskus (860); præf. (516).
28. T. FERIA (227); 2. bøn: St. Johannes af Capistrano (863); præf. (516).
29. F. FERIA (231); præf. (516). (violet)
30. L. FERIA (238); præf. (516). (violet)
31. S. 4. SØNDAG I FASTEN. — (violet) »Lætare«. el. rosa)

RETRÆTEN FOR HERRER PÅ DALUM KLOSTER

ledes i år af forfatteren, pastor Peter Schindler og finder sted fra mandag aften den 26. august til fredag morgen den 30. august.

Prisen for deltagelsen er kr. 30,00, eneværelse kr. 40,00, alt indbefattet.

Tilmeldelsen bedes venligst sendt til Henry Schultz, »Mariabo«, Tøndervej 15, Kolding, telefon 1552.

Vel mødt på Dalum!

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KILÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, tlf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

Academicum Catholicum

Lørdag d. 23. marts kl. 19,30: *Abent hus* hos hr. landsretssagfører G. Garth-Grüner, Sct. Kjeldsgade 14, Ø. Pas-sionsaftn.

Katolske menighedsplejers kontor

takker mange gange sine flinke små og store hjælpere, der på *Blomsterdagen* var ude på gader og stræder for at sælge de hvide margueriter, både i København og i provinsen. Vi kan glæde alle med, at vi nåede et smukt resultat: Små 12.000 kroner kan vi sende til Danske Kvinders Nationalråd, der så til efteråret tildeler os vor andel i blomsterdagpengene, — ca. 80 % af vort indkomne beløb. Hjertelig tak til enhver hjælper!

Retræte på Rygaard for damer

Leder pater Keller S.J. Fra tirsdag den 16. april kl. 19,30 til påskelørdag om morgenen: Medbring lagner og ser-viet. Tlf. Helrup 3118, Bernstorffsvej 54, Helr.

Assumptionssøstrene.

Pastor Geertz-Hansens Jubilæum

I anledning af pastor Geertz-Hansens præstejubilæum, der nærmere omtales side 140, har jubilarens mange venner og medarbejdere foretaget en indsamling af en pengegave, som vil blive anvendt efter modtagerens ønske, nemlig som hjælp til et nyt højalter i sct. Ansgars kirke. Bidrag til formålet kan indsendes til sct. Ansgars kirkes regnskabskontor, Bredgade 69, giro 25305, mærket »Alterfond«.

Ung katolsk pige

søges til pasning af 8 måneders barn og lettere husgerning 5—6 timer daglig, undtagen søndag, fra 1. april og ca. 3 måneder frem.

Fru Rolvsen,
Søndre Fasanvej 52, Valby.

Planist el. organist

søges til sammenspil (Bach vivaldi, Locatelli m. m.) m. violin.

Gerda Buhl,
Bjarkesvej 11, Kbhvn. F.

Ved Sct. Knud Lavards skole

Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby, er to stillinger ledige henholdsvis 1. april og 1. august for mandlige lærerkræfter. Alm. fag samt gymnastik og sløjd. Løn som ved de kommunale skoler. Pensionsordning. Stillingerne kan også søges af sådanne, der afslutter eksamen i løbet af forsommeren.

Ansøgning på skema sendes til skolens bestyrelse.

Mar holdt sit løfte -

(oversat fra engelsk)

»Vist oplever vi præster mange mærkelige ting,« sagde sognepræsten, mens han tændte sin pipe; »men vi taler sjældent om dem. Folk tror for det meste, når de hører om vore mærkelige oplevelser, at vi bare fortæller dem for at pynte os selv med dem, — eller også går de ud fra, at de er »stillet op« bare for at gøre indtryk.«

»Nå, det er vel så meget sagt,« svarede hans gæst; »men jeg vil gerne indrømme, at selv de bedste katoliker smiler lidt ad fromme historier om overnaturlig indgriben. Måske de endda kan tage dem, hvis de foregår ude i fjerne missioner; men fortæller

man dem, at en sådan begivenhed er sket i den gade, hvor de selv bor, er de meget tilbøjelige til at se på en med et overbærende smil. Jeg selv har været så — heldig at opleve et par ting, som kun kan forklares på overnaturlig måde, og derfor spiller jeg aldrig overlegene. Har De også gjort nogle erfaringer i den retning?»

»Mindst en halv snes,« erklærede præsten. »Det blæsende, regnfulde vejr i disse dage har fået mig til at tænke på en af dem. Siden det interesserer Dem, vil jeg gerne fortælle Dem derom; så kan De bagefter sige mig, hvad De mener om min oplevelse.«

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7. Tlf. 1951-1952. Kolding
1. Kl. Okse, Kalve- og Svinekød
Konserves
Leverandør til Sct. Hedvig Kllnik

Chr. Steffensen

Herreknipering

Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796
Leverandør

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet
CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

»Udmærket! Kør løs!« sagde den anden og lagde sig mageligt tilbage i lænestolen.

»Det er for resten ikke ret mange år siden, det skete — men ikke her i sognet. Jeg var dengang præst i et kulminedistrikt. Den første vinter var vejret ganske forfærdelig dårligt — det øsede bestandig ned, og blæsten susede isnende gennem dalen. I en hel uge havde jeg kun været ude af huset et par gange for at besøge nogle syge, og er der noget, der ikke ligger for mig, er det sådant et indendørsliv. Da det så endelig klarede op, besluttede jeg at gå en lang, rask tur til et klo-

ster på den anden side af højderyggen.

Allerede efter et kvarters gang var jeg nået ud til en lang, snæver dal, hvor man følte sig så fjernt fra verden, som om der var mange, mange mile til den nærmeste by. Det var et temmelig trist sted, hvor der sjældent kom et menneske.

Midt i dalen løb en lille bæk, som man måtte over for at komme op ad bjergsiden. Jeg havde set den engang i sommertiden, da var der næsten intet vand i den; nu måtte der være lidt mere, men jeg vidste, at minearbejderne havde anbragt nogle store sten på

bækkenes smalleste sted, så man kunne komme tørskoet over.

Jeg gik rask til, indtil jeg kom til overgangsstedet. Det så mindre tiltalende ud, end jeg havde tænkt mig. Bækken var blevet til en bred og rivende elv, og det var lige akkurat, at man kunne se de store sten, som vandet stadig skyllede hen over. Det gjaldt om at bevæge sig med stor forsigtighed, for det ville ikke være særlig morsomt at glide og havne i de iskolde, brusende bølger. Vende om havde jeg imidlertid ikke lyst til, så jeg trådte forsigtigt ud på den første sten, fik

(sluttes på bagsiden)

MØDE-MEDDELELSER

D. U. K.'s BIBELSKOLE

Tirsdagene den 26. marts, den 9. og den 23. april og den 7. maj kl. 20 præc. på Sct. Josephs hospital, sygeplejeskolen, Griffenfeldtsgade 44.

Emne: »Jomfru Marias stilling i det Nye Testamente«.

Alle unge mellem 16 og 30 år er velkomne.

*

DUK's landsledelse meddeler:

DUK's juniorlejr finder sted på Øm-borgen fra den 30. juni til den 6. juli d. å. Lejren er som sædvanlig for unge mellem 14 og 18 år. Foreløbig kan nærmere oplysning fås ved henvendelse til landsformanden.

På et landsledelsesmøde holdt i Århus i weekenden den 9.—10. marts blev det overdraget en lille gruppe af unge at varetage arrangementet af DUK's børnelejr. Denne børnelejrledelses sekretær er frk. Marianne Munk, Dalum kloster, Odense.

DUK's skoleledelse meddeler:

Der afholdes på Øm-borgen dansk sommerskole fra den 21. juli til den 28. juli d. å. og nordisk skole fra den 28. juli til den 4. august d. å. På begge skoler kan unge, der ikke før har del-

taget i DUKs eller de nordiske skoler, deltage i en første klasse. Nærmere oplysninger vedr. sommerens skoler kan fås på skoleledelsens sekretariat, Erling Tiedemann, Vennemindevej 51, Kbhvn. Ø., RYvang 3319.

DUK's børnelejrledelse meddeler:

Lejrene holdes på følgende tidspunkter:

Øm 1 22/6—29/6 pris: kr. 35.—
Øm 2 8/7—18/7 pris: kr. 40.—
Geel*) 20/7—30/7 pris: kr. 40.—
Øm 3**) 4/8—11/8 pris: kr. 35.—

*) Geel ligger på Fyn, ca. 10 km nordvest for Odense.

**) Øm 3 er samtidig med den katolske højskole på Magleås; forældre, der skal deltage i denne højskole, har fortrinsret til at anbringe deres børn på DUKs børnelejr.

Nærmere oplysninger vedr. DUKs børnelejr kan fås ved henvendelse til frk. Marianne Munk, Dalum Kloster, Odense.

DUK's landsdelsrepræsentant på Fyn og Odense KUK meddeler:

I samarbejde med pater Brunicardi CRR, DUKs landsledelse og skoleledelse arrangeres den 11.—12. maj en skoleweekend i Odense for alle katolske unge på Fyn. Desuden vil der i så stort omfang, som pladsen tillader det, tilgå Fredericia, Slagelse og Kolding indbydelse til deltagelse i denne skoleweekend.

Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til Knud Henning Jørgensen, Hjallelsevej 86, Odense.

De lokale foreninger meddeler:

Århus.

Torsdag den 28.-3.: »De røde stribers indflydelse på bismarcksklumperne«. Jørgen Schillers onkel fortæller.

Amager:

Torsdag den 21. februar var der indkaldt til ekstraordinær generalforsamling i Amager KUK, fordi jeg så mig nødsaget til at trække mig tilbage som formand for klubben. Den nye formand blev Poul Tecza, Hans Bogbinders Allé 2, Kbhvn. S., hvortil fremtidige henvendelser bedes rettet. Jeg vil gerne have lov til at takke alle, der har givet mig impulser og gode råd i min formandsperiode. Bent Lauritsen.

Amagers nye bestyrelse beder meddele:

Torsdag den 28. marts: Åbent hus i tårnværelset kl. 20.

Frederiksberg-Nørrebro:

Torsdag den 28.-3. kommer pater Dekkers S.J. og taler om Luther.

Roskilde:

Onsdag den 27.-3. er der åbent hus hos Finn Schmidt, Hersegade 7, hvor vi skal se fjernsyn.

Stenosgade:

Lørdag den 30. marts taler dr. Mel-dahl om mentalhygiejne.

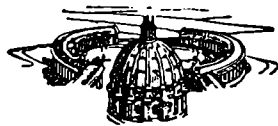
Weekenden d. 6.—7. april tilbringes i Fredensborg.

Hver torsdag pigejuniorgruppe.

Hver fredag drengejuniorgruppe.

Horsens	Esbjerg	Kolding
Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner	E. Boysens Fiskehandel Altid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital	M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed

Aabenraa	Aabenraa Brugsforening Tlf. 2368 . Søndergade 16 Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik	Andersen og Meyers Eft. Otto Larsen . Ramsherred 31 . Telf. 22530 Lys . Kraft . Varme Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik
-----------------	---	---

URBI ET ORBI

Kun 11 udenlandske præster tilbage i Kina

Der er for øjeblikket kun en biskop, elleve præster og elleve ordenssøstre tilbage i det kommunistiske Kina af den udenlandske missionærestab. Syv af disse elleve præster sidder fængslet. Af de indfødte præster og ordensfolk sidder flere hundrede arresteret, medens andre lever spredt over hele landet.

Førend kommunisterne kom til magten i 1948 virkede der i Kina 5906 udenlandske missionærer, deriblandt 75 biskopper, 3015 præster, 475 ordensbrødre og 2351 ordenssøstre. Desuden var der i de 143 kirkelige afdelinger 8442 indfødte missionærer, nemlig 22 biskopper, 2676 præster, 632 brødre og 5112 ordenssøstre (KNA).

Flensburg, Neumünster, Glückstadt og Rendsburg (KNA).

Katolsk protest mod tendentiøs artikel i „Der Stern“

Der burde ikke skabes letkøbt sensation omkring overbefolkningens problem, erklærer den katolske kirkes overhovede i distriktet Oldenburg, prælat Heinrich Grafenhorst, med anledning af en artikel i det udbredte Hamburger-illustrerede blad »Stern«. Prælat Grafenhorst sigter hermed til en udførlig billedreportage i bladets nr. 10 i år under overskriften »Hvornår springer befolkningsbomben« og udtaler, at artiklen bygger på helt ubeviste hypoteser, der her er fremstillet som fakta.

Prælat Grafenhorst peger i denne sammenhæng på de endnu ikke udnyttede muligheder for moderne energipræstation og beklager, at vildledende oplysninger har givet anledning til misforståelse af den Hellige Faders udtalelser om dette store og meget alvorlige problem (KNA).

Ateist bliver statssekretær for kirkelige anliggender i den tyske sovjetzone

Ministerrådet i den tyske sovjetzone har udnævnt en særlig statssekretær for kirkelige anliggender. Den pågældende skal fungere sammen med regeringens Grotewohls »kirkeministerium«, der ledes af Otto Nuschke.

Til at varetage posten som statssekretær for kirkelige anliggender har man udnævnt den hidtidige sovjetzone-gesandt i Rumænien Werner Eggerath. Eggerath, der selv ikke tilhører noget kirkesamfund, er almen kendt som en konsekvent modstander af kristendommen og er tillige et højt anskrevet partimedlem (KNA).

Ærkebiskoppen af München-Freising, Josef kardinal Wendel, vil i sin egenskab af katolsk militæriskop aflægge besøg ved de forskellige tyske garnisoner i Hamburg og Slesvig-Holsten i begyndelsen af april. I Hamburg og Kiel vil kardinalen holde gudstjeneste samt senere besøge enkeltheder af forbundshæren i Hamburg, Kiel,

Mor holdt sit løfte -

sluttet fra foreg. side

også sikkert fodfæste på de næste og nåede midt ud i strømmen ...»

Han tav og bakkede lidt på sin pibe. »Hvad så?« spurgte hans gæst.

»Så gled jeg,« svarede præsten og tav igen. Den anden var forbavset over at se, hvor alvorligt hans ansigtsudtryk var. Selv om det ikke er behageligt en vinterdag at falde i en iskold elv med klæderne på, er det i alt fald ikke noget at være højtidelig over flere år efter.

»Nå?« sagde han til sidst.

»Ja, jeg sagde jo, at De selv måtte danne Deres mening. Men ... jeg er ganske overbevist om, at jeg slet ikke gled. Der var en, som gav mig et puf bagfra, og jeg blev vred over det og vendte mig, — yderst kejtet og ubeqvemt, for jeg stod med det ene ben på stenen og det andet i vand til over knæet, — for at give den, der havde skubbet til mig, en ordentlig omgang. Men der var ikke et levende væsen at se. Først tænkte jeg, at jeg hellere måtte vende om, så våd jeg var — helt sprøjtet over — men så besluttede jeg at fortsætte og gå mig varm.

Min ene støvle var imidlertid så fuld af vand, at det skulpede, når jeg gik, og derfor prøvede jeg, da jeg vel var kommet over bækken, at finde et sted, hvor jeg kunne sætte mig og få vandet hældt ud og sokken vredet. Men det høje græs var så vådt efter den sidste uges skylregn, at jeg opgav det og gik op ad den smalle sti, som minearbejderne og fårehyrderne havde trådt. Skrænten var stejl, og stien leret og glat, men jeg nåede da op til

toppen. Nu måtte jeg have det skulpende vand ud af støvlen; og da jeg et godt stykke fra stien så de sørgelige rester af et hus — kun fire sammenstyrtede vægge — gik jeg gennem det våde græs hen for at sætte mig på en stenbunke og få støvlen af.

Jeg havde netop sat mig, da jeg hørte en svag stønnen; jeg rejste mig, lyttede, gik i retning af lyden, ind ad en åbning, som engang havde været en dør, og fandt i et hjørne en mand, der så ud til at være lige ved at dø.

Da jeg lagde hånden på hans skulder, åbnede han øjnene og så klart på mig.

»Er De præsten?« spurgte han; han var irlænder, kunne jeg høre.

»Ja, det er jeg.«

»Gud være lovet! Min mor lovede mig, at hun nok skulle hente Dem i rette tid. Jeg er lige ved at dø, — og jeg vil gerne skrive.«

Jeg kendte ikke manden; og moderen måtte vel så nu være i byen for at hente mig.

Så hørte jeg hans skriftemål med det samme, for jeg kunne se, at der ingen tid var at spille, og derefter blev jeg siddende hos ham og holdt hans hånd; det kunne ikke nytte at gå efter hjælp.

»Hvor længe har De ligget her?« spurgte jeg.

»Hvad dag er det?« sagde han.

»Torsdag.«

»Siden tirsdag aften, fader. Jeg var på vej ned til minekontoret for at spørge, om jeg kunne få arbejde, og jeg syntes, jeg ville spare pengene til rutebilen. Men så gik jeg vild i mørket og faldt og slog mig; jeg følte mig så syg, og da jeg så fik øje på huset her,

kravede jeg herind for at komme i læ.«

Siden tirsdag aften havde staklen ligget her i slud og kulde, — og hans mor vidste det! Oprørt udbrød jeg: »Men hvorfor skaffede Deres mor da ikke hjælp? Der er jo slet ikke langt til byen.«

Den døende smilede svagt. »Gud velsigne Dem, fader,« sagde han. »Mor har været død i tredivé år.«

Gæsten rettede sig i stolen; men præsten fortalte videre:

»Mens den døende famlede efter noget i lommen på sin slidte frakke, vedblev han: »Mor døde ... da jeg var atten år ... hjemme i det gamle land. Jeg var en uvorn knægt ... og mor ... hun var altid bange for ... at jeg skulle komme på gale veje ... og det gjorde jeg også, da jeg kom herover ...« Han havde nu fundet, hvad han søgte, og gav mig det. Det var et gammelt læderetui, hvori der lå et Jesu hjerte-billede et lille krucifix og et par medailler. Mens jeg så på det, fortsatte han, med stadig svagere stemme: »Det var mors, — og hun gav mig det, før hun døde, og sagde, jeg skulle love at beholde de ting hos mig — og hver dag bede den bøn, som står på billedet. Så ville hun altid passe på mig — det sagde mor. Og jeg holdt mit løfte, ... selv om jeg blev en skidt fyr ... Hun var her før ... og sagde, ... at De kom nede i dalen ... og hun skulle nok hente Dem ... i rette tid.«

»Og det havde hun altså gjort,« sluttede præsten. »Hvis ikke jeg havde stukket benet i bækken og fået støvlen fuld af vand, var jeg aldrig gået så langt af min vej hen til ruinerne af den gamle hytte.«

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

31. MARTS 1957

NR. 13

EISENHOWER-BUDSKAB TIL PAVE PIUS XII

Pavetale om grundlaget for den virkelige fred

Vicepræsident Nixon har under sin audiens hos Pave Pius XII i sidste uge overrakt den Hellige Fader et personligt budskab fra den amerikanske præsident Dwight D. Eisenhower. I budskabet giver Eisenhower udtryk for sine dybfølte personlige ønsker overfor den Hellige Fader samt for den amerikanske nations kærlighed og dybe agtelse.

Budskabet, der er blevet offentliggjort mandagen efter audiensen om søndagen, har følgende ordlyd: »Deres Hellighed, Vicepræsident Nixon foretager i øjeblikket, ledsaget af sin hustru, en udenlandsrejse, der tjener det formål at knytte hjertelige relationer mellem de Forenede Stater og de ny medlemmer af folkefællesskabet, at give udtryk for de Forenede Staters interesse for de øvrige nationer og den oprigtige glæde over at besøge vort lands venner. Jeg er i særdeleshed meget glad over, at han har lejlighed til at besøge Dem. Det er mit håb, at Deres bestræbelser i verdensfredens in-

teresse og til gavn for en konstruktiv løsning af de for alle nationer fælles problemer, må blive en kilde til inspiration for de ny nationer og for de folk, som vicepræsident Nixon gæster. Jeg har bedt vicepræsidenten om at overbringe Dem mine allerbedste personlige ønsker om at De fortsat må være ved godt helbred samt om at give udtryk overfor Dem for det amerikanske folks kærlighed og dybe agtelse. Med højagtelse Deres ærbødige Eisenhower.«

Under audiensen om søndagen holdt den Hellige Fader en tale om grundlaget for freden. Paven udtalte: »Det er Os en trøst at kunne fremhæve den tillid, som Deres præsident og Deres storsindede folk nærer til den fælles og oprigtige gode vilje som nøglen til

VATIKANET OG TYRKIET

Filmen om Marcellino

Bispedømmet Essen

Af Skt. Knud-Gildernes
scrapbog

Moderne dans -
hvorfor ikke?

løsningen og bilæggelsen af de internationale stridsspørgsmål. Det ville dog ikke sige, at man ikke bør kalkulere med nødvendigheden af overenskomster og kollektive aftaler og hvad dermed følger. Menneskeheden kan idag endnu mindre end nogensinde se bort fra slatutter og politiske erklæringer, der er et resultat af omhyggelig forberedelse og som bliver bekræftet ved højtidelige forsikringer.«

»En ægte fred er og bliver retfærdighedens værk,« udtalte Pius XII. »Og retfærdigheden vil aldrig nogensinde kunne bygge på en forhånelse af de guddommelige love. Menneskets hjerteslag er hævet over ethvert politisk skaktræk — det er den ånd, der levendegør bogstaven, som gør overenskomsterne til en levende og befriende kraft i fredens tjeneste blandt nationerne. Da den hellige Paulus talte om
(stltes på bagsiden)

NY OG VIDTRÆKKENDE ÆNDRINGER I BESTEMMELSERNE OM DEN EUKARISTISKE FASTE

Nyt „Motu proprio“ ophæver alle hidtil gældende bestemmelser

Pave Pius XII har med et Motu proprio »Sacram communionem« gennemført et forenkling i de hidtil gældende bestemmelser vedrørende den eukaristiske faste. Det ny Motu proprio, der trådte i kraft på Mariæ Bebudelses Fest, 25. marts, er direkte foranlediget af de indtrådte »betydelige forandringer indenfor arbejdstiden og tjenestetiden i offentlig tjeneste samt i hele det sociale liv«.

De ny bestemmelser giver de stedlige biskopper fuldmagt til at tillade, at den hellige messe kan fejres om eftermiddagen henholdsvis om aftenen på en hvilkensomhelst dag, når et tilstrækkeligt antal troendes åndelige behov taler herfor. Præster og troende er forpligtet til at afholde sig fra indtagelse af fast føde og alkoholiske drikke tre timer forud for den hellige messe henholdsvis den hellige kommunion og at afholde sig fra drikke af enhver art i den sidste time før. Vand kan dog drikkes som hidindtil, uden at man derved bryder det eukaristiske fastebud. De ny bestemmelser gælder ikke blot for eftermiddags- og aftenmesser, men fremtidig også for

alle gudstjenester, der celebreres ved midnatstid, i morgentimerne eller i formiddagstimerne. De ny bestemmelser peger endvidere udtrykkeligt på, at syge, selvom de ikke er sengeliggende, kan indtage ikke-alkoholiske drikke samt medicin i flydende eller fast form uden tidsbegrænsning før modtagelsen af den hellige kommunion. Det nye Motu proprio ophæver og afskaffer alle de hidtil gældende bestemmelser.

Pave Pius XII opfordrer dog samtidig både præster og troende til — dersom de måtte være i stand dertil — at iagttage den gamle og ærværdige form for den eukaristiske faste (KNA).

Vicepræsident
Nixon, med følge,
hos den Hellige Fader

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

KØDHALLE

Amagerbrogade 212 A
Telefon Amager 6390
Robert Hansen

Leverandør til de katolske Institutioner

ROMAN KUSIER

Murermester
Telf. Nivå 150

Udfører arbejde ved
Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiønshjem

KSK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Andr. Krøyer's Boghandel

v. Chr. Henningsen
Nørrebrogade 18 B . C. 6538
Papir . Stort Boglager . Fyldepenne
Leverandør til katolsk Centraisole

L. F. Nielsen

SNEDKERMESTER
LINDHOLMSVEJ 36
Telefon Damsø 2043

Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner

absolut
ABSALON
naar Forsikring skal tegnes

Benyt

HANDELSBANKEN

som Deres bankforbindelse

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Vejle

Niels Bentzen & Co.

TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim
Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360
... Bogladen med de mange Bøger

Poul
HENRIKSEN

Leverandør til
Sct Maria Hospital

Raadhusstorvet

Horsens

Esbjerg

Kolding

Edvard Petersen

Kul — Koks

HAVNEN 3 . TELEFON 72
Leverandør til de katolske Institutioner

E. Boysens Fiskehandel

Alltid friske Varer
Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Tyrkiet og Vatikanet

I den senere tid har spørgsmålet om muligheden af en diplomatisk kontakt mellem Tyrkiet og den Hellige Stol været fremme flere gange. Senest har den tidligere tyrkiske gesandt i Paris, Numan Menemendijoglou, beskæftiget sig med spørgsmålet i en artikel i det store Istanbul'er dagblad »Djumhuriyet«. Gesandten skriver: »Paven er blevet til en slags åndelig fører for alle dem, der bekæmper kommunismen. Det ville byde os store fordele, om vi — analogt med andre ikke-katolske stater, f. eks. de arabiske stater — ville oprette en diplomatisk kontakt, og vi bør faktisk ikke lade denne lejlighed gå upåagtet hen. Ikke så få nationer har fulgt denne praksis og ladet deres røst høre ved den Hellige Stol; det er på tide, at vi også er med (KIPA).

Det er overmåde vanskeligt — for slet ikke at sige umuligt — i få linier at give et indtryk af en nation, der er så kompliceret som tyrkernes, og da tilmed yderligere er inde i en rig udvikling. Man gør sig ganske uvilkårligt en hel del bestemte forestillinger om det moderne Tyrkiet, men står man så overfor virkeligheden, må man revidere sine opfattelser ganske grundigt.

Som regel forestiller man sig Tyrkiet som et sted, hvor der foregår en rask tilnærmelse til vesteuropæiske forhold, som et eksempel på et politisk demokrati, således som det nu engang udvikler sig i den nære Orient.

Istanbul er i dag en helt igennem orientalsk by, som har fået et tyndt lag vestlig fernis uden at dette dog på nogen måde skjuler dens sande natur. Det er muligt, at Islam stadig har bevaret sin indflydelse i Tyrkiet og da især i Istanbul, idet byen tæller over 500 moskeer, men det er tillige også en kendsgerning, at man om fredagen, der er muhammedanernes søndag, i hver eneste tyrkisk by får indtrykket af et i højeste grad »laiciseret« folk, for hvem religionen er trådt i baggrunden.

Tyrkiet har under Kemal Atatyrks reformer gennemløbet en enorm forvandling. Det ydre billede ændredes først og fremmest ved statsforordningen om afskaffelsen af fez'en og kvindernes slør. Men den rejsende spørger sig dog — og med rette — om hvorvidt det virkelig er det gamle Tyrki, der har skiftet karakter, eller om det kun er noget forbigående. Efter det, som man ser, er man tilbøjelig til at mene, at de forandringer, der er sket, kun har rent overfladisk karakter.

Der er nemlig ingen tvivl om, at Islam i løbet af de seneste år har taget et kolossalt opsving og at der i mange tyrkiske mennesker hersker en stigende interesse for religion. Det er også ganske naturligt; thi det, at afskaffe religionen i et folk eller at undertrykke dets medfødte religiøsitet, er nemlig to vidt forskellige ting. Man ville verdensliggøre nationen, så at den kom til at ligne vesterledens stater så meget som muligt. Men dermed er den islamitiske fanatisme langt fra død. I øjeblikket ser man klart, at alle de forholdsregler, der tog sigte på at afskaffe religionen eller i hvert fald trænge den tilbage, ikke har haft nær de resultater, som man ventede sig.

Opførelsen af moskeer ligger til såvel i Istanbul, Ankara og Smyrna som rundt om i landet, og i det tyrkiske parlament har man påny — for første

gang efter Atatyrks død — diskuteret religionsundervisning som et aktuelt emne. Men der er også andre tegn på åndelig uro, tag blot f. eks. det stigen- de antal religiøse publikationer. Gennem lange tider var det strengt forbudt at kalde de troende til bøn fra moskeerne på arabisk. Idag benytter Muezzinen påny Koranens hellige sprog i stedet for tyrkisk. Med andre ord, Tyrkiet er færdig med at være en laiciseret og troløs stat, således som det var Atatyrks drøm, og indtager påny sin gamle plads som Islams holværk. Side om side med disse usvigelige religiøse tegn er der tillige en sand opblussen af muhammedansk fanatisme, der kommer til udtryk i sekter og broderskaber, som så at sige skyder op af jorden overalt i landet og udgør den herskende religions ekstreme fløj. Også Islams teologiske fakulteter oplever en vældig renaissance, hvilket beviser, at de muhammedanske kræfter er godt igang med at indtage førstepladsen igen.

Man spørger sig da ganske uvilkårligt: hvordan tegner situationen sig for kristendommen i Tyrkiet? Den er og bliver jo et fremmedelement, der er dårligt anskrevet hos langt den største del af befolkningen. Det er betegnende, at kristne soldater såvel som alle andre ikke-muhammedanere ikke er ligeberettigede indenfor hæren. I adskillige tilfælde er armeniere, grækere og andre fremmede nationaliteters folk, omend de er bosat i Tyrkiet, i modsætning til de muhammedanske tyrkere tvunget til at aflægge deres værnepligt i lavere charge. Mindretalletenes lod er ikke misundelsesværdigt, selv om de er beskyttet af lovgivningen og har ret til religionsudøvelse.

Tyrkiet er i øvrigt et af de steder, hvor kirken kan udvise de ringeste resultater. Tallet på konvertitter er så lavt, at det næppe er omtale værd. Den apostoliske delegat i Istanbul udtalte for nogen tid siden til en bekendt, at kun en ganske lille skare tyrkere er gået over til kristendommen, og at en sådan konversion kræver sandt heltemod af de pågældende. Omgivelserne er så fjendtligt indstillet overfor dem, at de simpelthen må praktisere deres religion i det skjulte, såfremt de vil undgå repressalier.

Indskrænkningerne på det religiøse område er legio. Ingen må bære gejstlig dragt. Selv den apostoliske delegat klæder sig som enhver anden tyrkisk borger. Jeg tilbragte en dag i hans sommerresidens på øen Büyükkada i Marmarahavet. Da vi belavede os på at

lage tilbage til Istanbul, trak han straks i verdslige klæder. Ordenssøstre går også — udenfor deres kloster — klædt som bondekoner fra Anatolien. Men det er ikke blot disse rent ydre indskrænkninger, der forhindrer kirken trivsel. Forfatningen forbyder enhver form for religiøs rådgivning, således at man overhovedet ikke kan nærme sig muhammedanerne. Også med hensyn til besiddelse af ejendom er der vanskeligheder for kirken. Det kræver en hel proces at få lov til at erhverve og anvende et areal til religiøse formål, og skoler har kirken kun kunnet oprette for udlændinge.

Der findes i selve Istanbul fem katolske kirker: Helligånds-katedralen, Ambrosiuskirken, Mariakirken, Peter og Pouls kirken samt kirken Vor Frue af Lourdes. I forstæderne til Istanbul findes der et større antal kirker, ved hvilke der virker en hel del udenlandske præster, hovedsageligt italienerne og franskmænd. I Ankara har man for at undgå enhver form for vanskeligheder indrettet de to katolske sogne i henholdsvis det franske og italienske gesandtskabs ejendom. Med henblik på katolsk opdragelse forefindes en række institutioner, der hovedsageligt tager sigte på den udenlandske koloni. Desuden er der to katolske hospitaler, et fransk og et italiensk, samt et præsteseminarium, der er fælles for samtlige katolske kirker, idet samtlige kirker i Tyrkiet er repræsenteret i lighed med hvad tilfældet er i andre lande i det nære og mellemste Østen.

Der er ikke tale om nogen form for katolsk aktion, omend jesuiterne har et par institutioner for unge og udsender et beskedent månedsskrift på fransk. Der er ialt i hele landet ca. 20.000 katolikker, latinere, grækere og armeniere. Endnu den dag i dag eksisterer der ikke nogen katekismus på tyrkisk, men en sådan er under udarbejdelse. Man kan stort set sige, at dette land frembyder ulige større vanskeligheder for kristendommen end de arabiske lande. Tyrkerne glemmer ikke, at de i adskillige århundreder har været Islams sværd og dennes højre hånd ved erobringen af de kristne lande. Og så længe alle disse restriktioner er i kraft, er der naturligvis kun svage håb for den kristne udvikling. For øjeblikket er situationen både meget ugunstig og farlig, omend der er svage tegn på en bedring. I så henseende tænker man på den tyrkiske ministerpræsidents besøg hos paven. Det er jo muligt, at man kan påregne en noget gunstigere atmosfære, når der oprettes diplomatisk forbindelse med den Hellige Stol, men som situationen er i dag, kan man uden overdrivelse sige, at det tyrkiske folk er opfyldt af had mod kristendommen og da især mod den katolske kirke.

Katolsk Ugeblad
i ethvert katolsk hjem

SANKT. KNUDS GILDERNE

Vi blader i gildernes scrapbog

Atter i år er der stillet et beløb til rådighed for hovedkomiteen til to rejser. Lodtrækningen har nu fundet sted, spændingen er udløst, og de heldige vindere har følgende numre:

Rejsen til Lourdes på nr. 6192
Rejsen til Rom på nr. 7165

begge på II klasse (tidligere fællesklasse).

Vinderne bedes henvende sig til hovedkassereren,
A. Strøyer, Odensegade 24, Københ. Ø.

Vi takker alle, som har gjort et trofast arbejde for gildesagen og alle, som har ydet deres bidrag. Men til takken må vi desværre føje et hjertesuk, idet det har vist sig, at det faste medlemsbidrag år for år er i aftagende. Vi vil nødig tro, at årsagen hertil kommer fra de medlemmer, der har ydet deres bidrag gennem en årrække, men tværtimod mener vi, at grunden udelukkende skyldes manglende kendskab hos den opvoksende ungdom til, hvad gilderne egentlig er.

Naturligvis har Sankt Knuds Gilderne en scrapbog — lad os blade lidt i den.

Den 30/6 1940 talte biskoppen ved et ungdomsmøde i Ordrup og berørte for første gang den forestående organisation, der var under dannelse.

Et stortilet eksempel på, hvad forsynet kan gøre ud af et menneskeligt initiativ, har vi i »Foreningen til Troens Udbredelse« — »Congregatio de propaganda fide«, som en fransk dame, Pauline Jaricot, fik oprettet i Lyon 1822, og som blev grundlaget for det arbejde, gilderne hviler på. Pauline Jaricot fik venner og bekendte til at yde en ganske lille skærv til de katolske missioner. 100 år efter havde foreningen et sådant omfang og viste en sådan livskraft, at den universelle, katolske kirke tog den til sig som sin egen. Paven flyttede dens hovedsæde til Rom og bestemte, at afdelinger skulle oprettes overalt i kirken — også i Danmark.

Den praktiske kerne i hendes system kan sammenfattes i to punkter:

1. Det var de små penge, hun ville samle, og
2. hun samlede bidragyderne i små grupper på 10 hver.

Derved opnåedes den personlige kontakt, som er det bærende princip i gildesagen og helt i overensstemmelse med demokratisk tankegang.

Inden gilderne blev ført ud i livet, fik bispedømmet hvert år økonomisk støtte fra Foreningen til Troens Udbredelse. Men da krigen brød ud, og al forbindelse mellem landene blev afbrudt, var gode råd dyre. Forinden var det fra Rom blevet antydet overfor biskoppen, at Danmark nu økonomisk måtte klare sig selv.

Biskoppen dannede en komité, som skulle påtage sig den praktiske ud-

formning, og den har nu fungeret i de forløbne 16 år.

Det første år 1941 indbragte kr. 19.957,00 — de følgende år en stigning til ca. 25.000. Men så kom der et frisk pust, en strålende idé — OFFERDAGEN 1947.

Den første offerdag indbragte kr. 14.483,00. Offerdagen blev en succes og er nu en urokkelig tradition. Højdepunktet nåedes 1950, hvor gilder og offerdag tilsammen indbragte

kr. 50.083,00.

Skal vi dog ikke nå denne højde nu i 1957? Vi har jo bevist, at vi kan.

I anledning af indsamlingen til Ungarnshjælpen hed det forleden i radioen: *Det, vi kalder på, er først og frem-*

mest de mange små beløb — netop sådan sagde Pauline Jaricot også i Lyon 1822.

Vi, der nu hører til den ældre generation, siger så indtrængende som overhovedet muligt til de unge: Nu må I tage fat og hjælpe os, give Sankt Knuds Gilderne nyt blod og friske kræfter, så kirken får den økonomiske støtte, den har krav på, og som vi har pligt til at give den.

Vi heder derfor alle over hele landet tale gildernes sag, så ethvert barn, enhver ung, enhver konvertit bliver oplyst om ikke blot at yde 12 gange 25 øre, men der må kaldes på de unge, så de med iver og ildhu tager deres tørt og virker i kirkens tjeneste.

HOVEDKOMITEEN

H. Valeur Fausbøll. Carl Darving.
Albert Strøyer. Ulla Andersen.

4. søndag i fasten

31. marts 1957

BRØDETS MANGFOLDIGGØRELSE

Den 4. søndag i fasten er præget af den kommende påske, livets fest. Ligesom de andre søndage har også denne dag påskekarakter. Med opfordring til glæde begynder dagens messe, og denne opfordring har givet denne søndag navnet: Lætare — fryd dig. »Fryd dig, Jerusalem! Glæd eder og frydes, I, som var bedrøvede!«

Evangeliets beretning om brødets mangfoldiggørelse indleder sct. Johannes med bemærkningen: »Påske, jødernes store fest var nær.« For Johannes betyder denne bemærkning ikke blot en tidsbestemmelse. Han elsker at bringe begivenheder i Jesu liv i forbindelse med de store festdage. Det er særlig påskedagen, Jesu sejersdag, der står i forgrunden hos ham. Og når sct. Johannes gang på gang peger hen på denne dag, så meddeler han os derved Jesu egne »påske-tanker«.

Allerede efter Jesu første undergerning, efter vandets forvandling i Kana, tilføjer Johannes: Jødernes påske var nær. Det var også ved denne første påske i Jesu offentlige liv, at Jesus rensede templet, og at han overfor jøderne påberåbte sig sin opstandelse på den tredje dag. Her er det Kristus selv, der peger på sin påskedag. Også beretningen om den sidste nadver og passionen begynder med bemærkningen: Det var før påskefesten.

Påske er jo for Herren den time, om hvilken der siges: »Da Jesus vidste, at hans time var kommet, elskede han sine egne, der var i verden, indtil det yderste« (Joh. 13, 1). Hans kærlighed indtil det yderste viste han i korsofret og den hellige nadver. Derfor var denne time målet for hans jordiske vandring, og den var opfyldelsen af hans længsel. »Hvor længe jeg efter at spise dette påskelam med jer« (Luk. 22, 15). Dagens evangelium om brødets mangfoldiggørelse, ja hele det 6. kapitel hos Johannes må vi se i forbindelse med bemærkningen, at påske var nær. Det er den 2. påske i Jesu offentlige liv, og hans tanker er rettet mod den afgørende sidste påske.

Brødets mangfoldiggørelse har derfor påskekarakter, er virket som et tegn, der skal henvise til og forberede Kristi store offergave til verden. Om nogen tid vil han jo give en spise, der ikke alene nærer legemet, men giver mennesket det evige liv. Og når vi hører evangeliet om brødets mangfoldiggørelse, vil liturgien i dag tegne os et billede af kærlighedens måltid, hvor alle mættes. »Det brød, som jeg vil give, er mit kød til verdens liv.« Fordi nu brødets mangfoldiggørelse henviser til altrets sakramente, så går også dets betydning ligesom altrets sakramente gennem alle tider.

I altrets sakramente gentages bestandigt brødets mangfoldiggørelse i kirken. Dengang og nu er det Kristus, der gør undergerningen. Hans ord, som han har sagt ved den sidste nadver, virker forvandlingens mysterium på hvert alter, og det er apostlenes sande efterfølgere, der hjælper Kristus ved denne handling. Ligesom dengang apostlene uddelte brødet indtil alle var mættede, så uddeler kirkens præster hver eneste dag livets brød til skaren, der kommer til alterbordet. Til enhver vil Kristus komme, enhver indbyder han, og enhver, der kommer til ham, mætter han. I altrets sakramente vil han uafbrudt fejre mødet mellem sig og sit folk. Der vil han tilsikre alle opstandelsen med sig.

Når vi kommer med disse tanker til søndagens messe, kan vi inderligt og oprigtigt sige dagens indgangsvers: »Glæd eder og frydes, I, som var bedrøvede, at I må juble og mættes af trøstens rigtlydende strømme. — — Jeg glæder mig over, hvad der blev sagt mig: Vi skal vandre til Herrens hus.«

G. Bertling.

„Vor Frue af Carmels Institut“

i Allington Castle

I 1947 approberede Vor Hellige Fader, pave Pius XII en livsvej, ved hvilken såvel mænd som kvinder kunne indvie deres liv til Gud ved fattigdommens, renhedens og lydighedens hellige løfter og dog vedblive at leve og arbejde i verden som lægfolk. I det år var der allerede mere end 200 grupper mænd og kvinder i forskellige lande, forenet, som Vor Hellige Fader sagde, »i forbund, der særlig svarer til vor tids behov, og i hvilke livet leves efter de evangeliske råd, der tilstræber den kristne fuldkommenhed.« Disse forbund har fået navnet »Secularinstitutter«.

Alle secularinstitutter har et dobbelt formål: 1. Den enkeltes personlige helliggørelse og 2. Lægmandsapostolatet. Medens nogle institutter er stiftet med henblik på et specielt arbejde i apostolatets tjeneste, f. eks. teresianerne: ungdommens opdragelse, sct. Pauls selskab: trykning og udgivelse af katolsk oplysningslitteratur, missionsstationernes læghjælpere, er andre institutter ikke afgrænset på denne måde. De sender medlemmerne ud i arbejde på kontorer, i butikker, på fabrikker, i skoler og på hospitaler for der at virke som åndelig surdej og på den måde at opfylde Den Hellige Faders dekret om, at »deres virksomhed skal være tidssvarende«.

Et sådant institut blev grundlagt af højærværdige fader Kilian Lynch, generalprior i Carmelitterordenen, i november 1949, da carmelitterne vendte tilbage til deres ældgamle kloster i Aylesford. Institutets første center var i portnerhuset i Aylesford, hvor de tre grundlæggende medlemmer modtog deres træning og hjælp til med at stifte og opretholde gæstehuset, og hvor de

drog omsorg for pilgrimmenes fornødenheder, når de valfartede til Vor Frue og sct. Simon Stocks relikvie-skrin.

I marts 1951, da Allington Castle blev købt af carmelitterordenen, og secularinstituttet nu havde 8 medlemmer, fik dette slottet overdraget til center og formationshus. Her er medlemmerne i en træningsperiode for at stræbe efter at udvikle deres indre liv og således forberede sig til apostolatet. Den åndelige vejledning og træning gives af carmelitterfædre i Aylesford; en af disse læser daglig den hellige messe i instituttets kapel. Mens medlemmerne er i centret, lever de et kommunitetsliv, bærer carmelitterordensdragten i tillempet form og får søsternavn. Søstrenes liv tager deres udgangspunkt i den daglige messe, som tillige med breviaret — benediktinerenes: Short Breviary på engelsk — forener disse i kirvens officielle bønsliv. Under en novicemesterindes ledelse gennemgår medlemmerne ½ års postulat og 1 års noviciat; ved slutningen af hvilket de aflægger fattigdommens, renhedens og lydighedens løfter for 1 år. Disse tidsbestemte løfter fornyes årligt, ialt 4 gange, før de evige løfter, dog afbrudt af 1 år »uden for murene«.

Efter at have aflagt profes efter det første års noviciat, tilbringer søstrene endnu et år på slottet, før de genoptager arbejdet borte fra centret. Medlemmer, der arbejder borte fra centret, lever uden ordensdragt og uden kommunitetsliv og med deres eget borgerlige navn. Styrket ved løfterne og den åndelige forening med såvel søstrene i centret som carmelitterne verden over, prøver de at gøre deres liv til *en levende bøn* og derigennem at nå deres mål, et effektivt lægmandsapostolat blandt hedenske materialister eller ligegyldige kristne.

Når medlemmerne forlader et arbejde eller har ferie, vender de tilbage til centret til retræter, mindedage, helligdage, store helgenfester etc. På denne

måde vedligeholdes kontakten med instituttet, de overordnede og søstrene indbyrdes.

The Institute of our Lady of Mount Carmel har sine egne konstitutioner. Som titlen angiver, er instituttet indviet til Vor Frue af Carmel og viderefører carmelitterordenens bønssand og rige marianske traditioner, der er så fundamentale for søstrene, når de skal leve og virke i materialistiske omgivelser. Institutet får yderligere del i *The Shrine of Aylesford's* 3 store intentioner, nemlig:

1. Frafaldnes tilbagevenden til kirken,
2. Vækkelse af bønssand og troens indre liv i alle katolikker,
3. Ikke-katolikkers konversion.

Det nu store retræte- og gæstehus, der er knyttet til slottet — mænd, kvinder, katolikker og ikke-katolikker er alle lige velkomne — giver medlemmerne rig anledning til at øve apostolat under forskellige former. Foruden den direkte kontakt med retrætedeltagerne besøges slottet, som er bygget i 1174, og nu indeholder kulturhistoriske minder fra hele verden, flere gange daglig af ca. 2—300 mennesker, som vises rundt af søstrene. Under disse omvisninger åbnes turisternes øjne for Englands katolske tid, ikke mindst, fordi omvisningerne afsluttes med et besøg i instituttets kapel, hvor der blandt andet findes »The Black Madonna« fra ca. 1150.

Søstrenes pligter er varierende, og anlæg for praktiske arbejder er en uundværlig egenskab. I centret deltager alle i det huslige arbejde af enhver art, men opmuntres dog til at udvikle individuelle talenter.

De, der ønsker at blive optaget i instituttet, må have et solidt kald, være over 21 år og fortrinvis ikke over 40. De må have en almindelig god opdragelse og en uddannelse, samt praktisk erfaring i denne. Interesserede er velkomne til at bo på slottet, hvor de kan få yderligere oplysninger og bedre kendskab til den yngste gren af Vor Frue af Carmels ordensfamilie.

Katolsk Ugeblad

Ungdom og krav

Selv den, der på afstand iagttager det arbejde, som i de seneste år udføres af »Danmarks unge Katolikker«, er klar over, at der foregår noget, som har krav på opmærksomhed. »Ungdomsarbejde« i al almindelighed består væsentligt i at samle de unge og holde dem samlet, og hertil benyttes så de metoder, der viser sig egnede som midler. Hvor stor en dosis religion tør man indlægge i mødeprogrammerne, når man vil holde på de unge, er i så henseende et centralt spørgsmål for ungdomsarbejderne.

Så vidt vi kan iagttage, stiller »Danmarks unge Katolikker« spørgsmålene anderledes op. Formålet er simpelthen religiøs belæring og skoling. Man spørger ikke om, hvor megen belæring

man kan få lov til at give. Det er den- nes belæring, man vil give. Det er den, der skal sikre kirken i Danmark i næste generation. Først i anden række kommer spørgsmålet, hvor mange man ad den vej får kontakt med.

Hvis man ud fra sine erfaringer med tidligere slægtleds unge er bange for, at disse »skole«-arrangementer kun vil samle den elite, der i forvejen er begejstret for troen og kirken, og som ville være forblevet trofaste, selv om der ingen »skoler« blev arrangeret for dem, giver »Danmarks unge Katolikker« et svar, som bør bemærkes. De siger, at de tilrettelægger undervisningen således, at den *religiøst* set bliver *krævende*, men *samtidigt intellektuel* set *tilgængelig for enhver*.

Man har sikkert her — om ellers det lykkes at virkeliggøre denne tanke — fundet den helt rigtige formel. Ofte er den religiøse efterskoling blevet tilrettelagt af teologiske finsmagere og derved løftet op på et plan, hvor de fleste måtte give op. De kunne ikke rigtig

stille noget op med alle disse smukke, svære sager. Men på den anden side viste det sig ikke mindre uheldigt, om man — i lav vurdering af sit unge publikum — stillede de religiøse krav op som overkommelige småting. Det røbede en fuldstændig miskendelse af ungdommens natur.

Det er desværre muligt for os midaldrende og ældre at tilrettelægge vort religiøse liv med skyldig hensyntagen til vor magelighed og egoisme. Vi skal ruskes op af en fastprædikant, før det ret går op for os, hvor billigt vi egentligt i praksis venter at kunne slippe gennem denne verdens pilgrimsfærd. For de unge ligger det anderledes. En religion, der intet eller lidet kræver af dem, er uden interesse. Tror de, at man er god katolik, blot man opfylder enkelte højt borgerlige krav om søndags-messegang og lignende, så holder de uvægerligt op med disse ting, for så er der, efter deres mening, ingen virkelig idé i det hele. Kirken er kun

(fortsættes side 159)

Den spanske legendefilm om

MARCELLINO

Tit og ofte er det sådan med os mennesker, at vi tumler med et problem, der synes uløseligt. Så kommer der pludselig et barn ind i billedet — og det løser problemet.

Den virkelige gode religiøse film er et såre vanskeligt problem, ikke mindst når det drejer sig om at skildre en from legende, der balancerer mellem natur og overnaturlig. Samvittighedsfulde regissører og skuespillere er sig den slags problemer bevidst, og de overvejer dem selvsagt grundigt inden de giver sig i lag med at løse dem. Spanierne er samvittighedsfulde og besindige mennesker; til tider kan de forekomme os andre lidenskabelige, men man kan ikke bebrejde dem, at de hovedkuls eller overfladisk springer ud i noget. Deres kristne tro har dybe rødder — de har nemlig i århundreder skullet forsvare den mod muhammedanismen. Troen er en værdi for dem, og når de skal til at fremstille den på en scene, går de til værks med al tænkelig forsigtighed — og på dette område er man spanierne meget skyldig — intet andet land i Europa ejer nemlig en så rig religiøs-dramatisk litteratur som Spanien. Og det er til og med en ægte, usentimental dramatisk litteratur — som de har formået at redde uskadt over i filmens tidsalder. Beviset herpå har vi i den spanske legendefilm »Marcellino«, der på spansk bærer titlen »Marcellino pan y vino«.

Med sikker hånd har de spanske filmskunstnere her placeret et barn som den centrale figur i filmen. Dermed sikrer de filmen både naturlig fromhed og from — og samtidig rørende — lystighed. Den syvårige Pablito Calvo er ikke noget vidunderbarn, men han viser os barnets vidunder, den naive barnetros vidunder med al ønskelig klarhed.

Drengen Marcellino vokser op i et ensomt spansk franciskanerkloster, der ligger i utkanten af en lille spansk flække. Klosterets beboere har fundet ham som ganske spæd foran deres klosterport, og nu færdes han hjemmefrem mellem pater og brødre. Det er jo i og for sig noget usædvanligt, men efterhånden er de allesammen kommet til at holde så meget af knægten, at de ikke kunne tænke sig at blive af med ham. De plejer ham og passer ham, opdrager ham og tolererer hans små narrestreger, der især går ud over »broder Suppe«, som Marcellino kalder køkkenbroderen samt sakristanen og klokkeren »broder Bimbam«.

Men trods alt er Marcellino ensom. Han savner en ven, som han kan snakke med. Og da han en skønne dag kommer op på loftet og finder et gammelt trækrucifiks, så tiltaler han figuren — og den svarer ham. Han bringer den korsfæstede brød og vin — pan y vino — og frelseren spiser og drikker. Marcellino slæber en gammel lænestol hen til krucifikset — og den korsfæstede stiger ned fra korset. Drengen løfter tornekronen af hans hovede og

stiller så sit store spørgsmål til ham: han ville så gerne se sin mor. Den korsfæstede tager ham i sine arme — og i dødens søvn fører han ham så til moderen.

De spanske filmskunstnere gennemfører hele den legendariske handling uden frygt for realiteterne. De fremhæver endda underrets realitet, idet de lader munkene se og erkende underet. Og det dristige eksperiment lykkes i filmen, gor et dybt indtryk, man fornemmer intet brud mellem denne verden og den overnaturlige verden. Og

virkingen i filmen er meget stærk. Det jordiske, det magre spanske landskab, den fattige bondebefolkning, franciskanermunkenes daglige kamp for deres eksistens og klosterets oprettholdelse, alt dette fremstilles med en egen, næsten brutal virkelighed. Hertil kommer så »underet« ikke rullet ind i sukker eller drivende af falsk sentimentalitet, men i den mest intense harmoni med hele billedet.

Filmens handling griber en ganske uvilkårligt. Men når man har besindet sig og overvejer nøgternt, hvad man har set, så erkender man, at den er en skildring af hele det kristne livsløb, arbejdet for Gud og medmenneskene, kærligheden til det uskyldige, den uskyldige selv, troen og forløsningen.

Et par glimt fra filmen om Marcellino

TYSKLANDS YNGSTE BISPEDØMME ESSEN

I begyndelsen af marts ratificeredes overenskomsten mellem den vesttyske forbundsstat og den Hellige Stol om oprettelsen af et nyt katolsk bispedømme: Essen. — Kirken følger hermed udviklingen op og søger at samle de ca. 1,2 millioner katolikker, der lever i de tyske industriområder i hjertet af Ruhr.

*

Det ny »Ruhr-bispedømme« omfatter de tyske industriegne i Westfalen omkring Essen, og udskilles af de hidtidige ærkebisper- og bispedømmer Köln, Paderborn og Münster.

Befolkningstætheden i det nye bispedømme — der bliver benævnt Essen, hvor den ny biskop vil få sæde — blev ved den sidste store folketælling i 1950 anslået til 1375 mennesker pr. kvadratkilometer. I årene fra 1946 til 1950 er den samlede befolkning steget fra 2,2 millioner til 2,6 millioner mennesker, af hvilke ca. 8 pct. er de såkaldte »heimatvertriebene«, nemlig personer, der er fordrevet fra deres oprindelige bopæl. Og indbyggerantallet er i stadig vækst. Alene i 1954 blev der i det område, der nu dækker det nyoprettede bispedømme, registreret en befolkningstilvækst på rundt regnet 50.000 mennesker.

Den voldsomme bevægelse i befolkningen betyder imidlertid også, at den katolske befolkningsgruppe er i stadig aftagende. Katolikernes antal i det samlede befolkningstal udgjorde i 1950 kun 45,2 procent, og det faldt i 1951 til 44,6 procent og i 1954 til 43,7

procent. I året 1954 var omkring 34 procent af tilflytterne katolikker, medens katolikkerne blandt fraflytterne gik op til 38 procent. Man må med andre ord regne med en stadig faldende procent i katolikernes antal i forhold til den samlede befolkning i dette område.

Procentsatsen af katolikker indenfor det ny bispedømme, som opfylder deres søndagspligt, viser ligeledes en faldende tendens. I 1951 gik 41 procent af katolikkerne regelmæssigt i kirke om søndagen og i 1954 var tallet nede på 38 procent. I 1951 modtog ca. 42 procent af katolikkerne deres påskekommunion, men i 1954 var procenten sunket til 38. En trediedel af de kirkelige ægtevielser i dette område er blandede ægteskaber, og dåbstallene — 15 pr. 1000 katolikker — er ej heller noget udtryk for, at den katolske befolkningsgruppe er børnerigere end de øvrige befolkningsgrupper.

Den aldersmæssige opbygning i det nye bispedømme siger en hel del. Børn under 6 år udgjorde 7,7 procent, og antallet af gamle mennesker over 65 år 8,4 procent. Den produktive befolknings andel — altså personer mellem 14 og 65 år — ligger på rundt regnet 70 procent, og dermed er med andre ord »de gamle« problem i øjeblikket ikke så stort, men det melder sig jo unægteligt, eftersom man må regne med et mindre børneantal.

Langt den overvejende del af befolkningen i det ny bispedømme Essen er beskæftiget indenfor industri- og håndværk.

I korte træk —

»Osservatore Romano« gav i den forløbne uge meddelelse om, at der vil blive oprettet diplomatisk forbindelse mellem den Hellige Stol og Ætiopien. Vatikanet vil etablere et apostolisk nuntiat i Addis Abeba, medens kejserregjeringen i Ætiopien vil sende en gesandt til Vatikanet (KNA).

Den nyudnævnte biskop af Berlin, dr. Julius Döpfner, ankom sidste torsdag til Berlin og blev ved zonegrænsen i Dreibinden modtaget af det samlede domkapitel (KNA).

Den Hellige Fader har i denne uge modtaget 40.000 skoleelever fra de romerske mellemskoler ved en audiens i Peterskirken (KNA).

I tirsdags fandt bispevielsen af den ny biskop i Osnabrück, dr. Franz Demann, sted i domkirken i Osnabrück. Bispevielsen foretoges af ærkebiskoppen af Köln, dr. Michael Keller. Dagen i forvejen havde biskop Demann officielt overtaget ledelsen af diocesen (KNA).

Vatikanets postforvaltning har 21. marts sat en ny serie frimærker i omløb i anledning af 100-årsdagen for den hellige Domenico Savio's død (KIPA).

søstre og havde hele syv elever. Når jeg havde læst lektier, samlede hele min interesse sig om kvæget. Jeg deltog også tit sammen med mine dyr på dyrskuer, sådan som de er kendt over hele Amerika. Ved sådan et skue vandt jeg førstepræmien, der bestod af et guldstykke. For det fik jeg min første flyvetur.

— Hvordan fandt De så til Steyler missionærerne?

— Min første kærlighed gjaldt franciskanerne. Men da jeg bestemte ville

En af vore venner på Ny Guinea lovede at interviewe biskop Arkfeld for »Katolsk Ugeblad« efter nærmere fastlagte retningslinier.

Hvem har ikke hørt om den »flyvende biskop«? Jeg sidder overfor ham på verandaen i hans residens i Wewak. Jeg har tit set billeder af denne kæmpe af en amerikaner. Men som han sidder der foran mig, er han dog en ganske anden. Kun ringen på hans højre hånd får mig til at huske, at han er biskop. Msgr. Leo Arkfeld S.V.D. er missionær. Han er det med liv og sjæl. Ud fra hvert af hans ord taler apostolen. Jeg havde tilrettelagt spørgsmålene før interviewet. Men det blev til en fri og utvungen samtale. Og alligevel: jeg interviewede den »flyvende biskop«, som selv af drevne flyvere anses for den dygtigste pilot på Ny Guinea.

— Hvornår fik De første gang lyst til at flyve, Deres Excellence?

— Allerede som barn havde jeg lyst til at flyve. Jeg var overbevist om, at jeg engang ville gøre karriere som flyver.

— Så kunne det være spændende at få lidt at vide om Deres første år!

— Jeg er opvokset på en farm. Den skole, jeg gik på, blev ledet af ordens-

Den „flyvende biskop“

Interview i Wewak

Biskop Arkfeld foran flyvemaskinen, der fører ham omkring i hans missionsområde

være missionær, besluttede jeg mig til at indtræde i Det Guddommelige Ords Selskab, fordi jeg mente, at jeg hos Steylerne havde større mulighed for praktisk arbejde. Dette alene gjorde udslaget.

— Deres Excellence. Jeg har hørt, at De allerede blev biskop fem år efter Deres præstevieelse. Hvori bestod Deres første gerning som præst?

— Efter min præstevieelse var jeg vikar i Stephans-Katedralen i Brisbane i Australien. Så kom jeg til Ny Guinea og beklædte først et rektor-embede og blev siden sognepræst i Lae. Der blev jeg til min bispevieelse.

— Hvordan blev De flyver?

— Som sognepræst havde jeg til opgave også at betjene to stationer, der lå meget afsides. Jeg mente, at flyvemaskinen her kunne blive et vigtigt hjælpemiddel for missionsarbejdet. For at være mere uafhængig besluttede jeg at lære at flyve. Det havde jo allerede været min drøm som barn. Tilmed havde vor mission allerede dengang et øvelses-fly, meget lille, og vi havde ansat en flyvelærer.

— Var Deres overordnede straks indforstået med planen?

— Selvfølgelig! Det hele var jo ikke noget nyt. Allerede før krigen havde vi tyske Miva-flyvemaskiner i brug.

— Tror De, at det er hvermands sag at flyve?

— Nej, især ikke på Ny Guinea. De klimatiske forhold stiller store krav til både pilot og maskine. De første betingelser er sundhed, rolige nerver og de nødvendige, naturlige anlæg.

— Men flyvemaskinen må vel anses for et nødvendigt hjælpemiddel for missionsarbejde?

— Flyvemaskiner bør kun benyttes når og hvor det er nødvendigt, d.v.s. når man på denne måde kan frem-

skynde arbejdet. Flyvemaskiner er ikke gavnlige for alle missioner. Men i mange områder kunne der spares både personale og penge, hvis moderne maskiner stod til rådighed.

— De er måske den eneste pilot i Deres missionsområde?

— Nej, pater Ruiter sidder tit ved roret. Måske får vi også snart endnu en flyver.

— Når maskinen går i stykker, er De så også mekaniker?

— I de senere år har jeg tit måttet »lege« mekaniker! Men det ordner nu pater Ruiter i reglen. Vi har også en lægmand, der har til opgave at passe maskinen. Det hænder dog endnu, at jeg efter f. eks. en firmelse først må tage skruenøglen i hånden for at gøre maskinen startklar.

— Kan der ikke bruges f. eks. biler i Deres missionsområde?

— Min mission har næsten ingen veje. Landet er ufremkommeligt og bjergrigt. Flyvemaskinen tages kun i anvendelse, fordi det er den eneste måde, hvorpå man kan nå ud til de spredte stationer i rimelig tid. I bjergene bor der omkring 100.000 mennesker, der kun kan besøges til fods eller med flyver. En missionær er en hel måned om at nå til en af vore byer, men flyvemaskinen klarer det på kun 75 minutter. Når man skal bygge en kirke, er det langt billigere at flyve materialet derhen, end transportere det ved bærere. Men jeg deler også post ud, og når jeg er på visitats hos enlige missionærer, har jeg frisørsaks med, for ofte ser de ikke andre hvide end mig og så gror håret. Naturligvis er flyvningen forbundet med mange farer, men jeg tror, at vi nyder Guds særlige beskyttelse og indtil nu har vi heldigt undgået uheld. Det er især næ-

(sluttes på bagside).

voldsfærd er landets skjulesteder og marker.

21. Lad den undertrykte ikke vende tilbage med skam; den fattige og arme skal prise dit navn.

22. Rejs dig, o Gud, før din sag, husk de smædeord, som dåren bruger mod dig hver eneste dag.

23. Glem ikke dine avindsmænds brøl, uafsladeligt lyder dine fjenders larm.

*

Denne salme er en hjertegribende klagesang og bøn. Den giver udtryk for hele den smerte, en Israelit måtte føle, når han så templets ruiner, efter at babylonierne i 586 f. Kr. havde jævnet helligdommen med jorden, og når han hørte de sejrige fjenders hån og gudsbespottelser. Dertil kom, at denne tilstand allerede havde været i lang tid, da salmen blev digtet, og der var stadig ikke noget tegn til, at der skulle komme en forandring til det bedre. Ingen profet kunne overbringe folket et trøstende budskab fra Herren. Således er denne salme ligesom ekkoet af en tid i navnløs kvide. Alt syntes at være håbløst fortabt: der var intet tempel, ingen gudstjeneste, ingen profet med trøst, intet tegn på Guds nærhed.

Derfor den sørgmodige klage over, at Israel, Guds ejendomsfolk, er forladt af sin Herre. Derfor den dybe smerte ved synet af den totalt ødelagte helligdom og den ikke ringe pine, ved at øret måtte høre de evindelige gudsbespottelser fra fjendernes side. Salmisten flygter fra tidens mørke og lader sine tanker ile tilbage til den lyse fortid, da Gud på en overvældende måde viste sin magt i Israels historie og ved verdens skabelse. Denne erindring fylder hjertet med tillid, og i kraft af denne beder han Herren om at skride ind både for folkets og sin egen skyld.

Denne bøn blev ikke bønhørt straks med det samme, men den var ikke forgæves. Templet blev bygget op igen, og det fik lov til at se den lovede Messias indenfor sine mure, og alt hvad den israelitiske religion ejede af kostelige værdier, har Jesu Kristi verdenskirke fået i arv.

Af denne salme kan vi kristne lære meget. Vi ser Guds forsyns veje. Selv under de værste katastrofer leder det alt til et stort og helligt mål. Den tanke bør trøste os i en tid, i hvilken der er så meget, der piner og ængster os. For vi kan være ganske sikre på, at selv om Guds og kirkens fjender opbyder alle midler for at tilintetgøre Guds rige på jorden, får de ikke det sidste ord i denne sag, hvis bare vi holder ud i bøn og tålmodig kærlighed til Gud og mennesker, og hvis bare vi ikke er passive, men forsvarer Guds og vor egen sag.

Vers 13—15. Leviatan er et mytologisk søuhyre, som i det Gamle Testaments poetiske sprog er symbol på al ulykkes kræfter. Her menes ægypternes magt, der blev tilintetgjort i det Røde Hav. — Strømmen med det rigelige vand er Jordan.

Vers 19. Med »griben« menes de brutale fjender. »Duen« er det israelitiske folk. F. K.

73. Davidssalme

HELLIGDOMMEN - en grushob

I. Forbarm dig, Herre, over din helligdom og dit folk.

1. En visdomssang. Af Asaf.

Hvorfor har du, o Gud, stødt os bort for evigt, hvorfor opflammes din vrede mod fårene på din græssang?

2. Kom din menighed i hu, som du har grundlagt i fordums tid, dit folk, som du købte dig til din ejendom, det Sions bjerg, som du har gjort til din bolig.

3. Styr dine skridt til de evige tomter, fjenden har lagt alt øde i helligdommen.

4. Dine fjender brølede vildt i dit sæulingshus, de opstillede deres tegn som sejrsminde.

5. De lignede dem, der i skovens tykning løfter øksen,

6. med økse og hammer hugger de portene sønder og sammen.

7. Til ilden overgav de din helligdom, de skændede dit navns telt lige til bunden.

8. De tænkte i deres sind: lad os udrydde dem alle til hobe, brænd alle Guds helligdomme i landet.

9. Vore egne tegn ser vi ikke længere, profet findes ikke mere, og ingen af os véd, hvor længe det skal vare.

10. Hvor længe skal vore modstandere bruge smædeord, skal fjenden hånede dit navn til evig tid?

11. Hvorfor trækker du din hånd tilbage, hvorfor skjuler du din højre i folden ved dit bryst?

II. Hjælp, o Gud, vort eneste håb.

12. Gud er min konge fra ældgamle dage, Gud kan skaffe frelse på jorden.

13. Med din vældige kløvede du havet, på vandene knuste du dragernes hoveder.

14. Du søndrede hovederne på Leviatan og gav dem som æde til havets dyr.

15. Kilder og bække lod du vælde frem, du udtørrede vandrige strømme.

16. Din er dagen og din er natten, måne og sol gav du deres plads.

17. Du fastsatte alle jordens grænser, sommer og vinter er dit værk.

18. Kom ihu, Herre, at fjenden har hånet dig, et tåbeligt folk har spottet dit navn.

19. Giv ikke griben din dues liv, glem ikke for evigt dine stakler.

20. Se hen til din pagt, thi fuld af

Moderne dans - hvorfor ikke?

Da det var mindre pænt at danse vals - Danse, men danse rigtigt!

»Den Åbne Dør«s arbejdsudvalg i Köln har stillet spørgsmålet om, hvorvidt kirken er imod rock'n roll ved en diskussionsaften i Köln. Den »Kristelige Arbejderungdom«s stedlige kapellan, pastor Paul Gail, var tilstede ved diskussionen og fremførte bl. a. en del grammofonplader samt forklarede udviklingen indenfor den moderne dans, hvilken han karakteriserede som »udartet, men i takt«. Kirken tager ikke stilling hertil, udtalte han, men som sin egen personlige mening erklærede han, at man ikke kunne afvise moderne dans, når blot den bliver danset rigtigt (KNA).

*

Pastor Paul Gail har skrevet en artikel om emnet — og nedenfor gengiver vi et uddrag af denne artikel.

*

Det er jo nu engang sådan, at når unge mennesker har trådt deres børnesko og står på tærskelen til de voksnes rækker, så melder dansens ejendommelige tiltrækningskraft sig ganske uvilkårligt for langt de flestes vedkommende. En hel del forældre har deres bekymringer med hensyn til at lade børnene gå til bal, da de — og ofte med rette — frygter for, at dette skal kunne få en dårlig indflydelse på deres barn.

Da de såkaldte moderne danse i sin tid holdt deres indtog, var man i vide kredse rørende enige om, at de var både umoralske og uæstetiske, samt at de moderne rytmer appellerede til de lavere instinkter hos unge mennesker.

Nu er det at fordømme moderne dans imidlertid ikke karakteristisk specielt for vor tid. Det har ej heller noget at gøre med moderne pædagogik. Også før i tiden var det sådan, at nymodens danse havde dårligt ry på sig. Adskillige steder anså man til langt hen i tyverne tango for at være umoralsk, og det ligger ikke mere end godt et hundrede år tilbage, at man kan læse om, at det, at danse vals, var noget mindre pænt. Fra mange prædikestole har der helt op til vor tid lydt tordenprædikener mod dansen som en djævelens opfindelse, der hidsede menneskenes børn til ukyskhed, og man mente at kunne påberåde sig tidligere tiders kirkefædre, som f. eks. Augustinus og den hellige Ambrosius, der begge ganske helligt udtalte sig skarpt fordømmende om dansen i forbindelse med Salomon og Johannes Døberens halshugning og på denne måde derigennem mente at måtte se forbindelse mellem den første kristendom og den hedenske afgudstjeneste. Men man må i denne sammenhæng ikke overhøre de røster, der ser med andre øjne på dansen, og der findes f. eks. ingen smukkere fortolkning af dansens betydning end den, der er fremsat af en af de græske kirkelærere fra 4. århundrede: »Gud Herren har

skænket menneskene fødder, for at de allerede her på jorden skulle være i stand til at efterligne englenes dans«.

Og hvor heftigt end mange af vor tids opdragere har raset mod den moderne dans, har ungdommen dog ikke villet slå sig til fæls med de »hævdvundne« danseformer, men insisterede på moderne dans.

Glæden ved dansen er af så gammel dato, at den kun lader sig forklare som et anlæg, der er nedlagt i det enkelte menneske af skaberen selv. Og et sådant anlæg i mennesket bør ikke fordømmes eller forfladiges, men der bør værnes om det, så at det udvikler sig, vel at mærke på rette vis.

Dansen, således som den danses af mennesker, der har lært det rigtigt, er en slags turnering mellem to mennesker, mellem mand og kvinde, i modsætning til den ofte unaturlige form for »dans«, der praktiseres i obscøne danselokaler og dansehuler. Det kan være en høj æstetisk nydelse både at se på og deltage i dans, hvor partnere står overfor hverandre med virkelig ærbødighed, tænk på baletten. Måden, hvorpå dansen udføres, siger alt. Det er en kunst for herren at føre og for damen at følge hans føring, og det kan være en høj æstetisk nydelse såvel for den udøvende danser som for tilskueren. Det par, hvor damen bedst forstår at tilpasse sig partnerens føring, bærer så afgjort prisen, selv om der eventuelt måtte være tale om mindre righoldige variationer og figurer, og ser man på en stor skare dansende mennesker, så bliver man ret hurtigt klar over, at der, hvor de dansende par med sans for takten afpasser sig til musikkenes rytme, og forstår den kunst at danse harmonisk i forbindelse med melodibevegelsen, der bliver dansen til noget formfuldent smukt — såvel for de udøvende selv som for tilskueren.

Fra den allerældste tid har besindige mennesker ment at kunne se en slags kopi af den store harmoni og orden i verdensaltet i dansen og musikken. Når man betragtede himmelhvelvet, talte man om himmellegemernes musik, sfæremusik og om stjernernes dans. Den moderne dans med dens muligheder er i stand til at bruge de mest forskellige temperamenter i de forskellige stemninger til at klinge sammen som i en stor oplevelse, hvidenten det nu drejer sig om den langsomme gliden i foxtrot-rytmen eller den smukke, helt svævende langsomme vals. Føler man sig let og løftet, så danser man swing, der så ganske givet har hentet sin inspiration i menneskets ældgamle trang til at frigøre sig fra jordens trælledethed. Og er det måske ikke livsglæde, der kommer til udtryk i den herlige Wiener-vals. I glædesstunden er den muntre rumba med dens ejendommelige svævende rytme og dens mangelhænde muligheder for yndig og fri inspira-

tion et udtryk for glæde, og kan der vel tænkes noget mere lystigt end den ældgamle, friske høstakkedans samba?

Ungdommen har lov til en vis portion glæde og overmod. Men man bør også i sit overmod bevare harmonien, dersom man ikke vil sætte sig ud over, hvor velanstændighed sætter sin grænse, og dette gælder såkaldt jitterbug, med dens markante grundrytme og dens mere eller mindre tossede påfund i musik og trit.

Men alle disse moderne danse med deres forskellige trin og figurer lader sig ikke mere føje ind i fortidens fælledanse, og dermed har den moderne form for selskabsdans egentlig nået sit mål som udtryk for et harmonisk spil mellem to parter. Men de unge, der kun kender dansen fra menneskefyldte danselokaler, hvor man kun med besvær kan skubbe sig frem mellem hinanden, er ikke i stand til at opleve den skønhed, der ligger i virkelig, ægte dans. Det er en hel misforståelse, når unge mennesker bare hopper rundt mellem hinanden til tonerne af en mere eller mindre ophidsende rytme, uden at kunne danse, og det siger sig selv, at det er at nedværdige den egentlige mening med dansen, når den blot betragtes som en anledning til at få fat i en pige. Og de, der springer rundt i slige hensigter, uden virkelig at kunne danse, forfalder også let til spiritus, bare for at overvinde deres skamfølelse. Den, der derimod har fattet den virkelige, den dybe mening med dansen, som føler nydelsen ved selve det at danse, han — eller hun — søger ej heller deres lyst tilfredsstillet ved nydelse af spiritus, hvilket let begrænser modtageligheden for rytmens og musikkenes karakteregenskaber — og det er jo netop det, der skaber en god danser, nemlig ærbødighed for partneren, takt og harmoni.

Det har kostet en del besvær at opdage de virkelige former for den moderne dans. Men det har lønnet sig, thi man er dermed samtidig blevet klar over, at dans på rette måde ikke blot ophører med at være en fare for moralen, men tværtimod — som en slags afrunding på unge menneskers udvikling — kan blive til en kilde til megen og virkelig glæde samt til en uvurderlig pædagogisk hjælp til at fremme de karakteregenskaber hos unge mennesker, for hvilke vor tid netop har så hårdt behov, for at kunne overvinde den skæbnesvangre egoisme og materialisme.

BØNNENS APOSTOLAT

Intentioner for april 1957 er:

Højagtelse for bodens hellige sakramente

og

De katolske skoler i Kongo og Ruan-da-Urundi.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Marts-Apr.

31. S. 4. SØNDAG I FASTEN — (violet) »Lætare« — (247—31); præf. el. rosa (516).

1. M. Feria (252); præf. (516). (violet)

2. Ti. St. Frans af Paula (871); 2. (hvid) bøn: Feria (257); præf. (516). — Eller:

(violet) Feria (257); 2. bøn: St. Frans af Paula (871); præf. (516).

3. O. Feria (262); præf. (516). (violet)

4. T. St. Isidor (872); 2. bøn: Feria (270); præf. (516). — Eller:

(violet) Feria (270); 2. bøn: St. Isidor (872); præf. (516).

5. F. St. Vincens Ferrerius (873); (hvid) 2. bøn: Feria (274); præf. (516). — Eller:

(violet) Feria (274); 2. bøn: St. Vincens (873); præf. (516).

6. L. Feria (281); præf. (516). (violet)

7. S. PASSIONSSØNDAG. (violet)

Ægteskab

Dame, 57 år, pæn, helt alene (katolik), kunne ønske bekendtskab med ligest. mand i pæn stilling.

Billet mrk. 1-31357 til annonceeksp.

En ældre dame

vil gerne tage sig af et par småpiger 2 dage ugl.

Billet mrk. 2-31357 til annonceeksp.

Værelse m/ centralvarme

i nyopført villa. 1 tomt el. delvis møbl. værelse er til leje for sygeplejerske fra 1. april. Leje 110 kr. m/ varme.

E. Jørgensen,

(ved Dyssegård st.). Grants allé 57, Hellerup, SØ 9827.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutning med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Holrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

CATHOLICA

Det nye nummer af »Catholica« indeholder bl. a. kardinal Mindszenty's radiotale til verden og det ungarske folk samt en interessant artikel af dr. phil. pater Alfred Otto om Rom og Danmark i middelalderen.

De bør læse CATHOLICA.

Abonnementsprisen for 4 numre pr. år er kr. 15,00, enkeltnummer kr. 4,00.

ARNE FROST-HANSENS FORLAG

Academicum Catholicum

Onsdag den 3. april kl. 19,30: Ordineret møde i Stenosgade 4 A. Læge K. F. Meldahl taler om: »Hvorfor mentalhygiejne?«

St. Ansgars kirke

Freitag 5. april udstilles det Højhelige tilbedelse indtil messen kl. 19,30. På grund af bryllup afbrydes tilbedelsen mellem kl. 16 og 17.

Skandinavisk retræte hos munkene

Sidste år dannede det store dominikanerkloster Le Saulchoir i nærheden af Paris den smukke ramme om en inter-skandinavisk retræte, der varede i tre dage. Deltagerne i denne retræte, der blev prædikeret på svensk af den tidligere foresatte for dominikanernes hus i Lund, P. de Paillerets, var så tilfredse med den, at man har besluttet at gentage den og om muligt forøge deltagerantallet.

Skandinaviske katolikker, både da-

mer og herrer, der passerer Frankrig i slutningen af juni, er altså velkomne til at deltager i en tre dages retræte, der begynder torsdag den 26. juni om aften og varer til søndag den 30. juni inkl. I år holdes foredragene af P. Vanneufville fra Oslo. Herrerne indlogeres i selve klosteret, medens damerne kommer til at bo hos dominikanerinderne i nærheden. Deltagerne i retræten vil kunne nyde godt af det skønne liturgiske liv i dette kloster med dets 150 munke, blandt hvilke også de fire nordiske lande er repræsenteret.

Angående yderligere oplysninger bedes man venligst henvende sig til: Dominikanerne, Kollegievej 2, Charlottenlund, telf. OR 422.

Elisabethforeningens basar

Husk at aflægge basaren, Bredgade 67, 2. o. g., et lille besøg. Palmesøndag d. 14. april åben fra kl. 9 til 18 og mandag fra 10 til 15.

Der findes mange nyttige ting i boderne til rimelige priser, gode lotterigevinster og tombola med mange gevinster.

Drik deres morgenkaffe, spis frokost (dejligt smørrebrød) eller eftermiddagsthe hos os i den gamle sal.

Kager til restauranten er vi meget glade for at modtage.

Gaver modtages med tak i basarlokalet fredag d. 12. april mellem 10—12, lørdag mellem 10—17. Endvidere kan gaver afleveres hos fru Møller Nielsen, Bredgade 69, 4. o. G.

På styrelsens vegne:

Angela Osterhammel,

Valby Langgade 117 B, 1. Valby 8576 y.

Ung katolsk pige

søges til pasning af 8 måneders barn og lettere husgerning 5—6 timer daglig, undtagen søndag, fra 1. april og ca. 3 måneder frem.

Fru Rolvsen,

Søndre Fasanvej 52, Valby.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellebygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ungdom og krav

(sluttet fra side 153)

værd at tilhøre, hvis den stiller krav. Sådan er unge — og sådan har de altid været.

Frimærkeindsamlingen har hidindtil indbragt ca. 90.000 frimærker

Forbavsende! Så mange havde man ikke regnet med, at det kunne være blevet til. Men et foretaget grundigere skøn har vist det. Og tallet er ikke sat højt.

Indsamlingen til *den katolske mission* er gået støt hele tiden. Nogle ambassader, klubber og enkeltpersoner og endda to offentlige institutioner sender os regelmæssigt frimærker.

Mange tak til alle indsendere! Men der fortsættes til stadighed med indsamlingen. Og nu er det ved at blive til noget, der kan mærkes. Dette er vor måde at hjælpe på til kirkens vækst.

Modtages af en del søstre og præster og kan sendes til: Bent Noval, Halm-torvet 30, København V.

Religiøst krævende og intellektuelt tilgængeligt. Det er den mest lovende formel for den religiøse ungdomsskoling, vi mindes at have set. Og derfor vil man fra de ældres side med den mest spændte interesse følge resultaterne af »Danmarks unge Katoliker«s arbejde, og man vil, i fald DUK på den ene eller anden måde måtte appellere til ældre trosfæller, yde sin beredvillige bistand.

Pianist el. organist

søges til sammenspil (Bach, Vitali, Locatelli m. m.) m. violin.

Gerda Buhl, Bjarkesvej 11, Kbhvn. F.

D. K. K. F.

Retræte for damer på Dalum Kloster afholdes fra søndag aften den 18. august til fredag morgen den 23. august. Nærmere oplysninger fremkommer senere.

Anna C. Rasmussen,
J. L. Heibergsvej 59, Odense.

Aarhus

Aarhus Boghandel

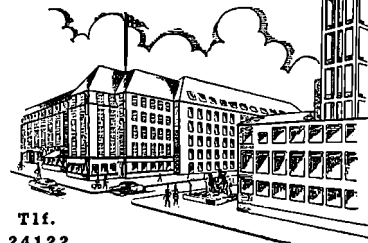
v. katolsk kirke

Ryegade 26

Telefon 26630

Leverandør til Sct. Knuds skole

Et Hjem paa Rejsen

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Høilund Carlsen

Aaboulevard 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

Kosmetik

Moderne hårpleje

ANNA ENGEL Banegaardspladsen 20¹

Telefon 26860

Gør Deres indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25716

Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 24777

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 24088

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

VIL DE VÆRE TILFØREDS? - KOM TIL

ANDERS JENSEN . Bülowvej 60

TELEFON 23460

1ste Klasses Fodtøjs-Reparationsværksted

De ringer - vi henter og bringer!

Leverandør til Sct. Josefs Hospital

V. Svenstrup . Telefon 21557

Aut. Elektro-Instalator . Ladestation

Hans Brogeag. 4 . Tietgenapl.

Lev. til Sct. Josephs Hospital

Katolske Begravelser . Ring til 22888

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Køb kvalitet
det gør vi -

DERMA RADIO

lige ved katolsk kirke - Tlf. 20075 - Specialist i båndopt. og long playing

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen

Sdr. Ringgade 3

Tlf. 43385

Henry Carlsen

Sdr. Ringgade 61

Tlf. 43857

Næstved

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Næstved

Kul- og Koks Kompagni

Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 1420

Arndt Nielsen Ure og Optik

Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen

Boghandel

Telefon 2525

(2 Ledninger)

Tapeter og Malervarer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg

Snedker & Tømrermester

Tagensvej 2 . Telf. 1628 & 818

Leverandør t. de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

EISENHOWER-BUDSKAB -

(sluttet fra forsiden).

de menneskelige forhold, sagde han, at den, der elsker næsten, opfylder loven. Hvordan skulle man kunne forvente, at de sidste spor af mistro skulle forsvinde, dersom de mennesker, der har den gode vilje, ikke både indenfor og udenfor deres fædreland i al offentlighed går i brechen for denne; deres agtelse for den menneskelige samvittighed og menneskets almene værdighed må være bygget på Guds og den broderlige solidaritets klippe og ikke på politisk og økonomisk profits flyvesand. Det åbne hjerte er og bliver mere end den åbne hånd det sikreste bevis på oprigtighed og moralsk anstændighed såvel for nationerne som helhed som for det enkelte individ (KNA).

Biskop Müller, Stockholm, trækker sig tilbage

Biskoppen af Stockholm, mgr. Johs. Erik Müller, der i år fylder 80 år, agter — efter hvad der meddeles fra velunderrettet katolsk kilde i den svenske hovedstad — at trække sig tilbage i nærmeste fremtid.

Bestræbelserne for at rejse en katolsk skole i Stockholm, har stedsde været biskop Müllers hjerteanliggende, og hans nærmeste medarbejdere udtaler, at der næppe kunne tænkes nogen bedre afskedsgave til den afholdte biskop, end dette ønskes realisering (KNA).

Stadig stor præstemangel i Østrig

Som en direkte følge af præstemanglen i Østrig er 30 sogne i ærkedioeset Wien uden sogneprest og godt og vel halvandet hundrede kapellanposter ledige. Meddelelsen herom er blevet fremsat af ærkebiskoppen i Wien, dr. Franz König, i hans fastehyrdebrev, og Wiener-ærkebiskoppen erklærer, at præstemanglen er hans største bekymring.

Ærkebispedømmet skulle — for blot nogenlunde at kunne magte sjælesorgen — hvert år have mindst 25—30 ny præster, fortsætter ærkebiskop König. I de seneste år har man imidlertid kun kunnet sende 10—15 nyviede præster ud i sjælesorgen. Og medens antallet af sogne vokser, synes antallet af sjælesørgere at dale. Hertil kommer endvidere bekymringerne for tilvæksten blandt ordensfolkene, ikke mindst indenfor ordenssøstrenes rækker. De kvindelige ordenssamfund i ærkebispedømmet Wien har som følge af mangel på tilgang måttet opgive den ene station efter den anden (KNA).

URBI ET ORBI

Den diplomatiske forbindelse Washington-Vatikanet også drøftet af Nixon

Ved en pressekonference umiddelbart inden afrejsen fra Rom erklærede vicepræsident Nixon, at spørgsmålet om diplomatisk forbindelse mellem USA og Vatikanet også var blevet berørt ved audiensen i Vatikanet. Nixon gav udtryk for håbet om, at forholdet mellem Vatikanet og Washington fortsat måtte kunne hvile på det bestående hjertelige og personlige grundlag. Nixon udtalte endvidere, at han havde fået et fremragende indtryk af Paven — »Pius XII er en ganske usædvanlig personlighed« (KNA).

Frankrigs biskopper maner til fornuft i Algier-problemet

Ved afslutningen af de franske kardinaler og ærkebiskoppers møde i Paris har det franske episkopat udsendt en opfordring til alle franskmænd og algeriere om at gøre ende på alle stridigheder, der truer genoprettelsen af en varig fred. Biskopperne udtaler, at ofrene for den algeriske krise havde deres dybeste sympati. De fordømmer imidlertid på det skarpeste ringeagt for menneskelige rettigheder samt enhver gengældelsesaktion fra fransk side overfor de algeriske nationalister. På den anden side må man — siger episkopatet — også afvise visse algeriske bestræbelser, der tager sigte på at røkke ved de mest elementære forpligtelser i forhold til fædrelandet (KNA).

Nu får Nowa Huta sin kirke!

I den bekendte polske industriby Nowa Huta i nærheden af Krakow, er der nu blevet indviet en grund til opførelse af en katolsk kirke. Pladsen er centralt beliggende, i umiddelbar nærhed af byens teater, og er blevet valgt i samråd mellem repræsentanter for kirken og myndighederne. Nowa Huta er blevet rejst af den stalinistiske regering i Polen med forsæt uden en kirke. Umiddelbart efter sin genindsættelse som regeringschef har Gomulka imidlertid indvilliget i Nowa Hutaarbejdernes indtrængende ønske om at måtte få en kirke, og den apostoliske administrator i Krakow, ærkebiskop Beziak, har fremsat opfordring til de troende om at bidrage til opførelsen af denne kirke (KNA).

Sorg i Vatikanet i anledning af præsidet Magsaysays tragiske død

Filippinerne præsident, Ramon Magsaysays tragiske død har vakt dyb sorg i Vatikanet. Den Hellige Fader har i et telegram til den filippinske regering givet udtryk for sin hjertelige deltagelse. Ramon Magsaysay var — udtaler Radio Vaticana — en ivrig katolik og har kunnet glæde sig ved den største agtelse i ind- og udland. Hans ærlighed, personlige uangribelighed og dygtighed var stor. Magsaysay var en af det fjerne Østens mest energiske kræfter imod kommunismens ideologiske og politiske fremtrængen.

Den forulykkede præsident havde i 1954 deltaget i den Marianske kongres og i 1956 i den store Eukaristiske kongres i Manila. Han havde personligt på disse kongresser oplæst indvielsesformularen til den allersaligste jomfru og til den hellige eukaristi (KNA).

Biskop Wendel besøger tyske forlægninger i Slesvig-Holsten

Ærkebiskoppen af München-Freising, Josef kardinal Wendel, vil i sin egenskab af katolsk militæriskop aflægge besøg ved de forskellige tyske garnisoner i Hamburg og Slesvig-Holsten i begyndelsen af april. I Hamburg og Kiel vil kardinalen holde gudstjeneste samt senere besøge enheder af forbundshæren i Hamburg, Kiel, Flensburg, Neumünster, Glückstadt og Rendsburg (KNA).

Den „flyvende biskop“

(sluttet fra side 156)

sten umuligt at finde landingsbaner i det bjergrige terræn. De fleste af dem er alt for korte og luftfartsministeriet har nedlagt forbud mod, at andre lande der. Og tit er de helt opblødt af regn. Men der har vi et eget signal-system til hjælp. Den stedlige missionær tager sin cykel og hvis han trækker den tværs over banen, så er den ikke i orden, men cykler han langs den, kan der landes.

Senere ser jeg biskoppen stige op i maskinen. Over radioen er han kaldt ud til en syg indfødt dreng; man mangler medikamenter. Det er utallige jobs for biskoppen, som missionær, pilot, postbud, frisør, apoteker, mekaniker m. m.

Jeg når at få et glimt af piloten ved roret. Hans hænder har grebet det og om missionærens, biskoppens og apostlens ene hånd slynger sig en rosenkrans. M. A. P.

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

7. APRIL 1957

NR. 14

BISKOP DEMANN DØD VED SIN BISPEVIELSE

Den ny Osnabrücker-biskops tragiske død foran portalen til sin domkirke

Medens Osnabrück-domens klokker i jublende kor forkyndte den ny biskop, dr. Franz Demanns vielse og intronisation og de troendes skarer i den fyldte domkirke endnu sang »Store Gud, vi lover dig«, gik den nyviiede biskop hjem til sin herre og mester. Udenfor domkirkeportalen sank han sammen efter netop at have meddelt de udenfor ventende menneskeskarer sin første biskoppelige velsignelse.

Biskopperne, præsterne og de troende ville næppe tro meddelelsen, som biskoppen af Münster, dr. Michael Keller overbragte i højtalerne. Domkirkens klokker forstummede for umiddelbart efter at lade dødklokken lyde. Og inde i kirken bad de tilstedeværende, der lige havde overværet bispevielsen, nu det første Fader Vor for den afdøde overhyrde.

Den ny biskop af Osnabrück, dr. Franz Demann døde kort efter sin højlidelige vielse til biskop for diøce-ret Osnabrück og endnu inden ceremonierne i domkirken i Osnabrück var til ende. Da han efter sin vielse skred velsignende ned gennem domkirken og foran domkirkens portal velsignede de tusinder af troende, der havde samlet sig udenfor kirken, blev han ramt af et nyt hjertetilfælde, og idet han sænkede sin hånd efter at have meddelt sin velsignelse, sank han

Kardinal Mindszenty 65 år

Kardinalen opholder sig stadig i den amerikanske ambassade i Budapest

Den ungarske primas, Josef Kardinal Mindszenty, der til stadighed må opholde sig i den amerikanske ambassade i Budapest, rundede 29. marts 65 år. Kardinalen var i slutningen af oktober blevet befriet fra sit fængselsophold af ungarske frihedskæmpere, men måtte som følge af den sovjetiske intervention søge tilflugt i den amerikanske ambassade (KNA).

sammen. En læge, der blev kaldt til den biskoppelige residens kunne blot konstatere dødens indtræden.

Begivenheden gjorde det dybeste indtryk på alle dem, der netop havde deltaget i bispevielsen, ikke mindst på de tre biskopper, kardinal Frings, biskop Keller fra Münster samt hjælpebiskoppen i Osnabrück, Rudloff, der kort forinden havde meddelt dr. Demann bispevielsen, og domkirkens jublende klokker, der afsluttede den høj-

(sluttes på bagside).

FORAN ANTI-KIRKELIG STOR-OFFENSIV I UNGARN?

Ny arrestationer af gejstlige overalt i Ungarn -

Ifølge meddelelser, der er indløbet til Wien, har de kommunistiske myndigheder i Ungarn interneret biskoppen af Vacz, mgr. Josef Petery. Også abbeden i det vest-ungarske cistercienserkloster Zirs, prælæt Endredy, samt kardinal Mindszenty's tidligere sekretær, mgr. Zakar, er blevet arresteret. Mgr. Zakar var blevet arresteret i sin tid i forbindelse med Mindszenty-processen, men var blevet befriet under oktoberopstanden ifjor.

De ungarske myndigheder synes hermed at tilstræbe påny at få kirken helt under statskontrol. En meddelelse i Radio Budapest nævner, at præsidiarådet har udstedt en forordning vedrørende udnævnelse af kirkelige øvrigheds personer, som gør udnævnelse af disse afhængig af henholdsvis præsidiarådets eller undervisningsministeriets samtykke. Forordningen gælder alle udnævnelser, forflytninger samt afsættelser, der er sket efter 1. oktober 1956. Den ny forordning synes dermed i første række at tage sigte på de forholdsregler, der fra kirkens side er blevet truffet overfor de såkaldte »fredspræster«.

Kadar-politiet har endvidere efter hvad man erfarer på sædvanligvis vel-

VÆR HILSET, KORS

Af en tale, der aldrig blev holdt

Magnus Tavast, Finlands store søn

Sommermødet på Magleås

Nazareth på skillevejen

„Eurovisionen“ udsender påskeliturgen

„Osservatore Romano“:

„Sacram Communionem“ - en stor lettelse til gavn for alle!

Pro-sekretæren ved det Hellige Officium, kardinal Ottaviani, beskæftiger sig indgående med Pave Pius XII's ny Motu Proprio »Sacram Communionem« vedrørende aftenmesser og de ny eukatistiske fastebestemmelser i en artikel i »Osservatore Romano«, hvori han bl. a. fremhæver de forenklinger, som de ny bestemmelser bringer.

Kardinalen skriver, at de ny eukari-

sluttes på bagsiden

underrettet hold i Wien -- arresteret rektoren på Benediktinergymnasiet Parmonholma i Raab, pater dr. David Soeveges OSB. Der er ikke angivet nogen grund til arrestationerne. — En hel del elever fra gymnasiet i Pamonholma flygtede efter oktoberopstanden til Østrig. Det anlages, at de kommunistiske myndigheder i Ungarn vil gøre pater Soeveges ansvarlig for elevernes flugt. Det meddeles endvidere, at pater Soeveges har været genstand for mishandling under forhørene efter arrestationen. Meddelelser om mgr. Zakar's arrestation har vakt megen forundring i Ungarn, eftersom Zakar efter sin frigørelse ikke har virket politisk i nogensomhelst henseende. (KNA).

Kadar indfører børnebegrænsning i Ungarn

Ifølge Radio Budapest vil regeringen i nærmeste fremtid oprette et permanent rådgivningskontor for anvendelse af svangerskabsforebyggende midler. Der vil — hedder det i udsendelsen -- blive draget omsorg for, at der er tilstrækkelige mængder af præventive midler i handelen. Denne forholdsregel er blevet truffet for at dæmpe op mod det stadig stigende antal svangerskabsafbrydelser (KNA).

Roskilde

P. J. KJELDEN
Urmager

Skomagergade 34
Telefon Roskilde 375

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)

Malerfirma

Telf. 1694 - 228

Udfører arbejdet ved de katolske institutioner

Skolebøger - Skolerekvitter
Læsekreds - Skønlitteratur,
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

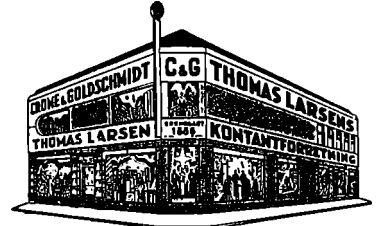
Sct. Olsegade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdiget Telefon 349

Leverandør til de katolske Institutioner

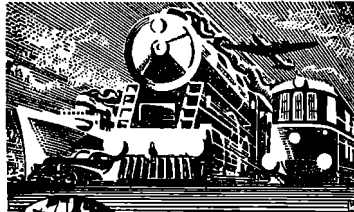
Hjørnet af Algade og Olsegade
Bedøtte Indkøbested i Roskilde

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen *Slagtermester*

Kød . Flæsk . Paalæg

Sct. Olg. 13, Til. 157. Leverandør

**SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET**

**- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!**

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Ove Juel-Christensen

Kaffe og Kolonial en gros

Ryesgade 106

Telefon Central 408

Knud Rasmussen *Vesterbrog. 60*
vis à vis Den kgl. Skydebane

Hilda 2055

Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158

Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstad's
malte

Helsingør

Aalborg

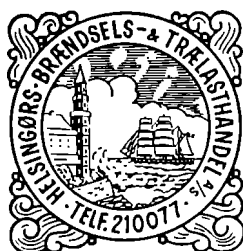
M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 34293 & 34337

Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

De to første ord i biblen

Efter Frank Hanft: „You can believe“

For blot et slægtled siden troede mange mennesker, at videnskaben havde svar på spørgsmålet om verdens oprindelse. Man troede, at verdensaltet var noget materielt og mekanisk. Religionen kom ikke i betragtning, for den befatter sig med ikke-materielle ting. Religionen var uvidenskabelig. Havde disse mennesker besiddet en smule humor, ville de have smilet ad deres egne resultater.

En af de forklaringer, de i videnskabens navn gav på verdens oprindelse, gik ud på, at himmellegemerne var opslået ved afkøling af store gasmasser. Javel, men hvor kom så de store gasmasser fra? Fra sammenstød af himmellegemer!

Senere kom man med en anden forklaring: Verdensrummet var fyldt med kosmisk støv. Støvet hvirvlede gennem rummet og trak sig ved denne hvirvlen sammen til faste masser. Men det er jo slet ingen forklaring på verdens oprindelse. Selv om det var rigtigt, stod spørgsmålet stadig åbent. Hvorfra kom det kosmiske støv? Hvorfra kom rummet, hvori støvet fandtes? Hvorfra kom de naturlove i kraft af hvilke støvet trak sig sammen?

Kosmisk støv i det uendelige rum er lige så uforklarligt som stjerner og planeter. De mindste tings eksistens er en lige så stor gåde som eksistensen af de største ting. Selv om man begynder med det tomme verdensrum, står vi stadig overfor den gåde, hvordan dette tomme rum blev til.

Vore naive, såkaldt videnskabelige forklaringer må fylde os med sympati for de primitive folk og deres afguder; ligesom dem søger vi jo også at bringe en evig hemmelighed ned på et plan, hvor vi kan fatte den. Vi må kunne føle med de nutidsmennesker, som forklarede verden ved at antage, at den var udrugtet af et æg.

Hvordan står det til med vore egne forsøg på forklaring? Er det ikke alt sammen bestræbelser på at forklare noget, vi overhovedet ikke kan fatte med vore udtryksmidler? Vanskeligheden ved alle disse videnskabelige forklaringer ligger altid i de to ord, som er de første i Biblen: »I begyndelsen«. Videnskaben begynder nemlig altid med noget og undlader at forklare, hvordan dette første blev til. Den undlader derfor at besvare spørgsmålet, hvorfra overhovedet noget tog sin oprindelse. Mange videnskabsmænd ser det selv.

Den samme naivitet finder man også i forklaringen på livets opståen. Man antog, at mennesket har udviklet sig af en højere abeart. Denne skulle være udviklet af lavere livsformer og så videre nedad, indtil vi til sidst nåede til en rent teoretisk sump langt tilbage i hine dunkle dage, hvor der ikke fandtes liv på jorden. Her i denne sump skulle livet være opstået i en

simpel encellet form. Bachs musik, Einsteins tanker, alle kommende vidunderlige manifestationer af livet skulle have ligget i denne ene celle og dertil også nogle blinde naturkræfter, som førte til udviklingen af det alt sammen. Plan var der ikke. Der var kun cellen og de blinde kræfter. Således skulle begyndelsen have været.

Var det virkelig tilfældet? Måske det første livskim var et sådant, men det forklarer ikke oprindelsen. Hvorfra kom denne celle? Opstod den spontant? Men hvorfra kom så det princip, man kalder spontandannelse? Og sumpen? Og jorden, hvor sumpen fandtes? Og naturkræfterne, som førte til udviklingen? Derfor begriber man, at selv om vi antager alt højere livs udvikling af lavere livsformer, er vi dermed ikke kommet nærmere til et svar på spørgsmålet om oprindelsen, men kun nærmere til spørgsmålet selv. Hemmeligheden forbliver hemmelighed. Uviklingen kan vel være et faktum, men den er ingen forklaring.

Videnskaben har ikke løst tilværelsens gåde, kun uddybet problemet og gjort det mere forvirrende stort. Vi hvirvler afsted på en uhyre kugle med svimlende hast gennem verdensrummet. Ikke alt for fjernt fra os begynder det grænseløse rum og det tomme verdensrum absolutte kulde. I dette tonrum ruller vor jord med frygtelig hast i en kæmpemæssig kredsløb omkring solen, medens hele solsystemet raser gennem det mørke rum.

Verden selv med dens vældige kræfter er knugende nok. Vi ved, at der kan fremstilles en enkelt bombe, som er stærk nok til at ødelægge en storby. Men den samme hærkende atomkraft befinder sig i hver eneste almindelig genstand omkring os. Den stol, vi sidder på, rummer så megen energi, at om den pludselig blev frigjort, ville vi selv, huset og hele den by, vi tilfældigt befinder os i, blive udsløttet. Brinten i en vandspand kunne afstedkomme en atomeksplosion, der udsløttede en storby. Det er vanskeligt at forestille sig det enorme og forfærdelige atomlyn, som ville udsløtte os alle, hvis hele atomenergien i en middelstor sø pludselig blev frigjort. Og den atomenergi, der rummes i jorden selv, i den kugle, som fører os gennem verdensrummet, går helt ud over vor fatteevne.

Og dog er jorden og hele solsystemet ganske lille i forhold til et mælkevejssystem, der måske selv igen er en uendelig lille del af et grænseløst verdensalt. Der er mennesker, som frygter, at vi i vore forsøg med atomenergien tilfældigt kan komme til at udløse en kædereaktion, som frigjorde de jordiske atomers energi, så at hele vor klode gik op i atomflammer. Vi gyser ved tanken. Men selv om noget så forfærdeligt skete, ville det kun være et

ubetydeligt lille himmeluheld, ganske uden betydning for verdensaltets beståen. I dette nu er der allerede myriader af vidunderlige atombrande på himlen, en af de små er vor sol.

Hvor stort er verdensaltet? Med det blotte øje ser vi en stor mængde stjerner, skilt fra hinanden med afstande, som ikke måles i kilometre, men i lysår. Men et lysår er den afstand, som lyset kan tilbagelægge på et år med en hastighed af 300.000 km i sekundet. Det betyder, at en stjerne, der i afstand af 1000 lysår eksploderer og forsvandt på den tid, da Columbus opdagede Amerika endnu lyser om natten og vil blive ved med det i mere end 500 år endnu. Er en stjerne 100 lysår borte, ser vi nu det lys, som den udsendte for 100 år siden. Så stort er verdensrummet.

Og hvor fjernt strækker universet sig? Dette spørgsmål stiller menneskeheden overfor en ny gåde. En million, ja en billion lysår kan vor tanke fatte, omend det nok mere er tallene end virkeligheden, vi fatter.

Nogle videnskabsmænd tror, at verdensrummet er krumt, og at vi kommer til det sted, hvor vi begyndte, blot vi fortsætter længe nok i kurven. Måske det er sandt, men det gør kun gåden større uden at løse den. Hvilke andre verdener ligger hinsides vor egen verdens kurve, skjult for os, fordi vi bort blik altid kun vil kredse i vort eget verdensalt? Det ufattelige bliver blot stedse dybere, jo mere vor viden udfolder sig. Og til sidst dæmmer sandheden for os: ingen mennesketanke kan fatte uendeligheden. Det ligger hinsides menneskets fatteevne.

Hvornår begyndte alt dette? Når kunne det begynde? Mennesketanken søger efter tidens grænser og når til gåder ganske som ved rummets grænser. I tanken kan vi vandre tilbage gennem gigantiske tidsrum. På ethvert punkt kan vi gøre holdt — tusind billioner år tilbage — og spørge: Begyndte alt dette den gang? Men straks søger tanken efter det, der var forud. Vi står overfor en gåde og må tilstå, at vi ikke evner en forklaring. Vi kommer til den slutning, at der bag os ligger en evighed, ligesom der ligger en evighed foran os.

Alle tings begyndelse ligger altså uden for vor fatteevne. Sandheden er større end vor evne til at måle. Ordene »i begyndelsen« lyder så enkle og deres betydning synes let at forstå, men virkeligheden kan her lige så lidt fattes af mennesketanken, som skønheden kan opfanges i et glas eller uselvigheden betragtes i et reagensglas. Dette er altså det første store fundamentale faktum, som religionen har med at gøre. Omkring os findes virkeligheder, der overstiger menneskeåndens fatteevne.

Det er af væsentlig betydning ærligt ser dette faktum i øjne gives realiteter, såsom uendel evighed, der er lige så virk nærværende som bord og sø ligger hinsides vor fatteevne første ord i Biblens første bog »I begyndelsen«. Først når vi tilstå uendeligheden og evigheden, vi rede til Biblens fjerde ord: »Gu-

SOMMERMØDET PÅ MAGLEÅS

Programmet for sommermødet i dagene 5.—11. august foreligger nu i enkeltheder. Før Ugebladets læsere får oplysning om fremgangsmåden ved anmeldelse om deltagelse er det rimeligt at fremlægge programmet. Indledningsvis må det fremhæves, at «slinien», der går igennem, er APOSTOLATET; hver taler får så overladt en dag til at gøre deltagerne bekendt med et særligt synspunkt indenfor dette grundtema og til at drøfte enkeltheder og besvare spørgsmål. Hver aften udnyttes endvidere til katolsk orientering eller til frit samvær.

Mandag d. 5.: Ankomst i løbet af eftermiddagen og aftenen. Kontakt.
Tirsdag d. 6.: Emne: »Apostolatet i den gamle pagt«. Pastor Hubert Messerschmidt vil forklare, hvorledes apostolatets struktur blev til. Om aftenen sang og hyggeligt samvær, hvorunder man lærer hinanden at kende.

Onsdag d. 7.: Emne: »Apostolatet i den nye pagt«. Pastor Gunnar Martin Nielsen vil vise, hvorledes apostolatets struktur fuldendes og fuldkommes gennem Christi efterfølgelse med eksempler fra aposteltiden. Om aftenen taler pastor Knud Ballin om kirkens karitative arbejde i vor tid.

Torsdag d. 8.: Emne: »Apostolatets udfoldelse hos kirkens store ordensstiftere«, hvor pater, dr. phil. H. Roos vil vise apostolatet i kirkens historie. Om aftenen er der lejlighed til at få besvaret spørgsmål og gennemgået problemer, som ligger deltagerne på sinde, ved mødets præst, pastor Geertz-Hansen.

Fredag d. 9.: Emne: »Apostolatets udfoldelse i moderne litteratur«, hvor cand. mag. Chr. West vil gennemgå Mauriac's »Lammek« med henblik på spørgsmålet om bogens apostolske karakter. Aftenen fri, f. eks. til en spadseretur til Sjælsø.

Lørdag d. 10.: Emne: »Hvad fortæller de gamle symboler os?«, hvor forfatteren, pastor Peter Schindler vil vise og forklare os religionens mange symboler og deres historie. Om aftenen åbent hus, hvor pastor Peter Schindler vil tale over et emne, der senere vil blive opgivet.

Søndag d. 11. kl. 8: Prælatsmesse med prædiken af biskoppen. Derefter morgenmad og opbrydning.

Sommermødets ledelse er glad for at kunne meddele, at prisen for deltagelse er den samme som sidste år: kr. 94,00 pr. deltager. I dette beløb er alt inkluderet undtagen sengelinned, som må medbringes eller kan lejes på højskolen. Ligeledes kan æde nu meddeles, at der arbejdsopstilling for børn i alder 6-14 år. Da DUK's skoleledelse uge arrangerer børnelejre i Øm i alderen 7-14 år, anbefalesældrene at sende større børn

derligere enkeltheder vil blive gi-

vet i et følgende nummer af Ugebladet, men enhver er velkommen til at skrive allerede nu til undertegnede efter fuldstændigt program og indmeldelseskort.

Kjeld Geertz-Hansen,
Bredgade 64, København K.

Det emne, som KATOLSK SOMMERMØDE på Magleås i år har sat på programmet, er aktuelt i hele verden og ikke mindst i vort hjemlige danske miljø. Jeg anser det for et særdeles heldigt valg, og jeg udtrykker mine bedste ønsker for mødet. I betragtning af de forrige møders kvalitet og af ledelsens dygtige forberedelser er sommermødet 1957 sikker på at vinde fuld og fortjent tilslutning.

Skt. Ansgars kirke, d. 28. febr. 1957.

+ Th. Suhr

Biskop.

NOTER

En ven af Danmark fylder 70

En meget god ven af Danmark — og af ugebladet — professor i historie ved det Pavelige Gregoriana Universitet i Rom, pater Robert Leiber S.J., fylder 10. april 70 år.

Pater Leiber var i nogle år knyttet til det gamle sct. Andreas kollegium på højen i Ordrup og studerede historie ved universitetet på Frue plads. Den første verdenskrig afbrød imidlertid pater Leibers virke her i landet, og han vendte ikke tilbage. Langt større opgaver ventede ham da også i det evige Rom, men trods årene og afstanden har pater Leiber bevaret ikke blot kontakt med, men tillige også en levende interesse for forholdene her i Danmark. Ugebladet står i gæld til pateren for mange gode tjenester i årenes løb, og vi benytter derfor lejligheden til at fremsætte vore allerbedste og taknemmeligste lykønskninger. J. B.

1. passionssøndag

7. april 1957

PASSIONSTID

I den sidste del af fastetiden står Kristi lidelser i forgrunden. Disse to uger kaldes derfor også passionstiden. Vi tænker på vor forløsning, på den måde, hvorved den skete. Det skete jo sådan, at Gud regnede Kristus for en synder på vore vegne (2. kor. 5, 21) og lod ham gå vejen, der førte til korset. Denne forløsnings pris formaner os til eftertanke. Vi ser jo også kirken iføre sig bodsdragten i disse dage.

Evangelisterne selv meddeler Herrens lidelseshistorie i form af en enkel kronik, uden at antyde nogle personlige følelser. De siger kun, hvad der skete, uden at tilføje nogle af deres egne meninger. Det siger, at alt måtte komme sådan, for at skriften måtte opfyldes.

Vi tror på, at Gud er i Jesus Kristus trådt ind i vor historie. Gud har påtaget sig kød, han har gjort sig til eet med os i mennesket Jesus Kristus, for at han kunne repræsentere os foran Faderen. Han blev midleren for sine brødre. Som sådan viser han den fuldkomne lydighed over for Guds vilje, og dermed løser vor broder, Jesus Kristus, en opgave, hvor vi, Adams børn, svigter og har svigtet fra begyndelsen af. Hans lydighed er præget af den rene kærlighed til Gud og den fuldkomne kærlighed til menneskene. Denne kærlighed fremhæver han tydeligt i sit offer. For os betyder det, at han handler dér som den barmhjertige og tro ypperstepræst, der soner folkets synder. (Hebr. 2, 17). Han sagde det jo selv, at han var kommet »for at hengive sit liv som løsepenge for menneskeheden, så talrig den er« (Math. 20, 28).

Når vi tænker over det, så kan vort hjerte ikke andet end tilbede Guds mysterium, at tilbede og takke Gud, der »har elsket verden så højt, at han gav sin egen kære søn som pris« (Joh. 3, 16).

Hvad lærer vi mere, når vi tænker på Jesu lidelsesvej? — »Det, som Kristus tog frivilligt på sig, kan sikkert ikke være det frygteligste og mest forladte onde for vort menneskelige liv« (Newmann). I og for sig er lidelsen et tvægget sværd: det kommer an på vor indstilling, om lidelse fører til helse eller til ulykke. Lidelsen kan gøre nogle mere vantroende eller oprørske, imedens den for andre kan blive vejen til helliggørelse. Menneskets situation kommer også her tydeligt frem: her falder afgørelsen mellem tro og vantro. Troen forvandler lidelsen. Foran den korsfæstede afgør vi, på hvilken side vi skal stå. På den ene eller anden måde må vi jo alle gennem lidelser. For det kristne menneske er deltagelsen i Kristi lidelser fuld af velsignelser og trøst. Lidelsen, som du bærer i fællesskab med Kristus, tjener til sone for os syndige mennesker, tjener ikke alene til din personlige helliggørelse, men til hele kirkens helliggørelse. Ethvert lem skal jo sammen med Kristus bringe sin del til opbygningen af hele legemet. Derfor kan Sct. Paulus skrive til Kolossenserne: »For jeres frelses skyld må jeg lide. Hvad der mangler, supplerer jeg nu til bedste for Kristi legeme: Kirken« (Kol. 1, 24). — »Den, som ikke bærer sit åg og følger efter mig, kan ikke være min discipel« (Luk. 14, 25).

Finder vi i deltagelsen af Kristi lidelser velsignelse og trøst, så sker det også derved, at vi som kristne ikke glemmer forløsningens mål: »Måtte Kristus ikke gennemgå alle disse lidelser, og således gå ind i sin herlighed« (Luk. 24, 26). og »Hvor jeg er, der skal også min tjener være« (Joh. 12, 26).

G. Bertling.

„Vær hilset, kors, vort eneste håb“

Uddrag af den tale, som den afdøde biskop af Osnabrück,
dr. Franz Demann, ikke nåede at holde

Kristi kors er os et tegn og underpant på vor forløsning og frelse, tegn og underpant på indre fornyelse og helliggørelse. Lad os da derfor hilse Kristi kors med den hellige liturgis ord: »O Crux, ave, spes unica«.

Du hellige kors, vort eneste håb, vær hilset! Dette skal være mit biskoppe-lige virkes valgsprog, det løsen, der skal knytte biskop, præster og menighed sammen i apostolisk arbejde.

Kære kristne! Korset er idag akkurat som på den hellige Paulus' tid for mange blevet en tåbelighed og for andre en forargelse, »men for dem, som er kaldede: Guds kraft og Guds visdom« (1. Kor. 1, 33). Guds kraft og Guds visdom afslører sig i hans frelseplan, Guds evige frelsesplan, der havde det ene mål: Kristus, den menneske-vordne Guds søn, menneskenes saliggørelse i Kristus og ved Kristus, ved Kristus den korsfæstede.

Gennem sin offerdød på korset er Kristus den store forsoner, fredsstifteren mellem himmel og jord, midleren mellem Gud og os syndige mennesker. »Kristus er vor fred« (Efes. 2,

14) siger den hellige Paulus. Ved ham har vi modtaget udsoningen med Gud (smig. Rom 5, 11).

Kristus er — som den ny slægts hoved, den anden Adam — »blevet lydig indtil døden, ja, indtil døden på korset« (Fil. 2, 8). Ved sin lydighedsdød, som han tog på sig af kærlighed til Faderen og af kærlighed til os, sine brødre og søstre, har han gengivet os frelsen, barndomsnåden, som vi havde mistet ved Adams ulydighed, Adam, der var den første menneskeheds hoved.

Det er hans offerdød på korset, vi har at takke for vi nu er Guds børn, at vi engang skal blive delagtige i Kristi herlighed og triumf i himlen, vel at mærke dersom vi har lidt sammen med ham her på jorden. »Fra korsets træ oprandt døden, fra korsets træ genopstod livet«, synger kirken i korsets præfation.

Men for at mennesket skal kunne få del i det liv, der er erhvervet på korset, for at enhver af os kan få del i forløsningen og frelsen, er det også Kristi vilje, at vi med troende hjerte træder frem for korset. Det sker i sakramenterne, først og fremmest i det eukaristiske offer, der skal virkeliggøre korsdøden hos os. I det eukaristiske offer fremstilles Kristi offerdød på korset nemlig på ublodig vis, sakramentalt og gøres nærværende for os. Det er overalt den samme offerpræst og den samme offergave: Jesus Kristus, kun måden, hvorpå det frembæres, er forskellig. Overalt er det den samme offerindstilling, den samme, den eneste indre offerhandling, der gør korsofferet som det eukaristiske offer så værdifuldt i Guds øjne, forherliger Gud og forsoner, og som bringer menneskene frelse og velsignelse. Vort hele frelseshåb er baseret på Kristi kors. Al snak om forløsning uden om Gud, den gudløse kommunismes pseudo-religiøse bestræbelser, der skal bringe verden frelse og forløsning uden Gud, uden Kristus, det er vildfarelse og bluff. Kristi kors er og bliver tegnet på den sande, den ægte forløsning. Her har Gud selv skænket og anvist os kilden til vor frelse, og af denne kilde skal vi mennesker drikke og øse og hente livet.

Dermed fatter vi også bedre den hellige Paulus' jubeludbrud i kirkens liturgi: »Nos autem gloriari oportet in Cruce Domini nostri Jesu Christi: in quo est salus, vita et resurrectio nostra: per quem salvati et liberati sumus«. »Os bør det at rose os af Vor Herres Jesu kristi kors, i hvem vor frelse er, vort liv og vor opstandelse, ved hvem vi er frelst og befriet« (smig. Gal. 4, 16). Og med et hjerte fuldt af tak hilser vi korset:

O Crux, ave, spes unica!
Vær hilset, kors, vort eneste håb!

Kære kristne! Når vi nu spørger om, hvorledes Gud Vor Herre kom på at iværksatte noget så usigeligt svært og vidunderligt som sin søns menneskevordelse, som korsofferet, det eukaristiske offer, så har vi svaret med eet eneste ord: det er kærligheden, Guds forbarmende kærlighed, der hengiver sig helt til skabningen, Guds kærlighed til verden, sønnens kærlighed til os mennesker og fremfor alt sønnens kærlighed til faderen, der vil bringe faderen alt, hvad han skabte i sin kærlighed.

»Så højt har Gud elsket verden, at han har hengivet sin enbårne søn«, siger Frelseren til Nikodemus (Joh. 3, 16). Og dybt henrykt og trøstet udråber den hellige Paulus: »Kristus har elsket mig og har ofret sig selv for mig« (Gal. 2, 20). Og hvor glødende og hengiven Kristi kærlighed er til sin fader, det bevidner hans korsdød. Det hedder i brevet til Filippierne: »Kristus blev lydig indtil døden, og det endda korsdøden«. (Fil. 2, 8). I sin afskedstale siger Frelseren selv, at hans lydighed er kærlighed til faderen. »Verden skal erkende, at jeg elsker Faderen, og at jeg gør, som Faderen har påbudt mig. -- Rejs jer nu, lad os gå herfra!« (Johs. 14, 36).

Den hellige Johannes giver os nøglen til forståelsen af Jesu Kristi liv, lidelse og død, idet han siger: »Som han havde elsket sine egne, således elskede han dem til det sidste.« (Johs. 13, 1), til sit livs ende, til grænsen af sin guddommelige magt og visdom.

Den hellige Paulus taler om Kristi kærlighed, »der overgår ethvert begreb« (Efes. 3, 19), og vi kan tilføje, som også beskæmmer vort lille og smålige, egensindige og offersky hjerte.

Vi må alle, biskop og præster og troende, lade os fylde af den ofrende, tjenende Kristi kærlighed, der udstråler fra Korset, og som var levende midt blandt os i den hellige eukaristi. Kun på denne måde kan vi virke i vor tid, kun på denne måde kan vi realisere vor apostoliske opgave, kun på denne måde kan vi virksomt træde op mod de farer, der truer kirken indefra. Det er, som sagt til indledning, den svindende tro, det, at tro og liv skilles, det er overfladiskhed og ligegyldighed, overbetoning af det materielle og jordiske, det hemningsløse, den umådeholdne jagen efter jordisk gods, nydelse og fornøjelse, flugten fra offeret, det »at trættes i det gode«, det er vor tids onde.

Måtte Kristus den korsfæstede, måtte Kristus vor offerpræst og vor offergave i den hellige eukaristi, måtte han forvandle vort trætte, offersky hjerte, måtte han forme det og præge det efter sit eget uselviske, offerstærke hjerte!

Hs. Excellence biskop Franz Demann

Nazareth på skillevejen -

Kommunistisk flertal i frelserens barndomsby

Det Hellige Land har ned gennem tiderne været målet for utallige kristne pilgrimme fra den ganske verden, og efter at reminiscenserne fra de to ulyksalige verdenskrige er ved at forsvinde, sætter denne pilgrimsstrøm lidt efter lidt ind igen. Pilgrimmenes første mål er selvsagt de såkaldte »hellige steder«. Det er umuligt for pilgrimmene at få et nøjere indblik i landets og de derboende menneskers levevilkår under det forholdsvis korte tidsrum, der som regel er forudsat for disse pilgrimsrejser, men de, der har haft tid og lejlighed til at opholde sig i længere tid i landet, er klar over, at forholdene i vore dages »hellige land« så langt fra er rosenrøde.

Det er især den ulyksalige spaltning af landet — den arabiske del, der står under kongeriget Jordanien, og den jødiske del, der tilhører den nye Israel-stat — som gør, at situationen er så fortvivlet. Den jødisk-arabiske konflikt har bragt stor elendighed over hele Palæstina — man behøver blot at tænke på Israels vanskelige stilling samt på den næsten 1 million arabiske flygtninge, der nu på ottende år frister en kummerlig tilværelse i de store flygtningelejre, uden beskæftigelsesmuligheder, kun med nød og næppe holdende den allerværste sult fra døren ved hjælp af UNO's levnedsmiddelforsyninger.

En undtagelse herfra synes byen Na-

zareth imidlertid at være; idet den arabiske befolkning er forblevet her. Kristi barndomsby — der for øvrigt for ganske nylig blev ophøjet til hovedstad i provinsen Galilæa — danner imidlertid ikke nogen undtagelse i den rent leveforholdsmæssige situation. — Her bor nogle få velhavende arabiske familier, men størstedelen af befolkningen er yderst fattig og har næppe til det daglige brød; og den er også vanskelig i stand til at tjene til det, idet Nazareth stadig er en slags militærzone, hvor det at forlade byen og vende tilbage igen er forbundet med store vanskeligheder. Det er derfor

⋈
Ærkebiskop
Hakim i den
græsk-unerede
kirkes
bispekrud

heller ikke til at undre sig over, at der hersker megen utilfredshed der — og det er igen ensbetydende med, at der er grobund for kommunismen. Kommunisterne har da også flertallet i byrådet — og man kan derfor med en vis berettigelse til stadighed anvende skriftens ord på Nazareth: »Hvad godt kan der vel komme fra Nazareth?«

Den græsk-unerede biskop Hakim er imidlertid manden, der har indset og forsøger at råde bod på den beklagelige situation, som byen Nazareth — med sine 30.000 indbyggere — befinder sig i. Omkring 91 % af den kristne befolkning, der i dag lever i staten Israel, tilhører den græsk-unerede kirke; de står under nævnte mgr. Hakim, der er biskop af Akko og residerer i Haifa. Ærkebiskop Hakim er en både initiativrig og vidtskuende mand, hvem man ofte har tilkendt betegnelsen »en social biskop«, og det næppe helt med urrette. Efter at han for noget siden har rejst en skole og et beskedent hospital i Haifa samt et provisorisk vajsenhus i Nazareth, er han nu begyndt et byggeprogram i Nazareth. På et af de smukkeste højedrag oven for byen er han i færd med at rejse et præsteseminarium, et hospital, et vajsenhus, en skole samt et pilgrimsherberg, og enkelte af disse bygninger nærmer sig deres fuldendelse. Ærkebiskop Hakim slår dermed — om man må have lov at udtrykke sig sådan — to fluer med eet smæk. Han realiserer dermed sine planer med hensyn til præstetilvækst, børneopdragelse samt pleje af syge og uddannelse af sygeplejersker, hvad der især er brug for, og samtidig giver han arbejde til et større antal bygningshåndværkere, som i længere tid fremover vil kunne have mulighed for at tjene til det daglige brød for dem og deres familier og dermed få en del nyt livsmod. Endvidere udsender mgr. Hakim — fra eget trykkeri — et lille blad, der modigt tager til orde mod kommunismen og materialismen.

Ærkebiskop Hakim har imidlertid taget fat på sine store planer i urokkelig tillid til Guds hjælp og i håb om, at den store katolske verden ikke lader ham i stikken. Hans sociale og caritative bestræbelser er imidlertid afhængige af støtte fra kristne kredse i hele verden, og i Genève er der indrettet en central, »Nazareth Development Company«, der frem for alt sørger for finansiel støtte til det sociale arbejde i Nazareth. Denne støtte tager imidlertid også sigte på at skabe finansiel basis for at kunne sende læger og sygehuspersonale ud til andre egne af Israel, hvor der er behov derfor. K.

⋈
Nazareth - idag!

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

MAGNUS TAVAST -

„stor i sandhed og af navn“

»Magnus et re et nomine — stor i sandhed og af navn«, kalder den finske bispekrønike med et fint ordspil Magnus II Tavast, og hans navn er da også uløseligt knyttet til Finlands kirkelige og politiske blomstringsperiode: middelalderen. Ingen anden personlighed, måske lige med undtagelse af den salige Hemming, har sat sig så varigt og velsignelsesrigt et minde på Åbo bispestol som han.

Der er i år forløbet 600 år siden Magnus fødtes som skud på Tavasternes ansete gamle adelslægt på godset Alasjoki ved Åbo. I en alder af 38 år rejste præsten Magnus til universitetet i Prag, hvor han tre år senere erhvervede sig en magistergrad. Efter at være vendt hjem igen arbejdede han en tid lang hos kong Erik af Pommeren, og i disse år i unionskongens tjeneste erhvervede han sig en ikke ringe erfaring og hjemmevanthed i politiske anliggender. Det var just i den periode, hvor dronning Margrethes dristige statspolitiske forsøg på for stedse at sammenslutte de tre nordiske riger skulle stå deres prøve.

Det skyldes da vel sandsynligvis også Magnus' forbindelse med kongehuset, at han — formentlig i året 1403 — blev kaldet til ærke diakon og få år efter — i 1412 — til biskop i Åbo. Han drog til Rom for at blive bispeviet og vendte hjem via Paris og det danske kongehof. Til trods for, at han da ikke længere var purung, skulle han dog blive den af samtlige finske biskopper, der kom til at lede Finlands kirke længst. Han var en from og retlinet person, ivrig til at deltage i korbønnen, og selv når han var på rejse undlod han aldrig hverken den hellige messe eller sammen med sit følge at

Magnus Tavast's bispesegl

syngede de kanoniske timébønner. En ganske særlig forkærlighed nærrede han for Kristi lidelse, og dette gav sig bl. a. udslag i, at han pålagde hele sit stift efter de daglige korbønner at tilføje »de passione Domini«. Under ham oplevede det eneste finske valfartssted, det hellige kors i Hattula, en stor blomstringsperiode, og formentlig var også hans kærlighed til den korsfæstede frelser den direkte årsag til, at han i årene 1420—21 foretog en pilgrimsfærd til det Hellige Land. På hjemvejen bragte han en hel del kostbare paramenter og klenodier med fra Venezia til sin domkirke i Åbo. Men iøvrigt gjaldt hans omsorg hele livet igennem denne bispekirke. Efter branden i 1429, der lagde det meste af Åbo i aske, lod han kirken rejse påny, og for egne midler opførte han Kristilegemes-kapellet i domkirken og lod opsætte et kunstfærdigt smedjærns-gitter, der den dag idag minder om

Domkirken i Åbo

I korte træk —

Den Hellige Fader modtog i sidste uge den vesttyske forbundskansler, dr. Konrad Adenauer, i privat audiens. Efter audiensen, der varede en god halv timestid, modtog Pave Pius XII forbundskanslerens datter, fru Lisbeth Wehrhahn (KNA).

Domkapitlet i Osnabrück har påny valgt hjælpebiskop Johannes von Rudloff til kapitularkivar. Biskop Rudloff var også kapitularkivar i tiden fra ærkebiskop Bernings død i november 1955 indtil biskop Demann i sidste uge officielt overtog ledelsen af bispedømmet Osnabrück (KNA).

Ærkebiskoppen af Köln, kardinal Frings, der 10. maj flyver med SAS via København over Nordpolen til Japan, vil under opholdet i den japanske hovedstad bl. a. blive modtaget af den japanske kejser (KNA).

I sidste uge døde i Rom efter kortvarig sygdom den pavelige Schweizergardes kommandant, Oberst Baron Heinrich Alfons Pfyffer von Altishofen. Afdøde, der var 68 år gammel, var oprindelig jurist og sagfører, men havde tjent i Schweizergarden siden 1928 (KNA).

Efter hævdunden skik arrangerer den italienske radio i påskeugen en koncert, der afholdes i Benediktionsaulaen i Vatikanet og som Paven plejer at overvære. I koncertens første afdeling, der overtages af de europæiske fjernsyn, opføres Johann Sebastian Bach's 2. Brandenburgerkoncert samt Mendelsohn-Bartholdy's violinkoncert i E-moll (KNA).

Biskoppen af Shrewsbury, mgr. John Murphy, har med anledning af stor-konflikten i England rettet en appel til arbejdsgivere og arbejdere om at tage hensyn til de menneskelige forhold og ikke udelukkende tænke på de rent materielle spørgsmål. Det er arbejdernes pligt at tage hensyn til bedriftens vel, ligesåvel som det er arbejdsgiverens pligt ikke at lade arbejderens ve og vel ude af betragtning. Fagforeningerne har kun deres berettigelse, såfremt de varetager og forsvare menneskeværdigheden i dens kristne betydning (KNA).

Den ny biskop i Berlin, dr. Julius Döpfner, har bl. a. aflagt et tiltrædelsesbesøg hos ministerpræsidenten for den østtyske folkerepublik, Otto Grollewohl. Biskop Döpfner aflagde dette besøg ikke blot i sin egenskab af overhyrde for diocesen Berlin, men også som chef for ordinarie-konferencen Berlin. Ved besøget hos den sovjetzonale ministerpræsident var tillige sovjetregeringens viceministerpræsident Otto Nuschke samt den nyudnævnte statssekretær for kirkelige anliggender, Eggerath, til stede (KNA).

hans navn. En række altre og stipendier peger tilbage til ham eller i hvert fald til hans initiativ. Han forøgede kanonikernes antal fra 6 til 10 og lige-

ledes for egne midler stiftede han en frommesse samt gav domkirken en ny gudstjenesteordning, hvorefter der blev læst messe morgenen igennem hver halve time. Domskatten berigede han med gyldne kalke og monstranser samt værdifulde liturgiske bøger, og han lod fremstille et kunstfærdigt relikviskrin til den hellige Henriks relikvier.

Magnus søgte endvidere med stor iver at fremme helgendyrkelsen. Ovenover Finlands værnhelgen, den hellige biskop Henriks grav i Nousis lod han anbringe en bronceplade, og selv knælede han i ydmyg bøn ved helgenens fødder — det er dette motiv, som det finske postvæsen benyttede til et frimærke, der udsendes i 1933 (og som gengives her). Konciliet i Konstanz overdrog ham sammen med biskopperne i Oslo og Växjö at foretage de forberedende undersøgelser til saligkåringen af biskopperne Brynjulf af Skara og Nikolaus Hermansson fra Linköping samt af nonnen Ingrid. I Åbo oprettede han et broderskab til ære for den hellige Anna samt det ansete Hellige Tre Kongers broderskab.

Af allerstørste betydning for den religiøse udvikling i Finland var hidkaldelsen af Birgittinerordenen. Efter allehånde vanskeligheder oprettede munke fra Vadstena i 1438 klosteret Nådendal i nærheden af Åbo, og biskop Magnus ydede af egen lomme store tilskud til opførelsen af klosterkirken, i hvis skygge han senere også rejste sin yndlingsresidens.

Med strenghed — parret med mildhed — vågede biskop Magnus over sine præsters moralske levned og han drog megen omsorg for, at de fik en grundig videnskabelig uddannelse. Allerede to år efter, at han havde bestegt bispestolen i Åbo sendte han 7 finske klerikere til universiteter i udlandet, og år efter år drog videbegærlige unge finner sydpå for at udvide deres teologiske viden. I 1425 var der f. eks. 5 finner ved universitetet i Paris, og i 1438 alene 8 teologistudenter fra Åbo i Leipzig. Domkirken i Åbo nød allerede da stor anseelse langt ud over Åbo bispedømmes område.

Det alsidige virke, som Magnus Tavast udfoldede for sit bispedømme, hindrede ham imidlertid ikke i samtidigt at beskæftige sig med den politiske udvikling. Gang på gang finder man ham på de store rigsforsamlinger i Danmark og Sverige, og han oprettede gode relationer til kong Erik så længe det var ham muligt, hvilket dog også indbragte såvel hans land som hans bispedømme en lang række fordele. Også kong Eriks efterfølgere, Kristoffer af Bayern og Karl Knudssøn stod han i venskabeligt forhold til, og takket være hans kløgtige og besindige politik lykkedes det at holde Finland udenfor sin tids dansk-svenske virvar samt skaffe Finland et vidtgående selvstyre. Endnu i den høje alder af 81 år tilbragte Magnus Tavast en hel vinter ved den ny svenske kong Karl Knudssøns hof.

Men efterhånden som alderen begyndte at melde sig, følte biskop Magnus sig ikke mere i stand til at klare bispeembedets byrder, og i 1450 gik

han så af. Han havde imidlertid forberedt denne sin resignation godt og opnåede, at domkapitlet valgte hans nevø, domprovsten Alaus Magni, til hans efterfølger, og på denne måde bevarede den hidtidige kirkepolitiske linie. Den gamle biskop trak sig så tilbage til sit elskede Nådendal, hvor han i klosterfreden forberedte sig til dødens komme. Han døde i marts 1456, 95 år gammel, og en gammel optegnelse har endda overleveret os det nøjagtige tidspunkt for hans død — det skete ved non efter middag. Og foran alteret i det kristi-legems-kapel, som han selv havde opført i Åbo domkirke, fandt han sit sidste hvilested.

Dr. H. H.

Domkirken i Åbo - et af de herligste minder fra den katolske tid i Finland

Et stort forlag i New York stillede for nylig 27 ansete historie-professorer, lærere og journalister — altså personer, som på afgørende måde er med til at forme og præge den offentlige mening — spørgsmålet om hvilken begivenhed i verdenshistorien de anså for den vigtigste. Resultatet af rundspørgel var forbløffende. Kolumbus' opdagelse af Amerika kom ind som en flot nummer et, medens bogtrykkerkunstens opdagelse fik andenpladsen.

78. Davidssalme

ET KLAGERÅB OVER JERUSALEMS ØDELÆGGELSE

I. Det grufulde syn.

1. En salme. Af Asaf.

O. Gud, hedningerne er brudt ind i din arvelod. De har skændet dit hellige tempel, har gjort Jerusalem til en ruinhob.

2. Dine tjeneres lig har de kastet hen til himlens fugle som æde og dine hellices legemer til jordens vilde dyr.

3. Deres blod har de udøst som vand rundt omkring Jerusalem, og der var ingen, der jordede dem.

4. Vi er blevet til hån for vore na-

Seks tekniske opfindelser måtte dele tredjepladsen, nemlig dampmaskinen, telegraf, telefonen, glødelampen, den optiske linse samt radium, med atombomben, Luthers reformation og den amerikanske uafhængighedserklæring af 1776. Vor Herres forløserdød på korset måtte nøjes med fjerdepladsen og måtte dele denne med narkosens opfindelse, røntgenstrålerne og brødrene Wrights første flyvning.

(Efter »Catholic Digest«).

boer, til spot og spe for vore omgivelser.

II. Indtrængende bøn om hjælp.

5. Hvor længe Herre endnu? Vil du vredes for evigt? Skal din harme brænde som ild?

6. Udøs din vrede på hedningefolkene, der ikke anerkender dig, og på de riger, der ikke påkalder dit navn.

7. Thi de har opædt Jakob og lagt hans bolig øde.

8. Ihukom ikke mod os forfædrenes brøde, lad din barmhjertighed snart komme os i møde, thi vi er såre elendige.

III. Hjælp for dit navns æres skyld.

9. Hjælp os, du vor frelser Gud, for dit navns æres skyld. Pris os og tilgiv os vore synder for dit navns skyld.

10. Hvorfor skal hedningerne sige: »Hvor er deres Gud?« For vore øjne skal det kendes blandt hedninger, at dine tjeneres udgydte blod bliver hævet.

IV. En indtrængende bøn.

11. Lad de fangnes suk nå op til dig, med din arms væld udløs dem, der er hjemfaldet til døden.

12. Gengæld syvfold vore naboer i

deres brystfold den hån, som de har hånet dig med.

13. Men vi, dit folk og dine græsganges får, vi vil evindeligt lovsynge dig og fra slægt til slægt forkynde din pris.

Babylonerne indtog og ødelagde i året 587 f. Kr. byen Jerusalem og templet. Guds arvelod blev tilintetgjort. Ugudeligheden triumferede. Guds folk blev slæbt bort i landflygtighed. Dog, håbet på Herren, denne vidunderlige kraft, levede videre i hjerterne. Alle disse momenter har fået et hjertegribende udtryk i denne salme, som tilskrives Asaf.

Asaf var en levit af Gersons slægt og blev af David udnævnt til leder af den hellige musik. Han var stamfader til en stor familie af sangere. En af hans efterkommere har digtet 78. salme. Ved synet af de med jødernes blod vædede ruiner udstøder han sit klageråd over den store ulykke, der har ramt Israels folk (1—4). Han bønfalder Gud om straf over dem, der ikke bløt har tugtet en brødefuld slægt, men også hånet himlens Gud (7—13). Midt imellem står en angrebøn (8—9), og salmen slutter med løftet om taksigelse efter bønnehørelse (13). Både dette løfte

og angrebønnen giver et fingerpeg om det sindelag, der behersker salmistens sjæl, og de virker som lysstråler i det dybeste mørke.

Ja, det sjælelige mørke var dybt. Brandtomterne i byen, ligene i gaderne som bytte for rovfugle og vilde dyr, den skam, at de døde ikke blev begravet, hvad der efter datidens opfattelse også var til skade for deres sjæle — det var altsammen så pinefuldt, at hjertet var nær ved at briste af smerte og sorg. Dertil kom endnu nabostaternes, moabiternes, ammoniternes og navnlig edomiternes skadefryd og hån-latter. De sidstnævnte havde endda hjulpet babylonierne under deres kamphandlinger. Hvad vi selv kunne konstatere under den sidste verdenskrig, det skete også dengang. Når mennesker bliver genstand for frygtelige uretfærdigheder og hensynsløs voldsfærd, så råber de til himlen om hævn. I vers 6, 10 og 12 læser vi om »hævn«. Ganske vist er dette ikke den »gatomdighed, som vor Frelser har lært os både ved sit eksempel og sit ord, men jøderne bad Gud kun om den retfærdige straf, som den naturlige morallov og Moseloven berettiger dem til at bede om. Vi kristne lever i barmhjertighedens tidsalder, i hvilken den straffende retfærdighed må træde noget i baggrunden. Men vi ved, at retfærdighedens tid kommer igen, når hver enkelt af os og hele vor slægt har endt sin prøvetid her på jorden. Så skal retfærdigheden igen træde i forgrunden, og Herren vil gengælde enhver efter hans gerninger, således som det Nye Testamente gentagne gange forkynder.

Af enkeltheder trænger kun to ting endnu til en nærmere forklaring: i vers 10: Jerusalems ødelæggelse og det israelitiske folks undergang betragtede af nabofolkene som et nederlag, Gud Herren selv havde lidt. I vers 12: Orientalerne har i deres brystfold alt muligt, navnlig også penge.

Os kristne minder denne salme meget om de lande, hvor byerne i den sidste verdenskrig blev gjort til ruinhobe, hvor befolkningen oplevede den dybeste fattigdom og deportation, og hvor kirkerne i hundredevis sank i grus. I erindring om alt dette har vi grund til på egne vegne at gentage: Ihukom ikke mod os forfædrenes brøde, lad din barmhjertighed snart komme os i møde.

Endnu nogle andre ødelæggelser kommer vi i tanke om, når vi læser denne salme. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at hele lande og nationer bliver langsomt, men uafbrudt afkristnet. Den nye pagts åndelige Jerusalem, Kristi mystiske legeme, bliver ødelagt rundt omkring. Disse åndelige ruiner bør opskræmme os, og af hjertets dybeste grund bør vi henvende os til Gud og bede ham om at sende apostle, hellige mænd og kvinder, der bygger op igen, hvad vantrø og hedske sæder har revet ned. Men hver især af os kan og skal hjælpe med til at læge de mange sår og ved sin iver og trofasthed mod Gud give det gode eksempel og ved sonebod yde oprejsning for al den uret, menneskene har gjort mod den Allerhøjeste. F. K.

Nye udgaver i forbindelse med „den stille uge“

latin

OFFICIUM HEBDOMADAE SANCTAE ET OCTAVAE PASHAE (no. 914)

Komplet udgave af ceremonierne fra palmesøndag til hvidesøndag, udarbejdet af benediktinermunkene i Solesmes i overensstemmelse med Vatikanets udgave. — Indeholder rubrikkerne iflg. dekret af 23/3 og 26/9 55, alle messerne incl. oliernes indvielse, tidebønner og messer fra palme- til hvidesøndag, partierne som synges af biskop, præst, diakon og sangere, den nye salmeoversættelse — gregorianske noder med Solesmes rytmiske tegn.

850 s., rødt og sort tryk, størrelse 18°, kunstlæder og rødsn. kr. 37,20

dansk

DEN STILLE UGES LITURGI

En samlet udgave af de to småhefter: »Den stille uges Liturgi indtil Påskelørdag« og »Påskelørdags Liturgien«.

80 s. kr. 1,50

tyisk

DIE HEILIGE WOCHE (A) tysk-latin

Fuldstændig udgave af messer, tidebønner, musik, bønner og andagter. Udarbejdet af P. Bomm O. S. B. Maria Laach.

450 s., kr. 9,15, shirting rødsn. kr. 13,50, plastik guldsn. 17,65, gedesk. guldsn. kr. 30,30.

DIE MESSFEIERN DER HEILIGEN WOCHE (B) tysk-latin

Fuldstændig udgave af messerne, alle vigtigere koralsange, et udvalg af salmesange og en korsvejsandagt.

192 s., kr. 2,95, gedeskind og guldsnit kr. 15,00.

engelsk

THE NEW OFFICE OF HOLY WEEK (337) engelsk-latin

En gregoriansk sangbog med engelsk oversættelse af tekst og rubrikker fra palmesøndag til 1. påskedag. Musikken er forsynet med moderne notation og Solesmes rytmiske tegn. Bogen er udgivet med særligt henblik på kirkekorets sangere og lægfolk.

224 s. kr. 3,90

litteratur om påskeugen

Becker: Warhaft selige Nacht. 223 s. kr. 16,15

» I sandhed lyksalige Nat (oversættelse) 110 s. kr. 6,75

Löhr: Die heilige Woche. 208 s. kr. 16,15

Spiritualité Pascale, cahier de la Pierre-qui-vire. 284 s. kr. 14,45

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

April:

7. S. PASSIONSSØNDAG (286—(violet) 32)! Hellig Korsens præf. (517).
8. M. Feria (291); præf. (517). (violet)
9. Ti. Feria (295); præf. (517). (violet)
10. O. Feria (300); præf. (517). (violet)
11. T. St. Leo den Store (873); 2. bøn: Feria (305); præf. (517). — Eller: (violet) Feria (305); 2. bøn: St. Leo den Store ([38]); præf. (517).
12. F. Jomfru Mariæ syv Smertes (hvid) (866), 2. bøn: Feria (311); Gudsmoders præf. (522), i hvilken der siges: Transfixionerne ... Gennemboelse. — Eller: (violet) Feria (310); 2. bøn: Jomfru Mariæ syv Smertes (867); præf. (517).
13. L. Feria (314); 2. bøn: St. Hermenegild (Kirkebøn 874, Stille- og Slutningsbøn [15]); præf. (517).
14. S. PALMESØNDAG. — Ved Processionen er farven rød, ved Messen violet.

Ugebladet omkring påske

Da ugebladet nr. 16 (21. april) og 17 (28. april) skal ligge færdige tidlige på grund af helligdagene, må meddelelsesstof til disse to numre være redaktionen i hænde senest henholdsvis 15. april og 20. april. — Ugebladet bringer i nr. 15 (14. april) meddelelse om de gudstjenestetider for den stille uge og påsken, som er indsendt til redaktionen senest 8. april.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«
sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.,
tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

Ung katolsk pige

søges til pasning af 8 måneders barn og lettere husgerning 5—6 timer daglig, undtagen søndag, fra 1. april og ca. 3 måneder frem.

Fru Rolvsen,
Søndre Fasanvej 52, Valby.

Husbestyrerinde

Enke, uafhængig, 57 år, katolik, søger stilling hos enlig herre i København eller omegn.

Billet nrk. 7457 til annonceafdelingen.

Elisabethforeningens basar

Husk at aflægge basaren, Bredgade 67, 2. o. g., et lille besøg. Palmesøndag d. 14. april åben fra kl. 9 til 18 og mandag fra 10 til 15.

Der findes mange nyttige ting i boderne til rimelige priser, gode lotterigevinster og tombola med mange gevinster.

Drik deres morgenkaffe, spis frokost (dejligt smørrebrød) eller eftermiddagsthe hos os i den gamle sal.

Kager til restauranten er vi meget glade for at modtage.

Gaver modtages med tak i basarlokalet fredag d. 12. april mellem 10—12, lørdag mellem 10—17. Endvidere kan gaver afleveres hos fru Møller Nielsen, Bredgade 69, 4. o. G.

På styrelsens vegne:

Angela Osterhammel,
Valby Langgade 117 B, 1. Valby 8576 y.

Retræte på Rygaard for damer

Leder pater Keller S.J. Fra tirsdag 16. april kl. 19,30 til påskelørdag om morgenen: medbring lagner og serviet. Tlf. Helrup 3118. Bernstorffsvej 5«, Hellerup.

Assumptionssøstrene.

BROCHURER

PRISLISTER

KATALOGER

BOGTRYKKERIE T ATHENE A/S
SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Birgittaforeningen Horsens Iodtrækning

1) 977, 2) 3497, 3) 4975, 4) 883, 5) 4092, 6) 3019, 7) 2847, 8) 857, 9) 2623, 10) 511, 11) 695, 12) 2510, 13) 668, 14) 1211, 15) 3284.

Gevinsterne kan inden 1. maj afhentes hos fru Thyra Wolff, Grønnegade 5, 1., Horsens.

MØDE-
MEDDELELSER

D. U. K.'s BIBELSKOLE

Tirsdag d. 9. april kl. 20 pr. St. Josefs Hospital, Griffenfeltsgade 44. Emne: Maria i Lukas-evangeliet. Alle mellem 16 og 30 er velkomne.

Bjørn Højbo.

Bolig privat sommerpension

»ANDERSENS HUS«

Kettigskov-Als.

Herlig beliggenhed, skov og vand, lejlighed med køkken, enkelte værelser. 1. maj—1. okt. Pris: 4,00—5,00 kr. pr. seng.

Tlf. Over Tandslet 478 65.

Missionærens „ja“

af P. Prinz S. V. D.

Det er en dejlig forårsmorgen, den 24. marts, onsdag i den stille uge. Da jeg vågner ganske tidligt, har jeg ikke den fjerneste anelse om, hvilket glædebudskab ærkeenglen Gabriel har til mig på sin fest i dag.

Henimod kl. 11 kommer der bud efter mig: »Pater Prinz må straks komme til pater Rektor, bestemmelserne er kommet!«

I over femten år har man med længsel set hen til denne besked; og nu kommer den alligevel så overraskende som et stjernesud for et barn, der længe har stået på udkik efter det, og dog farer sammen, når det kommer. Hvordan jeg er nået ned til pater Rektors værelse, ved jeg ikke, — jeg står bare pludselig foran døren. Og her er en sammenstimlen som juleaften ved juletræet hos en børnerig familie — alle vil se hinandens gaver og vise deres egne frem.

Strålende glad kommer en af mine

Katolsk
Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

medbrødre ud fra pater Rektors værelse. »Indien!« råber han begejstret ud i klostergangen, og et mere end tyvestemligt ekko svarer.

Der lyder højroastede lykønskninger fra alle sider — og få skridt borte hænger dog et skilt, hvorpå der står: »Besøgende bedes på gangene overholde den klosterlige tavshed«. Sådan er reglen, — men ingen regel uden undtagelse, og at dagen i dag er en grundig undtagelse, viser det store antal af professorer, som interesseret er mødt op.

Hver gang en af vore medbrødre kommer ud af pater Rektors dør, modtages han med spænding. Vi ved nemlig en ting i forvejen: af de 30 pateres, som nu skal sendes ud, bliver kun 3 i Europa, alle de andre skal til missionen.

Føreløbig er kun een kommet med den triste meddelelse: »Blive hjemme!« og er blevet mødt med et delta-gende: »Å — åh!«

Altså er der endnu to »Europæere« tilbage. Hvad skal mon jeg? Foran mig venter syv på svaret på det samme spørgsmål.

Missionen er min store kærlighed. Og pludselig husker jeg på en lille episode fra 1933. For første gang var

jeg hjemme på ferie som ordensmand og i ordensdragt. En morgen traf jeg en bekendt, en ældre herre, som havde en landejendom. Vi talte om vejret, om høsten og om præstegering og missionskald.

»Ja, mission — —« sagde han. »Jeg har tit gjort mig mine tanker derom, og så fandt jeg ud af, at de mennesker, som forlader deres hjem og alt muligt andet for at missionere blandt fremmede folk, de er — skrupgale!« »Nå-da,« tænkte jeg; men jeg fik ingenting sagt, for så fortsatte han: »Men da jeg nu tænkte videre, så sagde jeg til mig selv: I århundredernes løb er tusinder af mænd og kvinder draget ud som missionærer, og de kan jo dog ikke alle sammen have været skrupgale! Der må altså ligge noget andet bagved.« Det var ærligt og fornuftigt tænkt og sagt, og min henvisning til det overnaturlige, til den udødelige sjæls værd og til Guds befaling: »Gå ud i al verden, og belær alle folk ...« syntes også min gamle bekendt ganske indlysende; nej, missionærerne var virkelig ikke skrupgale.

Mens jeg tænker på den samtale, er jeg nået helt hen foran rektors dør. Mon jeg — Da går døren op, en kommer ud, — og nu har døren lukket sig bag mig, og jeg står foran min foresatte.

Pater Rektor stryger med venstre hånd gennem sit grå skæg, kaster et hurtigt blik på mig og ser så ned på det store, beskrevne ark, han har i hånden. »Nå, pater Prinz, — ja, De vil vel også gerne høre, hvor De skal

hen?« Jeg er ikke andet end øre. »Altså — vor højærværdige pater General har bestemt Dem for — — —« Pause. Hele jordkloden farer igennem mit hoved, Europa, Asien, Amerika, Australien, i broget forvirring og dækket af en sværm af vældige spørgsmålstegn. Så slutter pater Rektor sætningen: »— — for Ny-Guinea.« Jordkloden eksploderer som en fyrværkeriraket; for mit indre blik stiger det palmebevoksede land op, jeg ser hav, bjerge, skove, stråhytter, »menneskeæderi« og midt i det hele Alexishafens domkirke med de to tårne.

Så stammer jeg et eller andet: »Tak — — eller: »Deo gratias.« Og Pater Rektor spørger: »Er De indforstået med denne bestemmelse?« Et oprigtigt ja er mit svar, og så forlader jeg værelset, fuld af lykke.

Mange par øjne stirrer mig i møde, og ordet »Ny-Guinea« fremkalder en lavine af lykønskninger — og almindelig forundring. På grund af min »svagelighed« har kammeraterne stadig profeteret, at jeg skulle blive i Europa, sidde på et kateder o. s. v. Ingen drømte om Ny-Guinea, og det var netop derhen, jeg allerhelst ville.

En kommer forbi og spørger: »Hvad skal du så?« »Ja, gået engang?« »Blive i Europa?« »Nej.« »Sydamerika?« »Nej, Ny-Guinea.« »Hvad siger du? Det er da umuligt!« »Men det er sandt alligevel.« Så lykønsker han mig hjerteligt og siger: »Bliv så helt og holdent missionær.« — »Ja — det vil jeg også være: helt og holdent missionær.«

Kolding

V. FALTHE

Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker og Cigarer

Hj. af Hollændervej og Kongebrogade. Telefon 698

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Bogladen med de mange Bøger ...

Barkholts Boghandel

Horsens

Edvard Petersen

Kul — Koks

HAVNEN 3 . TELEFON 72
Leverandør til de katolske Institutioner

Reserveret

Esbjerg

K. J. Højland

aut. Vand- og Gasmester
Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708

Udf. Arbejdet for de katolske Inst.

E. Boysens Fiskehandel

Altid friske Varer
Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Esbjerg Andelsmejeri

Fineste Mejeriprodukter

Skolegade 39, Tlf. 144
Esbjerg

Viggo Christensen

Urmager, Optiker, Guldmed

Kongensgade 64, Telefon 829
Lev. til Sct. Joseph Hospital

N. A. Frederiksen

Nørregade 65 . Tlf. 576

Kolonial . Mel
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Nakskov

A/S Nakskov Kullimport
Telefon Nr. 17

Chr. Steffensen

Herreekviperer

Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796
Leverandør

„Eurovisionen“ udsender påskeliturgien

Uvist om Danmarks fjernsyn er med

Eurovisionen — de europæiske fjernsynsunderseres fællessammenslutning — udsender i år i ni lande påskehøjtiden, der celebreres af biskop W. M. Bekkers fra s'Hertogenbosch i St. Peters kirken i Oirschot i Holland. Det hollandske fjernsyns udsendelse af påskevigilien samt midnatsmessen gengives over senderne i Belgien, Luxembourg, Frankrig, Monaco, Italien, Schweiz, Østrig og Vesttyskland. Det vides på nærværende tidspunkt ikke om Danmark også bringer denne udsendelse (KNA).

Påskedag vil den traditionelle pavelige velsignelse »Urbi et orbi« ligeledes være at se i fjernsynet fra kl. 11,45—12,15 (KNA).

Biskop Demanns tragiske død

(sluttet fra forsiden)

tidelige indvielse, slog pludselig over i sørgetoner (KNA).

*

En stor skare mennesker samledes snart efter foran biskoppens residens. På den store plads stod ungdomssammenslutningerne med sammenrullede faner — for en stund siden havde de ledsaget deres ny overhyrde ind i domkirken. Glædesdagen var med eet slag blevet til en sorgens dag. De mange præster, der fra alle egne af det store bispedømme var kommet til Osnabrück for at være til stede ved bispevielsen, samledes nu i præsteseminarieret — ikke for at tilbringe en glædesstund sammen med deres nyviede biskop, men for snarest at pakke deres sager og hurtigst muligt at komme hjem til deres respektive sogne med den tragiske nyhed og der sammen med deres menighed at bede for den afdøde.

Den nyviede biskops afsjælede legeme blev lagt på båre i den biskoppe-lige residens, iført de samme pontifikalklæder, hvori han netop var blevet viet. Blandt de første kondolencebesøgende var de to tyske ministre Storch og Hellwege, der lige havde overværet vielsen i domkirken.

Og så var bispedømmet Osnabrück påny uden fader. Biskop Demann var født i 1900 og havde studeret teologi i Münster og i Rom. I 1927 var han blevet præsteviet og virkede derpå i en årrække som sjælesørger og religionslærer i sin hjemstavn. Fra 1939 docerede han dogmatisk teologi ved præsteseminarieret i Osnabrück, og i maj sidste år udnævnte den Hellige Fader professor Demann til afdøde biskop Bernings efterfølger som biskop i Osnabrück. Oprindeligt var den højtidelige bispevielse og intronisation fastsat til 14. september sidste år,

URBI ET ORBI

„Sacram Communionem“

(sluttet fra forsiden)

stiske fastebestemmelser er tilpasset tidens krav samt gjort så enkle, at selv børn nu vil kunne opfylde disse. Nu er det simpelthen tilstrækkeligt at afstå fra nydelse af fast føde samt alkoholiske drikke i tre timer samt af ikke-alkoholiske drikke i en time forud for modtagelsen af alterets sakramente. Endvidere kan man drikke vand uden derved at bryde det eukaristiske fastebud. Man behøver således ikke mere at skelne mellem morgen og aften og ej heller at gribe til dispenser, når der er tale om store afstande eller hårdt arbejde. Man behøvede ikke mere dispens fra skriftefaderen, og der eksisterer ikke længere nogen form for særordninger, men lige bestemmelser for alle og enhver (KIPA).

Coty besøger Paven til maj

Rygterne om konkordat afvises i Paris

Den franske udenrigsminister har under sit besøg i det pavelige statssekretariat i den forløbne uge truffet de endelige aftaler vedrørende programmet for det statsbesøg, som den franske præsident René Coty vil aflægge i Vatikanet nu til maj. Coty ventes til Rom 9. maj, hvor han vil være republikken Italiens officielle gæst indtil 12. maj. Om eftermiddagen 12. maj lager præsidenten ophold i det franske gesandtskab ved den Hellige Stol, og herfra finder audiensen i Vatikanet sted 13. maj (KNA).

Grebet ud af luften -

Frankrigs ejendommelige stilling

Efter hjemkomsten fra Rom, hvor den franske udenrigsminister Pineau har undertegnet Eurotom-overenskomsten, udtaler udenrigsministeren overfor en del Pariser-journalister, at gisningerne om et konkordat mellem Frankrig og den Hellige Stol er grebet ud af luften. Rygterne herom var dukket op i forbindelse med den audiens, som Pave Pius XII 13. maj tilsteder den franske statspræsident René Coty. Ej heller i velinformerede kredse i Paris finder man tegn af nogen art på, at der skulle være udsigt til ny konkordatsforhandlinger med den Hellige Stol.

Frankrig befinder sig forøvrigt i den mærkværdige situation, at kon-

men få dage forinden ramtes biskop Demann af et hjerteanfald, der krævede et længere hospitalsophold. Bispevielsesdagen blev fastsat til 27. marts — og samme dag indhentede døden den nyviede biskop.

Slut med de liturgiske eksperimenter

Kardinal Feltin og det ny direktorium

I en skrivelse til to Pariser-sognepræster har ærkebiskoppen af Paris, kardinal Feltin, gjort opmærksom på, at det for kort tid siden udsendte ny messedirektorium er forpligtende for den kirkelige liturgi samt at de eksperimenter, der tog deres begyndelse for et par år siden, nu må ophøre definitivt.

Den nuværende ærkebiskops afdøde forgænger, kardinal Suhard, havde i 1948 givet tilladelse til, at man i et par sogne i den franske hovedstad forsøgsvis prøvede forskellige liturgiske former, for — som det hed sig — derigennem måske at kunne få de afkristnede masser, først og fremmest arbejderne, bedre i tale ved bl. a. at gøre kirkens sprog forståeligt for dem. Således blev f. eks. i St. Severin-sognet i Quartier Latin de latinske messetekster læst på fransk og den hellige kommunion modtaget stående af de troende. Også i St. Sulpice-sognet har der været praktiseret lignende eksperimenter.

Sognepræsten i St. Severin har omgående svaret kardinal Feltin, at han ophører med eksperimenterne og agter at overholde det ny direktoriums bestemmelser. De franske biskopper offentliggør det ny messedirektorium med den Hellige Stols sanktion, og det hedder heri bl. a., at messens tekst nu som før skal læses på latin (KNA).

Prag „sværter“ Mindszenty

Den såkaldte »kapitularvikar i Prag«, Stehlik, samt generalsekretæren for det kommunistisk orienterede »Nationale Fredskomiteé for katolsk Gejstlighed«, domherre Benes, har fremsat beskyldninger mod kardinal Mindszenty og stemplet ham som »kontra-revolutionær«. Pressemeddelelserne fra Østberlin beretter, at denne udtalelse er fremsat på et møde for »Den katolske Fredsbewægelse« i Prag, hvor man under diskussionen om begivenhederne i Ungarn har omtalt kardinal Mindszenty som den ungarske katolske kirkes »forhenværende« primas. (KNA).

kordatet af 1801, det ophævedes ved den såkaldte »adskillelseslov« i 1901, stadig er i kraft i Elsass-Lothringen, eftersom dette område var på tyske hænder, da konkordatet ophævedes. Da Elsass-Lothringen i 1919 vendte tilbage til Frankrig, lovede marschal Foch og præsident Poincaré, at Frankrig ville respektere de derværende katolikkers retslige stilling, og dette løfte er i kraft den dag i dag på trods af megen modstand fra venstre-oppositionens side (KNA).

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

14. APRIL 1957

NR. 15

OGSÅ I ÅR HØJTIDELIG PÅSKEVELSIGNELSE

Der ventes vigtig tale af Paven til den katolske verden

Det meddeles officielt i Vatikanet, at Pave Pius XII vil meddele den højtidelige velsignelse »urbi et orbi« fra loggiaen over indgangen til Peterskirken påskesøndag kl. 12. Den Hellige Fader vil også i år i lighed med foregående år foruden velsignelsen holde en tale til den katolske verden. Talen udsendes af de europæiske radio- og fjernsynsstationer samt af en række oversøiske sendere.

I ugen før palmesøndag ventes der en lang række ekstratog med rejsende fra alle verdenshjørner til Rom, og hotellerne i den evige stad melder om en turisttilstrømning, der overgår tidligere år. Det er aldeles umuligt at opdrive plads i tiden fra palmesøndag og til hvidesøndag (KNA).

Kardinal Mindszenty uden forbindelse med omverdenen

USA's gesandt i Budapest om kardinalens tilværelse på gesandtskabets område

Ungarns primas, Josef kardinal Mindszenty, opholder sig stadig i det amerikanske gesandtskab i Budapest og er afskåret fra enhver kontakt med omverdenen. Den amerikanske gesandt, Edward T. Wailles, der var chef for det amerikanske gesandtskab i Budapest, da kardinal Mindszenty søgte asyl dér, har fremsat forskellige udtalelser i denne forbindelse og berettet bl. a., at kardinalen hverken har mulighed for at modtage eller afsende post. Den post, der kommer til ham, bliver henlagt, og vil først blive udleveret ham når han forlader sit tilholdssted.

Kardinal Mindszenty siges iøvrigt at befinde sig vel rent helbredsmæssigt. Den tuberkuløse infektion, som han havde pådraget sig under opholdet i fængslet, synes at være forsvundet. Kardinalen tilbringer tiden med at læse, bede, høre radio samt at arbejde på sine memoirer. Han bor i et enkelt værelse, der er blevet ham anvist, og går så en gang daglig en tur gennem gesandtskabet. Han har ej heller nogen kontakt med gesandtskabets per-

sonale udover når enkelte af disse om søndagen overværer messen, som han læser i et af lokalerne. Til jul havde han besøg af sin gamle moder samt af en skriftefader.

Kardinal Mindszenty er ganske fordringsløs, beretter gesandt Wailles. Han lever ganske enkelt og meget beskedent. Da gesandtskabet normalt ikke har været beregnet på beboelse og ophold, har man måttet ansætte en kok, der kan sørge for kardinalens forplejning. Udgiften i forbindelse hermed udreder kardinalen selv (KNA).

LATIN - ESPERANTO

Den ny Radio Vaticana

Den hellige Gravs kirke
i Jerusalem

Omkring en avisartikel

Pater J. Koch S. J. 80 år

Påskens gudstjenester

„Kirkeligt byggelån“ i Østrig en stor succes

Noteres til kurs 99 på børsen i Wien

Fra 1. april handles på børsen i Wien den første del af det »kirkelige byggelån«, som den katolske kirke i Østrig udbød til tegning sidste år. Den første officielle notering blev 99. »Det kirkelige byggelån af 1956« er det første af sin art, og må siges at være blevet en stor succes. Det blev overtegnet på ganske kort tid (KNA).

Over 20.000 troende af forskellige nationaliteter deltog i søndags i en audiens i Peterskirken. Inden velsignelsen holdt den Hellige Fader nogle korte taler — på forskellige sprog — og udtalte, at den velsignelse, som kirken meddeler, er en fortsættelse og en forevigelse af den velsignelse, som Vor Herre selv meddelte sine apostle (KNA).

Foråret har holdt sit indtog i Den evige Stad

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

KSK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

(VELKLÆDT)

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.

VEster 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER

Smedelundsgade 1 . Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft

Algade . Telefon 363

Lev. til den katolske Menighed

LATIN - ESPERANTO

Til trods for at vi katolikker selv sagt er begejstret for tanken om en genopliven af det ærværdige gamle kirkesprog, som latinen jo er, og selv om det stadig spiller en fremragende rolle såvel inden for den teologiske videnskab som i den kirkelige forvaltning, så nærer vi dog tvivl om, hvorvidt det har nogen som helst fremtid for sig som omgangssprog.

Verden er blevet større i løbet af de seneste tre hundrede år, og der er meget, der kunne tyde på, at Europa i flere henseender er ved at sække bagud, ikke blot på handelens område. Til og med kender de ortodokse kirker og flere andre kristne konfessioner slet ikke latinen som kultsprog, og endog i Europa er det en relativ lille del af de mennesker, der har fået deres opdragelse gennem den højere skole, som mestrer latin i en sådan grad, at de for alvor er i stand til at benytte dette sprog. Men tager man de dannede kredse i Europa og i andre lande, og da især vel i Latin-Amerika, så bliver det ganske vist en ikke uanselig forsamling, men derfra og så til at kunne betragte latin som fælles omgangssprog er der dog et langt stykke vej.

Dertil kommer så yderligere spørgsmålet: hvem ville kunne sætte det i scene? Næppe UN. Det mest nærliggende ville jo være, om Vatikanet gjorde det. Men så ville der så ganske afgjort rejse sig det sædvanlige skrig fra alle sider, dette litani af jamrerier om »klerikal anmasselse«, »latin som magtmiddel for romerkirken«, »med latin tilbage til middelalderen« o. s. v., o. s. v. Og denne ganske sikre reaktion ville på forhånd være til hinder for et fællessprog selv på et overnationalt plan, for slet ikke at sige, at den ville gøre det umuligt.

Endvidere er latin jo ikke noget helt let sprog at tilegne sig — det er jo strengt taget kun de klassiske filologer, der mestrer det. Ganske vist er der over hele jorden små enklaver, hvor latin anvendes som internationalt forståelsesmiddel. Her tænker jeg for eks. på vort eget kollegium S. Anselmo i Rom, hvor der i årene efter første verdenskrig var 24 forskellige nationer repræsenteret. Langt den overvejende del af undervisningen foregik på latin. Adskillige af vore professorer var så velbevandrede i latin, at de ikke blot fabrikerede de bedste vittigheder på Cicero-latin, men endog talte flydende. Ganske vist kom mange moderne oversættelser til at lyde noget forskruet. Også vi elever måtte udtrykke os på latin — det har sikkert ikke altid lydt lige godt i drevne latiners øren. De romanske nationer havde naturligvis lettest ved det, og når jeg tænker på de sproglomster, der sprang ud på vore daglige spadsereture, når vi gjorde forsøg på at omplante modersmålet til latin, så forstår jeg nu bedre de smertelige trækninger, der kom over vore hæderkronede læreres ansigter, når de hørte dette. Desuden måtte der jo faktisk eksistere en

som fælles sprog?

Den kendte tyske benediktinerpater, dr. P. Pius Fischer O.S.B. om spørgsmålet Latin|Esperanto som samlingssprog.

overnational institution, der kunne hindre vilkårligheder i sprogbrugen.

Der findes imidlertid også mennesker, som pure afviser esperanto, dette konstruktive sprog, der er »skabt af en nødsituation samt af kravet om et alment middel til gensidig forståelse«. Det er konstrueret og for så vidt aldeles ikke noget »sprog«. Jeg har en mistanke om, at de mennesker, der udtaler sig sådan, slet ikke har noget kendskab til esperanto. Esperanto er nemlig allerede blevet et levende sprog, der i dag tales af mange interesserede over hele kloden. Esperanto er bygget sådan op, at det er let at lære. Grammatikkens grundregler er sammenfattet i 16 punkter, og det kender hverken til uregelmæssig udtale eller skrivemåde endelige uregelmæssige ordformer. Esperanto består af en ordskat, samlet fra de store europæiske sproggrupper — ca. 60 % romansk, 30 % tysk og 10 % slavisk — idet der dog er taget specielle hensyn til internationale fællesord. Også de ikke-europæiske folk vil kunne klare sig med de

hidtil fastsatte knap 4500 grundord — der er godkendt af en autoritativ komité — idet man på en meget raffineret måde kan »forstørre« denne ordskat ved hjælp af de 10 forstavelser og 26 slutninger, som esperanto's skaber, professor, dr. Lammhof, selv har formet og som hæftes på ordene.

Det er en komplet misforståelse, dersom man vil frakende esperanto evnen til at udtrykke sig. Der eksisterer ikke det område, den følelse eller nuance, som man ikke kan give udtryk for på esperanto og det endda både sikkert og ikke til at misforstå. Og jeg mener endda med fuld føje at turde påstå, at en normal mellemskoleelev vil kunne lære at udtrykke sig på esperanto i løbet af et års tid med to ugentlige timer. Det kunne næppe lade sig gøre med latin!

Og dette moderne hjælpesprog har allerede stået sin prøve på en række verdenskongresser, på talrige nationale og faglige møder, på varemesser og i verdenspostforeningen.

Esperanto har da også nået en stor udbredelse over den ganske verden; overalt er der dannet esperanto-klubber, og i forbindelse med disse afholdes der hvert år talrige esperanto-kurser i alle fem verdensdele.

Der er ej heller mangel på litteratur. Allerede i 1929 eksisterede der 1334 lærebøger, 1800 skønlitterære værker samt over 100 periodiske tidsskrifter, alt på esperanto, og siden da er disse tal vokset. Side om side med originalværker findes der oversættelser af verdenslitteraturens mesterværker, for eks. hele Bibelen, Shakespeare, Goe-

(sluttes side 180)

Dom Gregor
de Witt
O.S.B.

LIVETS TRÆ

Inden længe begynder den ny
RADIO VATICANA

Det er ikke blot den radioteknisk interesserede verden, men også katolikker verden over i al almindelighed, som atter og atter spørger om hvordan det egentlig går med den nye radio-station, som paven fik foræret i jubelåret og om hvornår den kan ventes at komme igang. Siden sidste sommer har der imidlertid været arbejdet ihærdigt med opførelsen af den ny station, der ligger i Santa Maria di Galicria, en snes kilometer nordøst for Rom.

Kører man nord på fra den evige stad og svinger af ved La Storta-kapellet, der er kendt fra den hellige Ignatius' vision, i retning af Braccianersøen, får man efter nogen tid pludselig øje på en skov af radiomaster. Den mest dominerende er det 98 meter høje tårn, der skal tage mellembølgen. Efterhånden som man kommer nærmere kan man tælle 24 mindre, 40—60 meter høje tårne, mellem hvilke de 21 antennevægge til kortbølgesenderen skal udspringe. Ved første øjekast kunne det se ud som om man borede efter olie — som om de gamle engområder skulle være blevet til »industriland«. En mur på godt og vel 7 kilometers længde omgiver hele herligheden.

Har man passeret porten i muren

Professor Alb. Niedermeyer
død

I sidste uge døde den bekendte læge og videnskabsmand, professor ved universitetet i Wien *Albert Niedermeyer*, af en hjertelidelse, 69 år gammel.

Den afdøde, der var en markant skikkelse, besøgte Danmark i 1951 og holdt i Grundtvigshus i 3 på hinanden følgende aftener foredrag om ægteskabsproblemer samt en gæsteforelæsnings ved Københavns Universitet.

Professor Niedermeyer var født den 24. september 1888 i Wien og studerede ved universiteterne i Wien, Breslau og Greifswald. 1910 blev han dr. philosophia i Wien, 1916 dr. medicinae og 1924 dr. juris i Breslau.

Han specialiserede sig tidligt i kvindesygdomme og oprettede allerede 1934 en klinik for ægteskabsrådgivning og svangerskabshygien i Wien.

I Hitlertiden blev hans bøger forbudt og hans virksomhed vanskeliggjort, men 1945 blev han privatdocent og 1951 professor i pastoralmedicin ved Wiens universitet.

Han var en søgt foredragsholder, både i Østrig og i udlandet.

Hans hovedværk er en seks binds håndbog i specialpastoralmedicin, et enestående værk, der er internationalt anerkendt.

Den katolske verden har ved Niedermeyers død mistet en fremragende og ejendommelig personlighed.

K. F. M.

fører en ny-anlagt vej op til selve sendestationen. Ganske vist er trappen endnu ikke færdig, men er man først kommet ind i bygningen bliver man snart klar over, at arbejdet med stationens montering faktisk er langt fremme. Det schweiziske firma Brown-Boveri er så godt som færdig med at stille mellembølgesenderen op (120 kW). I et af de andre rum er teknikerne fra Philips i Eindhoven godt igang med kortbølgesenderen (på 100 kW), som de hollandske katolikker forærede paven og som skal gøre Radio Vaticana til en tip-top moderne station. I rummet ved siden af bygger Brown-Boveri den anden kortbølgesender (på 20 kW). Teknikerne fra begge disse verdensfirmaer er optimistiske i deres vurdering af arbejdets gang og de vover nu at nævne terminen for, hvornår de regner med at kunne være færdige, medens de for kort tid siden kun trak på skulderen og sagde deres »pazienza« (tålmodighed) som svar på spørgsmål, så er det nu blevet til »speranza« (håb). De store transformatoranlæg er for nylig blevet tilsluttet nettet, og man mener — og håber faktisk — på at kunne begynde udsendelserne

sluttes på bagsiden

NOTER

Pater Josef Koch S. J. 80 år

15. april runder pater Josef Koch S. J. de firs. Da dagen falder midt i den stille uge har pater Koch frabedt sig enhver form for festlighed ligesom pateren — for at bruge hans egne ord — har anmodet om at blive fri for »nekrolog«.

Det er jo imidlertid så heldigt, at pater Koch ej heller behøver nogen omtale — dertil er hans indsats gennem en menneskealder samt hans person kun alt for godt kendt. Der er det store gode ved det, at vi stadig har ham — frisk og arbejdsdygtig — iblandt os, og hvad er mere værd, end at have en præst af den helt rigtige støbning som vejleder og rådgiver i en rodløs tid. Hertil kommer så, at pater Koch til efteråret kan fejre sit 60 års ordensjubelæum, og da vil der forhåbentlig blive rig lejlighed til at fejre jubilaren — så har han i hvert fald ingen undskyldning for at undslå sig for den hyldelse, der uvægerligt, og her med så uomtvistelig rette, tilkommer ham. Derfor indtil videre: til lykke!

2. passionssøndag

14. april 1957

PALMEPROCESSION

I de uger, som nu er gået fra den 1. søndag i fasten, har vi gang på gang overvejet påsketanken, der prægede søndagens liturgi. Det er vigtigt for vort kristne liv, at vi altid fornemmer den påskelige grundtone, når vi fejrer vor forløsning, og når vi oplever timer, som vi synes, er så svære at gennemleve. Naturligvis dvæler vi med kærlighed og taknemmelighed ved korsvejsstationer, men vi glemmer aldrig, at Herrens lidelse og død var en sejr, en vej, der førte ham og os til livet.

For kirken liturgi er det derfor noget naturligt, at den begynder den stille uge med en påskeagtig sejrprocession. Og denne procession skal i denne stund være vor hyldelse til den ophøjede Kristus. Det er vigtigt, at enhver af os tænker over det, så at processionen ikke bare bliver en ydre ceremoni, men virkelig bliver udtryk for vor hyldelse til Krist konge, som er i Faderens herlighed. Med kirken beder vi: »Lad os findes trofaste som englene og børnene og råbe til dødens overvinder: »Hosanna i det høje!« Når vi tænker over disse ord, bliver det klart for os, at liturgien ikke spiller et passionsspil med os, at processionen ikke er et 1. akt i lidelsens drama, hvor en del af menigheden tager del i handlingen, og hvor andre er tilskuere, men at det er hele menigheden, der i denne stund lovpriser Kristus med indviede grene i hånden og ved sangen: Lov og ære og pris vi bringer dig, Kriste Forløser ...

Der har været en tid, hvor den symbolske betydning af palmeprocessionen (»Kristus-liturgi«) ikke mere blev forstået, og hvor man anså de indviede grene for det vigtigste af det hele. Den nye liturgiske ordning, som kirken skænkede os sidste år, har igen lagt hovedvægten på processionen. »Velsignet være han, der kommer i Herrens navn«.

Kongen kommer til sin stad, kommer til sin kirke, for at fejre dødens og livets mysterium i den. Han længes efter at spise det hellige offermåltid med os. Han, der døde for sit folk, vil forene sig med det for bestandigt.

Under processionen bærer Kristi repræsentant den røde korbåbe, kongekåben. Rød er glædens og sejrns farve, men også blodets farve. Lovprisen forenes med sorg og smerte. Når den hellige messe begynder, viger den røde farve for den violette. Med Kristus og kirken tænker vi nu på den pris, Kristus måtte betale for vore synders skyld. Og vi hører i messeteksterne den lidende Kristus tale til os. Epistelen viser endnu engang hen til den inderligste sammenhæng, der består mellem lidelse og triumf: »Derfor har Gud højt ophøjet ham og givet ham et navn, som er over alle navne ... og enhver tunge skal bekende, at den Herre Jesus Kristus er i Gud Faders herlighed.«

Og hvad forventer vi med kirken af palmesøndagens hellige tjeneste? — I orationen finder vi svaret: »Almægtige, evige Gud, som har ladet vor Frelser påtage sig kød og lide korsets pine for menneskeslægten som et ydmyghedens forbillede til efterlignelse, forund os nådig, at vi må agtes værdige til at give beviser på hans tålmodighed og få del i hans opstandelse.«

G. Bertling.

Tre legender

Baris

Baris rejser sig og går. Han vil ikke være med til at raffe om den korsfæstede kjortel. Endnu engang vender han sig imidlertid om og kaster et stjålent øjekast til de blødede fødder, som han gennemborede for nylig. Han har ligesom en klump i halsen. Han der oppe på korset, han bad for dem, der korsfæstede ham: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør —« Havde han måske alligevel været den store hersker, som hans folk håbede på?

Idet Baris gik ud gennem byporten var der en af gadedrengene, der råbte efter ham: »Det var vel nok et nummer med ham Jødernes konge, hva'?' Nu har du vel sørget for, at han er blevet slået godt fast, så han ikke kan hoppe ned igen?«

»Hold mund,« vrissede Baris ad knægten og skyndte sig bare af sted. Men ustandseligt lød det i hans øren: »Fader, tilgiv dem!« Han, deroppe på korset, han kunne sige disse ord i sin død, og Dismas, ved hans side, han lovede han, at han endnu idag skulle være med ham i hans rige — —

Videre og videre ilede han gennem gader og gyder, ud gennem den ene port og ind gennem den anden, ustandselig, uden rast og ro. Og udenfor byen kaster han sig i en stendynge — alt medens ordene: »Fader, tilgiv dem!« uafbrudt lyder i hans øren.

Og da mørket falder på, sniger han sig langt med bymuren, op til Golgatha, derop; hvor han naglede den korsfæstede fødder til korsets træ. »Herre, vil du også tilgive mig, vil du? Du lovede det jo — tilgiv mig!«

☆

Joel

Joel vandt den korsfæstede kjortel. Det er vel nok sager! En kongekåbe! Og da han kommer hjem, viser han den frem med stolthed til sin kone og børnene og de forskellige familie-

medlemmer, der efterhånden indfinder sig for at fejre påskefesten. Og de undrer sig allesammen. »Har du fået den af kongen? Af Herodes? Sfår du dig så godt med ham?«

Men Joel griner: »Tværtimod! Ikke af Herodes. Har I da slet ikke hørt noget til alt dette halloj med ham Jesus fra Nazareth, ham, som de kaldte Messias?« Og de tilstedeværende bliver nysgerrige — alt imedens praler Joel videre: »Ja, og véd I hvad så? Så lod Pilatus sætte et skilt ovenover hans hoved, et skilt med indskriften: »Jødernes konge«. Hvis I kan læse, kan I selv gå ud til Golgatha, det er ham på det midterste kors. Det er Goddiel, der har skrevet det. Det var en finte til os fra Pilatus.«

Det giver et sæt i alle de tilstedeværende. »Jesus af Nazareth! Korsfæstet? Nej, det kan ikke være rigtigt! Han, slået ihjel, Herren? I mordere! Han har helbredt vores dreng. Helbredt ham fra spedalskhed. Alene ved sit ord!«

Joel griner en smule forlegent men mander sig op og fortsætter: »Lad nu bare være med at råbe sådan op! Vores Høje Råd de véd nok, hvorfor de har ombragt ham! Men, selvfølgelig, det er en skam, at jeres undergører er væk. Han kunne måske også have helbredt min pige?«

Men i mellemtiden har Joels kone set sit snit til at tage kjortelen og er løbet ind i soveværelset med den, ind til sin lille pige, der har ligget her år ud og år ind og efterhånden sygner bort, med forkrøblede lemmer, efter at hun er blevet trampet ned af et par løbske heste.

»Å, måske, måske kan han hjælpe,« sukker den stakkels mor. »Lyddi, min min skat, rør ved denne kjortel. Rejs dig op, Lyddi, rejs dig, hører du, løb ind til din far!«

Og det svimlede for Joel's øjne da han ser sin elskede lille pige komme løbende ham i møde, glædestrålende, og med armene udbredt.

Joel stønner — »Hans kjortel har helbredt hende —«, hvisker Joels hu-

stru. Og alle de tilstedeværende beder i kor: »Vi vidste, at Han var frelseren«. Og Joel bøjer knæ.

☆

Geddiel

Geddiel var som sædvanlig på vej til »den skønne tempelport« med sin gamle bedstefader på en kærre. Den gamle, lamme mand plejer hver dag at sidde og tigge i solen foran indgangen. Geddiel springer rundt og leger med en del jævnaldrende kammerater — i dag har han ingen pligter, ellers plejer han at hjælpe soldaterne med at køre brænde. Forleden dag måtte han også hjælpe til ved korsfæstelsen. Det var ikke fordi han havde været særlig glad for den tjans — han gyste endnu en smule, når han kom til at tænke på det.

Solen står højt på himlen. Han skal lige til at stikke hjem for at hente en smule brød til bedstefader og sig selv, da kommer to mænd op ad trappen til templet, en ældre og en yngre. Den yngre mand har Geddiel set før, kan bare ikke huske hvor. Jo, hvordan var det, var det ikke ham, der havde stået under det midterste kors, det kors, hvorfra den korsfæstede havde sagt noget om at han bad sin fader om at tilgive dem, eller hvad det nu var for noget snak. Geddiel kunne forresten slet ikke rigtig lide at tænke på alt det, han havde oplevet hin dag. Og ovenover hovedet på den korsfæstede sad der en plakat... »Jesus af Nazareth«, ham, som så mange mennesker havde rendt i hælene på i årevis.

Bedstefaderen beder om en lille skærv, og de to fremmede bliver stående foran ham et øjeblik. Og så siger den ældste af de to: »Guld og sølv ejer vi ikke, men hvad jeg har, det giver jeg dig: I Jesus af Nazareths navn: rejs dig og gå!«

Og han rækker den lamme gamling hånden. Geddiel ser, hvordan bedstefader rejser sig og går ned ad trine. De følges ad hjem, tavse — Geddiel trækker den tomme kærre efter sig. Og også han tror — på Jesus af Nazareth.

☆

Katolsk Ugeblad

En røst fra koncentrationslejren

»Berlingske Tidende« havde fredag d. 5. ds. et interwiev med den tyske katolske »Centrum«s politiker Joseph Joost, der nu er en ældre mand på 78 år. Joost fremsatte her et bittert angreb på de præster, han under Hitler-tiden sad i Dachau-koncentrationslejren sammen med. Berlingerens journalist sørgede for at få angrebet ekstra understreget, og da det var en ka-

toliks angreb på sin egen kirkes præster, kunne det ikke undgå at virke stærkt ved læsningen.

Nu var Hitlers koncentrationslejr en verden for sig, som udenforstående kun vanskeligt kan fatte fuldt ud. I stedet for selv at kommentere angrebet, har vi derfor foretrukket at give ordet til en dansker, som selv var fange i Dachau. Han skriver:

For en praktiserende katolik er påsken ikke den allerbedste tid til kirkelig polemik. Ikke desto mindre har der i Berl. Tid. den 5. april stået et stort interview med den kendte tysker Joseph Joos, som fremkommer med en række hårde angreb på det romerske kleresi — et angreb, der her i landet kun kan vanskeliggøre forholdene for Kirken. Yderligere havde anklagen en så dyb tragisk, menneskelig baggrund,

at det tilhører skriftestolen og ikke en flok sultne avislæsere.

Joos var fange i koncentrationslejren Dachau. I alle koncentrationslejrer var al kristen forkyndelse og sakramenternes forvaltning forbudt under trusel af dødsstraf på den mest barske måde. En fanges afsjælede legeme blev som et dyrs kadaver smidt ind i en forbrændingsovn, mens knoglerne blev formalet og solgt som benmel. For en kristen har disse forhold været af en så rystende art, at udenforstående slet ikke kan fatte denne smerte. Men det står fast, at kristendom og dødsstraf i disse lejre var nøje forbundne. Fangerne havde ikke det svageste håb om sakramentalt liv, og blev en overtrædelse konstateret, var

(fortsættes side 181)

Evelyn Waugh fortæller om

DEN HELLIGE GRAVS KIRKE I JERUSALEM

Pilgrimsånden ligger dybt forankret i menneskehjerterne. Og den er jo også i langt højere grad et hjerteanliggende end et forstandsanliggende. Forstanden siger os, at Kristus er i den ene kirke nøjagtigt som i den anden; men erfaringen viser os, at visse kirker har, hvad man kalder en »atmosfære«, hvori man lettere kan komme i stemning og bede end i andre, man føler, de har noget, som andre kirker ikke har. Denne følelse er naturligvis endnu stærkere på de hellige steder, hvortil store begivenheder er knyttet, eller hvor helgener æres på en særlig måde. Og for de kristne rummer Det hellige Land en lang række sådanne hellige steder.

Jerusalem var kristenhedens hellige stad i 6 århundreder — indtil den i 637 faldt i kaliffen Omars hænder. Den gamle bydel rummer en særlig stor mængde steder, der i de kristnes øjne er hellige; sådan kan man uden undtagelser kalde alle dem, hvor der nu findes kirker og klostre, selv om mange af dem først blev rejst i tyrkervældets sidste århundrede. I snævrere forstand burde man dog kun betegne de steder, der før den muhammedanske invasion blev æret som skuepladser for begivenheder i den kristne historie.

Af den sidste slags findes i den befæstede by Jerusalem og på Oliebjerget rundt regnet fyrrer, i det nærliggende Bethania syv, og seksten i og omkring Bethlehem, der ligger otte kilometer fra Jerusalem, som den er skilt fra ved en jødisk landstrækning. Alle stederne står i virkeligheden under kongeriget Jordanien. Staten Israel ejer kun Nadversalen og Dormitio-Kirken, tre hellige steder i Aim-aKrin, ét i Emmaus, ni i Nazareth, fem ved Genesareth Sø, tre i Kanaan og ét ved Karmel.

Det er en kendsgerning, at mange besøgende bliver meget skuffede over, hvad de her får at se. De, som kommer fra det katolske Europas strålende mindesmærker, finder jo ofte kun en forfalden gammel bygning eller en yderst nøgtern moderne.

Men jeg mener, at enhver, som tror på Evangeliernes ægthed, let vil fatte én ting, nemlig at Galilæa og hele egnen om Jerusalem er helliget ved Vor Frelseres død, opstandelse og himmelfart. Og det er sikkert, at det store flertal af de steder, man ærer nutildags, må regnes for ægte på grund af den levende overlevering lige fra det fjerde århundrede.

Ganske vist ved vi ikke, om denne overlevering ikke af og til er fejlagtig, og om ikke mange steder kun er blevet betragtet som mindsteder ud fra en vis begejstring. Men i mange tilfælde har nyligt foretagne udgravninger fuldt ud bekræftet overleveringen; det gælder f. eks. stedet for Pilatus' domsafsigtelse. Derimod ved man nu, at den såkaldte Ecce-homo-Bue ikke er det sted, hvor Kristus blev prigsivet mængdens spot. Men vi ved også, at under den nuværende Via Dolorosa ligger endnu, uberørt, den virkelige vej, som Herren blev ført ad til Kalvariehjæret, mens angivelsen af de enkelte korsvejsstationer er mindre til at stole på.

Det hellige Lands kosteligste skat er naturligvis Gravkirken i Jerusalem; og man kunne forvente, at den var en ganske særlig pryde for landet. Men det første indtryk, man får, når man kommer til den, er helt anderledes. Man har en følelse af, at man er kommet her i et forkert øjeblik. Trinene op til kirken er forstærket med jernskinner og træbeklædning, og indgangen og den skønne facade fra det tolvte århundrede er næsten forsvundet under stilladser.

I kirkerummet opdager man, når ens øjne har vænnet sig til halvmørket, at alle korbuerne og kuplen er støttet af en skov af bjælker, og at utallige andre træstivere støtter søjler og mure. Det ser ud, som om her nylig havde fundet en ulykke sted, eller som om det pludselig var blevet opdaget, at hele bygningen stod i fare for at styrte sammen.

Sådan er det imidlertid slet ikke. Alt rodet herinde stammer fra 1927. Syv år senere var hele kirken alvorligt truet, og engelske ingeniører rejste bjælkeværket for provisorisk at afstive murene, i forventning om, at de kirkelige myndigheder ville udkaste en plan til restaurering af den forfaldne bygning. I 1942 truede nye farer, og de samme ingeniører hjalp igen — med

nye stilladser. Nu har de forladt landet, og der er stadig intet som helst sket.

Status quo = princippet fra 1757 bestod deri, at en bygning tilhørte den, som kunne bevise, at han sidst havde gjort noget for dens vedligeholdelse. Medens nogle bygninger blev delt mellem forskellige ejere ifølge dette princip, tilfaldt andre i deres helhed flere ejere i fællesskab; sådan skete det med gravkirken, hvilket havde til følge, at intet kunne gøres ved den uden alle ejernes tilladelse. Men herved kom man altid ind i en blindgade, og resultatet blev, at bygningerne forfaldt.

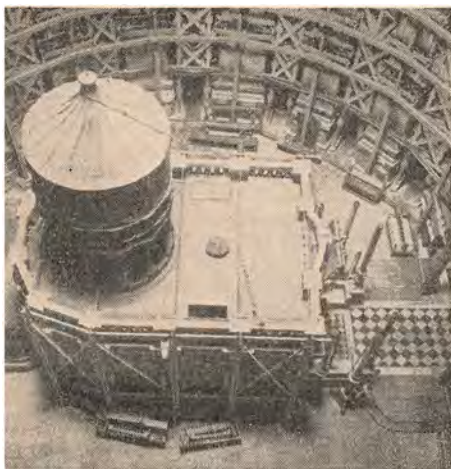
For at gøre en ende på disse forhold blev der under protektion af den apostoliske legat i Jerusalem opstillet en ny plan, som gik ud på, at den gamle Gravkirke skulle rives ned og en ny bygges på dens plads. To italienske arkitekter havde så regnet med også at sanere kirkens omgivelser, men det ville betyde, at et helt kvarter af byen forsvandt, og at to moskeer og gamle klostre, som havde rejst sig tæt ved kirken, skulle rives ned. Midt på den store, frie plads, som opstod herved, ville de så opføre en mægtig bygning, der skulle omfatte Kalvariehjæret og Den hellige Grav. På dette område skulle så ligge kirker af alle de riter,

som havde haft rettigheder i den gamle gravkirke, og desuden en anglikansk; anglikanerne havde hidtil ikke haft nogen del i Gravkirken.

Imidlertid regner ingen det for muligt at føre dette projekt igennem, og kun få betragter det med velvilje. Bortset fra etiske indvendinger, af hvilke der er adskillige, er der én principiel indvending: denne uhyre bygning ville i virkeligheden kun blive et monument over Kirkens splittelse.

Denne splittelse hører så meget hjemme i overleveringen og i det daglige liv, at man slet ikke undrer sig over, at den her i Jerusalem lader til at blive regnet for det normale og bestående. Men der er stor forskel på en familie, hvis medlemmer nok er uenige, men dog stadig bor i det samme hus, og en, som splittes, for at dens

- ▲ Det hellige lands kosteligste skat er gravkirken i Jerusalem — desværre ikke nogen pryde at skue, men tværtimod et bygningsværk, der truer med at styrte sammen. Adskillige planer til restaurering og nyopførelse har været fremsat i tidens løb — men uden resultat.

medlemmer ikke skal møde hinanden. Den fjendtlige holdning eksisterer stadig, men det synes ikke umuligt, at den engang forsvinder. De forskellige ritters præsteskaber behandler hinanden høfligt, men er alligevel stadig på vagt. I den sidste tid har der ingen episoder været, fordi alle holder strengt på den hidtidige tilstand. Enhver krænkelse af status quo ville straks fremkalde protester og måske også modforholdsregler. Alt dette er så sandelig lidet opbyggeligt, men det er splittelsen i Kirken også. Den projekterede kirkebygning ville ganske vist gøre ende på angsten for ubehagelige episoder, hvad der ville glæde alle interesserede, men for dette måtte man betale den pris, at man officielt gjorde en tilstand, som er en skændsel, til noget permanent.

Det, der er absolut nødvendigt, er ikke udførelsen af det storslåede projekt, men en restaurering af kirken,

som bragte den tilbage til den tilstand, hvori den var før år 1800. Det ville selvfølgelig betyde et stort arbejde, men det ville dog ikke blive større end genopbygningen af domkirken i Reims efter den første verdenskrig, og Gravkirkens genopbygning er dog af uendelig langt større betydning. Det var en opgave for De Forenede Nationer, som oven i købet har en stor gæld at afbetale til Den hellige Stad.

Trods sit forfaldne og skamferede udseende afspejler den store kirke hele kristendommens historie, og enhver kan tyde, hvad den fortæller, blot han gør sig en smule umage derfor. Dagen igennem drager skarer af besøgende turister og pilgrimme, fromme og nysgerrige, igennem den. Men først når natten kommer, begynder den store bygning ret at leve.

Kirken har nu kun én dør, og den bliver lukket ved solnedgang, efter at en arabisk soldat har vist de sidste pilgrimme og nysgerrige ud af det dunkle rum. Så slukkes lysene, og loftet forsvinder i natten. Kun de tre olielamper, som betegner Kalvariebjerg, graven og salvingstenen, udsender et mildt, flakkende lys. Den dybeste stilhed hersker derinde, luften er tung og fuld af røgelsesduft, og lugten fra olielamper og slukkede vokskerter. Bygningen synes at være fuldstændig tom; men skjult i nicher og gallerier sover ca. tredive mennesker. Timer igennem sker der intet. Et par af olielamperne er lige ved at slukkes.

Da dukker pludselig, lige før kl. elleve om natten, lys frem fra åbningerne, man slet ikke har anet noget om. Der lyder en hvisken, og tre skæggede sakristaner kryber frem fra en underjordisk gang, som begynder bag det latinske kapel, og får olielamperne til at brænde klart igen.

Kort efter hører man en banken med træhamre og et eller andet sted fra lyden af en elektrisk klokke, så mumen af stemmer og en utydelig larm. Klokken halv tolv opfatter man noget som en trommehvirvel fra grækernes side og lidt efter en klirren som af tallerkener — fra armenierne. Derpå kommer to viraksbærere og går, den ene bag den anden, gennem hele kirken for at lade duftende røgelsesskyer stige op foran hvert enkelt alter; og endelig bliver hist og her små elektriske lamper tændt.

Munke og brødre samles i deres korstole, og lige før midnat begynder gudstjenesterne. Latinernes gregorianske sang er et modstykke til den sprudlende glæde i sangen hos armenierne, som man ikke kan se, men hvis musik lyder ind til én som sang og spil fra en landlig fest. Den latinske gudstjeneste er den korteste. Munkene forsvinder i procession ind i deres underjordiske gang. Men grækerne og armenierne beder videre. Og pludselig vækker noget nyt og uventet ens halvt indslumrede sanser: den liflige duft af friskt brød, som lige kommer ud af ovnen — de østlige riter bager hostier til deres messe.

Hver dag fejrer de tre hovedritere messen ved Den hellige Grav. Mange dage holder kopterne messe ved et alter, som er rejst ved ydermuren. Søn-

I korte træk —

Bøn og askese er nu som før de ufravigelige forudsætninger for præstens hellighed, fremhæver Pave Pius XII i en skrivelse til ærkebiskoppen af Paris, kardinal Feltrin, med anledning af 300-års dagen for grundlæggelsen af Sulpizianernes kongregation, Jacques Oliers død. Præstens storhed og styrke ligger i at han helt og holdent er en Guds og kirkens mand, skriver paven (KNA).

En katolsk præst, Alexis Kame, vil repræsentere staten Ruanda-Urundi (Afrika) på Europa-Rådets næste møde i Strassbourg (KNA).

Tre kardinaler og en snes ærkebiskopper og biskopper ventes til det østrigske national-valfartssted Mariazell i løbet af den kommende sommer. Det er i år 800 år siden Mariazell blev grundlagt (KNA).

En amerikansk musikhistoriker har i Benediktinerabbadiet Göttweig's arkiv (Østrig) fundet en hidtil ukendt messe af Haydn med titlen »Missa rotate coeli desuper« (KNA).

Katolikker fra 52 forskellige lande har hidtil lovet deres støtte til opførelsen af den Hellige Stols pavillon — »Civitas Dei« — på den forestående verdensudstilling 1958 i Bruzelles (KNA).

dag morgen er det syrernes tur. Og hver dag holder de monofysitiske abesinere deres ældgamle gudstjeneste i små, bedrøvelige afrikanske hytter oppe på kirkens tag, hvortil de er blevet fortrængt af armenierne.

Grækernes messe er den første, og derefter kommer armenierne. Inde i graven er der kun plads til en præst og én prædikant. To-tre personer til kan lige akkurat knæle i det ydre kammer, de øvrige må stå udenfor. Endnu mens den armeniske messe læses, hører man katolikkerne begynde en anden gudstjeneste ganske tæt ved.

Henimod kl. halv fire er armenierne færdige, og en franciskanersakristan får travlt med at stille et transportabelt alter op og lægge alt til rette til den katolske messe ved Den hellige Grav. Denne messe efterfølges så af messer på Kalvariebjerg.

Efter den gennemvågede nat går man ved daggry ud i det fri og modtages af råbet fra muezzinen, der fra Omar-Moskeens minaret højtlydt forkynder, at Allah er den eneste Gud og Muhammed hans profet.

Man har levet en stund i sin religions hjerte. Der er den i al sin fylde, med alle sine menneskelige fejl og overjordiske triumfer. Først nu forstår man helt, at kristendommen begyndte sin verdensrobring her i Jerusalem. Racer og religioner har i århundreder bekæmpet hinanden her. Vor Frelser blev født i en verden, som var sørgelig splittet, og det er den endnu den dag i dag. Men vi må alligevel bestandig håbe på, at *enheten* kommer. Hvor opdelt den hellige Gravs Kirke er, vil den dog, mens den tilhører alle, være et billede på dette vort store håb.

LATIN - ESPERANTO

(sluttet fra side 175)

the, Dante m. v. i udvalg, og blandt de mellem 7000 og 8000 eksisterende værker på esperanto er der da også mange katolske bøger, ja, endda en fællesmessebog.

Det forekommer muligvis mange katolikker noget mærkeligt, at jeg — en benediktinermunk — går så stærkt ind for esperanto. Der var da også engang nogen, der sagde til mig, at det smagte ikke så lidt af frimureri.

Kirkens højeste autoritet har ved

flere lejligheder taget stilling til esperanto. Således har Pius X udtalt: »Jeg anser esperanto for at være et værdifuldt middel til bevarelse af enheden mellem katolikkerne i hele verden«, og Pius XI: »Anvend esperanto i arbejdet for troens udbredelse«. I september 1948 ønskede Pius XII deltagerne i en katolsk esperantist-kongres al mulig fremgang, og i juliåret 1950 talte Paven endog til deltagerne i en esperantokongres på esperanto.

Hvor ville det dog være en vidunderlig tanke, om katolikker over den danske verden kunne gøre sig forståelig indbyrdes let og hurtigt og med re-

sultat! Tænk, hvad det ville kunne betyde for de forskellige organisationer, f. eks. Pax Christi. Katolsk litteratur ville uden at skulle oversættes kunne gøres tilgængelig for alle nationaliteter, og katolikker af alle nationer ville kunne tale sammen uden besvær! Enhed i troen, enhed i sproget!

Med al respekt — og ærbødighed — over for latin må man indrømme, at esperanto er det bedste hjælpesprog ved siden af ens modersmål, let at lære, en nøgle til verdenslitteraturen, hensigtsmæssigt, logisk opbygget, klart — og smukt iørefaldende.

*

82. Davidssalme

OMRINGET AF HEDNINGER

I. Et forbund mod Israel.

1. En sang. En salme af Asaf.
2. Vær ikke tavs, Herre, ti ikke, o Gud, og und dig ikke ro.
3. Thi dine fjender raser, dine avindsmænd løfter hovedet.
4. Mod dit folk lægger de råd op, holder møder mod dem, som du værner om.
5. »Kom,« siger de, »lad os slette dem ud, så de ikke mere er et folk, og lad Israels navn ikke længere nævnes.«
6. Ja, virkelig, de rådslår i fællig og slutter pagt imod dig.
7. Edoms telte og ismaeliterne, Moab og agariterne,
8. Gebal og Ammon og Amalek, filisterland og Tyrus's indbyggere,
9. også assyrerne har sluttet sig til dem og lånt deres arm til Lots sønner.

II. O Gud, straf og tilintetgør dem.

10. Gør med dem som med Madian, som med Sisara og Jabin ved Kisons bæk.
11. De gik til grunde ved Endor og blev til gødning for landet.
12. Gør med deres fyrster som med Oreb og Zeb, og med deres førere som med Zebee og Salmanar,
13. fordi de sagde: »Lad os erobre Guds vange.«
14. Min Gud, lad dem blive lig blade, der hvirvles af stormvejr, lig halmstrå, der flyver for vinden.
15. Ligesom ild, der fortærer en skov, som en flamme, der afsvider bjerge,
16. således forfølge du dem ved dit uvejr, og skræm dem ved din stormvind.
17. Fyld deres ansigt med skam, så de søger dit navn, Herre.
18. Lad dem rødmes og forfærdes for stedse, lad dem blive til skamme og gå til grunde.
19. Lad dem kende dig, hvis navn er Herre, lad dem kende, at du alene er den Højeste over al jorden.

Denne salme er en bøn for krigstid. Guds rige på jorden opsender den til Herren for at opnå beskyttelse mod den store sammensværgelse af Israels fjender under Assurs førelse. Bønnen går ud på, at Herren måtte gøre mod

dem, hvad han gjorde i gamle dage, da han gav Debora og Gedeon sejr over de i tal så overlegne fjender. (Dom. 4—8). Betragter man de i salmen opførte navne, ser man, at Guds folk var omsluttet fra alle sider. Edom, Gebal og Amalek truede fra syd og sydvest. Ismaeliterne og agariterne, der boede i det øde arabiske land, sammen med Moab og Ammon, som var Lots efterkommere, rykkede frem østfra. Det fønikiske Tyrus lå nord for og filisterlandet vest for det hellige land.

Salmens historiske baggrund er vistnok det, der skete under kong Josafat (872—849), og som fortællés i II. Krøn. 20. samt Amos I, 6—9. Da denne konge blev sig bevidst, hvor stor faren var, samlede han sit folk på templets plads for med faste og bøn at sikre sig himlens hjælp. Leviten Jahaziel, en af Asafs efterkommere, lovede ham på Guds vegne bønnehørelse og sejr. (II. Krøn. 20, 14).

Også Guds rige i den nye pagt, vor hellige kirke, har mangfoldige gange været genstand for koncentrerede angreb fra fjenders side. Gudløsheden i pagt med havesyge og sanselighed benytter sig af bagvaskelse og brutal vold for at kunne gøre ende på det evighedsrige, som den Allerhøjeste har besluttet at ville oprette. Dog indtil nu gik det således, som det står i anden Davidssalme: »Han, som troner i himlen, ler, Herren spotter dem.« Og Faderen siger til sin evige Søn: »med jernspir skal du knuse dem og sønderslå dem som en pottemagers kar.« Samtidig udstødte den forfulgte kirke ikke forbandelser over sine fjender, men bad Gud om at ydmyge dem, så de indser deres uret, og at Gud alene er den højeste Herre, hvem alle jordens folk skal hyldes og adlyde.

F. K.

Praktiske oplysninger om

SOMMERMØDET PÅ MAGLEÅS

Som meddelt i et tidligere nummer af Katolsk Ugeblad har man kunnet fastholde prisen for deltagelse til den samme som sidste år: kr. 94. Yderligere kan der opnås reduktion i prisen i enkelte tilfælde. Man må da ansøge derom gennem henvendelse til den daglige leder, der er undertegnede, el-

ler gennem arbejdsudvalgets formand, sen, Damstien 30, Vanløse, København. viceskoleinsp. Poul Egede Andersen. Udvalgets tredje medlem er cand. polit. Børge Mannow. Delvis deltagelse kan ikke arrangeres. Det er et stort held, at forstander Novrup kan stille sin dejlige skole til vor disposition i ugen 5.—11. august; man slipper da for at afbryde et eventuelt landophold, eftersom børnene skal møde i skole den 12.

Angående større børn er det mest praktisk at lade dem deltage i DUK's børnelær i Øm (7—14 år). Henvendelse derom sker til frk. Marianne Munk, Dalum kloster, Odense. I begrænset omfang vil der blive børnepasning for børn i alderen 2—6 år på højskolen til en pris af 40 kr. pr. barn. Børnepasningen omfatter tilsyn og pasning hele dagen, og i prisen er inkluderet børnenes kost og sengeplads. Endnu mindre børn kan medtages ef-

Den stille uges liturgi

Fra palmesøndag til og med påske-nat er liturgien ændret, og messebo-gens tekster kan ikke bruges. De to små hefter, der blev udgivet sidste år og for fire år siden, er nu samlet i eet lille praktisk hefte med den danske tekst. Det koster kr. 1,50 og kan fås i alle kirkerne.

Højmessén

i den katolske kirke
kortelig forklaret
for ikke-katolikker
af
Peter Schindler.

Det lille praktiske hefte, der kan gives til folk, som overværer en messe for første gang, og hjælper dem til at følge med i messen i store træk, foreligger nu i 3. oplag.

Pris kr. 0,50.

ter nærmere aftale; der må forældrene selv tilberede maden. Alle børn sover hos forældrene.

Alle præster i Danmark har fået tilsendt detaljeret program, således at enhver let kan orientere sig. Men ønsker man at deltage, bedes man skrive til undertegnede efter program og tilmeldeskort, hvorpå de nøjere regler for indbetaling af gebyr er anført.

Det er ledelsens håb, at danske katolikker også i år vil udnytte de rige muligheder for belæring og katolsk fællesskab, som sommermødet tilbyder. Alene muligheden for at komme til daglig messe (medens eventuelle børn er beskæftiget under betryggende opsyn) må kunne drage mange katolikker, der ellers bor fjernt fra kirke. Biskoppen har da også givet sommermødet sin varmeste anbefaling.

Kjeld Geertz-Hansen,
Bredgade 64, København K.

En røst fra koncentrationslejren

(fortsat fra side 177)

døden ham vis. Joseph Joos var således spærret ude fra nåden.

Nu var det en kendt sag, at man i lejrene kunne opnå de mest forbløffende fordele, blot man var i besiddelse af en mangelvare. Således fik de danske og norske fanger i april 1945 indrettet en hel barak til lazaret imod betaling af nogle få tusinde cigaretter.

Hvad det betød for denne gruppe af fanger, behøver man vist ikke at trevle op — og heller ikke, hvad andre udenforstående fanger har tænkt om denne opværende favorisering, som de var totalt afskåret fra. Mon noget sundttænkende menneske ville have forlangt, at de danske og norske fanger skulle have givet afkald på denne enestående chance til at redde kammeraters liv — blot for at bøje sig for den »højere« retfærdighed. Selvfølgelig ikke. Det var et spørgsmål om enten — eller. Med bestikkelse kan man ikke reformere en hel verden under et diktatur, men kun tiltuske sig visse mindre iøjnefaldende fordele. Bliver det for groft ved at inddrage for mange deri, bortfalder hele frudsætningen. Det er den bitre realitet. Mon sandheden om Joseph Joos' hårde skæbne ikke er udsprunget af dette forhold?

Læs, hvad han selv fortæller herom: »I koncentrationslejren Dachau havde de gejstelige af begge benkendelser fået en særlig barak, hvor de havde indrettet et kapel. Joos gik ofte derhen, men blev forment adgang, fordi han ikke var præst. Ofte stod han udenfor sammen med den senere franske krigsminister, nu gaullistisk senator Edmund Michelat. De var hvidglødende af raseri, fordi præsterne med SS's tilladelse havde eneret til benyttelse af kapellet. Han sagde engang til en præst, der spærrede vejen for

ham: »Jeg kender ingen kirke kun for gejstelige...«

Nu spørger jeg den opmærksomme læser: hvad skulle præsterne gøre — ikke i dette specielle tilfælde — men i hundrer og tusinder af andre tilfælde, hvor de blev stillet ansigt til ansigt med kristne brødre i den allerdybeste nød? Indenfor ventede Kristus — udenfor eksisterede kun helvedes forgård. Jeg stiller med vilje problemet skarpt op for ikke at skjule noget som helst, men således var vilkårene. Jeg spørger altså ikke om, hvad der er barmhjertighed i øjeblikket, for det kan ethvert barn få øje på. Men jeg spørger utilslørt: hvad ville følgerne blive for nogle tusinde præster, der på en eller anden »utilbørlig« måde havde tiltusket sig denne enestående begunstigelse, såfremt de havde åbnet døren til kapellet for de øvrige fanger? Det kan siges ganske kort. Kapellets almindelige åbning kunne ikke forblive nogen hemmelighed i lejren — ikke så få af præsterne ville blive henrettet — kapellet blive nedlagt — og de øvrige fanger ville stadig være udelukket fra sakramenterne! Kommentarer er vist overflødige. Det har været rædselsfuldt — ikke mindst for præsterne selv.

Derfor tror jeg, at når dette er sagt, bør diskussionen standse, selvom problemet vil blive stående for de implimerede. Men det tilhører skriftestolen.

Forhenværende fange i
Dachau og Neuengamme.

MØDE-MEDDELELSER

DUK's bibelskole:

Tirsdag 23. april kl. 20 pr. St. Josephs Hospital, Griffenfeldtsvej 44. Emnet: Maria i Johannes-evangeliet. Alle mellem 16 og 30 er velkomne.

DUK's landsledelse meddeler:

DUK's juniorlejr finder sted på Ømborgen den 30. juni—6. juli d. å. Lejren er som sædvanlig for 14—17-årige. Nærmere oplysninger kan fås på juniorlejrens sekretariat, Flemming Andersen, Smørumvej 199, st. tv., Brønshøj.

Ved landsledelsesmøde holdt i Århus i weekenden 9.—10. marts vedtog landsledelsen og landsudvalget at supplere sig med Bent Martensen, Hoffmeyersvej 63, Kbhvn. F., som landsledelsesrepræsentant for Sjælland og Stor-københavn. Ved samme landsledelsesmøde blev det endvidere vedtaget at overdrage ledelsen af DUK's børnelejr til DUK's børnelejrledelse, hvis sekretær er Marianne Munk, Dalum Kloster.

DUK's skoleledelse meddeler:

Der afholdes på Ømborgen dansk skole fra den 21. juli til den 28. juli og

nordisk skole fra den 28. juli til den 4. august. Nærmere oplysninger kan fås på skoleledelsens sekretariat, Erling Tiedemann, Vennemindevej 51, København Ø.

DUK's børnelejrledelse meddeler:

Lejrene holdes på følgende tidspunkter:

Øm 1 22/6—29/6 pris: 35,— kr.
Øm 2 8/7—18/7 pris: 40,— kr.
Geel*) 20/7—30/7 pris: 40,— kr.
Øm 3**) 4/8—11/8 pris: 35,— kr.

*) Geel ligger på Fyn, ca. 10 km nordvest for Odense.

**) Øm 3 er samtidig med den katolske højskole på Magleås; forældre, der skal deltage i denne højskole, har fortrinsret til at anbringe deres børn på Øm 3.

Nærmere oplysninger vedr. DUK's børnelejr kan fås ved henvendelse til Marianne Munk, Dalum Kloster.

DUK's landsledelsesrepræsentant på Fyn og Odense KUK meddeler:

I samarbejde med pater Brunicardi, CsrR, DUK's lands- og skoleledelse arrangeres den 11.—12. maj skoleweekend i Odense for alle katolske unge på Fyn.

Nærmere oplysninger fås hos Knud Henning Jørgensen, Hjallelsevej 86, Odense.

De lokale foreninger meddeler:

Amager:

25. april: Stort ungdomsmøde i tårnværelset kl. 20.

Ordrup:

Tirsdag d. 16. april: Hanne Bang har arrangeret en forberedelse til påske sammen med præsterne og nogle andre unge.

Roskilde:

22. april: 2. påskedag. Tur til Kisserupgården.

24. april: Pastor Gunnar Martin Nielsen taler om Kristi Kirke.

Østerbro:

24. april: FN-aften hos Hermann Woldsgård Iversen, Østersøgade 108.

Ømborgen:

22.—29. juni: børnelejr (Øm 1).

30. juni—6. juli: juniorlejr.

8. juli—18. juli: børnelejr (Øm 2).

21. juli—28. juli: dansk sommer-skole.

28. juli—4. august: nordisk skole.

4. august—11. august: børnelejr (Øm 3).

DUK's landsledelse:

Landsformand: Walter Dalland, Hassagers Collegium, Frb. Bredegade 13, Kbhvn. F. (Fasan 5653 (evt. Fasan 7700)).

Næstformand: Børge Berg, Dronn. Margrethesvej 11, Århus.

DUK's kasserer: Aksel Skovholm, Klintegården, opg. D, Århus.

Århus 3 20 81. Giro nr. 832 94.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første s i d e t a l l e t i den store messebog, det andet n u m m e r e t i søndagsmessebogen.

- Apr.
 14. S.*) PALMESØNDAG (319—33); (violet) præf. (517). — Ved Palmevielsen og Processionen er farven rød, ved Messen violet.
 15. M. FERIA (354); præf. (517). (violet)
 16. Ti. FERIA (358); præf. (517). (violet)
 17. O. FERIA (373); præf. (517). (violet)
 18. T. SKÆRTORS DAG (392—34); (hvid) præf. (517).
 19. F.***) LANGFREDAG (404—35); (sort) ved Kommunionuddelingen er farven violet. — Faste- og Abstinensdag.
 20. L. PAASKELØRDAG (433—36); (violet) præf. (518); ved Daabsløfternes Fornyelse og Messen er farven hvid. — Når Gloria er intoneret, lyder klokker og orgel atter, og dækket om alterbillederne fjernes.
 21. S. 1. PAASKEDAG. (hvid)

*) Liturgien fra Palmesøndag til Paaskelørdag incl. er forkortet og ændret så meget, at Messebogen og Søndagsmessebogen kun kan anvendes i forbindelse med »Den stille Uges Liturgi« (1957) eller »Den stille Uges Liturgi indtil Paaskenat« (1956) og »Paaskelørdags Liturgi« (1952).

**) Langfredag afholdes Kollekt for den hellige Grav.

Basar

Husk at aflægge et lille besøg på Elisabethforeningens basar palmesøndag 9—18 eller mandag 10—15, Bredgade 67, 2., o. g.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kasserkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.,
tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Vore ferie børn

Har De glædet Dem over sommervejret i begyndelsen af april. Så véd De også, at børnene allerede glæder sig til ferie og ferieophold på landet. Nu kommer vi derfor med vor årlige bøn. I mange år har »Ugebladet« læsere sikret ferieglæder for en del børn fra småårshjem. Vi har hidtil aldrig bedt forgæves. Feriebørnenes venner gør en god gerning, og den er ekstra god, hvis Deres bidrag kommer tidligt. Indsamlingen er nu åbnet for i år. Alle bidrag modtages med tak af Katolsk Centralskoles Regnskabskontor, Amaliegade 31 A, København K.

PÅSKENS GUDSTJENESTER

St. Ansgars kirke

Palmesøndag: 7, 8 og 11,30: Stille messe. 10: Palmevielse, procession og højmesse.

Skærtorsdag: 9: Pontifikalmesse m. oliernes indvielse. Ingen kommunion. 17: Pontifikalmesse med kommunion. Derefter tilbedelse indtil midnat.

Langfredag: 15: Liturgi med kommunion.

Påskelørdag: 22,30: Liturgi og midnatsmesse.

Påskedag: 8 og 11,30: Stille messe. 10: Pontifikalmesse.

2. påskedag: 8: Stille messe. 10: Højmesse.

St. Annæ kirke

Palmesøndag: 8,30 og 10: Gudstjeneste. 9,30: Palmevielse. 11,30: Gudstjeneste for de polske katolikker.

Onsdag d. 17. april: 19,30: Novendagsandagt (i stedet for lørdag).

Skærtorsdag: 17: Højmesse m. prædiken. Derefter tilbedelse til kl. 24.

Langfredag: 15: Liturgisk gudstjeneste.

Påskelørdag: 20: Liturgisk gudstjeneste.

Påskedag: 8,30 og 10 (Levitmesse). 17: Festandagt.

2. påskedag: 8,30 og 10 (Højmesse). Ingen eftermiddagsandagt.

St. Mariæ kirke

Palmesøndag: 9,45: Palmevielse og højtidelig procession, derefter højmesse. 8 og 11,30: Messe.

Skærtorsdag: 17: Nadvergudstjeneste.

Langfredag: 15: Liturgi, kommunion.

Påskelørdag: 22,30: Højtidelig liturgi. 24: Midnatsmesse.

Påskedag: 10: Levitmesse. 8 og 11,30: Messe.

2. påskedag: 8, 9 og 10: Messe (recitation og sang).

St. Knud Lavards kirke

Palmesøndag: 8, 9 og 11,30: Stille messer. 10: Palmevielse, procession og højmesse.

Skærtorsdag: 17,30: Højmesse.

Langfredag: 15: Gudstjenesten begynder.

Påskelørdag: 20,30: Påskeliturgen begynder. 24: Højmesse.

Påskedag: 8 og 11,30: Stille messer. 10: Højmesse.

2. påskedag: 8: Stille messe. 10: Højmesse.

Immaculata kirke

Palmesøndag: 7: Stille messe. 9,30: Palmevielse og højmesse.

Skærtorsdag: 17: Højmesse.

Langfredag: 15: Liturgisk gudstjeneste, kommunion.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

VALD. FOERSON

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE

LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Påskelørdag: 23: Påskevigiliens liturgi, derefter påskemesse.
Påskedag: 10: Højmesse.
 2. påskedag: 9: Højmesse.

Jesu Hjerter kirke

Palmesøndag: 6, 7, 8,30: Stille messer uden prædiken. 9,30: Højtidelig »palmeprocession«, levitmesse med læsning af lidelseshistorien efter evangelisten Matthæus.

Skærtorsdag: 17: Levitmesse med prædiken, fodtætning og menighedens kommunion.

Langfredag: 15: Liturgisk gudstjeneste med de troendes kommunion.

Påskelørdag: 22,30: Påskevigiliens liturgi, levitmessen begynder ca. 24. Gudstjenesten slutter ca. 1.

Påskedag: 10: Levitmesse. 19,30: festandagt. Ellers som om søndagen.

2. påskedag: 6, 7 og 8,30: Stille messer. 10: Højmesse. 19,30: Andagt. Ingen messe 11,30.

St. Therese kirke

Palmesøndag: 9: Palmeindvielse, procession og højmesse.

Skærtorsdag: 17: Højmesse.

Langfredag: 15: Gudstjeneste.

Påskelørdag: 22,30: Højtidelighederne. 24: Højmesse.

Påskedag: 9: Højmesse. 11: Stille messe.

2. påskedag: 8: Messe.

St. Lioba kloster

Palmesøndag: 7,45: Palmevielse, højmesse. 15,00: Vesper.

Skærtorsdag: 6,30: Tenebræ. 19,30: Højmesse.

Langfredag: 6,30: Tenebræ. 15,00: Liturgisk gudstjeneste. Kommunion.

Påskelørdag: 6,30: Tenebræ. 22,30: Påskevigiliens liturgi, højmesse.

Påskedag: 8,00: Stille messe. 8,45: Højmesse. 15,00: Vesper.

2. påskedag: 7,00: Stille messe. 7,45: Højmesse. 15,00: Vesper.

Hvidovre kirke

Palmesøndag: 8 og 9,30 (med palmevielse).

Skærtorsdag: 17,00: Højmesse med menighedens kommunion.

Langfredag: 15,00: Liturgisk gudstjeneste.

Påskelørdag: 23,00: Påskevigiliens liturgi og højmesse.

Påskedag: 8,00 og 9,30 (Højmesse).
 2. påskedag: Ingen messe.

Sakramentskirken

Palmesøndag: 8: Reciteret messe. 9: Børnemesse. 10: Palmevielse, procession, højmesse. 17: Sangmesse m. prædiken.

Skærtorsdag: 19,30: Levitmesse m. prædiken.

Langfredag: 15: Langfredagsliturgi, kommunion.

Påskelørdag: 22,30: Ildens, lysets og dåbsvandets indvielse. Ca. 24: Levitmesse.

Påskedag: 9: Stille messe. 10: Levitmesse m. prædiken. 17: Sangmesse m. prædiken.

2. påskedag: 8 og 9: Stille messer. 10: Højmesse.

St. Andreas kirke, Ordrup

Palmesøndag: 10: Palmevielse, procession og højmesse.

Skærtorsdag: 17: Tenebræ. 19,30: Højtidelig modtagelse af de olier, som bliver indviet af biskoppen i domkir-

ken om morgenen; derefter højmesse.

Langfredag: 7: Tenebræ. 15: Liturgien med afsyngelse af lidelseshistorien, korsets hyldning og kommunion.

Påskelørdag: 7: Tenebræ. 22,30: Aftengudstjeneste, påskelysets og dåbsvandets indvielse, fornyelse af dåbspagten, midnatsmesse.

Påskedag: 10: Højmesse. 19,30: Festandagt og komplet.

2. påskedag: 10: Højmesse.

St. Antoni kirke

Palmesøndag: 10: Palmevielse.

Skærtorsdag: 18: Gudstjeneste, fælles altergang, fodtætning og procession med det allerhelligste. Tilbedelse (vågetimer) til 24.

Langfredag: 15: Gudstjeneste.

Påskenal: 22,30: Gudstjeneste med påskemesse ved midnatstid.

Påskedag: 8: Stille messe. 10: Levitmesse.

2. påskedag: 9: Højmesse.

St. Vincents kirke, Helsingør

Palmesøndag: 10: Palmeindvielse og procession i kirken. Derefter højmesse. 17: Andagt og sakramental velsignelse.

Skærtorsdag: 20: Aftenhøjmesse med prædiken.

Langfredag: 15: Liturgisk gudstjeneste. Uddeling af den hellige komm.

Påskelørdag: 22,30: Påskevigilien, højmesse med påskeskommunion.

Påskesøndag og 2. påskedag er gudstjenesterne som om søndagen; der er ingen andagt 2. påskedag.

Årets to store valfarter

finder i år sted henholdsvis 19. og 26. maj til Asebakken og til Øm. Nærmere oplysninger om begge valfarterne fremkommer her i bladet i løbet af de nærmest følgende uger.

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
 Albanigade 39 . Telefon 4896
 Lev. til Sct. Josephs Hospital

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Horsens

Edvard Petersen

Kul — Koks

HAVNEN 3 . TELEFON 72
 Leverandør til de katolske Institutioner

Esbjerg

E. Boysens Fiskehandel

Alltid friske Varer
 Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
 Leverandør til kat. Menighed

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
 Sdr. Ringgade 3
 Tlf. 43385

Henry Carlsen
 Sdr. Ringgade 61
 Tlf. 43857

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

Biskop Demann bisat under stor deltagelse

Under uhyre stor deltagelse bisattes i sidste uge biskop, dr. Franz Demann, der som meddelt døde umiddelbart efter sin bispevielse, i bispebegravelsen i Osnabrücker-domkirken. Henimod 10.000 mennesker havde taget opstilling langs sørgetogets rute og overalt i Osnabrück vajede flagene på halv. Kardinal Wendel, München, ni biskoper, abbeden fra klosteret Gerleve samt omkring halvfjerde hundrede præster fulgte den afdøde biskop til hans sidste hvilested. Endvidere var der til begravelsen mødt en fyldig repræsentation fra den vesttyske forbundsregering. Requiemsmessen celebrerede ærkebiskoppen af München-Freising, Josef kardinal Wendel, der er en ungdomsven af og studiekammerat til afdøde (KNA).

Kardinal Segura alvorligt syg

Ærkebiskoppen af Sevilla, Pietro kardinal Segura Y Saenz, er alvorligt syg. Den 76-årige kardinal har været syg i de sidste par år og hans tilstand betegnes nu som alvorlig.

Kardinal Segura blev ærkebiskop af Toledo og primas for Spanien i 1927. Samme år udnævnte Pave Pius XI ham til kardinal. I 1937 overtog han

URBI ET ORBI

ærkebispedømmet Sevilla efter at han forinden havde været arresteret af den republikanske regering og været landsforvist. Kardinal Segura anses for at være en overbevist konservativ monarkist og en skarp modstander af Franco. Efter afslutningen af det spanske konkordat i 1953 tilspidsedes situationen yderligere, og i 1954 udnævntes den hidtidige biskop af Vittoria, Bueno y Monreal, til apostolisk administrator i Sevilla. Året efter trak kardinal Segura sig definitivt tilbage fra enhver form for aktiv kirkelig virksomhed (KNA).

RADIO VATICANA

(fortsat fra side 176)

til sommer, ja, man nævner endda pavens navnedag, 2. juni.

Men der er dog imidlertid endnu meget, meget arbejde tilbage, ikke mindst ved det allervigtigste ved hele anlægget: retningsantennenettet til de to korthøjesendere, der levreres af Telefunken i Berlin. Det ser ud som en tretakket stjerne og består af 21 antennevægge, der muliggør udstråling til alle fire verdenshjørner. Den nye metode muliggør såvel horisontal som

vertikal udstråling og dermed en nøjagtigere retningspejling end man hidtil har haft mulighed for — med andre ord: man kan »ramme« et bestemt område, som man netop sigter på.

Medens de radiotekniske anlæg er udført og opstillet af udenlandske firmaer, har Vatikanets egen bygningsforvaltning opført selve bygningerne og deres indretning. Studierne i Rom — der er indrettet i det moderniserede »Leoniske tårn« — bevares uændret og forbindes med den nye sendestation efter et nyt system. Når det nye sendeanlæg tages i brug til sommer, er det meningen at standse de hidtidige sendere i Vatikanets haver og kun benytte disse ved særlige lejligheder. Vatikanet disponerer — ifølge Stockholm-planen — over ialt 23 bølgere.

Samtidig med at teknikken forbedres, er også programmet blevet udvidet, idet redaktionsstaben er blevet forøget. Radio Vaticana sender for øjeblikket på 29 sprog, og de forskellige landes »redaktører« har nok at gøre, idet man fra ledelsens side lægger vægt på absolut tilforlidelighed i meddelelsesstoffet.

Det er i øjeblikket ikke til at sige mere om de nye planer. Men afgjort er det, at der bliver bedre aflytningsforhold for alle. Dette har hidindtil været Radio Vaticanas største »hovedpine« — nu skimtes løsningen. Radio Vaticana vil stadig vedblive at være en station, der i første række sender nyheder og kommentarer — den vil måske ikke altid være blandt de første med nyhederne, men til gengæld vil det, der bliver udsendt, være pålideligt. *Nemo.*

I det moderniserede »leoniske tårn« i Vatikanet har Radio Vaticana til huse (ledelse, studier m. v.).

UGEBLADETS BOGSIDE

CATHOLICA

Det udmærkede tidsskrift har indledt sin 14. årgang med et mere end almindeligt læseværdigt nummer. Spidsartiklen handler om »Ungarn — og vi« og hertil knytter sig en oversættelse af kardinal Mindszents radio-tale 3. november i fjor. Derpå følger »Rom og Danmark i middelalderen« af dr. phil., pater Otto. Det er to foredrag, pateren holdt på Nationalmuseet i efteråret, og de rummer en masse stof i mønstergyldig præsentation. Den norske dominikaner Hallvard Rieber-Mohn behandler »Skuespillerens menneskelige problem« i forbindelse med en bog af hans ordensfælle, pater Carré. Og pater Drouzy skriver om de nyeste forsøg på at udrede baggrunden for den uoverensstemmelse, der er mellem evangelisterne angående tidspunktet for den sidste nadver.

I de senere år har »Catholica« nået et niveau, der gør det til et kvalitets-tidsskrift, man ikke blot holder for den gode sags skyld, men også læser for sin egen skyld og med fornøjelse.

Katolsk Ugeblad

105. ÅRGANG

21. APRIL 1957

NR. 16

FORHANDLINGER MELLEM STAT OG KIRKE I UNGARN?

Kommunistisk propaganda - Det ungarske folk står bag kardinal Mindszenty

Vatikanets blad, »Osservatore Romano«, tog i sidste uge i en ledende artikel stilling til meddelelserne fra Ungarn om en drøftelse mellem de ungarske biskopper og regeringen Kadars. Den omstændighed, at den kommunistiske presse sætter disse påståede forhandlinger mellem staten og episkopatet i forbindelse med Georg Lukacs tilbagevendende for dermed at gøre reklame for en normalisering af situationen i Ungarn, giver anledning til forbehold overfor meddelelserne fra Ungarn. »Alt tyder på -- skriver Vatikanets blad -- at det drejer sig om et forsøg fra den kirkelige øvrigheds side på at gøre de respektive myndigheder opmærksom på vilkårligheden i visse krav samt den anmasselse, der knytter sig til forskellige forholdsregler, hvormed man farer frem imod de gældende kanoniske bestemmelser«.

»Osservatore Romano« tager endvidere stilling til Kadars udtalelser om, at den Hellige Stol skulle have opfordret kardinal Mindszenty til påny at optage sine funktioner som primas af Ungarn. I denne forbindelse skriver bladet: »Denne påståede opfordring til kardinal Mindszenty om at genoptage sine funktioner, er grebet ud af luften«. Man behøver blot at huske på, at ærkebiskoppen af Esztergom og

Ungarns primas nu som før for kirken er, hvad han har været lige siden den dag, da han blev udnævnt, og det til trods for, at han i årevis med magt har været forhindret i at udføre sine kirkelige funktioner.

Endvidere tager Osservatore stilling til Kadars udtalelse om, at det både for kardinal Mindszenty og for dem, der har givet ham asyl, er vanskeligt at finde en løsning på den nuværende situation. Kadars udtalelse tyder på, at også han og hans kolleger er kommet i forlegenhed med hensyn til denne situation. Man kan påstå -- og det så længe man vil -- at det ungarske folk ikke har brug for sin primas. I de få dage, da kardinalen var fri, har det ungarske folk klart og tydeligt givet udtryk for, hvad det mener om den sag. Idag forsøger den ungarske regering blot på at bekræfte den terror, som Rakosi har praktiseret mod kardinalen. Og dermed fortsætter man blot en handlemåde, der ikke er i modstrid med sandheden, men også imod retfærdighed og det ungarske folks samvittighed.

Radio Budapest meddelte sidste torsdag, at de ungarske biskopper efter drøftelserne med regeringen skul-

(sluttes på bagsiden)

PÅSKE

Ejer vi et fotografi af Vor Herre?

Korinterbrevet 1900 år

Håbet om en evighed

Hvad sker der med Kardinal Mindszenty?

Det ny Motu Proprio om den eukaristiske faste

Kardinal Segura, Sevilla, død

Ærkebiskoppen af Sevilla, Pietro Segura y Saenz, døde i sidste uge, 76 år gammel, efter længere tids sygdom, som følge af et hjerteslag.

*

Kardinalen var en af de betydeligste, men tillige også en af de mest spanske skikkelser inden for den spanske kirke. Han var født i 1880 og blev 1927 udnævnt til ærkebiskop i Toledo og dermed som Spaniens primas den højeste myndighed inden for kirken i Spanien. Samme år kaldte Pave Pius XI ham til kardinalkollegiet.

Kardinal Segura var monarkist og en kompromisløs modstander af Franco, der på et vist tidspunkt så sig foranlediget til at arrestere og landsforvise kardinalen. Ved tilbagekomsten i 1937 overtog kardinal Segura ærkebispedømmet Sevilla, som han ledede indtil 1954, hvor han fik en Apostolisk Administrator. I 1955 trak han sig definitivt tilbage og tog ophold i et kloster. (KNA).

*

Under udtrykkelig henvisning til kardinal Seguras høje rang inden for det spanske hierarki samt til hans fortjenester for Spanien havde general Franco anordnet, at kardinalens jordfæstelse skulle foregå med alle statslige æresbevisninger, som ellers er forbeholdt de højeste statsembedsmænd. (KNA).

PAVETALE OG PÅSKEVELSIGNELSE I RADIO OG FJERNSYN

Det meddeles officielt i Vatikanet, at Pave Pius XII vil meddele den højtidelige velsignelse »urbi et orbi« fra loggiaen over indgangen til Peterskirken påskesøndag kl. 12. Den Hellige Fader vil også i år i lighed med foregående år forinden velsignelsen holde en tale til den katolske verden. Talen udsendes af de europæiske radio- og fjernsynsstationer samt af en række oversøiske sendere.

Hvad sker der med kardinal Mindszenty?

De Moskva-tro ungarske kommunisters had til kardinal Mindszenty er så stort, at deres presse simpelthen kalder de mange katolske præster, som den gerne så likvideret, for »de små Mindszenty'er«. Derimod mener de åbenbart at have sagt alt, hvad man kan behjælpes med, der efter deres mening er »en forbryder mod staten og socialismen«.

Kardinal Mindszenty måtte -- som det vil erindres -- søge tilflugt i den amerikanske ambassade i Budapest, da Sovjet rettede sit blodige og knu-

sende slag mod den ungarske frihedskamp og søgte at lokke kardinalen i en fælde. Siden da lever kardinalen yderst beskedent i ambassaden, uden kontakt med omverdenen af nogen art, idet han på grund af asylbestemmelserne hverken kan modtage eller afsende post og i øvrigt ikke har nogen som helst mulighed for forbindelse udadtil. Og selv om kardinal Mindszenty heldigvis ikke længere er i hænderne på sine bøddler, så er han dog alligevel til en vis grad fange i sit asyl. (fortsættes side 187)

Svendborg

Ejvind Lambach
KAPPE . VIN . KONSERVES

Møllergade 71 . Telefon 1044
Lev. til Sct. Maria Hospital

L. Larsen & Søn

Malermestre
Brogade 10 Telefon 1016
Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl.s KØD OG PAALÆG
Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2
Telf. 1410 og 172

RESERVERET

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smede- og Maskinværksted, aut. Vand- og
Gasmeester, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske Institutioner

KONGERIGET-DANMARK %

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Klühs Eftf.

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester **W. Plichta**

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

Grønby's Bogbinderi

Alt i Bogindbinding udføres

Kronprinsesse Sofievej 17

København F

Telefon Fasan 4262

Aalborg

Køb Hjemmets Udstyr
hos

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 301

Støt annoncørerne

Mathias Christensen
TLF. 2 15 56
ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992 & 4983

Aalborg

Håbet om en evighed

Da vi for nogen tid siden i en oversigtsartikel udtalte noget i retning af, at den kirkelige diskussion i disse år lader befolkningen kold, var der kritikere, som mente, at vi tog grundigt fejl, eftersom menigmand i høj grad tog ligefrem lidenskabelig del i den diskussion om »det evige liv«, som professor Lindhardt fik startet for nogle år siden.

Vi er i dag kun i forbigående interesseret i at drøfte den diskussion i forbindelse med vurderingen af den kirkelige debat. Vi vil lige nøjes med at påpege, at diskussionen, således som den blev resumeret af et flertal af troende lægfolk, netop førte til afsmag for den form for kirkelig debat, der er gængs i disse år på vore breddegrader. De troende fik af nogle præster at vide, at deres tro på et evigt liv var det rene hedenskab uden bund i kristen lære, mens andre venligt gav dem lov til fortsat at tro på det evige liv, om end prof. Lindhardt i sin stilling til begrebet havde udtalt sig som en dybt overbevist kristen o. s. v. Derfor drog de den slutning, at kirkelig debat må henføre under den højere åndelige ekvilibrisme, der umuligt kan komme dem ved, og så henholdt de sig i øvrigt til de mere gammeldags fromme præster, som da heldigvis også findes, og som »man kan forstå«.

Når vi mindes diskussionen i dag, hvor vi fejrer Kristi Opstandelses fest, er det simpelthen i festens anledning. Uden hensyn til, hvad nymodens forkyndere hilter på at lave kristendommen om til, lever tanken om Kristi opstandelse som pantet på vor egen opstandelse stadig i bedste velgående blandt et antal mennesker, der nok er flere end dem, der søger kirken. Og skulle der være »ønsketænkning« deri, skulle mange tro på det evige liv, fordi de er dybt skuffede over det nærværende liv, har de dog i hvert fald ret i deres ringe værdsættelse af dette sidste. Det lader sig også høre, at så universel en »ønsketænkning« måske i sin universalitet gør tanken om ønskets reelle opfyldelse rimelig. I hvert fald er det ganske urimeligt at ville støtte en afvisning af evighedstanken derpå, at den svarer til et af menneskenes dybest rodfæstede ønsker.

I begyndelsen af indeværende år bragte det engelske »Sunday Times« en række artikler om »The Great Mystery«, skrevet af repræsentanter for de mest forskellige verdensanskuelser. I og for sig kom der naturligvis intet nyt frem, men det viste sig - i England som her - at spørgsmålet om et liv efter døden beskæftiger flere mennesker end måske noget andet problem i tilværelsen.

Fra katolsk side deltog abbeden fra Downside, Dom Butler, i symposiet. Af de læserbreve, som påfulgte dette indlæg, så man, at der i vor tid især er to indvendinger mod det katolske syn. Den ene går ud på, at katolikker er for bibeltro. Biblen er et tidspræget dokument og må læses med erin-

dring om, at vi har et helt andet verdensbillede end oldtidens mennesker. Den anden indvending gælder det evige Helvede. Man må regne med, at tanken om Helvede er opgivet af et stort flertal inden for vor kulturkreds. Hvad begge indvendinger angår, viser de os nødvendigheden af en fortsat opologetisk indsats. Især er det påkrævet, at den katolske læres uafhængighed af ethvert fysisk verdensbillede tilstrækkelig tydeligt bringes til bevidsthed. Det er så let at finde gamle teologer, som ud fra deres samtids begreber om verden f. eks. udregnede jordklodens radius og dermed mente at kunne fastslå dimensionerne af Helvede, hvis herre befandt sig i jordens centrum. Mange indvendinger mod vor opfattelse beror på, at katolsk og middelalderlig er synonyme for et publikum i reformationens lande.

Men mest lærte man om menigmands stillingtagen gennem de læserbreve, der i overvældende tal fulgte efter det indlæg, som filosofen Bertrand Russell deltog med. Russell er »empirisk rationalist« og slår om sig med ordet »videnskabelig«, så alene det må virke irriterende på enhver, der ikke deler hans meninger. Der er ifølge ham ingen som helst »videnskabelig« grund til at antage et liv efter døden. Hvis man så ville svare, at der

måske var andre erkendelseskilder end de naturvidenskabelige, kommer han nemt om ved dette, idet han uden antydning af bevis fastslår, at al tro på et liv efter døden kun skyldes frygt for døden - og derfor er uacceptabel. Intet under, at kun et par procent af de adspurgte læsere kunne erklære sig enige med Russell. De øvrige vendte sig med bestemthed imod ham, og det vrimlede med breve fra læsere, som punkt for punkt imødegik filosofen.

Når man ser dette og sammenholder det med, hvad vi i Norge oplevede under den store diskussion om Helvede for et par år siden, og med vore egne erfaringer fra det af prof. Lindhardt skabte røre, taler det for, at vi i høj grad i vor prædiken bygger på det evighedshåb, der er så dybt forankret i mennesker. Man må møde mennesker, hvor man finder dem stående, og netop her har vi lejlighed til at komme på talefod med mange, som ellers står kirkerne fjernt. Og vi må først og fremmest befri dem for de vrangforestillinger, de har om kirkens lære angående den evige straf. Også for os er den evige fordømmelse en hård tale, men vi forstår den i sammenhæng med hele frelseshistorien og befriet for ældgamle, primitive fantasibilleders gru.

Påskens prædiken er og bliver den centrale kristne prædiken. Den er også netop den prædiken, for hvilken der er jordbund i en verden, der ellers gør sig så få tanker om Gud.

Hvad sker der med kardinal Mindszenty?

(fortsat fra forsiden)

Spørgsmålet om den ungarske primas' videre skæbne har i den seneste tid været genstand for diskussion, fremfor alt blandt dem, der beundrer hans heltemod og martyrium og som længstes for kirkens fremtid i Ungarn. Så sker der imidlertid det, at der i de forskellige gisninger rundt om i den frie verden ganske overraskende blander sig en stemme, nemlig den ungar-

ske »ministerpræsident« Kadar, der formentlig som svar på spørgsmål i en pause under en festforestilling i den ungarske statsopera over for nogle journalister fra Vesteuropa erklærer, at kardinal Mindszenty over for Paven har fremsat ønske om at forlade Ungarn. To gange - hævder Kadar - har Paven opfordret Mindszenty til på ny at overtage primatet

Påskemat -

Dette er den nat, som nu over hele jorden skiller dem, der tror på Kristus, fra verdens laster og syndens mørke, fører dem tilbage til nådens liv og indlemmer dem i de helliges samfund.

Dette er den nat, i hvilken Kristus sonderbrød dødens bånd og opsteg som sejrherre fra dødsriget. Thi intet ville det have gavnnet os at være født, var ikke forløsningen blevet os til del ...

O, i sandhed lykkelige nat, hvem det ene blev givet at vide tid og time, da Kristus stod op fra de døde! Dette er den nat, om hvilken der står skrevet: »Og natten skal være som den lyse dag. Og natten skal lyse for mig i min glæde!« Thi denne nats hellighed bortjager brøde, aftvætter synder, giver de faldne uskyldigheden tilbage og giver glæden til de sorgfulde. Den bortjager had, skaber endrægtighed og knuser voldsherredømmet.

Vi beder dig derfor, Herre, at du nådigt med din uafsladelige beskyttelse vil lede, styre og opretholde os i denne påskeglæde og lade os nyde fredens tider.

(Fra den ny påskeliturgi).

i Ungarn, men denne har svaret, at han vil rejse til udlandet. På spørgsmålet om, hvorvidt den ungarske regering vil nægte kardinalen udrejsetilladelse, svarer Kadar, at »dette er svært at svare på. Så vidt os bekendt, har det ungarske folk ikke brug for ham. Og regeringen behøver ham så sandelig ikke«. Efter ungarsk lov er kardinalen stadig underkastet straf.

Men hvordan skal man nu egentlig forstå Kadars udtalelse? Ved nøjere vurdering synes den noget gådefuld, alene hans ord. Han er sikkert ganske klar over, at Vatikanet fortsat betragter kardinal Mindszenty som Ungarns retmæssige primas. Det er blevet fremhævet flere gange og ikke mindst ved besættelse af kirkelige poster, der vedrører primatets jurisdiktion. Paven kan med andre ord slet ikke have opfordret kardinal Mindszenty til »på ny at overtage primatet«. Og en talsmand fra Vatikanet erklærer ganske rammende, at Kadar ville være en af de allersidste personer, der var informeret om en eventuel kontakt mellem den Hellige Stol og Mindszenty, for så

vidt der da i det hele taget havde været nogen kontakt.

Og hvad Kadar siger om en eventuel udrejse, er meget tvetydigt. Det ungarske folks forhold til kardinal Mindszenty kom ganske tydeligt frem i de få dage, da det kommunistiske åg var lettet over Ungarn. Det er imidlertid langt snarere vanskeligt for Kadar at svare, eftersom han, da spørgsmålet blev stillet, næppe har været klar over, hvad der er Moskvas ønske i så henseende. Kadar siger »det ungarske folk«, men mener i virkeligheden lederne i Moskva, idet han ikke med sikkerhed kan udtale sig om, hvorvidt disse »har brug for« kardinalen.

Spørgsmålet er da: hvad var Kadars hensigt med svaret i statsoperaen? Var han blot i forlegenhed ved journalisters spørgsmål, eller ville han sende en probeballon op for at se, hvordan Vatikanet og den frie verden ville reagere på forsøget på at ekspedere kardinalen ud af Ungarn? Kardinal Mindszenty's nærværelse i Ungarn er

NOTER

Pater J. P. H. De Wit død

Umiddelbart inden redaktionens slutning kommer meddelelsen om, at pater J. De Wit O.M.C., Nakskov, er afgået ved døden på st. Josefs hospital i København, 54 år gammel. R.J.P.

Årets to store valfarter

finder denne gang sted henholdsvis 19. og 26. maj til Asebakken og til Øm. Nærmere oplysninger om begge valfarterne vil formentlig fremkomme her i bladet i løbet af de nærmest følgende uger.

jo dog trods alt -- når man tager i betragtning, hvad han har lidt fra det kommunistiske regimes side for troen og for fædrelandet og stadig lider et ikke ringe passiv for regimet, en stadig anklage mod magthaverne og et håb for alle dem, der ikke bøjer knæ for den ateistiske terror. C. D.

Ejer vi et fotografi af Vor Herre?

I året 1204 -- på det fjerde korstog -- indtog korsridderne byen Konstantinopel. Historikeren Robert de Clari beretter i denne sammenhæng om en vis franskmænd ved navn Otto de la Roche, der som sit bytte havde fået fat i et stort lærredsklæde. Det var 1,10 meter bredt og 4,36 meter langt, og der var det ejendommelige ved det, at det bar mærker både af blod og sved. Betragtede man det nøjere, kunne man svagt skimte omridset af et menneskelegeme, der målte omkring en meter og firs. Otto de la Roche bragte dette stykke klæde med hjem til Frankrig.

Halvandet hundrede år senere dukker dette lærredsklæde op i Besançon, hvor det æres som Kristi linklæde. Stedet, hvor det opbevares, bliver besøgt af en stor brand, men lærredsklædet undgår at blive bytte for flammerne, omend det ikke slipper helt uden at blive mærket af ilden. Men fra nu af kan man følge linklædets vandring ganske nøje.

Da pesten kommer til Milano, valfarter den hellige Karl Borromæus, der på daværende tidspunkt var biskop i Milano, efter et løfte til dette linklæde, som er blevet bragt fra Sydfrankrig til Turin, hvor det stadig findes.

Dette lærredsklæde skal have været opbevaret i Jerusalem indtil 5. eller 6. århundrede, og ifølge overleveringen er det det linklæde, som Josef af Arimathæa hyllede Kristi afsjælede legeme i.

Denne beretning lader sig imidlertid ikke historisk bevise, og hertil kommer yderligere, at der foruden »Turiner-linklædet« eksisterer to an-

De tog så Jesu lig, og svøbte det i lærredslagner sammen med vellygtende salver, sådan som det er jødisk begravelsesskik (Johs. 19, 40).

dre linklæder, der ligeledes hævdes at være Kristi linklæde.

Det berømteste er den hellige Veronikas svededug. Helgeninden skal i følge legenden have rakt Kristus dette på

hans lidelsesvej og han skal så have givet hende det tilbage med et aftryk af sit ansigtstræk præget på lærredet.

Et billede, der har været i Kong Abgar V af Odessa »Antiokiæ's besiddelse, hævdes ligeledes at være ægte. Men i dette tilfælde fandt den franske teolog og historiker Chevalier i det pavelige arkiv faktisk et modbevis i et dokument, dateret 1289, hvori det siges, at en maler har fremstillet et sådant billede på lærred. Da meddelelsen herom bredte sig, identificerede man »Turiner-linklædet« med en kopi heraf, og dermed mistede det med et slag enhver interesse i historiske kredse.

Og herved ville det velsagtens være

Påskedag

21. april 1957

EN BRÆNDENDE OG LEVENDE TRO

»Resurrexit -- han er opstanden! Således lød det glade budskab, som englen opstandelsesmorgenen bragte de fromme kvinder ved frelserens tomme grav. Det samme sejrsråb samt Jesu løfte om til alle tider at ville stå sin kirke bi -- et løfte, der har vist sig at være en realitet ned gennem århundrederne -- vil Vi i Hans navn gentage som en påskehilsen til jer alle, dermed at den lyksaliggørende trøst og den himmelske fred, som udstråler fra den guddommelige forløser, må trænge dybt ind i jeres hjertes og fylde jeres tanker, ord og gerninger. Han er opstanden og lever midt blandt os. Findes der måske en mere håndgribelig sandhed, en mere trøsterig virkelighed midt i vor jordiske elendighed end denne dobbelte kendsgerning, hvorpå troens vished og ethvert håb om frelse er bygget.

Kristus er opstanden! Denne historiske realitet er en lysstråle uden nogen som helst skygge af tvivl, og kendsgerningen bekræftes gennem Kirkens levende vidnesbyrd, som ikke ville have kunnet holde stand imod pres gennem århundrederne, dersom Kristus ikke var opstanden ... Denne kirke er ikke et resultat af menneskers værk, den vedbliver at bestå, fordi Han er i den. Han, som fornyer livets og ungdommens friskhed i jer. Han er den menneskevedne og opstandne Gud, som skjuler sig i den for til stadighed at indgyde menneskeheden nyt indhold i dens kerne, idet han skænker dem, der tror på ham, sin sandhed, sin nåde og sin fred.

Måtte troen derfor være levende i jer. En brændende og levende tro ... Jo mere rodfæstet den kristne i virkeligheden er i troen, desto modigere vil han kunne opfylde de pligter, som livet pålægger ham.»

Pius XII -- Påsken 1955.

blevet, dersom interessen ikke i 1889 ganske tilfældigt påny blev vakt for det legendeomsbundne klæde. Udviklingen indenfor fotografikunsten havde i en årrække gjort enorme fremskridt, og man havde bl. a. også taget et billede af »Turiner-linklædet«. Dermed blev man opmærksom på noget højt ejendommeligt. Det fotografiske negativ vender op og ned på sort og hvidt — og man ser nu — på negativet af linklæde-fotografiet — ganske tydeligt et ansigt træde ganske plastisk frem.

Fagfolk fra den ganske verden strømmer sammen for at studere dette sensationelle fotografi, og kunstforstandige, som får billedet forelagt, finder ydermere, at negativbilledet er næsten forbløffende naturtro og tillige anatomisk plastisk rigtigt. Ansigtstrækkene er nemlig — som hos ethvert menneske — ikke ens på højre og venstre side. Denne uregelmæssighed kan den tidlige middelalder næppe have været klar over, og forsøg, der blev anstillet med malere, gav til resultat, at ingen kunstnere var i stand til — selv efter mødel — at omsætte et menneskeansigt i negativ, endsiges male det.

»Turiner-linklædet« kunne med andre ord ikke være et falsum — det måtte i alle tilfælde dreje sig om et ægte aftryk af et menneskeligt ansigt. Selv kunstkere, der står tvivlende, eller endda afvisende overfor linklædet, må idag indrømme, at det ikke kan være malet negativt — det er der ingen, der er i stand til at gøre.

Efter denne opdagelse begynder også naturvidenskabens folk at fatte interesse, og et antal internationalt kendte fagfolk fra forskellige fagområder indleder undersøgelser. Efter årelange studier, eksperimenter og undersøgelser slutter de deres arbejde og fremsætter som resultat heraf en del konkrete og meget betydningsfulde fakta. Man står nu med en mosaik af omhyggelige forskningsresultater overfor spørgsmålet: hvordan er linklædet opstået?

Den første, der beskæftigede sig eksperimentalt med legemsaftrykkets opståen på linklædet, var professor Vignon fra Paris. Han svøbte et lig i et stykke lærred, der var pudret til med aloe, men forsøgene faldt uheldige ud. To italienske retsmedicinere, professorerne Judica fra Milano og Romanese fra Turin, havde imidlertid mere held med sig, idet de ved deres eksperimenter holdt sig strengt til den bibelske beretning, som anviser den rigtige metode: »Også Nikodemus kom nu til... og bragte en blanding af myrra og aloe, henved hundrede pund. De tog så Jesu lig og svøbte det i lærredslagener sammen med vellugtende salver sådan som det er jødisk begravelsesskik« (Johs. 19, 39—40). Endeløse forsøg gav til resultat, at det døde menneskelige legeme måtte have været indpudret og lærredet have været vædet med aromatisk olie. Der fremkom uforvandede aftryk ikke mindst af hovedhårene, og de italienske undersøgelseres resultater viser de størst tænkelige overensstemmelser.

Aftrykket på »Turiner-linklædet«

Fotografiet af linklædet i Turin (tilhøjre) viser i negativet (tilvenstre) ganske tydeligt et mandsansigt, hvorpå man uden vanskelighed kan se opsvulmninger som følge af slag samt blodspor af tjørnestic.

viser opsvulmninger i ansigtet. Disse kan hidrøre fra slag. »Andre gav ham slag i ansigtet«, siger Matthæus (26, 67). Såvel på hånden som i nakken kan man tydeligt se blodpletter. »Soldaterne flettede en krone af tjørn, som de satte på hans hoved« (Johs. 19, 2). Og også på den øvrige del af legemet kan man se større eller mindre opsvulmninger. »Da tog Pilatus Jesus og lod ham piske« (Johs. 19, 1).

Endvidere er der spor af blod på legemet. Det stammer fra naglegabene i hænder og fødder samt fra en sidevunde på højre brystkasse. »... en af soldaterne åbnede hans side med et spyd, og straks flød der blod og vand ud« (Johs. 19, 38).

Det er især Pariser-lægen dr. Barbet, som har beskæftiget sig med undersøgelsen af disse vunder, og også han forelægger rent ud sagt forbløffende resultater af sit arbejde. Vunderne svarer nemlig ikke til de forestillinger, som vi kender fra de gængse kunstneriske fremstillinger.

På linklædet i Turin kan man nøjagtigt se stedet, hvor naglerne blev boret gennem den korsfæstedes hænder (se iøvrigt tekst).

På »Turiner-linklædet« er man i stand til ganske tydeligt at se de steder hvor naglerne har siddet; de er ikke blevet slået ind gennem håndfladerne, men derimod under håndroden. De gængse kunstneriske fremstillinger er forkerte både set fra et fysisk som fra et medicinsk standpunkt. Det er nemlig kun de meget brede sener i håndroden, der er i stand til at bære et legemes vægt — dersom naglegabene havde siddet i håndfladen, således som kunsten altid viser det, ville de være bristet ved en vægt på blot 40 kg. Og »Turiner-linklædet« viser stedet, som ikke stemmer overens med de anerkendte kunstneres fremstillinger.

Medicinere, som har undersøgt blodsporene, er kommet til det resultat, at klædet viser spor af to slags blod. De skelner mellem blod, der er flydt i levende live — disse spor findes ved hovede, hænder og fødder — samt blod, der er flydt af en død, hvilket forefindes ved sidevunden samt ved fødderne.

Det er naturvidenskabens resultater. Tilbage står spørgsmålet om, hvem den døde er, som har været hyllet i dette linklæde — og her har man kun indicie-beviserne at bygge på.

Men hvad siger så kirken til »linklædet i Turin«? Der er ingen, der kræver at man skal tro på dets ægthed — her er der ikke tale om nogen »trossandhed«. Katolikerne har ned gennem tiderne altid vidst at nære ærbødighed over for relikvier, omend kirken aldeles ikke forlanger, at den enkelte skal tro på deres ægthed. Men hvorom alting er: er det faktisk ikke for skønt til at være sandt, at vi virkelig ved Guds nåde skulle eje et »fotografi« af Vor Herre og Frelser? De, der har undersøgt alle indicierne fra Turin, er imidlertid tilbøjelige til at sige, at det er for skønt til ikke at være rigtigt!
W.

Og Paulus skrev til Korinterne -

Det er i år til påske 1900 år siden, at den bellige Paulus skrev det første brev til korinterne. Hen på efteråret samme år fulgte det andet korintherbrev.

På den smalle landtange, der forbinder Mellemgrækenland med halvøen Morea, byggedes i en fjern oldtid byen Korint. Den fik to havne: Kenkreæ mod øst og Lekæon mod vest. Byens gunstige beliggenhed var årsagen til dens trivsel. År 146 f. Kr. blev den ganske vist ødelagt af den romerske konsul Mummius, men genopbyggedes år 44 f. Kr. af G. Julius Cæsar. Siden hen var den sædet for prokonsulen over Akaja (Apg. 13, 7).

De mange romerske veteraner, som slog sig ned i Korint, og de søfolk og købmænd fra alle middelhavslandene, som søgte dertil, gav byen et internationalt præg. Efterhånden blev også de sociale modsætninger i dens befolkning meget fremtrædende. Ved siden af de forholdsvis få kapitalstærke stormænd fandtes der blandt de 200.000 indbyggere en mængde proletarer og slaver.

Korints rygte i den græsktalende verden var ikke godt. »At leve på korintisk maner« betød det samme som »at hengive sig til store udskejelser«. Ved Afrodites tempel gjorde nemlig over 1000 kvinder tjeneste, d. v. s. de måtte lade sig misbruge til utugt. Ligeledes var drukkenskab en meget udbredt last i byen. I den senere græske komedie vakler korinteren ofte i en tilstand af fuldskab over scenen. Tre mennesketyper fra den rige handelsby stod særlig levende for oldtidens almindelige bevidsthed: Købmanden, der vil frem, selv om han skal gå krogveje; levemanden, der ikke nægter sine sanser nogen nydelse; sportsmanden, der træner sig ved legemsøvelser og strutter af fysisk kraft.

Så vanskelig var altså jordbunden, set med en apostels øjne, da Paulus i foråret 52 forlod Athen og begav sig til Korint for også dér at udstrø evangeliets sædekorn. Det kan ikke forundre, at de nævnte forhold på mangfoldige måder giver genlyd i hans breve. Det sørgelige billede af hedenskabets moralske forfald, som er opbevaret i Romerbrevets kap. 1, 18—31, er tegnet efter naturen, d. v. s. efter den uhyggelige virkelighed i Korint. Men allerede selve Korintherbrevene giver et tydeligt indtryk af, hvor store vanskeligheder og problemer der kan opstå for kristne, når de skal leve i den slags omgivelser uden at tage skade på deres sjæl.

Imidlertid blev resultatet af Pauli anstrengelser en ny stor menighed, hvori de fra Hedenskabet omvendte kristne var i flertal. Deres navne var, så vidt vi endnu kender dem, væsentlig romerske. Hvad den sociale stilling angår, så tilhørte de fleste af dem, om end langt fra alle, den fattige befolkningsklasse. Apostlens enkle, men kraftfulde prædiken om den korsfæstede og hans forløsergerning blev belønnet med en meget glædelig åndelig høst. Gud gav de nye kristne en så rig

fra menigheden og bad om besvarelse af en række tvivlsspørgsmål.

Så skrev da Paulus fra Efesus ved påsketid 57 det første Korintherbrev. Han påtaler deri de misbrug, der havde indsnegtet sig, og besvarer de forelagte spørgsmål, som dels var af dogmatisk, dels af disciplinær og moralsk karakter. På denne måde får vi et interessant indblik i oldkirkens menighedsliv og gudstjeneste. Vi lærer også

Apollon-templet i Korint — mellem disse søjler har Paulus vandret.

fylde af nådegaver, at de ikke stod tilbage for nogen som helst anden menighed, og Paulus kaldte dem sin egen bedste anbefaling.

Da han efter 1½ års arbejde tog afsked med dem, var den religiøse iver i Korint meget stor. Nogen tid efter kom blandt andre Apollos til byen (Apg. 19, 23 ff.). Han var en endnu ikke døbt jøde fra Aleksandria og en meget ivrig prædikant; men han dyrkede en anden art veltalenhed end Paulus. Hans blomstrende sprog og åndrige benyttelse af det Gamle Testamente tiltalte korinterne i høj grad. Uden at han ville det, opstod der imidlertid splid i menigheden, idet nogle holdt med Paulus, andre med Apollos, igen andre med Petrus, som jødisksindede lærere beråbte sig på, o. s. v. Ikke nok med det: nogle af de nyomvendte faldt tilbage i deres tidligere hedenske synder og laster og gav stor forargelse. Desuden herskede der uorden under gudstjenesten. Paulus fik ad mundtlig vej nys om de beklagelige tilstande. Snart efter kom også en deputation, der overbragte et brev

apostlen at kende som den kærlige sjælesørger, der belærer om så praktiske ting som colibat og ægteskab, og om så hemmelighedsfulde som altrets sakramenter, nådegaverne og opstandelsen. Endelig overraskes vi ved den iagttagelse, at tendenser, vi kender så godt fra vore dage, allerede gjorde sig gældende i den apostoliske tid. I stedet for at opfatte religionen som en samvittighedssag og et hjerteanliggende, der fremfor alt bør præge hele livsførelsen, gør man den til et diskussionsemne, der fremkalder strid og splid; og i stedet for at lade troens enkle, men store sandheder vise vejen til hellighed og bestemme det moralske liv, lægger man vægt på veltalenhed og ydre, men mindre vigtige fortrin.

Ikke ringe betydning får 1. Korintherbrev også ved følgende: Det viser klart, at der nok kan ske synder og fejl i en kristen menighed, ja, at der kan være dem, som ikke undser sig ved at mistænkeliggøre og angribe en apostel som Paulus. Men det viser ikke mindre klart, at det netop er den ydre kirkelige myndighed (ikke den enkel-

tes samvittighed), der har at påtale forseelser og misbrug, klarlægge deres årsager og skride ind med strenge forholderegler. Omtrent en snes gange beråber Paulus sig på den *autoritet*,

han i kraft af Kristi anordning sidder inde med i så henseende. Denne autoritet er væsentlig for kirken og kan derfor aldrig undværes.

*

I Apostelgerninger 19,21 ff. kan man læse, hvad der hændte apostlen Paulus i Efesus, efter at han havde afsendt sit første brev til korinterne. Han måtte flygte og begav sig til Troas, hvor han mente at kunne træffe Titus, som han havde sendt til Korint for at undersøge forholdene og bringe ham sikre efterretninger. I sin uro over ikke at finde sin discipel på det aftalte sted rejste Paulus til Makedonien og fik endelig efter en længere ventetid meddelelse om, hvorledes den korintiske menighed havde modtaget hans brev. Hos de fleste havde det haft en god virkning, og den for blodskam ekskommunicerede mand havde gjort bod. Korinterne fortrød, at de ved deres synder og uorden havde bedrøvet deres åndelige fader.

Men der var dog også jødisksindede medlemmer af menigheden, der bar nag til Paulus og talte nedsættende om ham. De behøjede ham vægelsind, hovmod og praleri. I sine breve, sagde de, er han stortalende, men personlig er han en ubetydelig mand. Han har bagtanker ved sin indsamling til de fattige og bagtanker ved sin uegennyttighed. I det hele taget er hans myndighed som apostel en meget tvivlsom sag.

Man kan let forstå, at både det glædelige og det sørgelige i Titus's beretning fik Paulus til at skrive et nyt brev; (efterår 57). Han følte trang til at udtale sin tilfredshed med de lydige og genoprette det gamle tillidsforhold mellem sig og menigheden. Men han måtte også sætte de genstridige på plads og truce dem, hvis de ikke forbedrede sig.

II. Korinterbrev er det personlig-

ste af alt, hvad Paulus har skrevet. Sorg og glæde, frygt og håb, øm kærlighed og dyb harme giver sig skiftevis udslag i et kraftfuldt sprog. Det selvforsvar, hans modstandere imod hans vilje har tvunget ham til at føre, er blevet til velsignelse og stor åndelig berigelse for os. Det sætter os i stand til at se ind i den hellige Apostels sjæl, beundre de nådegaver, Guds godhed har udøst over den, og lære af de rene bevæggrunde, der bestemmer al hans gøren og laden. Skønt brevet efter sin natur må dvæle meget ved personlige forhold, findes der alligevel talrige dogmatiske tanker og lysglimt, der virker som indstrøede juveler.

Kort tid efter at brevet var afsendt, rejste Paulus selv til Korint og blev der i 3 måneder. Han boede hos Gajus (Rom. 16, 23) og skrev sit berømte brev til romerne i hans hus. Freden var genvundet, og menigheden blomstrede så herligt op, at pave Klemens omkring år 96 kunne rose den i høje lovord.

Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod? Synden er dødens brod, og loven er syndens kraft.

Men Gud ske tak, som har givet os sejr ved Vor Herre Jesus Kristus. Vær derfor standhaftige og urokkelige, mine elskede brødre. Vær altid fulde af iver i den af Herren påbudte gerning; for I ved, at jeres arbejde i Herren ikke er frugtesløst.

Korinterbrevet.

I korte træk —

I officielle katolske kredse i Rom dementeres kategorisk en meddelelse, der har været fremme i en del blade, og som går ud på, at den katolske kirke ikke længere skulle have noget at indvende imod ligbrænding. Der henvises i denne forbindelse til paragraf 1209 i den Kirkelige Lovbog, der udtrykkeligt forbyder ligbrænding. Paragraf 1240 forbyder endvidere kirkeleg begravelse af dem, der i levende live har fremsat ønske om at blive brændt efter døden (KNA).

I Rom har man afsluttet informativprocessen med henblik på en saliggøring af den østrigske ordenssøster Ursula Ledochowska. Søster Ledochowska har grundlagt Ursulindernes kongregation af Vor Frelsers helligste hjerte og døde i Rom i 1939. Hun var søster til jesuitterordenens tidligere general, afdøde pater Wladimir Ledochowski (KNA).

Pave Pius XII har overdraget mgr. Mac Geourh fra det Pavelege Statssekretariat oprettelsen og ledelsen af det ny Apostoliske Internuntiat i Ætiopien. Mac Geourh er født i New York, præsteviet i Rom, har virket som sjælesørger og lærer i Amerika og har siden 1946 været knyttet til det Pavelege Statssekretariat (KNA).

De jugoslaviske myndigheder har »overtaget« Jesu Hjerle-katedralen i Skolje. Kirken skal nedrives og i stedet skal der af »byplanmæssige grunde« rejses et større boligkompleks. Kirken stammede fra tyrkertiden (KIPA).

Den argentinske filmproduktion arbejder i øjeblikket med en stor film om den argentinske franciskanerpater Fray Mamerto Esquiú's liv. Esquiú var en af de betydeligste forkæmpere for det kristelige demokrati i Argentina, og hans helgenkæringsproces er under forberedelse i Rom i øjeblikket (KNA).

De franske kardinaler og ærkebiskopper har på deres netop afholdte forårskonference i Paris vedtaget oprettelsen af et nationalekretariat for arbejdermissionen i Frankrig. Nationalekretariatet skal tage sig af alle problemer i forbindelse med apostolater blandt arbejderne (KNA).

Radio Budapest meddeler, at der under forhandlingerne mellem repræsentanter for den protestantiske kirke i Ungarn og det »Nationale Frihedsråd« er dannet en »Fredskomite« af ungarske evangeliske kristne» (KIPA)

Den Hellige Fader modtog i sidste uge FAO's generalsekretær, P. Sen, i privataudien (KIPA).

Pax Romanas 5. verdenskongres finder i år sted i Angers i tiden 28. september til 1. oktober. Emnet er: »Internationalt broderskab« (KIPA).

Den tidligere kolumbianske ministerpræsident og forhenværende kolumbianske gesandt ved den Hellige Stol, Luis Andrade, er indtrådt som novice i missionskongregationen af Marias sønner (KIPA).

Det antike Korint — i braggrunden borgklippen Akrokorint.

Hele fastetiden levede jeg i glæde og forventning om at kunne opleve påsken i Jerusalem. Da jeg dengang opholdt mig så nær Den hellige stad i Pyrus og Sidons egne, var muligheden meget nærliggende.

Tidligt skærlørdag morgen startede vi fem i alt i bil fra Pyrus. På grund af landets politiske forhold kunne vi ikke køre den langt nærmere vej mod syd, men måtte køre en omvej på flere hundrede kilometer for at nå vort mål — Jerusalem. Altså kørte vi langs Middelhavet til Beirut ad fönikernes gamle kystvej, hvor man passerer Sidon og verdens næststørste olivenlund. Fra Beirut gik vejen over Libanons skønne land med bjergkæden, efter hvilket landet har navn, højsletten og Antilibanon. Hvor man end opholdt sig i disse egne, havde man hele tiden udsigt til den sneklædte tinde på Forklarelsens bjerg. Så fortsatte vi gennem en del af den syriske ørken, langs en rivende flod og nåede endelig Damaskus. Her måtte vi overnatte. Inden vi langfredag morgen fortsatte rejsen, fik vi tid til at se lidt af byen, som har en særlig arabisk del, der var så spændende, at vi brugte næsten al vor tid på den. Det er også byens ældste del. Vi gik igenem »Den lige gade«, fik tid til et besøg i Ananias hus, hvor der er indrettet et kapel. Det mørke kirkerum ligefrem indbød til bøn. Den gamle bymur og stedet, hvor den hl. Paulus blev nedlagt i en kurv, da han måtte flygte fra sine hedenske forfølgere, fandt vi også frem til.

Så begyndte da den lange, ensformige rejse gennem Syriens og Transjordanians økenområder. I Deraa — en ørkenby — tog vi fejl af vejen og kom 75 km i den gale retning. På den ensomme vej var der ingen, vi kunne spørge om vej. Først da vi nåede en af Mellemøstens »oliestationer«, fik vi at vide, at vi var på vej mod Bagdad! I en fart gik det tilbage ad den asfalterede vej, og vi nåede Ammon i mørke langfredag aften.

Kl. 4, påskelørdag, kørte vi de få kilometer til Essalt hospital, som ledes af læger og sygeplejersker fra Dansk Røde Kors. Her spiste vi morgenmad og fik lov at se hospitalet, som benyttes til arabiske flygtninge. I strålende morgensol forlod vi egne hinsides Jordans flod og kørte til Jeriko, hvor vi fik tid til at bade i Det døde hav.

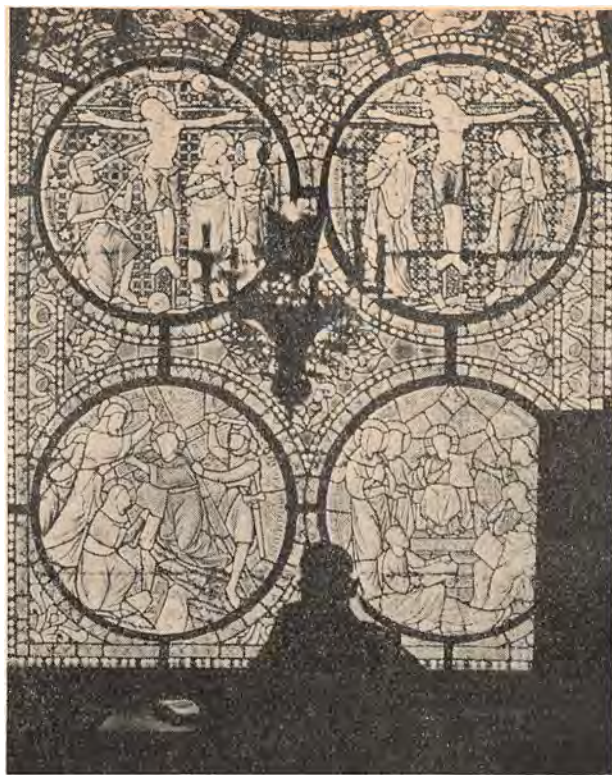
Den sidste del af vejen gik over Judæas øde bjerge, forbi bl. a. den barmhjertige samaritans herberge. Så nåede vi Jerusalem.

Byen ligger ret højt, ca. 750 m over Middelhavet og mere end en kilometer over Det døde hav. I Betania mødte vi det første spor af påskehøjtid, en malerisk, østerlandsk procession, der drog syngende og bedende gennem byen. Få minutter efter var vi på vej gennem Kedrons dal, forbi Getsemane have til højre og staden, der er omgivet af svære mure, til venstre. Vi gik gennem Stefansporten og fortsatte ad Via Dolorosa, forbi Ecce Homo-buen til Den hellig gravs kirke. Overalt så man det smukke Jerusalems-kors, kortfarernes kors, ved alle kristne institutioner. En fører viste

Påskefesten i Bibelens land

En ung dansker
oplever Palæstina

Franciskanermunk læser
messe ved den Hellige
Grav.

os rundt i Gravkirken. Højdepunktet af oplevelse var vel, da vi knælede i Den hellige grav, hvor hver enkelt pilgrim kun får lov at dvæle i få minutter. Her kan man lade læse en messe i den intention man ønsker. Så efterlader man — efter eget ønske — et stipendium for den ønskede messe.

Da besøget i gravkirken var forbi, gik dagen allerede på hæld. Og nu vidste vi ikke rigtigt, hvad vi skulle gøre med resten af vor knap tilmålte tid. Da kom — sandelig som sendt fra himlen — en augustinermunk hen til os, pater Haas, en arkæolog fra et kloster i Transjordanien. Han havde studeret arkæologi i 20 år i Det hellige land. Vor danske nationalitet tiltalte ham; han selv var fra Rotterdam. Pater Haas tilbød at stå til vor rådighed, lige så længe vi ønskede det.

Hvad der nu kom ud af turen, især fordi vi var i bil, tør siges at være over al forventning. Pater Haas skaffede os, p. gr. af sin store interesse for og viden om bibelhistoriske steder og ting, nogle uforglemmelige oplevelser. På Sions bjerg gik vi op ad gamle trappetrin, der siges at være de samme, hvorpå Jesus blev ført til Kaifas. For øverst oppe ligger St. Peters kirke og kloster, der er bygget over Kaifas hus. Under kirken er den grotte, i hvilken Jesus sad som fange i den sidste nat, han levede. I det nøgne fangehul står et alter. Vi så også torturkammeret, hvor hudstrygningen fandt sted, men søjlen, til hvilken Jesus var bundet, er fjernet. Vi så den senere i et kapel i Gravkirken påskedag.

Medens klokkerne ringede fra de mange kristne kirker, gik solen ned. Men for første gang var der ingen jøder, der græd ved Grædemuren; de kunne ingen adgang få til den gamle

bydel, der er i arabernes besiddelse. Belaget lyttede vi til alt, hvad pater Haas fortalte os, og han udpegede de mange historiske steder.

Efter solnedgang kørte vi til Ramallah, en by ca. 20 km nord for Jerusalem; her overnattede vi.

Påskedag var vi til pontifikalmesse kl. 7 i Gravkirken. Messen læstes i Engles kapel ved altret over Den hellige grav. Her var alle nationer repræsenteret; farvede og hvide knælede side om side i bøn og belagelse over at være på dette sted og i denne by. Mellem de mange præster ved altret, så vi vor ven pater Haas, som umiddelbart efter messen kom til os, for at føre os til St. Maria Magdalenes kapel, hvor vi modtog den hl. kommunion fra en præst, der var neger. Over et alter i højre side, bag et gitter, så vi et brudstykke af den søjle, hvortil Kristus var bundet, da han blev hudstrøget.

Efter messen gik turen til Getsemane have, hvor vi blev lukket ind af en gammel franciskaner-munk. Ved en klippe står der et alter. Det var her, Jesus knælede og svedte blod. Vi befandt os på Oliebjerget, hvor vi besøgte Himmelfartskirken og et Karneliterkloster. Hos søstrene dér, fik vi gode minder og smukke ting med os, til minde om Det hellige land.

Noget af det sidste, vi nåede at se, var Pater Noster-kirken. Her er Fader Vor nedskrevet på murene i 45 sprog — også på dansk.

Derefter gik turen til Bethlehem. Undervejs kommer man til Rakels grav. Her så vi et maleri af Rakel, der hentyder til Skriften — både i Det gamle og i Det nye testamente. Fra graven på Bethlehems mark, så vi langt ude Fødselskirkens tårn, som

hævede sig over byens flade tage. I den historiske basilika blev vi gjort bekendt med alle seværdigheder, og vi så den juvelprydede Bambino, som det spanske kongehus har skænket kirken.

Der var mange steder, hvortil pater Haas kunne skaffe os nøgler og adgang. Steder, som almindeligvis ikke er tilgængelige for turister. Selve følelsesgrotten er smukt beklædt med orientalske tæpper over de nøgne klippevægge. En indskrift på latin lyder sådan: *Her fødte jomfru Maria Jesus Kristus.*

Kort efter solnedgang den dag nåede vi tilbage til Jerusalem. Vi gik ned ad Via Dolorosa og nåede til en stille klostergård, hvor Bethesda-dammen har ligget. Her sad vi en stund under palmerne i den lune aften og lod tankerne stige opad i taknemmelighed til den, der har skabt alt dette, og fordi vi måtte opleve det. E. V.

UGEBLADETS BOGSIDE

Ny „Schott-Messebog“

Det store tyske forlag Herder & Co. (Freiburg Br.), der i tidens løb har gjort sig fortjent ved udsendelse af en lang række katolske publikationer, har netop udsendt en ny udgave af den kendte »Schott-Messebog«.

Den ny »Schott« — der ligesom tidligere udgaver er et fuldstændigt Missale Romanum på latin og tysk, af P. Anselm Schott OSB, Beuron — er den første messebog for lægfolk, indeholdende sæntlige de senere års liturgiske ændringer (stille uge, de ny rubriker, de ny messer m.v.). Alle disse ændringer er med tysk grundighed føjet ind på rette plads, hvilket bevirker, at »Schott« stadig hævder sig som den praktiske messebog. Man har sik-

ker grund under fødderne, når man har »Schott« i hånden. B.

APROPOS

Ferie i Jugoslavien?

Rejseæsonen 1957 står for døren! Aviserne vrimler om søndagen med lokkende tilbud af enhver art og for enhver pengepung. I rejsebureauerne hænger den ene farvestrålende plakat ved siden af den anden: »Ti dage på Mallorca«, »Nyd foråret i Taormina«, »Enestående tur til Grækenland« — man skal så langt væk som vel muligt, et sted hen, der endnu ikke er for overrendt.

Jugoslavien er også med blandt tilbudene. Man har i flere år kunnet komme til Jugoslavien, men i år er der ganske særlige fordele ved at vælge Jugoslavien: den jugoslaviske regering har indført en bedre kurs for ferierejsende, man har udbedret vejnettet, og nu gør man propaganda i Vesteuropa med farvestrålende reklamer. Der fiskes i rørte vande. Adskillige herhjemme har sikkert — og forståeligt nok — ladet sig lokke af det virkelig skønne land, og måske endda af devisen: lad os for en gangs skyld prøve noget andet!

Men — mon der virkelig ikke er nogen, der har tænkt lidt over, at Jugoslavien i virkeligheden er »noget andet« end Italien, Spanien eller Grækenland? Jugoslavien er et kommunistisk land — selv om Tito nu og da kævles lidt med Moskva eller går på (økonomiske) frierfodder til Washington. Kardinal Stepinac er stadig fange i sit eget land — der hersker stadig kirkeforfølgelse i Titos øldorado. Det er stadig kirker, der står lukket, med brædder slået for døren kort sagt: her trædes menneskerettighederne under føde.

Man rejser til Jugoslavien — og glemmer, at man samtidig bliver udstreget som »kapitalist« o. s. v. Man lægger sig til rette på den »herlige strand« ved Adriaterhavet, nyder freden og roen — og glemmer, hvad der sker få kilometer bag den »herlige strand«. »Ferie i Jugoslavien« mon dog?

PÅSKEPLADER

fra

Benediktinerklostret i Beuron:

- 14 Første Påskedags Messe 33 omdr. kr. 46,00.
- 15 Palmesøndags Processionen 33 omdr. kr. 34,00.
- 15D Korsels Hyldning på Langfredag 33 omdr. kr. 46,00.
- 15E Kirkens Forbøn på Langfredag 45 omdr. kr. 16,10.
- 15H Klostrets Klokker og Magnificat 45 omdr. kr. 13,80.

Benediktinerklostret i En-Calcat:

- 29 Påskentallens Litani og Gloria 78 omdr. kr. 13,00.
- 30 Exullet. Salve festa dies. 78 omdr. kr. 13,00.
- 31 Surrexit Dominus vere. Vidi aqam 78 omdr. kr. 13,00.
- 37AB Korsels Hyldning på Langfredag - Requiemmissen og Officet 33 omdr. 2 plader à kr. 46,00.

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDOADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

MØDE-MEDDELELSER

DUKs bibelskole

Tirsdag den 23. april kl. 20 pr., St. Josefs hospital, Griffenfeldtsgade 44. Emnet: Maria i Johannes-evangeliet. Alle mellem 16 og 30 år er velkomne.

DUKs landsledelse meddeler:

Juniorlejr finder sted på Ømborgen fra den 30. juni til den 6. juli. Lejren er for 14—17-årige unge. Nærmere meddelelse fås ved henvendelse til Flemming Andersen, Smørumvej 199, st. tv., Brønshøj.

DUKs skoleledelse meddeler:

Dansk skole afholdes på Øm fra den 21. juli til den 28. juli, nordisk skole ligeledes på Øm fra den 28. juli til den 4. august. Nærmere meddelelse kan fås ved henvendelse til skoleledelsens se-

kretariat, Erling Tiedemann, Venne-mindevej 51, København Ø.

DUKs børnelejrledelse meddeler:

Børnelejrene holdes på flg. tidspunkter:
Øm 1: 22.—29. juni. Pris kr. 35,00.
Øm 2: 8.—18. juli. Pris kr. 40,00.
Geel^{*)}: 20.—30. juli. Pris kr. 40,00.
Øm 3^{**}): 4.—11. aug. Pris kr. 35,00.

^{*)} Geel ligger på Fyn ca. 10 km n. v. for Odense.

^{**}) Øm 3 er samtidig med den katolske højskole på Magleås.

Nærmere oplysninger vedr. DUKs børnelejr kan fås ved henvendelse til Frk. Marianne Munk, Dalum Kloster, Odense.

DUKs landsdelsrepræsentant på Fyn og Odense KUK meddeler:

I samarbejde med pater Brunicaardi CSSR, DUKs lands- og skoleledelse arrangeres den 11.—12. maj en skoleweek-end i Odense for alle katolske unge på Fyn. Der begyndes med deltagelse i noveneandagen kl. 19,30 lørdag og sluttes søndag kl. 16,30. Nærmere oplysninger kan fås hos Knud

Henning Jørgensen, Hjallesøvej 86, Odense.

De lokale foreninger meddeler:

Amager:

Torsdag den 25. april: Ungdomsmøde i tårnværelset kl. 20,00 med et stort underholdningsprogram.
Torsdag den 2. maj kl. 20: Generalforsamling.

Ordrup:

Tirsdag den 30. maj: Generalforsamling.

Roskilde:

2. påskedag: Tur til Kisserupgård.
24. april: Pastor Gunnar Martin Nielsen taler om Kristi Kirke.

Østerbro:

Onsdag den 24. april: FN-aften.

Ømborgen:

Børnelejr (Øm 1): 22.—29. juni.
Juniorlejr: 30. juni—6. juli.
Børnelejr (Øm 2): 8.—18. juli.
Dansk skole: 21.—28. juli.
Nordisk skole: 28. juli—4. aug.
Børnelejr (Øm 3): 4.—11. aug.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- April
21. S. 1. PAASKEDAG (546-37); (hvid) Paaskens præf. (518).
22. M. 2. PAASKEDAG (550-38); (hvid) præf. (518).
23. Ti. 3. PAASKEDAG (555-39); (hvid) præf. (518).
24. O. i Oktaven (599); præf. (518). (hvid)
25. T. i Oktaven (563); 2. bøn: Bededagen (595); præf. (518). Hvor der i dag -- Den større Bededag -- holdes procession, synges efter denne (violet) *Bededagens Messe* (594-44); 2. bøn: Oktaven (564); præf. (518).
26. F. i Oktaven (568); præf. (518). (hvid)
27. L. *Hvide Lørdag* (572); præf. (518). (hvid)
28. S. HVIDE SØNDAG og Paaskens (hvid) Oktav.

Bolig privat sommerpension

»ANDERSENS HUS«

Kettingkov - Als.

Herlig beliggenhed, skov og vand, lejlighed med køkken, enkelte værelser. 1. maj- 1. okt. Pris: 4,00- 5,00 kr. pr. seng.

Tlf. Over Tandstet 4 78 65

Vore ferieborn

Hvis De overså de par linier, vi skrev i sidste uge, så vil vi gerne i dag minde Dem om feriebornene og vor indsamling til dem. Posthuset er ganske vist lukket i mange dage her i påsken, men benyt højtliden til at notere ned, at De efter høllidagene vil afsende Deres gave. Ethvert beløb modtages med taknemlighed af Katolsk Centralskoles Regnskabskontor, Amaliegade 31 A, København K.

Katolske lægers familierådgivning

På grund af bortrejse lukkes konsultationen fra 1. maj. Det vil blive meddelt i »Katolsk Ugeblad«, hvornår den atter åbnes.

RELIGIONSPÆDAGOGISK ARBEJDSUDVALG meddeler:

Da det havde været meningen, at det næste kateketnøde i oktoberferien skulle forme sig som en praktisk indførelse i den ny katekismus, men da det nu viser sig, at denne næppe kan foreligge færdigtrykt til oktober, ser arbejdsudvalget sig nødsaget til at AFLYSE mødet i efterårsferien i år, men glæder sig til allerede nu at kunne indbyde til møde om samme emne i efteråret 1958, efter at alle kateketer da har haft lejlighed til at sætte sig ind i den ny katekismus.

P. a. v.
J. Wolfisberg S. J.

»Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund« (tidl. Katolske Radioklubber) for Stor-København

afholder ordinær generalforsamling torsdag den 25. april kl. 19,30 i Store Sal i St. Knuds skole, Stenosgade 4. Dagsorden iflg. lovene. Amager KUK opfører et ridderspil for medlemmerne. Inden opførelsen serveres kaffe m. kringle for 1,50 kr. pro persona.

DØDSFALD

Fredag den 5. april er
manufakturhandler
Knud Erik Kallan
Hørsholm
pludselig død.

Katrine Kallan.
Børn og svigerbørn.
Requiescat in pace.

Min kære far,
flhv. skoleinspektør i Helsingør
A. O. Arkil
er stille afgået ved døden den 5. april.

Bed for hans sjæl.
Sigrid Arkil.
c/o Katolsk præstegård, Slagelse.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutning med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16-17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementpris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Khvbn. Ø.,
tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 55965

ØSTRIG stadig det billigste Ferieland!

Gasthof-Pension »Klocker«

i Roppen (nær Innsbruck)
i Tyrols Hjerter

Pensionspris (incl. Service) 45 østr. Sh.
(c. 12 Kr.) - Herlig Beliggenhed.
Garage. Skriv efter Prospekt til:

Gasthof Klocker
Roppen, Oberinntal, Tirol

OBS.: Børnelejren mangler -

Som tidligere meddelt her i bladet bliver der i år for første gang afholdt en katolsk børnelejr på Fyn, nemlig i Geel Skov, ca. 10 km n. ø. for Odense.

Til denne lejr mangler vi imidlertid en del materiel, som vi beder Dem hjælpe os med at skaffe.

Det drejer sig om flg. ting: Dørslag, brødknive, smøreknive, paletknive, franskbrødssav, sakse, opvaskebaljer, 1 stor vaskebalje, 15 store skåle, lerfæde eller terriner, 15 mælkekander, øsere til suppe o. l., proptrækkere, kartoffelskrællere, tragt, petroleumslamper, viskestykker, håndklæder, uldtæpper, håndbold og fodbold.

Tingene må gerne være brugte andet husgeråd og i det hele taget gaver under enhver form modtages med tak og sendes til sekr. for Børnelejrledelsen, Marianne Munk, Dalum Kloster, Odense.

Kost evt. værelse

tilb. i privat hjem for dannet, lidt ældre herre i fast, pæn stilling.

Billet nrk. 21-4 til annonceanfordelingen, Østersøgade 108!

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet
CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

I det område, som for 1100 år siden blev udskilt fra ærkebispedømmet Köln og som bispedømme overdraget benediktter-munken Ansgar, der bragte kristendommen til Danmark, er der på ny grundlagt et benediktinerkloster, som har fået navnet *Set. Ansgar*: Benediktinerne har i Nütschau pr. Oldesloe i Holsten, 20 km fra Lübeck, erhvervet et gammelt herresæde, som i året 1577 blev bygget af Henrik von Rantzau. Til godset hører ca. 200 tdr. land. Marker, enge, småøer og skove omgiver det smukke, gamle slot, hvis indre er fuldstændig fornyet og indrettet efter munkenes behov.

Munkene er udgået fra abbediet *Set. Joseph* i Gerleve ved Münster i Westfalen, og indvielsen af herresædet som munkekloster blev foretaget af abbeden fra Gerleve.

Munkene har nu fuldført oprettelsen af en ungdomsskole for landbrug og gartneri på en grund i umiddelbar nærhed af klostret, og der foreligger

»*Osservatore Romano*« beskæftigede sig i sidste uge med kirkens stilling i Rumænien og skriver, at der ikke er sket nogen forandringer i Rumænien, tværtimod fortsætter kirkeforfølgelsen og synes netop i den seneste tid yderligere at være skærpet. I 1948 opløstes den katolske kirke af den græske ritus' ydre organisation gennem et »regeringsdekret«, men de troende har bevaret en ubrudt forbindelse med den Apostoliske Stol. (KNA).

*

Ved de seneste bedriftsrådsvalg i Turin har de kommunistiske fagforbund lidt et knusende nederlag og de frie samt de socialdemokratiske fagforbund har kunnet notere en stor sejr. Medens der i 1948 hos Fiat-værkerne i Turin fandtes 98 kommunistiske bedriftsrådsrepræsentanter og kun 35 »frie« repræsentanter, er billedet i dag følgende: de »frie« fagforbundsrepræsentanter har nu 114 pladser, socialdemokraterne 57 og kommunisterne 34 pladser. Procentvis opnåede kommunisterne i 1948 sammenlagt 75,9 % og de frie fagforbund 21,4 % af de afgivne stemmer. I 1957 opnåede de frie sammenslutninger 50 %, socialdemokraterne 28,5 % og de kommunistiske fagforbund 21,1 % af stemmerne (KNA).

Invitation

tegninger til et nyt smukt romansk abbedi, som skal opføres i nærheden af det nuværende herresæde-kloster, som så senere skal anvendes som gæstehjem.

Allerede nu er den nye klosterschule opført, og inden længe strømmer de første elever til — også fra Danmark — for nu som på Ansgars tid at lære af *Set. Benedikt*s sønner under valgsproget: Ora et labora — Bed og arbejd!

I tilknytning til klostret er der ligeledes indrettet et moderne vandrerhjem for piger og drenge.

Efter aftale med pater Plazidus OSB har vi hermed fornøjelsen af at indbyde 15 katolske drenge og 15 katolske piger i alderen fra 13 til 16 år til 10 dages sommerferie sammen med munkene i tiden fra 26. juni til 5. juli.

To danske førere rejser med. Forplejning koster pr. dag 3,30 DM. Rejsen med de tyske jernbaner koster 22 kr.; men vi agter at fremskaffe billigere busforbindelse.

Benediktinerklostret i Nütschau

Så snart de nye køreplaner foreligger, vil der fremkomme nøjere oplysninger om afgangstider m. v.

Det er vort håb med denne »udenlandsrejse« at skaffe børnene den virkelige store sommerferieoplevelse i katolske omgivelser, samt at aflaste børnelejrens ældste årgang, da det allerede nu kan forudses, at disse lejre vil blive stærkt overtegnet.

Forældrene bedes derfor snarest sende tilmeldelse med angivelse af barnets navn, alder, adresse (og skole) til lærer *Vagn Vildrik, Set. Michaels Skole, Kolding*.

DUK, børnelejrledelsen.

Katolsk kontaktudvalg for een Verden

Mange katolikker betragter internationale organisationer med en vis skepsis. De frygter — ikke med urette — at de dækker over camoufleret, anti-katolsk propaganda. Dette er imidlertid ikke tilfældet med Een Verdenbevægelsen, der ene stræber efter oprettelsen af et demokratisk, federalistisk verdensstyre, bl. a. ved rent konkret at styrke De Forenede Nationer ved at udbrede kendskabet til denne organisation og dens særorganisationer. Paven har da også ved to lejligheder givet Een Verden sin velsignelse og udtalt, at dens formål ganske ligger på linie med kirkens egne bestræbelser. Ved Een Verdens kongres i København for nogle år siden var Abbé Pierre en af de mest markante deltagere.

For at fremme danske katolikkers kendskab til bevægelsen er der blevet oprettet et katolsk kontaktudvalg bestående af pastor Kjeld Geertz-Hansen som formand, sekretær Knud Nielsen som næstformand og cand. mag. frk. Birthe Levin som sekretær. Udvalgets opgaver bliver realiseret i fuld forståelse med den danske landsorganisation for Een Verden og denne organisations forretningsudvalg, hvis formand er landsretssagfører Leif Gunnarsen. Foreløbig har kontaktudvalget sendt orienterende oplysninger om organisationen til landets katolske præster og forbereder nu møder med katolske kredse og foreninger.

Kjeld Geertz-Hansen, medlem af Een Verdens nationale komité.

Horsens	Esbjerg	Kolding
Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner	E. Boysens Fiskehandel Alltid friske Varer Telefon 22 47 Leverandør til <i>Set. Josephs Hospital</i>	M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed

Aabenraa	Aabenraa Brugsforening Tlf. 23 68 . Søndergade 16 Leverandør t. <i>Set. Ansgars Klinik</i>	Andersen og Meyers Eft. Otto Larsen . Ramshered 31 . Telf. 22530 Lys . Kraft . Varme Leverandør t. <i>Set. Ansgars Klinik</i>
----------	--	--

Biskopper maner til større forsigtighed i trafikken

De østrigske biskopper sluttede i sidste uge en konference i Wien med udsendelsen af en appel til katolikkerne om ansvarsbevidsthed på baggrund af den store stigning i antallet af færdselsulykker. Bispekonferencen, der fandt sted under foresæde af ærkebiskoppen af Salzburg, mgr. Andreas Rohracher, beskæftigede sig endvidere med den moralske fare, der er forbundet med forskellige blade for ungdommen, samt med bestræbelserne for at de østrigske krigsfanger, der endnu befinder sig i udlandet, snarest må kunne vende hjem. (KNA).

URBI ET ORBI

Nu kun 59 kardinaler tilbage

Efter kardinal Seguras død tæller kardinalkollegiet kun 59 medlemmer. Af disse er 21 italienere. Af de nuværende kardinaler er 16 kreeret af Pave Pius XI og 43 af den nuværende pave (KNA).

UNGARN ...

(sluttet fra forsiden)

le have udsendt en meddelelse om, at drøftelserne havde fundet sted i en atmosfære af beredvillig forståelse fra begge parter side. Det hedder videre i radiomeddelelsen - hvis rigtighed ikke kan kontrolleres - at man allerede var kommet overens på flere punkter. Begge parter har heri set en garanti for, at der også ville kunne opnås enighed om de øvrige til drøftelse stående emner. Biskopperne havde - hed det videre - konstateret regeringens beredvillighed til at muliggøre et samarbejde mellem kirke og stat. Biskopperne fordømmer på-stod Radio Budapest - »enhver bestræbelse, der tager sigte mod den statslige og politiske orden indenfor den ungarske folkerepublik« og ned-beder »den Almægtiges velsignelse for et godt resultat af de fredelige bestræbelser«. Forhandlingerne skal ifølge meddelelsen være genoptaget (KNA).

de troende i endnu højere grad. Og man har hertil føjet yderligere en bøn til Os om, at de ændrede tidsbegrænsninger for det eukaristiske fastebud også må komme til at gælde messen og den hellige kommunion, der fejres eller modtages om formiddagen.

På grund af de store forskydninger i arbejdstiden og i tidspunktet for offentlig tjeneste samt hele ændringen i det offentlige livs struktur, har Vi ment at kunne imødekomme biskoppernes anmodning, og Vi fastsætter og bestemmer derfor følgende:

1. Den stedlige kirkelige myndighed - generalvikarer uden særlig beføjelse undtaget - kan meddele tilladelse til, at den hellige messe fejres daglig om eftermiddagen, når en anselig del af de troendes åndelige vel gør det fornødent.

2. Tiden for præstens og de troendes eukaristiske faste for henholdsvis messen og modtagelsen af den hellige kommunion indskrænkes såvel om formiddagen som om eftermiddagen til tre timer for nydelse af faste spiser og alkoholiske drikke og til en time for nydelse af ikke-alkoholiske drikke. Vand kan drikkes, uden at man dermed bryder den eukaristiske faste.

3. Også de, der celebrerer eller modtager den hellige kommunion ved midnatstid eller i de tidlige morgentimer, er underkastet de ovenfor nævnte fastebestemmelser.

4. Syge, derunder også sådanne, som ikke er sengeliggende, kan indtage ikke-alkoholiske drikke og virkelige medicin - det være sig i flydende eller i fast form - uden tidsbegrænsning for celebrering eller modtagelse af den hellige kommunion.

Vi opfordrer imidlertid præsterne og de troende til - i den udstrækning det måtte være dem muligt - at bibeholde den hævdvundne gamle form for eukaristisk faste.

Men alle de, der gør brug af disse lempelser, vil efter evne opveje disse ved deres eksempel på et ægte kristent liv, frem for alt ved bod og kærlighed.

Bestemmelserne, der indeholdes i dette Vort Motu Proprio, træder i kraft 25. marts, på festen for Mariæ Bebudelse.

Alle modstridende bestemmelser ophæves hermed uden undtagelse.

Givet i Rom, ved St. Peter, på festen for den hellige Josef, hele Kirkens værnehelgen, 19. marts, i året 1957, i Vort pontifikats niende år.

P i u s P P . X I I

DE NY EUKARISTISKE FASBESTEMMELSER

I begyndelsen af året 1953 udsendte Vi den Apostoliske Konstitution »Christus Dominus« med det formål at fremme den hyppige modtagelse af den hellige kommunion blandt de troende samt for at lette opfyldelsen af budet om at overvære søndagsmessen, og samtidig mildnede Vi budet om den eukaristiske faste inden modtagelsen af den hellige kommunion og meddelte de stedlige kirkelige myndigheder fuldmagt til på visse betingelser at give tilladelse til at celebrere den hellige messe samt til at modtage den hellige kommunion om eftermiddagen.

Tiden for budet om den eukaristiske faste før messen eller før modtagelsen af den hellige kommunion - hvad enten den fejres eller modtages om eftermiddagen - nedsatte Vi til tre timer for så vidt angår indtagelsen af de faste spiser og til en time for flydende spisers vedkommende, dog

under forudsætning af at disse sidste ikke indeholder nogen form for alkohol.

Foranlediget af de rige frugter, som er resultatet af disse lempelser, har biskopperne takket Os af hjerte, og adskillige har endda indtrængende henstillet til Os at give tilladelse til at fejre den hellige messe daglig i eftermiddagstimerne for dermed at gavne

I anledning af foranstående Motu Proprio er der fra Bispedømmets Kancelli udsendt følgende:

Uanset tidspunktet for modtagelse af den hellige kommunion består den forpligtende eukaristiske faste for fremtiden i følgende:

1. Man skal afholde sig fra fast føde og fra alkoholiske drikke i de sidste tre timer før kommunionen.

2. Man må intet drikke den sidste time, almindeligt vand undtaget.

3. Syge har, hvad enten de er sengeliggende eller oppegående, tilladelse til at indtage medicin og ikke-alkoholiske drikke uden tidsbegrænsning.

København, den 9. april 1957.

Theodor Suhr
biskop.

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

28. APRIL 1957

NR. 17

FREMSKRIDT ALENE KAN IKKE FORNY VERDEN

Den Hellige Faders påskebudskab

Den Hellige Fader Pave Pius XII's påskebudskab til de troende over hele verden formede sig i år som en indtrængende appel til enighed og til anerkendelse af sandheden og det gode. Intet fremskridt — det være sig nok så godt — vil alene være i stand til at skabe en ny verden. Verden er idag hyllet i nat og mørke, fordi man har fortrængt Gud fra familielivet, fra kulturen og fra samfundslivet. Kun en energisk, endrægtlig og organisk indsats vil kunne forandre verden, forny den og forbedre den.

Pavens påskebudskab blev transmitteret af en række radiostationer over hele verden og udsendt af talrige fjernsynssendere.

Paven mente dog, at der var tegn at spore til en ny morgenrøde. Atom-

energien har praktisk talt skabt begyndelsen til en ny epoke, men endnu hersker der dog nat. Det er nødvendigt at vælte den sten bort, hvor-

„Unità“ logrer for Washington - men uden held

Der er ikke fra officiel amerikansk side fremkommet nogensomhelst kommentar til den artikel, der for nylig stod i de italienske kommunisters blad »Unità« og hvori der blev gjort forsøg på at foranledige USA's regering til at tage initiativ til en eller anden aktion med hensyn til kardinal Mindszenty, der stadig lever i asyl i det amerikanske gesandtskab i Budapest.

»Unità«s Ungarn-korrespondent havde fremsat følgende tanke: de ame-

med man har lukket sandheden og det gode nede i graven.

Efter talen meddelte Paven den tusindtallige menneskeskare på Peterspladsen samt katolikkerne over den ganske verden velsignelsen »urbi et orbi« (KNA).

rikanske myndigheder burde fremsætte ønske om, at Vatikanet skulle formå kardinalen til at forlade Ungarn og regeringen Kadar skulle i så fald tage imod en sådan demarche.

På ansvarligt hold i Washington indskrænker man sig til at henvise til, at kardinal Mindszenty stadig nyder asyl i gesandtskabet i Budapest, og at det tilkommer de respektive kirkelige myndigheder at træffe afgørelse vedrørende kardinalen. Ifølge dette synes det udelukket, at man fra amerikansk side vil foretage noget initiativ, hverken ved den Hellige Stol eller i Budapest (KIPA).

Pius XII appellerer til amerikanske journalister om redelighed i journalistik

»Den tjeneste, som de kan yde det menneskelige samfund, er uvurderlig«, sagde Pave Pius XII i sidste uge i en tale til et antal amerikanske journalister, som blev modtaget i en specialaudiens. Paven henviste i sin tale til det store ansvar, der påhviler alle journalister. Desværre negligeres imidlertid i vor tid normerne for den gode presse i udstrakt grad og sensationsmeddelelser gør deres til at sprede bagvaskelse og forargelse. Der udgår en bølge af rædsler og umoralitet fra denne gren af pressen.

Paven opfordrede derpå de amerikanske journalister til at gøre en indsats i sandhedens tjeneste og ved et frygtløst eksempel at dæmme op for de skader, som sensationspressen foranlediger. Journalisterne burde være sig deres ansvar bevidst overfor de tusinder og millioner af mennesker, som de øver indflydelse på gennem deres formidling af artikler og meddelelser (KNA).

Hele den katolske verden fejrede Langfredagsliturgien i Kristi dødsstund

Over hele den katolske kirke fejredes langfredagsliturgien i år i frelsens dødsstund. De ny retningslinier for højtideligholdelsen af den stille uges liturgi, der udsendtes af rituskongregationens præfekt, kardinal Ciccognani, i midten af februar i år, bestemte for første gang, at langfredagsliturgien så vidt muligt skulle afholdes kl. 15. Samtidig henvistes til, at de reformer, som den stille uges liturgi var blevet fejret efter for første gang sidste år, havde stået deres prøve og var blevet velvilligt modtaget overalt såvel af gejstlighed som af lægfolk. Også i år har man allevegne kunnet konstatere en stor stigning i antallet af kommunioner på langfredag. Langfredagsliturgien er især blevet fejret højtideligt overalt i katedraler og klosterkirker og da i særdeleshed hos benediktinerne. Det er blevet en ny skik, der dyrkes af den kristne arbej-

derungdom over hele verden, at katolske arbejdere i 82 lande, hvor langfredag ikke er officiel helligdag, mindes Kristi dødstime med et minuts arbejds hvil.

Den højtidelige gudstjeneste på skærtorsdag blev i år for første gang fejret — efter de ny retningslinier — om eftermiddagen i tiden mellem kl. 16 og 21, hvorved det blev muligt for et betydeligt antal mennesker, som ellers ikke har fri på denne dag, at overvære gudstjenesten. Forenklingen af bestemmelserne vedrørende den eukaristiske faste muliggjorde det endvidere for en mængde mennesker at modtage den hellige kommunion på den store festdag.

Radio Vaticana og den italienske radio transmitterede såvel skærtorsdagsgudstjenesten som langfredagsliturgien fra benediktinerabbediet San Anselmo i Rom. I Rom fejredes på skærtorsdag samtidig årsdagen for det Pavelige Initiativ til fremme af præstekaldene. I forbindelse med eftermiddagsmessen i San Anselmo talte kardinal Pizzardo over den italienske radio til Italiens katolikker om præstedømmets betydning (KNA).

ARBEJDETS FEST

Forud for valget -

Kirken på Formosa

Valfarterne til Aasebakken og Øm

Præst - Kommunist-agent og præst igen

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

KØDHALLE

Amagerbrogade 212 A
Telefon Amager 6390
Robert Hansen

Leverandør til de katolske Institutioner

ROMAN KUSIER

Murermester
Telf. Nivå 150

Udfører arbejde ved
Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiønshjem

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Andr. Krøyer's Boghandel

v. Chr. Henningsen
Nørrebrogade 18 B . C. 6538
Papir . Stort Boglager . Fyldepenne
Leverandør til katolsk Centralskole

L. F. Nielsen

SNEDKERMESTER
LINDHOLMSVEJ 36
Telefon Damso 2043

Udlærer Arbejdet for de katolske Institutioner

absolut
 ABSALON
naar Forsikring skal tegnes

Benyt

HANDELSBANKEN

som Deres bankforbindelse

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Vejle

Niels Bentzen & Co.

TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim
Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360
... Bogladen med de mange Bøger

Poul

HENRIKSEN Raadhustorvet

Leverandør til
Sct Maria Hospital

Horsens

Esbjerg

Kolding

Edvard Petersen

Kul — Koks

HAVNEN 3 . TELEFON 72
Leverandør til de katolske Institutioner

E. Boysens Fiskehandel

Alltid friske Varer
Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

ARBEJDETS FEST

Kirken har i løbet af de sidste par år gjort to skridt af ganske afgørende betydning, ikke blot for kirken selv, men også i forholdet udadtil, til den verden, der omgiver den.

Det første skridt var genindførelsen af den stille uges liturgi i dens oprindelige form. Hermed ryddede kirken en hel del »tilføjelser« af nyere dato bort og vendte tilbage til kristendommens oprindelige form for at fejre Kristi opstandelse, men var dette skridt en slags »tilbagevendende«, så var det andet skridt til gengæld et *dristigt skridt fremad*.

Dette skridt bestod nemlig i intet mindre end indførelsen af festen for den hellige *Josef, arbejderens værnehelgen*, den religiøse højtideligholdelse af arbejdets dag, 1. maj.

Kirkens hensigt med denne fest er ganske givet først og fremmest at fejre den helgen, der ved sine hænder arbejde værnede om Kristus og dermed om kirken. Kirken ser i den hellige håndværker Josef idealiseringen af det arbejdende menneske, hvem det daglige arbejde blev vejen til personlig helliggørelse, eftersom det blev udført med Kristus og for Kristus. Dette er ganske utvivlsomt kirken grundtanke med indstiftelsen af den ny fest, og denne indstilling må ikke fortrænges af, hvad der bliver sagt i det følgende.

Den omstændighed, at kirken lægger en religiøs fest netop på 1. maj, der går for at være en afgjort verdslig festdag, endda med et vist anti-religiøst præg, viser imidlertid, at kirken også har en anden tanke med festen, nemlig den, at religionen og det moderne arbejde skal mødes, at der skal skabes yderligere kontakt mellem kirken og det arbejdende menneske.

Og denne kirkens hensigt har et dobbelt formål. For det første ønsker den dermed at fremhæve betydningen af det menneskelige arbejde som led i Guds plan og dermed også indenfor kirken. Når Vor Herre sagde til de første mennesker: »Behersk jorden og gør jer den underdanig«, så var det ingenlunde en tilfældig henkastet bemærkning, men derimod udtryk for et ganske principielt krav til menneskeheden. Der ligger fra Vor Herres side en ganske bestemt mening med det at gøre sig jorden underdanig. I ethvert menneske og i hele samfundet ligger der et træk af Guds eget billede, og kravet fra Vor Herres side og meningen med menneskets arbejde blev ikke

annulleret ved arvesynden, omend det fra nu af var forbundet med anstrengelse og besvær at udøve dette arbejde. Menneskets arbejde blev draget med ind i Guds frelsesplan, i Kristi forløsningsplan, og fik dermed indenfor det kristne samfund en helt ny mening og et nyt mål: det blev vejen til overnaturlig fuldkommengørelse og til realiseringen af Kristi rige.

Set på baggrund heraf er det forståeligt, hvorfor kirken f. eks. i middelalderen var så nært knyttet til den arbejdende verden, hvorfor arbejdsstedet og arbejdsfesterne var i den grad omgærdet af religiøs skik og brug

og hvorfor man havde sine egne arbejderhelgener.

Men kirken nærer ingen illusioner. Middelalderen er for længe forbi og med den hin tids arbejdsformer. Vi lever i det moderne arbejdes og det industrielle samfunds tidsalder, og det moderne arbejdes særpræg kommer bl. a. til udtryk ved, at det er underkastet den tekniske produktions love. Og selv om dette arbejde indebærer mange og store problemer, så ligger det dog kirken fjært at ville afvise den moderne arbejdsform.

De økonomiske resultater af dette arbejde er kolossale. Vi lever alle derfor og vi lever bedre end den foregående generation gjorde, i hvert fald hvad angår den materielle levestandard. Dette arbejde fører til uanet underlæggelse af jorden — og også dette ligger i skaberens opfordring. Og af

Hvide søndag

28. april 1957

FOR LUKKEDE DØRE?

Forskellen mellem Kirken og sekterne består i, at sekterne er »sig selv nok« og at de hverken kan eller vil antage et universelt format. Men løber vi katolikker — og da måske især vi katolikker, der lever i et anderledes-troende milieu — ikke også den risiko at forfalde til en slags sekterisk smålighed? Det kan til vort forsvar siges, at apostilene var udsat for det selv samme, idet de jo dog afsondrede sig fra omverdenen, omend det i første række var af frygt for denne. Og taler man måske ikke med mellemrum om det »katolske ghetto«, som det gælder om at komme ud af, det kunstige tårn, som mange er tilbøjelige til at lukke sig ind i og dermed afbryde forbindelsen med omverdenen, oprette deres egen lille private selvbestallede »romerkirke« med alle dens pudsigheder og snurrepiberier — til trods for at man påberåber sig at høre til den ene, store, sande, alfavnende kirke.

Men hvad betyder omverdenen da for os? Netop i denne verden, der omgiver os, har vi vort ståsted. Det er jo ikke alt, hvad der findes i verden uden om os, der er djævelens værk. Den ægte katolske indstilling er ikke mistro og angst for, at der lurar en djævel bag ethvert halmstrå eller bag ved alt, hvad der er nyt. Vor Herre er overalt, og hans guddomsvælde findes overalt. Sandhed og usandhed er blandet sammen, og vi skal netop ved hjælp af troens gave vide at skelne mellem ondt og godt og hente det hjem, som er af det gode.

Tekniken udvikler sig på godt og ondt, uden at vi tilsyneladende kan gøre hverken til eller fra, vi ser de utallige muligheder, som denne udvikling byder os, disse indifferente former for en ny tidsalder, som vi ikke har noget navn for, men som vi famlende kalder atomtidsalderen. Skal vi da frygte for den, undgå den? Tværtimod. Da man opfandt ilden, var der fare for, at hele verden skulle gå op i flammer, men man har vænnet sig til omgangen med dette farlige element, og det er dog sjældent, at der opstår virkelig store brande. Hvorfor skulle det da ikke gå på samme måde med atomkraften?

Vi står uden tvivl på tærskelen til en ny tidsalder. Det spring, som mennesket skal til at gøre, er så stort og afgørende — akkurat som dengang da man gik over fra nomadetilværelsen til fast bosættelse. Og hvad vil der ikke ske af ændringer i de kommende hundredtusind års kirkehistorie? Hvorfor skulle vi dog ængstes for det?

Vi tror på, at kirken vil bestå til tidernes ende. Det er ikke sandsynligt, at verdens ende er umiddelbart forestående, især når vi tager verdens og menneskehedens alder i betragtning. Og vi har fået løfte om Helligåndens bistand — hvad skulle vi da frygte for? Men husk: Vi høster intet ved at dyrke særinteresser, men derimod ved at følge faderen fra Rom.

Lad os derfor lukke døren op ud mod verden. Det er af største vigtighed, at netop vi kristne er med i fortroppen — og hvem ved, om der ikke netop vil vise sig at være brug for netop os, når den ny tids første børnesygdomme er overstået og man ikke mere er blændet af de ny opfindersers tilsyneladende epokegørende virkninger og man har behov for et forklarende verdensbillede?

Den ny tid — lad os blot kalde den atomtidsalderen — har nemlig ikke frembragt nogen ny religion. Kristendommen står stadig ved magt og er fortsat konkurrencedygtig, ja den har ingen konkurrenter. Og endnu mere: hele udviklingen har kun været takket være kristendommen. Den har stadig sin fremtidsformende kraft. Den ny tid må ikke finde os sovende eller bange, men modige, troende og skabende — det er, hvad vi skal lære af de strålende børneansigter, der på Hvide Søndag henter kraft og styrke ved Herrens bord.

Sognepræsten.

På grund af helligdagene

udkommer Ugebladet i denne uge med formindsket sideantal.

Næste nummer af Ugebladet

bliver derfor til gengæld større end sædvanlig.

den grund *må* kirken tage arbejdet alvorligt og *gør* det, måske endda mere alvorligt end vi til tider er tilbøjelige til at mene og gøre. Derfor fremhæver den, at arbejdet ikke er noget perifert, noget, der henlever sin eksistens i udkanten af samfundslivet, men at der *må* indrømmes det en central plads i samfundslivet, og ikke mindst i staternes liv. Og det er det, som kirken vil give udtryk for, når den iklæder arbejdets dag, 1. maj, en religiøs festdragt.

Men kirken ser også det moderne arbejdes nød og farer. Og det er den anden mening, som kirken har med denne fest. Det er uden tvivl lykkedes det moderne arbejde at forbedre det arbejdende menneskes økonomiske situation ganske betydeligt; den mate-

rielle »afproletarisering« har faktisk nået store resultater, omend den ikke er lykkedes hundrede procent, så har den dog gjort gode fremskridt. Men også arbejderens samfundsmæssige og politiske stilling er undergået en stor forandring. Kirken ikke blot anerkender denne forandring men går også ind for den. Men kirkens spørgsmål er det: har den åndelige, den sjælelige afproletarisering også holdt trit med den økonomiske og samfundsmæssige afproletarisering?

I et af sine sidste julebudskaber besvarede den Hellige Fader imidlertid dette spørgsmål med et nej. Situationen i øst taler et alt for tydeligt sprog, og situationen i vest lader meget at ønske. Hvad skal der da gøres? Paven (sluttes på bagsiden)

NOTER

VALFARTERNE

Aasebakken - søndag 19. maj

Om 4 uger skal vi så atter til valfart til Aasebakken. Der vil her i bladet som sædvanlig fremkomme alle nødvendige oplysninger om tog- og bustider o.l. Denne gang skal vi kun gøre opmærksom på det vigtigste: Valfarten starter fra Holte st. — som tidligere år — præcis kl. 8,30. Det sidste tog, der passer hertil, afgår fra KbH. H. kl. 7,50 (linie B). Kl. ca. 10,30 ankommer første gruppe til Aasebakken, og den sidste gruppe plejer at komme kl. ca. 10,55, så pontifikalmessen bliver læst kl. ca. 11,00.

Vi gør opmærksom på de nye bestemmelser for eukaristisk faste, hvorefter man altså kan spise indtil kl. 8,00 efter de her angivne tider. Vi er ikke i tvivl om, at denne nye bestemmelse vil bringe antallet af kommunioner under valfarten meget stærkt i vejret.

Kl. 14,30 præcis slutes valfarten med en andagt ved Hans Excellence Biskop Th. Suhr. Andagten bliver i år direkte transmitteret i radioen. Ligeledes bliver en del af valfarten optaget af radioen og udsendt i forbindelse med den direkte transmission af andagten.

Kl. 16,00 afgår lejede busser direkte fra Aasebakken til Holte st. Sørg allerede nu for at notere denne dato i kalenderen — i den katolske kalender står den — så alle kommer med i år. Vi skal jo i træning til næste år, hvor vi kan fejre 10 års jubilæum.

Mariakongregationernes arbejdsudvalg.

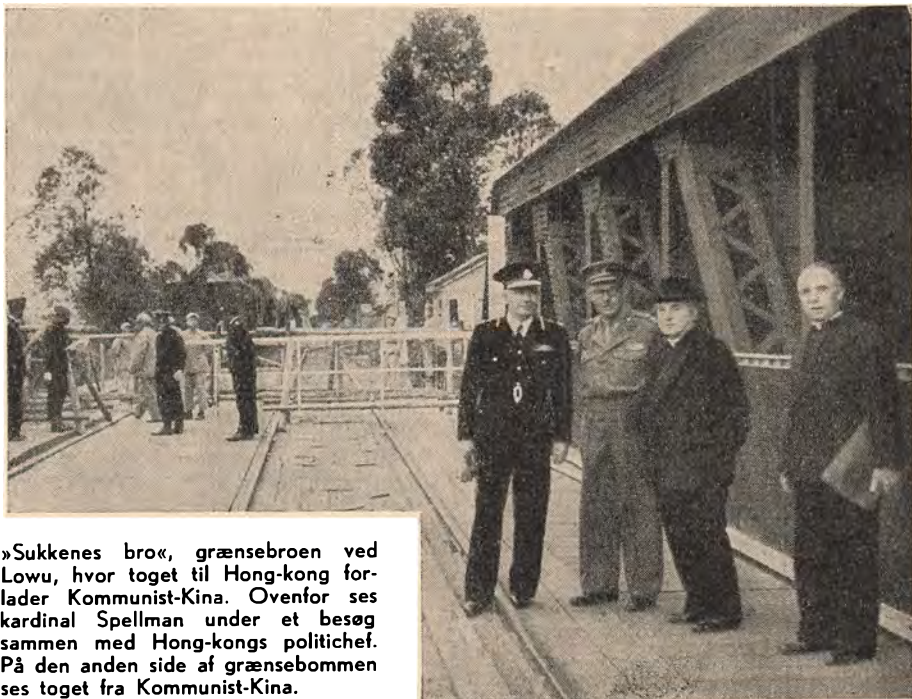
Den katolske kirke på FORMOSA

Det var krigen, der hårdt og brutalt trak *Formosa* ud af den ophøjede, tilbagetrukne dvaletilstand, som denne »skønne ø« (som spanierne og portugiserne kaldte den) hidtil havde blundet i og gjorde den til centrum i magtkampen om det fjerne østen. Japanerne, der havde været herrer over øen lige siden 1895, måtte fortrække, og *Formosa* kom atter på kinesiske hænder. Chiang Kai-Schek, der havde besejret Japan, men nu selv var besejret, fandt sin sidste tilflugt her.

Men siden da er det begyndt at blomstre nyt liv frem på *Formosa* — eller *Taiwan*, som kineserne og japanerne kalder øen — også for Kirkens vedkommende. For et par år siden kunne man i hovedstaden *Taipeh* indvie den tredje sognekirke, et tegn på, at der er ved at spire nyt katolsk liv frem, hvilket dog i første række skyldes de mange flygtninge fra det kinesiske fastland. Ganske vist er katolikernes antal — ca. 20.000, med andre ord omtrent som i Danmark — kun ringe i forhold til befolkningens samlede antal på 8 millioner, men der er imidlertid tale om en fordobling siden 1945. Og den egentlige årsag til denne vækst skyldes to ikke-kirkelige begivenheder. Det var lykkedes Chiang Kai-Scheks regering at oprette ro og sikkerhed på *Formosa* samt at etablere sådanne retstilstande, at denne ø blev en lysende undtagelse i det fjerne østen. Følgen var, at halvanden million kinesere i løbet af få år søgte tilflugt her fra den kommunistiske terroren på fastlandet. De kom fra alle mulige samfundslag, og der var ikke så få katolikker blandt flygtningene.

Denne store forandring tvang faktisk Rom til at reorganisere missionsarbejdet på *Formosa*, hvor spanske dominikanere havde haft hele arbejdet i hænde hidindtil med 17 præster samt 8 ordenssøstre. Nu blev øen opdelt i fire kirkelige områder: bispedømmet *Taipeh* med hovedstaden af samme navn mod nord under ledelse af det kinesiske samfund »Herrens Disciple« med deres overhyrde mgr. Josef Kuo, det apostoliske præfektur *Taichung*

midt på øen, hvis ledelse er i hænderne på de amerikanske *Mary Knoll*-missionærer, samt det apostoliske præfektur *Kaoschung* mod syd, hvis ledelse varetages af de spanske dominikanere. Endvidere oprettedes to andre områder: præfektur *Kiayi*, der ledes af kinesiske verdenspræster med den fra *Kina* fordrevne biskop *Thomas Nin-Hui-Ching* (af *Yangku*) samt præfektur *Hwalien*, der er betroet til missionærerne fra *Pariser*-missionen under ledelse af den ligeledes fra *Kina* fordrevne biskop *Joseph Verincx* af *Yungkow* (*Manschuriet*). Rom har fremmet udviklingen på *Formosa* ved at ophøje hovedstaden *Taipeh* til metropolitæde for hele øen og samtidig

»Sukkenes bro«, grænsebroen ved Lowu, hvor toget til Hong-kong forlader Kommunist-Kina. Ovenfor ses kardinal Spellman under et besøg sammen med Hong-kongs politichef. På den anden side af grænsebroen ses toget fra Kommunist-Kina.

Øm - søndag 26. maj

Den årlige Guds Moder valfart for jyderne og fynboerne finder sted den 26. maj. De har måske allerede set, at vægkalenderen har fået det med i år og noteret Dem datoen.

Programmet bliver som i fjor:

Kl. 7,00: Stille messe.

Kl. 10,30: Pontifikalmesse på Øm-borgen ved biskop Th. Suhr.

Kl. 12,00: Middag og hvil.

Kl. 14,00: Procession, som afsluttes med sakramentsandagt.

Vi vil her i bladet give Dem nærmere besked, men foreløbig beder vi Dem huske dagen og indrette Dem derefter.

Valfartskomiteen.

udnævnt mgr. Kuo til den første ærkebiskop på Formosa.

Men antallet af præster holdt ingenlunde trit med antallet af udvandrede troende, eftersom præsterne kun fulgte med flygtningene fra Kina, når de blev tvunget til at flygte. Flere og flere af dem oversteget »sukkernes bro« ved Lowu, det sted, hvor jernbanen Kanton—Honkong forlader det kommunistiske Kina. Med uforsøret mod vandrede de fordrevne missionærer denne vej. Mange af dem var imidlertid ikke i stand til at vandre denne vej ved egne kræfter, fordi de var blevet mere eller mindre legemligt svækket af fængselsophold eller pinsler. Mange af dem havde langvarig rekreation behov og var således ikke i stand til straks at tage et arbejde op i Hongkong. Hertil kommer ydermere, at klimaet her ikke er ligefrem gunstigt for de missionærer, der kommer fra nord. Alle — gamle såvel som unge — håber imidlertid før eller senere at kunne vende tilbage til Kina, hvis ikke de lige er blevet så hårdt medtaget, at de er udelukket derfra af denne grund.

Det gjaldt nu om at få samling på de katolikker, der var kommet til Formosa med flygtningestrømmen. Der måtte rejses kirker, skoler og fremfor alt karitative institutioner. Og man tog fat på opgaven med friske kræfter. Hovedstaden Taipeh er idag opdelt i fem sogne, der imidlertid ikke alle fem har de fornødne bygninger til rådighed. De offentlige skoler er meget interesseret i missionspersonalet på grund af lærermanglen, og der er heller ingen vanskeligheder for privatskolernes vedkommende for så vidt de da meddeler gratisundervisning. Kun dominikanerindernes mellemskole i Taipeh — hvor der er 900 elever — må nu som tidligere opkræve skolepenge, og det er iøvrigt den eneste katolske privatskole. Lærerstabten tæller her endda en del indfødte søstre fra Philipinerne.

Et særligt stort behov er der for sygehuse, men der stilles krav om, at man møder med såvel uddannet personale som indretning og udstyr. Hidindtil har man kun kunnet rejse et par enkelte hospitaler, der hovedsageligt »bemandes« med ordenssøstre, der er blevet fordrevet fra Kina.

På grund af det forholdsvis ringe antal missionærer er det yderst på-

krævet, at de bliver sat ind der, hvor de er i stand til at udøve den største indflydelse. Således arbejder der f. eks. en halv snes præster samt en del ordenssøstre som lærere ved statens universitet i hovedstaden. En kinesisk præst er knyttet til radioen i Tai-chung. I Taipeh leder tre præster og en del lægfolk det katolske caritascentrum. Østrigske salesianere har åbnet et »Katolsk Centrum« i Taipeh på en af hovedgaderne, med kapel, bibliotek, læsesal og forsamlingslokaler. Tyske franciskanere, der er blevet fordrevet fra Kina, har overtaget en missionsstation midt på øen og amerikanske jesuitter den anden. Og blandt de troende blomstrer der nyt liv frem, den såkaldte »kirkebevidsthed« tager til, og antallet af dem, der nærer ønske om at blive medlemmer af kirken, vokser ligeledes.

Men ganske uvilkårligt melder spørgsmålet sig: hvad vil der ske med denne forhåbningfulde opblomstring, når det kinesiske fastland en skønne dag igen åbner sine porte? Den unge kirke på Formosa vil formentlig miste mange af sine allerbedste troende, og velsagtens også en hel del missionærer, der føler sig knyttet til fastlandet. Hvem garanterer for, at den majsommeligt udbyggede mission på Formosa ikke i så fald bryder sammen? Men da der for tiden ikke er nogen udsigt til at kunne vende tilbage til Kina, stiller man sig med rette på det standpunkt, at man bør udnytte tiden til at konsolidere kirken på Formosa så meget som muligt, og der efter evne søge at drage indfødte kræfter ind i arbejdet. Hvorvidt det arbejde, som missionærerne fra fastlandet udfører på Taiwan er et intermezzo

APROPOS

Forud for valget -

Det er os en glæde efter et dagbladsreferat at gengive indholdet af en artikel, pastor Chr. Bartholdy har skrevet i »Indre Missions Tidende«. Vi beder simpelthen om lov til at være medunderskrivere.

Pastor Bartholdy opfordrer alle, som i denne tid går til politiske møder, til at stille folketingskandidaterne over for spørgsmålet: Vil De være med til at virke for, at den nuværende svangerskabslov ændres, så den udvidede ret til fosterdrab, den har medført, kan blive fjernet?

Det er sjældent, siger pastor Bartholdy, at Indre Mission blander sig i et politisk valg. I.M. er ikke politisk ensrettet og skal ikke være det. Men efter vedtagelsen af svangerskabsloven er situationen en anden. »Det legaliserede myrderi rundt om på vore sygehuse, hvor gravide kvinder, som indlægges, kan komme ud for, at en samvittighedsløs læge pånøder dem denne gruelige synd, må standses. Det gælder tusinder af kvinders sjælefred og evige frelse. Det gælder vort folks fremtid som folk«.

Da folketinget ved sin vedtagelse af loven viste, hvor lidt politikerne tog

I korte træk —

Den pavelige generalkommissær ved verdensudstillingen 1958 i Bruxelles, minister Paul Heymans, meddeler pressen, at 52 lande har lovet deres støtte til opførelsen af Vatikanets pavillon på udstillingen. Forarbejderne er så vidt fremskredne, at pavillonen vil kunne stå færdig i råbygning allerede i næste måned (KNA).

I Italien vil de kristne arbejdere på majdagen i år foranstalte en række møder. I Rom vil moderne falde sammen med den kongres, som afholdes af det katolske arbejderforbunds ungdomsafdelinger. Den Hellige Fader vil tage mod kongresdeltagerne i en højtidelig audiens (KNA).

Redaktøren for det katolske Sydtyroler-dagblad »Dolomiten«, dr. Friedl Volgger, der blev arresteret 1. februar efter ordre fra den italienske statsadvokat i Bolzano, er blevet løsladt. Den italienske presse satte i sin tid dr. Volgger i forbindelse med sprængstofattentaterne i Syd-Tyrol og anklagede ham for højforræderi og konspiration mod den italienske stats sikkerhed og enhed (KNA).

eller ej, det vil fremtiden vise. I hvert fald vil dette intermezzo betyde en velsignelse for missionen på Formosa, dersom det lykkes at bevare, hvad der er opnået, og for Kina en stor gevinst, at de hjemvendende katolikker under opholdet på Formosa har opnået et meget mere levende forhold til kirken og på den måde kan blive til en bro til Kristus for deres brødre og søstre hjemme i Kina.

sig af den stærke kritik, der var kommet til orde, og at de nærmest var fornærmede over befolkningens reaktion, skrev vi her i bladet, at politikerne nok skulle komme til at mærke, at deres stilling til denne lovgivning blev husket, når der atter kom valg. Mange af dem tror, at folk kun stemmer ud fra økonomiske hensyn, og derfor er ugerne før et valg de store (og tomme) økonomiske løfters tid.

Men *intel kristent menneske* kan denne gang stemme uden at have sikret sig, at krydset på stemmesedlen står ud for en person, som er modstander af den nugældende lovgivning om fosterdrab. Andre politiske spørgsmål — om f. eks. skatter og deres fordeling — er tolket ligegyldige i forhold til det, der er og bliver, hvad pastor Bartholdy kalder »legaliseret myrderi«.

Lad det stå fast: Intet kristent menneske stemmer på en politiker, der finder det i sin orden, at samfundet gør mord på de værgeløse af alle til en lovlig og honnet gerning.

— — —
Det drejer valget sig om for kristne vælgere! Politikerne tror det ikke. De tror, vi er lige materialistiske allesammen og stemmer efter, hvad der er til fordel for pengepungen. Det er endnu en grund til at se sig godt for, før man sætter kryds.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

28. S. HVIDE SØNDAG og Paaskens (hvid) Oktav (575—40); Paaskens præf. (518).
29. M. St. Markus, Evangelist (882—92); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Petrus Martyr (889), 3. bøn (i alle Messer): For Biskoppen*); Apostlenes præf. (524).
30. Ti. St. Katharina af Siena (890); (hvid) præf. (518).
1. O. ST. JOSEF, Arbejdernes Forbillede**); præf. (523).
2. T. St. Athanasius (897); præf. (518).
3. F. Det hellige Korsens Genfindelse (900—95); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Alexander I, St. Eventius, St. Theodulus og St. Juvnal (900); Hellig Korsens præf. (517).
4. L. St. Monica (904); præf. (518).
5. S. 2. Søndag e. Paaske. (hvid)

*) I anledning af årsdagen for Hs. Exc. Biskoppens udnævnelse til Biskop af København læses i dag den særlige Bøn for Biskoppen; dens ordlyd er den samme som for Paven ([122]—129), blot med følgende ændring: ... *famulum tuum Theodorum, quem pastorem ecclesiæ Hafniensi præesse voluisti* ... (... din tjener Theodor, hvem du har sat til som hyrde af forestå bispedømmet København ...).

***) Kirkebøn: Gud, du alle tings skaber, som har givet menneskeslægten arbejdets lov, forund os i nåde ved den hellige Josefs eksempel og beskyttelse at fuldføre de arbejder, du pålægger os, og at opnå de belønninger, du lover.

Ved vor Herre. — De øvrige tekster kan tages af Messen Adjutor (891—93).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.,
tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Katolske lægers familierådgivning

På grund af bortrejse lukkes konsultationen fra 1. maj. Det vil blive meddelt i »Katolsk Ugeblad«, hvornår den atter åbnes.

Vore ferie børn

Erfaringen viser, at vore læseseres bidrag til ferie børns-indsamlingen først kommer rigtig i gang, når denne flere gange har været omtalt her i bladet. Men dette er nu sket. Disse linier er jo en tredje påmindelse. Derfor håber vi, at vi i næste nummer kan bringe en nogenlunde fyldig liste over de første bidrag. Sagen behøver ingen speciel anbefaling. Vi minder blot om, at hvert år er der siden sidste indsamling død en eller flere af indsamlingens trofaste gamle venner. Derfor håber vi, at der også hvert år må dukke nye venner op. Velkommen alle!

Bidragene bedes venligst sendt til Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K.

Gevinster ved bortlodning

til fordel for ny katolsk kirke og skole i Esbjerg er ved lodtrækning af notarius publicus faldet på følgende numre i den på lodsedlerne anførte rækkefølge: 3869 — 4537 — 2020 — 4812 — 2745 — 4079 — 4806 — 3328 — 2432 — 3679 — 3315 — 3145 — 1496 — 2458 — 4120 — 4208.

Tak

Vi bringer Elisabethforeningens mange venner, som med gaver, besøg og virksom hjælp har støttet vor basar, vor allerhjerterligste tak.

Angela Osterhammel. Annie Scavenius. Elisabeth Vald. Hansen. Harriet Zimmermann. Elisabeth Millech. Henny Scavenius.

Følgende numre blev udtrykket:
Bamse 60 — Dukke 32 — Hvid kaffedug 27 — Kuffert 93 — Maleri 70 — Sølvrvæv 22 — Thebord 47 — Vin 15.

Amerikansk lotteri: Blå dug m. servietter 88 — Portrættegning 1.

Gevinsterne kan afhentes hos fru Møller-Nielsen, Bredgade 69, 4., o. g.

Rolig privat sommerpension

»ANDERSENS HUS«

Kettingskov - Als.

Herlig beliggenhed, skov og vand, lejlighed med køkken, enkelte værelser. 1. maj—1. okt. Pris: 4,00—5,00 kr. pr. seng.

Tlf. Over Tandslet 478 65.

Præsidentbesøget hos Paven

Det fremgår af den protokol, der er opstillet i Vatikanet vedrørende præsidenten for den franske republik, René Cotys besøg ved den Hellige Stol, at præsidenten efter afslutningen af det officielle statsbesøg i Italien vil tage ophold i den franske ambassade ved den Hellige Stol allerede dagen før audiensen hos Pave Pius XII, 12. maj. Samme dag — hvor man fejrer Jeanne d'Arcs fest — vil præsidenten deltage i en højtidelig gudstjeneste i den franske nationalkirke i Rom. Om formiddagen 13. maj modtager Pave Pius XII derpå den franske præsident i Vatikanets tronsal. Umiddelbart efter audiensen vil præsident Coty aflægge besøg hos prostatssekretær Tardini. (KNA).

DØDSFALD

R.I.P.

Min inderlig elskede mand,

ingeniør, direktør

Anton M. Jensen

er stille afgået ved døden d. 13. april 1957.

Rosalia Dünnwald Jensen.

Børn, svigerbørn og børnebørn.

Bed for hans sjæl.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

GUDSTJENESTELISTE

Hvide søndag

St. Ansgar

7 og 11,30: Stille messe. 8: Messe med børnenes førstekomunion. 10: Højmesse.

Jesu Hjerte

Som søndag. Under messen 8,30: Børnenes førstekomunion.

Sakraments

8: Reciteret messe. 9: Børnemesse med førstekomunion. 10: Stille messe. 17: Sangmesse m. pr.

St. Mariæ

8 og 11,30: Stille messe. 9: Børnenes førstekomunion.

St. Andreas

7, 8 og 11,15: Reciterede messer. 9,15: Børnenes førstekomunion.

St. Antoni

7 og 11: Stille messe. 9: Messe med førstekomunion.

St. Annæ

8,30: Biskoppens messe med konfirmation. 10: Stille messe.

St. Therese:

9: Børnenes førstekomunion.

St. Knud Lavard

8, 9 og 11,30: Stille messe. 10: Højmesse.

St. Vincents (Helsingør)

10: Sangmesse med trosbekræftelse.

Aarhus

Aarhus Boghandel

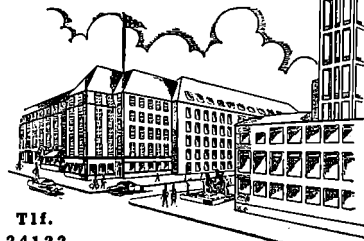
v. katolsk kirke

Ryegade 26

Telefon 26630

Leverandør til Sct. Knuds skole

Et Hjem paa Rejsen

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Høilund Carlsen

Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksduk, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

Kosmetik

Moderne hårpleje

ANNA ENGEL Banegaardspladsen 20¹

Telefon 26860

Gør Deres Indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25 7 18

Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

VIL DE VÆRE TILFREDS? - KOM TIL

ANDERS JENSEN . Bülowvej 60
TELEFON 23460

1ste Klasses Fodløjs-Reparationsværksted
De ringer - vi henter og bringer!
Leverandør til Sct. Josefs Hospital

V. Svenstrup . Telefon 21557

Aut. Elektro-Instalator . Ladestation

Hans Brogsg. 4. Tletgenapl.
Løv. til Sct. Josefs Hospital

Katolske Begravelseser - Ring til 22868

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Køb kvalitet
det gør vi -

DERMA RADIO

lige ved katolsk kirke - Tlf. 20075 - Specialist i båndopt. og long playing

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Næstved

Ll. Næstved Andelsmejeri

Telefon 569 og 770

Leverandør til de katolske Institutioner

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Næstved

Kul- og Koks Kompagni

Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 14 20

Arndt Nielsen Ure og Optik

Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen

Boghandel

Telefon 2525

(2 Ledninger)

Tapeter og Malervarer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg

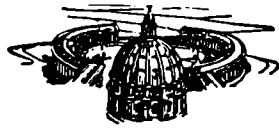
Snedker & Tømrermester

Tagenavej 2 . Telf. 1628 & 818
Leverandør til de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Polske børn fik skolefri for at deltage i påskeforberedelser

Den polske undervisningsminister Bienkowski havde i en skrivelse til samtlige stats- og folkeskoler i Polen forordnet en tre-dages skoleferie »for at muliggøre alle de børn, der deltager i religionsundervisningen, at tage del i påskeforberedelserne«. Hermed har man genoptaget en skik fra den før-stalinistiske periode (KNA).

ARBEJDETS FEST

(sluttet fra side 200)

mener ikke, at der er nogen tvivl om, hvad der skal gøres: skal det arbejdende menneske og med ham hele samfundet kunne imødesee en fremtid i frihed, orden og fred, så er den materielle afproletarisering ikke tilstrækkelig. Der må også finde en åndelig, en sjælelig afproletarisering sted, en højnelse af den sjælelige levestandard. Og her er fester og morgenhøjtideligheder ikke tilstrækkelige. Det er til syvende og sidst et religiøst problem. Derfor siger Pius XII: »Det må ikke ske, at det arbejdende menneskes verden henfalder til gudløs materialisme. Der må gøres alt, hvad der overhovedet kan gøres, for at redde den for Gud og Kristus«.

Den sjælelige afproletarisering står og falder med mødet mellem Kristus og arbejderen, mellem kirken og det arbejdende menneske af idag. Derfor åhner kirken i denne afgørende stund — hvor arbejdets verden står ved en skillevej — sine porte på vid gab for arbejdets fest. Derfor lader den sine kirkers klokke-toner blande sig i de festende arbejderes glæde.

Men lad os bevare besindigheden og sagligheden på denne festens dag. Vi vil ikke foregøgle os mirakler. Lad os endelig ikke henfalde til at tro, at vore kirker pludselig vil blive fyldt af skarer af arbejdere. På den første pinse-dag var salen ej heller fyldt med henninger. Apostlene måtte ud på gader og stræder — de måtte ud og forkynde Kristi budskab på det sprog, der blev talt af menigmand. Det var en næsten håbløs situation, et møjsommeligt arbejde, det krævede en heroisme uden grænser. Og dette arbejde varer ved den dag idag.

Men mon dog ikke Pinseånden i 20. århundredes kirke skulle være i stand til at udrette noget tilsvarende? Lad os ikke slå os til fæls med den ny fest. Kryb ikke i skjul bag folianter og læsepulte, i åndens arbejdere. Vent ikke på, at kirkerne skal blive fyldt af sig selv. Gå ud til de mennesker, hvis fest det er 1. maj. Tal til dem på deres eget sprog om Kristi budskab om sjælens frelse. Men tal ikke for meget — vis brodersind og broderkærlighed. Det er nu engang det sprog, som det moderne menneske forstår bedst. M.

URBI ET ORBI

Kardinal Segura-Franco

I anledning af den meddelelse, som vi bragte i sidste uge fra vor korrespondent i forbindelse med kardinal Seguras død, er vi blevet gjort opmærksom på, at ganske vist var kardinal Segura monarkist og en kompromisløs modstander af Franco, men hans arrestation og udvisning fandt sted allerede i 1931 under den spanske republiks første præsident Alcalá Zamora. Kardinal Segura var på daværende tidspunkt ærkebiskop af Toledo og primas af Spanien; fra 1931 til 1937 levede han derpå en tilbagetrukket tilværelse i Rom. En overenskomst mellem den Hellige Stol og general Franco muliggjorde i 1937 kardinal Seguras tilbagekomst til Spanien. Da Pave Pius XI imidlertid allerede i 1931 havde udnævnt en efterfølger til ærke-

Præst - kommunist-agent student

En franciskanerpaters oplevelser i Kina

»Tilfældet« pater Fortunato Tiberi — franciskanerpateren, der i øjeblikket studerer teologi ved Wiens universitet — er et levende bevis på, hvordan den kommunistiske »hjernevask«s djævelske virkning i hvert fald forbigående er i stand til at skabe en ivrig missionær om til en kommunistisk agent. Pater Fortunato — hvem man imidlertid ikke mere kan se på, at han har været udsat for denne fantastiske tortur i et kommunistisk fængsel i Kina, berettede for nylig i et foredrag i Wien om sine personlige erfaringer med kommunismen.

Da pater Fortunato en dag efter den kommunistiske magtovertagelse i Kina aflagde besøg hos en fængslet medbroder, blev han selv holdt tilbage. Han måtte ikke forlade fængslet. Straks efter blev han taget i forhør — og den, der ikke selv har prøvet det, kan næppe fatte de umenneskelige og gruppvækkende metoder, der anvendes ved den såkaldte »hjernevask«. I 33 timer i træk måtte pater Fortunato uden afbrydelse besvare spørgsmål fra forskellige forhørsdommere, medens han var udsat for et meget stærkt projektørlys. Anklagen mod ham lød — som tilfældet plejer at være — på »antikommunistisk virksomhed«, og da han ikke aflagde tilståelse lige med det samme, blev han overført til et andet fængsel. Pateren kan selv ikke forstå, et menneske kan stå for den tortur, som han i de følgende dage blev udsat for. I 44 døgn stod han oprejst i en lille celle — dag og nat — hvis han lagde sig eller faldt om, blev han pry-

Få påskepilgrimme i Palæstina

Der har i år været det hidtil laveste antal påskepilgrimme i det Hellige Land siden statens Israels oprettelse. Årsagen til nedgangen i pilgrimsantallet må søges i den politisk spændte situation i det nære østen samt i det så sent ophævede amerikanske indrejseforbud for landene i det nærmeste østens vedkommende (KNA).

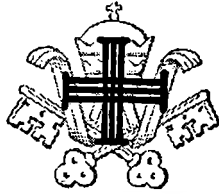
bispestolen i Toledo, overtog kardinal Segura ved hjemkomsten til Spanien ærkebispesædet i Sevilla, som han var retog indtil 1954. Fra dette tidspunkt skriver sig altså spændingen mellem traditionalisten og monarkisten Segura og general Franco, der sløttede sig til falangen. Modsætningerne skærpedes, da den ærkebiskoppelige stol i Toledo blev vakant i 1940 og det ikke blev kardinal Segura, men biskoppen af Salamanca, mgr. Play Deniel, der blev ærkebiskop af Toledo og dermed primas af Spanien (KNA).

let. Den daglige forplejning bestod i en skål ris og en kop varmt vand. Han er ikke selv klar over, om han har fået indsprøjtninger af nogen art i dette tidsrum. Og efter disse 44 dages forløb blev han — udmagret til skelettet, uden bevidsthed og med opsvulmede fødder — bragt til et såkaldt omskolingshjem. Her fik han en betydelig bedre forplejning — samt lekture, bestående af Marx' og Lenins skrifter. En ganske særlig »specialitet« var en art tankeprotokol, som han hver eneste aften måtte skrive ned. Det var — siger han selv — mærkværdigvis ikke muligt for ham at digte, når han skrev disse linier ned. Lederen af anstalten lagde øjeblikkelig mærke til, dersom han skrev andet ned, end hvad han havde sagt. Og der var yderligere finesse ved denne »finere« form for hjernevask: i mange dage i træk blev han tvunget til fra morgen til aften at gentage een og samme sætning uafbrudt hele dagen igennem.

Efter nogen tids forløb var han endelig blevet en vaskægte kommunist. Han forpligtede sig til at rejse til Rom og drive spionage for kommunisterne. Derefter blev han løsladt og sendt til Italien.

Det lykkedes kun langsomt og under stort besvær hans medbrødre i den evige stad at »omvende« ham igen. Hjernevaskningen havde altså trods alt ikke været 100 pct. — og idag er pater Fortunato atter en glødende anti-kommunist. Faren ved kommunismen — siger pateren — ligger ikke så meget i den ateistiske verdensanskuelse, men frem for alt i den omstændighed, at kommunisterne har udviklet metoder, hvorved de faktisk er i stand til at omforme mennesker, således at disse bliver til viljeløse redskaber i partimaskineriets tjeneste (KIPA).

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

5. MAJ 1957

NR. 18

PAVE PIUS XII ADVARER MOD ATOMTRUSLEN

Fredelig udnyttelse af atomenergien i stedet for forberedelse til en katastrofe

»Osservatore Romano« offentliggjorde midt i sidste uge ordlyden til den note, som Pave Pius XII har overrakt den japanske specialudsending, Masatoshi Matsushita, der var blevet modtaget i audiens og som havde givet udtryk for den japanske regerings ønsker om, at alle yderligere forsøg med atom- og brintbomber måtte blive indstillet.

I sin svarnote advarer Paven mod at anvende atomkraftens ubegrænsede magt som trusel samt mod forsøgene

på at overgå hinanden ved den tiltagende og desværre faktiske skræk for disse våben. Faren er så meget des mere katastrofal som den kan bringes til udløsning ved »et enkelt menneskes perverse herskervilje«.

Pius XII siger i sin svarnote: »I stedet for den unyttige forøvelse af videnskabeligt arbejde og produktion samt af materielle midler til forberedelse af en sådan katastrofe, hvis umiddelbare og uhyre skader og ukendte biologiske eftervirkninger for alle levende væsener ingen er i stand til at forudsige, i stedet for dette frygtelige og kostbare kapløb med døden, burde alle nationers ansvarsbevidste ledere føle sig moralsk forpligtet til at forfølge det ædle mål at stille denne energi i menneskehedens tjeneste. De videnskabelige, økonomiske, industrielle og politiske organisationer burde af al deres magt støtte alle de bestræbelser, der går ud på at udnytte disse energier til fordel for menneskehedens behov og sande vel.«

I et efterskrift til Pavens svarnote nævnes derpå samtlige de dokumenter og taler, hvori Pave Pius XII i tidsrummet 1941 til 1956 har fordømt atomenergiens anvendelse til krigerske formål og anbefalet atomforskningens resultater til fredelig anvendelse i fremskridtets tjeneste og til gavn for menneskeheden (KNA).

ISLANDS PRÆSIDENT HOS PAVEN

I den stille uge var den islandske statspræsident Asgeir Asgeirsson med frue i audiens hos den Hellige Fader.

Missionsarbejdet og udviklingen i Afrika

Ny encyklika om kirken i Afrika

Påskedag udsendte Pave Pius XII en encyklika — »Fidei Donum« — om situationen i de katolske missioner og beskæftiger sig i denne i særdeleshed med missionsproblemet i Afrika.

I encyklikaens første del henviser Paven til hastige fremskridt indenfor de senere års sociale, økonomiske og politiske udvikling i Afrika. Kirken kender og anerkender disse frem-

DEN GODE HYRDE

Niels Stensen og hans
andagt til Maria

Biskop Mangers til
Aasebakken

Fribourg fylder 800 år

Kunstner og eneboer
i Salzburg

En storstads-apostel

Monacos fyrstepar hos Paven

Monacos fyrstepar blev tirsdag 30. april modtaget af Pave Pius XII i den lille tronsal i Vatikanet. Umiddelbart efter audiensen hos den Hellige Fader aflagde fyrsteparret besøg hos Pavens prostatssekretær, mgr. Tardini (KNA).

Rituskongregationen forbyder anvendelsen af prædiken pr. stålband

Ifølge Rituskongregationens nyeste bestemmelser, som blev publiceret af Radio Vaticana midt i forrige uge, er det forbudt at anvende grammofoner, båndoptagere eller wire-recorder til gengivelse af prædikener under gudstjenesten. Forbudet gælder også i de tilfælde, hvor den stedlige præst på grund af alder, sygdom eller andre omstændigheder måtte være forhindret i at tale og ingen anden præst er til rådighed. Det er endvidere forbudt at udsende religiøs musik ved hjælp af de nævnte tekniske midler under gudstjenesten.

Det er dog tilladt at anvende mekaniske optagelser til undervisning af kirkekor under forudsætning af, at dette sker udenfor de liturgiske funktioner.

Endvidere forbyder de ny forordninger fra Rituskongregationen anvendelsen af films- og lysbilledapparater i kirken, også selvom disse anvendes som led i religions- eller katekismusundervisning (KNA).

skridt, men den føler sig også forpligtet til at pege på de farer, der er forbundet med denne udvikling især for Afrikas vedkommende. Paven fremhæver især den tiltagende nationalisme som yderst farlig, den nationalisme, der ikke hviler på det opbyggede samarbejde mellem nationerne, endvidere den tiltagende materialisme, der vildleder afrikanerne under påskud af det faktiske forhåndenværende (sluttes på bagsiden)

Roskilde

P. F. KJELDSSEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)
Malerfirma
Telf. 1694 - 228
Udfører arbejdet ved de katolske institutioner

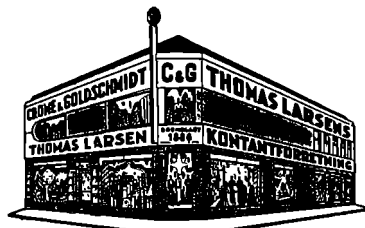
Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur,
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel
Sct. Ols-gade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdigtet Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

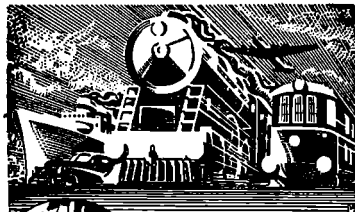

Hjørnet af Algade og Ols-gade
Bedste Indkøbssted i Roskilde

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen Stagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olg. 13, Tlf. 157. Leverandør

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner

Landeretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

GLARMESTER POUL V. JOOST

Slots-gade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

K&K

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Ove Juel-Christensen

Kaffe og Kolonial en gros
Ryesgade 106
Telefon Central 408

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane

Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

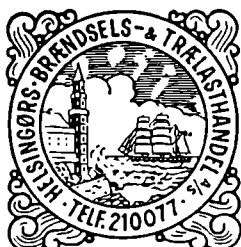
Schulstad's
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34293 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

DEN GODE HYRDE

Det er ikke blot anden søndag efter påske, at den gode hyrde fører sin hjord ud på græs. Hele året igennem leder han sin hjord. Han fører os til nådens kilder — han nærer os år ud og år ind med sit guddommelige budskabs ord.

Men Kristus er dog først og fremmest »den gode hyrde« i det øjeblik, han bereder os den vidunderlige spise til vore hungre sjæle.

Han var den gode hyrde, da han hin skærtorsdag skænkede os den hellige kommunion i afskedsgave. Og gennem kirken kalder den gode hyrde os til påskekommunionen. Det er den gode hyrde, der leder processionen af alle de små, når han hvide søndag åbner tabernaklet med sin kærlige kalden. »Lad de små komme til mig, thi deres er himmerige«. Og den gode hyrde bereder os alle, alle »som er bekymrede og besværede«, hver eneste dag — om vi vil — det kongelige gæstebud, for at vi kan styrke os på legeme og sjæl.

Den hellige kommunion er nemlig ikke en engangs-foranstaltning, det er ikke en årlig tilbagevendende påskeoplevelse. Den hellige kommunion kan — dersom vi ønsker det — være vor daglige spise — vandringsbrødet på denne vor jordegang.

Da jøderne i sin tid tiltrådte deres møjsommelige ørkenvandring fra Ægypten og til det forjættede land, sagde Herren til Moses: »Se, jeg vil give jer brød fra himlen. Lad folket gå ud hver dag og samle, hvad det har behov.« Og sådan skete det: hver morgen lå ørkenen dækket af små hvide korn ligesom rim. Og da Israels børn

I vore klostre bereder fromme hænder nadverbrødet til vore sjæles frelse.

så dette, sagde de til hverandre: »Mandu?, d.v.s. hvad er det?« Men Moses sagde til dem: »Det er det brød, som Herren giver eder at spise.« Og med dette brød — manna — ernærede de sig så i fyrretyve år, indtil de nåede Kanaans grænser.

Israeliterne måtte hver morgen ud af deres telte og møjsommeligt samle brødet op, dersom de da ikke ville sulte. Men i det ny testamente dækker

Herren bord for os med det vidunderlige brød — han indbyder os, sender sine budstikke ud på gader og stræder: »Kom, alt er rede.« Men vi skal komme af os selv og tage imod det — Gud tvinger ikke nogen.

Isaias, det gamle testaments store profet, kalder alle de, der møjsommeligt vandrer her på jorden, til de hellige kilder, idet han siger: »I, der lider tørst, kom til kilderne. Kom, hent brød, ganske gratis, og ligeså vin og mælk. Lyt til hans kalden: I skal have at spise i rigeligt mål, dermed at jeres sjæle skal få liv.« Er denne indbydelse måske ikke en slags forudsigelse om vor tids åbne tabernakler og dækkede kommunionborde? Men trods al kalden blev menneskene borte. Kommunionshordene affolkedes, menneskenes børn syntes ikke længere at være sult; materialisme og rationalisme berøvede monstrene deres pragt, frelsens kalk stod urørt hen i ugevis i tabernaklerne.

Der skulle en helgen til — Pave Pius X — for påny at befolke de dækkede kommunionborde. Og det skete gennem børnene. Den tidlige kommunion blev til den hyppige kommunion — og må vi ikke hvide søndag takke Vor Herre og Frelser, fordi han gjorde vore otte-ni årige børn til sine tabernakelpager. Måtte de vise vej til Guds nådes kilde!

Vor Fader Vor-bøn om det daglige brød er ikke blot en bøn om det jordiske brød, der skal styrke vort legeme — den gælder i første række sjælens brød. »Eukaristien er vort daglige brød«, siger den hellige Augustin. Og den hellige Ambrosius føjer til: »Når eukaristien er vor daglige spise, hvorfor modtager du den da kun een gang

(sluttes side 216)

Beato Angelico

Nadveren

Aasebakken — 19. maj

Sidste år var der rekord-deltagelse i valfarten, nemlig ialt 2350 deltagere — og var det ikke dejligt, at vi var så mange?

Skal vi så ikke være enige om, at vi denne gang bliver endnu flere? Alle, der har været med tidligere år, må nu agitere for, at alle de, der endnu ikke har prøvet at deltage, kommer med i år. Argumenter har vi jo nok af, for det er da en ganske usædvanlig smuk oplevelse.

Som altid er vi jo stærkt afhængige af det gode vejr, som da hidtil heller aldrig har svigtet os helt. Dette skyldes sikkert, at så mange har hjulpet os med at bede om, at det må blive godt vejr den dag, og lad os da atter opfordre alle til at bede meget for, at vejret må blive godt, og at det må blive en virkelig god valfart til gavn og glæde for os alle.

Men, vi trænger også til hjælpere dels selve valfartsdagen, dels allerede til forberedelsen. Jo større arrangementet bliver — og det vokser fra år til år, desto mere arbejde er der med det, hvorfor komiteen, der kun er ganske lille, ser sig nødsaget til at bede om, at man melder sig til at hjælpe. Søstrene beder om hjælp til lørdag d. 18. maj at binde guirlander, komiteen ønsker hjælp til opstilling af alter o. l. samme dag, til salg af valfartssangbøger selve valfartsdagen, til optælling af kommunikanter og deltagere, til oprydning efter valfarten og også allerede nu til en del af forberedelserne. Vi har bedt om sådan hjælp hvert år, men det er kun meget, meget få, der har meldt sig. Må vi håbe på et bedre resultat i år?

— og så de forskellige meddelelser: Som det har været bestemt i flere år, skal man, såfremt man ønsker at sælge lodsedler, blade eller andet under valfarten og på Aasebakken, forud indhente tilladelse hos valfartskomiteen: Tlf. Ordrup 3331, H. Guldager, Ejgårdsvej 26, Charlottenlund.

For at undgå kedelige misforståelser, gør vi opmærksom på, at de vogne, der af komiteen er bestemt til at køre bagage op til Aasebakken, er forsynet med kontrolmærker, som udleveres som kvittering for det modtagne. Aflever kun Deres bagage til disse vogne. Prisen for transporten er kr. 0,50 pr. stk. bagage.

Valfartssangbog eller salmebog bør medbringes. Valfartssangbogen kan dog også købes på Holte stationsplads selve valfartsdagen. Rosenkrans bør også medbringes. Faner bedes medbragt i så stort tal som muligt.

Kommunikanter bedes række hånden i vejret ved passagen gennem klosterporten, så vi kan kontrollere, hvor mange hostier, der skal bruges. (Husk de nye bestemmelser for eukaristisk faste, som vi håber vil resultere i endnu langt større deltagelse i kommunionen under messen).

Man vil, som sædvanligt, kunne få kaffe, brød, sodavand og andre alko-

holfrige drikke samt chokolade, tobak og is på Aasebakken. Husk at medtage madpakken til frokosten.

Iøvrigt er arrangementet af valfarten som tidligere år, og der følger flere meddelelser i de kommende numre af ugebladet, ligesom De altid kan få vejledning ved at ringe til Ordrup 3331.

Vigtigt! Valfarten afholdes uanset vejret!

Mariakongregationernes
arbejdsudvalg.

*

Øm — 26. maj

Den årlige Guds Moder valfart for jyderne og fynboerne finder sted den 26. maj. De har måske allerede set, at vægkalenderen har fået det med i år og noteret Dem datoen.

Programmet bliver som i fjor:

Kl. 7,00: Stille messe.

Kl. 10,30: Pontifikalmesse på Ømborgen ved biskop Th. Suhr.

Kl. 12,00: Middag og hvil.

Kl. 14,00: Procession, som afsluttes med sakramentsandagt.

Vi vil her i bladet give Dem nærmere besked, men foreløbig beder vi Dem huske dagen og indrette Dem derefter.

Valfartskomiteen.

Hs. Excellence Biskop Jac. Mangers, Oslo.

2. søndag efter påske

5. maj 1957

FRA NU AF SKAL ALLE SLÆGTER PRISE MIG SALIG

For en del år siden så jeg et billede, som gjorde et dybt og udsletteligt indtryk på mig. Det forestillede en stor by, der var så godt som fuldstændig ødelagt af krigen, lige med undtagelse af domkirken, der stod ubeskadiget tilbage midt i ruinerne. På billedet så man en masse mennesker, der alle var på vej hen imod domkirken. De var alle bevæbnede med lange kæppe, og på deres ansigter kunne man læse den dybe skuffelse: »O Gud, hvor har du kunnet tillade alt dette!«

Op nu var de på vej hen — for at hævne sig på Gud og hans helgener. Der kom liv i helgenbillederne. De steg ned fra deres sokler og forlod kirken i en lang og trist procession, fordi menneskene ikke længere ville have noget at gøre med dem. Den sidste, der forlod kirken, var Vor Herre med torne-kronen på hovedet og det tunge kors på sine martrede skuldre. Men bag ved ham så man Guds moder. Hun vendte sig om mod menneskene og strakte sin hånd forsonende ud mod dem — det var tydeligt, at hun næsten ikke kunne rive sig løs fra sine børn. Hun gjorde forsøg på at hjælpe med sin mægtige hånd — men de såkaldte kristne ville ikke.

Dette billede skulle give udtryk for den sandhed, at Maria er vor moder. Det er hun jo i virkeligheden, ikke blot vor moder i dette jordeliv, der ender med døden, men vort guddommelige livs moder, vor himmelske moder, vort ophav til det liv, der aldrig skal få ende og som ikke kender til smerte og som er fyldt med uendelig lykke og fred.

Dermed være ikke sagt, at det var Maria, der skænkede os dette liv — vi ved, at det skyldes vi Vor Herre Jesus Kristus, som gav os det ved de smerter, som han led på korset. Ej heller vor egen mor gav os livet — Gud skabte vor sjæl i det øjeblik, da de menneskelige betingelser var til stede. Vor jordiske moder skænkede os altså ikke livet, hun formidlede os det — og sådan er det også med Maria. Gud har selv skabt det guddommelige liv i sin søn, og »af hans fylde har vi alle modtaget den ene nåde efter den anden« (Johs. 1, 16). Men at han kom til jorden, det skyldes vi faktisk hendes lille ord: »Det ske mig efter dit ord«.

Maria er med andre ord vort evige livs moder, fordi hun har formidlet os Jesus Kristus. Det skete for 1957 år siden — og det vil vedblive at ske så længe kirken består. Og hun er sig bevidst, at hun er vor moder. Helligånden sagde det til hende og gennem hende til os, da hun sagde sit: »Fra nu af skal alle slægter prise mig salig!«

A. Dohle SJ.

NIELS STENSEN

og hans andagt til Maria

Foran Marias billede i det gamle Annalenakloster i Firenze stod endnu henimod slutningen af det attende århundrede to sølvlysestager, som bar indskriften: »Di Niccolò Stenone. Di Annalena per il coro vecchio«.

Man tilskrev billedet undergørende kraft, og mange, såvel udenfor som i selve klosteret søgte det for at bede om Madonnas forbøn. Også vor berømte landsmand, den lærde Niels Stensen, skulle komme under indflydelse af Marias formidlende magt, og de to sølvstager, som han på dagen for sin konversion skænkede til hendes alter i det gamle klostres oratorium, var udtryk for hans spontane taknemmelighed for hendes hjælp.

Thi bag den synlige gave gemmer sig et kapitel af Niels Stensens omvendelsehistorie.

Som protestant var den unge videnskabsmand kommet til Firenze. Fra et troende protestantisk hjem og gennem sin forskergerning, hvor han havde vænnet sig til at se Guds almagts hånd i alt det skabte, var han religiøst indstillet. I Holland og Frankrig havde han været i berøring med katolske kredse, og i Köln havde han diskuteret religion med en jesuitisk pater. Især havde dog opholdet i Melchisedek Thévenot's hus i Paris og omgangen med franske katolikker præpareret hans sind for moderkirkens tro; men påvirkningen havde endnu ikke været så stærk, at hans religiøse søgen var blevet til et problem. Dette

S. Annunziata, hvis billede Stensen ofte tyede til og foran hvis alter han senere som præst skulle læse sin første messe.

skete først i Toskana, hans »andet fædreland«.

Ved hans landstigning i Livorno gjorde en Kristi-legemsprocession dybt indtryk på ham, og ankomsten til Firenze, hvor han fik sin gerning i storhertugens omgivelser, traf han arbejdsfæller, højt dannede mænd, hvis praktiske kristendom, rene levned og urokkelige tro fængslede ham og vakte ham til eftertanke.

Og i Annalenas apotek mødte han nonnen Maria Flavia, som alt i 34 år havde levet en klostresøsters fromme og selvfornægtende tilværelse.

Stensen købte essenser og urteafkog hos hende, og de kom til at tale religion. Maria Flavia syntes som så mange af den unge lærdes venner, at hans mangel på den rette tro var hans eneste fejl, og hun følte det som en opgave at hjælpe ham til sandheds erkendelse.

Hun fortæller, at han en dag kom til talegiltret, just som det ringede til

angelus, og hun bad ham knæle ned og sige bønne sammen med hende. Han gjorde det, men standsede ved ordene — *fructus ventris tui*«, idet han hævdede ikke at tro på den helligste jomfrus forbøn.

Imidlertid lagde han sig dog Maria Flavias ord på sinde, og i en bog om jomfru Maria, som nonnen gav ham, læste han daglig. Efter nogen tids forløb indvilligede den unge videnskabsmand i at besøge »La sanctissima annunziata«, og i den brydningstid, hvori Stensens sind nu befandt sig, søgte han mere end en gang til Madonnas fødder.

Det blev ikke Maria Flavias påvirkning alene, som førte Niels Stensen til den endelige afgørelse. Andre stærke kræfter hjalp til. Betydelige mennesker som fru Lavinia Arnolfini og hendes skriftefader, jesuiten pater Savagnani, greb ind og støttede den søgende; men man tager næppe fejl i at antage, at den lille, gamle nonnes brændende andagt til Vor Frue og Niels Stensens egen — i førstningen fæmlende, men siden anrørende og troende bøn om hendes formidlende hjælp fik en fundamental betydning for hans endelige tagen standpunkt og hans overgang til moderkirken.

At hans første handling efter konversionen allesjælesdag 1667 var at skænke de to sølvstager til Madonnas alter, synes at bevise det.

Karen Plovgaard.

Det nyeste hefte af »Stenoniana Catholica« indeholder foruden en del læseværdige artikler i forbindelse med bestræbelserne for Niels Stensens beatifikation bl. a. også udførlig omtale af doktordisputationen i december sidste år, hvor pater G. Scherz CSsR forsvarede sin afhandling om Niels Stensen. Disputatsen formede sig — som tidligere meddelt her i bladet — ikke blot som en meget ærefuld handling for doktoranden, men selve afhandlingen bragte så meget nyt frem og kastede så meget nyt lys over »Niels Stensens vej«, over hans udvikling, at opponenterne ved doktordisputatsen følte sig forpligtet til at fremhæve bogens biografiske værd.

Afhandlingen, hvis anden del indeholder det såkaldte Indice, d.v.s. fortegnelsen over de mineralier, som Niels Stensen selv har udarbejdet og som takket være pater Scherz' store arbejde på ny er blevet gjort tilgængelig for videnskaben, har vakt en ikke ringe opmærksomhed i videnskabelige kredse over den ganske verden. Københavns Universitet har således alene fordelt 350 eksemplarer af afhandlingen til videnskabelige institutioner i ind- og udland. (Afhandlingens titel er »Vom Wege Niels Stensens« og er udsendt af Munksgaards forlag, København, i serien Acta Historica Scientiarum Naturalium et Medicinalium).

Udsigt over Firenze »hinsides Arno«. I husvirvaret nedenfor ligger via Santa Marta, hvor Stensen opsøgte Annalena-klosteret.

Fra radioen til „Alt for damerne“

Det var desværre umuligt i et blad som vort at indføje en fast polemisk rubrik, hvori man uge efter uge anholdt misforståede mundtlige og skriftlige udtalelser om katolske forhold. Rubrikken ville dog hurtigt blive ulæselig. Det er jo nemlig det samme og det samme, der siges og skrives uden ringeste hensyn til, hvor ofte det er blevet tilbagevist. Og der gælder den ejendommelige psykologiske lov, at mens de samme angreb og de samme insinuationer ganske åbenbart finder interesserede læsere, bliver alle hurtigt trætte af at læse de samme tilbagevisninger. Er det, fordi et angreb altid er mere spændende end et forsvaret, og skyldes dette en grim menneskelig tendens til hellere at ville tro det værste end det bedste?

Dette burde psykologerne kunne svare på, og mens de var ved det, kunne de så også prøve på at udrede et andet forhold. De ting, man i en sådan rubrik måtte anholde om og om igen, er for de 95 %'s vedkommende simpelthen gammelt arvegods fra reformationstidens polemik. Særdeles meget af, hvad man ellers drøftede med lidenskab for 400 år siden, er ganske ukendt for menigmand og historikerne er det så tilpas fjernt til, at det uden vanskelighed kan behandles ganske objektivt og sagligt. Men ganske uden hensyn til, at man altid bør trække det meste fra af det, der engang er blevet sagt i lidenskabelig strid, gentages i 1957 de selvsamme ting, som Luther og Hans Tavsens skrev i de øjeblikke, hvor de spruttede af den hidsigste polemiske lyst. Visse sproglige grovheder hos dem er blevet poleret af, men indholdet af deres angreb, selv de urimeligste, gentages uændret. Dette burde interessere psykologerne. Vil russere om 400 år, når kommunismen forlængst er borte eller ændret til ukendelighed, gentage Stalins og Kruschchevs domme om den øvrige verden og tro på dem som på urolige dogmer? Tanken er uhyggelig. Men det er mildest talt også uhyggeligt, hvad godfolk siger om den katolske kirke i fast forvisning om, at det *véd* man da, at sådan er de katolikker, det har man vidst siden Luther.

Imens vil vi opgive enhver tanke om at skride til anholdelse af alt det vās, der siges om os. Vi vil nøjes med af og til at udstøde et lille hjertesuk. Og der er anledning til det i dag.

Et suk skal gælde radioen. Vi fik forleden et hørebillede om Johan Huss. Det er der ikke noget at sige til. Og skulle vi selv begå et hørebillede om dette emne, ville vi ingenlunde drømme om at vaske hans katolske modstandere hvide. Vi ville sige måske det meste af, hvad der blev sagt i radioens produkt. Men fremstillingen var så ensidig, som man beskylder katolske helgenlegender for at være. Der blev ikke gjort forsøg på at fordele lys og skygge blot med en smule sandsynlig-

hed. Med mindre psykologerne kan finde en anden og bedre forklaring, må vi tro på, at ensidigheden skyldes forfatterens oprigtige overbevisning om, at katolsk = rænkefuldt, løgnagtigt (bevist af Martin Luther).

Ja, sukket over radioen er nu dobbelt denne gang. Og den sidste del gælder også radioens ledelse. Der var en udsendelse »for piger og drenge« om Børglum kloster. Vi må tilstå, at vi ikke hørte den hele. Den var dramatiseret, som man gør for at fastholde de unges interesse. Og der var en skuespiller, som spillede en samvittighedsløs pengegridsk munk, for hvem alle midler var gode, når blot de skaffede kasse. Man véd, hvordan visse skuespillere kan te sig, når de skal udtrykke fromhed. Det lyder pibende falsk. Når de så skal fremstille hyklerisk fromhed, bliver det falskhed i en utrolig potens. Sådan lød det. Og derfor hørte vi ikke videre, eftersom det skete selve påskedag. Og mens forfattere og skuespiller vel var i god tro, det er jo fantastisk hvad man kan være i den bedste tro med, så burde en radioledelse have kunnet finde en anden dag til at glæde folk med at præsentere ækle katolikker på.

Og endnu et suk, mens vi er ved det. »Alt for damerne« hedder et ellers nydeligt blad, der med rette mener, at damer interesserer sig for kjoler, håndarbejde, borddækning og deslige samt for en novelle, som ender med, at de unge får hinanden. Men forleden bragte det ellers pæne blad en højst mærkelig artikel om »Kvinden bag paven«. Vi har selv her i bladet for nogle år siden fortalt om den gamle ordenssøster, der i mange år har tjent paven tro i hans husholdning. Der er ingen sensationer ved søster Pasqualina, som på gode søstres vis passer sin dont med trofasthed og holder af at gøre det i det stille. Man skulle tro det umuligt at slå sensationens mønt heraf. Men det er lykkedes. Der siges intet med rene ord, men skulle læserne af damebladet få en spændende anelse om et »forhold« mellem paven og nonnen, har det ikke været artikelforfatteren ukært. Hele artiklen er i så henseende en balancekunst mellem at insinuere og absolut ikke at have påstået noget. At der savnes enhver forståelse af, hvad der ligger af religion og religiøs troskab i det behandlede stof, behøver vi næppe at sige. Og da den ellers anstændige redaktør formodentlig efter at have ladet artiklen sætte, er blevet klar over, at hun var blevet ubehagelig klæbrig om fingrene og fik dem vasket, tør vi håbe, at det var en hændeligt fejltrin. Navnet »Alt for damerne« forpligter. Det er i hvert fald ikke i kvindernes interesse at en af kønnets bedste repræsentanter gøres til genstand for en halvsjofel behandling. Havde det så endda været rigtig sjofelt — det halve er, hvad den slags angår, det dobbelte.

»Det hellige Freiburg« har man spørgende kaldt hovedstaden i den tve-sprogede kanton af samme navn i det sydvestlige hjørne af Schweiz — »Suisse Romande«. Og — hellig eller ikke hellig: Freiburg er idag utvivlsomt en af de mest »katolske« byer i Europa, det er den schweiziske katolicismes højborg — omkring 90 pct. af de 32.000 indbyggere er katolikker. Det store katolske universitet, de mange ordenshuse og katolske undervisningsinstitutioner for børn og unge bevirker, at ordensfolk i ordensdragter er et fast led i bybilledet — alt dette bevirker, at der så at sige hviler en »katolsk atmosfære« over Freiburg, en særegen »air«, som gør tilnavnet ikke helt uretmæssigt.

Men iøvrigt er selve byen den dag i dag et klenodie blandt Schweiz's byer, den har i sin kerne bevaret det middelalderlige, skolastiske præg, og det er velsagtens også dette billede, der fanger den fremmede i det øjeblik, han første gang sætter foden på Freiburgs jord. Klinet op ad stejle klipper, mellem hvilke Saane-floden snoer sig i utallige bugninger, omgivet af gamle bygninger med tårne og tinder og kronet af den mægtige st. Nikolaus' katedrals kullede tårn, virker den som et pragtfuldt skuespil, som et levende stykke malerisk middelalder — det var det, der fik Ruskin til at karakterisere Freiburg som »den

- katolicismens højborg i Schweiz fylder 800 år

mest maleriske by i hele Schweiz», og det siger dog noget. Den gamle bydels herlige borgerhuse med de gotiske vinduer og deres smedejernsforsiringer, de udskårne døre og porte, de kunstfærdige statuer, brøndene med deres blomstervæld, alt vidner det om en glørværdig fortid, om hvilken der til stadighed værnes med kærlighed og omhu.

Fribourg har levet en fredelig tilværelse. Kun een gang siden hertug Berchtold IV af Zähringen i 1157 grundlagde byen har den været skueplads for krigeriske handlinger. De stejle klipper, som han lagde byen på, ydede beskyttelse mod fjender, og dette billede af en befæstet by er bibeholdt. Det ville dog være helt forfejlet, om man skulle tro, at udviklingen havde stået stille her. Alene den omstændighed, at Fribourg har været

modreformationens centrum, siger en hel del, og det store katolske universitet, der idag knejser ovenover byen, taler også sit eget sprog. Historien er så sandelig ikke draget udenom Fribourg omend det ydre bybillede i mangt og meget er bibeholdt. Den omstændighed, at byen har været skånet for krig, kan vi også takke for, at dens rige kunstneriske arv er forblevet uskadt. Den hellige Nikolauskatedral, der rejstes imellem XIII. og XV. århundrede, viser os stadig sine fremragende kunstværker, det verdensberømte orgel lyder stadig. Og i de utallige andre kirker står værdifulde kunstværker, og de talrige brønde fra XVI. århundrede smykker pladser og gader. I »Kollegskirche« hviler den hellige Petrus Canisus, hvis navn er uløselig knyttet til Fribourg.

Det store internationale katolske universitet er grundlagt i 1889, men den ny universitetsby — et af de mest imponerende bygningsværker indenfor schweizisk bygningskunst — er rejst i de første krigsår og er et strålende tegn på det katolske Schweiz's offervilje. Mere end tusind studenter fra hele jorden færdes her i den moderne bygning helt af beton, alt er udstyret efter allernyeste principper. Her er et teologisk (af dominikanerne ledet), et juridisk, et filosofisk og et naturvidenskabeligt fakultet, her er bibliotek og læsesale og laboratorier. »Sedes sapientiae«, visdommens sæde i Fribourg har den schweiziske katolicisme med rette lov at være stolt af — det katolske universitet i Fribourg er blevet det katolske schweizerfolks åndelige centrum, og derfra går trådene ud over hele den katolske verden samtidig med, at de fortæller om, at i det lille Schweiz sidder åndslivet i højsædet.

Giorgio.

↑ Udsigt over Fribourg med st. Nikolaus-katedralen.
»Pont du Gotteron« — hængebroen over Saane.
Øverst tv.: Brøndmotiv fra den gamle bydel.
Det moderne katolske universitet →

*

På modsatte side: St. Nikolaus' vidunderlige portal.

Billedskæreri har altid floreret på vore breddegrader. Nede i Sydtyrol i Grödnerdalen bor de side om side, hele familier, som billedskæreri er gået i blodet, og som gennem mange slægtled har levet af denne populære kunst, der har sine aftagere i ind- og udlandet, mest vel nok i det sidste, og da navnlig hinsides det store hav. Også Oberammergaus verdenskendte skuespillere tjener for en dels vedkommende deres levebrød med at skære helgenbilleder, mest krucifikser; deraf navnet »Herrgottschnitzer«. Og de, der har været i Berchtesgaden, har ikke kunnet undgå at lægge mærke til de mange butikker med alle slags træfigurer, såvel krucifikser og madonnaer som joviale og øglade repræsentanter for den bajuvariske befolkning. Endnu mere påfaldende for dem, der her til lands er kommet lidt omkring, er det at iagttage, at de mange store krucifikser, der findes enten ved vejene på landet eller i byerne i ejendommens trappeopgange, er alle forskellige og individuelt prægede. Det var ikke altid store kunstnere, der her har været på færde, men det har som oftest været folk, der har forstået at håndtere kniven, og ved hjælp af den har evnet at få træet til at udsige deres kærlighed til Frelseren. Det samme gælder også julekrybberne, der findes i mange hjem. Sommetider danner de en hel lille kunstsamling, der

Kunstner og eneboer

midt i Salzburg by

af Steph. Wevers

»Vor des Lebens Ugrund wir uns neigen«

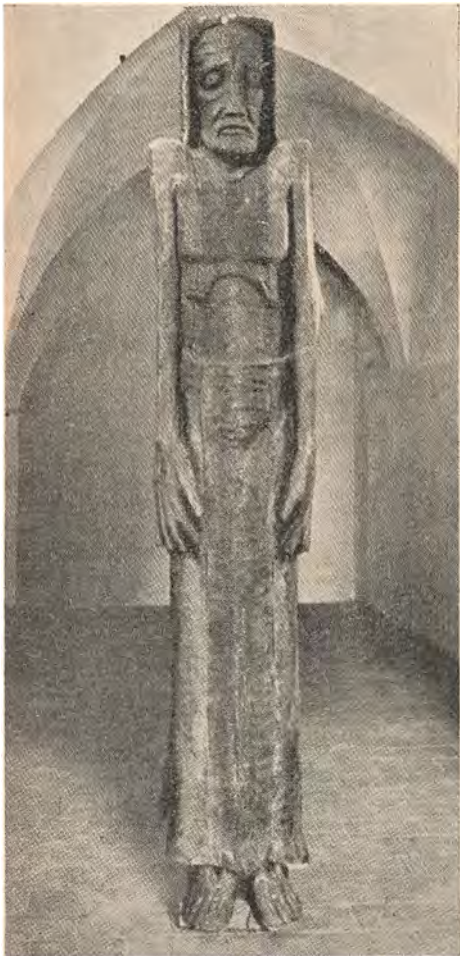
også i fattige hjem går i arv fra far til søn.

Sådanne ufaglærte billedskærere, der sådan i ny og næ sysler med kniven (at »basteln« kaldes det her) findes der den dag idag i så godt som hver landsby. Der bliver ikke taget videre notits af dem, medmindre de præsterer noget særligt. I så fald kan de godt komme til at rangere blandt de helt store, der får navn i kunsthistorien. En sådan en var Michael Pacher (død 1498). Hans madonna i Franziskanerkirken i Salzburg, og endnu mere hans alter i St. Wolfgang, trækker hver sommer strømme af turister til. Også den endnu levende Ahlhart, der har sit atelier i Hallein, er blevet berømt, bl. a. ved det monumentale realistiske kors ved indgangen til St. Peter.

Alois Lindner, der her skal præsenteres for læserne, har således mange forfædre og forløbere. Også han begyndte som dilettant, men er nu ved at få navn som billedskærer i det helt store format. Det er allerede noget af en anerkendelse for ham, at han har fået lov til at indrette sit værksted i selve byens vartegn, i den såkaldte »Hohen Salzburg«. Deroppe i sin hule lever han ensom som en tårnfalk. I hvert fald om vinteren, så længe tandhjulbanen har indstillet driften. Da er der nemlig kun få mennesker, der går op til fæstningen, og endnu færre, der oppe i denne labyrint finder frem til den skjulte dør, der bærer skiltet »Alois Lindner«. Om sommeren er det jo noget andet. Da står døren oplukket på vid gab, og billedskæreren må træde tilbage for at lade turisterne komme ind i sit snævre atelier. For kunstneren er det jo nemlig et uundgåeligt onde, for som Johannes Jørgensen sagde, også nattergalen trænger til føde. Men hvad de herinde får

at se, falder i alles smag. Her er intet med søde og muntre nipssager med påmalet »Erinnerung an Salzburg«. Her under slottets gamle hvælvning hersker der et ganske andet klima.

Lindner tager sig selv alvorligt både som menneske og som kunstner. Denne unge tiroler — han må være omkring de 40 — har gået i en streng skole; han var med i verdenskrigen, og han har i mange ensomme nætter ikke haft andet at læse i end Finlands og den afrikanske ørkens stjernehimmel. Han er blevet endnu mere stille af det, end han vist har været i forvejen. Krigens gru har opfyldt ham med respekt for alt levende. Og han, der var uddannet som snedker, begyndte så at fingerere med kniven. Det ejendommelige ved Lindner, og

Du bist die Kraft.

Durch deine Liebe.

Lamm Gottes.

hvad der giver hans værk et ganske specielt præg, er at han hverken over vold mod træet eller kæler for det. Nej, han behandler det som sin jævnbyrdige partner ved tilvejebringelsen af sit værk. Han lader træet beholde dets væsen, men hjælper det med at udtrykke sig, som man hjælper et barn, der frembringer uformede lyde, til at udtrykke sig i ord. Det er da heller ikke blanke planker og glathøvlkede klodser, der findes ude på terrassen, det er tværtimod en bunke af sære stammer, stubbe og rødder. Dem tager kunstneren nænsomt op stykke for stykke, drejer dem rundt, studerer deres årer, knuder og øvrige særpræg. Og når det begynder at sige ham noget, tager han kniven frem, og som en fødselshjælper skærer han så meget eller så lidt, til det levende træder frem for hans forundrende øjne. Der ved løsner han altid figuren helt ud af dets svøb — det kan ske, og det er tilfældet med hans Pieta eller med den tilbageværende korsfæstede, som svenskere vil købe til en skipperkirke et steds i Nordsværrige. Ret ofte derimod får træstubben lov til at blive, hvad den var, den må gerne beholde sin form, ja endog sin bark, mens der oppe i en åbning viser sig et hovede af den tornekrønde Kristus eller en mor med barn. Det kan ved første øjekast virke lidt desorienterende, hvad der sådan kommer ud af dette samarbejde mellem kunstner og træ; den julefremstilling med Josef og Maria, der under stammens snegleform bøjer sig over barnet, er ikke almindelig.

Men når Lindner alligevel undgår alt, hvad der kunne kaldes »Spielerei«, så plæderer det for hans kunstneriske evne. Her er ingen tilbøjelig til at

trække på smilebåndet — det skulle i så fald være den slags letklædte turister, der er kommet herind ved en fejltagelse, og der har travlt med at gøre den god igen! Og så vil synet af den overdimensionale Kristus som fange sandsynligvis også forfølge dem. Jeg kan godt tænke mig, at folk herinde bliver urolige — altså inderst inde. For der udgår en ejendommelig kraft fra dette værk, der lader mere ane end det udsiger. Og så er det udpræget religiøst. Det ligger i kunstnerens natur, og som han sandsynligvis ville tilføje, det ligger også i træets natur, der jo også vokser mod himlen, rækker og strækker sig mod det høje.

Det er altså atter noget, kunstneren og træet er enige om. Derved forener sig naturens og åndens mystik og åbner perspektiver, der lader mere formode end der vises frem.

Jeg kan da også godt forestille mig Lindner stående i sit atelier uden at bestille andet end at fordybe sig i sit eget værk og lyttende til træets primitive sprog, som han er vis på, han aldrig lærer at tyde tilfulde. En småfugl kommer trippende ind ad bagdøren, der åbner sig mod en stor terrasse, hvor der kun er adgang for fuglene og forvalterens lille dreng. Herude oppe over fæstningens høje gårde mærkes der ingen larm fra byen, og af bjergene ses kun de øverste mest snedækkede toppe. Et rigtigt sted til den helt rigtige mand. Og man forstår, at han modsætter sig fristelsen til at arrangere en udstilling af sit værk i New York. Her burde den gamle profet Elias sende sine ravne, for at de skulle genoptage deres hverv og forsyne denne eneboer i byen Salzburg med brød.

UGEBLADETS ADMINISTRATION

vil gerne benytte lejligheden til at erindre de af vore kvartalsabonnenter, der endnu ikke har berigtiget deres abonnement, om at foretage deres abonnementsindbetaling snarest belejligt. Den katolske presse har netop i vor tid en større mission end nogensinde tidligere, og der gøres fra ugebladets side alt, hvad der efter omstændighederne står i vor magt for at opfylde de krav, der stilles til den katolske presse idag. Ugebladet kan glæde sig ved en stadig tiltagende interesse og opmærksomhed, ikke blot blandt vore egne rækker, men også i anderledestroende kredse, fordi vi som led i den store verdensomspændende kirke er i stand til at orientere om begivenheder og strømninger, som dagspressen negligerer. Men vi er økonomisk afhængige — ikke af en eller anden stor concern — men af vore abonnenter. Vi er imidlertid også overbevist om, at vore læsere vil forstå nødvendigheden af under de forhåndenstående vanskelige forhold at slutte op om vort blad og hver især at medvirke til det mål, der er læsernes, udgavernes og redaktionens fælles ønske: et stadig bedre og bedre blad, og så: KATOLSK UGEBLAD I ETHVERT KATOLSK HJEM!

Administrationen.

I korte træk —

Kölns ærkebiskop, Hs. Eminence Joseph kardinal Frings, passerer i den kommende uge København på vejen til Japan via nordpolen med SAS (KNA).

En nyoprettet amerikansk katolsk filmsorganisation, »Catholic Film Foundation«, har sat sig til mål at skabe et filmfond på 10 millioner dollars for selv at kunne iværksætte en produktion af gode film (KIPA).

Der var atter i år på langfredag en stor tilstrømning af pilgrimme til landsbyen Konnersreuth i Bayern, hvor den stigmatiserede Therese Neumann påny gennemlevede Kristi passion (KIPA).

Franciskanerordenen tæller i dag i alt 26.320 medlemmer: 15.365 patres, 3.551 klerikere, 6.388 brødre og 1.016 novicer. Ordenen er inddelt i 93 provinser, fordelt på 32 lande. Den største provins er den hollandske, der tæller 1.329 medlemmer, og den næststørste provinsen New York med 964 medlemmer (KIPA).

Den internationale Pax-Romana-bevægelses 11. generalforsamling åbnedes i sidste uge i Rom af ærkebiskoppen af Bologna, kardinal Lercaro (KNA).

Hs. Excellence biskop Johannes Erik Müller, Stockholm, indviede for nylig et nyt katolsk kapel i Sundsvall. Kapellet var ved indvielsen fyldt til sidste plads, og man lagde især mærke til det stærke islæt af ungarske flygtninge, der har opholdssted i Bergforsen nord for Sundsvall.

Den pavelige Schweizergarde har fået en ny kommandant: den schweiziske oberst dr. Robert Nünlist. Oberst Nünlist har hidtil ikke været knyttet til Schweizergarden, men har været i den schweiziske generalstab og lærer ved de schweiziske officersskoler (KNA).

Det franske episkopat har i dagene 29. april til 1. maj været samlet til sin tredje generalforsamling i Paris. Hovedemnet for drøftelserne var religionsundervisningen i Frankrig (KNA).

Overalt i Amerika mener man at kunne notere en kraftig stigning i sakramentemodtagelsen efter indførelsen af de ny eukaristiske fastebestemmelser. I enkelte dioceses har man konstateret en stigning i antallet af kommunioner på indtil 50 procent (KNA).

Det forholdsvist milde klima, som kirken i Ungarn oplevede i de første måneder efter at den ungarske revolution var slået ned, synes nu atter at måtte vige for et skærpet tryk. Ifølge meddelelser, der indløber fra Wien, skærpes situationen i det omfang, som Kadar genvinder sin magtposition. Hidtil synes de ungarske biskopper imidlertid i det væsentligste at have haft styrke nok til at modstå regeringens forøgede pres (KNA).

Statssekretæren for kirkelige anliggender i den tyske sovjetzone, Eggerath, har tilstillet samtlige evangeliske biskopper i sovjetzonen en skrivelse,

(spalten fortsættes side 218)

EN STORSTADS-APOSTEL

Social katolicisme

Navnet dr. Sonnenschein er forholdsvis ukendt herhjemme. Første gang opmærksomheden for alvor blev vakt i en større kreds, var måske ved A. C.-stævnet i Fredensborg i foråret 1956, hvor dr. Franz Klüber fra Münster kom ind på den store mands navn og livsbane. Det er værd at lægge mærke til navnet Sonnenschein. Han var en apostel for studenterne, et bevis for, at mange høje teorier virkelig kunne omsættes til frugtbar handling.

Han kaldtes af alle og overalt kun dr. Sonnenschein. Han førte aldrig anden titel. Kun i de år, han arbejdede i Elberfeld og Aachen, kaldtes han vel også kapellan Sonnenschein. Aldrig andet. Han besad heller ikke noget bestemt embede, men var selvbestaltet studenterapostel, selvbestaltet taler ved utallige møder og oprettede på eget initiativ mange embeder. Hvad han levede af, hvorledes han finansierede sine forehavender, det vidste kun Gud — han selv vidste det øjensynlig ikke.

Da han den 21. februar 1929 i Berlin gav sin evig urolige sjæl i hænderne på den, ved hvem al uro — som sankt Augustin siger — har sin afslutning, gik storbyens trafik i stå i hele tre timer. Om hans ligfærd sagde man, at det ikke havde været en begravelse, men en folkevandring. En alt for enfoldig berliner måtte lade sig belære om, hvem det var, der skulle begraves: Det var en præst, der ingen løn fik, og som gav mange tusinde mad og klæder. Avisernes kæmpe-overskrifter sagde det endnu tydeligere: Sonnenschein levede som en tigger og døde som en konge.

Han var født i Düsseldorf som søn af en håndværker i 1876. Efter studentereksamen begyndte han at studere teologi ved det berømte Collegium Germanicum i Rom. Siden forsvarede han sin doktordisputats om scholastiske læresætninger mod sin opponent, Eugenio Pacelli, hvem han siden genså som Nuntius i Berlin. Hans valg til pave oplevede han derimod ikke.

I Det hellige år 1900 arrangerede han den første internationale kongres for katolske studenter. Bekymrede Kurie-kardinaler frygtede ungdommeligt overmod ved debatten om »democrazia Christiana« og ville hindre, at debatten fandt sted. Men Sonnenscheins stædighed, et ægte rhinlandsk fænomen, opnår foretræde hos Leo XIII. »Tal ganske, som I vil...«, sagde den samme pave, der et år senere udgav en encyklika om dette spørgsmål.

Efter få år i Aachen forflyttede han til Elberfeld og kommer her i berøring med den hårde virkelighed: Sjælesorg blandt industriarbejderne. Her bliver han klar over det sociale problem. Man indkalder den besværlige kapellan til virksomhed i »Zentrale des sozialen Katholizismus« i Mönchen-Gladbach.

Dr. Carl Sonnenschein — Berlins store socialpolitiker og caritas-apostel.

Men hans venner, studenterne, lader ham ikke falde til ro, og han følger snart det engelske eksempel og opretter settlementer, samtidig med at Clement Attlee arbejder sig sønder og sammen i London på samme idé. 1908 stifter han sekretariatet for socialt studenterarbejde, organiserer juridisk hjælp for unge mennesker foran ungdomsdomstolene, opretter arbejderhøjskoler, lader studenter leve i ugevis blandt arbejdere, agiterer overalt i landet: For åndelige førerskikkelser arver man ikke, de skal findes på ny i hver generation.

Kort før første verdenskrigs udbrud arrangerer han en første konference, der skal beskæftige sig med tanken om oprettelse af studenterhjem. Under krigen yder han omfattende hjælp til de indkaldte studenter. Da disse vender hjem fra kampene, rejser han til Berlin for dér at kunne være udviklingspartner på nærmere hold.

Den 1. Tyske Studenterkongres i Würzburg i 1919 står helt i hans tegn. Her drøftes studenternes forhold til de sociale problemer. Ved denne lejlighed siger han: »Under normale forhold har ungdommens overmod og studenternes farveglæde en naturlig plads inden for en folkementalitetssammenhang. Men vort folk er angrebet af sygelighed. Når nogen er syg i det fædrene hus, må den anden gå stille omkring. Vi har noget at gøre godt igen! Vi vil have en ny studenterungdom, der går hånd i hånd med sit folk!

Bort med al monokelmentalitet og

kancelliånd. Vi sætter os som mål, at højskolerne og studenterne igen skal føje sig ind i folkelivets varme pulseren.«

Studenterdagen takker ham: »Det mål, der fremgår af dr. Sonnenscheins referat, er i overensstemmelse med Det tyske studenterforbunds ønskelser og mål.«

Et arbejdsudvalg for sociale spørgsmål fortsætter arbejdet, og Sonnenschein taler endnu tre gange på de følgende års studenterdage.

Men der melder sig nye problemer for studenterbevægelsen. Og det sociale problem bliver betragtet og oplevet anderledes af de studenter, der kommer fra arbejderklassen i inflationsårene, end det lærtes studenter i årene efter krigen. Den hærgende nød tvinger præsten Sonnenschein til at oprette et arbejdskontor for studenter, kunstnere og akademiske erhverv. Han vil komme ghetto-katolicismen i storbyen til livs og bliver på den måde bygherre for det katolske Berlin.

I den fremadskridende konjunkturs tegn omkring 1925 bliver studenternes sociale samvittighed slap, og forgæves søger Sonnenschein at give studenterne inspiration til socialt arbejde, men de låner ham ikke længere øre. »Alle mine foretagender ligner dødfødte børn.« Således klager han til en ven fra førkrigstiden. I hans konsultationstimer fyldes hans værelse ikke af studenter, men af arbejdsløse og kunstnere, som han hjælper til at få kontrakter — eller et varmt måltid. Det generer ham ikke det mindste at besøge en god ven, der er bankier, med 20 sultne arbejdsløse og at tage plads med dem allesammen ved det festligt dækkede bord. Værtindens rædsel tilintetgør han ved at spørge hende: Er Deres mands indtægter da så forringet, at han ikke længere kan bevarte nogle få gæster?

Det var præsten, der ikke fik løn og alligevel gav mange tusinde mad og klæder.

Ved hans død hed det i en tysk studentergruppes mindeskrift: »Vil navnet Carl Sonnenschein forblive et kært minde, eller vil der udgå noget aktivt fra denne mand?«

Ideen om social tjeneste, beredvilighed hos studenterne til at leve og til at hjælpe andre sat over for den bitre nød, kunne opblomstre på ny i hans tegn. Det var i 1929 — i 1957 er det atter lige aktuelt!

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for maj måned:

At interessen for liturgi og kunst må føre menneskene til ægte fromhed.

Frihed for kirken i Pakistan.

En kronik og en prædiken

Kronik

Der tales så meget om den store stigning i skilsmisernes antal. Der holdes rundbordskonferencer, foredrag i radio og fjernsyn, hvor man er forfærdet over, at skilsmisernes antal her i Danmark nu er nået op på ca. 7000 om året.

Men spørgsmålet er, om man bør forfærdes herover. Dette er efter min mening ingenlunde sikkert. Sagen er nemlig den, at der ligger en udvikling i kvindernes kår til grund for den store stigning i skilsmisernes antal. Tidligere, da kvinden var langt mere bundet til hjemmet, end hun er nu, var kvinden nødt til at finde sig i den behandling, manden fandt for godt at give hende — han kunne tyrannisere hen, kunne drikke hele ugelønnen op og slå hende, så det tit grænsede til mishandling — men hustruen måtte pænt blive i hjemmet hos børnene, hun havde ingen anden udvej. Hvad skulle hun gøre af børnene, hvis hun forlod hjemmet? Derfor måtte hun ofte finde sig i at blive ydmyget, finde sig i en nedværdigende tilværelse.

Det er derfor et spørgsmål, om man — selv om det kan lyde paradoksalt — ikke skal være glad for denne stigning, der er sket i antallet af skilsmisser.

Adgang til skilsmisse er jo en ventil, hvorigennem man kan slippe ud af et utåleligt ægteskab. Og er det ikke bedre at benytte sig af denne udvej end at fortsætte i et ægteskab, hvori de kår, hustruen må friste, er ydmygende og nedværdigende ...

Man taler om ægteskabets konflikter, og det bedste vil naturligvis være, hvis sådanne konflikter kunne undgås. Men er konflikterne opstået, vil det slide på nerverne hos begge parter, og hvis ægteskabet får lov at fortsætte, vil det netop let kunne ende med et sammenbrud for den ene eller den anden af parterne, medens en separation eller skilsmisse i mange tilfælde vil kunne bringe nerverne i ro, så sammenbrud undgås ...

Medens det for nogle år siden var det almindeligste, at mæglinger foregik hos præsten, finder mæglingen nu i de langt overvejende tilfælde sted hos amtsfuldmægtigen. Det er klart, at mæglingen her, hvor der behandles et stort antal sager hver dag, må blive ret summarisk. Men som nævnt er det en næsten håbløs opgave at prøve at mægle mellem parterne, når sagen er kommet så vidt, at den ene af dem har fremsat begæring om separation.

Det ideelle vil naturligvis være, om man, forinden det kom så vidt, kunne undgå de ægteskabelige konflikter så vidt muligt — helt undgå gnidninger kan man jo som regel ikke. Hvis man derfor tænkte sig, at de unge inden ægteskabets indgåelse fik en fornuftig forklaring om, hvad det betød at indgå ægteskab, nemlig at de begge nu må rette sig efter hinanden og ikke blot kan følge egoistiske hensyn, og

»Aarhus Stiftstidende« bragte 29. marts en kronik af landsretssagfører A. Fabiansen med titlen: *ægteskaber og skilsmisser. Landsretssagføreren søgte deri at udrede, hvorfor der i vore dage er flere skilsmisser end tidligere, og han rejste spørgsmålet, om man egentlig burde forfærdes over skilsmisernes antal. Vi gengiver et par citater fra artiklen samt — som en slags svar derpå — en prædiken, som sognepræsten ved den katolske Vor Frue kirke i Aarhus, pater K. Pauli SJ holdt efter kronikkens fremkomst.*

fik forklaret, hvad der kræves af tolerance og hensynsfuldhed over for hinanden, ville der muligvis derigennem kunne skabes et bedre grundlag for ægteskabet. I forvejen har de unge jo adgang til at få seksuel vejledning. De kunne jo passende samtidig her få en mere generel oplysning om ægteskabets øvrige problemer, der sikkert kan afstedkomme flere konflikter end de seksuelle.

*

Prædiken

Det turde være på sin plads lige at knytte et par kommentarer til den mærkelige kronik om »ægteskab og skilsmisser«, som fandtes i »Århus Stiftstidende« i sidste uge. Man skulle efter denne næsten tro, at tallet 7000 skilsmisser om året i gamle Danmark var et tegn på den højeste kultur!

Herved er ikke sagt, at der slet ikke var gode bemærkninger i kronikken som f. eks. at de unge ikke burde kaste sig over hals og hovede ind i ægteskabet, at »de begge to må rette sig efter hinanden, og ikke blot følge egoistiske hensyn« samt at de burde vide, »hvad der kræves af tolerance og hensynsfuldhed overfor hinanden«.

Men mon grundsætningen: »Jeg vil gøre den anden lykkelig!« — hvis den da findes hos begge ægtefæller — ikke ville være en vidunderlig ledestjerne for dem i alle livets omskiftelser?

Jeg'et træder i skyggen for et DU. Når begge parter følger denne leve-regel, da skulle mangel en konflikt kunne forebygges eller dog i hvert fald opløses i forståelse.

Enhver ved, at ikke alle misforståelser og gnidninger kan undgås. For at kunne klare dem er det ikke nok blot at sige: menneskenes børn er nu engang sådan, altså giver vi dem løbepas, eller frit lejde til at gøre, hvad de lyster.

Man havde ikke indtryk af, at artiklen tilsigtede at hjælpe ud af denne misere. Det, der savnedes, var — for at sige det ganske kort — *det religiøse*.

Ægteskabet er nu engang noget af et lotterispil. Men på den anden side ved vi jo dog, at Gud har hånd i hank med det. Og hvorfor så ikke bede Gud om at hjælpe til med, at man fin-

der den rette, og når man mener at have gjort det, hvorfor så ikke bruge sine øjne og sin forstand og blive ved med at bede. Uden Guds velsignelse går det nemlig ikke.

Man savnede i artiklen: *ansvaret overfor Gud*. Man kan ikke vente, at en artikel, som den nævnte, vil anerkende ægteskabet og opføre det som et sakramente. Men Kristus taler om og kræver uopløselighed. Kristus værd-sætter familien: han selv har sit hjem i familiens skød, han var selv til stede ved brylluppet i Kana. Gud har aldrig nogensinde lovet os, at alt skal være lutter lagkage. Men vanskeligheder, båret i fællig, lader kærligheden slå dybe rødder. Her glæder apostlen Pauli ord: »Jeg kan alt i ham, der styrker mig«. Og denne kraft henter vi hos Gud og hos Gud alene, thi med vore egne kræfter alene kan vi ikke klare det.

Et ægteskab, der er gyldigt indgået, kan aldrig opløses af nogen menneskelig magt eller dom — det kan kun døden. Det er rigtigt, at separation er tænkkelig også hos os, når forholdene er af en sådan art, at fortsat samliv er umuligt. Men den vil aldrig munde ud i mulighed for et andet ægteskab, så længe den separerede part er i live. Thi selv om verdslige domstole skulle tilstede en sådan løsning, så er den ikke tilladt i Guds øjne. Og mon man ikke kunne sige, at dersom det ikke var muligt for en slik at erhverve skilsmisse og dermed mulighed for et nyt ægteskab, så ville det uden tvivl se helt anderledes og meget bedre ud herhjemme?

Ville man dog blot huske, at man slutter livets pagt også til gensidig hjælp og støtte!

Men der er endnu en ting, som det er værd at huske, fordi det er imod almindelig opfattelse, som er i strid med Guds lov — og der er fare for, at den atmosfære smitter — den er nemlig smittefarlig, og det endda i højeste grad. Først ved ja-ordet foran Guds alter overdrages de ægteskabelige ret-tigheder — alt andet ville være at til-rane sig noget, som man ikke har ret til og som ydermere er en grov over-trædelse af Guds bud. Det må siges klart og tydeligt: ej heller det med de antikonceptionelle midler er tilladt — og at bruge sådanne er en svær over-trædelse af Guds bud. Hvad Gud ved naturloven har bestemt, det hverken kan eller må mennesket gøre illusorisk eller ophæve ved at sætte sig ud over det. Hvor kan man vel regne med Guds velsignelse, når man lader hånt om hans bud?

Men det er så vanskeligt, siger du. Ja, du har så sandelig ret. Det ved Gud også. Men det er ikke umuligt. Jeg kender ægtefolk, som har ført og fører kampen tappert og sejrrigt, fordi de henter sig kraft i de sakramenter, som Kristus har indstiftet og stillet til vor rådighed — ikke mindst alterets sakramente, hvor Kristus personligt kommer til dem og hvor dette personlige samvær med Kristus styrker den i livets ofte strenge kår.

— — —
Og den, som holder ud til det sidste, skal få livets krone.

Den gode hyrde

(sluttet fra side 207)

om året? Modtag den hver dag, for at den kan være dig til nytte daglig. Lev sådan, at du gør dig fortjent til at kunne modtage den hver dag. Den, der ikke fortjener den hver dag, fortjener ej heller at modtage den en gang om året.»

«Og det er faktisk ikke så længe siden, at menneskene kun vovede sig frem til Herrens bord på de allerstørste festdage. Denne sulteperiode er nu definitivt forbi! Vor tids farer og anstrengelser er faktisk alt for store til, at vi kan klare dem alene. »Tiden for modtagelsen af den hellige kommunion er ikke afhængig af fest eller højtidsdag, men udelukkende af en ren samvittighed og et syndefrit levned,« siger den hellige Chrysostomus — og vi fristes til at tilføje: og af tidens nød og en sjæls higen efter føde!

»Hvorfra skal vi dog hente os kraft

til at udgyde vort blod for Kristus, dersom vi vægrer os ved at drikke Kristi blod?« spørger st. Cyprianus. Og kunne han idag se ud over de store skarer af åbenlyse og skjulte martyrer, da ville han kalde endnu højere til at styrke sig ved »de stærkes brød«. Det er de syge, der har læge behov, ikke de raske; de sultne og svage har føde behov, ikke de, der allerede er mætte; de vildfarne har en god hyrde behov, ikke de selvsikre.

Vor tid har brug for modige mennesker! For ikke så få hører der både mod og overvindelse til at gå til Herrens bord om søndagen, for da slet ikke at tale om en hverdag i ugens løb. Og ikke desto mindre: uden disse modige ville verden falde endnu mere fra Gud end tilfældet er. »De gamle apostle kom fra nadversalen — vor tids apostle kommer fra kommunionsbænke,« sagde afdøde kardinal Faulhaber engang. Og der er vel næppe nogen, der havde et større og bedre blik for de faktiske forhold, en større realitetssans end netop han.

Fromme, omsorgsfulde hænder be-reder i vore klostre nadverbrødet til os. Tusinder af præster udtaler på Kristi vegne og til hans ihukommelse forvandlingsordene over dette brød: »Dette er mit legeme.« Og så står det altså til os at følge indbydelsen til Herrens bord: »Tag os spis!«

Pilgrimmen.

Pater Bernard in memoriam

Vi kunne forleden ganske kort fortælle, at pater Bernard de Witt — de fleste kendte ham kun som pater Bernard — var død. Men så kendt og skattet pater Bernard var, langt uden for sit eget vestlollandske sogn, har Ugebladet modtaget flere udtryk for ønsket om, at der her i bladet måtte stå en egentlig mindcartikel. Pater Bernard blev født i Belgien i 1903, blev franciskaner og præstevedes i Assisi i 1927. Til Danmark kom han i 1938 og har siden da haft sin gerning her,

84. Davidssalme

DEN FULDE FRELSE ER NÆR

I. Glæde over og tak for trældommens i. ophør.

1. Til sangmesteren. Af Korachs sønner. En salme.

2. Du har været nådig, Herre, mod dit land, har vendt Jakobs skæbne til det gode.

3. Folkets skyld har du tilgivet og tildækket alle dets synder.

4. Al din vrede har du holdt op med og afstået fra din glødende harme.

II. Ny nød efter hjemkomsten.

5. Genopret os, Gud vor frelser, hold op med din vrede mod os.

6. Vil du vredes på os for evigt, vil du blive ved med din harme fra slægt til slægt?

7. Vil du ikke skænke os livet igen, så dit folk kan glæde sig i dig?

8. Vis os, Herre, din barmhjertighed og skænk os din frelse.

III. Løfte om den kommende lykke.

9. Jeg vil høre, hvad Gud Herren lover, visselig taler han om fred til sit folk og til sine hellige og til dem, som af hjerte omvender sig til ham.

10. Ja, visselig nær er hans frelse for dem, der frygter ham, for at herligheden kan bo i vort land.

11. Miskundhed og troskab vil møde hinanden, retfærdighed og fred vil kysse hinanden.

12. Troskab spirer op af jorden, og fra himlen skuer retfærdigheden ned.

13. Herren giver også sin velsignelse, og vort land giver sin afgrøde.

14. Retfærdigheden vandrer foran ham og frelse følger hans skridts veje.

I året 538 f. Kr. gav perserkongen

Cyrus jøderne i det babyloniske fangenskab lov til at vende hjem til deres fædreland og genopbygge templet i Jerusalem. Med glæde tog 42.000 jøder imod tilbudet og brød op. I Palæstina håbede de, at deres lidelser ville få ende, og at Messiasstiden ville begynde med alle de goder, som profeterne havde spået om. Men da de kom hjem, blev de meget skuffet. For det første var de forholdsvis kun få i tal. Endvidere blev de ikke et uafhængigt folk, men var under fremmedherredømme som før. Nabofolkene var meget fjendtligt sindet og chikanerede dem uafledigt. De hindrede dem også i at genopbygge templet, og til alt dette kom så også flere års misvækst og nød. Under disse forhold blev mange helt modløse.

Denne sørgmodige stemning blev årsag til, at en af Korachs efterkommere digtede denne salme, der hører til de smukkeste i den hebraiske poesi. I den første strofe siger salmisten tak for det babyloniske fangenskabs ophør og for syndernes forladelse. 2—4. I den anden tager hans landsmænd ordet og klager over de nye lidelser, som de har mødt, og beder Gud om at fuldende sin frelsergerning. 5—8. I den tredje strofe trøster salmisten de modfaldne med en spådom og et løfte om, at den fulde frelse i Messiasstiden er nær forestående. 9—14.

I den tredje del trænger enkelte vers til en nærmere forklaring.

I vers 9 føler digteren i sit indre, at Gud vil tale til ham, og med spænding venter han på Herrens ord. Veraset minder om profeten Habakkuk (2, 1): »Op på min varde vil jeg stige, stå hen på mit vagtsted og spejde og se, hvad Gud taler i mig, hvad svar han giver på min klage.«

I vers 10 menes med »herligheden« det stærkt lysende ildskær, der fandtes over pagtens ark, og som var det synlige tegn på Guds nådefulde nær-

værelse. Det skal vende tilbage, efter at det ifølge Ezekiel 11, 22—23, havde forladt templet og byen som straf for folkets troløshed. I Messiasstiden skal »herligheden« komme igen i vor Frelseres person.

I vers 11—12 tales der om et møde mellem Guds barmhjertighed og folkets troskab; mellem Guds retfærdighed og menneskenes fred, mellem menneskenes troskab og Guds retfærdighed. I underfuld endrægtighed og kærlighed virker himmel og jord i fællesskab.

I vers 13 hører vi om jordens frugtbarhed i Messiasstiden. Derom taler også Jes. 30, 23—25; Jer. 31, 12; Os. 2, 21—22; Am. 9, 13. I vers 14 fremstilles retfærdighed og frelse som kongelige drabanter.

Med denne salme kan vi kristne også beskrive vore egne forhold. Vel er vi forløste, vel har vor skæbne vendt sig, fordi vi har set Guds Søns herlighed, fuld af nåde og sandhed. (Jo. 1, 14). Ved korsofret er vore synder blevet tilgivet, i dåben har vi modtaget retfærdighed og fred med Gud. Men alligevel føler vi os så lidt befriet fra lidelser og al slags modgang. Livet kan være meget hårdt. Vor svaghed og skrøbelighed er stor. På vejen til det mål, som Gud har skabt os for, nemlig den kristne fuldkommenhed (Mat. 5, 48), bliver vi let modløse, næsten som jøderne i denne salme. Her gælder det om at efterligne salmisten og lytte til de ord, som Gud i vort indre taler til alle dem, der med et oprigtigt hjerte søger ham og går den vej, som han fører os. »For dem, der elsker Gud, skal jo alle ting samvirke til deres bedstest. (Ro. 8, 28). Og det gælder om at tro på vor Frelseres løfte: »Jeg er hos jer alle dage indtil verdens ende.« (Mt. 28, 20), og at sætte al sin lid til hans kærlighed og nådehjælp. Det hjælper også meget at bruge vers 8 i denne salme lige så ofte som skudbøn, som vor hellige kirke gør det i sin liturgi. F. K.

blot afbrudt af halvtredie år efter krig-
gen, hvor han virkede som skriftefader
ved selve Peterskirken i Rom.

Her i landet blev det Nakskov sogn,
han knyttedes til gennem næsten alle
årene, de sidste seks år som det store
katolske sogns sogneprest. Men gen-
nem adskillige konvertitter og gennem
trofaste skriftebørn, der flyttede an-
detsteds hen, fik han en venneskare
viden om. De fandt i ham den inder-
ligt fromme præstelige ven, der i alt
hvad han talte og udrettede ville drage
mennesker til Gud. Som menneskelig
type var han et stort stykke af en
kunstner og med kunstnerens varme,
følsomme sind. En særlig forkærlig-
hed havde han for børnehjemmets
børn, og børn holdt af ham, fordi de
vidste, at han forstod dem.

En af pater Bernards konvertitter
har i nogle mindeord bl. a. sagt:
»Kære pater! Du skrev engang, og det
var ikke tomme ord, men hele dit liv:
»Der er kun een glæde — at give sig
selv og af sig selv, for kun når vi har
givet, indtil vi er tømt for os selv, kan
vi modtage det, der er bedre«. Tak
fordi du har os i dit tapre, kærlige
hjerte til det sidste og vil følge os også
i fremtiden, og fordi du aldrig gik på
akkord med sandheden, hverken i små
eller store ting.« Det er ord, der
vil samle alle pater Bernards venner.

Han hvile i fred!

Mgr. Deda - en martyr

De gamle elever fra propagandakol-
legiet i Rom får hvert år henad for-
året tilsendt kollegiets årsskrift, i hvil-
ket man, foruden en del oplysende
eller videnskabelige artikler, får »Kol-
legienyt« dernede fra.

Også i år har undertegnede fået mit
eksemplar af vor »Alma Mater«, som
tidsskriftet hedder. Foruden andet nyt
findes i heftet en oplysning om en af
vore tidligere kammerater, monsignor
Deda, som kommunisterne i Alba-
nien har tortureret og myrdet i 1947.
Først nu må disse oplysninger altså
være fremkomne, siden de ikke tidli-
gere har været fremme. Vort »Alma
Mater« har ganske vist for nogle år
tilbage meddelt, at han var død for
troen, men uden nærmere detaljer.

Deda var min »klassekammerat«
for at sige det på dansk, der på kol-
legiet hed »Compagno di camerata«.

Han var en stor og bred ung fyr,
født i 1890, og da han var blevet
præsteviet, tog han arbejdet op i sit
fødeland Albanien, hvor han ved sin
død var sogneprest i sognet Hajmeli,
i bispedømmet Sapozadrina.

Henimod slutningen af 1946 blev
mons. Nicolaus Deda arresteret og ført
til den lokale afdeling af sikkerheds-
politiet; han blev pisket til blodet
flød og pint under anvendelse af elek-
triske strømme.

En af hans medbrødre, der var ble-
vet fængslet sammen med ham, men
senere blev fri, har oplyst, at han, da

han blev forhørt, i retslokalet så en
mand, der var hængt op med et reb
under armene; denne mand, der mere
lignede et skelet, var hans ven, mons.
Deda, som med svag røst fremstamme-
de: »Memento mei Nicolaus Deda
fuisse« (Kom mig i hu, jeg har en
gang været Nikolaus Deda).

En katolik ved navn Peter Shkoza,
der nu bor i Jugoslavien, og som i lø-
bet af 2 år har været fængslet af sik-
kerhedspolitiet i Albanien, har oplyst
følgende:

Jeg har tilbragt flere uger sammen
med mons. Deda i de underjordiske
fangehuller. Mons. Dedas krop var eet
eneste sår som følge af tortur; han
evnede ikke at rejse sig op. Fangehul-
let var så trangt, at man var nødt til
at støtte sig til hverandre, og man kan
tænke sig, hvor giftig en luft, vi måtte
indånde dernede!

I de uger, jeg havde den lykke at
være fængslet med ham, talte han ude-
lukkende opmuntrende ord og opford-
rede til at udholde det onde af kærlig-
hed til Gud og for Albanien kon-
version.

Den 25. marts 1947, da han næsten
var døde, blev han ved midnatstid
skudt sammen med 2 biskopper og 16
andre albanere, dels katolikker og dels
muselmænd.

Mgr. Deda har altså lidt martyrdø-
den for Kristus og hans kirke, og vi
har nu en forbeder i himlen; een mere
blandt de mange propaganda-elever,
som i århundreder har beseglet deres
tro med deres blod. *Henry Søgaard.*

NY FOLDER

Religion og fornuft

Den nye folder viser, hvorledes fornuften
viser mennesket hen til den katolske kir-
ke, hvor Gud har åbenbaret livets love.
Den viser, at den katolske kirke er den
sande blandt de mange forskellige kirker,
idet der ingen selvmodsigelser er i dens
læresætninger. De harmonerer med Bibe-
len, med kirkens egen lære ned gennem
tiderne — og med korrekt tænkning.

Endvidere findes i serien:

Til den besøgende i kirken ...

Født af Jomfru Maria

Ceremonier, processioner, valfarter

Cølibatet

Bliver enhver salig i sin tro?

Det evige »hvorfor?«

Hvem kan ufejlbarligt sige os, hvad
der er kristendom?

Paven

Pris pr. stk. 15 øre

MØDE- MEDDELELSER

DUK's landsledelse meddeler:

Juniorlejr finder sted på Ømborgen
fra den 30. juni til den 6. juli. Lejren
er for 14—17 årige unge. Nærmere
meddelelse fås ved henvendelse til
*Flemming Andersen, Smørumvej 199,
st. tv., Brønshøj.*

DUK's skoleledelse meddeler:

Dansk skole afholdes på Øm fra den
21. juli til den 28. juli, nordisk skole
ligeledes på Øm fra den 28. juli til den
4. august. Nærmere meddelelse kan fås
ved henvendelse til skoleledelsens se-
kretariat, *Erling Tiedemann, Venne-
mindevej 51, København Ø.*

DUK's børnelejrledelse meddeler:

Børnelejrene holdes på følgende
tidspunkter:

Øm 1: 22. juni—29. juni Pris kr. 35,-
Øm 2: 8. juli—18. juli. Pris kr. 40,-
Geel*): 20. juli—30. juli. Pris kr. 40,-
Øm 3**): 4. aug.—11. aug. Pris
kr. 35,-

*) Geel ligger på Fyn ca. 10 km
nordvest for Odense.

***) Øm 3 er samtidig med den katol-
ske højskole på Magleås.

Nærmere oplysninger vedr. DUK's

børnelejre kan fås ved henvendelse til
frk. *Marianne Munk, Dalum Kloster,
Odense.*

DUK's landsdelsrepræsentant på Fyn og Odense KUK meddeler:

I samarbejde med pastor Brunicardi
CsrR, DUK's lands- og skoleledelse ar-
rangeres den 11.—12. maj en skole-
week-end i Odense for alle katolske
unge på Fyn. Der begyndes med delta-
gelse i noveneandagten kl. 19,30 lør-
dag og sluttes søndag kl. 16,30. Nær-
mere oplysninger kan fås hos *Knud
Henning Jørgensen, Hjallesøvej 86,
Odense.*

Ømborgen:

Børnelejr (Øm 1): 22. juni—29. juni.

Juniorlejr: 30. juni—6. juli.

Børnelejr (Øm 2): 8. juli—18. juli.

Dansk skole: 21. juli—28. juli.

Nordisk skole: 28. juli—4. august.

Børnelejr (Øm 3): 4. aug.—11. aug.

Geel:

Børnelejr: 20. juli—30. juli.

Invitation til Nütschau.

Vi minder endnu engang om invita-
tionen til Nütschau og henviser til ar-
tiklen i ugebladets påskenummer.

DUK's landsledelse:

Landsformand: Walter Dalland, Hass-
agers Collegium, Frb. Bredegade
13, Kbh. F. FA 5653, evt. FA 7700.

Næstformand: Børge Berg, Dronning
Margrethesvej 11, Århus.

Kasserer: Aksel Skovholm, Klintegår-
den, opg. D, Århus. Tlf. 3 20 81.
Gironummer 83294.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første s i d e t a l l e t i den store messebog, det andet n u m m e r e t i søndagsmessebogen.

Maj

5. S. 2. Søndag e. Paaske (580—41); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Pius V (905); Paaskens præf. (518).
6. M. St. Johannes foran den latinske Port (905); uden Credo; (524).
7. Ti. St. Stanislaus Martyr (907); (rød) præf. (518).
8. O. Erkeengelen St. Michaels Aabenbarelse (907); uden Credo; præf. (518).
9. T. St. Gregor af Nazianz (908); (hvid) præf. (518).
10. F. St. Antonius (908); 2. bøn: (hvid) St. Gordian og St. Epimachus; præf. (518).
11. L. St. Filip og St. Jakob, Apostle (rød) (894—94); præf. (524).
12. S. 3. Søndag e. Paaske. (hvid)

St. Ansgars kirke

Søndag den 5. maj kl. 10: Levitmesse med de unges trosbekræftelse.

Søndag den 12. maj meddeler biskoppen konfirmationens sakramente efter 8-messen. Konfirmander bedes afhente tilmeldingsskema i kirkens kontor.

Sakramentskirken

På alle hverdage i maj måned holdes majandagt med sakr. velsignelse kl. 19,30. Onsdag den 1. maj holdes prædiken i forbindelse med majandagten.

De unges trosbekræftelsesfest fejres søndag den 5. maj kl. 10.

UGEBLADETS BOGSIDE

Religion og fornuft

En ny folder er udkommet i den populære 15 øres serie. Den fastslår den katolske religions såre positive forhold til fornufte og dens love og giver lige som en første ledetråd for den, der vil gennemtænke kirkens påstand om at være Kristi sande kirke. Omslagsbilledet er måske nok en kende for populært, men det bør ikke skræmme. Indholdet har ingenting med billedet at gøre.

St. Mariæ kirke

I anledning af 100-årsdagen for set. Mariæ sogn første sognepræst, pastor H. Slumps fødsel (22. april), læses der torsdag 9. maj kl. 8 en sjælemesse for afdøde i set. Mariæ kirke. Pastor slump virkede i set. Mariæ sogn fra 1893 til 1919.

Samme dag — 9. maj — fejrer menigheden i set. Mariæ sogn pater J. Kock's 80 års fødselsdag ved en sammenkomst i menighedssalen.

Påskén på Dalum kloster

Sct. Hedvigssøstrene på Dalum Kloster samt de omkringboende katolikker glæder sig over, at pater André Renard O.S.B. fra benediktinerabbediet Clervaux har overtaget embedet som rektor. Dette har betydet en liturgisk åndsfornyelse, som særlig gjorde sig gældende i den stille uge og i påskén.

Påskeliturgien blev fejret med stor højtidelighed og blev et virkeligt sursum corda for deltagerne. Pater André har også indført reciteret messe hver morgen og om søndagen synges højmesse kl. 8. Alt i alt er Dalum Kloster ved at blive et liturgisk centrum, som ikke mindst værdsættes af de mange gæster. *Henricus.*

Vore ferie børn

Vi har med tak modtaget indsamlingens første fire bidrag: R. P. 10 kr.; A. B. 200 kr.; N. N. 10 kr.; E. Gotfredsen 50 kr. I alt 270 kr. Denne første begyndelse vil forhåbentlig minde mange andre læsere om den gode gamle tradition — man holder ikke selv ferie, før man har givet sit bidrag til ferie børnene. Lad det ikke være længe, før vi kan møde med anden indsamlingsliste — og lad den blive lang.

Alle bidrag til ferie børnene modtages med taknemlighed af Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K.

I korte træk —

(fortsat fra side 213)

hvor han opfordrer disse til at slutte sig de 18 vesttyske atomvidenskabsmænds protest. Det er i den forbindelse værd at erindre, at man fra østtysk side aller og aller benytter såvel Paven som katolske biskopper samt reformerte og katolske lægfolk — som man iøvrigt ellers ikke tager nogen notits af — til at spille ud mod atomforsøgene i vesten — medens man endnu ikke har hørt noget til et initiativ af samme art med adressen Kreml i Moskva (KIPA).

Biskop Ceslaus Kaczmareks tilbagevenden til sit bispedømme blev sidste søndag fejret med festgudstjenester i Kielce. Det er imidlertid nu til maj et år siden, at biskop Kaczmarek blev løsladt efter at have siddet fængslet siden 1953 for en dom, lydende på tolv års tugthus for højforræderi og spionage. I slutningen af 1956 blev dommen imidlertid erklæret for ugyldig og en undersøgelse igangsat. Den højeste polske militærdømstol erklærede ved den lejlighed udtrykkeligt, at de elementære principper for retsforfølgelse var blevet krænkede ved rettergangen i 1953.

Efter hvad det forlyder, agter statsadvokaten at lade såvel anklagen mod biskop Kaczmarek som mod en række præster, der alle er anklaget for spionage, definitivt falde (KNA).

De fleste mennesker snubler ved en eller anden lejlighed over sandheden, men langt de fleste skynder sig at komme på benene igen og så stikke af, som om der ikke var hændt noget.

Churchill.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.,
tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

BROCHURER

PRISLISTER

KATALOGER

BOGTRYKKERIET ATHENE A/S

SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

STUDENTER

En gruppe studenter fra Münster har skrevet til Danmark og spurgt, om der ikke fandtes nogle danske katolske studenter, der kunne tænke sig en udveksling.

Der er fortrinsvis tale om stud. mag.'ere og seminarister, og tanken er, at danske studenter skulle bo hos tyske familier i nogen tid og ved at deltage i forelæsningerne, tage på rundture, lære landet og befolkningen at kende. Omvendt skulle så et tilsvarende antal tyske studenter komme hertil.

Det er selvsagt kun et begrænset antal udvekslinger, der kan blive tale om. Men skriv og få nærmere oplysninger enten direkte hos

Bernhard Strake,
(21 a) Neubeckum in Westfalen,
Parkstrasse 5

eller hos Bent Noval, Halmtorvet 30,
København V.

præster, læger og andre interesserede.

Freitag den 10. maj kl. 20 holder den katolske østrigske psykiater, dr. med. Erwin Ringel i Stenosgade 4 A et foredrag om »Die Lebensmüdenfürsorge in Wien«. Alle interesserede er velkomne. Mødet er arrangeret af Nicolaus Stenos Gilde.

Katolske kunstnere samles

Som forsøg på at dække katolske kunstneres behov for at mødes med ligestillede, er man begyndt at arrangere regelmæssige sammenkomster for katolske kunstnere, skabende som udøvende. Nærmere oplysninger fås hos pastor Leif Kayser, Bredgade 69, 1., tlf. PA 4852, eller kunstmaler Asbjørn Olesen, Frederiksvej 25, GO 5150 x.

Rosenkrans fundet

En rosenkrans af røde perler er 15. april blevet fundet i passagen mellem bispeboligen og kancelliets kontor. Den ligger til afhentning på kancellikontoret, Amaliegade 31 A, 1. sal.

TIL LOURDES 1957

Den 5. skandinaviske pilgrimsrejse til Lourdes finder sted fra d. 24. juni til d. 6. juli. Generalvikaren, mgr. C. Flandrup, ledsager pilgrimmene på denne rejse, som arrangeres for både raske og syge. Vi regner med, at vi i år første gang får særvogne, som fører pilgrimmene direkte til Lourdes uden ophold i Paris. Den ene af særvognene er en liggevogn, som delvis reserveres til de syge, der ikke kan rejse siddende.

Der er før blevet skrevet i ugebladet om den samling pavilloner, Secours catholique har opført i Lourdes for at skaffe billigt ophold til dem, der ikke har råd til at bo på hotel. Secours catholique har stillet 20 senge til vor rådighed, og det ville glæde os meget, om vi kunne skaffe 20 skandinaviske pilgrimme billigt ophold i Lourdes.

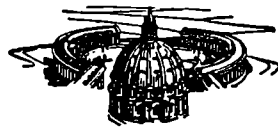
Den 17. montfortanske Lourdesrejse finder sted i tiden fra den 8. til den 21. august. På denne rejse er der ophold i Brüssel, Lisieux, St. Laurent-sur-Sèvres og Paris.

Rejserne ledes af pastor Mesters, Holbæk, og arrangeres af Vor Frues Sekretariat, Bakken 11, Holbæk, tlf. 687. Yderligere oplysninger kan fås ved henvendelse til sekretariatet.

Selvmoordsforebyggelse

I de sidste år er der i flere lande optaget et arbejde for livstrætte mennesker, der omgås med selvmordstanker. Flere steder er der oprettet telefonsjalesorg ved samarbejde mellem

<p>Kolding</p>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER Tøndervej 93, Kolding Telefon 2402</p>	<p>H. Overbeck Aut. Installatør Jernbanegade . Tlf. 3555 fl. lin. Lev. til Sct. Hedvigs Klinik</p>
<p>V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade . Telefon 698</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bogladen med de mange Bøger ... Barkholts Boghandel</p>
<p>Horsens</p>	<p>Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>Reserveret</p>
<p>Esbjerg</p>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel Altid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Esbjerg Andelsmejeri Fineste Mejeriprodukter Skolegade 39, Tlf. 144 Esbjerg</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldamed Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>	<p>N. A. Frederiksen Nørregade 65 . Tlf. 576 Kolonial . Mel Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Nakskov</p>	<p> A/s Nakskov Kullimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreekviperung Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>

Før valget i Argentina:

Forsøg på at samle de splittede kristne partier

Med henblik på de forestående almindelige valg samt præsidentvalget i Argentina bliver der i øjeblikket udfoldet energiske bestræbelser i førende katolske kredse i Argentina for at skabe politisk enighed blandt katolikkerne. »Vi ønsker, at argentinerne skal have frihed for at være i stand til at bygge deres fædreland op i overensstemmelse med dettes kristne fortid«, hedder det i en udtalelse, der er fremsat af det argentinske episkopats talsmand ved den provisoriske regering Aramburu, notar Horacio Marco.

Marco fremhæver udtrykkeligt, at man ikke tilstræber en sammenslutning af de forskellige katolske partier, idet det netop er den argentinske katolicismes styrke, at den på alle områder disponerer over katolske organisationer. Men det er nødvendigt at koordinere de enkelte politiske organisationers politiske aktion.

Der må tillægges Marcos appel en ikke ringe betydning, eftersom splittelsen inden for de kristeligt-orienterede partier i Argentina er i stadig stigning. (KNA).

„Lunchtime-Mass“ i London

I Westminster Cathedral har man indført en »Middagspause-messe«, der læses hver dag kl. 12,30. Dette er den første direkte følge af de ny eukaristiske fastbestemmelser (KIPA).

skolegang samt for etablering af sociale institutioner. Næsten overalt mangler der det fornødne personale — præster og lægfolk — til dette arbejde.

I den anden del af encyklikaen minder Paven om biskoppernes fælles pligt til virksomt at støtte kirkens missionsbestræbelser, og sluttelig retter Paven en indtrængende appel til alle kristne om bøn og offervilje. Han udtaler sin særlige tak til det Pavelige Missionsarbejde og opfordrer alle til også fremdeles ikke at sky arbejdet for at række hånd til bestræbelserne for kirkens udbredelse på dette vigtige tidspunkt i kirkens historie. Biskopperne bør ikke undlade at fremme kaldene til missionsgerningen indenfor deres respektive dioceses, selv om de selv lider under præstemangel. Det er af uhyre vigtighed, at der således som situationen er ved at udvikle sig, ydes åndelig bistand til de unge afrikanere og asiater.

Antallet af de katolikker, der er underlagt Propagandakongregationens afrikanske jurisdiktionsområde, udgør idag 16.598.000, og i de områder, som det drejer sig om, er der kun 10.818 præster til disposition (KNA).

Pavens påskebudskab

URBI ET ORBI

PAVE PIUS XII MANER TIL ENIGHED OG KÆRLIGHED

Den Hellige Fader Pave Pius XII's påskebudskab til de troende over den ganske verden formede sig i år som en indtrængende appel til enighed og til anerkendelse af sandhed og ret. Intet fremskridt — udtalte Pius XII — det være sig nok så godt — er tilstrækkeligt til alene at skabe en ny verden. Verden af idag er hyllet i nat og mørke, fordi man har fortrængt Gud fra familielivet, fra kulturen og fra samfundslivet. Kun en energisk, endrægtig og organisk indsats vil kunne forandre verden, forny den og forbedre den.

Ligesom lidelsens, angstens og mørkets nat ved Kristi herlighedsfulde opstandelse måtte vige for en strålende dag, måtte også den nat, der har sænket sig over jorden og som knuger menneskeheden, snart opleve et nyt daggry og blive gennemtrængt af en ny sols stråler. Alle jordens nationer er kommet ind på et vildspor og tvunget til i angst og frygt at henleve deres tilværelse i en verden, der er i forvirring og stifter forvirring. »Alt er blevet relativt, ikke definitivt, eftersom det stadig bliver mindre gennemgribende og af den grund også mindre virkningsfuldt.« Vildfarelsen i sine utallige former har gjort selv store ånder til slaver, og usædeligheden har nået et sådant omfang, at alle de, der er bekymrede for denne verdens skæbne, fyldes med den alvorligste uro. Menneskeheden synes at være blevet inficeret og at være blevet til et legeme, i hvilket blodet kun cirkulerer med besvær, fordi der mangler forbindelse ikke blot mellem de enkelte, men også mellem samfundsklasserne og nationerne.

Men der er dog i denne verdens nat trods alt visse klare tegn til en ny morgendæmring. Vejene og midlerne til en fuldstændigere og friere udvikling af livet bliver stadig flere og flere. Atomenergien har faktisk skabt grundlaget og begyndelsen til en ny tidsalder, og den elektroniske og mekaniske kraft er i færd med gennem automatiseringen at ændre verdensproduktionen og arbejdet.

Men trods alle disse opfindelser er det dog stadig nat. Videnskaben, teknikken og organisationen er stadig en kilde til frygt for menneskene, udtalte paven. Det er nødvendigt at vælte den sten bort, med hvilken man så at sige lukker sandheden og det gode nede i en grav. I familierne må ligegyldighedens nat og kulde vige for kærlighedens sol. På arbejdspladserne, i byerne og blandt nationerne — der, hvor der mangler gensidig forståelse, hvor der hersker had — må natten atter

vige og modsætningernes kamp høre op og freden holde sit indtog. Den Hellige Fader sluttede sit påskebudskab med en bøn om guddommelig hjælp og styrke for menneskeheden til, at det må lykkes at vælte denne sten bort, denne sten, som menneskene selv har anbragt, for derved at lukke Gud ude fra verden.

Et betydeligt antal radiostationer og fjernsynssendere verden over gengav den Hellige Faders tale. I selve den evige stad var der samlet rundt regnet 500.000 mennesker på Peterspladsen, deriblandt ca. 230.000 pilgrimme og turister. Alle disse tiljubede paven, da han talte fra loggiaen over indgangen til st. Peter, og ikke mindst da han til slut før velsignelsen »urbi et orbi« rettede nogle ord på italiensk, fransk, engelsk, spansk og tysk til menneskeskarerne (KNA).

Berlins ny biskop hos de sovjetzonale myndigheder

Den ny biskop i Berlin, dr. Julius Döpfner, har bl. a. aflagt et tiltrædelsesbesøg hos ministerpræsidenten for den østtyske folkerepublik, Otto Grotewohl. Biskop Döpfner aflagde dette besøg ikke blot i sin egenskab af overhyrde for diocesen Berlin, men også som chef for ordinariekonferencen Berlin. Ved besøget hos den sovjetzonale ministerpræsident var tillige sovjetregeringens viceministerpræsident Otto Nuschke samt den nyudnævnte statssekretær for kirkelige anliggender, Eggerath, til stede (KNA).

AFRIKA-ENCYCLIKA

(sluttet fra forsiden)

de vanskeligheder. Overfor disse farer giver kirkens store udbredelse — takket være mange troendes store anstrengelser — ganske vist anledning til forhåbning, men på den anden side er der mere end nok at gøre, såvel ved udsendelse af missionærer som ved omsorgen for disses underhold samt for trosforkyndelsen i det hele taget.

Paven henviser derpå ganske specielt til den katastrofale præstemangel, hvilken han betegner som den allerstørste vanskelighed for missionsarbejdet i Afrika. Ikke så sjældent er der kun et halvt hundrede præster til rådighed for sjælesorgen blandt 60.000 katolikker, som lever blandt to millioner anderledestroende. Paven minder også om nødvendigheden af, at der drages omsorg for den kristne

Dag Hammarskjöld påny hos Paven

Tre kvarters audiens under kortvarigt Roma-ophold

De Forenede Nationers generalsekretær, Dag Hammarskjöld, blev sidste tirsdag modtaget af den Hellige Fader i privataudiens. Audiensen varede 45 minutter.

I politiske kredse i Rom havde generalsekretærens ønske om at måtte få foretræde for den Hellige Fader under det korte Romer-ophold, vakt betydelig opsigt og er overalt blevet sat i forbindelse med Pavens seneste note om faren ved atomenergien. Det anses ej heller for udelukket, at generalsekretær Hammarskjöld har ønsket at orientere den Hellige Fader om spændingen i den ære orient mellem Israel og de arabiske stater.

I politiske kredse i Rom minder man i denne forbindelse om, at den Hellige Stol ved flere lejligheder har fremsat konstruktive forslag med henblik på en bilæggelse af denne konflikt samt til internationalisering af de hellige steder i Palæstina (KNA).

Der kan ventes repressalier mod kardinal Mindszenty's familie

Kardinalen har nu tilbragt et halvt år i den amerikanske legation i Budapest

Ifølge meddelelser, der er nået til Wien, har de ungarske kommunister sidste uge iværksat forskellige angreb på medlemmer af kardinal Mindszenty's familie i stedet for som hidtil på kardinalen selv.

En artikel i kommunistorganet Nap Szabadsag hentyder til, at repressalier mod kardinalens familie ligger indenfor mulighedernes grænse. Man angriber den »nationale komite«, der under den antirussiske revolte etableredes i byen Czhemindszent, som ligger i det vestlige Ungarn, henimod tre mil fra den østrigske grænse. Kardinal

DEN POLSKE PRIMAS TIL ROM FOR AT MODTAGE KARDINALSHATTEN

Hs. Eminence Stephan kardinal Wyszynski (se iøvrigt „Urbi et Orbi“)

Mindszenty stammer fra denne by, og artiklen beretter, at to brodersønner til kardinalen var medlemmer af den »nationale komite«. »De er værdige repræsentanter for familien,« siger Nap Szabadsag og tilføjer: »Hvor længe skal familien Mindszenty have lov til at regere i denne by? Vi mener ikke, at det kan gå meget længere.«

Sidste lørdag var der iøvrigt foreløbet seks måneder siden kardinal Mindszenty anmodede om asyl i den amerikanske legation i Budapest (KNA).

FRYGTEN FOR ATOMET

Valfarterne

Birgittiner-ordenens generalabbedisse død

Klostermuseet i Æbelholt

Almenvæl i stedet for klassekamp

Præsident Coty æreskanonikus ved Lateranbasilikaen

Efter hvad der forlyder på autoritativt sted i den evige stad, agter den franske præsident René Coty under sit besøg i Rom at gøre brug af et næsten 400 år gammelt privilegium og lade sig indsætte som æreskanonikus ved Lateranbasilikaen. Ingen af de hidtidige franske præsidenter har gjort brug af dette privilegium.

Den franske kong Henrik IV var den første, der blev udnævnt til æreskanonikus ved Lateranbasilikaen, og den samme ret blev tilstået hans efterfølgere. Alle de senere franske konger har da også ydet Lateranbasilikaen særlige gunstbevisninger. Efter republikens indførelse har imidlertid ingen af de franske præsidenter gjort brug af denne ære.

På Henrik IV's fødselsdag, 13. december, plejer den franske ambassadør ved den Hellige Stol hvert år at begive sig til Lateranet, hvor han bliver højtideligt modtaget af domkapitlet (KNA).

Indbrud i St. Peters domskat

Der har sidste torsdag været foretaget et forsøg på indbrud i st. Petruskirken's skatkammer. Takket være opsynspersonalets agtpågivenhed nåede tyven imidlertid ikke at udføre sit forhavende. Tyven havde knust monteren, hvori opbevaredes Ludwig II's berømte guldkors samt et meget kostbart diadem, som troende fra hele verden skænkede til kirken i anledning af proklamationen af dogmet om den Ubesmittede Undfangelse.

Med assistance fra det italienske sikkerhedspoliti blev tyven pågrebet og ført til det romerske politipræsidium, hvor han aflagde tilståelse (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

(VELKLÆDT)

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
VEster 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang I Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedelundsgade 1 . Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Flektrisk Lys og Kraft
Algade . Telefon 365

Lev. til den katolske Menighed

FRYGTEN FOR ATOMIET -

Atomkraften — dette uhyggelige legetøj i menneskehænder — hviler som en slags mareridt over den ganske verden. Fra øst og vest trues der med stadig mere og mere intensitet med denne vældige naturkraft, hvis rækkevidde og omfang ingen har virkelig anelse om. Sovjetunionens forblommede trusler, Vestmagternes ustandselige koketteren med atomforsøg og de atten tyske atomforskeres henvendelse til den vesttyske forbundsregering for nylig, forøger det tryk af uvished og usikkerhed, der hviler over den ganske verden ved dette »trylleord«s blotte nævnelse.

Der kan imidlertid ikke advares tilstrækkeligt mod de uanede farer, der skjuler sig bag dette våben, som er en fare mod hele menneskeheden, og man kan derfor kun med glæde konstatere, at endnu to personer, der nyder den ganske verdens agtelse, har taget til orde og fremsat en manende advarsel. Midt i april overrakte Pave Pius XII — som meddelt her i bladet sidste uge — en note til den japanske specialudsending, professor Masatoshi, der på sin regerings vegne opsøger ledende statsmænd verden over i håb om at formå disse til at indstille den eksperimenteren med atom- og brintbomber, som finder sted i øjeblikket. Paven peger i sin note på den frygtelige trusel, som atombomben betyder og retter en indtrængende opfordring til alle ansvarlige uden undtagelse om at udnytte atomenergien til menneskehedens gavn og ikke til »et skrækkeligt og kostbart væddeløb med døden«. Og 23. april rettede den kendte læge og freds-nobelpristager Albert Schweizer over en række radiostationer ligeledes en appel til verdens statsmænds ansvarsbevidsthed om at slutte atombombeforsøgene gennem en international overenskomst og dermed befri menneskeheden for denne dødbringende trusel.

Begge disse formaninger har ganske utvivlsomt haft større virkning end de vesttyske atomforskeres henvendelse, ikke mindst fordi den Hellige Fader og dr. Albert Schweizer henvender sig til alle ansvarlige uden undtagelse. Hverken Paven eller Albert Schweizer kan mistænkes politisk eller benyttes til en tvetydig propaganda. Det er da også betegnende, at man fra sovjetrussisk side har interesseret sig mindre for disse to advarsler, og — i Pavens tilfælde — overhovedet ikke reageret.

Og hermed står man faktisk ved det springende punkt: det er ene og alene Sovjetunionen, der sidder med nøglen til menneskehedens befrielse for atomtruslen og atomangsten! Moskva behøver blot at tilslutte sig en kontrolleret afrustning og et kontrolleret atomvåbenforbud, så er atomfaren udelukket og vejen til en fredelig udnyttelse af atomenergien åben. Med dette skridt kan forhandelsen vendes til velsignelse. Amerika har gentagne gange fremsat forslag af denne art. I juli 1955 præsident Eisenhower en plan om international luftkontrol til overvågelse

af atomfaren og den almene afrustning, og på afrustningskonferencen i London har den amerikanske delegerede Harald Stassen gentaget dette forslag. Men hidindtil har Sovjetunionen vægret sig ved at tilslutte sig. Ganske vist har Moskva stadig fremsat ny forslag, men har ikke desto mindre modsat sig en absolut og effektiv kontrol med afrustningen. Man erklærede sig indforstået med en luftkontrol af et område, der er begrænset til 500 km på hver sin side af jerntæppet, medens man dog stadig vil unddrage Sovjetunionens vidstrakte områder enhver form for kontrol.

Det er imidlertid indlysende, at en atomafrustning og et totalt forbud mod anvendelse af atomvåben er uigennemførligt, såfremt man ikke kan realisere to forudsætninger: for det første en almen afrustning, hvorved forstås en afrustning med henblik på de »sædvanlige« våben, og for det andet en effektiv og ubegrænset kontrol med afrustningsforholdsreglerne. En afrustning, der blot tog sigte på et forbud mod anvendelse af atomvåben, ville blot forstyrre balancen mellem øst og vest, ville automatisk gengive Sovjetunionen en vældig militær overlegenhed og dermed yderligere øge faren for den fri verdens sikkerhed. Og en afrustning, der unddrager sig international kontrol, ville blot øge mistroen i verden og indebære spiren til endnu større farer.

Ingen har peget tydeligere på disse forhold end Pave Pius XII. Allerede i 1955 udtalte han i sit julebudskab, at der med hensyn til spørgsmålet om forbud mod atomvåben, var tre forholdsregler at tage i betragtning: for det første at give afkald på forsøg med atomvåben, dernæst give afkald på anvendelse af sådanne våben og endelig en almen kontrol med rustningerne. Disse tre punkter, udtalte Paven, hænger imidlertid sammen. »Kommer derimod kun det første til udførelse — — ville man have berettiget grund til at betvivle, at man virkelig også skulle kunne nå til enighed om de andre punkter.«

Den Hellige Fader kom påny i sit julebudskab 1956 tilbage til spørgsmålet om en indskrænkning af rustningerne samt om forbud mod bestemte (atom)-våben. Dette vil kun være muligt — sagde Paven — gennem en faktisk kontrol, »uden at nogen udelukkes«. Paven fremhævede i den forbindelse kontrollen fra luften som den eneste og mest egnede kontrolforanstaltning. De hidtidige undersøgelser har bevist, at »hundreder og tusinder af kvadratkilometer kan udforskes i løbet af forholdsvis kort tid« og at »det vil være meget vanskeligt at skjule troppeformationer til krigsformål; derved ville der være givet »en sikker garanti for eventuelle overraskelser«, og Paven tilføjede derpå, at det var afgørende at acceptere denne kontrol, »dermed ville hver nation yde bevis på sin fredsvilje«.

Katolsk Ugeblad

Valget på tirsdag

Vi har modtaget helt usandsynligt mange beviser på, at katolikker ved dette valg er helt enige om at sætte et enkelt spørgsmål over ethvert andet. Tilsyneladende er det kun Indre Mission og os, for hvem de statsorganiserede fosterdrab vejer tungest i vægtskålen. Det er sørgeligt at se, med hvilken flid politikerne drøfter de økonomiske spørgsmål, i hvilke de forskellige samfundsklasser har forskellig interesse, mens de organiserede drab af værgeløse små mennesker kun kommer på tale på vælgermøder, hvor en Indre Missions mand eller en katolik udtrykkelig kræver det. Politikerne regner åbenbart ikke stort med os — eller med de dræbte børn.

Men hvad enten vi politisk betyder noget eller ej, er vi forpligtet til ved vor stemmeafgivning at sætte moralens krav over vor økonomiske selvinteresse — og derfor stemmer vi katolikker alle som een ud fra synspunktet — hvem af valgets kandidater vil hjælpe os med at beskytte de forsvarsløse børn mod deres mordere. Dette er jo nemlig sagen, hvor uelskværdig det end lyder. Vi ved så godt, at man ikke selv anser sig for at være morde-

re eller for at dirigere læger til imod al lægegernings natur at sættes til mordergerning. Men det er, hvad der sker, og det bliver ikke kønnerne af at mordet får navneforandring.

En del katolikker vil gerne, at vi ganske konkret og positivt skal forlælle dem, *hvem* de skal stemme på i den amts- eller storkreds, hvor de bor. Det kan vi ikke. Men derfor kan vi godt give praktisk råd alligevel.

Man plejer at stemme på et vist politisk parti. Så skal man se, hvem dette parti opstiller i ens amts- eller storkreds, så navnene står på ens egen stemmeseddel. Er der blandt de opstillede en, om hvem man ved, at vedkommende er på linie med os i harme over fosterdrabene, så stem på ham eller hende. Er der ingen sådanne i ens traditionelle parti, men derimod en blandt et andet partis kandidater, så skifter vi denne gang parti for at sætte kryds ved den rigtige person. Ved man ikke klar besked om nogen af kandidaterne, må man spørge sig for gennem venner og bekendte, eventuelt på et vælgermøde. Vi kan ikke forsvare at sætte vort kryds i uvidenhed om, hvorledes den, vi stemmer på, stiller sig i denne sag, der bogstaveligt drejer sig om liv og død.

Skal vi da måske blive hjemme og lade være med at stemme? Afgjort nej. Enhver kan nemt regne ud, at en uafgivet stemme også indgår i valgets resultat. Den uafgivne stemme kan sikre (sluttes på bagsiden)

Aasebakken — 19. maj

Næste uge er det så, vi alle skal til valfart til Aasebakken. Beklageligvis er der kommet en enkelt rettelse til programmet. Vi beder om, at denne rettelse bekendtgøres også af de herrer

Afg. Holte St. 8,24, 8,44, 9,04.
Ank. Høsterkøvej: 8,24, 8,44, 9,04,
(o. s. v. hvert 20. min. indtil 10,40).
Med bussen 7,40 fra Hans Knudsens
plads kan man også nå valfartens start
fra Holte St.

Vi gør igen i år opmærksom på sø-

sojnepræster for menighederne og af de herrer Præses for mariakongregationerne, da rettelsen vedrører den udsendte plakat. *Andagten finder ikke sted kl. 14,30, men kl. 14*, idet visse ændringer i radiotransmissionen har gjort denne ændring nødvendig. Desuden skal vi meddele, at man i år skal købe billet til bustransporten fra Aasebakken til Holte i forvejen, d. v. s., der kan ikke købes billetter i bussen, som tidligere år. — Derfor vil der fra kl. 15,15 være placeret en billet sælger i parken, umiddelbart ved indgangen, hvor man altså bedes henvende sig og købe billet til bussen. Vi beklager, ikke at kunne ordne det på den tidligere anvendte måde, der naturligvis var behageligere for publikum, men den tidligere anvendte metode er desværre ulovlig.

Vi gør opmærksom på følgende:

Valfarten afgår præcis kl. 8,30 fra Holte stationsplads.

Det sidste S-tog, der passer hertil, afgår kl. 7,50 fra Kbh. H. (linie B) (Tider for andre stationer bedes undersøgt selv). Statsbanerne vil sørge for tilstrækkeligt togmateriel.

Kl. ca. 10,55 ankommer sidste gruppe af valfarten til Aasebakken og umiddelbart derefter er der pontifikalmesse.

Valfarten afsluttes kl. 14,00 med en andagt og en procession, hvori alle bedes deltage.

Kl. 16,00 afgår der fra Aasebakken lejede busser direkte til Holte St., så længe der er passagerere til dem. Billetter skal købes i forvejen og kan fås ved parkens indgang fra kl. 15,15.

For dem, der ikke kan deltage i valfarten hele vejen, kan det tilrådes at tage bussen (linie 184) fra København og køre med til »Bethlehem«. Bussen, der afgår fra København kl. 8,40 passer bedst. — Den samme bus kan benyttes til at køre med helt til Høsterkøvej, hvorfra der kun er ca. 15 min. gang til Aasebakken.

Bustider iøvrigt:

Afg. Hans Knudsens plads, Lyngbyvej: 7,40, 8,00, 8,20.

Afg. Lyngby St.: 7,56, 8,16, 8,36.

Påskekommunionen

Opmærksomheden henledes på, at tiden for den pligtmæssige modtagelse af påskekommunionen løber fra påsions søndag og til og med Kristi Himmelfartsdag; for katolikker, der har særlig langt til kirke, er fristen forlænget til 2. pinsedag.

Øm — 26. maj

Pontifikalmessen på Ømborgen er kl. 10,30. Tidspunktet for kommunionen bliver ved halvtolvtiden, så man kan nå at få sit morgenmåltid, om man ønsker det, kl. 8, og alligevel gå til kommunion i denne messe. Det ville være ganske naturligt, at der bliver meget stor deltagelse i den hellige kommunion, nu da problemet med fasten er faldet bort. Det skulle gerne blive en rigtig bønnens dag, hvor vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at nedbede Guds nåde og forbarmelse over os selv, vore pårørende, alle mennesker og hele verden, der trænger sådan til det. Og vi kan ikke understrege vor bøn på en bedre måde end ved at være aktiv med i messen, derfor også i kommunionen.

Mærkaterne, som igen udsendes, ko-

strenes bod på Aasebakken med de mange smukke keramiksager.

Husk at medtage valfartssangbog eller salmebog, rosenkrans og madpakke.

*Mariakongregationernes
arbejdsudvalg.*

3. søndag efter pinsen

12. maj 1957

VED MODERS HÅND

Næst efter Vor Herre er der intet menneske, der i den grad er genstand for lovprisning, som Guds moder. Tænk blot på alle de Maria-kirker, der findes over den ganske jord, alle de vidunderlige salmer, der er digtet til hendes pris, alle de herlige statuer og billeder, der smykker vore kirker og hjem. Eller gå dig blot en vending gennem Nationalmuseets middelaldersamling — så vil det gå op for dig! Og Gud alene kender antallet af de »Hil dig, Maria«er, der bliver bedt fra solens opgang til dens nedgang — og for den sags skyld om natten med. Aldrig ophører hendes lovprisning på menneskets læber. Sandelig, hun havde ret, da hun sagde: »Fra nu af skal alle slægter prise mig salig«. Og alt dette er blot et udtryk for, at vi føler os hjemme hos hende. Dag og nat går der uafbrudt en tillidsfuld strøm af bønner op til hende her fra denne tårernes dal: »Hellige Maria, Guds moder, bed for os syndere, nu og i vor dødstime!«.

Den kærlige varme, som vi møder hos en moder, bevirker at vi kan vandre trygt gennem livet. Kun den, der har haft en mor og har virkelig elsket sin mor, kan tale med om denne tryghedsfølelse, som en moder ene er i stand til at give. Og her har vi da også grunden til, hvorfor vi katolikker føler os så sikre i troens verden. Vi ved at vi har en moder. De, der ikke har det, de mangler hin naturlige tryghedsfølelse, et savn, der aldrig vil kunne indhentes her i livet. Dermed er ikke sagt, at der eksisterer mennesker, som ikke har nogen moder — forskellen er blot den, at nogen har lært deres moder at kende, andre ikke.

Maria var i sig selv sin opgave som menneskenes moder bevidst. Ved brylluppet i Kana i Galilæa kom det ganske klart frem. Både Vor Herre og hans hellige moder og disciplene var med til brylluppet, og så var det, at Maria med et ægte moderblik med eet lagde mærke til at der ikke var mere vin. Det var en pinlig situation — især i den så gæstfrie orient. Hun var klar over, at der kun var en, der kunne hjælpe i denne situation, og det var hendes søn. Hidindtil havde Vor Herre endnu ikke virket mirakler, men hun troede fuldt og fast på hans guddommelige magt. 30 år i forvejen havde Elisabeth sagt til hende: »Salig er du, fordi du har troet!«. Derfor går hun tillidsfuldt hen til Jesus og siger: »De har ikke mere vin«. Og så svarer han hende endda: »Kvinde, hvad vil du af mig? Min time er endnu ikke kommet«. Men hun ved, at hun beder på sine børns vegne i sin egen skab af deres moder, og hun er overbevist om, at hun nok skal få sin bøn opfyldt. Derfor vender hun sig trygt til tjenerne og siger: »Gør endelig alt, hvad han siger til jer«. Og så sker det første under — ved Marias forbøn. Hendes kærlighed til os vil også stedse bevirke, at hun ser, hvad vi har behov, og hendes forhold til Guds søn garanterer os, at vi også får, hvad vi har brug for. Ved hendes moderhånd kan vi være trygge.

A. Dohle SJ.

ster 50 øre. Salget af disse anbefales særligt, da vi trænger til penge, bl. a. for at øge rejsetilskuddet til dem, der kommer meget langvejs fra. Vi håber, at så mange som muligt vil købe mærket, også de, der ikke tager med på valfart.

Der bliver buslejlighed fra Ry station ved togenes ank. Ry 8,35 og 10,05. Tørkost til hele dagen medbringes.

Ved Ømborgen kan købes: kaffe, lyst øl, sodavand m. m.

Farer bedes medbragt. Skolepigerne må gerne komme i hvide kjoler for at ledsage Gudsmoder-statuoen.

Der er parkeringsplads ved Ømborgen, og de hilkørende, private eller i bus, bedes benytte denne straks fra ankomsten for at aflaste trafikken på de meget smalle veje.

Valfartskomiteen.

forening. I klostrenes gæstehjem modtages alle, som søger dertil for at finde ro og hvile. Årene har vist, at dette arbejde har haft rige følger.

Foruden det i 1923 oprettede kloster i Djursholm ved Stockholm skød i den følgende tid det nye Birgittiner-samfund flere frodige skud.

I 1924 indrettedes klostret i *Lugano* i Svejts, og i 1931 grundedes *Iver Heath* kloster i Buckinghamshire i England.

En stor dag må det have været for moder Elisabeth, da hun i 1935 kunne åbne *Vadstena* kloster og hvilehjem. Her, udenfor Birgittas vældige klosterkirke og som nær nabo til de oprindelige klosterbygninger, ligger den gård, hvor Birgittas døtre af i dag har deres frodigt blomstrende virke, og som er blevet et virkeligt samlingssted for Nordens katolikker og andre, som drages af den ånd, der præger stedet.

Moder Elisabeth fik lov til at leve med sit værk i over femoghalvtreds år. Hun så det lykkes og trives. I Rom var der sket store ting. Det første lille kloster blev til tre, idet der nu er to klostre i selve byen og eet i Genzano. Som en stor nåde følte hun det, da Birgittinerinderne i 1931 ved pave Pius XI's støtte kunne rykke ind i Birgittas hus, som de polske karmeliterinder havde forladt.

Moder Elisabeth fulgte med kærlighed sine »børn«, hvor de end færdedes. De stod hendes hjerte nær, hvad enten de arbejdede i det fjerne Indien, hvor en italiensk født Birgittiner-abbedis i *Marikunnu*, Malebar, virker i ganske den samme ånd, som hersker i de europæiske samfund, eller de hørte til dem, der dagligt kom hende for øje.

Også brødrene og søstrene *ab extra* omfattede hun med kærlig interesse. Det var hende en stor glæde, da de forenede Birgittiner-klostre i 1947 ved et særligt dekret af den Hellige Fader fik deres oblater anerkendt som side-stillede med andre ordeners tertiärer.

Det skal også nævnes, at moder Elisabeth ved siden af sin egentlige gerning fandt tid til at interessere sig for den økumeniske bevægelse.

Hun virkede således stærkt for samenslutningen »*Unitas*«, hvis tidskrift, der udgår på engelsk og fransk, arbejder for tilnærmelse mellem alle kristne. *Unitas* har siden sin oprettelse haft husly for sine møder i Sankta Birgittas hus.

De seneste år har moder Elisabeth været legemligt svag og har i lange perioder måttet ligge til sengs. Men fra sit sygeleje har hun med sin klare ånd levet med i alt, hvad der angik ordenen og dens medlemmer.

Alle vil føle det som et tab og en tomhed, at hun ikke er mere. Men i sorgen vil der hos dem, der har kendt hende og højagtet hende, blande sig en dyb taknemmelighed for den eneste levende livsindsats, som det forundtes hende at gøre.

Og medens vi med kirkens ord beder om, at hun må hvile i fred, vil vi gemme mindet om hendes ranke skikkelse og sjældne ånd i vort hjerte.

Karen Plovgaard.

Moder

Elisabeth Hesselblad

in memoriam

Generalabbedisse for Birgittinerordenen og denne ordens fornyer, Moder Elisabeth, er gået bort. Med hendes død er et langt og dådrikt liv afsluttet.

Hun oplevede denne sidste påske, og hun skulle få lov til at lukke sine øjne i Sancta Birgittas eget hus på Piazza Farnese i Rom og i de omgivelser, hun af ganske hjerte følte sig knyttet til.

Elisabeth Hesselblad, som hendes døbenavn var, skulle ikke blot få en mærkelig og rigt afvekslende livsbane afstukket, hun skulle også komme til at udrette store ting.

Hun var svensk, af den Hellige Birgittas folk, og skulle få lykke til at udføre et virke i Birgittas ånd og gyde nyt liv i den orden, som vi nordboer må være særlig interesseret i, da den er af nordisk oprindelse og ved midaldrederens slutning havde klostre i samtlige skandinaviske lande. Disse ophævedes ved reformationen.

Det skulle falde i Elisabeth Hesselblads lod igen at rejse den Hl. Birgittas ordenshuse i Norden, i *Djursholm* og i *Vadstena*, hvis ærværdige historie nu danner baggrund for et nyt, frodigt liv.

Men tilbage til moder Elisabeths historie.

Hun fødtes den 4. juni 1870 og levede sin barndom i Dalarne. Som ganske ung udvandrede hun til Amerika, hvor hun lærte sygepleje og siden kom til at lede et stort sygehus i Chicago.

Som 33-årig blev hun angrebet af en svær sygdom, og lægerne havde opgivet hende.

Da tog hun en stor beslutning.

Fem år tidligere var hun gået over til katolicismen. Nu ville hun drage til Rom og der leve sine sidste dage efter den Hl. Birgittas regel.

Hun søgte til Birgittas hus, som på det tidspunkt beboedes af polske karmelitersøstre.

Her gennemgik hun noviciatet og fik af den Hl. pave Pius X tilladelse til at bære den birgittinske ordensdragt. Nu mente hun at kunne dø roligt.

Men i stedet for døden ventede et

halvthundredårigt arbejde moder Elisabeth.

Hendes helse bedredes, og hun nyttede tiden til flittige studier af Birgittas og den gamle ordens historie.

Moder Elisabeth Hesselblad O.S.S.

Under disse studier fyldtes hun mere og mere af den ånd, som havde besjælet ordenens stifterinde.

Efter i nogle år at have foretaget rejser til de fra gammel tid bestående Birgittiner-klostre vendte hun tilbage til Rom, hvor hun i året 1911 oprettede det første Birgittinerkloster efter en fornyet form, som svarede til tidens krav. Samme år udnævntes moder Elisabeth af Kirkens højeste autoritet til generalabbedis for de forfærdede Birgittiner-klostre.

De daglige tidebønner overholdtes her som i det fjortende århundredes *Vadstena*. Men ved siden af bøn og kontemplation udøver søstrene også en apostolisk virksomhed ved at arbejde for den splittede kristne slægts gen-

I Æbelholt startede det syn, der har sejret i vor sociale lovgivning

▲
En af refektoriets rekonstruerede
murstenssøjler.

➤
Middelalderlige søjler i klosterets
østfløj (kapitalsalen) — et syd-
landsk panorama i det danske
landskab.

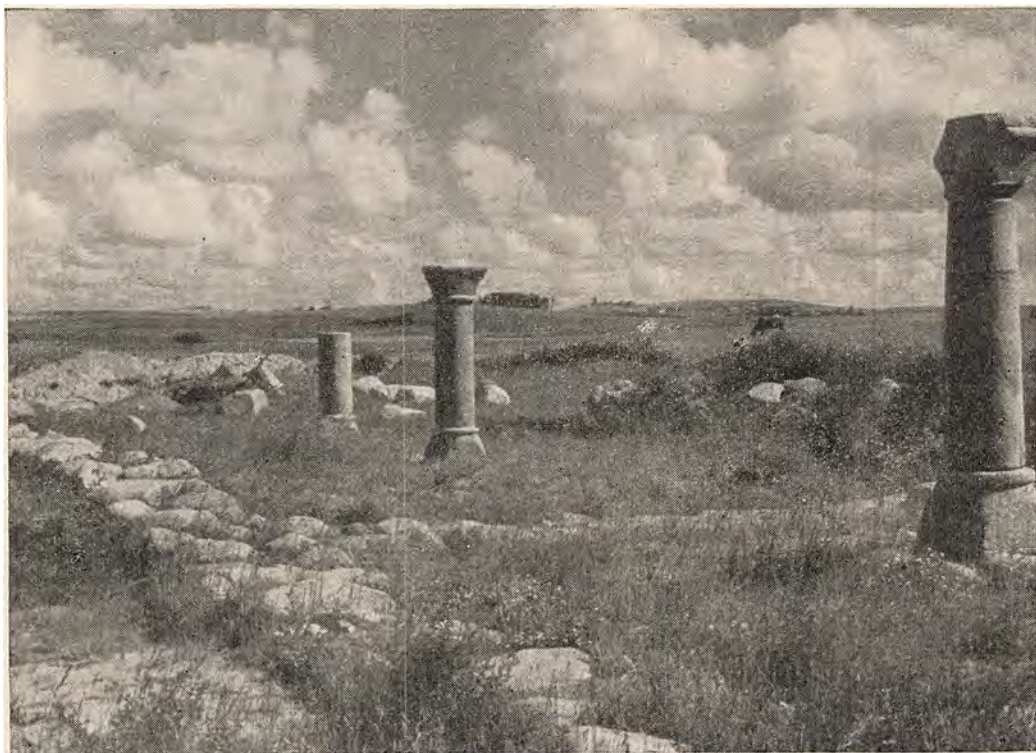
Knap en mils vej vest for Hillerød — umiddelbart nord for betonvejen fra Hillerød og til Frederiksværk, hvor denne ved 6-kilometer-stenen skærer Æbelholt å, ligger resterne af Æbelholt Kloster, i middelalderen et af Danmarks største klostre og et yndet valfartssted. Klosteret, der var et af Nordens største Augustinerklostre, rejstes omkring år 1175 af den for sin lærdom og kirkelige iver kendte Pariser-kannik Vilhelm, hvem ærkebiskop Absalon havde hidkaldt for at han skulle reformere ordenslivet blandt Augustinerkannikerne. Klosteret indviedes til sct. Thomas, men kaldtes senere simpelthen sct. Vilhelms kloster, idet denne i mere end een henseende satte sit præg på klosteret. Da abbed Vilhelm døde i 1203 var Æbelholt allerede en stor institution. Efter reformationens indførelse bestod klosteret endnu en årrække, men blev derefter nedrevet — omkring 1560 — og en del af klosterets bygningsmaterialer anvendtes ved opførelsen af Frederiksborg slot, medens

selve klostertomten blev dyrket som almindelig agerjord, og dermed forsvandt lidt efter lidt de sidste rester af klosteret.

I efteråret 1935 gav en ung, dengang ukendt Hillerød-læge, dr. med. Vilh. Møller-Christensen, sig imidlertid sammen med en del venner til at grave på marken ved »Klostergården«, hvis ejer viste stor forståelse og interesse for initiativet. Ret hurtigt lykkedes det at finde fundamenterne til både kloster og kirke, og udgravningerne fortsattes

med sejt udholdenhed gennem alle vanskeligheder, ikke mindst de, der var forårsaget af krigen. Medicinske studenter interesserede sig i arbejdet, og i årene fra 1941—47 bragte dr. Møller-Christensen henved 800 skeletter af mænd, kvinder og børn frem i dagen fra klosterets begravelsesplads. Påfaldende mange af disse skeletter viste sygelige forandringer, hvilket måtte sættes i forbindelse med, at Æbelholt havde huset et hospital for kronisk syge, samt at sct. Vilhelms grav og kilde i middelalderen havde været et yndet valfartssted for syge pilgrimme.

Samme år, som de første fund var blevet gjort, dannedes et »Æbelholt-

udvalg« med det formål at støtte arbejdet samt — med tiden — at skaffe midler til etablering af en ruinpark og et museum.

I ugen efter påske i år sattes kronen på dette værk: Æbelholt-udvalget kunne da overdrage Nationalmuseet ikke blot ruinparken, men til og med også et helt moderne indrettet museum, der rummer de ca. 800 skeletter, som dr. Møller-Christensen med aldrig svigten- de interesse har bragt for dagen i årene siden man i 1935 for første gang

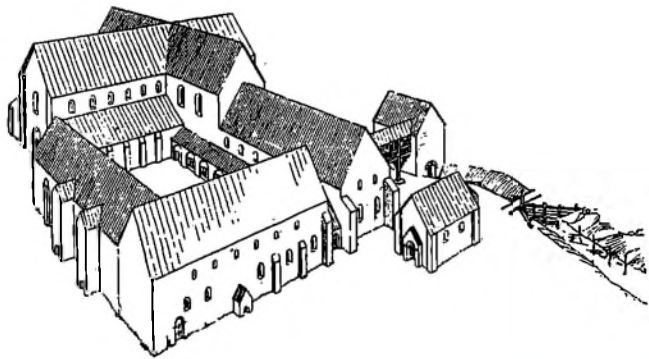
satte spaden i »Klostergården«s jord. Dr. Møller-Christensen har personlig været den drivende kraft i det store udgravningsarbejde af de 800 skeletter på klosterets begravelsesplads, medens Nationalmuseet har forestået udgravningen af klostertomtens.

Fundene i Æbeltoft må så afgjort betegnes som noget af det værdifuldeste, der er gjort her i Norden, og ikke mindst fra katolsk side må man glæde sig over disse fund, idet resultatet af bestræbelserne giver et nyt bevis på det høje stadi, hvorpå middelalderens klostre har stået. Fundene i Æbelholt giver nemlig et indtryk af de Æbelholt-kannikers kyndighed som kirurger og benbrudslæger og viser til og med, hvordan man i Æbelholt har behandlet sygdomme som kræft og gift.

Der er al mulig grund til at være dette initiativ taknemmelig for en stor og dygtig indsats, og kommende slægter vil her i det ny museum stå ansigt til ansigt med mindet om en af de største perioder i vort lands historie, en periode, som eftertiden tit og ofte har vraget og trådt under føde, men som her taler lyslevende til os.

Overdragelsen af museet og ruinparken fandt sted ved en lille højtidelighed på stedet 26. april i år, og ved denne lejlighed holdt Æbelholt-udvalgets formand, højesteretssagfører Bondo Svane en overdragelsestale, hvis centrale del vi ikke kan nægte os at gengive.

Efter at have takket i første række dr. med. Vilh. Møller-Christensen og dernæst de mange assistenter, der skal forblive anonyme, overdrog højesteretssagføreren Nationalmuseet gaven, og udtalte derpå:

— Dette er beretningen om Æbelholts genopståen efter 400 års dvale fra reformationen indførtes. Men det, det retfærdigvis kommer an på, det er de forudgående 400 år, middelalderens fire sekler, da klosteret bestod og blomstrede.

Dets almindelige historie er kendt: et Augustinerkloster, flyttet fra den barske Eskildsø til Tjæreby ved skov og sø. Også her gør Absalons sprængenergiske virke sig gældende. Ved hans side en lige så energisk person, abbed Vilhelm, pariseren med det franske temperament, der blev ompodet til Tjæreby. De fleste ved, at han som teolog nåede kulminationen af, hvad en gejstlig kan nå. Han blev i 1224 ophøjet

som en af vore få danske helgener. Men ikke alle husker måske umiddelbart på, at han også var en fremragende jurist. Danmarks advokat for Pave-stolen, dengang det danske folk og det danske kongehus under Knud VI i 1193 var kommet ud for den skændsel, at den franske konge Filip August morgenen efter brylluppet hav-

▲ Et af de udgravede skeletter — af en yngre kvinde med et 8 måneders foster.

Perspektivskitse (af arkitekt C. G. Schultz) af Æbelholt kloster, »så-

ledes som det må antages at have set ud omkring år 1250«.

Medicinske studenter assisterede ved udgravningerne. ♪

I korte træk —

Det polske nyhedsbureau PAP bekræftede i sidste uge meddelelsen om, at den polske primas, kardinal Wyszyński, agter at forlade Polen 6. maj for at begive sig til Rom. Ankomsten til Rom ventes at finde sted 8. maj (KIPA).

I nærværelse af Pave Pius XII samt elleve kardinaler og et betydeligt antal personligheder fra den romerske kurie og det diplomatiske korps ved den Hellige Stol, afholdtes der sidste uge en symfonikoncert i Vatikanet. På programmet stod værker af Bach, Mendelsohn og Lorenzo Perosi. Koncerten blev transmitteret af flere radio- og fjernsynssendere (KNA).

P. Guillermo Adams SVD er som den første neger blevet udnævnt til chef for præsteseminariet »San Augustin«, det eneste seminarium i staten Mississippi, hvor sorte og hvide præstestuderende uddannes sideløbende (KNA).

5. maj var der forløbet 40 år, siden Pave Benedikt XV definitivt approberede anrøbelen »Fredens dronning, bed for os« i det Laurelanske litani. Ved første verdenskrigs udbrud havde adskillige biskopper anmodet Paven om denne tilføjelse til litaniet, og i november 1915 forelå tilladelsen, der imidlertid i første omgang kun gjaldt så længe krigen varede (KNA).

de forstødt dronning Ingeborg, Danerkekongens søster, som han lige havde taget til ægte. Vilhelm førte ved Pave-stolen for sit nye fædreland en slags Haag-proces. Han red ud fra denne plet direkte til Rom for at tale Danmarks sag. (sluttes næste side).

Det var et Augustinerkloster. Og fundene reviderer alle gængse begreber om munkenes gerning, de begreber, der er præget af Decameron og Marstrand's og Carl Bloch's tegninger og malerier af trivelige munke. Det viser os, at med munkene kom mildheden til Danmark. Her startede det syn, der har sejret i vor sociale lovgivning. Huskes må det, at for disse munke var det en realitet, at de skulle behandle syge, uanset hvor elendige og uappetlige de syge var, som om det var Kristus selv, som det var Frelserens egne bylder og vunder, de badede og behandlede. Klostergården er som en vældig sygejournal. Den fortæller om smitsomme sygdomme, syfilis og spedalskhed. Den fortæller om gift som folkesygdom, om skarpe sværdhug, kranier medtaget som dem fra Visbyfundet. Om benbrud, hvad enten det skyldes slagsmål eller svimmelhed efter det gode lübske øl. Særlig gribende er barnet i moderens liv, nænsomt frempræpareret, så de små skulderblade på det ufødte barn ligger som var det sommerfuglevinger.

Først og fremmest var Æbelholt dog et religiøst sted. Barnets aftenbøn med foldede hænder griber. Men endnu stærkere griber disse brunede knoglehænder, der i jorden fatter om rosenkransen. Endnu stærkere griber disse lag af døde, alle med ansigtet mod solens opgang, parat til at lystre kaldet fra opstandelsesbasunen, der jo skulle lyde fra øst.

14. juni 1942 læstes i abbed Vilhelms gamle kapel og på det tidligere altersted den første hellige messe siden klosteret kort efter reformationen sank i grus. Året efter — i august 1943 — drog et pilgrimstog på valfart til ruinen, og denne gang læstes messen i ruinen af Hs. Excellence biskoppen. Senere har der — på initiativ af »Katolsk klub« — været foranstaltet endnu et par valfarter til det minderige sted.

*En romantisk, men
sandfærdig historie*

Sko til den Hellige Fader

Montecatini er en flække i Campagnen, den strimmel af Italien, der gennemskæres af den berømte Via Appia og som i sin skønhed og klassiske form hører til de skønneste oplevelser på en italienster. Her i Montecatini sad for nogle år siden den lille Solmiredo Papini og sled i det med sin violin under sin strenge faders opsig.

»Min søn skal drive det til mere end jeg har kunnet nå,« sagde fader Papini til naboerne. »Han skal være en stor kunstner, en, som hele verden skal komme til at lytte til. Hør blot, hvor han allerede nu kan spille! Jo, min Solmiredo, han skal blive berømt — —!«

Alle og enhver i Montecatini kendte disse udtalelser, og man rystede på hovedet. Fader Papini var en lille skomager, som dagen igennem sad i sit skumle værksted og flikkede sko til landsbyens indvånere. Og han kunne ikke få ind i sit hoved, hvorfor i alverden den lille Solmiredo var mere interesseret i hans håndværk og med hænder og fødder strittede imod at skulle spille violin.

»Jeg vil også lave sko,« sagde han hver eneste gang, at fader Papini kom med buen. »Du er skomager, og det var bedstefar og oldefar også, hvorfor må jeg ikke også være skomager?«

»Fordi du skal være mere end vi andre er blevet til,« sagde den gamle, og så måtte Solmiredo igang med sonatinerne igen.

Men så skete det, at fader Papini gik hen og blev syg, og kort efter bar man ham til graven. Og næppe var

graven kastet til over ham, førend Solmiredo pakkede violinen ind og satte den på loftet, greb skødeskind og nålen, satte sig på den tomme skomagerstol og førte faderens værksted videre.

Julen 1949 stod for døren. Der herskede ubeskrivelig glæde i Montecatini, idet en af Pavens nære venner, monsignore Bosio Riccardo Federici fra Rom kom på besøg og blev nogle dage i Montecatini. Da han hørte, at der fandtes en god skomager i landsbyen, begav han sig til Solmiredo og bestilte sig tre par sko. Den unge skomager tog mål og gav sig i lag med arbejdet. Og da monsignore Federici skulle rejse, kunne Papini give ham de færdige sko med i tasken. Federici så med beundring på det gedigne håndværk, roste det og sagde: »De kan Deres metier, Solmiredo,« og gav ham hvad han forlangte samt en lille erkendtlighed. »De skulle komme til Rom. Der har man sans for fine sko!« Og med et lille smil i øjet tilføjede han: »Kunne De ikke tænke Dem at lave et par sko til den Hellige Fader?«

Solmiredo smilede og nikkede. Jo, det kunne han da nok, men sandsynligvis ville den Hellige Fader aldrig nogensinde komme til Montecatini.

»Hvem ved?« sagde monsignore Federici, tog afsked og begav sig tilbage til Rom.

I ugevis var denne lille tildragelse samtaleemne i landsbyen. Man gjorde grin med Solmiredo og sagde, at nu måtte han endelig passe godt på ikke at lave Pavens sko for små, man hilste — en smule hånligt — på ham, for

derpå at slå et stort grin op — kort sagt, der faldt mange morsomheder, indtil spøgen gik af mode igen.

Montecatini glemte begivenheden og livet fortsatte sin vante gang. Solmiredo sad den ganske dag i sit lille værksted, syede og bankede sit læder, og når aftenen stundede til, kom violinen af og til frem. Ingen skænkede mere monsignore Federici nogen tanke, og tit og ofte sad Solmiredo efter endt dagværk og så ud over Campagnen over et glas af den herlige røde vin sammen med sine bysørn.

Men så kom der en skønne dag en pakke med posten. Pakken havde Vatikanet som afsender og Solmiredo rystede nervøst på hænderne, medens han løste båndene op. Da han fik pakken åbnet, faldt der et par gamle udtrådte hjemmesko ud samt en skrivelse, hvori der blev anmodet om et par ny hjemmesko efter samme læst. Afsender: Pave Pius XII.

Et øjeblik svimlede det lidt for Solmiredo, men han lod sig ikke mærke med noget. Han gik omgående igang med arbejdet, udsøgte det bedste skind og de bedste såler, der fandtes, og inden længe havde han fremstillet et par hjemmesko, der kunne sige spar til hvad moderne skomagerkunst kunne præstere. Skoene var af det fineste røde læder og havde sølvspænder.

De færdige sko sendte han så tilbage til Paven, og først da han havde sendt pakken af sted, fortalte han om tildragelsen. Og der har næppe nogensinde været en uge, hvor kroen i Montecatini har haft mere travlt — alle drøftede og skumlede over Solmiredo's held.

I maj 1950 fik Solmiredo Papini prædikat af »pavelig skomager« og så nedsatte han sig i Rom.

UGEBLADETS BOGSIDE

„St. Ansgar“

Det tyske »St. Ansgarius-Werk« for kirken i de skandinaviske lande har udsendt sin årlige publikation, der denne gang fremtræder i fornyet skikkelse. Heftet indledes med en omtale af Ansgarius-Werk's stifter, dr. Peter Louis, der døde i oktober 1956 efter i over tredive år under opbud af alle sine fysiske og åndelige kræfter at have helliget sig arbejdet for kirken i Skandinavien. Med utrættelig energi har denne markante præstesikkelse præsteret, hvad man er tilbøjelig til at kalde umuligt — måtte han finde rigelig løn i himlen for denne indsats.

Efter dr. Louis død er Ansgarius-Werk blevet omorganiseret og årbogens redaktion overdraget dr. Helmut Holzappel i Würzburg. Pastor Holzappel — der foruden at være en kendt katolsk pressemand tillige er forfatter til flere fortræffelige publikationer om nordiske kirkelige forhold — vil vide at føre traditionen videre efter dr. Louis, og allerede hans første årbog — der indeholder gode oversigter over kirkens stilling i de skandinaviske lande — viser, at han har det rette greb om sagen.

J. B.

TO FØDSELSDAGE

En veteran fylder 90 år

Da den katolske Kirke igen efter 1849 kunne virke frit i Danmark, kom der fra udlandet — fra Tyskland og Bøhmen — flere katolske familier hertil. Vi mindes navne som Günther, Hoffmann, Melchior og Ronge, for blot at nævne nogle af dem, der gennem de sidste 100 år har gjort så meget for vor Kirke her i landet. —

Frk. Anna Ronge og hendes uadskillelige søster Elisabeth hører til de gamle, stærke katolske slægter, der har ofret sig for Kirken hele deres liv. Hvem kender ikke de to søstre, der lige fra barndommen og op i en høj alder har været at se og endnu ses i vore kirker hverdag og søndag til messe og kommunion. De trodser vejr og vind for at komme til messe og andagter. Hver eneste dag så at sige går deres gang til kirken. Kun sygdom holder dem borte. Dette, synes jeg, gør det største indtryk på os, der kender dem. Guds frygt, beskedenhed og nøjsomhed præger hele deres færd. Det er også, det, vi møder, når vi besøger dem i deres hus i Lykkesholms Allé. Undertegnede har kendt de to søstre i 30 år. Jeg ved en del om deres uselviske arbejde i sognet, i København og på Frederiksberg. Det var især Rosenkranssognet, der i ca. 50 år indtil 1942 nød godt af frk. Anna Ronge og søstrens utrættelige virksomhed indenfor Vincentsforeningen.

De travede rundt til de hjem, hvor der var nød og sygdom. Deres livs gerning var at øve kristen næstekærlighed mod fattige og syge ... Da sognet blev delt i 1942, og den gamle rosenkranskirke nedlagt, har næppe nogen sørget mere end de to veteraner, der havde været med i sognets arbejde siden dets oprettelse i 1892.

Men ved den ny rosenkranskirke, kaldet Sct. Maria, på Jens Jessensvej, fortsatte de deres arbejde. Ved tilbe-

delsen første fredag derude, kan vi møde dem som trofaste deltagere. — Som rosenkranssognets tidligere sognepræst vil jeg gerne i anledning af frk. Annas 90 års fødselsdag 15 maj af hele mit hjerte takke Dem begge for, hvad De har gjort og endnu gør for Kirken, så vidt kræfterne slår til.

Måtte vor kirke få mange sådanne helstøbte, opofrende og gudfrygtige medlemmer, der vil afløse de gamle, når de ikke kan mere!

Og nu, kære frk. Anna Ronge, lyder det fra hundreder af mennesker, som kender Dem og holder af Dem og Deres søster: Guds velsignelse og fred komme til Dem og blive hos Dem, indtil Gud i sin time kalder sin tro tjenerinde til sig for at give Dem en bedre løn end mennesker kan give.

Niels Th. Hansen.
sognepræst.

*

En ven af Niels Stensen runder halvfjerds

Det var i 1936 — nøjagtigere til julen 1936 — at forfatterinden fru Karen Plovgaard for første gang præsenteredes for katolske læsere. Hun havde netop udsendt sin bog om Poul Helgesen, hvori hun »afslørede« så afgjort katoliserende tendenser. Allerede i forvejen viste en digtsamling »Primula« imidlertid tydelige spor af, hvor det bar hen, og i maj 1937 trådte hun indenfor i kirken. Gennem årene siden da har fru Plovgaard været en trofast og meget velset medarbejder ved Ugebladet, hvor man har kunnet glæde sig over hendes vidunderlige fortælleevner.

Fra fru Karen Plovgaards hånd foreligger der siden 1937 en anselig række bøger — alle af historisk karakter — og blandt disse må i første række nævnes hendes romantrilogi om Grønland, i hvilken hun behandler nordboens møde med kristendommen og giver et vigtigt — tildels ved selvsyn bygget — bidrag til kirkens virke i det høje nord.

Der er dog næppe tvivl om, at fru Plovgaard er knyttet med ganske særlige bånd til Niels Stensen. Med en enestående varme og begejstring har hun dyrket denne store skikkelse og Stensen-sagen i sin helhed. Under krigens arbejdede hun sammen med pater, dr. phil. G. Scherz på oversættelsen af Stensens breve og fik derigennem et ualmindelig grundigt indblik i hans liv. Resultatet blev adskillige meget værdifulde artikler om Stensen, som hendes fine psykologiske sans kaster nyt lys over, og hendes Stensen-biografi, der i årene 1950—51 offentliggjordes her i Ugebladet og senere er udsendt i bogform, er så afgjort den bedste skildring, der eksisterer.

Og når vi her gennem Ugebladets spalter sender fru Karen Plovgaard en hjertelig lykønskning på 70-årsdagen 15. maj, som hun tilbringer i sit hjem i Skanderborg, så er hilsenerne forbundet med en tak for, hvad hun har skænket os siden sin konversion. Alt tyder på, at vi endnu i mange år kan glæde os ved hendes pen — de årlige rejser til Roms åndelige kilder synes at være gode varsler.

G.

Rig katolsk sommer

Vi gengiver efter »Katolsk Sogneblad«:

Når man tænker over alt det, der indbydes og kaldes til af katolsk initiativ i sommer, bliver man imponeret og glad. Der er virkelig tænkt på næsten alle. Man der ikke er noget, som kalder dig, som læser dette, til deltagelse eller støtte?

D.U.K. holder en lovende skoleweekend i Odense 10.—11. maj. Efter de strålende jydsk skoledage kommer turen nu til Fyn og de nærmeste menigheder på begge sider af bælteerne. Vor ungdom trænger til al den katolske oplysning og oplivelse, den kan få. Sommerens program byder på meget i den retning.

De store valfarter går til Åsebakken 19. maj og til Øm 26. maj. De er udtryk for og styrkelse af det katolske fællesskab i kærlighed til Gud, Vor Frue og Kirken.

Vore børn — ikke mindst de fra blandede hjem og hjem langt fra kirke — behøver den oplevelse af dagligt katolsk liv, der kan fås på børnelejrene. Der er lejre i Øm (I) 22. juni — 29. juni, Øm (2) 8. juli—18. juli i Geel (på Fyn for første gang) 20. juli—30. juli og atter i Øm (3) 4. aug.—11. aug.

Hele sommeren skal der være lykkelige ferie børn i Asserbo og Trørød.

For de unge fra 14—17 år bliver der juniorlejre i Øm 30. juni—6. juli. For de lidt ældre sommerskole i Øm 21. juli—28. juli og sammested nordisk skole 28. juli—4. august. Det er et meget værdifuldt ungdomsarbejde såvel ved den rige katolske oplysning som ved fællesskabet med andre unge katolikker fra vore forskellige menigheder og fra broderfolkene.

De ældre synes ofte lidt glemte og forsømte. Men menighedsplejerne sørger nu for dem ved to lejre for ældre på det dejlige Klitborg 15. juni—28. juni og 12. august—24. august.

Mødre med små børn er tit så bundne. Menighedsplejerne indbyder dem og de små til lejre på Klitborg 10. juli—24. juli og 26. juli—9. august.

I et lidt mere krævende plan ligger sommermødet på Magleås, den katolske højskoleuge 5. august—11. august for både mænd og kvinder. Der bydes som altid på en fin foredragsliste (i år om apostolatet).

Vor studenterforening A.C. har sin sommerlejr på Klitborg.

Alle vore spejdertroppe har deres lejre ude i den herlige natur. Noget bedre end sommerlejren oplever man ikke som spejder.

Ved alle disse lejre og møder er hjertet det rige katolske liv med daglig messe, ofte komplet om aftenen, samvær med trosfæller og dertil god katolsk oplysning i foredrag og drøftelser.

På det rent religiøse plan ligger de velsignelsesrige retræter, der er en sand livskilde for det religiøse liv. Der er retræter for damer på Dalum kloster 18. august—23. august, to retræter (formoder jeg) på Trørød vel (sluttes næste s. i anden sp.)

Pinsetid

Konfirmation

Kom, Helligånd! 47 s., kr. 2,00.

En arbejdsbog til indførelse i og forberedelse til konfirmationens sakramente. Undervisningen er nøje kædet sammen med den hellige skrift, idet Jesu liv er set under synsvinklen: Helligåndens virke.

Hver lektion slutter med spørgsmål, som skal besvares skriftligt, og et billede, som kan koloreres.

Folder om Konfirmationen, 15 øre.

Det sker ofte, at protestantiske pårørende er med til konfirmationen. For at lette forståelsen og gøre det muligt for de enkelte at følge med i, hvad der sker, har vi udgivet en lille folder med Salmebogens afsnit om konfirmationen i dansk oversættelse.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Maj

12. S.*) 3. Søndag e. Paaske (583); (hvid) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Nereus, St. Achilleus, St. Domitilla og St. Pancratius (910); Paaskens præf. (518).

13. M. St. Robert Bellarmino, Biskop, Bekender og Kirkelærer ([41]); præf. (518).

14. Ti. † Feria (583); 2. bøn: St. Bonifacius (911); uden Credo; præf. (518). — Eller:

(rød) St. Bonifacius (911); 2. bøn: Feria (583); præf. (518).

15. O. St. Johannes Baptist de la Salle (911); præf. (518).

16. T. † St. Ubaldus (912); præf. (hvid) (518).

17. F. St. Erik, Konge af Sverige (912—96); 2. Bøn: St. Pachelis Baylon (913); Paaskens præf. (518).

18. L. St. Venantius (914); præf. (rød) (518).

19. S. 4. Søndag e. Paaske. (hvid)

*) Søndag den 12. Maj afholdes Kollekt for St. Ansgarius-Bonifacius-Foreningen (den danske katolske Kirkesag).

St. Marie sogn

afholder basar på Jens Jessensvej søndag d. 12. maj til fordel for kirkens drift.

Basaren er åben fra kl. 9—20. Alle er velkomne.

Kost evt. værelse

tilby. i privat hjem for lidt ældre herre, uafhængig i fast, pæn stilling.

Billet mrk. 5-5-57 til fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., København Ø.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø.,
tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Holrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Rig katolsk sommer

(fortsat fra foreg. side)

i august, en for herre i Dalum 26. august—30. august og en for mænd og kvinder i Saulchoir ved Paris 26. juni—30. juni.

Endelig er der de store pilgrimsrejser til Lourdes 24. juni—6. juli og 8. juli—21. juli.

Og så har jeg måske endda overset noget.

Altså, kære læser, vær taknemmelig for så mange gode tilbud. Benyt chancerne for dig selv og (eller) dine nærmeste. Men støt tillige disse anstrengelser om muligt med dit arbejde, i hvert fald med din gave, så også andre, der måske slet ikke har råd til sligt, kan få velsignelse og glæde derfor.
O. J. B.

Vore ferie børn

Husker De listen sidste uge over bi-dragydere? Den var kun på fire navne. Og vi skal op på hundrede, før vi har klaret den opgave, som Ugebladets læsere hidtil har kunnet klare år efter år, selv om det sommetider kneb.

Næste uge kommer næste liste. Vær med til at gøre den meget lang; vi skal nok få plads til den. Der er kun en måned til ferien, så det haster med at kunne se, om vi også i år kan klare ferie børnenes sag.

Alle gaver, store som små, modtages med taknemlighed af Katolsk Central-skoles regnskabskontor, Amaliegade 31 A, København K.

Stort umøbleret værelse

med centralvarme, adgang til bad og køkken til leje for enlig dame straks eller senere. Henvendelse tlf. Søborg 4980.

MØDE-MEDDELELSER

DUKs landsledelse meddeler:

Juniorlejr finder sted på Ømborgen fra den 30. juni til den 6. juli. Lejren er for 14—17-årige unge. Tilmelding og nærmere oplysninger fås hos Flemming Andersen, Smørumvej 199, st. tv.

DUKs skoleledelse meddeler:

Brønshøj.

Dansk skole afholdes på Øm fra den 21. juli til den 28. juli, nordisk skole ligeledes på Øm fra den 28. juli til den 4. august. Nærmere meddelelse kan fås ved henvendelse til skoleledelsens sekretariat, Erling Tiedemann, Vennemindedvej 51, København Ø.

DUKs børnelejrledelse meddeler:

Børnelejrene holdes på følgende tidspunkter:

Øm 1: 22. juni—29. juni, pris kr. 35.

Øm 2: 8. juli—18. juli, pris kr. 40.

Geel*): 20. juli—30. juli, pris kr. 40.

Øm 3**): 4. august—11. august, pris kr. 35.

*) Geel ligger på Fyn ca. 10 km nordvest for Odense.

***) Øm 3 er samtidig den katolske hjskole på Magleås.

Nærmere oplysninger vedr. DUKs børnelejre kan fås ved henvendelse til frk. Marianne Munk, Dalum Kloster, Odense.

DUKs landsledelsesrepræsentant på Fyn og Odense KUK meddeler:

I samarbejde med pater Brunicaardi

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Lodtrækning

Ved »Karnap«-festen 30. april blev følgende numre udtrukne:

2021 - 628 - 9338 -
7701 - 1119 - 7174 -
5630 - 1318 - 3419 -
1527 - 8973 - 3454 -
488 - 413 - 6676.

CSSR, DUKs lands- og skoleledelse arrangeres den 11.—12. maj en skoleweek-end i Odense for alle katolske unge på Fyn. Der begyndes med deltagelse i novenaandagten kl. 19,30 lørdag og sluttet søndag kl. 16,30. Nærmere oplysninger kan fås hos *Knud Henning Jørgensen, Hjallesøvej 86, Odense.*

DUKs landsdelsrepræsentant for København og Sjælland samt Ordrup KUK meddeler:

I lighed med sidste år indbydes alle katolske unge til deltagelse i den forberedende valfart til Åsebakken lørdag-søndag 18.—19. maj d. å.

Forberedende møde for alle deltagere afholdes i gymnastiksalen i Stenosgade 4, mandag den 13. maj kl. 20, hvor pater Dorn, S.J. og Hanne Bang, Ordrup KUK, indleder.

Valfarten begynder med en andagt i St. Andreas Kirke, Ordrup, lørdag den 18. maj kl. 16. Der overnattes på en gård, og om morgenen, søndag den 19. maj glider vi ind i den ordinære Åsebakkevalfart i sin menighed.

Nærmere oplysninger fås hos Bent Martensen, Hoffmeyersvej 63, Kbhv. F. Damsø 7773x.

Ømborgern:

Børnelejr (Øm1): 22. juni—29. juni.
Juniorlejr: 30. juni—6. juli.
Børnelejr (Øm2): 8. juli—18. juli.
Dansk skole: 21. juli—28. juli.
Nordisk skole: 28. juli—4. august.
Børnelejr: (Øm3) 4. aug.—11. aug.

Geel:

Børnelejr: 20. juli—30. juli.

DUKs landsledelse:

Landsformand: Walther Dalland, Has-sagers Collegium, Fr. Bredegade 13, Kbhv. F. FAsan 5653, evt. FA. 7700.
Næstformand: Børge Berg, Dronning Margrethesvej 11, Århus.
Kasserer: Aksel Skovholm, Klintegården opg. D, Århus. Tlf. 3 20 81, Giro-nummer 83294.

De lokale foreninger meddeler:

Århus:

Den 18. og 19. maj kl. 20 pr. præsenteres i St. Knuds Skoles festsal operaen DE SPEDALSKE. Indtægterne går til dækning af de resterende udgifter på det nyerhvervede krucifiks i kirken.

Amager:

Søndag den 12. maj: Forårsfest i Skolens musiksal kl. 20.

Torsdag den 16. maj: Klubben fejrer sin 15 års fødselsdag ved en højtidelig andagt i kirken kl. 19,30. Efter andagten er der sammenkomst i tårnværelset.

Torsdag den 23. maj: En tur i Tivoli. Vi mødes ved præstegården kl. 20.

Roskilde:

15. maj: Vi besøger Frederiksberg KUK,

22. maj: Åbent hus hos Inger Nielsen, Lindevej 21.

29. maj: Vi besøger observatoriet.

Stenosgade:

Lørdag den 11. maj: Besøg hos Viggo. Store Bededagsferien holdes i Bastrup —søndag morgen tager vi til valfarten til Åsebakken.

Lørdag den 25. maj: Ekstraordinær generalforsamling.

Søndag den 26. maj: Sæsonens sidste ungdomsmesse kl. 9,15 i huskapellet.

Vejle:

Mandag den 13. maj: Lambrecht kommer og fortæller og pater Stappers snakker valfart.

Adresseændringer:

DUKs landsdelsrepræsentant for Fyn, Bernhard Halatyn, har skiftet adresse til Ørkildsgade 21, Svendborg.

DUKs landsdelsrepræsentant for Nordjylland, Else Weiergang, har skiftet adresse til Enghavevej 24, 2., Vejle.

*

NB. Der er nu udsendt foldere vedrørende sommerens arrangementer som tilmeldingsblanketter til skoler og børnelejre til sognepræster og ungdomsforeninger, hos hvem nærmere oplysninger kan fås.

OBS.:

BØRNELEJREN MANGLER —

Som tidligere meddelt her i bladet bliver der i år for første gang afholdt en katolsk børnelejr på Fyn, nemlig i Geel Skov, ca. 10 km n. ø. for Odense.

Til denne lejr mangler vi imidlertid en del materiel, som vi beder Dem hjælpe os med at skaffe.

Det drejer sig om flg. ting: Dørslag, brødknive, smøreknive, paletknive, franskbrødssave, sakse, opvaskebaljer, 1 stor vaskebalje, 15 store skåle, lerfåde eller terriner, 15 mælkekander, øsere til suppe, o. l., proptrækkere, kartoffelskrællere, tragt, petroleums-lamper, viskestykker, håndklæder, uldtæpper, håndbold og fodbold.

Tingene må gerne være brugte — andet husgeråd og i det hele taget gaver under enhver form modtages med tak og sendes til sekr. for Børnelejrledelsen, Marianne Munk, Dalum Kloster, Odense.

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanigade 39 . Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Horsens

Edvard Petersen

Kul.— Koks

HAVNEN 3 . TELEFON 72
Leverandør til de katolske Institutioner

Esbjerg

E. Boysens Fiskehandel

Allid friske Varer
Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Århus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

Pavetale til kristne politikere

ALMENVEL I STEDET FOR KLASSEKAMP

Pave Pius XII modtog sidste søndag under en offentlig audiens deltagerne i »Nouvelle Equipe Internationale«s 11. kongres, der dagen i forvejen netop havde afsluttet sine drøftelser i Arezzo. I en kort tale pegede Paven på, at den offentlige mening som følge af de seneste måneders internationale begivenheder formentlig var fuldstændig klar over situationens stilling. Vildfarelserne og fejlene ved et system, der tvinger sine tilhængere til at ringeagte den menneskelige natur, afslørede sig med en tydelighed, der udelukker enhver tvivl.

Paven mindede derpå de kristne politikere fra de vesteuropæiske lande om, at de var i besiddelse af en verdensanskuelse og en organisation af levende styrke, som kan sætte dem i stand til at løse øjeblikkets største problemer. De burde derfor klart og tydeligt vise offentligheden, hvad de er i stand til, og hvilke deres planer er, disses alvor og gennemgribende kraft, og gøre almenheden bekendt med de-

LOURDES FORBEREDER JUBILÆUMSÅRET

Indtil udgangen af april havde allerede over 260 pilgrimstog fra alle egne af kloden anmeldt deres komme til Lourdes i det forestående jubilæumsår 1957. Blandt de seneste tilmeldinger er der bl. a. ca. 1.000 pilgrimme fra Australien, der kommer til Lourdes under ledelse af kardinal Gilroy og tre biskopper. Endvidere foreligger der anmeldelser fra pilgrimstog fra Philippinerne, Havanna og Ceylon. Fra de Forenede Stater ventes der et særligt pilgrimsskib, hvor bl. a. også kardinal Spellman deltager.

Festlighederne til minde om Gudsmoders åbenbaringer for Bernadette Soubirou i året 1858 indledes i Lourdes 11. februar 1958. Iøvrigt tiltager strømmen af syge pilgrimme til Lourdes stadig. Medens der i 1938 var omkring 14.500 syge ved grotterne i Massabielle, lå tallet i 1956 på omkring 33.000. I år foreligger der allerede reservationer på over 34.000 senge (KNA).

*

Også fra Danmark søger pilgrimme i stedse stigende antal til Lourdes. Den 5. skandinaviske pilgrimsrejse til Lourdes finder sted nu til juni under ledelse af generalvikaren, mgr. C. Flantrup. — Hosstående billede er taget på en af de tidligere danske pilgrimsfærder til Lourdes: Generalvikaren meddeler velsignelsen til de syge.

URBI ET ORBI

res arbejde. »Deres opgave er ikke let,« fortsatte Paven, »thi De må respektere den hele sandhed uden begrænsning om det menneskelige liv, således som den er personificeret i individets sjæl og Guds evige rige. I stedet for at kaste mennesket ud i en skånselsløs klassekamp, bør der ske samling om arbejdet for det almene vel. I stedet for at narre mennesket med løgnagtige løfter om ubegrænset jordisk velstand, bør de lede deres tilhængere frem til tålmodigt arbejde for at forbedre det samfund, hvori de lever.«

Efter at have sluttet sin tale og meddelt sin velsignelse, underholdt Paven sig en stund med de forskellige nationers politikere, der havde deltaget i kongressen, bl. a. Robert Schuman, den tidligere italienske ministerpræsident Pella, generalsekretæren for Democrazia Christiana, Fanfani m. fl. (KNA).

Kommunister udelukket fra religiøse foranstaltninger

Det Hellige Officium har som svar på en forespørgsel fra biskoppen i Agrigentum om, hvorvidt det kan tillades en kommunistisk byrådsformand og hans partifæller at deltage i en Maria-procession, udtalt, at den pågældende partifunktionær ikke kan få tilladelse til at deltage i processionen, idet dette er i strid med dekretet af 1. juli 1949 (KIPA).

Ingen pessimisme med hensyn til præstekaldene i Frankrig

Det franske episkopat afsluttede sidste onsdag sin tredje plenarkongres. Ærkebiskoppen af Champéry, De Bazelaire de Riupierre, holdt ved denne lejlighed et referat om præstekaldene i Frankrig. I tilslutning til dette referat har bispekonferencens sekretariat udsendt en erklæring, hvori det bl. a. hedder:

Det er rigtig, at antallet af præstekald til verdenspræstestanden er gået tilbage i årene 1926—46. Til gengæld har man imidlertid kunnet konstatere en stadig stigning i tilmeldelserne til de såkaldte konvikter og seminarierne for sene kald. Det er givet, at der ikke idag hersker den samme gunstige atmosfære for præstekald som for et halvt hundrede år siden, men bestræbelserne på dette punkt berettiger til at imødesee fremtiden uden pessimisme (KNA).

Valget . . .

(fortsat fra side 223)

den forkerte mands valg akkurat lige så godt, som den stemme der afgives på manden. Den, der undlader at stemme, har derfor nøjagtigt samme ansvar som den, der stemmer.

Og da dette valg er så moralsk betydningsfuldt for landets fremtid, er der ingen vej uden om. Vi skal stemme og hver enkelt af os må sikre sig at hans stemme kommer til at tælle i forsvaret for de værgeløse af alle.

Spørg Dem selv efter valgdagen: Gjorde jeg, hvad jeg formåede, for at redde menneskeliv — eller var jeg ligeglads, og stemte jeg bare ud fra hensynet til min skattebillet?

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

19. MAJ 1957

NR. 20

Kardinal Wyszynski i Rom

Den polske primas ønsker ikke at være sensationsobjekt

Den polske primas, ærkebiskoppen af Gnesen og Warszawa, Stephan Kardinal Wyszynski, ankom sidste onsdag henunder aften til den evige stad, hvor de derværende polske katolikker beredte ham en begejstret modtagelse. Den polske gesandt ved den italienske regering samt repræsentanter for det Pavelige statssekretariat var mødt op på banegården for at byde velkommen. Kardinalen tog umiddelbart efter ankomsten til de polske søstre af den hellige families hus, hvor han har taget ophold under besøget i Rom. Allerede den følgende dag optog kardi-

nalen kontakt med det Pavelige statssekretariat i Vatikanet.

I anledning af kardinal Wyszynskis besøg vender det uofficielle Vatikanerugeblad »Osservatore Romano della Domenica« sig mod de rygter, der har verseret i Rom inden kardinalens ankomst og som går ud på, at kardinal Wyszynski skulle have truffet en aftale med den polske regering om et gensidigt samarbejde. Man må følge udviklingen i Polen med opmærksomhed, skriver bladet, men stadig med de polske katolikkers holdning, deres

sluttes på bagsiden

NY REKRUTTER TIL SCHWEIZERGARDEN

Vatikanets Schweizergarde fejrede sidste mandag 451-årsdagen for sin oprettelse ved en religiøs og militær ceremoni. Efter en festmesse i schweizerernes st. Martinskirke i Vatikanet fandt de ny rekrutteres traditionelle edsaflæggelse sted i nærværelse af talrige repræsentanter for de ved den Hellige Stol akkrediterede diplomater samt en del udenlandske militærattachéer ved Quirinalet. 28 ny rekrutter blev indrulleret i det berømte gamle schweizerkorps (KNA).

VALFARTEN TIL AASEBAKKEN

Mariazell 800 år

Med kardinal Frings over Nordpolen

Niels Stensens vej til kirken

St. Bernhardino - reklamefolkernes helgen

„Kristusordenen“ til præsident Coty

„Marseillaisen“ i Vatikanet for første gang

Den franske republikks præsident, René Coty, blev i mandags modtaget af Pave Pius XII. Ved denne lejlighed fik præsidenten overrakt Kristusordenen, den højeste udmærkelse, som Paven uddeler. Man henleder endvidere som kuriosum opmærksomheden på, at det under præsident Cotys besøg er første gang i Vatikanets historie, at den franske nationalhymne »Marseillaisen« lyder i Vatikanet (KNA).

Kardinal Frings hos den japanske premierminister

Ærkebiskoppen af Köln, Hs. Eminence Kardinal Frings, der i øjeblikket opholder sig i Japan, aflagde i sidste uge sammen med den apostoliske internuntius i Japan, mgr. de Fürstenberg, et besøg hos den japanske ministerpræsident Kishi i parlamentet i Tokyo. I sin velkomsttale fremhævede ministerpræsidenten den katolske kirkes ærefulde tradition i Japan lige siden den hellige Franciskus Xavers dage og takkede missionærerne for deres indsats fremfor alt for ungdomsopdragelsen. Premierminister Kishi takkede kardinal Frings for de bestræbelser, som katolikkerne i ærkebispedømmet Köln har udfoldet ved opførelsen af skoler og kirker samt for støtte til opførelsen af Verdensfredskirken i Hiroshima (KNA).

*

Inde i bladet bringer vi en reportage om kardinal Frings rejse med SAS over Nordpolen til Tokyo samt om hans korte ophold på vejen i Kastrup lufthavn.

KONGERIGET-DANMARK %

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Klühs Eftf.

KSK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester **W. Plichta**

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

Grønby's Bogbinderi

Alt i Bogindbinding udføres

Kronprinsesse Sofievej 17

København F

Telefon Fasan 4262

Svendborg

Ejvind Lambech

KAFFE . VIN . KONSERVES

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1016

Udlører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl.s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

RESERVERET

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smøde- og Mæskinværksted, aut. Vand- og Oasemester, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds *Fisk og Vildt*

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til

de katolske Institutioner

Aalborg

*Køb Hjemmets Udstyr
hos*

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

*Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af I.*

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 301

Elmer Vernersen

1. Kl.s Kød og Paalæg

KASTETVEJ 51

Telefon 5660

Leverandør til Kamillians Klinikken

Mathias
Christensen
TLF. 215 56
ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992 & 4983

Aalborg

„Mariazell“ fylder 800 år

Det kendte østrigske valfartssted *Mariazell* har i år bestået i 800 år. I tiden fra maj til medio oktober finder der en række festligheder sted, til dels af international karakter, hvis kulmination bliver ugen fra 8.—15. september.

Det var i året 1157 at benediktinermunken Magnus fra St. Lambrecht i Steiermark bragte en udskåret madonnastatue til den lille skovhuggerby og rejste sig en eneboercelle. Heraf navnet *Maria-zell*. Omkring år 1200 rejste en broder til kong Premysl Ottokar af Bøhmen, markgrev Heinrich Wladislaw af Mähren, den første rigtige kirke på stedet, og i dens alter indsattes den gamle træstamme, på hvilken munken i sin tid havde anbragt Mariastatuen. Derved blev »die Zeller Mutter« til »de slaviske folkeslags moder«, og lige indtil jerntæppet sænkedes i øst har *Mariazell* hvert år været målet for store pilgrimsskarer fra Bøhmen, Mähren, Slovakiet, Kroatien og Slovenien, og idag søger flygtningeskarer fra disse lande stadig til *Mariazell*.

Omkring 1370 stiftede kong Ludvig den Store af Ungarn og Polen — den samme Ludvig, der rejste »Ungarnskapellet« ved Kejsersdomen i Aachen i Tyskland — et herligt, gotisk kapel i *Mariazell*, og siden da bærer Gudsmoder i *Mariazell* også tilnavnet »Grossherrin der Ungarn«. Og lige indtil Ungarn blev bolsjeviseret drog ungarske katolikker i store skarer til Vor Frues helligdom i *Mariazell*.

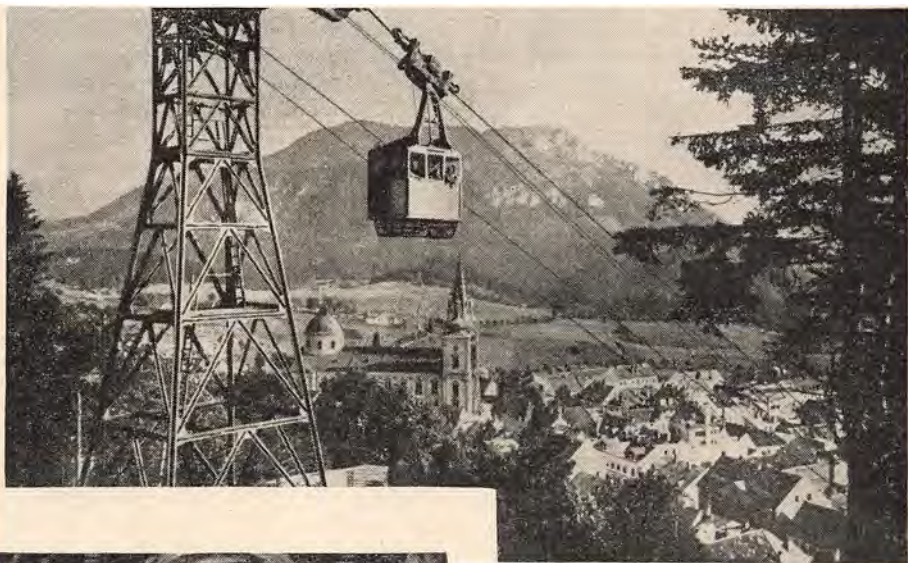
Natten til 1. maj 1954 overtog 7000 unge katolske østrigske arbejdere under en højtidelig pontifikalmesse, der læstes af nu afdøde kardinal Innitzer og overværedes af samtlige østrigske biskopper, patronatet over den hellige ungarerkonge Ladislaus' kapel. De ville dermed give udtryk for, at de stadig ved bøn og ofre ledsager deres forfulgte brødre i Østeuropa. Og som et synligt tegn opstillede man en stor smedejernslysestage med ni kærter, en fra hver af de østrigske forbundslande. Ved hver kærte hænger der en lille tavle med navnet på det underkuede

land, som det pågældende østrigske forbundsland beder for. Ved messens slutning slukkedes kærterne — for først igen at blive tændt, når den første pilgrim fra det befriede Østen kommer til *Mariazell*.

Mariazell har spillet en ikke ubetydelig rolle ned gennem århundrederne

og da ikke mindst under troskampenes og tyrkerkrigenes trange tider samt senere hen under liberalismen. Kejsere og konger, kardinaler og biskopper, fyrster og menigmand har med lige stor iver og kærlighed valfartet hertil. Prins Eugen af Savoyen, Marco d'Aviano, Wiens undsætter i 1683, den hellige Clemens Maria Hofbauer, den kendte wienerapostel, pater Abel, alle var de glødende Maria-dyrkere. Den berømte kardinal Khlesel førte ikke mindre end 20.000 wienerere til fods til *Mariazell*, og føreren for den ungarske genfornyelsesbevægelse efter reformationen, kardinal Pazmany, søgte ligeledes til *Mariazell*.

Efter Wiens befrielse i 1683 lod den taknemmelige kejser præge en »*Maria-zeller Kirchenpfennig*«, der blev for-

▲ Udsigt over *Mariazell*

◀ »Vor Frue af *Mariazell*«

billedet for den *Mariazeller Frihedsdaler*, der prægedes i 1955 i taknemmelighed for Østrigs ublodige befrielse.

I det begivenhedstunge år 1956 blev der også præget en ungarsk udførelse af mønten i anledning af et besøg, som 1400 exil-ungarere aflagde i *Mariazell* til minde om 500-året for Belgrads befrielse for tyrkeråget. Den eneste udførelse i guld af denne mønt blev fremstillet, da jerngrebet om Ungarn hævedes i de få dage i slutningen af året, og guldmønten tiltænkte kardinal Mindszenty — men han nåede ikke at få den i hænde.

AASEBAKKEN

nu på søndag!

Nu er det så, vi alle igen skal på valfart til Åsebakken for at takke Guds Moder og for at bede hende om alle de mange ting, vi har at henvende os til hende om. Lad os derfor komme allesammen, for hvem kan sige sig fri for enten at have noget at takke Guds Moder for eller at have noget at bede Vor Frue om?

*

Vi skal endnu engang lige ride alle de ting op, det er godt at huske: Valfarten starter fra Holte stationsplads præcis kl. 8,30. Det sidste S-tog, der passer hertil, afgår fra Kbh. H. kl. 7,50 (linie B). Messen (missa de angelis) læses umiddelbart efter valfartens ankomst til Åsebakken kl. ca. 10,55. Kl. 14,00 er der andagt, som direkte radiotransmitteres, hvorfor alle bør sørge for at være på plads senest kl. 13,55. (Husk, at tidspunktet for andagten er ændret fra kl. 14,30 til kl. 14,00!) Andagten slutter med en procession, som alle bedes deltage i.

Fra kl. 16,00 afgår der lejede busser fra Åsebakken til Holte st. Billetter skal i år købes forud og kan fås kl. 15,15 umiddelbart ved klosterparkens indgang. Lad ældre og svagelige få ret til de første busser, der kører busser, så længe der er passagerer til dem.

For dem, der ikke kan deltage i hele valfarten, kan det være af interesse at kende bustider for linie 184, der kører til Høsterkøvej. Bustider var i ugebladet for 12. maj.

Husk at medtage valfartssangbog eller salmebog, rosenkrans og madpække. Kaffe, brød og sodavand, is, chokolade og tobak kan købes på Åsebakken. Bagage kan køres fra Holte til Åsebakken for kr. 0,50 pr. stk. Henvend Dem kun til de autoriserede biler, se efter skiltet »Bagage« og få et kontrolmærke som kvittering.

Husk de nye regler for ukaristisk faste, der muliggør, at man kan spise indtil kl. 8,00 om nødvendigt.

Se iøvrigt meddelelserne i ugebladet for den 28/4, 5/5 og 12/5, og er der ellers noget, De er i tvivl om, så ring til Guldager, Ordrup 3331, hvor man vil søge at hjælpe Dem på bedste måde.

De har sikkert læst, at vi atter i år har en gæst på besøg, nemlig Hans Excellence Biskop Mangers fra Oslo.

Sidst, men ikke mindst, lad os alle bede for, at det bliver en god valfart til gavn og glæde for os alle, og at vejret bliver godt.

Mariakongregationernes
arbejdsudvalg.

Til ØM

søndag 26. maj

Nu er der altså kun en uge tilbage inden valfarten i Øm på næste søndag. Vi venter igen, at der vil komme mange mennesker fra hele Jylland og Fyn, og kan man ikke nå at komme

Vor Frue af Aasebakken

4. søndag efter påske

19. maj 1957

MODERS BILLEDE

Sæt din fantasi i sving og forestil dig, at Vor Herre ville komme og sige til dig: nu skal du have lov til selv at vælge dig din mor, vælge hende udstyret med alle de egenskaber, som du finder for ret og mener at en mor bør eje. Du har en hel evighed til at overveje i. — Hvilke egenskaber ville du vel vælge?

Da Guds søn skulle blive menneske, havde han lejlighed til selv at vælge en moder blandt alle de milliarder af menneskebørn, som han så foran sig. Han, den alvidende, kunne skænke den pågældende alle de dyder og udstyre hende med alt det, som han ønskede hende udstyret med — der kan faktisk ikke tænkes det, som han, den almægtige Gud, ikke kunne formå?

Og da melder spørgsmålet sig ganske uvilkårligt: hvad skænkede Gud sin egen moder, hvad ønskede han at finde hos den moder, der skulle skænke ham det jordiske liv, og hvad ville han se bort fra?

Det, vi iagttagelse hos Kristi moder — der jo også er vort evige livs moder — det er med andre ord det idealbillede på en kvinde, som Gud Vor Herre har udkastet i sin guddommelige fantasi.

Men hvad gav han hende da? Skænkede han hende rigdom? Nej, så sandelig nej, hun var og blev en fattig kvinde. Havde hun disponeret over rigdomme, da havde man næppe — da hendes time var inde — henvist hende til en ussel stald udenfor byens porte. Hun fødte verdens frelser i en stald og lagde ham på krybbestrå — end ikke en lille seng kunne der blive råd til. Og da hun fyrretyve dage efter barnets fødsel bragte det til Herrens tempel i Jerusalem, da strakte pengene kun til til de fattiges offer: to duer. — Hvis vi altså i vor jagen efter penge og rigdom tænker anderledes, da tænker vi forkert.

Gav han hende måske et stort navn? Ej heller det, i hvert fald ikke dengang. Hun kom fra en lille by Nazareth, og tredive år senere sagde man foragteligt om hendes søn: hvad? kommer han fra Nazareth? Hvordan i alverden skulle der vel kunne komme noget godt fra Nazareth? Altså: et »stort navn« er heller ikke det, som Gud efterlyser hos os.

Men et har han givet hende, og derved adskiller hun sig fra alle andre mennesker. Hun skulle være et Guds barn lige fra sit første øjeblik, allerede medens hun lå under sin moders hjerte. Det er med andre ord den eneste rigdom, som Vor Herre sætter pris på.

Og er det måske ikke rigtigt, at det var vor moder, der formede i os de idealer, der ledsager os gennem hele vort liv, og som præger vor handel og vandl! Og det er måske endda ikke så meget vor moders ord, som det er hendes billede. Står vi foran en vigtig afgørelse, er det da ikke som om det dybest inde i en siger: hvad ville mor nu have gjort? Og vi ser den eneste rigdom, som Gud skænkede vor moder — og at så står det tit os at bruge omsorg for, at det præger vort liv.

A. Dohle S.J.

NOTER

Ny provincialforstanderinde
hos sct. Hedvigssøstrene

Maler M. Modesta — hidindtil forstanderinde for sct. Hedvigssøstrene i Kolding — har afløst maler M. Marina som provincialforstanderinde for sct. Hedvigssøstrene i Danmark.

med til pontifikalmessen, så er det måske muligt at komme med til processionen gennem det fredelige skønne landskab, for den begynder først kl. 14.

Foruden at det må blive den store bededag for os, så har det også sin betydning, at så mange kommer med som muligt for at styrke det katolske fællesskab. Vi har godt af at mærke, at vi udgør et fællesskab, og at dette ikke alene i udlandet, men også herhjemme kan udfolde sig stort og smukt.

Lad os derfor slutte op om denne valfart. Det skulle gerne blive en berigelse for os selv og for mange andre, som vi kan bede for, ikke mindst for

(sluttes på bagsiden)

Lavinia Arnolfini og hendes indflydelse

Hun var ætling af den adelige slægt Cenami, hvis hjemstavn var staten Lucca. Her fødtes hun i maj 1631 på slottet Camajore.

Samme år hærgede pesten de italienske lande. Blandt mange andre ofre bortrev den også *Bartolommeo Cenami*, den lille Lavinias far. Moderen, *donna Felice*, blev ene om at opdrage børnene. Det var et fromt hjem, og allerede som barn følte Lavinia kald til at blive en »Guds datter«, og gennem hendes ungdomsår går tanken om en fuldkommen hengivelse til Gud som ledemotiv for alle hendes handlinger.

Da kuldkastes med eet hendes planer. Familien er draget til Paris for dér at fejre den ældste søsters bryllup med adelsmanden *Silvestro Arnolfini*, hvis slægt hørte hjemme i Lucca, men som selv var en højt betroet officer indenfor Frankrigs hær og i stor gunst hos den mægtige Mazarin. Han var fyldt fyrretyve år.

Men just, som bryllupsforberedelserne er på det højeste, dør bruden.

Imidlertid var de to familier, som havde aftalt ægteskabet mellem den unge jomfru Cenami og *Silvestro Arnolfini*, ingenlunde tilbøjelige til at opgave den påtænkte slægtsalliance. Uden tøven besluttedes det derfor, at den nu nittenårige Lavinia, som aldrig havde drømt om giftermål, skulle træde i brudens sted.

Hun føjede sig i sin skæbne. Om end hun derved bragte et offer og måske — vi véd det ikke — har bragt det under angst og bæven, blev ægteskabet dog såre lykkeligt.

Livet skulle vise, at hendes udtalte kald til at tjene Gud i fuld hengivelse ingenlunde var uforeneligt med den

evne til troskab og den moderfølelse, som kom til udfoldelse i hendes ægteskab. Også i sin egenskab af hustru og mor fortjener Lavinia Arnolfini at betegnes som Guds datter.

Hendes udprægede moderfølelse kom naturligvis først og fremmest hendes hjem til gode. Men også mangen anden kom til at nyde godt af hendes varme tro og hendes kærlige hjerte. De fattige i Firenze, hvor hendes ægtefælle efter brylluppet var blevet *Lucas* gesandl ved storhertugens hof, fik det at føle, og stedets gejstlige har bevidnet det.

Endvidere skulle hun på anden vis komme til at øve et apostolat.

Fru Lavinia Arnolfini

Hun blev den, som førte Niels Stensens det sidste afgørende skridt frem imod moderkirken.

Da den unge danske anatom første gang — på nonnen *Maria Flavias* foranledning — blev modtaget af *donna Lavinia*, var hun 35 år og havde fire børn, to sønner og to døtre.

Man tør sikkert forudsætte, at den ildhu, *Lavinia Arnolfini* udfoldede for at bibringe den nordiske videnskabsmand den rette tro, udsprang af såvel hendes naturs moderlige moment som af hendes dybe trosiver.

Adelsfruen, der var Guds fromme tjenerinde, blev Niels Stensens »åndelige moder«. *Steno* har selv givet hende dette navn.

Fra han som otteogtyveårig havde antaget den katolske tro og til sin død, følte han sig stående i et inderligt taknemmelighedsforhold til hende. Hvor han end færdes på sit livs omskiftelige bane, vedligeholder han forbindelsen med hende og viser hende en fortrolighed, der er ligeså ærbødig, som den er frimodig og ligetil.

Skønnet kommer dette frem i de breve, han mod slutningen af sit liv, da døden allerede har mærket ham, og han som den kyndige læge ikke længere gør sig nogen illusion angående sit helbred, sender hende. På dette tidspunkt har han høstet mangen erfaring som aktiv katolik og som Guds ydmyge tjener, og selverkendende lægger han sin egen utilstrækkelighed blot. Men ud fra hver linje strømmer takken til den åndelige moder, som i sin tid hjalp ham til at træffe en afgørelse, som han aldrig skulle fortryde.

Indirekte tegner *Steno* i disse sine betroelser os et billede af fru *Lavinia*, klarere og mere sandtru, end nogen biograf eller billedende kunstner ville have kunnet gøre det.

Vi vil her opridsse nogle enkelte stre-

ORIENTERING

Kirkelig samvittighedsransagelse

Både på katolsk og protestantisk hold møder man fra tid til anden kravet om, at kristenheden holder samvittighedsransagelse og finder ud af, på hvilke punkter den har svigtet, så den med renere og ædlere stræben kan efterleve sit kald som sallet i verden. Ingen kan have noget imod en så udmærket bestræbelse. Samvittighedsransagelse kan foregå kollektivt såvel som individuelt og føre til udmærkede resultater. Det må blot erindres, at kollektive tilståelser lettere end individuelle bliver overdrevne, ligesom de også meget lettere bliver smittet af hykleri.

Den almindelige tilståelse, man læser om, hvor en sådan kristenhedens samvittighedsransagelse finder sted med en kristen skribent som sekretær, går ud på, at vore dages kristne står famlende og svage overfor nutidens gudløshed. Vi kan ikke møde den kom-

munistiske kamp mod religionen på rette måde, fordi vi hænger for meget ved bestående samfundsformer. Vi burde politisk være revolutionære, endnu mere rede end kommunisterne til at gøre rent bord med fortiden og bygge en anden orden op. Vi er politisk for konservative og vor religion er alt for sammenfiltret med den bestående verden. Dertil kommer, at vor tro er lunken og vor katolske praksis alt for udvendig og vanebestemt. Også den burde løsrive sig fra vaner og former og drage erobrende, missionerende ud med vor kristne kærlighedspraksis som væsentlige prædiken. Og hertil føres henvisningen til troens bedste tider, f. eks. til urkristendommens tid og dens kristne heroisme.

Det være langt fra os ikke at tage alle disse tanker alvorligt. Der er sikkert meget om det altsammen og meget at rette. Men er det svært for den enkelte ivrige sjæl at gennemføre de beslutninger, der er frugten af en samvittighedsransagelse, burde det være klart, at det er tusind gange vanskeligere at gennemføre beslutninger, som

en enkelt ivrig sjæl træffer på egne og mange tusinde mindre ivriges vegne. Heraf burde følge den kloge besindelse, at det enkelte menneske kan stræbe efter hellighed, mens menneskenes store masse — også de kristne masser — må betragtes som det, de nu engang er, såre menneskelige.

Det var de til alle tider. Også i urkristendommen. Den tids prædikanter havde de samme bedske sandheder at fortælle deres folk om slaphed, vanebundethed og svigtende forståelse for de ideelle heroiske krav. Det er et spørgsmål, om ikke adskillige steder i verden vore dages kristne alt i alt kan være et eksempel også for svundne tiders mennesker. Der er lande, hvor forfølgelserne har bevirket en sådan styrkelse af troen, som ingen ville have troet mulig på disse steder, hvor meget var trist og tamt og trivielt, før stormen brød løs. I al tamheden og den tilsyneladende tomhed har der altså dog været ægte kristendom nok.

Der ligger vistnok også lidt af en

(sluttes på bagside)

ger af det portræt, hans breve giver os.

Af et brev, der er skrevet den 19. marts 1683, ses det, at fru Lavinias søn Girolamo er blevet optaget i Jesu Selskab. Idet Steno lykønsker moderen til sønnens kald, røber han sine egne klosterlængsler og beretter om nogle ny konvertitter, han har haft. I om-talen af disse fremkommer han overfor sin moderlige veninde med følgende hjertesuk:

»Jeg ser, hvorledes de nyomvendte udvikler sig mod fuldkommenheden, medens jeg selv efter så mange års forløb er fuld af fejl og skrøbeligheder — — — Anbefal mig til Gud og til alle Deres himmelske fortaleres forbøn.« slutter han tillidsfuldt. — Senere samme år (30. juli) skriver han:

»Madame, à qui Dieu m'a donné pour fils spirituel.«

I brevet sætter han fru Lavinia ind i forholdene angående hispe-vacancen i Münster og siger: »Dieu nous donne une bonne élection! Le chapitre en a seul le pouvoir — mais Dieu est le maître.« Stensen forudsætter, at hans åndelige moder som den kloge kvinde, hun er, både kan følge med i og råde ham med hensyn til disse problemer. Han påkalder hendes hjælp i ord som disse: »Oh! Que j'ay un extrême besoin des prières de mes amys —.« Der er ingen tvivl om, at Stensen slår sin lid til virkningen af hendes forbøn i dette anliggende, hvor uberettiget politisk betonet det end i hans øjne har udviklet sig til at blive.

I et andet brev mærker man den samme fortrøstning, når han lægger hende på sinde at bede for kristenheden, som trænges og trues af tyrkerne.

Da Stensen i sommeren 1684 af sin ven storhertug Cosimo har hørt om signor Arnolfinis sygdom, trøster han »sa très honorée mère en Jesus Christ« og meddeler hende, at han har læst den hl. messe i hendes husholds intention. I Stensens udtryksmåde skimter man det billede af en ængstet, men gudhengiven hustru, som han og alle, der kendte hende, ved en slig lejlighed måtte se for sig.

Selv så internt et anliggende som forholdet til sine skriftefædre drøfter han åbent med sin åndelige mor.

Fra Hamborg skriver han således d. 4. oktober 1684 som svar på et spørgsmål, som fru den desangående har stillet ham: »Gud synes — siden jeg blev biskop — at ville have mig på steder, hvor mistillid mellem mine åndelige ledere og mig stadig finder næring.« Han nævner redeligt, hvad der i de forskellige tilfælde har været i vejen. »Jeg befinder mig nu på et tredje sted (Hamborg — efter Hannover og Münster), hvor jeg i måneder kun har vekslet de ved confession få nødvendige ord med min skriftefæder — på grund af, at jeg har set mig nødsaget til at søge udskiftet to præster, en sag, der har vakt en storm af vrede imod mig.«

Fortroligt og fortrøstningsfuldt lægger han også den slags modgang åben for sin moderlige ven, fordi han er vis på hos hende at finde forståelse og forbøn. Selverkendende tilføjer han iøvrigt, at bryderierne vel er en Guds straf til ham for, at han hidtil ikke

(fortsættes side 240)

Første romerske kirkefyrste over Nordpolen

Kardinal Frings aflægger kort visit i København på vej til Tokyo via Nordpolen

Man kan ikke just påstå, at København viste sig fra sin allermost charmerende side, da Eminence Josef Kardinal Frings fra Köln forrige tirsdag aften mellemlandede i Kastrup lufthavn på vejen fra Köln til Tokyo med SAS via Nordpolen. Der blæste en råkold vind ind fra Øresund, da rutenmaskinen fra Düsseldorf ved halvni-tiden landede i Kastrup. Maskinen havde mødt sne på vejen hertil, og

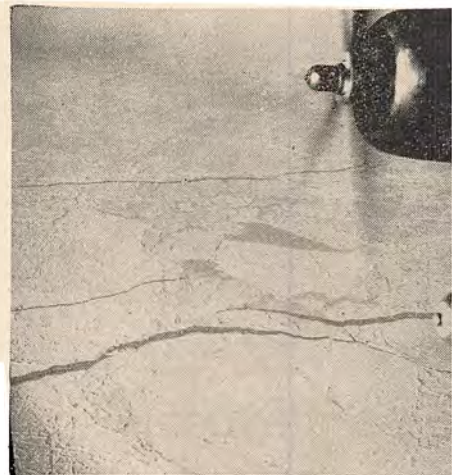
Kardinal Frings ved afrejsen fra Kastrup

ved ankomsten begyndte det så småt at regne. Kardinalen var ledsaget af sin sekretær, kapellan Luthé, en repræsentant fra SAS samt en medarbejder fra KNA i Bonn.

Der hersker travlhed i Kastrup lufthavn på denne tid af aftenen. I den store transit-hal mødes rejsende fra den ganske verden — akkurat som var det på en af Europas store banegårde — og selv om det ikke er hver dag, at en katolsk kirkefyrste gæster København, så var der næppe nogen, som lagde mærke til de to gejstlige, der trådte ind i den store hal, hver med en lille taske i hånden.

Ugebladet havde lejlighed til at træffe kardinalen, der beredvilligt fortalte om meningen og formålet med rejsen. Tokyo-færden skulle tjene til at uddybe forbindelsen mellem ærkebispedømmerne Köln og Tokyo og endvidere yde bevis på den verdensomspændende enhed og enighed, der karakteriserer vor hellige kirke. Kardinalen var veloplagt og gjorde — trods sine halvfjerds år — samme strålende indtryk som ved pinsestævnet for fire år siden — det var jo heller ikke første gang, at kardinal Frings

var »på vingerne«. Ret hurtigt førte kardinalen selv samtalen hen på pinsestævnet 1953 og udtalte, at han stadig med glæde tænkte tilbage på de også for os danske katolikker så strålende dage. Med et lille smil affærdigede kardinal Frings en spagfærdig bemærkning om den glæde, det havde været for os at have ham i vor midte dengang, og mindedes derpå friluftsgudstjenesten i Frederiksberg have samt afslutningsmødet i KB-hallen og da ikke mindst afløede teaterdirektør Henning Jensens herlige optræden — »omend jeg jo ikke kunne forstå selve hans ord«. Nogle bemærkninger om alder og ungdommelighed affødte gensidig gemytlighed, og samtalen kom derefter ind på kirken i Danmark, samt den religiøse situation herhjemme i almindelighed — indtil højttaleren ved godt og vel ti-tiden

En af »Vikingerne« passerer Nordpolen

aflbrød med sit »Attention please — passagererne til Tokyo via Nordpolen — —«.

Vi ledsagede kardinalen ud i den ugæstfrie majaften. Vinden piskede regnen henover de blanke startbaner, medens vi tog afsked. På trappen op til maskinen vendte han sig endnu engang om og vinkede farvel. Et par pressefotografer blit'z'ede, døren til maskinen lukkedes, de store motorer satte larmende i og i lyskasternes skær løftede den store sølverne fugl for kort efter at forsvinde i nattemørket ud over Øresund.

Den første romerske kirkefyrste var på vej over Nordpolen. Efter en kort mellemlanding i Stockholm passerede »Thorleif Viking« næste morgen (dansk tid) den geografiske Nordpol, og syv timer senere lagde den an til mellemlanding i Anchorage i Alaska, hvor biskop O'Flanagan fra Juneau var mødt op sammen med et par mis-

I korte træk —

Oblatpatres af den amerikanske provins vil efter forlydende i nærmeste fremtid påbegynde et missionsarbejde i Danmark (KNA).

Damasusgården i Vatikanet var sidste søndag smykket med blomster fra alle egne af Italien i anledning af den Hellige Faders 40-års bispejubilæum. Udsmykningen var iværksat af den katolske aktion i Italien (KNA).

I sidste uge fandt — for 80'nde gang — den traditionelle »Hellig-Blods-Procession« sted i Bruges i Belgien. Adskillige tusinde katolikker såvel fra Belgien som fra udlandet deltog i den høvdundne procession (KNA).

Den Hellige Fader har udnævnt biskoppen af Leeds, mgr. C. Heenan, til ærkebiskop i Liverpool. Ærkebiskop Heenan er 52 år gammel, blev præsteviet i 1930 og bispeviet i 1951 (KNA).

Biskoppen af Berlin, mgr. Julius Döpfner, er rejst til Rom for bl. a. at være tilstede ved Pavens 40-års bispejubilæum. Det er dr. Döpfners første Romer-rejse efter at han er blevet biskop i Berlin (KNA).

I Orleans har der været afholdt de traditionelle festligheder til ære for den hellige Jeanne d'Arc. Patriarken af Lissabon, kardinal Cerejeira, celebrerede pontifikalmessen i katedralen i Orleans (KNA).

Det bayerske kriminalpoliti har med anledning af den senere tids mange kirkerøverier oprettet et rådgivningskontor til forebyggelse af indbrud og tyverier i kirker. Kontoret disponerer over et stort antal moderne mekaniske og elektr. sikringsapparater (KNA).

Jesuitterordenens general, pater J. B. Janssens, har udnævnt pater Azcona til generalvikar for Jesu Selskab. Der er med denne udnævnelse tale om en foranstaltning af rent praktisk karakter, idet der dermed levnes generalen mere tid til forberedelse af generalkongregationen, som finder sted nu til efteråret. P. Azcona skal varetage de løbende forretninger for selskabet (KIPA).

Den polske primas, kardinal Wyszynski sekretariat har udstedt en erklæring, ifølge hvilken det af den såkaldte polske »Pax«-gruppe udgivne blad, »Slowo Powszechne« samt »Wroclamski Tygodnik Katolicki«, der ligeledes står »Pax« nær, ikke er berettiget til at publicere prædikener og udtalelser af den polske primas, Stephan kardinal Wyszynski, end ikke i uddrag.

I katolske kredse i Warszawa tillægger man denne erklæring fra kardinalens sekretariat stor betydning. Den anses for ensbetydende med et bestemt nej til »Pax«, og dermed til de såkaldte »fremskridtsvenlige katolikker« (KNA).

sionærer for at hilse på en så sjælden gæst på disse breddegrader. Opholdet i denne nybygger-by var ganske kort — kun for »refueling« — og det gik videre mod Japans hovedstad, Tokyo.
J. B.

Ankomsten til Tokyo

I strålende maj-sol landede den store fire-motors SAS-maskine på flyvepladsen i Tokyo efter på ca. 30 timer at have tilbagelagt den 13.000 kilometer lange flyvetur mellem kontinenterne. En lalrig repræsentation for såvel de kirkelige som de verdslige myndigheder var mødt op på flyvepladsen for at byde kardinal Frings velkommen, der iblandt den apostolske internuntius i Japan, mgr. de Fürstenberg, ærkebiskoppen af Tokyo, mgr. Tatsuo Doi, repræsentanter for de forskellige ordenssamfund, der virker i Japan, rektoren for det katolske Sophia-universitet med samt et antal studenter samt henimod 500 japanske katolikker. Medens et kor fra præsteseminarieret i Tokyo sang et udtog af Haydn's »Skabelsen«, forestillede mgr. Fürstenberg de tilstedeværende japanske gejstlige for kardinalen.

Trods den lange tur forlod kardinal Frings maskinen åbenlyst frisk og tilsyneladende ikke spor træt og underholdt sig på sædvanlig veloplagt måde med de fremmødte jesuiterpatres, der for en stor dels vedkommende er rhinlændere lige som kardinalen. Der forestår kardinal Frings et omfattende program under opholdet i Japan. 26. maj celebrerer kardinalen en pontifikalmesse i verdensfredskirken i Hiroshima, og der foreligger endvidere mulighed for et besøg i Korea, hvor kardinalen vil træffe sammen med statspræsident Syngman Ree (KNA).

*

Lørdag formiddag var kardinal Frings til stede ved indvielsen af det ny juridiske fakultet ved Sophia-universitetet i Tokyo. Højtideligheden overværedes af et stort antal æresgæster, deriblandt adskillige medlemmer af det diplomatiske korps i den japanske hovedstad. Indvielseshøjtideligheden afsluttedes med, at universitetet tildelte kardinal Frings den filosofiske æresdoktorgrad.

Ved en pressekonference senere på dagen gav kardinalen udtryk for sin beundring over det japanske genopbygningsværk efter krigen og pegede i den forbindelse på vesterledens forpligtelse overfor verden til at frugtbarøre den kristne humanisme og derved bidrage til sikring af verdensfreden (KNA).

Fra øverst og nedefter:

Kort over flyveruten fra København via Nordpolen til Tokyo.

En af »Viking«-erne, der trafikerer ruten.

Mount Shishaldin i Alaska, en af de mange endnu virksomme vulkaner, der passerer på vejen.

Anchorage i Alaska, hvor maskinerne gør holdt for at tanke — en typisk amerikansk nybygger-grænseby.

Ved rejsens ende: Miyajima i Japan.

har evnet at drage den rette nytte af sine skriftfædres belæring. Som ofte overfor fru Lavinia anklager han sig selv: »Je donne des règles d'esprit aux autres, et je manque à les pratiquer moy même.« Ud fra en sådan anklage beder han:

»Priez Dieu quil me fasse une de ces deux graces, ou de faire tout ce, que mes obligations demandent, ou de me retenir à n'avoir soin de mon propre âme, et de m'y assister pour me preparer à une bonne mort —.«

Når en mand af Stensens åndelige format så redbont forelægger sin moderlige veninde sine mangecartede problemer, så tør man tro, at hun har været denne tillid værd, og at just hendes fromme og livskloge indstilling, som klosterlængslerne i hendes ungdom og hendes kald som hustru og mor ligeligt har tjent til at fremme, har gjort det naturligt for hendes »åndelige søn« at appellere til hende om hjælp.

Han mindes årsdagen for sin konversion i taknemmelige breve til hende. Han omfatter hendes husbond og hendes børn med kærlig interesse.

Da hendes ægtefælle er død (december 1685), trøster han hende hjerteligt.

Hans første ord giver en levende karakteristik af hende: »Det er sandt, at

Gud ved at bortkalde Deres husbond har frataget Dem en rig lejlighed til at øve den kærlighed, som De under hans årelange sygeleje hidtil har kunnet skænke ham —«. I de få linjer står en selvforglemmende, offervillig og gudhængiven kvindeskikkelse os klar.

Stenos sidste brev til fru Lavinia er skrevet allesjælesdag 1686, tre uger før hans død. Her takker han hende endnu en gang for hendes og vennernes hjælp til hans konversion næsten tyve år tidligere. Dødsmærket, som han er, giver han hende det vidnesbyrd: »Gud har inspireret Dem og Deres venner til gennem utallige fromhedsøvelser, kærlighedsgjerninger og opofrende handlinger at bringe mig ud af mørkets magt —.« Ejheller i dette brev glemmer han at bede:

»Aydez moi, ma très chere mere, à trouver pardon des negligences et offenses passées, et à obtenir de sa misericorde, qu'il veuille recommencer à faire ses œuvres dans moy et avec moy, afin que nous puissions ensemble chanter ses misericordes pour toute l'éternité.«

Brevet er afsendt fra Schwerin, og trods Stensens vidt fremskredne sygdom finder han dog kræfter til at berette om kirkens kår dér, om den lille katolske menigheds vanskelige stilling og anbefaler det alt til sin venindes forbøn.

Hans sidste ord til hende er:

»Que la seule volonté de Dieu soit faite. C'est mon unique désir, et priez,

SCT. BERNHARDING

Den store, muslingeformede markedsplads i Siena var fyldt til sidste plads af en spændt ventende mennesskese. De havde allerede ventet i flere timer, mænd og kvinder og børn, borgere fra byen, bønder fra omegnen, handlende med grøntsager og pottevarer, som de håbede på at kunne afsætte bagefter. På den store markedsbrønd hang unge og gamle som en bisværn. Klædehandleren Benedetto

Dieu qu'il me fasse cette grace, duquel je vous souhaite pour vous et pour tout ce, que vous appartient —.«

Lavinia Arnolfini har iøvrigt ikke savnet biografier. Således skylder vi Bambacari og Lazzareschi megen tak for udmærket skildring af hendes og hendes slægts historie.

Men intet afspejler et menneskes psyke som de breve, vedkommende skriver. Desværre er Lavinias breve til Niels Stensen ikke bevaret. Men til gengæld finder vi ved at fordybe os i hans til hende de lysreflekser, som tillader os at beskue hende, som hun stod for hans øje. Men vi ikke tør stole på, at vi i dette genskær retteligt opfatter Lavinia Arnolfinis åndelige fy-siognomi?

Karen Plovgaard.

88. Davidssalme (I del)

GUDS LØFTER TIL DAVID,
DAVIDS HUS' FALD

I. Guds løfter og trofasthed.

1. En visdoms salme af Ezraiten Etan.

2. Om Herrens nåde vil jeg evigt synge, ned gennem alle slægter med min mund forkynde din troskab!

3. Thi du har sagt: »til evig tid er grundlagt min nådepagt«, i himlen har du grundfæstet din trofasthed.

4. Jeg har sluttet en pagt med min udvalgte og tilsvoret David min tjener.

5. For evigt giver jeg dine efterkommere bestand, jeg bygger din trone ned gennem alle slægter.

II. Guds storhed og magt.

6. Himlen priser dine undergerninger, Herre, og din troskab i de helliges midte.

7. Thi hvem kan sammenlignes med Herren i det høje, hvem er Herrens lige blandt Guds sønner.

8. Gud er forfærdelig i de helliges kredsløse, stor og frygtelig over alle omkring ham.

9. Herre, hærskarernes Gud, hvem er dig lig, du er mægtig, Herre, og din trofasthed omgiver dig.

10. Du byder havets overmod, du mestrer bølgerens oprør.

11. Du fældede og knuste Rahab, med din vældige arm splittede du dine fjender.

12. Din er himlen, din er jorden, jordkredsen og dens fylde har du grundlagt.

13. Norden og sønden har du skabt. Tabor og Hermon jubler over dit navn.

14. Din arm er vældig, din hånd er stærk, din højre er løftet.

15. Retfærd og ret er din trones grundvold, barmhjertighed og troskab går foran dig.

16. Saligt det folk, der kender til jubelsang, de vandrer, Herre, i dit åsyns lys.

17. De jubler altid over dit navn, og ophøjes ved din retfærdighed.

18. Thi du er deres styrke og stolthed og ved din nåde opløftes vort horn.

19. Thi vort skjold tilhører Herren, og vor konge tilhører Israels Hellige.

*

Denne storslåede salme synes at være blevet digtet i begyndelsen af det babyloniske fangenskab. Salmisten har kongehusets triste skæbne for øje og sammenligner den med de vidtrækkende løfter, som Gud i sin tid havde givet David om, at hans hus og kongedømme skulle stå fast for Guds åsyn til evig tid. Det skulle altså få verdenshistorisk betydning ved at Frelseren skulle være Davids Søn (Mt. 22, 42). Imidlertid er denne salme for lang til at kunne behandles på en gang. Vi er altså nødt til at dele den.

Stor er salmistens sorg over den ulykke, der er overgået Davids efterkommere. Men alligevel har han et fast ståsted for sit hjertes følelser, og

det er Guds løfter og troskab. De holder hans tro og håb oppe. Ingen anden kan jo sammenlignes med Israels Gud. Han er den almægtige skaber af himmel og jord. Han er hele verdens retfærdige styrer og sit folks beskytter og konge. Denne trosbekendelse, denne lovsang på Guds magt og troskab er indholdet af de første 19 vers. De er den rette basis for alt menneskeligt liv og den faste klippe, hvorpå vi kan stå og ride stormen af, når lidelser og genvordigheder fylder vort indre med mørke og gør os bange.

Nogle af disse vers trænger imidlertid til en nærmere forklaring. Når salmisten i vers 4—5 taler om en pagt mellem Gud og David, tænker han på det løfte, som Herren lod overbringe gennem profeten Natan (II. Sam. 7,8—16). Og når han i vers 6 taler om de »hellige«, så mener han Guds Engle, som i det følgende vers kaldes Guds »sønner«.

Rahab i vers 11 er et uhyre, der symboliserer hovmod og oprør. I det gamle testamente har ordet to betydninger. Det betegner de vandmasser, der i begyndelsen dækkede hele jordkuglen, og som her er billedet på de fjender, som Gud kæmpede imod og overvandt. Det betegner også Ægypten, det verdensrige, der rejste sig mod Guds folk og led et stort nederlag i det Røde Hav.

I vers 15 opfattes »nåde« og »troskab« som drabanter, der går forud for kongen.

I vers 18 er »horn« symbol på magt og herredømme.

F. K.

GUDS HEROLD

søgte at bane sig vej gennem folkebængden. Under den ene arm havde han en klapstol og under den anden to tavler. Tre grifler stak op af hans lomme.

»Gør plads, gør plads, folkens,« lød hans fortvivlede råben.

»Å, det er jo hr. skriveren, han må jo passere,« lød svaret.

Der var en snakken og en råben på den store plads. Enkelte steder havde en af de mange kræmmere forsøgt at pakke sine varer ud i håb om at kunne afsætte noget. Børn skreg og gamle mennesker besværede sig over trængslen. Domkirkens ur slog syv, og alle strakte hals i retning af den gade, der fører fra Porta Ovile til torvet. Nu måtte han da efterhånden komme, ham, som de allesammen ventede på, deres navnkundige landsmand Bernardino, der gjorde furor over hele Italien med sine prædikener.

Der var han. Man kunne se den gode broder Vincenzo, der ved hjælp af sine armkræfter og ildnende tilråb banede vej gennem menneskemængden for pater Bernardino. En lille mand, ligeledes klædt i franciskanernes dragt, fulgte i hælene på ham. Han var mager og klejn af vækst, men hans øjne lyste af ild og liv.

Og lidt efter stod han på prædikestolen, som var røjet i det fri, eftersom domkirken overhovedet ikke havde kunnet rumme alle de mange mennesker, der var trommet sammen. En stund lød Bernardino sit blik strejfe menneskemængden, og hver og en i hele den tusindtallige skare følte det,

Valfart- Sange

Husk at købe det lille hefte, som bruges på valfarten. 2. oplag foreligger nu. Det indeholder sange og salmer, der bruges undervejs til Åsebakken, noderne til højmassen på valfartsstedet samt salmer og hymner til eftermiddagens andagt og procession.

pris

75 øre

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 - KØBENHAVN - PALM 4777

Bernhardino fra Siena — reklamefolkens værnehelgen — hvis fest kirken fejrer 20 maj (Portræt i Academia Carrara i Bergamo)

som om munken deroppe på prædikestolen netop så på ham.

Der var musestille på den store plads. Et eller andet sted i et hjørne af pladsen gav et barn sig til at græde, men moderen slog i hast sit hovedtørklæde om dets mund for at det ikke skulle forstyrre den gode pater. Og så tog Bernardino fat.

»Jeg taler til jer, mine gode Sienser. Å, kunne I dog skue ind i mit hjerte. Jeg taler til jer af mit ganske hjerte, kunne I se det, da ville I også tro mig!«

Men så holdt han med eet pludselig inde, så ud over mængden i en bestemt retning og sagde derpå: »Men, hvad ser jeg, Mona Bianca. Hvor er din mand henne? Skynd dig hjem og hente ham. Skynd dig — du skal nok få din gode plads igen. Her er plads nok. Du kan ikke komme frem gennem trængslen? Å, det går nok. Gør plads for Mona Bianca, folkens. Hun skal lige hjem og hente sin mand. Min prædiken har netop bud til ham. Skynd dig nu lidt, Mona Bianca!«

Og så tog han fat på en af de fantastiske prædikener, der havde en så eventyrlig virkning. Man var i den grad bjergtaget af hans hele apparition, at man så at sige læste ordene af hans læber, førend han havde udtalt dem. Snart talte han med en moders blide ømhed, snart lød hans ord som en bidende blæst, der voksede til orkan, så at alle tilhørerne bogstavelig talt dukkede deres hoveder i angstfuld bæven for dens rasen. Men også i de tordnende ord kunne Sienserne spore en stor og dyb kærlighed. Snart lød hans tale ud over pladsen som en profetisk røst fra det gamle testamente, snart lød den højtideligt og fuld af hellig kærlighed. Tit og ofte vovede tilhørerne næppe at trække vejret — men så standsede han et par minutter for at give dem tid til at sunde sig. Så fortsatte han med en munterhed eller måske endda vittighed, der

kaldte smilet og latteren frem. Han var som en vældig orgelspiller, der kunne trække alle registre, lige fra den engleblide vox caelestis til basunens knaldende klang. Mangen en kvinde sænkede rødmende blikket, når han talte om overdreven farvning af håret, om sminkede læber, barberede øjenbryn eller stilethæle, og mangen en købmand greb sig i sin barm, når Bernardino talte om ågerkarlenter og renters rente, og han fortalte om den skønneste jomfruelighed, så at man mente, at det var englene, der talte gennem ham og ikke en simpel munk.

Også de velhavende og adelslægterne fik et ord med på vejen. Han advarede indtrængende mod sit århundredes svøbe, den vilde fejde, der rasede mellem Velferne og Guibellinerne og som netop i øjeblikket truede det ganske Italien. Han lagde magtaverne ret og retfærdighed på sinde, men advarede tillige mod svaghed og eftergiveness. De skulle ikke være som fugleskræmsler, der til at begynde med jog kragerne bort. »Men senere hen sker det, at den ene efter den anden tager mod til sig og flyver nærmere, når den ser, at dukken ikke rører sig, så flyver den roligt hen og sætter sig på hovedet af dukken og taber noget på den.«

Og så ruller latteren ud over torvet i Siena. Alle har forstået, hvad meningen er; han havde slet ikke behovet den efterfølgende tilføje:

»Jeg skal nemlig sige jer, at sådan kan det gå en embedsmand, der beklæder et embede, som han er valgt til, men som han slet ikke duer til, fordi han er et nul.«

Og klædehandleren Benedetto skriver hvert eneste ord ned med sin griffel. Hjemme skriver han det hele omhyggelig rent på pergament — selv om hans kone brokker sig over, at han forsømmer sin forretning med det skriveri.

Solen er efterhånden kommet højt på himlen inden Bernardino slutter af. Og afslutningen kender de alle. Den er hver gang den samme: franciskaneren trækker en tavle frem, hvorpå der i en krans af tolv solstråler på blå baggrund står at læse: IHS, Jesu navns våbenskjold. På et tidspunkt, hvor fyrster og bandeførere over hele Italien praler med deres navneskjold, holder Bernardino Jesu helligste navn op for alle og enhver. Der går et sus gennem skarerne, de falder på knæ og hylder det hellige tegn, som den store prædikant løfter højt op over deres hoveder.

Men netop denne hyldelse til og ærbødighed for Jesu navn skulle give anledning til diskussion og heftig modvind. Der indløb til Rom klage på klage over Bernardino's opræden — han mistængeliggjordes i høj grad. Og pave Martin V, der efter afslutningen på det store skisma havde besteg Petri stol, vågede nidkært over kirkens enhed. Han kaldte Bernardino til sig, bød ham kort og godt at holde op med at prædike, at pakke tavlerne med Jesu navn ned samt at give møde med sine bøger og manuskripter for

(fortsættes side 242)

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Maj

19. S. 4. Søndag e. Paaske (587—(hvid) 42) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Petrus Cælestin (915); Paaskens præf. (518).
20. M. † St. Bernardino af Siena (hvid) (916); præf. (518).
21. Ti. † Feria (587—42; uden Credo; (hvid) præf. (518).
22. O. † Feria (587—42); uden Credo; (hvid) præf. (518).
23. T. † Feria (587—42«; uden Credo; (hvid) præf. (518).
24. F. † Feria (587—42); uden Credo; (hvid) præf. (518).
25. L. St. Gregor VII (916); 2. bøn: (hvid) St. Urban I; præf. (518).
26. S. 5. Søndag e. Paaske. (hvid)

NB. På de med † mærkede dage kan der i st. for dagens Messe læses Votiv- og Requiem-Messer.

Møbleret værelse

på Strandvejen vis a vis Immaculator-kirken. Centralvarme, elektr. thekøkken, egen indgang, bad og toilet, fremlejes 1 evt. 2 år fra 1. juni eller 1. sept. grundet studierejse.

Billet mrk. 19.557 til annonceafdelingen, Østersøgade 108A, Ø.

Basar

Den 2. juni afholder Sankt Andreas sogn basar i Sankt Josef-Søstrenes skoles lokaler, Skovkrogen 19.

Der findes mange smukke ting i salgsheden. Duketombola med 400 fint pyntede dukker. Vinlotteri med gin, whisky, portvin, Madeira og rødvin. Fiskedam, pølser og is samt en stor tombola med 3000 flotte gevinster.

Drik morgenkaffe, spis frokost eller drik eftermiddagskaffe eller te i vor restauration.

Sct. Mariæ sogns basar

Følgende numre blev udtrukket:
Store lotteri: 2615 — 3102 — 3112 — 5403 — 1945 — 755 — 2829 — 1222 — 5654 — 3460 — 1427 — 5427 — 701 — 4345 — 5213 — 4236 — 435 — 5075 — 5697 — 4540.

Amerikansk lotteri: Konserverkurv hvid 17. — Chokoladæskan blå 68. — Kniplingslømmetørklædet gul 74. — Elefant brun 30. — Vase mørkerød 65. — Broderet dug lyserød 33. — Dukkeseng, lyserød serie: 573 8. — Dukken Suzanne 79. — Dukken Mette 51. — Dukken Mariat 14.

Sommerhus

Lille pænt møbleret bondehus til leje fra 1. juni til 6. juli for to pers., evt. m. lille barn. Lige ved strand. Pris 250 kr. Henv. til Swane, Malergården, Plejerup pr. Grevinge.

Vore ferie børn

Vi må vente endnu en uge med vor anden liste over bidragydere. Men vi kan røbe, at det i år kun går småt med indsamlingen, og der er dårligt nok en måned til ferien. Vi beder vore læsere om ikke at svigte den gode sag. Det er endnu aldrig sket, så lad det også ved fælles hjælp lykkes i år. Men gør alvor af det nu.

Alle bidrag modtages med taknemlighed af Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K.

Guds Herold —

(sluttet fra side 241)

et råd af teologer. Og så skulle han iøvrigt afvente, hvad disse høje herrer traf afgørelse om.

Det var det værste, der kunne ske for Bernhardino. Hvad gjorde det dog, at man betragtede ham som en kæltter, gik i en stor buc udenom ham, når man mødte ham på gaden, ja der var endda nogen, der kastede sten efter ham, men at han ikke måtte prædike mere, det var mere end hans hjerte kunne tage.

Det varede dog imidlertid ikke længe, førend Paven lod sig overbevise om Bernhardinos retsindighed. Det var især den store Johannes af Capistrano, der sagde god for sin tidligere læremester, og inden længe skæredes menneskemasserne påny om Bernhardinos talerstol.

Og det mærke, som Bernhardino sluttede alle sine prædikener med, fandt snart indpas overalt i Nord-Italien; det dukkede op på faner og over indgangsportaler, det fandt vej til høj og lav, og helgenen hørte ikke op med at formane sine tilhørere til at indprente sig Jesu helligste navn i deres hjerter.

Til trods for sin omfattende prædikantvirksomhed fandt Bernhardino imidlertid også tid til at dyrke næstekærligheden. Som ung havde han engang ladet sig lukke inde på et pest-hospital sammen med nogle ligesindede — for at bistå disse i deres nød. Også nu gjaldt hans kærlighed de mennesker, der havde en tung skæbne at bære.

Engang forærede hertug Filippo Maria Visconti af Milano ham en kalk, der var fyldt med gulddukater til randen. Bernhardino havde i en af sine prædikener revset hertugen for hans grusomhed og hovmodighed, og hertugen mente da at kunne stoppe munden på denne utålelige revser med den store gave. Men hvad gjorde Bernhardino? Han tog mod gaven, købte en masse ulykkelige fanger fri — og rasede næste dag videre mod hertugen. I sin vrede viste hertugen ham derpå bort fra byen, men kaldte ham inden længe tilbage igen og overøste ham med store æresbevisninger.

Bernhardino af Siena var en berømt ordensreformer og folkemissionær. Født 1380 i nærheden af Siena, indtrådte han som ung hos de strenge franciskanere og virkede med stort held som prædikant i sin tids urolige Italien — Pius II kaldte ham »den anden Paulus«. Fremmede særlig andagten til Jesu hellige navn. Døde 1444. — På grund af sine mange originale påfund, der tilsigtede at vinde sjæle, kåret til værnehelgen for reklamebranchen.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.,
tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Islands Brygge, Sundby,
Søndre, Tårnby, Kastrup og Dragør.

En god bankforbindelse er penge værd.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet
CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

MØDE-MEDDELELSER

Dansk og nordisk sommerskole på Øm hvortil DUK indbyder enhver ung katolik i alderen 18—35 år.

På hver af disse sommerskoler mødes omkring halvtreds unge katolikker for at holde deres sommerferie sammen, formet som et ægte katolsk fællesskab og med daglig undervisning i troen og troens forståelse af forskellige af livets forhold. Ingen ung katolik kan i dag i det moderne samfund klare sig uden et kendskab til og en stadig voksende dybere forståelse af vores katolske tro, og sommerskolerne er netop et forsøg på at hjælpe os til det.

På skolerne behandles emner som trosliv, ægteskab, kirkehistorie, katolsk lægmandsarbejde, litteratur, sang, bibellæsning, sociale forhold, præste- og ordenskald etc. etc. Desuden er der rig lejlighed til samtaler og diskussioner og — ikke at forglemme: til frit samvær med ture, badning, sport osv. — kort sagt: *katolsk ferie!*

Dansk sommerskole foregår i ugen 21.—28. juli og har hold både for unge, der deltager for første gang, og for dem, der har deltaget een eller flere, måske mange gange før. Prisen for deltagelse er kr. 50.—.

Nordisk skole afholdes i den følgende uge, altså 28. juli—4. august og er tilrettelagt, så både helt nye og tidligere elever kan deltage i den. (Det tilrådes dog helt nye at deltage på den danske skole!). Prisen for deltagelse er kr. 55.—.

Fripladser, hele og halve, vil i begrænset omfang kunne ydes på skolerne, og ansøgning herom anføres lettest på tilmeldingen.

Tilmelding sker på de særlige tilmeldingskort, der kan fås hos sognepræsterne og ungdomsforeningerne eller rekvireres fra skoleledelsens sekretariat. Tilmeldingen, der bedes udfyldt fuldstændigt og læseligt, sendes inden 15. juni til DUK's skoleledelse, Venne-mindevej 51, København Ø, hvor man også kan indhente yderligere oplys-

ninger, eventuelt på telefon RYvang 3319.

Pladsen er selvsagt begrænset — send derfor din tilmelding i dag. Du vil da snarest modtage svar indeholdende alle nødvendige oplysninger om skolen og om tilrejseforholdene.

DUK's skoleledelse.

Juniorlejr på Ømborgen

Også i år afholdes der juniorlejr for unge katolikker på 14—17 år. Lejren foregår på Ømborgen 30. juni til 6. juli. Har du lyst til at være med, er du hjertelig velkommen. Vi skal have en uges ferie. Undervisning, spørgeskasse, lejrhal, traveture, udflugter, badning, håndbold og fodbold m. m. Dagen begynder med messe, og om aftenen slutter vi af med komplet.

Praktiske oplysninger:

Lejrens præst: pater K. Stappers fra Vejle.

Lejrchef: DUK's formand, Walter Dalland, København.

Lejrkontingent: 50 kr. Betales ved ankomsten.

Fripladser: Der vil i begrænset omfang kunne opnås hele og halve fripladser. Ansøgning herom må indsendes sammen med tilmeldingen.

Indsendelse af tilmeldingen må ske snarest muligt og inden 1. juni til *Flemming Andersen, Smørumvej 199, st. tv., Brønshøj, Bella 5839 x*, hos hvem yderligere oplysninger kan fås.

Svar på tilmeldingen vil du modtage i god tid før lejren. Du vil da få alle nødvendige oplysninger om lejren og om, hvordan du kommer til Øm.

Der er selvfølgelig grænser for, hvor mange vi kan være i Øm, så du må hellere skynde dig med din tilmelding, hvis du vil være sikker på at komme med.

Invitation

Den katolske ungdomsorganisation, Neudeutschland, der specielt arbejder med skoleelever, afholder i dagene 6.—16. august sammen med søsterforbund i Frankrig og Belgien en Europa-lejr i Eupen i Belgien.

Danmark unge katolikker har fra Neudeutschland fået en invitation for fem—seks drenge i alderen mellem 14 og 16 år til deltagelse i denne lejr.

Prisen for deltagelse er for opholdet og kosten i lejren 26 DM.

Nærmere oplysninger kan fås hos *Flemming Andersen, Smørumvej 199, st. tv., Brønshøj, Bella 5839 x*.

De lokale foreninger meddeler:

Århus:

Den 18. og 19. maj kl. 20 præsteres i St. Knuds Skoles festsal operaen »De spedalske«. Indtægterne går til dækning af de resterende udgifter på det nyerehvervede krucifiks i kirken.

Amager:

Torsdag den 23. maj: En tur i Ti-voli. Vi mødes ved præstegården kl. 20.

Ørdrup:

Tirsdag d. 21.: Biograftur.

Tirsdag d. 28.: Studiekreds.

Roskilde:

22. maj: Åbent hus hos Inger Nielsen, Lindevej 21.

29. maj: Vi besøger observatoriet.

Stenosgade:

Store Bededags-ferien holdes i Bastrup — søndag morgen tager vi på valfarten til Åsebakken.

Lørdag d. 25. maj: Ekstraordinær generalforsamling.

Søndag d. 26. maj: Sæsonens sidste ungdomsmesse kl. 9,15, huskapellet.

Østerbro:

Onsdag d. 22. kl. 20 hos Uffe Tolderlund. Ordinær generalforsamling.

25.—26. maj: Evt. Sverigestur.

Onsdag d. 29. maj: Tur ud i det mørkeblå.

Til Rom og Assisi,

(29. sept.—12. oktober)

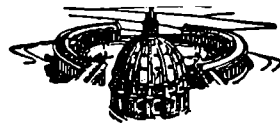
Kr. 600 incl. sovevogn i begge retninger; kr. 555 uden sovevogn.

Nogle yngre rejsedeltagere med godt humør og gode kræfter søges til min 5. romafærd. Vi tager alpenexpressen over Østrig, er 7 hele dage i Rom, bruger 1 dag til at køre i bus til Assisi, er 2 hele dage i Assisi og kører hjem med samme tog fra Firenze. Kosten er god; værelserne er beregnede for indtil 5 rejsende. Interesserede, også ikke-katolikker, bedes snarest henvende sig til *pastor Paul d'Auchamp, Åkirkeby*.

Umøbleret værelse

med centralvarme, adgang til bad og køkken, til leje for enlig dame. Dohm, Røntoftevej 4, 1., Søborg. Tlf. SØ 4980.

Horsens	Esbjerg	Kolding
Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner	E. Boysens Fiskehandel Altid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital	M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed
Aabenraa	Aabenraa Brugsforening Tlf. 2368 . Søndergade 16 Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik	Andersen og Meyers Eft. Otto Larsen . Ramsherred 31 . Telf. 22530 Lys . Kraft . Varme Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik

URBI ET ORBI

Nok tro på Gud - men ikke nødvendigt at gå i kirke!

Ejendommelige gallupresultater i England

Det engelske dagblad »News Chronicle« har foranstaltet en gallupundersøgelse, ifølge hvilken 78 procent af alle voksne englændere bekender sig til troen på Gud og 71 procent ligeledes tror på Kristus som Guds søn. Af de forespurgte erklærer 14 procent, at de går i kirke om søndagen, medens 85 procent derimod giver udtryk for den mening, at en kristen ikke behøver at gå i kirke. 55 procent er af den anskuelse, at kirken skal holde sig borte fra politik og ikke tage stilling til dagens problemer (KNA).

Kirkelig samvittighedsransagelse

(sluttet fra side 237)

overdrivelse i kravene om, at de kristne (altså ikke de enkelte, men menighedernes helhed) skal være førende og vejvisende i den samfundsmæssige udvikling, i særlig grad frigjorte fra det milieu, hvori de er opvoksede. Det er udmærket, at vi har kristne førere, som vurderer de sociale forhold med kristne øjne. Men vi må indrømme, at kristendommen gennem de hidtidige 2000 år ikke lagde direkte an på at hidføre samfundsmæssige ændringer. De kom i flere tilfælde som direkte følge af, at de kristne bar sig ad, som deres mester havde lært dem. Og mon ikke det også i fremtiden vil vise sig at være den farbare vej? Ikke at ville aktivisere kristenheden socialt og politisk, men ganske simpelt give sit bedste for at få sig selv og ens næste til at bære sig kristeligt ad i den daglige færd — og deraf vente den fornyelse, verden længes efter.

Det er som sagt udmærket, at vore

Irland får verdens yngste benediktinerabbed

For kort tid siden ophøjedes det irske benediktinerkloster Glensdale til abbedi, og nu har det ny abbedi fået sin første abbed. Valget faldt på den 30-årige pater Joseph Dowdall OSB, der dermed bliver verdens yngste benediktinerabbed. — Med reformationen forsvandt de sidste benediktinerklostre i Irland, og først i 1927 oprettede munke fra det belgiske kloster Maredsous påny et hus i Irland. 1945 havde klosteret allerede 37 indvånere og kunne dermed ophøjes til et selvstændigt priorat (KNA).

fejll påvises og søges rettet. Men vi har tillid til, at vore forfædre i troen ikke har virket forgæves, og at det derfor ikke står helt så galt til med den kristne grund, der er lagt i vore svage hjerter, som det af og til bliver sagt.

I Bukarest verserer følgende historie:

Førsteseekretæren for det kommunistiske partis centralkomité, Gheorgiu Dej, havde en aften holdt en alenlang radiotale, som han var meget stolt af og hvori han bedyrede sin egen og sine regeringskollegers ubrydelige trofasthed til Moskva i meget højtravende vendinger.

Den næste formiddag aflagde han besøg hos sin kollega Stoika, der er formand i ministerrådet. Han ringer på. Stoikas femårige dreng lukker op og spørger mistroisk partichefen hvem han er. »Jeg er onkel, som snakkede til dig i radioen igår aften,« svarer Dej opstemt. — Stoika junior vender ham ryggen og farer forfærdet op ad

Kardinal Wyszynski i Rom

(sluttet fra forsiden)

tradition og deres trofasthed over for kirken og Paven in mente.

Kardinal Wyszynski har klart og tydeligt tilkendegivet, at han under ingen omstændigheder ønsker at blive betragtet som et sensationsobjekt eller som genstand for offentlig nysgerrighed. Kardinalen har som nævnt hos polske søstre i Rom og forlader nu og da sin residens for at deltage i drøftelser henholdsvis i Vatikanet og i de forskellige romerske kongregationer.

Biskop Baraniak, der ledsager kardinalen under besøget i Rom, optog allerede dagen efter ankomsten kontakt med det Pavelige statssekretariat, og det menes, at tidspunktet for audiensen hos den Hellige Fader og den højtidelige overrækkelse af kardinalinsignierne allerede er fastsat. Ceremonien ventes at finde sted i indeværende uge og vil få karakter af et på engang hemmeligt og offentligt konsistorium. Konsistoriet vil formentlig kun blive overværet af præfekten for det pavelige ceremoniel samt kardinalkollegiets dekan, kardinal Tisserant. Pave Pius vil ved denne lejlighed tildele kardinalen den røde hat samt hans titularkirke. Det menes, at kardinalens overtagelse af denne titelkirke vil være den eneste offentlige højtidelighed, som den polske primas deltager i under opholdet i Rom (KNA).

trappen, idet han råber: »Far, far, Eisenhower er her!«

*

Mark Twain skrev engang til sin svigermoders fødselsdag en historie, hvori han sammenlignede sin svigermoder — som han forøvrigt satte megen pris på — med et dagblad.

»Hvorfor dog med et dagblad?« spurgte hans kone forundret.

»Jo, for det kommer hver dag,« svarede Mark Twain.

Til Øm

(sluttet fra side 236)

vore betrængte trosfæller i de kommunistiske lande. Det må blive en nådens og en velsignelsens dag for os selv og for andre. Det må styrke vor egen tro og kærlighed til Gud, Guds Moder og vor kirke.

Hvad praktiske oplysninger angår, så henviser vi til, hvad der før er skrevet i bladet. Ellers må det gentages, at pontifikalmessen celebreres af vor biskop kl. 10.30. Der er hvilepause fra kl. 12 til 14. Processionen begynder kl. 14 og hele valfarten er forbi kl. godt 15. Selvfølgelig skal man have salmebog (evt. valfartshefte) og rosenkransen med.

Valfartskomiteen.

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

26. MAJ 1957

NR. 21

KARDINAL WYSZYNSKI TILDELT KARDINALINSIGNIERNE

Den polske primas aflægger beretning for Paven om situationen i Polen

Den Hellige Fader modtog sidste tirsdag den polske primas, ærkebiskoppen af Gnesen og Warszawa, Stephan Kardinal Wyszynski, i privat audiens. Samtalen mellem den Hellige Fader og den polske kirkefyrste varede en lille times tid, og efter audiensen modtog Paven biskoppen af Lodz, mgr. Michael Klepacs, den polske bispekonferencens sekretær, hjælpebiskop Sigismund Chromanski, samt hjælpebiskoppen af Gnesen, mgr. Anton Baraniak. Ved audiensens afslutning meddelte den Hellige Fader biskopperne og samtlige polske katolikker sin specielle velsignelse.

»Osservatore Romano« skriver, at den Hellige Fader tog mod kardinal

Wyszynski, som en fader tog imod en søn, og bekræftede ved denne lejlighed påny de følelser og ønsker, som han altid og ved enhver lejlighed giver udtryk for, når han vender sig til en så dyrebar del af Kristi kirke.

I kredse, der står Vatikanet nær, demterede man i den forløbne uge rygterne om, at den polske primas ikke skulle have været velkommen i Rom, samt at den Hellige Fader skulle have givet udtryk for sin misbilligelse af kardinalens holdning overfor den kommunistiske regering i Polen. På velinformeret kirkeligt hold i Rom understreger man imidlertid udtrykkeligt, at kardinal Wyszynski har gjort det eneste rigtige, hvad han kunne gøre. Under audiensen — fortsætter Deres korrespondents hjemmelsmand — har kardinal Wyszynski først og fremmest overfor den Hellige Fader aflagt en nøjagtig og udførlig beretning om situationen hjemme i Polen.

En historisk begivenhed:

FRANKRIGS PRÆSIDENT HOS PAVEN

Den Hellige Fader overrækker præsident Coty en erindringsmedaille efter audiensen.

Pave Pius XII modtog sidste mandag præsidenten for den franske republik, René Coty, i højtidelig audiens, og udmærkede ved denne lejlighed præsidenten med Kristusordenen, den højeste udmærkelse, som den Hellige Stol kan tildele. Denne udmærkelse, udtalte den Hellige Fader, skal ses som en anerkendelse af den franske præsidents fortjenester. Den må imidlertid også betragtes som et ønske om, at Kristi lære, der er en udtømmelig kilde til lys, kultur og kærlighed for alle nationer, stadig må nyde fremme i Frankrig og bringe Frankrig en genopblomstring på alle områder, ikke mindst på fredens og fremskridtets område.

Denne audiens vil ganske utvivlsomt — udtalte den Hellige Fader — forblive en historisk milepæl i forholdet mellem den Hellige Stol og Frankrig, og den lader håb om en gunstig udvikling for det franske folk på ærens vej. Paven hyldede derpå den franske nations historie og fortrin og hilste

HIDTIL STØRSTE

ÅSEBAKKE-VALFART

Gudsmoder og det kristne fællesskab

Valfarten til Øm

Kirken fejrer bededagene

Niels Stensens vej til kirken

Statsbesøget i Vatikanet

Kardinalen har ved denne lejlighed også peget på de meget store vanskeligheder, som kirken har at kæmpe med samt den bedring i situationen, som er indtrådt efter den såkaldte oktoberrevolution sidste år. Fremfor alt har kardinalen også overbragt den Hellige Fader den polske episkopats og den polske gejstligheds hilsener. Det betragtes som usandsynligt, at kardinalen — sådan som rygterne har villet vide — skulle have anmodet den Hellige Fader om at foranledige en ændring i jurisdiktionsforholdene i de såkaldte »tyske østområder«. Derimod anses det for givet, at kardinalen har anmodet Paven om at ville foretage en del nyudnævnelser til de vakante bispesæder samt muligvis om en opdeling af et par af de meget store polske bispedømmer (KNA).

I søndags fik kardinal Wyszynski indenfor rammerne af en kort privat ceremoni overrakt kardinalshatten. Endvidere overrakte den Hellige Fader den polske kirkefyrste kardinalsringen og overdrog ham — med den symbolske åbning og lukning af munden — den fulde myndighed til at lade sin røst høre i kardinalskollegiet.

Kardinal Wyszynski har som titelkirke fået tildelt Santa Maria in Trastevere, der er blevet vakant ved den spanske kardinal Seguras død (KNA).

Samme dag som kardinal Wyszynski fik tildelt kardinalsinsignierne, offentliggjordes i Vatikanet en ny Pavelig Encyklika »Invicti Athletæ« i anledning af 300-årsdagen for den polske jesuitterhelgen Andreas Bobolas martyrium (KNA).

»dette storslåede folk med den glørværdige tradition og de overordentlige åndsgaver«.

I tilknytning til audiensen forestillede præsident Coty sine ledsagere — deriblandt udenrigsminister Pineau — for Paven, og overrakte til afsked den Hellige Fader et skønt gyldent ciborium samt en samling på 78 kobberstik (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

<p>KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 Robert Hansen Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER Murermester Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiohshjem</p>	<p>KBK Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>
<p>Andr. Krøyer's Boghandel v. Chr. Henningsen Nørrebrogade 18 B . C. 6638 Papir . Stort Boglager . Fyldepenne Leverandør til katolsk Centralskole</p>	<p>L. F. Nielsen SNEDKERMESTER LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Dames 2043 Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p>absolut ABSALON naar Forsikring skal tegnes</p>
<p><i>Benyt</i></p> <h1>HANDELSBANKEN</h1> <i>som Deres bankforbindelse</i>		<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Minerva*408</p>
<h2 style="text-align: center;">Vejle</h2>		
<p>Niels Bentzen & Co. TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307</p>	<p>Hvidehus Boglade Kai Jensen & Poul C. Thim Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360 ... Bogladen med de mange Bøger</p>	<p>Leverandør til Sct Maria Hospital HENRIKSEN Raadhustorvet</p>
<h2 style="text-align: center;">Horsens</h2>	<h2 style="text-align: center;">Esbjerg</h2>	<h2 style="text-align: center;">Kolding</h2>
<p>Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel Altid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>

ÅSEBAKKE-VALFARTEN

størte end nogensinde

Det strider ganske åbenlyst mod erfarings fastslåede regler, hvad der sker med den årlige katolske valfart til Åsebakken, den skønne plet i Nord-sjællands hjerte. Så længe valfarten var en nyhed, kunne alle forstå, at den samlede mange. Men vanen plejer at slide hårdt, og man kunne have ventet, at den, der f. eks. 4-5 gange havde været med, efterhånden mente at have opfyldt sine valfartsforpligtelser. Og til syvende og sidst er vi jo ikke så forskrækkelig mange katolikker på østre side af Store Bælt, at vi stadig kan forny pilgrimsskaren.

Sådan måtte fornuftige mennesker ræsonnere. Kendsgerningerne taler imidlertid et andet sprog og tvinger os til at indrømme, at der gælder andre og ganske særlige regler for Åsebakke-valfarten. Forklaringen på det, der sker, må bygge på en faktor, der altid bør tages i betragtning, når det drejer sig om katolikker. Katolikkenes kærlighed til Guds hellige Moder vil til enhver tid trodse snusfornuftens beregninger.

År efter år er pilgrimsskaren vokset, år efter år har trængslen ved Herrens bord under den store friluftsmesse i Åsebakkens park været større end tidligere. Men i år tog tallene endnu et skridt, og et meget stort, videre opad.

Det var ellers gråvejrr fra om morgenen med alle tegn på, at regn ikke kunne undgås, og de sidste dages varme var afløst af mere kølighed. Alligevel fyldte rækkerne på Holte Stationsvej mere end almindeligt, da man lidt før 8,30 stillede op sognevis med et islæt af provinsboere og de altid trofaste sydsvenske katolikker. Et par gange på den vidunderligt skønne vandring gennem den forårsfriske Rude Skov faldt der en enkelt dråbe regn, som dog kun observeredes af de mere adspredte pilgrimme. Ugebladets medarbejder vandrede med Nørrebro sogn, og da pastor Benzons lige i det øjeblik, vandringen gennem skoven var til ende, og vi fik det betagende udsyn over egnen omkring Sjælssø, stemte i med »Dejlig er jorden«, gik der som et stød af henrykkelse gennem en — natur og overnaturlig mødtes i et helt betagende møde.

Undervejs voksede skarerne. Det er jo ikke alle, der har kræfter til hele vandringen, så de må nøjes med, hvad de magter. Det falder på en valfart ingen ind at måle fromhed i kilometre. Alle gør deres bedste, og hvis der i år var endnu flere privathiler end før, som bragte familier helt ud til Åsebakken, ved vi jo godt, hvor glade bilejere er for deres køretøj, og at de må betale glæden med tab af egen mobilitet, så de var lige godt pilgrimme for det. De kom jo i den samme hensigt som enhver anden.

Adskillige busser med sjældnere amtsbogstaver røbede besøg langvejs fra. Mon ikke samtlige sjællandske og

lolland-falsterske sogne var repræsenteret. Vi bemærkede særlig mange fra Nakskov, men måske var der andre sogne, der mødte lige så talstærkt frem.

Gennem Åsebakkens port drog næsten 2000 i de syngende og bedendes rækker, og med de mange andre, som på anden vis var nået frem, regnede valfartslederne med en messedeltagelse på henved 3000 mennesker. Bag alteret blev søstrenes brogede skare anbragt i et antal af omkring 200, et malerisk skue.

Og så kom den gejstlige procession og pontifikalmessen, celebreret af Danmarks gode trofaste ven, biskop Mangers fra Oslo, tog sin begyndelse. Korsangen lededes af pater Drouzy, der kunne få ikke blot sine egne sangere, men også alle os andre til at synge med, så det lød af, hvor mange vi var.

Vor egen biskop prædikede (iøvrigt ganske uforstyrret af, at stærke vind-

stød var onde ved alterlysene og true-de med at anstifte allerbrand). Biskoppen advarede mod en moderne tendens til at drage Gud ned på dagligstueniveau og opfatte ham som en ræsonnabel, hyggelig himmelsk bedstefar. Gud er den uendelige, almægtige, og liturgien lærer os den rette gudsdyrkt.

Og så kom dagens kommunion, hvor det skulle vise sig, om de nye regler for nadverfasten ville spille en rolle. Det må de have gjort. Der blev uddelt 1100 kommunioner. I fjor var man lykkelige og stolte over at tælle 600 kommunikanter.

Glemte vi at fortælle, at messen fandt sted i strålende solskin. Det gjorde den altså — som sædvanlig. Så nu er det sagt en gang for alle. Det gælder også næste år og de følgende.

Derpå udfoldede sig det muntre folkeliv på de skønne plæner. Og allerede halvanden time senere samledes man igen om alteret til den sakramentale andagt, som vor egen biskop holdt, og under hvilken pastor Benzons prædikede. Den sluttede med traditionens procession parken rundt med »Vor Frue af Åsebakken« — den dejlige gamle træskulptur, som så udtryksfuldt minder os om hende, til hvis ære vi samles år efter år.

GUDS MODER

OG DET KRISTNE FÆLLESSKAB

PASTOR C. BENZONS PRÆDIKEN VED EFTERMIDDAGSANDAGTEN PÅ ÅSEBAKKEN

En valfart, som den, vi har holdt idag, er et smukt billede på det kristne fællesskab. Alle vi, som er kommet sammen her, føler os forenede i det bedste, vi ejer, vor hellige katolske tro. Den fælles vandring, den fælles bøn og sang, vor fælles deltagelse i messen, ja, også vort frie samvær bagefter understreger, at vi er en stor familie, hvor forskellige vore livskaar end måtte være.

Dette kristne katolske fællesskab udspringer jo direkte af Jesu lære om Gudsriget, der begynder her på jorden og fuldkommes i himlen. »Jeg er vinstokken,« siger Frelseren. »I er grenene, hvo, som bliver i mig og jeg i ham, han bærer megen frugt«. Vi er ved dåben indplantede i det legeme, hvis hoved er Kristus. Og det lysende forbillede for dette fællesskab er Apostelgjerningernes ord om den første kristne menighed i Jerusalem: »De var alle eet hjerte og een sjæl«. Det var så påfaldende, at de, der stod udenfor deres samfund sagde om dem: »Se, hvor de elsker hverandre«.

Jeg vil idag prøve på at sige lidt om de goder, det kristne fællesskab skænker os, de krav, det stiller til os og om Marias betydning for vort fællesskab.

Der er et ord, som vi i vor tid påfaldende ofte møder, og det er ordet ensomhed. Utallige mennesker går rundt i menneskevrimlen og føler sig ensomme. Det drejer sig ikke blot om mennesker, der er blevet berøvet en

VOR FRUE AF ÅSEBAKKEN

kær ven eller en ægtefælle, eller mennesker som er indesluttede og derfor har svært ved at komme i kontakt med andre. Nej, det drejer sig også om mennesker, der i udstrakt grad dyrker selskabslivet og har kontakter til højre og venstre. Det er et af vor tids paradokser, at jo flere midler teknikken skaffer os til at sætte os i forbindelse med hinanden (tænk f. eks. på telefoner, radio og fjernsyn), des flere ensomme mennesker er der. Hvad hjælper det at være omgivet af mange mennesker, at tale med andre, lytte til andres tale, arbejde sammen med andre, hvis der ikke er et virkeligt dybtgående fællesskab mennesker imellem. Ja, så er mennesket ene, overladt til sig selv, ensom i sin livskamp.

Vor hellige kirke er i enestående grad i stand til at give os part i det fællesskab, vi trænger til, et fællesskab, der har rod i sjælens inderlige samfund med Gud. Vi er blevet indpodede i den levende organisme, som kirken er. Enhver af os er blevet en livscelle i kirkens legeme. Ligesom blodet strømmer livsfornyende og livsbevarende gennem vort legeme, således strømmer nåden livsfornyende og livsbevarende gennem kirkens legeme og tilføjer derved enhver af os den åndelige kraft, vi har behov. Men derved opretholdes også fællesskabet mellem alle, som hører kirken til. Hvert enkelt organ i et legeme trænger til alle de andre organer, som findes i dette legeme. Således trænger enhver af os til det fællesskab, som kirken ejer.

Kirken er jo ikke blot nådens rige, men også kærlighedens rige.

Gud har villet gøre os mennesker afhængige af hinanden. Afhængighed kan blive en byrde. Men Jesus Kristus har lært os, at denne afhængighed bør give næring til kærligheden.

Gud ske lov, at der er store muligheder for, at mennesker kan berige hinanden, lære af hinanden, støtte og opmuntre hinanden i modgang. Men især under sygdom og i trængsler har det kristne fællesskab vist, hvad det formåede. Når der opstod kriser og særlige nødtilstande, sendte Gud mænd, der var særligt udrustede til at råde bod på nøden. Tænk på herlige skikkelser som Vincent de Paul, Kamillus, Johannes af Gud og Don Bosco.

I vor tid er abbé Pierre et lysende eksempel på, hvorledes en nødsituation giver kristendommen lejlighed til at vise næstekærlighedens styrke.

Der er stadig mange slags savn i verden, og der er brug for enhver af os. Desværre er der nødlidende, som ikke bliver hjulpet, og det er, fordi der ikke er kærlighed nok i verden. Desværre er der nødlidende, som kun bliver hjulpet halvt, og det skyldes, at kærligheden ofte er lunken, utilstrækkelig. Men er vi besjælede af sand kristen ånd, vil vi ikke blot sige tak, fordi nogen hjælper os, men også sige tak, fordi der er nogen, der trænger til vor hjælp. Vi mennesker trænger til hinanden. Den ene trænger til en hjælpende hånd, den anden trænger til nogen at være god ved.

»Du skal elske din næste som dig selv,« siger Frelseren. Det er et ord,

som vi kender alt for godt, fordi vi har hørt det så tit. Det har desværre mistet sin brod. Selv om vi tager det altsammen i betragtning, f. eks. at næste betyder nærmeste, den, der særligt er henvist til dig, og dette, at kærligheden sommetider må vise sig i en streng skikkelse. Sommetider må kærligheden føre en noget hård tale ... selv om vi tager det altsammen i betragtning, stiller vi os selv dette spørgsmål: kan enhver af os da ærligt og frejdigt sige: Jo, jeg elsker da min næste, som jeg elsker mig selv? Hermed er vi kommet til de krav, som fællesskabet stiller til os.

Vi ved alle, hvor svært det er at virkeliggøre den kristne kærlighed, ikke mindst overfor vore nærmeste, ja, netop overfor dem, der har særlige krav på os. Og grunden er den, at egoismen stikker dybt i os alle. Dertil kommer, at vi så let smittes af det, som Skriften kalder »denne verden«. I denne verden tages det som en selvfølge, at alle til enhver tid udelukkende tænker på deres egen fordel. Opstår der et stærkt fællesskab i denne verden, så sker det hyppigst derved, at mennesker slutter sig sammen om et fælles krav, f. eks. om lønforhøjelse. »Vi kræver«, hedder det så, »vi kræver dette og hint ... til hver enkelt personlige fordel«. Men hvor er de få, der slutter sig sammen i ønsket om at få lov til at yde. Gud ske lov sker det,

NOTER

Til

ØM

nu på søndag den 26. maj

Så er det altså nu på søndag, at årets valfart til Øm finder sted. Vi erindrer om, at pontifikalmessen celebreres — af vor egen biskop — kl. 10.30, og at selve processionen begynder kl. 14. Iøvrigt henviser vi til tidligere ugers meddelelser her i bladet om valfarten.

Vel mødt i Øm!

at mennesker siger: Vi kræver at få lov til at yde hjælp og bistand.

Hvor mange mennesker, der var forpint af ensomhed, blev ikke helbredt, fordi de fik lov til at være noget for andre: De fandt sig selv ved at glemme sig selv.

Vi kan allesammen se, at sådan burde det være. Men eet er teori, et andet virkeliggørelse af en teori og et ideal.

For at et ideal skal virke ind på os, må det blive kød og blod i et menneskes skikkelse.

Vi har først og fremmest Vor Frelser Jesus Kristus, som jo er vejen. Ved (sluttes på bagsiden)

5. søndag efter påske

26. maj 1957

EN MODERS TRØST

Hvor mange mennesker lever ikke idag en tilværelse uden skygge af håb? De ser ikke den allerringeste mening med deres liv. Og for disse håbløst fortvivlede menneskesjæle har den moderne filosofi ikke eet eneste trøstens ord.

Kirken siger derimod til os, at en kristens endemål er et liv i en for et menneske fuldstændig utænkelig lykke og herlighed. Og den siger det ikke med abstrakte ord og vendinger, sådan at et menneske af kød og blod ikke er i stand til at forstå noget som helst af det hele. Nej, den siger os det — faktisk ved at vise os den henrivende moders skikkelse: Vor Frelseres hellige moder og vor moder, Maria, som er delagtig i Guds herlighed i Himlen. Hun er optaget i Himlens herlighed, ikke blot med sjæl, men også med legeme. Også du er kaldet til dette herlige mål, det er meningen med vort liv her på jorden!

Vi er altså aldeles ikke kaldede til den skyggetilværelse, som vi lever her på jorden, ikke til dette liv med alle dets farer og brøstfældigheder og med dets sluttelige opløsning i døden. Alt det er kun en gennemgang, noget midlertidigt, akkurat som det også har været det for Guds moder. Blot vi lever og bliver ved med at leve som Guds børn, således som vor moder Maria gjorde det. Det er rigtigt, at der er en stor forskel mellem hende og os. Hun blev et Guds barn allerede under sin moders hjerte, vi derimod først, da vi genfødtes i dåbens rensende vand. Hun blev også optaget i himlen umiddelbart efter sin død, vi skal derimod vente til den yderste dag, når Vor Herre kommer for at dømme den ganske verden. Og ingen af os kender hverken dag eller time.

Men Marias optagelse i Himlen betyder endnu mere for os. Det betyder simpelthen, at vi har lov til at glæde os. Vi ved nemlig, at vor moder i Himlen kun vil sine børn godt, at hendes moderhjerne kun er indstillet på at gøre alt, hvad hun kan for os. Og hun ikke blot vil gøre det, hun kan også gøre det. Tænk blot på, at Vor Herre kunne ikke modstå hendes bøn i sin tid i Kana i Galilæa — hvor meget større må hendes indflydelse da ikke være idag i Himlen? Kristus Vor Herre er rede til at opfylde alle de ønsker, som hun nærer for os, sine lidende børn herneden.

Således er billedet af vor moder i Himlen, den moder, der ledsager os gennem vort trange jordeliv — ikke blot ved sit strålende eksempel, men også med sin mægtige, hjælpende hånd.

Ved Maria til Jesus — det er vejen, vi skal vandre, fremad og opad!

A. Dohle S.J.

I Maria Flavias apotek

Vi ved, at Niels Stensens konversionshistorie formede sig som en lang og dybtgående erkendelsesproces. En med hans forskernatur samstemmende gransken af de religiøse spørgsmål og mange indgående samtaler med fromme katolikker betegner den vej, der omsider førte ham tilbage til moderkirken, hvor han fandt den sandhed, som han siden i en urokkelig tro og sluttelig med en fuldkommen selvhengivelse holdt fast ved. Venners eksempel, hans konstateren af deres »praktiserede« kristendom påvirkede samtidig hans overbevisning om den katolske kirkes magt over sindene og var ikke uden indflydelse på den endelige afgørelse.

Blandt de personligheder, som både ved ord og eksempel stod Stensen bi i hans åndelige krisetid, bør i første række komme nonnen *Maria Flavia del Nero* nævnes.

Man tør gå ud fra, at Stensen ret hurtigt efter sin ankomst til Firenze har truffet hende, og at en gensidig sympati omtrent straks har bragt dem på talefod med hinanden.

Hun var af en fornem florentinsk slægt, havde 34 år tidligere forladt sit fædrene hjem, palazzo del Nero, for at tage sløret i dominikanerindernes kloster i via Romana. Klosteret, som var indviet til S. Vincenzo, kaldtes efter sin stifterinde, Anna Elena Baldaccio, i daglig tale Annalenaklosteret. Det var rekrutteret fra de rigeste og fornemste familier i Toskana og var i løbet af de to hundrede år, det havde bestået, blevet udvidet med et palads, der tjente som gæstehus for søstrenes pårørende, og med et sygehus, der tilfredsstillende tidens krav i retning af komfort og hygiejne. Denne afdeling, som var indrettet i den bygning, hvor Annalena Baldaccio havde begyndt sin klostergerning, havde sit eget velforsynede apotek med laboratorium. I årene omkring Stenos ankomst til byen lededes dette apotek af søster Maria Flavia.

Da den unge nordbo såvel i sit arbejde som til personligt brug skulle anvende medicinske præparater, »pomader og essenser«, blev han en hyppig gæst i apoteket i den lille sidegade til via Romana, via Sta. Maria.

Af Maria Flavias optegnelser ved man, at hun straks lagde mærke til den elskværdige, men stille unge herre, som gerne vekslede nogle venlige ord med hende. Da det gik op for hende, at han var vantro, følte hun dyb medlidenhed med ham og besluttede at hjælpe ham til at finde den rette tro. Og hun gik lige til sagen. »Han blev ikke vred«, fortæller hun, men hørte tålmodigt på hende, og hvad mere var, han kom stadigt igen. Uden modsigelse lod han hende tale, og hver gang sluttede hun med at opfordre ham til at bede Gud om at lade ham finde sandheden.

Af
Karen Dloogaard

På sin vej til Maria Flavias apotek har Stensen passeret Domkirken – Sta. Maria del Fiore.

Lille Maria Flavia viste sig altså energisk; men hendes energi var parret med selvkritik. Hun indså, at hun måske ikke »var en sådan sag voksen«. Men hun vedblev sin påvirkning, og, som hun selv siger: »Da jeg så, at det var hans ønske, talte jeg til ham om et og andet i al enfoldighed og tillidsfuldhed. Da jeg således en morgen fandt ham ved talegitret, just som det ringede til Ave, bad jeg ham sige bønner sammen med mig; han fremsagde den da også halvt; jeg bad ham bede den helt ud, men det holdt hårdt, da han nægtede den hellige jomfrues og helgenernes mellemkomst ...«

Maria Flavia nøjedes nu ikke med selv at påvirke sin nordiske ven. Hun besvor ham at opsøge barnabit-pateren Leonelli, hvad Steno også gjorde.

Men den italienske nonne med det iltre temperament er ikke tilfreds med, at udviklingen skrider så langsomt frem. Man forstår det af, at hun i sine optegnelser skriver: »... aldrig kom det dog til alvorlig samtale, da han ligesom forført af djævelen stadig lod sig beherske af den undseelse, som forbød ham at forhandle om, hvad der vedkom den katolske tro ...«

Hun er sød og ildfuld; men som den sydens datter, hun er, forstår hun ikke det specielt nordiske karaktertræk, der ytrer sig som en blufærdig sky for at klæde sine inderste og måske helligste tanker i ord.

Imidlertid har Maria Flavia ikke talt for døve øren.

Hun er kvinde, og hun kender andre veje til viden om sin vens tilstand end den direkte. Maria Flavia udspørger Stenos tjener og får af ham vished for, at hans herre samvittighedsfuldt beder hver aften, og at han læser dagligt i de bøger, hun har givet ham. Hun bragte også i erfaring, at han på hendes op-

fordring havde besøgt det undergørende billede af Maria Annunziata. Imidlertid går det hende stadigt for langsomt. Og dog trættes hun ikke. Hun taler sin ven energisk til, og hun beder for ham.

I sommeren 1667, da Pave Alexander VII var død, rejste Stensen med nogle venner til Rom for at overvære den ny Paves valg. Uden al tvivl har den fromme nonne fordoblet sine bønner for Stensens konversion, medens han var horte fra Firenze. Hun har vel også sat sin lid til de hellige steders indflydelse på ham. Måske har hun tænkt, at den oplevelse af kristenhedens centralisation, som et pavevalg uundgåeligt måtte bibringe en endnu udenforstående, ville give hendes protegé et skub i den rigtige retning.

Lige straks skuffedes hun. Steno var vel yderst betaget af Rom, for den sags skyld også af Pave Clemens, hvem han og alle nærede berettigede og store forhåbninger til; men med hensyn til den konversion, som Maria Flavia så heftigt og brændende bad til, var Stensen efter hendes mening ikke skredet et hanefjed frem.

Så taler hun dunder til ham:

»Signor Niccolo, når I engang vil, så kan I ikke!« siger hun truende og beretter om en fyrste, som ville gå over til katolicismen, men som ikke ville tage det afgørende skridt. For imidlertid at sikre sig, antog fyrsten to præster, som i hans dødsstund skulle være ved hånden. Men døden kom pludseligt, og fyrsten døde uden at have fået lejlighed til at omvende sig.

Hun så, at fortællingen gjorde indtryk på Stensen; alligevel fornå hun, at der skulle mere til. Atter følte hun sig »enfoldig og uformuendek«.

Da øjnede hun hjælp fra anden

(fortsættes side 252)

„Af hans fylde h

Under bøn og salmesang drager man i katolske i dagene før Kristi Himmelfart — de såkaldte »bededage« — omkring på marker og enge for at nedbede Guds velsignelse over den kommende afgrøde. Disse processioner hører nu engang til blandt de mennesker, for hvem »lyn og torden, storm og hagl, regn og tørke« har en livs-, ja en skæbnemagtning. I krig som i fred blaffer fanerne, medens bønnen fra tallose struber uopholdeligt stiger op mod den almægtige, uden hvis »bliv til« bonden forgæves pløjer sin ager.

Vore forfædre her i norden plejede, når foråret var i anmarch, at bringe store ofre til jordens hemmelighedsfulde kræfter, for derved at formilde disse og derigennem at formå dem til at skænke den dem betroede udsæd vækst og trivsel. Og når plovfurerne begyndte at grønnes, besvor de skæbnemagterne i vand og på jord, for at frost og hagl ikke skulle lægge høsten øde. I store optog drog de under sang og støj rundt om markerne, bestrøede dem med blomster og truede ad jordånderne med indviede birkeris; gudebillederne bragte man også med for at sikre sig mod eventuelle overfald fra de onde magters side.

Ligesom mange andre gamle nedarvede skikke har kirken også bibeholdt disse »bønprocessioner« og givet dem et kristent indhold. Kirken ledsager os gennem hele vort liv med bøn — som en symfoni lyder det: vi beder dig, bønhør os ... mod krig og ulykker, i nød og sygdom, ja, i alle livets forhold beder kirken med os.

Når museplage ødelægger markerne, beder Kirken: »Herre, vi beder dig, hør vor bøn. Vor synd har nedkaldt denne plage over os. Befri os for dit navns og din barmhjertigheds skyld for den. Fordriv skadedyrene, gør, at de lader vore marker og vort land i fred og ro, så afgrøden må tjene din guddomsmagt og blive til næring for os i vor nød. Ved Kristus, vor Herre.«

Med ubetydelige ændringer bruges denne bøn også for at påkalde Guds hjælp mod græshopper, termitter og andre skadedyr. Den er typen på de bønner, Kirken anvender for at nedkalde velsignelse over vort jordiske liv; i dem alle bønfalder den om hjælp i en nødsituation og giver udtryk for, at Gud forøger sin egen ære, når han hjælper sine børn.

Kirken løfter sin velsignende hånd for at nedkalde Guds beskyttelse over jordens frugter. Men den velsigner også alle mulige ting, som mennesker bruger og udnytter: trykkerier, skrivemaskiner, brandsprøjter, tog og flyvemaskiner, brød og æg, vand og salt, sygesenge, håarer og forbindssager, højovne og radioanlæg, stalde og lader og masser af andre ting. Der findes en almindelig velsignelse for alt, hvad man kan tænke sig, og den kaldes »Ad omnia« — »For alt«.

Der er tre slags velsignelser. Den første *indvier* genstanden, d.v.s. udvælger den til brug i Guds tjeneste, og

forandrer altså det indviedes oprindelige tilstand. Kirker og alterkalke bliver indviet, men også munke. En munk, der bliver valgt til abbed for et kloster, indvies dertil af en biskop.

Den anden slags velsignelse gør visse genstande til hjælpemidler for det åndelige liv, uden at de derfor bliver uigenkaldeligt indviet; som eksempler herpå kan man nævne indviet salt og indviede lys.

Men de velsignelser, som nedbeder særlige nådegaver fra Gud, uden derfor at forandre tingenes tilstand, er de almindeligste. Når en præst velsigner et barn, modtager det et særligt bevis på Guds nåde, men bliver ikke til en indviet person. Når vi nedkalder Guds velsignelse over maden, før vi sætter os til bords, bliver den ikke hellig, men kan for dem, som nyder den med det rette sindelag, betyde en forøgelse af nåden.

Som enhver god mor ønsker Kirken at bevare sine børn for at blive ofre for ulykker. Al den moderne teknik har forøget ulykkernes antal i en uhyggelig grad. Derfor har Kirken en særlig velsignelse for dem, der arbejder i industrien, i flyvningens tjeneste o.s.v., o.s.v. Men den velsigner også bondens køer, svin og høns, som er nødvendige for hans og for landets velfærd.

De bønformularer, Kirken anvender, rummer en dyb og skøn symbolik,

som kan få os til at tænke nøjere over mangt og meget. Når Kirken beder for mennesker, der sejler ud på havet for at fiske eller for at rejse over det til et andet land, minder den os om Noahs Ark, om Peter, der gik på bølgerne, og om Kristi ord, at hans apostle skulle være menneskefiskere. Når den stiller en vogn eller et tog under Guds beskyttelse, minder bønnen os om Filip, der steg ind i ægypterens vogn for at udlægge Den Hellige Skrift for ham og steg ud af den for at hælde dåbsvandet over hans hoved. I velsignelsen af en sygebåre tales der om den lamme, der fra husets tag blev sænket ned dér, hvor Kristus talte, for at opnå helbredelse, og indvielsen af forbindssager får os til at huske historien om den kvinde, som blev helbredt, da hun rørte ved Frelserens klæder.

Også helgenerne nævnes i mange velsignelser, og derved bliver vi mindet om, at vi skal vende os til dem og bede om deres forbøn for os i al slags nød. Når heste bliver velsignet, hører vi den hellige eneboer Antonius' navn; Bernard af Menton er bjergbestignernes særlige beskytter, og ved indvielsen af hospitaler nævnes to af de syges store venner, Kamillus af Lellis og Johannes af Gud.

I ritualet, hogen med kirkens bønner til alle slags lejligheder, findes naturligvis også indvielsesbønner, som bruges på særlige fester. Vi kender

i modtaget den ene nåde efter den anden"

(Johs. 1,16)

alle dåbsvandets indvielse påskemat. Nogle steder bliver vin indviet på apostlen Johannes' fest, d. 27. december, og så bedes der en bøn, der genkalder mindet om, at denne apostel engang drak forgiftet vin, uden at det skadede ham, og hvori vi beder ham hjælpe os, at vinen ikke må blive til skade for os. Aftenen før Johannes Døberens fest d. 24. juni bliver der bedt en særlig bøn over ilden, og i den hentydes til den store profet, der som en lysende fakkell i ørkenen viste vejen

hen til Frelseren. Alle sammen har vi d. 2. februar modtaget den velsignelse, hvori man beder St. Blasius' forbøn, så vi må undgå halssygdomme. Hele kirkeåret igennem følger Kirken sine børn med sine bønner og sine velsignelser.

Mange af ritualets velsignelsesformularer kan røre os dybt, således velsignelsen af et sygt barn eller af en vordeinde moder.

For os, som ikke kan foretage pilgrimsrejser til fjerne helligdomme, er det daglige liv en pilgrimsfart, og vi kan på den anvende velsignelsesformularen for dem, der begiver sig på rejse til hellige steder. Den minder os om mange rejsende: om israelitterne, der gik gennem Det røde Hav, om Abraham, som forlod sit hjem for at drage til Det forjættede Land, om Johannes Døberen, der beredte vejen for Kristus, om De hellige tre Konger på rejsen til Bethlehem, og om den unge Tobias, hvem ærkeenglen Rafael fulgte som beskytter. I bønnen trygler vi om, at Gud vil være alle rejsendes trøst, vil skygge for dem mod heden, være deres tilflugt i storm og til sidst deres sikre havn.

TEKST:
K. D.

FOTOS:
ARKIV

I korte træk —

Ærkebiskoppen af Köln, Joseph Kardinal Frings, der for tiden er på en tre-ugers missionsrejse gennem østasien, aflagde i mandags besøg hos den japanske kejser (KNA).

Den apostoliske visitator for de ungarske flygtninge i Østrig, biskop Stephan Laszlo, har indtrængende anmodet kardinal Spellman i New York om at gøre alt, hvad der står i menneskelig magt for at muliggøre de ungarske flygtninges emigrationsønsker (KNA).

I en tale til filmsproducenter ofrede den Hellige Fader sidste uge til en forøget indsats for at »gøre filmens verden til en sund verden«, hvor mænd kvinder og børn kan hente sig sund og fornøjelig underholdning og finde kulturelle goder uden at komme i konflikt med moralen (KNA).

Over 700.000 pilgrimme deltog i sidste uge i den traditionelle valfart til Vor Frues helligdom i Fatima. Blandt pilgrimmene var der repræsentanter både fra Brasilien, Nordamerika, Frankrig og Østrig (KNA).

Et af den polske Sejm's katolske medlemmer, dr. Stanislaw Stomma, er for øjeblikket på rejse gennem Frankrig og har her på et møde i det katolske intellektuelle centrum i Paris bl. a. givet en oversigt over kirkens stilling i Polen i dag. Dr. Stomma udtalte, at den polske befolknings religiøse bevidsthed ikke er blevet svækket, men tværtimod synes at være gået styrket ud af de vanskelige år (KNA).

Kardinal Gerlier har holdt en prædiken i basilikaen i Fourvieres, hvor han meddelte, at præsident Herriot — trods alle modstridende rygter — døde som kristen (KIPA).

Sognepræst i den danske folkekirke, pastor S. Riishøjgaard, Rise ved Aabenraa, har nedlagt sit embede, idet han ønsker at gå over til den katolske kirke. Pastor Riishøjgaard vil ifølge dagspressen efter sommerferien tiltræde en stilling som lærer ved den katolske skole i Kolding.

Pater M. Braun SMM Præst i 25 år

Det er til en vis grad lykkedes pater M. Braun SMM at dække sig mod alt for megen festivitas i anledning af sit 25 års præstejubilæum 21. maj! Men også kun til en vis grad — og selv om det nu er post festum, skal der også her fra disse spalter lyde en hjertelig lykønskning til den beskedne og flittige sognepræst i Taastrup, ikke mindst for over tyve af disse præsteårs virke her blandt os.

Vi ønsker ham endnu mange virksomme præsteår i vor midte! LM.

Maria Flavia . . .

(sluttet fra side 249)

kant, og hun betænkte sig ikke på at påkalde den. Finder Maria Flavia sig selv enfoldig, så må vi andre erkende, at hendes karakter ikke er uden store linjer. Hun er uselvisk. Hun har sat ildhu, tid og kræfter ind for at bjerge Stensen i havn; men det er *sagen* og ikke *hendes* ære og tilfredsstillelse, det gælder. Han behøver ikke at blive »hendes« konvertit. Blot den dyrebare sjæl vindes for Vorherre, ligger der ingen vægt på, hvem der vinder den.

Maria Flavia har bragt i erfaring, at Steno har sin gang hos Luccas udsending ved det toscanske hof, Silvestro Arnolfini.

Dennes frue, donna Lavinia, er en from og stærk kvinde, begavet og indtagende. Maria Flavia beder hende komme ud til Annalenaklostret. Over for denne kvinde gør Maria Flavia rede for den sag, der ligger hende så stærkt på sinde og beder hende tale med den unge videnskabsmand.

Historien fortæller os, at her greb Maria Flavia rigtigt. Donna Lavinia skulle give netop den hjælpende

hånd, Maria Flavia's værk trængte til. Hun skulle få sæden, som den lille nonne møjsommeligt havde sået, til at trives og lykkes.

Men da Stensen havde gjort det sidste store, afgørende skridt, da var Maria Flavia den første, han ilede til for at betro sin lykke.

Det var en sen aften — Allesjæledag 1667 —, at han kaldte hende til talegitret. I få ord talte han sin lykke og sin tak. »Men jeg kommer igen i morgen«, sagde han, idet han forsvandt.

Man kan forestille sig den lille nonnes glæde, nu, hun havde fået svaret på sine brændende bønner.

Hun har sikkert ikke været mindre glad, da Steno den påfølgende dag indfandt sig — med et krav og en gave. Maria Flavia havde lovet ham et billede af den hellige Annunziata, når hans omvendelse var sket. Det bad han nu om, og man forstår, hun gav ham det glad og gerne. Gaven, han bragte, var to sølvsestager til Madonnas alter i klostrets kapel. På stagerne stod at læse: »*Di Niccolo Stenone. Di Annalena per il coro vecchio.*«

Gaven var til Vor Frue; men uden

lille Maria Flavia's varme, kæmpende hjerte havde Vor Frue næppe fået dem.

Venskabet mellem Niels Stensen og Maria Flavia del Nero blev ved at bestå livet ud. Hun levede længst. Tre år efter Stenos død skriver hun på sin skriftefaders anmodning en beretning om sin og andre venners delagtighed i Stensens konversion. Denne skildring tegner — hende selv måske uafvidende — et billede af en from og ydmyg kristen kvinde, en »Guds datter«, som Steno i sandhed kan tiltale som »*Carissima mia in Christo sorella*«.

At han stadig bevarede sin fortrolighed til hende, ses af de breve, han sendte hende, når han opholdt sig fjært fra Firenze. Således skriver han fra København og sætter hende åbenhjertigt ind i de trængsler, som Guds kirke på den tid (1672—74) måtte kæmpe med i de nordiske lande.

I dette brev giver han desuden i få linjer et portræt af sin aldrende veninde, et portræt, der ligesom på een gang gør alle hendes træk levende: »*Om Deres egne anliggender skriver*

(fortsætter nederst næste side)

88. Davidspsalme (II del)

GUDS LØFTER TIL DAVID, DAVIDS HUS' FALD

III. Guds løfter til David og hans hus.

20. Engang i fortiden talte du til dine hellige i et syn og sagde: »Jeg satte en krone på en helt, jeg ophøjede en, som var udvalgt blandt folket.

21. Jeg fandt David, min tjener, jeg salvede ham med min hellige olie,

22. for at min hånd altid skulle være med ham, og min arm gøre ham stærk.

23. Ingen fjende skal narre ham og ingen nidding trykke ham ned.

24. Jeg knuser for hans øjne hans fjender og slår til jorden dem, som hader ham.

25. Min troskab og min nåde skal ledsage ham og i mit navn skal hans horn løftes.

26. Jeg lægger hans hånd på havet og hans højre på floderne.

27. Mig skal han kalde: »Min fader er du, min Gud og min frelses klippe.«

28. Jeg gør ham til den førstefødte, til den ypperste blandt jordens konger.

29. Til evig tid bevarer jeg ham min nåde og min pagt skal stå ved magt.

30. Hans slægt lader jeg bestå til evig tid og hans trone så længe som himlens dage.

31. Men hvis hans efterkommere svigter min lov og ikke vandrer efter mine bud,

32. hvis de bryder mine vedtægter og de ikke overholder mine befalinger,

33. da vil jeg straffe deres brøde med ris og deres skyld med piskeslag.

34. Men min nåde tager jeg ikke fra ham og jeg svigter ikke min troskab.

35. Jeg vil ikke krænke min pagt og ikke forandre mine læbers ord.

36. Een gang for alle svor jeg ved min hellighed, jeg lyver ikke for David.

37. Hans æt skal blive til evig tid, hans trone skal være for mit åsyn som solen,

38. og som månen, der står fast for evigt; dette vidne på himlen er sanddru.

*

Hvad der i vers 3—5 i denne salme kun var antydnet, bliver nu i vers 20—38 udførligt beskrevet. Det er en fri gengivelse af det, som profeten Natan på Guds vegne havde meddelt David. (II. Sam. 7, 8—10).

Som bekendt tilhørte David Juda stamme. Denne havde allerede under israeliternes ørkenvandring indtaget en fremskudt plads, fordi den var den talstærkeste af de tolv stammer og drog i spidsen for hele folket på marchen. Senere hen, på dommernes tid, havde den førerstillingen i kampene mod landets fjender. Men kongelig værdighed tilfaldt den først, da David af Gud blev udvalgt til Sauls efterfølger. Den nye konge var en krigens mand og måtte udgyde meget blod i årenes løb. Da han endelig havde fået fred, ville han bygge Gud et tempel. Men gennem profeten Natan sagde Gud nej til denne plan: Ikke du skal bygge mig et hus, men jeg vil bygge dig et hus og grundfæste kongedømmet i det til evig tid, hvis dine efterkommere holder fast ved mine bud.

Overvejer man alt, hvad der er sagt i det gamle testamente i så henseende, konstaterer man, at Herren giver et dobbelt løfte: et betinget angående det jordiske kongedømme i Davids hus, og et ubetinget om en evig trone, som Gud rejser ganske uafhængigt af senere kongers troløshed. Dette fremgår af Davidspsalmerne: 2; 109; 44; 77. Ud fra disse forhold kan man lettere

forstå, hvad der er sagt i anden del af 88. salme.

Af enkelthederne skal nævnes disse: I vers 20 sigtes med de »hellige« til profeten Natan og gennem ham til David og hele folket.

I vers 26 er »havet« Middelhavet og »floderne« Eufkrat med bifloder. Spådommen gælder til syvende og sidst messiastidens verdensrige.

I vers 27 minder »min fader« o.s.v. om II. Sam. 7, 14, hvor Gud siger til David: »Jeg vil være din sæd en fader, og den skal være mig en søn.«

I vers 30 betyder »himlens dage« det samme som: så længe denne verden består.

Hvad der i vers 31—33 er udtalt som en betingelse, blev til virkelighed, og således kom også straffen: Jerusalems ødelæggelse. Med ris og piskeslag blev de troløse tugtet. Men den nåde, som Herren ikke tager fra Davids hus, er bevarelsen af kongedømmet i Davids største søn, Jesus Kristus, i hvem kongedømmet i en højere form genopstod for at blive ved i al evighed, således som ærkeenglen Gabriel forklarede i sit budskab til Maria (Lk. 1, 32—33). På denne måde blev Guds løfte indfriet. Davids jordiske kongedømme forsvandt, det åndelige og evige består og vil aldrig få ende. Og på denne måde blev også salmistens bøn hørt. I sin sorg over kongehusets fald bad han om dets genoprettelse uden at skelne mellem Guds betingede og ubetingede løfte. Her har vi et eksempel på den sandhed, at en god bøn altid bliver hørt, men ikke altid på den måde, som vi venter det. Gud giver enten det, vi beder om, eller noget bedre. Som himlen hvælver sig højt oppe over vor jord, således er Guds tanker ophøjet over menneskers tanker.

Næste gang følger salmens tredje del. F. K.

Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund

Hvad er vort forbund?

Det er Danmarks medlemsrigeste katolske sammenslutning. Ifølge radio-loven er der givet de organiserede lytterforeninger en ikke uvæsentlig indflydelse på Statsradiofonisens programudvalg. Der er lytterforeninger for forskellige lyttergrupper, men ingen gruppe har tilnærmelsesvis så stor en medlemsprocent som katolikkerne. Ganske vist er vi kun en beskedent del af den hele befolkning, men vor høje organisationsprocent har skabt respekt for os i radiokredse. Vi måtte til for få år siden nøjes med at indgå som en del af en stor organisation, men er nu anerkendt af Statsradiofonien som selvstændig organisation. I de danske radioklubbers fællesbestyrelse har vi to repræsentanter og vi deltager i det årlige møde i radiohuset, hvor de forskellige afdelingschefer forelægger deres programforslag, og hvor vi selv har ret til at stille forslag. Ligeledes deltager vi i de tre landsdelsmøder med lignende program.

Samarbejdet med Statsradiofonien er det bedste og foregår uden gnidninger af nogen art, dels gennem vort forbunds formand, hr. A. Thomsen, Århus, dels gennem biskoppens radio-konsulent, skoleinspektør Lundorf.

Hvordan bliver man medlem?

Som sagt, vi er mange, men burde blive endnu flere. Rundt om i sognene støttes vi af vore præster og vore lokale læge tillidsmænd, der gør et stort arbejde, men også et arbejde, der giver resultater. Er De, der læser dette, endnu ikke medlem, vil Deres præst gerne fortælle Dem, hvordan denne mangel let og hurtigt afhjælpes. Det årlige kontingent er minimalt, lidt forskelligt i de forskellige sogne, men ingen steder over en årlig 2-krone. Alders- og invaliderentyndere betaler kun 25 øre.

Pengene går til diverse udgifter i forbindelse med de katolske radioudsendelser, og da vi administrerer billigt, har vi i årenes løb yderligere på

Maria Flavia . . .

jeg ikke denne gang, idet jeg ved, at De er så hengiven i Guds vilje, at De ikke i enkelttilfælde har menneskelige trøsteord nodig —.

Og med dette skudsmål fra en mand, der var hende stor tak skyldig, vil vi slutte omtalen af Maria Flavia del Nero, der som datter af en hovedrig slægt vel havde haft udsigt til en strålende materiel tilværelse, men som allerede tidligt valgte kaldet som Guds datter. Ude i verden hed hun »Settima« og var det syvende pigebarn i senator del Neros børneflokk. Som ordenssøster har hun navnene Maria Flavia og synes efter alle vidnesbyrd at domme at være blevet en from efterlignerske af sin store navne, Maria, ved hvis alter hun bad for Steno, og under hvis blik hun udførte sin lange livsgerning.

Radio Vaticana — ved et ejendommeligt tilfælde peger Pavestatuen i forgrunden netop op mod sendermasterne.

forskellig vis kunnet yde andre katolske arbejder en håndsrekning.

SKOLEWEEKEND
I ODENSE

Du og din næste var emnet for DUKS skoleweekend i Odense den 11.—12. maj d. å.

Weekenden havde 45 deltagere fra Odense, Nyborg, Svendborg og Fredericia. Den begyndte med en hyggelig komsammen i gymnastiksalen på skolen lørdag aften, som Odense KUK med Knud Henning Jørgensen i spidsen var arrangør af.

Pater Brunicardi, der var sjælen i denne skoleweekend, holdt i forbindelse med den reciterede messe søndag en indtrængende prædiken om ungdommen i kirken: Det er ungdommen af idag, der om 20—25 år er bærerne af kirken, det står til os, om kirken skal gå frem eller ej.

Efter morgenmaden begyndte Walter Dalland på weekendens emne med et indlæg om menneskehedens situation idag, hvilke chancer næstekærligheden har for sin udbredelse, og hvorledes den er blevet lagt på hylden — også af de kristne. Havde de kristne ikke svigtet over for arbejderspørgsmålet, ville kommunismen aldrig have eksisteret. Vi må altså konstatere, at mennesket er trængt op i en krog.

Repræsentantskabsmøde

Det årlige repræsentantskabsmøde i forbundet afholdes i Sankt Albani skole, Adelgade 3-5, Odense, lørdag 15. juni kl. 20 præ. Forslag til mødet må være formanden, A. Thomsen, Sejrgade 3, Århus, i hænde senest 8. juni. Mødedeltagere, der ønsker at overnatte i Odense natten mellem lørdag og søndag, bedes snarest rette henvendelse til forbundets kasserer, hr. O. Schmitt, Rødegårdsvej 7, Odense, der er villig til at tage sig af forudbestilling af hotelværelser.

Tillidsmændene bedes snarest indsende eventuelt uafregnede kontingentindbetalinger for 1956 til hr. O. Schmitt.

Radio Vaticana

Den ombyggede Vatikan-sender håber at kunne indvies i sommer. Hidtil har aflytningsforholdene i Danmark været dårlige (bedst på Bornholm), men vil nu blive således, at ethvert nogenlunde moderne apparat skulle kunne modtage udsendelserne. Der sendes på 29 sprog, deriblandt vort eget. Så snart det er muligt, vil vi her i bladet bringe programtiderne i den nye form.

Ligeledes vil forbundet snarest her i Ugebladet bringe udsendelsestider for katolske udsendelser fra en række radiofonier Europa over.

Elsebet Kieler fortsatte med at belyse dagens tema ud fra skriften. Historien om den barmhjertige samaritan fortæller os, at mennesket på sin vej hele tiden møder medmennesker, der »er overfaldet på vejen mellem Jerusalem og Jericho«, der trænger til næstekærlighed. Vi sorterer os selv som egoister eller kristne, om vi går forbi eller hjælper. Elsebet viste, hvad denne hjælp indebærer, og antydede en stigning i hjælpen i forhold til den åndelige vækst.

Næstekærligheden må være en indsats på egen bekostning, i Kristi efterfølgelse, mundende ud i en overgivelse til skriftens ord: efter Jesu eget eksempel at »hengive livet for brødre«. »

Efter en god middag, som st. Josephssøstrene på hospitalet forærede os, var der bus- og travetur til Dalumkloster, hvor der var andagt med sakramental velsignelse.

Erling Tiedemann sluttede på skolen af med en overvejelse over vor egen situation nu og her. Med en henvisning til valgdagen og det danske sofavælgerparti advarede han kraftigt mod den »kristendom«, der også vælger sofaen. Han opfordrede os unge til at sætte kryds ved troens liste og talte om, hvad det medførte. Næstekærlighed er ikke blot noget man gør, *det er noget, man er*. Det er svært at være, når man skal være rigtig — det kan man kun, når man har den rette holdning. (sluttes side 255)

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidefaldet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Maj—Juni
26. S. 5. Søndag e. Paaske (590—43); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Filip Neri (917); Paaskens præf. (518).
27. M St. Beda den Ærværdige (hvid) (919); 2. bøn: Bededagen (595), 3. bøn: St. Johannes I ([9]); præf. (518). — Eller: Bededagen (594—44); 2. bøn: St. Beda (919), 3. bøn: St. Johannes I ([9]); præf. (518). — Hvor der holdes procession, synges efter denne Bededagens Messe, som ovenfor.
28. Ti. St. Augustin af Canterbury (hvid) (920); 2. bøn: Bededagen (595); præf. (518). — Hvor der holdes procession, synges efter denne Bededagens Messe (594—44); 2. bøn: St. Augustin (920); præf. (518).
29. O. Vigilie til Kristi Himmelfart (hvid) (598); der læses Gloria, men ikke Credo; 2. bøn: St. Maria Magdalene af Pazzi (922), 3. bøn: Bededagen (595); præf. (518). — Hvor der holdes procession, synges efter denne Bededagens Messe (594—44); 2. bøn: Vigilien (591), 3. bøn: St. Maria Magdalene (922); præf. (518).
30. T. KRISTI HIMMELFARTS DAG (hvid) (600—45); præf. (519). — Paabudt Helligdag.
31. F. Jomfru Maria, vor Dronning (hvid) ([89]), med Kirkebøn og Evang. som nedenfor**); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Petronilla ([67]); præf. (522) ... Et i en Festivale (... Jomfru Marias Fest).
1. L. St. Angela Mericia (923);

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

DANIEL-ROPS

MED LIVET SOM INDSATS

Seks spændende skildringer af Kirken i kamp på missionsmarken. En fængslende rejse gennem tid og rum, begyndende med Frans Xavers pionergerning i det 16. århundrede og sluttende med missionen i Tibet efter 2. verdenskrig. Den berømte franske forfatter viser i denne inspirerende bog, med hvilket heltemod »Guds eventyrere« trodser alle farer for at bringe evangeliet til alle jordens folkeslag.

Den ideelle gavebog til alle unge katolikker.

Rigt illustreret med mere end 30 fotografier og 6 kort. Pris hft. kr. 5,00, indb. kr. 6,50.

I samme serie foreligger:

Scrivén: VUPTI — SAMBOS SKYTSENGEL

God-nat-historie for de 6-10 årige

Bjærrild: PER OG LISE FÅR EN LILLEBROR — Billed- og læse-højt bog for de 5-9 årige

Huonder: INDIANERHØVDINGENS ED — Fortælling fra virkeligheden for de 11-15 årige.

Fås i alle boglader pris hft. kr. 5,00, indb. kr. 6,50

*

DON BOSCO BØGERNE fortæller i en underholdende og usentimental form og i et letfatteligt sprog om kristne menneskers liv og indsats. Ved at tegne abonnement på bøgerne kan De erhverve disse til en særlig fordelagtig forudbestillingspris. Oplysninger herom fås hos DON BOSCO BØGERNES Sekretariat, fru Ruth Meyer, Sæptembervej 223, Herlev (tlf. 94 33 66).

(hvid) præf. (519).
2. S. Søndag e. Kristi Himmelfart (hvid) (604—46).

*) Kristi Himmelfarts Dag slutter tiden for modtagelsen af Paaskekomunionen.

**) Kirkebøn. Forund os, beder vi dig, Herre, at vi, som fejrer festen for den salige Jomfru Maria, vor Dronning, ved hendes beskyttelse må blive værdige til at opnå fred her og herlighed hisset. Ved vor Herre. — *Evangelium* side ([84]): Missus est ... *indtil non erit finis.* (... paa hans rige).

Marialegionen

Aftenudflugter med turistbil til:

Farum 3. juni — kr. 8,—.

Aasebakken 13 juni — kr. 9,—.

Farum 20. juni — kr. 9,—.

Den sidstnævnte tur er med deltagelse i Kristi Legemsprocession. Alle ture starter ved hjørnet af Stockholmsgade (skråt overfor Østerport station). I prisen er inkluderet aftenkaffe. Tilmelding senest 3 dage før hver tur til PA 9393 og RY 7854 y kl. 19,00—19,30.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellebygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

SKOLE-WEEKEND

(sluttet fra side 253)

nin, den rette troens holdning over for de situationer, som man kommer ud for. Og hvordan får man den holdning. En klog mand har sagt flg.: *lyt-le, ønske, bede, stå fast og holde ud.* Det er svært at leve op til dette pro-

gram alene, når man står midt i ikke-kristne omgivelser; ungdomsarbejdet i sine forskellige former, dels ved bestræbelserne i sognene og dels ved de fælles bestræbelser på Ømskolerne, et forsøg på at leve op til dette program.

Med denne weekend har også Fyn taget et skolearbejde op, som vi kan vente os noget af, og vi fra lands- og skoleledelsen har været glade for at kunne give vort bidrag dertil.

Walter Dalland.

Den Hellige Fader modtog i sidste uge et stort antal italienske politibetjente, tilhørende færdselspolitiet. Audiensen fandt sted i benediktionsaulaen i Vatikanet og Paven betegnede i sin tale politiet som »den gode ordens øje, øre, hånd og hjerte«. Færdselspolitiet er idag uundværligt, men ikke desto mindre bør det være borgernes ven og vejleder. Høflighed er påkrævet, selvom man er tvunget til at gribe straffende ind (KNA).

Vore ferie børn

2. bidragsliste: Overlærer Ertners mindelegat 90. Otto Barfred 40. J. Wulff 10. Uden mærke 15. Agnes Petersen 100. Odense 25. »Merete«, Vejle 25. T. Dybdal 50. M.S.K. 25. K. J. og G. H. 10. Med det forud indkomne ialt 660 kr. Hjertelig tak.

Det var det første stykke vej. Vi er knap så langt, som vi plejer på dette tidspunkt, men det betyder forhåbentlig ikke noget. I løbet af de få uger, der er tilbage inden ferien begynder, skulle vi gerne nå op til, hvad vi plejer. Glæd børnene, Ugebladet og Dem selv ved at sende Deres gave til Katolsk Centralskoles regnskabskontor, Amaliegade 31 A, København K.

Aarhus

Aarhus Boghandel

v. katolsk kirke

Ryegade 26

Telefon 26630

Leverandør til Sct. Knuds skole

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Høilund Carlsen

Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

Kosmetik

Moderne hårpleje

ANNA ENGEL Banegaardspladsen 20¹

Telefon 26860

Gør Deres indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER

THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25718

Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

MEJERIEET *Desterbeo*

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

VIL DE VÆRE TILFREDS? - KOM TIL
ANDERS JENSEN . Bülowvej 60
TELEFON 23460

1ste Klasses Fodtøjs-Reparationsværksted
De ringer - vi henter og bringer!
Leverandør til Sct Josefs Hospital

V. Svenstrup . Telefon 21557
Aut. Elektro-Installatør . Ladestation

Hans Brogaard, 4 . Tietgenopl.
Lev. til Sct. Josefs Hospital

Katolske Begravelser - Ring til 22866

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jærgaardsgade 17-19 - Aarhus

Køb kvalitet
det gør vi -

DERMA RADIO

lige ved katolsk kirke - Tlf. 20075 - Specialist i båndopt. og long playing

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen

Sdr. Ringgade 3

Tlf. 43385

Henry Carlsen

Sdr. Ringgade 61

Tlf. 43857

Næstved

Ll. Næstved Andelsmejeri

Telefon 569 og 770

Leverandør til de katolske Institutioner

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Næstved
Kul- og Koks Kompagni
Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 1430

Arndt Nielsen Ure og Optik
Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen
Boghandel

Telefon 2525

(2 Ledninger)

Tapeter og Malervarer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg
Snedker & Tømrermester

Tagensvej 2 . Telf. 1628 & 818
Leverandør til de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Østtysk rasen over Coty's besøg i Vatikanet

Det kan aldeles ikke skjules, at den katolske gejstlighed i de senere år lægger an på at blande sig i alle Frankrigs indre anliggender, siger det socialistiske østtyske enhedspartis organ »Neues Deutschland« i en kommentar til præsident Coty's besøg i Vatikanet. Dette besøg har simpelthen virket »chokerende« på franskmændene, og bladet fortsætter med påstanden om, at Vatikanet benytter enhver given lejlighed til at blande sig i Frankrigs og dets oversøiske områders politik. »Herrerne i de sorte kjoler« må hjælpe med i »enhversomhelst politisk ma-

URBI ET ORBI

nøvre, som Washington ikke er med i.« »De franske demokrater har fulgt samtalerne i Vatikanet med en vis uro«, skriver bladet. Disse kredse har al mulig grund til at nære frygt for, at der nu »brygges på ny overgreb mod de goder, som den franske arbejderklasse møjsommeligt har opnået.« (KNA).

Religion og Kommunisme

Vatikanets organ, »Osservatore Ro-

mano«, fastslår på ny i en ledende artikel i sidste uge, at kommunismen er uforenelig med religion. Det er materialismens og dermed marxismens ABC, at man skal bekæmpe religionen. Marxismen går endda videre og erklærer, at man må forstå at bekæmpe religionen. Og kommunismen har intet ændret i sit program, skriver »Osservatore« — Lenin er og bliver dens læremester. Den militante ateisme er udtryk for kommunismens inderste væsen. Og når kommunisterne — og for den sags skyld også mange ikke-kommunister — vender sig imod kirkens gentagne fordømmelser af kommunismen og påstår, at de er uskyldige ofre for et teologisk had, så er de selv godt klar over, at de dermed er i modstrid med sandheden. (KNA).

GUDS MODER OG DET KRISTNE FÆLLESSKAB

(sluttet fra side 249)

ham kommer vi til Gud. Han lærer os, hvad kærlighed er, fordi han selv var kærlighed. Og det er dette, som vort sind ofte må vende tilbage til, især når vi tager del i den hellige messe; så er det jo Frelserens hengivelse til den sidste blodsdråbe, vi holder os for øje.

Alligevel er der noget, helgenerne kan give os, som end ikke Jesus kan give. Det lyder mærkeligt og er dog sandt. Jesus var Guds søn og ejede guddommens hele fylde. Det er derfor en selvfølge, at han er hellig, at alt, hvad han gør, er fuldkomment. Men når vi er skuffede over os selv, når vi kommer til at se sort på den menneskelige natur ... så trænger vi til at erfare, at mennesker, at de, der kun var mennesker, de der ejede den samme natur som vi, at de var i stand til at sejre over denne menneskelige natur. Vi trænger til at kunne fæste lid til, at den menneskelige natur trods alt alligevel kan virkeliggøre det kristne ideal. Det er godt at have helgenerne som illustration til bjergprædikerens ord: f. eks. »Salige er de fattige i ånden, thi de skal arve riget. Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud«.

Men blandt alle helgener indtager Maria en særlig plads. Og da vi netop har spurgt om, hvorledes vi lærer kærlighedens selvopofrelse, da er Marias eksempel et svar på dette spørgsmål. Hele hendes liv og ganske særlige ud-kårelse forståes ud fra dette: Hun var den bedste af alle kvinder. Gud har valgt hende, ja, mere end det, Gud har skabt hende til at være sin søns moder, en særlig velsignelse har hvilet over hendes slægt, for at hun en dag kunne fremstå som den, der kunne virkeliggøre Guds plan. Gud valgte hende, fordi han forud vidste alt om hende.

Og når vi siger »den bedste blandt alle kvinder«, så vil det først og frem-

mest sige den, der ejer sand kærlighed.

Marias store kald var at være mor.

At være mor vil sige at være en, der giver. En, der giver uden forbehold, en, der giver sig selv totalt. Moderkærlighed er vel oftest blandet med egoisme. Men her står vi overfor den hele, fulde kærlighed. Gud stillede hende på den hårdeste prøve, en mor kan blive stillet på. Hun stod under korset på Golgatha. Det siger alt. Hun gav sin søn tilbage til Gud. Hun frembar ham som offer. Kun fordi hun var uden egenkærlighed, kunne hun frembære dette offer. Hendes blødende hjerte hindrede hende ikke i at elske Gud og hans vilje.

Derfor trænger vi ofte til at tænke på Maria og lade hendes eksempel virke ind på os.

Men når vi tænker på Maria, ser vi hende ikke langt borte, men ganske nær, fordi vi er forenede med hende ved det bånd, der knytter alle sammen, som hører til Guds rige ... Gudsriget på jorden og i himlen. Vi tror jo på de helliges samfund.

Hvad har Maria ikke betydet for den begyndende kirke, som apostlene var forstandere for. Selv om hun ikke havde nogen særlig funktion i kirken på jorden, har hun virket ind på de første kristnes sind, har ført dem nærmere Gud blot ved at leve midt iblandt dem. Hvor måtte de første kristne elske hende, hvilken dyb ærbødighed har de ikke følt for hende. Hun har i al stilhed øvet en dyb indflydelse på alle.

Hvorledes skulle det være muligt, at hun ikke stadig helt og fuldt var med i sin søns værk?

Vi føler os i inderligt samfund med hende og kalder hende Vor Moder. Og hendes søn glæder sig over hendes kærlighed til os.

Jeg sagde for lidt siden, at det er Guds vilje, at vi er afhængige af hinanden, og at netop denne afhængighed fremmer kærlighedens sag. Lad mig få lov til at minde om, at Jesus har lært os at bede for hinanden. Det kun-

ne synes overflødigt, når blot hver enkelt beder til Gud. Men det er på ingen måde overflødigt. Hver gang den ene beder for den anden, kommer kærligheden til orde. Al forløb er kærligheds tale. Og det var jo det, Frelseren tilstræbte.

Idet Jesus lærte apostlene og dermed os alle at bede for hinanden, som vi gør det i Fader Vor, så lovede han at opfylde vor bøn. Hver gang vi siger Fader Vor, beder vi om, at de, der søger sandheden, også må finde den (»Til os komme dit rige«) og at sultne munde må blive mættede (»Giv os idag vort daglige brød«). Og på grund af denne bøn vil sjæle opnå sandhedens gave og sultne få det brød, der mætter legemet.

Er Gud blevet ringere ved at gøre sine planer afhængige af vor bøn? Tværtimod ser vi derigennem Guds storhed og hans kærlighed til os.

Naturligvis kan de hellige, som er hos Gud, og som er et med Gud i det mindste gøre det samme, som vi gør, når vi beder for andre. Men hvorledes kan det være anderledes end, at Jesus med særlig glæde opfylder sin moders bøn. Derfor går vi med så stor tillid til Maria. Hvad ville Jesus andet end at oprette et kærlighedens rige? Når Maria som den kærlige mor hun er, beder for sine børn nede på jorden, så ser han hendes kærlighed til os, og den bevæger Ham til at opfylde hendes bøn. Hun gør jo netop det, som Jesus ifølge Evangelierne lægger os alle på sinde: Beder, så skal I få!

Derfor råber vi til Maria, Himmeldronningen, tidlig og sild: Bed for os syndere. Og så mange har erfaret i påfaldende grad, at Marias forbøn har båret frugt.

Vi har bedt meget sammen idag. Ikke mindst har vi bedt rosenkransen. Vi har haft mange anliggender i vore tanker, medens vi bad den. Vi tør gøre os håb om, at vi gennem vor bøn har draget velsignelse over os selv, over kirkens gerning i vort land.

Måtte vi også i de kommende måneder holde den hellige ild brændende. Amen.

Katolsk Ugeblad

105. ÅRGANG

2. JUNI 1957

NR. 22

RELIGION OG KOMMUNISME er uforenelig

Kardinal Wyszynski's besøg i Rom
og den ny encyklika

I katolske kredse i Rom understreger man den kendsgerning, at den ny encyklika »Invicti athletæ« blev offentliggjort samme dag, som kardinal Wyszynski fik overrakt sine kardinalsinsignier. Encyklikaen fremhæver — som allerede meddelt i sidste uge — den polske martyrhelgen Andreas Bobolas strålende eksempel og udsendes til minde om tre hundrede-året for hans martyrdød. Ganske vist udtaler man i Rom, at den ny encyklika ikke hentyder direkte til de seneste måneders begivenheder i Polen, idet rundskrivelsen er stilet til samtlige biskopper i hele verden. Men den ny encyklika advarer udtrykkeligt de troende mod dem, der søger at udrydde den kristne tro ved at lokke med allehånde jordiske goder. Man ved ikke, hvad den Hellige Fader har talt med Wyszynski om, erklærer man i Rom. Men det står dog fast, at den Hellige Fader har taget overstrømmende hjerteligt imod den polske primas og de polske biskopper. Og på den anden side gentager man den så hyppigt fremsatte erklæring om, at religion og kommunisme er uforenelig. Man antager i velunderrettede kirkelige kredse i den evige stad, at den Hellige Stol har tilstedt kardinalen og de polske biskopper fuld frihed til at handle indenfor deres jurisdiktions rammer, dog med en udtrykkelig formaning om at udvise den største forsigtighed og at undgå tvetydigheder, som udelukkende vil kunne komme kommunismen til gode. At tilpasse sig efter de forhåndenværende omstændigheder er ikke ensbetydende med at acceptere eller måske endda godkende disse omstændigheder, udtaler man (KNA).

Udsigt over Lourdes ➤

Lourdes forbereder sig til at fejre hundrede-årsjubilæet — med sine overnaturlige hændelser er Lourdes en alvorlig formaning til vor vantro og materialistiske tid!

Den polske kirkes primas, Stephan Kardinal Wyszynski, har som den første kirkelyrste fra landene hinsides Jernløppet allagt besøg i den evige stad. - På vort billede smiler kardinalen til romerne på en af sine uofficielle ture.

DEN HELLIGE NORBERT

— ordensstifter
og diplomat

Jesu Hjerter måneden

Niels Steensens vej
til kirken

Nyt fra Færøerne

Sommermødet på
Magleås

Biskop Suhr præstevier første norske cistercienser efter reformationen

For første gang efter reformationen er en norsk cisterciensermunk blevet viet til præst. Det er den 37-årige pater John Gran, der søndag 19. maj blev præsteviet i det engelske cistercienserabbedi Caldey i Syd-Wales af biskop Th. Suhr, København. Pater Gran er søn af en norsk skibsmægler i Bergen og beskæftigede sig oprindeligt med studiet af kunst og musik. I 1941 konverterede han i Rom og sluttede sig derpå til den norske brigade i England, hvorfra han i 1945 vendte hjem til Norge som officer. I 1949 indtrådte Wilhelm Gran hos cistercienserne i Caldey. (KNA).

VALFARTEN TIL ØM

samlede 1500 deltagere
(se bagside)

**SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET**

**- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!**

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

K&K

**Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni**
Nørregade 15 C. 9270

Ove Juel-Christensen

Kaffe og Kolonial en gros
Ryesgade 106
Telefon Central 408

Knud Rasmussen *Vesterbrog. 60*
vis à vis Den kgl. Skydebane

Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

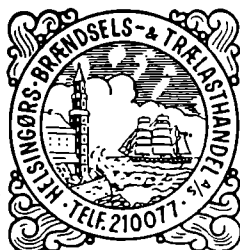
Schulstad's
malteede

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)

Malerfirma

Telf. 1694 - 228

Udfører arbejdet ved de katolske institutioner

Skolebøger - Skolerekvitter
Læsekrede - Skenlitteratur,
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sct. Ols. gade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdiget Telefon 349

Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncerne

Ejegod Jørgensen *Slagtermester*

Kød . Flæsk . Paalæg

Sct. Ols. g. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Ols. gade
Bedste Indkøbested i Roskilde

ordensstifter og diplomat

Man har sagt om den hellige Dominikus og den hellige Frans af Assisi, at de stadig var på vej til Rom. På dette punkt — som på så mange andre områder — er den hellige *Norbert*, præmonstratenser-korherrernes stifter, en værdig forløber for begge de to store ordensstiftere. Thi et af hans livs mest bemærkelsesværdige og betegnende træk er netop hans ubetingede tilknytning til den Hellige Stol.

Efter sin omvendelse i Xanten blev han forstødt og forfulgt af sin slægt, og da vågnede i ham trangten til at drage ud i verden for at forkynde evangeliets sandhed. Han kastede sig for den hellige Faders fødder for at opnå dennes billigelse. Pave Gelasius II indså straks den hellige iver, som glødede i den unge mand fra Xanten. Han ville endog beholde ham hos sig, men Gud havde bestemt det anderledes og Gelasius II føjede sig for denne beslutning. Paven pålagde Norbert at hellige sig forkyndelsen af Guds ord, gav ham vidtgående fuldmagter til at prædike overalt, hvor hans vej førte ham hen, og udnævnte ham til apostolisk missionær.

Norbert var i første række en kirkens mand. Han havde en stærk, udpræget følelse for kirkens autoritet. Hans ydmyghed og iver vandt ham mange venner. Biskop Barthélemy fra Laon gjorde sig således de største anstrengelser for at forhånde ham til at slå sig ned i hans bispedømme.

Efter grundlæggelsen af præmonstratenserordenen i 1120 stødte Norbert på en del kritik og modstand, men han søgte ene og alene at ud-

grunde Guds vilje hermed. For klarere at indse denne, begav han sig til Rom og indhentede den hellige Faders bedømmelse af hans ordensstiftelse. Pave Honorius II var overbevist om den ny ordens nytte og hensigtsmæssighed og bekræftede den højtideligt med en ny bulle. Efter at Rom havde talt, var Norbert rede til at fortsætte ad den vej, som han var slået ind på.

Norbert havde især ved Petrus af Laons skisma lejlighed til at vise Kristi stedfortræder sin ubrydelige tro. Han forudså skismaet; det fremgik tydeligt af et brev fra den hellige Bernhard. I 1130 døde Honorius II og skismaet brød ud. Modpaven Anaklet II vendte sig imod den retmæssige Pave Innocens II. Efterretningen om den alvorlige begivenhed foranledigede Norbert, der i mellemtiden var blevet ærkebiskop af Magdeburg, til at sætte al sin kraft ind på at få kong Lothar III til at anerkende Innocens. Men Lothar forhastede sig ikke med at tage stilling i spørgsmålet om den romerske stol. Ærkebiskopen af Bremen, Olhéron, der var Anaklets legat, var endog nærværdig til at vinde herskeren for sin sag. Men rigsdagen i Würzburg, hvis sjæl Norbert var, formåede dog Lothar til at slå ind på den rette vej.

Gennem sin overbevisende tale og det ry, han allerede da nød for sin hellighed, vandt han kongen for Innocens II, og Lothar anerkendte denne som den eneste retmæssige pave.

Norbert ejede et politisk blik, der gjorde ham egnet til at beskæftige sig med statsanliggender. Denne evne viste sig allerede tidligere, idet han ved Heinrich V's hof havde haft lejlighed til at vise sin diplomatiske dygtighed, og Lothar nærrede stor tillid til ham. I årene 1130—1134 var Norbert rådgiver for den tyske konge — og i anledning af Anaklets skisma tog han ledelsen af den tyske politik i sin hånd og beholdt den til sin død.

Da Innocens II havde afholdt concilierne i Clermont og Liège, sammendannede han et større koncil i Reims. På dette møde overrakte Norbert en skrivelse fra Lothar, i hvilken denne lovede paven at ville foretage et felttog mod Anaklet. Denne beslutning har Norbert sikkert sin andel i. En mere velkommen efterretning havde han næppe kunnet bringe paven. Øjeblikket var nu inde, hvor man kunne gå frem mod Anaklet med magt. Lothar gjorde sig rede og opfordrede Norbert til at ledsage sig, hvad han også efter pavens ønske indvilligede i. Trods svigtende helbred begav Norbert sig til Rom, hvor han udnævntes til kansler i stedet for ærkebiskoppen af Köln. Det lykkedes ham endog at udvirke kejserkronen for Lothar og bevægede denne til at lade sig krone i lateranet.

Flamske skole:
Den hellige Norbert
prædiker i Antwerpen

Jesu hjerte måned er inde. I disse uger får vi mere end ellers lov til med glæde at øse vand af frelsens kilde, som jo er vor Frelseres hellige hjerte. Ingen kan tælle de nådegaver, hvormed de troendes sjæle indtil nu er blevet overøst. De blev rensset fra synd, trøstet i sorg, styrket i kamp og tilskyndet til at stræbe efter kristen dyd og fuldkommenhed.

Ligesom i sin tid i templet står vor Frelser også nu med udbredte arme og råber til os: »Hvis nogen tørster, så lad ham komme til mig og drikke. Den som tror på mig, fra hans indre skal der, som Skriften har sagt, rinde strømme af levende vand«. Dette sagde han om den Ånd, som de, der troede på ham, engang skulle få. (Jo. 7, 37—39.)

Hvis vi altså hører til dem, der lænes efter forløsningens goder og kender deres egen afmagt og åndelige fattigdom, så skynder vi os hen til vor Frelser. Hans hellige hjerte er jo kilden til det »levende vand«, som han taler om. Drikker vi af denne kilde, så sker der det, som Paulus udtrykker med de ord: »Guds kærlighed udgydes i vore hjerter ved Helligånden, som blev givet os« (Ro. 5, 5.). Guds Ånd antænder i os kærlighedens ild og giver os derved det væsentlige i Jesu hjerte andagten, som jo består i, at vi gengælder vor Frelseres kærlighed til os med ægte kærlighed fra vor side. Opfyldt af en sådan kærlighed bryder vi med alt, hvad der hedder synd; vi yder søne for, hvad vi og andre har forbrudt; vi overgiver os i fuldkommen lydighed til Guds højeste herredømme og bliver en enhed med ham, således som Skriften siger: »Den, som er forbundet med Herren, er een ånd med ham« (Ko. 6, 17.). Ja, der er endda lovet os mere endnu. Vi selv bliver til kilder med levende vand, der ikke kan forholde sig stille, men må være virksomme for andre, som i sin tid Petrus og Paulus eller diakonen Stefan. Ved at øve os, altså i den ægte Jesu hjerte andagt, opnår vi det højeste, som vi overhovedet kan opnå i vor kristne religion, så længe vi befinder os i den jordiske prøvetid.

Når det forholder sig således, forstås man, hvorfor det er vor hellige Kirkes store ønske, at denne velsignelsesrige andagt må blomstre overalt i verden, og man forstår også, at den øverste hyrde i Kirken er bekymret, når den bliver mistænkeliggjort eller misforstået og mistydet, endda af mænd, der foregiver at være opfyldt af iver for Kristi sag og den kristne fuldkommenhed. Om den slags mennesker kan man kun sige: de kender ikke Guds gave og de er blinde for, at denne andagt hører til det, hvorom skriften siger: »Al god gave og al fuldkommen gave kommer ned ovenfra, fra himmellysnes Fader.« (Jak. 1,17). Kristus selv har jo belært os om den og opfordret til at dyrke den. En nærmere undersøgelse af de fremsatte indvendinger viser da også, hvor uberetigede de er.

Skønt der er flere, skal kun to af dem nævnes her. *Nogle siger*, at Jesu hjerte andagten ikke havde evne til at styrke eller forny de kristne sæder hverken i det private eller i familiens liv, fordi den var en fromhedsøvelse, der mere hunder i *blide følelser* end i åndens og forstandens kraft. Af den grund egnede den sig mere for kvinder end for dannede mænd. Det er ufatteligt, at man kan misforstå vor Frelseres hensigter så grundigt, som det er sket her. Den genkærlighed, som vi skal vise ham, er »stærk som døden, dens nidkærhed er hård som dødsriget, dens gløder er brændende glød, dens luc er Herrens luc. Mange

(fortsættes side 266)

Ugebladets søndagsprædikener

skrives i juni måned af sognepræsten i Vejle, pastor K. Stappers, O.Praem.

Søndag efter Kristi Himmelfart

2. juni 1957

„VERDEN“

»Fader, da jeg var hos dem, bevarede jeg dem, som du har givet mig, men nu kommer jeg til dig. Jeg beder ikke, at du vil tage dem bort fra verden, men at du vil bevare dem fra det onde.« (Joh. 17, 12—15, søndagens kommuniens-vers).

»De skal udstøde jer af synagogerne; ja, der kommer den tid, da enhver, som ombringer jer, skal mene at vise Gud en dyrkelse. Og det skal de gøre imod jer, fordi de hverken kender Faderen eller mig« (Joh. 16, 3—4, søndagens evangelium).

Det onde, som Jesus beder sine disciple fri for, er ikke lidelse, men synden. Han forudsiger jo i evangeliets ord, at forfølgelse vil blive dem til del, og at denne skal være et bevis for, at de virkelig tilhører ham. »Alle, som vil leve et liv i forening med Kristus Jesus, vil blive forfulgt« (2. Tim. 3, 12).

Den ulykke, vi kristne skal frygte, er frafald fra Jesus Kristus — ingen anden. Efter den målestok alene må vi betragte lykke og ulykke. Kun det menneske, som totalt lever af sin tro, og i hvem Helligåndens syv gaver har udfoldet sig, formår at benytte den målestok på en fejlfri måde. Vi skal blive hypnotiserede af Guds hellige vilje, således at vi mindre og mindre lægger mærke til forskellen mellem lidelsen og nydelsen; det ene fornødne for os skal være Faderens vilje. Vi bør blive mindre følsomme for det, der forekommer vor menneskelige natur pinligt — eller bekvemt — og blive mere følsomme for alt, hvad der forener os med Jesus — eller skiller os fra ham.

Det, der skiller os fra ham, er det onde. Det, der gør, at vi mister hans ånd, alt det, der — i sig selv kun lidt og i en liden stund — løsriver os fra foreningen med hans vilje og kærlighed, f. eks. vor egoisme, forfængelighed og vor utroskab overfor hans nåde, bør opvække i os en følelse af elendighed og livslede.

»Verden« forstår det ikke, fordi den »hverken kender Ham eller Faderen«. Selv om Han har kaldet os og styrket os med sin nåde, vil Han dog, at vi skal leve i denne verden — som fårene midt iblandt ulvene. »Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde.«

Jesu disciple, alle, som gennem dåben hører Jesus til, har deres opgave i denne verden; de er sendt ligesom han, men Herren ved, hvor farligt og hårdt livet kan være for dem. Derfor beder Han for dem til den almægtige Fader og styrker deres mod. »Frygt ikke for dem, som dræber legemet, men ikke kan dræbe sjælen. Frygt snarere for Ham, som kan ødelægge både sjæl og legeme i Helvede.«

En kristen bør ikke ville beherske verden, men forsøge at præge den, bede for dens frelse og lide for den. Det sker — måske ikke så sjældent, at verdens magt virker nedtrykkende på os, og at vi erfarer, at det kun er en lille hjord, kun få, Faderen har betroet sit rige.

Evangeliets ord »og verden erkendte ham ikke« er i dag ikke mindre aktuelle end på Johannes' tid. Det ondes og vantroens hårdnakkethed, den efterhånden totale afkristning, alt dette kan gøre os modløse og blive til en troskrise for ikke så få.

Måtte det for os dog betyde en mere radikal frigørelse fra denne verden, som er forgængelig og derfor forfængelig, og en ansprende til at rette vore blikke til den himmelske bolig, hvortil Kristus er gået forud for os.

Men samtidig bliver vi vor jordiske opgave tro: at være apostolisk besjælet overfor den verden, Kristus kom for at redde og endnu ikke for at dømme. »Fat mod, jeg har overvundet verden!« (Joh. 16, 33).

K. E. Stappers, o.praem.

PARISEROPHOLDET

af Karen Plovgaard

Blandt de kvinder, som skulle få lejlighed til på et vist tidspunkt at påvirke Niels Stensen i religiøs retning, indtager den franske dame mademoiselle Perriquet en særlig stilling.

Medens vi om Lavinia Arnolfini, søster Maria Flavia, grevinde Hedeveg Rantzau og flere har en del fyldige oplysninger såvel af biografisk som af anden art, er den viden, der har kunnet skaffes til veje om La Perriquet, kvantitativt set såre spinkel. Om hendes slægtskabsforhold ved vi således kun, at hun var kusine til Ludvig den 14.s bibliotekar, diplomaten og videnskabsmanden Melchisedek Thévenot.

Af hver enkelt af de andre er det muligt at danne sig et nogenlunde komplet billede til illustration af visse faser i Stensens konversionshistorie og hans senere levnedsløb. Den franske dames træk viser sig sammenlignet med disse portrætter kun som en af få streger henkastet vignet, flygtig, men yndefuld.

Denne vignet, hvis »streg« skyldes flere hænder, har en ikke ringe interesse, særligt fordi dens fastere træk tegnet af Stensen selv — i et brev, hvori han fulde fjorten år efter sit ophold i Paris omtaler hende.

Udover dette stærkt personlige vidnesbyrd findes der i det af Gustav

Scherz udgivne værk »Nicolai Stenonis Epistolae« (København og Fri-bourg 1952) fra anden side udsagn, der, hvor sparsomme de end kan synes, dog tjener til at udfylde Stensens rids af »Guds tjenerinde«, mademoiselle Perriquet.

Af det ovenfor nævnte brev, som Stensen d. 4. februar 1678 fra Hannover tilskriver Thévenot, fremgår det, at det er i dennes hus og i den kreds, som grupperede sig omkring mæcenen, at den unge danske lærde, som i vinteren 1664—65 sammen med sin ven, hollænderen Jan Swammerdam, var Thévenots gæst, har gjort La Perriquets bekendtskab.

Samtidige udtalelser beretter om den hæder, som Stensens virke indenfor Paris' lærde verden vandt, og hans geniale forelæsning om den menneskelige hjernes struktur, som i denne periode blev til, er et for alle tider håndgribeligt bevis på, at hæderen var fortjent.

Man forstår, at såvel opnåede resultater som sagkyndiges anerkendelse af dem må have virket inspirerende på Stensens forskersjæl. Det er uden tvivl rigtigt, hvad Gustav Scherz i sin indledning til »Epistolae« ud fra samtidige breve påpeger, at Thévenotkredens videnskabelige arbejde i disse

vintermåneder helt stod under Stensens og Swammerdams ledelse. Der er således vidnesbyrd nok om, at pariseropholdet var en grødefuld epoke i Niels Stensens forskertilværelse. Han modtog meget, og han gav meget.

Det var imidlertid ikke blot på det videnskabelige område, at dette var tilfældet.

Vi ved (fra artiklen om Hedeveg Rantzau), at Stensen på samme tid havde åbenbaret en vågnende religiøs interesse, og at denne havde bragt ham til at opsøge grevinden, som alt i 1650 ved sin husbands død havde taget sløret og udelukkende syslede med religiøse spørgsmål og udøvede barmhjertighedsgerninger.

Af Stensens brev fra 1678 (»Epistolae« I. s. 371) skønnes det, hvem der kan have sendt ham til Hedeveg Rantzau. Det fremgår nemlig her, at Stensen indenfor Thévenots kreds har mødt en religiøs påvirkning, som skulle få retningsgivende indflydelse på hans liv, og som i det stille har forbedret ham til den fuldstændige omvendelse, der godt et par år senere fandt sted i Firenze.

Steno har i 1677 modtaget bispeviel-sen og har i efteråret overtaget sit embede i Hannover, og det er uden tvivl denne ophøjelse, han hentyder til, når det i brevet til Thévenot hedder:

»— Les changements que Dieu a fait en moy pour l'extérieur sont si grands, qu'ils me font souvent trembler; je le prie, qu'il me fasse changer l'intérieur à proportion.«

Der var sket store indre change-

(fortsættes næste side)

ORIENTERING

„Protestantisk professor i katolsk land“

Hvor må det være svært for manges en protestant at begribe den katolske kirke. Nu sidst har professor Søren Holm fortalt os det i en kronik i »Aalborg Stiftstidende« d. 17. ds. Professoren har været på påskerejse i Italien, og det har bekommet ham ilde. Hjemme i Danmark forekom katolikker ham ikke så fremmede. Katolikker var set hjemmefra mennesker, som på de og de punkter har en anden dogmatik end lutheranerne. Men som protestantisk besøgende i Italien oplevede professoren, at disse punkter kun er underordnede skelnemærker. Forskellen »bunder i noget dybere, og den rækker også langt længere«.

Af kronikken fremgår, at det især er to ting, som gjorde et stærkt (og ubehageligt) indtryk. Det ene var de forskellige indtryk af den katolske kirke som en præstekirke. Professoren har ganske rigtigt set, at messen er det afgørende i det gudstjenstlige liv. Han hørte på Sicilien en blændende prædikant, men det var »ved messen foran alteret, det centrale fandt sted«. Han var også med til en religiøs procession i en landsby i det neapolitanske. »Det var en folkefest, hvor alle aktivt syn-

tes at være med; men alligevel, uden messen i kirken havde det hele været omsonst, for præsten alene knytter båndet mellem himmel og jord«.

Her har vi allerede den lille overdrivelse, som forfalsker billedet. Ja, messen er den centrale gudstjeneste, og vi har de bedste grunde til vor overbevisning om, at det var Kristi vilje, at et præsteskab skulle frembære dette offer. Men dermed er dog hverken sagt, at den enkelte katoliks religiøse liv er begrænset til deltagelse i de af præster celebrerede riter, eller at det er »omsonst« — uden værdi — hvad der ligger uden for denne deltagelse, lige så lidt som at denne deltagelse gør kontakten mellem det enkelte menneske og Gud mindre direkte.

Som den lutherske modsætning til katolicismen siger professoren: »Luther satte sin lære ... at alle har lige adgang til Gud ... At være præst betyder at kunne træde frit frem for Guds ansigt ... Når alle er præster, kan intet hierarki spørre den enkelte vejen til Gud«. Her overfor må vi stilfærdigt fremføre, at der os bekendt intet, absolut intet er i den katolske lære eller praksis, som blot antyder, at præster eller paver hører til en rangklasse, som har lettere adgang til Guds nærhed end vi toldere nede i den anden ende af kirken. At have en særlig

funktion i kirken betyder ikke en udvidet frihed til at træde frem for Gud. Denne frihed har vi alle i den udstrækning, den ikke vanskeliggøres af vor synd. Og det er aldrig faldet katolikker ind, at præster er fritaget for muligheden af at kunne synde.

Det andet irriterende i Italien var »sakramentalierne«, som professoren mener burde være forsvundet, da vi ikke mere lever »i den mørke middelalder«. Han opfatter de forskellige individer, f. eks. af et hus, som et tegn på, at katolikker opfatter det skabte som urent. Hvilken snak. Det kan han umuligt have fået ud af at snakke med italienerne, hvad enten de var præster eller lægfolk. Det har han konstrueret sig til selv ved betragtning af, at det er vievand, som bruges ved indvielsen. Vievand er til renselse, altså er det viede urent forinden.

Forholdet er det uhyre enkle, at det skabte kan bruges ret eller vrangt, som f. eks. en professors fyldepen. Det er en udmærket og såre funktions tanke, at ens fyldepen altid kun bør bruges i det godes tjeneste og aldrig bære falsk vidnesbyrd eller udtyde næstens handlinger ukærligt. Den sagesløse pen har intet ondt bedrevet, den er ny fra fabrikantens (og Guds) hånd. Vi indvier den med bøn om, at den kun må tjene det gode og »renser« den med

(sluttes på bagside)

ments for Stensens velkommande i årene mellem parisertiden og hans ankomst til Hannover; men at forvordlingen allerede var i frembrud, medens han var medlem af Thévenots hus, udtrykker han selv i klare ord, når han videre skriver:

»Entre les personnes, par lesquelles Dieu m'a fait des grâces particulières, et desquelles il s'est servi pour me disposer, à l'état, où il m'a mis, vous avez grand part pour l'amitié que vous m'avez donnée de la servante de Dieu, La Perriquet, que Dieu rejouisse dans la gloire éternelle.«

Den sidste sentens kunne tyde på, at La Perriquet på dette tidspunkt for nylig er død. Måske er just hendes død årsag til brevet, i hvis indledning Stensen undskylder en meget lang pause i hans korrespondance med Thévenot. At hun i alt fald har betydet meget for brevskriveren, fremgår af det følgende:

»C'est pourquoi vous estes tous les jours présenté à Dieu dans mes prières, et j'espère que Dieu vous fera une fois la grâce de ce petit tour d'esprit, que cette sainte ame vous souhaitoit.«

Udtrykket »ce petit tour d'esprit« må vel sigte til en åndelig oplevelse, som mademoiselle har ønsket sin fætter. At hun har benyttet billedet »rejses«, er åbenbart en hentydning til Thévenots store rejselyst, den, han i øvrigt på sin diplomatiske løbebane ofte fik tilfredsstillet, hans geografiske interesser og hans hele omfattende viden. Thi Stensen fortsætter:

»Helas, monsieur! que toutes curiositez du monde ne sont que vanitez, et ce qu' il y a de solide est si peu à l'égard de ce que nous verrons à la première aëllade, que nous donnerons à la divine essence — —.«

Med disse ord understreger Stensen, hvor høj grad La Perriquets livssyn har tiltrukket og påvirket ham. Man skimter bag dem et menneske, for hvem Gud har været alt.

La Perriquet var *Blaise Pascal's* samtidige, og medlemmer af Thévenots kreds meddelede, at de to var venner.

Denne kendsgerning kaster også lys over den fromme kvinde. »Sig mig, hvem du omgås, så skal jeg sige dig, hvem du er«, hedder et dansk ord-sprog. Den, som kunne være ven med tænkeren og asketen Pascal, må have siddet inde med store åndelige kvaliteter. Har Pascal følt trang til at drøfte sine tanker med hende, må hendes ord have været noget værd.

Da han i 1656, seks år før sin død, udsendte »*Lettres Provinciales*«, skal han i den anledning have forelagt hende sine anfægtelser.

Ligeledes har den navnkundige fysiker *Chr. Huygens* værdsat mademoiselle Perriquet. Han omtaler hende som en helgen og fremhæver hendes sjældne egenskaber.

I et brev fra efteråret 1655 fortæller Huygens en ven, at han har aflagt mademoiselle et besøg og i fire timer underholdt sig med den »skønne dame«. Og da Huygens i marts måned

året efter udgiver sit astronomiske skrift om Saturn, skænker han hende et eksemplar af bogen, som overrækkes hende med »mille embrassements«.

Flere andre af Thévenots kredts véd at berette om dennes åndfulde kvindelige slægtning.

Jean Chapelain, som et tiår senere skulle blive Stensens varme beundrer, nævner således i sine optegnelser det indtryk, La Perriquet har gjort på Huygens og en af dennes venner, og føjer derved *sine* streger til det spinkle portræt, eftertiden har af hende.

Rimeligvis har La Perriquet været en del ældre end vor landsmand Steno, der i 1665 befandt sig sidst i ty-

verne. Når mademoiselle allerede et decenium før har haft modenhed nok til at kunne være Pascals og Huygens' jævnbyrdige ved åndelige drøftelser, kan hun på det tidspunkt, da Stensen var centret i Thévenots kreds, næppe have været ganske ung.

Imidlertid — ung eller ældre — fik hun indflydelse på hans religiøse vækst, og skal vi dømme efter de få, men vægtige vidnesbyrd, og som bevarer om hende, og som omhyggeligt er optegnet og taget med i »*Epistolæ*«, står hun for os som en Guds datter, der såede åndens sædekorn i modtagelige menneskehjerters muld.

Karen Plovgaard.

Danmarks nordligste sogn

Færøerne er andet end regn og storm

Det er altid en glædens dag, hvad enten det er i et stort eller ganske lille kloster, når en ung søster aflægger de evige løfter, lover troskab i det særlige kald, Gud har givet hende til helt og ene at leve for ham og i næstens tjeneste, frit at skænke Gud hele sit liv. Det er en opmuntring for de ældre søstre og en opfordring til andre unge piger til alvorligt at spørge sig selv om de eventuelt også har kald og så at følge det. De fleste ordenssøstre i Danmark aflægger løfterne i noviciatshuset, men hos franciskanersøstre sker det ikke så sjældent i det kloster, hvor de er udstationerede efter den første prøvetid. Menigheden føler også, at det er en højtidslag for den, og den kommer derved søstrene ligesom lidt nærmere ind på livet.

Forældrene til de protestantiske børn i søstrenes skole tog sig også begivenheden til hjertet: børnenes kristne opdragelse var sikret i fremtiden, fordi der stadig var unge kvinder rede til at ofre sig.

Således følte det i Thorshavn på skt. Josefs fest i år. Og det satte sit ekstra præg på højtideligheden, at generalvikaren monsignore Flandrup, var kommet den lange vej for at forestå ceremonien.

Kirken var fyldt af andægtige deltagere, måske endda flest protestanter, da gudstjenesten indledtes med »*Veni Creator*«. Monsignore prædikede om skt. Josef, vort eksempel på en gudhengiven tjener. Der var den dybeste stilhed og andagt, da monsignore oppe fra alteret spurgte: »Vil du vie dit liv til Gud og tjene ham i lydighed, kyskhed og fattigdom?« Ja, det ønsker, vil og lover jeg, med Guds nådes hjælp.« Særligt for denne orden er, at en tornekrans nu indvies og lægges på søsterens hoved: »Denne tornekrone skal minde dig om vor Frelzers smerter, at du må tage del i hans lidelse.« Søsteren bærer denne krans hele den dag, hvorefter den hænges op på væggen i hendes celle.

Under den påfølgende prælatmesse sang søstrene en ny flerstemmig messe indøvet i denne anledning. Medens

præsten ved kommunionen holdt den hellige hostie frem, indviede søsteren sit liv til Gud og lovede daglig tilbedelse af Alterens Sakramente og at være rede til at arbejde i missionerne. Messen sluttede med »*Store Gud, vi love dig*«. Dagen igennem strømmede det ind med blomsterbuketter og lykønskninger fra folk i byen.

Begravelse akkompagneret af storm og bølgers brusen.

Det var en noget anden stemning, da jeg kort forinden var oppe nordpå i Kvivik for at begrave den gamle kongsbonde Samuel J. Joensen. Han konverterede først for tre år siden, men havde som så mange heroppe lige fra barn haft »den gamle tro«, d.v.s. en masse katolsk arv. På flere bygder går man endnu fastende til alters, gør endda tre knæbøjninger for alterets sakramente, gør korstegn og beder lidt for de døde, og der er gamle, der mindes, at man endnu sang »*Kyrie*«, holdt Kors-, Maria- og Mikkelmesse og tamperdage. Gamle Samuel Joen kunne det meste af Ny Testamente udenad og en mængde gamle salmevers af katolsk indhold.

Samuel Joen og hans kone var de eneste katolikker der i bygden. Sjælemessen blev derfor læst i stilhed om morgenen i stuen med spisebordet som alter. Senere var jeg så vidne til, hvorledes slægtninge og venner kom, lagde hånden på kisten og bad en stille bøn for den afdøde. Inden båren blev båret til kirke, blev der sunget efter den gamle Kingo-salmebog. Vort ritual faldt ganske naturligt for disse folk, og som foreskrevet blev der sunget hele vejen — af ti mænd i procession foran. Som i gammel katolsk tid tog disse sangere plads i kirkens kor. En stor del af bygden var til stede ved begravelsen. På bygd går »man« forøvrigt i kirke hver søndag!

Stormvarslet var højst, da jeg sejlede hjemmefra om morgenen, men i løbet af dagen var det blevet en særdeles kraftig storm. Alligevel trods regn og storm blev der igen dannet procession og sunget hele den lange vej til

kirkegården, der ligger lige ud til det frådende hav. Under jordfæstelsen måtte vi stå med ryggen godt lænet mod vinden for ikke at blæse om, — men ikke et salmevers blev strøget — og de bruger mange heroppe — og ikke en bøn blev udeladt. Naturen selv akkompagnerede med stormens overdøvende susen og bølgerne dybe torden, når de vældige grågrønne brodsør knustes til hvidt skum mod klippevæggen lige under os.

Ja, det var blevet så kraftig storm, at der ikke engang blev sejlet over i læsiden af øen. Så var jeg »vejrfast«, som man siger. I Thorshavn fik de så besked om at måtte holde »messefaldsgudstjeneste« næste dag, søndag.

»Messefaldsgudstjeneste«, d.v.s. at der synges salmer, dagens tekster og en prædiken bliver læst op og en forbeder leder bønner, er forøvrigt meget almindeligt hos protestanterne heroppe, hvor præsten ikke kan komme til alle de små bygder hver søndag. Det bliver forøvrigt praktiseret i meget stor udstrækning i de katolske missioner i Afrika. Det var sikkert ikke nogen dårlig idé at få det indført i de fjernliggende menigheder i Danmark,

som kirken ser helt anderledes ud den dag: den lange række ministranter danner »garde« om alteret og nede i kirken et halvt hundrede småpiger i deres lyse stadskjoler og med en stor buket af blomster plukket i fars have eller af de dejlige kabbelejer, der vokser så rigt heroppe, danner et levende blomsterbed, og kirken mere overfyldt og menighedens sang skønnere end julenat. Og når vi er ved alteret rejst i skolens sal, lyder det i mine øren som selve pinsedagens susen, når skarerne synker ned på knæ, medens Vorherre selv velsigner den i alterets sakramente. — Ja, Færøerne er også andet end regn og storm.

☆

Det er sognepræsten i Thorshavn, pastor Palle Burla, der sender foranstående glimt af kirkens liv i vort nordligste sogn. Næste år er der gået femogtyve år siden Vor Frue kirke i Varðagöla indviedes og Franciskanersøstrene åbnede deres skole. Sognet — der omfatter Færøerne som helhed — oprettedes i 1934.

☆

▲ Førstekommunion i Thorshavn

Generalvikaren og Franciskanerinderne i Thorshavn

hvor der kun er messe een gang om måneden.

Ellers er sognet såmænd kun rigets mindste; det er dannet næsten udelukkende af konvertitter. Vi havde derfor kun tre til første-kommunion, men takket være søstrenes omsorg blev det lige så højtideligt som i en stor menighed. Nu skal vi til at forberede vor »valfart« — messen i domkirkeruinen i Kirkebø, og ikke mindst Kristi-Legemsprocessionen, som mangt et meget større sogn vil misunde os. Skolen er så heldigt bygget lige op ad kirken og med sine lange lige gange fortrinligt egnet, så at vi kan holde en fin procession rundt indendørs. Det er

I korte træk —

Den apostoliske nuntius i Tyskland, ærkebiskop Alois Muench, har i sidste uge aflagt besøg hos den Hellige Fader. Efter hvad der forlyder på sædvanligvis velunderrettet hold i Rom skal ærkebiskop Muench under audiensen blandt andet have drøftet muligheden af, at den tyske forbundspræsident, dr. Theodor Heuss, der til efteråret aflægger et statsbesøg i Italien, ved denne lejlighed også bliver modtaget i audiens i Vatikanet. Det bliver i så fald første gang, at en tysk præsident besøger Paven (KNA).

*

Fra Japan har ærkebiskoppen af Köln, kardinal Frings, foretaget en afstikker til Korea, hvor han er blevet modtaget af den koreanske ministerpræsident Syngman Ree (KNA).

*

En katolsk præst er for første gang siden reformationen blevet borgmester i England. Det er i byen Borough of Llandoverly, Carmarthenshire, i Wales, en egn, hvor der tvøvrigt kun er få katolikker (KIPA).

*

De grå Kors-søstres kongregation i Canada, hvis rekreationshjem i Orleans i maj 1955 blev ødelagt ved at et fly fra det canadiske luftvåben styrlede ned i bygningen, har fra den britiske krone fået tildelt 640.000 canadiske dollars i erstatning. Søstrene havde krævet 1.150.000 canadiske dollars. Ved nedstyrtningssulykken blev bygningen totalt ødelagt og elleve søstre dræbt (KIPA).

*

De nyeste opfindelser indenfor lynafledningens område vil blive bragt til anvendelse i et nyt sikringsanlæg i Vatikanet. Det ny anlæg arbejder med radioaktive stoffer og skal sikre hele Vatikanet mod faren for atmosfærisk elektricitet (KNA).

Nye Don-Bosco-bøger

Der er kommet to nye katolske børnebøger i den så fortræffeligt startede »Don Bosco« serie, den ene en lille ekstragevinst til abonnenterne.

Den større bog er af ingen ringere end Daniel Rops, altså en af selve det franske akademis »udødelige«. Den består af nogle kapitler af hans »Les Aventuriers de Dieu« og har på dansk fået titlen »Med livet som indsats«. Det er skikkelser fra missionsmarken, der fortælles om, begyndende med St. Frans Xaver og fortsættende med irokeser-missionæren St. Jogues, Moder Javonheys arbejde i Guayana, de spedalskes apostel, pater Damien, Charles de Foucauld og endelig til

sidst pater Nussbaum, der led martyrdøden i Tibet.

Bogen er kvikt og underholdende skrevet og vil sikkert kunne fængsle større børn.

Ekstranummeret er et særdeles vel-skrevet lille hefte af ægteparret Kirsten og P. E. Bjørrild: »Per og Lise får en lillebror«. Det er »seksualundervisning« i børnehvealderen, og åbenhjertigheden vil nok falde adskillige for brystet. Men ingen vil kunne sige andet end, at selv det sværeste af stoffet er skrevet med en finhed og nansomhed, en dyb forældreglæde og en sund og stærk fromhed, der gør læsningen til en udelt fornøjelse. Man skal måske langsomt vænne sig til tanken om at behandle disse ting i en »male« bog for småbørn, men at det i god forstand er friskt, vil selv de ængsteligste måtte indrømme. Der er

på disse områder mere end nok af snerpede bøger, overdådigt rigeligt med bøger, der spekulerer i let slibrig nysgerrighed. Der er yderst få, som kun strutter af sundhed. Dette er en af dem. H.D.T.K.

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for juni måned 1957:

At forståelse for Kristi kærlighed til menneskene må føre dem til sand bod.

Forskandinaviens og tilgrænsende landes omvendelse.

88. Davidssalme (III del)

GUDS LØFTER TIL DAVID, DAVIDS HUS' FALD

IV. Nutidens trøstesløshed.

39. Men du har forladt og forstødt ham og du er dybt vred på din salvede.

40. Pagten med din tjener har du ladet hånt om, du har vanæret hans krone og kastet den i støvet.

41. Du har nedbrudt alle hans mure, og gjort hans fæstninger til ruiner.

42. Alle vejfarende har udplyndret ham, til spot blev han for sine naboer.

43. Hans uvenners højre har du løftet i vejret og fyldt alle hans fjender med glæde.

44. Hans skarpe sværd har du sløvet, og du hjalp ham ikke i kampen.

45. Du har gjort ende på hans glans og kastet hans trone til jorden.

46. Du har afkortet hans ungdoms dage, og overdænget ham med skam.

V. Bøn om snarlig hjælp.

47. Hvor længe, Herre, endnu? Vil du skjule dig for stedse, skal din vrede lue som ild?

48. Kom i hu, Herre, hvor kortvarigt mit liv er, hvor forgængelige du har skabt alle mennesker.

49. Hvor er det menneske, der bliver i live uden at måtte se døden, og som kan frelse sin sjæl fra dødsriget?

50. Hvor er din tidligere nåde, Herre, som du i din trofasthed har tilsvoret David?

51. Kom, Herre, dine tjeneres skam i hu, i min barm bærer jeg hedningernes hele fjendskab,

52. hvormed dine fjender håner, o Herre, håner din salvedes skridt.

53. Lovet være Herren i al evighed. Amen. Amen.

*

Guds løfter om en strålende fremtid for kongehuset står i et skærende modsætningsforhold til salmistens egen tid. Ikke blot kongen og Davids slægt i det hele taget, men også hele folket er

hjem søgt af en navnløs ulykke. Det hellige land ligner en vinmark, hvor hegnene er nedbrudt, så alle vejfarende plukker deraf, skovens vildsvin gnaver deri og dyrene på markerne æder den op (Sl. 79, 13). Davids æt lider af alderdomssvaghed og synes at skulle uddø i en nær fremtid. I denne nød råber salmisten til Gud og bønfaller ham om, at han dog måtte opleve disse ulykkes ophør, før han selv skal dø.

Denne salme slutter ikke som andre salmer med et udtryk for håb og sejrsvished. For det sidste vers hører ikke til denne salme, men afslutter hele den tredje del af Davidssalmernes bog, nemlig sl. 72 til 88. I virkeligheden kunne Gud ikke bøn høre salmistens bøn på den måde, som han ventede det. Hvorfor ikke? Vi finder svaret på dette spørgsmål ved at kaste et blik på hele den lange salme.

Den indeholder løfter om et jordisk kongedømme for Davids efterkommere på betingelse af, at de ved deres tro og livsførelse nøje holder sig til Gud. Overholdes betingelserne ikke, falder løfterne til jorden. Desuden findes andre forjættelser, som i streng og egentlig forstand kun er blevet til virkelighed i den fornemmeste Davidssøn, den lovede Messias. Dette gælder navnlig om hans herredømme over havet og floderne, om hans magt over jordens konger og hans førstefødselsret. Kun hos ham ser vi opfyldt, hvad ærkeenglen Gabriel forkyndte: »Gud Herren skal give ham Davids, hans faders, trone. Han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans kongedømme« (Lk. 1, 32—33).

Gud ventede altså i mange hundrede år, før han bøn hørte salmistens bøn om genoprettelse af kongedømmet i Davids hus. På et tidspunkt, hvor alt syntes at være håbløst, sendte han Jesus, som i bevidsthed om sin værdighed erklærede overfor den romerske statsmagts repræsentant Pilatus: »Ja, jeg er en konge... enhver, der er af sandheden, hører min røst« (Jo. 18, 37).

Den endelige fuldendelse af det rige,

som Kristus, Guds og Marias søn, indtræffer endda endnu meget senere, nemlig først ved tidernes ende. Indtil da skal det mangfoldige gange se ud, som om Gud havde forstødt Kristi synlige stedfortræder på jorden, og som om Guds og kirkens fjender var de egentlige herrer i denne verden. Til dags dato blev 171 paver stødt fra deres trone, fordrevet eller myrdet. Men 171 gange vendte de tilbage til deres sæde, eller en ny pave trådte i den myrdedes sted. Hvordan det kan gå biskopper og præster, illustrerer landene bag jerntæppet i vor egen tid. I den slags perioder skal vi klynge os til Guds »barmhjertighed og troskab«, som 88. Davidssalme syv gange henviser til. For selv om Gud i lang tid synes at skjule sit åsyn, — hos ham er jo 1000 år som een dag — så står dog hans ord fast evindeligt. F. K.

Køb

DERES
BØGER

i

Førstekommunion på „Sydhavsøerne“

Søndag 5. maj var eleverne fra sct. Josephssøstrenes skole i Nakskov til deres første hellige kommunion. Højtideligheden fik et særdeles smukt forløb, idet søstrene havde gjort alt, hvad de formåede for dels at festliggøre dagen og dels at deres små elever kunne gå vel forberedt til den store højtid. Børnene bar hver deres smukt dekorerede dåbslys og svarede pænt og prompte under messen efter »Min første messcbog«. I sin prædiken sagde pater Pascal — henvendt til børnene — at de idag var sammen med apostlene i nadversalen. »I ser hvordan Vor Herre velsigner brødet og vinen — det selvsamme sker nu idag for jer.«

Henvendt til forældrene understregede pateren den store dags betydning, ikke blot for børnene, men også for forældrene — »livets største og skønneste dag, barnehjertets første møde med sin Gud og skaber.« Men dagen lægger også et ansvar på forældrene! Sørg for at barnet bevarer dette sjælens nådeliv, lær barnet at bede, at gå til sakramenterne — og gør dette først og fremmest ved dit eget eksempel.

Det var en glædens dag — men midt i glæden må der ikke glemmes en tak til dem, der gjorde dagen også til en ydre festdag: pateren og søstrene.

Far.

UNGDOMMENS
VALFART

En stor og broget flok var det, som lørdag eftermiddag startede fra Sct. Andreas kirke. Godt 60 — vi var 16, da vi for 3 år siden forsøgte os for første gang! Unge københavnske katolikker, pige- og drengespejdere gik på valfart for efter forberedende møder og en pilgrimsandagt i kirken at samtale og overveje årets valfartstema: Hellighed.

Vi kunne hverken forlange bedre vejr eller smukkere rute for vor pilgrimsfærd. Samtalen i grupperne — enten under en gejstlig eller læg gruppeleder — var krævende, de stillede spørgsmål var omfattende og kunne give anledning til højst forskellige meninger. Men gjorde det noget? Var det ikke netop vor pilgrimsfærds vigtigste og dybeste mening: Under bøn, vejledning og spørgsmål at blive en kende klogere og samtidig at opdage, at helt klog bliver man aldrig, og at vort arbejde under vandringsen med begre-

bet Hellighed simpelthen var — eller burde være — en parallel til vor livsvandring, hvis mål jo ganske enkelt er at blive hellig. Tænk, at en weekend-travetur i den grad kunne fyldes med ånd, og det endda på en levende og berigende måde.

Da vi efter lejrbrål, komplet og natteleje på hølofterne næste morgen sluttede os til den store pilgrimsskare på Holte station, syntes vi, at vor vandring til Åsebakken netop var blevet til det, den skulle være: En fordybelse i troen og et troens fællesskab, meneskeligt set meget skrøbeligt, med svære og alvorlige spørgsmål, men med appetit på tilværelsen, en god og rig oplevelse.

Målet for vor vandring var højmesen på Åsebakken, og dette valfartens højdepunkt og dets betydning blev større og rigere for os ved vor vandring og dens indhold. Det var en dejlig valfart. *En deltager.*

AFLYSNING

DUK's landsledelse meddeler, at vi på grund af sygdom desværre ser os nødsaget til at aflyse den af børnelejrledelsen planlagte tur til Nütschau i Holsten den 26.6.—5.7.

Walter Dalland.

EN PAGT MED DJÆVLEN

Sandfærdig historie

af FULTON OURSLER

Den nye unge kapellan havde fået at vide, at der var nok at gøre i sognet »bgar slagtehusenc«. Det var et slumkvarter med mere usselhed og flere forbrydelser end i hele den øvrige del af byen.

En trykkende hed julieftermiddag stod han på stentrappen uden for kirken. Pludselig mærkede han lugten af billig parfume, og et pigebarn standtede foran ham med en udfordrende mine. Hendes ansigt, omgivet af kruset hår med lyserøde sløjfer i, var på én gang ældet og erfarent — og inderlig ungt og intetsigende. Øjnene, der lignede en kats, stirrede på ham med et udtryk af foragt.

»Vær du bare rolig, min dreng. Jeg kommer ikke for at snakke reli'on med dig,« sagde hun hæst.

»Hvad kommer De så for?« spurgte præsten.

»Åh, jeg lovede bare min gamle derhjemme, at jeg ville gå ind i kirken. Hun venter på mig om hjørnet, og jeg bli'r bare her et øjeblik, for at hun skal tro, jeg går til skrifte.«

(fortsættes side 266)

SOMMERMØDET på MAGLEÅS

5.—11. august

Påsketidens store oplevelser i vore kirker har bragt Ugebladets læsere på lang afstand af de orienterende artikler om katolsk sommermøde på Magleås højskole, og da der endnu er en del pladser ledige, er det praktisk at komme tilbage til sagen.

Sommermødet finder sted på den til formålet fortrinlige Magleås højskole lige syd for Vor Frue kloster på Åsebakken. Temaet for sommermødet er *Apostolatet*, og det belyses af pastor Hubert Messerschmidt, der taler om »Apostolatet i den gamle pagt«, af pastor Gunnar Martin Nielsen, der taler om »Apostolatet i den nyt pagt«, af pater H. Roos, der taler om »Apostolatets udfoldelse hos Kirkens store ordensstiftere« og af cand. mag. Chr. West, der taler om »Apostolatets udfoldelse i moderne litteratur«. Sommermødet giver også lejlighed til nogen katolsk orientering og fra først til sidst plejer der at råde en katolsk »atmosfære«, som få kender og mange trængter til.

Den fulde deltagelse for voksne koster kr. 94, men i år er ledelsen i stand til at yde moderation.

Betingelserne for anbringelse af børn på skolen såvel som andre praktiske spørgsmål kan man få oplysning om ved at skrive til undertegnede, der er sommermødets daglige leder.

Kjeld Geertz-Hansen,
Bredgade 64, København K.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Juni
2. S. *) Søndag e. Kristi Himmelfart (hvid) (604—46); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Marcellinus, St. Petrus og St. Erasmus (927); Kristi Himmelfarts præf. (519).
3. M. Feria (600—45); uden Credo; (hvid) præf. (519).
4. Ti. St. Frans Caracciolo (928); (hvid) præf. (519).
5. O. St. Bonifacius (931); præf. (rød) (519).
6. T. St. Norbert (933); præf. (hvid) (519).
7. F. Feria (600—45); uden Credo; (hvid) præf. (519).
8. L. VIGILIE TIL PINSE (611—47); Profetierne, Daahsvandets Indvielse og Litaniet bortfalder, og alle Messer begynder med indgangsverset (Cum sanctificatus fuero, efter at trindhønnen er bedt som sædvanlig. — Helligaandens præf. (520).
9. S. 1. PINSEDAG. (rød)
- *) Søndag den 2. Juni — St. Eugenius P's dag — er vor Hellige Fader Pave PIUS XI's navnedag. — St. Eugenius I var Pave fra 10. August 654 til 2. Juni 657.

Sommerens gudstjenesteliste

I lighed med tidligere år bringer Ugebladet i sit sidste nummer i denne og i næste måned den sædvanlige oversigt over »Sommerens gudstjenester«. — Vi anmoder d'herre sognepræster og rektorer landet over, om snarest belejligt og senest 15. juni at meddele redaktionen søndagsmessetiderne i juli og august måned.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

EN PAGT...

(fortsat fra foreg. side)

Præsten tørrede sin pande og rømmede sig.

»Hør nu, mit barn — —,« begyndte han.

»Aggie hedder jeg — Aggie R — —«

»Jeg ville slet ikke spørge, hvad De hed,« afbrød præsten. »Men nu vil jeg fortælle Dem, at Agathe kommer af et græsk ord, som betyder »god.«

»Den er vel nok sjov!« fnisede pige-barnet. »Og nu skal jeg fortælle dig noget: jeg er den værste tøs i byen, og jeg er lige kommet ud af statens retningshjem for piger. Redningshjem!«

Hun ligefrem spyttede ordet ud og derefter en strøm af de værste uhumskheder. Men den unge præst forstod hurtigt, at hendes sprog kun var et slags udtryk for hendes dybe foragt for sig selv, og at der derfor måtte være håb for hende.

»Det gjaldt bare for mig at slippe ud,« vedblev hun, »derfor gik jeg i kapellet og bad til Gud. Men han havde nok for travlt til at høre på sådan en som mig, for han gjorde ingenting.«

»Måske han sagde nej.«

»Det kan du jo godt kalde det for. I hvert fald kom jeg ikke ud — — og så bad jeg til djævelen!«

Præsten blev bleg. Dette var noget, han ikke havde mødt før: Tro, der i ondskab blev til helligbrøde.

»Men forlanger djævelen ikke altid noget til gengæld?« spurgte han tilsyneladende roligt.

»Hvorfor skulle han ikke gøre det? Det gør du vel også. Jeg lovede ham, at hvis han ville skaffe mig ud, skulle jeg kommunikere uværdigt ni gange. (sluttes på bagsiden)

Basaren i Ordrup den 2. juni

Husk at besøge Sankt Andreas sogns basar i Sankt Josef-Søstrenes skoles lokaler Skovkroen 19, Charlottenlund.

Vore ferlebørn

3. bidragsliste: Pilgrim 20. M. P. 10. Farbror Ejnar 13,15. Bjørrild 25. Kirsten Jensen 150. Mr. S. E. 50. B. 10 samt A. Petersen, Vejle, 50. Med det hidtil indkomne ialt 988,15 kr. Hjertelig tak.

Langsomt stiger beløbene. Men vi er et godt stykke under, hvad der på samme tidspunkt plejer at være indsamlet. Hvis det ikke viser sig, at der kommer stærkere fart på, når vi kun halvdelen af, hvad vi plejer, og det vil afstedkomme en bitter skuffelse for adskillige børn. Lad os håbe, at vi trods alt når op til noget nær det sædvan-

lige resultat. Er der ikke mange læsere, som forstår sagens værdi og gerne vil være med?

Alle bidrag modtages med taknemmelighed af Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K. Og hellere i morgen end i overmorgen.

St. Antoni kirke

Torsdag d. 13. juni (festen for den hl. Antonius) fejrer biskoppen aftenmesse kl. 20 og meddeler konfirmationens hellige sakramente efter den hellegelige messe.

Niels Steensens bibliotek

Bredgade 67, er lukket i juli og august mdr.

VALFARTEN TIL ÅSEBAKKEN

Fundne sager på Åsebakken:

Optimus-nøgle med læder-nøgleplade.

Gadedørsnøgle nr. 119.

Rød fyldepen (Parker Victory).

Plastik-fløjte, gul-rød med snor.

Smykke, gult metal med hvide blomster og blå stene.

Sort rosenkrans med stort kors og medalje vedhæftet.

Brun rosenkrans med lille kors og vedhæftet medalje.

Henvendelse: H. Guldager, Ejgårdvej 26, Charlottenlund. Tlf. ØRdrup 3331.

JESU HJERTE MÅNED

(sluttet fra side 260)

vande kan ikke slukke den, strømme kan ikke skylle den bort« (Højs. 8, 6—7). Kan en kærlighed til Kristus, som efter hans eget ord kendes på, at man holder hans bud, (Jo. 15, 15.21.)

BROCHURER

PRISLISTER

KATALOGER

BOGTRYKKERIE T ATHENE

SCT. HANS GADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

ikke være i stand til at styrke og forny de kristne sæder i det private og i familiens liv? Kan denne kærlighed bare være et udslag af sentimentalitet, hvis Herren selv forkynder som det første og største bud, at vi skal elske med alle vor sjæls kræfter? Nej, der er ikke noget i vejen med selve Jesu hjerte andagten, men man kan nok engang imellem rette bebrejdelser mod nogle af dens dyrkere, når de opfatter deres opgave for overfladisk.

Den anden klasse af kritikkere mener, at Jesu hjerte andagten ikke var tidssvarende, fordi den kræver bod og sone og andre »passive« dyder, som efter deres opfattelse ikke giver noget synligt udbytte. Denne modvilje mod bodsøvelser er vor tids iøjnefaldende kendetegn. Alt for mange kristne har glemt, at synden i vore dage udfalder en frygtelig magt. Ved sin død på korset ville vor Frelser overvinde den. Men han vil have os med, hvis vi vil komme i besiddelse af hans forløsnings frugter. »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig. Thi den, som vil frelse sit liv, skal miste det. Men den, som mister sit liv for min skyld, skal frelse det« (Lk. 9, 23--24). Det samme udtrykker Paulus med disse ord: »De, som hører Kri-

stus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og begæringer« (Gal. 5, 24). »Hvis vi lider med ham, så kan vi også herliggøres med ham« (Ro. 8, 17).

Af disse skriftord drager Tridentinerkonciliet den slutning, at det kristne liv hele tiden er og bør være en bodsøvelse (Dz. 907). Den moderne tids modvilje mod sonebod og de såkaldte »passive« dyder, såsom sagtmodighed, ydmyghed og lydighed, er altså en skæbnesvanger vildfarelse. Begge dele er nemlig nødvendige, både den energiske aktivitet for Guds riges udbredelse og bodens ånd og bodens gerning. Ved sit eget eksempel har vor Herre Jesus Kristus vist os, at slægtens genrejsning skal opnås ved en forbindelse af bøn og bod og arbejde. Hver den, der vil hjælpe ham og fremme hans sag, er nødt til at benytte de samme midler, hvis han vil sikre sig mod skuffelser eller ligefrem fiasko. Jesu hjerte andagten er nu netop den fromhedsøvelse, der til stadighed minder os om den flerhed af faktorer, der ikke kan undværes.

Nu turde det være klart, at de to anførte indvendinger mod Jesu hjerte andagten er i strid med den ånd, som vor Frelser både ved sit ord og sit eksempel ville vække i os. De danner

også en afgjort modsætning til de erklæringer, som vor tids paver, lige fra Leo XIII til Pius XII har afgivet i denne sag. De glæder sig over og siger Gud tak for den velsignelse, som den mistænkeliggjorte andagt har været for det kirkelige arbejde, og de ser i den et af de effektive midler til at få bugt med vor tids mangfoldige vanskeligheder. Hvis det er sandt, hvad Petrus, den første pave, har udtalt overfor det Høje Råd i Jerusalem: »Der er ikke frelse i nogen anden; thi der er ikke under himlen givet os mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses«, end Jesu navn (Apg. 4, 12), så skal vi alle tage vor tilflugt til ham, som er os vej, sandhed og liv. Til ham, d.v.s. til det inderste i ham, til hans hjerte og hele hans indre liv vil Jesu hjerte andagten føre os. Der kan vi lære ham til bunds at kende. Der føler vi trang til at elske ham, som han fortjener det. Der begynder vi at tænke og føle og ønske og tale og handle, som han selv har gjort, eller med andre ord: vi bliver ligedannet med Guds Søns billede, og det er jo alle kristnes hellige kald (Ro. 8, 29).

Denne meget positive opgave forsøger vi så næste gang at gå i gang med, efter at vi i dag har ryddet hindringerne af vejen. F. K.

<p style="text-align: center;">Kolding</p>	<p style="text-align: center;">Bruun & Kildehøj A/S MURBRUMSTRE OG ENTRÆPRENØRER Tøndervej 93, Kolding Telefon 2402</p>	<p style="text-align: center;">H. Overbeck Aut. Installatør Jernbanegade . Tlf. 3555 fl. lin. Lev. til Sct. Hedvigs Klinik</p>
<p>V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Dølkaffeser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade . Telefon 698</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bogladen med de mange Bøger ... Barkholts Boghandel</p>
<p style="text-align: center;">Horsens</p>	<p style="text-align: center;">Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p style="text-align: center;">Reserveret</p>
<p style="text-align: center;">Esbjerg</p>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel Alltid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Esbjerg Andelsmejeri Fineste Mejeriprodukter Skolegade 39, Tlf. 144 Esbjerg</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldmed Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>	<p>N. A. Frederiksen Nørregade 65 . Tlf. 576 Kolonial . Mel Lev. til Sct. Josefs Hospital</p>
<p style="text-align: center;">Nakskov</p>	<p style="text-align: center;"> A/S Nakskov Kullimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreekvipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>

EN PAGT MED DJÆVLEN

(sluttet fra side 266)

Det gjorde jeg, jeg gik til kommunion og forbandede Gud. Og ved du hvad så? Efter den ottende gang blev jeg fri. Hvad siger du til det?»

Ved denne forfærdelige tilståelse følte præsten det, som om han stod over for selve den onde. Skælvende hørte han sig selv sige:

»Nå, der gjorde han et godt køb. Han gav Dem det, De kalder frihed, og tager Deres sjæl til gengæld.«

»Åh — ta' og hids dig ned!«

»Men der er tid endnu. Deres sjæl er endnu ikke fortabt.«

»Hvor kan du sige sådant noget sludder!« skreg hun rasende.

»Hvorfor kom De her til kirken? For Deres mors skyld. Det betyder, at De stadig holder af hende; og ingen, som elsker, kan være håbløst fortabt. Giv mig fem minutter — så kan alt dette forsvinde som en ond drøm.«

Hun gøs, og hendes tarvelige arm-bånd raslede.

»Nu glider jeg,« sagde hun åndeløs. »Du kan ikke stille noget op med mig.«

»Bliv her, og bed!« svarede han; men hun vendte sig fra ham.

»De kommer tilbage i aften — De

URBI ET ORBI

kommer tilbage i aften!« råbte han efter hende; men det eneste svar var hendes høje hæles klip-klap ned ad marmortrinene og hen ad gaden.

Da præsten gik ind i kirken, hvor han skulle høre skriftemål, sagde han til sig selv, at det pigebarn ikke måtte gå fortabt. I skriftestolen havde han en følelse af, at hele kampen mellem godt og ondt nu hvilede på ham, og at han heftigere end nogen sinde måtte kæmpe imod fordærvsens djævelske fremgangsmåder.

Der var jo ikke tale om et uhyggeligt fantasifoster. Aggie mente ganske bestemt, at hun havde forskrevet sig til djævelen, — og skulle han vel kunne underkende hendes tro?

Han bad Gud lede ham i denne sag; og svaret kom omgående. De eneste våben, der kunne anvendes, var kærlighed og bøn. Han lyttede til skriftemålene, hørte om ængstelse, ensomhed og ulykke, og når han havde pålagt skriftebarnet den almindelige bod, tilføjede han: »Kan De tænke Dem desuden at blive her i kirken en time og bede for en sjæl, som er i den største

nød?« Ingen sagde nej. En mand opsatte en rejse for at kunne opfylde præstens ønsker; andre havde aftaler, som de brød af den grund. Det blev til mange, som knælede og bad for et menneske, de ikke kendte det mindste til.

Da skriftemålene var forbi, begyndte det at blive mørkt. Udenfor lød stadig gadesælgerens råb med bær og vandmeloner, mens præsten knælede foran højalteret og begyndte sin bøn for Aggies sjæl. Timerne gik; der blev stille på gaden, og i kirken var der nu ikke andre bedende end den unge præst. Omsider kom en kirkebetjent ind for at låse dørene; men præsten sagde: »Gå De blot, jeg skal nok låse,« og fortsatte sin bøn.

Det var langt over midnat, da han hørte en komme op ad kirkens midtergang. Håbet flammede op i ham; og da han mærkede en stærk lugt af parfume, blev han jublende glad. Han rørte sig ikke og så sig ikke om, da hun knælede ved siden af ham og gav sig til at græde.

»Hvis jeg ikke havde ventet på hende,« sagde præsten til mig mange år efter, »ville hun have fundet dørene låsede og være gået sin vej for måske aldrig at komme tilbage. Men hun er blevet et ganske stort menneske.«

Den unge præst, som havde denne oplevelse, er nu monsignore Fulton J. Sheen, biskop i New York og kendt i hele U.S.A. som speaker i radioens »katolske time«. (Efter »The Sign«).

1500 PILGRIMME TIL PONTIFIKALMESSE I ØM

Det var i strålende solskin, at de mange biler og busser fra Jylland og Fyn kørte til Øm sidste søndag for at deltage i den årlige, store valfart. Biskoppen celebrerede pontifikalmessen. I sin prædiken sagde han bl. a. til os, at vi var kommet sammen for ved denne valfart at ære Guds moder, og på denne måde forener vi os med hele den øvrige katolske verden. I Polen samledes således over 1 mill. mennesker til Guds moders ære i Czestochowa, og i Fatima har der været samlet næsten lige så mange. Det er glædeligt at konstatere denne voksende kærlighed til Guds moder, for ligesom Guds moder har skænket livet til Kristus, således er det stadigvæk meningen, at Maria skal være med til at give os livet i Kristus. Der er her ved Mossø's bredder i sin tid blevet bedt meget til Guds moder af de fromme munker, og det vil også have sin store betydning, hvis der igen kunne komme et kloster her på egnen — både for os katolikker og for mange andre mennesker. Biskoppen opfordrede os til at bede for flere præste- og ordenskald samt til at bede for vort land og for alle mennesker, der lider nød, ikke mindst for dem bag jerntæppet. Der var glædeligt mange til kommunion.

Efter pausen, som varede til kl. 14, fulgte processionen, som gik gennem det skønne, fredelige forårslandskab, hvor vi uforstyrret kunne bede og synge. Ved den afsluttende andagt talte biskoppen igen til os og sagde bl. a.,

at meningen med valfarterne er, at de for os skal betyde en åndelig fornyelse. Når Guds moder har vist sig på jorden som f. eks. i Lourdes og Fatima, har hun altid indtrængende opfordret os til ting, nemlig til bøn og bod. I de katolske lande er det skik, at man ved en valfart gør bod, angrer og skrifter sine synder samt modtager den hellige kommunion, og det er noget, vi må komme mere og mere ind på hos os. Bod er et begreb, som vi ikke bryder os om på grund af vor egoisme og materialistiske indstilling, og alligevel er også dette Kristi uundgælige budskab til os, og andagten til Guds moder vil også kunne hjælpe os til at kunne opfylde kristendommens krav.

I selve processionen deltog ca. 1300 mennesker, og det må antages, at der i det hele har været mindst 1500 mennesker tilstede ved valfarten.

Valfartskomiteen beder alle dem, der har gjort deres til at valfarten fik et så smukt og værdigt forløb og at dagen blev til en så stor oplevelse, modtage den allerbedste tak. Denne tak gælder også — og ikke mindst — de mange, der har hjulpet til ved salget af valfartsmærkerne. Takket være denne indsats kunne valfartskomiteen i år yde ikke mindre end 500 kr. i rejsetilskud til fjerntboende trosfæller, og således muliggøre disses deltagelse i valfarten.

I nærværelse af Roms overborgmester hædrede den jødiske menighed i den romerske hovedstad for nylig Pave Pius XII samt 62 andre romerske borgere, deriblandt et antal præster, for den hjælp, som disse havde ydet jøderne under den anti-semitiske periode: Tyskland og Italien.

Overrabbieren i Rom, dr. Elio Toff, rettede en tak til alle dem, der »ikke havde skyet de største farer for at hjælpe og bistå dem, der ikke delte deres tro«. Han udtalte endvidere, at den Hellige Fader havde været den første til at tilbyde de forfulgte jøder i Tyskland økonomisk støtte, ligesom han offentligt havde brændemærket nazisternes forfølgelsesvanvid (KNA).

Protestantisk professor . . .

(sluttet fra side 261)

vievand symbolsk for alt det, den kunne gøre af fortræd. Kan man ikke forstå det, bør man prøve på at mobilisere lidt bedre vilje til at forstå.

Hvor må det være svært for mangen en protestant at begribe den katolske kirke. Denne skal med vold og magt være mærkelig, en sær sammenblanding af hedenskab og kristendom. Hvis man forsøgte i stedet for at nærme sig problemerne med en venlig tilid til, at vi vel næppe er så tåbelige endda, ville også »en protestantisk professor i katolsk land« kunne foretage en rejse med større udbytte for omfanget af sin horisont.

Katolsk Ugeblad

ATOMET -
KRIG ELLER FRED

Omkring kardinal
Wyszynskis besøg i Rom

Hvornår falder det
„skæve tårn“ i Pisa?

Katolske skoleproblemer
i USA

Anglikansk angreb på den
katolske kirke i England

400.000 katolske præster

105. ÅRGANG

9. JUNI 1957

NR. 23

300 russere i Peterskirken

300 russiske turister, der for øjeblikket »gør« Italien, har aflagt besøg i den evige stad. De russiske gæster, der er kommet ad søvejen til Italien, ankom til Rom med særtog fra Napoli og aflagde besøg i Vatikanermuseerne samt i Peterskirken. Ved middagstid tog de opstilling på Peterspladsen for at overvære, at den Hellige Fader meddelte sin velsignelse fra vinduet i sin bolig. De fleste af russerne betragtede interesseret Paven i kikkert, og adskillige forevigelede denne for dem så usædvanlige oplevelse med deres fotoapparater (KNA).

NY OG AFGØRENDE FASE I FORHOLDET MELLEM STAT OG KIRKE I UNGARN

Det ungarske episkopat »overtager« fredsbevægelsen — Lykkes det at neutralisere den kommunistiske indflydelse?

Tovtrækningen mellem det ungarske episkopat i dets egenskab af repræsentant for de ungarske katolikker på den ene side og regeringen Kadar på den anden side er indtrådt i en ny fase.

Allerede inden den ungarske revolution tog sin begyndelse var det lykkedes ærkebiskop Groesz at fjerne de kommunistisk indstillede »fredspræ-

ster«, som regeringen havde indsat i en række embeder. Efter revolutionens nedkæmpelse og efterhånden som regeringen Kadar fik mere og mere fodfæste, forsøgte kommunisterne på ny at skærpe presset mod kirken. Et af de første krav var selvsagt genindsættelsen af de præster, som kirken havde fjernet. Det lykkedes på daværende tidspunkt det ungarske episkopat at klare situationen med en formel loyalitetserklæring overfor den ungarske stat, men det voksende pres fra regeringen Kadar — efterhånden som denne lidt efter lidt konsolideredes — og overfor dette pres episkopatets forståelige ønske om at finde frem til en modus vivendi med den ungarske regering for om muligt at redde de sidste rester af den frihed, der var opnået ved revolutionen, synes at have bevæget de ungarske biskopper til tilsyneladende at give efter for den ungarske regerings krav på en måde, der dog imidlertid i praksis gør disse krav fuldstændig værdiløse.

Efter hvad den ungarske radio og den ungarske presse meddeler, har episkopatet stillet sig i spidsen for frihedsbevægelsen, i fællesskab med det ungarske frihedsråd dannet en »Katolsk afdeling af det ungarske frihedsråd« og dannet en særskilt organisation »Opus pacis« som katolsk fredsbevægelse. Idet den samlede katolske gejstlighed nu under episkopatets ledelse er aktive indenfor den såkaldte »fredsbevægelse«, mister denne sin hidtidige karakter af en kommunistisk og mod kirken rettet skismatisk bevægelse. På denne måde håber den katolske kirke i Ungarn — udtales det i velunderrettede katolske kredse — at kunne udelukke de præster, der hidindtil har gået den kommunistiske propagandas ærinde.

Ledelsen af den ny katolske freds-

(sluttes på bagside)

Gudsmoder - bindeleddet mellem Polen og Rom

Kardinal Wyszynski tager sin titelkirke i Rom - Sta. Maria in Trastevere - i besiddelse

Polen har altid været et forbillende for kristenheden og er det også idag

Det var en glad smilende kardinal Wyszynski, der i sidste uge tog sin titelkirke »Sta. Maria in Trastevere« i besiddelse.

og vil vedblive at være det ud i fremtiden, udtalte den polske primas, Stephan Kardinal Wyszynski, da han sidste torsdag højtideligt tog sin titelkirke »Santa Maria Trastevere« i besiddelse. Samtidig bad kardinalen de mange tusinde præster og lægfolk, der var mødt op for at overvære højtideligheden, om deres forbøn for det martrede Polen, som fremdeles vil vedblive med at være tro mod Kristus, hans hellige moder og den romerske kirke. »Måtte,« — udtalte kardinalen — »inden længe fredens morgenrøde ved Guds moders hjælp påny rinde op over det Polen, der har lidt så svært og fældet så mange tårer«.

Kardinalen erklærede endvidere — i sin tale, som han holdt på italiensk — at han havde bragt med sig til Rom et billede af Polens dronning, Gudsmoder fra Czenstochowa, og skænket det til den Hellige Fader. Pavens svar på denne gave havde været at tildele kardinalen »Santa Maria in Trastevere« som titelkirke, for derved at symbolisere den nære forbindelse, der eksisterer mellem Rom, verdenskirken hovedstad, og Polen, der altid vil være kirken en tro datter (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

(VELKLÆDT)

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.

VEster 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER

Smedelundsgade 1 . Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft

Ajgade . Telefon 365

Lev. til den katolske Menighed

ATOMIET - KRIG ELLER FRIED

På tærskelen mellem frygt og håb

Atomenergien — eller måske rettere sagt: frygten for, at atomenergien skal blive misbrugt — har i de allersensreste måneder været det stående samtaleemne i den offentlige diskussion. Man får faktisk det indtryk, at de farer, der er forbundet med denne eksperimenteren med atomkraften, der stadig finder sted og som nu i den seneste tid er blevet så alvorligt fremhævet fra alle sider, hidindtil har været ganske ukendt og nu først kommer frem for offentligheden. Det er, som om menneskeheden med eet er blevet stillet ansigt til ansigt med et frygteligt spøgelse, med en fremtid, der er ladet med skræk og rædsel. Ja, det er endnu værre: menneskeheden opdager pludselig, at den praktisk talt befinder sig midt i en »kold atomkrig«. Der er ganske vist endnu ikke kastet atom-bomber ned over vore byer og der er ikke bragt atomskyts i stilling mod fjerne fjendtlige mål — så vidt vi da ved. Men i dagspressen kan man atter og atter finde omtaler og beregninger af, hvilken rækkevidde dette frygtede våben disponerer over. I øst og vest eksperimenterer man fortsat med denne ødelæggelsesenergi, og forsøgs-ekspllosionerne synes efterhånden at udarte sig til en slags taktiske våben, hvormed man søger at indgyde modstanderen ny skræk og ny angst med de seneste fremskridt på dette område. Og hvad er det så for et »fremskridt«, der tager sigte på at nå en større og større grad af ødelæggende kraft!

Også valgkampagnen for nylig tog atomfrygten i brug, omend den er en alt for alvorlig ting at drage med ind i en partipolitisk valgkampagne.

Allerede under krigen — det var i begyndelsen af året 1943 — henlede vor Hellige Fader, Pave Pius XII, almenhedens opmærksomhed på, at atomspaltningen — for så vidt den skulle udvikle sig i form af en eksplosion — »ikke blot vil fremkalde en yderst farlig katastrofe på selve det sted, hvor den sker, men også for den ganske verden«. Ikke desto mindre kastedes to år senere den første atom-bombe over den japanske by Hiroshima og krævede ifølge japanske kilder henved 260.000 ofre i menneskeliv. Og Pave Pius XII er ikke hørt op med efter krigen at advare mod misbrug af denne atomenergi. I talrige radio-budskaber til mennesker over hele kloden, i taler og henvendelser til videnskabsmænd af alle nationer og racer, til organisationer og sammenslutninger af enhver art, har han atter og atter fremsat de mest indtrængende advarsler. I februar 1948 udtalte han, at en moderne krig, der tager teknikkens enorme fremskridt med i ødelæggelsens tjeneste, vil og må blive ulige mere frygtelig end nogensomhelst tidligere krig. I december 1950 fremhævede han i en encyklica, at de moderne våben — der var udtænkt til helt andre formål — ikke blot vil øde-

lægge selve de krigsførende tropper, men tidlige også rive civilbefolkningen, kvinder, børn, gamle og syge med sig i døden, og han opfordrede påny menneskeheden til at »standse tvædrag, bilægge uoverensstemmelser og genoprette den sande fred«.

I sit julebudskab 1957 besvor Pave Pius XII påny menneskeheden til at drage omsorg for, at de moderne våben med deres »uhyrlige grusomhed« aldrig må komme til anvendelse og at nationerne måtte nå frem til enig-

hed om en almindelig afrustning, der — såfremt den skulle være af varig betydning — måtte være ledsaget af afskaffelsen af had, begærlighed og umådeholden trang til at gøre sig gældende. »Hvornår vil det dog ske?« spurgte Pave Pius XII i sit påskebudskab 1954 — »at verdens vise stiller de beundringsværdige opdagelser, der er skænket os af materiens hemmelige kræfter, udelukkende i fredens tjeneste, for derved at skænke menneskene kraftkilder til rimelig pris og dermed formindske nøden og udlævne den ulige fordeling af råstofferne og arbejdsmulighederne og dermed åbne nye muligheder?« Han advarede mod de katastrofale følger af radioaktive udstrålinger, mod forpestelsen af lan-

PINSE

(Alterbillede fra middelalderen)

*Kom, kristne, lad os pinse holde
med tak for Åndens morgengry!
Hans flammeter blev ei kolde,
hans kraft idag er lige ny.
Mod ham til evig tid skal stige
vor lov og pris og tak og bøn —
den Åndens Ånd i Himmerige,
een Gud med fader og med søn.*

de og have, mod de uoverskuelige biologiske konsekvenser, der vil kunne indtræde, enten på grund af mutationer i kimene eller mikroorganismerne eller ved den uberegnelige virkning, som en vedvarende radioaktiv indflydelse kan forårsage på større organismer, menneskene indbefattede og på deres afkom. Han rejste krav om, at »atomkrigen, den biologiske og kemiske krig må blive forhindret gennem internationale overenskomster«. Og i sit påskebudskab 1955 beskæftigede Paven sig påny med den stigende fare for radioaktiv forpestelse af hele atmosfæren. Han rettede en indtrængende appel til statsmænd over hele verden, at de ansvarlige på begge klodens halvdele »med ærlig beredvillighed må slutte overenskomster til fremme af varig forståelse, som kan sikre freden, indlede en afrustning og således skåne menneskeheden for en ny krigs ødelæggelsesværk.« Og endelig anviste Pave Pius XII i sit julebudskab samme år de praktiske skridt, der er nødvendige for opnåelse af dette mål. Han krævede, at alle jordens stater indstillede deres eksperimenteren med atomvåbnene, gav afkald på anvendelse af disse våben og underkastede sig en almen kontrol med rustningerne. »Vi tøver ikke med at hævde,« udtalte Paven, »at det må være en samvittighedspligt for nationerne og deres regeringer at gøre disse tre punkter til genstand for en international overenskomst.« Han understregede, at der ved eksperimenterne med atomekspllosioner allerede var skabt »en højst farlig situation for mange væseners fortsatte eksistens« og mindede om, at der i en atomkrig ikke ville blive nogen sejrherre, »men kun en utrøstelig menneskehed, der i fortvivlelse vil skue ud over den katastrofe, som den har sit eget vanvid at takke for«. Opfyldelsen af de nævnte tre fordringer ville derimod betyde lige sikkerhed for alle nationer.

Og ej heller i det sidst forløbne år holdt den Hellige Fader op med sine bestræbelser for at løse disse problemer. I sit påskebudskab 1956 kaldte han kaprustninger hos begge parter for »et kapløb hen imod afgrunden« og »en mord- og selvmordshetnet dårskab«. I sit julebudskab gjorde han sig til talsmand for en styrkelse af de Forenede Nationers autoritet, som ene vil være i stand til at opnå de enkelte nationers forpligtelse til afrustning samt til at give afkald på fremstilling og anvendelse af atomvåben og at forlene denne forpligtelse international retsgyldighed. Overholdelsen af sådanne overenskomster må sikres ved et stående kontrolsystem, udtalte Paven. Og enhver nation kunne bevidne »sin oprigtige vilje til fred« ved at underkaste sig denne kontrol.

Det har med andre ord ingenlunde skortet på advarsler, formaninger og forslag. De er allesammen gennem radio og presse blevet publiceret ud til de fjerneste afkroge af verden. Men alle forsøg på at komme til enighed i afrustningsspørgsmålet er hidindtil strandet på et »njet« fra øst. Pave Pius XII har så sent som 14. april i år end-

nu engang henstillet til videnskabens mænd, de ansvarlige indenfor industri og politik om »med deres hele magt at støtte alle anstrengelser, der tager sigte på at udnytte denne energi til gavn for menneskeheden behov.« Men samtidig må der også gøres alt, hvad der gøres kan, for at nå frem til en afspænding i forholdet mellem øst og vest og dermed bortjage det truende atomspøgelse. Pave Pius XII har i sit julebudskab 1955 udtrykkeligt henvist til, at bestræbelserne for freden ikke udelukkende bør bestå i, at man alt efter omstændighederne træffer foranstaltninger til at indskrænke mulighederne for en krig, men at det er langt vigtigere, at man medens tid endnu er søger at udjævne al modsætningsforhold, der består mellem nationerne

NOTER

Sommerens gudstjenesteliste

offentliggøres i Ugebladets sidste nummer i indeværende måned (30. juni). — Meddelelse om tidspunkterne for søndagsgudstjenesterne bedes tilsendt bladets redaktion inden 15. juni.

og som vil kunne fremkalde en katastrofe. »Statsmændene bør med ganske særlig opmærksomhed hellige sig disse forebyggende bestræbelser, gennemtrængt af en upartisk retfærdigheds ånd og i højmodighed og indenfor den sunde realismes grænser.«

Kadi.

»I stedet for den unyttige forødelelse af videnskabeligt arbejde og produktion samt af materielle midler til forberedelse af en sådan katastrofe, hvis umiddelbare og uhyre skader og ukendte biologiske eftervirkninger for alle levende væsener ingen er i stand til at forudsige, i stedet for dette frygtelige og kostbare kapløb med døden, burde alle nationers ansvarsbevidste ledere føle sig moralsk forpligtet til at forfølge det ædle mål at stille denne energi i menneskeheden tjenesle.«

Pave Pius XII (April 1957).

Pinsø

9. juni 1957

HELLIGÅNDEN OG KIRKEN

»Gud, du som gav dine apostle Helligånden, lad dit folks fromme bøn opfyldes og skænk dem, som du har givet troen, også din fred.« (Kirkebøn, 2. pinsedag).

Måske forhavner det os, at Kirken her ikke — eller i hvert fald ikke udtrykkeligt — beder om Helligånden og dens gaver, men lidt ubestemt om »fred«. Men denne »fred« er lige så vel som troen, som de kristne allerede ejer, en gave fra Guds Ånd; ja, selve »Guds folkets fromme bøn« kan vi allerede tilskrive den. »Guds folk« er Kirken. Imellem Helligånden og Kirken er der en inderlig forbindelse. Han skænker Kirken hellighed og enhed. Den fred, vi beder om i disse dage, er ingen anden end denne hellige enhed.

1) »Kristus har elsket Kirken og gav sig selv hen for den for at Han kunne hellige den og for at fremstille en Kirke for sit åsyn uden plet eller rynke eller andet sådant, men hellig og dadelfri.« (Ef. 5, 25—27). Hellighed er Guds Kirkes uforgængelige kendetegn. Jesu Ånd skænker den denne hellighed. Thi Han, som selv er alle synders forladelse, renser den for enhver urenhed. Og Han, i hvem vi er beseglet og mærket som Guds børn, vier os til Faderen. Så bliver Kirken Kristi brud uden plet eller lyde, elskelig ved sin overnaturlige skønhed. Kirken kan ikke miste sin væsentlige hellighed. Men udstrålingen af brudens indre skønhed er afhængig af vor medvirken. Der har været tider i Kirkens historie, hvor dens hellighed strålede klart for alle, som havde en god vilje, og tider, hvor dens helligheds glans blev formørket, især ved dens børns utroskab og synd. Det er en hovedopgave for os over for Gud og over for menneskene, for hvem Kirken bør være et strålende og synligt tegn, ved personlig anstrengelse at forøge Kristi bruds skønhed og hellighed.

2) Kun på baggrund af denne hellighed opstår de kristnes sande overnaturlige enhed; også denne er et kendetegn for Kristi Kirke. Eet i troen, eet i ofret, eet i ledelsen, men også kærlighedens levende enhed. Ingen kunstig enhed, som prøver på at skjule forskellen, men en enhed, som udover alle forskelligheder i racer eller stænder, i social position og dygtighed vokser til Kristi fred. Det kan kun opnås ved Helligånden. Det materielle splitter menneskene, Ånden forener dem. Den kortfæstede Ånd, som lever i vore hjerter og som fører den enkelte kristne til forståelse af »alt, hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det skal I gøre mod dem.« (Math. 7, 12). Kun når vi har forstået det og praktiseret det med det rette sindelag, først da vil Jesu ideal kunne blive virkelighed: »Jeg i dem, og du i mig, for at de må være fuldkomne eet.« (Johs. 17, 23).

Kom Helligånd, opfyld dine troendes hjerter og antænd i dem din kærligheds ild!

K. E. Stappers, o.præm.

Det er i vore dage forbundet med meget store vanskeligheder og ofre at opretholde en presse, bag hvilken der ikke står politisk eller økonomisk magt, og selv da kan det have sit besvær. De nyeste toner fra England viser, hvor store vanskeligheder selv ældgamle og tilsyneladende grundfæstede dagblade er ude for. Men trods radio og fjernsyn kan vi ikke undvære vor avis. Den holder os i kontakt med mennesker og forhold, orienterer os praktisk og har sin betydelige andel både i opbygningen af vore interesser og vort syn på samtiden og dens problemer.

Vi katolikker har også et behov for en særskilt katolsk presse, ikke mindst under anderledes troende omgivelser som vore, den være sig nok så beskedne. Man kan ganske vist finde en hel del katolikker, som ikke holder et katolsk blad og som vil benægte, at de

føler noget savn derved. Men man kan jo heller ikke savne noget, hvis værdi man ikke kender til. Vanskeligere er det at finde katolikker, der engang har haft et katolsk blad, men har sagt det af, og som — hvis de vil være helt ærlige — vil hævde, at de ikke savner det. Vor beskedne katolske presse har nemlig sin store, store mission. Det er lykkedes os i årene, der er gået siden anden verdenskrig, på trods af vanskeligheder i stigende grad, at skabe en beskedne presse, der er »stor« i forhold til vort antal og som kan glæde sig ved stedsede stigende interesse og agtpågivenhed indenfor og udenfor vor egen kreds. De forbindelser og kontakter, som Ugebladet i de seneste år har været i stand til at slutte med den store katolske verden, gør det muligt for os alt efter forholdene og omstændighederne at byde vore læsere et katolsk blad, der kan supplere katolske behov, som ikke indfries af en irreligiøs (og endda i mange tilfælde antireligiøs) dagspresse. Ugebladets tilknytning til de store udenlandske katolske pressecentre kommer vore læsere til gode — og be-

virker endvidere, at det lille katolske Danmark får en stemme med i det forum, hvor katolsk presse drøftes. Det er derfor ej heller så underligt, at vore præster med varme atter og atter taler den katolske presses sag. De ved nemlig kun alt for godt, at de i den har en uundværlig hjælper, en hjælper, som i det daglige fører en stille tilværelse, men som ved sin stædige og fortsatte tale toner katolsk flag.

Vi hverken kan eller skal slå større brød op end bages kan, men — det være ej heller skjult — at mere kunne nås, såfremt midler var for hånden. En af vejene — den sikreste — er den, om vore læsere, der holder og læser vort blad, giver dette et lille velvilligt ord med på vejen hos trosfæller, der måske af ren og skær uvidenhed, ikke er opmærksom på bladets eksistens. Den stille, organiske vækst — den vi stedsede har levet på — er den bedste. Og vil du gøre din kirke en god tjeneste her i vort land — da gør dit til, at »Katolsk Ugeblad« vinder indpas i hvert eneste katolske hjem i Danmark.

APROPOS

Omkring kardinal Wyszynskis besøg i Rom

År efter år drager katolske biskopper fra alle verdenshjørner »ad limina«, til Rom. Men det kan vist uden overdrivelse siges, at sjældent har et bispebesøg i Vatikanet vakt så almen opmærksomhed i den ganske verden, som den visital, den polske primas, Stephan Kardinal Wyszynski, netop har aflagt i den evige stad. Journalister af alle afskygninger forsøger på at knytte allehånde gisninger til dette besøg, men kun de allerfærreste af de rænder, der skydes, er skudt med objektive krudt. Det er heller ikke de kommentarer vi vil standse ved her.

Det er derimod langt mere påkrævet at søge at aflive en principiel misforståelse i forbindelse med den polske kirkes forsøg på at nå frem til en modus vivendi med den kommunistiske regering i Polen. Der har været talt om et »helligt eksperiment« fra den polske primas' side, om et forsøg på at »døbe« kommunismen i Polen. Disse forsøg på at forklare udviklingen i Polen er — hvor velmente de end måtte være — kun egnede til at forvirre begreberne og at lulle de faktiske forhold ind i tåge — og de udnyttes da også fra bestemt retning dertil.

Det forsøg, som kardinal Wyszynski har gjort ved at etablere et modus vivendi mellem kirke og stat i Polen, var det eneste mulige og det eneste rigtige, som han kunne gøre i den givne situation: de polske nationale (og katolske) kommunister havde nemlig brug for fred med kirken i deres kamp for at hævde sig overfor Moskva og stalinisterne. Og kardinal Wyszynski gik ind for denne eksistensmulig-

hed for at opnå kultusfrihed for kirken og fordi Gømulkas kommunisme under alle omstændigheder er et mindre onde end Stalins.

Imidlertid har kardinal Wyszynski med den overenskomst, som han har truffet med regeringen i Warszawa til regulering af de svævende problemer kirke og stat imellem, ingenlunde accepteret regimets ideologi.

I sin første prædiken efter løsladelsen i november måned udtalte han, at mangt og meget var i støbeskeen idag og at Polen idag befandt sig i en situation, der er meget vanskelig for vort folkelige liv, og hvor man i den kommende tid snarere må »pukke mindre på vore egne retligheder og tale mere om vore pligter overfor vor republik«. Det fremgår af disse udtalelser ganske tydeligt, at det, det gæl-

der om i Polen i dag, er at forsøge at gennemsyre alle livets forhold — og så staten, samfundet og det økonomiske liv — med kristen ånd. Han er klar over, at den situation, hvori landet befinder sig — afhængigheden af Moskva — kræver en vis tilbageholdenhed.

Det er derfor helt forkert at ville dramatisere den interimistiske løsning, der er udsprunget af en nødsituation og at ville stille den frem som en ny norm. Katolicisme — ja, kristendom — og kommunisme er nu engang som ild og vand, det må man ikke glemme. Kirken kan ikke i det lange løb sameksistere med kommunismen på fredelig vis, men de kan i bedste fald for en tid leve i »væbnet neutralitet« — og det er situationen i Polen idag i en nøddeskal! C. D.

ORIENTERING

Katolske skoleproblemer i U. S. A.

For 50 år siden var der ca. 1¼ million børn i USA's katolske institutioner. I dag er tallet 4½ million. Det er dog ikke hele tallet på katolske børn, af hvilke der i de seneste år døbes 1,2 millioner årligt. Altså er der adskillige katolske børn, som ikke har katolsk skolegang.

Årsagerne hertil er mange. En heder pengemangel. I de sidste 12 år har katolikkerne ganske vist ofret 1½ milliard dollars (10 milliarder kroner) på at bygge skoler, men det svarer dog ikke fuldt ud til den ligefrem eksplosionsagtige vækst af staternes katolske befolkning. Men selv om der var skoler nok, ville et andet forhold rejse hindringer. Den elementære undervis-

ning i skolerne er næsten udelukkende i hænderne på ordenssøstre. Men indskrivningerne i de katolske skoler vokser 3,7 gange så stærkt som søstrenes antal stiger. Uden flere skoler og flere lærere er det tvivlsomt, om man blot kan holde de nuværende 55—60 % af katolske børn i sognenes underskoler.

I den anledning er der en søster i Los Angeles, søster Elizabeth Ann fra det »Immaculate Heart College«, der har samlet et studiehold, hvis undersøgelser af forholdene nu foreligger. Undersøgelsen tog frejdigt fat med et velgørende friskt syn på problemerne.

Først spurgte man 250 uddannede lærere og lærerinder, om de ville have søgt arbejde ved katolsk skole, i fald lønnings- og andre forhold dér så nogenlunde havde svaret til, hvad den offentlige skole byder på. Resultatet var, at vore katolske kollegier og universiteter godt kunne fremskaffe til-

(fortsættes side 278)

Hvornår falder det „skæve tårn“ i Pisa?

◀ Det »skæve tårn« og domkirken. Domkirken i Pisa. ▶

Y »Campo dei mir.
— set fra luften.

Det er nogle århundreder siden, at den italienske by Pisa en sommerdag var vidne til en strålende fest. Hele dagen igennem flød vinen i strømme og endnu den dag idag mindes pisanerne denne festdag i legender og sange. Alle rakte hinanden hånden den dag, dansen gik lystigt på gader og stræder, og høj og lav sad bænket side om side i det fri ved store borde, der var dækket med det allerlækreste, som tænkes og opdrives kunne. Alle var glade og i feststemning — og anledningen var den, at man var nået til vejs ende med opførelsen af de bygningsværker, som de Pisa-håndværkere nu havde arbejdet på i over hundrede år.

Fulde af overstrømmende glæde og begejstring betragtede indbyggerne i Pisa de tre bygninger, som byen havde rejst under opbud af så store ofre: først og fremmest den herlige domkirke af det sorte og hvide marmor samt det skønne dåbskapel ved siden af. Men byens vartegn — det, der ved første øjekast fangede den fremmede, som kom til Pisa — det var dog katedralens klokketårn, som Bonnano havde påbegyndt i 1174 og som nu var blevet færdigt. Rank som et lys hævede det sig mod himlen med sine 8 etager på sammenlagt 54 meter. Gamle beretninger ved at fortælle, at flere hundrede arbejdere havde været beskæftiget ved dets opførelse, og at man havde anvendt de mest moderne bygningsmetoder for at sikre dette dristige bygningsværk.

Men hvis tårnets bygmestre idag kom til Pisa og så deres værk, så ville de formentlig nok fælde en tåre. Thi ganske vist er tårnet idag et verdensberømt vartegn — men det skyldes hverken dets arkitektoniske skønhed eller dets vidunderlige romanske stil, men derimod slet og ret dets kamp mod naturmagterne. Og idag siger viden- skaben, at dets dage er talte, med

mindre det lykkes at finde frem til en måde, hvorpå man vil kunne forhindre det i at »hælde« yderligere.

For kort tid siden udtalte professor Giovanni Boaga fra Rom — der gennem en årrække har foretaget nøjagtige undersøgelser af det »skæve tårn« — som sin bestemte mening: »Der må gøres noget for at stive tårnet af. Og hvis det ikke sker nu, så forudsiger jeg, at bygningen er dødsdømt. Sker der ikke noget i løbet af den allernærmeste fremtid, så vil det styrte sammen, inden der er gået halvtreds år!«

i tårnets skygge — dem, der bekymrer sig mindst om dets skæbne. Professor Boagas udtalelse har vakt bekymring over den ganske civiliserede verden, men mindst i selve Pisa. Det er dog ingenlunde ensbetydende med, at pisanerne ikke omfatter deres tårn med interesse. Dertil har byens historie været knyttet for længe til tårnet. Fra tårnets øverste balustrade var det, at udkigsposterne i 12. århundrede — da Pisa var en stor og stærk sømagt — så flåden vende hjem fra sin eventyrlige færd. Da florentinernes hær i 1406 løb storm på Pisa, så var tårnet det sted, hvor byens forsvarere søgte tilflugt til allersidst og herfra forsvarede deres by til sidste blodsdråbe. Og det var her, at Galileo Galilei klatrede op en skønne morgen for 350 år siden og påviste, hvorledes faste legemer af forskellig vægt falder med samme hastighed.

Den ro, der hersker i Pisa med hensyn til tårnet til trods for den seneste tids alarmerende efterretninger, er altså ingenlunde tegn på svigtende interesse. Den skyldes måske snarere en vis tillidsfuldhed, som byens indvånere nærer til stadens vartegn. Alle mulige profeter har nemlig nu igennem snart syv hundrede år forudsagt tårnets forestående sammenstyrtning. Og ikke desto mindre står det der stadig. Gennemsnitsindbyggerne i Pisa siger derfor også med sindsro, at der vedvarende vil lyde slige profetiske udtalelser, og at de vil vise sig at være falske.

Men trods alt imødeser den italienske regering dog udviklingen med nogen bekymring. I 1907 offentliggjordes den første rapport om tårnets faretruende hældning, og siden da er der

(fortsættes næste side)

En række kendte fagfolk har i de seneste år uafhængige af hinanden foretaget nøjagtige målinger og undersøgelser, og alle er de kommet til samme slutresultat. En af Italiens største sagkyndige indenfor kunst og litteratur, D. C. Tuvari, har nylig udtalt: Det er ganske uforklarligt, at dette bygningsværk har været i stand til at holde så længe. Der er måske ingen anden forklaring — videnskaben kan i hvert fald ikke give en fornuftig forklaring — end den, som legenden beretter og som går ud på, at tårnets skaberes sjæle dag og nat virker for, at det ikke skal falde. Hvad enten det nu er rigtigt eller ej, så er det imidlertid en kendsgerning, at der ikke noget andet sted i verden findes et tilsvarende eksempel på, at en genstand, der er kommet så meget ud af ligevægt, som dette tårn, er blevet stående. Men der vil dog komme en dag, hvor selv tårnets skaberes sjæle ikke kan klare situationen længere.»

Denne situation får yderligere vind i sejlene ved en erklæring, som den italienske regering udsendte i december 1955, og hvoraf det fremgår, at tårnets hældning årlig fortsætter med omtrent 6 millimeter fra dets lodrette akse og at hældningen ved tårnets top allerede er 4,29 meter fra denne akse.

Men ejendommeligt nok er pisanerne — som dog bogstaveligt talt lever

I korte træk —

Den Hellige Fader modtog i sidste uge medlemmerne af det italienske katolske juristforbund i anledning af organisationens 10-års jubilæum. Paven holdt en tale til audiensdeltagerne over emnet »Menneskeværdighed og straffuldbyrkelse« (KNA).

70.000 — fortrinsvis unge — katolikker fyldte i søndags det store Olympiastadion i Berlin til den årlige »bispedømme-dag«, der efterhånden er blevet en tradition i Berlin. Berlins ny biskop, dr. Jul. Döpfner, talte under messen, som afsluttedes med den pavelige velsignelse (KNA).

Den schweiziske radio og det schweiziske fjernsyn udsendte bispevielsesceremonierne, da den ny biskop i St. Gallen, mgr. Hasler, sidste søndag blev viet i domkirken i St. Gallen (KIPA).

Kardinal Frings har på sin rejse gennem Japan i sidste uge aflagt besøg i Nagasaki, hvor den anden atom-bombe faldt. — Kardinalen ventes at ville gøre et kortvarigt ophold i København på hjemvejen fra Japan. Hjemrejsen foretages — i lighed med udturen — med SAS via Nordpolen (KNA).

I begyndelsen af oktober afholdes i Rom den anden verdenskongres for Lægapostolater. Programmet for kongressen foreligger nu, og kongressens ledende emne er »Lægmanden under den nuværende krise, hans ansvar og uddannelse« (KIPA).

Baptisteriet er med sine søjlegallerier, sit ejendommelige kuppeltag og de gotiske udsmykninger sandsynligvis Pisa's herligste bygningsværk.

Tekst:

R. T.

Fotos:

ENIT

kommet den ene redegørelse efter den anden. Alle målinger viser også, at hældningen bliver større og større. I 1940 blev situationen på en gang virkelig kritisk. Ved årets slutning observerede byens ingeniører, at der var begyndt at trænge vand ind i tårnets fundamenter, og desuden var hældningen tiltaget betydeligt. Som en provisorisk foranstaltning hældte man cement i tonsvis ned i den revne, der var opstået i fundamentet, og dermed var den øjeblikkeligt fare for sammenstyrtning afværget. Men i 1946 gik Arno over sine bredder og oversvømmede så godt som hele byen. De store vandmasser åd simpelthen al cementen ved tårnets fod.

Ikke mindre end fire gange har man i løbet af de sidste ti år gjort forsøg på at bringe hældningen til ophør, men hver gang uden resultat. Idag er man af den mening, at kun et helt nyt fundament vil kunne redde tårnet. Men hvordan skal man iværksætte denne restaurering? Den italienske regering anser dette arbejde for meget bekosteligt, idet man faktisk skal rive hele tårnet ned med så stor forsigtighed, at ikke en eneste sten går itu. De

enkelte dele måtte da nummereres omhyggeligt, således at man var i stand til at sætte hver eneste sten ind på samme plads, når man skulle til at rejse tårnet igen på dets ny fundament. Fundamentet er kun tre meter dybt og ikke bredere end selve tårnet. Arkitekter og ingeniører må se at finde frem til en måde, hvorpå de kan sikre jordskønnen rundt omkring tårnet. På sadkyndigt hold anser man en sådan restaurering for mulig, idet man henviser til, at kampanilen på Markuspladsen i Venezia, som jo dog også styrtede sammen for godt og vel fyrretyve år siden, er blevet rejst igen stykke for stykke. Ganske vist vil det være betydeligt vanskeligere for det skæve tårns vedkommende, men ikke desto mindre muligt. Ved jordoverfladen er tårnets mure ca. 3,90 meter tykke, og det ville alene tage adskillige år at ordne blot bygningsmaterialerne.

— — —
 Et er imidlertid sikkert: dersom man ikke inden længe skrider til aktion, vil et af verdens mest berømte bygningsværker være dømt til ødelæggelse indenfor en overskuelig årække.

JESU HJERTE MÅNED (II)

Denne gang forsøger vi at finde vejen til en dybere forståelse af det væsentlige og ejendommelige i Jesu hjerte andagten. Dertil er det nødvendigt at have et fast og sikkert ståsted. Dette får vi, når vi fordyber os i de synspunkter, som den hellige skrift, kirkefædrene og teologerne gør gældende i denne sag. Ved deres hjælp forskafter vi os klarhed over denne andagts uforlignelige værdi og dens udtømmelige nådefylde, og vi bliver sat i stand til at bedømme den på den rette måde og sikre os selv et stort åndeligt udbytte af den.

Vi begynder med *det gamle og nye Testamente*. Som bekendt er hovedmotiv i dyrkelsen af Jesu hjerte Guds evige kærlighed til os mennesker. Denne kærlighed lovprises, illustreres og indskræpes i den hellige skrift ved hjælp af billeder, der rører menneskets hjerte dybt. Da disse bruges til at forudforkynde Guds Søns komme i menneskelig skikkelse, kan de også opfattes som en behudelse af den gudmenneskelige kærligheds symbol, eller med andre ord af vor Herres og Frelsers hellige og tilbedelsesværdige hjerte.

Det gamle Testamente beretter om en pagt mellem Gud og hans ejendomsfolk, israelitterne. Denne nations grundlov stod skrevet på to stentavler. Profeterne fortolkede dens indhold og bestemmelser. Pagten var baseret ikke blot på Guds højeste herredømme og den lydighed, som israelitterne skyldte ham, men også på et højere motiv, nemlig *kærligheden*. Ved siden af lyn og tordenskrald omkring Sinai bjerg, der fyldte hjerterne med frygt og bæven og truede med straf, læser vi også herlige ord om den ædlest følelse, vi kender, om

har svigtet mig, Herren har glemt mig. Men Gud svarer: Glemmer en kvinde sit diende barn, en moder, hvad hun bar under sit hjerte? Ja, selv om de kunne glemme, jeg glemmer dig ikke. Se, i mine hænder har jeg tegnet dig, (dine mure har jeg altid for øje) (49, 14—15). Ikke mindre hjertegripende er de billeder, som Højsangen bruger for at skildre Guds kærlighed til den elskede nation. Det er jo kendt nok, at det hellige hånd, der knytter Gud og det israelitiske folk til hinanden, fremstilles mange steder hos profeterne som en åndelig ægteskabspagt. Således også i Højsangen. »Som en lilje midt iblandt torne er min veninde blandt døtre« (2, 2). »Jeg er min vens, og min ven er min, han som vogter blandt liljer« (6, 3). »Læg mig som en seglring på dit hjerte, som et armhånd på din arm. Thi kærligheden er stærk som døden« (8, 6).

Hvor er denne Guds kærlighed til menneskene i den gamle pagt dog øm! Hvor er den tålmodig og rede til at tilgive! Hvor er den stærk og ophøjet! Og dog er den kun et forbillende på den glødende kærlighed, som den forjættede Messias og hans hjerte vil skænke os mennesker i den nye pagt. Jesu kærlighed bliver da også grundvolden for denne nye pagt. I virkeligheden kunne kun den menneskevordne Guds Søn, som er »fuld af nåde og sandhed« (Jo, 1, 14) blive »det levende vands kilde«, der formår at vande den udtørrede jord og forvandle den til en blomstrende og frugtbare have. I et syn må Jeremias have set og forudsagt det, da han skrev de ord: »Med evig kærlighed elskede jeg dig, og i nåde drog jeg dig til mig« (31, 3). »Dette er den pagt, jeg efter hine dage slutter med Israels hus, lyder det fra Herren, jeg lægger min lov i deres indre og skriver den på deres hjerter, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk ... Jeg tilgiver deres brøde og kommer ikke mere deres synd ihu« (31, 33—34).

Lad os da nu forlade den gamle pagt og træde ind i den nye tid, som Jeremias bebuder. Slår vi op i det nye Testamente, så giver den bog først og fremmest sikkerhed for, at Kristus i sin kærlighed har sluttet en ny pagt med os, som er uforligneligt mere ophøjet og rod- og grundfæstet end den gamle. Den er beseglet ikke ved tyres og kalves blod, men ved hint dylebare blod, hvorved Guds lam borttager hele verdens synder. Endnu mindre end den tidligere pagt er den nye bygget på trældoms ånd og frygt. Helt og holdent beror den på et venskab, som råder mellem en fader og hans børn. Den er også ganske anderledes fyldigt næret og styrket ved Guds nåde og sandhed end dens forløber. Evangelisten Johannes siger jo med rene ord: »Af Jesu Kristi fylde har vi alle fået, og det nåde over nåde. Thi loven blev givet ved Moses, nåden og sandheden er kommet ved Jesus Kristus« (Jo, 1, 16—17).

Det er navnlig Johannes, den discipel, som Jesus elskede, og som også havde ligget op til hans bryst ved nadveren, der kender den hemmelighedsfulde kærlighed bedst, som luede

kærligheden. »Hør, Israel, Herren, vor Gud, er een. Og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af al din styrke« (5. Mos. 6, 4—6). Det var også profeternes overbevisning, at forholdet mellem Gud og deres nation skulle være bestemt af gensidig kærlighed. Derfor belyste de det ved hjælp af billeder, der er taget fra familielivet, nemlig ved den gensidige kærlighed mellem en fader og hans børn og mellem en mand og hans hustru. Hvor må israeliternes hjerter ikke have været grebet, da Moses istemte sin sejrshymne efter befrielsen fra trældømmen i Ægypten og skildrede Guds faderlige omsorg for sit folk: »Som ørnen, der purrer sin yngel ud og svæver over sine unger, løftede Gud sit folk på sit vingefang og bar det på sine vinger« (5. Mos. 32, 11).

Det mest slående eksempel på den kærlighed, hvormed Gud hele tiden har omsorg for sit ejendomsfolk i lighed med en skuffet, men barmhjertig fader eller brudgom, findes hos profeten Oseas. I det 11. kapitel siger Herren: »Jeg fik Israel kær i hans ungdom, fra Ægypten kaldte jeg min søn. Jo mere jeg kaldte dem, des mere fjernede de sig fra mig ... Jeg lærte dog Efraim at gå og tog ham på armen; de vidste ikke, at det var mig, der lægte dem. Jeg drog dem med godhedens bånd, med kærlighedens reb (1—4). Jeg læger deres frafald, jeg elsker dem af hjerte, min vrede har vendt sig fra dem. Jeg vil være Israel som dug, han skal blomstre som liljen og slå rod som en poppel« (14, 5—6).

Et lignende sindelag åbenbarer sig hos profeten Isajas i en samtale mellem Sion og Gud. Sion siger: »Herren

i Jesu hjerte. Hvis derfor nogen, så kan han belære os om denne sol i den nye pagt. På den måde vil det så også lykkes os at virkeliggøre det, som apostlen Paulus ønsker realiseret i den kristne menighed i Efesus: nemlig »at Kristus må bo ved troen i jeres hjerte, og at I må blive rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fylde med hele Guds fylde« (Ef. 3, 17—19).

At fordybe os i disse rigdomme bliver imidlertid vor opgave næste gang.

F. K.

På vejen til Åsebakken -

Mariakongregationernes arbejdsudvalg fortjener al mulig tak for det initiativ, som nu hvert år samler så mange katolikker til Åsebakke-valfarten. Imidlertid har der i et par år i tilslutning til denne store begivenhed været foretaget en week-end vandring af unge københavnske katolikker, og baggrunden for denne vandring og dens gennemførelse fortjener opmærksomhed, ikke mindst for mange katolikker, som ikke mere tør betegne sig som helt unge!

Ideen i denne valfart har sine rødder i den kirkelige tradition, ja endnu længere tilbage: til de valfarter (»festrejser«), som den hellige skrift ved at berette om, helt tilbage til Abrahams kaldelse: »Drag ud fra dit land, fra din slægt og din faders hus til det land, jeg vil vise sig«. Og som menneskets historie er vandringen mod ens eneste mål, Gud, har i historiens løb vore forfædre brugt vandringen mod hellige mål og hellige steder til at nærme sig dette mål. Også fra vor egen historie kender vi konger og

dronninger og riddere og almue, der foretog pilgrimsrejser. Vor tid har ikke gjort denne fromme skik mindre aktuel: Over hele verden vandrer troende år for år på valfart. Tusinder af parisiske studenter går valfart til Vor Frue af Chartres, tusinder af englændere hvert år til Vor Frue af Walsingham, og hvem af os kender ikke »Die Wallfahrt nach Kevelaar« — om ikke andet så fra Heines dejlige digt!

Fælles for disse valfarter er nu, at de finder sted efter en fælles åndelig forberedelse; endvidere at de har en idé, et tema. Det er i fælles bøn, samtaler og overvejelse, at valfarten får et dybere indhold, — deri ligger netop en projicering af hele den lidende menneskeheds aldrig afsluttede pilgrimsfærd. Det, der tilsigtes, er altså ikke en manifestation, ikke et årligt, festligt samvær, men netop en troens strabadse og slidsomme vandring. En krævende bodsvandring og et krævende, tros-fordybende fællesskab. Men mod et ganske bestemt mål: Det hellige messeoffer fejret ved vandringens ende!

Det er dette, som en kreds af unge københavnske katolikker har fået øje på og nu på tredje år har realiseret. Efter et par forberedende møder starter deres valfart med en andagt lørdag eftermiddag. »Jeg frydede mig, da de sagde til mig: »Vi drager til Herrens hus!« (Ps. 122). Inddelt i grupper og under gejstlig vejledning og ransel på ryggen går det igennem byen, ad grønne stier igennem dejlige landskaber, for undervejs at drøfte valfartens emne. (I år var det »Hellighed«). I forvejen havde pater Dorn S.J. på et møde fortalt, hvad en helgen egentlig var. Ved forberedende gruppeledermøder var samtalemødet blevet tilrettelagt og de forskellige spørgsmål samlede. Et par gange undervejs samledes alle for at drøfte de forskellige synspunkter og for at blive lidt klogere ved hinanden. Og så gik i øvrigt valfarts-

deltagerne i stor menneskelig ufuldkommenhed, i lange pauser af tavs-
hed, fælles bøn og personlige over-
vejelser en troens vandring. Unge ka-
tolikker, fulde af livsappetit og godt
humør forberedte sig til fods til næ-
ste dags højdepunkt: Den biskoppelige
messe på Åsebakken.

Ved ankomsten til Gl. Holte var der sørget for lejrhal, en kop aftente til mellemmanden og et par bondegårde med høløfter — et til pigerne, et til drengene. Efter komplet tørnede man ind og sluttede sig næste dag til den store pilgrimsskare ved Holte station. Karakteristisk er det, at flokken stille opløstes for at de enkelte kunne finde deres pladser i de respektive sogne. Det var jo den fælles pilgrimsfærd, som var meningen, med samt dens mål: Messen på Åsebakken.

I de tre år, denne valfart nu har været gennemført, har den blandt sine deltagere haft gejstlige af forskellige ordener og ordenssøstre side om side med unge katolikker, drenge- og pige-spejdere. De unge mennesker har forladt deres arbejde lørdag eftermiddag, skole, kontor, værksted og den hjemlige hygge — ikke for at tage på skovtur sammen, ikke for at fejre forårets (sluttes på bagsiden)

Vore ferie børn

Kun 14 dage tilbage.

Om fjorten dage har vi ferien, og endnu er der lang vej hjem for vor indsamling. Vær med nu og hjælp dermed til, at vor næste indsamlingsliste, som kommer i bladet om en uge, ikke bliver en skuffelse. Der er i øjeblikket ikke særlig lyse udsigter for ferie børnene, men vi gentager, at endnu har Ugebladets læsere hvert år vist sig at kunne klare opgaven, så vi håber stadig.

Alle gaver modtages med tak af Katolsk Centralskoles regnskabskontor, Amaliegade 31 A, København K.

MØDE-MEDDELELSER

Som allerede meddelt afholder forningerne den ekstraordinære og ordinære generalforsamling på Ømborgen søndag den 21. juli kl. 9. Ifølge vedtægterne har hver kontingentbetalende afdeling en stemmeberettiget delegeret til generalforsamlingen. Ikke kontingentbetalende grupper og klubber er velkommen til at sende en observatør, som ikke har stemmeret. Af hensyn til rejseudgifterne vil det være en fordel at lade sig repræsentere ved unge fra sognet, der skal deltage på den danske skole.

Dagsorden for den ekstraordinære generalforsamling d. 21/7 kl. 9.

Kl. 9,00: Messe i Ømborgens kapel.

1. Valg af dirigent.
2. Behandling af landsledelsens og landsudvalgets indstilling til nye vedtægter for DUK.

Dagsorden for den ordinære generalforsamling umiddelbart efter den ekstraordinære.

1. Valg af dirigent.
2. Landsformandens beretning.
3. Kassererens beretning.
4. Behandling af evt. indkomne forslag. Forslag til behandling skal for at blive optaget på dagsordenen være landsformanden i hænde senest den 21. juni.
5. Valg af landsformand. Forslag til kandidater skal være tilsendt landsformanden senest den 21. juni d. å. Nuværende landsformand er villig til genvalg.
6. Valg af næstformand. Forslag skal være tilsendt landsformanden senest den 21. juni d. å.
7. Valg af 5 landsdelsrepræsentanter.

8. Fastsættelse af det årlige kontingent til DUK.
9. Valg af to revisorer.
10. Eventuelt. Forelæggelse og vedtagelse af forslag kan ikke finde sted.

Klubber og grupper bedes meddele landsformanden, hvem de sender som delegeret.

NB.: Det bemærkes, at såfremt forslaget til ændring af DUKs vedtægter bliver vedtaget, undergår dagsordenen for den ordinære generalforsamling de fornødne ændringer i overensstemmelse hermed.

Med venlig hilsen

Walter Dalland,
landsformand.

DUK's landsledelse meddeler:

Der kan ikke modtages flere tilmeldelser til juniorlejren (30/6—6/7) på Øm, da lejren er overtegnet. Nærmere meddelelse om tilrejseforhold m. v. vil blive udsendt.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Juni**
 9. S. *) 1. PINSEDAG (616—48); (rød) Helligåndens præf. (520).
 10. M. 2. PINSEDAG (621—49); (rød) præf. (520).
 11. Ti. 3. PINSEDAG (624—50); (rød) præf. (520).
 12. O. Tamperdag (627); præf. (520).
 13. T. i Oktaven (632); præf. (520). (rød)
 14. F. Tamperdag (633); præf. (520). (rød)
 15. L. Tamperdag (637); præf. (520). (rød)
 16. S. HELLIG TREFOLDIGHEDS (hvid) FEST.

*) 1. Pinsedag afholdes Kollekt for den katolske Presse i Danmark.

Dannet ung pige

fra godt hjem (evt. kursussøgende), der vil udføre husgerning og madlavning, kan få en god stilling hos 2 damer. Frk. Osterhammel, Strandpromenaden 39, st., Kbhvn. Ø. Tlf. RY 8119.

St. Ansgars kirke

Pinsedag: Kl. 7, 8 og 11½ stille messe, kl. 10 pontifikalmesse. 2. pinsedag: Kl. 8 stille messe, kl. 10 højmesse.

D. K. K. F.

Retræte i Trørød fra 11. aug.—17. aug. Leder: Pater van Schaik S.J. Sengelinned, håndklæde og serviet bedes medbragt. Pris 50 kr. for eneværelse, for de øvrige 45 kr. Tilmeldelse skriftligt til fru Kerekhoffs, St. Ibsvej 7, Roskilde. Efter 23. juni til Pr. Margrethes feriehjem, Trørød pr. Vedbæk. Styrelsen.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Til Rom og Assisi,

(29. sept.—12. oktober)

Kr. 600 incl. sovevogn i begge retninger; kr. 555 uden sovevogn.

Nogle yngre rejsedeltagere med godt humør og gode kræfter søges til min 5. romafærd. Vi tager alpenexpressen over Østrig, er 7 hele dage i Rom, bruger 1 dag til at køre i bus til Assisi, er 2 hele dage i Assisi og kører hjem med samme tog fra Firenze. Kosten er god; værelserne er beregnede for indtil 5 rejsende. Interesserede, også ikke-katolikker, bedes snarest henvende sig til pastor Paul d'Auchamp, Åkirkeby.

ORIENTERING

(stullet fra side 273)

strækkeligt med kvalificerede læge lærere, blot de kunne betales rimeligt.

Derpå gav søstrene sig til at regne. Resultatet var opstillingen af nogle planer, af hvilke A-planen var den ideelle, B, C og D mindre egnede, men nogenlunde acceptable alligevel. Her er de i skemaform:

Plan

Elever i klassen	40	45	40	45
Søstre læge lærere	1:1	1:1	2:1	2:1
Gennemsnitsløn til læge lærere	4300 \$	4300 \$	4000 \$	4000 \$
Gennemsnitsløn til søstre	1200 \$	1200 \$	1000 \$	1000 \$

mien skulle tvinge til et forhold af 2 til 1 ville det betyde væsentlig øgede muligheder for at bemande det nødvendige antal nye skoler.

Men hvor skal pengene komme fra til de øgede lønningsudgifter? I øjeblikket betaler forældre gennemsnitligt godt 22 dollars pr. barn. For at klare udgifterne efter plan A skal man

En dansk læser bemærker først den høje klassekvotient. Vi vil nødtigt op på 40—45 elever i klasserne, men efter amerikanske forhold er det et stort fremskridt. I øjeblikket undervises der mange steder 60—80, ja op til 100 elever i samme klasse. Iøvrigt er en katolsk studiekommision kommet til tallet 35 elever pr. klasse som »optimum« — at foretrække for såvel mindre som større tal. Det vil vi i Europa have svært ved at acceptere.

Den læge lønning svarer nogenlunde til lønnen ved den offentlige skole. Den er, hvor den er sat til 4300 dollars i hvert fald ikke så meget ringere, at det skulle vanskeliggøre rekrutteringen. Søstrenes løn er fastsat efter undersøgelser af, hvad det reelt nu koster søstre at leve. Man kom til tallet 1600 \$, men heri var også medregnet f. eks. den enkelte søsters andel i udgifterne til uddannelse af nye ordensfolk. Ligesom for de læge lærere blev tallet i skemaet reduceret noget nedad.

Bedst ville det være, om forholdet mellem søstre og læge lærere kunne holdes som 1 til 1. Men selv om økon-

	A	B	C	D
Elever i klassen	40	45	40	45
Søstre læge lærere	1:1	1:1	2:1	2:1
Gennemsnitsløn til læge lærere	4300 \$	4300 \$	4000 \$	4000 \$
Gennemsnitsløn til søstre	1200 \$	1200 \$	1000 \$	1000 \$

op på 82 dollars pr. barn. Løsningen er den i virkeligheden simple — udgifterne til vore skoler skal ikke klares alene af forældrene til de skolesøgende børn. Det er en katolsk opgave, som i lige måde angår samtlige til et vist område hørende katolikker. Og bringes de til at forstå dette, er den stillede opgave til at løse, siger søster Elizabeth Ann.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
 Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., Uf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
 LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Academicum Catholicum

Sommerlejren afholdes fra 29. juni til 8. juli. Pris 60 kr. (for russer 30 kr.). Tilmeldelse inden 20. juni til Kirsten Bertelsen, Krovej 48, Virum, Uf. 84 85 02.

KIRKEN

Vor kirke er Vor Herres værk
og står for evigt, ung og stærk.
Den kom til denne syndens jord
på Herrens underfulde ord.
Jesus, vor Frelser.

Det ord af Herrens mund blev kød
og sank iblandt vor lyst og nød.
Nu ved vi, tvivlere fra før,
om helvedsport og himmeldør.
Jesus, vor Frelser.

Du stiftede den nye pagt
og synden blev i lænker lagt.
Dig selv som offer bragte du
og venter på vort følge nu.
Jesus, vor Frelser.

Nu kærlighed og mildhed står
i midten af vort banner, når
vi drager vidt i verden ud
og kæmper troens strid for Gud,
Jesus, vor Frelser.

Vor kristne tro er bedste skjold
mod onde viljers list og vold.
Lad fjenden øge kun sin magt,
han falder, når det navn er sagt:
Jesus, vor Frelser.

Per Busck-Nielsen.

VALFARTEN

til
ØM

Foto:

A. B. HORSENS

Et lille glimt fra
årets Øm-valfart.
(Vi bringer i
næste uge endnu
en omtale samt
billede).

I religionstimen ville en præst indprente børnene, at man altid skal høre godt efter, hvad der bliver sagt fra prædikestolen. Han fortalte derfor historien om ynglingen Eutychos fra Troas, der faldt i søvn i en vindueskarm under en af apostlen Paulus' prædikener med det resultat, at han styrtede ud af vinduet og slog sig ihjel. (Apostl. gern. 20, 9). Efter at have fortalt denne advarende historie spørger præsten så lille Else: »Hvad kan man lære af denne historie?«

Og Elses svar falder prompte: »At en prædiken ikke må vare for længe!«

*

En ikke helt dagligdags ægteskabs-historie indenfor det engelske kongehus saller for nogen tid siden sindene i bevægelse over den ganske verden. Nærgående journalister forsøgte på alle mulige måder at »pumpe« de personer, der havde en eller anden tilknytning til kongehuset. En meget

ihærdig journalist havde da også fat i en embedsmand i London og blev ved med at plage ham. Til sidst blev den pågældende embedsmand imidlertid træt af plagerierne og sagde til journalisten: »Ved De hvad, jeg går ud fra, at De er en gentlemann!«

Journalisten strålede allerede af forventningsfuld glæde i håb om noget »godt nyt« og svarede: »Ja, selvfølgelig!«

Hvorpå embedsmanden roligt svarede: »All right! Så anser jeg det for unødvendigt at fortsætte vor samtale!«

Ferie på Fyn

Smuk gammel bindingsværksgård nær skov og fin badestrand. God betjening. 3 minutter til skt. Hedvigsstrens feriehjem; messe hver søndag og ofte på hverdage.

Gl. Brydegaard, Ebberup.
Tlf. Snave 125.

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanigade 39 . Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE.

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Horsens

Edvard Petersen

Kul — Koks

HAVNEN 3 . TELEFON 72
Leverandør til de katolske Institutioner

Esbjerg

E. Boysens Fiskehandel

Altid friske Varer
Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

MEJERIET
Vesterbo

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

34,5 mill. katolikker i USA

Det fremgår af den officielle amerikanske katolske årbog 1957, som netop er udkommet, at antallet af katolikker i de Forenede Stater, Alaska samt på Hawaii-øerne i løbet af 1956 er kommet op på over 34,5 millioner. Dette er en stigning i forhold til tallet fra året i forvejen. I tiåret 1947—1957 har den katolske kirke i de Forenede Stater haft en stigning på ca. 36 procent, hvilket svarer til en tilvækst på henimod ti millioner. Antallet af konvertitter lå i 1956 for ellefte gang i træk på over 100.000.

Den katolske kirke i USA omfatter idag 26 ærkedioeser og 111 dioeser. Indenfor de Forenede Staters område virker der fire kardinaler, 33 ærkebiskopper og 180 biskopper. I det forløbne år præstevedes i alt godt og vel 2000 præster. Det samlede antal præster beløber sig til omtrent 50.000 (KNA).

NY FASE...

(sluttet fra forsiden)

bevægelse i Ungarn er i øjeblikket i hænderne på den ungarske bispekonferences præsident, ærkebiskop Josef Groesz. De øvrige medlemmer af ledelsen er biskoppen af Csanad, Andre Hamvas, biskoppen af Steinamanger, Sandor Kovacs, biskoppen af Raab, Kolman Pap og den apostoliske delegat i Esztergom, biskop Mihaly Endrey (KNA).

Vatikanets holdning overfor „fredspræsterne“ uforandret

Vatikanet har ikke skiftet holdning i sit standpunkt med hensyn til de såkaldte »fredspræster« i Ungarn, udtaler Radio Vaticana i en kommentar til situationen i Ungarn. Hermed vender Vatikanerradioen sig mod påstanden om, at Pave Pius XII skulle have ophævet den suspendering af »fredspræsterne«, som var foranlediget af kardinal Mindszenty. Man tilsligter — siger Radio Vaticana — med disse og lignende udtalelser åbenbart at ville give indtryk af, at den Hellige Stol ikke billiger det ungarske episkopats beslutsomme holdning med hensyn til fordømmelsen af visse med den kirkelige disciplin uførenelige bevægelser. Konciliumskongregationen har ikke blot billiget denne forholdsregel, men ydermere bekræftet den, konstaterer Vatikanerradioen, og erindrer om dekretet af 21. januar i år, hvori de pågældende præster bl. a. opfordres til at nedlægge de embeder og præbender, som de måtte være kommet i besiddelse af på uretmæssig vis som følge af deres oprædlen som »fredspræster« (KNA).

URBI ET ORBI

400.000 katolske præster

Det østrigske katolske pressebureau »Kathpress« har offentliggjort en statistik, hvorefter der idag er 393.925 katolske præster i hele verden, hvilket vil sige 1 præst for hver 1300 troende. Schweiz ligger i spidsen med 1 præst for hver 440 katolikker, medens Guatemala er dårligst stillet med 1 præst pr. 18.000 katolikker. I det hele taget er præstemanglen meget følelig i Sydamerika, til trods for, at netop Sydamerika omfatter ca. 34 procent af samtlige katolikker. Også antallet af seminarister viser meget store differencer. Således har f. eks. Nicaragua med omtrent 1 million katolske indbyggere kun 8 præstestuderende, med andre ord en seminarist for hver 125.000 katolikker, og det tilsvarende tal for Frankrigs vedkommende er 1:4400. I Irland er tallet 1:1330 og i Canada 1:2840 og i USA 1:3840.

Paven og atomforsøgene

»Osservatore Romano« beskæftigede sig i sidste uge med en udtalelse, som den engelske regerings hidtidige rådgiver i atom-spørgsmål, lord Cherwell, for nylig havde fremsat i overhuset, og hvori han erklærede, at Paven havde ladet sig besnære af den kommunistiske propaganda, idet han så ihærdigt vendte sig mod atomforsøgene.

Bladet skriver i denne anledning, at den Hellige Fader betragter de ulykker, som en fortsat eksperimenteren med atomkraften vil kunne forvolde menneskeheden, med så stor alvor, at han ikke vil ophøre med at tage til orde for en standsning af denne farlige leg med ilden, end ikke om det så nok så mange gange kunne se ud, som om han gik kommunisternes ærinde. Paven er til fulde klar over, at videnskaben idag ikke er enig på dette punkt, men det udelukker jo ikke den fare, den meget alvorlige fare, som hele problemet rummer (KNA).

Katolsk Ugeblad

i ethvert

katolsk hjem!

Ærkebiskoppen af Canterbury retter voldsomt angreb på den katolske kirke

»Church of England«s primas, ærkebiskoppen af Canterbury, dr. Fischer, rettede i den forløbne uge et heftigt angreb på den katolske kirke i England. I en forsamling af anglikanske gejstlige i Wolverhampton anklagede ærkebiskop Fischer den romersk-katolske kirke i England for at føre en »åben krig« mod den anglikanske kirke. Den anglikanske ærkebiskop fremsatte ønske om, at kirkerne i England, Skotland og de Forenede Stater og »alle andre« ville slutte sig sammen til en enhed. Hvis Paven ville fungere som overhovede for et kirkeråd for en sådan union, skulle han være særdeles velkommen.

Sekretæren for den katolske ærkebiskop af Westminster har i denne anledning overfor »Daily Express« givet udtryk for de engelske katolikkers uforbeholdne forbavselse over dr. Fischers udtalelse. Udtalelsen har vakt ikke blot forbavselse, men tillige også harme blandt de engelske katolikker. Denne seneste og tidligere anglikanske udtalelser tyder snarere på, at der allerede føres en »åben krig« fra anglikansk side. Det er ikke mere end en lille månedstid siden, at den anglikanske biskop af Chester tilbageviste den katolske kirkes »betingelser« for en kirkernes genforening, nemlig »den totale underkastelse under Paven og en fuldstændig vendten ryggen til den hidtidige tro«.

»Church of England«s primas er kendt som en overbevist modstander af den katolske kirke og menes at nære frygt for, at hans idé om en forenet verdenskirke skal lide skibbrud på grund af den katolske kirkes holdning (KNA).

På vejen til Åsebakken -

(sluttet fra side 277)

komme på »religiøs« maner, men for at være pilgrimme. Alene har de ikke været: Vi tør tro, at pilgrimme fra hele verden og til alle tider har ledsaget dem, usynligt, men aktivt.

Dette unge initiativ fører en idé ind i valfarten. Det fortjener så megen opmærksomhed og støtte, at antallet af deltagere forøges væsentligt til næste år; ikke mindst af sådanne »ældre«, som er gamle nok til at følges med Charles Peguy, Geoffrey Chaucer, Erik Ejegod og Abraham — ad smalle stier til hellige mål.

Der var da vist forresten noget med en ørkenkaravane, hvor en far og mor med samt deres 12-årige søn var med på vej til Jerusalem — ikke?

Observer.

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

16. JUNI 1957

NR. 24

PIUS XII:

OGSÅ AUTOMATISERINGEN MÅ RESPEKTERE MENNESKET

Paven vender sig mod den „glidende arbejdsuge“ - Betydningsfuld tale om automatiseringens problemer

I en tale til deltagerne i en studie-kongres, der var foranstaltet af det italienske kristelige arbejderforbund med emnet »Automatiseringen og arbejdet«, vendte den Hellige Fader sig i sidste uge ganske klart mod den såkaldte »glidende arbejdsuge« og mod planøkonomi og socialisering. Hvis en afkortning af arbejdstiden uden afkortning af løn skal være forbundet med en uafbrudt arbejdsproces for derved at udnytte kostbare arbejdsanlæg indtil 100%, da vil en sådan løsning blot føre til, at arbejderens frihed indskrænkes endnu mere. Den vil »forøge forskellen mellem de enkelte kategorier af arbejdere, samtidig umuliggøre den allerede i forvejen truede fælles søndagshelligholdelse indenfor familien«.

De sociale problemer, der dukker op i automatiseringens tidsalder, kan ikke slet og ret løses »efter socialismens formel«, d. v. s. ved fællesseje. Der vil så ganske afgjort være behov for en fastlagt plan i såvel de enkelte nationers som i den europæiske økonomi i sin helhed. »Men denne hverken kan eller må være identisk med en mere eller mindre absolut planøkonomi. Thi familiens uafhængighed og borgernes frihed er så ganske naturligt forbundet med en sund aktive-

ring af privatejendomme som ordnede social indretning«. Problemerne — sagde Paven — kan ikke løses af videnskabsmænd og teknikere alene, men kræver medvirken fra såvel sociologer som kristne.

I talens anden del beskæftigede Paven sig indgående med relationerne mellem teknisk og videnskabelig produktivitet, med spørgsmålet om teknisk arbejdsløshed samt om de indvirkninger, som automatiseringen vil kunne få på lønsituationens udvikling.

protestantiske henvendelse til »Times« var den engelske udenrigsminister blevet opfordret til at være på vagt overfor de bestræbelser, der i den senere tid er blevet udfoldet af den katolske lægmandsbewægelse i England (Catholic Union) og som tog sigte på at opnå en ændring i den hidtidige status for Vatikanets repræsentation i den britiske hovedstad.

Udenrigsministeriets seneste erklæring har vakt stor skuffelse blandt de engelske katolikker, ikke mindst som følge af, at det i den senere tid gentagne gange har heddet sig, at regeringen i allernærmeste fremtid ville søge den nuværende status ændret. Den engelske repræsentant ved den Hellige Stol har en mere end fyrretyve årig diplomatisk status bag sig, medens Vatikanets repræsentant i London kun er anerkendt som en apostolisk delegation. Eftersom både det engelske »Foreign Department« og den engelske regerings stilling over for Vatikanet må betegnes som meget venlig, er der i katolske kredse i England dukket en vis mistanke op, om at der fra indflydelsesrig anglikansk side er lagt et stærkt pres på udenrigsministeriet for at formå dette til at udsende den foreliggende negative erklæring (KNA).

- OG DU VIL FORNY JORDENS ÅSYN

Kirken fejrer
Kristi Legems fest

Frans Regis - sjælesorgens
apostel

Valfarten til Øm

Kardinal Frings passerer
København på hjemvejen
fra Japan

Atter katolske blade i Ungarn

Det katolske ugeblad »Uj ember« i Ungarn, der blev forbudt efter at revolutionen var blevet slået ned, er nu atter begyndt at udkomme. Det skyldes efter alt at dømme den overenskomst, der for nylig er indgået mellem den ungarske bispekonference og regeringen Kadar, at bladet atter kan udsendes. I denne overenskomst har kirken erklæret sig rede til at overlade ledelsen af den katolske fredsbevægelse. I sit første nummer skriver bladet med hensyn til den overenskomst, der er indgået mellem kirken og staten bl. a. følgende: »Den hierarkiske opbygning såvel som kirkens læreembeds væsen kræver, at det ene og alene er bispekonferencen, der i overensstemmelse med den denne givne beføjelser og i overensstemmelse med selve det katolske liv, der er berettiget til at træffe afgørelser i alle kommende spørgsmål.«

Også det katolske ungarske nyhedsagentur »Magyar Kurir«, der ligeledes måtte indstille sin virksomhed ved revolutionens standsning, er påny begyndt sit virke (KNA).

Hyppige kirkekrænkelser over hele Østtyskland

Østtysk forklaring på gerningsmændene

Kirkekrænkelser — sakrilegier — af enhver art er i den seneste tid blevet så hyppige i den tyske østzone, at end ikke den sovjetzonale presse kan fortie disse forekomster. I Fonow er den katolske kirke blevet skændet ikke mindre end tre gange i løbet af en uge, i Angermünde har der været foretaget kirkegårdskrænkelser og i Frankfurt an der Oder har der ligeledes i den senere tid været foretaget en række kirkekrænkelser.

Gerningsmændene har ikke kunnet opdages, og det synes ikke, som det østtyske folkepoliti foretager sig noget for at komme forbrydelserne til livs. Gerningsmændene må imidlertid — hedder det i det sovjetzonale blad (sluttes på bagsiden)

Intet internuntiat i London

Skuffelse blandt Englands katolikker
efter udtalelse fra udenrigsministeriet

Den engelske regering overvejer i øjeblikket ikke at rette henvendelse til den Hellige Stol i Rom i den hensigt at søge en ændring i den apostoliske delegations status i London. Denne meddelelse indeholdes i et brev fra det britiske udenrigsministerium som svar på en protestantisk forespørgsel i det engelske blad »Times«. I den

KONGERIGET DANMARK
Amaliegade 31
C. 10093 København K. Giro 2107

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner
Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954
vis a vis Sct. Josephs Hospital
Kluhs Eftf.

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Malermester W. Plichta
Jyllingevej 177, Vanløse
Telefon 70 18 48

Grønby's Bogbinderi
Alt i Bogindbinding udføres
Kronprinsesse Sofiesvej 17
København F
Telefon Fasan 4262

Svendborg

Ejvind Lambech
KAPPE . VIN . KONSERVES
Møllergade 71 . Telefon 1044
Lev. til Sct. Maria Hospital

L. Larsen & Søn
Malermestre
Brogade 10 Telefon 1016
Udlærer Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke
v/ Arne Jeppesen
1. Kl.s KØD OG PAALÆG
Telefon 218
Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen
Frederiksgade 2
Telf. 1410 og 172

RESERVERET

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen
Smede- og Maskinværksted, aut. Vand- og
Gasmaster, Specialitet: Centralvarme
Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen
Elektr. Installatør Nykøbing F.
Installationer
Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt
Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00
Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

Køb Hjemmets Udstyr
hos
Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm
Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af I.
Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester
Sanitet - Centralvarme
Algade 5B . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad
i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.
Tømrermester
Strandvejen . Telefon 301

Elmer Vernerensen
1. Kl.s Kød og Paalæg
KASTETVEJ 51
Telefon 5660
Leverandør til Kamillians Klinikken

Mathias
Christensen
TLF.
2 15 56
ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn
Murermester- og Entreprenørlørr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 1992 & 4983
Aalborg

- og du vil forny jordens åsyn

Den moderne videnskab og teknik er som en drøm. Mennesket siger: Vi vil fremtrylle en måne, en lille kunstig måne. Og en raket, der slynger den mod himlen. Med svimlende hast ser vi den lysende pil jage gennem rummet og hinsides jordatmosfæren slippe den lille månekugle løs, for at den skal omkredse jorden i en eliptisk bane. I det lufttomme rum vil verdensrummets stråling uindret ramme den, og vi vil forsynes den med små bitte sendeanlæg, så den kan forlælle jordens beboere resultaterne af sine målinger. Når vor måne så langsomt mister sin første hastighed vil

under hvis loft en kæmpemæssig globus drejede sig i ultraviolet projektørlys. Forvirrende toner trængte frem fra en usynlig højttaler, og sælsomme linier aftegnes på en billedskærm — jorddrabanternes budskaber fra verdensrummet til iagttagerne på jorden. På en vældig, sort væg lyste de kendte stjernebilleder op i fosforescerende skær. Man troede, at man befandt sig et eller andet sted i verdensrummet og i uhyre afstand så ned på den gode gamle jord, denne hemmelighedsfulde, uudgrundelige og så højt elskede stjerne ...

I skolen lærte man: Og Gud sagde: Gør Eder Jorden underdanig. Det forstod man ikke dengang. Heller ikke nu kan man tænke tanken til ende. Men man har lært at undres, at gribes og at gyse ved de muligheder, der gemmer sig i menneskeånden. Gyse ved tanken om, hvor nær fordærv og fremskridt ligger ved hinanden. For der gives jo også raketter, som bærer døden i deres spids, og som på ganske kort tid ufejlbarligt kan nå ethvert punkt på jorden og ramme det med ødelæggelse.

Udviklingen i verden går videre og videre. Indtil Herren en dag kommer igen og sætter en stopper for det allesammen. Da vil det i lyset af hans ånd stå fuldstændigt klart, hvad det var, der blev til under vore hænder, hvad vi har udrettet med det stof og den ånd, Gud rakte os til vore opgavers løsning. Alt det, vi har tilvejebragt i den rette orden, med den rette mening og i fredens tjeneste vil rejse sig for at lovprise Gud, som om det først var mennesket, der med sin stræben efter fred har skænket den stumme skabning talens brug. Men det fordærvede og fordærvelige, det ødelagte og ødelæggende vil i sin dystre skønhed hvile som en byrde på alle dem, der stille deres ånd — som var ånd af Guds Ånd — i tjeneste hos kaos og tilintetgørelsen.

Alt det skabte venter sammen med os på forløsningen. Skabningen »længes« mod lyset, mod det liv, som er lovet dem i skikkelse af den »nye jord«. Derfor beder vi som stedfortræderne for alt, hvad der er til, når vi siger: »Udsend din ånd, og alt vil blive nyskabt, og du vil forny Jordens åsyn«. — Den Faderens Ånd, som til en begyndelse svævede over vandene, den Sønnens Ånd, der påtog sig kød, og derved viede universet til Gud, den Helligånd, der gennem alle tider i det skjulte udvirker verdensforvandlingens under; gennemtræng os, så at det ved tidernes ende må blive åbenbart, hvad Skaberens hensigt var med det, han skabte af intel.

Ja, Gud vil gøre alle ting ny. Men ikke uden os mennesker. Det er hans

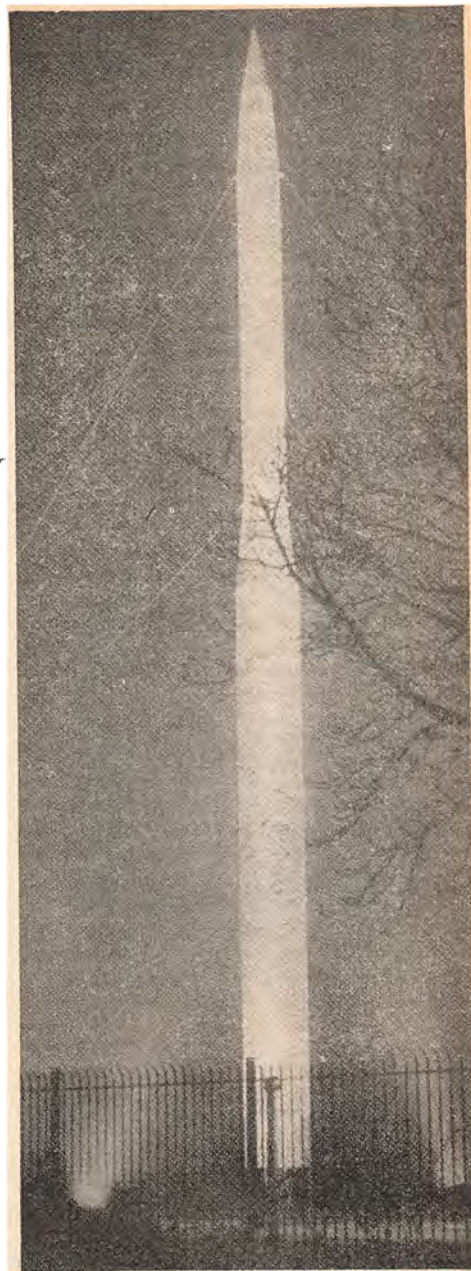

▲ Den kunstige drabant kredser som en lille måne rundt omkring jorden.

den atter dukke ned i luftlagene og glødelende forgå som et meteor ...

Det er i virkeligheden ingen drøm. I hvert fald en drøm, der står foran virkeliggørelse. Rumforskere har flere steder i verden på store udstillinger vist, hvad de formår, og hvad de agter at realisere inden længe. På en sådan udstilling i Frankfurt i begyndelsen af dette år så man en model af retrins-raketten, der lysende ligesom pegede op mod himlen, hvorhen den ville bære den kunstige jorddrabant. På film så man jorden fotograferet i 400 km.s afstand. Dette syn var aldrig før forundt noget menneskeligt øje! I det kulsorte firmament hvælvede horisonten sig og lod os se vor planets kugleform. På en gang betaget og forundret så man pilotudrustning til mennesker, der skal trodse universets afstande, og som lignede fantasibilleder af marsmænd. Derpå så man raketthoveder med ganske små indbyggede radiosendere, fantastisk fint konstruerede instrumenter. Og til sidst kom man ind i en stor, mørk sal,

▲ Som en mægtig pegefinger peger raketten med den lille måne i toppen op mod den mørke nattehimmel.

hemmelighedsfulde vilje, at verdens frelse ikke skal fuldbyrdes uden vor medvirken. Vi må rette vor ånds og vore hænders værk ind på den nye jord, d. v. s. i alle ting tjene freden og den rette orden. Hvilket ansvar og hvilken glæde! Måske fornemmer hine videnskabsmænd ofte lidt af den lykke, der hører dem til, som i deres gerning kunne efterligne den evige skabers værk. Måske drømmer de bedste blandt dem til tider om, at Gud smilende betragter deres arbejde — deres planer om togter ud i universet og om nye »månener« blandt de gamle himmellegemer. Aner de så, at Guds smil gør det møjen værd at hengive sit liv til fredelig forsken? E. P.

Johannes Frans Regis S. J.

- sjælesorgens apostel

En iskold, bidende vind jog hen over Cevennerne. Øde er vejen, der fører Le-Puy op til bjerglandsbyen Rocoules. Kun en ensom vandrer baner sig vej gennem snestormen, med hænderne støttet på stavene kæmper han sig fremad mod den kolde vind, der pisker sne og is ind i ansigtet på ham.

Hans dragt afslører, at han er præst i Jesu Selskab. Han er ingen anden end Johannes Frans Regis, Cevennernes apostel. Hans medbrødre har gjort alle tænkelige forsøg på at formå ham til at lade være med at give sig ud på

trøst og hjælp. Overalt hvor han kom frem arbejdede han utrætteligt. Daglig stod han på prædikestolen blandt dem, til langt ud på natten hørte han skriftemål, og næste morgen tidlig stod han atter ved alteret. Og de faste var han en god hjælper og trøster — han undså sig ikke for at gå med tiggerposen, når det gjaldt disse hans børn.

»Man venter mig i La Louvesc inden jul,« sagde han til sine medbrødre, da de søgte at formå ham til at opgive den ikke ufarlige vinterrejse. »Sognepræsten har meddelt mig, at han ligger syg, og jeg kan ikke lade hans sønebørn i stikken nu op til højtiden. De har Guds ord behov.«

Og så begav han sig af sted. Han regnede med at kunne tilbagelægge vejen dertil på to døgn.

Vinden — der efterhånden er blevet til storm — raser imod ham. Men han tager kampen op, som han så ofte før har gjort det. Der er fyrretyve kilometer til Rocoules. »Du kan umuligt klare vejen i dette vejr,« siger en stemme i hans indre, men han bider tænderne så meget des fastere sam-

Johannes Frans Regis (f. 1597) blev jesuit i Beziers og virkede som missionær blandt den fattige befolkning i Languedoc og Auvergne. Hans utrættelige iver for sjælens frelse bragte utallige huguenotter tilbage til kirken. I Le Puy oprettede han et tilflugtssted for bodfærdige, faldne kvinder, men måtte i den anledning døje megen ond sladder og anden modstand. Han døde i 1640 efter en strabadserende sjælesorgstur — det er den, der berettes om her i fortællingen — og blev helgenkåret i 1737.

denne farefulde tur, men hans svar havde været et smil og et skuldertræk: »Vær ikke bange, jeg kender bjergene og vinteren, og stormen kender jeg også.«

Ja, den store folkemissionær havde så sandelig ikke været forskånet for storm. Huguenotterne var hurtigt blevet klar over, hvilken farlig modstand de havde i ham og de gjorde alt, hvad de kunne, for at gøre ham tilværelsen så vanskelig som overhovedet muligt. Mere end en gang gjorde de forsøg på at myrde ham. Men hver gang slap han fra dem på en eller anden mirakuløs måde. Men katolikkerne i de små bjærgflækker ærede ham som en helgen, fordi han ikke skyede besvær af nogen art for at bringe dem

NOTER

Opmærksomheden henledes på at Kristi Legems fest er påbudt helligdag.

*

Sommermødet på Magleås

den katolske højskoleuge, finder i år sted i tiden 5.—11. august. — Vi henviser til nærmere program (og meddelelse om tilmeldelse) andelsteds i bladet.

*

Sommerens gudstjenesteliste

bringes her i bladet sidste søndag i indeværende måned. Meddelelser, der ønskes optaget, bedes fremsendt til redaktionen senest 15. juni.

men. Ved aftenstide skimter han kirketårnet i Rocoules, og en halv times tid senere står han i stuen hos sognepræsten, der glæder sig over hans komme. Men da han fortæller, at han

1. søndag efter pinse

16. juni 1957

KÆRLIGHEDEN TIL MENNESKET

På hin tid sagde Jesus til sine disciple: »Vær barmhjertige, ligesom jeres Fader er barmhjertig. Døm ikke, så skal I ikke dømmes; fordøm ikke, så skal I ikke fordømmes; tilgiv, så skal I få tilgivelse; giv, så skal der gives jer. Et godt presset, rystet topfuldt mål skal de give i jeres skød; thi det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt igen.« (Luk. 6, 36—38, søndagens evangelium).

Det er beklageligt, at den senere indførte Trefoldighedsfest har fortrængt søndagens pragtfulde tekster. På den første af de mange søndage efter pinse handler begge læsestykker om det store bud i loven, kærlighedsbudet.

1) »Vær barmhjertige, ligesom jeres Fader er barmhjertig«, sådan taler Lukas. Hos Matthæus står der: »Vær fuldkomne, ligesom jeres himmelske Fader er fuldkommen«. Der er ingen tvivl om, at Jesus, også når han taler om den guddommelige fuldkommenhed, som hans disciple skal efterfølge, i første instans mener kærligheden til næsten. Kærligheden lever ikke af tanker og følelser, hvor ophøjede de end er, men af gerninger, frugter af et uselvisk og opofrende sindelag. Det er udmærket at deltage i den hellige messe, at meditere og betragte Gud Helligånd og kærligheden til Gud, men hvis vor fromhed og gudsfrygt ikke går hånd i hånd med et ærligt forsøg på at elske vor næste, og hvis vor stræben efter fuldkommenheden ikke medfører en voksende »barmhjertighed«, så er der noget galt. »Hvis nogen siger, at han elsker Gud, men hader sin broder, så er han en løgner«. (1. Johs. 4, 20).

2) Men også omvendt; den, der ikke elsker Gud, elsker ikke sin broder på den rette måde. Den, der ikke tror på Gud, tror heller ikke mere på mennesket. På en frygtindgydende måde viser den tid, vi lever i, at barmhjertigheden, d. v. s. kærligheden til menneskene, til de svage og ulykkelige, til de ensomme og hjælpeløse, til de, som ikke kan klare sig uden samfundet, snart kun findes i Kristendommen. Set. Paulus nævnes i romerbrevet hedskabets udyder og blandt dem ukærlighed og ubarmhjertighed. Den moderne hedskab, som vi møder, har åbnet vore øjne for sandheden i disse ord.

Barmhjertigheden, som Jesus forlanger af sine disciple, består først og fremmest deri, at de skal dømme mildt. Det er på dette punkt vi alle mange gange synder. Det er hovmodet, som fører os til at dømme de andre, fordi den dom altid (i alt fald udtalt) indeholder en sammenligning med os selv, som altid er fordelagtig for os. Naturligvis kan man sige, at det ene menneske er bedre end det andet, men enhver sammenligning af os selv med andre, som ender med en fordømmelse af den anden, er af det onde. Vi er alle syndere for Gud, som alene er fuldkommen. Vi er ovenikøbet ikke i stand til at dømme en anden, fordi vi ikke kender hans inderste væsen. Den dom tilkommer kun Kristus, og han vil komme for at dømme de levende og de døde.

»Giv, så skal der gives jer. Et godt presset, rystet, topfuldt mål skal de give i jeres skød.« Tænk over det!

K. E. Slappers, o.præm.

skal videre, ryster denne på hovedet.

»De kan i hvert fald ikke nå derhen imorgen,« siger den gamle sognepræst bekymret. »Vejret bliver hårdere, og der er hverken til at finde vej eller sti. Hvor let kan De ikke gå fejl af vejen. Bliv nu her!«

»Jeg kan ikke,« svarer Frans Regis med et smil. »De venter mig i La Louvesc inden juleaften, og idag har vi 22. december. Nej, det går ikke. Jeg må af sted imorgen tidlig.«

»Så lad mig i hvert fald give Dem en fører med,« foreslår sognepræsten. Men også dette forsøg bliver mødt med en afvisning. Han mener at kunne komme hurtigere af sted, når han går alene.

Op den næste morgen begiver han sig af sted efter at have læst messe ganske tidligt. Atter har han fyrretve kilometer foran sig. Den blege måne skinner endnu ud over snelandskabet. Kun har stormen taget til i rasen. Man prøver at holde ham tilbage med magt i præstegården, men han river sig løs, og snart tegner skiene sine lette furer i sneen.

»Det er galmandsværk,« mumler præsten i Rocoules og ser efter den bortdragne så længe øjet rækker. Og pater Regis kæmper sig frem. Inden længe må han dog kunne få øje på kirken i La Louvesc, hvor han dog så ofte før har stået på prædikestolen. Det går gennem granskov og over åbne marker, men stadig ser han ikke vejs ende. En usigelig træthed melder sig efterhånden, men ikke desto mindre strider han sig fremad med opbud af alle sine kræfter. Sne og is klistrer hans øjne til, så at han tit og ofte kun kan se et par skridt frem for sig.

Men — hvor er han egentlig henne? Han skulle dog forlængst være fremme. Angstens sved dukker op på hans pande og sveddråberne bliver til is. Han kan dog ikke være gået fejl af vejen, den vej, som han så ofte før er vandret. Nej, det er umuligt. Den sidste flække, han passerede, er allerede flere mile bag ham, og at tænke på at vende om, nej, det kan der ikke være tale om.

Med opbud af sine sidste kræfter kæmpede han sig videre op mod stormen. Men lidt efter lidt bliver han dog klar over, at han er faret vild. Udmattet bryder han sammen, idet han når et læskur, der stikker frem af sneen. Med et sæt vågner han efter timers forløb. Kulde og varme ryster skiftevis hans krop, og sveden trænger ud af alle porer.

»Jeg må videre, ellers bliver det for sent,« siger han til sig selv. Det er lyst, da han går ud af høsokuret, og han møder nu en brændehugger, der viser ham vejen til La Louvesc.

»Der er en tre timers vej, pater,« siger brændehuggeren. »Men tag dem en slurk af min flaske, det vil gøre dem godt. En god blommesnaps er ikke at foragte, allermindst når man er så forfrossen som De.«

Men pater Regis afviser det. Tre timer senere står han virkelig også foran alteret i La Louvesc, og lager derpå fat på arbejdet. Prædiken og skriftemål skifter til langt ud på natten —

der er ikke tid til at være syg. Han vil ikke give op.

Op juledag bringer samme arbejdsbyrde — men anden juledag bryder han sammen efter messen. Han kan ikke mere. Man bringer ham til sengs i præstegården, men næppe er han så nogenlunde kvik igen, før end han er at finde i skriftestolen. Inden længe falder han dog sammen, og lægen i landsbyen konstaterer en alvorlig lungebetændelse, der ikke lader stort håb tilbage. I de næste fem dage raser feber. Den femte dag synes der imidlertid at indtræde en smule bedring — men det er kun for en stund, netop tilstrækkeligt til at stedets præst, der er blevet bragt fra sit eget sygeleje og ind til pater Regis, kan meddele denne absolutionen og den sidste salvelse. Og den næste dag lukker døden op for ham. Han, der ikke har skyet møje og besvær for de udødelige sjæles skyld, han stedes nu for Guds trone, den Gud, der har sagt, at »den, der hengiver sit liv for min skyld, han skal få det evige liv«.

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

Valfarten til Øm - endnu engang

Valfarten indledtes igen i år af ca. 60 unge, som var kommet til Øm for at arrangere det praktiske. De førte Maria-statuen i lys-procession, og det var som sædvanlig en betagende oplevelse. Søndag morgen begyndte så de fuldt lastede busser at indfinde sig fra alle egne af Jylland og Fyn. Kl. 10,30 var ca. 1500 mennesker forsamlede foran Øm-borgen, hvor biskoppen celebrerede pontificalmessen.

Biskoppen nævnedes i sin tale, at man med glæde noterede en stadig større andagt til Guds Moder både ude i verden og herhjemme. Med særlig interesse lyttede vi til biskoppens ord om, at den dag måske er meget nærmere end vi tror, hvor et jydsk cistercienser-kloster er en realitet. Vor overhyrde pegede på at få indrettet skriftestole ved vore valfartsteder. Forhåbentlig vil denne institution være virkelighed næste år.

Efter frokostpausen stillede man op til den store procession. Sogn efter sogn drog under sang og bøn gennem det skønne, særprægede landskab. At Århus og Horsens som de nærmeste sogne hvert år møder med store valfartsskarer er, hvad man kan forvente. Men at Ålborg som et af de fjerneste sogne for hvert år møder med en stadig større flok, fortjener ros. Da sidste sogn var vendt tilbage til Øm-borgen, talte biskoppen igen til os, og dagen sluttede med sakramental velsignelse.

Også i Øm var man spændt på, hvorledes de nye fastebestemmelser ville virke. Ca. 450 gik til Herrens bord. D. v. s. næsten en tredobling i forhold til tidligere år.

Der er planer om at bygge et særskilt kapel eller en lille kirke i Øm. Det vil være et stort fremskridt. Som det er nu, er der faktisk ikke nogen rigtig lejlighed til andagt ved »Vor Frue af Øm«. Forhåbentlig vil alle venner og velgørere af Øm alle vise deres storsindede hjælpsomhed, hvis der igen skulde blive kaldt på dem.

K. A.

Foto:
A. B. Horsens

Endnu et glimt
fra årets val-
fart til Øm.

I den kommende uge drager Kristi Legems-processionerne rundt i den ganske katolske kirke.

Det er knapt 700 år siden — det var i 1264 — at Pave Urban IV pålagde hele kirken at fejre mindet om vor eukaristiske frelser ved højtideligholdelsen af *Kristi Legemsfest*, som fejredes for første gang i Liège 1246.

Uløseligt knyttet til festens indstiftelse er legenden om »blodunderet i Bolsena«, og selv om indstiftelsesbullen end ikke med et eneste ord nævner denne tildragelse, der gennem århundrederne har optaget så mange sind, har den dog i tidernes løb inspireret kunstnere til at fæstne mindet herom i farver og sten.

Rafaels store fresko »*Messen i Bolsena*«, er kendt af enhver, der har besøgt Vatikanets samlinger eller som blot har beskæftiget sig en smule med italiensk kunst. Kun yderst sjældent spørges der imidlertid efter det sted, der inspirerede den store kunstner til dette mesterværk, og hvor vidunderet med den blødende hostie ifølge overleveringen skal have fundet sted. — Banelinien, der i dag fører romafarere nordfra til den evige stad, stryger tæt forbi *Bolsena*, der kun ligger få kilometer nord for den gamle Pave- og konklaveby Viterbo, omgivet af middelalderlige mure og tårne. Legendens om Bolsenamessen samt mindet om byhelgenen, Santa Christina, klæber dog stadig ved stedet. Tæt ved randen af den kratersø, ved hvilken Bolsena ligger, står Sta. Christina Kirken, delvis bygget ind i klippen. I krypten, i hvilken hint alter står, til hvis »mensa« legenden forbinder beretningen om »messen i Bolsena«, og ifølge hvilken en på menneskevordelsens mysterium tvivlende præst, en böhmer ved

„Højt idag det brød vi hylde -“

Omkring Kristi Legems fest

navn Pietro fra Prag, i 1263 ved uagtsomhed skal være kommet til at spilde konsekretet offervin på korporalet, hvorved der dannedes blodrøde mærker af hostier. Rafael har imidlertid arbejdet fuldstændig frit og uden nogen som helst stedlig tilknytning, da han skabte sin maleriske fremstilling af underet i Bolsena. Afklæder man imidlertid Rafaels geniale fresko dens strålende højtidelighed, det hierarkiske ceremoniel, Paveskikkelsen, de assisterende kardinaler, schweizergardisterne og så videre, træder personerne i dette mindeværdige messeoffer lyslevende frem for en, når man står i denne fugtige, klamme klippekrypt — man ser for sig kirkegængerne, messedrengen, den tvivlende præst — og underet. Og udenfor ligger den samme By som for 700 år siden, de samme bølger slår mod stranden, som dengang, anno 1263. Men tør man kalde Rafaels fresko for vidundermessens maleriske udtryk, må domkirken i Orvieto, denne Italiens skønneste, gotiske domkirke, som sienser-mestere rejste, anses for at være dens arkitektoniske udtryk: denne herlige domkirke rejstes nemlig som et minde om

▲ »Højtidsdag i Kristi Legemsfest
← Rafael: Messen i Bolsena

Øverst til højre:
Den kostelige relikvi fra sekreerede vin — der blev bragt af Pave Urban IV til at indstifte Kristi Legems-processionen på

I korte træk —

På den Hellige Faders navnedag — 2. juni — flagedes der fra alle Vatikanstatens bygninger, og fra alle verdenshjørner strømmede der lykønskninger ind, ikke blot fra en række statsoverhoveder og regeringschefer, kardinaler og biskopper, men også fra katolikker over hele verden (KNA).

Pave Pius XII modtog sidste torsdag den ny engelske gesandt ved den Hel- lige Stol, sir Marcus Sheke, der var mødt op for at overrække sine akkre- ditiver (KNA).

Paven har modtaget en gruppe ame- rikanske kirurger i en specialaudiens. I en kort tale betonede Paven lægens internationale virke og fremhævede kirurgen i kamp mod sygdommen (KNA).

Tyve har foretaget et indbrud i »de syv smerters kapel« i Notre-Dame i Paris. Et af domkirkens kostbareste glasmalerier er blevet knust, og tyve- nes udbytte var kunstgenstande til en samlet værdi af 40.000 franske francs (KNA).

Under foresæde af ærkebiskoppen af Milano, mgr. Montini, mindedes Milano i sidste uge hundredårsdagen for Pave Pius XI's fødsel. Afdøde Pave Pius XI havde indtil sit valg til Pave været ærkebiskop i Milano. — Ved Pius XI's grav i grotterne under Pe- terskirken mindedes hundredårsdagen ved requiemsmesser ved den blom- stersmykkede grav (KNA).

Kristi Legemsfest, som Pave Urban IV i 1264 her fra Orvieto udstrakte til at fejres over hele kirken. Bag den skøn- ne, tregavlede facade, i det af Fra Angelico smykkede capella S.S. Corporale opbevares den berømte monstrans med blodrelikvien fra Bolsena. Fra den stille by med de snævre gyder gik Kristi Legemsfest sin sejrsgang over Jorden, og under den vidunderlige domkirkes buer forklares den hemme- lighed, som Thomas af Aquin prægede i sin herlige hymne: *Lauda, Sion, Sal- vatorem* — — —

JESU HJERTE MÅNED (III)

«
» — korporalet med den kon-
år siden foranledigede Pave
egems fest — bæres i Kristi
pladsen.

Hvordan belyser det Nye Testamen- te de væsentlige dele i Jesu hjerte an- dagten? Det er dette spørgsmål, som skal besvares denne gang. Evangelier- ne og apostlenes breve viser hele ti- den vor Gud og Frelseres kærlighed, som jo er hovedgenstanden i den nævnte andagt. Forløsningens myste- rium er uden tvivl i første række kær- lighedens mysterium. *Jesus elsker frem for alt sin himmelske Fader*. Af kær- lighed og lydighed mod ham frembæ- rer han sit blodige offer på korset for at tilfredsstille hans retfærdigheds krav til vor syndige slægt. De samme bøger viser også den helligste Trefol- digheds og *Jesu barmhjertige kærli- ghed til os mennesker*. Da vi var ude af stand til at gøre godt igen, hvad vi ved vore synder havde forbrudt, og genoprette det venskab med Gud, som vi havde krænket, så tilbød Kris- tus sine fortjenesters udtømmelige rigdom som erstatning og ikke blot genoprettede, men fuldkommengjorde også den oprindelige venskabspagt. To gange var denne jo blevet brudt fra vor side, først ved Adams synd i pa- radiset og så igen ved det udvalgte folks utallige forseelser. Forløsningens

store mysterium består altså i, at Guds og Marias søn i sin kærlighed til os betalte vor gæld i vort sted. Derved fejrede både den guddommelige barm- hjertighed og retfærdighed en sådan triumf, at kun Guds visdom kunne ud- tænke den og Guds magt virkeliggøre den. I sin Jesu hjerte encyklika (1956) siger Pius XII, at Gud derved gav et større bevis på sin barmhjertighed, end hvis han havde tilgivet vore syn- der uden at forlange sone for dem. I brevet til efesierne står de ord: »Gud, som er rig på barmhjertighed, har på grund af den store kærlighed, hvor- med han elskede os, gjort os levende i Kristus, os, som var døde på grund af vore overtrædelser.« (Ef. 2, 4).

Den kærlighed, som Jesus på denne måde viste os, er så overvældende stor, at vi aldrig vil kunne lodde dyb- den i den. Vi må derfor nøjes med at påpege, af hvad art den er. Den har nemlig en *tredobbelt* karakter. For det første er det den *kærlighed, som fin- des i Gud selv*. Men Gud er ånd. Der- for er hans kærlighed helt åndelig. Men i Jesu hjerte ærer vi desuden og- så *den menneskelige kærlighed*. Guds Søn har jo i den rene Jomfru an-

taget den menneskelige natur med alle dens åndelige og legemlige kræfter. Derfor er han udstyret med en menneskelig forstand og vilje, med alle vore ydre og indre erkendelsesevner, og har vore naturlige ønsker, fornemmelser og stemninger. Som pave Gelasius i 496 skrev, er vor Frelser jo helt Gud og helt menneske. Så havde han altså også et hjerte som vi, med dets følelser og affekter, dog således at alt, hvad der rørte sig i det, var i fuldkommen overensstemmelse med hans åndelige vilje og den guddommelige kærlighed. På grund af, at den guddommelige og menneskelige natur var forenet i den anden person i guddommen, kunne det ikke være anderledes.

Siden Jesu hjerte var et virkeligt hjerte, måtte det også kunne *lide og blive såret*. Skønt denne tanke i sin tid for jøderne var en forargelse og for hedningerne en tåbelighed, så vilde Guds Søn alligevel være ganske som vi, synden undtagen, for at kunne frembære sig selv som offerlam på korset og derved fuldbyrde vor slægts forløsning. I Hebræerbrevet udtrykkes denne tanke således: »I et og alt måtte Guds Søn blive sine brødre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst til at sone folkets synder. Thi da han selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristes (2, 17—18). Af alt dette fremgår, at den guddommelige kærlighed ikke blot var grunden til menneskevordelsen og forløsningen, men også deres toppunkt.

Hvad der således fremgår af de hellige bøger, som for os er Guds åbenbaring, har mangfoldige gange været genstand for *kirkefædrenes* overvejelser. I deres skrifter kan man derfor tit læse, at Jesus Kristus havde antaget en fuldkommen menneskelig natur og et skrøbeligt hjerte, for derved at kunne bevirke vor frelse og samtidig anskueliggøre sin uendelig store kærlighed til os og sit følelsesliv i det hele taget. Ganske vist bringer disse lærere i Kirken Kristi kærlighed og affekter ikke således i forbindelse med hans naturlige hjerte, at de med rene ord betegner dette kærlighedens symbol. Men da den almindelige erfaring lærer, at hjertets virksomhed viser en stigende og faldende tendens, når vore sjælelige affekter gør sig gældende, så er vi absolut berettiget til at betragte Jesu hjerte som det *mest passende symbol* på Herrens tredobbelte kærlighed. Ikke blot i den hellige Skrift, men også i den profane litteratur og i det daglige liv er det menneskelige hjerte symbol på kærligheden og følelseslivet i al almindelighed.

Af den grund har vi ikke blot lov til, men er også nødt til at beundre som slående *beviser* på vor Frelseres tredobbelte kærlighed de ord og handlinger, de bud og undergerninger i hans liv og overhovedet alt det, som tydeligst vidner om, hvor inderligt han elskede os. Dette gælder navnlig om indstiftelsen af den hellige eukaristi, om hans lidelse og død, om hans helligste Moder, som han på korset har gjort til vor moder, om Helligånden,

som han har lovet og sendt til sine apostle og os alle sammen. Ikke mindre fortjener *det bankende hjerte* i Jesu bryst at blive betragtet med beundrende kærlighed. Det var jo som et ur, hvormed Herren ligesom målte sine jordiske års tid, til det øjeblik kom, da han med høj røst råbte: »Det er fuldbragt«, og med bøjet hoved udåndede sin sjæl. Nu bankede dette hjerte ikke længere, den menneskelige følende kærlighed holdt op, indtil Jesu som sejrherre triumferede over døden og genopstod fra sin grav. Men efter at Kristi legeme var gået over i sin evige herlighedstilstand og igen forenet med sjælen, holdt dette hjerte lige til den dag i dag aldrig op med roligt og uforstyrret at banke, og vil heller aldrig holde op i fremtiden. Ej heller vil vor Herre nogensinde undlade at give tegn på sin tredobbelte kærlighed. Denne er jo det bånd, der knytter ham til den himmelske Fader og til hele menneskeslægten, hvis retmæssige og mystiske hoved han er.

Så længe vor Frelser levede sit jordiske liv, var hans hjerte *det fine instrument*, der registrerede alle hans sindsbevægelser og alle hans sjæls rø-

relser. Dette gælder fra hans livs allerførste øjeblik, lige til han forlod os igen og besteg evighedens trone. På den inderligste måde havde dette hjerte del i den menneskevordne Guds Søns frelsergerning. Det var ligesom det redskab, som Gud ville benytte sig af for at gennemføre sin nådes plan og almagts store værk. Derfor kan der ikke være nogen tvivl om, at det med rette kaldes det selvskrevne symbol på Frelserens udtømmelige kærlighed. Og det fortjener også vor tilbedelse, fordi det er uadskilleligt forenet med den anden person i guddommen og derved samvirkende med den glødende kærlighed, hvormed vor Frelser har elsket os og bliver ved at elske vor slægt.

Jesu hjerte kan ligefrem siges at være *et billede* af vor Herres guddommelige person og hans dobbelte natur, den menneskelige og den guddommelige, og en sammenfatning af hele vor forløsnings mysterium. Det er det, vi skulle komme i tanke om, hver gang vi ser et billede af det gennemborede hjerte og forsøger at bringe Jesu hjerte den hyldest, som vi skylder dets kærlighed. F. K.

„Niels Stensens Feriehjem“ i Fredensborg

Ferietiden nærmer sig med raske fjed, og inden længe drager de fleste ud til land og strand. Adskillige af vore katolske børn tilbringer en del af sommeren i »katolske« omgivelser: spejdere i sommerlejr, børn og unge i børnelejr, juniorlejr og hvad det ellers monne hedde — men der er også adskillige steder rundt om i landet, hvor katolske søstre tager mod feriegæster — især af de »ikke helt unge« — og byder disse de herligste dage under kærlige omgivelser. Vore forskellige søster-pensioner er vist almen kendt, men de færreste knytter vist noget bestemt til navnet »Niels Stensens feriehjem«. Det er en af vore »katolske« nyerehvervelser fra de senere år, og ikke mindst københavnerne bør have opmærksomheden henvendt herpå, især da det er et af de steder, hvor man kan »få en søndagsmesse« hele sommeren igennem, når man er på tur i Nordsjælland.

Lad os aflægge en lille visit deroppe i Fredensborg. Gemt bort ved en stille vej i det traditionsrige Fredensborg ligger »Niels Stensens feriehjem«, som det kaldes. Det er opstået for nogle år siden på initiativ af Jesu Hjerter sogn i København. Man kunne næppe have valgt et bedre sted. Oprindeligt var det tænkt som feriested og weekendhus for sognets medlemmer. Men det varede ikke længe, før også »udensogns« fandt vej derud. Ungdomsgrupper, arbejdergrupper, retræter, vinterskole, AC-stævner og studiekredse har alle været deroppe gang på gang.

Men feriehjemmets første formål er selvsagt: ferier og weekends for familier. Derfor er der også taget særligt

hensyn til indlogeringen af familier i hver sit værelse. Ikke store sovesale, men tre- til sekssengsstuer præger hjemmet. Så kan man have selv de mindste med uden at være bange for at forstyrre andre gæster. Har man ikke familien med, er der gode chan-

cer for alligevel at få eneværelse — især udenfor skoleferien.

Det er så viseligt arrangeret, at en del præster indbydes til at tilbringe freien deroppe. Så er der messe hver eneste morgen. Den er — til trods for at det selvfølgelig er ganske frivilligt — meget besøgt. Nogle gæster holder ligefrem en slags »privat-retræte« — og benytter sig af den prægtige park til lange, berigende ture.

Kapellet er efterhånden udstyret med mange smukke ting. Et meget fint tæppe pryder altrets trin og en Madonna i træ nyder virkelig anseelse af kunstkere.

Et tilstødende lokale er sakristiet eller læsesalen og dagligstuen har dybe lænestole, en hjørnekamin og ellers alt, hvad der hører til en herskabelig stue.

Hvis det regner, »nøjes« man med den store veranda, der fører ind til kapellet. Ellers tilbringer man det meste af tiden i parken.

Allerede tidligt på året begynder pater Coenen at få tilmeldelser til ferieophold. Har man været der en gang, kommer man gerne igen. Jovist — det er tilfulde godtgjort, at anskaffelsen af den flotte villa på Bournonvillevvej, som i begyndelsen fik en del til at

ryste på hovedet, var et såre rigtigt skridt!

Henvendelse vedrørende eventuelt ophold på »Niels Stensens feriehjem« rettes til Jesu Hjerte sogns kontor, Stenosgade 4 A, København V. (Telf. EV 6580 kl. 17—17,30) eller direkte til feriehjemmet, Bournonvillevvej 2, Fredensborg (Telf. Fredensborg 70).

SOMMERMØDET på MAGLEÅS

5.—11. august

Arbejdsudvalgets formand, viceskoleinspektør Egede Andersen, har haft et møde med sommermødets fire indledere, pastor Hubert Messerschmidt, pastor Gunnar Martin Nielsen, cand. mag. Chr. West og dr. phil., pater H. Roos, hvorunder fordelingen af stoffet »Apostolatet« blev gennemdrøftet for at give deltagerne det størst mulige udbytte. Når ordet »indleder« anvendes og ikke »foredragsholder«, skyldes det, at deltagerne ikke blot lytter til talerne, men opfordres til i dagens løb at drøfte emnet indbyrdes i grupper og hagefter med dagens indleder. Ved dette forberedende møde

blev der givet meddelelse om, at forfatteren, pastor Peter Schindler desværre har måttet melde forfald for i år. Det åbne hus lørdag aften *aflyses* derfor. Den frugtbare drøftelse indlederne imellem førte til, at man anmodede pater H. Roos om at forblive på højskolen lørdag med, således at pateren får lejlighed til at sammenfatte resultaterne af ugens drøftelser, og det sagde pater Roos ja til.

Tilmeldingerne til sommermødet indløber i en jævn strøm, så skulle en eller anden beslutte sig for deltagelse, bør vedkommende ikke tøve med at sikre sig en af de få, ledige pladser. Dette sker ved at henvende sig skriftligt til undertegnede.

Kjeld Geertz-Hansen,
Bredgade 64, København K.

Sommerens
arrangementer

Juniorlejr på Øm (overtegnet)
30/6—6/7.

Sommerskoler på Øm (endnu pladser)
Dansk skole 21/7—28/7.
Nordisk skole 28/7—4/8.

Børnelejr
Øm I 22/6—29/6.
Øm II 8/7—11/8.
Geel 20/7—11/8.

Generalforsamling
den 21/7 kl. 9 på Øm.
(Dagsorden er udsendt).

De lokale foreninger meddeler:
Amager:
Den 23. ds.: BUSTur ud over Sjælland. Henvendelse til formanden.

Ordrup:
Den 18. ds.: Båndoptagelser hos Ole Bendt.

Roskilde:
Den 19. ds.: St. Hans bål.

Stenosgade:
Den 23. ds.: Bustur sammen med Amager KUK.

Vi gør herved opmærksom på, at der stadig er plads på lejrene
Øm I 22/6—29/6.
Øm III 4/8—11/8.
Geel 20/7—30/7.

Dersom De endnu ikke har indsendt Deres tilmelding, bedes De gøre det omgående til undertegnede.

Vi takker for de modtagne gaver til lejren i Geel, men vi mangler stadig dørs slag, store skåle, lørfade eller terriner, brødknive, mælkekander, smørknive, øsere til suppe el. lign., palet-petroleumslamper, viskestykker og uldtæpper.

Vi håber, De vil hjælpe os med at skaffe disse ting, som naturligvis må være brugte.

Marianne Munk,
Dalum Kloster, Fruens Bøge, Odense.

Antikvariske katolske bøger

Barret: Guds venstre hånd	8,00
Hugh Benson: Du skal ikke have andre Guder	5,50
» » Indvielse	8,00
» » I Dronningens Navn I-II	12,00
Bernanos: En katolsk Præsts Dagbog	8,75
Buliard: Inuk, ib.	15,00
Dewald: Vejledning i katolsk Trosliv, ib.	4,00
den Doolard: Små mennesker i den store Verden, ib.	15,00
Eymard: Den guddommelige Eucharisti	3,00
Faulhaber: Kristendommen inför judisk germanske problemet	1,25
Fonseca: Maria-åbenbaringen i Fatima	3,75
Johannes Frederiksen: Digte og Oversættelser	1,00
Gibbons: Vore Fædres Tro, ib.	4,00
Guardini: Vorherre og Frelzers Korsvej, ib.	1,00
Bernh. Hansen: St. Francisci Minde	4,00
Henz: Vagten ved Graven	1,50
Hünemann: Tiggeren fra Granada, ib.	6,50
Jesu Hjerte Kirke. 1895—1945	2,00
Katolsk Håndbog 1943	1,00
Kazantzakis: Livets opstandelse, ib.	14,00
Lewis: Hinsides Personligheden	3,00
Lutz: Den katolske Moral for offentlighedens Domstol	1,00
Lille Helgenlegende. Korte Læsestykker om Helgenernes Liv, ib.	8,00
Mauriac: Jesu Liv, ib.	5,00
Merton: Jonastegnet, ib.	15,00
Paludan Müller: Benedict fra Nurcia	2,00
Gabriel Miro: Skikkelser på Jesu Vej	12,00
Ingeborg Møller: Nørøne Marialegender	4,00
Newman: Søndagsbog	1,00
Nissen: Danske Bisperækker	0,50
» Paverækken	1,00
Odenbourg: Hjørnestenen, ib.	15,00
Otto: Compania de Jesus	1,00
Papini: Kristi Livs Historie	12,00
» En færdig mand	4,00
» Breve til Menneskene	2,00

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

16. S. HELLIG TREFOLDIGHEDS (hvid) FEST (644-51); 2. bøn: 1. Søndag e. Pinse (645); præf. (521); som sidste evangelium læses ikke Søndagens, men det sædvanlige slutningsevangelium.
17. M. † FERIA (649); uden Gloria og (grøn) Credo; alm. præf. (525).
18. Ti. St. Efræm Syrer (945); 2. (hvid) bøn: St. Marcus og St. Marcellus (946); alm. præf. (525).
19. O. St. Juliane af Falconeri (hvid) (947); 2. bøn: St. Gervasius og St. Protasius ([31]); alm. præf. (525).
20. T. KRISTI LEGEMS FEST (hvid) (652-52); alm. præf. (525). — Paabudt Helligdag.
21. F. St. Aloysius af Gonzaga (hvid) (948; alm. præf. (525)).
22. L. St. Paulinus (951; alm. præf. (525)). — Efter de nye regler anticiperes Vigilier, der falder paa en Søndag, ikke, hvorfor ihukommelsen af Vigilien til St. Johannes Døbers Fødsel udgaar.
23. S. 2. Søndag e. Pinse. (grøn)

St. Ansgars kirke

Torsdag 20. juni, Kristi Legems fest (befalet). Kl. 7 og 8: Stille messe. Kl. 20: Pontifikalmesse med procession. Fredag 28. juni, Jesu Hjertes fest. Kl. 7 og 8,30: Stille messe. Kl. 20: Reciteret messe.

St. Frans' 3. orden

Møde onsdag den 19. juni kl. 19,30 i Sankt Annæ Kirke.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«
sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.,
tlf. TR1a 5394.

Post-Giro nr. 58965

D. K. K. F.

Som tidligere meddelt holdes retræte for damer på Dalum Kloster fra søndag aften 18/8 til fredag morgen 23/8.

Retræten vil blive ledet af pater R. Groteclaes S. J., København F.

Prisen for deltagelse er for eneværelser (kun enkelte er at få) 45 kr. og for delte værelser henholdsvis 40 og 35 kr. Man bedes medbringe sengetæppe og håndklæder.

Tilmeldelse, der er bindende, modtages af:

Anna C. Rasmussen,

I. L. Heibergsvej 59, Odense. Tlf. 6915.

Rejsefonden „Dage i Rom“

yder katolske ægtepar rentefri lån til rejse til Rom. Lånene tilbagebetales normalt over et tidsrum af 3 år. Interesserede bedes henvende sig til »Familia« redaktion, Preben G. Frandsen, Løvgårdsvej 53, Virum.

Ved Skt. Andreas sogns bazar

blev følgende numre udtrykket.

Lødsedler: 2879 - 2460 - 2258 - 2182 - 2832 - 3295 - 2620 - 3916 - 2827 - 3274 - 2552.

Amrk. lotteri: Gul serie 60. Orange serie 30. Rød serie 10. Brun serie 46 - 58. Blå serie 33 - 65. Grøn serie 32. Dukke, lysegul serie, 14. Hvid serie D 41. Gavekort, rød serie, 46. Salgsboden brun serie, mrk. X, 13 - 83.

Gevinster afhentes senest d. 22. juni (helst mellem 10 og 14) i Sankt Andreas Præstegård, Biblioteket, Kollegievej 2, Charlottenlund.

Stor havefest i Brønshøj

Søndag den 16. juni afholdes ved St. Antoni Kirke, Frederikssundsvej 225 (linie 5 og 11 lige til døren) en stor havefest til fordel for sognets drift og den nye kirke.

Der indledes kl. 16 med fest- og familieandagt, og selve festen begynder kl. 16,30 og varer til kl. 23 med et rigt og afvekslende underholdningsprogram — mandolinorkester, folkedans, jazz-band, friluftsbio, og fra kl. 21

til 23 er der bal i haven til kulørte lamper.

I restaurationen kan købes smørrebrød og drikkevarer, og De er velkomne til at medbringe Deres madkurv og indtage aftensmaden i det grønne. Tag familien, venner og bekendte med til Brønshøj den 16. ds. — det bliver en rigtig havefest. På gensyn!

Festkomiteen.

Til Rom og Assisi,

(29. sept.—12. oktober)

Kr. 600 incl. sovevogn i begge retninger; kr. 555 uden sovevogn.

Nogle yngre rejseudtagere med godt humør og gode kræfter søges til min 5. romafærd. Vi tager alpenexpressen over Østrig, er 7 hele dage i Rom, bruger 1 dag til at køre i bus til Assisi, er 2 hele dage i Assisi og kører hjem med samme tog fra Firenze. Kosten er god; værelserne er beregnede for indtil 5 rejsende. Interesserede, også ikke-katolikker, bedes snarest henvende sig til pastor Paul d'Auchamp, Åkirkeby.

Vore feriebørn

Vi har i de sidste fjorten dage yderligere modtaget: A.S. 50, E.F. 10, Pop 10, T og V 5, G og H. 25, Fm. Lange 10, B.H.H. 10, Henry Schultz 10, St. Mariæ Kirke, Jens Jessensvej 60, R.P. 30, Aliee o. Angela 15, Eva 20, F.O.L.K. 10, Konvertit 10, G.M.Ø. 15. Med det allerede indkomne ialt 1278,15 kr. Hjertelig tak.

Vor indsamling har i år det uheld, at den falder sammen med forebyggelsen af tunge nye skatter. Det undrer os ikke, at det derfor går meget langt i år med at samle ind. Vi mangler desværre et betydeligt beløb, før vi kan holde børnenes ferie på sædvanlig vis. Og der er kun en uges tid til ferien. Det er ved at blive for sent.

Hjælp os med en sidste anstrengelse. Nu skal vi snart ikke plage Dem mere. Men De kan endnu nå at redde ferien for børnene. Glem det ikke.

Alle bidrag modtages med taknemlighed af Katolsk Centralskoles regnskabskontor, Amaliegade 31 A, København K.

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Islands Brygge, Sundby, Søndre, Tårnby, Kastrup og Dragør.

En god bankforbindelse er penge værd.

Katolske Begravelser

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

Benzon

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Hans plads kom ikke til at stå tom

Da løjtnant Maurice hørte, at hans gode kammerat fra de fire krigsår ikke ville vende tilbage til præstese-minariet, men havde forlovet sig, følte han det som et voldsomt slag. Han havde holdt så meget af denne kammerat, sat ham så højt, haft så stor gavn af at omgås ham. Når leden ved krigen var ved at overvælde ham, hjalp det altid at få talt ud med kammeraten; han kunne sige så kloge og dybe ord, ord af den art, som bliver i sjælen, fordi de er udtryk for den højeste og altafgørende sandhed. Hele kompagniet kendte ham som den, der kunne sætte mod i selv de mest forsagte; også officererne søgte hans selskab; man behandlede ham på forhånd som en præst.

Dengang var han altså mere end et almindeligt menneske. Og nu — var han kun et ganske almindeligt menneske. Pludselig slog det som et lyn ned i Maurice; Hvad om han nu selv meldte sig på seminariet for udfylde den tomme plads?

Han syntes, et vældigt lys flammede op i hans sjæl, og han gentog: »Hvad om jeg gjorde det!« Men så slukkede lyset, og han sagde til sig selv, at det var en fuldkommen idiotisk idé — sådant noget havde han aldrig nogen sinde før tænkt på — og han kendte jo også en ung pige, som han ganske vist aldrig havde talt til om kærlighed, men som han alligevel — — —

En fuldkommen idiotisk idé!

— — — Imidlertid ville denne idé slet ikke mere forlade ham; den beherskede ham stadig mere og mere. Det, som han aldrig nogen sinde før havde skænket en tanke, det tænkte han nu på både dag og nat.

»Hvad er der dog i vejen med dig?« spurgte hans mor.

Det gav et helt sæt i ham, for han var så langt borte. »Ikke spor!« svarede han.

»Han drømmer om Blanche,« sagde hans søster leende.

Blanche — det var jo »hende«.

Og søsteren havde ret; han tænkte på Blanche, men ikke sådan som hun troede.

Han gjorde sig megen umage for at komme til at være sammen med Blan-

che. Egentlig var han ikke selskabelig, han holdt mest af at sidde hjemme om aftenen og arbejde, men nu tog han imod alle indbydelser til venner og bekendte, hvor der var udsigt til at træffe Blanche. Og han greb enhver lejlighed til at tale længe med hende så alvorligt og anspændt, at hans søster bagefter erklærede, at han vel nok var ordentlig betaget!

En dag samlede han nogle småting sammen, gennembladede et amatør-album og tog et par billeder ud, ledte nogle breve frem. Der var ikke mere, end han kunne have i sin ene hånd, når han krammede det; og han trykkede og krøllede det sammen og kastede det til sidst ind i kaminen. Det flammede op et øjeblik og blev så til aske.

Den aften så han så trist ud, at hans mor forsikrede, at han måtte være syg. Men da lykkedes det ham virkelig at smile. »Der er ikke det mindste i vejen med mig, mor. Jeg har det glimrende.«

Man måtte se Blanche endnu engang; og da han vidste, hun skulle til en koncert næste aften, gik han derhen. Men han opsøgte hende ikke, be- tragtede hende blot på lang afstand, og hun syntes urolig og nervøs, som om hun kunne mærke, at der var noget i vejen.

Han så for sig fremtiden med hende. Hjemmet, som var deres helligdom, lykken — — børnene — —

Og så sammenlignede han dette liv med det, Gud nu kaldte ham til.

»Er du stærk nok?« lød en stemme i hans sjæl.

»Ja, jeg er.«

»Vil du altid være stærk nok?«

»Ja, med din nåde.«

»Så vil du altså tilhøre mig?«

»Ja.«

»Som min præst?«

»Ja, som din præst.«

Han lukkede øjnene et par sekunder; så rejste han sig og forlod koncertsalen.

Da han stod ude i gadens larm, endnu skælvende efter den rystende afgørelse, var det ham, som om han havde revet sit menneskelige hjerte ud af brystet; men da havde Gud til gengæld givet ham sit.

Kammeraten kunne godt gifte sig nu. Hans plads kom ikke til at stå tom for det.

Ferie på Fyn

Smuk gammel bindingsværksgård nær skov og fin badestrand. God betjening. 3 minutter til skt. Hedvigsstrens feriehjem: messe hver søndag og ofte på hverdage.

Gl. Brydegaard, Ebberup.
Tlf. Snave 125.

Katolsk aftenkoles barneplejekursus

I samarbejde med den ungdommelige »Den blå mandagsklub« har aftenkolen i vinter gennemført et barneplejekursus ved Røde Korsinstruktør, frk. Spang-Thomsen. Mariahjemmet skænkede et tip-top moderne barneplejestyrt til undervisningsbrug, og kursusdeltagerne ydede så udmærket en indsats, at alle femten efter de ti kursusaftener gjorde sig fortjent til at modtage Røde Korsdiplom. Som belønning for flid og udholdenhed blev pigerne indbudt til at deltage i en weekend-udflugt til Niels Stensens feriehjem i Fredensborg; der fik de også mulighed for at bese et stort børneoptagelseshjem.

Materiellet er for sommeren deponeret på st. Josefs skole, Østerbrogade 7 D. Enhver skole eller kreds, der kunne ønske at benytte det, kan ved henvendelse til undertegnede få lejlighed til at låne det i den tid, hvor aftenkolen ikke selv benytter det.

Kjeld Geertz-Hansen,
Bredgade 64, K.

+
+
+
+
+
+
+
+
+
+

DØDSFALD

Pinselørdag kaldte Gud vor kære medsøster

S. Maria Hyazintha Wollny

hjem til sit evige rige.

Hun gik bort i sit 49. livsår og det 28. år af sit fromme ordensliv.

Vi beder om forbøn for hendes sjæl.

Farumgård, juni 1957

St. Ursulasøstre.

Horsens	Esbjerg	Kolding
Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner	E. Boysens Fiskehandel Altid friske Varer Telefon 22 47 Leverandør til Sct. Josefs Hospital	M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed
Aabenraa	Aabenraa Brugsforening Tlf. 23 68 . Søndergade 16 Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik	Andersen og Meyers Eft. Otto Larsen . Ramsherred 31 . Telf. 22580 Lys . Kraft . Varme Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik

Ingen demarche i Vatikanet

I sædvanligvis velunderrettede kredse i Vatikanet dementerer man den meddelelse, som er sat i omløb af et romersk dagblad, og hvori det påstås, at den vesttyske regering skulle have foretaget en demarche i anledning af kardinal Wyszynski's besøg ved den Hellige Stol. Bonn — hævder bladet — skulle være ængstelse for at den Hellige Stol muligvis ville garantere kardinalen de østtyske dioceses tilslutning til Polen. Vatikanet vil imidlertid aldrig acceptere en annekktion, der ikke i forvejen er sanktioneret gennem en international overenskomst. Udnævnelsen af de polske titularkopper til »Apostoliske administratører« kan kun betragtes som en rent interimistisk løsning (KIPA).

Franciskanere fra alle verdenshjørner er i øjeblikket samlet til general-kapitel i Assisi, der åbnedes sidste uge i Santa Maria degli Angeli (KNA).

Kirkekrænkelser -

(sluttet fra forsiden)

»Neue Zeit« — så afgjort søges blandt repræsentanterne for de vesttyske organisationer, idet der også har fundet hyppige krænkelser af jødiske kirkegårde sted i Vesttyskland i den senere tid«. Bladet skriver videre: »Kun en nar vil kunne fæste lid til, at fremskridtsvenlige mennesker ville have nogensomhelst interesse i at foretage sig slige ting, selv om de muligvis skulle bekende sig til ateismen«.

(KNA).

URBI ET ORBI

Kardinal Wyszynski vender hjem til Warszawa

Kardinal Wyszynski er vendt tilbage til Rom efter sin rejse til Syditalien og Sicilien. I ugen efter pinse vil kardinalen føre endnu en række forhandlinger med ledende personer indenfor det Pavelige statssekretariat, og — så vidt vides — vil kardinalen 16. juni tiltræde tilbagereisen til Warszawa (KNA).

Kardinal Frings vendt hjem fra „eventyret i Østen“

Under opholdet i Københavns lufthavn beretter kardinalen om oplevelserne i Japan

I den forløbne uge — på grundlovsdagen passerede Hs. Eminence, Kardinal Frings påny København, med SAS på hjemvejen til Köln fra »det store eventyr« derude i Østen. Det var atter halvkoldt derude i Kastrup lufthavn, da den store polmaskine kom larmende ind over terrænet og lagde an til landing. Frisk og tilsyneladende veloplagt efter den ca. 12,600 kilometer lange flyvetur trådte kardinalen som en af de første ud af kabinen, og uden tøven indvilligede eminenen i at fortælle ugebladets læsere en smule om turen. Kardinalen understregede med det samme, at rejsen udelukkende havde haft karakter af en missionsrejse, men ikke desto mindre havde man fra statens side overalt

Katolsk pinse i europæisk radio

I lighed med foregående år havde den katolske radio Hilversum i Holland pinsedag foranstaltet en religiøs udsendelse, der sendtes fra syv katedraller i syv forskellige europæiske lande. Hensigten med denne udsendelse, der kommer under titlen »Veni creator spiritus« er at virke for en enhed i det kristne sprog, medens de troende i de syv katedraller synger hver et vers af pinschymnen på det fælles latinske sprog. De tilsluttede katedraller er Utrecht i Holland, Gent i Belgien, Westminster i England, Trien i Tyskland, Strassbourg i Frankrig, Wien i Østrig og Bologna i Italien (KNA).

»rullet den røde løber ud« for ham — »overalt er der blevet mig en modtagelse til del, som jeg ikke havde været blot at drømme om. Turen gennem Japan formede sig faktisk som en slags triumftog«, udtalte kardinal Frings, og berettede om sine indtryk fra audiensen hos den japanske kejser samt hos den japanske premierminister Nobosuke Kishi, der over for ham havde givet udtryk for sin anerkendelse af, hvad den katolske kirke har præsteret i Japan, ikke mindst på opdragelsesvesenets område.

Katolikkerne i Japan nyder fuld frihed, men føler sig som et lille mindretal, udtalte kardinal Frings, en minoritet midt i en nation, som årligt vokser med omkring en million mennesker. Katolikkerne i Japan udgør dog imidlertid langt fra den stærkeste mindretalsgruppe blandt de forskellige kristne samfund, og de har stor betydning for landet. Ikke mindst jesuiternes Sophia-universitet i Tokyo har en stor indflydelse. Den katolske kirke i Japan kan glæde sig ved konstant og stadig vækst, fortsatte kardinalen. Et glædeligt tegn i så henseende er, at antallet af præstekald i øjeblikket er over ti gange større end i Tyskland.

Under det kortvarige ophold i København var kardinalen — der blev afhentet i lufthavnen af pastor Ib Andersen — gæst hos Hs. Excellence Biskoppen. Kardinalen forlod København samme eftermiddag med den ordinære maskine til Düsseldorf.

Ikke blot officielle kredse kom Kardinal Frings i kontakt med under opholdet i Japan, men i udstrakt grad også med »den jævne mand«. Japanerne havde svært ved at udtale navnet Frings, og dagspressen i Japan døbte derfor hurtigt Kardinal Frings om til »Kardinal Fu« — og her ses Kardinal Fu i samtale med en del håndværkere på en af sine udflugter i Japan.

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

23. JUNI 1957

NR. 25

„Osservatore Romano della Domenica“:

INGEN TVIVL OM DET RUSSISKE FOLKS FREDSVILJE

— men freden afhænger af ganske få magthavere!

»Vi ønsker af ganske hjerte, at det må lykkes at nå frem til internationale aftaler, men vi glemmer ikke, at det kræver de allerstørste garantier, dersom man vil undgå ubehagelige overraskelser,« skriver professor Alessandrini i ugebladet »Osservatore Romano della Domenica«, der udkommer i Vatikanet, med anledning af fjernsynsinterview'et med den russiske partisekretær Krushev. Kommunismen og den magt, hvorved den personificeres, vil aldrig prisgive sine expansionsdrømme.

»Der er ikke nogen, der for alvor betvivler det russiske folks og de såkaldte folkedemokratiers vilje til fred,« skriver Alessandrini. Freden afhænger imidlertid ikke af disse folk, men derimod af nogle ganske få magthavere, »der den ene dag taler om fred og den næste dag fører et helt andet sprog og lader disse ord efterfølge af handlinger, uden at de er til sinds at ville aflægge regnskab overfor nogensomhelst«

(KNA).

En af den polske Kirkes martyrer på vigtig bispepost

Mgr. Baraniak bliver ærkebiskop i Posznan

Pave Pius XII har sidste uge udnevnt den hidtidige hjælpebiskop hos kardinal Wyszynski, biskop Anton Baraniak, til ærkebiskop af Posznan. Han bliver dermed afdøde ærkebiskop Dymeks efterfølger og overtager et af de betydeligste ærkedioçeser i Polen. Den ny ærkebiskop ledsager i øjeblikket kardinal Wyszynski på vej hjem fra Rom.

Mgr. Baraniaks udnævnelse til ærkebiskop af Posznan udlægges i kirkelige kredse som en velfortjent udmærkelse for den hidtidige hjælpebiskop, der er blandt dem, der har lidt hårdest i kommunistisk fangenskab. Den ny ærkebiskop, der er 53 år gammel, har været sekretær hos henholdsvis afdøde kardinal Hlond og kardinal Wyszynski. Efter sin arrestation i 1953 har han været udsat for alvorlige pinsler, og man har flere gange anset ham for at være død. Imidlertid blev han løsladt sammen med kardinal Wyszynski i 1956 og har boet siden da sammen med kardinalen.

I Polen har man modtaget meddelelsen om mgr. Baraniaks udnævnelse med stor tilfredshed og glæde. Man mener deraf at kunne slutte sig til, at

de af kardinal Wyszynski under opholdet i Rom fremsatte ønsker om udnævnelser af ny biskopper og ærkebiskopper på ledende poster i Polen er blevet velvilligt modtaget af den Hellige Stol. Inden kardinal Wyszynskis afrejse til Rom blev det atter og atter fremhævet, at et af hovedformålene med kardinalens rejse var at opnå besættelse bl. a. af det ledige bispedømme i Posznan. Allerede på daværende tidspunkt blev det imidlertid også tydelig erklæret, at kardinal Wyszynski ikke tilstræbte en nyordning af jurisdiktionen i de såkaldte tyske østområder.

— — —
Ærkebispedømmet Posznan omfatter ca. 1.250.000 katolikker og anses for at være et af de mest blomstrende bispedømmer i Polen. Det var indtil 1946 knyttet sammen med Gnesen, men senere blev Gnesen og Warszawa forenet i personalunion, og idag er kardinal Wyszynski ærkebiskop af Gnesen og Warszawa. Posznan betragtes almindeligvis også som frihedsbevægelsens arnested — det var her, at oktoberopstanden 1956 tog sin begyndelse (KNA).

BREVE FRA

KRISTI HÅND?

Malteserordenen — verdens ældste caritative institution

Løgum-Kloster

Jesu Hjerte Fest

Pave Pius XII til Lourdes?

Kadar-regimet lader „Fredspræsterne“ falde

Ifølge radio Budapest har »de katolske præsters lands-fredsudvalg i Ungarn« indstillet sin virksomhed. I udsendelsen hedder det videre, at medlemmerne fremtidig vil fortsætte deres virke indenfor den »katolske afdeling af det ungarske fredsråd«.

Med meddelelsen om den formelle opløsning af dette lands-fredsudvalg bekræftes den opfattelse, at det er lykkes det katolske hierarki i Ungarn at komme de såkaldte »fredspræster« — der udelukkende virkede som redskaber i den kommunistiske regerings hænder — helt til livs, idet man nu har stillet fredsarbejdet direkte under episkopatets ledelse (KNA).

Nye rygter om Pius XII's rejse til Lourdes

Der er atter dukket rygter op i engelsk presse om, at Pave Pius XII beskæftiger sig med tanken om at begive sig til Lourdes i hundrede-året for Maria-åbenbaringerne. Disse rygter bekræftes imidlertid hverken i Lourdes eller i Vatikanet. Sidste søndag trådte — under foresæde af kardinalkollegiets dekan, Eugen Kardinal Tisserant — den organisationskomité sammen, som beskæftiger sig med jubilæumsarrangementet i Lourdes. Festlighederne indledes 11. februar 1958 og afsluttes samme dag året efter. Paven ventes at ville sende en special-legend til jubilærets åbning (KNA).

Kardinal Frings i fjernsynet:

Bandlys atomkrig!

Statsmændene har pligt til at bandlyse enhver atomkrig samt til at forhindre krige med ABC-våben, erklære (Stultes på bagside)

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

<p>KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 Robert Hansen Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER Murermester Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiohshjem</p>	<p>KB K Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>
<p>Andr. Krøyer's Boghandel <i>v. Chr. Henningsen</i> Nørrebrogade 18 B . C. 6538 <i>Papir . Stort Boglager . Fyldepenne</i> Leverandør til katolsk Centralskole</p>	<p>L. F. Nielsen SNEDKERMESTER LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Damso 2043 Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p><i>absolut</i> ABSALON naar Forsikring skal tegnes</p>
<p><i>Benyt</i></p> <p>HANDELSBANKEN <i>som Deres bankforbindelse</i></p>		<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Minerva*408</p>
<h2 style="text-align: center;">Vejle</h2>		
<p>Niels Bentzen & Co. TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307</p>	<p>Hvidehus Boglade <i>Kai Jensen & Poul C. Thim</i> Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360 ... Bogladen med de mange Bøger</p>	<p>Leverandør til Sct Maria Hospital</p> <p><i>Poul</i> HENRIKSEN Raadhustorvet</p>
<h2 style="text-align: center;">Horsens</h2>	<h2 style="text-align: center;">Esbjerg</h2>	<h2 style="text-align: center;">Kolding</h2>
<p>Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner ~</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel <i>Alltid friske Varer</i> Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>M. Lauridsen <i>Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager</i> Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>

Har vi BREVENE fra Kristi hånd?

Kirkefædrene, især St. Augustin og St. Hieronimus, forsikrer os om, at Kristus intet skriftligt har efterladt sig. Det tror vi uden videre. Men befolkningen i Edessa var af en anden opfattelse. De gjorde krav på at eje breve, Kristus havde vekslet med en af deres konger. Berømte besøgende i byen modtog afskrifter af brevene.

Edessa, som var hovedstaden i en romersk provins i det sydøstlige Mesopotamien, ejede i det hele taget rigeligt af legender. Bl. a. ærede man i byen et Kristus-billede, der sagdes ikke at stamme fra menneskehånd, samt den hellige Thomas' grav.

Flere konger i Edessa bar navnet Abgar. Her interesserer vi os for Abgar V med tilnavnet »den sorte«. Han regerede to gange, nemlig fra 4 før Kr. til 7 eft. Kr. og igen fra 13 til 50. Man fortalte, at da han blev angrebet af en uheldbredelig sygdom, sendte han et bud, Ananias, med et brev til Kristus, som han bad komme for at helbrede den syge konge. Ordlyden var:

»Efter hvad der fortælles lader du de blinde se og de lamme gå, du renser de spedalske, udjager de onde ånder og dæmoner og opvækker de døde. Af alt dette har jeg draget den slutning, at en af to ting må være sand — enten er du Gud selv, som er nedsteglet fra Himlen eller du er Guds Søn, som over disse undere ... Jeg har også hørt, at jøderne knurrer imod dig og forfølger dig. Jeg ejer en lille, men smuk by. Den er nok til os begge.«

Og så har vi svaret, som Kristus siges at have sendt Abgar gennem den samme Ananias:

»Salig er du, at du har troet på mig uden at se mig. Thi der står skrevet om mig, at de, der ser mig, ikke tror på mig, mens de, som ikke ser, tror. Hvad det angår, som du beder mig om, at komme til dig, skal du vide, at jeg her må fuldende det, hvortil jeg er sendt, og at jeg derefter aller mest stige op til ham, der har sendt mig. Så snart jeg er kommet didhen, sender jeg dig en af mine disciple for at helbrede dig og give dig og dine livet.«

Dette brev vakte umådelig opsigt. Forgæves blev det allerede i det 6. årh. i det såkaldte pseudo-gelasianske dekret over bøger, der må anerkendes, og sådanne, der må forkastes, erklæret for uægte, apokryft. Men endnu i vore dage findes der, om end kun få, tilhængere af dets ægthed. Talrige lærere har i tidens løb skrevet om denne legendes opståen og udvikling.

Den ældste bevarede tekst til det såkaldte Kristi brev findes i Eusebius' »Kirkehistorie«. Eusebius siger, at han har oversat det fra syrisk til græsk efter et dokument i arkivet i Edessa. Men man mener, at allerede Eusebius har pyntet videre på historien, og at han gav det udseende af, om end han ikke udtrykkeligt sagde det, at Kristus selv havde skrevet eller i det mindste

havde dikteret svaret, mens det ifølge en anden fremstilling kun skal have drejet sig om et mundligt svar, som sendebudet selv formulerede i sin nedskrift. Denne ligeledes bevarede formulering lyder:

»Da Jesus modtog Abgars brev hos jødernes ypperstepræst, sagde han til sekretæren Ananias: »Gå hen og sig til din herre, som har sendt dig: Salig er du ... «

Denne version slutter med en profetisk formel, som Eusebius ikke har overleveret: *»Din stad skal velsignes, og fjenden vil aldrig erobre den.«*

Fra århundrede til århundrede kan man følge legendens udbredelse i orientens litteratur, i den syriske, den græske, den armenske o.s.v. I den persiske genfindes den i begyndelsen af det 17. årh. Her har den fået forskellige »udsmykningen«. Vi hører f. eks. at Abgar var angrebet af spedalskhed eller af gift eller af begge sygdomme. St. Thomas skal have været Jesu sekreter. Et sted er der tilmed tale om Kristi segl, som skal have været sammensat af syv græske bogstaver.

I de såkaldte »den hellige Mares' martyrakter«, hvis forfatter var en syrer fra 5.—6. årh., findes endnu en version: Da Abgar læste Kristi brev, følte han både glæde og smerte. Glæde over at eje en så uvurderlig skat, og smerte over, at det ikke blev ham forundt at opleve de undere, som han havde hørt om. Til trøst ønskede han i det mindste at eje et billede af ham, han ikke skulle se i virkeligheden. Han sendte derfor de dygtigste malere i sit rige med et nyt budskab til Jesus. Men trods deres dygtighed lykkedes det dem ikke at male Jesu ophøjede åsyn. Da Jesus så, at det mislykkedes for dem, tog han, rørt over Abgars ønske, det genstridige lærred og trykkede det mod sit ansigt. Og »det blev således, som han selv havde været«. Dette portræt gemtes i kirken i Edessa og skal endnu have været der, da St. Mares' martyrakter blev skrevet.

Efter Kristi opstandelse skal den hellige Thomas have sendt en af sine 72 disciple til Edessa, og det skal have været denne discipel, som helbredte Abgar, således som Kristus havde lovet det. Han omvendte Mesopotamien og hans gerning blev fortsat af St. Mares.

I Vesterledet synes den ældste omtale af Abgar og Kristi brevveksling at være den, som blev efterladt af den ufortrødne rejsende, Etheria eller Egeria, til en begyndelse også kaldt Sylvia. Hun hører til tiden mellem oldtid og middelalder og var sandsynligvis en spansk abedisse, i hvert fald var hun en meget rig dame af fornem herkomst, som tilbragte adskillige år i Orienten, hvor alle døre åbnedes for hende. Hverken ørkener eller bjerge afskrækkede hende. Hun besteg også bjergene Nebo og Sinai. Tidspunktet var

slutningen af det 4. årh. Hendes videbegærlighed var ikke mindre end hendes næstekærlighed, og historiebegejstrede hende lige så meget som liturgi. Der findes intet sted, berømt ved minder fra den gamle eller den nye pagt, som hun ikke ville besøge. Ulrætteligt udsurgte hun præster, munke og helligdommenes vogtere og nedskrev troligt deres mere eller mindre legendariske fortællinger.

Edessa roste sig af at eje St. Thomas' relikvier. Etheria begav sig derhen fra Antiochia over Hieropolis og besøgte apostelkirken, hvor hun forrettede sin bøn, »som vanligt på de hellige steder«, og læste St. Thomas' martyrakter. »Kirken,« skrev hun, »er stor, meget smuk og af moderne form. Den er i sandhed værdig til at være Guds hus.«

Da der endnu var meget at se i byen, besluttede hun at blive der i endnu tre dage. Biskoppen modtog hende venligt, lykønskede hende til, at hun havde påtaget sig al den møj for at komme »fra verdens ende« og tilbød at vise hende alt, hvad der var de kristne dyrebart. Og det var netop minderne om hin Abgar, som havde haft den store ære at stå i brevveksling med Kristus. På dette punkt var biskoppen næsten utrættelig. Han førte Etheria til døre, gennem hvilke sendebudet var kommet og, efter at have bedt en bøn, læste han brevet for hende og gav hende en afskrift. Han fortalte hende også, at perserne havde prøvet på at bemægtige sig Edessa, men takket være store undere var deres forsøg mislykkedes, så at de vendte hjem med uforrettet sag.

Persernes angreb fandt sted kort efter, at Kristus havde skrevet til Abgar. De indesluttede byen. Kongen begav sig med sin hær til en af byportene, hvor man opsendte indtrængende bønner til Gud. Så løftede Abgar det hellige brev over de sønkede hoveder og udråbte: »Herre Jesus, du har lovet, at en fjende aldrig skal trænge ind i staden, og nu vil perserne storme den.« Og se, da faldt der det dybeste mørke over fjendens hær og afstedkom en sådan forvirring iblandt dem, at de først kunne samles igen tre mil fra Edessa! Efter flere måneders forgæves belejring forsøgte de, om ikke tørsten kunne udrette, hvad der ikke var lykkedes for våbnene. De afbrød byens vandtilførsel. Men dette andet forsøg lykkedes lige så dårligt som det første. Samme dag udsprang der nye kilder fra stadens mure — Etheria har set dem — og den afledte flod tørrede øjeblikkeligt ind. Så opgav perserne belejringen.

Det såkaldte Kristi brev blev senere anvendt som amulet. »Sidst i det 19. årh. kunne der endnu fastslås overtroisk anvendelse af brevet helt over til Indien,« skrev Dom L. Gouand O.S.B., som i England havde fundet et manuskript fra 8. årh. med følgende tilføjelse: »Hverken hjemme eller i byen vil en af dine fjender overvælde dig. Du skal heller ikke frygte djævelens snarer. Dine fjenders troldoms-kunster vil være virkningsløse og falde tilbage på dem selv. Hverken hagl eller lyn vil kunne skade dig; du vil

være beskyttet mod enhver fare. Til lands og til vands, ved dag som ved nat og på de mørkeste steder vil enhver, der bærer dette brev på sig, gå i fred og sikkerhed. Amen.»

Brevet skulle ikke blot beskytte mennesker, men også bygninger. Man opslug det i husets indre eller indridsede det i dørkarmen. Mærkværdigst er det, at det endogså nåede ind i enkelte liturgiske tekster, f. eks. i en samling irske hymner fra det 11. årh. og i et syrisk officium.

Blandt de forskellige teorier om det uægte brevets fremkomst er den sandsynligste velsagtens den, som tilskriver det dristige falskneri til ønsket om at flytte oprindelsen til kirken i Edessa tilbage til den apostoliske tid.

Efter A. Masseron.

Kirkejubilæum i Aakirkeby

Den 25. juni 1932 blev den nye, monumentale katolske kirke i Aakirkeby indviet af biskop Brems. Vi var to feriebørnholmere, teaterdirektør Henning-Jensen og undertegnede, der sammen med to af menighedens egne fik lov at bære baldakinen, da sakramentet blev bragt fra det gamle kapel i Jernbanegade til det nye store kirkerum i Gregersgade. Det var næsten storm, og baldakinen rev sig løs i det hjørne, hvor jeg bar, så opgaven blev lidt besværligere, end den skulle have været. Men det var en stor oplevelse at være med ved en lejlighed, hvor 500 mennesker af en lille købstads 1500 indbyggere overværede, i og udenfor kirken, at et nyt katolsk Guds-hus blev viet til Guds bolig. En rekord, som den dag i dag næppe er slået noget steds i dette land.

Sognepræsten, pater Zoetmulder, var i 1916 kommet til øen, næsten som en skibbruden til en fremmed ø. I hvert fald kendte han hverken til dansk eller polsk, de to sprog han skulle bruge. Dem måtte han lære på en »naturmetodes« vis, ved simpelt-heden at tale dem, før han kunne dem. Og årene blev trælse, næsten som en enboers, så lille var menigheden. I rigtigt vintervejr to mennesker til søndagsmesse. Hverdagene den rene tomhed. Der skulle en stærk natur til, ja, bogstaveligt til at overleve det. Men alle vi feriebørnholmere oplevede sognepræsten som en sprudlende taler i kirke som på tomandshånd, med et fond af humør og ligefrem gavtyve-agtighed, der ikke var til at stå for, og da slet ikke på dette sære tungemål, der var blevet naturmetodens resultat.

Ensomheden tog ikke humøret og heller ikke energien. Minsandten, om ikke den diminutive menighed af dagligstuestørrelse i 1932 fik sig en kirke, som mangan stor by kunne misunde Aakirkeby. »Jeg bygger den så stor, for jeg vil ikke bygge flere kirker i mit liv,« sagde præsten, der havde

samlet alt det sammen, bygningen kostede. Seksten års robinsontilværelse havde ikke røvet hans kraft.

Den står der endnu, 25 år senere, vel nok alt for stor på den sektopfyldte bornholmske ø, men et monument alligevel. Når vi i dag lykønsker Bornholm til kirkejubilæet, går tankerne som så ofte til den nu gamle pater, der er vendt tilbage til sit hjemland

Rosenkranskirken i Aakirkeby

*Kristen tro os vished giver:
brødet til hans legem bliver,
vinen til hans hjerteblod.*

*Hvad forstand og sans ej nemme,
lærer troens trygge stemme,
at naturens skik imod.*

*Brød og vin er kun et dække,
og det skjuler sig bag begge
skikkelser en skat så stor.*

AF SEKVENS PÅ KRISTI LEGEMS FEST

(Thomas af Aquino, †1274)

efter de mange år i Danmark, de fleste på den barske, ensomme post mod øst. For mig var der altid noget af en Terje Vigens natur i pater Zoetmulder. Berømmelsen af ham kunne til tider blive som bedømmelsen af Terje, men kun for dem, der intet forstod af, hvad det betød at skulle opretholde en menneskeverdlig tilværelse, når store evner og en levende naturs trang til kontakt måtte savne næsten alt, hvad der var fornødent, ud over gudsforholdet.

Til lykke, Aakirkeby — og til lykke, pater Zoetmulder, samt tak for kirken og for meget mere.

H. D. T. Kiærulff.

2. søndag efter pinse

23. juni 1957

DEN GUDDOMMELIGE INDBYDELSE

Søndagens evangelium fortæller os lignelsen om den store nadver. Selv om denne lignelse oftest anvendes i forbindelse med Eucharistien, må vi alligevel ikke glemme lignelsens egentlige mening: forudsigelsen af hedningernes kald til kristendommen og de fleste jøders forkastelse af denne — med mange forskellige undskyldninger afviser de Guds indbydelse.

1). Gud kommer til mennesket med sin indbydelse, og mennesket kan afvise den, sige nej tak! Gud lader os vælge, lader os selv bestemme. Han indbyder os på en hjertelig, indtrængende måde, insisterer, men tvinger os ikke. Gud har skænket mennesket frihed, en kostbar og skæbnesvanger gave. Kostbar, fordi den gør os i stand til at elske Gud og følge hans kalden. Skæbnesvanger kan den være, fordi den indebærer muligheden for frafald fra Gud, for vægring mod modtagelsen af Guds nåde. Men kostbar er den i Guds øjne, og Gud respekterer den (mere end vi gør), thi en frivillig kærlighed forlanger han, og kun en sådan er Ham værdig.

I lignelsen er det jo gæsterne selv, der udelukker sig fra måltidets herligheder. Og sådan er det altid. Ved sin onde egenvilje berøver mennesket sig selv de guddommelige goder, den guddommelige kærlighed. Først bagefter indtræffer Guds fordømmelse. »Thi Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved Ham. Den, som tror på ham, dømmes ikke; den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne søns navn.« (Johs. 3,17—18).

2). Guds indbydelse kommer ikke blot til os ved alle de store afgørelser i vort liv, men mange gange, hver gang Hans nåde kalder på os, selv om det »kun« er til en liden akt af ren, uselvvisk kærlighed. Eftersom vi tager imod Hans nåde, eftersom vi lever i indre stilhed og beredvillighed til at høre Hans stemme, vil vi høre Hans kalden oftere og oftere. »Den, som er af Gud, hører Guds ord.« (Johs. 8,47). »Mine får hører min røst.« (Johs. 10,27).

Hvor mærkeligt det end lyder, er Guds kalden på grund af hans ærbødighed for vor frihed afhængig af vor medvirken. Gud tvinger ikke, men indbyder. Hvilket mysterium! Nådens og frihedens mysterium! Og hvilke muligheder for den elskende sjæl! Hvert tillidsfuldt ja til Guds styrkende og barmhjertige nåde åbner vej for en ny indbydelse til en mere indlydende deltagelse i det evige festmåltid.

K. E. Stappers. o.præm.

Løgumkloster kirke

»Benedikt elskede bjergene, men Bernhard dalene,« siger et gammelt ord — derfor ligger *Løgumkloster* i Bredeåens og Vidåens dalstrøg, omtrent tre kilometer syd for Ribe. Allede på lang afstand ses den ranke, men korte klosterkirke knejse i fornem enkelhed over det flade land, løftende højkor, tværskib og midtskib højt over sideskibe og kapeller. Den vidner om en fin og højt udviklet, men streng og højtidelig kultur. Klosteret blev grundlagt på Valdemar den Stores tid, vistnok i 1173, og det var munke af Sct. Bernhards orden, cisterciensere, der bosatte sig her. En munk af denne orden ved navn Stefan var

*Gennem
sommerens
Danmark*

dengang biskop i Ribe, og han hjalp de første munke og deres abbed, den lærde magister Bernhard. De byggede først både kirke og kloster af træ, men i 13. århundrede opførtes den kirke, der står den dag i dag. Det er en treskibet korskirke uden tårn, således som cistercienserreglen påbød det. I denne kirke har århundreder igennem munkenes sang lydt ved dag og ved nat, og i dens kor brændte lampen foran alterets sakramente. På munkevis latiniseredes stedets navn *Løgum* til »Locus Dei«, Guds sted.

*

Naturligvis elskede det katolske folk klosteret og var ikke karrigt med ga-

**LØGUM
KLOSTER**

Kirkens indre set mod højalteret

Søndre korsfløj
med munketrappen

ver til det. Det blev i tidens løb stort og rigt — selv fra England og Frankrig sendtes gaver til klosteret. Som de øvrige cistercienserklostre overlevede *Løgum* reformationen, men da abbed Morten Iversen døde i 1548, blev det sækulariseret. Kirken blev senere skrækkeligt mishandlet, væggene overkalkede og de skønne røde mure udvendig oversmurt med cement. Efter genforeningen blev kirken restaureret og ført tilbage (nogenlunde da) til sit oprindelige udseende, og i dag står *Løgumkloster* som et minde om en stor og skøn tid og om henfarne slægters fromhed.

MALTESERORDENEN

↑ Et gammelt stik af øen Malta, hvor Johanitter der ses her på billedet, rejstes af ordenens s
 ↙ Kong Folco af Jerusalem overdrager ridderne hellige steder i Palæstina. (Frescomaleri i or

Malteserne — eller Johannitterne — er en af de få institutioner, der har overlevet århundrederne og tidernes skiften uden at have måttet prisgive noget af sine principper eller ofre sit særpræg. Den har overlevet alle stormløb og angreb fra dem — og de har ikke været få — der har villet dem til livs i tidernes løb. Dens ca. 5000 medlemmer holder stadig traditionen ved lige, akkurat som i gamle dage, men dermed være ikke sagt, at man ikke også er fulgt med tiden: 65 flyvemaskiner bærer idag malteserkorset — korset med de otte spidser — og yder en indsats — nu som før i næstekærlighedens tjeneste. Således har (for blot at nævne et eksempel)

↑ Maltesernes luftflåde består af 65 moderne maskiner. Disse er altid rede til indsats i katastrofetilfælde og ved transport af syge.

malteserne i de senere år bragt adskillige syge ad luftvejen til Lourdes.

Man har sagt, at Italien huser tre uafhængige stater, nemlig Vatikanstaten, republikken San Marino og den suveræne Malteserorden. Og det er til en vis grad rigtigt. Thi selv om Malteserridderne ikke disponerer over en by, som Vatikanet gør, og ikke udgør en stat i staten, som San Marino, så har de dog stede været i besiddelse af en ubestridt suverænitet. Ordenens tidligere »stormester«, fyrst Ludovico Chigi, der døde for et par år siden, udtrykte dette forhold således: »Ordenen er suveræn og har været det lige siden den blev oprettet af en fransk korsridder i året 1099. Den var suveræn ejer af øen Rhodos, indtil denne blev besat af Soliman den Mægtige i 1522. Den var ligeledes suveræn hersker over Malta — skænket ridderne af kejser Karl V — indtil øen blev besat først af Napoleon (i 1798) og derpå kort efter af englænderne, og den kunne have været suveræn hersker over Gotland, som den fik tilbudt af

↙ Den dag idag er Malteserordenens opgaver de samme, som da den grundlagdes: at lindre nød og elendighed og at hjælpe fattige. Malteserridderne virker også som sygepassere i Lourdes.

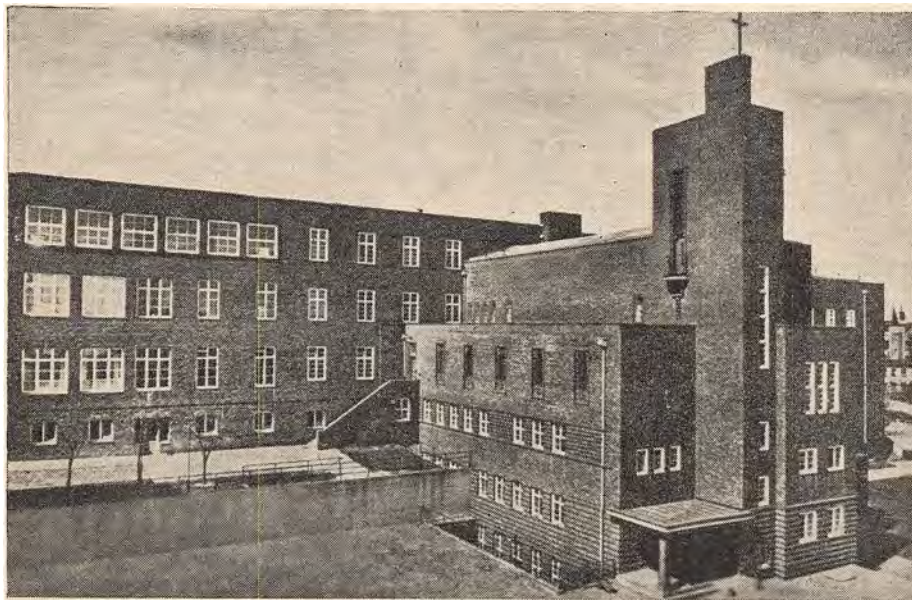

gerede fra 1530 til 1798. Byen La Valetta, re lidt efter lidt.

, som oprettedes i 1099, opsynet med de palads på Malta).

Verdens ældste caritative institution

I vor umiddelbare nærhed — i Slagelse — ligger et maltesersygehus, hvis ledelse er i hænderne på katolske ordenssøstre.

kong Gustav Adolf IV af Sverige, men dette tilbud turde ordenen ikke tage imod, eftersom man frygtede for at det i givet fald skulle blive anset for, at man da gav afkald på Malta. Men dermed var det ude med ordenens »verdslige suverænitet«, den søgte tilflugt i Rom, hvor den imidlertid stadig nyder privilegiet af exterritorialet. Dens suverænitet anerkendes af en snes stater, og man kan sige, at ordenen faktisk er i samme situation som den Hellige Stol før end lateranforliget af 1929, der gengav Vatikanet territorial uafhængighed«.

I dag indtager ordenen stillingen som en slags næstekærlighedens »Internationale«. Og tegnet på dens uafhængighed er den exterritorialret, som dens hus ved Augustus forum i Rom — i øvrigt en af de ældste bygninger i den evige stad — nyder samt passet med det hvide malteserkors på den vinrøde baggrund, som dens diplomater rejser med.

Dette pas anerkendes af alle stater. Med dette kan ordenens »riddere« endog øve deres næstekærlighedsværk i lande, hvor selv Vatikanet ingen indflydelse har, og når kong Umberto af Italien i 1946, da republikken blev udråbt, kunne forlade landet frit, så kunne han takke sit ordenspas derfor: Og på selvsamme måde kunne en del »riddere« efter sidste verdenskrig forlade deres lande bag jerntæppet og takket være deres medlemskab af malteserordenen frit vælge sig et land, hvor de fremefter ønskede at opholde sig.

Samtlige Paver har anerkendt ordenens statuter, ifølge hvilke der blandt de 30—40 ordensriddere vælges en såkaldt »stormester«, en slags konge. Disse ordensriddere danner det store råd og har aflagt ordenens tredobbelte løfter.

Også her i Danmark har malteserne — eller johannitterne — øvet en ger-

I korte træk —

Pave Pius XII har gennem den Pave-lige Hjælpekommission dirigeret betydelige forsendelser af levnedsmidler, beklædningsgenstande og medicin til de områder i de italienske alper, hvor naturkatastrofen har raset. Lederen af den Pave-lige Hjælpekommission, mgr. Baldelli, har — umiddelbart efter at meddelelsen om katastrofen nåede Rom — begivet sig til de ramte områder for at danne sig et skøn over katastrofens omfang og organisere yderligere hjælp (KNA).

Den kendte amerikanske fjernsynsprædikant, biskop Fulton Sheen (New York) samt biskoppen af Providence, mgr. Mc Vinney, er blevet udnævnt til æresdoktorer ved det katolske universitet i Louvain (KNA).

Den Hellige Fader modtog i den forløbne uge chefen for Atlantstridskræfternes overkommando Syd, general Timberlake, i audiens (KNA).

Det internationale »Apostolatus Maris« driver for øjeblikket ca. 100 sømandshjem i alle verdensdele, bl. a. 13 i England og Irland, 10 i USA, 7 i Spanien og 6 i Frankrig (KNA).

ning, omend der næppe nogensinde har været egentlige ordensriddere her. Deres hovedsæde her var Antvorskov kloster ved Slagelse, der var bestemt til at optage ældre og syge krigere, men desuden har der været Johanniterklostre — de såkaldte »Sct. Hans Hospitaler« — mange andre steder i landet, f. eks. i Viborg, Odense, Ribe og Horsens.

*

Ordenen har idag omkring 60 hospitaler og klinikker i en række lande. Den har endvidere en del lazaretter samt — som nævnt — en flyvemaskine-flåde, der ved flere lejligheder — blandt andet under oversvømmelserne i Holland for et par år siden — har gjort en »første hjælp«s indsats, der ikke må undervurderes. De ca. 4000 æresriddere, som ordenen idag tæller, er næsten alle betydelige eller indflydelsesrige personligheder i det offentlige liv, og de er knyttet til ordenen uden løfter.

Men for at forstå ordenens organisation er det nødvendigt blot at kaste et kort blik på dens oprindelse. Hospitalsfunktionen i det Hellige Land går helt tilbage til korstogstiden. Så vidt vides har der fundet valfarter sted til de hellige steder i Palæstina allerede i tiden mellem 4. og 11. århundrede, og det første pilgrimsherberge, der — i øvrigt på Pavens initiativ — rejstes i Jerusalem, skriver sig fra 6. århundrede. Mellem år 1040 og 1050 gav sultanen af Egypten sit minde til, at nogle købmænd fra Amalfi åbnede to hospitsjer i nærheden af den hellige grav. Disse to institutioner blomstrede ret hurtigt op og blev til

(sluttes side 303)

JESU HJERTE MÅNED (IV)

Jesu Hjerter andagtens inderste væsen og de uforglemmelige rigdomme, som den forskaffer os, træder klart og tydeligt frem for vort indre øje, hvis bare vi fordyber os i det, som det *Nye Testamente* lærer om den gudmenneskelige kærlighed, der er blevet os vist af vor Frelser Jesus Kristus. Derfor har den hyldet, som vi bringer Kristi kærlighed under det gennemboede hjertes symbol, *aldrig været helt ukendt* eller fremmed for de troendes fromhedsliv. Det kan man konstatere lige fra de ældste tider. Men *den form*, som andagten til Jesu Hjerter nu har, er den modne frugt af en længere udvikling, som vi kan forfølge ned gennem kirkehistoriens århundreder. På denne vej træffer vi navne på betydelige personligheder, på helgenskikkelser, der ligesom var forkæmpere og banebrydere for den fromhedsøvelse, idet de fik den indført først privat, så i de forskellige ordenssamfund og til slut — det var den 20.-10.-1672 — blev for første gang fejret en Jesu Hjerter fest. Frankrigs biskopper godkendte den, og det var også dette land, hvor andagten skulle få sin endelige form.

For *hæderspladsen i udviklingen* indtager uden al tvivl den så ydmyge og så ivrige h. Maria Margareta Alaçoque. Hun blev af vor Frelser benyttet som redskab til at give den andagt, som allerede dengang var udbredt viden om, det karakteristiske kende-mærke, der sætter skel imellem denne og alle andre andagter, og som kan udtrykkes med de to ord: *genkærlighed og sone*. At Kirken blev vidne til en så mægtig udfoldelse af denne fromhedsøvelse, kan kun forklares ved, at den så nøje og fuldkomment svarer til den kristne religions inderste væsen. Den er jo kærlighedens religion. Andagten blomstrede op, fordi den havde fået sin næring gennem den levende tro og den glødende kærlighed og fromhed, hvormed af Gud særlig benådede mænd og kvinder tilbad vor Frelser og hans vunder, som jo er hans kærligheds store og sikre pant.

Ved den h. M. Margaretas privat-åbenbaringer kom der ikke noget nyt til det, som den katolske kirke altid havde lært. Hendes betydning bestod derfor kun i, at Kristus selv gennem hende opfordrede menneskene til at betragte og ære Guds barmhjertighed og hans kærlighed til vor slægt. Ved denne lejlighed erklærede vor Frelser også, at *hans hjerte ville blive det symbol*, som skulle få Kirkens børn til at kende, anerkende og gengælde hans kærlighed til os, og samtidigt skulle det være tegn og pant på mis-kundhed og nåde i trængsler, som Kirken er hjemsoget af i den moderne tid.

At Jesu Hjerter andagten er vokset frem af den kristne læres fundamentale sandheder, og af dem alene, ses også deraf, at den apostoliske Stol har godkendt Jesu Hjerter festen for Polen og et broderskab i selve byen Rom (i 1765), endnu før den h. M. Margaretas skrifter var blevet godkendt af Paven.

I 1856 indførte så den uforglemmelige Pius IX denne fest i hele Kirken.

Kaster man nu et blik tilbage, og overvejer man udviklingen i denne sag, så indser man uden videre, at man altid skal søge hen til kilderne, d. v. s. til den hellige skrift, arvelæren og den kirkelige liturgi, hvis man vil trænge dybere ind i denne andagts væsen og selv få stærke impulser og en forøgelse af sin religiøse iver og sin udholdenhed. Ad denne vej gør man så hine *indre erfaringer*, som apostolen Paulus i sin tid har gjort, og som han har formuleret som et ønske således: »Jeg bøjer mine knæ for Faderen ... og beder om, at han efter sin herligheds rigdom vil give jer, at I med kraft må styrkes ved hans ånd i det indre menneske, at Kristus må bo ved troen i jeres hjerter, og at I må blive rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden, og længden og højden og dybden er, og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde.« (Ef. 3,14. 16—19). Det smukkeste eksempel på denne Guds fylde eller med andre ord på den fylde af Guds gaver har vi i Jesu Hjerter. I dette finder vi hele den rigdom af Guds barmhjertighed, som er den nye pagts ejendommelighed og særkende. I denne er jo Gud vor Frelseres godhed og kærlighed til menneskene blevet åbenbaret«. (Tit. 3,4.). Thi »Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skulle frelses ved ham«. (Jo. 3,17.).

Det er soleklari, at hovedelementerne, genkærlighed og sone, hvorved vi vil ære Guds uendelig store kærlighed til os, ikke har noget som helst med materialisme eller overtro at gøre. Tværtimod, i andagten til Jesu Hjerter har vi en vej til hin *åndelige og sande gudsdyrkelse*, som vor Frelser bebudede i sin samtale med den samaritanske kvinde: »Den tid kommer, ja er allerede inde, da de sande tilbedere skal tilbede Faderen i ånd og sandhed. Thi det er sådanne tilbedere, Faderen søger. Gud er ånd, og de, som tilbeder ham, bør tilbede i ånd og sandhed.« (Jo. 4,23—24.).

Man gør derfor stor uret, når man påstår, at betragtningen af Jesu legem-

lige hjerte virker som en hindring, når man vil øve sig i den inderligste gudskærlighed, og at den sinker en sjæl på vejen til de højeste dyder. Hvem der taler således, har glemt, at vi er mennesker, der i deres erkendelse *må stige op fra de synlige ting til de usynlige*, og at vi i vort jordiske liv stadig trænger til en synlig støtte. De har også glemt, at Kirken forlængst har afvist denne pseudo-mystiske vildfarelse.

Fra Jesu legemlige hjerte, der er en del af den menneskelige natur, som Guds søn har forenet med sig til personlighed, og som er symbol på hans tredobbelte kærlighed til os, stiger vi under vor høn og betragtning op til erkendelse af både den menneskelige og guddommelige kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre. På den måde bliver andagten til den mest *fuldkomne form for vor gudsdyrkelse*. Jesus har kun lært os en eneste religion. Og denne er helt og holdent knyttet til hans person, fordi han skal være mellemmand mellem Gud og os. Kun gennem hans hjerte når vi til Guds hjerte, fordi han er Gud og menneske. tillige. Han siger selv: »Jeg er vejen, sandheden og livet. Der kommer ingen til Faderen uden ved mig, Tro mig, Jeg er i Faderen og Faderen i mig«. (Jo. 14,6.).

Sammenfattende kan man altså sige: Jesu Hjerter andagten stiller os den kærlighed for øje, med hvilken Gud gennem Kristus har elsket os. Samtidig er den en tilkendegivelse og udøvelse af vor kærlighed til Gud og mennesker. Man kan også sige det således: Denne andagt retter vort blik på den Gud, der elsker os så højt, og som vi tilbeder, siger tak og ærer ved efterligning af hans kærlighed. Dens højeste mål er at vejlede os til en fuldkommen kærlighed til Gud og vore medmennesker, der er hans børn og genstand for hans evige kærlighed. Denne næstekærlighed forsøger vi at virkeliggøre ved hver dag at overholde det »nye« bud, som vort guddommelige mester har lært os. »Et nyt bud giver jeg eder, at I skal elske hinanden; ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden. Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed«. (Jo. 13,34.).

Er dette ikke den fuldkomne og sande gudsdyrkelse? Eller findes der en anden på jorden, der står højere og er bedre.

F. K.

Et rent tilfælde -

Novelle - oversat fra fransk

Et beskedent ligtog bevægede sig hen imod kirkegården i den parisiske forstad Ivry; og kisten, en ganske lille en, dækket af sort klæde, blev rystet og skrumplet hen over forstadens dårlige brolægning. Det var en »borgerlig begravelse«, kun ledet af en betjent med et rødt og blåt skærf over brystet. På kisten lå tre-fire små buketter af efterårsblomster og en flad perlekrans, hvorpå der med sorte perler stod ordene: »Til vor søn«.

Faderen, en høj mand med et hårdt og stivnet udtryk i ansigtet, gik i spidsen for en snees kammerater, arbejdere i søndagstøj, alle med en rød evighedsblomst i knaphullet. Bagefter kom en mindre gruppe sortklædte kvinder, blandt hvilke man let fandt den bedrøvede moder, som støttede sig til en af de andre, mens hun græd og bed i sit lommetørklæde.

Under den lave mørke efterårshimmel gik toget ad de opblødte, triste

forstadsveje uden for Ivry-porten, gennem det hæsle, øde »ingenmandsland« med nogle spredte huse, slået sammen af pakkasser, zigjærner-vogne og endelig store fællede på baggrund af høje, skumle huse og rygende fabrikk skorstene.

Den tarvelige rustvogn kørte nu ned ad en gade, hvori der kun fandtes forretninger med »begravelsesartikler« og — beværtninger; derpå drejede den og kørte langs med en uendelig lang mur, så ind ad en port, — og endelig var man på kirkegården.

Den, som skulle sænkes i graven, var en stakkels lille fyr på ti år. Han havde haft en hofftelidelse fra sin fødsel og havde kun kendt smerter hele sit korte liv igennem. Hans far, Pierre Tavernier, var mekaniker, en flink og ordentlig mand, som dog spildte alt for megen tid på at tale politik; hans mor, Noëmi, var en køn kone; lidt svagelig var hun, men kunne alligevel tjene rigtig godt ved at sy for et magasin. Det var et lykkeligt ægteskab, og sønnens fødsel skænkede dem først kronen på lykken og så en stor sorg.

Da lægen havde holdt en lille alvorlig tale til dem og endt med at sige, at deres dreng ville blive krøbling for livstid, havde faderens ansigt fortruk-

ket sig, og moderen havde grædt. Men det var jo alligevel deres dreng, og de måtte finde sig i skæbnen.

For resten blev han så køn, deres lille Joseph, med de store øjne i det lille, blege ansigt. Han var så kælen og indsmigrende, og så var han så klog, at forældrene blev meget betagne deraf. Da han var fire år, kunne han allerede læse, og fordi han jo ikke kunne lege med andre børn i gaden, tilbragte han mange timer i sin lille kurvestol, med krykkerne inden for rækkevidde, og bladede i de billedbøger, som hans far købte til ham. Besøgende, som begyndte med at ryste medlidende på hovedet ved synet af den lille invalid, endte altid med at more sig over hans kvikke snakkeløs. Tavernier og hans kone begyndte tidligt at lægge planer for deres dreng.

»Joseph er meget fiks på fingrene«, sagde moderen. »Vi må finde et ikke for anstrengende håndværk — — Han kunne f. eks. blive urmager.« ... — Men faderen var mere ærgerrig. »Nej, ved du hvad, — når han nu er så klog og kan lære alt, hvad han vil, hvorfor så ikke lade ham studere? Det er slet ikke så kostbart nutildags, og vi kan jo spare på alle andre punkter. Hvad siger du til at have en videnskabsmand til søn, Noëmi?«

Men forældrenes skønne drøm fik hurtigt ende. Da drengen var syv år, forværredes hans helbredstilstand. Tre år endnu levede han, stadig mere og mere svag, under stadig større lidelser. Og forleden morgen klokken seks, mens hans far stod og barberede sig, før han gik på fabrikken, og moderen sørgede for morgenmaden, råbte den lille pludselig: »Mor! Mor!« med angst i stemmen. De nåede akkurat hen til hans seng og greb hver en af hans små magre hænder; så udstødte han et dybt suk — og døde.

»Hør, nu laver du vel ikke noget med kirke og en præstemand, hva?« sagde Taverniers kammerater straks; de var alle sammen fanatiske socialister og præstehadere. Nej, det var der selvfølgelig ikke tale om. Ganske vist var drengen døbt; det havde Noëmis nu afdøde mor sørget for; hun var en god og from kone, som bad sin rosenkrans og var kommet fra Normandiet til Paris for at være gudmoder for sit barnebarn. Men Tavernier havde i de sidste år sluttet sig til de »antiklerikale«, og Noëmi var så medtaget af sorg, at hun lod manden ordne begravelsen, som han ville.

Derfor blev lille Josephs kiste sænket ned i en grav på Ivrys kirkegård uden en bøn og uden en dråbe vevand.

Da den lille ceremoni var overstået, bød Tavernier følget på en forfriskning, som skik og brug var; og trods det fugtige vejr og det sene tidspunkt — klokken var efterhånden blevet fem, — slog de sig ned foran en knejpe og spiste nogle stykker ost til et par glas hvidvin. Så kom der en sporgvogn raslende forbi og blev entret af hele forsamlingen. Men Noëmi hviskede til sin mand, at hun var træt af alle de mennesker, og om de to ikke skulle gå hjem i stedet for at køre.

Og så gik de i den mørke, våde oktoberaften, trætte og tavse, begge rugende over den tanke, at når de nu kom hjem, ville de ikke mere høre lyden af Josephs krykker; han havde altid hørt dem standse på afsatsen og skyndte sig ud for at tage imod dem; men nu var der ingen til at byde dem velkommen.

Pludselig spurgte Noëmi sagte: »Du har altså betalt gravstedet for fem år?«

»Ja.«

»Og kommer der en sten på gravene?«

»Ja, stenhuggeren har lovet den færdig i løbet af otte dage.«

»Hvad kommer der til at stå på den?«

»Drengens navn og alder og så: Begrædt af far og mor.«

»Ikke mere?«

»Mere? Hvad mere kunne der stå?«

»Jo — — ved du hvad, Pierre, — — ja, nu bliver du nok vred, men jeg vil sige det alligevel. Du ville ikke have, at vi skulle gå i kirke, og du ved jo, at jeg altid har sagt det samme som du. Men nu for lidt siden, da dine kammerater kastede deres røde evighedsblomster ned i graven, så syntes jeg, at der manglede noget ved vores drengs begravelse. Synes du ikke også, at det er sært, at folk, som er

(sluttes på bagside)

Antikvariske katolske bøger

Schmidt-Pauli: Historien om den hellige Elisabeth	1,00
Pavestolen og Arbejderspørgsmålet	2,00
Den rette Kristentro, ib.	2,00
Richomme: Den hellige Bernadette	3,00
Robinson: Kardinalen	13,00
Ruville: Tilbage til den hellige Kirke	1,00
Schaper: Mægtig i de svage, ib.	7,00
Schindler: Synspunkter for fordanskningen af Det Nye Testamente	2,00
» Vejen til Rom	11,00
» Tilbage til Rom	12,00
» Kølvan og Skinnestriben, 1. udg.	7,75
» (Broder Ulv) Legende	2,00
Scupoli: Den åndelige Kamp, ib.	3,00
Sheed: Kort over Livet	2,00
Stub: Ledsagelse fra Fordomme, ib.	4,00
De spanske biskoppers Fælles Brev om Kirken i Spanien	1,00
Spredte Træk af S. Josef-Søstrenes Historie	1,00
Steidl: Legenderoser fra Vor Frues Urtegård	1,00
» Vor Frues Billedbog	4,00
» Vor Frues Sange	4,00
» Knud den Hellige, ib.	10,00
Stenoniana ved Meisen og Larsen I	10,00
Niels Steensens Værker i Oversættelse ved R. E. Christensen, Axel Hansen og Knud Larsen I	10,00
Stolz: Den hellige Elisabeth af Thyringen, ib.	3,00
Den hellige Teresa af Avilas Liv	8,00
Den hl. Teresa. Livsbilleder III	2,00
Undset: Kristin Lavransdatter I-III (norsk)	30,00
» Katolsk Propaganda (norsk)	1,50
» Lykkelige Dage, ib. (dansk)	12,00
» Ida Elisabeth (norsk)	9,00
» Elleve År (norsk)	8,00
» Olav Audunsson i Hestviken (norsk)	15,00
Werring: Lars Eskeland, ib. (norsk)	7,00
Wiseman: Fabiola, ib.	4,00
de Wohl: Ved dette skal du sejre	7,00

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Juni

23. S. 2. Søndag e. Pinse (658—53); (grøn) Hellig Trefoldigheds præfation (521).
24. M. ST. JOHANNES DØBERS (hvid) FØDSEL (957—97); Credo; alm. præf. (525).
25. Ti. St. Vilhelm (960); alm. præf. (525).
26. O. St. Johannes og St. Paulus (rød) (961); alm. præf. (525).
27. T. † FERIA (658—53); uden Gloria (grøn) og Credo; alm. præf. (525).
28. F. JESU HJERTES FEST; Søndagsmessebog nr. 54 samt særtryk; Jesu Hjertes præfation.
29. L. APOSTLENE ST. PETRUS OG ST. PAULUS (971—98); præf. (524).
30. S. 3. Søndag e. Pinse. — I dag højtideligholdes Festen for (rød) Apostlene St. Petrus og St. Paulus.

Vore ferie børn

Vi har yderligere modtaget: G. H. 10 - Aage Hee 50 - J. M. A. 10 - Vedbæk 50 - M. O. 25 - P. og E. 100 - W. 20 - B. og C. Homøa 50 - K. Sørensen 10 - Gerda og Harald 25 - Nyborg 20 - E. H. 10 - G. P. J. 50 - J. Wulff 10 - M. M. 500. Med det forud indkomne ialt 2223,15 kr. Hjertelig tak.

Det var et godt stykke frem, indsamlingen nu nåede. Men endnu en enkelt gang gentager vi vor opfordring og håber, at de allersidste anstrengelser vil frugte godt. Ferien begynder nu, men vi fortsætter indsamlingen endnu en uges tid.

Bidrag bedes sendt til Katolsk Centralskoles regnskabskontor, Amaliegade 31 A, København K. På forhånd tak.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København R.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.,
tlf. TR1a 5394.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Pilgrimsrejsen til Lourdes

Den montfortanske pilgrimsrejse til Lourdes finder sted i dagene fra den 8. til den 21. august. Rejsen går over Brüssel, Pontchâteau, St. Laurent, Lourdes og Paris. Prisen er kr. 825 eller 788, og indmeldelsesfristen slutter den 15. juli. Oplysninger ved henvendelse til Vor Frues sekretariat, Bakken 11, Holbæk, tlf. 687.

Retræte i Roskilde

Der holdes to marianske retræter i Roskilde på Skt. Josefs skole henholdsvis fra den 24. til den 28. juli og fra den 31. juli til den 4. august. Begge retræter ledes af pastor J. Mesters, Holbæk. Oplysninger ved henv. til Skt. Josefs skole, Roskilde, tlf. Rosa 4427, eller til Katolsk Pastorat, Holbæk, tlf. 687.

Æbelholt klosterruin

Heldagstur søndag 30. juni i turistbus under ledelse af turistfører A. Tesch med besøg i Ledøje og Måløv kirker samt fremvisning af Æbelholt klosterruin.

Start ved hjørnet af Stockholmsgade og Østerbrogade kl. 13,30, hjemkomst ca. kl. 21. Medbragt aftensmad nydes undervejs. Pris pro persona kr. 15.— for køretur og kaffe.

Tilmelding senest 27. juni til: RY 7854 y kl. 19,00—19,30.

St. Annæ kirke

Festen for Vor Frue af den stedsevarende hjælp fejres ved novencandagten lørdag den 22. juni kl. 19,30.

Jesu Hjerter kirke

Søndag 23. juni kl. 19,00: Sakramentsprocession i kirken. Jesu Hjertes fest — 28. juni — kl. 20: Levitmesse med prædiken.

Immaculata kirke

Kristi Legems fest — 20. juni — kl. 16,00: Procession i klosterets have.

Ferie på Fyn

Smuk gammel bindingsværksgård nær skov og fin badestrand. God betjening. 3 minutter til skt. Hedvigsstrens feriehjem: messe hver søndag og ofte på hverdage.

Gl. Brydegaard, Ebberup.
Tlf. Snave 125.

Smuk grund

Beliggende nær ved Klithborg, sælges, ca. 3000 kvadratalen — pris ca. kr. 3000,—. Grunden kan købes med en rimelig udbetaling, den kan beses ved henvendelse til entreprenør Grenaa Nielsen, Kildestræde 19, Nykøbing S., telf. Nykøbing 445.

Tilbud på køb af grunden indsendes til landsretssagfører Høgsgaard, c/o Katolske Menighedsplejer, Bredgade 69, K.

Til vor datter

som lige har taget realeksamen, ønsker vi optagelse ca. 15. september i et godt katolsk hjem (Ordrup/Charl.-Gentofte), hvor hun under husmoderens vejledning kan udføre madlavning og husgerning for mindre gage. Gerne ordnet fritid, da hun skal tage sprogundervisning.

Billet mrk. 23-6-1, annoncafdelingen, Østersøgade 108, 1., Ø.

Lejlighed

søges i Århus af enkefru O. Petersen, København fra 1. aug. eller senere — alt har interesse.

p. t. Kai Petersen,
Paludan Müllersvej 89, 1., Århus.
Tlf. 6 67 70.

Værelse søges

30-årig ung mand søger værelse med adgang til køkken og badeværelse. Helst på Amager.

Billet mrk. 23-6-2., annoncafd., Østersøgade 108, 1., Ø.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN
Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K
Telefon Byen 7538 og Byen 7586

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

Malteserordenen

(sluttet fra side 299)

det berømte sct. Johannes hospital, der kom til at spille så stor en rolle under det første korstog. Adskillige adelige stillede sig til rådighed for lederen af dette hospital, og på denne måde opstod ordenen. Kongen af Jerusalem, Gottfred af Bouillon, var blandt ordenens første velyndere, og inden længe opstod så »ordensdragten«: en lang sort kappe med et hvidt kors med otte spidser på venstre side af brystet. I 1113 stadfæstedes ordenen af pave Paschalis II, dens leder antog titel af »ordensmester«, den fik karakter af en gejstlig ridderorden, idet der til de almindelige ordensløfter føjedes et særligt løfte om stadig kamp for troen, ved at værne det Hellige Land mod Islam. Samtidig fastsloges navnet johan- niterordenen.

Da Akkon faldt i 1291 trak ridderne sig tilbage til øen Cypren og 18 år

senere til øen Rhodos. Tre år holdt de stand mod den tyrkiske belejring — 6000 mand under »stormesteren«s førerskab mod 200.000 tyrkere.

Da ridderne var blevet fordrevet fra Rhodos, søgte de til Candia, Messina, Viterbo og Nizza, indtil kejser Karl V i året 1530 overlod dem øen Malta — der så kom til at give navnet »malteserridderne« — og herfra virkede ordenens flåde sande mirakler i kampen

mod berberne på kysten ved Tunis og Tripolis. Og i flere århundreder forblev deres anseelse og besiddelse af Malta uanfægtet. Et angreb af sultan Suleiman i 1565 slog de sejrrigt tilbage under anførsel af stormesteren La Valletta, der opførte den efter ham opkaldte by og fæstning.

I 1798 besatte så Napoleon Malta, og i året 1800 fulgte englænderne. Derpå udarbejdede paverne en statut for ordenen.

Aarhus

Aarhus Boghandel

v. katolsk kirke

Ryegsgade 26

Telefon 26630

Leverandør til Sct. Knuds skole

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Høilund Carlsen

Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksduk, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

Støt annoncørerne

Gør Deres Indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25 7 16

Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

VIL DE VÆRE TILFREDS? - KOM TIL

ANDERS JENSEN . Bülowvej 60

TELEFON 2 34 60

1ste Klasses Fodløjs-Reparationsværksted

De ringer - vi henter og bringer!

Leverandør til Sct Joseps Hospital

V. Svenstrup . Telefon 21557

Aut. Elektro-Installatør . Ladestation

Hans Brogeæg. 4 . Tletgenspl.
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Katolske Begravelseser - Ring til 22868

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Køb kvalitet
det gør vi -

DERMA RADIO

lige ved katolsk kirke - Tlf. 20075 - Specialist i båndopt. og long playing

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Næstved

Ll. Næstved Andelsmejeri

Telefon 569 og 770

Leverandør til de katolske Institutioner

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Næstved

Kul- og Koks Kompagni

Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 1420

Arndt Nielsen Ure og Optik

Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen

Boghandel

Telefon 2525

(2 Ledninger)

Tapeter og Malervarer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg

Snedker & Tømrermester

Tagensvej 2 . Telf. 1628 & 818
Leverandør til de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramshered 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Bandlys atomkrig!

(sluttet fra forsiden)

reds Kölns ærkebiskop, Josef Kardinal Frings, i et fjernsynsinterview i den forløbne uge. Sålænge den ene part ikke erklærer sig rede til at indstille forsøgene med atombomberne, kan man ikke forlange det af den anden part. Kardinalen udtalte — som sin personlige mening — tvivl om, at der i krigstilfælde virkelig ville blive gjort brug af ABC-våben, idet dette ville have en fuldstændig og gensidig ødelæggelse til følge. Kardinalen mindede om, at kemiske våben ikke var kommet til anvendelse under sidste krig (KNA).

Kampen mod kirken i Mexiko kræver ofre i menneskeliv

Den kamp, der føres i Mexiko mod kirken af liberale og højreorienterede kræfter, har påny krævet menneskeliv og sårede. Urolighederne begyndte denne gang med, at katolske studenter fra det autonome universitet i Guadalajara under en majprocession blev overfaldet af højreorienterede studenter fra statsuniversitetet og forhindret i at fuldføre processionen. Katolikkerne satte sig til modværge, og resulta-

Et rent tilfælde -

(sluttet fra side 301)

overbeviste om, at når man er død, så er det hele forbi, netop vælger *Evtigheds*-blomsten som deres symbol? — Men — — — ville det genere dig meget, hvis der nu på Josephs grav blev sat et kors, hvorpå der stod: »Bed for ham?« Dine venner vil jo aldrig få det at vide. Og — — — Joseph blev da døbt, — kan du huske, hvor glad min mor var for det? Ved du hvad, der er jo et kors på de allerfleste grave. Og når det kommer til stykket, så er du slet ikke så sikker på, at der ikke er en Gud til, Pierre.«

Manden havde ladet hende tale ud; men nu sagde han utålmodigt: »Alt det, der, det er kvindfolkeværl! Jeg er ligeglad med, hvad kammeraterne mener, men jeg vil ikke have et kors på Josephs grav. Hvis der var en Gud til, så ville han først og fremmest være retfærdig, og så ville han ikke have givet os et barn, som skulle lide i ti år og få os til at lide — — — Der har du et bevis på, at den Gud, du taler om, ikke eksisterer.«

De gik igen et stykke i tavshed; så sagde konen sagte:

»Det kan godt være, du har ret. Men da jeg gik i skole hos søstrene,

URBI ET ORBI

Kardinal Wyszynski i afskedsaudiens i Vatikanet

Torsdag i sidste uge modtog den Hellige Fader den polske primas, Stephan Kardinal Wyszynski, i privat afskedsaudiens. Kardinalen forlod den evige stad søndag aften for at vende hjem til Warszawa. I kardinalens følge ved afskedsaudiensen var desuden den nyudnævnte ærkebiskop af Poznan, mgr. Baraniak, biskoppen af Lodz, mgr. Clepacz samt det polske episkopats sekretær, mgr. Choromanski.

Efter privataudiensen modtog Paven alumnierne fra det Pavelige Polske Kollegium og det Polske Institut i Rom, der blev forestillet for Paven af exil-polakkernes overhovede, ærkebiskop Gawlina. Endvidere deltog prio-

ret blev ofre i menneskeliv på begge sider. Sammenstødene gentoges og førte slutteligt til, at begge parter mødte bevæbnet op til forelæsningerne.

Militæret måtte i flere dage sørge for ro og orden i byen for at forhindre yderligere sammenstød (KNA).

lærte vi noget andet. Kapellanen — — — ja, hvis du havde kendt ham, så havde du ikke været så vred på præsterne! — — Kapellanen sagde, at livet her kun var en prøvetid, og at der kommer et andet, fuldt af lykke og retfærdighed; men det skal man gøre sig værdig til, og den bedste måde er at bære sine lidelser tapert og ofre dem til Gud, som gav os det gode eksempel ved at lade sig korsfæste. Ja, du trækker på skuldrene — — — men alt det har jeg troet engang, og de, som tror sådan har en vidunderlig kraft til at bære deres sorger. Synes du ikke, det ville være godt for os to at være sikre på, at vores elskede lille Joseph, som var så sød og så tålmodig, nu var lykkelig i himlen, og at vi engang skulle få ham at se, fordi vor forfærdelige sorg gjorde os værdige i Guds øjne? Andet håb er der ikke for en stakkels mor, som har mistet sit barn. Og før, da dine kammerater kastede de røde blomster ned på den lille kiste, da kom alt tilbage i mig, som jeg troede, da jeg var barn. — Vil du virkelig ikke have et kors på hans grav, Pierre?«

Faderen følte sig rørt over hendes ord; men endnu havde kammeraternes mening for stor magt over ham, og han svarede kort: »Nej!« — — —

Omsider nåede de det hus, de boede i, gik med tunge, trætte skridt op ad

ren for paulaner munkene, der varetager Mariahelligdommen på Jaswa Gora i Czestochowa.

I en kort tale gav Pius XII udtryk for sin store glæde over at se alumnierne fra Rom skaret omkring deres afholdte overhyrde, der så modigt har forsvaret kirkens sag imod kommunismen og i flere år har siddet bag lås og slå, blot fordi han har været sin opgave og sin sendelse tro til det sidste. Paven formandede de unge vordende præster til at fortsætte deres studier med iver og udholdenhed og til at føre et fromt levned.

Til slut mindedes Paven med særlig varme det polske folk, der gennem alle forfølgelser har bevaret en ubrødelig troskab til kirken — en troskab, der har fundet sit bedste udtryk i kardinal Wyszynskis heltedige skikkelse (KNA).

Europakongressen hos Paven

Den Hellige Fader modtog i sidste uge deltagerne i Europakongressen, der har været afholdt i Rom. Ved audiensen holdt Paven en længere tale på fransk og gav udtryk for sin glæde over kongressens forløb samt udtryk for håbet om, at et enigt og fredeligt Europa snart må blive en realitet. Efter audiensen underholdt Paven sig med audiensdeltagerne, blandt hvilke var Robert Schuman (KNA).

de mange trin til fjerde sal og standede foran den dør, bag hvilken ingen mere ventede dem.

Manden gik først ind og tændte lamperne i den lille spisestue. Her stod Josephs seng, for lejligheden var kun på to værelser, og forældrene sov i den lille stue ved siden af. Da drengen var lagt i kisten, havde Noëmi ordnet sengen og dækket den med et hvidt tæppe. Lidt før ligtoget begav sig af sted, havde Tavernier taget Josephs krykker fra en stol og kastet dem hen på sengen. Så snart lamperne var tændt, gik begge de bedrøvede forældre hen imod den lille seng — og så, at de to små krykker lå som et kors på det hvide tæppe.

»Åh, se, han beder selv om det,« hulkede moderen. Hun kastede sig på knæ, skjulte ansigtet i hænderne og prøvede på at huske en bøn.

Faderen blev stående, men to store tårer løb ham ned ad kinderne. Han søgte først at sige til sig selv: »Det er jo et rent tilfælde — — men kvinder er hysteriske!« Ikke desto mindre følte han — som kaldte sig fritænker, vantro, antiklerikal, sig alligevel rystet af det tegn, som syntes at komme fra hans døde barn. Han lagde hånden på sin grædende hustrus skulder og sagde mildt med en stemme, der rystede lidt: »Noëmi — du må lade sætte, hvad du vil på Josephs grav.«

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

30. JUNI 1957

NR. 26

Kardinal Wyszynski hjemme igen

WARZAWA BEREDTE WYSZYNSKI EN JUBLENDE MODTAGELSE

Kristi Legems Fest atter helligdag i Polen

Umiddelbart efter hjemkomsten fra Rom celebrerede den polske primas, Stephan Kardinal Wyszynski, en pontifikalmesse i katedralen i Warszawa. I sin prædiken gav kardinalen udtryk for sin glæde over, at de polske biskopper nu kunne begive sig frit og uhindret til Rom. Kardinalen betone- de, at kun Guds Moder ville være i stand til at formidle den indre enhed i Polen og henviste til den kærlighed, som den polske nation til alle tider har næret overfor Vor Frue af Czes- tochowa. Endvidere fremhævede kar- dinalen den nære forholdethed mel- lem de polske katolikker og den Hel- lige Fader i Rom.

Ved hjemkomsten til Warszawa var kardinalen genstand for en enorm hyldest. En jublende menneskemæng- de på over 20.000 modtog ham på ba- negården, og det tog ham tyve minuter at passere menneskeskarerne, der

trængtes om ham. Selve hjemrejsen gennem Italien formede sig også som noget af et triumftog. Under opholdet i Firenze blev kardinalen hyldet af en delegation fra byrådet under ledelse af borgmester La Pira, og i Bologna aflagde kardinal Lercaro visit i den polske kardinals kupé. — Kristi Le- gems Fest fejredes igen i år i Polen som officiel helligdag (KNA).

Ærkebispnen af Canterbury bag regeringserklæringen om internuntiaturet i London?

Selwyn Lloyd's meddelelse om at spørgsmålet om oprettelse af et inter- nuntiat i London ikke er aktuelt i øjeblikket, har i katolske kredse i England vakt den ikke uberettigede formodning, at erklæringen er resultat af et vist pres på Foreign office. Den britiske regering har hidindtil været uhyre velvilligt indstillet over for den Hellige Stol, og for ganske nylig var mr. Selwyn Lloyd endda i audiens hos Paven. Man spørger sig derfor gan- ske uvilkårligt, om erklæringen ikke skulle stå i forbindelse med den ak- tion, som ærkebiskop Fischer for ny- lig har iværksat mod katolikerne.

Storbritannien opretholder — som
(sluttes på bagside)

ADSKILLELSEN MELLEM ØST OG VEST

Forholdet til Gud reguleres ikke ved følelser, som vi ikke selv er herre over

Niels Stensens vej til kirken

Oberammergau

P. H. Deutscher CSsR
in memoriam

Vil Kadar indføre tvangsundervisning af ungdommen?

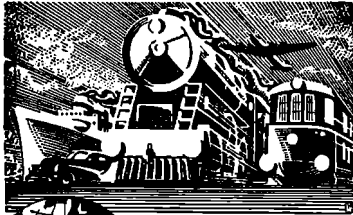
Den ungarske udenrigsminister har fremsat lovforslag om en ændring i den bestående familieret, hvor flere forældre forbigående vil kunne berø- ves retten til at føre opsyn med deres børn, såfremt en opdragelse — således som den ønskes fra kommunistisk side

(sluttes på bagsiden)

ST. PETER

Altertavle fra
middelalderen

**SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET**

**- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!**

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

K&K

**Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni**
Nørregade 15 C. 9270

Reserveret

Knud Rasmussen *Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane*
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

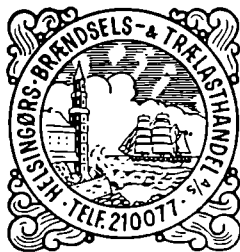
Chr. Hansens Kød-Udsalg
Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstad's
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn
Murermeister- og Entreprenørrør.
*Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg*

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Edvard A. Petersen
(A. P. Jensen)

Malerfirma
Telf. 1694 - 228
Udfører arbejdet ved de katolske institutioner

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur,
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel
Sct. Ols-gade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdiget Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncerne

Ejegod Jørgensen *Slagtermester*

Kød . Flæk . Paalæg
Sct. Ols-g. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Ols-gade
Bedste Indkøbested i Roskilde

Skismaet mellem Østens og Vestens kristenhed

Foruden de 400 millioner katolikker findes der i Østeuropa, Asien, Afrika og — takket være emigrationen — også i Amerika hen ved 180 millioner kristne, som bekender sig til den samme tro. De har alle syv sakramenter, virkelige præster og biskopper, de har et gyldigt messeoffer og er besjælet af stor kærlighed til Guds Moder. Men de anerkender ikke Pavens autoritet.

Allerede i det 5. århundrede skilte nogle små grupper sig ud fra moderkirken, men den store spaltning fandt først sted den 16. juli 1054 og i tiden derefter.

Hvordan gik det til?

I de første århundreder efter Kristus udgjorde landene omkring Middelhavet, datidens verdenshav, en politisk enhed — Imperium Romanum. Også i kulturel henseende findes der en enhed, men alligevel mærkedes der en dybtgående forskel. Det græske østen følte sig kulturelt set det romerske vesten langt overlegen for grækerne betragtede romerne som en slags opkomlinge.

Denne modsætning skærpedes af den politiske udvikling. Da kejser Konstantin i år 330 flyttede sin residens fra Rom til det strategisk langt bedre beliggende Byzanz (nu Istanbul), indledtes den politiske adskillelse mellem Øst og Vest. Den gamle græske handelsby udviklede sig som det »ny Rom« hurtigt til en strålende verdensstad og overgik langt den nu afsatte vestlige hovedstad i pomp og pragt. Efterhånden som Roms politiske og religiøse centrum i østen, ja i hele verden.

Folkevandringen truede til en begyndelse østen mere end vesten, men lykken var med Byzanz. De store folkemasser drag vespå. I år 476 gik romerriget under. Den store grænse — Limes — mellem romere og barbarer gik oprindelig vandret på kortet fra Britannien til Eufrat. Nu blev den lodret og skilte Vesteuropas folkeslag fra dem i det Nære Østen. Som en kile skubbede først germanske og senere tillige slaviske folk sig ind mellem det tidligere storriges to dele. Kun ad søvejen og over Afrika var der stadig mulighed for kontakt. Den sidste forbindelse gik tabt, da Islam tilrev sig herredømmet over Nordafrika.

På den måde dannede der sig ved middelalderens begyndelse to kulturelle enheder i stedet for den ene, som oldtidens sidste århundreder havde haft. Begge det gamle riges dele begyndte at forme et selvstændigt kulturfællesskab. På ruinerne af det vestromerske rige fremstod vestens kulturfællesskab, det romersk-germanske; østpå fremstod den byzantinske kultur, som havde sin særegne karakter. Begge gik politisk og kulturelt deres egen vej.

Med tiden opstod der modsætninger på religiøst område. Oprindeligt stod biskoppen af Byzanz under metropolitens af Heraclea, men med kejserstatens vækst steg også hans anseelse. Allerede i 381 kaldte han sig den første næst efter Rom. Han fik titel af patriark og blev efter den politiske og kulturelle deling den åndelige fører for hele østen. Blandt patriarkerne var der store helgener, men også store

ØST

intriganter og ærgærrigheder, der — støttet af kejseren — stillede sig på lige fod med vestens patriark, Paven.

Begyndelsen til adskillelsen mellem øst og vest ligger i det 8. århundrede. Det er tillige den græske kirkes sidste glørrige tid indenfor den katolske enhed. Store helgener og kirkefædre som Maximus Bekenderen, Andreas af Kreta, Sofronius af Jerusalem, Germanus af Byzanz, Johannes af Damaskus og Theodæus af Studioa skænkede østens kirke en glans, som den vestlige kristenhed ikke kunne opvise. Men tillige er det billedstridens århundrede, hvori gamle kætterske elementer under kejserens ledelse truede kristenheden. Denne strid, der også fandt genklang i vesten, bragte kejser og Pave i skarp modsætning til hinanden. Dertil kom hele den politiske situation. Italien blev besat af longobarderne og Rom alvorligt truet. Men Byzanz rørte ikke en finger. Derfor søgte og fandt Paven hjælp hos frankerne.

Adskillelsen fra Byzanz kan man ligefrem spore i rækken af Pavenavne. Indtil ind i det 8. århundrede har der

siddet mange grækere, syrere og lilleasiater på Petri stol. Efter Gregor II fulgte endnu en syrer, Gregor III (731-741) og en græker Zacharias (741-752), men derefter ikke flere østfra. Ganske vist genoprettede konciliet i Nicæa i 787 den kirkelige fred og gjorde ende på billedstriden, men kun for en kort tid. Snart efter fulgte stridens anden fase, som varede til 842. Vest og Øst var allerede da langt fra hinanden; politisk blev afstanden forøget ved grundlæggelsen af Karl den Stores kejserrige (der ikke blev anerkendt af Byzanz) og kulturelt ved vestens underlegenhed.

I vesten havde man ikke været i stand til at give en fornuftig udlægning af Nicæa-koncillets resultater, så disse blev misforstået, og Karl den Store følte sig kaldet til at stemple dem som kætteri. I østen så man med ringeagt på en sådan uvidenhed, der faktisk også var meget stor, og det bidrog ikke til, at den vestlige kristenhed kunne stå på lige fod med østens i Byzanz' øjne. Denne østens ringeagt for vesten gjorde sig også gældende på andre områder af Kirkens liv.

Hovmød og stolthed førte med sig, at man heller ikke mere i dogmatiske spørgsmål ville underkaste sig pavestolens beslutninger. Lidenskabeligt fremførte grækerne deres besvælinger over ordet »Filioque« (og Sønnen) i den vestlige kirkes Credo, over lørdags-fasten og præsternes cølibat. Den byzantinske patriark Photius fremstillede det således, som om hele østens

VEST

kirke var truet af Rom, og han udløste det skisma, der bærer hans navn (efter at Rom havde afslået at anerkende ham som patriark). Det bifald, han fik, viser, at han sagde, hvad mange tænkte. Dog endte skismaet få år efter, og kirkens enhed blev genoprettet. Men forholdet til Rom blev aldrig mere hjerteligt, dertil var modsætningerne for store.

(Stultes på bagside)

Forholdet til Gud reguleres ikke ved følelser, som vi ikke selv er herre over

Et af de værste chock en høne kan komme ud for, er at se de små ællinger, den er blevet sat til at ruge ud, styrte sig i gadekæret og give sig til at plaske i det farlige element.

Nogenlunde samme fornemmelse kan en skolelærer have, når han siger farvel til sine elever og ved, at han nu ikke kan give dem mere, og at de nu vil søge sig en tilværelse, som er forskellig fra hans og måske helt anderledes end den, han synes er den bedste. Vi er så fyldt med teorier om, hvordan tingene skal gribes an og hvordan menneskelivet skal formes, men når vi så står over for den konkrete opgave og måler vore kræfter og evner med den, så bliver vi stille og ydmyge og sommetider fortvivlede. Vi vil aldrig rigtig lære, at foruden at være tilgængelig for påvirkning fra forskellig side, så bærer hvert menneske i sig en udviklings lov, der ofte går på tværs af de påvirkninger, der kommer fra opdragende kræfter.

Denne erfaring er så gammel som menneskeslægten, og det er måske noget af en temperaments sag, om man betragter denne usikkerhed som en risiko eller en chance. »Mangt går værre end ventet« står der i den ældre Edda, den hedenske pessimisme, der har fået sit pudsige kristne modstykke i udtrykket, at »det går ikke altid så galt, som præsten præker«. Men hvorom alting er, så er det vel denne konstatering af personlighedens selvstændige udvikling, der har fået mange opdragere til at mene, at skolens, især gymnasiets opgave over for personlighedsdannelsen i første række er en orientering.

Og det er sikkert meget værdifuldt at være godt orienteret i det brogede og mangfoldige liv. Jeg tror dog, at det først og fremmest passer på kundskaber. I må ikke opfatte noget af det, I har lært, som andet end en foreløbig orientering. Jeg ville ønske, at det måtte forundes enhver af jer at få lov til at dyrke blot et enkelt kundskabsfelt til bunds, thi først ud fra den majsommeligt samlede detaljviden når man til det virkelige overblik over et emne, eller måske snarere end et overblik skulle man kalde det en gennemskuen, man ser et felt af den menneskelige kultur i sin opbygning og struktur, og denne viden ligesom øger livsfølelsen ved det element af beherskelse, der følger med den grundlæggende kundskab, man er herre over sin viden, idet man falder både delene og helheden. Men så langt når gymnasiets ikke, vi kan kun byde jer et udsyn over åndens rige, og lykkelige er vi, hvis I fanges af dets skønhed og tænker: »Der vil jeg engang hen.«

Kundskab og viden er uløseligt forbundet med ånd, men er det den eneste måde, hvorpå skolen når at berøre sine elevers ånd? Bør man i gymnasiet ikke have andet end en orientering i menneskeåndens virke i viden- skab og kunst, et overblik over, ad

Lørdag i sidste uge sendte Niels Steensens Gymnasium påny et hold studenter ud i livet. Ved translokationen holdt gymnasiets rektor, pater G. Heggum S.J. nedenstående tale, der fortjener at blive kendt af videre kredse.

hvilke veje ånden kan søge mod lyset; eller bør skolen tilstræbe at give eleverne et fundament at stå på?

Det kommer nu ganske an på, hvad man har at byde? Hvad vi tror og mener, har i sig selv ikke så stor interesse, som spørgsmålet, om det vi tror,

3. søndag efter pinsen

30. juni 1957

ET LEVENDE MENNESKE

»Nu forstår jeg virkelig, at Herren har sendt sin engel og udfriet mig af Herodes' hånd og fra alt det, jødefolket havde ventet.«

Med den jubelsang begynder Kirken i dag festdagens messe til apostelfyrsten Peters ære. Apostelfyrsten — fordi det var han, Kristi udvælgelse var klar og utvetydig: »Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min Kirke.« — »Vogt mine lam, vogt mine får.«

Men evangelierne viser ham dog først og fremmest som det menneske, han af naturen var. Ingen helt og endnu ingen helgen, spontan, ædelmodig og med et godt, men svagt hjerte. Han er overilet og hidsig, en mand let at påvirke, voldsom, selvsikker, indtil det går galt, for da slår han med det samme om til bedrøvelse og anger. Det er Peter, som i de andres navn bekender: »Du er Kristus, den levende Guds søn.« Men det er også Peter, der som den første afviser korsets forargelse: »Gud bevare dig, Herre, sådan noget skal ingenlunde ske dig.« Indtil to gange kaster han sig i vandet for at gå den elskede Herre i møde, hjertelig og utålmodig, spontan og ivrig. Dog når de voldsomme bølger slår hen over ham, bliver han bange og får Kristi bebrejdelse at høre — at han er lidetroende. Og senere er han den første til at sige — og han mener det: »Om så alle forarges på dig, vil jeg dog ikke gøre det.« Trods Jesu formaning svarer han: »Selv om jeg skulle dø med dig, vil jeg dog aldrig fornægte dig.«

Og hvad ser vi i Oliehaven? — Da er det igen Peter, som er den modige, og som drager sværdet for sin mesters skyld, men en time efter har de hurtige og kalastrofale begivenheders forløb overvældet ham. Hans mod er blevet til angst, og når man spørger, om han ikke var en af Jesu disciple, så kender han aldeles ikke noget til mesteren. Men lidt senere formår Jesu bedrøvede blik ham til at græde bitterligt, og da Jesus efter sin opstandelse stiller ham det trefoldige spørgsmål: »Simon, Jonas' søn, elsker du mig?«, svarer han ud af hele sit gode hjertes ærlighed: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.«

Peter var selvsikker, han var måske også lidt herskesyg, men der var ikke hovmod i ham. »Gå bort fra mig, thi jeg er et syndigt menneske,« er hans reaktion ved den underfulde fiskedragt, der hos ham som fisker vakte den største beundring.

Efter Helligåndens komme ser vi Peter, lutret og styrket, fremtræde som hoved for Kirken: modig og bestemt, bydende modstand mod de farer og fjender, som fremgår af helvedes porte.

Det er trosten, som evangeliets kærlighed til sandheden skænker os: et menneske — som vi selv — bliver stærk til Herrens tjeneste gennem Guds nåde og udvælgelse.

Der er endnu en anden lære i Peters livshistorie. Det er mennesker, som leder Kirken i Guds navn, ofte skrøbelige mennesker, også engang imellem svage mennesker, og trods det har vi Kristi ord: Den, som hører dem, jeg har udsendt, hører mig, og den, som fornægter dem, fornægter mig.«

Det er ikke let. Kirkens ledere er ikke altid de bedste, de dygtigste eller de frommeste. Det var Peter heller ikke, i alt fald ikke i begyndelsen. Johannes var mere modig og mere mystisk, Paulus stærkere og dybsindigere, men Peter blev klippen og hyrden ved Guds vilje. Amen.

K. E. Stappers, o.præm.

NOTER

Dødsfald

Sognepræsten i Næstved, P. Heinr. Deutscher CSsR, er afgået ved døden 14. juni, 75 år gammel. R. I. P. (Se nekrolog side 311).

*

Umiddelbart inden bladet går i trykken kommer meddelelse om, at redaktør, fru Sigrud Opffer, er afgået ved døden. R. I. P.

passer mig bedst, men hvad der er objektiv sandhed, og hvad jeg derfor må indrette mig efter. Og har man fundet sandheden, har man ingen ret til at forholde sine medmennesker den, tvært imod, man må bestandig vise hen til den, for med sandhed følger altid et moralsk ansvar. Vi har ikke lov at forholde os ligegyldige over for sandheden, thi den er et faktisk forhold, en realitet, som vi ikke har magt over, den eksisterer uafhængig af os, om vi nu anerkender den eller ikke, og i det øjeblik, vi handler, som om den ikke findes, risikerer vi at slå panden til blods mod den. Kendsgerninger er nogle hårde krabater, som en afdød dansk statsmand engang plastsisk udtrykte det.

Den realitet, som det er farligst for mennesket at overse, er Gud. Thi han ligger dybest set til grund for alle andre realiteter. Og når jeg står her som præst og leder af en katolsk skole og skal give jer studenter et sidste ord med på vejen fra jeres skoletid, så vil jeg udtrykke det håb, at vi har kunnet vise jer, at Gud er en realitet, den eneste, som egentlig findes, og at det må være lykkedes for os at vise jer, at forholdet til Gud ikke reguleres ved følelser, som vi ikke selv er herre over, men af realiteter, fordi Gud er sandheden, den der ligger til grund for alle objektive sandheder.

Når vi som akademikere hævder, at stræben efter sandhed i alle forhold er vort livs indstilling, så må vi være os vel bevidst, at vi er undervejs, og ikke ved målet. Som motto har skolen valgt Niels Stensens berømte udtalelse: Skønne er de ting, vi ser, skønnere de vi ved, allerskønnest de, om hvem vi intet ved. I den dybsindige og velunderbyggede tolkning, som dr. Roos har udført i årsskriftet, får vi at vide, at det er et udtryk for en gængs tanke i den middelalderlige teologi: Det højeste, man kan vide om Gud, er, at man intet ved om ham. Lige så vel som jeg omtalte, at vi er fyldt med teorier om, hvordan livet skal leves og menneskene opdrages, således og måske i langt højere grad har menneskene en medfødt trang til at trække Gud ned på deres eget plan og danne ham i menneskeskikkelse. Men det hører med til sandheden i vort gudsforhold, at Gud er noget, der langt overstiger vor fatteevne, og når vi taler om ham, så er vort begreb snarest mærkeligt bagvendt, idet vi bedst fatter, hvorledes han i hvert fald ikke er. Derfor kan vi på dette vigtigste punkt i opdragelse til livet også kun tale om en orientering, en kundskab, som er mere foreløbig, mere fragmentarisk end det øvrige, skolen lærer os. Hvorfor? fordi han er den uendelige, den som er helt anderledes end vi, og om hvem vi derfor ikke kan blive udlærte.

Hvad I altså medbringer fra skolen af den største og vigtigste af alle kundskaber, kundskaben om Gud, er på den ene side noget absolut, en kendsgerning, en sandhed, vi ikke kan være ligegyldige over for, noget retningsbestemmende for hele vort liv — og på den anden side noget fragmentarisk, en spag begyndelse, en sætten på sporet, som mere end alt andet læren-

ger til at udvikles, fordybes og erobres i løbet af et langt menneskeliv.

Denne dobbelthed i vort inderste livsforhold kan vi i praksis udtrykke omtrent således, at det gælder om, at vort tillidsforhold til Gud må bevare sit barnlige, umiddelbare præg, men at vor viden om ham stadig mere må præges af det modne menneskes trang til at udbyde vort begreb af vor tilværelses ophav og mål.

Men alle disse problemer er det nu op til jer at løse. I forlader skolen og skal styre jeres eget lille skib gennem storm og stille. Og egentlig er vi slet ikke så bange for at slippe jer løs på menneskeheden, for det vidnesbyrd kan jeg i dag med stor glæde give jer i afgangsklasserne, der nu forlader skolen, både studenterne og realisterne og de af 4. mellem, som vil i

det praktiske, at I har været gode arbejdere og ikke mindst gode medarbejdere. De pæne eksamina, I har taget, vidner om, at I har forstået at gøre en indsats igennem længere tid, og I har skabt jer et kundskabsgrundlag af en sådan soliditet, at da eksamen kom, var der ikke en af jer, som vi var bange for. Kundskaber er ikke alt, men når de som hos jer vidner om en god personlig indsats, så bliver de noget meget værdifuldt. Hvis I vil overvinde de vanskeligheder, der møder jer i livet med samme energi og optimisme, som I har lagt for dagen her i jeres barne- og første ungdomsår, så vil I blive lykkelige og tilfredse mennesker, der kan være med til at bære Danmarks navn frem i verden. Og dertil ønsker jeg og alle jeres lærere jer Guds velsignelse.

Niels Stensens vej til Kirken

Anna af Medici -

Ærkehertuginde af Østrig

af Karen Plougaard

Gennem Niels Stensens korrespondance, således som den træder os i møde i originaludgaven af »*Epistolae*«, får læseren et grundigt og intimt billede af hans karakter, medfødte egenskaber og alle de øvrige træk i hans åndelige fysiognomi. Det er vel naturligt. Et menneske giver sig meget direkte til kende i de breve, han skriver til fortrolige venner, og næppe noget steds genspejles dets billede klarere end i fortrolige venners skriftlige svar.

Den, der grundigt har syslet med Stensen-brevene, må mangan gang have følt sig slået af, hvor let Steno havde ved at skaffe sig venner overalt. *Beundringen*, han mødte, kunne han vel takke sin geniale dygtighed for; men det mennesketække, han i så udpræget grad synes at have besiddet, gjorde gode folk til hans venner. Naturforskeren *Ricci*, som Stensen lærte at kende i Rom i 1668, karakteriserer ham overfor kardinal Leopoldo af Medici således: »*Jeg ynder hans beskedenhed så vel som den klare og rige indsigt, han har i både de alvorlige og de skønne videnskaber.*«

Det er just dette resultat, som studiet af brevene fører til, og som forklarer, hvorledes Stensen altid fandt åbne, beredvilligt hjælpende hænder og gæstfrit åbne døre, hvor han på sine rejser kom hen.

Blandt Stensens velgørere kan nævnes en række kvinder — egentlig ikke særligt mange, når man tager i betragtning, hvor vide Stensens veje gik. Eet er imidlertid fælles for disse kvinder: De er dybt religiøse, de er vel oplærte, intelligente og handlekraftige, således som vi i tidligere artikler har set det hos en *Lavinia Arnolfini*, en *Hedevig Rantzau*, og skimtet det i det spinkle billede af mademoiselle

Perriquet. Stenos venskab med dem er, om det så må siges, indgået på et højt åndeligt plan og er i hvert enkelt tilfælde bestemt af, at kvinderne er kommet ham i møde som »Guds døtre«, som børn af den samme Gud, der beherskede og altid skulle beherske Stenos liv.

En sådan kvinde, der på et vist tidspunkt af Stensens tilværelse viste ham og hans arbejde varm interesse, var *Anna af Medici*, ærkehertuginde af Tirol.

Hun fødtes i Toscana 1616 som datter af storhertug Cosimo II og Maria Maddalena. I det lykkelige ægteskab fødtes tolv børn, hvoraf tre var døtre. Cosimo II, den sidste Medici-regent, der tillige var bankier i den store stil, døde tidligt, og hans enke helligede sig helt og holdent deres børns opdragelse. Nogle af børnene var døde som spæde, men en flok på otte levede til den voksne alder og gjorde alle slægten og deres opdragerinde ære. Annas ældste bror, Ferdinand II, regerede Toscana i halvtredsindstyve år, der betegner en fredfyldt periode, hvor åndslivet havde gode kår, og hendes yngste bror, Leopoldo, den senere kardinal, er kendt som stifter af *Accademia del Cimento* — kredsen, der kom til at betyde så meget for Stensens videnskabelige og åndelige udvikling. Resten af søskendeflokken skabte ligeledes respekt om deres navn og levede op til slægtens gode traditioner.

I 1646 indgik Anna af Medici som 30-årig ægteskab med ærkehertug *Ferdinand Karl af Østrig*, der i september samme år overtog statholderskabet for Tirol. Forholdene i Europa var da endnu kaotiske på grund af Trediveårskrigen — Den vestfalske fred slut-

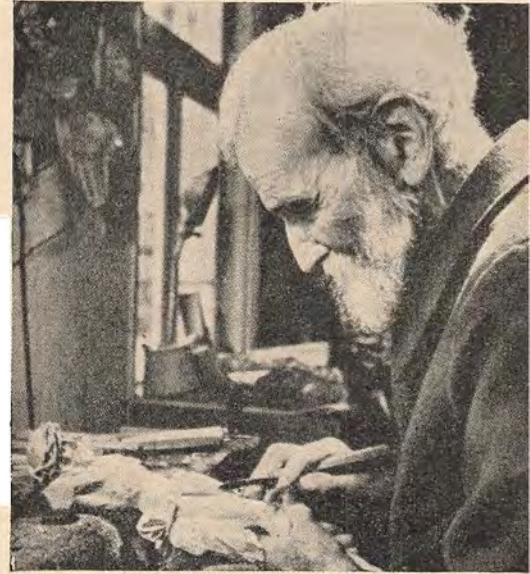
(fortsættes side 312)

I Oberammergau går livet s

▲ Udsigt over Oberammergau — passionsspillenes og billedskærernes by.

Υ De skønneste madonnaframstillinger, krucifikser og krybbefigurer udgår fra værkstederne i Oberammergau.

Oberammergau — den lille bayerske flække med de herlige, billedsmykkede huse, hvor alverdens nationer med års mellemrum samles under eet tag for at overvære passionsspillene — ligger ikke øde hen. Dag for dag ruller turistbusser med allemulige kendingsmærker gennem byen, men livet i Oberammergau går sin vante gang.

Og selv om passionsspilhuset er lukket, fører Oberammergau sin »anden tradition« videre: billedskærerkunsten. Oberammergau'erne har dyrket denne kunst — træskærerkunsten — længe førend passionsspillene dukkede op. Langt de fleste af indbyggerne er nemlig »Herrgottschnitzere«. Betingelserne for denne kunstarts opståen var vel til stede, nemlig befolkningens indadvendte væsen, den lange vinter, hvor alt udendørs arbejde måtte hvile, den gunstige beliggenhed ved en af Europas mest trafikerede handelsveje, og sidst, men ikke mindst eg-

Det store Oberammergau'er krucifiks bringes på plads i Vor Frue Kirke i Århus.

ne
tr
sk
si
fa
re
ar
re
sk
sv
be

TEKST
OG
FOTOS:
ACAD (C

AARHU:
BILLED
CENTRAL

stille gang

Christophorus — et »svendestykke«
på billedskærerskolen i Oberammer-
gau.

Billedskærerkunsten går i arv fra
slægt til slægt.

gdom på egnet træ, især linde-
træ er særdeles velegnet til at
arbejde i, medens ahorn bedre egner
sig til violinbyggeri, således som til-
fældet er i Mittenwald. De første be-
skrivelser om billedskærerne i Ober-
ammergau skrives sig fra 16. århund-
rede. På dette tidspunkt synes træ-
skærerkunsten at have taget et op-
sving sandsynligvis skyldes det
at Ettaler-Benediktinerklosters
indflydelse. Og siden da kan træskæ-
rerkunsten se tilbage på en uafbrudt
tradition, der ganske vist har lidt
under skiftende tiders politiske og so-
ciale omvæltninger, men alligevel har
bevaret sin karakter op til vor tid. I
18. århundrede vandrede Oberammer-
gau'erne selv Europa rundt med deres
»varer« — mange af dem nåede endog
til Skandinavien. —

Billedskærerearbejderne fra Oberam-
mergau er besjælet af en sjælden in-
derlighed og adskiller sig væsentlig
fra det, man ellers betegner som
»juks«. Det gælder alle deres fremstil-
linger, lige fra Kristusfremstillinger
til helgenfigurer og de barnlige fromme
hyrder, der findes i alle krybbefrem-
stillingerne. Det klassiske emne for
Oberammergau-billedskærerne er selv-
sagt den lidende og døende frelser, og
det er velsagtens disse værker, der
har nået den videste udbredelse. Over-
alt i verden finder man krucifikser
fra Oberammergau, og disse tæller så
afgjort blandt de bedste og skønneste.
Krucifikset, der idag pryder alteret i
Vor Frue Kirke i Århus er et herligt
stykke arbejde — fra Oberammergau.

P. Heinrich Deutscher CSsR

in memoriam

Den katolske kirke i Danmark har
påny mistet en af sine trofaste tjenere
— en af de »stille, store« er gået bort:
pater Heinrich Deutscher CSsR er død
75 år gammel.

Størsteparten af Ugebladets læsere
vil formentlig sige: hvem er pater
Deutscher, og de vil forgæves slå op
i de årgange af bladet, der er udkom-
met siden pater Deutscher i 1910 kom
her til landet. Hans navn har aldrig
været omgivet af hyldestens virak og
de store talemåder, kun en yderst
sjælden gang er hans navn kommet
»på tryk« — endog hans 75-års føds-
elsdag nu sidst i april i år fik lov at
gå ganske upåagtet forbi. Ikke desto
mindre har både kirken og da ikke
mindst redemptoristerne ved hans
bortgang lidt et stort — et meget stort
tab. Pater Deutscher var den store,

I korte træk —

Meddelelsen om at Paven — af hel-
bredshensyn — skulle begive sig til
Castel-Gandolfo allerede nu i slutnin-
gen af indeværende måned, bliver ikke
bekræftet i Vatikanet. Man peger i vel-
underrettede kredse på, at Pius XII
samtlige de år, hvor han har tilbragt
sommermånederne derude ved Alba-
nersøen, først har forladt den evige
stad i anden halvdel af juli måned
(KNA).

stille arbejder, den ægte ordensmand.
Han var født i Schlesien — nær Po-
len — og blev præsteviet i 1904. I
1910 kom han til Danmark, og i årene
fra 1910 til 1936 faldt hans virke i
Odense, hvor hans indsats kun kan
karakteriseres med ordene fantastisk.
Det vil simpelthen være umuligt at
opregne den indsats, han her har gjort
— det kan kun siges, at det skyldes
»Ks. Henryk«, at det polske element
gnidningsløst og uden tab gled ind i
Odense menigheds liv. Hans virke kom
ganske forklarligt til at falde blandt
de polske katolikker her i landet, og
hans medfødte store beskedenhed har
gjort sit til at dette virke forblev
ukendt for andre. Utrætteligt — bog-
stavelig talt dag og nat — har han
ofret for disse sine »sognebørn«, og
det faldt ham formentlig ikke let, da
ordenslydigheden i 1936 kaldte ham
som rektor og sognepræst til Køben-
havn. Under hans virke på Amager
rejstes den ny Sect. Annæ Kirke, men
allerede i 1939 blev han udset til chef
for den gerning, som redemptorister-
ne under krigen og i årene efter den-
ne kom til at varetage i Malmø, og da
han senere hen vendte tilbage hertil,
blev hans virkefelt Næstved.

Pater Deutscher har næppe fundet
himmelporten lukket. Danmarks kato-
likker — både de, der står i gæld til
præsten Deutscher og de — mange
flere — hvem navnet intet siger, kan
og bør mindes afdøde med at sige
Vor Herre tak for et nidkært præste-
ligt virke og her til føje en bøn om,
at Vor Herre vil sende flere nidkære
og uselviske præster — det vil være
i afdødes ånd. Han hvile i fred. A.

Anna af Medici

(sluttet fra side 310)

tedes først to år senere i Münster —, men Tirol havde, takket være ærkehertuginde Claudia, som efter sin mands død havde styret landområdet med stor klogskab, været holdt udenfor krigen. Også Claudia var af Medici-slægten. Hun var Cosimo II's søster og Annas faster. Brud og brudgom var således fætter og kusine.

Ferdinand Karl skildres ikke som nogen synderlig handlekraftig regent, og Anna synes at have haft større indflydelse på landets forhold end han. Hendes religiøsitet fremhæves af hendes biografer, og hendes varme interesse for kunst og videnskab hævdes at have kunnet stå mål med hendes fremragende brødrer.

Såvel Ferdinand Karl som Anna elskede Firenze og gæstede hyppigt Arno-staden. Deres eneste datter, Claudia Felicitas, som senere hen skulle ægte kejser Leopold I, fødtes i Firenze. Noget tyder således på, at parrets ophold i Annas fædrene stad ikke alene var hyppige, men også lange.

For Anna har det betydet, at hun vedligeholdt forbindelsen med det åndsliv, hun var vokset op i, og som under hendes slægts auspici stadigt blomstrede frodigt.

Vi forstår derfor, at det gæsteven-skab, ærkehertuginde Anna som midaldrende kvinde viste Stensen, og den venlige interesse, hun omfattede sin bror Ferdinands protegé med, faldt såre naturligt.

Det var i året 1669, at Stensen gæstede hende i Innsbruck, »sendt« til hende af storhertugen.

Steno var da på sin store Europarejse, startet på et tidspunkt, da den danske konge havde hjemkaldt ham for at tilbyde ham sysselsættelse ved Københavns universitet. Imidlertid skulle han ikke — på grund af indtrufne omstændigheder — nå Danmark denne gang. Dette skete først efter en ny hjemkaldelse tre år senere. Men Stensen var nu efter en geologisk ekskursion i Syditalien nået til Tirol, hvorfra hans rute senere på året skulle gå over Ungarn, Böhmen, Tyskland til Nederlandene.

I Innsbruck modtoges han hjerteligt af ærkehertuginde, som på den tid havde været enke i syv år og ikke længere besad nogen officiel position. At hun har betragtet den unge lærde som en kær gæst, fremgår af den tak, Stensen i et brev af 12. maj sender storhertug Ferdinand, og hvori han nævner den overvældende gæstfrihed, han har mødt hos storhertugens søster:

»De goder, som Deres Højhed har udvirket for mig hos den nådige ærkehertuginde, ville fra min side kræve sådanne tegn på hengivenhed, som svarer til de uviste velgerninger. Men ligesom jeg er ganske uværdig til disse vidnesbyrd om Deres Nædes velvilje, er jeg også ude af stand til at udtrykke min tak —«

Men ligeså oplysende om Annas interesse for Stensens person og kvalifikationer er et brev fra hende selv til

broderen i Firenze. Brevet er skrevet den 6. juni, og heri hedder det om hendes gæst: *»Ich freue mich über seinen Besuch und sein Wissen, das er in einem gediegenen vortrag verrielt, den er nach seinem Besuch der Salinen von Hall und der Gruben von Schwaz hielt. Nun erwarte ich auch von den Smaragdengruben zu hören, zu denen er sich begreben hat, um zu sehen, was sich tun lässt. Er hat Euer Gnaden noch nicht, wie er mir versprach, die genaue Schilderung einer Tiersektion gesandt, die er an einem monströsen Kalb vornahm, wie Euer Gnaden von ihm selbst hören und vorläufig aus der beigefügten Zeichnung ersehen werden. Im Kopfe fand man an Stelle des Gehirns vier Liter Wasser, weshalb es ihn nicht heben konnte —«.* (Her citeret efter dr. phil. Gustav Scherz: *Vom Wege Niels Stensens*, University Library, Copenhagen 1956).

Brevet har vel for eftertiden størst betydning derved, at det klarlægger et afsnit af Stenos rejse i årene 1669—1670, en rejse, der fik indflydelse på så vel hans videnskabelige som hans religiøse udvikling, og som ender med hans debut som teologisk forfatter, idet hans oplevelser — især i Nederlandene — trykker ham pennen i hånden og gør ham til troens forsvarer.

Men det samme brev giver også —

Innsbruck — således som mange danske kender byen idag og som den så ud, da Niels Stensen vandrede gennem de smalle gader i den gamle bydel.

Pierre l' Ermité:

Den kønneste plante

Det var en sommerdag ved stranden — i Normandiet.

En lille familie: Far og mor og en sønneke på en halv snes år var på udflugt og beundrede stranden, klippe og de to fyrtårne.

mellem linjerne — et klart billede af ærkehertuginde.

Af hendes egne ord fremgår det, med hvilken iver hun har lyttet til Stensens »store viden«. Hun indtager overfor ham elevens ærbødige holdning og lever i spænding med hensyn til de resultater, der vil komme ud af hans ekspedition til gruberne, hvor den sjældne ædelsten, smaragden, findes.

Hun er hans sande ven. Hun har opfordret ham til at beskrive dissectionen af det »monstrøse kalvehoved« overfor storhertugen. Men da Stensen ikke har overkommet det, sætter hun sig til skrivebordet og beretter derom så godt, hun kan, og hun gør det ingenlunde dårligt. Så vel brevets form som dets indhold viser, at det er skrevet af en kvinde, der mestrer både tanken og sproget. Hun kan ikke blot tænke tankerne, men også iføre dem sprogets klædebon.

Stensen sendte iøvrigt senere den lovede skildring til hoffet i Firenze og sad således ikke sin velgørerindes opfordring overhørig.

Om religiøse samtaler mellem gæst og værtinde ved vi intet. Det ligger dog nær at tro, at sådanne har fundet sted.

Steno var kun »to år gammel« som konvertit og havde sikkert endnu en del af den første tids entusiasme i sit sind, den, der ifølge det kendte ord: »Af hjertets overflodighed taler munden« gør det påkrævet at tale om den nyvakte tro. Tillige ved vi, at han just i de dage måtte fundere meget over, hvorledes han som katolik ville blive modtaget ved sit hjemlands protestantiske hof, et emne, som han næsten uundgåeligt har måttet berøre overfor storhertugens søster, Ferdinand II havde jo netop med stor tolerance givet Steno frie hænder til at handle, som han ville. Man kan med grund forestille sig, at også religionsproblemer har været drøftet, når en from kvinde som ærkehertuginde Anna og en trosvarm konvertit som Stensen har talt sammen.

Man tager næppe fejl i at antage, at de to begge har set med samme ærefrygtsfulde blik på de naturens underre, som optog dem så stærkt, betragtet dem ud fra de tanker, som Steno siden — i 1672 — skulle give udtryk i sit uddødeligt: »Pulchra quae videtur — —«

Men hvorom alting er: Både på grund af det vi ved om ærkehertuginde Annas godhed mod Niels Stensen og på grund af, hvad vi kun aner og tror at kunne slutte os til, fortjener Anna af Medici's navn at nævnes på et af bladene i Stenos historie.

Far var meget stor på det, kunne man se; mor endnu mere, — elegant, med alt for små sko til sit korpus — og alt for høje hæle til sand og sten.

Drengen var tydeligvis enebarn — det lyste ud af hans væsen på lang afstand.

Da fru'en fik øje på min ledsager og mig, satte hun et surt ansigt op og sagde noget til sin mand. Jeg kunne ikke høre det, men er vis på, at det

var sådant noget som: »Her er jo ikke til at være for præster!«

I betragtning af strandens udstrækning kunne man vel nok kalde det for en overdrivelse, når alle de præster, der åbenbart generede hende så stærkt, var en gammel sognepræst og en ganske lille teologisk student.

Imidlertid glemte hun sin forargelse over os, da drengen råbte: »Mor! Der er en kanin!«

»Du drømmer vist, min egen skat.«

»Nej — det var en kanin.«

Han havde ret; der er kaniner ved stranden, stakkels syge dyr, som ikke får den føde, kaniner skal have for at trives.

»Se — der er den igen!« Knægten kastede sig over det lille dyr, som hverken havde kræfter eller vejr nok til at slippe fra ham, og fangede den i et hul mellem klipperne. Og så kom han hen til forældrene, revnefærdig af stolthed, med sit bytte presset ind mod brystet.

»Er den ikke sød? Den skal jeg have med hjem til Paris.«

Far og mor så nærmest rædselsslagne ud ved synet af den ynkelige, skabede lille kanin med de rindende øjne. Ikke tale om, at drengen måtte slæbe den med hjem. Den havde sikkert tuberkulose — kunne smitte —

»Min ven — sig til din søn, at han

skal lade dyret løbe,« sagde moderen.

Faderen lod absolut ikke begejstret. Han svingede sin stok i luften og tav. Men hans kone sagde ikke noget — så måtte han vel til det. Han rømmede sig een gang — een gang til — så kom det:

»Bob — hør, lille Bob — — lad far holde din kanin.«

»Du kan tro nej! Du slipper den bare løs.«

»Nej, det har jeg ikke tænkt på.«

»Hvorfor vil du så holde den?«

»For at klappe den.«

»Det kan du da godt gøre, fordi jeg holder den.«

»Holder du slet ikke af far?«

»Jo — men du får ikke min kanin.«

Han åbnede den kurv, hvori frokosten åbenbart havde været, og anbragte dyret deri; og så vandrede han med den i hånden ned til vandet.

»Der er ikke noget at stille op; Bob vil ikke af med sin kanin,« erklærede manden spagfærdigt.

»Det er fuldkommen latterligt!« brusede hun op. »Og du er en mand! Du har ikke den allerfjerneste myndighed over dit barn! Han kan løbe om hjørner med dig, fuldstændig som det passer ham!«

»Men så prøv dog selv! Så skal du bare se.«

»Ja, jeg kan dog nok få barnet til at

lystre. Bob! Kom straks herhen! Bob! Kan du ikke høre, mor siger, du skal komme!«

Bob vendte om; men i stedet for at komme hen til forældrene sprang han fra sten til sten et stykke fra dem. Moderen prøvede på at fange ham, men kunne naturligvis ikke klare sig på sine små sko med de høje hæle.

»Du ender med at brække benene på den måde,« sagde hendes mand i en ikke særlig bekymret tone.

»Bob! Vil du øjeblikkelig komme her!«

»Nej, jeg vil ikke! Jeg kommer ikke, for du vil bare tage min kanin fra mig, og den skal jeg have med hjem!«

»Men det stakkels lille dyr vil blive så forfærdelig ked af at bo i en by. Tænk på, hvor dejligt den har det her ved stranden!«

»Nej, den skal nok få det godt. Den skal sove i min stue, og jeg køber kål og gulerødder til den.«

»Det er synd for de fattige mennesker, som bor her.«

»Hvordan er det synd for dem?«

»Jo, de slagter kaninerne og spiser dem.«

»Åh, så er det jo slet ikke sandt, at den har det så dejligt her. Så skal jeg netop have den med hjem og passe godt på den.«

Mor og søn stod på hver sin sten og så hinanden ind i øjnene; — pludselig gav faderen sig til at se og råbte: »Der kan du bare se, du kan heller ikke klare dig, Amalie!«

»Men så ti dog stille!«

»Det er rigtigt, far! Mor kan ikke klare sig!«

»Jaja, da,« sagde moderen og skiftede taktik, »så må du få lov til at beholde kaninen. Men kom så, vi må tilbage til vognen.«

»Er det rigtig sandt, at jeg må?«

»Ja!«

»Giver du mig dit æresord på det?«

»Ja, ja. Men lad mig så se din lille kanin.«

Bob nærmede sig langsomt. »Du har altså givet dit æresord, mor, det er du nok klar over?«

»Vist er jeg klar over det, min dreng. Luk så kurven op.«

(sluttes side 315)

Antikvariske katolske bøger

Johannes Jørgensen:

Fremmed Frugt. Udvalgte oversættelser af europ. poesi	kr. 3,00
Breve fra J. J. til Viggo Stuckenborg	6,75
Fyen og andre Digte	2,00
Udvalgte Digte	8,00
Gamle Adresser	5,00
Den hellige Birgitta I-II	22,00
Don Bosco	7,50
Fra det ukendte Frankrig	6,75
Bibelsk	2,75
Joachims Hjemkomst	3,50
Hr. Johansen	5,00
Italiensk	4,75
Charles de Foucauld	5,00
Omkring Axen Assisi-Salzburg	2,00
Digte i Danmark	4,00
Vers fra Vadstena	3,00
Livsløgn og Livssandhed	5,00
Isblomster	5,00
Lignelser, 5. oplag	4,00
For di stander Landet i Vaade	5,00
Brig »Marie« af Svendborg	5,50
Paul Fugl fra Firenze	5,00
Breve fra Assisi	5,00
Jorsalafærd I-II, hellærred	15,00
Som en kærte	5,00
Flanderns Løve	4,00
Som en Tyv om Natten	7,00
Danimarca	4,75
Der er en Brønd som rinder	4,50
Lyrik. 3. opl. ib.	4,00
Alvernerhjørget	5,00
I det yderste Belgien	5,00
Klokke Roland	4,00

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

MØDE-
MEDDELELSER

D.U.K.s landsledelse meddeler:

Landsformandens adresse fra 29/6—6/7: Ømborgen, Emborg pr. Alken, fra 7/7—13/7: Knud Lavards trops sommerlejr, Stubbehage, Hesnæs pr. Hørbelev og fra 14/7—20/7: »Maris Stella«, Mørkholt pr. Børkop.

D.U.K.s skoleledelse meddeler:

Der kan endnu modtages tilmeldinger til sommerens skoler på Ømborgen. Henvendelse til D.U.K.s skoleledelse, c/o Erling Tiedemann, Vennemindevej 51, København Ø.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første side-tallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Juni
30. S. *) 3. Søndag e. Pinse. — I dag højtideligholdes Festen for (rød) *Apostlene St. Petrus og St. Paulus* (971—98; 2. bøn: Søndagen (662); præf. (524).
1. M. (rød) **VOR HERRES JESU KRISTI DYREBARE BLOD** (978—99); Hellig Korsens præf. (517). — Ihukommelsen bortfalder.
2. Ti. (hvid) *Jomfru Mariæ Besøgelse* (980—100); 2. bøn (kun i st. Messer): *St. Processus og St. Martinian* (982); præf. (522).
3. O. † (hvid) *St. Leo II* (983); alm. præf. (525). — Ihukommelsen og Credo bortfalder.
4. T. † (grøn) *Feria* (662—55; uden Gloria og Credo; alm. præf. (525)).
5. F. (hvid) *St. Antonius Maria Zaccaria* (984); alm. præf. (525). — Ihukommelsen og Credo bortfalder.
6. L. † (hvid) *Gudsmoders Lørdagsmesse* ([90]); præf. (522).
7. S. (grøn) 4. Søndag e. Pinse.
- *) Søndag den 30. Juni: Kollekt af Peterspenge.

Sakramentskirken

Kirken er lukket på grund af reparationsarbejder til tirsdag 6. juli incl. Messerne (også aftenmessen) er henlagt til St. Josefs hospitals kirke til de sædvanlige tidspunkter.

Katolske menighedsplejers kontor

Bredgade 69 A, har sommerferielukning fra torsdag den 11. juli til onsdag den 31. juli, begge dage inclusive. Første aften-konsultation efter ferien bliver dog først den 14. august.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kasserekontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50/kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

Vore ferieborn

Nu er ferien begyndt og børnene af sted til ferien, vore læsere har mulighed for at se dem. Siden sidst har vi modtaget: I. Z. Vedbæk 50, K. Post 10, I. M. 10, Kjerstine Jensen 200, E. W. 25, Poul 50, Søstrene, Kastanjevej, 10, J. H. 10, P. Bigler 200, B. E. K. 10, H. M. 25, M. 35, K. M. R. 10. Med de forud indkomne beløb ialt 2868,15 kr. Hjerterlig tak.

Selv om som sagt børnene allerede er rejst, modtages endnu gerne gaver. De bedes sendt til Katolsk Centralskoles regnskabskontor, Amaliegade 31 A, København K.

FERIE-BYTNING

Haves i Stockholm fra den 15.-7. til 31.-7. 1 værelse med 1 seng. Ønskes i København fra 22.-7. til 28.-7. 1 værelse med 2 senge.

Svar til fru Inga-Lil Hamacher, St. Paulusgatan 25, Stockholm Sö.

ANNONCETEGNING TILBYDES

Øvet annonce-tegner søges til overtagelse af gammel, vel indarbejdet annonce-portefølje i forbindelse med katolsk udgivelse.

SANKT ANSGARS FORLAG,
Bredgade 65, K.

Retræten for Herrer paa Dalum Kloster

Flere indmeldelser kan ikke modtages, da alt er optaget.

Venlig hilsen
Henry Schultz.

DØDSFALD

R. I. P.

Herren over liv og død har den 14. ds. hjemkaldt

Pater Heinrich Deutscher
C. Ss. R.

sognepræst ved Vor Frue kirke i Næstved.

Hans sjæl anbefales i de troendes forbøn.

P. R. Pouquet C.Ss.R.

Katolske Begravelser

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

SOMMERENS GUDSTJENESTELISTE

København:

- Sct. Ansgar* (Bredgade 64): 7; 8; 10; 11,30.
Jesu Hjerle (Stenosgade): 6; 7; 8,30; 10; 11,30.
Sakraments (Nørrebrogade 27): 8! 10; 17.
Sct. Andreas (Ordrup): 7; 8; 10.
Sct. Annæ (Amager): 8,30; 10.
Sct. Antoni (Frederikssundsvej 225): 8; 10.
Sct. Therese (Bernstorffsvej 54):
Sct. Nikolaj (Strøbyvej 2—4, Hvidovre): 8; 9,30.
Sct. Mariæ (Jens Jessens Vej 7 — ved KB-Hallen): 8; 10.
Immaculata (Strandvej 91): 7; 10.
Sct. Augustin (Jagtvej 183): 8; 9.
Sct. Joseph (Griffenfeldtsvej 44):
Den h. Familie (Valby Langgade 117 A).
Dragør (Øresunds Allé 38): 10.

Nordsjælland:

- Kgs. Lyngby* (Lyngbygårdsvej 1): 8; 9; 10; 11,30.
Aasebakken (Vor Frue Kloster): 8,30.
Asserbo (»Friheden«, Skovbovej):
Farum (Gl. Farumgård):
Fredensborg (Bournonvillesvej 2): 8,30.
Frederikssund (Hotel »Frederikssund«) 14/7 og 11/8: 10.
Helsingør (Nygade 8): 8; 10.
Hillerød (Godthåbsvej 24): 8; 9.
Hørholm (Marievej): 8,30.
Mikkelborg (Strandvejen, ved 27 km-stenen): 8.
Trørød (Vor Frue Kapel):

Øvrige Sjælland:

- Allerslev* (Allerslev Kloster pr. Lejre): 6,30.
Glostrup (Mellemvej 4):

BROCHURER

PRISLISTER

KATALOGER

BOGTRYKKERIE TATHENE

SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Holbæk (Bakken 11): 7,30; 9,45.
 Kalundborg (Lundemarken 15):
 Klitborg (Nykjøbing S.):
 Korsør (Halskov-skolen).
 Køge (Bjerggade 22):
 Ledreborg (Slotskirken, Lejre): 9,30.
 Møn (Stege, Katedralvej 40): 14/7: 10.
 Næstved (Præstøvej 29): 8; 10.
 Ringsted (Sct. Knudsgade 19): 8; 10.
 Roskilde (Frederiksborgvej 11): 6; 8;
 10.

Slagelse (Frederiksgade 7):
 Taastrup (Køgevej)
 Vordingborg (Chr. Winthersvej 4): 1.
 og 3. søndag i md.: 8,30; 10.

Lolland-Falster:

Maribo (Ny Østergade 4): 7,30; 9,30.
 Nakskov (Bredgade 47)
 Nykøbing Falster (Bispegade 12)

Bornholm:

Aakirkeby (Gregersgade 20): 9,30.
 Rønne (Østergade 59): 8; 9,30.

Fyn:

Assens (Nørregade 3)
 Dalum Kloster (Fruens Bøge)
 Nyborg (Vindingevej 9): 7,30; 10.
 Odense (Adelgade 1): 8; 10.
 Svendborg (Havnegade 1): 8; 10.
 Rudkøbing (Brogade)

Jylland:

Aabenraa (Søndertorv)
 Aalborg (Kastetvej 1): 6; 8; 10.
 Aarhus (Ryesgade 26): 7; 8; 10.
 Ebeltoft (Villa Pax)
 Esbjerg (Nørregade 61)
 Fredericia (Sjællandsgade 50)
 Grenaa (Afholdshotellet)
 Haderslev (Mariegade 8)
 Horsens (Nørregade 19): 7,30; 9,30.
 (sluttes på bagsiden)

Den kønneste plante

(sluttet fra side 313)

Drengen åbnede kurven og klappede kaninen, som angst krøb sammen i bunden.

Far og mor så på den — og på hinanden.

»Det bliver tyfus og kolera, vi tager med os til byen!«

»Åh, snak!« sagde knægten.

»Jo, tyfus og kolera! Det er forfærdeligt for en mor og far at have sådan en stændig og uartig dreng!«

»Jeg har vel ikke bedt om at blive jeres dreng.«

Familien begav sig langsomt af sted; men med eet stod moderen stille og udbød:

»Der må en ende på dette her. Jeg vil købe den kanin af dig.«

»Købe? Hvad giver du så for den?«

»Fem francs.«

»Fem? Jeg vil have ti.«

»Han har skam handelstalent, knægten.« lo faderen.

Moderen blev helt rød i ansigtet. Så rodede hun i sin taske, fik pungene frem og rakte drengen en seddel.

Han greb den — tænkte sig om et øjeblik — man kunne se på ham, at han overvejede, om det ikke kunne lade sig gøre at beholde både pengene og kaninen; men han kom åbenbart til det resultat, at det ikke var rådeligt at spænde buen for stramt, for han rakte moderen kurven med et surt: »Dér!«

Hurtigt slap hun kaninen ud; den sad et øjeblik fortumlet, så forsvandt den mellem stenene. Derpå kastede hun kurven i hovedet på drengen og sagde:

»Ja, du er sandelig en køn plante.«

Bob var ligeglad; han smilede bare — for det var jo ham, der var gået af med sejren.

Fra min plads på en stor sten havde jeg fulgt hele den ynkelige scene. En køn plante? Vist så; men min stakels Bob var ikke den »kønneste plante«.

<h2>Kolding</h2>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURBRUMSTRE OG ENTREPRENØRER Tøndervej 93, Kolding Telefon 2402</p>	<p>H. Overbeck Aut. Installatør Jernbanegade . Tlf. 3555 fl. lin. Lev. til Sct. Hedvigs Klinik</p>
<p>V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Døllkasser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade . Telefon 698</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bogladen med de mange Bøger ... Barkholts Boghandel</p>

<h2>Horsens</h2>	<p>Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>Reserveret</p>
------------------	--	--------------------------

<h2>Esbjerg</h2>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel Altid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Esbjerg Andelsmejeri Fineste Mejeriprodukter Skolegade 39, Tlf. 144 Esbjerg</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldsmed Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>	<p>N. A. Frederiksen Nørregade 65 . Tlf. 576 Kolonial . Mel Lev. til Sct. Josefs Hospital</p>

<h2>Nakskov</h2>	 <p>A/s Nakskov Kullimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreekvipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>
------------------	--	---

Ærkebisen af Canterbury

(sluttet fra forsiden)

det vil erindres — et gesandtskab ved den Hellige Stol, uden at der findes en tilsvarende repræsentation i London (KIPA).

*

Under en prædiken i Mayfair har pater Wingfield S. J. taget til orde i anledning af ærkebiskoppen af Canterbury's udtalelse om, at man ville byde Paven velkommen, såfremt han ville overtage præsidenten for en almindelig kirkesammenslutning. P. Wingfield erklærede i forbindelse med denne udtalelse, at den snarere måtte opfattes som et udtryk for en utrolig naivitet end en fornærmelse. Tror dr. Fisher virkelig — erklærede pateren — at Paven er til sinds at ville opgive sin stilling som Kristi stedfortræder her på jorden for at overtage job'et

URBI ET ORBI

Kadar - tvangsundervisning

(fortsat fra forsiden)

— ikke sker fyldest. De pågældende børn skal i givet fald kunne anbringes i offentlige internater og børnehjem. Radio Budapest har for nylig i en udsendelse behrejdet de ungarske domstole og politiet en påstået »liberalisme« overfor forældre, der forsummer børneopdragelsen og samtidig slæet til lyd for indførelsen af tvungen opdragelse (KIPA).

som præsident for en religiøs diskussionsklub? (KIPA).

Pave Pius XII om det internationale samarbejde

Pave Pius XII har rettet en skrivelse til den »17. sociale uge« i Spanien, der afholdtes i Pamplona. Emnet for ugen var »Befæstelse af relationerne mellem nationerne« og Paven erklærede med henblik på dette emne, at to kriges rædsler samt opfindelsen af ny og forfærdende ødelæggelsesvåben har fremkaldt en endnu større længsel efter fred og sikkerhed hos menneskene. Intet er bedre egnet til at realisere dette ønske end tanken på menneskets fælles ophav. Måtte denne tanke bidrage til at nationerne føler sig som een familie — intet er mere naturligt, end om menneskene samles i harmoni og gensidig agtelse for nationernes respektive særpræg (KNA).

Skismaet mellem Østens og Vestens kristenhed

(sluttet fra side 307)

Omkring år 1000 blev der offentligt tvivlet om Pavens primat. Hans navn blev stillet på listerne over dem, der blev bedt for. Så syntes situationen en kortere tid at have bedret sig, men patriarken Mikael Cervularius lod i 1053 alle latinske kirker i Byzanz lukke og gentog de klager og beskyldninger, som Photius havde rettet mod latinerne. En af hans tilhængere bekæmpede på den mest hæslige måde den vestlige kirkes cølibatslove. Dette førte til et lige så skarpt svar fra kardinal Humbert af Silva Candida. Kejseren ønskede intet brud, da truslen fra saracenerne og normannerne fik ham til at anse vestens bistand for nødvendig. Han fik Pave Leo IX til at sende et gesandtskab til Byzanz. At kardinal Humbert var med på denne sendefærd var afgjort uklogt. Men Cerularius ville heller ikke forhandle med de to andre. Han forbød endogså legaterne at læse messe i Byzanz. Så lagde disse ekskommunikationsbullen på alteret i Hagia Sophia kirken og rejste bort. Alle kejserens forsøg på at opnå udsoning

slog fejl, for hele Byzanz støttede patriarken. Lidt efter lidt sluttede også de andre patriarker i den græske kirke sig til og ligeledes de folkeslag, der var blevet omvendt fra Byzanz, nemlig serberne, bulgarerne, rumænerne og russerne.

Efter 1054 domineredes østens kirkehistorie af tre kendsgerninger i den trods alle genforeningsbestrebelse stadig dybe modsætning mellem det katolske vest og det ortodokse øst — østens forarmelse og isolation under tyrkerherredømmet — og det, at der opstod et nyt ortodokst centrum i Moskva, som kaldte sig »det tredje Rom«. Med hver ny situation udvidedes bruddet. Historiske begivenheder spillede her en stor rolle. Korstogene til befrielse af den Hellige Grav fra tyrkernes herredømme fandt ikke i den græske verden den tilslutning, som vesten nok havde ventet: Østen frygtede nemlig bihensigter og ikke uden grund. Mistroisk betragtede man enhver latinsk invasion. Men det fjerde korstog ødelagde alt. Det var rettet mod Byzanz og ikke mod Palæstina. Kejserstaden blev på det grusomste ødelagt i 1004.

I det sidste århundrede af grækernes uafhængighed var »latinerne« deres store frygt. Trods den voksende tyrkerfare ville de ikke reddes af latinerne. Lige til den store katastrofe i 1453, Konstantinopels fald, gjaldt ordet: »Heller tyrkernes turban end latinernes mitra!«

Men skismaet lå dybere begrundet end blot i den historiske udvikling; det lå også i det kirkelige liv. De gamle modsætninger på dogmatisk og disciplinært område mistede for én stor del deres betydning. Men andre kom til. I den vestlige kirke blev overlevering, liturgi og spiritualitet, dogmatiske formuleringer præciseret nøjagtigt. Det var uden tvivl kirkens ret og dens pligt. Men det skismatiske øst talte om »ensidige ny bestemmelse«

og anerkendte dem ikke. Især dette har mere end nogen historisk tildragelse gjort afstanden større. Det var skyld i, at ethvert genforeningsforsøg på forhånd var fordømt til at mislykkes.

Adskillelsen fik verdenshistorisk betydning. Adskilt fra vesten kunne østen ikke holde stand mod tyrkerne. Konstantinopels fald i 1453 indledte en fundamental forskydning af magtforholdene. Rusland blev ortodoksiens bolværk og Moskva blev Roms medbejler. Czardømmets opsving og den næsten fanatiske dyrkelse dette var genstand for blandt de ortodokse, som stod under tyrkernes krummsabel, har for en stor del været bestemmende for den nyere tids historie.

Og inden bruddet i 1054 havde nok heller ikke bruddet i 1517 (reformationen) været mulig.

Efter W. van de Pas.

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for juli 1957:

At atomkræfterne må blive brugt til fredelige formål.

For missionærerne i Polynesien.

Sommerens gudstjenesteliste

(sluttet fra foregående side)

- Kolding** (Kralundsgade): 7,30; 9,30.
Odder (Holsteinsgade 25) 7/8, 2 1/4, 4 1/8, 1 1/2; 10.
Pindstrup (Ringsø) 1 1/4, 2 3/4, 1 1/8, 2 5/8; 9,30.
Randers (Thorsgade 22)
Silkeborg (Hostrupsgade 16): 8; 10.
Sønderborg (Ringriervej 35)
Tønder (Statsseminariet)
Ulstrup Mark (pr. Stenvad)
Vejele (Blegbanken): 7,30; 10.
Viborg (Sct. Leonisgade 12)
Øm (Ømborgen, Emborg pr. Alken): 8.

*

Sydsverige

- Malmö** (Kanalgatan 2)
Hälsingborg (Munkavangen)
Lund (Råbygatan)

Katolsk Ugeblad

105. ÅRGANG

7. JULI 1957

NR. 27

NY ARRESTATIONSØLGE I CZEKOSLOVAKIET

Genoplussen af kirkekampen - Salesianere og ordenssøstre arresteres

Det czekiske politi har arresteret et antal Salesianerpatres og ordenssøstre med den motivering, at de har gjort sig skyldig i »spionage«.

»Rude Pravo« meddeler, at man er kommet på sporet af et helt »net« af spioner og agenter, »der har modtaget instruktioner fra Vatikanet samt støtte fra amerikansk side.« Der foreligger ingen oplysninger om antallet af arresterede.

Den gamle taktik tages op igen

»Rude Pravo« — der er det kommunistiske partis organ i Czekoslovakiet — meddeler endvidere, at de arresterede har udgivet et hemmeligt blad »Cor unum« samt har udbredt traktater, hvori regeringens politik bliver genstand for angreb. En af de arresterede salesianere, pater Filippec, har endvidere modtaget instruktioner fra kongregationens hovedsæde i Turin, gående ud på at vinde indflydelse på den czekiske ungdom og da i særdeleshed i egnen omkring Ostrava, Gottwaldow og Olnütz. Det bebrejdes endvidere ordensfolkene, at de har givet talrige forbrydere, der agtede at forlade landet illegalt, husly i klosteret i Liptal. Ifølge officielle opgivelser er dette kloster beboet af 30 ordenssøstre, der sørgede for et lille hundrede forældreløse børn. En husundersøgelse havde bragt betydelige mængder af hemmelige dokumenter og propagandamateriale for dagen.

Denne forholdsregel er imidlertid ikke noget nyt, men er simpelthen kirkeforfølgernes gamle taktik. Da det er forbundet med en risiko slet og ret at fængsle folk på grund af deres religiøse overbevisning, gør man dem til forbrydere, i dette tilfælde altså til spioner. (KIPA):

Rom afviser anklagerne mod Salesianerne

I Vatikanet tilbageviser man meget skarpt den påstand, der er udbredt af den kommunistiske presse i Czekoslovakiet og som går ud på, at medlemmer af Salesianerordenen i Czekoslovakiet skulle have drevet spionage og muldvarpearbejde mod statens interesser. Det drejer sig udelukkende om foranstaltninger for at kunne undertrykke kirken i Czekoslovakiet yderligere. Det er ikke første gang, at man

griber til slige påstande for at kunne kaste præster og ordenssøstre i fængsel.

Angreb af samme art på Salesianerordenen har tidligere været iværksat både i Polen og i Ungarn, meddeler man i Rom. Man må derfor være forberedt på, at der vil blive startet en ny kampagne mod det forbilledlige arbejde, som Salesianerne hidindtil har ledet i Czekoslovakiet. (KNA).

FRANCISKUS-STADEN

Udsigt over Assisi og den umbriske slette med San Rufino t. v., Santa Chiara t. h.)

NIELS STEENSENS BIBLIOTEK
KØBENHAVN

G. K. CHESTERSONS VIDEN

Et halvt århundrede
i Nyborg

Stemmen fra bjergene

Interview med Franco

Hyrdebrev
fra de franske biskopper

Assisi trues af forfald

Appel til den italienske regering om at redde den hellige Frans' by

Den italienske regering har fået forelagt et spørgsmål om, hvad den agter at foretage sig for at redde Assisi, der efterhånden trues af forfald. Størstedelen af byen lider nemlig under, at der intet bliver gjort for at bevare bygningerne. Det er især tilfældet med Santa Clara, Minervatemplet og San Rufino. Bymuren truer adskillige steder med at styrte sammen. Ganske vist har man truffet foranstaltninger til at redde Giotto-freskerne i Franciskus-Basilikaens overkirke, men adskillige andre kunstværker er i farezonen.

Assisi's 6000 indbyggere kan selv sagt umuligt klare denne opgave alene. Det henstilles derfor til parlamentet at foranledige, at der fra statens side træffes foranstaltninger — på samme måde som tilfældet har været med Venezia, hvor den italienske stat har truffet omfattende forholdsregler for at redde byen fra forfald. (KIPA).

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

KSK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

(VELKLÆDT)

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
Vester 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedelundsgade 1 . Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft
Algade . Telefon 365

Lev. til den katolske Menighed

G. K. Chestersons visdom

Hvis De, kære læser, tager en kriminalroman med på ferierejsen, og hvis De hører et yngre slægtled til, der ikke i forvejen kender navnet G. K. Chesterton, må vi så ikke anbefale, at De forsøger med et af de fem bind kriminalnoveller af Chesterton, hvis usædvanlige detektiv er den så ubetydelige og barnligt enfoldige katolske præst, fader Brown. Alle bind findes på dansk.

Hos fader Brown finder De en række træk, som han har fælles med sin ophavsmand, den fine digter, veloplagte polemiker og usædvanlige filosof Chesterton. Begge kunne sige de ord, som man finder i Chestertons bog om Bernard Shaw: »Den moderne tidsånd er som en bil på en ensom vej med to amatørmekanikere, der ved nok til at kunne skille bilen ad, men ikke nok til at samle den igen.«

Chesterton var altså ingen ubetinget ven af »fremskridtet«. Og i det første tiår af dette århundrede, da digteren og satirikeren stod på sit produktive højdepunkt, stod også fremskridts-ideen på toppen af sin bane. Det blev en fascinerende duel. Tiårets afguder hed Darwin og Häckel, materialisme og videnskab; Chestertons guder var Gud, glæde og poesi.

Hans standpunkt var yderst umoderne den gang, paradoksalt. Selv var han også som et levende paradoks. Allerede af ydre: en tyk mand med kæmpehoved, en skov af hår, et busket sælhundeskeg og barske krigerøjne, der så vredt på det glatte, ensformige ansigt, der karakteriserede en tid, der dag efter dag blev bedre og bedre barberet og mere og mere ked-sommelig.

Om denne udvikling har Chesterton i sine 60 leveår — han blev født 1874 og døde 1936 — skrevet over hundrede bøger. Her skal kun henvises til et par af dem.

Da vi ældre endnu gik i skole, læste vi romanen »Manden som var torsdag«. Den havde undertitlen »Et mareridt«, og det var den, men et mareridt og spændende mareridt! Allerede den gang forstod vi, at hvad denne digter end havde at sige, og hvor dybt han end ville gå, så ville han aldrig blive kedelig. Romanen er en profeti og så aktuel som kun yderst få bøger, der er et halvt århundrede gamle.

Helten er politimand af verdensanskuelse, forkæmper for orden og tradition; hans fjender er anarkisterne, de revolutionære, hensynsløse politikere, som vil tvinge hele verden ind i et system af vold og upersonlighed. De revolutionære anarkister ledes og dirigeres af et øverste råd på syv mand, der bærer navne efter ugedagene.

Det lykkes politimanden snedigt at blive valgt ind i rådet som »Torsdag«. Og nu oplever han, indefra, den frygtelige trussel mod den kristne kultur. Han prøver på at optage den tilsyneladende håbløse kamp, indtil alt oplø-

ses i en stor digterisk harmoni og den dødelige fase viger for et nyt guddommeligt liv.

Det er ikke tilfældigt, at Chesterton til så dybt og afgørende et tema har valgt detektivromanens tilsyneladende så lette form. Han har hele sit liv villet fremstille alvorlige ting på ubesværet, fornøjelig vis. Deraf kommer også hans tilbøjelighed til ordspil, til overraskende aforismer og ofte til eventyrets form.

Detektivromanen forekom ham at være den enkleste form, hvis han kunne stille det gode og det onde op mod hinanden i vor komplicerede tid. Detektiven repræsenterede en elsket fortids værdier, forbryderen de trusler, som ligger i tidsånden.

Således er en anden af Chestertons helte, fader Brown, ikke blot det, han synes at være. Han er ikke blot den kløgtige detektiv, der løser de vanskeligste kriminelle tilfælde, men han er tydelig nok et symbol på forfatterens katolske og poetiske livsanskuelse. Spændingen i disse kriminalnoveller er naturligvis først og fremmest kriminalistiske. Men fader Brown er ikke blot en original skikkelse i den lange række engelske detektivhelte. Denne lille præst fra grevskabet Essex med soutane og flad hat, med »et

ansigt så rundt og så kedeligt som et klods og øjne så tomme og vandfarvede som Nordsøen«, denne lille præst, der løber gennem Londons gader som en blind muldvarp, aldrig kan finde sin returbillet og som bag klostermurene har mistet enhver kon-

takt med det virkelige liv — ja, denne lille præst er skildret ganske nøjagtigt således, som »fremskridtet« i århundredets begyndelse forestillede sig en katolsk præst.

Men så viser Chesterton, hvordan sådan en præst i virkeligheden er. At han fra skriftestolen ved besked om alle forbrydernes metoder, gennem sjælesorgen har kontakt med storstadens mest fordærvede lag, og at han just ved sin kristne livsbekræftelse har erhvervet sig det rigeste kendskab til livets virkelighed.

*

Men frem for alt ser vi i fader Brown en mand, der gennem sit kald står Gud og djævel så nær, at han kan sætte sig ind i ethvert menneskes sjæl. »Og,« siger han beskedent, »så snart jeg i mig selv har oplevet motiverne til en forbrydelse, så ved jeg naturligvis også, hvem der er forbryderen. Det er ganske simpelt.«

Denne dybe indsigt i en forbryders tankeliv og kampen om forbryderens sjæl giver fader Brown-historierne deres ganske særlige præg, som almindelige detektivhistorier ikke kender til. Og det var særdeles rosværdigt, at fader Brown-filmen for et par år siden — med den betydelige skuespiller Alec Guinness i hovedrollen — næsten helt gav afkald på det billige spændingsindhold og hentede sin virkelige spænding fra fader Browns kamp om mestertyven Flambeaus sjæl.

Men ingen af de skikkelser, han skabte i sine bøger, kunne gribe så stærkt som digteren selv. Han ikke blot elskede og besang alt naturligt, alt åndeligt, alt guddommeligt, men han var selv også som menneske naturlig, åndelig og i kristen forstand delagtig i Guds natur.

Hos ham vidste man aldrig, hvor det private hørte op og det litterære begyndte, for begge dele var gennemtrængt af samme livsglæde. Således var enhver af hans sætninger, direkte eller indirekte, en trosbekendelse. Måske disse ord smukkest udtrykker hans væsen: »For hver mand og kvinde, hvert dyr og hver blomst er livet et kærlighedsråb, som skabningen følger med glæde. Men for Bernard Shaw er det en soldatertromme, som man må adlyde. Han føler ikke, at Guds herredømme ikke blot må adlydes, men at man også tør nyde det i fulde drag.«
H. F.

Pulsslaget - og søndag morgen

De filosoffer, som har prøvet at udforske, hvad tid egentlig er, har også taget menneskenes almindelige, jævne tidsudmåling med ind i deres spekulationer. De taler om årets gang, om månens til- og aftagen, om skiften mellem dag og nat. Men desuden er der andet, som findes i selve mennesket: Skiften mellem sult og mæthed; åndedrættets og pulsslagets rytme. Også i dyrene er der en sådan rytme, og selv planterne følger tidens gang.

Lever de end ikke alle med i dagens og nattens skiften, betyder årets tider noget for de allerfleste.

Også gudslivet i Christi vinstok har sin inddeling, sine tider; thi det udfolder sig i mennesker og for mennesker. Alligevel er det anderledes end andet liv. Dets hjerte slår hver dag, hver time, men her til en tid og hist til en anden, måske svagt i dag og stærkt i morgen. Men dets stærkeste hjerteslag må man vide så god besked med, at man kan leve ved det.

Det er søndag morgen. Du er parat til at gå ud og står ved vinduet og venter på de andre familiemedlemmer. Der går mange forbi nede på gaden, alle i samme retning; de er på vej til

søndagsfesten i deres Faders hus, og snart går du og dine den samme vej. Kirken er fuld af kristne, der er kommet for at fejre søndagsmessen, ugens højdepunkt. De synger og beder og lytter — alt til Guds ære. De tænker på ham, og deres indre blik er rettet mod ham. Nu kommer han ned til dem i forvandlingsstundens hellige stilhed; og snart efter rejser de sig og går op til det hellige måltid. Han, i hvem guddommens fylde bor, slutter forbindelsen mellem sin herligheds strålende lys og den lille guddomsgnist i deres sjæl. Og nu har de, som er i de helliges samfund, mærket vinstokkens pulsslag, som forener og styrker, fornyer og helliger. Næste søndag sker det samme, og på søndagene i næste måned og næste år ligeså. Og om hundrede år, eller om tusind år, hvis det er Guds vilje, at menneskeheden skal eksistere så læn-

ge, banker hjertet og slår pulsen stadig. I nabosagnet går det ligesådan og i nabolandet også, og dér, hvor solen står op, når den går ned hos os, lever Christi vinstok sit verdensomspændende gudsliv, som kommer til dem, der deltager i messeofret, dem, der går til herrens bord, dem, der knæler i kirken, dem, der ligger syge hjemme; men det når også ud til dem, der er skilte fra os og beder i fremmede gudshuse, til dem, der har lidt skibbrud i livet, og til dem, der uforskyldt endnu »siddet i mørke og i dødens skygge«.

Alle de andre hellige sakramenter bringer også gudslivet til os, og bøn og kærlighedsgerninger og stum længsel er ligeledes dets veje. Men den stærkeste livets strøm møder vi dér, hvor Guds menighed om søndagen fejrer messen til Christi ihukommelse.

NOTER

Østrigsk ungdomskor

i Jesu Hjerte Kirke

Søndag den 14. juli kl. 10 synger »Madrigalchor der katholischen Jugend, Wien« ved højmesse i Jesu Hjerte Kirke, Stenosgade, messen »Rosa mystica« af J. Lechthaler.

Samme dag kl. 19,30 afholder koret i Jesu Hjerte Kirke en kirkekoncert, omfattende klassisk og moderne religiøs musik. Der er fri adgang.

Ungdomskoret hører til Østrigs bedste og fik ved ungdomsangstævnet i Salzburg 1956 tildelt førsteprisen blandt 45 deltagende kor.

*

Ugebladet i juli

Redaktionskontoret er lukket i juli måned. Post til Ugebladet kan sendes normalt til redaktionsadressen: Nørrebrogade 27 C, København N.

Sigrid Opffer

in memoriam

Redaktør, fru Sigrid Opffer, er — som kort meddelt allerede i sidste uge — afgået ved døden, 82 år gammel.

Sigrid Opffer var i en menneskealder knyttet til »Hus og Hjem«, de sidste tre årtier som dets redaktør, og faktisk »personificerede« hun dette blad. Personlig var hun en dygtig og kultiveret skribent, der — ikke mindst gennem sin bog »Stille stunder« — vandt sig en betydelig læserkreds.

Mennesket Sigrid Opffer havde gennem et langt — og prøvet — liv knyttet til sig en vennekreds, der ved hendes bortgang beklager tabet af en ven, der helst ofrede sig for andre. Den begavede kvinde gav kærlighed til alle dem, der stod hende nær — og hun vil ikke blive glemt. Hun hvile i fred.

M.

10.000 katolske spejdere til jamboree

På 12. internationale katolske spejderkonference, der nylig har fundet sted i Portugal, og hvor 16 lande var repræsenteret, meddelte pater Corrighan, der beskæftiger sig med det religiøse program for jamboree'en i Birmingham nu til august, at der ventes ca. 35.000 spejdere fra hele verden til den forestående jamboree, samt at ca. 10.000 af disse spejdere er katolikker. (KIPA).

Ved konferencen i Portugal var de danske katolske spejdere repræsenteret af pater Jos. Bender S. J., København.

Fagforeningssamarbejde

Efter forhandlinger, der har stået på i tre år, med repræsentanten for det hollandske hierarki, ærkebiskop dr. B. J. Alfrink af Utrecht, har det socialistiske hollandske fagforbund (NVV), der tæller 500.000 medlemmer, nu erklæret sig rede til at genoptage samarbejdet med det katolske fagforbund, der tæller omkring 400.000 medlemmer, og det reformerte fagforbund (CNV), der har omtrent 200.000 medlemmer. Samarbejdet var oprindeligt etableret under den tyske besættelse af Holland, men blev afbrudt i juni 1954 af de socialistiske

partiledere, eftersom de katolske biskopper på daværende tidspunkt havde fremsat en udtalelse, der betegnede det socialistiske fagforbund som ukristent. Biskopperne havde udtalt, at en katolik ikke kunne stå som medlem af det socialistiske fagforbund. Under den efterfølgende treårige diskussion mellem de kristelige fagforbund og episkopatet har biskopperne ikke ændret standpunkt.

Efter sommerferien vil de tre fagforbund optage drøftelser om det fremtidige samarbejde på socialpolitikens område. (KNA).

4. søndag efter pinse

7. juli 1957

ORD OG HANDLING

Hvad var en god prædiken ikke i stand til at virke før i tiden og hvor ofte har man ikke i dag det indtryk, at ligegyldigt hvad man siger, så går det hen over hovedet på de aller, allerfleste! Inflationen af ord i bøger, aviser, radio og fjernsyn synes at overdøve alt, og så anvender man i dag helt andre metoder: blikfang i overskrifter, gentagelser, lydstyrke, plakater o. s. v. Men kan man plakaterne kærlighedens ånd? Kan man hamre Guds navn ind i menneskehjernerne med slagord og slogans? Må man ikke tværtimod søge veje til inderliggørelse nu i vor tid, hvor alt er facade?

Når man tænker på, hvordan Guds ord har virket for to tusinde år siden, i en tid, der i mangt og meget kunne minde om vor, en tid, der også var hjem søgt af kriser og rystelser, når man tænker på, at apostlene forlod alt for at følge Vor Herre, hvordan menneskene måtte lide på hin tid, hvordan selv de mægtige krøb i skjul bag den romerske besættelsesmagt — ja, så er man måske tilbøjelig til fra tid til anden at fortvivle over vor tid. Tænder gnisten virkelig ikke mere — er vi da blevet så afstumpede, at vort øre sjældent — og vort hjerte endnu sjældnere — er modtageligt for Guds ord?

Det er rigtigt, at det er blevet meget, meget sværere at »fange mennesker«. Men der er dog ikke nogen grund til at tabe modet af den grund. Ordet har jo aldrig været noget i egentlig forstand »selvvirkende«. Det får jo først mening og indhold, når det fyldes af ånd og virkelighed — det vil sige: det må være vidne og aflægge en bekendelse. Et ord, der altså vil gøre det ud for andet end støj eller en akustisk kulisse, må ledsages af en handling, ellers duer det ikke. Er vi bare lade eller dvaske, så vågner mistanken om tomhed — og intet er værre end et klingende malm og en lydende bjælde.

Vil vi fremme Guds rige her på jorden, da er det ikke de ydre ting, det kommer an på i første række. Det er ikke dit »Herre, Herre«, dine knæbøjninger, dine ord, det kommer an på, nej, det er din vilje til at gøre det gode, at elske din næste, at lyde Guds bud — ganske simpelt.

Sognepræsten.

▲ Det moderniserede »Stella Maris«

▲ Et glimt fra Maria-søstrenes skole i Nyborg

Et halvt århundrede i Nyborg

Der er i maj måned i år forløbet et halvt århundrede, siden Redemptoristpatrene fra Odense grundede et »filial« i Nyborg og Hedvigssøstrene oprettede et børnehjem i Kronprinsensgade. Allerede året efter tog man — under patrene Pio og Steidl's ledelse — fat på en lille skole.

I 1911 kom Maria-søstrene fra Belgien til Nyborg, hvor de erhvervede den store gamle villa »Stella Maris« på toppen oven over byen og indrettede den til rekonvalescenthjem. Et par år senere forlod Hedvigssøstrene byen, og siden da har Maria-søstrene virket i Nyborg. Indtil 1928 hørte Nyborg under Odense sogn, og gudstjenesten for de derboende katolikere holdtes i søstrenes kapel i »Stella Maris«. Som resultat af søstrenes utrættelige og uselvviske virke rejstes i 1928

den smukke Vor Frue Kirke, og i 1934 kunne man tage de ny, moderne bygninger bag kirken i brug til henholdsvis pensionat for ældre mennesker og til skole. For et par år siden gennemgik hele »Stella Maris« en grundig modernisering, der helt omskabte den gamle villa.

Nyborg er et af de mest strålende eksempler på, hvad et søstersamfunds virke betyder for kirken herhjemme. Gennem en støt og stadig gerning, år ud og år ind, i næstekærlighedens tjeneste, har Maria-søstrene ikke blot skabt respekt om sig, men også etableret en goodwill af uvurderlig betydning for kirken. B.

▲ Den smukke lille Vor Frue Kirke og den idylliske klostergang, der uvilkårligt leder tankerne hen på sydlige himmelstrøg.

▲ Parken bag »Stella Maris«

For en halv snes år siden kom en ung præst, José Joaquín Salcedo, til en afsides ravnekrog i de kolombiske Andesbjergene. Det var hans første embede. Stedet hed Sutatenza og lå i den gudsforladte Tenza-dal, godt og vel 130 kilometer fra hovedstaden Bogotá. Landsbyen havde på daværende tidspunkt hele 80 indbyggere, hovedsagelig gamle, fattige bønder.

Salcedo startede sit virke med et felttog til fordel for sine »campesinos«, disse bønder, der må tjene til livets kummerlige ophold på karge markområder på de svimlende bjergskråninger. Den unge præst var lidt af en drømmernatur, og han havde for vane at sprede sine drømmerier ud i æteren ved hjælp af en beskeden lille radiosender. Hans kammerater på seminariet havde da også givet ham tilnavnet »Radioens Don Quichote«.

De fleste af hans »sognebørn« havde ej heller nogensinde set et radioapparat, og de færreste af dem kunne nogensinde gøre sig håb om at komme i besiddelse af et sådant instrument. De levede i klippehuler uden vinduer. — Salcedo betegnede disse huler som »antihygieniske fæstninger«. Der var ikke anden mulighed for dem til at adspredde sig med end et elendigt værtshus, og den unge præst var straks klar over, at det ikke battede noget at give sig til at »svovle« mod disse. Han ville meget hellere indlede en konkurrence med disse kneiper — og det skulle være ved hjælp af radioen. Han pakkede da sine apparater ud, sendte bud efter tre seminarister og sendte dem op i bjergene med et par batterimodtagere, som de læssede på æsler. Og så gik »Radioens Don Quichote« i gang med at erobre Andesbjergenes hjergverden og de fattige sjæle, der levede i disse afsides dalstrøg. Fra sin bolig i Sutatenza satte han sig i forbindelse med seminaristerne ved hjælp af en hjemmelavet kortbølgesender for derved at

prøve »udsendelsernes« rækkevidde, styrke og undersøge de naturlige forhindringer, der måtte være. Og da seminaristerne vendte tilbage igen, var

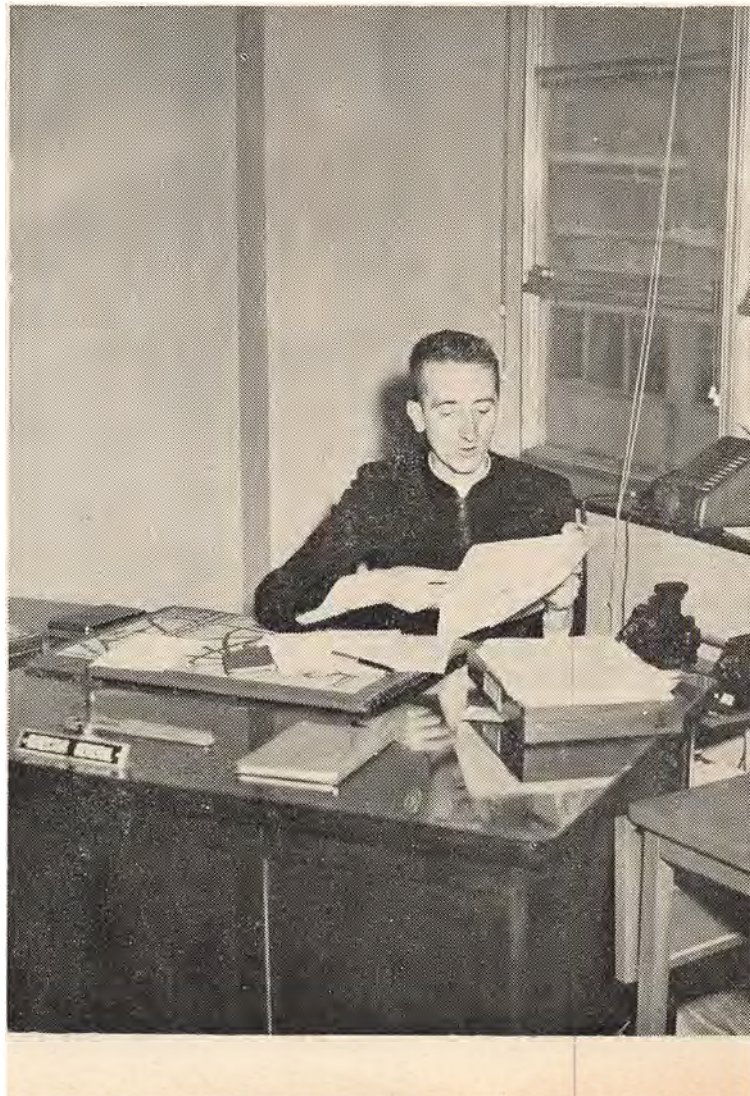
Stemmen fra bjergene

Et initiativ - og dets resultater

han klar over, hvor man kunne høre hans udsendelser.

Lidt efter lidt lykkedes det ham at skrabe 2000 dollars sammen og nu købte han en 250-watt-sender hos den amerikanske hær. Ved siden af denne havde han så sin egen gamle sender. Den ny sender gjorde det muligt for ham at komme i kontakt med ikke mindre end 15 landsbyer — og nu gik han i lag med at skaffe modtagere til de enkelte flækker. Allerede i 1949 var der et ikke ringe antal 4-rørs modtagere i adskillige af landsbyerne

▲ En gruppe indfødte kvinder lytter til undervisningen, der sendes fra pater Salcedos radiostation

→ Pater Salcedo, radiopræsten fra Sutatenza, ved sit arbejdsbord

I korte træk —

Pave Pius XII tog sidste onsdag imod et stort antal pilgrimsgrupper fra Italien og en række andre lande. Paven talte til pilgrimmene på italiensk, fransk, tysk, engelsk og spansk (KNA).

I Hull er der blevet åbnet et nyt katolsk sømandshjem. Opførelsen har kostet ca. 500.000 kroner, og huset rummer moderne lokaler af enhver art: opholdsrum, forsamlingsrum og restauration (KIPA).

Den første apostoliske internuntius i Ætiopien, mgr. J. McGeough, har overrakt kejser Haile Selassie sine akkreditiver (KNA).

Over tusind katoliker fra dekanatet Stralsund deltog i den årlige valfart, der siden 1951 regelmæssigt afholdes hver pinse-mandag og som går til »Maria, Havets stjerne« i Sellin på østkysten af Rügen (KNA).

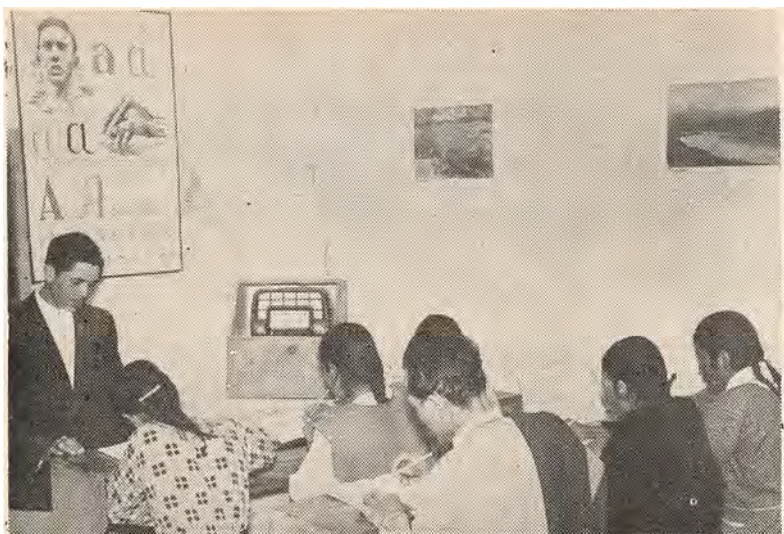
Dronning Elisabeth II af England har udnævnt en af de ældste katolske missionærer på Malacca, pater Lionel Cordiero, til medlem af det Britiske Riges orden. Pater Cordiero er ligeledes for nylig af chefen for en af de ny stater på Malacca, sultan Ibrahim af Janore, blevet udnævnt til fredsdommer (KNA).

Den ny spanske gesandt ved den Hellige Stol, Don Franzisko Gomez de Llano, er ad luftvejen ankommet til Rom. Han blev ved ankomsten til den evige stad budt velkommen af repræsentanter fra både Vatikanet og Quirinalet og fra det Pavelige Statssekretariat. Den ny spanske gesandt vil i nærmeste fremtid overrække den Hellige Fader sine akkreditiver. (KNA).

Det amerikanske katolske teologiske selskab åbnede sidste uge sin årskonference i Philadelphia. I kongressen deltog en række betydningsfulde katolske videnskabsmænd fra samtlige amerikanske stater. På dagsordenen står bl. a. emner som »Moral og situationsetik« og »Retten til arbejde«. Kongressen åbnedes med en højtidelig pontifikalmesse, der blev celebreret af ærkebiskoppen af Philadelphia, John O'Hara. (KNA).

Malteserordenen fejrede sin skytshelgen, Johannes Døberens fest med en pontifikalmesse, der celebreredes af ordenens romerske storprior, Nicola Kardinal Canali. I forbindelse med pontifikalmessen blev medlemmerne af Malteserordenens suveræne råd modtaget i audiens af Pave Pius XII. (KNA).

Ærkebiskoppen af München-Freising, Josef Kardinal Wendel, har i sin egenskab af tysk militærbiskop aflagt besøg ved garnisonerne i Nordtyskland. Besøget er et led i en større inspektionsrejse med det formål at undersøge de tyske militærpræsters indsats og arbejdsvilkår. Kardinalen har holdt militærgudstjenester i Hamburg, Kiel, Eckernförde, Rendsburg, Schleswig, Flensburg, Neumünster og Uetersen samt aflagt besøg hos adskillige troppe- og flådeenheder. (KNA).

▲ Indfødte ved skoleundervisningen

i hans sogn. Og hver gang han anbragte et apparat et nyt sted, forklarede han samtidig, at han en gang om ugen ville sende en slags »opdragelsesprogram«. Det vakte en del grin i de gamle knejper, men det var jo noget nyt, og det måtte man da være med til.

Og inden længe var hjergboerne vant til og fortrolig med præstens stemme. Til sidst havde han omkring 9000 lyttere! Og selv i værtshusene lyttede man. Hans program med radio-undervisning i læsning og regning vandt udbredelse langt ind i Andeskædens utilgængelige dalstrøg. I de afsides landsbyer var der højst en to, tre personer, som kunne læse og skrive — det var jo umuligt at sende lærere til alle disse ravnekroge.

Og Salcedo talte til disse mennesker, hvis blik ikke nåede længere end til marken, hvor deres får græssede. Og lidt efter lidt voksede interessen for denne mand og hans radioarbejde. Inden længe ønskede man over hele Columbia at få del i hans udsendelser, og rygterne om hans indsats nåede over havene. De Forenede Nationers kulturorganisation, UNESCO, fik nys om sagen og lod sig informere derom. »Det er det mest forbløffende eksperiment med hensyn til at bibringe voksne mennesker uddannelse, der hidindtil er blevet foretaget«, lød svaret, og inden længe var man i gang med at hjælpe ham. Salcedo's program blev til en daglig udsendelse, og der blev bevilget flere modtagere til de fjernere liggende landsbyer.

Noget senere kom den kolombianske regering også ind i billedet. Man bevilgede støtte til foretagendet, og Salcedo udvidede sin regne- og læseudsendelse med udsendelser om bedre metoder til at opdyrke jorden med. I dag har den colombianske regering et fast budget for disse radioudsendelser, og værket er blevet bragt ind under faste rammer under navnet »Accion Cultural Popular«. De daglige udsendelser aflyttes i dag af ca. 200.000 lyttere. Salcedo måtte forlade Sutatenza og sidder i dag i Bogotá, hvor han har kontor og medarbejdere i 7. etage i

en af hovedstadens højeste forretningsbygninger. Herfra ledes dette omfattende program. Det er sjældent, at Salcedo selv »taler«, men han har organiseret hele foretagendet, som nu sender i seks timer daglig til 16 forskellige provinser i Columbia. Man regner med i nær fremtid at komme op på en million lyttere til disse programmer.

Der er oprettet skoler, som udelukkende drives ved disse udsendelser. Disse skoler, der som regel er indrettet hos en af de »mere kultiverede« indbyggere i landsbyerne, får tilstillet undervisningsmateriale i form af bøger, tavler, kridt m. v. Den pågældende skoleleder har titel af »hjælpe lærer« og det er en eftertragtet stilling. »Hjælpe læreren« indstiller radioen og skriver lektionerne op på tavlen efter den usynlige lærers diktat. Der undervises i læsning, skrivning, regning, religion, samfundskundskab, historie og hygiejne. Hver time afsluttes med nyhedsudsendelser. Morgenens program optages på bånd og genudsendes to gange om eftermiddagen for dem, der ikke har haft lejlighed til at høre morgenudsendelsen.

Om aftenen er undervisningen forbi. Så sendes der musik- og underholdningsprogrammer, foredrag om religiøse problemer samt små hørespil.

Præstens initiativ vakte hurtigt stor interesse hos myndighederne, der indså betydningen af at kunne meddele landbefolkningen undervisning ad denne vej, og fagfolk af enhver art er blevet engageret til at medvirke ved udsendelserne. Initiativet har endvidere medført, at regeringen nu stiller større beløb til køb af såsæd og redskaber til rådighed for bønderne. Pater Salcedo har endvidere taget initiativet til, at der udsendes en del publikationer, som kan anvendes i forbindelse med videre-studier, og UNESCO støtter sagen ved bl. a. at stille fagfolk — i øvrigt to katolske skolebrødre — til disposition.

Taler man med pater Salcedo om den fantastiske vending, som sagen har taget, så plejer han at sige, at et-

(fortsættes næste side)

Stemmen fra bjergene -

(sluttet fra midtersider)

Hvert initiativ, der tager sigte på at afhjælpe nøden blandt folk, vil vokse i forhold til behovet. I Columbia er der ca. 7 millioner mennesker — af en samlet befolkning på 12 millioner — der har sådan hjælp behov — og det er derfor ikke så underligt, at »radio-skolerne« stadig vokser i antal.

I en af UNESCO's beretninger hedder det, at »de fleste mennesker stadig

er sultne, sultne i den forstand at de har visse behov. Halvdelen af jordens indbyggere må endnu lære at læse og at skrive, og et tilsvarende antal mennesker er stadig syge«. Dette betyder, at der stadig er opgaver at tage op.

Salcedo's initiativ løser imidlertid selvsagt ikke alle problemer i et af de lande, der hører til de såkaldte underudviklede, men det er faktisk opmuntrende at se, hvordan en enkelt person — som f. eks. pater Salcedo — kan tage en sådan opgave op.

KADI.

Pavernes sociallære - grundlaget for spansk lovgivning

Opsigtsvækkende interview med general Franco om større frihed og bedre sociale forhold

Den spanske statschef, general Franco, har i et af de meget få interviews, som han hidindtil har indvilliget i, personlig besvaret en række spørgsmål, som den amerikanske NCWC-nyhedstjeneste for den katolske presse i U.S.A. har rettet til ham. Spørgsmålene drejede sig bl. a. om den spanske regerings stilling over for den katolske kirke.

General Franco udtaler i interview'et, at hans regering efter evne søger at realisere de ting, som de spanske hierarki peger på. Regeringen overvejer bl. a. lovforbedringer, der tager sigte på at give den spanske befolkning større muligheder for at leve i frihed. Han overvejer ændringer i skattelovgivningen i den hensigt at tilvejebringe en udligning i den ulige fordeling af velstanden i landet, og man arbejder endvidere med omfattende reformer for lønninger, boligforhold og socialvæsen.

Franco betegnedes Pavens sociale lære som et af kirkens værdifuldeste bidrag for Spanien; hans land har taget disse principper som grundlag for den kommende lovgivning. Pavens krav om en retfærdig løn, om sygeforsikring, om bedre boligforhold samt om fuld beskæftigelse har fundet konkrete udtryk i Spanien. Dette har bevirket en følelig fornyelse indenfor det religiøse liv, ikke mindst for arbejderklassens vedkommende. I denne forbindelse henviste Franco til stigningen i præstekaldene samt til den stadig større og større tilslutning til eksercitiebevægelsen. »Kun med Guds hjælp« havde det været ham muligt »at få magt over de farer, der har mødt mig i de sidste 40 år af mit liv«.

Franco kom også ind på de spørgsmål, som de spanske biskopper for nylig har rejst. Biskopperne havde erklæret, at de indskrænkninger i Spaniens frihed, som havde været en nødvendighed efter borgerkrigen, ikke længere med føje kunne opretholdes. Endvidere havde biskopperne taget til orde for en ændring i skattelovgivningen samt for en bedre og mere retfærdig fordeling af goderne blandt den spanske befolkning. Genindførelsen af fuld frihed — fortsatte general Franco — måtte dog være sikret af hensyn til den kommunistiske fare, således at den i givet fald ikke kunne blive misbrugt af bestemte elementer.

På spørgsmålet om, hvilken betydning der må tillægges det konkordat, der blev indgået i 1953 mellem den

Hellige Stol og Spanien, svarede Franco ordret: »En katolsk stat som Spanien behøver ikke noget konkordat for at anerkende, hvad vor hellige Moder, kirken, har fattsat af åndelige love og kanonisk ret. Vort konkordat er statens formelle anerkendelse af den af kirken forkyndte guddommelige ret. Der er kun brug for konkordater, når kirkens legitime rettigheder krænktes, således som det er sket ved revolutioner og sekularisering gennem forløbne århundreder.

Med hensyn til Spaniens indre politiske problemer udtaler general Franco, at hans lands modstandere provokerede uroligheder blandt studenterne og arbejderne, og hans bestræbelser for at kontrollere urolighederne uretfærdigt er blevet betegnet som tyranni. Spaniens situation kan kun forstås, dersom den ses på baggrund af landets fortid, der var bestemt ved klassekampe og partistridigheder. I de senere år var der dog opnået store fremskridt på så godt som alle områder. Enheden i troen er et af de grundlag, på hvilke Spanien kan og vil bygge sin fremtid op. (KNA).

Efter hvad der forlyder i Rom, ventes den polske primas Stephan Kardinal Wyszynski til Lourdes næste år.

(KNA).

Ifølge meddelelser i den ungarske presse sidder den ene af kardinal Mindszenty's sekretærer, pater Turcsanyi, for øjeblikket arresteret. Meddelelser fra samme kilde udtaler, at pater Turcsanyi sidste år i oktober skal være trængt ind i statens kontor for kirkelige anliggender »sammen med en gruppe på seks bevæbnede personer«.

*

Regeringen i Addis Abeba har forbudt sekten »Jehovas Vidner« i Ætiopien, idet deres proselytmageri har haft uroligheder til følge. Missionærerne — hovedsageligt amerikanere — har fået påbud om at forlade landet.

(KIPA).

Under titlen »Un Pauvre à Roma« er der i Paris (hos »Editions de la Colombe«) udkommet en meget interessant bog. Forlaget betegner den som en slags svar til Peyrefitte og hans opsigtsvækkende »Clefs de St-Pierre«. Bogen er skrevet af en benediktinerinde, sr. Marie-Yvonne. Bag dette klosternavn skjuler sig den tidligere kendte skuespillerinde fra Comédie française, Yvonne Hautin, der gik i kloster sidst i tyverne, og som i dag er ekklaustreret, men stadig tilhører ordenen, omend hun lever uden for klosteret og er stillet direkte under biskoppen. Rom har givet bogen imprimatur.

På forskellig måde peger bogen hen på Roms storhed. Det sidste kapitel er helliget afdøde præsidet Herriot, med hvem sr. Marie-Yvonne opretholdt kontakt. Hun skriver, at Herriot nærrede stor ærbødighed for Paven og Paven ligeledes var velvilligt indstillet overfor Herriot, hvilket bl. a. kom til udtryk ved, at Paven ganske ukonventionelt sendte Herriot en direkte hilsen til jul. Dette gjorde et dybt indtryk på Herriot, og sr. Marie-Yvonne skal have sagt til Herriot, at man ikke burde glemme Vor Herre. Herpå svarede Herriot, at det gjorde han ej heller — og inden sin død modtog han kirkens velsignelse med højet hoved og foldede hænder (KIPA).

Inden valgene i Belgien

Kardinal Van Roey's udtalelse for nylig om, at der må være en samvittighedspligt for de katolske Belgiere at danne en politisk enhed, har adskillige steder haft samme virkning som en hånd i en hvepsere. Det socialistiske blad »Le Peuple« har taget udtalelsen meget ilde op og betegnet kardinalens erklæring som et »provokatorisk dokument«. Bladet skriver, at denne udtalelse i praksis er ensbetydende med, at katolikerne tvinges til at stemme kristelig-socialt. Det er aldrig nogensinde forekommet i Belgiens historie — skriver »Le Peuple« — at der er givet vælgerne et så tydeligt vink. Det kristelig-socialt parti forbereder sin valgkampagne i skrifttestolen, og kardinalen har placeret sig selv midt i den politiske arena.

I sin udtalelse erklærer kardinal Van Roey: 1. Dersom nogen vil spørge, om han ved det forestående valg kan stemme på et parti, der bekæmper, ja måske endda truer religiøse og moralske interesser, så må svaret være, at en sådan stemmeafgivning ikke kan forsvares og vil være moralsk uforvarselig. 2. Dersom nogen vil spørge, om de troende bør stå sammen i politik, da må svaret være, at en spaltning — den være sig af personlig, økonomisk, social, kulturel eller politisk natur — under den forhåndenværende situation er uforvarselig. 3. Dersom nogen vil spørge, om han ved det forestående valg bør afholde sig fra at stemme eller eventuelt bør afgive en blank stemmeseddel, da bør svaret være, at den pågældende dermed forsummer en alvorlig pligt i et vigtigt anliggende. (KIPA).

Guds flammeskrift

Det var askeonsdag morgen i 1810. Napoleon, Europas almægtige erobrere og hersker, talte til marskal Berthier, der som overordentlig gesandt skulle drage til Wien, hvor kejserens og ærkehertuginde Marie Louises foreløbige formæling skulle finde sted med ærkehertug Karl som kejserens stedfortræder.

»De ledsager så min gemalinde gennem Sydtyskland til Frankrig. Ved alle hoffer er man forberedt på at modtage kejserinden. Ved den bayerske grænse venter min søster, dronningen af Neapel, på hende. De må drage omsorg for, at min fremtidige gemalindes ynglingsegemak i Wien bliver efterlignet til hendes appartement i Paris. Så snart De har truffet Deres forberedelser til rejsen, melder De Dem hos mig.«

Kejseren var alene.

»Endelig ved dette mål!« sagde han til sig selv.

I sine tanker fulgte han sin mægtigt stigende livsbane, fra fattig officersaspirant til Europas hersker. Siden han, kun syvogtyve år gammel, havde

overtaget kommandoen over den franske hær, havde hans liv været en kæde af sejre og triumfer. Fra feltherre til førstekonsul, fra førstekonsulens plads til tronen. I seks år havde han nu håret kejserkronen. Hans rige strakte sig fra Pyrenæerne til Østersøen: Belgien, Holland, Rhinlandet, Sydtyskland, alt land fra Nordøen til Neapel var hans. Omtrent halvtreds tusind mennesker var hans umiddelbare undersåtter; de fyrster, han havde ladet beholde deres trone, var hans lydige vasaller; det store Østrig var gjort stumt og afmægtigt. En kæmpehær lystrede hans feltherregeni; enhver modstander var knust. Hele Europa måtte hjælpe til at berygte Frankrig. En jernhård politimagt dækkede hele riget med sit net, så intet ord ustraffet kunne siges imod ham, og ingen avis taltes, der skrev mod ham.

Og nu skulle dette ægtskab med kejserdatteren sætte kronen på værket og sikre hans slægt magten ud i al fremtid. Om få uger skulle den højtidelige formæling finde sted i Paris,

og derved skulle der udfoldes en pragt, som verden aldrig havde set mage til. En snes kardinaler var blevet kaldt til Paris, for at den kirkelige vielse kunne blive så pragtfuld som mulig; alle forberedelser var truffet.

En dump orgelklang vækkede kejseren af hans stolte drømme. Derovre i den gamle kirke uddelte præsten den indvieede aske til de troende med ordene: »Husk, menneske, at du er støv, og til støv skal du blive igen.« ...

Kejserens sekretær kom ind med en stabel breve. Et stort brev var forseglet med et kardinalvåben. Napoleon rev det op, læste det — og kastede det rasende på gulvet.

Tretten kardinaler nægtede at være til stede ved vielsen, fordi kejserens første ægteskab var erklæret ugyldigt af en prælat, der ingen ret havde der-til.

»Godt — så skal de også få at vide, at jeg er uindskrænket hersker i mit land,« hvædede kejseren. »Jeg forbyder kardinalerne under dødsstraf at bære tegnene på kardinalværdigheden; de er fra i dag kun almindelige præster og skal nok få anvist et sted, hvor de kan blive indtil videre.«

Og således skete det. Få dage efter var de tretten kardinaler forsvundet fra Paris, sendt til små, ukendte byer.

»Hvor længe endnu, Herre, hvor længe?« sukede en af dem, da han tog afsked med de andre.

»Er målet ikke snart fuldt?« klagede en anden. Men en tredie pegede fortørnede mod himlen.

Tre måneder var gået som en uafbrudt bryllupsfest for Napoleon og hans gemalinde. Rejsen gennem Frankrig og Nederlandene havde været et fortsat triumftog; men endelig skulle festlighederne have en ende; kejserparret var vendt tilbage til Paris, og et pragtfuldt bal hos Østrigs gesandt, fyrst Schwarzenberg, skulle afholdes i den østrigske kejserens navn og være den strålende afslutning.

Der var blevet opført en herlig balsal til denne fest. Salens kostbare udsmykning, de strålende uniformer og skønne toiletter virkede næsten eventyrligt. Kejserinden var meget stille, men så lykkelig ud, og Napoleon strålede af glæde og stolt selvbevidsthed. Han havde grund til at håbe, at kejserinden ville skænke ham en søn — arving til hans verdensrige.

Pludselig vendte han sig fra den gruppe herrer, han havde talt med, og gik langsomt ned mellem de ærbødigt vigende rækker af gæster. Hans øjne lynede — en vældig plan steg just i dette øjeblik frem for hans indre blik.

Stor var han — men hans storhed skulle vokse endnu mere. Endnu eet måtte han udføre: Tugte den russiske kejser, der havde afvist ham som svigersøn, opkaste sig til overherre over ham og hans rige. Når det var sket, havde han ikke mere at ønske. »Og hvem kan standse mig?« tænkte han. »Min hær er uovervindelig, og på mit ord går Europa mod Øst. Jeg vil det — og ingen kan sætte sig op imod mig.«

I dette øjeblik lød et skingrende
(Sluttes side 327).

Antikvariske katolske bøger

Johannes Jørgensen:

Af det dybe. 2. udg. 13. nummererede eks.	12,00
Civita d'Antino	6,00
Dantestemninger. Fire Træsnit af Ebba Holm	12,00
Den hellige Katerina af Siena. Første udg.	8,00
Mit Livs Legende. I-VII	30,00
Goethe-Bogen, ib. Første udg.	15,00
Det tabte Land. Første udg. (uden omslag)	6,00
Indtryk og Stemninger	12,00
Lourdes	15,00
Den yndigste Rose	10,00
Rejsebogen. Anden udg., vb.	12,00
I det høje. Første udg., vb.	18,00
Bag alle de blå Bjerge	10,00
Den hellige Frans af Assisi. Tredie udg.	18,00
Blomster og Frugter. Første udg.	15,00
Essays. Første udg.	18,00
Rejsebilleder fra Syd og Nord. Første udg. (med dedication)	25,00
Pilgrimsbogen. Første udg.	15,00
Fioretti. Første udg.	22,00
Romerske Helgenbilleder (uden omsl.)	15,00
Den hellige Ild. Første udg.	10,00
Romersk Mosaik, vb.	18,00
Eva. Andet opl.	12,00
En Apostel	12,00
Vor Frue af Danmark. Første udg.	15,00
Beuron	10,00
Hjemve. Første udg.	10,00
Digte. Første udg., vb.	20,00
Bekendelse. Første udg., vb.	15,00
Stemninger. Første udgave, vb.	18,00
Livsløgn og Livssandhed. Første udg., vb.	20,00
Forårssagn. En Fremmed. Første udg.	30,00
Vers, vb.	30,00

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nu mere i søndagsmessebogen.

Juli

7. S. 4. Søndag e. Pinse (666—56); (grøn) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Cyrillus og St. Methodius (991); præf. (521).
8. M. † St. Elisabeth, Dronning af (hvid) Portugal (992); alm. præf. (525).
9. Ti. † Feria (666—56); uden Gloria (grøn) og Credo; alm. præf. (525).
10. O. † Syv hellige Brødre samt St. Rufina og St. Secunda (993); alm. præf. (525).
11. T. † Feria (666—56); uden Gloria (grøn) og Credo; 2. bøn: St. Pius I [5]; alm. præf. (525). - Eller St. Pius I [4]; 2. bøn: Feria (666); alm. præf. (525).
12. F. St. Johannes Gualbertus (hvid) (994); 2. bøn: St. Nabor og St. Felix (995); alm. præf. (525).
13. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse (hvid) [90]; 2. bøn: St. Anacletus [9]; præf. (522).
14. S. 5. Søndag e. Pinse. (grøn)

Sakraments sognets lodseddel

til fordel for kirkens hvidtning: 1410 - 1776 - 196 - 1953 - 1432 - 1179 - 1744 - 742 - 1056 - 1278.

Gevinsterne kan afhentes på kirkens kontor inden den 1. september.

Sakramentskirken er lukket

på grund af hvidtning også søndag d. 7. juli.

Alle gudstjenester: kl. 8 - 10 og 17, er henlagt til Sct. Josefs kirke.

Guldbryllup

Lørdag den 6. juli kan typograf Eduard Kluge og hustru, Boyesgade 5, København, fejre deres guldbryllup. Hjertelig til lykke!

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Venskab

I Tobias' hus var der stor nød. For di den gamle mand frygtede Gud mere end konen, havde man berøvet ham hele hans formue. Det havde nu endda været til at bære, hvis han bare havde kunnet arbejde. Men engang, da han træt lænede sig mod muren, faldt fuglesnavs i hans øjne og blindede ham. Alt så trøstesløst ud; men en nat, da han bad til Gud i sin store nød, huskede han med eet på, at hans stammefrønde Gabelus i Rages i Medien engang havde lånt en meget stor sum penge af ham. Og næste morgen kaldte han på sin søn, forklarede ham sagen og sagde:

»Vor nød ville snart være forbi, hvis du kunne finde en rejsekammerat, som ville vandre med dig til Rages og hente pengene. Men alene kan du ikke tage af sted, dertil er du alt for ung og uerfaren.«

Den unge Tobias blev glad som alle unge mennesker, hvem man betror en stor opgave. Han skulle nok snart finde en ledsager, der var hans vis på. Og det skulle være en god ledsager. Hans fars formaning: »Hold dig Gud for øje alle dit livs dage, og vogt dig vel for at indvillige i nogen synd«, stod fast prentet i hans sind; han skulle ikke have nogen ven, som ikke var enig med ham på det punkt.

Kort tid efter bragte han sin far en rejsekammerat: en ung mand med et venligt, åbenhjertigt væsen og klare, uskyldige øjne. »Ja,« sagde gamle Tobias, da han havde talt med ham, »han er til at stole på. Gå I sammen, og Gud bevare jer.«

Med forældrenes velsignelse begav de sig ud på den lange vandring. To-

bias havde virkelig fundet sig ikke blot en ledsager, men en ven. De var fælles om alt: de lange ensomme veje, dagens besvær, naltens ængstelser, glæden over alt det skønne, de så på deres vandring; og når den yngste blev træt og mismodig, fordi målet syntes så uendelig fjernt, så forstod den ældre at opmuntre ham til at gå trøstigt videre frem — de gik jo med forældrenes velsignelse og i Guds varetægt.

Allerede den første aften kom Tobias i stor fare. Mens han badede, blev han angrebet af en stor fisk; men vennen kom til hjælp på den mest fintfølede måde: han viste Tobias, hvordan han skulle gribe om fiskens og gøre det af med den; og Tobias var glad for, at han virkelig klarede sig selv. Fiskens galde tog de med.

Ferie på Als

Rolig sommerlejlighed med køkken og 2 enkelte værelser ledig til 13.-7. — Dejlig beliggenhed. I august hver dag messe i huset.

»Andersens Hus«, Kettingskov, Als. Tlf. Over Tandstet 4 7865.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellebygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE

LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.,
tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

»Den er et godt lægemiddel,« sagde Tobias' ven.

Altid var han fuld af omsorg for ham og for hans fremtid. Og da de kom til et sted, som hed Ekbatana, sagde han: »Her bor en slægtning af dig, som har en datter, der hedder Sara. Bed hendes far, om du må få hende til hustru.«

Saras fader modtog med glæde Tobias som sin svigersøn. Og den trofaste rejsekammerat sagde: »Bliv du nu her og hold bryllup. Imens henter jeg dine penge i Rages. Jeg glæder mig over din glæde, og du skal ikke forstyrres af bekymringer for pengene.«

Tobias stolede på sin ven som på sig selv; og da vennen havde fået pengene, kom han tilbage til huset, hvor bryllupsfesten var blevet fejret, og sagde: »Så, nu er det tid at vende hjem; dine gamle forældre begynder at blive ængstelige.«

Hvor havde deres rejse dog været til glæde! Og hvor takkede de Gud for hans ledelse og hans hjælp! Tobias havde fået så meget af sin ældste ven, både indre rigdom og ydre støtte, at han atter og atter måtte takke Gud, som havde ført de to sammen. Men endnu en velgerning skulle han modtage, før de skiltes; thi vennen sagde: »Når du kommer hjem, skal du først takke din Gud. Så skal du bestryge din Fars øjne med fiskens galde, og da vil han få sit syn igen.«

Fulde af glæde modtog forældrene deres søn. Han kom tilbage til dem, ren og god som før, og lykkelig.

Halvdelen af pengene ville de give

deres søns gode rejsekammerat. Men han ville ikke tage imod noget, og han gav sig til kende som den, han var: Vennen, føreren, ledsageren — engelen.

Guds flammeskrift

(Fortsat fra side 325).

skrig gennem balsalen: »Brand! Brand!«

»Deres majestæt — der er gået ild i et tæppe! Jeg er meget ulykkelig over, at dette kunne ske,« udbrød fyrst Schwarzenburg, der ilsomt kom hen til kejseren.

Men Napoleon skyndte sig hen til sin hustru. Salen var allerede fuld af røg, en frygtelig panik opstod blandt gæsterne, alle trængte på for at komme ned ad trappen, kun med møje blev der gjort plads for keiserparret. Og næppe var de kommet ud, før den hastigt opførte bygning stod i flammer fra alle sider.

Fyrstinde Schwarzenberg, gesandtens svigerinde, søgte fortvivlet i mængden efter sin datter. Da hun ikke fandt hende, styrtede hun op ad trappen og ind i ildhavet. Et par herrer fulgte efter hende. Kort efter bar de den unge fyrstinde ned; hun var frygtelig forbrændt; og moderen kom ikke tilbage.

Det lykkedes kejseren at føre sin grædende hustru hen til en vogn, der kørte dem bort fra rædselen og fortvivlelsen.

Næste morgen sagde den unge keiserinde: »Jeg havde en forfærdelig drøm i nat. Den brændende sal var blevet til en brændende hovedstad; du stod midt i ilden, og kronen på dit hoved blev fortæret af flammerne.«

Men Napoleon rejste sig og kyssede

hendes pande. »Det var en frygtelig ulykke i går,« svarede han; »men du kan være ganske rolig. Min krone er ikke af forgængeligt flitter, og mit hus står sikrere end en sammentømt balsal.«

I dette øjeblik trådte en af keiserens kammerherrer ind. Hans beretning om ulykken var forfærdelig. Mange af balgæsterne var endnu ikke fundet, adskillige var døde af brandsår eller kvalt i panikken. Både den ældre og den unge fyrstinde Schwarzenberg var døde; moderens lig var fundet, fuldstændig forkullet; kun på de smykker, hun bar, havde man kunnet genkende hende.

Gysende slog keiserinden hænderne for ansigtet. Men på kejseren gjorde det skete intet synderligt indtryk, og hans hustrus drøm, der kunne have udtydet Guds advarsel for ham, lod ham ganske ligegyldig. — »Hold inde med dit hovmod!« havde Gud tilråbt ham, »thi Gud ødelægger den hovmodiges hus.« Men Napoleon ville ingen advarsel høre.

To år efter lød Napoleons bud om krig med Rusland over Europa; og »Den store armé« begyndte langsomt at sætte sig i bevægelse. To måneder senere, da kejseren havde nået sit sidste mål, flammede ilden op i alle dele af Moskva; et kæmpeflammehav bredte sig med stormens hast over den vældige by; i syv dage brændte den — så var den ødelagt og tilintetgjort, og med den Napoleons lykke og forhåbninger. Hans armé var forsvundet fra jordens overflade; han selv måtte flygte; de undertvungne lande rejste sig imod ham; hans stjerner var slukket. Efter fortvivlede, frugtesløse forsøg på at genvinde magten måtte han sande det ord, at Gud ødelægger den hovmodiges hus.

Og ti år efter døde Napoleon som en ensom fange på den øde klippeø.

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Pualæg og Hestekød
Albanigade 39 . Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Horsens

Edvard Petersen

Kul — Koks

HAVNEN 3 . TELEFON 72
Leverandør til de katolske Institutioner

Esbjerg

E. Boysens Fiskehandel

Altid friske Varer
Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Aarhus

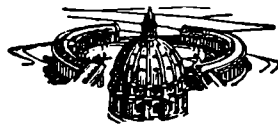
Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

MEIERIET *Vesterbo*

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

URBI ET ORBI

Paven og Castel Gandolfo

Hvert år, når sommervarmen sætter ind, begynder rygterne i Rom at fabulere om pavens afrejse til Castel Gandolfo. Således også i år. Alt tyder imidlertid på, at paven først tager ud til Castel Gandolfo til sædvanlig tid. Alt er rede derude til at tage mod den høje sommergæst. Der er imidlertid noget nyt at notere derude. Fra i år finder de offentlige audienser ikke længere sted i gården som tidligere år — hvilket kunne være lidt ubehageligt, dersom vejret var dårligt — men derimod i en sal i Villa Barberini, der udelukkende er blevet indrettet til dette formål. Den ny sal vil kunne rumme ca. 7000 personer, hvilket er mere end Benediktionsaulaen i Vatikanet, og der er direkte adgang udefra, hvilket er en meget stor fordel for de audienssgænde. (KIPA).

Hollandsk biskop bestjålet på vejen hjem fra Rom

På vejen hjem fra Rom har biskop Jansen, Rotterdam, været genstand for et tyveri under opholdet i Milano. Tyven har haft held med sig til at tage biskoppens penge, pas og billetter. Ved grænsen til Schweiz har man sørget for, at der blev givet biskop Jansen rejsehjemmel, således at han kunne vende hjem til Holland — uden pas. (KIPA).

Frankrigs biskopper formaner til fordybelse i troen

Fordybelse i troen er emnet for en skrivelse, som det franske episkopat nylig har publiceret. Skrivelsen er på et halvt hundrede sider og er blevet forelagt af ærkebiskoppen af Bourges, mgr. Lefebvre. I forordet til skrivelseren understreger ærkebiskoppen, at beretningen udgør en udelelig helhed. »Det er vort oprigtige ønske — udtaler mgr. Lefebvre — at denne vor skrivelse må blive betragtet som en helhed, og at der ikke er nogen, som gør forsøg på at pille enkelte dele ud og benytte disse løsrevne afsnit til partiske anliggender, der slet ikke svarer til den egentlige hensigt med skrivelseren.«

Henvendelsen, der må betragtes som en slags hyrdebrev — er inddelt i fire dele, en indledning samt kapitlerne »Kirkens mysterium«, »Vort ja til kirkens mysterium«, »Præsten, den levende Kristus' vidne i kirken«.

I indledningen fremhæves især den franske katolicismes »vidunderlige livskraft« og det »overordentlige storsind, der bevæger så mange præster og lægfolk til at påtage sig så mangehånde og store ansvar som udtryk for en så stor og frugtbar apostolisk iver«.

Ærkebiskoppen af Westminster svarer på angreb

I en prædiken i forrige uge berørte den katolske kirkes primas i England, ærkebiskop Godfrey af Westminster, de seneste anglikanske angreb og udtalte, at opfattelsen af en pluralisme af forskellige kristne kirker er fremmed for den katolske kirke. Katolikker, der vender deres kirke ryggen, søger meget sjældent til en anden kirke, men forsvinder ud i ligegyldigheden. I vore dage bliver den katolske kirkes liturgi atter og atter genstand for efterligning — dette viser, at der består en vis dragen hen mod vor religion. — Men trækker man i andre menneskers klæder, så hører man dog af den grund ikke til deres familie. (KIPA).

Præster kan nu læse messe i Kastrup Lufthavn

Lufttrafikken på København er i årene siden anden verdenskrig vokset ganske betydeligt. Kastrup Lufthavn er blevet et knudepunkt i den interkontinentale lufttrafik — her krydser linierne mellem øst og vest, nord og syd. Ikke mindst forbindelsen til Amerika via Nordpolen benyttes også

„Ondsindede bagvaskelser“

Malteserordenen svarer på angreb

Malteserordenens souværene råd har på et ekstraordinært møde taget stilling til en bog, der er udkommet i Frankrig, og hvori forfatteren Robert Peyrefitte beskæftiger sig med Malteserordenen. Ifølge en meddelelse, der er publiceret af det italienske pressebureau »Ansa«, har ordenens statholder fremsat en indgående kritik af bogen og erklæret, at den indeholder både urigtige og ondsindede fremstillinger, der især er rettet mod kardinaler og højere dignitarere ved den Hellige Stol, samt bringer selve Malteserordenen i et suspekt lys. Ordenens statholder giver udtryk for beklagelse af forfatterens udtryksmåde, hans informatorer og medarbejdere. Samme beklagelse har statholderen officielt udtalt over for det Pavelige Statssekretariat samt præsidenten for den kardinalkommission, der varetager ordenens anliggender, kardinal Tisserant, og ordenens storprior i Rom, kardinal Canali. (KNA).

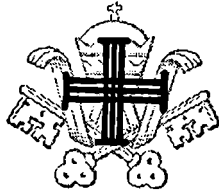
af ikke så få katolske gejstlige. Transitopholdene i Kastrup Lufthavn er dog som oftest af ret kort varighed, og SAS har derfor — for at give katolske præster lejlighed til at læse messe selv under et ganske kort ophold i Kastrup Lufthavn — anskaffet et messeudstyr — alter, messeklæder o. s. v. — der efter ønske og med kort varsel kan opstilles i et dertil egnet lokale i ankomsthallen.

ægte kristen vis.« Episkopatet giver i denne forbindelse udtryk for sin bekymring over, at mange kristne åbenbart undervurderer den kristne skoles betydning.

I slutningen af skrivelseren fremhæves det udtrykkeligt, at de misforståelser og vildfarelser, som episkopatet har peget på, ikke må give anledning til at mene, at det er noget, der er særdeles udbredt blandt præsterne og de troende i Frankrig. »Der forekommer hos os såvel som andre steder afvigelse, der ofte har sin oprindelse helt andre steder og uden for landets grænser. Disse påvirkninger har haft højest forskellig indflydelse på de enkelte individer, og vi mener ingenlunde, at de er lige udbredt i alle egne af Frankrig. Det er imidlertid vor opgave at finde frem til de bedste midler til at korrigere disse afvigelser på faderlig måde for dermed at kunne føre alle de sjæle, der er betroet os, ad den rette vej til frelsen. Det, det først og fremmest kommer an på, er at formå alle de troende, gejstligheden og ordensfolkene til at blive sig deres ansvar og pligter bevidst, så at de bevidst fordyber sig i deres tro og dermed lader hele deres virken og færd den gennemsyre af denne tro.«

(KNA).

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

14. JULI 1957

NR. 28

GUD

Kamillus af Lellis –
barmhjertighedens
korsridder

På bjerget Karmel –
en vandring
gennem årtusinder

Nyhedsstof

„Osservatore Romano:“

Samarbejde mellem katolikker og socialister er en umulighed!

»Osservatore Romano della Domenica« kom i en leder i sidste uge ind på muligheden for et samarbejde mellem katolikerne og socialisterne i Italien og erklærede kategorisk: »I Italien er et samarbejde mellem katolikker og socialister umuligt!« Bladet kommer ind på forskellige indvendinger mod denne holdning, der er rejst fra socialistisk side, og skriver, at når der i andre lande — f. eks. Belgien, Holland og Østrig — eksisterer et samarbejde mellem katolikerne og de derværende socialistiske partier, så er det fordi de pågældende socialistpartier er modstandere af kommunismen. Man kan derfor ikke drage sammenligning mellem disse partier og de italienske socialister, hvis parti ifølge dets solidaritet med kommunismen ej heller tilhører det socialistiske internationale. Tilfældet Italien er derfor noget helt for sig. »Osservatore della Domenica« skriver, at det socialistiske parti erklærer, at man har opgivet den gamle antiklerikalisme; partiet er imidlertid alt for meget inde med kommunisterne til, at det kan give afkald derpå. (KIPA).

Den katolske aktions officielle organ i Spanien, »Ecclesia«, dementerer i et af sine seneste numre verserende rygter om, at kirken tilstræber at vinde politisk magt gennem medlemmerne af institutionen »Opus Dei«. Rygterne er opstået som følge af at medlemmer af institutionen har opnået en del højere positioner, men »Ecclesia« udtaler i den forbindelse, at besættelsen af de pågældende stillinger udelukkende er en følge af disse kandidaters personlige egenskaber samt, at hverken kirken eller Opus Dei har nogen som helst andel i udnævnelsen (KIPA).

Bladet »Ecclesia« har ved flere lejligheder manifesteret sin uafhængighed af regeringen.

Forbereder Ungarn lov, der vil berøve Mindszenty statsborgerretten?

Den tidligere ungarske ministerpræsident Lajos Dinnyes har fremsat forslag til lov om hjemmel til at loven, hvorved statsborgerskab kan berøves de personer, der er flygtet i forbindelse med oktoberrevolutionen, også udvides til at omfatte »de personer, der lever på exterritoriale områder«. Derved menes uden tvivl kardinal Mindszenty, der stadig opholder sig i det amerikanske gesandtskab i Budapest. (KIPA).

Det kommunistiske system umenneskeligt

Det kommunistiske system — sådan som det åbenbarer sig i de kinesiske fængsler — er og bliver umenneskeligt, udtaler to amerikanske jesuitpatre, der sidste uge ad søvejen ankom til Hongkong. De to patre, Charles McCharly og John Houte, var netop blevet løsladt efter at have siddet fængslet i fire år; i løbet af disse fire år har de i 865 dage været underkastet timelange forhør og allehånde former for tortur. Man har gang på gang underkastet dem den såkaldte

(sluttes på bagsiden)

Det unge Afrika

RONGERIGET-DARMLÆRE %

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Klühs Eftf.

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester **W. Plichta**

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

Støt annoncørerne

Svendborg

Ejvind Lambech

KAFFE . VIN . KONSERVERS

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1016

Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl.s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

RESERVERET

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smede- og Maskinværktøjed, aut. Vand- og Gasmester, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds *Fisk og Vildt*

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

Køb Hjemmets Udstyr
hos

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 301

Elmer Vernersen

1. Kl.s Kød og Paalæg

KASTETVEJ 51

Telefon 5660

Leverandør til Kamillians Klinikken

Mathias
Christensen
TLF. 2 15 56
ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992 & 4983

Aalborg

Gud er mit ophav. Han er ophav til hele verden og alt, hvad den rummer. Og han er skaber til det altsammen, d. v. s., han har frembragt det af intet.

Hvad slags væsen er Skaberen? Den hellige skrift fortæller os, at »Gud er kærlighed«, og i den kendsgerning finder vi forklaringen på livet. Guds kærlighed er årsag til skabelsen og frelsen, til åbenbaringen og til kirkens grundlæggelse, til sakramenterne og til den evige lykke, som alt dette vil føre os til.

Gud er skaber, den første årsag til alt, der er til. Til Gud selv er der altså ingen årsag. Men en årsag, der fuldstændigt frembringer sine virkninger, må i enhver henseende være større end disse. Da vi selv er Guds værker, kan vi derfor ikke fatte Gud, end ikke beskrive ham rigtigt. Vore begreber om Gud må nødvendigvis være ufuldstændige, og vi kommer som oftest sandheden nærmest, når vi siger, hvad Gud ikke er, i Stedet for at prøve på at udtrykke, hvad han er. Derfor taler vi lettest om Gud i benægtelser. Vi siger f. eks., at Gud er uendelig, d. v. s., at han er uden grænser — eller at han er uudsigelig, d. v. s., at menneskelig tale ikke kan beskrive ham.

Bruger vi positive udtryk om Gud, er de i de fleste tilfælde kun delvis sande. Vi taler om ham, som om han blot var en højere menneskeart. Sommetider bruger vi udtryk, der i sig selv er urigtige, og hvis begrundelse kun er den, at vi ikke har nogen måde, hvorpå vi kan udtrykke det forhold, vi står i til Gud. Vi taler f. eks. om Guds vrede, selv om vi ved, at vrede er en følelse, noget ufrivilligt og irrationelt, og at Gud derfor ikke kan være »vred« i egentlig forstand. Vi bruger blot ordet for at udtrykke den tanke, at vore handlinger gør os fortjent til samme behandling fra Guds side, som vore medmenneskers retfærdige vrede lønner vore fejl med. Når vi siger, at Gud er vred, er det den fattige måde, hvorpå vi kan udtrykke noget, som nødvendigvis må siges, skønt mennesketale aldrig vil kunne sige det på rette vis.

Vi taler altså om Gud i tilslørede ord ved hjælp af benægtelser og billeder, der kun er delvis sande.

Dog tilskriver vi Gud noget, som hverken er benægtelse eller billedtale. Vi siger, at Gud er god, og han er godhed, fuldkommenhed. Når vi vil forstå dette, må vi huske på, at der gives endnu en måde, hvorpå vi kan tale om Gud i ord, der beskriver menneskelige egenskaber og en menneskelig tilværelsesform og dog med rette kan anvendes om ham. Gud er til, selv om hans væsen er forskellig fra vor, og Gud har disse egenskaber, selv om de er forskellige fra de samme egenskaber, således som vor erfaring kender dem. På den måde taler vi om Guds væren og vor egen væren, og vi taler om Gud som sandhed og godhed. Or-

dene bruges ikke i samme betydning om Gud og om skabningerne, og dog er betydningerne ikke helt forskellige. Vi siger, at de er analoge, d. v. s. at disse ting udsiges både om Gud og om skabningen, men om Gud på en sådan måde, som svarer til den guddommelige natur, og om skabningen på den måde som svarer til dennes natur.

Derfor er det ikke billedtale, at Gud er god, godheden selv. Det er bogstavelig sandhed.

Denne Guds godhed er grunden til, at Gud ønsker også andre væseners eksistens. Da disse andre kommer fra ham, har de del i hans godhed og bærer vidnesbyrd om den. Dette vidnesbyrd om Guds godhed og anerkendelse

af den kaldes Guds ære. Grunden til at guddommelig virken udenfor det indre liv i Gud selv må søges deri, at den guddommelige godhed bliver bi-bragt skabningen. Gud vil, at hans godhed skal bevidnes af hans skabninger og erkendes med lovprisning.

I sin godhed besluttede Gud altså at skabe. Vor tilværelse er for os den første virkning af det faktum, at Gud er god. Og det er hans skaberakts fortsættelse gennem tiden, som bevarer universets og menneskets tilværelse. Men hvad havde Gud i den sidste instans beredt for den skabning, han således skænkede tilværelse?

For at forstå det må vi først kende noget til skaberens natur.

Der er meget, vi kan lære om Gud ved blot at bruge vor forstand. Den kan f. eks. sige os, at Gud er til, at han er årsag til alt andet eksisterende og selv uden årsag, at han »altid var, og altid vil være«, at han er uendelig i enhver fuldkommenhed, allestedsnær-

(fortsættes side 335)

Kamillus af Lellis

BARMHJERTIGHEDENS KORSRIDDER

Da donna Kamilla af Lellis 25. maj 1550 fødte sin søn Kamillus i den lille abruzziserflække Bucchianico, havde hun en ejendommelig drøm. Hun så i drømme sin egen dreng i spidsen for en stor skare drenge, der alle bar et rødt kors på brystet.

Den gode donna Kamilla nærrede et stille håb om, at hendes nyfødte søn engang skulle blive en berømt korsridder, ja, måske endda munk eller helgen. Men efterhånden som drengen voksede til, tydede alle tegn på det stik modsatte. Kamillus var så sandelig ingen helgen — men slås med alle landsbyens andre drenge, det kunne han. Han skulkede sig fra skolegang, så godt han formåede det. Langt hellere tog han et slag kort med kammeraterne. I begyndelsen spillede de ganske vist kun om nødder, men efterhånden som han voksede til, blev det om penge, som han slog sin moder for. Da han var tretten år gammel døde moderen, og hun tog ikke nogle særlig strålende forhåbninger om hans fremtid med sig i graven.

Det gjorde heller ikke sagen stort bedre — tværtimod — at Kamillus' fader var officer og kun yderst sjældent hjemme. Sjakren og kortspil var, hvad han fordrev sin tid med, og nitten år gammel sagde han da også uden vemod farvel til sin fødeby og red med sin fader til Venezia for at gå i krigstjeneste i kampen mod tyrkerne. I Ancara mistede han inidertid sin fader. Selv pådrog han sig kort efter et sår på foden, og da dette ikke ville læges, måtte han indtil videre skrinlægge planerne om at drage i ledning. Enden på legen blev, at han måtte tage sin tilflugt til de uheldbredeliges sygehus i Rom. Der indtrådte dog en smuk bedring i hans tilstand, og ikke så snart han kunne stolpe af sted igen, begav han sig på ny til Venezia og lod sig hverve, idet lagunestaden på dette tidspunkt rustede sig til kamp mod tyrkeren Selun Pascha, der truede øen Cypern. I syv lange år kæmpede han til lands og til søs. På Korfis blev han ramt af feber og lå en over-

Helgenens dødsmaske (findes i ordenens generalat i Rom)

Hospitalernes værnehelgen, 1550—1614. Omvendte sig efter et letfærdigt soldaterlevned og blev hospitalsforstander i Rom. Modnede under den hellige Philip Neris ledelse til en stor helgen. Præsteviedes i 1584 og grundlagde Kamilianerordenen (sygeplejere).

Ugebladet i sommertiden

For at imødekomme det behov, der normalt er for forøget plads i Ugebladets spalter hen på eftersommeren, udsendes i sommertiden et par af Ugebladets numre med mindre sideantal end normalt. Et tilsvarende antal numre af bladet vil til gengæld blive udsendt med forøget sideantal på et senere tidspunkt.

Og for at gøre ondt værre, brød der i 1591 en rædselsfuld hungersnød løs over Rom i hælene på pesten. Nøden og elendigheden var ubeskrivelig. Overalt i stalde og huler fandt man halvdøde eller døende mennesker, og døden fejrede sine triumfer. Da var det, at inændene med det røde kors på kappen trådte frem som Roms engle. Overalt trådte de frem, bragte de syge til deres hospitaler, passede dem og plejede dem. Den evige stad frembød et forfærdeligt skue. Mange af de syge, der havde søgt tilflugt i staldene, havde hogstavelig talt gravet sig ned i gødningen for at holde varmen, og i adskillige tilfælde var de så snavsede, at Kamillus næppe kunne holde tårerne tilbage, når han så al den nød og elendighed. Det var ubeskriveligt store ofre, som han og hans fæller bragte i de dage, og det var virkelig noget af et under, at hele dette kærlighedsværk kun krævede fem døds-ofre blandt kamillianerne.

Det var i dette nødens år, at Pave Gregor XIV ophøjede sammenslutningen til en orden, som han gav navnet »Fædrene af den gode død«. Og nu aflagde Kamillus og hans åndelige sønner de tre højtidelige løfter om fattigdom, kyskhed og lydighed, og de føjede et fjerde til, nemlig at ville stå de syge og døende bi indtil døden.

Og der indtrådte derpå et fuldstændigt omsving i den måde, hvorpå man betragtede ham og hans orden. Der var vel næppe nogen, der talte mere begejstret end den gode kardinal Cusani, som sagde: »Pater Kamillus, kan De huske, da jeg kaldte Deres ide for et latterligt kompagni? Jeg indser nu, hvor meget godt De har gjort, og jeg takker Gud derfor af mit ganske hjerte.«

(fortsættes side 335)

gang for døden. Men han kom sig igen, og næppe var han blevet rask, førend han meldte sig til stormen på den tyrkiske fæstning Vaibegne ved Cattara.

Livet blandt de rå og vilde krigsknægte var et sandt eldorado for Kamillus. Atter og atter bragte hans let-sindighed ham i den yderste fare, men han slap helskindet fra det hver gang, og næppe var faren overstået, før han sad sammen med kammeraterne over vinen og kortene. Og man kan just ikke påstå, at disse kortspil gik stille af. Det fortælles endda, at det nu og da trak op til drab, og var der engang ved en bestemt lejlighed ikke kommet en officer forbi, havde det formentlig været ude med Kamillus.

Imidlertid sagde Kamillus farvel til venezianernes faner og gik i spansk tjeneste. Han kom ombord på en galej. Men under et uvejr blev båden slået ud af kurs, og ved et mirakel nåede den ind til Napoli, hvor den imidlertid var så medtaget, at soldaterne måtte permitteres.

Kamillus fortsatte sit vilde levned, han soldede og spillede sine sidste skillinger op, og da han ikke havde en øre mere på lommen, satte han dolk og støvler ind. Endnu et par vilde, tøjlesløse nætter var der da penge til, men så var det også slut. Og hvad skulde han nu tage sig for? Han så sig nødsaget til at tigge, og det varede ikke længe, førend man fandt ham som tigger ved indgangen til kirken i Manfredonia, hvor han — klædt i en lurvet soldaterkappe — bad de kirkesøgende om en almisse.

En bygningsmester skaffede ham til sidst arbejde hos kapucinerne i Manfredonia. Dag efter dag slæbte den fallerede adelsmand mørtel til en nybygning — og nu gik det med eet op for ham, at han havde forfejlet sit liv, og at det var på højeste tid, at han søgte andre veje. Han kom i tanke om, at han dengang, da galejen forliste, havde lovet at ville blive munk, dersom han slap med livet, og en skønne dag stod han da hos guardianen for kapucinerne i Manfredonia og bad om optagelse.

Men så let gik det nu imidlertid heller ikke, især ikke, da hans gamle foddildelse brød ud igen, og han af den grund ikke fandtes egnet til optagelse i den strenge orden.

Han måtte påny søge tilflugt i de uhelbredeliges hospital i Rom. Her kom han under behandling, men samtidig måtte han gøre tjeneste som sygepasser.

Og her fandt Kamillus sin livsopgave: med rørende omhu og hengivenhed tog den tidligere krigsknægt sig nu af dem, der blev betroet til hans omsorg. Og det forekom de syge, at det var, som om en solstråle fandt vej ind til dem, når Kamillus kom — så stor var den forandring, der pludselig var sket med ham.

De syge på Skt. Jakobs hospitalet — sådan hed de uhelbredeliges hospital — var nemlig ikke forvænt. Sygepasserne behandlede ikke de syge med særlig kærlighed eller omhu, tværtimod. Og her var det så, at Kamillus

fattede sit livs store beslutning. Han grundlagde en sammenslutning af frivillige sygepassere, der ville hellige deres liv til pleje af de syge og fattige. Og han vandt præster og lægfolk for sin plan — de blev alle trofaste hjælpere på hospitalet.

Men han indså snart, at skulde han nå et virkeligt resultat, så måtte han blive præst, og han satte sig da på skolebænken sammen med de romerske skoledrenge, til trods for at de ved enhver lejlighed gjorde sig lystige over den gamle kammerat. Men han nåede sit mål, og 10 juni 1584 kunne han læse sin første hellige messe. Og nu tog han for alvor fat på sin store opgave. Antallet af frivillige sygepassere voksede fra måned til måned. Ganske vist mødte han atter og atter modstand og mangel på forståelse, og selv ved Jakobs hospitalet mødte han vanskeligheder, idet endda hospitalets protektor, kardinal Cusani, kaldte hans forening for et latterligt kompagni, og hans skriftefader, Philip Neri, følte sig foranlediget til at tilrettevise ham.

Kamillus holdt imidlertid fast ved sin ide. Han og hans følgesvende lejede et lille hus nede ved bredden af Tiberen, og herfra drog de ud til Roms forskellige hospitaler, hvor der altid var mangel på arbejdskraft, og overalt helligede de sig plejen af de allerværste i samfundet; og det mærkelige skete: hans sammenslutning voksede og voksede. Både præster og lægfolk kom og tilbød deres tjeneste. Arbejdsfeltet var da også stort nok, og de fandt alle beskæftigelse.

I året 1586 anerkendte Pave Sixtus V sygepassernes sammenslutning og gav dem tilladelse til at bære et rødt kors på deres dragt, og da var donna Kamillas drøm gået i opfyldelse.

Det varede ikke længe, før Kamillus kunde sende sine åndelige sønner ud til andre italienske byer, og over alt, hvor de kom hen, var der ingen ende på den velsignelse, de virkede, så meget mere, som der netop på daværende tidspunkt rasede så mange forskellige sygdomme i Italien.

Den sorte død — som spanierne bragte til landet — hærgede den italienske halvø. Kamillianerne tog kampen op mod denne frygtelige pest, plejede de syge, der ofte blev bragt til lazaretterne i halvdød tilstand, og stod de døende bi i deres angst og nød.

5. søndag efter pinse

SØNDAGENS EVANGELIUM

På hin tid sagde Jesus til sine disciple: dersom eders retfærdighed ikke overgår de skriftkloges og farisæernes, så skal I ingenlunde komme i Himmerige. I har hørt, at der er sagt til de gamle: du skal ikke myrde, thi, hvo som myrder, skal være skyldig for domstolen. Men jeg siger Eder, at hver den, som vredes på sin broder, skal være skyldig for domstolen. Men hvo, som siger til sin broder: raka! skal være skyldig for rådet; og hvo, som siger: du dåre! skal være skyldig til helvedes ild. Når du da bringer din gave til alteret og kommer i hu, at din broder har noget imod dig, så lad din gave blive der for alteret og gå først hen og forson dig med din broder, og kom da og ofre din gave.

Matthæus 5.

14. juli 1957

På Karmels bjerg -

Profeten Elias er en af de mest hemmelighedsfulde skikkelser i hele Biblen. På hans bøn sendte Gud Herren regn over den tørstende jord. Dette under skete på Karmel bjerget og der fortælles om det i den første kongebog i 18. kapitel. Overleveringen vil vide, at Elias meget hyppigt søgte sin tilflugt til dette bjerg, samt at han lod en kilde vælde frem af klippen på bjergets nord-vestside — den bærer endnu den dag i dag navnet »Eliaskilden«.

Den yppige vegetation, der i hine dage prydede bjerget Karmel, er i århundredernes forløb blevet væsentligt forringet, men endnu den dag i dag er Karmel en vidunderlig oplevelse, som det ligger der, omgivet af en azurblå kappe. Der er et forbjerg, og det ville være endnu skønnere og mere imponerende, dersom man kunne fornemme havets brusen og vindens susen, således som det var tilfældet den gang, da eneboerne holdt til i hulerne på bjergskrænten.

De store søfarere, fønikerne, orienterede sig efter »Kap Karmel«, hvadenten de kom nordfra eller syd fra og så bjerget dukke op forude. Det var derfor også ganske naturligt, at man på dets top rejste et alter for guden Baal — fra toppen af Karmel kunne

man nemlig overse hele kysten mod Sidon og — når vejret var klart — endog se Hermons snedække forude. Fyrtårnet, der i dag hæver sig lige i nærheden af Vor Frues helligdom på Karmel, står på det sted, hvor Baal's alter stod.

På Elias' tid var nordspidsen af bjerget hedensk. Forbjergene med de fyrbevoksede skrænter ud mod havet var en herlig ramme om naturdyrkel-

I korte træk —

Tre ekstrapag med over 2000 pilgrimme — allesammen beskæftiget ved Fiat-værkerne i Turin — er under ledelse af ærkebiskoppen af Turin, kardinal Fossati, afrejst til Lourdes (KIPA).

I dagene 25.—28. juli afholdes i Strassbourg den 3. franske Liturgikongres under forsæde af ærkebiskop Martin, Rouen, og biskop Weber, Strassbourg. Emnet for kongressen er: »Bibel og Liturgi« og blandt talerne er p. Daniélou, p. Boyer samt dr. Hans Urs von Balthasar. (KIPA).

Udsigt fra Karmel ud over Haifa

Barnetroen

ET LEVNEDSLØB

*Få sin bold og spille,
rende — barnlig leg —
falde — se den trille
væk og gemme sig.*

*Finde, knuge, juble,
miste — ikke finde —
lede, løbe, snuble,
tro sig set — forsvinde .*

*Klage, trodse, smile:
Liden var dens pris.
Håne, le — og ile.
Jordens Paradis.*

*Storme verdens kyster —
aldrig kunne glemme
for de rige lyster
bolden i sit gemme.*

*Leve, lide, længes.
Mindet blegt — en drøm.
Sansersfryd — og penges.
Flugt ad tidens strøm.*

*Standse — gå tilbage,
gå på breddens stene,
hungre alle dage,
gå — og gå alene.*

*Finde, knuge, græde,
takke, prise — le,
løfte højt i glæde
at enhver må se.*

Per Busck-Nielsen.

sen, men profetens ankomst var tegnet til Karmels generobring for den sande Gud Jahwe. Mindet om Elias lever den dag i dag på dette sted. En indskription over indgangen til grotten under højalteret i »Vor Frue af Bjerget Karmel« beretter om ham. I Biblen hører man kun om Karmels sydlige del, der ligger ca. 20 kilometer fra kysten, og som med sine stejle klippeskrænter behersker vildbækken Kischon og Esdrelon-sletten. Det var her, at Elias havde kaldt folket sammen, og her var det, det nævnte under fandt sted.

Og ligesom Kap Karmel var det mål, fønikerne styrede deres skibe efter, så var det også — det vil sige den del af bjerget, der rejser sig op fra slettelandet — det faste holdpunkt for israeliterne, der boede inde i landet. Karmels top, der var dækket af skov som en manke, var synlig på lang afstand. Og medens Baal's alter var rejst på den side af bjerget, der vendte mod havet, så var Jahwes alter rejst på landsiden, ud mod det land, som Gud havde anvist sit folk.

I dag er Karmel en slags villaforstad til Haifa, og dermed har det mistet sin oprindelige karakter. Dette gælder dog imidlertid kun om Kap Karmel, og ikke om den sydøstlige del, der vender ud mod land. Denne del har bevaret sit oprindelige præg, og man kan den dag i dag genfinde ensomheden i hele dens trylleri, således, som skriften beretter. Hvide kalksten ligger spredt ud over små marker med rød jord, adskilt med små lave grænsehegn. Vegetationen er mørkegrøn, isprængt valmuernes røde og tidslernes blå skæl. Jo længere man kommer mod syd, desto mere øde bliver landskabet. Diverse landsbyer ligger som hvide klatter op ad skrænterne, olivenhegnene bliver sjældnere og sjældnere og krat bliver mere og mere fremherskende. Jordan forsvinder helt under den tætte bevoksning, og nu og da stikker klippen sit hvide ansigt frem.

Efterhånden som man kommer højere til vejrs ad de ensomme stier, bliver udsigten videre og videre. Bag Es- (sluttes på bagsiden)

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Juli

14. S. 5. Søndag e. Pinse (670—57); (grøn) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Bonaventura (996); præf. (521).
15. M. † St. Henrik, tysk-romersk Kejser (996); alm. præf. (525).
16. Ti. Vor Frue af Bjerget Karmel (hvid) (997); præf. (522).
17. O. † St. Alexius (1000); alm. præf. (hvid) (525).
18. T. St. Kamillus af Lellis (1001); (hvid) 2. bøn: St. Symforosa og hendes syv h. Sønner ([28]); alm. præf. (525).
19. F. St. Vincens af Paul (1002); (hvid) alm. præf. (525).
20. L. St. Hieronymus Emiliani (hvid) (1003); 2. bøn: St. Margrethe ([61]); alm. præf. (525).
21. S. 6. Søndag e. Pinse. (grøn)

Paa de med † mærkede dage kan der i st. for dagens Messe læses Votiv- og Requiem-Messer.

D. K. K. F.

Retræte i Trørød fra 11. aug.—17. aug. Leder: Pater van Schaik S. J. Sengelinned, håndklæde og serviet bedes medbragt. Pris 50 kr. for eneværelse, for de øvrige 45 kr. Tilmeldelse skriftligt til Pr. Margrethes feriehjem, Trørød pr. Vedbæk.

Styrelsen.

Der vil i nær fremtid i Warszawa blive oprettet et institut for religionsvidenskab, hvor der skal foretages systematiske videnskabelige forskningsarbejder om religionshistorie. Institutet organiseres af det polske videnskaberne akademi (PAK) og organisationskomiteen har allerede udarbejdet en foreløbig arbejdsplan. Ifølge Radio Warszawa skal instituttet beskæftige sig med katolske teologiske problemer samt religionspsykologi (KIPA)

I et hyrdebrev kræver de spanske kardinaler og ærkebiskopper, at bestemmelserne af april 1956 om anhævelse af såkaldte offentlige huse bringes i anvendelse — de samme bestemmelser betegner prostitution som ulovlig. Staten må — udtaler biskopperne — i disse bestræbelser kunne regne med befolkningens fulde støtte. (KNA).

22 ekstratog har bragt ialt 30.000 soldater til Lourdes. Blandt disse er der flere hundrede amerikanere og canadere fra NATO-stridskræfterne i Europa. En tidligere feltpræst fra Indlokina, pater Pascal Segnhave, talte til pilgrimmene. Valfarten havde helt igennem frivillighedens karakter. Soldaterne ofrede deres fritid herpå og har selv måttet udrede udgifterne ved turen. (KIPA).

Monaco's gesandtskab betegner de pressemeddelelser, der verserer i Frankrig og Italien og som går ud på at fyrstendømmet skulle have til hensigt at lukke spillekasinoet i Monte Carlo mod til gengæld af den Hellige Stol at få tilladelse til at lade en handelsflåde sejle under Vatikanstatens flag, som »komplet latterlige og uden grundlag af nogen art« (KIPA).

Den apostoliske delegat i Storbritannien, mgr. O'Hara, har for nylig i Birmingham åbnet en udstilling, der er arrangeret af de engelske ordenssamfund og kongregationer, og på hvilken ikke mindre end 100 ordener og kongregationer er repræsenteret. Udstillingen tilsigter ikke blot at fremme

tilgangen til ordenssamfundene ved at vise, hvad disse præsterer, men man ønsker tillige også at gøre offentlig-heden opmærksom på, hvilken betydelig faktor disse kirkelige samfund er for landets kulturelle og økonomiske liv. Til trods for at ordenssamfundene i England kan notere større tilgang år for år, er der dog alligevel et meget stort behov for arbejdskraft inden for sjæleforsorg- og skolevæsen. Dette skyldes den katolske befolknings stadige vækst i England samt dens meget ugunstige fordeling ud over landet (KIPA).

Østrigsk ungdomskor

i Jesu Hjerte Kirke

Søndag den 14. juli kl. 10 synger »Madrigalchor der katholischen Jugend, Wien« ved højmessens i Jesu Hjerte Kirke, Stenosgade, messen »Rosa mystica« af J. Lechthaler.

Samme dag kl. 19,30 afholder koret i Jesu Hjerte Kirke en kirkekoncert, omfattende klassisk og moderne religiøs musik. Der er fri adgang.

Ungdomskoret hører til Østrigs bedste og fik ved ungdomsangslævnet i Salzburg 1956 tildelt førsteprisen blandt 45 deltagende kor.

Ferie på Als

Rolige værelser med køkken til leje i august og september. Dejlig beliggenhed. I august daglig hl. messe i huset.

»Andersens Hus«, Kellingskov/Als. Over-Tandslet. Tlf. 4 78 65.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kasserekanter:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementpris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annoncef.d.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, I., Kbhvn. Ø.,
tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Islands Brygge, Sundby,
Søndre, Tårnby, Kastrup og Dragør.

En god bankforbindelse er penge værd.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

Kamillus af Lellis

(sluttet fra side 332)

Den store velgører tog sig imidlertid ikke blot af de syge og de fattige. Han og hans hjælpere fandt også vej til fængslerne, ja, selv til galejslaverne, hvis lod han jo personligt kendte fra den spanske armadas både.

Kamillus nærrede tillige en ubegrænset tillid til det guddommelige forsyn — »Vor Fader i himlen vil ikke lade os sulte ihjel«, sagde han atter og atter, selv når kokken i hans hus klagede sin nød over besværet med at skaffe det daglige brød. En skønne dag ved middagstid kom kokken ude af sig selv af ophidselse til pater Kamillus og meddelte ham, at de ikke havde nogetsomhelst spiseligt i huset. Men Kamillus sagde blot: »Tag den med ro og kald til middagsbordet. Gud vil nok hjælpe os«. Og se, idet han og hans medbrødre gik til bords, kørte der en vogn, fyldt med hvedemel og foran husets port. Der blev bagt i al hast, og med en smule forsinkelse kunne middagen tage sin begyndelse. Atter var manglen på tillid til Guds hjælp blevet til skamme.

I 1607 overdrog den store ordensstifter posten som generalforstander til sine medbrødre, og i 1614 kaldte

Gud ham hjem til det evige fædreland. Men hans værk fandt udbredelse over den ganske verden og skabte i århundredernes løb velsignelse i sit fodspor. Munkene med de røde kors på deres dragt blev til kærlighedens korsridere, og hvad de har præsteret af kærlighedsgerninger, medens krig og hungersnød og pest har hjemsøgt menneskeheden, det står at læse med gyldne bogstaver i historiens store bog.

Ærkebiskop Pothacamury af Bangalore, der er sekretær for den indiske bispekonference, udtaler for nylig på dertil givne foranledning, at katoliker ikke er »exterritorialister« og at kirken ikke »afnationaliserer« sine trende, men at disse tværtimod forbliver deres respektive hjemlande tro og hengivne. Hensigten med denne erklæring er at modvirke den snak, der hersker i visse indiske kredse, og som går ud på, at en katolik ikke kan være en god statsborger eftersom kirken »afnationaliserer« sine troende gennem direktiverne fra Rom. Mgr. Pothocaminry erklærer, at Rom ganske rigtigt henvender sig til sine troende i trosanliggender, men protesterer mod beskyldningen om at den Hellige Stol gennem katolikerne skulle blande sig i de enkelte staters indre anliggender (KIPA).

GUD - (sluttet fra side 331)

værende, almægtig, alvidende og alseende. Men desuden er der en anden viden, som forstanden aldrig kan nå til uden hjælp.

Den uhjulpne forstand må slutte sig frem ud fra de synlige virkninger af Guds gerning, når den vil give os en viden om ham. Men hvad slags væsen Gud er i sig selv, Guds indre væsen — det vil vi aldrig kunne vide noget om, hvis ikke han selv udtrykkeligt gav det til kende for os.

Allerførst er hans guddommelige liv en evig intellektuel akt, i hvilken det guddommelige intellekt uophørligt betragter den eneste genstand, som fuldtud kan beskæftige det, nemlig Gud selv. Denne aktivitet er evig, må også dens resultat være evigt; og aktivitetens resultat er det billede af den guddommelige intelligens, som frembringes i denne ved den guddommelige betragtning af guddommen. Resultatet er af samme natur som sin kilde, d. v. s., at billedet er guddommeligt, også selv Gud. Det er ikke det samme som kilden — kilde og resultat står i indbyrdes forhold som avlende og avlet — men på grund af deres substansers enhed er de eet. Kilden til den evige guddommelige aktivitet kalder vi Gud Fader, og resultatet, Faderens billede, som evigt frembringes af Faderens substans, kalder vi Guds søn eller Guds ord (d. v. s. Guds åndelige billede).

Da den guddommelige, evige kilde fuldkomment erkender det guddommeligt fuldkomne resultat af sin egen evige aktivitet, kan den ikke andet end elske dette fuldkomne, evige resultat, som er lig med kilden selv og af samme natur, den fuldkomne frugt af dens egen fuldkomne aktivitet — og denne kærlighed gengældes. Ligesom der i Gud er intelligensens aktivitet. Og resultatet af denne anden aktivitet er atter guddommeligt som sin kilde; vi kalder den Gud Helligånd.

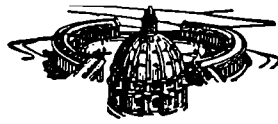
Guds liv er således en evig intellektets og viljens aktivitet med de tre guddommelige personer, Fader, Søn og Helligånd, som principper og resultater. Dette er den største af alle de menneskeligt utilgængelige sandheder, som Gud har givet os tilkende — Sandheden om hans eget indre liv. Vi kalder den for Treenighedens hemmelighed, den sandhed, at der er tre personer i Gud.

P. H.

Kamilianerkliniken i Ålborg, set fra haven. Patrenes og brødrenes bolig skimtes tilhøjre i baggrunden.

Horsens	Esbjerg	Kolding
Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner	E. Boysens Fiskehandel Altid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital	M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed
Aabenraa	Aabenraa Brugsforening Tlf. 2368 . Søndergade 16 Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik	Andersen og Meyers Eft. Otto Larsen . Ramshæred 31 . Telf. 22530 Lys . Kraft . Varme Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik

Konkordatsforhandlinger i Østrig

Den østrigske forbundsregering har i sidste uge nedsat en kommission, der skal beskæftige sig med konkordatsforhandlinger. Komiteen er sammensat af forbundskansler Ing. Raab, vicekansler dr. Pittermann, udenrigsminister Ing. Figl, undervisningsminister dr. Drimmel, justitsminister dr. Tschadek, finansminister dr. Kamitz og socialminister Proksch. Samtidig blev det besluttet at optage forhandlinger med den evangeliske kirke i Østrig med det formål at nivellere visse svævende spørgsmål.

Det vil blive komiteens hovedopgave at søge at opnå enighed inden for den østrigske forbundsregering med hensyn til spørgsmålet om konkordatet. Først da vil det være muligt at optage direkte forhandlinger mellem den østrigske forbundsregering og den Hellige Stol.

Med denne nominering er de bestræbelser, der i de senere år har været udfoldet med henblik på at finde en løsning på det forhold, der har eksisteret som følge af, at konkordatet mellem Østrig og kirken af 1934 er blevet tilsidesat, trådt ind i en ny fase. Medens folkepartiet stadig har anerkendt det eksisterende konkordats principielle gyldighed, har det socialistiske parti stedse vægret sig ved at anerkende det. Først i den allersidste tid — fremfor alt efter forbundspræsidentvalget — har socialisterne givet udtryk for, at de var rede til at forhandle med den Hellige Stol om konkordatsmaterien. Det er især den socialistiske vicekansler dr. Pittermann, der er indtrådt i regeringen som afløser af dr. Schärf, der blev valgt til forbundspræsident, der har erklæret, at han ville gå ind for en ny-regulering af forholdet mellem kirke og stat i Østrig. (KNA).

Katolik guvernør i Alaska

Michael A. Stepovich har tiltrådt sin embedsperiode som guvernør i Alaska. Stepovich, der er katolik, er den første indfødte Alaska-indbygger, der beklæder denne post. (KIPA).

Det kommunistiske system -

(sluttet fra forsiden)

»hjernevask«. 30. oktober 1955 var de blevet idømt fire års fængsel. Begge parter udtaler, at anklagen mod dem for spionage var grebet ud af luften. (KNA).

Den første jesuit, der vil få lejlighed til at udøve sjælesorg i Norge, er den amerikanske pater Richard Brackett. (KNA).

URBI ET ORBI

Indisk reverens for Paven

Bladet »The Burman« i Rangoon skriver: »Omend vi ikke er katoliker, så stiller vi os uforbeholdent bag Pavens fredsbestræbelser. Man kan ikke fremtvinge en fred, den må komme ganske naturligt. Menneskehedens hjerter må omskibes langsomt og lidt efter lidt, og fredsviljen må vinde plads der. På dette punkt må Pavens indflydelse gøre sig gældende, og vi deler »Osservatore Romano«s opfattelse, der hylder Paven for hans bestræbelser for verdensfredens etablering« (KIPA).

På Karmels bjerg

(sluttet fra side 333)

drelon-stetten kan man langt ude i det fjerne skimte de blå bjergkæder. Som en vædder midt iblandt fårene rejser det snedækte Hermon sig af disen.

Det er uden tvivl Karmels højeste top, der bedst har bevaret sit oprindelige udseende. Jo nærmere man kommer toppen, desto yppigere bliver vegetationen. Man kommer gennem de herligste småskove. Umiddelbart inden man når toppen, passerer man El Muhraqa-kapellet, der ligger lige ved den støvede vej. El Muhraqa, offerets kapel, går i sin nuværende skikkelse tilbage til slutningen af 17. århundrede. Udsigten herfra er simpelthen ubeskrivelig. For ens fødder breder Esdrelon-stetten sig som et kæmpe-mæssigt, farvet skakbræt, onhyggeligt opdyrket af det ny Israels indbyggere. Hen gennem landskabet slynger Kischon sig, man kan ikke følge hele dens løb, men man aner den; største delen af året fører den dog kun lidt vand.

Jeg sætter mig på et klippefremspring i nærheden af kapellet — med kongernes bog i hånden, i den hensigt at forsøge på her på stedet, at rekonstruere beretningen om Elias' offer. Det må have været her på denne platform, at folket samledes på profetens bud. Ved enden af forbjerglet lå »Jahwes alter, der var blevet ødelagt«. Baal's præster opholdt sig i nærheden af deres alter. Elias ved Jahwes alter, »som han havde rejst«. Toppen behersker hele egnen i den grad, at man på lang afstand har kunnet se flammerne, der steg op fra brændofferet og brændet, da det var blevet antændt fra Himlen. Lige bag offerpladsen går bjergvæggen stejlt opad. Det var denne skrænt, som blev benyttet af tjenerne, hvem Elias gav befaling til at fylde krukkerne med vand og at hælde indholdet ud over alteret. Og det var også her, at folket søgte tilflugt, da

det blev forfulgt af Baal's falske profeter.

Men for at opleve Biblens beretning på så nært hold som overhovedet muligt, begiver jeg mig længere ned ad vejen til vandstedet. Stien snoer sig til at begynde med gennem stejle, forrevne klippepartier og ender slutteligt på en øde eng. Og hvor ejendommeligt: her græsser netop to unge tyre, akkurat som de, hvorom kongernes bog beretter. Jeg fortsætter nedefter, passerer høstede marker og nærmer mig en stor gedehjord, der står samlet om en klynge træer. Dyrene står ubevægelige, tæt ind til hinanden. Andre har søgt tilflugt i skyggen af træerne. Deres blåsorte, glinsende skind, deres guld-brune øjne, de hængende ører og deres store forvredne horn forlener dem et ganske ejendommeligt udseende. Henne ved et telt står der nogle hyrder. De er ved at træffe forberedelse til at samle gederne om sig med afmarch for øje. Langsomt nærmer jeg mig vandstedet, hvor israelitterne i sin tid på profetens bud havde hentet vand og tre gange gydt det ud over brændofferet. Højt oppe over mit hoved tegner El Muhraqa's klippekam sig mod himlen, og ser jeg ned mod dalen, da opdager jeg hinsides Kischon et hvidligt skinnende højdedrag ved navn Tel-el-khatil. Her har denne dramatiske begivenhed altså udspillet sig i hine dage. Jeg ser ganske tydeligt for mit indre blik hele billedet. Jeg hører Baal's profeters skrig og ser Elias' vældige skikkelse foran alteret, se ildtungerne, der taler ned fra himlen og flammerne, der luer op. Jeg hører råbene: »Herren er Gud! Herren er Gud!« Er det ikke, som om dette skrig lyder fra tusind struber? Og så lyder Elias' befalende og frygtindgydende ordre: »Grib Baal's profeter, lad ingen af dem slippe bort. Jeg ser hele menneskemængden for mig, ser hvordan de griber de falske profeter og dræber dem ved Kisonbækken.

Karmels masser formelig gløder i solheden. Fåreflokken er imidlertid brudt op og fortaber sig i det fjerne — de er kun at se som små pletter i det afmejede landskab.

Påny stiger jeg opad, op mod toppen, idet jeg genoplever dette hellige bjergs mærkelige historie. I sin tid, da Elias levede, var det delt mellem Jahwe og afguden Baal; og senere hen, da det var erobret til Kristus og hans moder, var det ligeledes en tid lang delt mellem korset og halvmånen. I dag er Karmel »Israels jord«. Betyder det måske, at det nu har genvundet sin enhed efter den lange splittelse? Splittelsen mellem dets beboere — jøder, kristne og muhammedanere — varer dog tilsyneladende ved. Skulle der findes en eneste skikkelse blandt dem, mon det så ikke skulle være profetens? »Herren er Gud!« På dette punkt er de i hvert fald alle enige.

Paul.

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

21. JULI 1957

NR. 29

„Osservatore Romano“:

UNO's UNGARNS-RAPPORT TRODS ALT NOGET VÆRD!

I sidste uge udsendte Radio Vaticana en officiel kommentar til UNO's-Ungarnsrapport. Speakeren udtalte, at repræsentanter for 24 nationer skulle træffe afgørelse om, hvorvidt UNO skulle indkalde til en ekstraordinær generalforsamling i anledning af denne rapport eller ej.

Alle tegn tyder imidlertid på, at der ikke sker noget. Rapporten havde ikke vakt den interesse, som den havde krav på. Adskillige steder er der kun blevet publiceret ganske korte uddrag af den og den er mange steder slet ikke blevet kommenteret. Den frie verdens reaktion var næsten skandaløst svag, og man har det indtryk, at Ungarn overhovedet ikke længere betragtes som aktuelt. Rapporten har ej hel-

ler vakt nogen forbavelse — den er jo også kun en bekræftelse på, hvad alle allerede forlængst ved. Men et plus har rapporten dog: den er i stand til at skabe en moralsk solidaritet, som ikke må opgives. Hver gang, man taler om sameksistens og overenskomster med kommunismen, så bør man tage denne rapport frem. Den afslører nemlig kommunismen til skindet!

(KIPA).

PROGRESSISMEN I POLEN GØR NYT FREMSTØD

Under overskriften »Starter progressismen igen?« offentliggjorde »Osservatore Romano« i sidste uge en autoriseret artikel, hvori der lages stilling til de såkaldte »progressive katoliker«s nyeste anstrengelser — »Pax«-bevægelsen, hvis fører er Boleslaw Piasecki — for at opnå en slags forsoning med katolicismen og katolikerne.

Vatikanets blad minder om det Hellige Officiums fordømmelse af bevægelsen (oktober 1956) og fremhæver, at bevægelsen ikke har noget særlig godt ry på sig, end ikke i kommunistiske kredse. »Pax«-bevægelsen synes imidlertid at disponere over ubegrænsede økonomiske midler; der tilsyneladende letter dens aktivitet. På et tidspunkt, hvor det ikke er katolikerne tilladt at danne en katolsk aktion under den kirkelige øvrigheds auspicer, giver Piasecki — hvem både det Helli-

ge Officium og episkopatet fordømmer — sig uførtroent i lag med at etablere en slags progressistisk katolsk aktion. Det er værd i denne sammenhæng at huske, at kardinal Wyszynski udtrykkeligt har forbudt »Pax«s presseorganer at aftrykke hans taler. »Paxisterne« gør nu atter forsøg på at vinde katolikerne for kommunismen; de sår tvædrag og håber på, at deres tricks nu lettere vil lykkes, fordi der ikke længere hersker nogen trosfølgelse (KIPA).

Nobelprisen til Péré Pire?

Præsidenten for Europarådet, senator Fernand Dehousse, har taget initiativet til at foreslå dominikanerpateren Dominique Pire som kandidat til Freds-Nobelprisen.

Péré Pire er skaberen af de såkaldte »Europa-byer« for Displaced persons og hjemløse. Den første »Europa-by«

er rejst i Aachen i Vesttyskland, og den næste er under opførelse i Bregenz i Østrig ved Bodensøen. Der er planlagt flere »byer« henholdsvis i Sydtykland og i Norditalien.

Péré Dominique Pire stammer fra Huy ved Namur. Dronningemoderen Elisabeth har overtaget protektoratet over hans organisation (KIPA).

ARVESYNDEN

Snubbekorset på
Vridsløsemagle mark

Alcazar — stedet, hvor
Spaniens ånd genfødtes

Den katolske kirke
i Japan i dag

Pius XII og Atlantpagten

Pave Pius XII modtog i sidste uge Atlantpagt-sammenslutningen og holdt ved denne lejlighed en tale til audiensdeltagerne på engelsk. Paven tog sit udgangspunkt i ordet Atlanten og udtalte, at dette ord faktisk betød noget adskillende, noget afgrundsdybt. Teknik og samfærdsel har imidlertid overvundet denne afstand. Besøgende fra begge sider af Atlanten er forbløffede over at finde mindesmærker fra en og samme kristne vestlige civilisation og kultur på begge sider af oceanet og at der med andre ord altså eksisterer en forbindelse mellem nationerne. Pave Pius XII fremhævede den rolle, som skolen spiller og som den har spillet indenfor Atlantpagts rammer og i verdensfredens tjeneste. Ungdommen må tilegne sig et verdensvidt brodersind og dette må lures gennem troen. Ungdommen må lære at vi alle er naboer og brødre, at hver nation er medlem af den store folkefamilie, og at nationerne har sociale forpligtelser overfor hverandre. Dette er Atlantpagtsammenslutningens store opgave — og Paven lykønskede audiensdeltagerne til dette store mål og gav dem sin velsignelse til opnåelsen af det. (KIPA).

Præstevielse i Tjcekoslovakiet

Der bliver i år præstevielse i domkirken i Leitmeritz i Tjcekoslovakiet — for første gang i flere år. Da der imidlertid ikke er en eneste biskop på fri fod i Tjcekoslovakiet, vil præstevielseerne i Leitmeritz blive foretaget af den gamle hjælpebiskop, dr. Anton Eltschknér, hvem regeringen har tildelt opholdssted i Nikolsburg i Syd-Tjcekoslovakiet (KIPA).

Film om Kardinal Newman

»Birmingham Catholic Film Unit« har fremstillet en film om kardinal Newman, det 19. århundredes mest kendte apologet. Filmen har en spilletid på 30 minutter (KIPA).

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

<p>KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 <i>Robert Hansen</i> Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER Murermester Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiønshjem</p>	<p>K&K Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>
<p>Andr. Krøyer's Boghandel v. Chr. Henningsen Nørrebrogade 18 B . C. 6638 Papir . Stort Boglager . Fyldepenne Leverandør til katolsk Centralskole</p>	<p>L. F. Nielsen SNEDKERMESTER LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Damsø 2043 Udlærer Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p><i>absolut</i> ABSALON naar Forsikring skal tegnes</p>
<p><i>Benyt</i></p> <p>HANDELSBANKEN som Deres bankforbindelse</p>		<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Minerva*408</p>

Vejle

<p>Niels Bentzen & Co. TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307</p>	<p>Hvidehus Boglade Kai Jensen & Poul C. Thim Nørregade 8 . Vejle . Tlf. 360 ... Bogladen med de mange Bøger</p>	<p>Leverandør til Sct Maria Hospital</p> <p>Poul HENRIKSEN Raadhustorvet</p>
<p>Horsøns</p>	<p>Esbjerg</p>	<p>Kolding</p>
<p>Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel Altid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>

Vi mennesker og Arvesynden

Den fredelige lykke, som de første mennesker blev skabt til, varede kun, indtil Adam syndede. Djævelen fristede ham, og i den eneste sag, hvori han var i stand til at gøre oprør mod Gud, besluttede han sig til oprøret. Han ville selv besidde Guds viden om godt og ondt. Han ville være som Gud, Guds ligemand, Guds medbejler. Dette er »Syndefaldet«, og vi må nøje forstå, hvori det bestod, og hvorledes det påvirkede både menneskets forhold til Gud og menneskets egen natur. Hvis ikke vi crindrer syndefaldets følger, forstår vi nemlig ikke Vor Herres menneskevordelse og hans død på korset, og vi begriber heller ikke, hvad den kirke er, som han indstiftede, for at den skulle fortsætte hans gerning med at frelse mennesket og genoprette dets venskab med Gud.

Adam syndede. Men han var ikke blot et enkelt menneske, udstyret med menneskelig natur. Adam var hele menneskeheden; i en vis forstand var han menneskenaturen. Synden angik ham ikke blot som enkeltmenneske. Den påvirkede også den menneskenatur, der ligesom var samlet i ham. Al den svaghed og alle de tab, som fulgte af dette syndefald, ramte menneskenaturen såvel som Adams person. Den menneskenatur, som han skulle overdrage sin efterslægt, måtte nødvendigvis blive overdraget således, som den nu var, d. v. s. i den tilstand, synden havde bragt den i. Hans efterkommere ville ikke modtage menneskenaturen, således som han selv havde modtaget den, men mærket af synden, moralsk svækket. Og den ville være moralsk svækket lige fra det øjeblik, den overførtes fra forældre til børn; svækket i selve den handling, ved hvilken slægten forplantes. Af denne grund (at vi i selve vor undfangelses øjeblik modtager hyrden af vor stamfaders synd) kalder vi denne svækkelse af vor natur for »arvesynden«.

Hvori består den arvelige svaghed, som hidrører fra Adams synd? Og hvorfor kaldes den en synd?

Syndefaldet lemlæstede ikke Adams menneskelige natur; det berøvede hverken hans legeme eller hans sjæl nogen af de evner, som hørte naturen til. Men for det første berøvede det ham den oprindelige harmoni, hvori han var skabt, åndens herredømme over legemet og de højere sjæleevners herredømme over de lavere. Synden ødelagde nemlig menneskets underkastelse under Gud, og denne var den nødvendige betingelse for den indre orden i mennesket og forstandens fulde kontrol med hele menneskenaturen. Den indre orden var ingen direkte følge af, at mennesket er menneske. Det var en fri gave eller nåde, som Gud havde føjet til selve menneskenaturens gave. Adam ødelagde den underordning under Gud, som var gavens betingelse, og derfor blev denne taget tilbage. Dermed forsvandt også den fritagelse for lidelse og død, der var

en følge af legemets fuldkomne underordning under sjælen, og ligeledes forsvandt det overnaturlige mål, som var blevet tilbudt mennesket: en dag at opnå beskuelse af Gud selv. Guds beskuelse er noget, som ligger ud over menneskenaturens evne, men nåden gjorde denne beskuelse mulig. Syndefaldet havde ikke ødelagt Adams menneskenatur, men berøvet den nåden og nådens virkninger. Nådatabet var kærnen i den svækkelse, der gik i arv til Adams efterkommere.

Foruden disse overnaturlige gaver var Adams sjæl blevet beriget med den helliggørende nådes guddommelige gave. Den havde gjort mennesket til noget helligt, og takket være den var viljen indstillet på at gøre Guds vilje. Nu var det omvendte blevet tilfældet. Mennesket fødtes, uden at dets vilje var således indstillet. Og da sjælen mistede den hellighed, hvori Gud havde skabt den, mistede desuden sjæleens evner deres rette indbyrdes orden. Forstanden mistede den klogskab, som hidtil havde ledet den frem til sandheden. Viljen blev ikke længere retledt af retfærdigheden til at øve det gode, men blev et redskab for det onde. De følelser, som skulle have hjulpet mennesket til at klare de vanskeligheder, der ville møde det i dets stræben efter det gode, blev alvorligt svækket. Og de andre følelser, der tilskynder mennesket til at skaffe sig det behageligt, blev under det sanselige

voldsomme tiltrækning berøvet deres naturlige fornuftsbestemte mådehold. Nu er viljen bortvendt fra Gud, alle sjælens evner er i uorden og indbyrdes strid, og vi følger en første indskydelse til at søge dette livs goder og foretrække dem frem for det evige gode. Dette handicap hviler nu på hvert menneske lige fra dets første blivelse og som følge af dets nedstamning fra Adam, i hvem ikke blot det første menneske, men så at sige selve menneskenaturen begik sin synd.

Der er især tre ting i os, som er ofre for denne nedarvede smitte, og da dette punkt har praktisk betydning, er det værd at bemærke. Arvesynden berører vor sjæl i selve dens væsen som legemets livsprincip. Den første sjælsevne, som føler dens virkning, er viljen. Men de evner, der smittes stærkest, er dem, under hvis virksomhed smitten overføres til os og videre fra os. Konflikten mellem menneskets rationelle og irrationelle kræfter er skarpest og besværligst i de evner, ved hvis udfoldelse arvesynden overføres i forplantningsakten. De egne af menneskenaturen, hvor syndens smitte føles stærkest, er derfor for det første forplantningsevnen, som akten sætter i spil, dernæst det begær, som hører det lavere sjæleliv til og driver evnen til dens akt, og endelig det behag, som gennem især følesansen vækker begæret.

Bemærk endnu en gang, at det ikke er selve legemet, som er fordærvet. Det er legemets underordning under sjælen og sjælens herredømme over det lavere åndsliv og viljen, som har lidt skade. Dette bør huskes i anledning

(Sluttes side 342)

Gennem sommerens Danmark

SNUBBEKORSET

Sagnet fortæller, at i Valdemar Sejrs dage rejste en herremand, Eskild Hemmingsen Snubbe, et kors på en uanselig gravhøj på Vridsløsemagle mark på Sjælland, som en from tak til forsynet for hans hustrus lykkelige forløsning på dette sted. Det er kun

„Snubbekorset“

et sagn, men forskellige historiske beviser taler for sagnet's rigtighed.

Den nu afsides liggende høj, hvorpå korset står, lå i sin tid ved alfar vej, nemlig den gamle Kongevej til Roskilde, som først i 1760'erne blev afløst af den nuværende Roskilde Landevej, der løber noget sydligere. Endvidere beviser en gravsten over Jomfru Margrethe Hemmingsdatter, der døde i 1311, og hvis oldefader Eskild Hemmingsen Snubbe, der nævnes i 1230, og formentlig er den samme som har rejst Snubbekorset, at slægten Snubbe — der i øvrigt er af Skjalm Hvides æt — faktisk har været knyttet til denne egn.

Allerede i 1589 nævnes Snubbekorset i forbindelse med Eskild Snubbe og endnu tidligere nævnes det i Christian II's forordning om kroers anlæggelse, hvori bestemmes, at »kroen (Roskilde kro) mellem København og Roskilde skal ligge ved Snubbekors«, og Roskilde kro ligger da også et børseskud fra den gamle kongevej, indtil denne flyttedes. Der findes ligeledes et skøde fra 1488 på en gård, som skal ligge »sydesvesth fra Snubbe kors«, hvoraf fremgår, at korset var så almindelig kendt, at man fremhæver gårdens beliggenhed ved korset fremfor navnet på byen og sognet.

Den ældste beskrivelse af korset stammer fra 1654: »Når mand reysar

fra Kiøbenhaffn oc til Roeskild, da ser mand paa en Høj, som likker en Spatzere Vey fra Kroen (Roskilde kro) paa den høye Haand, et stort Crucifix, hvorpaa Guds Søns Billede oc Effterlignelse med udracte Arme er tilnaglet, som vender imod Roeskild. Dette Kaars kalder mand Snubbe Kaars«.

I 1907 skriver den engelske gesandt Vernon, på rejse i Danmark, og forarget over forskellige rester af kato-licismen, som han mente at have truffet, f. eks. præsternes messchagler: »... sur le grand chemin entre Roskild et Copenhague un crucifix, devant lequel à ce qu'on m'a assuré le menu peuple en passant se met à genoux et y fait ses prières», og han tilføjer: »Si cela est vrai, on feroit bien mieux d'oter de devant les peuples ces objects d'adoration«, et råd, som jo sikkert også var blevet fulgt, hvis nogen virkelig på den tid gjorde knæ-fald for korset. I 1730 står der i Pontoppidans Theatrum: »Auf dem Wege nach Copenhagen siehet man, was sonst selten in einem protestantischen Lande gefunden wird, nämlich ein grosses Crucifix von Stein gebauen und mit einer halb darüber gebaueten Mauer bedeckt ist ...« Monumentet må have været ret stort og anseligt, hvilket fremgår af de forskellige beskrivelser.

I 1745 omtales det som »en opmuret stenstøtte, hvorpå står oprejst på den side af vejen et af sten udhugget crucifix eller Christi Billede« og på fodstykket stod 1715. Sidste gang det omtales, 1764, kaldes det »et Crucifix af huggen sten på muret pillere«.

Kong Christian IV satte stor pris på dette mindesmærke og har i bestemte udtryk befalet dets istandsættelse, thi derom har der været megen strid. Da Eskild Snubbe i sin tid lod det rejse, tænkte han også på dets vedligeholdelse, — thi det tunge kors var jo rejst på en jordhøj, udsat for vind og vejrs påvirkning, idet han hertil henlagde afgiften af de to bøndergårde »Stenagergård« og »Snubbekorsgård«, på hvis jorder højen lå, og han mente at sikre korset bedst ved at skøde disse gårde til Roskilde Domkapitel, som så til gengæld skulle sørge for korset. Der synes imidlertid efter reformationens indførelse ikke at have været megen interesse indenfor domkapitlet for korset, thi i slutningen af 17. århundrede lader den lærde Ole Borch for egen regning et nyt kors lave og opsætte en nat i al hemmelighed. I 1715 bliver dette kors fornyet og forbedret, men i 1815 faldt det ned og herefter vil ingen påtage sig hverken at lade det genopsætte eller vedligeholde. Korset syntes da dødsdømt, idet amtmanden over Københavns amt meddelte, at stenene fra mindesmærket »vil kunne anvendes til det offentlige brug, når de dertil behøves«, dog at stykkerne fra det egentlige crucifix henlagdes til Sengeløse kirke til opbevaring.

Det blev imidlertid Snubbekorsgårds ejer, som tog de værdifulde materialer først til en stenkiste under sin vej; senere ved gårdens ombygning blev stenene sat i soklen under stue-

huset. Det syntes dog, som om Vor Herre ville have sit kors genrejst. Pietetsfulde hænder fik fat i stykkerne af crucifixet og værnene om dem, hvorefter et nyt kors ved frivillige bidrag blev rejst i 1903 efter arkitekt Martin Borchs tegning. Højen blev fredlyst, og korset er nu overgået til Nationalmuseet, der har overtaget tilsynet og vedligeholdelsen. Dette nye kors er af bornholmsk granit i romansk stil. Det bærer på den mod syd vendende forside den korsfæstede Christ med krone og glorie omgivet af vinrankornamenter og stående på Snubbeslægten våben: to guldbeslagne drikkehorn. Indskriften lyder:

»Da Valdemar Sejrs styred Danmarks rige rejste Eskild Snubbe Hemmings søn her et Christi kors en ydmyg tak for sin hustrus lykkelige forløsning på dette sted.« Og på bagsiden læser man: »Til at holde korset ved magt skænkede Eskild Snubbe gods til domkirken i Roskilde som og gang efter

NOTER

Klokkevielse i Lyngby

Onsdag 10. ds. fandt der ved Knud Lavards kirke i Lyngby en højtidelig klokkeindvielse sted. Biskoppen foretog indvielsen, assisteret af sognepræsten pastor King samt præsterne Ib Andersen, Gommans, Otto og Simonson. De to klokker, der var smykket med blomster, er en gave fra tyske katolikker. Selve kirken nærmer sig med stærke skridt sin fuldendelse.

gang lod korset forny siden have andre fromme hænder genrejst det senest år 1715 til det 1817 helt blev borttaget. Atter er et kors rejst her år 1903 i tillid til, at kommende tider ville frede dette vidne om henfarne slægters taknemmelighed mod forsynet, hvis miskundhed varer evindeligt. C. D.

ALCAZAR -

stedet, hvor den gamle spanske ånd levede op

For tyve år siden rasede borgerkrigen i spanien. Krigen varede, som det vil erindres, fra 1936—1938 og sluttede med general Franco's sejr. En af de berømteste episoder fra disse to blodige år var belejringen af Alcazar ved Toledo. Her i denne gamle fæstning havde den daværende spanske krigsskole til huse. Størsteparten af eleverne var imidlertid på ferie netop på det tidspunkt, da Toledo's militærguvernør, oberst Moscardo, trak sig tilbage til Alcazar med omkring 1000 mennesker, deriblandt 7—900 non-kombattanter, og forsøgte at holde borgen for Franco og hans tropper.

*

Beretningen om Alcazars heltemodige forsvar hører nu historien til. Men denne kamp var ikke forgæves — Alcazar blev symbolet på det Spanien, der skulle rejse sig af borgerkrigens spor.

I Toledo kan man opleve de herlige ting. Talrige kulturer har sat sig

tydelige spor her, idet både romerne, vestgoterne og maurerne har spillet en vigtig rolle i byens historie. Katedralen er simpelthen overvældende i al sin kunstneriske skønhed og huset, hvor Greco — den mest spanske af alle spanske malere — levede, er målet for besøgende fra alle verdenshjørner. Mit første mål var imidlertid Alcazar. Jeg fik øje på de vældige murmasser, der tildels henligger i ruiner, idet byen var genstand for et af de hårdeste angreb under borgerkrigens rasen.

— — —

Jeg kendte på forhånd historien om den mindeværdige telefonsamtale, der havde fundet sted 23. juli 1936, altså kort efter at belejringen var indledt. Og da jeg trådte ind i det rum, hvor en mindetavle, anbragt over telefonen, erindrede om denne tildragelse, havde jeg mit møje med at holde tårerne tilbage. Jeg forsøgte at forestille mig oberst Moscardo, medens den stedlige

6. søndag efter pinse

21. juli 1957

SØNDAGENS EVANGELIUM

På hin tid, da en stor skare var hos Jesus, og de ikke havde noget at spise, kaldte han sine disciple sammen og sagde til dem: Jeg ynkes over folket; thi se, de har alt tøvet hos mig i tre dage og har intet at spise. Og lader jeg dem gå fastende hjem, vil de vansmægte på vejen; thi nogle af dem er kommet langvejsfra. Da svarede hans disciple ham: Hvorfra vil nogen kunne mætte disse med brød her i ørkenen? Og han spurgte dem: Hvor mange brød har i? Og de svarede: syv.

Og han bød folket lægge sig ned på jorden. Og han tog de syv brød, takkede og brød dem og gav sine disciple dem, for at de skulle lægge dem for, og de lagde dem for folket. De havde også nogle få småfisk; også dem velsignede han og bød at lægge dem for. Og de spiste og blev mætte, og de opsamlede syv kurve af levnede stykker. Men de, som havde spist, var henved fire tusinde; og han lod dem fare.

Markus 8.

*

ALCAZAR

fører oversatte den historiske tekst, som mindetavlen gengiver:

»Jeg opfordrer Dem til at overgive Alcazar inden der er gået 10 minutter. Dersom De ikke gør det, agter jeg at lade Deres Søn, Luis, som jeg har her, ombringe«.

»Jeg er klar over Deres hensigt«.

»For at De skal vide, at det er sandt, hvad jeg siger, vil jeg lade Deres søn komme til telefonen«.

»Far!«

»Hvad er der, min dreng?«

»Ikke noget. De siger, at de vil slå mig ihjel, dersom du ikke overgiver Alcazar«.

»Så anbefal din sjæl til Gud, råb et Leve Spanien, og dø som en patriot!«

»Jeg kysser dig af mit ganske hjerte, far«.

»Jeg gengælder dig din kærlighed, min dreng«.

Alcazar havde to underjordiske etager. I det nederste fandtes de stalde, hvor der stod 97 heste og 27 mulæsler, de måtte tjene forsvarerne til føde. Et stort svømmebad tjente til begravelsesplads. I anden etage holdt kvinderne og børnene til. Her fandtes også et lille hospital samt et kapel. Der var kun små forsyninger af medicin for hånden, og de tre læger, der fandtes i Alcazar, havde så at sige aldrig ro. Der eksisterede ikke bedøvelsesmidler til eventuelle operationer. Den daglige kost bestod af suppe og hårdt brød. Vandet var for kostbart til at bruge til at vaske sig i. Der herskede uafbrudt mørke overalt hernede.

De øvre stokværk var forbeholdt de kæmpende. De ejede intet artilleri, men geværer og ammunition var der rigeligt af. De røde havde derimod både svært skyts, flyvemaskiner, panservogne og flammekastere. Kæmpe-mæssige projektører spillede nat efter nat her over borgen for at støtte de uafbrudte angreb.

9. september overbragte en tidligere elev, major Rojo, de rødes tilbud om at ville skåne forsvarernes liv, der-

som de ville overgive sig. Det blev afvist. Man bad blot om en præst, og de røde sendte pater Vazquez Kame-raza — der på denne måde reddede sit liv.

Pateren kom og døbte to børn. Han hørte skrifte, læste messe og alle gik til kommunion. Derpå holdt han en tale, henstillede indtrængende til forsvarerne at overgive sig på grund af deres håbløse situation, men svaret var atter nej.

Hen under aften kom major Rojo endnu en gang med sit tilbud; i hvert fald burde man lade kvinder og børn drage bort. Kvinderne fik selv lov til at træffe afgørelsen, og hvad svarede de? De ville blive.

Beretningen om de tapre kvinder fra Alcazar vil ikke blive glemt. Spanske mødre vil fremover fortælle den til deres børn, og denne vil finde vej langt ud over Spaniens grænser og vil begejstre alle ægte kvinder og mødre til at gå ind for de højeste idealer i alle livets forhold.

Endnu en historie om heltemod i forbindelse med Alcazars belejring: en løjtnant og en korporal var krøbet ind i rørledningen, der førte ud fra fæstningen for derved om muligt at få klarhed over, hvor langt fjenden var nået med det undermineringsarbejde, der var i gang. En dag skete der en eksplosion, medens de var langt nede i rørene. De kom aldrig tilbage, og man fandt aldrig spor af dem.

Alcazars forsvarere blev imidlertid klar over, at tidspunktet for den store sprængning måtte være nær. 18. september ophørte bombardementet og man var forberedt på, at enden stundede til. Den røde krigsminister var kommet til Toledo og satte ild til luntten til den store sprængning. Et af Alcazars tårne styrtede sammen og en mur blev totalt ødelagt. Angriberne søgte at storme ind gennem breschen, men forsvarerne stod enige og tog imod den fremtrængende fjende med en ødelæggende ild. Angriberne stormede fra alle sider, men forgæves. Kun få af Alcazars forsvarere var blevet

I korte træk —

Biskop Chappoulic i Angers har truffet en aftale med ærkebiskop Le-febvre i Bourges om besættelse af visse sogne i ærkebispedømmet Bourges med præster fra bispedømmet Angers. Den Hellige Fader opfordrede, som det vil erindres, i sin seneste missionsencyklike til »bytte-aktioner« af denne art. Bispedømmerne Lucon, Nantes, St. Dié, Bescancon og Lille i Frankrig har ligeledes truffet aftaler af denne art, og adskillige lægfolk — arbejderungdom, landboungdom og spejdere er rejst til Afrika, for der at oprette tilsvarende kontakter (KIPA).

Ærkebiskoppen af Los Angeles, kardinal McIntyre, har udsendt 17 lægmissionærer. De pågældende 8 mandlige og 9 kvindelige »missionærer« rejste i begyndelsen af juli til henholdsvis Nigeria, Uganda, Kenya, Tanganyika, Syd-Afrika og Ny Guinea. (KIPA).

Paler Urban Gross O. P., der blev præsteviet for et par år siden, og som under anden verdenskrig var pilot på en flyvende fæstning, er kommet som missionspilot til det apostoliske præfektur Sokoto i britisk Vest-Afrika (KIPA).

I anledning af gentagne tyverier af kirkelige kunstgenstande i den senere tid, har det apostoliske administratur Innsbruck forordnet, at kunstgenstande skal være fastgjort til deres respektive sokler eller ophængningssteder samt givet anvisninger på kontrol med lukning af kirker og rundvisninger af turister (KIPA).

dræbt ved sprængningen, og de overlevende rejste i al hast ny barrikader og reorganiserede deres styrker.

Da flyvemaskiner fra de nationale styrker 25. september overfløj byen, fik håbet hos de modige forsvarere nye kræfter. Dagen efter havde de nationalistiske styrker nået Toledo, og efter 67 dages uafbrudt bombardement befriedes garnisonen på Alcazar. Rundt regnet 60% af forsvarerne var blevet dræbt eller såret, men oberst Moscardo var i stand til at hilse befrieren, general Valera, med meldingen: »Intet nyt i Alcazar, general!«

Alcazars forsvarer døde i foråret 1936. Han oplevede, hvordan hans elskede Spanien lidt efter lidt rejste sig igen af hadets og ødelæggelsens favntag. Kommunismens fremtrængning var blevet standset ved Alcazar, her var vendingen sket. Og hvad var det så, der havde sat de modige forsvarere i stand til at præstere dette, at udholde de frygtelige strabadser? Deres eget svar lød således: »Vi troede — de andre troede ikke!«

De var klar over — som kardinalen af Toledo senere udtrykte det — at »denne grusomme krig til syvende og sidst var en kamp om verdensanskuelsen, den ene verdensanskuelses kamp mod den anden, den ene civilisations kamp mod den anden«.

Og i dag står Alcazar som symbolet på det genopstandne Spanien — her levede den spanske nations sande ånd op igen!

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Julii
21. S. 6. Søndag e. Pinse (673—58); (grøn) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Praxedes ([67]); præf. (521).
22. M. St. Maria Magdalene (1008); (hvid) uden Credo; alm. præf. (525).
23. Ti. St. Apollinaris (1011); 2. (rød) bøn: St. Liborius ([34]); alm. præf. (525).
24. O. † Feria (673—58); uden Gloria (grøn) og Credo; 2. bøn: St. Christine ([61]); alm. præf. (525). (Vigilien bortfalder). — Eller:
- (rød) St. Christine ([60]); 2. bøn: Feria (673); alm. præf. (525).
25. T. St. Jakob den Ældre, Apostel (rød) (1014—101); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Christoffer ([12]); præf. (524).
26. F. St. Anna, Jomfru Mariæ Moder (hvid) (1017—102); alm. præf. (525).
27. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse (hvid) ([90]); 2. bøn: St. Pantaleon ([15]); præf. (522).
28. S. 7. Søndag e. Pinse. (grøn)

Paa de med † mærkede dage kan der i st. for dagens Messe læses Votiv og Requiem-Messer.

American Jewish Comity hos Paven

Den Hellige Fader har modtaget præsidenten for »American Jewish Comity« fra New York, mr. Irwin Engel i privataudiens. Præsidenten var ledsaget af en del komitedlemmer og er på rejse gennem Europa for at overbringe en tak til alle dem, der ydede jøderne hjælp under den sidste verdenskrig (KNA).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdoms Udgiver: KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Usædvanlig frimodighed

Den apostoliske nuntius i Paris ce-lebreres for nylig en messe for Malteserordenens riddere. En vis Roger Peyrefitte — der for nylig foruden en række andre »lette« publikationer har udsendt en bog om Malteserordenen, og hvori han trækker denne frem til en slags sensationsforetagende samt opvarter med en række letkøbte kombinationer om intriger indenfor ordenens højeste ledelse samt indenfor kirken — havde den frimodighed i egen person at overvære messen. Det manglede faktisk kun, at han havde solgt sin bog samt signeret den ved kirkens udgang! (KIPA).

Spaniens ny gesandt hos Paven

Pave Pius XII har modtaget den ny spanske gesandt ved den Hellige Stol, Francisco Gomez Liano, der var mødt op for at overrække sine akkreditiver. Efter den officielle audiens underholdt Paven sig længe med gesandten i sit privatbibliotek (KNA).

Det var altså ikke „amerikanske agenter“

I den tyske Sovjet-zone er der blevet foretaget en række domfældelser på grund af krænkelse af gravfreden samt indbrud i kirker. Med offentliggørelsen af disse meddelelser dementerer Sovjet-pressen sine tidligere påstande om, at det stigende antal gravkrænkelser og kirkeindbrud skyldes »amerikanske agenter« (KNA).

3. Internationale kongres for kirkemusik

3. Internationale kongres for katolsk kirkemusik åbnedes i slutningen af juni i Paris. De tidligere to kongresser fandt sted henholdsvis i Rom

(1950) og i Wien (1954). Kardinal Feltin overværede åbningshøjtideligheden i Notre Dame. Emnet for kongressen er: kirkemusikken på baggrund af Pave Pius XII's encyklika »Musicae Sacrae Disciplina«. En række forskellige riter — såsom den syriske, den mozarabiske, den syro-mal-lankaniske m.m. — er repræsenteret på kongressen (KIPA).

Roma-færd

Pastor d'Auchamp, Åkirkeby, beder os meddele, at der endnu er pladser ledige til den af ham ledede Roma-færd. Prisen er ændret til 613 kr.

Tak

53 tilfredse deltagere i juniorlejren, beder Ugebladet viderebringe deres tak til lejrens ledere. De vil også gerne opfordre alle katolske unge til at deltage i disse sommerlejre og nyde den katolske ånd og det gode kammeratskab.

Kost og logi

Ung mand (19 år og formand for Horsens KUK), som skal på kemigraf-fagets læringskole i Julius Thom-sensgade, København V., fra 2. september til 12. oktober, søger kost og logi for dette tidsrum. Alex Petersen, Åboulevarden 11, Horsens.

Til 15. aug. (evt. 1. sept.) søges dygtig, ung mand — helst katolik — for det kommende skoleår til at undervise en dreng i 3. mellems pensum.

Godsejer E. v. Folsach, Storskoven pr. Dronninglund.

Vi mennesker og Arvesynden

(sluttet fra side 339)

af de mange forkerte forestillinger om den katolske stilling til kønslivet og dets problemer.

Arvesynden er altså i det væsentlige »en ved undfangelsen pådraget mangel på helliggørende nåde«. Fra vor side er synden således ingen handling. Den er en slags anden natur, no-

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

get ligesom en sygdom. Den er en disposition, der udsætter os for en stadig insubordination mellem sjælsevernerne, fordi den harmoni er ødelagt, som er væsentlig for en stadig hellighed — ligesom sygdom er en legemlig indisponering, der følger af, at den ligevægt er ødelagt, som er væsentlig for sundheden. Arvesynden er en sygdom i selve vor natur.

Hvorfor kalder vi den da en synd? Vi gør det i en særlig betydning af ordet. Den er en mangel på helligørende nåde, og en sådan mangel på hellighed kan godt kaldes syndighed. Ja, men kræver synden ikke en viljesakt? I hvilken forstand kan man sige, at det nyfødte barns vilje er frembringende årsag til den moralske uorden, hvori det er født? I denne forstand: Adam var, som vi har sagt, ikke blot et enkelt menneske. Han var menneskeheden. »Vi er alle i Adam,« sagde St. Ambrosius, »og Adams frie vilje, der voldte vort fordærv, var også vor frie vilje.« To citater fra St. Thomas kan være til hjælp. »Alle mennesker af Adams æt kan betragtes som eet menneske, for så vidt de har een fælles natur, som de modtager fra deres

stamfader«. Vi er lemmer på et legeme. Hvert lems handling er frivillig, ikke med lemmets egen vilje, men ved den sjæls vilje; som bevæger alle lemmer. Adams efterkommere er lem på det legeme, som Adam først satte i bevægelse, og hvad den første syndige bevægelse angår, er »den menneskelige uorden frivillig, ikke ved menneskets egen vilje, men ved stamfaderens vilje, som i forplantningen bevæger alle, der nedstammer fra ham, ligesom sjælens vilje bevæger alle lem-

mer til deres handlinger«. Og den samme kirkelærer skriver: »Når et menneske, hvis mangel på retfærdighed skyldes Adam, bliver betragtet som privatperson, er denne mangel ikke dette menneskes »fejls«, for en fejl må nødvendigvis være frivillig. Men betragtes han som medlem af Adams æt, som om alle mennesker kun var eet menneske, har denne mangel karakter af synd på grund af sin frivillige oprindelse, nemlig Adams synd.«

P. H.

Aarhus

Aarhus Boghandel

v. kalolsk kirke

Ryegsgade 26

Telefon 26630

Leverandør til Sct. Knuds skole

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Høilund Carlsen

Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

Støt annoncerne

Gør Deres Indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25 7 16

Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

VIL DE VÆRE TILFREDS? - KOM TIL

ANDERS JENSEN . Bülowvej 60
TELEFON 2 34 60

1ste Klasses Fodtøjs-Reparationsværksted
De ringer - vi henter og bringer!

Leverandør til Sct. Josefs Hospital,

V. Svenstrup . Telefon 21557

Aut. Elektro-Installatør . Ladestation

Hans Brogeeg. 4 . Tietgenapl.
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Katolske Begravelser - Ring til 22868

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Køb kvalitet
det gør vi -

DERMA RADIO

lige ved katolsk kirke - Tlf. 20075 - Specialist i båndopt. og long playing

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Næstved

Ll. Næstved Andelsmejeri

Telefon 569 og 770

Leverandør til de katolske Institutioner

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Næstved
Kul- og Koks Kompagni
Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 1420

Arndt Nielsen Ure og Optik
Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen
Boghandel
Telefon 2525
(2 Ledninger)

Tapeter og Malerverer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg
Snedker & Tømrermester

Tagenevej 2 . Telf. 1628 & 818
Leverandør t. de kat. Institutioner

N. Juul Pedersen Glarmester
Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

URBI ET ORBI

Den katolske kirke i Japan

Undertiden prøver jeg at forestille mig, hvordan det ville være, dersom der kom en skare buddhistiske bonzer fra Asien til Europa og der begyndte at prædike Buddhas lære. Buddhistiske bonzer, altså glatragede isser og eksotiske, brogede tempelgevandter. Hvad ville europæerne mon sige til det? Der var måske nok en del, der ville finde det interessant, men når det så gik op for dem, at meningen var at de skulle »omvende« sig, så ville de velsagtens studse og sige nej tak. Der skulle ganske sikkert helt ekstraordinære omstændigheder til for at de ville låne øre til disse »prædikanter«.

Noget lignende føler en japaner, når han for første gang møder en kristen missionær eller en nonne — også den dag idag. Kristendommen er til stadighed »noget fremmed« for det japanske folk og føles som noget fremmedartet.

I og for sig har japanerne ikke svært ved at tage ved lære af andre nationer. Deri ligger jo netop noget af hemmeligheden ved det store fremskridt, der er sket i Japan: i løbet af ganske kort tid har de tilegnet sig alle de værdifuldste ting, der har været at hente i den vestlige verden, såsom statsforfatning, borgerret, skolevæsen, trafikmidler, kort sagt hele den vestlige civilisation. Således er f. eks. Tokyo idag en moderne storby, der kan komme helt og fuldt på højde med enhver anden storby i verden.

Med sine otte millioner indbyggere disponerer den idag over alle tænkelige moderne indretninger og foreteelser. Sporvogne, busser, højbaner, undergrundsbaner gennemkrydser byen. Og faren for at blive kørt over, når man krydser en af Tokyo's befærdede hovedgader, er nøjagtigt ligeså stor som i enhver anden storby.

Det største af Tokyo's 17 førende morgenblade har et dagligt oplag på fire millioner eksemplarer. Over 300 biografer spiller uafbrudt fra morgen til aften både japanske og udenlandske film, og alene i Japans hovedstad er der fem radiostationer og tre fjernsynssendere. I Tokyo er der 70 højere læreanstalter (universiteter og institutter) med ca. 200.000 studerende, hvilket er omkring 40 % af alle studerende i Japan. Antallet af arbejdsløse svinger sædvanligvis omkring de 400.000. Ved siden af de offentlige forsorgsinstitutioner er der 92 private velfærdsorganisationer, som tager sig af gamle, fattige og forældreløse børn.

Buddhisme og Shintoisme

Japan har lært uendelig meget af den vestlige verden, vel at mærke med hensyn til den ydre, materielle civilisation — men så godt som intet overtaget af de åndelige værdier! Japan er endnu den dag idag et ikke-kristent land — akkurat som da det for 20 år

siden åbnede sine porte for vesterledet. Af de 88 millioner indbyggere er kun 200.000 katolikker, og det nøjagtige antal protestanter lader sig ikke kontrollere, men sammenlagt med antallet af ortodokse overstiger det næppe 400.000. Hele resten — altså over 87 millioner mennesker — er endnu buddhister eller shintoister eller begge dele på een gang — eller vantro! Der er 73.000 buddhistiske templer og 88.000 shinto-helligdomme. Endog i Tokyo, som jo har antaget mest af den vestlige atmosfære, er der 2570 buddhatempler og 1500 shinto-helligdomme — og kun 30 katolske sognekirker.

Ser man bort fra enkelte ny-organiserede shintosekter, der for øjeblikket gør propaganda med »vidunderhelbredelser« og derfor i første række henvender sig til mindre åndeligt udstyrede sjæle, så er det hverken Buddhismen eller Shintoismen, der er den største hindring for ungdommens omvendelse til kristendommen, fremfor alt ikke i de større byer. Begge disse religioner stiller nemlig ikke — som den katolske religion — nogensomhelst krav af moralsk art. Shintoismen, der er den oprindelige gudelære, har end ikke en fast moralsk lov. Gennemsnits-shintoisten går til templet een gang om året, nemlig nytårsdag, og beder der et par minutter. Det er hans religiøse liv. Og buddhisten indbyder een gang om året en buddhistisk bonze til at aflægge hans hjem et besøg og bede for familiens afdøde. Begge disse religioner — buddhismen og shintoismen — hører hjemme i fortiden, men udøver til stadighed en vis indflydelse på befolkningen takket være de traditionsbevarede ceremonier.

Blandt den studerende ungdom er der kun få buddhister eller shintoister, men da der er en nær forbindelse mellem disse religioner og overleveringen, familielivet og dens ånd, virker de ofte meget hemmende på en konversion. Det går ikke så få, som det gik den unge mand, der opsøgte mig en aften og forestillede sig som studerende ved det kejserlige universitet. Han indrømmede åbent og ærligt, at den buddhistiske lære og praksis ikke havde særlig stor betydning for ham, men han understregede samtidig, at han ikke havde opsøgt mig for at blive katolik, men blot for at drøfte åndelige problemer med mig. Vi satte os hen og snakkede længe sammen, og resultatet blev, at han kom og besøgte mig regelmæssigt en gang om ugen i fem år i træk. Det kunne selvfølgelig ikke undgås, at jeg under hans gentagne besøg bibragte ham en hel del katekismussandheder og dermed lidt efter lidt vakte et ønske i ham om at blive døbt. Men så viste der sig en

ganske uventet hindring, nemlig hans forældre. Det var især hans moder, der var en ivrig shintoist, og som under ingen omstændigheder ville tillade, at hendes søn tilbad en fremmed gud. Hun forbød ham simpelthen at besøge mig mere, fjernede alle bøger om den katolske religion fra værelset og brændte dem. Jeg sagde selvfølgelig til ham, at det stod ham frit at afbryde forbindelsen med mig, men han blev desuagtet ved med at komme. En skønne dag kom imidlertid moderen til mig, ude af sig selv af raseri; hun ville gøre ende på den slette indflydelse, som jeg — efter hendes mening — havde på sønnen. Enden på legen blev imidlertid den, at sønnen forlod sit fædrene hjem. Han var nu i stand til selv at sørge for sit udkomme, idet han havde fået en stilling. Jeg skaffede ham ind i et katolsk studenterkollegium, og nogen tid efter blev han døbt, afsluttede sin eksamen, købte sig et lille hus — og giftede sig med en katolsk pige.

Kirkens opgave

I almindelighed er vanskelighederne og hindringerne for en konversion ikke specielt at søge i den gamle japanske religion. Jeg har allerede tidligere fremhævet, at Japan med begærlighed har opsøgt den vestlige civilisation, og det er i udstrakt grad lykkedes at »vestliggøre« sig. Men vesterledens religion har man ikke taget med. Og hvorfor ikke? Fordi vesterledet tilbød Japan en civilisation, der hverken var katolsk eller overhovedet kristen. Den var nemlig i sin struktur gudløs og materialistisk. Og følgen heraf er, at Japan i religiøs henseende er blevet et af verdens fattigste lande. De vanskeligheder, som vi idag har at kæmpe med i missionsgerningen i Japan, er materialismen, jagen efter ren og skær sanselighed samt egoisme.

Vesten — vesterledet — har givet Japan den moderne civilisation, den nutidige levestandard. Måtte vesterledet også blive istand til at bidrage sit til, at Guds rige vinder udbredelse blandt japanerne. Der er i de senere år gjort utrolig meget i så henseende. Umiddelbart efter afslutningen af den anden verdenskrig — i 1946 — var der kun 108.000 katolikker og 250 udenlandske og 151 indfødte præster i Japan. Otte år senere — i 1954 — var katolikkernes antal fordoblet: der var da rundt regnet 200.000 troende og 1020 udenlandske og 260 indfødte præster.

For mit indre øje ser jeg et billede af et land, hvis befolkning på 88 millioner hvert år vokser med 1.200.000 — medens de 200.000 katolikker kun kan notere en årlig tilvækst på omkring 20.000. Vi har brug for missionærer, for materiel støtte — men først og fremmest har vi brug for forbøn, for troende menneskers inderlige bøn for vor sag. S. J.

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

28. JULI 1957

NR. 30

Radio Vaticana om den russiske „Götterdämmerung“:

DET HØRER MED TIL MARXISMENS SPILLEREGLER!

Radio Vaticana har ikke anvendt megen tid på omtale af omvæltningen i USSR, men bemærkede ganske kort, at det ikke er første gang, at der er sket en paladsrevolution og at det aldeles ikke er ensbetydende med en ændring i kommunismens struktur.

Speakeren udtalte bl. a.:

Pressen og politikerne over hele den frie verden bryder forgæves deres hoveder med at hitte ud af, hvad der egentlig ligger bag ved og er meningen med den seneste »forestilling« i Kreml, hvorved fire ledende personer indenfor det sovjetrussiske præsidium stemples som fjender af almenvellet, som fjender af freden og den forudsete velstand. En dyb hemmelighed omgiver hele aktionen. Der træffes de mest radikale forholdsregler uden forudgående indledning, og de træder i kraft, endnu førend de bliver bekendtgjort, og derpå fremsættes der så motiveringer og grunde, der blot tjener til at tilsløre den egentlige taktik.

På den anden side er det også såre forståeligt, at den frie verden er me-

get fristet til at udlægge tildragelserne positivt, selvfølgelig på langt sigt. Og det er mere end forståeligt: man er sig den store fare bevidst og håber stadig på en slags krise. Det lyser ud af alle kommentarer, både fra ledende statsmænd og fra pressen. Men det er vanskeligt — for ikke at sige slet og ret umuligt — at fælde en almenlydig dom, men eet er sikkert: der er ingenlunde tegn på en virkelig fundamental krise indenfor kommunismen.

Imidlertid er der ikke tvivl om, at man fra sovjetrussisk side nu og da tilstræber at vække den slags formodninger, i håb om, at vesten, skal svække sin agtpågivenhed og række hånden ud til venskab. Man må dog imidlertid være overnaiv for at gå ind på dette trick og tro på, at nu kommer der en virkelig indgribende krise indenfor kommunismen. Et regime, der triumferer i blodsudgydelser — såsom Øst-Berlin, Poznan og Ungarn — kunne synes at befinde sig i en krise., men den seneste udrensning giver ikke nogen anledning til glædesforhåbninger. Og den er endnu min-

Katakombelampen til amerikansk film

Den internationale katolske filmkomite (OCIC) har ved afslutningen af årets Berlinale udmærket den amerikanske film »The twelf Angry Men« (De tolv sammensvorne) OCIC-festspilprisen — katakombelampen — i bronze. Ifølge OCIC's statutter tildeles prisen en sådan film, der ved hele sin holdning og udførelse bidrager i særdeleshed til fremme af åndelige værdier og er af almenmenneskelig værd. Den amerikanske film fik tildelt prisen med den motivering, at den er en indsats for sandhedens og retfærdighedens sag samt ved sin fremstilling viser ærbødighed for det menneskelige liv og dermed modvirker egoisme og ligegyldighed (KIPA).

III. internationale kirkemusikkongres i Paris:

Musikstudier fremtidig obligatoriske i præsteseminarier

Præsidenten for den italienske Cecilia-Forening, mgr. Alcini, har forelagt kirkemusikkongressen i Paris en beretning, der indeholder en behudelse af visse musikstudier i præsteseminarierne. Med autorisation af præfekten for studiekongregationen, kardinal Pizzardo, gav han kongresdeltagerne meddelelse om en umiddelbart forestående bekendtgørelse om et musikalsk studieprogram, der fra

MENNESKEVORDELSE OG FORLØSNING

Kardinalens bikube

150. Davidssalme — i sten

Musik i prætestudiet

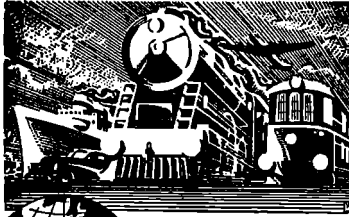
Jugoslavisk biskop til Rom

Efter hvad der forlyder i Rom har hjælpebiskoppen i Zagreb, mgr. Josip Lach, der tillige er generalvikar for ærkebispedømmet Zagreb — hvis overhoved er den arresterede kardinal Stepinac — opnået regeringens tilladelse til at rejse til Rom. Rejsen står i forbindelse med forberedelserne til den salige Nicholas Tavigli's forestående helgenkåring og har således intetsomhelst politisk formål (KNA).

dre nogen grund til at slække på agtpågivenheden. Mennesker afløser hinanden — det er kun et vagtskifte, men det er ikke ensbetydende med, at regimet kapitulerer. Den seneste udrensning er kun indledning til en ny epoke — det hører nu engang med til marxismens spilleregler (KIPA).

De italienske kommunister skifter helte

»Osservatore Romano« beskæftigede sig i sidste uge med de italienske kommunister og deres stilling til omvæltningen i Moskva. Bladet fremhæver, at Togliattis folk indtil nu har været på de fældedes side, men at de har skiftet standpunkt (KIPA).

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

K&K

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg

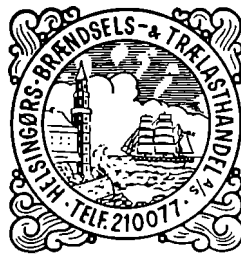
Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstad's
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn
Murermester- og Entreprenørlørr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDSSEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Edvard A. Petersen
(A. P. Jensen)

Malerfirma
Telf. 1694 - 228
Udfører arbejdet ved de katolske institutioner

Skolebøger - Skolerekvitter
Læsekreds - Skønlitteratur,
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdiget Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olsg. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olsgade
Bedste Indkøbested i Roskilde

Menneskevordelse og forløsning

Efter syndefaldet skulle mennesket lige fra sin undfangelse af være skilt fra Gud, og ingen menneskelige bestræbelser ville være i stand til at råde bod derpå, for roden til denne guds-fjernhed var et oprør, hvis slethed var uendelig i sine virkninger. Intet menneske kunne yde en bod, der svarede til det øvede onde. Ingen menneskelige anstrengelser kunne tilfredsstille Guds retfærdige krav og genoprette det oprindelige forhold mellem ham og mennesket. Skulle det faldne menneskes tilstand på nogen som helst måde ændres til det bedre, måtte først Guds visdom og kærlighed selv gøre et nyt skridt imod os. I sin uendelige godhed gjorde Gud dette skridt. Kærligheden havde grebet ind for at skabe mennesket, og nu greb den for anden gang ind for at frelse og genrejse det. Denne anden indgriben er genstand for de to troshemmeligheder, vi kalder menneskevordelsen og forløsningen eller forsoningen.

De to sidste ord beskriver den opgave, som Guds kærlighed måtte løse. Der måtte på en eller anden måde ydes Gud en sone, hvis der skulle gøres ende på den skyld, der ved synden var kommet ind i forholdet mellem mennesket og Gud. Og da mennesket vendte sig fra Gud, var det kommet i slaveri under den magt, som havde tilskyndet til oprøret. Fra nu af var vi ikke blot fjernet fra Gud, men bundet af djævelens lænker. Fra dette fangenskab måtte vi løses fri.

Det var ved et menneskes handling, at Gud var blevet trodset og menneskeslægten overgivet til den onde fjende. Derfor måtte sonen og befrielsen også komme ved et menneskes handling. Men ingen, som kun var et menneske, var i stand til at yde tilbørlig sone. Kun Gud kunne sone brøden mod Gud. Forsoneren, forløseren måtte derfor være på een gang Gud og menneske.

Al genoprettelsens gyldighed var således afhængig af, at den, som skulle hidføre genoprettelsens hemmelighed, at en af de tre guddommelige personer antog menneskelig natur ved at antage menneskeligt legeme besjælet af en menneskelig sjæl — »i alle ting sine brødre lig«. For at forløsningen overhovedet kunne ske, måtte menneskevordelsen finde sted. Og således gik det da til, at menneskevordelsen gav os Jesus Kristus, Guds Søn, som for vor skyld blev menneske, og som kom for at forkynde os det glade budskab, at frelsens stund var inde, for at befri menneskene fra djævelens magt og forsoner dem med Gud ved sin død på korset.

Guds Søns menneskevordelse og hans offerdød var det middel til menneskets genrejning, som Guds uendelige kærlighed valgte.

Men denne Guds frie miskundhed angik ikke blot virkningerne af den synd, Adam havde begået. Gud forud-

så alle de personlige synder, som alle Adams efterkommere ville begå, en uendelig række oprørshandlinger og forræderier mod skaberen fra skabningens side. Alle disse bevidste og frivillige gudsforkastelser, hvorved vi foretrækker de skabte ting fremfor deres skaber, må i retfærdighedens navn pådrage os en sådan gæld til Gud, at den lige så lidt kan betales af os, som Adam kunne betale gælden for den første synd. Kun meget få mennesker følger ikke i løbet af deres liv noget til den skyld, de har arvet; og hvis forløsningen kun havde taget sigte på følgerne af Adams skyld, ville det kun have været yderligt få, som til syvende og sidst havde fået deres venskab med Gud genoprettet. Forløsningen var således universel, d. v. s. beregnet på at sone al den skade, som var forvoldt af summen af alle menneskelige synder. Den angik synden, som Adam havde begået, og ligeledes de synder, hans efterkommere ville begå. Og da forløseren var Gud selv og frugterne af hans gerning derfor uendelige i deres virkning, ydede forløsningen fuld sone for alle menneskeslægten synder.

Beretningen om gudmenneskets liv på jorden findes i de guddommeligt inspirerede skrifter, vi kalder evangelierne. Der læses vi enkelthederne om, hvordan vor forløsning fandt sted, om Jesu Kristi offerdød og de lidelser, som var forbundet dermed. Dette var nemlig den måde, Gud valgte at forløse os på: Gud selv — den anden person i treenigheden, Guds Søn — skulle blive menneske og lade sig dræbe i sin menneskelige natur, idet han selv ville døden og tog imod den som Faderens vilje og bragte Gud Fader denne sin beredvillighed til at dø som et offer. Som et offer, d. v. s. at han ofrede sit liv til tegn på, at Gud er Gud, som anerkendelse af Guds højeste herredømme over alle ting og som en hyldest til Gud som den universelle herre — en æresbevisning, der er den fuldkomne modsætning til den handling, ved hvilken Adam syndede.

- hvad og hvorfor!

KATOLSK AKTION

benævnes — efter Pave Pius XI, der kaldte den til live — »lægfolkets deltagelse i det hierarkiske apostolat«. Kristus har overdraget apostlene og deres efterfølgere opbygningen og udformningen af gudsriget her på jorden og skænket dem de fornødne virkemidler. Imidlertid har også lægmanden på grund af de ved dåb og konfirmation modtagne nådegaver pligt og ret til indenfor sit virkefelt

Man kan spørge, hvordan et offer, og specielt døden bragt som offer, kan betegne, anerkende og hylde Guds enestående krav på skabningen? Gud står i et enestående forhold til alt det skabte, fordi han har givet det tilværelse. Offeret er en religiøs handling, der ødelægger noget eller symboliserer en ødelæggelse som en gestus overfor Gud; det minder om og anerkender, at Gud er tingenes højeste herre, fordi kun den højeste herre — alle tings skaber — har ret eller magt til helt at ødelægge dem. I en handling, hvis symbolik ikke kan misforstås, anerkender mennesket Guds enestående magt over alle ting, som skyldes hans enestående forhold til dem alle, og dermed anerkendes også offentligt selve dette forhold. Offeret er det bedste, mennesket kan byde i en symbolsk handling, for at udtrykke sin tro på, at Gud er Gud, og derved offentligt yde Gud den hyldest, der tilkommer ham som Gud. Guds væsen er eksistens. Eksistens er det første gode, som Gud giver os del i ved den evige meddelelse af det uendelige gode, Gud selv. At afslutte en skabnings jordiske eksistens, gøre det på højtidelig måde for Guds åsyn og i Guds navn — det er en praktisk måde, hvorpå vi siger, at Gud alene har ret til at afslutte enhver tilværelse, fordi alt er skabt af ham, eller at sige, at Gud er kilden til alt liv, livet selv, at han er tilværelsen, Gud!

Selv om synden (Adams eller vor egen dødssynd) måske ikke er en direkte og udtrykkelig fornægtelse af, at Gud er til, eller at Gud er Gud, kommer den dog altid ud på det samme som en påstand om, at Gud ikke er Herre over en eller anden del af livet, et eller andet menneskeligt virkefelt, men at mennesket her vil være herre selv. En sådan fordærvet og fordærvelig påstand rettes bedst ved en handling, der ikke tillader tvivl om, at vi forstår og anerkender sandheden om Guds universelle herredømme. Offeret er en sådan handling, og den udtrykker netop denne anerkendelse, for det er en handling, der i sig selv forkynder, at Gud er kilden til alt, hvad der er til.

På denne måde er offeret fra vor side en stræben mod genoprettelse af den orden, som synden har ødelagt. Men et menneskeligt udtryk kan kun
(sluttes side 355)

— familien, arbejdsstedet og i det offentlige liv — at aflægge vidnesbyrd om Kristus. Dette lægmands apostolat har kirken til alle tider brug for. Men katolsk aktion er endnu mere: Hierarkiet kalder og befuldægter lægfolk til medarbejde i egentlige sjælesorgsopgaver, ikke til deltagelse i den præstelige, sakramentale gerning, men i apostolatet og sjælesorgen. Det er derfor en religiøs opgave, der er tillagt katolsk aktion. Den organisatoriske opbygning af katolsk aktion er forskellig i de forskellige lande, men ikke mindst i vor tid, hvor strafald, præstemangel og forøget ateistisk initiativ gør sig så stærkt gældende, er katolsk aktion af største vigtighed for kirken.

Kardinalens bikube

ET SOCIALT STORVÆRK

Alle i landsbyen arbejdede på genopbygningen af Jean Marc's gård.

Tre måneder tidligere var den smukke ejendom nedbrændt til grunden, og det var kun med nød og næppe, at Jean March, hans kone og deres 4 børn reddede sig ud af de brændende bygninger. Allerede den følgende søndag bekendtgjorde præsten fra prædikestolen at man ville organisere en såkaldt bikube for at hjælpe den nødstedte familie. Alle i landsbyen deltog; kvinderne syede tøj og linned, og hver aften efter arbejdstid samlede mændene på brandtomten. Nogle bragte materialer, andre bragte værktøj, og atter andre bragte blot et par arbejdsivrige næver. I løbet af kort tid var gården genopbygget; — og da arbejdet og materialerne var frivillige bidrag kunne Jean March flytte ind i gældfri bygninger.

*

Dette var i året 1910. Siden er den 200-årige fransk-canadiske bikube-tradition blevet mere og mere sjælden, — især efter at brandforsikring er blevet almindelig. For nylig blev den gamle tradition imidlertid genoplivet og den antog helt usædvanlige dimensioner. Da pastor Poul Emilie Leger for få år siden blev udnævnt til kardinal og ærkebiskop af Montreal, nærede han et brændende ønske: At hjælpe storbyens tusinder af nødlidende mennesker. Kardinalen kendte sin by og han kendte de store fattigkvarterer. Han vidste, at der boede utallige gamle og syge mennesker i små kolde baggårdsværelser. Disse mennesker, som led af kræft, hjertesygdomme eller lammelser, var som oftest helt overladt til sig selv. De overfyldte hospitalet var kun i stand til at tage sig af patienter, som man havde håb om at helbrede, eller patienter, som var i stand til at betale for kostbare, komplicerede operationer og langvarige behandlinger. Kardinalen kunne imid-

lertid ikke glemme den gamle mand, som døde af kræft på en losseplads i udkanten af Montreal; eller den unge dødssyge kvinde, som værten satte på gaden, da hun ikke kunne betale sin husleje; eller de utallige børn, som løb omkring på gaderne både dag og nat, fordi forældrene ikke kunne eller ikke ville tage sig af dem.

Men hvordan skulle en enkelt mand kunne hjælpe alle disse nødlidende uden penge og uden de nødvendige bygninger? En morgen for 2 år siden kom kardinalen kørende ned ad Dorchestergade og han passerede det gamle Montreal Amtssygehus. Den store bygning lå øde og forladt hen, fordi hospitalet få dage forinden var flyttet ind i nye bygninger. Pludselig blev kardinal Leger slået af en tanke: »Det er jo netop den bygning, jeg skal bru-

Bispebesøg fra Japan

Blandt de mange besøgende i sommertiden har vi også haft biskop Paul Y. Taguchi fra Osaka. Biskoppen, der har været studiekammerat med vore sognepræster Thomas King og Niels Hansen, er i Europa for at studere nyere kirkearkitektur. Biskop Taguchi oplyste bl. a., at der i Japan er en kvart million katolikker i en befolkning på 90 millioner.

ge«. Kardinalen ringede hospitalsdirektøren op. »Hvad koster den gamle bygning?« spurgte han. »Een million dollars,« lød svaret. Kardinalen købte bygningen. Han havde ingen penge, men han havde en ide, som var guld værd. Hvorfor ikke genoplive den gamle bikube-tradition?

En af de følgende søndage blev kardinalens kæmpebikube bekendtgjort i alle Montreals kirker, i radioen, på fjernsynet, i biografer, og i pressen.

7. søndag efter pinse

28. juli 1957

TILLID TIL FORSYNET

»Gud, du hvis forsyn aldrig tager fejl«, beder vi idag i søndagens kirkebøn. Man kan inddele menneskene i tre kategorier alt efter deres indstilling overfor det guddommelige forsyn. Der er først dem, der nærer en alt for naiv tro på Guds forsyn, der er dem, der pure nægter det og sluttelig dem, der trods alle skuffelser fortsat holder fast ved troen på forsynet.

Nu skal man heller ikke udelukkende hænge sin hat på Guds forsyn. Vi har naturligvis pligt til at prise guds forsyn, når vi er blevet hjulpede, men vi skal ikke lade vor tro være afhængig af det, så vi tror, at vi altid har forsynet med os, og muligvis endda på andres bekostning.

Har man en alt for primitiv forsynstro, så løber man let risikoen for at miste troen ved den ringeste skuffelse. Vi har lov til at bede Vor Herre om alt muligt, også om penge til at klare det fornødne med, om at tandpinen må holde op, og om at han vil forskåne os for ulykker, men vi har ikke lov til at slippe troen, dersom Vor Herre vil det anderledes.

Der findes mennesker, som nægter det guddommelige forsyn og betegner det som en barnagtig overtro. Og de ruller endda frem med en hel del »bevismateriale«. Hvor ofte ser man ikke, at det onde vinder sejr, medens det gode må bukke under. Ondskab synes at blive belønnet og det modsatte slet ikke påskønnet. Dette lader sig modbevise. Men måske er grunden til vor tvivlen på forsynet den, at det fremfor alt drejer sig om jordiske anliggender. Vi forventer faktisk, at forsynets Gud rydder enhver sten, der ligger i vejen, bort.

Vi bør — når vi nævner ordet forsynet — tænke mere på ordet førelse. Gud tager os ved hånden og fører os. Vi gør atter og atter forsøg på egenindigt at rive os løs fra ham og gå vore egne veje, medens han søger at hente os tilbage til den rette vej. Også det onde bliver i hans hånd et middel til at føre os til frelsen. Gud ser altid på det væsentlige, medens vi er tilbøjelige til at se på det uvæsentlige. Og det væsentlige er i grunden blot, at vi til syvende og sidst finder hjem til Gud. Om vi så dør en rolig død på et alderdomshjem eller bliver offer for en trafikulykke, det er ikke det afgørende. Vi kender ikke Guds vilje og planer — vi kan kun blindt stole på, at Guds »forsyn aldrig tager fejl i sin styrelse«.

Sognepræsten.

BØNNENS APOSTLAT

Intentionerne for august 1957:

At det tekniske fremskridt ikke må føre til foragt for menneskeliv.

For de højere skoler i Australien.

▲ Det gamle amtssygehus, der blev til et moderne hospital

Kardinalen ved sygesengen ➤

løse, som ikke kan finde hjælp nogetsteds. Jeg fortæller om nød midt i en rig og moderne by, hvis borgere i løbet af de følgende uger vil bruge millioner af dollars til julegaver og til julefesten. — Jeg håber at jeg ikke råber i ørkenen, men at I alle i julen 1956 storsindet vil give til de fattige, til de hjemløse, og til de forældreløse.

Endnu en gang viste Montreals borgere, at de havde tillid til deres kardinal og til hans arbejde. Alle gav større eller mindre beløb, og store firmaer gav i dollars værdien af tusinder af arbejdstimer.

Da indsamlingen efter få måneders forløb blev afsluttet, var de 5 millioner

på 99 år passede ham, men der var ofte dage, hvor ingen af dem fik noget at spise, fordi de begge var for svage til at stå op af sengen.

I øjeblikket råder hospitalet over fire ansatte læger, men inden længe håber man at have en stab på femten. Dertil kommer at utallige tandlæger, specialister og praktiserende læger har tilbudt frivillig arbejdskraft. Man planlægger for tiden et omfattende rehabiliteringsprogram; selv om mange af patienterne må blive på hospitalet, vil et ikke ringe antal kunne hjælpes ved komplicerede operationer og langvarige behandlinger, således at de senere kan overflyttes til alder-

Montreals borgere blev opfordret til at give arbejdstimer, således at det gamle amtssygehus kunne blive ombygget til et moderne hospital. Det var en stor opgave, især fordi intet forsikringsselskab ville assurere bygningen før de elektriske installationer og alle gas- og vandledninger var blevet fornyet. Dette betød bl. a., at alle skille- rum og vægge skulle rives ned og bygges op igen. Reaktionen på kardinalens opråb var storslået — tusinder tilbød deres arbejdskraft, og ombygningen blev sat i gang med det samme. Dag og nat arbejdedes der på hospitalet. Der var håndværkere, der blot kom ind med deres værktøj og tilbød deres arbejdskraft — og der var store entreprenør-firmaer, som sendte materialer og et hold arbejdere over for at give en nats eller en uges gratis arbejde. 20.000 håndværkere og arbejdere gav alt i alt en halv million frivillige arbejdstimer, og hospitalet blev ombygget på mindre end eet år.

Der var imidlertid noget, som arbejdsivrige hænder ikke kunne tilvejebringe: Penge til at betale selve bygningen, operations-stuerne, laboratorier og alt andet hospitalsudstyr. Men opmuntret af de hidtidige resultater bekendtgjorde kardinal Leger i december måned sidste år en ny bikube: Denne gang bad han Montreals borgere om at give en halv eller en hel dags arbejdsfortjeneste. Målet var at indsamle 5 millioner dollars således, at man ikke blot kunne fuldføre hospitalet, men tillige bygge 5 andre hospitaler, børnehjem og ungdomshjem.

I sit opråb sagde kardinalen bl. a.: »Det, der bliver bygget, er ikke mit. Det tilhører Montreals nødlidende mennesker. Jeg har gjort mig til talsmand for de tusinder af syge og hjem-

nået, — en fantastisk sum selv på dette kontinent.

Kardinalens første hospital, Skt. Charles Borromeo hospitalet blev for nylig indviet, og to andre institutioner er allerede under opførelse, takket være frivillig arbejdskraft og den store indsamling. For kort tid siden af-lagde jeg et besøg på Skt. Charles Borromeo hospitalet. 7 etager er færdigindrettet, men endnu mangler man at fuldføre tre etager, og at indrette operationsstuer og laboratorier. Man råder i øjeblikket over 350 sengepladser, som lige siden indvielsen har været fuldt belagt, men når de tre sidste etager er helt færdige, vil hospitalet have 600 senge. Den gamle bygning er næsten ikke til at kende igen, — alt er nyt og moderne; men det store behov for sengepladser præger dog hospitalets indretning. Patienterne ligger på 5, 14 og 50 sengs stuer. Forholdene er langt fra ideelle, men for de syge mennesker er det en vidunderlig forandring. Jeg traf f. eks. en mand på 45 år. Han var blevet fundet i et snavset baggårdsværelse, og hans krop var dækket af betændte sår. Han var sengeliggende og praktisk taget ude af stand til at røre sig på grund af en alvorlig hjertelidelse. Hans gamle mor

domshjem eller andre egnede institutioner.

Man planlægger desuden at oprette en poliklinik således at gamle og syge mennesker, som ikke behøver at indlægges, kan modtage gratis lægehjælp, medicin og ambulante behandlinger.

Stat og kommune betaler fire dollars om dagen for hver sengeliggende patient. Dette dækker dog langt fra udgifterne, men alligevel ser man fremtiden roligt i møde, fordi man ved, at Montreals borgere, som byggede hospitalet, også vil sørge for dets fremtidige trivsel og drift.

I Canada er kardinal Leger blevet »de fattiges kardinal«. Da han genoplivede den gamle fransk-canadiske bikube-tradition, virkede hans begejstring, hans idealisme, og hans kærlighed til samfundets nødlidende som en fængende gnist og alle i Montreal sluttede op omkring ham.

Kardinalen har udtalt: »Min opgave er ikke tilendebragt, før der ikke er flere fattige i Montreal«. Og derfor vil arbejdet i kæmpelikuben fortsætte i årene, der kommer ...

(Med tilladelse fra »The Canadian Broadcasting Corporation«).

150. Davids-
salme
- i sten!

Alverdens tonkekunstnere, som har stiftet bekendtskab med Italien, ved at prise det italienske folks høje musikalske kultur og standard. Man kan næppe tænke sig en kreds af mennesker, der har en dybere forståelse for den ædle kammermusik end italienerne. Der lever så at sige i enhver italiener — man kunne fristes til at sige — en lidenskab for musik, og herom vidner *Luca della Robbias* marmortavler, hvorpå han har samlet 78 i sandhed musikbejstrede skikkelser. På den berømte sangertribune, som han udførte til domkirken i Firenze, og som nu findes i museo dell opera, er hver enkelt af disse ypperlige skikkelser formet med en nænsom, selvfølgelig naturlighed, man kan så at sige fornemme hans kærlighed til den enkelte, se, hvorledes han lægger temperaments- og karakterforskelligheder ind i hver enkelts ansigt, så levende er de alle fremstillet, at man formelig mener at kunne høre de syngende drenges stemmer, så levende og sjælfuld er udtrykket selv i det mindste ansigt, at man umiddelbart fornemmer, at sligt et værk kun kunne opstå i et så gennemmusikalsk land som Italien.

Robbia'erne nedstammer fra en af den tidlige renaissances gamle kunstnerslægter. Endnu den dag i dag lever deres værker, som for århundreder siden. Slægtens virke falder i tiden mellem 1430 og 1530, og man har opgjort dens overvældende rige produktion til halvdelen af alt, hvad Firenze ejer af renaissanceskulptur — og af disse værker falder omkring 70 på Luca della Robbia.

Luca della Robbia er den ældste. Han fødtes i Firenze i 1399 og blev side om side med Ghiberti og Donatello »quattrocento«ens mest fremtrædende plastiker. Selv om han også i enkelte tilfælde må vige pladsen for Donatello, hvad dybtgående og djærv realisme og dramatisk virkning angår og for Ghiberti med hensyn til kompositionsevne og stilfølelse, så forener han dog i det store og hele begge de to forskelligartede mestres bedste egenskaber i sin kunst. En levende og frisk naturalisme adlet gennem hans rige sans for skønhed, renhed og religiøsitet, forlener hans værker med det dem særegne yndefulde og hjertevindende præg.

Bortset fra hans hovedværk, sangertribunen, er Luca della Robbia og i det hele taget slægten della Robbia velsagtens mest kendt for arbejder i brændt og farvet ler, som har gjort

hans helligdom —

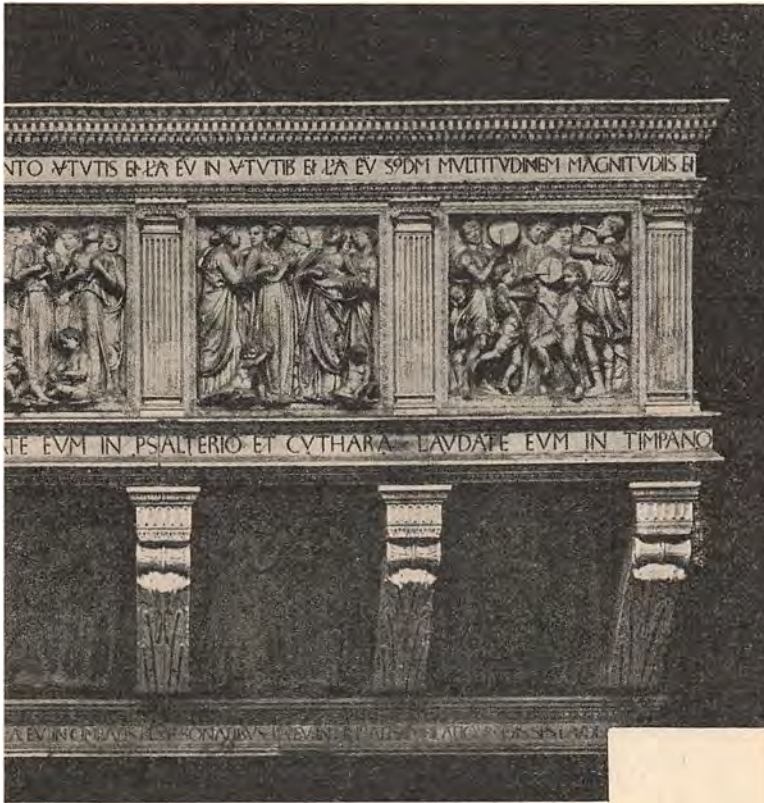
I korte træk —

Samtlige teologistuderende i bispedømmet Basel har fået tilstillet en opfordring til at deltage i et feriekursus som sjælesorgshjælper. Man håber på denne måde at kunne give de vordende præster lejlighed til at orientere sig i deres forestående arbejde og dermed høste erfaringer (KIPA).

Eremiterne i Albayda, 15 kilometer udenfor Cordoba, har ikke haft nogen tilgang i en årrække og står overfor at måtte give op. Der er kun 5 ældre og svagelige brødre tilbage i de 13 eremitboliger og noviciatet står tomt. Da der ikke er nogen præst tilbage blandt de fem eremiter, har de måttet stille sig ind under karmeliterordenen, som har sendt eremiterne en sjælesørger. Eremiterne i Albayda har gennem århundreder været en anset institution, der stod i højt ry i hele Andalusien og med ophævelsen er det ude med et af Europas sidste, store eremitbo. (KIPA).

Det østrigske postvæsen har udsendt et frimærke med billede af basilikanen i Mariazell i anledning af det kendte østrigske valfartssteds 800-års jubilæum (KNA).

Vikariatet Rom's informationsblad vender sig i et af sine sidste numre mod virksomhed, som frimurere udfolder i Rom og påberåber sig loven vedrørende »hemmelige grupperes virksomhed«. Der eksisterer en såkaldt frimurergruppe under navnet »Circolo«, som i særdeleshed henvender sig til katoliker, og det er specielt denne, som det romerske vikariat advarer mod (KIPA).

deres navn kendt over den ganske civiliserede verden. I løbet af hundrede år skabtes en talløs mængde arbejder i denne teknik, som forblev familien della Robbias hemmelighed, især de skønneste og mest følelsesbetonede billeder af moderkærlighedens evangelium, som tillige hører til de lykkeligste og mest følelsesbetonede frembringelser indenfor det femtende århundredes italienske plastik.

Hvem kan vel undgå at lade sig rive med af disse syngende, spillende og dansende børn, ynglinge og unge piger, som Luca della Robbia skabte til orgeltribunen i Domkirken i Firenze? Han havde fået til opgave at billedgøre den ethundrede og halvtredsindstyvende salme: »Pris Gud i hans helligdom, pris ham i hans stærke hvælvning — pris ham med hornets klang, med harpe og citer, med pauke og dans, med strengeleg og fløjte, med klingre cymbler, alt, hvad der ånder, pris Herren!« Med begærlighed har Luca della Robbia grebet dette herlige tema og på grundlag af den vidunderlige salmetekst skabt et festligt og frydefuldt kor af ungdom, fuldt af ynde og livslust, et ægte udtryk for sydlandsk livsglæde, i sin form stadig knyttet til den antike kunst, der er overleveret det italienske folk som et kosteligt arvestykke fra forfædrene.

GUD ER KONGE OG DOMMER

1. Herren er konge, jorden skal juble, de mange øer skal glæde sig.
2. Skyer og mulm omkring ham, retfærd og ret er hans trones grundvold.
3. Ild farer frem foran ham, den fortærer hans fjender rundtom.
4. Hans lyn lyser op over jordskredsen, jorden ser det og skælver.
5. Bjergene smelter som voks for Herren, for hele jordens behersker.
6. Himlen forkynder hans retfærd og alle folkeslag skuer hans herlighed.
7. Til skamme bliver alle de, som dyrker billedstøtter, og som roser sig af afgudsbilleder, alle guder synker i støvet for ham.
8. Sion hører det og glæder sig, Judas byer jubler over dine domme, Herre.
9. Thi du, Herre, er ophøjet over al jorden, ragende højt op over alle guder.
10. Gud elsker alle dem, der hader det onde, han vogter sine frommes sjæl og frier den af de gudløses hånd.
11. Et lys oprinder over den retfærdige og glæden over den retskafne.
12. Glæd jer i Herren, I retfærdige, og lovsyng hans hellige navn!

*

Billedet af et voldsomt tordenvejr og erindringen om, hvordan Gud i sin tid har åbenbaret sig ved Sinai bjerg, benyttes af salmisten til at skildre verdensdommerens komme. Denne gengælder enhver efter hans gerninger, de syndefulde hedninger rammes af hans straf, de fromme og gudfrygtige kan glæde sig ved Herrens kærlighed og beskyttelse. Her skimter man bevidstheden og forventningen om hin store dag, når vi alle med hele verden skal stævnes for Kristi domstol.

Da Gud er hele verdens konge, er det en selvfølge, at al jorden skal hylde ham, og at specielt øerne, d. v. s. de fjerne kyster i Middelhavet, modtager ham med jubel. I tordenskyer stiger Gud ned og sidder på sin trone, der hviler på ubønhørlig retfærdighed. Barmhjertighedens tid er nu forbi. Ingen fjende kan bestå for hans vrede. Uimodståelig er dommerens ophøjede majestæt og hans afgørelser.

Herren begynder med den store adskillelse og henvender sig først til dem, der i stedet for at tjene den sande Gud har lavet sig afguder, deres egne hænders værk, hvad enten det nu er i teknikken eller i videnskaben eller i anden menneskelig syssel. Alle de falske guder bryder sammen og går til grunde, til forfærdelse for afgudsdyrkerne, medens Guds folk ved synet af hans retfærdige dom begynder at tiljuble ham. For de retfærdige og fromme, der hader synden og alt ondt, bliver dommedagen en overvæl-

dende åbenbaring af Guds kærlighed til dem og hans beskyttelse. Nu er de fri for de onde og skal ikke længere lide under deres voldsfærd. Den evige herligheds lys omstråler dem, således som også vor Frelser siger: »De retfærdige stråler som solen i deres faders rige«. (Mt. 13, 43.)

Denne salme møder vi *kristne* ret ofte i den kirkelige liturgi, hvad der er meget forståeligt. Også vi skal jo være besjælet af det ønske, at Gud skal anerkendes i hele verden, og at Kristi evangelium må oplyse den ganske jord. Håbet på vor Guds endelige sejr giver vort religiøse liv den opdrift, som vi stadig på ny trænger til. »Lad dit rige komme«, lærer vor Frelser os at bede, og i Johannes' åbenbaring siger Helligånden sammen med Kirken længselsfuldt: »Kom, Herre

Jesus«. Men ikke ved bøn alene, men også ved hver enkelt dydsøvelse, ved hvert offer, som vi bringer, ved hver kærlighedsakt skal vi yde en skærv til Guds forherligelse. Navnlig skal vi ikke glemme, at ikke blot hedenske afgudsbilleder skal synke i grus, men også vore egne store og små afguder, som vi — måske os selv uafvidende — tilbeder og dyrker i vort hjerte. Der er jo alt for mange blandt os, hvis højeste gode faktisk er jordisk nydelse, forgængelige udmærkelser og æresbevisninger og ukristelige vaner. Mod den slags giver kun nådens lys og kraft den rette sikkerhed og længsel efter de sande goder.

Det er dette udbytte, vor hellige Kirke ønsker opnået af os, når den så tit bruger denne salme i sin liturgi.

F. K.

BERNARD BASSET S. J.

Han og hun

De var ansat i samme firma i byen, men så meget lidt til hinanden dér. Det hændte, at han kom ned på hendes kontor og lagde en stabel fakturarer foran hende, og det hændte også, at hun kom op til ham med en bunke breve; men de havde aldrig talt sammen om andet end vejret, selv om han syntes, hun var en sød lille en, og hun fandt, at han var særlig vellykket af en kontormand at være.

Men nu, da de mødtes ved det lille badested, hvor de begge holdt ferie i familiens skød, var det noget ganske andet. Første gang de sås, var ved koncerten foran kurhotellet. Han sad ved et bord med nogle venner, og hun sad lidt derfra med en roman. Selvfølgelig læste hun ikke rigtigt, for hun vidste, at han så på hende; og han lo unødvendig højt; men de legede den gamle leg, der går ud på at lade, som om man ikke har set hinanden, mens man alligevel prøver på at tage sig godt ud i hinandens øjne.

Det var første gang, de mødtes; men fra den dag var det næsten utroligt, hvor de blev ved med at rende på hinanden. En dag kom han ind på lejev biblioteket, netop som hun var ved at aflevere »Mordet uden lig«. Heldigvis opdagede hun ham, så hun kunne få vendt titlen nedad, og skyndte sig at snuppe et bind Brownings digte fra en hylde, så han kunne se, hvad hun var for en pige. Han var kommet i den hensigt at få fat på »Selvmord i undergrundsbanen«; men ved synet af hende gik han stolt forbi romanhyldeerne og bemægtigede sig »Cecil Rhodes' liv« for hendes skyld.

Nu er mine læsere selvfølgelig klare over, hvad der videre skete. De gik ture sammen, de hørte på musikken sammen, og til sidst blev han enig med sig selv om, at hun var den eneste pige for ham i hele verden, mens

hun begyndte at udmale sig et hyggeligt lille hjem i et rart kvarter. De var uhyre fornuftige begge to, og jo mere forelskede de blev, des mere fornuftigt talte de.

Han fortalte hende om sit arbejde og om alle de lønningsgrader han kunne passere, til han blev halvferds; og hun talte om alle de velhavende slægtninge, hun kunne nå at arve, før hun blev halvferds. De forsikrede hinanden, at de var alt for moderne til at være sentimentale, mens sagen var, at de var så sentimentale, som man bare kan være. De blev præsenteret for hinandens forældre, de spadserede ved stranden i måneskin, og de hvi-skede sammen i biografen, når det var regnvej, indtil folk omkring dem blev vrede og skældte ud.

Den sidste lørdag i ferien foreslog hun, at de skulle tage en frokostpakke med næste dag og tage på en rigtig lang tur.

»Udmærket,« sagde han. »Jeg kommer og henter dig klokken elleve.«

»Nej, det er da alt for sent! Det er meget bedre at komme ganske tidligt af sted. For du vil da vel ikke fortælle mig, at du holder af at ligge og drive i sengen søndag morgen?«

»Bevares vel — det kunne da aldrig falde mig ind! Men jeg må i kirke først — jeg er jo katolik.«

Hun vendte sig helt om imod ham og stirrede på ham. »Katolik! Hvorfor i alverden har du ikke fortalt mig det før?«

»Tja — jeg tænkte ikke på, at det kunne betyde noget for dig — og for resten har vi endnu ikke snakket om religion — der var jo så meget andet — huset og pengene, og —« lo han.

»Naturligvis betyder det noget,« sagde hun i en skarp tone. »Jeg bryder

mig absolut ikke om at blive gift med en katolik.«

Nu var det hans tur til at stirre.

»Det er ikke fordi jeg har noget særligt imod katoliker,« vedblev hun hastigt og lidt rød i kinderne, »men jeg vil bare ikke ind i et katolsk ægteskab. Min bedste veninde blev gift med en katolik, — for resten også andre, jeg kender; derfor ved jeg besked. Det betyder mange børn og katolske præster og sådant noget. Man kan ikke sende sine børn til den nærmeste og bedste skole, men må trave lange veje med dem til en eller anden middelmådig katolsk anstalt. Og så skal man lære børnene aftenbøn og andre ting, som man ikke selv forstår et kuk af. Nej tak, min ven, det skal jeg ikke have noget af, det kan aldrig blive til lykke!«

Han var helt lamslået. Naturligvis måtte han svare, men det var ham umuligt at rumme andre tanker, end at hun så ualmindelig yndig ud, når hun var vred. Omsider mumlede han noget om, at katolske skoler sandelig ikke var middelmådige, men at der tværtimod blev gjort næsten alt for meget ud af dem; men hun hørte ikke efter.

»Så vil du altså ikke med i morgen?« spurgte hun.

»Jo, jeg kan gå til messe klokken halv otte, og så kan vi tage af sted — hvis du da vil.«

»Vist vil jeg det. Og hør så: jeg er slet ikke snæversynet, eller hvad nu nu vil kalde det for, bare moderne og praktisk. Det var ikke min mening at såre dine følelser; men du må huske på, at det bliver mig, som skal sørge for hjemmets hygge og børnenes opdragelse, derfor måtte jeg sige det. Jeg ville ønske, du havde fortalt mig, at du var katolik, før jeg havde forelsket mig så forfærdeligt i dig.«

Det sidste lød jo meget godt, og han

prøvede at få sig selv til at tro, at det hele kun havde været en ubetydelig uenighed. Alligevel var han urolig, mens han gik hjemad.

Det var ikke hans fejl, at han havde forelsket sig i den eneste pige i verden. Katoliker er vel ikke anderledes end andre mennesker. Sandt at sige var han i øjeblikket absolut ikke glad for at være katolik; han syntes, som så mange andre i den samme situation, at den almægtige Gud gerne kunne tage lidt hensyn til hans forelskelse.

Da han nåede hotellet, skyndte han sig op til sin mor. Hun kunne sikkert hjælpe ham med dette her! Han beundrede og elskede sin mor, og hun havde en god forstand og et kærligt hjerte. At der var noget på færde, så hun straks; hun lagde strikkesøjet fra sig for at høre, hvad han havde at sige, — og det var ikke så lidt. Han fortalte hende om de middelmådige katolske skoler, om Daisys irritation, fordi han skulle til messe, og om alt det andet, hun havde sagt.

»Jeg anede virkelig ikke, hvad jeg skulle sige! Jeg blev så forbløffet, at jeg ikke havde en tanke i hovedet! Hun kan da vel ikke mene, at jeg skal holde op med at være katolik?«

Moderen rullede strikkesøjet sammen og satte sig godt til rette, før hun svarede:

»Vanskelighederne er, at din Daisy absolut har ret. Der er slet ikke noget at indvende imod alt det, hun sagde. Nu må du ikke blive vred, når jeg siger min mening. Jeg synes godt om hende, og jeg tror, hun ville kunne blive en udmærket kone for dig. Men vi må være fornuftige, og det er meget lettere at være fornuftig i min alder end i din. Du forelsker dig og ser alt i rosenkær. Din elskede er fuldkommenheden selv, om det så er hendes fejl, er de indtagende, og hendes selskab er det eneste, du kan holde ud. Men ingen kan være så naiv at tro, at dette varer ved. Når forelskelsen er ovre, begynder ægteskabets strenge arbejde, og det er det, Daisy tænker på.

Ser du min dreng, — det at gifte sig er faktisk for en katolik en handling, der kræver stort mod! Af den afhænger både hans og hans hustrus hele lykke i denne verden — og deres børns evige salighed.

Lad os nu tænke over dit mulige ægteskab med Daisy. Vi må se den kendsgerning i øjnene, at de fleste mennesker her i landet ikke er enige med os i vort syn på meningen med ægteskabet. De fleste prøver på at få så megen tilfredsstillelse og så lidt lidelse ud af livet som muligt. Ægteskabet er for dem blot en mulig kilde til glæde; og så snart det bliver dem for besværligt eller keder dem, gør de en ende på det. Dette betyder, at ægteskabets sande lykke, glæden ved at sætte børn i verden og opdrage dem godt, kun begribes af ganske få. For katoliker har ægteskabet den dybe mening, Gud har lagt i det. For dem er det en livsgerning. De arbejder sammen med skaberen, når de sætter børn i verden; de virker i Guds tjeneste, når de opdrager disse børn sådan,

at de kommer til at høre ham til. Derfor går eller kører katolske mødre lange veje med deres børn for at bringe dem til katolske skoler, selv om der er pragtfulde kommuneskoler lige om hjørnet. Derfor går katolske mødre sjældent ud om aftenen, fordi de må våge over børnenes aftenbøn og skal tidligt op om morgenen og følge dem. Kan du huske alt, hvad vi havde sammen, da du var lille? Krybben og majalteret og billedbøgerne med messen og helgenhistorierne? Kan du huske, hvor fornærmet du blev, da jeg forbød dig at lege med Smiths drenge? Jeg kunne måske have fået flere fornøjelser i livet, hvis jeg havde taget mig mindre af mine børn; men fornøjelser er ikke det vigtigste for en katolsk mor.

Da jeg blev gift, citerede min mor for mig Fader Fabers ord: »Der kan nok blive tale om frikvarterer, men ikke om ferier.« Daisy er klog nok til at forstå, at katolske forældre har meget alvorlige pligter. Hvis de opfylder dem, bliver de lykkelige; men forsommer de dem, følger år fulde af sorg og ulykke. Daisy har set katolske ægteskaber. Hun ønsker ikke at drage dig bort fra din tro; men hun vil heller ikke bebyrdes med forpligtelser, som hun ikke forstår og derfor ikke kan opfylde.«

Der blev stille i stuen et øjeblik. Så sagde han: »Ja, men mor, — kirken forbyder jo ikke blandede ægteskaber; og vi kender da flere tilfælde, hvor det er gået godt.«

»Ja, det sker jo — i ægteskaber, hvor den katolske ånd er den stærkeste, og den ikke-katolske part antager vort syn på livet. Men i mange, mange tilfælde — de fleste måske — ender det med, at den katolske part bliver ligegyldig for sin tro — og børnene kun katoliker af navn. Hvordan kan en forbindelse blive lykkelig, hvor den ene tænker på evigheden og den anden kun på den jordiske lykke? Derfor billiger kirken ikke de blandede ægteskaber, selv om den ikke forbyder dem.«

Han sagde ikke noget, men rejste sig for at gå. »Min egen dreng,« sagde hans mor, »du må ikke tro, at de følelser, du nu har, er blevet til virkelig kærlighed; de er kun forelskelse endnu; først viljen gør dem til kærlighed; Du ønsker dig en hustru, som vil kæmpe ved din side, til I begge to er halvfems eller mere, — ikke en, du bare kan være stolt af og vise frem nu. Og du ønsker en hustru, der ser livet under samme synsvinkel, som du gør. Da jeg var ung, sagde man, at blandede ægteskaber var en stor fare, og dog var faren dengang for intet at regne mod, hvad den er nu. Dengang levede de fleste efter kristendommens principper; men nu — —! Jeg ville ikke være glad for at se mine drenge gift med ikke-katoliker — selv om jeg altså synes godt om din Daisy. Men hun er åbenbart alt for fornuftig til at gifte sig med dig — — med mindre hun selv bliver katolik. Nå, hav nu en god tur i morgen, trods alt. Og fortæl hende, hvad jeg har sagt. Godnat, min dreng.«

(sluttes side 355)

Køb DERES BØGER

i

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Juli—Aug.**
28. S. 7. Søndag e. Pinse (677—59); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Nazarius, St. Celsus, St. Victor I og St. Innocens I (1018); præf. (521).
29. M. St. Olav, Konge af Norge (rød) (1021—103); 2. bøn: St. Martha ([67]), 3. bøn: St. Felix II og Lidelsesfæller (1020); alm. præf. (525).
30. Ti. † Feria (667—59); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Abdon og St. Sennen (1021); (grøn) alm. præf. (525). — Eller: (rød) St. Abdon og St. Sennen (1021); 2. bøn: Feria (667); alm. præf. (525).
31. O. St. Ignatius af Loyola (1022); (hvid) alm. præf. (525).
1. T. St. Petri Lænker (1024); 2. (hvid) bøn: St. Paulus (976), 3. bøn: De h. machabæiske Brødre (1024); uden Credo, præf. (524).
2. F. St. Alfons Maria Liguori (hvid) (1026); 2. bøn: St. Stefan I ([9]); alm. præf. (525).
3. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse (hvid) ([90]); 2. bøn: Genfindelsen af St. Stefans Relikvier (1029); præf. (522). — Eller: (rød) Genfindelsen af St. Stefans, den første Martyrs, Relikvier (1029); 2. bøn: Gudsmoder ([90]); alm. præf. (525).
4. S. 8. Søndag e. Pinse. (grøn)

D. K. K. F.

Retræte i Trørød fra 11. aug.—17. aug. Leder: Pater van Schaik S. J. Sengelinned, håndklæde og serviet bedes medbragt. Pris 50 kr. for eneværelse, for de øvrige 45 kr. Tilmeldelse skriftligt til Pr. Margrethes feriehem, Trørød pr. Vedbæk. Styrelsen.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
 Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG
 Nørrebrogade 27 C, København N
 torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
 Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
 Norge og Sverige 24 kr. om året.
 Øvrige udland 26 kr. om året.
 Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
 Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.,
 tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

SOMMERENS GUDSTJENESTELISTE

København:

- Sct. Ansgar (Bredgade 64): 7; 8; 10; 11,30.
 Jesu Hjerte (Stenosgade): 6; 7; 8,30; 10; 11,30.
 Sakraments (Nørrebrogade 27): 8; 10; 17.
 Sct. Andreas (Ordrup): 7; 8; 10.
 Sct. Annæ (Amager): 8,30; 10.
 Sct. Antoni (Frederikssundsvej 225): 8; 10.
 Sct. Therese (Bernstorffsvej 54).
 Sct. Nikolaj (Strøbyvej 2—4, Hvidovre): 8; 9,30.
 Sct. Mariæ (Jens Jessens Vej 7 — ved KB-Hallen): 8; 10.
 Immaculata (Strandvej 91): 7; 10.
 Sct. Augustin (Jagtvej 183): 8; 9.
 Sct. Joseph (Griffenfeldtsgade 44).
 Den h. Familie (Valby Langg. 117 A).
 Dragør (Øresunds Allé 38): 10.

Nordsjælland:

- Kgs. Lyngby (Lyngbygårdsvej 1): 8; 9; 10; 11,30.
 Aasebakken (Vor Frue Kloster): 8,30.
 Farum (Gl. Farumgård).
 Fredensborg (Bournonvillesvej 2): 8,30.
 Frederikssund (Hotel »Frederikssund«) 11/8: 10.
 Helsingør (Nygade 8): 8; 10.
 Hillerød (Godthåbsvej 24): 10.
 Hørsholm (Marievej): 8,30.
 Mikkelsborg (Strandvejen, ved 27 km-stenen): 8.
 Trørød (Vor Frue Kapel).

Øvrige Sjælland:

- Allerslev (Allerslev Kloster pr. Lejre): 6,30.
 Glostrup (Mellemvej 4): 2. og 4. søndag: 10.
 Holbæk (Bakken 11): 7,30; 9,45.
 Kalundborg (Lundemarken 15).
 Klitborg (Nykøbing S.).
 Korsør (Halskov-skolen).
 Køge (Bjerggade 22).
 Ledreborg (Slotskirken, Lejre): 9,30.
 Næstved (Præstøvej 29): 8; 10.
 Ringsted (Sct. Knudsgade 19): 8; 10.
 Roskilde (Frederiksborgvej 11): 6; 8; 10.
 Slagelse (Frederiksgade 7).
 Taastrup (Køgevej): 2. og 4. søndag: 8,30; andre søndage: 7,30; 10.
 Vordingborg (Chr. Winthersvej 4): 1. og 3. søndag i md.: 8,30; 10.

Lolland-Falster:

- Maribo (Ny Østergade 4): 7,30; 9,30.
 Nakskov (Bredgade 47).
 Nykøbing Falster (Bispegade 12).

Bornholm:

- Aakirkeby (Gregersgade 20): 9,30.
 Rønne (Østergade 59): 8; 9,30.

Fyn:

- Assens (Nørregade 3).
 Dalum Kloster (Fruens Bøge).
 Nyborg (Vindingevej 9): 7,30; 10.
 Odense (Adelgade 1): 8; 10.
 Svendborg (Havnegade 1): 8; 10.
 Rudkøbing (Brogade).

Jylland:

- Aabenraa (Søndertorv).
 Aalborg (Kastetvej 1): 6; 8; 10.
 Aarhus (Ryesgade 26): 7; 8; 10.
 Ebeltoft (Villa Pax).
 Esbjerg (Nørregade 61).
 Fredericia (Sjællandsgade 50).
 Grenaa (Afholdshotellet).
 Haderslev (Mariegade 8).
 Horsens (Nørregade 19): 7,30; 9,30.
 Kolding (Kralundsgade): 7,30; 9,30.
 Odder (Holsteinsgade 25): 4/8, 18/8: 10.
 Pinstrup (Ringsø): 11/8, 25/8: 9,30.
 Randers (Thorsgade 22).
 Silkeborg (Høstrupsgade 16): 8; 10.
 Sønderborg (Ringridervej 35).
 Tønder (Statssminariet).
 Ulstrup Mark (pr. Stenvad).
 Vejle (Blegbanen): 7,30; 10.
 Viborg (Sct. Leonisgade 12).
 Øm (Ømborgen, Emborg pr. Alken): 8.

Sydsverige:

- Malmö (Kanalgatan 2).
 Hälsingborg (Munkavangen).
 Lund (Råbygatan).

Spørg på stedet hvornår der er gudstjeneste, hvis tidspunktet ikke står anført i ovenstående liste.

BROCHURER

PRISLISTER

KATALOGER

BOGTRYKKERIE T ATHENE A

SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Menneskevordelse . . .

(sluttet fra side 347)

have menneskelig og begrænset virkning, hvor kostbart så end det er, der ødelægges. Kun hvis Guds godhed tager imod det som tilstrækkeligt, bliver det andet og mere end en menneskelig gestus. Men i forløsningen blev der ikke blot ofret det kostbareste af alt — hans liv, der var Gud såvel som menneske — men den, der bragte ofret, den, der var offerpræsten, var Gud og menneske. Både offerpræstens og offerets værdi var så stor, at der her blev bragt Gud en ofring, som i sig selv var fuldt tilfredsstillende og virkelig egnet til at opnå, hvad den udtrykte.

For di Jesu Kristi person var Gud, var hans offer mere end tilstrækkeligt til at yde den tiltrængte sone og fuldlud at genoprette det forhold, synden havde ødelagt. Og fordi denne person også var menneske, var det virkelig mennesket, der ydede denne sone og genoprettede det forhold. Havde det ikke været Gud, ville handlingen have været blot og bar menneskelig og nødvendigvis utilstrækkelig. Og havde det ikke været også et menneske, ville handlingen ikke have gavnet mennesket; thi da det onde var øvet i menneskelig gerning, måtte

menneskelig gerning også have plads i genoprettelsesværket. Med andre ord: Gud valgte en forløsning, som skulle yde en fuldt retfærdig sone (d. v. s. gengive Gud alt, hvad der var nægtet ham); men til en sådan forløsning var det nødvendigt, at Gud, som selv genoprettede skaden, også var menneske; menneskevordelsens vidunderlige hemmelighed var nødvendig.

P. H.

Han og hun

(sluttet fra side 353)

Turen blev ikke vellykket. Ingen af de to sagde noget videre; han sparkede til alle de sten, han kunne få sparket til, og hun tyggede på et græsstrå det meste af tiden, mens de tilkastede hinanden stjålne blikke.

Først da de var halvvejs hjemme igen, standsede hun, vendte sig lige imod ham og sagde: »Det har været en rigtig væmmelig dag! Hvad går der af dig, at du er så sur og gnaven på vores allersidste ferietur?«

»Nå, ja — altså — jeg fortalte min mor, hvad du havde sagt om at blive gift med en katolik!«

»Og hvad sagde hun til det?« spurgte hun i en lidt urolig tone.

»Hun sagde, at der var ikke noget svar, for du havde ret. Du kunne blive en storartet hustru, og med din forståelse af en katolsk mors pligter ville du blive en glimrende mor — hvis bare du var katolik, sagde hun. Men det er du altså ikke; og da vi ikke har samme syn på religionen, vil vi ikke kunne gøre hinanden lykkelige, og så er der ikke mere at stille op.«

»Nej, så er der vel ikke mere at stille op,« sagde hun stille.

Ret meget mere blev der ikke sagt på hjemturen; men de kyssede hinanden, da de skiltes.

Egentlig skulle historien slutte her, for så trådte moralen allertydeligst frem: Sådan må en ung katolik og en ung ikke-katolik bære sig ad, hvis de vil være fair overfor hinanden.

Men jeg synes alligevel, læseren skal have enden på disse to unge menneskers historie: De skal giftes i næste måned, og det bliver et messedyllup!

Hustærer

Til 15. aug. (evt. 1. sept.) søges dygtig, ung mand — helst katolik — for det kommende skoleår til at undervise en dreng i 3. mellems pensum.

Godsejer E. v. Folsach,
Storskoven pr. Dronninglund.

Kolding

Bruun & Kildehøj A/S

MURERBEMSTRE OG ENTREPRENØRER

Tøndervej 93, Kolding Telefon 2402

H. Overbeck

Aut. Installatør

Jernbanegade . Tlf. 3555 fl. lin.
Lev. til Sct. Hedvigs Klinik

V. FALTHER

Alt i Kolonial, Vin, Dølkakasser, Tobakker og Cigarer

Hj. af Hollændervej og
Kongebrogade . Telefon 698

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Bogladen
med
de
mange
Bøger . . .

Barkholts Boghandel

Horsens

Edvard Petersen

Kul — Koks

HAVNEN 3 . TELEFON 72
Leverandør til de katolske Institutioner

Reserveret

Esbjerg

K. J. Højland

aut. Vand- og Gasmester
Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708

Udf. Arbejdet for de katolske Inst.

E. Boysens Fiskehandel

Altid friske Varer
Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Esbjerg Andelsmejeri

Fineste Mejeriprodukter

Skolegade 39, Tlf. 144
Esbjerg

Viggo Christensen

Urmager, Optiker, Guldmed

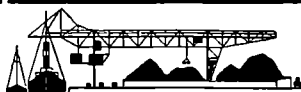
Kongegade 64, Telefon 829
Lev. til Sct. Joseph Hospital

N. A. Frederiksen

Nørregade 65 . Tlf. 576

Kolonial . Mel
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Nakskov

A/S Nakskov Kullimport
Telefon Nr. 17

Chr. Steffensen

Herreekvipering

Sendergade 2 - Nakskov - Tlf. 796
Leverandør

Salk-serum til Ungarn

De amerikanske katolikkers »National Catholic Welfare Conference« har stillet over 2.000 ampuller Salk-serum til disposition for det ungarske »Caritas« til bekæmpelse af børnelammelsen i Ungarn. Biskop Endrey, der var retager kardinal Mindszenty's bispe-sæde, har telefonisk bekræftet modtagelsen af sendingen. Yderligere ampuller serum er allerede på vej til Ungarn (KIPA).

Situationen i Ungarn forværres dag for dag

Et amerikansk blad har givet udtryk for, at de ungarske katolikker nu er villige til at samarbejde med regimet, og at den Hellige Stol skulle have givet sit samtykke dertil. I en autoritativ artikel dementerer »Osservatore Romano« denne påstand og tilføjer, at alene hypotesen om en »sameksistens« er fuldstændig »ureel«: »De ungarske katolikkers langvarige drama vedvarer stadig, forværres dag for dag. Under sådanne forhold kan man ikke tale om forhandlinger og endnu mindre om overenskomster. Ifølge kirkelig retspraksis har et lands biskopper ikke ret til at forhandle med en regering om forhold stat og kommune imellem — dette tilkommer udelukkende den Hellige Stol. I Ungarn vedvarer undertrykkelsen, ja, den tager endda stadig til: det er desværre alt, hvad man kan sige. Den, der vil hævde det modsatte, går et tyrannisk systems ærinde, et system, der stik imod al retfærdighed er påtvunget en ædel nation« (KIPA).

40 millioner på een dag!

Katolikerne i diocetet Quebec har på een dag indsamlet 6 millioner dollars — ca. 40 millioner kroner — til opførelsen af et nyt præsteseminarium. Da man regner med ca. 582.000 troende vil det gennemsnitlig sige 10 dollars pro persona. Kollekten var blevet forberedt gennem et halvt år af lægfolk fra den katolske aktion i Canada (KIPA).

Den Hellige Gravs kirke

Katolikker, græsk ortodokse og armeniere, der deler ejendomsretten til den Hellige Gravs kirke i Jerusalem, er blevet enige om at restaurere kirken. Den oprindelige kirke blev bygget i 386. Man foreslår bl. a. at genåbne den dobbelte indgangsdør, som har været spærret siden Saladins dage i det 12. århundrede. Der regnes med en udgift på 10 millioner kr. Restaureringen menes at ville strække sig over 5—6 år.

URBI ET ORBI

Østrig opretter seminarium for sene præstekald

Til trods for den alvorlige præstemangel i Østrig har man hidindtil hvert år måttet afvise henimod en snes yngre mænd, der ønskede at blive præster og derfor søgte at indhente manglende højere skoleuddannelse. Det eneste seminarium, der har været indstillet på sene præstekald, var oprettet i 1953 og kunne kun tage 17 studerende. Seminariet var indrettet i et tidligere hotel. Det østrigske episkopat har nu taget initiativet til opførelsen af et nyt seminarium for ældre præstekandidater. Grundstenen til seminariet er lagt og det er beregnet til at kunne optage 120 studerende (KIPA).

Spaak i audiens hos Paven

Pave Pius XII har modtaget NATO's generalsekretær, den tidligere belgiske premierminister Paul Henri Spaak i privataudiens. Audiensen varede en lille halv times tid (KNA).

Afrikas biskopper i kamp mod race-diskrimineringen

Fra et møde i Prætoria i Sydafrika har 25 biskopper udsendt en meget alvorlig advarsel mod race-diskrimineringen (»Apartheid«). Denne »blasfemiske« apartheidspolitik har efterhånden sat al anden politik i skyggen og synes at opfattes som et formål, der retfærdiggør ethvert middel, siger biskopperne. »De, der lider under apartheidspolitikken, har svært ved at rette sig efter råd om at vise mådehold. De er blevet forbitrede over al den uret og fornærmelse, de må lide, og har mistillid til ethvert forslag om gradvise ændringer. Deres feltråb er revolution, ikke evolution. De kan kun tænke sig en fuldstændig bortfejning af enhver forskelsbehandling og en øjeblikkelig udstrækning af borgerrettigheder til alle. De tænker ikke på den forvirring, som vil blive følgen — et sammenbrud af al offentlig orden, en fuldstændig opløsning af samfundet og måske deres egen undergang i blodbadet.

Men der må komme en ændring. Ellers står vort land over for en skæbnesvanger fremtid. De, der er ramt af apartheid'en, må få konkret bevis for,

Karlstads redningsmand biskop i Würzburg

Den Hellige Fader har udnævnt seminarieprofessor, mgr. Stangl, til biskop i Würzburg.

Mgr. Stangl's udnævnelse til biskop Jul. Döpfners efterfølger som biskop i Würzburg, har vakt stor glæde i byen Karlstadt i Unterfranken. Mgr. Stangl er æresborger i Karlstadt, fordi det i sin tid, da han var »Stadtpfarrer« i Karlstadt, lykkedes ham at formå byen til overgivelse, da amerikanerne var under fremrykning, inden der blev givet ordre til at sætte det svære USA-artilleri ind til angreb på byen (KIPA).

Philippinerne opretter gesandtskab ved Vatikanet

Philippinerne præsident Carlos P. Garcia, har taget skridt til oprettelse af et philippinsk gesandtskab ved den Hellige Stol.

Regeringen Garcia havde på budgettet for 1958 fremsat forslag om 33.000 dollars til dette formål, men kongressen har kun villet bevilge en betydelig mindre sum, hvorfor formodes, at gesandtskabets oprettelse må udsættes endnu et år (KIPA).

Alvorlig skolesituation i Belgien

En tidligere belgisk undervisningsminister, Pierre Harmel, har i en tale i Bruxelles sagt, at landet i den grad trænger til skoler, at regeringens forsøg på at undertrykke de katolske skoler er det »rene nonsens«. Hvis ikke Belgien, der i henseende til uddannelse af ingeniører og teknikere er det mest tilbagestående land i Europa, gør en kraftanstrengelse for at forbedre sine skoler, vil landet inden længe blive et underudviklet land. Der er behov for såvel offentlige som private skoler.

I øvrigt er de katolske skoler begyndt at reklamere i Radio Luxembourgs radio. Belgiens egen radio til lader ikke reklameudsendelser.

at der vil komme en ændring, før det er for sent. Denne ændring må omfatte en fuldstændig og retfærdig politisk reform — som — uanset race — sætter enhver person i stand til at nyde fulde borgerrettigheder.«

Troldmanden fra Assisi

Liebfrauenkirche
i RankweilTil spejderkongres
i Fatima

Paven om tidens materialisme

I en ny encyklika, stilet til de franske biskopper i anledning af hundredåret for åbenbaringerne i Lourdes, har den Hellige Fader talt om nødvendigheden af at tage kampen op mod materialismen, der hærger verden og fører den frem mod total ødelæggelse.

»Vor tids verden, som har mange grunde til berettiget stolthed, lider også under en frygtelig tendens til materialisme. Denne materialisme findes ikke blot i den filosofi, som dirigerer politik og økonomi i en del af menneskeheden, og som vi før har fordømt. Den ses alle vegne, i begæret efter penge, hvis ødelæggende virkninger spredes i forhold til de moderne foretagenders størrelser, og den er ulykkeligtvis den bestemmende faktor i så mange afgørelser, der råder over menneskers skæbne.

Materialismen udtrykker sig i dyrkelsen af legemet, i den overdrevne stræben efter komfort og flugt fra streghed. Den fører i den grad til tab af respekt for menneskeligt liv, at livet endog udslettes, før det har set dagens lys. Den viser sig i ubændig søgen efter fornøjelser, som man hengiver sig til uden skam, og som i litteratur og forlystelseliv virker hen til at forføre sjæle, som endnu er rene. Den kan ses i den manglende interesse for næsten, i den egoisme, der undertrykker næsten og den uretfærdighed, som fratager ham hans ret. Kort sagt, den viser sig i den livsopfattelse, der henfører alt til materiel velstand og jordisk tilfredsstillelse.

Det er sikkert rigtigt, at de sociale tilstande og det økonomiske tryk, som tynger menneskers gode vilje, er enormt stort og ofte lammende. Men hvis det er sandt, og det er det, at spørgsmålet om social og politisk fred først og fremmest er et moralsk spørgsmål, vil ingen reform gavne og ingen aftale have bestandighed uden der er tale om hjertets omsindelse og renselse.«

Vore spejdere festligholder Baden Powell's 100 årsdag og spejderbevægelsens 50 års jubilæum

Som vel de fleste af bladets læsere vil erindre, fejrede en hel verdens spejdere 100-årsdagen for stifteren af spejderbevægelsen, Lord Baden-Powell's fødsel den 22. februar i år.

Mange ved også, at der i år, jubilæumsåret, holdes en stor jamboré i England, til hvilken man venter ca. 35.000 spejdere (heraf formentlig ca. 10.000 katolikker) fra alle verdens lande. Danmark sender også sit kontingent på ca. 1500 spejdere, men deltagerantallet fra den katolske division vil bl. a. af økonomiske grunde næppe blive særlig stort.

Imidlertid har de katolske spejdere i England allerede sidste år udkastet den tanke at arrangere noget specielt for de katolske spejdere, og derfor holdes der i tilslutning til jamboreen en speciel katolsk lejrsmøling, hvortil man også gerne ser repræsentanter for andre lande.

I forbindelse med denne lejr, som ligger ved det gamle karmeliterkloster i Aylesford, holdes der et triduum i dagene 15., 16. og 17. august, hvor forskellige engelske biskopper læser messen,

den 15. august for at takke Gud for spejderbevægelsen,

den 16. august for at bede for alle afdøde spejdere,

den 17. august for at nedbede Guds velsignelse for den kommende tids spejderarbejde.

I kirken i Aylesford vil der dag og nat brænde spejderlys, skænket af spejdergrupper fra hele verden, og i en speciel lysprocession vil deltagerne bære lys fra grupper, troppe og flokke i alle lande og prentet med den pågældende gruppes særlige kendetegn.

De engelske spejdere har opfordret alle katolske enheder i landene uden for England til på åndelig måde at være sammen med spejderne i Aylesford ved inden for hver division eller

hvert land at arrangere noget tilsvarende.

Vor division og mange af vore troppe har derfor sendt et lys til England, og dette lys vil være mellem dem, der bæres i den ovenomtalte lysprocession. Men desuden har vor division arrangeret følgende:

Torsdag den 15. august kl. 21 læses en reciteret messe i Sankt Augustins kirke på Jagtvejen for alle divisionens førere.

Fredag den 16. august mødes alle divisionens ulve, spejdere og rovere kl. 19 uden for »Rygaard« på Bernstorffsvej. Kl. 19,15 holdes en kort parade, ved hvilken divisionens mangeårige chef, H. Valeur Fausbøll, træder tilbage som divisionschef og overdrager ledelsen til kaptajnlojtnant Henning Bisander, en af divisionens tidligere spejdere. — Kl. 19,45 læser biskoppen den hellige messe i den intention at takke for spejderbevægelsen og bede om velsignelse for fremtiden. Messen læses i »Rygaard«s park, som søstrene venligst har stillet til rådighed.

Lørdag den 17. august vil de respektive tropskapellaner i hver sin kirke læse messen for de afdøde spejdere.

Divisionen indbyder hertil ikke blot sine egne ulve, spejdere, rovere og førere, men håber også meget at se drengenes forældre og øvrige familie samt alle, der er interesseret i divisionens arbejde for vore børn og unge. Denne indbydelse gælder naturligvis ganske særligt den højtidelige messe på »Rygaard«, hvor man også er velkommen til den forudgående parade. — Divisionen har opfordret alle de katolske drenge til at kommunikere under messen, og det skulle glæde dem meget, om deres katolske gæster også ville gå til den hellige kommunion og opofre kommunionen i samme intention som den, hvori messen læses.

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

KSK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Måned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mez. Vester 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER

Smedelundgade 1 . Telf. 138

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft
Algade . Telefon 365

Lev. til den katolske Menighed

KIRKEN - og vi!

Frelsen var fuldbyrdet, syndefaldets katastrofe var bødet. Tre dage efter sin død på korset stod Kristus op af graven, som han havde forudsagt det. Endnu var han fyrretyve dage sammen med sine udvalgte disciple, gav dem de sidste belæringer og forberedte dem på, at han selv snart ville forlade dem, men at Helligånden da ville komme og dermed et nyt liv begynde for dem. Endelig på den fyrretyvende dag førte han dem så ud på Oliebjerget og opsteg til himlen for øjnene af dem. Hans sidste ord til dem var en befaling og et løfte: »Gå derfor ud og lær alle folkeslag, idet I døber dem i Faderens, Sønnens og den Helligånds navn og lærer dem at holde alt, hvad jeg har befalede eder. Og se, jeg er med eder alle dage indtil verdens ende.«

Det var ikke et vist antal enkelte tilhængere, Jesus efterlod sig, men et samfund. Menneskeslægten var forløst; nu skulle forløsningen udføre sit værk i hver menneskesjæl; hvert menneske måtte selv tage imod den tilbudte lykke. Men Gud ordnede det således, at menneskene ikke skulle gøre dette blot som adskilte, enkelte individer, men som medlemmer af det samfund, han selv kaldte »Kirken«.

De, der vil tage imod frugterne af hans offer, udgør en enhed sammen med Jesus Kristus, et enkelt legeme, hvis lemmer de er, mens han er legemets hoved. Eller med et andet billede: de er grene på den vinstok, som Kristus er. Grenene lever ved vinstokkens liv, legemet ved sit hoveds. Vor Herre ofrede sig som dette legems hoved. Ligesom vi alle ved vor afstamning fra Adam pådrog os virkningerne af vor stamfaders synd, er det ved vor indlemmelse i Kristus (når vi i kirken bliver hans lemmer), at vi tager imod den frelsende helsebod, modtager hjælpen til at sone vore synder, bliver forsonet og forenet med Gud, vor Skaber. Kirken er større og mere end summen af sine medlemmer. Den skulle for bestandig være det middel, hvorved forløsningen samlede sin høst i menneskesjælene. Kristi synlige, legemlige nærværelse skulle høre op. Derfor blev kirken grundlagt for at bevare hans bestandige nærværelse. I og ved kirken fortsætter han nemlig sin frelsergerning. Vil man nyde godt af denne gerning, må man på den ene eller anden måde få del i kirkens liv. Forbindelse med dette kirkens liv er fra nu af Guds pagt til menneskeheds forløsning — det er den nye pagt.

Kirken er således den stedse nærværende Kristus og Guds garanterede vidne om den i Kristus givne åbenbaring. Den er det eneste middel, ved hvilket mennesker med sikkerhed kan erkende det forhold, hvori vi står til Gud, og ved hvilket vi med sikkerhed kan kende Guds vilje med os i livets praktiske førelse.

Som guddommeligt vidne giver kirken os ikke blot vished om, at åbenbaringen er givet, men også om, at den er blevet bevaret uændret og ved-

blivende vil bestå således i kirkens tradition. Gud leder kirken og bevarer den mod vildfarelser, når den er folkeslagenes lærer. Og samtidig ejer kirken de midler, gennem hvilke forløsnings frugter bliver den enkelte sjæl til del. Ved at være eet med kirken er vi eet med Jesus Kristus. Og når vi er eet med Kristus, kan vi tage del i offeret og gøre brug af de riter, som han har indstiftet, og hvorigenem Frelsen, der allerede blev opnået ved hans død, bliver meddelt os. I den ny, guddommelige tingenes orden betyder kirken alt.

Kirken er ikke nogen blot og bar sammenslutning af troende, men et ordnet samfund. Efter Guds egen anordning har den et hierarki af embedsbærere, som har modtaget særlige evner til at kunne administrere den åndelige hjælp. Det er biskopperne og deres hjælpere, præsterne. Hierarkiet har et jordisk overhoved, som hele kirken i sidste instans skylder lydighed, og som også er den grund, hvorpå det hele hviler. Det er den biskop, som gennem forgængernes række er St. Peters efterfølger, d. v. s. biskoppen af Rom, i almindelighed kaldet Paven (faderen). I ham får kirkens sandhedsprivilegium et særligt og personligt udtryk, for ikke blot er den lærende kirke ufejlbar, det er Paven også. Det vil sige, Paven kan ikke tage fejl, når han i egenskab af alle kristnes hyrde og lærer fastslår en tros- eller morallære som bindende for hele kirken.

Kirken skal bestå, så længe verden står, for det har Vor Herre lovet. Den vil møde vanskeligheder udefra, de slette mennesker vil trænge ind i den, og dens egne medlemmer vil hindre dens gerning — for også det har han udtrykkelig forudsagt.

Men han forudsagde også, at han selv vil være med kirken, at Helligånden altid vil belære den, og at »Helledes porte ikke skal få overhånd over den«.

Altid vil kirken således kunne findes et eller andet sted i verden. Og hvor den end er, så er kirken den hemmelighedsfulde Kristus, som ned gennem tiden fortsætter den gerning at bringe menneskene i kontakt med Kristi forløsende lidelse og fortjenester og frugter, række os midlerne til udsoning med Gud. Hvor den end er, kan det skelnes, at den er Kristi kirke, for i ubrudt historisk rækkefølge må dens nuværende ledere i vielse og sendelse være forbundet med apostlene, kirkens første ledere, som Vor Herre selv udsendte. Dens lære må også være et med deres lære og med den, som kirken selv altid og overalt har forkyndt. I alle kulturer og til alle slags mennesker må den forkynde een og samme lære, for Kristus har netop lovet sin kirke, at den aldrig skal svigte i sin troskab mod sandheden. Og den lære, som kirken forkynder, må være hellig — hellig i sig selv og således, at den gør mennesker hellige. Og selv om denne lære er en enhed, må den også passe for alle mennesker, i alle kår og alle sociale og intellektuelle forhold, i alle lande og til alle tider. Den må være universel, egnet for alle, *katolsk!*

P. H.

Liebfrauenkirche i Rankweil

I vor forjagede tidsalder, hvor rejser foregår i turistbiler og motorkøretøjer af alle arter, tænker de rejsende slet ikke på, hvormange seværdigheder og minderige steder, de farer forbi, eller som de kunne komme til ved blot en lille afvigelse fra den slagne landevej. Bilturisterne gør som regel kun ophold de steder, der i rejsebøgerne er anført med stjerne, og som man jo skal se.

Når man ved Bodensøens østlige side ved Lindau og Bregenz kører syd-på mod Feldkirch og Vaduz eller længere syd på, kommer man kort før Feldkirch forbi en på en fjeldtop højt beliggende kirke, »Liebfrauenkirche« på Frauenberg, sognekirken i Rankweil. Enkelte forbikørende ser den vel nok, andre lægger måske ikke engang mærke til den, og det er en stor skam, da det er en virkelig seværdighed, og en oplevelse at komme op til denne uergame kirke.

Det er besværligt at komme derop. Sydfra går der en kørevej op, men den er meget stejl, og besværlig og tung at trave op ad. Fra byen, der ligger bag ved kirke-bjerget, fører en zig-zag-sti op ad bjergstien til kirkegården. Fra selve landevejen er der i klippen hugget en trappe ud — med

hvor mange trin ved jeg ikke — men er man først kommet op, bliver man kongeligt belønnet for anstrengelserne.

Først en udsigt så stor og så strålende som nogetsteds, mod nord til Bodensøen, som for øvrigt i sin tid har strakt sig helt herved til fjeldsiden, og mod vest og syd indover alpeandskaberne i Schweiz og Lichtenstein.

Dernæst selve kirkebygningen og kirkegården, der terrasseformet omgiver kirken, og det hele indrammet af en gammel fæstningsmur med væbnerange og skydehuller. Før kirken blev bygget, lå her i den fjerne oldtid en ridderborg, »Schönberg«, der tilhørte adelsfamilien v. Hörnlingen. Under borgen og kirken skal der være dybe kældre og have været underjordiske gange, der satte borgen i forbindelse med flere steder i byen. Hverken kældrene eller gangene kendes eller benyttes nu. Kældrene skal være farlige, antagelig med giftig luft; for ca. 40 år siden har en 12-årig dreng vovet sig derned, og kom langt om længe op igen med et stærkt opsvulmet hoved og døde kort tid efter.

(fortsættes side 363)

Assisi er så afgjort ikke de magiske kunstners hjemsted. Her tror man på den hellige Frans og den hellige Klara og ikke på sortekunst. Den hellige Frans har nemlig præget sin by — både indadtil og udadtil — mere end nogen anden helgen i den romerske kalender. Han går igen i sine ordensbrødre, der vandrer ad de støvede veje, barfodede og med den brune kutte trukket op over hovedet. Og der klæber faktisk ikke så lidt af hans godhed og beskedenhed ved hans bysbørns væsen.

Ved et kort besøg i Assisi er man alt for let tilbøjelig til at identificere byen med helgenens person og dermed at overse alt det, der ligger forud for hans tid. Det koster en del besvær at skyde dette franciskanske slør så meget til side, at man kan få øje på den tidlige middelalderby med dens benediktinske bygninger, der senere blev overtaget af »mindrebrødrene«, som derpå satte deres præg på dem i en sådan grad, at det hele blev »franciskansk«.

Under Piazza'en kan man idag spadsere rundt på det gamle Forum mellem rostra og søjlerester fra statuer og templer. Torvet, hvor de umbriske bønder idag mødes til marked, hviler på hvælvinger. Det er billedet af det gamle minervatempelet med dets elegante ioniske søjler, der behersker torvet; det ligger klemmt inde mellem gamle borgerhuse, hvor det vrimler med de typiske umbriske lerkrukker og -kander samt kulørte tørklæder i massevis.

Her på torvet, midtpunktet i den tusindårige by, ligger doktor Fioravante Caldaris apotek. Hans navn er almen kendt over hele Assisi, enhver kender hans magiske evner, der synes at have magt over tid og sted, og man ved at fortælle om, hvordan han er i stand til at trænge gennem ånd og materie ved hjælp af sin ønskekvist. Det er ikke så få, han i tidens løb har hjulpet, og hans ry synes slået fast, efter at han har fyldt Assisis vandreservoirer.

I jubelåret, da pilgrimmene strømmede til Assisi i endeløse skarer og fyldte hoteller og værtshuse, skete der en skønne dag det ganske katastrofale, at vandtilførselen til byen svigtede totalt. De fremmede vendte skyndsomt Assisi ryggen, en situation, der var skæbnesvanger for den lille bjergflækkes hele økonomi. Rygtet ville vide, at hele Subasios bjergmassiv var vandløst, den antike vandledning var ubrugelig, og den moderne vandledning, der kom nede fra dalen, var langt fra tilstrækkelig. Borgerne i Assisi stod overfor den tilsyneladende uoverkommelige opgave at skulle opføre en ny akvædukt, der ville komme til at koste dem flere hundrede millioner lire. Da var det, at Maestro Caldari kom sine bysbørn til hjælp. I årevis havde han i sit stille »studio« bag apoteket syslet med allehånde forsøg med mineralier, metaller og vand og anstillet forsøg med »strålinger« o.s.v. Han satte nogle guld- og platin- og kobberringe om benene, tog sine forskellige ønskekviste i hånden og span-

kulerede derpå barbenet rundt på Monte Subasio.

Resultatet blev, at han kunne meddele det hårdt trængte byråd i Assisi, at der omtrent midtvejs på Subasio imellem 45 og 60 meters dybde fandtes et større vandreservoir, som ville kunne give byen omkring 18 liter vand i sekundet. Meddelelsen blev modtaget med nogen skepsis, men ikke desto mindre lod man sagkyndige prøve efter med elektrosonder. Undersøgelsen resulterede i, at det ikke ville lønne sig at foretage kostbare borer, sagde man. Der ville ikke kunne regnes med mere end en ussel liter i sekundet

NOTER

Ugebladet i ferien

Som tidligere meddelt udsendes i ferien enkelte numre med nedsat side-tal. Til gengæld udsendes nogle ekstra-store numre i efterårets løb.

Redaktionen, der har været lukket i ferietiden, genoptager normal kon-tortid torsdag 15. august.

Trældmanden

fra Assisi

8. søndag efter påske

4. august 1957

SØNDAGENS EVANGELIUM

På hin tid fortalte Jesus sine disciple følgende lignelse: Der var en rig mand, som havde en forvalter, og denne kom i ondt rygte hos ham for at have forødt hans gods. Og han kaldte ham og sagde til ham: Hvad er det, jeg hører om dig? Gør regnskab for din forvaltning, thi du kan ikke længere være forvalter. Men forvalteren sagde ved sig selv: Hvad skal jeg gøre, efterdi min herre tager forvaltningen fra mig? Jeg formår ikke at grave, og jeg skammer mig ved at ligge. Jeg ved, hvad jeg vil gøre, for at de, når jeg bliver afsat fra forvaltningen, skal optage mig i deres huse. Han kaldte da enhver af sin herres skyldnere til sig og sagde til den første: Hvor meget er du min herre skyldig? Men han sagde: Hundrede fade olie. Og han sagde til ham: Tag dit gælds-brev, og sæt dig straks ned og skriv halvtredsindstyve. Derpå sagde han til en anden: Men du, hvor meget er du skyldig? Han sagde: Hundrede tønder hvede. Og han sagde til ham: Tag dit brev og skriv firsindstyve. Og herren roste den uretfærdige forvalter for at have handlet klogt; thi denne verdens børn er klogere i deres slægt end lysets børn: Og jeg siger eder: Gør eder venner med uretfærdighedens mammon, for at de, når I går bort herfra, må optage eder i de evige boliger.

Lucas 16.

— og borgmesteren hang sørgmodigt med hovedet. Men Caldari var ikke sådan at slå ud. Han gav ikke op, men gentog sine »strålinger« — og fastholdt sin påstand.

Omsider besluttede man sig da alligevel til at bore, omend der blev rystet på hovedet af foretagendet. Da man havde boret 50 meter og der stadig intet vand viste sig, indtraf der virkelig en krise, men Caldari forblev urokkelig ved sit: endnu fire og en en halv meter. Men det var ham umuligt at få nogen til at tro på det. Så borede han videre for egen regning og risiko. Og da han nåede en dybde af

54,5 meter, skød der pludselig en høj vandsøjle op i luften. Assisi havde 20 liter vand i sekundet. Men Caldari glemte ikke i sin beretning om boriingen at takke med den hellige Frans' egne ord: Lovet være du, Herre, for søster vand, hvilken er såre nyttig og ydmyg og kostelig og kysk, og han udbad sig som eneste løn for sin ulejlighed kun, at hans efterkommere måtte få gratis vandlevering.

Og dermed mente Caldari, at der var ydet tilstrækkeligt bevis på hans »system«s tilforladelighed. Ganske vist mumlede man i krogene om troldomskunst, men Caldari søgte at be-

I korte træk —

P. Theodor Hesburgh (af det hellige kors' kongregation), der er rektor for det katolske Notre-Dame-universitet i U.S.A. samt Mr. Frank Folsom, som tidligere har været præsident for »Radio Corporation of America«, er blevet udnævnt til den Hellige Stols delegerede ved den ny internationale atomkommission. De skal endvidere repræsentere Vatikanet ved den forestående konference om »Atomenergi i fredens tjeneste« i Wien (KIPA).

Vikariatet Rom's informationsblad vender sig i et af sine sidste numre mod virksomhed, som frimurere udfolder i Rom og påberåber sig loven vedrørende »hemmelige gruppers virksomhed«. Der eksisterer en såkaldt frimurergruppe under navnet »Circolo«, som i særdeleshed henvender sig til katolikere, og det er specielt denne, som det romerske vikariat advarer mod (KIPA).

De østrigske jernbaners officielle køreplan indeholder i sin ny udgave en oversigt over de katolske kirker i Wien, der ligger nærmest ved banegården samt tidspunkterne for, hvornår der læses messe i de respektive kirker (KIPA).

sted været, hvor oraklet var, og hvor Pythia gav svar på spørgsmål.

Caldari greb atter til sine ønskeviste og penduler og begyndte at »pejle« langs muren. Udslagene — mente han — måtte give ham anledning til at grave umiddelbart foran muren i en dybde af 7,5 meter, hvorefter han da skulle bryde gennem muren. Det viste sig da også hurtigt, at denne del af muren var af betydelig ældre kvadre end den del, der lå over jordoverfladen. Ønskekvisen pegede på marmorforekomster i større dybde. Og skattesøgeren gravede uforknytt videre — stadig alene — og ved hjælp af spade, skovl og en lille kurv, som han anvendte til hejseapparat. Inden længe stødte han på et stykke gulvflade af broget afrikansk marmor, og kort efter på den forventede anden mur, som efter hans teori måtte være tempelvæggen. Pendulet forudsagde udsmykning, og Caldaria borede sig som en muldvarp gennem den anden mur. Han fandt undersiden beklædt med stuk og malet i pompejansk-rød farve. Han fortsatte med at grave sig videre frem langs murens inderside, men måtte nu tage sig et par arbejdere til hjælp for at få bragt jorden op til overfladen. Der var stadigvæk ikke nogen i byen, der vidste, at der var en, der utrætteligt krøb rundt nede i de mørke jordgange for at finde sporret af forfædrenes guddom. Caldari advarede en af arbejderne, der hjalp ham, til at være forsigtig, inden længe ville de støde på et hulrum. Manden brummede noget om hekseri, men inden længe dumpede han ned i et hulrum, omkring 1,50 meter under det hidtidige niveau. Her fandtes søjler, der bar en slags tunnel af stampet ler og som tydede på at stamme fra en betydelig tidligere tidsalder end den

(fortsættes side 363)

▲ Assisi - staden på bjerget

◁
◁
Torvet i Assisi

Tekst og fotos:

ACAD

vise sine påstande rent sagligt og videnskabeligt, og det lykkedes ham endda at overbevise biskoppen i Assisi om alvoren i hans virksomhed. Inspireret af den medvind og velvilje, som han havde opnået, gav han sig da i kast med en anden plan, der havde optaget ham i lang tid: han ønskede at grave under bispepalæet, hvor han på det bestemteste mente, at der måtte findes rester af et gammelt janustempel. Han fik lov til at grave, men der var ingen, der fattede interesse for hans ideer, som han klogeligt forbeholdt en ganske snæver kreds, for ikke at udsætte sig for forhastet kritik.

Kvarteret omkring bispepalæet og kirken Santa Maria Maggiore — der stammer fra 9. århundrede, og hvis apsis hviler på den gamle romerske bymur — kaldes Mojano, Mons Jani. I selve muren findes der oven over en lille portåbning resten af en inskription, der hentyder til, at her har det

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Aug.
4. S. 8. Søndag e. Pinse (680—60); (grøn) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Dominicus (1029); præf. (521).
5. M. Jomfru Maria i Sne (1030); (hvid) præf. (522).
6. Ti. Vor Herres Jesu Kristi Forklarelse (1030—104); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Xystus II, St. Felicissimus og St. Agapitus ([28]); alm. præf. (525).
7. O. St. Cajetan (1033); 2. bøn: (hvid) St. Donat (1033); alm. præf. (525).
8. T. † St. Cyriacus, St. Largus og St. Smaragdus (1034); alm. præf. (525).
9. F. St. Johannes M. Vianney (hvid) ([46]); 2. bøn: Vigilien (1037), 3. bøn: St. Romanus (1037); alm. præf. (525). — Eller:
- (violet) Vigilie til St. Laurentius (1036); 2. bøn: St. Johannes M. Vianney ([47]), 3. bøn: St. Romanus (1037); alm. præf. (525).
10. L. St. Laurentius (1038—105); (rød) alm. præf. (525).
11. S. 9. Søndag e. pinse. (grøn)

På de med † mærkede dage kan der i st. for dagens Messe læses Votiv- og Requiem-Messer.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

De syges søndag

Ved feriens begyndelse afholdtes på søndagen efter pinse de syges messe hos Assumptionssøstrene. Der kom ca. 70 syge, som alle måtte have hjælp på den ene eller anden måde. Biskop Suhr læste messen, der reciteredes af de syge. Biskoppen bragte den hellige kommunion rundt til dem, der lå eller sad uden at kunne flytte sig.

Efter messen blev de syge bragt ud i søstrenes have, hvor der var serveret morgenmad. Biskoppen gik rundt og talte med hver enkelt. Efter frokost talte pater Vian, og dagen sluttede kl. halv fire.

De syges katolske forbund vil gerne takke, først og fremmest biskoppen og pater Vian, men også pater Brosens fra Vejle, Assumptionssøstrene og lægen, der var os behjælpelig, såvel som til familien Lerche Nielsen, damerne fra Røde Kors og fra Marialegionen, sygeplejerske frk. Skov og de bilister, der ofrede deres søndag for at hjælpe de syge.

Forbundets adresse er Lyngen 6, Lyngby. Telf. 87 44 45, hvor alle oplysninger gerne gives. På glædeligt gensyn næste år.

Sommerens gudstjenesteliste

Fredensborg-kapellets telefonnummer er Fredensborg 70.

Gevinster

udtrukne ved St. Vincentssøstrenes bazar den 14. og 15. ds.: Stor lodseddel nr. 1.) 297 - 2) 1911 - 3) 5811 - 4) 100 - 5) 267 - 6) 4590 - 7) 2567 - 8) 5868 - 9) 5407 - 10) 69 - 11) 5002 - 12) 3469 - 13) 1466 - 14) 1849 - 15) 3375 - 16) 1363 - 17) 3360 - 18) 1973 - 19) 1834 - 20) 3871 - 21) 1956 - 22) 1654 - 23)

5651. - 1 kr.: Fotografiapparat (gul stor seddel) 55. - 50 øre: Amagerdukke (grøn stor seddel) 12. Symaskine (lyserød stor) 24. Champagne (blå stor seddel) 11. 25 øre: Maleri (hvid stor seddel) 22. 10 øre: Dansende dukke (lille blå seddel) 82.

Amerikansk lotteri: Kaffedug (lille mørkerød seddel) 47. - Tehætte (lille rød) 7. - Dukke i dåbskjole (lille gul) 16. - Xylophone (lille hvid) 31. - Håndv. bordløber (lille orange) 65. - Elefant (stor brun seddel) 80.

Til alle, der ved gaver og bidrag eller på anden måde har hjulpet til at støtte vor bazar, bringer vi vor bedste og hjerteligste tak.

St. Vincentssøstrene,
Nygade 8, Helsingør.

* DØDSFALD *

R. I. P.

Vor kære Mor
Sigrid Steiner
er død fra os den 22. juli.
Børnene.

Vor elskede lille mor
Kristine Elisabeth Klint
er stille hensovet.

Begravelsen har fundet sted.
Den kære afdøde anbefales til
de troendes forbøn.
Børnene.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«
sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, I., Kbhvn. Ø.,
tlf. TRia 5394.

Post-Giro nr. 58965

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4110

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

Liebfrauenkirche

(fortsat fra s. 359).

I adskillige af byens haver findes der urtebede, der år efter år sætter sig, og stadig må påfyldes ny jord, således at man har fået den tanke, at de dækker over gangenes åbninger.

Arbejdet med anlæggelsen af gangene og kældrene skal byens beboere i sin tid være blevet tvunget til at udføre. På grund af denne tvungne arbejdsydelse og det overgreb, der derved blev øvet mod befolkningen, blev denne en skønne dag ondskafuld og stak ild på slottet og borgeren. Da slottet derefter skulle genopbygges, fortælles det, at ukendte kræfter hver nat ødelagde det, der var bygget op om dagen. Samtidig lød der hemmelighedsfulde røster blandt arbejderne, at man i stedet for burde bygge en kirke til ære for Guds Moder. Og derefter blev der taget fat på bygningen af »Frauenkirche«. Hvor gammel den er, kan ikke bestemt oplyses, men meget gammel er den, og den ser ud til at være bygget i flere afdelinger.

Som før nævnt ligger den gamle borgs ringmure stadig udenom kirken og kirkegården.

Kirkebygningen og kirkerummene stemmer uvilkårlig de besøgende andagtsfulde, hvadenten man er katolik eller ikke katolik. Den benyttes da også som valfartskirke af den tyrolske befolkning indenfor lange afstande.

Ved slottets brand blev der fra den gamle slotskirke reddet et pragtfuldt maleri af Jomfru Maria, og for at kun-

(sluttes på bagsiden)

Assisi

(sluttet fra side 361)

nævnte væg med den romerske bemaling. Caldari famlede ivrigt videre. Snart stødte han på en niche i muren, en døråbning, stadig i det dybere liggende lag, men da han var bange for, at det hele skulle styrte sammen over ham, så nøjedes han foreløbig med at gisne om alt det, som han mente at kunne finde dernede. Gangen var en 14 meter lang, og hans forskertrang lod ham hverken rist eller ro. Imidlertid var det for risikabelt at fortsætte her, og han tog da fat fra den anden side, fra kælderens i bispepaladset. Fra det ny udgangspunkt »pejlede« han sig med pendulets hjælp frem til nøjagtig det sted, som han mente måtte være vestibulen til et tempel fra den tidlige kejsertid. Og han gravede videre i retning af sit første mål, og inden længe stødte han på den søjle, som han har »sporet« tidligere og som viste sig helt at svare til det forudsatte omfang.

På denne længdevæg måtte med andre ord de malerier være at finde, som ville kunne sige noget om bygningens betydning. Han fornemmede dem og begyndte forfra for tredje gang. Han havde opdaget, at området udenfor »tempelmurene« var af stampet ler og kalk, og liggende på den fugtige jord, klemte op ad væggen, med en kærte, der stadig gik ud som følge af mangel på luft og i stadig fare for at hele herligheden skal brase sammen over hovedet på ham, søgte og søgte han videre og videre indtil pendulet »viste farve«.

På dette sted gjorde han holdt og udividede »gangen«. Der kom et lille billede til syne, et lille billede i friske farver, forestillende to tyre, der trækker en vogn, hvorpå Apollos lyre lig-

ger. Under billedet var der en to-liniet underskrift med græske bogstaver. Ved siden af fandtes der en tegning af en kandelaber og umiddelbart ved siden af endnu et billede, der igen forestiller Apollos lyre, omgivet af dyremasker, en ugle samt et løvehovede.

Få skridt længere fremme viger væggen tilbage. Der åbner sig en slags niche, cirka tre meter bred og 90 centimeter dyb. Nischens tre vægge er dekoreret med kulørte fugle- og bladornamenter på hvid baggrund. På den anden side må man lægge sig på maven og holde en kærte udstrakt i hånden fremfor sig for at se ind i den »hule«, som Caldari har »profeteret« om og under opbud af sine allersidste kræfter er nået frem til ved at gennembyde jordskorpen for om muligt at nå frem til det, som han anså for at være »Pythias hule, hvorfra orakelstemmen lød«.

Så omfattende er det areal, som »troldmanden fra Assisi« har udforsket under opbud ikke blot af sine magiske evner men tillige også af sine simple fysiske kræfter og som denne venlige mand beredvilligt viser de gæster, der ønsker at se hvad han har arbejdet med. De få indviede bekræfter overensstemmelser mellem forudsigelserne og fundene. Caldari er hidtil den eneste, der ikke blot har spået om denne dobbeltansigtede guddoms og pythias virke og som har gjort forsøg på at lægge beviser frem for denne påstand.

I sit stille »studio«, højt over piazzen i Assisi arbejder apotekerens videre med sine beregninger og grubler videre mellem metaller og penduler, koniske træstumper og landkort — hele dette tilsyneladende virvar af cjenommelige genstande, der for ham er nøglen til jordens videre hemmeligheder.

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanigade 39 . Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

HOVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Horsens

Edvard Petersen

Kul — Koks

HAVNEN 3 . TELEFON 72
Leverandør til de katolske Institutioner

Esbjerg

E. Boysens Fiskehandel

Alltid friske Varer
Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Røndebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

HEBRIT
Desterbo

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

Den 12. internationale katolske spejderkongres i Fatima

Hvert år afholdes i forskellige europæiske lande en international katolsk spejderkongres. Portugal havde tilbudt sig som værter i 1957, men medens man de andre år først begyndte kongressen fredag morgen og sluttede den Trinitatissøndag, var vi i år inviteret til at komme allerede onsdag den 12. juni til Fatima, hvor vi skulle bo i Seminario das Missões da Consolata.

Jeg vil gerne indrømme, at jeg ikke havde ret megen kendskab til Fatima før jeg kom derned. Portugiserne havde ved de foregående kongresser altid talt om Fatima, og ved deres besøg her i 1949 forærede de os en statue af Guds Moder af Fatima, så vi var klar over, at de meget gerne ville gøre os bekendt med, hvad Fatima er. Og det blev for alle deltagerne en meget stor oplevelse og overraskelse.

Toget standsede kun i Fatima, hvis man i forvejen ved grænsen sagde det til konduktøren. Da vi to danskere stod på banegården i Fatima, opdagede vi, at der var 25 km. til vort bestemmelsessted. Vi tog en bil, og på vejen passerede vi adskillige store turistbiler fyldt med pilgrimme, men hvad der gjorde et meget større indtryk var de mange, der vandrede, kvinderne ofte med bagagen på hovedet og et barn på armen. I løbet af eftermiddagen og aftenen ankom i tusindvis af pilgrimme, man anslog, at der ialt var 50.000. Det var en af de mindre valfarter. De to store er den 13. maj og den 13. oktober. Der blev påstået, at der den 13. maj havde været 1 million pilgrimme. Størstedelen af pilgrimmene belavede sig på at overnatte i fri luft, under oliventræer og stenege, langs murene

Fru Kristine Klint

in memoriam

Ringsteds ældste borger — den næsten 95-årige fru K. E. Klint — afgik stille ved døden den 11. ds. efter kun få dages sygdom.

Fru Klint var et fint og elskeligt menneske, som tog alle livets tilskikkelser med et glad smil og godt humør.

Fru Klint og hendes mand var de første katolikker i Ringsted, og i deres hjem læstes de hellige messer, indtil kirken blev bygget.

Som den trofaste kirkegænger, hun var, vil fru Klint blive savnet i St. Knuds Kirke, og som det elskelige menneske med det lyse sind, vil hun efterlade en stor tom plads i hjemmet blandt sine kære og blive dybt savnet både af sine nærmeste og af alle dem, der har haft den lykke at kende hende.

Æret være hendes minde!

URBI ET ORBI

til kirken og de tilstødende bygninger. Overalt i den lille by fandt man grupper af mennesker, der havde slået sig ned på sjaler og tæpper. Henunder aften tændtes små bål, hvorved man varmede den medbragte mad. Klokken 22,30 samledes alle på kirkepladsen, hvor der var rosenkransandagt, der sluttede med en lysprocession, der var ganske betagende. Gudmoderstatuen, der står i et lille kapel på kirkepladsen, blev båret pladsen rundt medens alle sang Ave Ave Maria. Man sluttede med Credo, hvorefter der fra kl. 24,00 til kl. 6,00 var tilbedelse.

Fra tidlig morgen læstes der messer og høstes skriftemål ved de mange altre i kirken. Kl. 10,00 var der højmesse i kirken og lidt efter begyndte på kirkepladsen igen en rosenkransandagt, der sluttede med, at Gudsmoderstatuen atter blev båret i procession pladsen rundt og stillet ved alteret foran kirkens hovedindgang. Medens statuen blev båret rundt vinkede alle med lommeterklæder, det så ud som tusind duer, der baskede med vingerne. En biskop læste messen på kirkepladsen, og bagefter velsignede han de syge. Der var vel ialt hundrede. Fatima adskiller sig især fra Lourdes ved to ting, i Lourdes er det de mange syge, der særlig præger billedet, det var det ikke i Fatima, men i Fatima var det særlig den jævne befolkning, der kom fra alle landsbyerne i Portugal. Jeg glemmer aldrig de kvinder, der gik på

Liebfrauenkirche

(sluttet fra side 363)

ne få dette anbragt på passende måde, byggede smeden Christoffer v. d. Halden i 1657 et sidekapel til kirken, i hvilket kapel dette billede stadig findes.

På selve kirkegården i et hjørne ved ringmuren er opført et mindre, dog ikke særlig kønt kapel til ære for helgenen Fridolin. I kapellet findes et meget gammelt alter.

I byen Rankweil ligger yderligere en gammel kirke, »Peterskirche«, der formentlig er den ældste kirke i Europa udenfor Italien. På stedet, hvor den ligger, skal i urgamme tid have ligget et hedningealter, indviet til gudinden Ratia. Da apostelen Peter omkring år 56 rejste ud fra Rom for at prædike for de nordlige folkeslag, kom han hertil og prædikede fra hedningealteret og omvendte befolkningen, der derefter byggede kirken, der blev kaldt »Peterskirche«, ligesom egnen også bærer navnet »Petersfeld«.

Peterskirken blev indviet i det 2det århundrede af Luzius, der på den tid

knæ rundt om det lille kapel eller et længere stykke af kirkepladsen, nogle var så udmattede, at andre måtte støtte dem. Det var en meget primitiv befolkning, man for største delen mødte her, men det var gribende at se deres trosiver.

Til slut blev statuen igen båret tilbage til kapellet, stadig fulgt af viftende lommeterklæder, og langsomt forlod folk kirkepladsen for snart efter at begive sig hjem igen. De, der var i busser, fik travlt med at pynte disse med grene og blomster. Da jeg kl. 16,00 kom ned på kirkepladsen, var den øde og forladt, ingen skulle tro, at der for få timer siden havde været 50.000 pilgrimme. Det var helt mærkeligt de næste dage, hvor de 50 spejderførere fra 15 forskellige lande var de eneste fremmede i byen. Vi fik da lejlighed til at besøge nogle af de historisk kendte steder i Fatimas omegn: Valentinhas, hvor Guds Moder også viste sig for børnene, klipperne, hvor Ærkeenglen talte til dem og børnenes hjem.

Kongressen, der især havde beskæftiget sig med mål og midler i spejderarbejdet, vort forhold til andre ungdomsorganisationer og kapellanens rolle i spejderarbejdet, sluttede med at vi alle sang Salve Regina foran Guds Moder af Fatima. *L. Fausbøll.*

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

var biskop i Chur. Han var kongesøn fra England, men havde afstået fra tronen for at rejse ud og forkynde evangeliet, og under sin rejse var han kommet til egnen omkring Bodensø.

Det fortælles, at kirkens tårn allerede er bygget af hedningerne før kirken blev bygget. Kirkeklokken er dog »kun« 1300 år gammel. Den er skænket til kirken af kong Sigibert af Austrasien, en af de sidste Merovinger-konger i Franken.

Historiografer meddeler, at Sigibert en dag, da han var på jagt, blev overfaldet af et vildsvin og omtrent ihjelslagen. I taknemlighed over sin helbredelse — gennem forban af biskop Arbogast i Strassburg — skænkede Sigibert klokken til Peterskirken, medens hans fader, kong Dagobert, død 638, byggede et kapel, »Klauserwald«, i nærheden.

Selve byen Rankweil er en meget gammel by. Det ældste hus i byen, »Rote Mühle«, er bygget før Kristi fødsel, og således omkring 2000 år gammelt. Der er i byen ialt 9 meget gamle huse, og disse hører alle til Peterskirkens sogn, medens de øvrige huse i byen hører til sognekirken på »Frauenberg«. *E. Thrane-Jensen.*

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

11. AUGUST 1957

NR. 32

Kirken i Frankrig og Algerkrigen

Indviklet situation stiller samvittigheden overfor alvorlige problemer, siger fransk moralteolog i „La Croix“

Det officielle katolske dagblad i Paris »La Croix« publicerede i sidste uge en artikel — skrevet af den tidligere chef for »Etudes«, pater D'Ouince S. J. — hvori der tages stilling til den indrefranske diskussion om regeringens metoder i Alger. Artiklen må — udtaler »Service catholique Informations« (SICA) i Paris — trods dens officieøse karakter formentlig betragtes som en slags svar fra det franske hierarki på de indtrængende opfordringer til at tage standpunkt, som i den seneste tid atter og atter er blevet krævet af en række franske blade, deriblandt frem for alt »Le Monde« og »Temoignage Chrétien«.

I de seneste måneder har bølgerne gået højt i Frankrig i diskussionen om de metoder, som regeringen har

bragt til anvendelse i Alger, og de alvorlige mishandlinger, som det franske politi og den franske hær har praktiseret mod oprørerne. I første linie har det dog — udtaler SICA — uden tvivl været de pågældende blades hensigt at tilføje den daværende franske regering et nederlag, med andre ord det har været et rent og skært politisk spørgsmål. Spørgsmålet er imidlertid blevet drejet over på det moralske og religiøse område, ikke mindst efter at kardinal Felin i Paris har set sig nødsaget til at suspendere en militærpræst, der var knyttet til en faldskærmsdivision i Alger; den pågældende havde som sin private me-

(sluttes på bagsiden)

Spejderne bør bidrage til forståelsen mellem nationerne

Pave Pius XII sender budskab til verdens-jamboreen

Pave Pius XII har sendt en hilsen til spejdernes verdensjamboree, der i øjeblikket afholdes i Sutton-Coldfield ved Birmingham i anledning af spejderbevægelsens 50-års jubilæum og Baden-Powells 100-årsdag. Pius XII peger på, at der i dag findes mange lande og mange unge mennesker, der lider sult og nød, og han opfordrer de unge til at gøre en indsats for brodersind og venskab nationerne imellem. »Vis verden, der fortaber sig i usædelighed og bekvemmelighed, at der til stadighed eksisterer en ungdom, der stolt hævder sine idealer! Disse idealer er intet andet end slet og ret et spejlbillede af de moralske værdier, som Vor Herre har indlagt i ethvert menneskes hjerte.« (KNA)

DEN HELLIGE FADER i CASTEL-GANDOLFO

Den Hellige Fader har forladt den trykkelige romerske varme og har taget ophold i sommerresidensen i Castel-Gandolfo, hvor den enogfirsårige pave — som det fremgår af hosstående billede — befinder sig vel.

Mariæ Optagelse:

EFESUS ELLER JERUSALEM

Kirkeindvielse i Lyngby

„Katolsk Aftenskole“'s efterårssemester

Systemskiftet i Kreml

Den hellige Klara

Skammer De Dem ved at være katolik?

Katolske menigheder i Sibirien

Deporterede polakker og balttere danner blomstrende menigheder i Rusland

Efter hvad der meddeles fra Polen, har Sovjets deportation af de mange hundrede katolske polakker og balttere til det indre af Asien haft den helt uventede virkning, at der i dag findes adskillige katolske menigheder langs Sibiriens grænse. Således er der nu adskillige katolske »øer« i den i det sydlige Sibirien beliggende republik Kasachstan.

En polsk præst, der arbejder i en bjergværksby i Nordkasachstan, meddeler, at han ikke er alene om sjælesorgsarbejdet blandt polakkerne, men at han assisteres af yderligere to polske præster fra samme ukrainske diocese. (KNA)

KONGERIGET DANMARK %

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Klühs Eftf.

K&K

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester **W. Plichta**

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

Støt annoncørerne

Svendborg

Ejvind Lambech

KAFFE . VIN . KONSERVERS

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1016

Udlærer Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl.s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

RESERVERET

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smøde- og Maskinværksted, aut. Vand- og
Gasmaster, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

Køb Hjemmets Udstyr
hos

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 301

Elmer Vernerensen

1. Kl.s Kød og Paalæg

KASTETVEJ 51

Telefon 5660

Leverandør til Kamillians Klinikken

Mathias Christensen
TLF. 21556 ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992 & 4983

Aalborg

EFESUS ELLER JERUSALEM?

Fire timers vej fra ruinestaden Efesus ligger der — oppe i Mykalabjergene — en græsk landsby, Kirkindisje. Da muhammedanerne i året 1207 erobrede Efesus, lykkedes det syv familier at fly fra den ulykkelige stad; de tog deres tilflugt til bjergene, hvor de grundlagde en landsby. Tilværelsen i denne ødemærk var hård, men de holdt ud. — En gang om året kom der imidlertid liv i den forladte by. Hvert år — 15 august — valfartede alt, hvad der kunne krybe og gå i Kirkindisje til en lille kirke ned navn Panaya Kapulu, en fire timers vej borte, for at fejre Mariæ Himmelfart. Panaya Kapulu — »det allerhelligste sted« — var nemlig efter efesernes overlevering det sted, hvor Guds Moder Maria tilbragte sine sidste år sammen med den hellige Johannes, og hvor hun døde og opfor til Himlen.

Lige fra de allerførste kristne tider drog de kristne til dette sted, og indbyggerne i Kirkindisje holdt denne tradition i ære. De valfartede — som deres forfædre gjorde det — på Mariæ Himmelfarts Fest, til den lille kirke med det lille kloster, og de vedblev med at komme, også efter at tyrkerne havde erobret Efesus, og klosteret døde hen; Kirken blev til en ruinhob, fordi de kristne var for fattige til at holde stedet vedlige. Og de kom stadig, selvom ruinerne efterhånden blev dækket af skov og stedet blev uvejsomt. Således blev det ved i århundreder.

Men en skønne dag skete der noget. 29. juli 1891 kom der en del europæere til det hellige bjerg for at søge efter ruinerne af Panaya Kapulu. Halvfjerds år i forvejen havde den tyske mystiker Anna Katharina Emmerich hævdet, at hun havde set Gudsmoder i hendes sidste leveår, men at det ikke var i Jerusalem, men derimod på et yndigt bjerg med en skøn udsigt over havet. I nærheden af bjerget var der en stor, hedensk by. Der, hvor Maria havde tilbragt sine sidste leveår, var hun nu også død, begravet og opfaren til Himlen. Stedet på bjerget havde seersken beskrevet ganske nøje. Og det var for at få klarhed over dette, og om muligt at afsløre misforståelser, at lazaristerne fra Smyrna var kommet til stedet.

Men det viste sig meget hurtigt, at stedet stemte ganske nøje overens med, hvad Anna Maria Katharina Emmerich havde forudsagt. Og hvad lazaristerne erfarede ved at forhøre sig hos de omkringboende muhammedanere, var særdeles velegnet til at afkræfte deres forestillinger om en sygelig nonnes frodige fantasi, og overbevist om det modsatte af, hvad de egentlig havde villet bevise, vendte de tilbage til Smyrna. Siden da er der

hvert år på Maria Optagelses Fest kommet en romersk-katolsk procession fra Smyrna ud til Panaya Kapulu for at dvæle ved det sted, som man formodede var stedet for Maria Himmelfart.

Og lazaristerne fortsatte deres forskning med det resultat, at det, de efterhånden erfarede om Panaya Kapulu bestyrkede dem i deres indtryk, som de havde fået ved det første besøg på det ældgamle valfartssted — de besluttede sig til at afkøbe den tyrkiske regering stedet. Men det skulle tage sin tid. To verdenskrige var ikke just det mest gunstige for Panaya Kapulu. Sedet blev på grund af dets udmærkede beliggenhed til en slags militært støttepunkt; processionen måtte holde op for først at komme i gang i 1947.

Det hellige år 1950 fik imidlertid et ganske særligt præg gennem proklamationen af dogmet om Maria optagelse i Himlen; og Panaya Kapulu fik fornyet interesse over hele den katolske verden. Den gamle kirke rejste sig af ruinerne, og udgravninger viste, at bygningen også i sin tid må have tjent til bolig. Husets marmorbeklædning samt et fyrsted var så velbevaret under jordlagene, som om de netop skulle tjene senere tider til bevis. Sten- og vandkrucker med hebræiske skrifttegn ydede bevis for, at bygden Panaya Kapulu havde eksisteret medens der endnu fandtes jødekristerne i Efesus, med andre ord helt tilbage til de ældste kristne tider.

Da den lille Panaya Kapulu-kirke

blev indviet i året 1951, var der henimod en 300 mennesker til stede — hvilket må siges at være mange, eftersom der i Efesus og omegn kun findes ganske få kristne. Nattergalebjerget, på hvilket Panaya Kapulu ligger, er nu blevet døbt om til »Mariabjerget«, og den nye vej, der er blevet anlagt her op til, har også fået navn efter Gudsmoder.

Men spørgsmålet om, hvorvidt det nu er Jerusalem eller Efesus, der er Marias dødssted, har imidlertid ikke fundet sin endelige løsning. Det vil først kunne afgøres, når man — således som Anna Maria Katharina Emmerich har forudsagt — finder Gudsmoders tomme grav. Rom har imidlertid også vist tildragelsen omkring Efesus sin opmærksomhed. I ruinerne af den genfundne konciliumskirke i Efesus, hvor dogmet om Marias Gudsmoderværdighed forkyndtes, kan præsten hver dag benytte messeformularer for Marias Moderværdighed, i ruinerne af Johanneskirken ligeledes den hellige apostel Johannes' messeformular, og i den lille kirke i Panaya Kapulu kan en celebrerende præst hver dag benytte messeformularer for Maria optagelse i Himlen.

Det er trods alt imidlertid for tidligt at berøve Jerusalem æren af at eje Marias grav; men påfaldende er det, den lille Mariakirke i Panaya Kapulu netop skulle genopstå af ruinerne i det år, hvor Maria Optagelses-dogmet blev proklameret, og at en stat, der i århundreder har vist sig uimodtagelig for enhver form for kristne tanker, skulle vise sig tilbøjelig til at give kristne gamle kristne kulturværdier tilbage — og det endda det ældste sted, der minder os kristne om Marias Himmelfart.

P. J. Schärf.

Ruinerne af den store Johannes-basilika i Efesus, rejst omkring år 540 af kejser Justinian og hans gemalinde Teodora

Fra hinduisme til spædbarnspleje

„Katolsk Aftenskole“'s program for efterårssemesteret

Der er umiskendelige tegn på, at sommeren går på hæld: dagene bliver kortere — og »Katolsk Aftenskole«s program for efterårssemesteret er udsendt.

Programmet — der iøvrigt er opslået ved kirkedørene — for det forestående efterår er meget vidtrækkende og henvender sig både til katolikker og ikke-katolikker. Tirsdag d. 3. sept. påbegynder pastor *Kjeld Geertz-Hansen* i Sct. Ansgars kirke en ugentlig gennemgang af *katolsk tros lære*, specielt beregnet for ikke-katolikker. Undervisningen er gratis og varer indtil juni 1958. 3. september holder pastor *Bjørn Højbo* det første af otte tirsdagsforedrag om hinduisme. Foredragene gentages senere — første gang den

29. oktbr. — ude i Sct. Knud Lavards skole i Lyngby. Hver onsdag aften fra 4. september til 27. november leder cand. jolit. frk. *Tove Rasmussen* et oriente ønde kursus i kirkelatin. Såvel pastor *Højbos* foredrag som kursus i kirkelatin afholdes i skolen på Østerbrogade og kræver tilmelding (hvilket sker i hvert tilfælde ved den første time). Og sidst på aftenskolens program står den ikke mindst værdifulde ting: instruktionssygeplejerske, søster *Kirsten* leder et gratis kursus i spædbarnspleje. Kursus spænder over ti timer, hver mandag aften fra 2. september til 4. november, og kursus kræver tilmelding.

NOTER

Kirkeindvielse i Lyngby

På Maria Oplagelses Fest — 15. august — foretager Hs. Excellence Biskoppen den højtidelige indvielse af den ny Sct. Knud Lavards kirke i Kongens Lyngby. Ceremonierne begynder kl. 19, og efter indvielsen læser biskoppen en prælatmesse, hvortil Sct. Knud Lavards menighed er indbudt. Den efterfølgende dag begynder det ny skoleår for Sct. Knud Lavards skole med en højtidelig skolemesse for børnene i den ny kirke kl. 9.

Søndag den 18. august transmitterer statsradiofonien 8-messen fra Sct. Knud Lavards kirke, og kl. 10 læses der en højtidelig levitmesse, hvortil myndighederne er indbudt.

Katolsk Ugeblad i ethvert katolsk hjem!

Programmet for

SPEJDERBEVÆGELSENS JUBILÆUM

Som meddelt i sidste nummer af Katolsk Ugeblad fejrer vore spejdere i Hertug Knuds Division spejderbevægelsens 50 års jubilæum sammen med de katolske korps og afdelinger i alle lande ved et tridium den 15., 16. og 17. august d. a.

Den »store« dag bliver fredag den 16. august, hvor Biskoppen læser aftenmesse for spejderne, men hvor programmet i øvrigt ser således ud:

kl. 19.00 mødes alle divisionens ulve, spejdere og rovere udenfor »Rygaard«, Bernstorffsvej 54.

kl. 19.15 holdes en kort parade, ved hvilken den nuværende divisionschef, *H. Valeur Fausbøll*, fratræder som leder af divisionen og overgiver denne til *H. Bisander*, der nu af korpset er godkendt som den ny divisionschef.

kl. 19.45 læser biskoppen den hellige messe i »Rygaard«s park i den intention at takke for spejderbevægelsen og at nedbede Guds velsignelse for den kommende tids spejderarbejde.

Naturligvis regner man med, at alle divisionsens flokke, troppe og klaner — til trods for, at sommerferien tiden næppe er helt forbi — vil møde fuldtaligt op, men tillige indbyder divisionen forældre og øvrige familie til drengene samt alle, der er interesseret i divisionens arbejde. Desuden har divisionen indbudt de katolske pige-spejdere, som man håber vil kunne komme tilstede, ligesom man har indbudt repræsentanter såvel for ledelsen af Det danske Spejderkorps som for korpsets Københavns og Frederiksberg distrikt. Det er endelig divisionens håb, at de katolske spejderenheder i Aarhus og Vejle vil slutte op om fællesskabstanken og indenfor deres område træffe et tilsvarende arrangement.

9. søndag efter pinsen

11. august 1957

MENINGEN MED LIDELSEN

Når de gamle romere — der til langt hen i historien var en hårdfør soldaterslægt — een gang havde bestemt sig til at udrydde en fjendtlig og farlig nabo, så gjorde de det som regel grundigt. Herom vidner endnu i vore dage ruinerne af Karthago, der indtil ødelæggelsen var en stor og blomstrende stad. Det samme læser vi i beretningerne om Titus' ødelæggelse af Jerusalem i året 70 e. K. Murene blev så at sige bortelimineret, den overbefolkede bydel gik op i flammer, og tempelområdet blev totalt raseret. Der var ingen skånsel, ej heller for kvinder og børn. Den begivenhed, som Vor Herre havde forudsagt, gik simpelthen over i historien som et grusomt eksempel på en virkelig hjemføgelse.

Historien kan registrere mange af den slags tildragelser. Jøderne havde dog imidlertid i løbet af et halvt århundrede på ny kræfter og mod til en ny rejsning mod overmagten. Andre nationer er i århundredernes løb sporeløst forsvundet fra jordens overflade, og hvilket blodigt panorama udfolder der sig ikke for ens indre øje, når man betragter historien fra folkevandringsens blodige epoke og op til det ungarske folks frygtelige voldtægelse. Død og undergang ved sværd og ild er en stadig tilbagevendende realitet, overfor hvilken den teoretiske moral let kommer til kort. Der var både i Jerusalem og alle de andre steder uskyldige mennesker blandt ofrene.

Og så er det da, at man spørger sig selv: hvad er egentlig Vor Herres mening med slike katastrofer? Kan han virkelig ikke forhindre dem? Gives der virkelig ikke midler og veje til i hvert fald at skåne barnet i vuggen? Skal selv den fromme gå under i den almene ødelæggelses inferno, og skal næstekærlighedens spæde flamme gå ud i stormvindens rasen?

Vi står her over for noget, som vi ikke er i stand til at fatte meningen med med vor menneskelige evner. Tålmod er til syvende og sidst den største visdom, men man har også lov til at tro på Guds-domme, og der gives så afgjort summarisk fortjente katastrofer. Mangt og meget nedkaldes gennem hjertets hårdhed, ubodfærdighed og hovmod, og kommer så det øjeblik, hvor lavinen ruller, så standser den ikke på sin vej. Og vi kan da blot håbe, at de, der rammes af denne hårde skæbne, i det hinsides må få tildelt livets og lysets krone.

Vender man så blikket til det enkelte menneske, så lader den skæbne, som bliver den enkelte til del, sig udlægge og forklare helt anderledes. Vi har jo hver især ikke noget brev på jordisk lykke og velstand. Tværtimod gennemlever vi her en prøvelsens skole, og der er aldeles ikke noget, som taler for, at vi kun skulle have nydelser og livets goder. Jordisk lykke — eller hvad man nu vil kalde det — har et langt højere sigte. Vor skæbne måles ikke med opklarelsens ideer, men med Guds viljes mål. Lidelse kan virke forebyggende, kan ryste én op, kan lutre, kan endda bevare for noget meget værre, nemlig tabet af indre følelse og dermed af udsigten til at miste den evige frelse. Og forstår man at opofre lidelserne, så er de tillige en slags forklaret tærskel til faderhuset. Eksemplet har vi på korset. Lidelsen peger frem til en anden og renere verden, og kun den, der ikke ejer troen på udsøningen og frelsen i sit hjerte, kun den finder lidelsen forgæves og uden mening.

P. M.

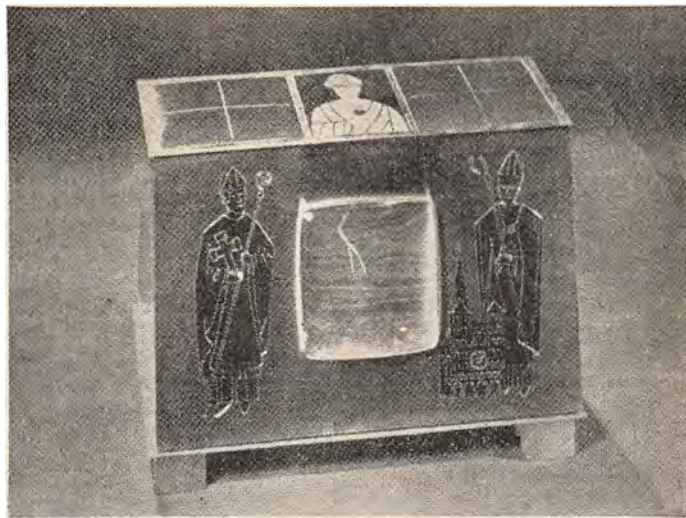
Niels Stensen

Et skridt videre mod saligkåringen

Den tyske Niels Stensen-komite har været samlet til møde i Münster under foresæde af biskoppen af Münster. I mødet deltog endvidere biskoppen af Hildesheim samt repræsentanter for biskopperne i Köln, Paderborn, Fulda, Osnabrück og København. Hovedresultatet af mødet var den historiske kommissions erklæring med hensyn til saligkåringssagen. Hermed er forarbejderne tilendebragt og vejen til sagens videreførelse ligger nu åben. Stensen-forskeren, pater dr. G. Scherz CSSR, redegjorde i sit indlæg for den voksende interesse for Stensen-sagen, der er at spore i videnskabelige kredse, ikke blot i Europa, men over hele verden, og pegede ligeledes på den glædelige omstændighed, at der stadig bliver Stensen større og større ære til del i troende kredse.

De beretninger, der ved mødet i Münster blev fremsat af repræsentanterne for de enkelte dioceses, viser

Skrinet, som Hildesheims unge katolikker har foræret deres ny biskop

med al ønskelig tydelighed en glædelig vækst i interessen for Stensen overalt i Tyskland. Den store forskers skikkelse synes at udøve en enorm tiltrækning i såvel medicinske som naturvidenskabelige kredse, og ikke mindst i de tyske diasporaområder kan man konstatere en stadig stigende interesse.

Mødet i Münster fik sit ganske særlige præg derved, at »Stensen selv var til stede»: den katolske ungdom i bispedømmet Hildesheim har for nylig foræret deres biskop et smukt, ganske enkelt sølv-forgylt relikviskrin, der rummer rester — relikvier kan man jo endnu ikke tale om — af den store biskop. O.

APROPOS

Systemskiftet i Kreml

Vi er ikke slet så menneskekærligt indstillet, at vi gør os alvorligere bekymringer for den skæbne, der fremover bliver de detroniserede herrer Molotov, Malenkov, Kaganowitch og Shepilov til det. Det er et blad, som med bekymring har fremsat spørgsmålet: hvad skal Molotov nu leve af — det vil vi ganske roligt overlade til de pågældende selv! Og når Malenkov i fremtiden sidder og lurer ved den russisk-kinesiske grænse som direktør for et vandværk, og dér filosoferer over den sovjetrussiske fru Fortunus luner, så gør vi os ej heller nogen større bekymring for hans skyld. Vi er nemlig af den mening, at her spillede retfærdigheden ind, vel at mærke ikke hr. Krushchev's retfærdighed — den er akkurat lige så tvivlsom som de styrtede bonzers gerninger, der helt igennem er af den art, at de lader krukken gå til vands, til den kommer hankeløs hjem. Det eneste, der interesserer i denne forbindelse, er spørgsmålet om, hvorvidt der er en kursændring forbundet med omvæltningen i Kreml eller ej.

Det er både sikkert og vist, at der i øjeblikket er bevægelse i østblokken, lige fra den tyske østzone og til Kina. Om det er til det bedre eller til det værre, om det ene onde blot skal afløse det andet, det lader sig i øjeblikket ikke sige. I øjeblikket synes nemlig alle brikker i bevægelse. Men man må afgjort følge udviklingen med den allerstørste opmærksomhed — uden dog at hengive sig til nogen form for illusioner.

Imidlertid er den stalinistiske æra definitivt slut med Molotov og Kaganowitch. Krushchev må åbenbart ikke have følt sig stærk nok på partiets 20. partikongres i februar 1956 til allerede da at udrangere Stalins nærmeste medarbejdere samt hans svigersøn. Med Malenkov har han afgjort fjernet sin farligste konkurrent. Og Shepilov — der egentlig jo er hans eget skødebarn, og hvem vi herhjemme kender så godt fra et yndefuldt interview i Kastrup Lufthavn umiddelbart efter skændselsdåden i Ungarn — han har afgjort spillet et højt dobbeltspil, idet han har søgt at holde på begge heste for at bevare magten. Krushchev har med et ryk gjort rent bord — noget i retning af, hvad Hitler og Göring gjorde i sin tid med Röhmaffæren, men sådan er det jo skik og brug i den slags forretninger.

Ethvert regeringssystem har behov for muligheder for at kunne gennemføre et magtskifte, og jo mere reguleret et sådant skifte foregår, ja, desto mere »legalt« gennemføres omforandringen. Demokratiene har jo valgene til at træffe afgørelse om, hvorvidt en regering skal blive siddende, eller nye folk skal ind på taburetterne (selv om der til tider synes at være vanskeligheder også her). Under et absolut monarki kalder kongen sine ministre eller afsætter dem, indtil han selv ved arvefølge får en efterfølger. Under diktaturet er det statschefen, der udskifter sine medarbejdere — han selv kan kun rokkes ved en slags revolutionær akt. I Sovjet er det — i hvert fald på papiret — det herskende partis kollektive ledelse, der bestemmer, hvem der skal have magten, men i virkeligheden sker et sådant magtskifte udelukkende gennem en sam-

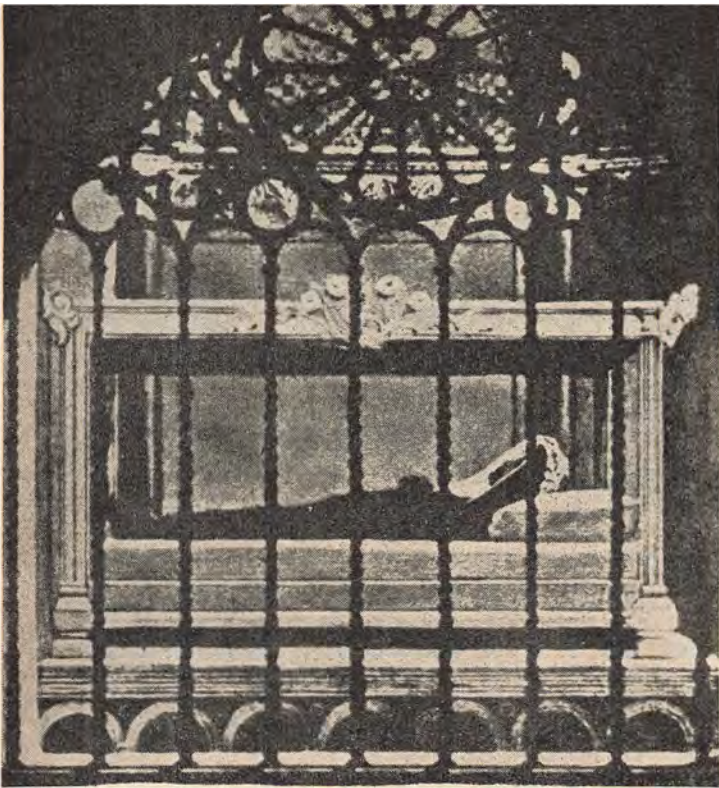
menstværgelse eller ved hjælp af magthaverens indgreb. Der kan nemlig ikke tænkes nogen spaltning inden for et så enigt og veldisciplineret parti. Og dér, hvor kræfternes frie spil hindres ad kunstig vej, dér ender det altid med en eksplosion — og det er sådant et knald, der lige har lydt i Kreml!

Krisen i Kreml har med al ønskelig tydelighed vist, hvilke konsekvenser det fører til, når der udadtil rejses kulisser, og der så bag disse udspilles drabelige magtkampe. Stalin havde for vane i slig en situation at gøre sine egentlige og formodede modstandere et hoved kortere, hans efterfølgere forviser dem. I hvert tilfælde svæertes de styrtede moralsk. De, der hidintil hørte til den udvalgte innerkreds, de bliver med eet slag til forbrydere. Og det værste er, at dette som oftest stemmer! Regimet tvinger nemlig slet og ret enhver, der vil have andel i magten, til forbryderiske handlinger, såfremt den pågældende da vil hævde sig. Der er næppe een sovjetfører, som er gået over i evigheden, det være sig på normal eller voldelig vis, uden at han er blevet degraderet fra helt til forbryder. Hvad må Sovjets folk dog egentlig tænke om deres ledere? Og guderne må vide, hvilke forbrydelser hr. Krushchev og kompagni senere vil skulle indrømme!

Figurerne kommer og går, men systemet bliver. Måske sker der nu og da mindre ændringer i den ideologiske indstilling. Med Molotov er den sidste, den gamle revolutionære garde fra 1917 definitivt droppet. Det var dem, der i sin tid virkelig troede på den kommunistiske doktrin — man tvivler på, om de endnu i dag har

(sluttes side 374)

Den hellige Klara af Assisi

Det er rigtigt, at der også i Assisi sælges rosenkranse og alt muligt forskelligt religiøst juks lige op og ned ad de hellige steder, og naturligvis møder man også dér den velkendte shorts-klædte turist, der blander sig i pilgrimmenes skarer på gaderne og i kirkerne. Men ikke desto mindre glider disse ting så at sige ud i baggrunden af billedet.

Assisi er og bliver nemlig — trods turister og al mulig geskæftighed — den hellige Frans' og den hellige Klara's by, den vidner stadig om disse to, der gav sig hen til Gud med så glødende en kærlighed. Assisi er trods

↑
I krypten under Sta Chiara hviler den store helgeninde —

→
Klara-fresko af Simone Martini, kunstneren, der sammen med Giotto di Bindone skabte de vidunderlige billeder i Franciskus-basilikaen i Assisi

Sta Chiara, der hvælver sig over helgenindens grav

γ

alt udvortes, trods modernisering i al beskedenhed, trods postkort og Strega-reklamer, forblevet disse to helgeners by — Assisi har bevaret præg af den franciskanske ånd.

Her er ingen overdådig luksus, ingen jolley-hoteller, og når byen til tider fyldes af pilgrimme, kan det have sit besvær at bænke dem under tag. Man møder derfor stadig pilgrimmen, der brækker sit tørre brød og læsker sig med vand, medens andre søger et beskeden spisested på træbænke under afsvedne træer.

Det er nemlig stadig den hellige Frans' og den hellige Klara's ånd, der nu som for århundreder siden drager mennesker til sig; disse mennesker kommer for at søge de steder, hvor helgenernes spor findes. Her er stadig de steder, hvor den hellige Frans og den hellige Klara har bedt, her er stadig de gader og gyder, hvorigennem disse to store skikkelser har vandret. Her lever stadig efterkommere af de mennesker, hvem disse to helgenerne har vist vejen — en stor italiensk digter har engang sagt, at i hver mand i

Assisi stikker der endnu noget af den hellige Frans og i hver kvinde noget af den hellige Klara.

Og minderne taler om Klara, som de taler om Frans: her er Rufinusdomen, hvor hun blev døbt, San Damiano, hvor hun levede og led og døde, og Sta Chiara, hvor hun hviler i krypten ... R. F.

Inden for murene i San Damiano føler man sig hensat til den hellige Klaras egen tid

I den kommende uge fejrer Kirken den hellige Klara's fest. Ingen har bedre end vor store digter Johannes Jørgensen — i sit mesterstykke om »Frans af Assisi« — skildret den store helgeninde. Vi bringer nedenfor et citat fra Franciskus-bogen; tag den selv og læs om disse to af verdenshistoriens allerstørste skikkelser.

Medens mændene undertiden må nøjes med at repræsentere teorien, er praksis, ofte uden al teori, kvindens område. Ingen realiserer fuldkomnere en mands idealer end en kvinde, der gribes af dem.

Hermed skal det langtfra være sagt, at Frans af Assisi ikke selv virkelig gjorde det evangelium, han prædikede — tværtimod! Men vil man se det franciskanske liv i en for alle nødvendige tilsætninger og fjendtlige fremmede indflydelser frigjort skikkelse, er det frem for alt hans store kvindelige discipel, den hellige Klara af Assisi, man skal vende sig til. Selv yndede hun kun at kalde sig broder Frans' plantning. Hun er i virkeligheden franciskanismens blomst, og den, som besøger de steder, hvor hun har levet, fornemmer endnu efter syv århundreders forløb denne blomsts ejendommelige rene og hjertegribende duft.

Klara blev født i Assisi 1194, rime­ligvis den 11. juli. Hendes fader var Favorina dei Scifi, moderen Ortolana af den i Sterpeto hjemmehørende familie Fiumi. Slægten var adelig på begge sider, og Scifierne hørte til de fornemste i Assisi. Favorino førte titel af greve til Sasso-Rosso — navnet på den klippelhøjde, der løfter sig oven over landsbyen Capodacqua, en times gang øst for Assisi, hans palads i Assisi vises endnu den besøgende, nær ved Porta Vecchia, ikke langt fra kirken Santa Chiara, Ortolana skænkede ham fem børn — en søn, Bosco, og fire døtre, Penenda, Chiara, Agnes og Beatrice.

Det fortælles om Ortolana, at hun var en god og from kvinde, der bl. a. havde foretaget så farlige og langvarige pilgrimsrejser som til det hellige land, Bari og Rom. Kort før hun fødte Klara siges hun i bøn­nen at have

modtaget det løfte af Gud, at det barn, hun skulle skænke livet, skulle blive et lys for hele verden. Som følge deraf modtog barnet i dåben navnet Chiara, den strålende, i overført forstand den navnkundige.

I hjemmet voksede Klara nu op, om­given af den velstand og orden, som er så gunstig for udviklingen af en vis fornuftig guds­frygt. Moralsk uorden fører næsten uvægerligt til fattigdom, medens guds­frygt er »nyttig til alt« og »også har forjættelser for dette liv«. Det er ikke blot i vore dage, at der på spørgsmålet: »Hvorledes skal jeg komme frem i verden?« er bleven givet svaret: »Frygt Gud og hold hans bud«. Til en vis grad er dette jo også rigtigt, om end de apologeter åbenbart overdri­ver, som vil føre bevis for en religions fortrinlighed ved en statistik over dens millionærholdighed.

Den lille Klara gik imidlertid allerede i en meget ung alder betydelig videre end denne fromhed til hus­behov. En yndet læsning i hine tider var de oldkirkelige ørken-asketers lev­nedsbeskrivelser — *Vitae patrum*. Rime­ligvis har Klara tidligt gjort be­kendtskab med disse legender; i hvert fald læser vi om hende, at hun som lille pige lønlige pinte sig med at bære en bodssærk af hestehår, og at hun — ganske som eneboeren Paulus af Pherme i *Historia Lausiaca* — daglig bad et stort antal bønner, som hun talte ved hjælp af småsten. Samtidig med at hun således spægede sig selv, var hun — som alle middelalderens fromme — meget ivrig til at give til de fattige.

Således voksede Klara op og blev stor og smuk. Femten år gammel havde hun sine første bejlere, og en af dem behagede i høj grad forældrene. De talte da med deres datter om ham, men mødte her, til deres store over-

(fortsættes næste side)

I korte træk —

Vatikanets post- og telegraf­forvaltning har udsendt en ny serie frimærker i anledning af »Collegio Capranica«s 500-årige beståen. De to af seriens mærker viser kollegiet, medens de to øvrige bærer pavens billede i profil. Pave Pius XII har som bekendt efter sin præstevieelse været knyttet til kollegiet. (KIPA)

*

Repræsentanter for 85 nationer vil være til stede ved den verdenskongres for den kristne ungdom, som afholdes i Rom nu i august. Kongressens kulmination bliver en stor demonstration på Peterspladsen 25. august. Paven vil i denne anledning komme ind til Rom fra Castel Gandolfo for at tale til kongresdeltagerne. (KNA)

*

Erkebiskoppen af Canberra, Australien, mgr. O'Brian, forærer enhver ny borger i landet, som erhverver indfødsret, et eksemplar af den Hellige Skrift. I de sidste år har ca. 60 procent af indvandrerne, som har ventet den foreskrevne tid, inden de har kunnet få indfødsret, været katolikker. (KNA)

*

Ifølge meddelelser i den østber­linske presse skal regeringen Kadar have stillet 15 millioner ungarske forint til rådighed for genopbygning af katolske kirker i Budapest. Fire af kirkerne — deriblandt universitetskirken — menes at være færdigrestaureret allerede inden årets udgang. (KNA)

*

Høvdingen Kwami Vigbedor II i landsbyen Dordeokope i negerstaten Ghana er blevet optaget i den katolske kirke, 101 år gammel. Han er blevet døbt af en indfødt præst. (KNA)

*

Pave Pius XII har tildelt den hol­landske udenrigsminister, dr. J. M. A. H. Luns, Piusordenens storkors. Udmærkelsen er blevet overrakt udenrigsministeren af den Pavelige Inter­nuntius i Holland, mgr. Giobbe. (KNA)

*

Jubilæumsfestlighederne i det øst­rigske valfartssted Mariazell slutter 13. oktober med en stor international sportsvalfart. I valfarten deltager en række kendte sportsfolk fra hele verden, og valfarten ledes af biskoppen af Brixen, mgr. Forer, der tidligere var sognepræst i olympiadebyen Cortina d'Ampezzo, samt af den nyd­nævnte biskop af Würzburg, mgr. Stangl, der er den eneste tyske biskop, som bærer sportsmærket i guld.

(KNA)

(fortsættes side 374)

Den hellige Klara

(fortsat fra foreg. side)

raskelse, en bestemt modstand. Klara ville ikke høre tale om at gifte sig, og da moderen trængte ind på hende, tilstod datteren, at hun havde viet sig til Gud og ikke ville vide af nogen mand.

Dette var mere fromhed, end Favorino og Ortolana syntes om. Den jævne hverdagskristendom havde — i middelalderen ganske som i vore dage — stor uvilje mod alt, der forekom den at være »for meget af det gode«. Gang på gang bliver man derfor i hine tiders historie vidne til den forbitrede kamp, som fædre og mødre fører med deres sønner og døtre, hvis gudfrygtighed synes dem at gå ud over det borgerligt passende grænser.

Den samme kamp måtte den seks-

Gud alene og ikke have anden brudgom end Kristus.

Frans er fra nu af Klaras åndelige vejviser, og under hans ledelse griber hun af en stærkere og stærkere trang til at vove det afgørende skridt og lade alt fare, der ikke purt og rent hører med til et menneskes pligt over for Gud. Hun indser ikke, at det hører med til denne pligt at give sig selv hen til den mand, fordi hendes forældre ønsker det, og når hun — det er i fastetiden år 1212 — sidder i San Giorgios kirke og hører Frans fra prædikestolen »tale så vidunderligt om at foragte verden og gøre bod, om frivillig fattigdom, om at længes efter himlen og om vor korsfæstede Herres, Jesu Kristi, nøgenhed og smældelse og allerhelligste lidelse«, så brænder hjertet i hende efter straks at gå hen, afføre sig sine kostelige klæder og leve som Jesus og som Frans i nøj-

San Damiano
- den hellige
Klaras kloster

tenårige Klara Scifi nu udkæmpe, men hun havde den lykke ikke at komme til at stå uden støtte i kampen. Det var netop på den tid, at Frans, hvis omvendelse havde vakt så meget opsigt i Assisi, vendte hjem fra Rom med pavelig tilladelse til at prædike og snart besteg prædikestolen i Assisis domkirke San Rufino. Her og i S. Giorgios kirke hørte Klara ham tale, og fra det første øjeblik hun så ham, var hun klar over, at et liv som det, han førte, også måtte blive hendes, og at dette var Guds vilje med hende. De to mindrebødre, Rufino og Silvestro, der begge tilhørte hendes familie, bandede vejen for hende, og fulgt af en kvindelig slægtning, hvem traditionen har givet navnet Bona Guelfucci, op søgte hun Frans og åbnede sit hjerte for ham.

Også Frans havde hørt tale om Klara og ønskede, som legenden siger, »at berøve den onde verden så ædelt et bytte og berige sin Herre dermed«. Han råder hende derfor åbent til at foragte verden, dens forfængelighed og forgængelighed, ikke at give efter for forældrenes ægteskabsønsker, men bevare sit legeme som et tempel for

somhed, arbejde, bøn, fred og glæde.

Til sidst bliver denne hendes trang til et nyt liv så stærk, at den ikke mere kan holdes tilbage, men må sprænge hendes tilværelses hidtidige form. Frans fastsætter da natten efter palmesøndag som det tidspunkt, da hun »skal ombytte denne verdens lyst med sorgen over Herrens lidelse«.

Klara benytter nu denne festdag (18. marts 1212) til på det højtideligste at sige verden farvel. Smykket i sit rigeste skrud vandrer hun med sin moder og sine søstre til kirke; ingen blandt alle Assisis fruer og frøkener stråler den dag så festligt som den skønne, blonde Chiara Scifi.

Kirken fejrer palmesøndag mindet om Kristi indtog i Jerusalem. Olivenkviste, der forestiller palmegrene, indvies den dag af præsten og uddeles til menigheden, som drager i optog gennem kirken, medens koret synger den gamle, skønne antifon: *Pueri Hebræorum, portantes ramos olivarum, obviaverunt Domino, clamantes et dicentes: Hosanna in excelsis.* »Med oliegrene i hænde drog jødernes børn ud at møde Herren, idet de råbte og sagde: Ære være Gud i det Høje!«

Da nu uddelingen af de indviede oliegrene gik for sig, og alle, som var i kirken, kom frem til alterskranke for af biskop Guido, som selv sang messen, at modtage en palmegren, så var der kun een, der blev tilbage, og denne ene var Chiara Scifi. Ved tanken på det store skridt, hun stod i begreb med at tage, har bevægelsen rimeligvis overvældet den unge pige. Her i denne samme kirke havde hun jo så mangan morgen i de svundne år knælet ved siden af sin moder og sine små søskende, hørt messen sammen med dem og aldrig tænkt på, at det kunne blive anderledes. Og nu var det i dag den sidste gang. Endnu samme dag skulle hun sige dem farvel, for stedse og uden at de vidste det, og den aften, som fulgte, var den sidste, hun skulle tilbringe i sin barnheds og ungdoms hjem. Mindet om al moderens ømhed, om de små søstres ynde, kærtegn og fortrolighed, har overvældet Klara; alle de mange blide og stærke bånd, som årene umærkeligt spinder om dem, der vokser op i samme hjem, har i denne højtidelige stund skåret og snæret hende i hjertet, og hun har grædt som den kvinde, hun var, grædt de tårer, bruden græder, når hun rejser fra fader og moder.

Biskop Guido så hendes bøjede hoved og Hulkende skuldre og forstod hende. Det er rimeligt, at han af Frans var underrettet om, hvad der skulle gå for sig. I hvert fald tog han med fin hensynsfuldhed den palme, Klara ikke hentede, og bragte den selv ned til hendes plads i kirken.

Den påfølgende nat iværksatte Klara så sin flugt. Ad en bagdør nåede hun ud på gaden og tog, ledsaget af Bona Guelfucci, vejen til Portiuncula. Franciskanerne, som havde ventet hende, gik hende i møde med fakler, og snart knælede hun foran Vor Frues billede inde i det lille kapel og gav, »af kærlighed til det i fattige pjalter svøbte, allerhelligste og elskeligste Jesusbarn i krybben«, verden det skilsmissebrev, hun længe havde skrevet på. Sin strålende dragt overgav hun i brødrenes hænder og modtog i stedet en ru, ulden kjortel ligesom brødrenes, sit juvelprydede bælte byttede hun for et groft reb med nogle knuder på, og da hendes gyldne hår var faldet for saksen, som Frans førte, lod hun sit høje, stivede hovedlin blive liggende på jorden og dækkede sig i stedet med et tæt, sort slør. I stedet for de rigt broderede sko, hun havde båret ved festen i kirken, fastgjorde hun et par træsandaler på sine nøgne fødder. Hun aflagde derpå de tre klosterløfter og lovede desuden, ligesom brødrene, at lyde Frans som sin foresatte. Efter at den forvandling således var sket, hvorved velbyrdige frøken Chiara Scifi blev søster Klara, førte Frans hende endnu samme nat til benediktinerindeklosteret St. Paul i nærheden af landsbyen Isola Romanesca (nu Bastia); her havde han foreløbig sørget for sted til hende.

En slags nekrolog

Aga Khan III - Ret skal være ret!

Sensationspressen har lidt et alvorligt tab. Et af dens mest yndede objekter, hvis levned atter og atter har været »godt stof«, er gået hen og død, nemlig *Aga Khan III*, ismailiternes religiøse overhoved. Der var noget vist pikant ved dette, at denne mangemillionær, hvis forkærlighed for smukke kvinder og heste var vidt og bredt berømt, til stadighed af sine troende tilhængere blev betragtet som en slags »guddom«. Hvor tit har man dog ikke læst i aviserne om, hvordan Aga Khans massive skikkelse blev vejet ved en art religiøs ceremoni, og at hans tilhængere vejede ham op med platin og ædelstene — for derved at muliggøre deres »guddom«s fortsatte luxuriøse tilværelse ved Rivieraen eller i Schweiz. Var det måske ikke et ganske eklatant bevis på rigtigheden af den marxistiske tese om, at »religion er opium for folket«, og at de forudmede masser lader sig udbytte af et overklasseindivid, der er uden hæmninger og skruper af nogen art? Man kan levende forestille sig, hvorledes den tykke hr. Khan med samt Begum, hans sønner og deres respektive koner eller elskerinder, fejrede kolossale orgier og samtidig grinte højlydt af de fåbelige indfødte i Indien, der selv levede en tilværelse på randen af hungersnød, men ikke desto mindre ofrede deres sidste skillinger for at opretholde deres »gud«s tilværelse.

Der har ganske vist aldrig direkte været hverken sagt eller skrevet sådan, men det gjorde dog trods alt et vist indtryk på den vestlige verdens avislæsere at høre om hr. Khan's meriter — bladene har jo ikke kunnet lade være med at skrive om ham. Og hvad værre var: denne blanding af nid og misundelse mod den rige overklassens helt, som kom til udtryk i pressen, ikke mindst i den »kulørte«, skabte tillige en vis følelse af beundring og trang til at gøre forsøg på at etablere noget lignende. Der har ganske vist altid været eksotiske fyrster at finde ved de europæiske kursteder. De har vakt opmærksomhed ved deres hang og trang til udsøvelse og luksus, men i tidligere tiders Europa følte man sig trods alt lidt hævet over disse skikke og registrerede dem blot med en slags skuldertræk og et overbærende smil. Men i vor tid gør den slags »forbilleder« trods alt — takket være film og illustrerede blade — et vist indtryk på unge og ubefæstede sjæle, på den unge mand og den unge pige, deres fantasi sættes i sving, og de sætter forløren farve og fest i det trivielle dagligliv. Hvor tit har man ikke hørt om, hvordan en filmdiva bliver »prinsesse for en nat«, for derpå at sidde tilbage med et barn, ganske vist også — måske — med en pæn »affindelses-sum«, for så til sidst at ende i skilsmisens trange stade? Hvorfor i alverden skulle da ikke også Lise have lov til engang at prøve en sådan chance,

når den tilbyder sig. Det behøver jo ikke altid at være en gudlignende Khan, der er på spil, det kan jo være ens chef, måske en ung mand med en stor portemonais og en ny Fiat-600, der kommer og inviterer Lise med ud en aften. Hvorfor skulle man dog så være så dum at sige nej?

Muhammedanerne har en ganske anden opfattelse af ægteskabet end de kristne. I tidligere tider havde de et harem, og det har de den dag i dag adskillige steder i Arabien eller Pakistan. Hvorom alt er, så tager de sig det ikke så nær at skifte en kone eller to ud — akkurat som vi andre skifter slips eller hat. Aga Khan og hans sønner har været gift og skilt adskillige gange, og det udvalg, som de har skiftet med, taler til en vis grad for sig selv — filmsskuespillerinder, mannequiner, danserinder m. v. Tænk blot hvilke familiestridigheder, der kan opstå mellem de halvsøskende fra alle disse forbindelser — det kunne man ganske tydeligt se af striden om arvefølgen efter Aga Khans død, som kun kunne løses ved den testamentariske bestemmelse af et barnebarn til Ismailiternes overhovede. Og at et sådant ægteskabsliv ikke vækker nogensomhelst forbløffelse — endsig forargelse — hos Aga Khan's muhammedanske tilhængere, det har sin forklaring i Islams meget luftige moralbegreber med hensyn til 6. bud, og at det finder stigende beundring og trang til efterligning her i Europa, det hele er et virkelig sørgeligt tegn på vor fremadskridende dekadance.

Men nu må man selvfølgelig ikke gøre afdøde hr. Khan uret, ved udelukkende at trække hans tilværelses skyggesider frem i rampelyset, de sider af hans tilværelse, som bladene har fundet mest morskab ved at mane frem, men man må også nævne de andre kendsgerninger, som kun yderst sjældent har været fremme i pressen. Aga Khan har nemlig været alt andet end en unyttig lediggænger. I sine bedste år spillede han en førende politisk rolle. Han hørte til de fremtrædende indere, der har forstået at gå i spænd med England og dermed slå bro til den europæiske civilisation, der ene kunne være i stand til at bringe deres nødlidende landsmænd arbejde og brød. Disse sider er imidlertid passé og disse mænds rolle udslettet. Men uden dette intermezzo havde der i dag ikke eksisteret et frit og fremadstræbende Indien. Aga Khan havde også tilhængere i alle de arabiske lande og var i besiddelse af megen indflydelse, som han udnyttede meget fermt. Og at Europa ikke forstod at læse tidens tegn og idag ikke har nogen god kontakt med den yngre generation, det kan ikke lægges gamle Aga Khan til last — ham, der sluttelig hvilede ud i Schweiz på sine laurbær og sine millioner.

Imidlertid er det religiøse »em-

bede«, som Aga Khan beklædte, ikke gledet ud. Det er naturligvis noget af en legende, at hans tilhængere ærede ham som en gud. Ismailiterne er en af de mange grene, der opstod ved stridighederne mellem Muhammeds efterkommere — Islam har nemlig også forskellige »riter« og sekter. Aga Khan var en efterkommer af Muhammeds svigersøn Ali, hvem shiiterne ærede som den første Imman. Ismailiterne anerkender ialt seks Imman'er, og den sidste ismail — har de taget navn efter. Oprindeligt udgjorde de en mægtig hemmelig sekt i Persien og Syrien og beherskede en overgang tillige også Ægypten. I dag tæller de omkring 500.000 tilhængere i Indien.

Prins Karim, der bliver Aga Khan IV, vil da også kunne komme til at spille en vigtig rolle indenfor det politiske og religiøse liv i det nære og det fjerne Østen — en rolle, der vil kunne få langt mere vidttrækkende betydning for os i dag end de skandalehistorier, som vor tids journalister ynder at diske op med. K. P.

UGEBLADETS BOGSIDE

„Herder“ starter
pocket-book-serie

Det store tyske, katolske »Herder-Verlag« — der har gjort sig fortjent ved udsendelsen af det fortræffelige Herder-leksikon — har for at imødekomme et fra mange sider fremsat ønske påbegyndt udsendelsen af en katolsk »pocket-book« serie. De første bind i det ny »Herder-Bücherei« er så vægtige ting som Douglas Hyde: Jeg troede, Romano Guardini: Liturgiens Ånd, François Mauriac: Øglereden samt en fortræffelig biografi om Edith Stein, konvertit-karmeliterinden, der endte sit liv i gaskammeret. — De nydelige bind i det klassiske format koster knap to D-mark pr. stk. og vil være et værdifuldt supplement til den katolske boghylde. J. B.

Køb

DERES
BØGER

i

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALA 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første stillet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Aug.
 11. S. 9. Søndag e. Pinse (684—61); (grøn) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Tiburtius og St. Susanna (1041); præf. (521).
 12. M. St. Clara (1042); alm. præf. (hvid) (525).
 13. Ti. † Feria (684—61); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Hippolyt og St. Cassian (1042); alm. præf. (525). — Eller: (rød) St. Hippolyt og St. Cassian (1042); 2. bøn: Feria (684); alm. præf. (525).
 14. O. Vigilie (1043); 2. bøn: St. (violet) Eusebius ([47]); alm. præf. (525). — Faste- og Abstinensdag.
 15. T. JOMFRU MARIE OPTAGELSE I HIMLEN (Særtryk*); (hvid) præf. (522).
 16. F. St. Joachim, Jomfru Mariæ Fader (1047—107); uden Credo; alm. præf. (525).
 17. L. St. Hyacinthus (1049); begge ihukommelser samt Credo bortfalder; alm. præf. (525).
 18. S. 10. Søndag e. Pinse. — I dag højtideligholdes: (hvid) Jomfru Mariæ Optagelse i Himlen.

* Særtryk af Messen den 15. Aug. faas hos de katolske Boghandlere (pris 40 Øre).

I korte træk —

Pave Pius XII har udnævnt mgr. Jan Fondalinski fra diocesen Lodz i Polen til biskop i Lodz. Den ny biskop er 57 år gammel og har under sidste krig siddet tre år i koncentrationslejren Dachau. (KNA)

Den Hellige Fader har i en håndskrivelse — på latin — takket ærkebiskoppen af Köln, kardinal Frings, for dennes missionsrejse til Japan og Korea. Paven skriver, at kardinalens rejse »i mere end een henseende har bidraget til at styrke kirkens vækst i disse egne og hos de nationer, der ved begavelse og evner er berømmelige over den ganske verden«. (KNA)

Abbeden for benediktinerstiftet Seckau i Østrig, dr. Benedikt Reetz, er blevet valgt til ærkeabbed for ærkeabbediet Beuron. (KNA)

En spansk franciskanerpater Jesus Sanjuan Navarro har åbnet det første katolske sømandshjem i Israel. Hjemmet har til huse i franciskanerklosteret, der ligger nær ved havnen Tel Aviv-Jaffa og er tilknyttet det internationale »Havets Apostolat«. (KNA)

På officielt sted i Bonn afviser man rygterne, som har udpeget hjælpebiskoppen af Paderborn, mgr. Franz Hengsbach, til bispeemne for det nyoprettede bispesæde Essen i Ruhrområdet. (KNA)

til det interview, som general Franco for nogen tid siden har tilstået de amerikanske katolikkers nyhedsbureau NCWC.

I artiklen udtaler »Signo« bl. a., at den økonomiske situation inden for størsteparten af arbejderklassen og middelstanden i Spanien lader megel tilbage at ønske og at en bedre fordeling af værdierne er uomgængeligt nødvendig. De store ord om sociale forhold er værdiløse, når der ikke følger handling efter. »Man bekæmper bedre kommunismen med rettigheder, der udspringer af menneskets natur og dermed bunder i Gud, end med overdreven uagtsomhed. Der eksisterer systemer, der i sig selv er dårlige og uacceptable, og paverne har aldrig undslået sig for at brændemærke det liberale systems udsejler samt at fordømme de totalitære systemer.«

(KNA)

APROPOS

(sluttet fra side 369)

samme tro! Men afgjort er det, at den yngre generation, der nu er kommet til magten med Krushchev, for den drejer det sig ikke slet så meget om ideer og teorier, men frem for alt om magt. De er nøgterne realister, der udmærket er klar over, at den socialistiske frelseslære har mistet sin kraft. Og derfor er de måske netop endnu farligere end idealisterne, idet de ikke skyer nogen form for handlinger for at beholde eller erhverve magten. Det kan også være, at de er mere nøgterne end forgængerne og klart ser grænsen for deres magtsfære. De ser den opvoksende sovjetgenerations krav, og de vil sandsynligvis også slå ind på en mere elastisk udenrigspolitik end Molotov, hvis »njet« er jo er udeløselige. Men i åndelig henseende skal man ikke vente sig noget af dem. Der må først vækkes andre kræfter til live i det russiske folk, kræfter, der endnu ligger lænkebundne, såfremt der skal indtræde en vending i den åndelige situation. — Personskiftet i Kreml er kun et intermezzo. C. D.

Katolsk blad i Spanien beslaglagt

Organet for ungdomsgruppen inden for den Katolske Aktion i Spanien »Signo« er blevet beslaglagt. Årsagen til den forholdsregel er en ledende artikel i bladet, der bl. a. tager stilling

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutlet med »Katolsk Ungdom«
 Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K. Tlf. PA1æ 4777

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TR1æ 5394.

Post-Giro nr. 58965

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Islands Brygge, Sundby, Søndre, Tårnby, Kastrup og Dragør.

En god bankforbindelse er penge værd.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
 Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Skammer De Dem ved at være katolik?

EN AMERIKANSK TEST

Religion er for mange mennesker et rent og skært privat og personligt anliggende. De afviser enhver form for ydre tilkendegivelse af deres religiøse overbevisning, og der er mange, som mener, at enhver form for tale om religion eller religiøse spørgsmål lige så lidt hører til god tone som tale om politik.

Man spørger sig derfor ganske uvilkaarligt om det er ensbetydende med at katolikkerne skammer sig ved deres religion. Der er ganske sikkert en del, der gør det — eller i hvert fald er lidt »bange« for at tale om at de er katolikker. Det amerikanske månedsskrift »Catholic Digest«, har taget dette spørgsmål op og gjort det til genstand for en test. Bladet ønsker ikke at anstille nogen »fromhedsmåler«, men slet og ret at finde ud af, om folk skammer sig ved at lade andre se og vide, at man er katolik.

Vi mennesker er nu engang meget forskellige: mange sidder inde med en trang til at være meddelsom, at betro sig til andre, medens der er en masse mennesker, der er »lukket« udadtil. På samme måde er det også med religionen. Også de mennesker, der opfylder deres religiøse pligter uden store fagter, har jo dog deres plads i kirken.

*

Men tilbage til »Catholic Digest« og den omtalte test. Den består af ialt tyve spørgsmål, og punkterne for besvarelserne er anbragt bagefter.

1. Tager De hatten af, når De går forbi en kirke? Ja = 5, nej = 0.
2. Tager De hatten af, når de møder en præst eller en ordenssøster? Ja = 5, nej = 0.
2. Rejser De Dem op i sporvognen for at overlade en præst eller en ordenssøster Deres plads? Ja = 5, nej = 0.
4. Beder De borbøn, når De er på restaurant? Ja = 5, nej = 0.

5. Har De religiøse billeder eller religiøse kunstgenstande i Deres hjem? Ja = 5, nej = 0.
6. Er disse genstande anbragt synligt eller er de godt gemt? Ja = 5, nej = 0.
7. Har De en Christoforus-medaille i Deres vogn? Ja = 5, nej = 0.
8. Taler De med andre mennesker om religiøse spørgsmål? Ja = 5, nej = 0.
9. Giver De udtryk for Deres overbevisning, når talen kommer ind på religion? Ja = 5, nej = 0.
10. Er De medlem af en katolsk forening? Ja = 5, nej = 0.
11. Har De en udtalt modvilje mod at være medlem af en decideret katolsk organisation? Ja = 5, nej = 0.
12. Går De med skapular, når de går i vandet? Ja = 5, nej = 0.
13. Lader De katolske blade ligge fremme, når De venter ikke-katolske gæster? Ja = 5, nej = 0.
14. Læser De katolske publikationer, når De kører sporvogn eller i tog? Ja = 5, nej = 0.
15. Opkalder De Deres børn efter helgener? Ja = 5, nej = 0.
16. Går De med bønnebogen offentligt i hånden, når De går til kirke? Ja = 5, nej = 0.
17. Forlanger De kødløse spiser, når De om fredagen er tvunget til at spise ude? Ja = 5, nej = 0.
18. Hvis De har valget, sender De så Deres børn i katolsk skole? Ja = 5, nej = 0.
19. Giver De katolske tidsskrifter videre til ikke-katolikker? Ja = 5, nej = 0.
20. Giver De afkald på at se films, som de katolske films anmeldere afviser? Ja = 5, nej = 0.

*

Det er for en mand teoretisk muligt at opnå 100 points. Er De kvinde, kan de højst opnå 90 points, idet spørgsmål 1 og 2 kun vedrører mænd. (De,

der har lavet test'en går iøvrigt ud fra, at der er færre kvinder end mænd, der er bange for at vise deres religion!) Dersom De opnår mellem 80 og 100 points, så skammer De Dem i hvert fald ikke for deres religion, hvad enten De er mand eller kvinde.

Ligger Deres pointstal mellem 70 og 80, så går det lige an. Så er de nemlig sådan som katolikker er flest, d.v.s. De gør ikke nogen hemmelighed af Deres religion, men De bærer den heller ikke offentligt til skue. Ligger Deres points mellem 50 og 70, så er det velsagtens af væsen noget tilbageholdende. Men derfor kan religionen dog akkurat lige så godt sige Dem lige så meget — eller måske endda mere end dem, der opnår et pointstal på 100.

Ligger Deres points under 50, så vil det imidlertid være ensbetydende med, at De — om man så må sige — sætter Deres lys under en skæppe. For selv om religionen i Deres øjne er et rent personligt anliggende, så er det dog ikke ubetinget nødvendigt at være slet så tilbageholdende.

Er De imidlertid ikke i stand til at samle 20 points, eller måske endda mindre, så er det på tide, at De stiller Dem selv et helt andet spørgsmål, nemlig: Hvad, hvis jeg blev hensat i en situation som f.eks. Kinas eller Vietnams eller andre landes katolikker? Ville jeg da overhovedet have mod til at holde fast ved min tro?

Efter »Catholic Digest«.

Den katolske presse i England i vækst

Den katolske presse i England er — til trods for den ellers i landet herskende avis-krise — i støt og stadig vækst. Det snart hundredårige ugeblad »The Universe« har i løbet af det sidste år kunnet notere en oplagssøgning på små 4.000 eksemplarer. Endvidere startedes for snart et år siden »det billigste blad i Storbritannien«, ugebladet »Catholic Sentinel«, som nu allerede har nået et oplag på 10.000 eksemplarer. »Catholic Sentinel« udkommer med fire sider hver onsdag, og redaktionen tager direkte sigte på at advare mod den kommunistiske fare. Bladet koster en penny. (KNA)

Horsens	Esbjerg	Kolding
Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner	E. Boysens Fiskehandel Altid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital	M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Reudebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed

Aabenraa	Aabenraa Brugsforening Tlf. 2368 . Søndergade 16 Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik	Andersen og Meyers Eft. Otto Larsen . Ramshered 31 . Telf. 22530 Lys . Kraft . Varme Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik
-----------------	---	--

Ingen vigilielaste for Mariæ Optagelses fest

Konciliumskongregationen flytter vigilielasten til 7. december

Konciliumskongregationen har i et nyt dekret flyttet faste- og abstinensdagen forud for Mariæ Optagelses Fest til vigiliien for den Ubesmittede Undfangelses Fest. Forandringen er — hedder det i dekretet — truffet som følge af, at »adskillige ordinariater af forskellige nationer har henledt den Hellige Stols opmærksomhed på de mangelhånde vanskeligheder af sledlig og lidsmæssig karakter som en nøje overholdelse af faste- og abstinensbestemmelser på vigildagen for Mariæ Optagelse vil være forbundet med«.

Mariæ Optagelse, 15. august, falder i år på en torsdag, medens Mariæ ubesmittede Undfangelse, 8. december, falder på en søndag. Den ny faste- og abstinensdag bliver altså i år lørdag den 7. december. (KNA)

Polens primas advarer mod den konfessionsløse skole

Den polske primas, Stephan Kardinal Wyszynski, har rettet en opfordring til katolske forældre i Polen om at overveje med deres samvittighed, at deres børn får religionsundervisning i de skoler, som de besøger.

Kardinalen retter denne appel i et hyrdebrev, hvori han samtidig giver sine troende meddelelse om sit besøg i Rom og hos den Hellige Fader. Det hedder ordret i skrivelsen: »Vi har altid vidst at skelne mellem klinte og hvede, og af den grund er vi aldrig forfaldet til hæresi«. Aærkebiskoppen af Guesen og Warszawa understreger, at vejen til troskab mod Gud ikke er let. Netop af den grund har han som program for kristendommens tusindårsfest i Polen valgt kampen »for bevarelse af troskaben mod Gud, korset og biblen, mod kirken og dens præster samt mod vort hellige fædreland, kristendommens forkæmper«. Og i forbindelse med denne kamp opfordrer kardinalen de troende til at drage omsorg for, at børnene og de unge får den fornødne religiøse opdragelse. (KNA)

En irsk præst har i London overtaget verdens første og eneste »hotelsogn«. Pastor Poul Boland er sjælesøger for omkring 5000 hotelfunktionærer fra ca. 30 hoteller og 150 klublejligheder i den engelske hovedstad. Hans »sogn« omfatter bl. a. tre verdensberømte hoteller i London City med alene 3600 tjenere, kokke, stuepiger, hotelboys samt opvaskepersonale, der for størstepartens vedkommende er enten irlændere eller italienerne og derfor katolikker. (KNA)

URBI ET ORBI

Kardinal Feltin suspenderer fransk feltpræst i Algier

Kardinal Feltin har i sin egenskab af fransk militæriskuspenderet feltpræsten, pater Delaroux, der fungerer ved en faldskærmsdivision i Algier. Pater Delaroux er ifølge meddelelser fra Algier i private samtaler gået ind for at tilfangetagne algerske nationalister om fornødent med magt skal tvinges til at udtale sig om oprørernes planer og hensigter. Forskellige pariserblade, der fordømmer regeringens fremfærd i Algier, har udlagt paterens private mening som værende udtryk for kirkens officielle standpunkt i Algier-konflikten og har angrebet dette standpunkt heftigt.

Efter hvad »Service catholiques Informations« (SICA) meddeler fra Paris, er der i den senere tid fremkommet adskillige artikler og standpunkter med hensyn til krigen i Algier, artikler, der søger at give det indtryk,

Indviklet situation -

(stuttet fra forsiden)

ning givet udtryk for forsvar for anvendelse af magt med henblik på at tvinge rebeller til at røbe planer.

En international kommission, der efter henstilling fra den internationale komité til bekæmpelse af koncentrationslejre var blevet sendt til Algier, har på grundlag af undersøgelser, som er foretaget på stedet, kunnet konstatere, at politiet og hæren i visse begrænsede tilfælde har mishandlet mistænkelige fanger, men at der hver gang, dette er blevet bekendt, er blevet skredet ind over for de ansvarlige.

Pater D'Ouince fremhæver i sin artikel i »La Croix«, at en vurdering af situationen i Algier er overmåde vanskelig, ikke mindst fordi den offentlige mening ikke er blevet upåvirket af mindre ædle lidenskaber. Den franske hær i Algier står over for en relativ ny situation, som den kun er midlertidigt forberedt på. Officielt har hæren nemlig ikke fået ordre til at føre en krig, men kun til at skulle pacificere — den har ikke fået ordre til at skulle føre en krig mod en anden hær og dermed gøre brug af de klassiske krigsregler. Dens tre mål er tværtimod: at beskytte Frankrigs venner, at vinde de neutrale tillid og at holde modstanderne i skak. Disse opgaver giver hæren allehånde opgaver, lige fra rene og skære politiaktioner til militære operationer i klassisk stil.

Pater D'Ouince konkluderer heraf,

Ny biskop i Osnabrück

Generalvikar, dr. Helmut Wittler, udnævnt til biskop - Tysklands yngste biskop

Pave Pius XII har udnævnt den hidtidige generalvikar i Osnabrück, dr. Helmut Wittler, til biskop for vort nabobispedømme Osnabrück.

Dr. Wittler — der er 43 år gammel og dermed Tysklands yngste biskop — efterfølger biskop Franz Demann, der afgik ved døden, endnu inden hans højtidelige bispevielse var forbi.

som om det katolske hierarki i Frankrig allerede havde taget parti i denne strid og klart indtaget standpunkt med hensyn til de metoder, som regeringen anvender. SICA giver endvidere udtryk for, at der ganske afgjort er opstået et meget penibelt problem for den kristne samvittighed, efterhånden som konflikten trækker ud i Algier, og det har ført til politimetoder, der har medført legemlig mishandling. Dagbladet »Le Monde« samt det katolske ugeblad »Temoignage Chrétien« har udtrykkeligt krævet af kirken, at den nu må tage standpunkt klart og tydeligt. (KNA)

at en sådan indviklet situation givetvis vil stille samvittigheden over for alvorlige afgørelser og tilfælde af åbenlys pligtkollision. I en sådan situation er en hærfører ansvarlig både for sine egne folks liv og for deres samvittighed og deres ære. Er han kristen, da må han lyde samvittighedens røst, som råder ham i hvert tilfælde. Kirken er aktiv ved denne samvittighedsransagelse gennem sit daglige sjælesorgsarbejde ved militærpræster og kristne lægfolks bestræbelser. Men både gejstlige og lægfolk er mennesker, ufuldkomne mennesker, og der kan opstå »ubevogtede« øjeblikke. Kirkens virke tager imidlertid i alle tilfælde sigte på at humanisere krigen i Algier, selv om krigen ifølge sin natur atter og atter kan udarte sig til umenneskelighed. Kirkens virke tager sigte på, at det forhindres, at der indføres en praktisk moral, som skulle kunne afløse samvittigheden.

Til slut understreger den franske moralteolog, at hele kampagnen, der skulle påvirke den offentlige mening mod de terroristiske udskjelser, som ofte er blevet udnyttet til mindre høje formål, men alligevel har haft visse velgørende virkninger. »Den skyder imidlertid også over målet, dersom den gør en hel afdeling ansvarlig for enkeltes fejlgreb eller svagheder, dersom den kræver af kirkens autoriteter, at de skal tage stilling i tvetydige situationer«. At hierarkiet tier, er ikke ensbetydende med, at det viger udenom, men er et udtryk for kloghed og ærlighed. (KNA)

Katolsk Ugeblad

105. ÅRGANG

18. AUGUST 1957

NR. 33

PAVENS ENCYKLIKA ÅRSAG TIL PRÆSTEARRESTATIONERNE

Nærmere enkeltheder om baggrunden for den sidste tids arrestationer i Ungarn

Publiceringen af Kardinal Mindszenty's tale af 3. november 1956 samt af Pavens encyklika »Datis nuperrime« er — efter hvad en officiel ungarsk meddelelse oplyser — en af hovedårsagerne til de arrestationer af »kontrarevolutionære præster«, der har fundet sted i Ungarn for nylig. Det bebrejdes de arresterede præster — hvis antal ikke kendes — at de skal have dannet en modstandsgruppe, der skal have haft hovedsæde i præsteseminariet i Budapest.

*

I tiden inden oktober 1956 skal der her være dannet en »anti-folkedemokratiske gruppe«, der havde forstærket sin aktivitet efter oktoberrevolutionen. Gruppen havde stået i forbindelse med »bevæbnede bander« og fremstillet og uddelt flyveblade i stort omfang. Desuden anklages de arresterede præster og teologer for at have hjulpet frihedskæmpere under opstanden samt at have givet dem tag over hovedet efter de russiske troppers indgriben.

*

En præstestuderende, Istvan Tabodi, præsterne Imre Warju, Imre Kula samt fem andre præster er blevet arresteret, fordi de i januar i år i al hemmelighed har fremstillet og distribueret en brochure i nogle hundrede eksemplarer. Brochuren indeholdt såvel kardinal Mindszenty's tale af 3. november som Pave Pius XII's »kætteriske bagvaskelses-rundskrivelse mod Ungarn«, hvori Paven fordømte blodudgydelsen ved Sovjets nedslagtning af opstanden i Ungarn.

*

Officielle ungarske meddelelser nævner den pensionerede præst Egon Turesanyi, der ifølge de kommunistiske myndigheder skal have fungeret som kardinal Mindszenty's sekretær efter befrielsen, som fører for denne gruppe. Han hævdes at have deltaget i »plyndringen af kirke departementet« efter ordre fra den ungarske primas (KNA).

Kardinal Stepinac alvorlig syg?

Ubekræftede meddelelser — der er publiceret af det italienske nyhedsbureau »Italia« — går ud på, at den jugoslaviske kirkes primas, Kardinal Stepinac, har været alvorligt syg i de sidste to måneder. Det menes, at kardinalen i nærmeste fremtid må underkaste sig en operation.

Kardinal Stepinac opholder sig efter »løsladelsen« for et par år siden til stadighed i en slags husarrest i sin fødeby, Krasic, uden mulighed for at være i kontakt med kirkens ledelse i Jugoslavien (KIPA).

„DET KAN SKE IGEN, HVAD DAG DET SKAL VÆRE!“

Valfart til Haraldsted

Musiker under fem Paver

Hvad sker der egentlig i Kina?

DUK's sommerarrangementer

Står Sovjet selv bag rygterne om kontakt mellem USSR og Vatikanet?

Manøvre - siger »Osservatore Romano«

Under overskriften »Manøvre« beskæftigede »Osservatore Romano« sig forleden i en leder med forsøgene fra østtysk side på at lade skinne igenem, at der er udsigt til enighed mellem Vatikanet og USSR.

Det drejer sig slet og ret om en »manøvre«, skriver Vatikanets blad, og minder i den forbindelse om de manipulationer, der fandt sted i forbindelse med kommunevalgene i Østtyskland, hvor man for en stund lagde en dæmper på den kirkefjendtlige propaganda. Man må — skriver »Osservatore« — hverken dølge eller særligt fremhæve den objektive virkelighed —

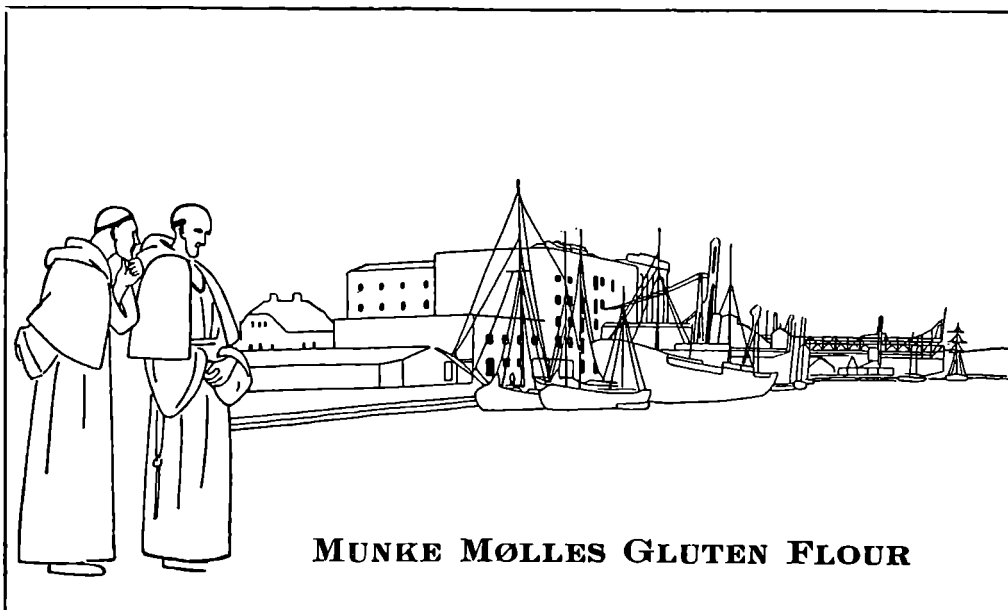
og intet er mere objektivt end den atheisticke materialisme — efter hvad der er en mest oportunt. Millioner af sjæle lever i dag under et åndeligt pres. Er det måske for meget forlangt, dersom man forsøger at få anstændige mennesker til at tage disse forhold i betragtning og ikke forvanske dem, alt efter hvad der nu engang passer i øjeblikkets kram?

Også »Frankfurter Allgemeine« går med limpinden

»Frankfurter Allgemeine Zeitung« bragte for nylig — på basis af påståede udtalelser fra den (Stultes på bagside)

Sommerheden hviler over den evige Stad

Den trykkende sommervarme gør ved middagstid den evige stad mennesketom. Varmen står sitrende over byen, og kun få mennesker vover sig ud. Peterspladsen er ved denne tid så godt som uddød.

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

<p>KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 Robert Hansen Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER Murermester Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiohjem</p>	<p>KBK Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>
<p>Andr. Krøyer's Boghandel v. Chr. Henningsen Nørrebrogade 18 B . C. 6638 Papir . Stort Boglager . Fyldepenne Leverandør til katolsk Centralskole</p>	<p>L. F. Nielsen SNEDKERMESTER LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Damso 2043 Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p>absolut ABSALON naar Forsikring skal tegnes</p>
<p><i>Benyt</i></p> <h1>HANDELSBANKEN</h1> <i>som Deres bankforbindelse</i>		<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Minerva*408</p>
<h2 style="text-align: center;">Vejle</h2>		
<p>Niels Bentzen & Co. TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307</p>	<p>Hvidehus Boglade Kai Jensen & Poul C. Thim Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360 ... Bogladen med de mange Bøger</p>	<p>Leverandør til Sct Maria Hospital HENRIKSEN Raadhustorvet</p>
<h2 style="text-align: center;">Horsens</h2>	<h2 style="text-align: center;">Esbjerg</h2>	<h2 style="text-align: center;">Kolding</h2>
<p>Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel Alltid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>

„Det kan ske igen, hvad dag det skal være“

Regeringen Kadar er godt i gang med at tage de indrømmelser, som blev gjort det ungarske folk umiddelbart efter oktoberrevolutionen, tilbage igen. »Osservatore Romano« konstaterer i denne forbindelse i en leder for nylig, at det også gælder forholdet til Kirken. Det amerikanske tidsskrift »Time« bragte for nylig en meddelelse om, at de ungarske biskopper »med Vatikanets billigelse, omend ikke med dets umiddelbare velvilje« har indledt forhandlinger med regeringen Kadar. De skulle således bl. a. have gjort indrømmelser med hensyn til »Fredspræsternes National-Komite«. Regeringen skulle til gengæld have givet Kirken løfte om velvillig behandling, først og fremmest i spørgsmålet om religionsundervisningen. Så vidt man kan se, støtter det amerikanske blad sine formodninger på den omstændighed, at konciliumskongregationen har befuld-mægtiget den apostoliske administrator af Esztergom, biskop Endry, til at absolvere den i januar måned i år ekskommunicerede cisterciensermunk, Horvarth, der spillede en ledende rolle indenfor denne komite. Den kommunistiske presse betegnede i sin tid ekskommunikationen som Mindszen-ty's værk og benyttede den som på-skud til iværksættelsen af en ophidselsesekampagne mod kardinalen. På denne måde er der opstået indtryk af, at den romerske kongregation nu har desavueret kardinalen.

Det kan der imidlertid — efter hvad »Osservatore Romano« giver udtryk for — ikke være tale om og endnu mindre om loyale forhandlinger mellem stat og kirke. Dersom meddelelserne om at »Fredspræsternes National-Komite« skulle være omdannet til en »Katolsk Afdeling af det ungarske Fredsråd«, passer, og ledelsen har været i hænderne af biskopperne Groesz (Kalocsa), Hamvas (Csanad), Kovacs (Steinamanger), Pap (Raab) og Endry (Esztergom), samt at der skulle være skabt et katolsk »Opus Pacis« til at samarbejde med den kommunistiske fredsbevægelse, så må man ikke — siger »Osservatore Romano« — ud-lægge dette som en »koncession« fra Kirkens side, men det drejer sig så afgjort om en forholdsregel, hvis initiativ fortaber sig i uvist mørke og under alle omstændigheder er blevet til under et alvorligt pres.

Da Horvarth og hans meningsfæller underkastede sig de kirkelige anvisninger og indstillede deres virksomhed inden for fredskonferencen, gennemtvang regeringen, at den katolske kirke — i lighed med hvad tilfældet havde været for den reformerte og den lutherske kirke — skabte et organ, der udaadt skulle give det udseende af, at der nu var etableret

et samarbejde mellem Kirken på den ene side og den kommunistiske fredsbevægelse på den anden.

Regeringen Kadar har altså slet og ret tvunget kirken ind i sit politiske rænkespil og gjort alt, hvad han formåede for at genoprette de forløbne ti års indskrænkning på det kirkelige livs område. Den kirkelige »frihed« er begrænset til en kontrolleret og statsreguleret kultusudøvelse samt en overmåde vanskelig form for meddelelse af religionsundervisning. Til gengæld for disse »indrømmelser« gør man alt for at muliggøre kirkens indflydelse i det offentlige liv og for at lægge dens ydre organisation i statens lænker.

Det kirkelige drama i Ungarn — skriver »Osservatore Romano« — er hverken lettet eller opklaret. Tvært-

ved et minefelt og nu til og med en åndelig skillevej, er alle de meddelelser, der kommer derfra og som vedrører kirken og det kirkelige liv, statskontrolleret og levner ingen mulighed for, at vi kan danne os et billede af de faktiske tilstande, fortsætter »Osservatore«. Ej heller byder indholdet af de katolske publikationer, der, ifølge meddelelser fra Budapest, påny kan udkomme, nogenstomhelst mulighed for autentisk information.

Sandheden om Ungarn kommer imidlertid frem i den beretning, som de Forenede Nationers undersøgelseskommission har fremlagt i begyndelsen af juni 1957. Under overskriften »Mene Tekel« skrev »Neue Zürcher Zeitung« (30. juni) i denne forbindelse følgende: »Hvor rigtigt det end må være for vesten at søge at nå frem til absolut konstruktive løsninger i det meget komplicerede afrustningsspørgsmål, så er fem magts-kommissionens Ungarns-beretning dog særdeles egnet til at advare imod letfærdige tilbøjeligheder til bekvemme kompromiser med Sovjets djævelske magt. Beretningen vil vide at holde erindringen om en tapper nations voldtagerler hinsides jerntæppe ved lige«. De Forenede Na-

Et minde om de få dages frihed, som Ungarn oplevede ifjor: frihedskæmpere — med armbind i trikolorefarverne — på en af Donau-broerne. I baggrunden Budapests kendte parlamentsbygning.

imod hersker der allehånde tegn på, at det skal blive endnu mere tragisk. »Hypotesen om en sameksistens er med andre ord irreal og ligeså også hypotesen om overenskomster, der skulle være indgået med den omend kun indirekte billigelse fra Vatikanet. I Ungarn varer undertrykkelsen af katolikkerne ved og skærpes endda fra dag til dag. Det er desværre — alt. Den, der hævder det modsatte eller giver udtryk for noget, der tangerer sligt, han støtter bevidst eller ubevidst et tyrannisk regimes sørgelige spil, et regime, der stik imod al lov og ret er påtvunget et ædelt folk«.

Da Ungarn nu påny — ligesom tidligere — er afskåret fra omverdenen

tioners kommission var sammensat med megen omhu. Den bestod af anerkendte og velanskrevne diplomater fra Danmark, Australien, Ceylon, Tunis og Uruguay. Kommissionen har gransket tildragelserne i Ungarn meget indgående og givet en fire hundrede sider stor fremstilling heraf. Det fremgår af beretningen:

1. At det var den sovjetrussiske intervention, der med magt styrkede den legale og af folket ønskede ungarske regering.
2. At opstanden udgik fra folket. Den opstod i selve Ungarn og uden tilskyndelse udefra. Den havde ej heller karakter af en modrevolution.
3. At regeringen Kadar opretholdes af

Sovjet. Den hverken nød eller nyder støtte, endsigte tavs billigelse fra den ungarske nation.

Beretningen bekræftes af de mange meddelelser, der i den seneste tid er sivet ud fra Ungarn om arrestationer, dødsdomme og genoprettelse af koncentrationslejre. Dens rystende indhold foranledigede da også en af UN's delegerede til at bemærke: »Det samme kan ske igen, hvad dag det skal være.
C. D.

»Måske vil alene et kompakt sammenhold mellem de nationer, der oprigtigt elsker fred og frihed, være tilstrækkeligt til at omstemme dem, der unddrager sig de mest elementære principper for samliv mellem nationerne og på denne måde berøve sig retten til at tale i menneskelighedens, retfærdighedens og fredens navn.«

Pius XII — november 1956.

Atter i år

VALFART TIL HARALDSTED

Unge katolikker i Stor-København indbydes herved til at deltage i en valfart til ære for den hellige Knud Lavard. I det katolske Danmark var han Sjællands værnehelgen; idag bærer hans eksempel virke opflammende på katolsk ungdom. Valfartens formål er derfor at vandre i hans fodspor og fejre messe i ruinen af hans kapel ved Haraldsted. Valfarten finder sted lørdag-søndag 24.—25. august og er tilrettelagt således:

Lørdag:

Afgang fra København H med Kalundborgtoget kl. 16,10.

Man mødes i forhallen idet messesagerne fordeles til samtlige deltagere.

Ankomst til Hvalsø kl. 17,13.

Valfarten begynder ved skovbrynet og går gennem store skove, ad oldtidsvej, forbi herregården Valsøllille og ind i Haraldsted skov. Midtvejs holdes hvil.

Kl. ca. 20,15 ankomst til gårdene Store Egtved og Lille Egtved, hvor henholdsvis de unge mænd og de unge piger indkvarteres i laden. Aftensmad, hvil og lejlighed til skriftemål.

Kl. 22: Aftenbøn. Ro.

Søndag:

Kl. 7: Morgentoiilette.

Kl. 8: Valfarten fortsætter til Haraldsted.

Kl. 9: Messe i ruinen.

Kl. 10: Frokost, hvil på Espemosegård. Der serveres te. Mulighed for besøg i Haraldsted kirke, der er anselig.

Kl. 12: Valfarten går tilbage til Hvalsø. Hvil undervejs.

Kl. 16,12: Afgang fra Hvalsø.

Kl. 17,05: Ankomst til København H. Valfarten strækker sig over ca. 16 km. i hver retning og er tilrettelagt som en rigtig bodsvandring. Den finder sted uanset vejret, da man i til-

fælde af regnvejr kan hvile midtvejs i en staklade og om søndagen læse messe i Espemosegårds port. Der medbringes tørkost til hele døgnet samt sukker til frokostte; ellers serveres intet varmt. En rummelig taske eller rygsæk medbringes af hensyn til messesagerne, men ellers medbringes det mindst mulige. Sovepose skulle være overflødig, da man sover i halmen. Husk messebog, valfartssangbog, rosenkrans og krus.

Sørg for solidt fodtøj og tykke strømper samt en trøje, da det er koldt morgen og aften.

Tilmelding er nødvendig og bindende! Fru Ruth Meyer, Septembervej 223, Herlev. Telf. 94 33 66 (19.—21. august kl. 17—19)..

Kjeld Geertz-Hansen
valfartsleder.

NOTER

Pater Fr. Küpferle's 40 års jubilæum

Ganske ubemærket fejrede Pater Küpferle S.J. sit 40 års præstejubilæum den 1. juli. Beklageligvis kom det bag på Ugebladet.

Hvad Pater Küpferle har betydet for vore menigheder gennem de mange år, ligger i højeste plan. Som sjælesørger, som rektor og skolebestyrer har pateren haft den største betydning. Post festum sender vi pateren de hjerteligste lykønskninger med en tak for mange slidsomme år her i Danmark og med en særlig tak fra Ugebladet, hvor Pater Küpferle altid har været en trofast medarbejder.

Kalkmaleri fra Sønderø, 16. årh.

Der viste sig et stort tegn på himlen: en kvinde, klædt i solen, med månen under sine fødder og en krone af tolv stjerner på hovedet.

(Introitus på Mariæ Optagelses Fest).
Johannes Åbenbaring 12, 1

Lorenzo Perosi

Musiker under fem Paver

På det tidspunkt, da don Lorenzo Perosi så småt begynder at blive kendt ude omkring i Europa, foretog han en gang en pilgrimsfærd til Lourdes. På tilbagevejen aflagde han besøg i Lyon, hvor han bl. a. havde lejlighed til at bese det store orgel i domkirken, og de præster og musikfolk, der var til stede, da han fik orglet forevist, bad ham om at spille en smule for dem. Perosi tog plads på organistbænken og begyndte at fantasere over de første toner i det »Ave Maria« (d,g,g,h,g), som han i de foregående dage havde hørt så mange gange i grotten ved Massabielle. Hans tilhørere studsede imidlertid og tænkte — lidt skuffet — ved sig selv, om det virkelig var alt, hvad denne berømte mand kunne præstere. Men den unge Perosi spillede sig op, lod snart den første stemme efterfølge af en anden, der kom en tredje og en fjerde til, indtil han sluttelig også trådte pedalet og lod de mægtige pedalstemmer glide ind i fantasien med samme tema. Orglets tusinder af stemmer flettede sig så at sige ind i hinanden, snart var det det enkle tema, der lød alene, derpå varierede han det, modulerede det i de forskellige tonearter for til syvende og sidst at slutte af med en fejende fuga i et triumferende crescendo. En af de tilstedeværende erklærede bagefter, at han havde talt indtil 65 variationer.

Da Perosi var færdig, overdængede tilhørerne ham med komplimenter —

Lorenzo Perosi

og spørgsmål — og Perosi fortalte da: »Som dreng havde jeg et gammeldags klaver. De to lyseholdere havde jeg erstattet med to små kræmmerhuse, der var fyldt med hirsefrø. Hver gang jeg havde spillet den etude eller sonate igennem, som jeg havde for, så lagde jeg et hirse Korn fra det ene

Katolsk Ugeblad

Katolske læderjacker

Vi har også vore »læderjacker«. Lad os ikke glemme det, hvis vi fristes til at se den hårdkogte ungdom som et udtryk for tidens materialistiske ånd. Vi katolikker afgiver vort kontingent af læderjacker. De er også vort problem.

En meget vigtig side af problemet er den, at det drejer sig om unge, der har mere fritid og flere penge, end deres forældre havde for en generation siden. Derfor har pæne mennesker meget travlt med at bygge ungdomsgårde, åbne ungdomsklubber, lokke med gratis undervisning på underholdende facon, søge at fremelske interesser for hobbies af enhver skikkelig art o. s. v.

Erfaringen viser her, at repertoiret må være uhyre stort. Jeg husker en rar gammel katolsk provinspræst for en 20—30 år siden, som fandt ungdomsproblemet nemt. Man køber en fodbold, sagde han, og siger til de unge, at den må de få lov til at sparke til om søndagen, altså dem, som først har været til messe. Han sagde, at for

denne beskedne udgift havde han opnået, at de kom til messen.

Idag skal repertoiret være enormt omfattende. Hvor mange promise kan man interessere for en skakklub? Hvor mange for bordtennis? For jazzmusik? Kun når man har prøvet det meste, de nævnte ting plus film og fjernsyn og lidt dans og mulighed for mange slags sport og spil, begynder det at hjælpe på promillerne.

Men der er stadig en rest. Den er større end man tror. Har man f. eks. fået samlet en gruppe til films og studiekreds om det, der fint kaldes »filmforståelse«, må man ikke regne med, at så er denne gruppe i havn. Studiekredsen er måske færdig kl. 22,30, men det er ingenlunde sikkert, at de unge regner det for en passende sengetid. Jeg husker en idealistisk katolsk ungdomsleder, der ofrede aften efter aften, og som fik en forfærdende overraskelse, da han opdagede, at efter hans møder gik de fleste af de unge på de værtshuse, han så gerne ville have holdt dem fra.

Er det altsammen da lidet værd? Ingenlunde. Men man tør ikke være så nøjsom, al man mener, det er nok. Vi pæne og ordentlige mennesker (synes vi selv) kan af og til sige, at de unge, der ikke tager imod alt det, der bydes dem, de må virkelig sejle deres

egen sø og er ikke bedre værd. Indtil vi en dag træffer på en far og mor, hvis søn eller datter vi fandt »ikke bedre værd«. Så rører samvittigheden på sig, og man føler sig ækel selvglad og farisæisk. Hvem ligger i snavset? Er det »bare« en »læderjacker«, som vi ikke kunne få ind i vore klubber — og har vi så lov til at gå forbi?

Vi har vore katolske »læderjacker«. Slet ikke så få. De kommer ikke i ministrantforeninger. Foredrag — æv! Blandt velopdragne pæne unge, der spiller bordtennis med den flinke unge kapellan, kan de heller ikke finde sig tilrette. Er da alt dette ikke noget værd? Det er tværtimod fortræffeligt. Bare ikke nok.

Nogle af os må tage »læderjackerne« på sig som en særopgave. Den er ikke uløselig, for kristen kærlighed kan simpelthen alt. Den skal bare både være til stede og bruges rigtigt. Han, der fandt sine unge på værtshuset, kom sig af forskrækkelsen og forargedes ikke. Han gik hen, hvor de var og forblev i snavs og søle en usvigelig god kammerat.

Han reddede i hvert fald en håndfuld af de hårdkogte fra snavset og for kirken. Mere kan intet menneske forlange at opnå. Det var en fremragende indsats for kirken, og den var anonym.

kræmmerhus over i det andet, og sådan blev jeg ved til det ene var fyldt og det andet tomt. Og når jeg så til sidst — når det sidste hirsehorn var flyttet — alligevel spillede blot en tone forkert, så begyndte jeg forfra igen. På denne måde opnåede jeg efterhånden en næsten instruktiv sikkerhed i såvel temaføring som i harmonisering — endnu førend jeg for alvor begyndte at beskæftige mig med studiet af harmonilære og komposition.»

Og selv om den lille anekdote ikke skulle være helt autentisk, så fortæller den dog lidt om et musikalsk talents flid og sejge udholdenhed, om den improviseringsgave, som kun de allerstørste musikere ejer.

Perosi's hele virke og komposition var gennemtrængt af denne spontane kraft. Et utal af messer, motetter, salmer, hymner og sange blev til i et næsten forbløffende tempo — han har selv engang fortalt, at han ikke havde tålmodighed til at tage et en gang færdigt arbejde igennem påny — andre og ny ideer og inspirationer pressede i den grad på, at han måtte skabe noget hele tiden.

Dette medførte imidlertid, at hans beundrere i deres begejstring vidste at fortælle anekdoter om ham, som ikke havde synderlig meget med virkeligheden at gøre. Man fortæller således f. eks., at han engang skal have komponeret et »credo« — under en kanal-

Hvad sker der egentlig i Kina?

dyb menneskelig følelse, og han, der som musiker faktisk syntes skabt til at skrive lyriske og dramatiske værker, han følte i sit indre en forpligtelse til at vie disse sine talenter til liturgiens og den sakrale kunsts tjeneste.

Det er en præsts første og største opgave at prædike evangeliet. Perosi's prædiken var hans oratorier, der fortrinsvis blev til i begyndelsen af vort århundrede. I årene mellem 1897 og 1911 komponerede han en hel række, der formede sig som en enorm musikalsk cyklus over Kristi liv og de mest kendte skikkelser fra evangelierne.

Værker som det yndefulde juleoratorium og hans passionstrilogi — der iøvrigt indbragte ham den første berømmelse — hans Lazarus' opvækelse med den melodiske righoldighed og hans uforgængelige Kristi opstandelse, har indbragt ham beundring og hyldet fra tilhørere over hele verden, en begejstring, som indtil da kun den 80-årige Verdi havde været i stand til at høste med sine strålende operaer.

Perosi's oratorier adskiller sig imidlertid ikke alene fra Verdis værker ved deres bibelske emner, men også gennem deres fortællende, dialogiske form i modsætning til de krav, der stilledes til og løstes af Verdi på scenen. Oratoriet »fortælles« af en enkelt stemme, der så afbrydes af andre enkeltstemmer og korene. De første bringer liv over handlingen med deres arier, medens koret danner den sceniske baggrund og skaber den dramatiske atmosfære. Og den, der aldrig har hørt et af Perosi's oratorier, kan slet ikke gøre sig forestilling om den toneverden, der er hans ganske særlige hemmelighed.

Det har ej heller manglet på foresøg på at vinde musikpræsten for scenen — især i hans yngre år. Dengang oplevede den unge viristiske skole med Mascagni, Puccini og Leoncavallo en renaissance, og tekstforfatterne Illica og Giacosa har flere gange tilbudt Perosi et libretto og garanteret ham urpremiere på en af Italiens store operascener. Men Perosi havde en udtalt aversion mod enhver form for scenisk arrangement — det var ham direkte imod og forekom ham som en slags hemske for hans kunst. »Scenen generer mig og hæmmer mig i min inspiration. For bedst at tage et eksempel: Jeg synes f. eks., at det sted, hvor Maria Magdalene møder den opstandne frelser og bryder ud i sit »Rabbonik«, nødvendigvis må indledes med en lang orkestersuite, hvori jeg giver udtryk for alt det, som jeg føler — men hvad i alverden skulle Magdalene foretage sig i al den tid på en scene? Det er jo simpelthen en umulig situation!«

Det var stadig præsten, der skinnede igennem musikeren, det var præsten, der hele sit liv igennem inspirerede til at omsætte troens dogmer i musik —

I slutningen af juli gav det sovjetzonale nyhedsagentur ADN i Østtyskland meddelelse om, at »240 repræsentanter for 3,3 millioner katolikker i Kina i øjeblikket er samlet til kongres i Peiping med det formål at etablere en »patriotisk« katolsk masseorganisation, der skal omfatte hele Kina«. Umiddelbart forinden havde ADN udsendt meddelelse om oprettelsen af et nyt »patriotisk kinesisk-katolsk selskab«. ADN meddelte endvidere, at et antal kinesiske biskopper deltog i kongressen, deriblandt ærkebiskoppen af Mukden, mgr. Ignatius Pi, samt den 76-årige biskop af Chungking, mgr. Wang-Weng-Cheng. Biskop Ignatius Pi har i længere tid siddet arresteret på grund af sin romer-tro indstilling og holdtes derpå i husarrest. Det rødkinesiske nyhedsbureau »Det ny Ki-

ganske vist moderne musik. Men samtidig gav han sine kræfter som dirigent og korleder for domkorene i Imola, Venezia og det Sixtinske Kapel i Rom, hvortil Pave Leo XIII hentede ham i 1898.

Det fortælles, at Leo XIII kort efter at han havde hentet Perosi til Rom, modtog ham i en privataudiens og der direkte spurgte ham: »Er De tilfreds med byttet?« Perosi skal da have svaret: »Å, ja, Deres Hellighed, men jeg var dog meget ked af at skulle forlade min kære Kardinal Sartor«. »Det skal De nu ikke være så ked af«, lød Leo XIII's svar. »De skal nok komme sammen med ham igen, når han engang bliver min afløser her«. Og Perosi kom til at opleve fem Paver: Leo XIII, der kaldte ham til Rom som leder af de pavelige kor, den hellige Pave Pius X, der havde præsteviet ham og som under hans ophold i Venezia havde været som en fader for ham, Benedikt XV og Pius XI, der begge satte megen pris på ham, og til sidst Pave Pius XII, der i den grad beundrede ham, at han en dag efter en højtidelig pavemesse i St. Peter begav sig op på dirigentpodiet — stadig iført mitra og kappe — for at omfavne og takke Perosi.

Personlig var Perosi præget af en næsten legendar beskedenhed. Han havde en aldeles fantastisk evne til at huske, bl. a. tal — han kunne togforbindelserne og køretider i ind- og udlandet i hovedet. Han var meget pinligt berørt af den virak, der til tider blev ham til del, og han gjorde, hvad han kunne for at slippe ubemærket igennem. Hele livet igennem bevarede han noget ægte barnligt over sit sind. — Han var født 20. december 1872 i Torzona og næsten 84 år gammel vendte hans sjæl hjem til Gud — for endelig engang at høre »hvorledes der synges i Himlen«. J. B.

Et snap-shot fra en orkesterprøve

tur i Venezia. En anden gang skal han være blevet stående på en bro og her have nedskrevet et »Halleluja«, som han i flere dage havde gået og tumlet med temaet til.

Men det er — trods alle anekdoter en kendsgerning, at han var i besiddelse af et ualmindelig sikkert musikalsk instinkt, der var baseret på et omfattende kendskab til samtlige musikkens områder og suppleret med en iverigdom, der aldrig blev til rutine.

Perosi's vidunderlige hemmelighed bestod i, at han mere appellerede til sine tilhøreres hjerte end til deres forstand og forestillingsevne. Hans værker er derfor gennemtrængt af en

na« ved ydermere at berette om en højtidelig pontifikalmesse, som ærkebiskop Pi har celebreret for kongresdeltagerne i katedralen i Peiping.

Den kommunistiske presse har ikke berettet om en kongres, der skulle finde sted i dagene 17.—24. juni i år, og som skulle have til formål at drøfte oprettelsen af en katolsk masseorganisation, og ej heller om en konferencé i februar i år, der skulle forberede den næste kongres. Imidlertid meddeltes 17. juni fra Hongkong, at 240 katolikker,

deriblandt 11 biskopper og 72 præster, for øjeblikket førte forhandlinger med repræsentanter for den kommunistiske regering. Blandt de krav, som katolikerne fremsatte, stod bl. a. tilbagegivelsen af de beslaglagte kirker, tilladelse til frit at meddele religionsundervisning samt til at oprette — eller genoprette — præsteseminarier. Om konferencen i Peking i februar er der kun sivet så meget ud til Vesteuropa, at der fra katolsk side deltog 55 delegerede, hvoraf 36 »patriotiske« katolikker samt 19 »særligt indbudte«. Blandt disse skal også have været ærkebiskop Pi og biskop Wang-Weng-Cheng. Sidstnævnte beledignedes på daværende tidspunkt som leder af det departement, der skulle tjene oprettelsen af den patriotiske forening. Lederen af februarforhandlingerne var direktøren for det rød-kinesiske »Nationalkontor for religiøse anliggender«. Formålet var oprettelse af en patriotisk national forening af kinesiske katolikker og forberedelse af en tilsvarende kongres i Peiping.

Propagandakongregationens nyhedsbureau »Fides« i Rom har med Vatikanstaden som kilde — i den senere tid flere gange bragt meddelelser om, at »katolske delegerede« i Kina under hårdt moralsk pres var blevet tvunget til at deltage i kongresser af nævnte art. Endvidere skal katolikker i provinsen Shantung af patriotiske præster i samarbejde med »Nationalkontoret for religiøse anliggender« være blevet tvunget ind i et sådant samarbejde. »Fides« anser det for sandsynligt, at det samme har været tilfældet i andre provinser.

Siden 1950 eksisterer der i Kina en gruppe af patriotiske præster og fremskridtsvenlige katolikker, der begge nyder det kommunistiske regimes bevågenhed. Hidindtil har regeringens forsøg på med disse organisationers hjælp at løsrive Kinas kirke fra Rom ikke båret frugt, om end man har fjernet samtlige udenlandske missionærer fra landet og de romer-tro biskopper og præster har været genstand for hårde forfølgelser. Det er på nærværende tidspunkt ikke muligt at få klarhed over, hvorvidt det kun er forkæmperne for denne national-kirke, altså de »patriotiske præster« og de progressive katolikker, der er repræsenteret i den katolske delegation i den nævnte kongres, eller om denne gruppe har måttet give op og det kommunistiske regime nu gør forsøg på gennem forhandlinger med de biskopper og præster, der er forblevet Rom-tro, at skabe en ny katolsk blok.

I 1948 var der i Kina tre katolske universiteter, 189 højere skoler, 1500 folkeskoler og 2243 mindre (folke)skoler med ialt 320.000 elever. Heraf er i 1957 kun en lille skole i Peiping tilbage, og der tages kun børn af udenlandske diplomater. I 1948 talte man i Kina 3,3 millioner katolikker, 5.788 præster, deraf 2.698 kinesere, og 7.463 ordenssøstre, heraf 5.112 indfødte. Med ganske få undtagelser er siden da samtlige ikke-kinesiske præster, ordensfolk og søstre blevet udvist af landet. (KNA)

I korte træk —

Den Hellige Fader har modtaget den tyske Forbundsrepubliks gesandt ved den Hellige Stol, dr. Rudolf Greve Strachwitz, i privataudiens i Castel Gandolfo. Man formoder at formålet med audiensen har været en drøftelse af den tyske forbundspræsident, dr. Theodor Heuss', forestående besøg ved Pavestolen (KNA).

Belgiske franciskanerpatres har overtaget sjælesorgen blandt skuespillere og cirkusfolk i Belgien. Sjælesorgen blandt disse disponerer over to kapel-biler. Man regner med at ca. 50 procent af det omvandrende cirkusfolk i Belgien er katolikker (KIPA).

Årets Salzburger-Hochschulwochen åbnedes i sidste uge. Der er i år tilmeldt lidt over 650 deltagere fra en lang række lande. Det er det hidtil største antal deltagere siden 1945 (KNA).

Det katolske ugeblad i Krakow, »Tygodnik Powszechny«, er påny underkastet censur og har ikke været i stand til at publicere det af kirken udtalte forbud mod samarbejde med den pro-kommunistiske Pax-gruppe. Bladets forsøg på at offentliggøre meddelelsen resulterede i omgående beslaglæggelse af det pågældende nummer af bladet (KNA).

En 54-årig præst, Bernhard Herre, afgik for nylig ved døden under en aftenmesse i Leopoldskirken i Wien. Præsten sank sammen, ramt af et hjerteslag, just som han løftede hostien under forvandlingen (KIPA).

Den årlige »summer school«, der afholdes i Benediktiner-klosteret i Toumliline i Marokko, har i år været besøgt af 140 deltagere, henholdsvis muhammedanere og kristne (KIPA).

I Sct. Peters stiftskirke i Salzburg har man ved et tilfælde fundet romanske fresker, der er af allerstørste kunsthistoriske betydning. Kunstværkerne er efter omstændighederne velbevarede og menes at stamme fra omkring år 1200 (KIPA).

I den gamle abbedkirke i Mileto er der sket en ulykke, hvorved 12 personer kom alvorligt til skade: Sognepræsten havde 25 års præstebudsjubilæum, hvorfor et større antal troende var mødt op for at overbringe deres lykønskninger. Med eet gav den gamle kirkes gulv efter, og adskillige af gråtulanterne styrtede ned i krypten (KIPA).

Søndag 25. august sender det italienske fjernsyn en direkte Eurovisions-reportage fra den Kristne Arbejders ungdoms store stævne på Peterspladsen. Der ventes omkring 30.000 JOC-medlemmer til kongressen, og den Hellige Fader vil tale til deltagerne (KIPA).

ASSUMPTA EST MARIA IN COELUM

af Luca Tchén, Kina

SCT. HYACINTHUS

- helgenen, der bød mongolerne trods

Sct. Hyacinthus — til hvem den katolske kirke i Rønne er indviet — var en polsk dominikanermunk, der døde i 1257. De autentiske historiske oplysninger om ham er meget sparsomme, men han siges at have gennemvandret store dele af Europa, bl.a. Skandinavien, Østersølandene, Ukraine og Tyrkiet. Adskillige klostre, deriblandt i Danzig og Kijev, menes grundlagt af ham, og der vinder sig en krans af legender om hans navn. — Den kendte tyske ungdomsforfatter Wilhelm Hünermann har i sin bog »Den store Skare« tegnet efterfølgende lille legende af den hellige Hyacinthus, der døde for 700 år siden.

Døden rasede i den gamle russiske hovedstad Kijev. Mongolerherskeren Batu — en efterkommer af den vældige Djingis-kan — stormede byen med sine skævejede bander. Tilsyneladende forgæves forsvarerede fyrst Dimitri staden skridt for skridt mod den vældige overmagt. Ruslands gamle kulturcentrum faldt, og de rovgridske horder væltede ind gennem den brændende by, hvor de røvede og plyndrede alt.

Den polske adelsmand Hyacinthus fra Odrowaz — hvem den store hellige Dominikus selv havde iklædt sin ordens dragt — stod netop foran alteret, da en hoben mongolske krigere kom stormende ind i klosterkirken. Et rædselens skrig lød gennem kirkerummet, hvor en hel del mennesker havde søgt tilflugt i det forgængelige håb, at hedningerne dog ville vige tilbage for at trænge ind i Guds kirke. Hurtigt opstod der en frygtelig panik. Med deres krumsabler banede asiaterne sig vej frem gennem kirkerummet, medens munkene rædselsslagne dannede kredse om deres åndelige fader og søgte at dække ham. Men Hyacinthus bevarede ene af alle roen midt i al tumulten. Roligt og ærbødig tog han ciboriet ud af tabernaklet, greb med den anden hånd en gammel madonnastatue og skred derpå værdigt og modigt ned gennem kirken midt imellem den opskræmte menneskemængde og de vilde mongolske horder.

Krumsabler og køller løftedes mod ham, men der var ingen af våbnene, der tilføjede ham nogen overlast — de vilde krigere stod som lamslået ved synet af den præstelige skikkelse, der frygtesløst skred frem gennem død og undergang med kalken højt hævet over deres hoveder.

Og Hyacinthus begav sig ud på gaderne, men ej heller her var der nogen, der vovede at løfte en hånd mod ham — der udgik en magnetisk, lammande magt fra den hellige præst. Det lykkedes Hyacinthus at komme over Dnjepr-floden og at bringe sine skatte frelst frem til Krakow. Men et år senere faldt også Krakow i mongolernes hænder.

Hyacinthus blev imidlertid stående som en urokkelig klippe midt i al uroen. Fra de klostre, som han og hans

efterfølgere havde rejst i Kiev, Sandmir, Riga, Lemberg og Przemysl, bød han atter og atter de fremtrængende mongolerhorder trods, og det skyldtes i første række ham og den hellige Dominikus andre sønner, at vesterledet — og først og fremmest at den kristne religion og kultur — blev bevaret på et tidspunkt, da byer og borge blev ofre for de fremstormende mongoler.

Men Hyacinthus var ikke blot kristendommens forsvarer. Han gik også selv til angreb: han prædikede evangeliet i Tyskland, Litauen, Rusland, hos ruthenerne og tartarerne, ja, helt til Asien lykkedes det ham at trænge frem, altid til fods, uden bagage, uden fører, uden folk, uden penge, ene og alene i tillid til Gud og den allersaligste Jomfru. 70 år gammel vendte han hjem til Krakow, hvorfra han så på Maria Optagelsesfest i 1257 drog ud på sin sidste rejse, den rejsse, der fører til livets og lysets rige ...

SOMMERENS ARRANGEMENTER

Børnelejre: Der har i år været afholdt 4 børnelejre. En på Geel på Fyn og tre på Øm. Der har ialt været 200 børn på børnelejrene. Børnelejrene er tænkt som en service for forældrene, således at børnene kommer sammen med katolske kammerater en uge eller 10 dage. Og set i ungdomsarbejdets perspektiv er arbejdet med lejrene at betragte som en indsats, som de unge tager op som et apostolat.

Lejrene har i år været ledet af Knud Åge Nielsen, Århus, og pater Irenæus, Sønderborg (Øm I), Børge Berg, Århus samt præster fra både Silkeborg og Århus (Øm II), Marianne Munk, Odense, og pastor Halatyn, Horsens (Geel), og Bent Noval, København og pastor Bockenoogen, Randers (Øm III).

Aktiviteten i år har været så stor, som DUK overhovedet havde kræfter til. Men allerede nu lider lejrkapaciteten under, at der mangler tilstrækkelig mange kræfter som husmødre i køkkenet.

Juniorlejren: I begyndelsen af sommerferien fandt juniorlejren sted. Ledelsen af lejren bestod af DUKs landsformand i samarbejde med DUKs skoleledelse med pater Stappers, Vejle, som lejrpræst.

Man forsøgte i år undervisning på juniorlejren med to timers undervisning hver dag og iøvrigt med et program præget af friluftslivet. Lejren talte 53 deltagere fra hele landet. Friluftsarangementerne blev suppleret med traveture til Øm kloster, Loftsbjerg og Himmelbjerg, hvorfra man sejlede til Ry. Lejren var præget af meget fine lejrballer, arrangeret af den på juniorlejren berømte og berygtede James med klapejet, der erhvervede

sig dette navn som følge af en raffineret oplæsning af en kriminalhistorie om en person af dette navn. James med klapejet var identisk med den ene af de praktiske ledere, Flemming Andersen, København.

Mottoet over lejren var det samme, som er mottoet for alle DUKs arrangementer på Øm: *Alles omsorg for alle* — et motto, der gik igen i det natløb, der hører med til enhver juniorlejr.

Lejren afsluttedes med fakkeltog fra højalteret i Øm-klosterruin tilbage til Ømborgen. Bønnen om nordens genforening i den tro, som også Øm-klosterruinen er et minde over. Ved bålet af faklerne nede ved søen ved Ømborgen sluttede lejren med en opfordring til alle om at drage hjem med den tanke til overvejelse, om man ville være med eller imod, om man ville være en Kristi soldat eller sabotør af Kristi værk. Nogen mellemvej findes ikke.

*

Dansk og nordisk skole på Øm: Ungdomsarbejdet har i år haft den glæde at se, at de skoleweekends, der er blevet afholdt i provinsen, blandt andet har haft det glædelige resultat, at så mange unge fra provinsen har fundet vejen til Øm. Især juniorlejren og dansk sommerskole har præget heraf. Den danske skole havde som præst pater Dekkers, SJ, København, og som skolechef Helge Mikkelsen, Århus. Skolen havde 45 deltagere. Den nordiske sommerskole — der skulle have haft nordmanden Torfinn Juell som chef, som imidlertid blev forhindret på grund af hans arbejde med de ungarske flygtninge i Oslo — havde pater Patfoort, Oslo, som skolepræst. Skolen var præget af en stor deltagelse både fra Norge og Sverige, idet det især

skal understreges, at svenskerne var stærkere repræsenteret end det tidligere har været tilfældet. Skolen havde besøg af en gammel kending, nemlig pater Smieskol fra Tromsø i Nordnorge, som i det sidste år har vikarieret i verdens nordligste sogn, Hammerfest. Han fortalte mange ting om de problemer, han har at arbejde med i den del af verden, hvor solen kan være borte i månedsviis.

Det var glædeligt at se, at skolen kunne samle så mange nordmænd, idet Norges katolske ungdomsforbund i år har kastet sig ud i sit første nationale sommerforetagende, nemlig den norske sommerskole på Sylling, en ca. 50 km fra Oslo.

Den nordiske sommerskole talte 50 deltagere, hvoraf de 20 var nye ansigter. Da nordisk skole er at betragte som den »fornemste« aktivitet, idet unge, der tidligere har deltaget i en af de skandinaviske nationale skoler, henvises til de nordiske skoler.

*

Nordiske ledermøder: Disse møder, hvor den norske og danske skoleledelse og Sveriges, Norges og Danmarks landsformænd drøfter det skandinaviske ungdomsarbejde, plejer at finde sted på de nordiske skoler. Undtagel-

sesvis fandt de i år sted på den norske sommerskole på Sylling i Norge.

Til stede var repræsentanter fra Norges skoleledelse, Danmarks skoleledelse samt den norske landsformand, Kjell Ruyter, og den svenske landsformand, Wolfgang Kurz samt den danske landsformand.

Drøftelserne drejede sig om det næste års arbejde, og som leder og initiativtager heri valgtes som et koordinerende led i det nordiske arbejde, Helge Müller, Oslo, som nordisk sekretær i ungdomsarbejdet.

Under møderne fandt der forøvrigt en principiel diskussion sted, hvor emnet var forholdet mellem de nationale danske og norske skoler på den ene side og den nordiske skole på den anden side. Spm. var, om man skulle opfatte de nordiske skoler som jordemoder for de nationale skoler, og at deres opgave var løst i det øjeblik, der eksisterede nationale skoler i samtlige nordiske lande.

Ret hurtigt blev denne tankebane forladt. I princippet blev man enige om, at samarbejdet, som det har fundet sted i det nordiske samarbejde på de nordiske skoler, må betragtes som den mest katolske løsning, fordi den omfatter en større del af kirken end det nationale områdes.

DANMARKS UNGE KATOLIKKER'S

ekstraordinære og ordinære generalforsamling på Øm 21. juli

På den ekstraordinære generalforsamling blev efter en langvarig, men yderst saglig debat, det af landsledelsen forelagte vedtægtsforslag ophøjet til gældende vedtægter for det danske ungdomsarbejde med 7 stemmer mod 2. De nye vedtægter understreger tydeligere det, der hele tiden har været formålet med DUKs arbejde: det samme, som den katolske aktion eller det organiserede lægmandsapostolat i udlandet arbejder hen imod, formulert i DUKs vedtægter således:

DUKs opgave er at hjælpe unge katolikker til personlig helliggørelse og dygtiggørelse til apostolat blandt unge og at hjælpe dem til at bevare og styrke hinanden i deres katolske tro og til at vinde ikke-troende for kirken.

DUK vil både inspirere og træne de unge til en helhjertet og offervillig deltagelse i deres eget sogns liv og arbejde og samordne de aktive bestræbelser på tværs af sognene, hvor dette er gavnligt. DUK vil på troens grundlag arbejde på tværs af sociale, geografiske og politiske forskelle.

Lederne i dette arbejde er præsteskabets hjælpere, ligesom medlemmerne blot betragter sig som en aktiviseret del af menighedens unge.

Dette formål er også kirkens formål, og konsekvensen heraf er den, at forholdet til Biskoppen ligeledes er formulert i vedtægterne:

§ 1. Som apostolisk arbejde står DUK under Biskoppen.

§ 2. Kandidater til landsformand og næstformand er kun valgbare, når de før generalforsamlingen er godkendt af Biskoppen.

Samtidig med, at der i DUKs nye vedtægter er sket en klaring af det, der er formålet med arbejdet, blev det i vedtægterne fastslået, at arbejdsformen, hvorunder man søger at realisere formålet, ligger op til den enkelte gruppe at leve op til. Dette er udtrykt i vedtægterne således:

Sådanne grupper arbejder i overensstemmelse med DUKs formål, men er under vejledning af en præst knyttet til arbejdet, selvstændige i valget af midler til fremme heraf.

Det vil sige, at enhver form for organiseret lægmandsapostolat, der ønsker at ville være med i DUKs arbejde, kan tilslutte sig arbejdet under forudsætning af, at formålet er fælles.

På den ordinære generalforsamling valgtes ligesom på den ekstraordinære generalforsamling Christian West som dirigent. Landsformanden aflagde beretning om årets arbejde og understregede særligt den stigning, der har været i provinsaktiviteten. Både juniorlejr og skoler har i år båret præg af skoleweekenderne i Vejle og Odense, idet mange unge ad denne vej er kommet i kontakt med lands- og skolearbejdet. Ligeledes understregede landsformanden betydningen af den forbindelse, der var opstået mellem det lokale arbejde og landsledelsen på de kontaktrejser, der var foretaget i årets løb. Endvidere takkede landsformanden den afgæede næstformand, Børge Berg, og Erik Schou, begge Århus, for den indsats, de har gjort i samarbejde med en hel del unge især fra Århus KUK i det praktiske arbejde ude på Øm. Ømborgen er ikke til at

kende igen, det har været dyrt, men en stor gave, som Biskoppen sidste år fik overrakt på Ømvalfarten har foreløbig finansieret investeringerne. Der er malet, udskiftet brædder i ydervæggene og mange andre ting — kun en virkelig stor ting mangler i dag på Øm — det er varmeanlægget, således at Ømborgens kapacitet kan udvides til lejrskolesæsonen, efterår og forår. Et sådant anlæg må man regne med en ca. 4.000 kr. til, og dem har vi ikke.

Der skal i øvrigt på dette sted lyde en varm tak til de anonyme som navngivne givere, der har gjort det muligt for ungdomsarbejdet, at gøre rammen om vort arbejde så god, som den efterhånden er blevet ude på Øm.

Sommeraktiviteten er omtalt tidligere, landsformanden slog fast, at det har været den største sommer i arbejdet endnu, men understregede, at man nu måtte trække vejret lidt og stabilisere fronterne.

Formandens beretning blev godkendt — hvilket ligeledes var tilfældet med kasserens. Der blev under indsendte forslag vedtaget en større plan om medlemskartotek.

Som landsformand, næstformand og kasserer blev henholdsvis: Walter Daland, København, Finn Sørensen, Århus og Knud Christensen, København, alle for en periode for to år.

Som medlemmer af DUKs repræsentantskab, der har den opgave gennem året at repræsentere medlemmerne overfor landsledelsen, blev valgt Per Meyer, København (formand for repræsentantskabet), Else Weiergang, Vejle, Børge Berg, Århus, Aksel Skovholm, Århus samt Hanne Gregersen, København, alle for et år.

Som revisorer genvalgtes Carl-Phil Hansen, Slagelse og Knud Henning Jørgensen, Odense, begge for to år.

Som generalforsamlingens store overraskelse kom den årlige kontingentfastsættelse, hvor kontingentet blev nedsat til 1,- kr. pr. medlem mod tidligere 2,50 kr. Motivering herfor er, at man fra landsdelen ønsker, at medlemskartoteket skal være så effektiv

(sluttes næste side)

Køb

DERES
BØGER

i

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDDAGE 67 KØBENHAVN PALÆ 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nu m e r e t i søndagsmessebogen.

- Aug.
18. S.*) 10. Søndag e. Pinse. — I dag højtideligholdes:
(hvid) *Jomfru Mariæ Optagelse i Himlen* **); 2. bøn: Søndagen (688); præf. (522).
19. M. *St. Johannes Eudes* ([46]); (hvid) alm præf. (525).
20. Ti. *St. Bernhard af Clairvaux* (hvid) (1050); alm. præf. (525); ihukommelsen udgaar.
21. O. *St. Johannes Francisca Fremiot af Chantal* (1051); alm. præf. (525); ihukommelsen og Credo udgaar.
22. T. *Jomfru Mariæ uplettede Hjerter* (Særtryk); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Timotheus, St. Hippolyt og St. Symforian; præf. (522).
23. F. *St. Filip Benitius* (1052); alm. præf. (525); ihukommelsen udgaar.
24. L. *St. Bartholomæus, Apostel* (rød) (1053—108); præf. (524).
25. S. 11. Søndag e. Pinse. (grøn)

*) Søndag den 18. Aug. afholdes *Kollekt for St. Ansgarius-Bonifacius-Foreningen*, den danske katolske Kirkesag.

**) Særtryk af Messen for *Jomfru Mariæ Optagelse i Himlen* faas i St. Ansgars Boghandel og i Katholsk Boghandel (pris 40 øre).

Triduum i Sct. Mariæ kirke

I anledning af sognepræsten, pater F. J. Lansers 25 års præstetjubileum, holder pater Vian O. P. tre prædikener om præstedømmet i Sct. Mariæ kirke, nemlig lørdag den 24.-8. kl. 19,30, sønd. d. 25.-8. under messerne, mandag den 26.-8. kl. 19,30.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K. Tlf. PALæ 4777

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TR1a 5394.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Danmarks Unge Katolikker

(sluttet fra foreg. side)

tivt som overhovedet muligt; når medlemskartoteket så bliver anvendt som grundlag for kontingentbetaling, ønsker man ikke at gøre denne så høj, at den evt. kunne være hæmmende.

Under eventuelt tilsluttede generalforsamlingen sig to resolutioner vedr. ønsket om oprettelsen af et foreningssekretariat, der kunne varetage kontakten mellem de enkelte foreningers foreningsliv, samt vedr. ønsket om oprettelsen af et bygge- og vedligeholdelsesfond vedrørende Øm.

Landsformanden takkede alle for en saglig generalforsamling og udtrykte til sidst ønsket om, at arbejdet måtte vokse endnu mere, således at der fra DANMARKS UNGE KATOLIKKERS side virkelig blev tale om et stykke organiseret lægmandsapatolat, i kirkenes tjeneste. *Walter Dalland.*

Lodtrækning

i *St. Antoni Sogn, Brønshøj*. Fjernsynsapparatet blev vundet på nr. 2065. Scooter-knallerten på nr. 6615, og de 10 husmoderkurve på følgende numre: 3924 - 8205 - 2501 - 13726 - 10325 - 10573 - 13373 - 229 - 9031 - 960.

Sognepræsten og komiteen takker alle, der har bidraget til vor indsamling og alle, der har hjulpet os med at afsætte lodsedlerne.

Amerikansk lotteri:

blå nr. 97, rosa nr.: 75, grå nr. 73, orange nr. 53.

Tirsdag den 27.-8. kl. 20 afsluttes triduet med *Jubilæumsmesse*, i hvilken generalvikaren, *monsignore Flandrup* vil holde festprædikenen.

Det katolske folkeparti i Holland tæller i øjeblikket 439.000 medlemmer. Partiet sidder for tiden inde med 49 af parlamentets 150 pladser (KIPA).

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Katolsk AFTENSKOLE

indbyder til otte tirsdagsforedrag af pastor Bjørn Højbo om

HINDUISME

1. gang den 3. september kl. 20 i skolen, Østerbrogade 7 D.

Foredragene *gentages* i skolen, Lyngbyvej 1, Lyngby, 1. gang den 29. oktober.

Samme gebyr for ægtepar og enkeltpersoner: 10 kr.

Tilmelding og indbetaling sker ved første foredrag.

ORIENTERENDE KURSUS I KIRKELATIN

ved Tove Rasmussen.

Hver onsdag kl. 19—20,30 fra 4. september til 27. november i skolen, Østerbrogade 7 D.

Samme gebyr for ægtepar og enkeltpersoner: 15 kr. (Gebyret tilfalder Niels Stensens bibliotek).

Tilmelding og indbetaling sker ved første time.

GENNEMGANG AF KATOLSK TROSLÆRE

især beregnet for ikke-katolikker ved pastor Kjeld Geertz-Hansen.

Hver tirsdag kl. 20 i Sct. Ansgars Kirke, Bredgade 64.

Undervisningen begynder d. 3. september og varer til juni 1958.

Enhver interesseret har gratis adgang.

KURSUS I SPÆDBØRNSPLEJE

ved instruktionssygeplejerske, søster Kirsten.

10 timer på skolen, Østerbrogade 7 D, hver mandag kl. 19,30—21 fra 2. september til 4. november.

Undervisningen er gratis. — Tilmelding er nødvendig: Telf. TR1a 825.

Anglikansk gejstlig maner til besindighed

Kritik af Ærkebiskoppen
af Canterbury

Inden for den engelske højkirke har man taget til orde som protest mod ærkebiskoppen af Canterbury's udtalelse om, at katolikkerne fører åben krig mod anglikanerne. Den anglikanske gejstlige Raymond Beck ved St. John's kirken i Taunton skriver i sit kirkeblad, at han er dybt rystet over, at ærkebiskop dr. Fischer »mere eller mindre har erklæret den romersk-katolske kirke krig«. Dr. Fischer har med sine udtalelser givet det udseende af, at den anglikanske kirke var tvunget til at føre krig mod den katolske kirke. »Jeg er bestyrtet over,« skriver pastor Bech, »at det kunne synes, som vi dermed prigsiver broderkærligheden.« Kærligheden er den største kristne dyd og det eneste grundlag, hvorpå medlemmerne af de forskellige konfessioner vil kunne mødes. (KNA)

Har **DE** nogensinde prøvet på
at skaffe Ugebladet en ny abonnent?

Aarhus

Aarhus Boghandel

v. katolsk kirke
Ryesgade 26 Telefon 26630
Leverandør til Sct. Knuds skole

Et Hjem paa Rejsen

Tlf.
24122
MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Høilund Carlsen

Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577
Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi
Leverandør til Sct. Knuds skole

Støt annoncørerne

Gør Deres Indkøb hos
J. Hass
FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17
Telefon 25 7 16
Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77j
Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

MEJERIE
Vesterbech

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

VIL DE VÆRE TILFREDS? - KOM TIL
ANDERS JENSEN . Bülowvej 60
TELEFON 2 34 60
1ste Klasses Fodløjs-Reparationsværksted
De ringer - vi henter og bringer!
Leverandør til Sct Josefs Hospital

V. Svenstrup . Telefon 21557
Aut. Elektro-Instalator . Lædestation

Hans Brogeæg. 4 . Tletgenapl.
Lev. til Sct. Josefs Hospital

Katolske Begravelseser - Ring til 22868

H. J. Madsens Begravelsesforretning
Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Køb kvalitet
det gør vi -

DERMA RADIO

lige ved katolsk kirke - Tlf. 20075 - Specialist i båndopt. og long playing

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Næstved

L.I. Næstved Andelsmejeri

Telefon 569 og 770
Leverandør til de katolske Institutioner

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349
Lev. til kat. Menighed

Næstved Kul- og Koks Kompagni

Aktieselskab
Ny Havn . Telefon 14 20

Arndt Nielsen Ure og Optik

Jernbanegade 2 . Telf. 543
Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen Boghandel

Telefon 2525
(2 Ledninger)

Tapeter og Malervarer

Claudi Hansens Eftf.
Jernbanegade 3 . Tlf. 60
Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg Snedker & Tømrermester

Tagensvej 2 Telf. 1628 & 818
Leverandør til de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158
Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Mindszenty - den egentlig ansvarlige for revolutionen i Ungarn!

Kadar afslører sin taktik

I forbindelse med arresteringsbølgen i Ungarn, der har ramt en række ungarske præster, har der nu også fundet arrestation sted af tolv ledende medlemmer af det i oktober 1956 nydannede Kristelige Parti. Anklagen lyder på »kontrarevolutionær virksomhed og spionage«. Flere af disse politikere anklages i lighed med de arresterede præster for at have stået i forbindelse med Kardinal Mindszenty. Blandt de arresterede er også et medlem af den ungarske før-krigsregering, Hugo Payr, der anklages for at have forhandlet med Kardinal Mindszenty i den hensigt at danne et »Ungarsk Frihedsparti«. Payr har endvidere siddet arresteret i fire år under Kadar's kommunistiske regime. To af de andre arresterede, Jenoe Soltesz og Josef Szigethy, skal have arbejdet for oprettelsen af en monarkistisk »Kristen Front«. Szigethy betegnes som »forhenværende dominikaner«.

Radio Vaticana betegner beskyldningen mod de arresterede for kontrarevolutionær virksomhed som »opspind og bedrag«. Det er tilsyneladende Kadar-regeringens hensigt, at iværksætte en ny »heltz«-kampagne mod den ungarske primas, der skal stilles op som den egentlig ansvarlige for hele oktoberrevolutionen (KNA).

Sovjet - Vatikanet . . .

(fortsat fra forsiden)

sovjetrussiske ambassade i Bonn — den opsigtsvækkende meddelelse, at Sovjetunionen var interesseret i oprettelsen af diplomatisk kontakt med Vatikanet. Bladet meddelte bl. a., at det var meget sandsynligt, at der næste år fra sovjetrussisk side ville blive gjort forsøg på at etablere diplomatisk forbindelse med den Hellige Stol. Der skulle fra sovjetrussisk side være blevet fremsat udtalelser bl. a. om, at Vatikanstaten er en suveræn stat såvel som alle andre, og at Paven var et statsoverhovede med stor indflydelse over hele verden.

Det sovjetrussiske gesandtskab i Bonn meddeler imidlertid nu på forespørgsel, at man intet kender til disse udtalelser. I Vatikanet betegner man meddelelsen som ren og skær propaganda »eftersom enhver oprettelse af diplomatisk kontakt forudsætter frem for alt gensidig agtelse og vilje til samarbejde i en venskabelig atmosfære«. Dette mangler imidlertid fuldstændigt i Sovjetunionens indstilling og holdning over for den Hellige Stol. Det er

URBI ET ORBI

Kongressen i Peiping sluttet uden resultat

Umiddelbart inden dette nummer af bladet går i trykken, indløber nedenstående meddelelse. — Læserne anmodes om i forvejen at læse artiklen »Hvad sker der egentlig i Kina?« inden i bladet på side 282—83.

Det communiqué, som Radio Peiping har udsendt efter afslutningen af de kinesiske katolikkers seks-ugers konference, og som bl. a. er blevet gengivet af to amerikanske nyhedsagenturer, er kommet i stand uden kongresflertallets viden og beslutning. Ifølge communiquéet skal kongressen have truffet beslutning om, at de kinesiske katolikker skal afbryde samtlige politiske og økonomiske forbindelser med Vatikanet og kun opretholde den rent religiøse tilknytning, som »ikke griber ind i Kinas uafhængighed og interesser«.

Ifølge den kinesiske radio har ialt 241 »ledende katolske gejstlige« og lægfolk deltaget i kongressen, som begyndte den 19 juni. De faktiske forhold er imidlertid, at foruden de »progressive« katolikker havde den kommunistiske regering tvangsindlagt en lang række romertro præster og lægfolk. Hovedformålet med kongressen var dannelsen af en »patriotisk sammenlutning af kinesiske katolikker« i hele Kina. Allerede ved kongressens åbning stod det imidlertid klart, at den kommunistiske regering væsentligst var interesseret i at skabe en enig holdning blandt såvel de kinesiske katolikker som blandt den progressive gruppes medlemmer overfor Vatikanet, således som det da også fremgår af kongressens afslutningskommuniqué som vedtaget.

På trods af de dermed forbundne

en offentlig hemmelighed over den ganske verden — siger man i Rom — at Sovjetunionen er den videnskabelige ateismes første fanebærer samt den drivende kraft i en religionsfølgelse, der har bredt sig over en anseelig del af kloden. Under disse forhold er der aldeles ingen basis for mulighed for kontakt mellem den Hellige Stol og Sovjetunionen, og der vil ej heller kunne blive det.

I Vatikanet henviser man iøvrigt i denne forbindelse til en artikel i »Osservatore Romano«, der allerede for nogen tid siden afviste lignende meddelelser, som var fremsat af »Frankfurter Allgemeine Zeitung«. (KNA)

Washington svarer officielt på forespørgsel vedrørende forholdet USA - Vatikanet

Det amerikanske udenrigsministerium har som svar på en forespørgsel fra protestantisk side, hvor man gik ind for en fuldstændig adskillelse mellem kirke og stat i USA, fremsat en erklæring, hvori der redegøres for de Forenede Staters stilling til den katolske kirke samt til Vatikanstaten. Forespørgslen var rejst som følge af en meddelelse fra et amerikansk pressebureau, hvorefter en embedsmand i udenrigsministeriet skulle have udtalt, at USA efter afslutningen af Lateranforliget i 1929 anerkendte Vatikanet.

Udenrigsministeriets erklæring har følgende ordlyd:

»Vatikanstaten er en suveræn og uafhængig stat, og vi anerkender dette faktum, men opretholder ingen diplomatisk forbindelse med Vatikanstaten.

Hans Hellighed Paven er Vatikanstatens statschef. Hans Hellighed er tillige også den romersk-katolske kirkes overhovede. Den romersk-katolske kirke er en religiøs organisation og repræsenterer ikke Vatikanstaten som stat.

Erkebiskop Amleto Cicognani er ikke Pavelig Nuntius (diplomat). Han er Apostolisk Delegeret for den romersk-katolske kirke i de Forenede Stater.

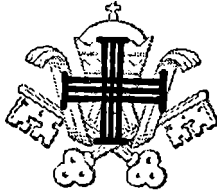
De romersk-katolske biskopper repræsenterer ikke Vatikanstaten, derfor anerkendes de ej heller som repræsentanter for en udenlandsk regering.

De Forenede Stater hører ikke til medunderskriverne af Lateranforliget. (KNA)

farer skal et stort antal katolikker på kongressen have krævet omgående etablering af kontakt med Vatikanet og forlangt større frihed for den katolske kirke i Kina. Da det ikke lykkedes progressisterne at opnå den tilsigtede enige stilling til afbrydelse af forbindelsen til Vatikanet, foretrak man at slutte kongressen. Afslutningskommuniqué'et blev affattet i nærværelse af et stort antal kongresdeltagere, men ikke af flertallet.

At kongressen måtte afsluttes uden opnåelse af det af den kommunistiske regering ønskede resultat, fremgår (deraf, at communiqué'et næsten udelukkende beskæftigede sig med Vatikanets vægring mod at foretage ud nævnelse af den af regeringen indsatte og af progressisterne til biskop af Shanghai »valgte« vikar Franz Xaver Chang (KNA).

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

25. AUGUST 1957

NR. 34

KADAR HENRETTER KATOLSK PRÆST

„Osservatore Romano“ karakteriserer Budapest-regimets seneste handlinger som rene terrorakter - Nyt bevis på kommunismens uforandrede holdning

Ifølge meddelelser, der er indløbet fra Budapest til Wien, er en katolsk præst blevet henrettet for deltagelse i folkeopstanden sidste efterår.

Den katolske pressetjeneste i Wien meddeler, at præsten, hvis navn er Laszlo Mindszenty, men som ikke er i familie med kardinalen, er blevet henrettet efter at være fundet skyldig i at have haft forbindelse med en af de revolutionskomiteer, der var blevet etableret under oprøret. Henrettelsen skal have fundet sted for nylig.

»Osservatore Romano« beskæftiger sig i sidste uge i en leder med de seneste arrestationer af præster og lægfolk. Det drejer sig — udtaler Vatikanets officielle talerør — om rene og skære terrorakter, hvorved Kadarregimet gør forsøg på at kvæle det ungarske folks længsel efter frihed og en menneskeværdig tilværelse. Man må antage, at det er kommunisternes hensigt at tage hævn ved disse forholdsregler og samtidig at indjage den katolske befolkning skræk i livet. Imidlertid tager disse processer og henrettelser udelukkende sigte på den ungarske primas, kardinal Mindszenty.

»Osservatore Romano« minder derpå om, at det for ikke så længe siden under et kæmpeopbud af propaganda var blevet hævdet, at der som afslutning på en række forhandlinger med det ungarske episkopat var blevet dannet en kirkelig sammenslutning, der skulle samarbejde med den så-

kaldte »fredsfront«. Ej heller da havde man ladet noget forsøg på at bringe kardinal Mindszenty i miskredit uforsøgt.

»De nu arresterede præster og lægfolk — skriver »Osservatore Romano« (stltes på bagsiden)

KIRKEINDVIELSEN I KONGENS LYNGBY

Pavestolen og verdensfreden

Ny kirker - moderne stil?

Sommermødet på Magleås

To præstebubilæer

I trafikdødens tidsalder

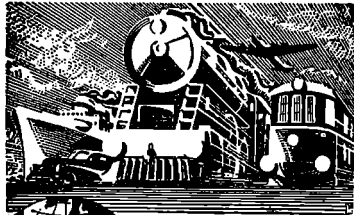
Det ærkebiskoppelige ordinariat Köln har i en officiel meddelelse henstillet til alle de gejstlige, der selv kører vogn, at de — med henblik på det stedse stigende antal trafikulykker med dødelig udgang — altid medfører de hellige olier, for at de i givet fald kan være i stand til at meddele den sidste salvelse, dersom de skulle komme ud for en trafikulykke. (KNA)

DEN STORE DAG I LYNGBY

På Mariæ Optagelses fest foretog hs. excellence biskoppen indvielsen af den ny sanct Knud Lavard kirke i Kongens Lyngby. — Vi henviser til reportagen inde i bladet.

(FOTO: AXEL JENSEN)

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

K&K

**Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni**
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 11 58
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

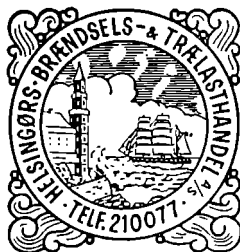
Schulstad's
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDSSEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URÉ & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Reserveret

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sct. Olsagade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdiget Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olsag. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olsgade
Bedøte Indkøbested i Roskilde

For 40 år siden:

DEN HELLIGE STOL OG VERDENSFREDEN

Der er nu i august i år forløbet 40 år siden Pave Benedikt XV rettede sine opsigtsvækkende »fredsopfordringer« til de daværende krigsførende magter.

For den, der har oplevet Pave Pius XII's fredsvirke fra 1939 op til dato, er det interessant at lægge mærke til, at Pavestolen stedse har gjort sig til talsmand for etableringen af en fred, der ikke var dikteret af ren og skær våbenmagt, men som var baseret på retlens, retfærdighedens og moralens principper.

Pave Benedikt XV skrev bl. a. i sin note: *Det er af afgørende betydning, at våbnenes materielle magt afløses af retlens moralske magt. Man kan da med det samme skride til en afrustning, hvorved der blot vil være at fastsætte enkeltheder og de nødvendige garantier, og hvor man blot må tage hensyn til opretholdelsen af den offentlige orden indenfor hver enkelt stat. Voldgift bør afløse afgørelser med våben . . . Når retlens overherredømme er oprettet, skal man rydde alle hindringer af vejen til indbyrdes forståelse mellem nationerne og skabe en virkelig frihed på havene — dermed ryddes mange konflikter bort, og der skabes forudsætning for ny velstand og opblomstring . . .*

Benedikt opfordrede endvidere hver af de krigsførende parter til at opgive erobrede eller besatte områder samt til at garantere Belgiens uafhængighed.

I denne og en efterfølgende artikel giver vor medarbejder et kort rids af Pavestolens fredsbestræbelser og diplomatiske aktiviteter (1) under Verdenskrigen 1914—18 samt (2) i mellemkrigsårene.

Det åremål, der spænder fra hint øjeblik, da fiskeren Peters henrettede legeme en sildig natstunde i året 67 stedtes til hvile »ved den første milsten på den corneliske vej« — som den gamle pilgrimshog fortæller — og til den nuværende pavestat blev skabt, er så sandelig ikke gået sporeløst hen; mangt og meget er sket i løbet af vor tidsregnings første to årtusinder. Kristendommen steg op fra katakombernes mørke, den voksede sig stærk, århundreders tapre kampe, frugthringende arbejde, sejre og nederlag, stor-slæde, næsten mirakuløse erobringer fulgte den og skabte en belagende atmosfære om den stat, der lidt efter lidt voksede op omkring apostelfyrstens grav — i dag verdens mindste, selvstændige stat, der kun består af 44 hektar jord, og hvis indbyggertal ligger omkring de tusind, men som udstrækker sin åndelige magt over hele verden og hersker over millioner, der er rede til at gå i døden for den samme idé, der kostede dens stifter livet.

Man har til alle tider bebrejdet den katolske kirke, at den beskæftigede sig med politik — man har endog talt om den »politiske katolicisme«. Allerede på dens stifters egen tid fremsatte man ifølge evangelisten Lucas den anklage: vi finder, at denne mand op-hidser vort folk, forbyder det at betale skat til kejseren og siger, at han selv er konge. Samme forfatter beretter imidlertid også fortællingen om skat- tens mønt, der giver et lidt andet billede. Ikke desto mindre har der dog altid været bud efter den katolske kirke, såvel i krig som i fred, måske dog mest i første tilfælde. Pavestolen var direkte part i mange af middelalder-

Pave Benedikt XV, der styrede kirken under verdenskrigen 1914—18

rens stridigheder — ganske vist ofte til dens egen ulempe — men utallige er de tilfælde, hvor paven er blevet påkaldt i sin egenskab af mægler og formidler.

I årene op mod anden verdenskrig kunne dagspressen atter og atter bringe meddelelser om, at flere og flere stater, deriblandt udprægede protestantiske lande som f. eks. Finland, så deres fordel ved at knytte nærmere forbindelser med Vatikanet, afslutte

overenskomster, de såkaldte konkordater og konventioner, med den Hellige Stol samt udveksle diplomater. De seneste paver har lagt stor vægt på at forbedre relationerne til alle sider og således skaffe kirken rolige arbejdsmuligheder til bedste for de respektive lande og folk.

Der hersker næppe nogen tvivl om — og det beviser verdenshistorien forresten utvetydigt — at den romersk-katolske kirke altid har forstået diplomatiets kunst. Med kirkens udbredelse voksede også kravene til det kirkelige diplomati, idet den Hellige Fader jo måtte varetage sine børns interesser, hvor så end og under hvilke systemer de så end befandt sig — og kirken forstod det. Adskillige af historiens paveskikkelser har været fremragende diplomater, andre det modsatte. Også når krig og tvist hærgede landene, var kirkens diplomati nødvendigt: det var altid en vanskelig opgave og store krav, der stilledes til paven under sådanne forhold, ikke mindst fra hans modstandere, thi upartisk må enhver stillingtagen jo være, ledet af det store motiv: fred på jord, Kristi fred i Kristi rige, hvad enten kampen har været en strid om grænser eller ideologier.

Tanken om pavens autoritet og indflydelse har altid været almindelig anerkendt og respekteret af ven som af fjende — en tanke, der atter og atter er kommet til udtryk i historiens løb, og under krigen skrev et af de førende svenske dagblade i en leder bl. a. følgende: »Pavens rige er næppe nok af denne verden, men det er et mægtigt rige. Det udgør trods al konfessionel adskillelse et urokkeligt centrum inden for kristenheden. Paven kan ikke mangle, når det gælder om at stræbe efter fred og en bedre orden i verden.« Det svenske blad tog derpå til orde for en direkte diplomatisk forbindelse med Vatikanet.

På Petri stol sad der i det nittende århundrede flere betydelige mænd, der ved deres kløgt og indsigt lagde grunden til det arbejde, der med held kunne fortsættes af deres efterfølgere. Modigt trådte adskillige af disse førerskikkelser op mod hin tids vildfarelser og klarlagde koncist kirkens stilling. Blandt disse må nævnes Leo XIII, den af alle paver, der har siddet længst på Petri stol, nemlig 25 år, fra 1878-1903. Han styrede kirken i over et kvart århundrede med en sådan dygtighed, at han må anses for at være en af de mest fremtrædende paver siden kirkens grundlæggelse. Hans store mål var at befæste pavedommets åndelige førerstilling ved at komme i et venskabeligt forhold til de politiske stater og den moderne kultur. Ved en storstilet verdenspolitik og en forsonlig imødekommethed, der grænsede til det yderste, søgte han at forbedre kirkens vanskelige stilling i de forskellige lande. Hans store interesse for kulturelle spørgsmål gav sig til kende i klassiske rundskrivelser, der var affattet med en stilistisk fornufuldhed. Med særlig iver arbejdede han på at fremme den kirkelige videnskab, men hans største fortjenester ligger sandsynligvis i de berømte encyklika-

XV foretog hos de krigsførende magter i 1914, blev uden noget som helst resultat. Det gik ud på at hidføre en almindelig våbenstilstand i julen.

Det andet skridt gav derimod et resultat. Det gik ud på at hidføre en almindelig og ensidig udveksling af invalider, der var åbenlyst uskikket til enhver form for krigstjeneste.

»Osservatore Romano« — Vatikanets officielle organ — offentliggjorde den 6. januar 1915 de enstemmige, gunstige svar fra samtlige krigsførende suveræner og statsoverhoveder, på

Pave Leo XIII, der under sit femogtyveårige pontifikat tjente kirkens forening med den moderne kultur med stor politisk evne og fremragende dygtighed.

NOTER

40 år på Nørrebrogade

Midt i sommerferien — 9. juli — var der forløbet 40 år, siden Sakramentskirken på Nørrebrogade i København blev konsekreret og sognet af samme navn oprettedes. — 40-årsdagen agtes mindet ved en lille højtidelighed, der finder sted i forbindelse med kirkevielsesfesten.

„Catholica“ - „Stenoniana“

Der foreligger et nyt hefter af vore to periodiske publikationer »Catholica« og »Stenoniana«. En lille omtale af hefterne har på grund af den overvældende stofmængde i dette nummer af Ugebladet måttet udsættes til næste uge.

den ene side kongen af England, zaren af Rusland, den franske republiks præsident, kongen af Belgien og kongen af Serbien, på den anden side den tyske kejser, kejseren af Østrig, kongen af Bayern og Tyrkiets sultan.

Denne initiativ efterfulgtes af flere lignende skridt, hvorved det pavelige diplomati som regel understøttedes af kong Alfons XIII af Spanien eller det schweiziske forbundsråd.

Jeg skal i det følgende nævne en del af de skridt, der førte til resultat.

er om grundsætningerne for ægtskab, statsordning, frihed, arbejderspørgsmålet og socialismen. Kirkens eget sociale program fremstillede han i den epokegørende encyklika »Rerum novarum« i 1891. Hans efterfølger, den hellige Pius X, havde mindre held i sin kirkepolitik og savnede ganske sin forgængers store politiske begavelse og smidighed. Da han døde — man sagde, at verdenskrigens udbrud i 1914 blev hans død — fik hans efterfølger, den højadelige diplomat Benedikt XV, den yderst vanskelige opgave at styre kirken midt under verdenskrigens rædsler. Gentagne forsøg på at få en ligevægtsfred i stand mislykkedes, og man afviste ligeledes hans alvorlige bestræbelser for at hidføre en mere retfærdig fred ved krigens afslutning.

»Paven er som en fader, hvis sønner strides«, har en af nutidens største diplomatiske skikkelser så rammende udtrykt sig — og dermed er egentlig alt sagt. I disse ord ligger ledemotivet for pavens diplomatiske aktivitet under krigen 1914-18 og for den sagskyldt også under sidste krig. Det er hans pligt at forsøge alt for at stifte fred mellem sine stridende børn og søge at lindre de nødlidendes kår.

I lighed med, hvad tilfældet var under krigen 1939-45, foretog pavestolen under verdenskrigen 1914-18 adskillige diplomatiske skridt. Det er ikke hensigten i det følgende at komme ind på Benedikt XV's religiøse og videnskabelige lære om krig og fred, men kun i al korthed ridse linierne op for de diplomatiske skridt, der i dette tidsrum blev foretaget hos de verdslige magthavere på internationale områder.

Det allerførste skridt, som Benedikt

11. søndag efter pinse

25. august 1957

DEN FØRSTE DØVSTUMMEPRÆDIKEN

På sin færd gennem det hellige land har Vor Herre forladt egnene omkring Tyrus — i det håb ikke blot at kunne unddrage sig den begejstrede folkemængde i hvert fald for en tid, men velsagtens også for at undgå sine modstanderes idelige angreb, og kom da gennem de ti stæders enmærker, hvis overvejende hedenske befolkning allerede tidligere har hørt om den store undergører. Og de bragte lamme, krøblinge, stumme og blinde og allehånde syge til ham og lagde dem for hans fødder. Blandt disse mange ulykkelige var der da også en døvstum. Jesus tager sig straks af ham og vier ham en særlig omsorg. Ellers plejer Vor Herre jo i almindelighed at fordrive ondt ved ganske simpelt at byde: »Jeg vil, bliv scende ...«, »Stå op og gå ...« og så med den vanlige tilføjelse: din tro har frelst dig. Han kræver altid tro — kun den, der har tro, kan blive frelst. Men hvordan skal den døvstumme nu finde ham? Hvorledes vil Vor Herre hjælpe ham? Først tager Jesus ham ved hånden og fører ham bort fra den nysgerrige hób, bort fra alle, der blot forvirrer og adspredter. Han vil tilsyneladende først herolige den syge. To af den syges sanser — hørelsen og talen — er lammede, men øjnene, den store indgangsport til åndens verden, er intakt. Og her er det da, at Jesus sætter ind. Han tager den døvstumes hovede i sine hænder, og den syge ser sky ind i Vor Herres åsyn. Han har endnu aldrig set på nogen, som han ser på Vor Herre. Og derpå lægger Vor Herre sine fingre i hans døve øren — netop derfra stammer jo al hans elendighed, det onde, der udelukker ham fra de øvrige menneskers kreds. Mon denne mand med de gode øjne vil hjælpe ham? Gøre hans øren raske? Blot han dog kunne det. Og så ser han, hvorledes denne fremmede mand åbner munden, han gør det uvilkårligt selv efter, Vor Herre væder sin finger på sin egen tunge og rører derefter med den samme finger ved den stummes tunge, der kun kan udstøde lallende, uarticulerede lyde. Når han gør forsøg på at tale, så bliver børnene forskrækkede, og de voksne trækker medlidende på skuldrene. Åh, kunne han dog blot tale som de andre! Spejdende skuer den døvstumes øjne op mod Vor Herres åsyn. Da hæver Vor Herre sine øjne mod himlen: kan du se, derfra kommer frelsen. Når du senere kommer til at høre, hvem der bor der, så tænk på, at hjælpen og den, der hjalp dig, kom derfra! Det er en hel prædiken i tegnsproget, den første døvstummeprædiken, holdt til en stakkel, der intet kendte til Gud og Kristus. Og netop med ham skal underet ske. Vor Herre har tid til at tage sig af denne stakkel, hvem alle andre vender ryggen. Er der måske hidindtil nogen, der overhovedet har bekymret sig om denne mands sjæl?

Sognepræsten.

Det allerede nævnte forslag om udveksling af krigsinvalidere udsendtes den 19. december 1914.

Den 15. januar 1915 fulgte så et forslag om frigivelse af visse grupper af internerede civilpersoner, nemlig alle mandlige personer under 17 og over 55 år, alle kvinder, præster og overhovedet alle mænd, hvis uskikkethed til krigstjeneste var anerkendt.

Den 14. maj 1915 fulgte derpå et forslag om at internere syge krigsfanger på neutralt område (Schweiz eller Danmark).

Den 25. august 1915 foreslog Benedikt XV, at man skulle forbyde alle repressalier, for hvilke der ikke forud var gået en bekendtgørelse af års-

Msgr. Maglione har med fortjeneste medvirket ved begge de tysk-franske overenskomster af 26. april 1918, der offentliggjordes i Journal Officiel den 12. maj og som tog sigte på hjemsendelse eller internering på neutralt område af talrige nye grupper af krigsfanger eller civilinternerede. Alene på grund af sin utrættelige diplomatiske og caritative virksomhed fortjener Benedikt XV med ære tilnavnet »Europas gode samaritan«.

Meget ringere resultater opviser imidlertid de forsøg, som paven gjorde for at bringe en afslutning på fjendtlighederne, og hvortil han tilbød sine egne gode tjenester og diplomatiske mægling.

sidig givne afkald på erstatninger af de almene krigsudgifter, dog med forbehold for erstatning for visse skader, der igen beroede på visse retsforhold, for hvilket der redegjordes. Fuldstændig rømning af Belgien og garanti for landets fuldstændige uafhængighed af nogen som helst anden magt i politisk, militær eller økonomisk henseende. Rømning af de besatte områder af begge de krigsførende parter såvel i som uden for Europa — med andre ord: Tysklands rømning af de besatte dele af Frankrig og de allieredes rømning af de tyske kolonier. Regulering af de territoriale stridsspørgsmål mellem Østrig og Italien, mellem Tyskland og Frankrig samt på Balkan, hvorved Benedikt XV stillede såvel spørgsmålet om retten til Triest og Trient og spørgsmålet om Elsass til diskussion. Endvidere foreslog han at reorganisere det armenske og det polske spørgsmål.

Som forhandlingsgrundlag for behandlingen af disse stridsspørgsmål opstillede Benedikt XV den grundsætning, at man inden for mulighedernes grænse burde tage hensyn til befolkningernes ønsker, således at særinteresser i givet fald kunne bringes i overensstemmelse med menneskehedens almene vel. Bemærkelsesværdig er den foreslåede metode til løsning af nationalitets- og mindretalsproblemet.

Benedikt XV's forslag til organisering af den fremtidige sikring af freden lader sig sammenfatte i følgende tre punkter:

De kontraherende parter skulle juridisk binde sig til at lade internationale stridigheder løses gennem voldgift eller anden fredelig mægling.

Almindelig og forholdsvis afrustning med hensyntagen til, hvad der måtte anses for nødvendigt og tilstrækkeligt til opretholdelse af statens indre ro og orden, samt mulig forekommende sanktioner.

Internationale sanktioner over for enhver magt, som i tilfælde af strid afslog at indlade sig på en fredelig bilæggelsesmetode eller nægtede at underkaste sig den af en voldgiftskendelse foreslåede løsning.

De krigsførende stater svar på Benedikt XV's fredsbudskab var langtfra at være enslydende. Fra centralmagterne indløb de officielle svar som følger:

Tyskland den 12. september, Østrig-Ungarn den 22. september, Bayern den 24. september, Bulgarien den 26. september, Tyrkiet den 1. oktober. Alle disse svar var holdt i en yderst respektfuld og høflig form. De gav alle klart og tydeligt udtryk for ønsket om en fredsslutning så snart som muligt, men gjorde dog tillige alle klart, at de ikke kunne give nogen løfter angående de af Hs. Hellighed fremsatte konkrete forslag til de praktiske forhandlingsgrundlag.

Betragter man forholdene på den europæiske krigsskueplads på det tidspunkt, vil man se, at det væsentligt var centralmagterne, der var trængt langt ind på fjendtligt område;

(sluttes side 402)

Mgr. Eugenio Pacelli, apostolisk nuntius i Bayern, uddeler i en tysk krigsfangelejr gaver fra den Hellige Fader til italienske krigsfanger (september 1918).

gerne — et skridt, der er bemærkelsesværdigt i folkeretslig henseende.

Den 18. juli 1916 fulgte forslaget om at anbringe krigsfanger, der havde tre eller flere børn, og som havde været holdt som fanger i 18 måneder, på neutralt territorium.

I lighed med hvad tilfældet var under krigen 1939-45, oprettede Vatikanet også under første verdenskrig ret hurtigt en central, der skulle formidle efterretninger om krigsfanger til disses pårørende. Pavelige delegater besøgte talrige krigsfangelejr og interneringslejr hos begge de krigsførende parter. I 1915 pålagde Benedikt XV msgr. Marchetti at forlægge residensen til Bern for således lettere at kunne forhandle umiddelbart med begge de krigsførende parter via Schweiz. Msgr. Marchetti efterfulgtes af msgr. Maglione, der ankom til Bern den 14. marts 1918, hvor han senere virkede som nuntius, indtil han sendtes til Paris i samme mission.

Allerede den 28. juli 1915 rettede han et opråb til de krigsførende folk og deres overhoveder; den 1. august 1917 fulgte påny et budskab, der tilkommer ulige større betydning og tillige havde en mere bestemt og betonet politisk karakter.

En del af de forslag, som Benedikt XV i dette forslag rettede til de krigsførende magter, bestod i udarbejdelsen af et forhandlingsgrundlag, der tog hensyn til alle elementer i en uafklaret situation, om hvilken ingen var i stand til at sige, hvorledes dens videre udvikling ville forme sig. En anden del af de pavelige forslag gik ud på den fremtidige organisation af freden og dens stabilisering ved en fremadskridende udbygning af de folkeretslige institutioner i den civiliserede verden. — Det til forhandling foreslåede grundlag indeholdt bl. a. følgende punkter:

Antagelse af grundsætningen om frihed og fællesskab om havene. Gen-

Ny kirker - moderne stil?

Der er delte meninger om moderne kirkebyggeri — som regel drejer uenigheden sig om et for eller imod »det moderne«, der i mange henseender vel kan vise sig formålstjenligt, men tillige kan forekomme adskillige både koldt og tomt. Det, som den »moderne« retning tilstræber, er — hævder denne retnings forkæmper — at samle menigheden om offeret: alt skal så at sige stråle sammen om det ene centrum, offeralteret. Og her lyder så den anden parts indvending: det ny, det moderne er koldt og tomt. Den moderne kirke minder dem om kalvinismens gabende tomhed. Og så står man altså overfor den ældgamle diskussion om smagen, om hvilken der jo stadig kan diskuteres. Smag og behag vil til alle tider være forskellig — heldigvis da.

*

Men hvordan bygger vi da vore kirker idag? Da indbyggerne i den gamle tyske rigsstad Ulm i året 1377 havde vundet sejr over fjenden og frelst deres by fra ødelæggelse, begyndte de at rejse den store domkirke, der i dag betragtes som et af den senere gotiske bygningskunsts skønneste mindesmærker. De rejste denne kirke i bevidstheden om deres borgerlige magt og væld — kirken, der kunne rumme flere mennesker end byen overhovedet talte, rejstes til Guds ære og som et udtryk for borgerstolthed. Ingen tænkte i deres vildeste fantasi på at vælge nogen anden stilart end gotikken. Den gotiske stil passede til deres livsførelse og til hin tids religiøse indstilling. Stilen var udtryk for tidens ånd.

I dag derimod går debatten ivrigt, når talen er om at rejse en ny kirke. Nu er der to modstridende meninger, der gør sig gældende: den ene, der vil bygge i de gamle, hævdvundne stilarter, og den anden, der vil bygge nyt og »moderne«. Disse to retninger har taget mangan en hård tærn, ikke mindst i de lande i Europa, hvor det efter krigen gjaldt om at genopbygge ødelagte kirker. En sådan diskussion var simpelthen utænkelig i tidligere tider. Efter at den historiske videnskab har gjort os bekendt med tidligere epoker, og der ikke længere eksisterer nogen fælles, forbindende stil og ingen fælles verdensanskuelse, er formen blevet et problem og et valg aktuelt. Denne vending indtrådte i slutningen af 18. århundrede; hele det efterfølgende århundrede byggede man rundt om i Europa, idet man blindt efterabede fortidens stilarter, med det resultat, at der opstod, hvad man kalder ny-gotik, ny-romantik og ny-barok. Den tid er ganske vist forbi, men i adskillige lande har man dog genrejst krigsødelagte kirker i den gamle stil, og også selv om det drejede sig om mindre værdifulde bygningsmindesmærker. Mennesket i den romanske periode byggede romansk, i den gotiske gotik, i absolutismens tidsalder barok.

Forkæmperne for »det gamle« påberåber sig traditionen, det hævdvundne, det man har været vant til. Kirkerne var ned gennem de forskellige europæiske stilperioder udtryk for religionens magt og styrke. De var midtpunktet ikke blot i byen, men i tilværelsen i det hele taget, og de prægede billedet af byen. Det at søge tilbage til tidligere tiders stilarter kan se ud som en slags søgen efter det tabte, efter kirkens gamle herlighed og magt. Men den religiøse styrke, der i sin tid skabte de stolte domkirker, lader sig nu engang ikke kalde til live igen. Middelalderens verdensbillede er ikke det samme som vor tids, og dens former ej heller vor tids former. Der, hvor den gamle stil endnu eksisterer, der minder den os om hedenangangen storhed, men giver vi os til at efterligne den, er det, som ville vi flygte fra øjeblikkets krav og søge tilflugt i et blodløst epigoneri. For det moderne kirkebyggeri taler der grunde af helt igennem hensigtsbetonet art: man anvender idag beton til byggeri — det er hurtigt at arbejde med, og det sætter så afgjort sit præg også på det moderne monumentalbyggeri. Og desuden er det billigere. Man kan heller

ikke komme uden om, at en jernbetonkirke kan være smuk i sin form. Det kan man dog se adskillige steder. Den moderne stil, der viser så stærkt individuelle forskelle, er endvidere forholdsmæssig enkel. Her er ikke tale om nogen form for pragt, det kender den moderne kirke ikke til. Ikke desto mindre er den ny stil — trods sine mange fælles udtryk — alligevel personlighedspræget, alt efter hvilke krav, der stilles til kirken, den være sig katolsk, protestantisk o. s. v. Og disse krav spænder lige fra begrebet sakralrum og til en ganske enkelt forsamlingsal.

*

Man kan i vore dage ej heller tænke den tanke til bunds, at man skulle se frem til at bruge 500 år til at rejse en kirke, således som det f. eks. tog at rejse domkirken i Ulm. Vor tids arkitekter udkaster deres plan, og de vil se resultater. De bygger for deres egen tid, for deres egen kunstneriske æres skyld; ganske vist tager de skyldige hensyn til de religiøse krav og skaber i mange tilfælde virkelig gedigne kirkerum — men de bygger ikke alene for Vor Herres skyld!

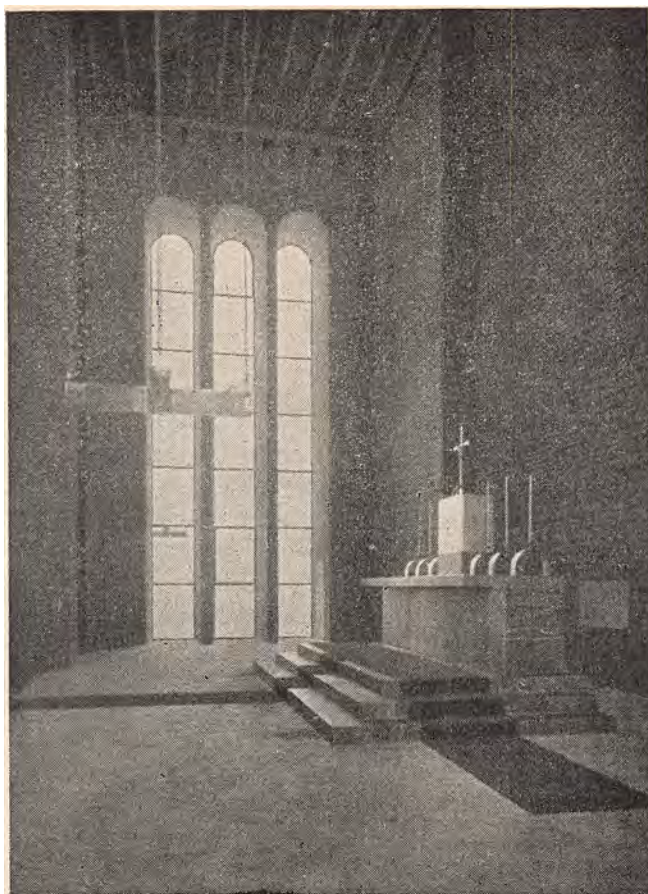
*

Vor tids kirkebyggeri er i langt højere grad end tidligere tiders kirkebyggeri en slags hensigtsbetonet byggeri, og det mangler så givet den guddom-

←
Således byggede man
før i tiden i Köln —
(domkirken)

— og således bygger
man i dag!
(Koppersteg ved Köln)

melige baggrund, som middelalderen — og selv barokken — kendte til. De ny byggemetoder kræver ny former, siger man. En moderne kirke må — hvis den skal være et udtryk for vor tid — have noget af maskinens verdens enkle, hensigtsmæssige og for den sags skyld også smukke form over sig. Den skal genspejle vor egen tids religiøse følelse og indstilling, som skal kunne fornemmes i vor tids sakrale byggeri, den religiøsitet, der har kontakten både historie, psykologi og teknik. Og når kirkelige institutioner idag bygger moderne, så yder de dermed bevis på, at de er på bølgelængde med tidens ånd og tone. Og de kan kun vinde derved, trods alle uundgåelige fejltrin.

*

Det 19. århundrede bragte en åbenlys og forvirrende stilusikkerhed med sig. Derfor gælder det nu om at forme en ny og fornuftig stilart. Og det er kun muligt, dersom man bygger således, som det er skik og brug i dag, nemlig tilpasset tiden og mennesket, som det er i vore dage.

Den moderne kirke søger at passe sig ind i den moderne tid — akkurat som de gamle domkirker gjorde det i deres tid. At den arkitektoniske fantasi så til tider kan gå over gevind, det er der vel næppe nogen, som vil nægte, men er det trods alt mon ikke bedre at søge fremad end at stivne i det overleverede?

SOMMERMØDET PÅ MAGLEÅS

I ugen fra 5.—11. august afholdtes på Magleås højskole *Katolsk Sommerstævne* under ledelse af pastor *Geertz-Hansen*. Som emne havde man valgt »Apostolatet«, hvis struktur og kendetegn blev belyst gennem foredrag.

Pastor *H. Messerschmidt* og pastor *Gunnar Martin Nielsen* talte henholdsvis om apostolatets struktur i den gamle og ny pagt. I tilknytning hertil holdt moder *Lioba* foredrag om apostolatet i hverdagen.

Efter gennemgangen blev deltagerne delt op i grupper, indenfor hvilke man diskuterede de problemer, der var blevet berørt, hvorpå gruppeførerne på holdets vegne forelagde tvivls-spørgsmålene for foredragsholderne til nærmere besvarelse.

På baggrund af den teoretiske fremstilling af emnet gennemgik *cand. mag. Chr. West Mauriac's* bog »Lammet« med henblik på bogens apostoliske karakter. Den efterfølgende diskussion gav anledning til livlig meningsudveksling og divergerende opfattelser, hvorunder apostolatets inderste væsen blev yderligere klarlagt ud fra det foreliggende, konkrete tilfælde.

Endelig talte *pater Roos* om »Apostolatet hos ordensstifterne i kirkens historie« — fra *Basilius den Store* til

Loyola. I tilknytning hertil gennemgik foredragsholderen *Kathryn Hulmes* roman »The nun's story«, hvis problemer formåede at sætte sindene i bevægelse.

Stævnet sluttede med, at *biskoppen* læste messe søndag morgen og derpå deltog i morgenmåltidet.

Kurset blev afviklet under stærk tilslutning, og kun det gode sommervejr, der medførte, at foredragene kunne holdes i det fri, muliggjorde, at det kunne gennemføres med så mange deltagere, som tilfældet var.

Specielt skal nævnes, at de unge husmødre her havde en lejlighed til at få hverdagen og husførelsen på afstand, idet de medbragte børn blev passet hele dagen, så mødrene trygt kunne følge stævnets program samt deltage i den almindelige diskussion, der tit varede til sent på aftenen.

Af den officielle kritik, der blev fremsat af deltagerne den sidste aften — og i højere grad var ros end ris — fremgik, at stævnet havde været en succes, samt at man håbede på gentagelse næste år.

E. Bj.

Vi kan ikke leve i fred med andre, når vi ikke lever i fred med os selv, og vi lever ikke i fred med os selv, når vi ikke lever i fred med Gud.

Thomas Merton.

I korte træk —

På festen for de hellige værneengle, 2. oktober, vil ærkebiskoppen af Köln, Josef kardinal Frings, foretage vielsen af den nyudnævnte biskop af Osnabrück, dr. Helmut Wittler. Vielsen finder sted i domkirken i Osnabrück.

(KNA)

Den Hellige Fader har i Castel Gandolfo modtaget et større antal børn af italienske familier, som er bosatte i Frankrig, Tyskland, Belgien og Grækenland. Børnene har i år tilbragt en del af deres sommerferie i de pavelige feriekolonier rundt om i Italien.

(KIPA)

I en udsendelse — på 22 forskellige sprog — gjorde Radio Vaticana i den forløbne uge opmærksom på, at enhver form for støtte til de såkaldte »nationalkirker« må betragtes som hæresi. Udsendelsen henvendte sig i første række til katolikkerne i landene hinsides jerntæppet samt i det kommunistiske Kina. (KNA)

Vatikanet har udarbejdet en ny kodeks over kanonisk ret for de orientalske riter inden for den katolske kirke, et resultat af over tyve års arbejde. Pave Pius XII har ved en apostolisk konstitution »Cleri Sanctitatis« tildelt den orientalske kirkes overhoveder den ny kodeks, der træder i kraft til marts 1958. (KNA)

Sanct Knud Lavard

En lang arbejdsdag var til ende ude i Kongens Lyngby i sidste uge på Mariæ Optagelses fest — en arbejdsdag, der tog sin begyndelse i efteråret 1949 og som fandt sin afslutning, da hs. excellence biskoppen i torsdags aftes under afsyngelsen af Alle Helgens litaniet udtalte sit »Vi beder dig, Herre, at du til din egen ære i din helgen Knud Lavards navn vil rense og velsigne denne kirke og dette alter«. Det var en stor dag, ikke mindst for dem, som har båret de senere års byrder, en dag, der dannede afslutningen på mange års ønskedrømme: da klokkerne fra kampanilen ved sanct Knud Lavard kirke lod deres malmtoner lyde ud i den regnfulde augustaften, kunne man tænde lysene i et smukt og festligt, men samtidig enkelt og særpræget kirkerum, der fremover skal danne rammen om gudstjenesten i det store Lyngby sogn.

Kongens Lyngby — omkring århundredskiftet en idyllisk lille købstad, grupperet på begge sider af Kongevejen fra København til Hillerød — er en af de »byer«, der velsagtens er undergået den største forvandling på den korteste tid. Fra at være en lille købstad med knap 4000 sjæle i 1900, er Lyngby-Tårnbæk i dag en »omegnskommune«, der tæller 57 tusind indbyggere, og afstanden til København, en vejstrækning, der blot for få år siden følte som en »rejse«, tilbagelægges nu med S-toget på en snes minutter. De få trosfæller, der ved århundredskiftet havde bosat sig herude, måtte søndag efter søndag drage til messe i sanct Andreas på højen i Ordrup, hvor jesuiterfædrene ledede deres store kollegium. Men efterhånden som udviklingen medførte, at der kom flere og flere katolikker til Lyngby, voksede også behovet — og dermed kravet — om eget tag over hovedet. I 1936 oprettedes så sognet — sanct Knud Lavards sogn — stadig hørende under Ordrup, og i 1938 indviedes den første sanct Knud Lavard kirke i et nyopført hus lige over for Lyngby station. Det viste sig dog snart, at den rivende udvikling ville medføre pladsvanskeligheder — med andre ord: man måtte finde en anden løsning, og i 1944 erhvervedes så grunden ved Lyngbygårdsvej/Toftebæksvej. Fem år senere påbegyndtes byggeriet, der skete i tre tempi: i 1950 indviedes præstegården og aulaen med det ny kapel, og i løbet af de følgende tre år opførtes gymnastiksalen og sko-

len. I maj sidste år blev det så alvor med kirkebyggeriet, og i august kunne biskoppen lægge grundstenen til den så længe savnede kirke.

Og i dag står så sanct Knud Lavard kirke færdig — af stil og form yderst moderne, i pagt med de allernyeste strømninger inden for tidens arkitektur. Opgaven har været betroet til arkitekt Carl R. Frederiksen, der selv udtaler: »Kirken er søgt bygget i vor tids formsprog og med vor tids materialer, og jeg tror, dens konstruktion enkelt og primitivt taler for sig selv. Vi har først og fremmest inden for de angivne rammer søgt at skabe et roligt rum, som kunne danne en værdig ramme om messen«. Og vil end den ny kirkes ydre måske falde en hel del mennesker for brystet — det vil i den kommende tid næppe mangle på vulgære sammenligninger — så er dens

▲ Brede beton-trapper fører op til portalen til den ny sct. Knud Lavard Kirke i Kongens Lyngby.

➤ Hs. excellence biskop Th. Suhr, ledsaget af kirkens sognepræst, pastor Th. King (diakon) og kirkens kapellan, pastor Gunnar M. Nielsen (subdiakon), træder efter indvielsen ind i kirken.

Sådan begyndte det —

På vigilien til sanct Andreas' fest, 29. november 1949, satte hs. excellence biskop Suhr spaden i jorden på grunden ved Lyngbygårdsvej og Toftebæksvej i Kongens Lyngby, og umiddelbart efter rykkede en stor gravkø ind for at påbegynde det arbejde, der sidste torsdag fandt sin afslutning med indvielsen af sanct Knud Lavard kirke.

(Foto: Axel Jensen)

ke i ongens yngby

^ Kirkerummet under afsyngelsen af Alle Helgens litaniet.

indre rent og stille. Der er en egen, manende højtid over det enkle, meget smukke kirkerum med de hvidkalkede vægge og de højtiddende vinduer; der er intet distraherende i udsmykningen — for så vidt man da i det hele taget kan anvende dette ord — her er intet, der kan drage blikket og sindet fra det, der er det centrale ved gudstjenesten: offerhandlingen.

Kernen i liturgien har til alle tider været det hellige offer, den eukaristiske Kristus. Og dette offermåltid er samtidig en afglans af den himmelske herlighed, et billede af og et symbol (sacramentum) på den himmelske liturgi. Derfor må også det rum, hvor denne hemmelighed sker fyldest, nødvendigvis være et billede, et sted, der

leder tanken hen på himlen — aula Dei et porta coeli. Det er denne opgave, som den kirkelige autoritet i dag stiller til arkitekter og kunstnere, hvem den betror opførelsen af en ny kirke — mon ikke det er lykkedes skaberne af sanct Knud Lavard kirke — dette mysterium i beton og glas — at komme så nær op ad dette krav, som tænkes kan? *Nemo.*

*

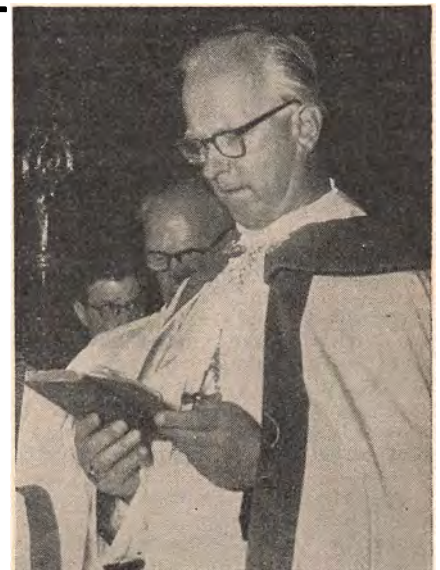
Aftenen til 15. august oprandt med stærkt regnskyl — og af denne grund fraveg man ritualet og lod den talstærke menighed, der var mødt op til indvielsen, komme indenfor, inden indvielsen fandt sted. Kirken var da

(sluttes på bagsiden)

— og sådan sluttede det!

»Gud, som Himlen og jorden ikke kan rumme, og som nedlader sig til at tage bolig her på jorden...«

I august 1956 var man nået så vidt, at biskoppen kunne lægge grundstenen til den ny sanct Knud Lavard kirke. Endnu et år med intensivt arbejde, og biskoppen kunne på Mariæ Optagelses fest sammen med sognets medlemmer indvie kirken, der bærer navn efter Danmarks store martyr-hertug.

GUD - HELE VERDENS FRELSE

I. GUDS HERLIGE SEJR.

1. En salme, syng Herren en ny salme, thi han har gjort VIDUNDERLIGE TING, hans højre, hans hellige arm vandt ham sejren.

2. Han har kundgjort sin frelse, for hedningernes øjne har han åbenbart sin retfærd.

3. Han kom sin godhed i hu og troskab mod Israels hus. Alle jordens lande har skuet vor Guds frelse.

II. Hedningefolkene skal juble.

4. Jubl for Herren, alle lande, fryd jer, glæd jer og syng.

5. Spil for Herren på citer, på citer med harpens toner.

6. Med trompeters og hornets klang, jubl for vor konges og Herres åsyn.

III. Hele skabningen skal synge.

7. Havet med dets fylde skal bruse, jorden og dens beboere.

8. Floderne skal klappe i hænderne, og bjergene skal juble til hobe,

9. for Herrens åsyn, fordi han kommer; han kommer for at dømme jorden. Han skal dømme jordkredsen

med retfærd og folkeslagene efter fortjeneste.

— — —
Det kan ikke afgøres, hvilken stor-dåd fra Guds side der har givet anledning til denne salme. Man kan tænke på den katastrofe, som Jerusalem undgik, da Sennakeribs hær, der belejrede byen, blev tilintetgjort af en engel i en eneste nat (Is. 37, 35). Eller det drejer sig om hjemkomsten efter det babyloniske fangenskab. Hvad der skete, var et så håndgribeligt bevis på, at den Allerhøjeste beskyttede sit folk, at også hedningerne blev slået af det. Denne Guds indgriben skulle imidlertid også kaste lys over det, der ville indtræffe i fremtiden: der forestår nemlig den dag, da Herren kommer for at oprette et verdensrige, hvori Messias kongen og retfærdigheden skulle herske.

Befrielsen fra fangenskab i Babylon var en så overvældende stor veltgning, at den nok fortjente en ny salme. Ligesom israelitterne ikke af egen kraft kunne befri sig fra trældommen i Ægypten, således var det også denne gang Guds højre og hans hellige arm, der vandt den store sejr. Efter at det genstridige folk i landflygtigheden var blevet straffet for sine synder, kom Herren sin barmhjertighed og troskab i hu og lod al jordens lande skue den frelse, som han alene havde bevirket. Alt dette var imidlertid kun et forbillede på

det, der i tidens fylde skulle ske, når den i paradiset lovede Frelser gør sin forløsning for hele verden.

Derfor opfordres også hedningefolkene i denne salme til med jubelsang og musikinstrumenternes spil at ledsage israelitternes takkehymne.

Dog ikke blot menneskene skal lovprise og takke Gud, men også den fornuftløse og livløse skabning skal på sin vis glæde sig og tage del i festjublen. Dette er en tanke, som vi også finder udtrykt i det nye testamente hos Paulus i Romerbrevet (8). Når nemlig verdenshistoriens sidste time slår, og Guds børn opnår den frihed, som de til evig tid skal eje i den forestående herlighedsperiode, så skal også skabningen fries fra den forkrænkelighed, hvorunder den har lidt, siden den blev underlagt forgængeligheden. Så vidt det er muligt, får den del i Guds børns frihed og herlighed.

Denne salme, der peger frem til den lovede Messias og hans rige, skulle vi kristne tit benytte og med dens ord hyldede den menneskeverdne Guds Søn, der bor i altrets helligste sakramente. Lovpriser og takker vi på denne måde, opfylder vi den mest fundamentale pligt, som vi mennesker har, nemlig i dybeste ærefrygt at tilbede og lovsynge vor Gud og vort højeste gode. Denne pligt påhviler os lige så længe, som vi er til, og den er ens i himlen og på jorden, og den er både englenes og menneskenes store ære og lykke. F. K.

Den gordiske knude:

Ikke med magt men med kærlighed

Intet kapitel i verdenshistorien bliver læst og lært med så stor interesse og begejstring som det, der bærer overskriften »Hellas«. Det er, som om en afglans af græsk visdom og kunst ligger over selv den ubetydeligste begivenhed i Hellas' storhedstid. Og tidens politiske historie viser os, at de gamle grækere ikke blot kunne skænke os uforlignelige, udødelige kunstværker, men også være vore læremestre i politik.

Den tragiske slutning på kapitlet om Hellas var den unge Alexanders sejrstog og hans drøm om at sammenmelte Europa og Asien til en mægtig enhed. Hans tidlige død forhindrede, at drømmen blev til virkelighed. Var den blevet det, kunne man tænke sig, at Alexandria var blevet verdens hovedstad, i stedet for Rom, Indien ville have tilhørt den vestlige kulturkreds, og den dybe kløft mellem øst og vest ville måske aldrig være opstået.

— og alligevel — mon der ikke allerede dengang var en kløft, der ikke kunne bygges bro over? Historien om den gordiske knude kan tyde derpå.

— — —
Da Alexander den Store drog gennem Frygien, hørte han om en mærkelig ting, der blev opbevaret i Zeus-templet i byen Gordion. Det var den

hellige oksevojn, som havde tilhørt Gordios, som efter sagnet var grundlægger af byen og stamfader til det frygiske dynasti. Et orakelsprog havde gjort ham til konge. Han havde været en ganske almindelig bonde, men da oraklet havde sagt, at den første, som, kørende til templet i en oksevojn, mødte folket, skulle være konge, blev det ham, folket hyldede: og derfor holdt Gordios sit køretøj højt i ære, og efter hans død blev det i lange tider fremvist i Zeustemplet som en helligdom.

Det mærkeligste ved vognen var imidlertid den knude, hvormed Gordios havde fastgjort åget til vognstangen. Den var så kunstfærdigt knyttet, at ingen kunne løse den. Og da man dengang lige så let lavede orakelsprog, som man nu laver love og forordninger, forkyndte et orakel: »Den, der løser den gordiske knude, vil blive verdens behersker. Det var noget, som passede for Alexander, verdenserobreren har altid haft forståelse af propagandaens betydning.

Men en verdenserobrere på 23 år har travlt, så der kunne kun blive tale om en hurtig og elegant løsning. Derfor kastede Alexander blot et flygtigt blik på den fantastiske knude, da man i Zeustemplet viste ham den, trak sit korte sværd, og — så var det ude med Gordios' ældgamle, møjsommeligt sammenknyttede uløselige knude. Med sit raske hug viste Alexander folket, med hvilket værktøj man erobrer verden, og at han altid og overalt — også i Zeus' tempel — ville benytte dette

værktøj hensynsløst og uden tøven. At han samtidig gjorde det umuligt for alle senere aspiranter til verdensherredømmet virkelig at løse knuden, var jo også en stor vinding.

Men var det nu oraklets mening, det, der her var sket? Havde den frygiske præst eller vismand, som havde udtalt profetien, mon forestillet sig en så impulsiv og alt andet end saglig løsning?

Jeg kunne tænke mig, at hans tanke havde været omtrent sådan: For at løse denne knude må man først være i besiddelse af en uendelig tålmodighed, forenet med evnen til at gennemskue Gordios list og den store gave at kunne erkende den indre sammenhæng i et ydre virvar; og endelig kræves der også en smule af det held, som nogle har og andre ikke, til at få fat i akkurat den lille ende af snoren, man skal trække i, for at det hele skal gå som en leg. For den, i hvem alle disse egenskaber er forenet, vil vel intet være umuligt. Sådan noget lignende kan den vise fra Østerland måske have tænkt. Og han ville sandsynligvis have regnet Alexander for en makedonisk barbar, trods al hans fine græske dannelse.

— — —
Men århundrederne synes at have givet Alexander ret. Utallige mennesker har fulgt hans eksempel. Utallige — både i øst og vest — har skaffet sig respekt og vundet ry både i deres egen tid og i eftertiden, fordi de slog til, fordi de ødelagde. Og i ethvert leksikon kan man læse, at »gordisk

PRÆST I 25 ÅR

Pater Fr. J. Lanser S.J.

»X-sogns afholdte sognepræst, pastor N. N. kan — ds. fejre . . . o. s. v.« Dette er den velkendte recept, og en ændring af adjektiver ville også kun tage sig ejendommeligt ud! Når man ikke desto mindre vover at påstå,

at pater *F. J. Lanser S.J.* virkelig er afholdt blandt sine sognebørn, så vil det næppe støde på nogen som helst modstand! Det er han nemlig, og det var han også dér, hvor han for et par år siden kom fra. Det var med virkelig sorg, at Ordrup så pater Lanser drage bort. Imidlertid er han faldet let og hurtigt til ved Sct. Mariæ kirke på Frederiksberg, og der er vist ikke nogen, der i dag ønsker at bytte. Pater Lanser — der 27. ds. kan se tilbage på 25 års præstegerning — er en stille, beskedne og meget diplomatisk mand, der helt fylder den gerning ud, som han er sat til at varetage. Det er ikke altid noget helt let job at skulle vogte et sogn, sno sig mellem et utal af forskellige meninger og synspunkter —

knude« betyder: en opgave, der kun kan løses med magt.

Imidlertid burde to verdenskrige have fået os til at indse, at ingen vanskelighed i virkeligheden kan overvindes med magt. Jeg husker en lille ubetydelig begivenhed, der kan bruges som illustration hertil. Jeg stod på terrassen foran slottet i Heidelberg ved siden af to turister. Den ene havde lånt den anden sin kikkert, og det lod til, at lukkemekanismen var lidt indviklet, for han, som skulle se i kikkerten, spurgte: »Hvordan får man den op? Med magt-« »Nej,« svarede ejeren og tog kikkerten ud af hånden på ham, »med kærlighed.«

Måske ville verden i dag have set anderledes ud, hvis Alexander den Store i sin tid ikke havde bearbejdet Gordios' knude med sværdet — men med kærlighed. *K. D.*

KATOLSK AFTENSKOLE

Ugebladet bragte i sidste uge en oversigt over aftenskolens program for de kommende måneder; her skal redegøres for emnerne.

Når man har valgt at bede pastor Bjørn Højbo om at tale om hinduisme, skyldes det den kendsgerning, at mange — især yngre — danskere idag synes at interessere sig mere for Østens religioner end for kristendommen. Forelæsningsrækken over hindu-

og så alligevel være den, der siger det afgørende ord. Med ro og besindighed tager pater Lanser tingene, som de nu engang kommer — og jeg tror faktisk, at det vil være meget, meget vanskeligt at finde bare een, som han ikke er på talefod med. Det siger i dag alt om præsten: at han forstår sine sognebørn, kan omgås hver og en på lige fod og upartisk, kan tage imod enhver med et smil og ordne uoverensstemmelser ligeledes med et smil — det bruger man på Frederiksberg, hvor en talstærk menighed den 27. august ønsker deres sognepræst al held og lykke, ikke blot på selve dagen, men også fremover. *Juv.*

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

isme vil i de kommende år blive efterfulgt af forelæsninger over buddhisme, Kinas religioner, muhammedanisme og primitive religioner. Efterhånden som Kirken breder sig i disse lande, må de kristne have et vist kendskab til disse religioner, hvis tanker kan bruges til at fremstille kristendommen i hine egne, såvel som Platons og Aristoteles' filosofi blev redskaber for kristendommen i Europa. Disse forelæsninger kan da også hjælpe katolikker herhjemme til at afvise en billig anvendelse af Østens tanker med det formål at nedsætte kristendommens anseelse.

Fra tid til anden har der hos mange katolikker været et ønske om at orientere sig i det sprog, som vor liturgi i Vesten betjener sig af. Derfor er det sikkert en opfyldelse af manges ønske, når Tove Rasmussen vil give et 3 måneders kursus, som hun beskeden kalder: Orientering i kirkelatin. Med Tove Rasmussens udmærkede pædagogiske evner in mente kan man være sikker på, at det ikke bliver tørt og grammatikalsk.

Det er vor erfaring, at flere og flere i København interesserer sig for katolicisme; de skal bare have at vide, hvor de uden forbindende kan henvende sig. Da det er uoverkommeligt at give individuel undervisning, ja endog gruppeundervisning, er der kun eet at gøre: at give denne i et rum, der er kendt af alle, og som er let tilgængeligt. Forelæsningerne vil blive holdt i Sct. Ansgars Kirke. Forrige sæson har da også vist, at 60—70 mennesker holdt ud fra september til slutningen af juni, og halvdelen var ikke-katolikker.

Endelig har aftenskolen fundet det rigtigt at gentage sit spædbørnsplejekursus, således at vore unge piger kan få den rent tekniske indsigt og praktiske kunnen — og få det i en atmosfære, der svarer til Kirkens syn på barnet og dets menneskelige værdi. *Katolsk aftenskole* håber derfor, at man dels vil slutte op om disse kurser og dels vil anbefale dem til rette vedkommende. *Kjeld Geertz-Hansen.*

KATOLSK RADIO- OG FJERNSYNSFORBUND

Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund har udsendt en beretning fra det årlige repræsentantskabsmøde, der afholdtes i Odense i juni.

Det fremgår af beretningen, at næstformanden, hr. ingeniør Carl Petersen, København, og kassereren, hr. O. Schmitt, Odense, ikke ønskede at modtage genvalg, hvorfor repræsentantskabet i stedet valgt redaktør, frk. Bene Larsen, Farum, og hr. cand. jur. Arne Kaae, København, til medlemmer af hovedbestyrelsen. Denne består herefter af: Hr. A. Thomsen, Sejrsgade 3, Århus (formand), administrator, cand. jur. Arne Kaae, Strandvej 231 A, Charlottenlund, tlf. HE 5178 x (næstformand), hr. F. Næstholdt, Badstuestræde 12, Horsens (kasserer), pater C. Lønskov S.J., Rymsgade 26, Århus, tlf. 2 33 68 (sekretær), skoleinspektør, redaktør H. D. T. Kiærulff, Nørrebrogade 27 C, København N, tlf. NO 1514, redaktør, frk. Bene Larsen, Farumgård, Farum, tlf. Farum 345. Forbundet programræds interesse over for Statsradiofonien varetages fremdeles af biskoppens radiokonsulent, skoleinspektør John S. Lundorf, H. C. Ørstedesvej 39 A, København V, tlf. NO 8261.

Hovedbestyrelsen takker hjerteligt for godt samarbejde og håber, at dette samarbejde må fortsætte, så vi kommer endnu et skridt nærmere vort mål: Alle katolske lyttere og fjernsecere som medlemmer af KATOLSK RADIO- og FJERNSYNSFORBUND.

PRÆST I 40 ÅR

I al stilhed har sognepræsten ved sct. Mariæ kirke i Ålborg, *pater E. Brentegani M.I.*, 10. august fejret sit 40-års præstetjubilæum.

Pater Brentegani, der stammer fra Bornholm, studerede teologi i Holland og blev præsteviet i Kgl. Efter skiftende embeder kom pateren i 1929 til Ålborg, hvis sognepræst han har været siden da. I de mellemliggende år har pater Brentegani desuden været skolebestyrer og i en årrække leder af Kamilianerkliniken.

Under pater Brenteganis hånd har forholdene i Ålborg udviklet sig støt og roligt. Og selv om pateren er en alvorlig mand, der i sjældnen grad — ikke mindst under krigen — har vist sine meningers mod, er han i besiddelse af et lune, der i forening med mange gode egenskaber har formået at knytte mangt et venskabsbånd i og uden for sin menigheds kreds. Post festum sender hans sognebørn ham de hjerteligste lykønskninger med tak for mange år i Ålborg og med håb om endnu mange år.

Kunst og kirke

En talsmand for den moderne kunst

Pierre Couturier var søn af en møler i Montbrison i Loiredalen og vilde være en stor maler. Under den første verdenskrig blev han imidlertid såret og hans planer kuldkaستedes, og da han efter krigen vendte tilbage til det borgerlige liv, kastede han sig over en ny lidenskab: han slutte Poul Claudels og Léon Bloy's religiøse skrifter. Langt om længe traf han så sit valg: i 1925 lagde den da 27-årige maler penslen og indtrådte hos dominikanerne.

Men så hændte det en dag mange år senere, at en af hans overordnede spurgte ham om, hvad han egentlig mente om nutidens kirkekunst. Og så vågnede pludselig malerens lidenskabsligheder i ham påny, og han svarede: »Vor tids kirkekunst er i fuldkomment forfald. Den er støvet akademisk og død — imitation hober oven på imitation, uden saft og kraft til at tale til vor tids mennesker.»

Den ældre medbroder hørte opmærksomt efter, og père Couturier fortsatte: »De store moderne mestre har stået udenfor kirken — Manet, Cézanne, Renoir, Van Gogh, Matisse, Picasso, Braque. Kirken har ikke formået at favne dem, sådan som den har gjort før i tiden. Og her har vi netop mænd, der har talt direkte til folket med samme simple styrke som middelalderens store mestre. Disse moderne malere er betydeligere end renæssancens malere.»

Superioren var noget chokeret, og han sluttede med at sige: »Prøv en gang om du kan gøre noget.»

Vinduerne i landsbykirken i Assy viste, hvad père Couturier formåede: udkastet til begge vinduerne — der forestiller henholdsvis den hellige Veronika og den hellige Martha — var fremstillet af den berømte maler Georges Roualt.

Père Couturier var ikke til stede ved festligheden — den tid, som hans åndelige arbejde lader ham til overs, tilbringer han hos store malere i deres atelier, hvor han forsøger på at overbevise dem om, at deres kunst hører hjemme hos kirken. Endvidere startede han et tidsskrift: »L'Art Sacré«, der tilstræber at bygge bro mellem kunsten og kirken.

Og det lykkedes ham at vinde gehør også blandt ikke-religiøse malere. Han lader sig ikke skræmme bort af, at en maler ikke er noget godt barn af kirken, men tværtimod siger han tolerantly: Vi må gå ud fra at kunstnere er mennesker og dermed også syndere. Og når mange af deres syner virker overraskende, så er det, fordi disse mænd er i besiddelse af en så enorm indbildningskraft. Giv dem lov til at smykke væggene i vore kirker, og de vil fortælle på en måde, som ikke er blevet fremstillet i de sidste hundrede år.

Og end ikke den abstrakte kunsts tilhængere udelukker père Couturier:

»Abstrakt kunst har lige så vel sin plads inden for kirkens fire vægge som Bach's orgelmusik«.

Disse udtalelser af den dengang uden for Frankrig helt ukendte père Couturier får imidlertid perspektiv, når man vandrer gennem Vatikanmuseerne: forstod kirken måske ikke for blot få århundreder siden at lade sin tids største kunstnere fremstille menneskehedens store historie!

De opfyldte netop med deres geni's kraft, hvad père Couturier kræver for vor tid, de fornyede »historien« med uødelig kraft, forståeligt for enhver, der har øjne at se med og hjerte at føle med. Men efter dem indtræder et stort tomrum. Hvordan er det, at Père Couturier betegner den moderne kirkekunst? Støvet, akademisk, død. Har han ret? Det er svært at modbevise ham.

Men — vil de, der forsvarer denne tilstand sige — kunsten går sine egne veje, den fjerner sig fra Gud, vender ham ryggen. Den er jo til syvende og sidst slet ikke kunst.

Hertil svarer père Couturier nej. Lad enkelte ganske »udartede« ting ude af betragtning, men så er resten kunst, moderne kunst, om De vil, men det er under alle omstændigheder kunst, kunst, der taler til mennesket af idag, som det forstår og som griber dette. Og tænk dig bare, hvorledes denne kunst vil kunne indvirke på det moderne menneske, hvilket enormt budskab det har at bringe vor tids mennesker!

Men så indvender forsvarerne: Kunsten kan dog ikke kalde kirken til sig! Budskabet er der jo, hvorfor griber kunsten da så ikke efter det? Nej. Deres kunstnere vil ikke vide af det, de forstår ikke budskabet.

Hertil svarer père Couturier: Jeg har jo allerede sagt Dem det: Kunstnerne er mennesker og dermed altså også syndere. De hører måske også budskabet, blot på en anden måde. Budskabet taler nemlig på mange måder, det har mange former at give sig udtryk på. Fysikeren, der forsker i atomet opfatter det på sin måde, astronomen, der undersøger verdensaltet, fornemmer det på en helt anden måde, matematikeren finder det — det er nemlig allestedsnærværende. Og de stier, som videnskabsmændene mente førte bort fra det, de førte netop frem til det. Det er nemlig det samme budskab, de alle fornemmer, blot i en anden form i en anden forklædning.

Det kalder på dem alle, alle Matisse'erne, alle Picasso'erne...

Appropos Picasso, siger forsvarerne: Hvor finder De budskabet hos ham?

Det kan være, at père Couturier ikke lige har svar på rede hånd, og så udnytter hans angribere tavsheden: han — père Couturier — må dog som præst være den første til at vide, at kirken ikke sådan kan være med sin dom på pletten lige og aldeles omgå-

ende. Når man har to årtusinder på bagen, så giver man sig god tid med at træffe sine afgørelser, man venter til de er »modnet«. Kirken kan udmærket tillade sig at vente nogle år endnu med at afgøre, om grønne ansigter eller kubistiske træer er kunst eller ej. Og er det egentlig også strengt nødvendigt, at vi har et grønt eller violet billede af Paven?

Og père Couturiers angribere udnytter påny hans tavshed og spørger, om han da virkelig inderst inde er så overbevist om, at Picasso's eller Braque's kunst virkelig har bud til den jævne mand? Føler vor tids menneske sig ikke stadig noget fremmed overfor disse kunstnere? Hvem ved om det dog måske ikke netop er den gamle kunst, som han så nedsettende kalder støvet, akademisk og død, der er den helt rigtige til at vække mennesket, og om måske ikke en Picasso på kirkevæggen blot ville gøre den kløft, der eksisterer, endnu større...

Kan hændte, at père Couturier ej heller kan give svaret herpå. Og måske alligevel — han har nemlig et meget skarpt blik.

Men selv om han tier, så er der en anden stemme, der melder sig. Og den tilhører en kunstner, om hvem mange mener, at han er »den sidste maler«. Formentlig har man meget skarpe og gennemtrængende øjne behov for at være en sådan maler. Disse øjne afslører nemlig ikke blot tingens allersidste skønhed, men tillige også den store rædsel, der lurar bag disse. Derfor er denne røst ikke glad og jublende, men alvorlig og advarende. Den siger: Vi lever i en tid, hvor menneskeheden afsjæles, en tid, der er tusind fold værre end trediveårskrigen. Og jeg tror endda ikke, at vi endnu har nået afslutningen på denne periode, der breder sig en uhyre mørk slette foran os. Hvordan skal vi dog kunne finde vej gennem den? Hvem viser os den vej, der fører opad, frem mod målet?

Det lykkedes efter trediveårskrigen virvar. I løbet af forholdsvis kort tid blev den dyriske bonde atter til et menneske og sjælens ødelæggelser bødeds lige så vel, som man genopførte de ødelagte byer. Her spillede kunsten sin store, helsebringende rolle. Den fyldte verden — fra øst til vest og fra nord til syd — med en ny form for menneskeværdighed. Modreformationen holdt med den såkaldte jesuitterstil med maleri, musik og plastik sit indtog i kirken, og i løbet af den forbløffende korte tid af et lille halvt århundrede lykkedes det dette frugtbare samvirke mellem kirke og kunst påny at gøre mennesket til menneske. Og tro mig, om De vil, her spillede kunsten, den virkelige og tidsforbundne kunst, sin afgørende rolle for opnåelsen af dette resultat.

Men så spørger De måske om, hvorfor jeg har så lidet tillid til anvendelsen af dette eksempel på vor tid? Fordi dette eksempel ikke lader sig gentage. Her står nemlig pavedømmet: den sidste åndelige autoritet ombrust af mekaniseringens rasende brænding. Den må med alle midler — vel at mærke med alle de midler, der tilkommer

en åndelig magt — forsøge på at råde bod på tidens onde.

Det er kunsten — først og fremmest den billedende kunst, maleri og skulptur — der er i stand til at genopvække det menneskelige i mennesket. Men det må være en kunst, der lever, og hvis magt vor tids menneske kan fornemme, en magt, der kan ruske op, der kan vække det til live igen, således som den gjorde det ved trediveårskrigenes menneske, og som kan vække bevidstheden om, at ruiner og krig kun er menneskelige sygdomme, men ikke selve mennesket. Men måske er det ikke tilstrækkeligt i dag. Jeg er maler, og måske overvinder jeg kraften i det set, men hvorfor skulle det der skete i fortiden, dog ikke kunne gentage sig? Mennesket er dog inderste inde forblevet det samme.

Og selv om man ikke var sikker på udfaldet: kan man forsøge at lade dette middel uforsøgt? Har man lov til at sætte tidligere tiders stivnede kunst ind i den kamp om menneskesjælen, som i dag overalt føres med de mest moderne midler? Ville det ikke være ensbetydende med, at man undervurderede betydningen og værdien af det åndelige, som man jo netop kæmper for og om — og dermed kapitulerede?

Således taler den lille pære Coururier, der så gerne ville have været en stor maler, og den store maler, der så gerne ville arbejde som en god kristen i dette ords videste forstand. Og hans ord bekræftes af tidligere århundreders kristne kunstværker ...

Spejderbevægelsen - og en divisionschef

Ved en parade i parken bag Rygaard» — i forbindelse med spejderbevægelsens 50-års jubilæum — fratrådte Hertug Knuds divisions mangeårige divisionschef, H. Valeur Fausbøll, og overgav ledelsen af divisionen til H. Bisander.

*

H. K. D., vor katolske spejderdivision, har med honnør taget afsked med sin divisionschef gennem 20 år, kontorchef Henning Valeur Fausbøll. Ingen spejderdreng eller spejderfører under ikke af hjertet deres gamle chef at kunne slippe af fra det uhyre arbejdspress, det er at være spejderdivisionschef, når man — som Fausbøll — stiller krav om, at alt, der skal gøres, ikke blot bliver gjort, men gjort godt, men vil have kontakt med drengene og ønsker at kunne være noget for dem, ikke blot i flok, men en for en.

Der er ingen grund til at være uretfærdig mod andre katolske ungdomsforeninger, blot for at hædre chefen for denne særlige sammenslutning. Men man må alligevel have lov til at understrege en erfaringskendsgerning. Foreninger kommer og går, de oplever en smuk blomstring og en langsommere afblomstring. De lever sjældent ret længe. Spejderbevægelsen kom derimod for at blive. Hvor stor en forskel, der end er — og den er

faktisk enorm — mellem drenge fra de sidste år før første verdenskrig (da spejderen blev til) og vore dages drenge, så har spejderbevægelsen kunnet klare omsvingene og er lige så egnet til at løfte vore dages problemer, som den var til at aktivisere sine første proselytter. En af forklaringerne er den, at de første tiders spejdere blev spejdere for livet — »een gang spejder, altid spejder«. De blev ikke medlemmer af noget, man melder sig ud af igen, når man er blevet lidt træt af det. Sådanne ledere skal nok vise sig ændrede vilkår voksne. Og blandt disse første tiders spejdere var og er Henning Fausbøll. Derfor mistede han aldrig gnisten, aldrig heller villigheden til at arbejde, hvor hårdt det end skulle være, for at tænde og bevare gnisten i stadig nye hold af drenge.

Dette skal der fra katolske drenge i flere »generationer«, fra deres forældre, fra menighederne og deres præster siges en varm tak for. Spejderbevægelsen er ikke en »religiøs forening«, men med deres geniale pædagogiske greb har den betydet mere for katolsk ungdomssag end det meste direkte religiøse ungdomsarbejde. Her har førernes eksempel naturligvis betydet afgørende meget, og derfor er det naturligt, at vort katolske ugeblad gør sig til talsmand for os alle, når Fausbøll takkes for sin spejdergerning og ønskes velkommen blandt de gamle i gårde, som ved, at han nok skal vide at skaffe sig noget at »pusle« med i fortsat tjeneste hos kirken.

H. D. T. Kiærulff.

MØDE-MEDDELELSER

DUKs landsledelse

Landsformand: Walter Dalland, Hagsagers Collegium, Frb. Bredegade 13, Kbhvn. F. (FAsan 5653).

Næstformand: Finn Sørensen, Ndr. Ringg. 134, Århus. (Århus 6 87 33).
Kasserer: Knud J. Christensen, C. V. E. Knuthsvej 30, Hellerup.

DUKs repræsentantskab

Formand: Per Meyer, Septembervej 223, Herlev. (94 33 66).

Børge Berg, Dronn. Margrethesvej 11, Århus.

Hanne Gregersen, C. F. Ridsvej 99 C, Kbhvn. F.

Aksel Skovholm, Klintegården, opg. D, Århus.

Els Weiergang, Enghavevej 24, 2., Vejle.

Ømborgens arbejdsledelse

Formand: Børge Berg, Dronn. Margrethesvej 11, Århus.

DUKs skoleledelse

Erling Tiedemann, Vennemindevej 51, Kbhvn. Ø. (RYvang 3319).

DUKs børnelejrarbejde

Børge Berg, Dr. Margrethesvej 11, Århus.

DUKs landsledelse meddeler:

Den 7.—8. september afholdes i Odense skoleweekend for alle unge katolikker på Fyn. Nærmere oplysninger vil senere fremkomme.

Den 21.—22. september afholdes skoleweekend i Vejle. Nærmere oplysninger vil senere fremkomme.

Søndag den 27. oktober — Kristi Konges fest. Der vil i år blive fejret Kristi Konges fest således, at der i København holdes landsfesten med pontificalmesse i den nye kirke i Lyngby. Desuden bliver der fejret Kristi Konges fest i Odense. Nærmere meddelelser om begge fester vil fremkomme.

DUKs skoleledelse meddeler:

DUKs vinterskole begynder den 22. september.

Efterårsskolen på Øm finder sted fra den 13. til den 19. oktober i skolerne efterårsferie.

— — —

De lokale grupper og foreninger gøres opmærksom på, at indlæg til Ugebladet om mødemeddelelser bedes sendt til landsformanden.

*

Køb

DERES
BØGER

i

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første nummeret i den store messebog, det andet nummret i søndagsmessebogen.

Aug.—sept.

- 25. S. 11. Søndag e. Pinse (691—63); (grøn) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Ludvig, Konge af Frankrig (1056); præf. (521).
- 26. M. † Feria (691—63); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Zefyrinus (1059); alm. præf. (525). — Eller: (rød) St. Zefyrinus (1059); 2. bøn: Feria (691); alm. præf. (525).
- 27. Ti. St. Josef af Calasanza (1059); (hvid) alm. præf. (525).
- 28. O. St. Augustin (1060); 2. bøn: (hvid) St. Hermes (1061); alm. præf. (525).
- 29. T. St. Johannes Døbers Hals-huggelse (1062); 2. bøn: St. Sabina; alm. præf. (525).
- 30. F. St. Rosa af Lima (1066); 2. (hvid) bøn: St. Felix og St. Adacutus; alm. præf. (525).
- 31. L. St. Raymund Nonnatus (1067); alm. præf. (525).
- 1. S. 12. Søndag e. Pinse. (grøn)

Midt i menigheden oplod Herren hans mund og fyldte ham med visdoms og forstands ånd; han iførte ham herlighedens klædebon. Herren har elsket ham og smykket ham; han har iført ham herlighedens klædebon.

Af messen på den hellige Augustins fest.

DEN HELLIGE STOL OG VERDENSFREDEN

(sluttet fra side 393)

det var derfor hovedsageligt disse, der måtte bringe de største og synligste ofre såvel hvad de foreslåede røninger som hvad forhandlingerne vedrørende Elsass-Lothringen, Trient og Triest, Balkan og Polen angik. De venlige ord indeholdt altså ingen konkrete tilsagn af det pavelige initiativ.

På de allieredes side var man overbevist om, at man på grundlag af det europæiske krigskort af 1917 ikke turde håbe på nogen antagelig løsning.

Det gjaldt derfor om at vente så længe, indtil et militært og politisk sammenbrud hos centralmagterne ville indtræffe under trykket af våbnene. Først da ville det være muligt at nå til en tilfredsstillende løsning, idet

Den franske maler Henri Matisse, der kort før sin død opførte og udsmykkede et kapel i Vence ved den franske Riviera, hvor han havde sit hjem, udtalte engang:

»Jeg begyndte med det verdslige, og nu i mit livs aften er jeg nået frem til det guddommelige.«

Ved indvielsen af det nævnte kapel udtalte biskoppen af Nice:

»Skaberen af alt det, vi ser her, er en genial mand, der hele sit liv igennem har arbejdet og søgt og nu efter lange, bitre kampe til syvende og sidst er nået frem til sandhedens lys. Han har nu lagt sine gaver i Guds hånd, hvis gode og tro tjener han med føje og ret kan siges at være.«

man i så fald — efter ændrede omstændigheder — ville befinde sig stillet over for et nyt forhandlingsgrundlag. De allierede anså derfor Benedikt XV's skridt for forhastet.

Dette synspunkt var selvfølgelig ikke helt uberettiget. Da paven stillede sine forslag og tilbød sine gode tjenester, bestred han ingenlunde de forskellige krigsførende parter ret til hver især at bedømme disse forslags aktuelle og praktiske værdi med egne alen. Men hvorledes man så end vil bedømme forholdet, så havde Benedikt XV i hvert fald fortjent et høfligt, begrundet og respektfuldt svar som anerkendelse af hans ædle bestræbers moralske værdi. Det skete fra Belgiens side den 26. august og fra Brasi-

BROCHURER
PRISLISTER
KATALOGER

BOGTRYKKERIET ATHENE
SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

Kapellet i Vence, som Matisse både har tegnet og udsmykket.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutning med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K. Tlf. PA1æ 4777

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TR1a 5394.

Post-Giro nr. 58965

Katolske Begravelser

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet
CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

liens side den 26. november. De fornede Stater formulerede deres afslag ganske vist korrekt, men kort og bestemt.

Frankrig, Italien og England begik den uret at undlade den simpleste form for høflighed over for den Hellige Stol, idet de lod et dokument som Benedikt XV's fredsbudskab af 1. august 1917 henstå uden noget som helst officielt eller direkte svar.

Frankrig og Italien havde på dette tidspunkt ingen diplomatisk repræsentation. Budskabets overbringelse til de med England forbundne suveræner og statsoverhoveder og allierede stater blev foretaget af kardinal Gasparri til den engelske minister ved den Hellige Stol; denne anerkendte i en skrivelse modtagelsen, og beretningen herom offentliggjordes i »Osservatore Romano« den 24. august 1917.

I realiteten forblev Vatikanets fredsbudskab dog uden diplomatisk virkning: hverken London eller Paris, Quirinalet eller Consulta reagerede derpå. Senere erfarede man, at vestmagterne forbigik Benedikt XV's budskab i tavshed, idet de var bundet i en vis artikel 15 i den hemmelige londonoverenskomst af 26. marts 1915. Denne overenskomst afsluttedes i anledning af Italiens indtræden i krigen på ententemagternes side og forplig-

tede faktisk Frankrig, England og Rusland til at understøtte ethvert skridt af Italien, som havde til hensigt at udelukke den Hellige Stol fra de kommende fredsforhandlinger og fra Europas nyordning.

Verdenskrigen blev bragt til ophør i november 1918 og på grundlag af ganske andre og nyere kendsgerninger, som Benedikt XV ikke havde kunnet forudse i august 1917. Men hvor i bund og grund forskellige Versaillesforligets territoriale og politiske paragraffer end var fra de af Benedikt XV fjorten måneder i forvejen foreslåede forhandlingsgrundlag, så indeholdt det dog enkelte, væsentlige punkter, der ikke divergerede ret meget fra de forslag, som paven havde foreslået de krigsførende magter som forhandlingsgrundlag.

Men vigtigere og mere positiv er dog følgende fakta: Folkeforbundspagten, hvis bestemmelser indeholdes i de første seksogtyve artikler i forligene fra Versailles, Saint Germain, Neuilly og Trianon, stemmer udtrykkelig overens med ideerne i det pavelige budskab fra 1917. Den skulle blot have været realiseret.

Det arbejde, som pavestolen udrettede under hele krigen for at lindre nøden blandt krigsfangerne, fortsattes

også efter krigens ophør — til gavn for mange nødlidende befolkningsgrupper. Benedikt XV førte i disse år en heldig kirkepolitik, idet en række fremmede magter i årene 1919-20 op tog diplomatiske forbindelser med Vatikanet; i 1921 genoprettedes — efter 20 års afbrydelse — det franske gesandtskab ved Vatikanet og samtidig det apostoliske nuntiatur i Frankrig. Efter Benedikt XV's alt for tidlige død i 1922 fulgte Pius XI, der viste en vidtrækkende, storpolitisk klogskab ved nyordningen af efterkrigstidens vanskelige kirkepolitiske forhold. En række diplomatiske skridt — i umiddelbar følge af krigen — fulgte, således bl. a. i juli 1922 et skridt til hjælp for den nødlidende befolkning i Sovjetrusland, og i juni 1923 en henvendelse vedrørende besættelsen af Ruhr, i hvilken paven gav udtryk for håbet om, at disse militære foranstaltninger måtte ophøre og andre og fornuftigere metoder træde i stedet. En politisk handling af verdenshistorisk format var løsningen af det vanskelige romerske spørgsmål, ved hvilken »fangenskabets i Vatikanet« bragtes til ophør og pavestolen påny trådte ind i de souværene staters rækker. Dette spørgsmål skal jeg imidlertid komme nærmere ind på i næste uge.

C. D.

<p>Kolding</p>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMBSTRE OG ENTREPRENØRER Tøndervej 93, Kolding Telefon 2402</p>	<p>H. Overbeck Aut. Installatør Jernbanegade . Tlf. 3555 fl. lin. Lev. til Sct. Hedvigs Klinik</p>
<p>V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade . Telefon 688</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bogladen med de mange Bøger ... Barkholts Boghandel</p>
<p>Horsens</p>	<p>Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>Reserveret</p>
<p>Esbjerg</p>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel Alltid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Esbjerg Andelsmejeri Fineste Mejeriprodukter Skolegade 39, Tlf. 144 Esbjerg</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldsmed Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>	<p>N. A. Frederiksen Nørregade 65 . Tlf. 576 Kolonial . Mel Lev. til Sct. Josefs Hospital</p>
<p>Nakskov</p>	<p> A/s Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreekvipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>

Rituskongregationen udsender nyt dekret om tabernaklets placering i kirkerummet

Rituskongregationen i Rom har udsendt et nyt dekret vedrørende tabernaklets form og dets placering i kirkerummet. Dekretet er i tråd med de retningslinier, som pave Pius XII udstedte i forbindelse med den Internationale Kongres for Pastoralliturgi, der fandt sted i Assisi i september sidste år. Dekretet indskærper forordningerne i kirkeretten (Can. 1268/69), hvorefter eukaristien vil være at opbevare på det fornemste sted i kirken: midt på højalteret i et nagelfast tabernakel. Undtaget fra disse bestemmelser er kun kirker, i hvilke der afholdes højtidelig korbøn, samt visse valfartskirker. (KNA)

Sanct Knud Lavard -

(sluttet fra midtersider)

også fyldt til sidste plads, da processionen med hs. excellence biskoppen, sognepresten, pastor Th. King, og kapellanen, pastor Gunnar M. Nielsen, bagest efter de indledende bønner foran kirkeporten trådte ind i kirken. Et stort antal præster samt generalvikaren, mgr. C. Flandrup, mgr. J. Olrik og mgr. G. Daniels fra Bonn (som repræsentant for de tyske katolikker, der har skænket kirken dens smukke klokker) deltog i processionen. Efter indvielsesceremonierne celebrerede biskoppen en reciteret messe.

*

Mosaikken på kirkens facade, glasbetonen mellem de to skriftestole i nordmuren samt udsmykningen over Maria-alteret er udført af den unge svenske kunstner Erik Olson.

*

Døbefonten — til venstre for højalteret — bærer inskriptionen: Ved dåben genfødt til livet i Kristus.

*

Kampanilens tre klokker — en gave fra tyske katolikker — er stemt i toner a, c, d, der sammenlydende danner motivet til Te Deum. Den største klokke er indviet til Kristus, den mellemste til Gudsmoder og den mindste til Knud Lavard.

*

Søndagen efter — 18. august, celebrerede sognepresten i Lyngby, pastor Th. King, assisteret af sognets første bosiddende sogneprest, pater J. Stäubli S.J. og sognets kapellan, pastor Gunnar M. Nielsen, en højtidelig levitmesse, hvortil de respektive myndigheder var indbudt. Hs. excellence biskoppen overværede messen, og bagefter samledes gejstlighed og menighed med de indbudte gæster til en reception i sanct Knud Lavard skoles aula.

URBI ET ORBI

Vatikanet vil ikke anerkende „biskop“ Chiang i Shanghai

Den retsmæssige biskop i Shanghai fængslet

Efter hvad der forlyder i Vatikanet, er og bliver den Hellige Stols holdning uforandret over for den af den kommunistiske regering i Kina indsatte og af de »patriotiske« katolikker til biskop af Shanghai »valgte« pastor Frans Xaver Chiang. I det kommunique, som Radio Peiping offentliggjorde efter afslutningen af »De kinesiske katolikkers kongres«, bebredes det Vatikanet, at man vægrer sig ved at anerkende »valget« af denne biskop. Vatikanet har imidlertid slet ikke beskæftiget sig med kommuniqueet, men henviser blot til, at Propagandakongregationens dekret af 27. marts 1956 fortsat har gyldighed.

Den Hellige Stol havde på daværende tidspunkt fra en kinesisk præst, pastor Ignatius Hsu, der kalder sig »præsident« for et råd af præster, fået meddelelse om, at man havde valgt den 77-årige pastor Frans Xaver Chiang til efterfølger for den arresterede biskop Kung i Shanghai. I sit svar meddelte Propagandakongregationens sekretær, kardinal Biondi, at diocesen Shanghai efter at dets overhovede uretmæssigt var blevet fjernet fra sin post og arresteret — fortsat ville være at forvalde i overensstemmelse med kirkelovens kanon 429, hvori det bestemmes, at såfremt en biskop på grund af arrestation eller forvisning ikke er i stand til at varetage ledelsen af sit diocese, vil ledelsen være at overlage enten af generalvikaren eller af en af biskoppen indsat præst.

(KNA)

„Pavernes Rom“ i amerikansk TV

I Rom er der i de seneste måneder blevet optaget forskellige kortfilm, der fra og med kommende januar vil blive kørt i det amerikanske fjernsyn under titlen »Pavernes Rom«. Filmene er blevet sat på den »Katolske times« program, der arrangeres af NCCM og udsendes over godt og vel et hundrede stationer på NBC-nettet. (KIPA)

I anledning af 150-årsdagen for genindførelsen af den katolske gudstjeneste i Zürich afholdes der 1. september i år et stort katolik-møde i byen. — 10. september 1807 udstedte det »Lille råd« i kanton Zürich et dekret, der betegnes som »Züricher Toleranceediktet« eftersom det danner det retslige fundament for oprettelsen af det katolske sogn i Zürich. (KNA).

Kirken kender ikke til raceadskillelse

Vatikanet „forundret“ over henvendelse
fra katolikker i New Orleans

Kirkens standpunkt i racespørgsmålet er ofte blevet defineret: kirken kender ikke til begrebet racediskrimination. Denne udtalelse er fremsat på kompetent sted i Vatikanet med anledning af den henvendelse, som et antal hvide katolikker fra New Orleans har rettet til paven, og hvori paven anmodes om at gribe ind over for ærkebiskoppen af New Orleans' bestræbelser for at få ophævet raceadskillelsen i den amerikanske stat Louisiana. I Vatikanet er man højlig »forundret« over, at der virkelig findes kristne, der kan gå ind for bibeholdelsen af adskillelse mellem racerne.

Ærkebiskop Rummel i New Orleans havde for nogen tid siden bebudet ophævelse af raceadskillelsen i de katolske kirker og skoler i Louisiana og frem for alt opfordret en organiseret gruppe af hvide katolikker, der gik ind for bevarelsen af denne adskillelse, til at indstille deres bestræbelser. Biskoppen har i en årrække været aktiv for ligeberettigelse mellem racerne i det sydlige Amerika. I 1955 havde han således bl. a. ekskommuniceret et stort antal katolikker, der havde forhindret en negerpræst i at læse messe. I sin meddelelse om ophævelsen af raceadskillelsen betegner biskop Rummel raceadskillelse som umoralsk.

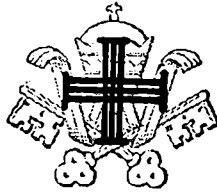
En gruppe hvide katolikker i New Orleans rettede derpå en henvendelse til paven med anmodning om en afgørelse af, hvorvidt ærkebiskoppens indstilling over for racespørgsmålet er rigtig eller ej. I skrivelsen tager de pågældende katolikker i særdeleshed til orde mod ophævelsen af raceadskillelsen i skolerne, endskønt denne allerede i 1954 blev erklæret for ulovlig ved en afgørelse, der på daværende tidspunkt blev truffet af USA's højesteret. (KNA)

Katolsk præst henrettet -

(sluttet fra forsiden)

— er åbenlyse modstandere af disse tricks, og de beviser med deres trofaste holdning deres troskab mod paven og deres biskop. De nye aktioner, som Budapest nu strøer ud over hele verden, viser lige så tydeligt som meddelelserne, der indløber fra Kina, at kommunismen ikke har ændret holdning over for den katolske kirke, til trods for de mange smukke ord om muligheden af en sameksistens og viljen til samarbejde. På katolsk hold i Wien hælder man til den anskuelse, at kirken i Ungarn står over for en ny bølge af forfølgelser. (KNA)

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

1. SEPTEMBER 1957

NR. 35

Atter en Salesianerpater dømt i Czekoslovakiet

I april og juni i år faldt der i Czekoslovakiet dom over et antal salesianerpateres, og nu — efter et par måneders pause — er en salesianerpater påny blevet idømt fængselsstraf ved retten i Olomouc. Anklagen mod den pågældende, pater Vaclav Filipce, lyder på at have ledet »en illegal organisation«, der efter ordrer fra Vatikanet har »udfoldet statsfjendtlig aktivitet« og har stået »i den amerikanske spionagetjeneste«. Taksten for disse forseelser var ni års fængsel. Anklagen mod de tidligere dømte salesianerpateres lød ligeledes på medlemskab af denne organisation. P. Felipec havde i 1952 søgt tilflugt i et kloster i Mähren, efter at det kommunistiske regime havde opløst Salesianerkongregationen i Czekoslovakiet. I marts i år var han blevet pågrebet under et forsøg på illegalt at overskride den cze-kiske grænse.

Det kommunistiske regime i Czekoslovakiet tilstræber åbenbart at komme samtlige medlemmer af denne »forbudte« katolske kongregation til livs, endskønt det til stadighed hævdes officielt, at der hersker »religiøs frihed« i Czekoslovakiet.

Hvor spinkel anklagen mod salesianerne er, fremgår deraf, at den påståede »illegale organisation« udelukkende består i, at de tilbageblevne salesianere i Czekoslovakiet har gjort forsøg på at opretholde indbyrdes kontakt ved at udsende et lille maskinskrevet blad. Anklagen lyder på et »hemmeligt skrift« og den »statsfjendtlige virksomhed« består i, at salesianerne i det nævnte skrift har publiceret de meddelelser, som de har modtaget henholdsvis fra moderhuset i Turin samt fra Vatikanets radio — meddelelser, der overalt i den vestlige verden er frit tilgængelige og med andre ord ikke »hemmelige« i nogen- somhelst forstand (KNA).

Kardinal Mercati død

Den romerske kirkes arkivar og bibliotekar, Giovanni kardinal Mercati, er afgået ved døden, 90 år gammel. Han var født i 1866 i Villa Gaida i bispedømmet Reggio d'Emilia og studerede teologi ved Gregoniana. I 1893 kaldtes han til Ambrosiana i Milano, hvor mgr. Ratti, den senere Pave Pius XI var bibliotekar på daværende tidspunkt. I 1918 blev mgr. Mercati præfekt for Vatikanerbiblioteket.

Kardinal Mercati var en anerkendt videnskabsmand, der har udsendt en lang række publikationer. Han var æresdoktor ved universitetet i Oxford (KNA).

Pius XII:

Konkordatet med Østrig står stadig ved magt

Vatikanet forventer principiel anerkendelse

Pave Pius XII har for nylig i en samtale med biskop-koadjutor dr. Franz Zak (fra St. Pölten), der tillige er den østrigske bispekonferences sekretær, givet udtryk for, at han forventer, at den østrigske regering principielt anerkender gyldigheden af konkordatet fra 1933. Vatikanet vil ikke kunne se bort fra dette krav. Også for Tysklands vedkommende har den højeste domstol i Karlsruhe bekræftet den formelle gyldighed af det tyske konkordat.

Biskop Zak har for nylig været i Rom, hvor han blev modtaget i audiens af Pave Pius XII, og efter hjemkomsten til Østrig har biskop Zak meddelt nærmere enkeltheder om sin samtale med den Hellige Fader i et interview med »Kirchenblatt für die Diözese St. Pölten«. I Rom er man af den opfattelse — udtaler biskop Zak — at det østrigske konkordat folkeretslig set er intakt. Sålænge den øst-

PAVESTOLEN OG

VERDENSFREDEN

Når banker skal være morsomme -

„Kirken ved verdens ende“

Spillet om „Det hellige blod“ i Bruges

Du - og verdensfreden

PAVETALE TIL 34.000

CAJ — den kristne internationale arbejderungdoms store social-religiøse kongres — nåede sit højdepunkt søndag eftermiddag med at unge kristne arbejdere fra den ganske verden højtideligt lovede den Hellige Fader at virke for det kristne arbejderideal i familien, på arbejdspladsen og i fritiden. 34.000 CAJ-delegerede fra 87 lande, otte kardinaler, over 60 biskopper og så godt som samtlige de diplomater, der er akkrediteret den Hellige Stol, deltog i det store møde på Peterspladsen, det første internationale møde mellem kristen arbejderungdom fra hele verden.

CAJ's verdensmøde indledtes søndag formiddag med en fælles messe, som kardinalkollegiets dekan, kardinal Tisserant, efter ordre af den Hellige (sluttes på bagside)

Valgkampen i Tyskland:

Frit opfundne Pave-citater og ny aflad!

SPD — det tyske socialdemokratiske parti i Vesttyskland — har rettet en del anklager mod den katolske kirke i forbindelse med øjeblikkets valgkamp. Disse anklager betegnes i katolske kredse i Vesttyskland som unfair propaganda og usandfærdige, og der nævnes i denne forbindelse bl. a. et flyveblad, der er udsendt af partiets ledelse og hvori der refereres en samtale, der hævdes at have fundet (sluttes på bagsiden)

rigske regering imidlertid ikke vil anerkende dette synspunkt, er Vatikanet ikke tilbøjelig til at respektere de i konkordatet fastsatte bestemmelser med henblik bl. a. på bispeudnævnelser. Blandt andet er biskop Zaks egen udnævnelse til biskop-koadjutor sket uden at Vatikanet i forvejen har været i kontakt med den østrigske regering (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN FLOUR

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

(VELKLÆDT)

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.

VEster 3826

(over Sparakassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER

Smedelundgade 1 . Telf. 138

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft

Ajgade . Telefon 365

Lev. til den katolske Menighed

For 40 år siden:

DEN HELLIGE STOL OG VERDENSFREDEN

Det har til alle tider været et betagende øjeblik for den, der var på vej mod den evige stad og for første gang så Peterskirkens kæmpekuppel dukke op i synskredsen — hvad enten det nu skete fra et kupévindue som i turismens tidsalder eller — som for de gamle pilgrimms vedkommende — når de efter møjsommelige dagsrejser nærmede sig rejsens mål ad den flaminiske vej.

Basilikaen over Peters grav har altid været samlingspunktet for en hel verden, midtpunktet for en verdensomspændende, åndelig magt, der trods tidernes storme og omskiftelser har bestået og vil vedblive at bestå.

Basilikaen over Peters grav er i dag midtpunktet i den lille stat, verdens mindste, der opstod i henhold til overenskomsten med kongeriget Italien af 11. februar 1929, den såkaldte Lateranpagt, og hvorved »fangenskab i Vatikanet« bragtes til ophør. Indtil 1870 havde paverne tillige været verdslige herrer i det område, der benævntes Kirkestaten og som havde Rom til hovedstad. Under Viktor Emmanuel af Sardinien-Piemont og hans højtlbegavede liberale statsmand Cavour sluttede de italienske småstater sig sammen, og i 1870 blev den nordlige del af Kirkestaten indtaget af Piemonterne og pavens område indskrænket til Rom og nærmeste omegn. I 1870 indtog imidlertid italienske trop-

Vi bringer her anden — og sidste del af vor medarbejders redegørelse for Pavestolens indsats for freden og diplomatiske aktivitet i årene 1914—1939. (Den første artikel fandtes i sidste nummer af Ugebladet).

Pius XI — mellemkrigsårenes store pave

per den sidste rest af den i forvejen indskrumpede kirkestat, og dermed rejstes det mange år igennem så brændende »romerske spørgsmål«, der skulle stå uløst til 1929. Med Kirkestatens ophævelse mistede paven sin hidtidige uafhængighed; den gamle kirkestats hovedfunktion havde jo netop været: at give udtryk for den Hellige Stols uafhængighed af de politiske magter. Den italienske garantilov af 1871 indrømmede ganske vist paven fuld suverænitet og dermed personlig ukrænkelighed, dispositionsret over Vatikanet, Lateranet, Peterskirken og

Castel Gandolfo ved Albanersøen samt en årlig rente på 3½ mill. francs, som paven dog afslog at modtage. Såvel Pius IX som hans efterfølgere protesterede mod den uret, der var øvet, og klagede ofte siden i sine allokutioner over den trykkende, ufri stilling, hvori pavedømmet befandt sig. I virkeligheden ville paven da også — i det øjeblik, han forlod Vatikanet — komme til at stå under den italienske konges overhøjhed, han ville være blevet italiensk statsborger, til trods for at garantiloven sikrede ham en slags »æressuverænitet«. Resultatet

Et historisk billede: Italiens daværende ministerpræsident, Benito Mussolini, aflægger besøg — det første officielle italienske besøg efter udsoningen i 1929 — i Vatikanet.

blev fangenskabet i Vatikanet. Pius IX nægtede efter Kirkestatens inddragelse at anerkende det italienske kongehus, forbød katolikkerne at deltage i de politiske valg, og følgen var, at det offentlige liv blev behersket af et radikalt kirkefjendskab. Leo XIII's bestræbelser for at skabe et venligere forhold mellem Kvirinalet og Vatikanet forblev uden resultat. Pius X gav 1905 katolikkerne ret til i visse tilfælde (mod antikirkelige kandidaters opstilling) at deltage i de politiske valg. Efter verdenskrigen indtrådte der en bedring i det spændte forhold. 1919 dannedes et katolsk folkeparti, som straks blev et af rigsdagens stærkeste. Først under Pius XI kom dog den egentlige forsoning mellem kongeriget og kirken i stand. Efter statskuppet i 1922 slog fascismen under »il Duce« Benito Mussolini's ledelse ind på en kirkevenlig politik. Fascismen gik imod liberalismen og frimureriet og fremhævede kirken som national kulturfaktor i Italiens fortid og fremtid. Krucifiks'erne kom atter op i skoler, hospitaler og retslokaler, religionsundervisningen blev genindført i skolerne, profanererede kirker og kløstre blev givet tilbage, og de gejstlige blev fritaget for militærtjeneste. Det »romerske spørgsmål« skulle dog imidlertid først få sin endelige løsning i 1929 med Lateranpagten. Da Pius XI blev pave i 1922, valgte han som regeringsprogram mottoet: Pax Christi in Regno Christi (krist fred i Kristi rige), en devise, der kom til at præge hele hans regering. En fredløs og ulykkelig verden råbte på dette tidspunkt efter fred, og Pius XI gjorde intet andel i de 17 år, han sad på Petri stol, end mane til fred og fordragelighed ved alle lejligheder og på alle tænkelige måder: i rundskrivelser, i taler og i sit samarbejde med de verdslige magter. Hans hele kirkepolitiske virksomhed havde freden for øje. De talrige konkordater, som han afsluttede, skulle ene og alene tjene fredens sag. Hans største fredsværk var dog vel uden tvivl udsoningen med den italienske stat, et skridt, som han -- ikke uden modstand fra enkelte af sine nærmeste rådgivere og medarbejdere -- bragte til en heldig afslutning. Lateranpagten af 1929 afsluttede Kirkestatens middelalderlige, næsten tusindårige udvikling. Frigørelsen fra de af middelalderlige tidsforhold betingede verdslige og statslige interesser betød ny vinding for pavedømmets egentlige område, det åndelige, en vinding som næppe kan vurderes højt nok. Og selv om det også efter pagtens indgåelse kom til meningsforskelligheder, var Pius XI's hele stræben dog rettet mod freden, uanset den værdige holdning, der kom til udtryk i hans berømte rundskrivelse »Non abbiamo bisogno«. I overenskomsten af 1931 blev vanskelighederne overvundet, og således kunne Pius XI opleve den dag, som ikke var blevet beskåret hans fire forgængere, da den italienske konge, den italiensk kronprins og stuttelig Italiens statschef, Benito Mussolini, af lagde besøg i Vatikanet. Lateranpagten var ej heller til hinder for, at Pius XI adskillige gange tog kraftigt

til orde mod forskellige overgreb og fejltagelser, som såvel den italienske stat som andre stater gjorde sig skyldige i. Følgen af Lateranforliget var den, at Pius XI havde nået det, som Pius IX havde været, og til og med med fastere grund under fødderne: en selvstændig hersker, og ikke en »fange i Vatikanet«, en ligeberettiget blandt jordens suveræne herskere. Lateranpagten, der blev underskrevet i Lateranpaladset den 11. februar 1929 af kardinalstatssekretær Gasparri og den italienske statschef Mussolini, og som blev ratificeret den 7. juli s. å., består

NOTER

Radio Vaticana

Ifølge meddelelser fra Rom ventes det, at den ny Radio Vaticana, der har været under opførelse gennem de sidste par år, vil kunne optage regelmæssige udsendelser fra begyndelsen af oktober. -- Ugebladet vil forinden bringe en oversigt over sendetider og boglængder.

af en traktat, en finansaftale og et konkordat. Pagtens første del indehol-

12. søndag efter pinse

1. september 1957

BOGSTAVEN IHJELSLÅR, MEN ÅNDEN GØR LEVENDE

Enhver religion har sine love, sin ånd, der står prentet i dens program. Denne ånd er formuleret i bestemte forskrifter og skikke, der hver især har deres specielle betydning, men som oftest går det sådan, at menneskene opfatter disse forskrifter sådan som om deres evige frelse afhænger af, hvordan de opfylder disse, og dermed glemmer eller -- lad os sige -- overser de det væsentlige. Det sker da, at der dannes et modsætningsforhold mellem det, der egentlig var meningen med disse forskrifter - den ånd - og det, som de senere udvikler sig til. På Jesu tid var jødedommen inde i et sådant dilemma. Hele tilværelsen var reguleret af et sådant hav af love, og den evige frelse afhang af, om man nu opfyldte disse til punkt og prikke. Og når Vor Herre ikke overholdt sabbaten på den gængse måde, så virkede det helt revolutionerende. Men han satte sig ud over det og lærte sine disciple det samme.

Næppe var Vor Herre dog borte, førend den strengere retning påny kom til magten indenfor den unge kirke, en retning, der ikke rigtig kunne frigøre sig fra de gamle love. Der skulle en Paulus' genialitet til for at klarlægge de gamle forskrifters meningsløshed og på denne måde bane vej for kirken ud i friheden.

Men situationen er faktisk blevet ved med at eksistere. Menneskene er stadig de samme. Ånden forekommer dem for flygtig og flertydig, de vil have klare anvisninger, som de kan rette sig efter - og som de så mener er det eneste saliggørende. Retningslinier er selvfølgelig en nødvendighed, og det er også til gavn for samfundslivet, såvel som for den enkelte, men det er farligt, meget farligt, når man overser det væsentlige, som skjuler sig bag love og bestemmelser. Der eksisterer nemlig (også i vore dage!) en slags kristen farisæisme -- et menneske kan opfylde alle tænkelige forskrifter og bestemmelser og ikke desto mindre ikke have den allerringeste anelse om Kristi ånd! Når man blot tænker på at opfylde bestemmelserne, så er man alt for tilbøjelig til at overse ånden, meningen med det hele. Bogstaven -- som Paulus taler om i søndagens epistel -- det er opfyldelsen af de rent udvortes forskrifter, uden at spørge om meningen med dem.

Men den, der kun handler i overensstemmelse med bogstaverne, han kan meget let forsynde sig mod ånden. Herrens Ånd er kort sagt kærligheden. Enhver kristen bør bestræbe sig for at trænge gennem lovens og forskrifternes hylster og ind til deres kerne. Når vi er nået så vidt, så ved vi, hvad det kommer an på.

Søndagspligten skal ikke tvinge os til for enhver pris blot at komme i kirke. Meningen med søndagens helligholdelse er noget ganske andet. Den, der blot går i kirke for at kunne sige til sig selv, at han har opfyldt budet og så mener, at han dermed har sikret sig frelse, han tager ganske fejl, han er blevet hængende i bogstaver.

Der er risiko forbundet med at lægge alting i faste rammer. Tænk blot på når vi beder eller knæler i kirken. Hvor er bønnen dog ikke en vidunderlig ting -- og hvor bliver den dog elendig, når den bliver hængende i bogstaven!

Den bliver til ærgrelse for Gud. Det er ikke Vor Herres mening! Vi må alle -- dersom vi vil følge Vor Herre -- bekende os til ånd og frihed. Vi kan ikke skyde noget ansvar fra os og overlade det til kirken. Det er naturligvis lettere at sige og mene, at »det klarer kirken for os«, når blot vi beder eller knæler »på de rigtige« tidspunkter og steder.

Hvilke latterlige ting kan der ikke komme ud af en sådan ydre opfattelse af kristendommen! Og hvor har slige ting ikke været til skade for kirken i tidernes løb! Tidens hårdhed har bevirket, at skallen på mange områder er faldet af, og at vi dermed har fået øjnene op for det virkelige og det egentlige. Der har lidt efter lidt dannet sig en helt ny type kristne -- lad os også os tælles blandt dem! Lad os glæde os over, at vor kirkes skrifter ånd i dag træder tydelig frem, lad os indse, hvad der er skabeloner, og lad os trænge frem til det væsentlige.

Sognepræsten.

der en række punkter, hvori kongeriget Italien og pavestolen gensidigt anerkender hverandres suverænitet samt oprettelsen af pavestaten, Città del Vaticano. Pagtens altoverskyggende betydning er dog den, at den fastslår pavens folkeretslige stilling.

Begrebet Vatikanstaten er af afgørende betydning for den Hellige Stols stilling som politisk magt. Alle spørgsmål, der går ud på at bestride en pavelig suverænitetets retslige beståen,

savner nu ethvert grundlag, idet Lateranpagten ene og alene er skabt med det formål for øje: at oprette en pavelig stat, der kan opvise alle en verdenslig suverænitetens kendetegn. Dette uafhængige territorium — det være sig nok så lille — har en ubestridelig værdi i juridisk forstand og er tillige en synlig, åbenlys retslig garanti for den pavelige magt. Ud fra dette standpunkt må man betragte alle de skridt, der er taget af Vatikanet siden 1929

på det diplomatiske og internationale område.

Forhandlingerne vedrørende den verdenshistoriske pagt havde fundet sted i al stilhed, således at kun ganske få indviede, end ikke de i Rom stationerede diplomater, havde fået nys derom. Fire dage før pagtens undertegnelse blev det diplomatiske korps, der var akkrediteret den Hellige Stol, underrettet om, at det romerske
(Stultes side 414)

APROPOS

Når banker prøver på at være morsomme

Når man taler med annonceverdens folk, får man altid at vide, at annoncer er ærligheden og sandheden selv, for det kan slet ikke betale sig at lokke kunder til under falske foregiver. Ganske vist har man i frisk erindring en overdårlighed af sæbeannoncer, som lover en hærskare af ildelugtende ungmøer snarligt giftermål med omgangskredsens flotteste fyr, blot de vasker sig med den averterede sæbe. Man mindes filmsannoncer, som lokkede ivrigt for »husarer«, der brugte deres beskedne lønning til at se »stærke« ting, som annoncen lovede og filmen ikke holdt. Man mindes meget mere, end vi her har plads til at repetere.

Men annoncebureauerne vedbliver, trods alle vore erfaringer, med et forsikre, at kun ærlig annoncering betaler sig, og at kun ærlighed interesserer dem. De indrømmer, at et såkaldt »blikfang« er nødvendigt. Hertil bruges næsten altid unge damer uden småligt hensyn til, om de har det fjerneste med annonceindholdet at gøre. De skal bare få os til at læse, skønt der efterhånden er så mange af dem i en avis, at de virker trættende som Købbyens haller under overproduktion.

Hvad blikfang angår er vi dog faldet over noget nyt. Det drejer sig om en annonce i forbrugsforeningernes skikkelige blad »Samvirke«. Annoncøren er *Andelsbanken*, og det er denne bank, som er skyld i, at vi falder over annoncørens særlige mentalitet.

Vi præsenterer billedet. Under dette står »Når riget fattes penge«, og så kommer teksten, som vi anfører i dens helhed, idet vi blot overspringer de sidste linier, som direkte taler om den pågældende bank. Læserne advares på forhånd. Det er en hård mundfuld — for kristne såvel som for historikere samt for jævne folk, der helst tror på, at annoncører mener, hvad de siger:

» Danske konger og dronninger har gennem tiderne søgt at øge statsindtægterne ved mange særegne metoder. Penge skulle der altid til, og det skal siges til de kronede hoveders ros, at fantasi og forudseenhed manglede de sjældent.

Dronning Margrethe regerede i Danmark 1376—1412 — det var på et tidspunkt, hvor man i de sydlige lande kunne købe sig syndsforladelse, aflad, mod kontante vederlag — og da hun

oplagede, hvor god en forretning dette var, besluttede hun at indføre noget lignende i Danmark.

For at få penge ind på denne måde, måtte Margrethe sikre sig kirkens bistand, hvilket samtidig lettede hendes arbejde med at forene de tre nordiske riger. Hun oprettede derfor med kirkens velsignelse — Birgittinerklostret i Vadstena i Sverige. Det blev opkaldt efter den hellige Birgitta, som blev skrinlagt i klosterkirken i 1393.

Allerede ved klostrets indvielse startede Dronning Margrethe handelen med afladsbreve. Hun lod rejse en række boder på pladsen foran klostret, og fra disse boder solgtes i løbet af få dage tusinder af afladsbreve til de mange pilgrimme, der valfartede til det hellige sted. Dette gav klostret en god startkapital. Samtidig historikere beretter, at 30 skriftefædre arbejdede konstant i de dage, afladshandelen fandt sted. Margrethe fik sin part, klostret sin, og dronningen sikrede sig på den måde både penge og kirkens velvilje.

Se, disse mennesker, som købte sig syndsforladelse, troede, at de fik noget for deres penge — *i dag forlanger man realiteter i form af værdier* (kursivret af os). Det vil imidlertid være kløgt ikke at købe for alle pengene. Sætter man de overskydende penge i banken, får man også noget for dem — man får nemlig renter, og de penge, der går ind i banken, vil efterhånden vokse og blive til en kapital, som det er rart at kunne disponere over, hvis en uforudset situation skulle indtræffe.

Lad gå, at Andelsbanken synes at savne adgang til bare et enkelt af de moderne leksika, hvori den ville kunne se, at syndsforladelse og aflad er to forskellige ting. Lad gå, at de sikkert udmærkede bankmænd ynder en historieskrivning, der i naivitet er et sidestykke til historien om pigens, der

Når riget fattes penge

Dronning Margrethe og dronninger har gennem tiderne søgt at øge statsindtægterne ved mange særegne metoder. Penge skulle der altid til, og det skal siges til de kronede hoveders ros, at fantasi og forudseenhed manglede de sjældent. Dronning Margrethe regerede i Danmark 1376—1412 — det var på et tidspunkt, hvor man i de sydlige lande kunne købe sig syndsforladelse, aflad, mod kontante vederlag — og da hun oplagede, hvor god en forretning dette var, besluttede hun at indføre noget lignende i Danmark. For at få penge ind på denne måde, måtte Margrethe sikre sig kirkens bistand, hvilket samtidig lettede hendes arbejde med at forene de tre nordiske riger. Hun oprettede derfor med kirkens velsignelse — Birgittinerklostret i Vadstena i Sverige. Det blev opkaldt efter den hellige Birgitta, som blev skrinlagt i klosterkirken i 1393. Allerede ved klostrets indvielse startede Dronning Margrethe handelen med afladsbreve. Hun lod rejse en række boder på pladsen foran klostret, og fra disse boder solgtes i løbet af få dage tusinder af

ANDELSBANKEN

vaskede sig og straks blev gift. Man kan eventuelt også være large og tro på, at Andelsbanken godt kender sin danmarkshistorie, men skriver dette i et yderst spøgefuldt lune.

Men der er en ting i annoncen, som ikke er spøg. Det er en ting, som virker afslørende, fordi den kommer helt og ganske som et uforvarende plump. Middelalderens stalker troede på, at de fik noget, når de opnåede aflad (af banken opfattet som syndsforladelse). De troede, at det var noget at få gjort rent bord efter en synd. Det tror en moderne Andelsbank ikke på. »I dag forlanger man realiteter i form af værdier«, siger banken, hvis folk må være blevet underligt sløve af at tælle og stable penge, så kun materielle værdier gælder noget i deres øjne. Hvis ikke hemmeligheden er den, at annoncen er blevet til i et uhyggeligt anfald af distraktion.

Vi går jo nemlig ud fra, at annoncer er ærlige, som vi stadig bliver belært om. Og hvis ikke sindsforvirring eller distraktion er undskyldningen, så må såvel historisk som teologisk viden og ganske almindelig omtanke være til-delt denne bank i form af yderst beskedne andel.

Til daglig slumrer byen Bruges lidt, idet den hviler i sin fortid og indskrænker sig til at fremvise sine arkitektoniske og kunstneriske skatte for turistens øjne; men hvert 5. år bestemmer byen Bruges sig til endnu engang at øse af fortidens kilder ved at mindes en legende, byens legende, med hvilken den synes at være eet.

I det 12. århundrede hjembragte Thierry (d'Alsace) under et korstog nogle dråber af Kristi blod på et stykke af Kristi kors. Dette relikvie er siden blevet bevaret i Bruges. — Maleren Hans Memling malede et skrin kendt under navnet St. Ursula, hvori de hellige blodsdråber (Sanguis Christi) har hvilet lige siden.

Omstændighederne ved erhvervelsen af dette relikvie inspirerede abbed Joseph Boon til at skrive spillet, og han bad komponisten Arthur Meulemans om at komponere musikken til hans tekst.

Det var på denne måde, at »Det Hellige Blods Spil« blev til. Festspillet afholdes hvert 5. år i august måned; i 1957 den 3., 4., 6., 8., 10., 11., 14., 15., 17. og 18. august; spillet begynder kl. 21,00 og varer ca. 2 timer.

Scenen, hvorpå festspillet opføres, ligger ved foden af det berømte Belfroi og omgives af den smukke gamle rådhusplads, som med middelalderlige bygninger skaber den rette atmosfære.

Kristi lidelse på Golgata, korsvejen og korsfæstelsen gengives i en række gribende billeder.

Derefter beskrives korsfarernes hjemkomst med relikvien, og de lidelser der overgik beboerne i Bruges under deres bestræbelser for at bevare denne.

Man oplever et festspil enestående ved sin farverigdom, sine lyseffekter og sin musik, der i forbindelse med den glødende trosiver hos de 2000 medvirkende (der for størstedelen er byens borgere), giver tilskuerne fornemmelsen af noget overnaturligt, som forener alle!

Europas største friluftsteater opføres for tiden

i den flamske by Bruges: over 2000 personer medvirker i det af redemptoristpateren Josef Boon forfattede spil om »Det hellige Blod«. Det 80 m høje middelalderlige Belfroi »medvirker« ved dette ejendommelige festspil.

Den højtidelige grundstensnedlæggelse til den ny sct. Mikael's kirke i Hammerfest: biskop Wember, Tromsø, foretager indvielsen af grundstenen.

Du - og v

Det er en urolig verden, vi lever i. Alter og alter trækker der mørke skyer sammen på himlen, og ustandselig truer uoverensstemmelser nationerne imellem øst og vest med at føre til eksplosion i form af væbnede konflikter. Menneskeheden går i dag i en stadig angst for, at en ny katastrofe en skønne dag skal gøre ende på den »fredelige« tilstand, som vi lever i, man tør til tider knapt nok trække vejret af frygt for, at en ny verdensbrand skal bryde ud i lys lue. Det enkelte menneske har fornemmelsen af kun at være en afmægtig tilskuere, hvis eneste opgave — og berettigelse — er at avente i angst og bæven, om det endnu en gang skulle lykkes de ansvarlige statsmænd at forhindre det allerværste. Når situationen har nået dette punkt, så har den enkelte — overfladisk set — så at sige ingen mulighed for at øve indflydelse på tinge-

Grundstensnedlæggelse til „Kirken ved verdens ende“

I Hammerfest -- verdens nordligst bygd — lagdes for nylig grundstene til en ny katolsk kirke. Den først kirke, der opførtes heroppe, var rejs i 1885, men ødelagdes af tyskerne, d de i 1944 måtte rømme byen og forlo den som en rygende lomt. Bisko Wember, Tromsø, foretog grundsten: nedlæggelsen. I grundstenens ene hjø ne var der indfældet en sten, der va skænket af Paven, og som var hent fra Petersgraven under Sct. Peter Rom.

Således kommer den ny sct. Mikael's kirke i Hammerfest til at se ud — »kirken ved verdens ende«

»Christoffer«-bevægelsens ophavsmand, fader James Keller.

nes tilstand, men som troende kristen har han altid Guds barmhjertighed at lyne hen til, og det oplever vi også i dag, hvor alle kristne kirker opfordrer deres troende til i fællesskab at bede Gud om at afvende den storm, der truer med at trække sammen i horisonten.

Men hvad kan du og jeg gøre for at mindske det eksplosive stof, der truer verden og bidrage til at bevare freden, dette det kostbareste gode her på jorden? Har vi — du og jeg — egentlig overvejet dette spørgsmål, eller har vi undladt at overveje det, måske ud fra den synsvinkel, at det alligevel ikke nytter noget?

Jeg har i den senere tid dvælet ved denne tanke, og jeg har atter og atter måttet tænke på det budskab, som englen bragte hyrderne på Bethlehems mark. Her finder man jo faktisk udgangspunktet for vort spørgsmål. Som bekendt oversætter ikke alle kirker den græske teksts ordlyd på samme måde. Men den katolske oversættelse »fred på jorden for de mennesker, der har en god vilje«, siger dog klart og tydeligt, at freden kun kan blive menneskene til del, såfremt de er i besiddelse af »en god vilje«, d.v.s. vilje til fred, og så praktiserer denne fredsvilje.

Der hører imidlertid efter min mening ikke så lidt til at udfylde begrebet den »gode vilje«. Det kræver både anstrengelse og erkendelse, og først når man når frem til, at størsteparten af menneskeheden praktiserer denne vilje, først da vil det være muligt at udelukke stridigheder og modsætningsforhold her i verden i et sådant omfang, at freden sikres.

Lad mig lige illustrere dette med et par eksempler. Det er ikke så længe siden, at jeg på en rejse i udlandet en

dag spadserede gennem en europæisk storby og der kom forbi ruinerne af et mindesmærke, der var blevet ødelagt af bomber under den sidste verdenskrig. Jeg passerede en herre, der havde en lille dreng ved hånden, og idet jeg gik forbi dem, hørte jeg drengen sige til sin far: »Hvad er det?« Og faderen svarede: Ja, det har de ækle tyskere gjort! (I Tyskland vilde man sige: »Det har de ækle amerikanere gjort!«).

Jeg gik videre i mine egne tanker. Her lagde en fader altså allerede — måske ubevidst — grunden til nyt had i den opvoksende generation, i stedet for at plante kærlighed, og dermed spirede en ny trussel for freden!

Og et andet tilfælde: det er et par år siden, at jeg sad i en kreds af studenter i et neutralt land. Midt blandt os var der også en asiatisk student. Han følte sig tilsyneladende vel i vor midte, og alle var åbenlyst glade og tilfredse. Han blev betragtet som »en af vore«, og han blev tiltalt med »du« på lige fod med os andre. Ikke desto mindre var der — har jeg senere ladet mig fortælle — en kvindelig student, som forbavset havde spurgt, hvad den »gule fyr« egentlig ville blandt os. Jeg kunne have ønsket, at denne bemærkning aldrig var faldet, eller — såfremt den partout har skullet ud — at den kinesiske student i hvert fald ikke har opfattet den. Vi skulle faktisk skamme os. Var det ikke en uheldig og meget kedelig krænkelser af næstekærligheden, som dog lærer os, at alle mennesker er brødre og akkurat lige gode uden hensyn til hudfarve eller verdensanskuelse. Og ærlig talt — er det ikke den indstilling, ført videre ud i det praktiske, der fører direkte til had mellem nationerne og dermed bliver til en trussel mod verdensfreden?

En kendt jurist har skrevet en bog med titlen: »Folkeretten begynder med dig!« Man kunne også sige: »Verdensfreden begynder med dig«. Tænk blot på, hvad Pius XI engang sagde: »Hvis du vil reformere verden, så begynd med dig selv!« Hvis man vil nå frem til denne indstilling hos de brede masser, den indstilling, der skal føre til fredelig løsning af alle vanskeligheder, så må enhver »begynde med sig selv«.

Jeg skal ikke her komme ind på, hvorledes den enkelte kan bidrage — rent politisk — til verdensfreden. Demokratiske statsborgere har jo mange muligheder: man kan ikke blot lade sin røst høre og dermed propagandere for sagen, man kan også ved valgene give sin stemme til de kandidater, om hvem man ved, at de ærligt og redeligt går fredens ærinde og også går ind for fredens sag indenfor de store internationale organisationer.

»Verdensfreden begynder med dig selv«, det vil sige, at vi uvægerligt må være blandt dem, som Bjerkeprædiken taler om, og hvem intet er helligere end freden. Har man denne indstilling, så kan man indenfor sin egen kreds blive en hel Hammarskjöld. Vor daglige færden i familiens kreds og på vort arbejdssted byder os talrige lejligheder og muligheder for at af-

(sluttes næste side)

I korte træk —

Den hidtidige abbed for det østrigske Benediktiner-abbadi i Seckau, dr. Benedikt Reetz, har overltaget posten som ærkeabbed i Beuron. Beuron-Benediktinerkongregationens abbed-præses, dr. Bernhard Durst, oplæste Pave Pius XII's bulle, hvori Beuronerkonventets valg bekræftes (KNA).

Konsistorialkongregationen i Rom har udnævnt ærkebiskoppen i Utrecht, dr. Bernhard J. Alfrink, til militær-biskop for den hollandske hær. I samme dekret har konsistorialkongregationen tillige udnævnt en militær-biskop i Belgien (KNA).

Den Hellige Fader har i sidste Uge i Castel Gandolfo modtaget ærkebiskoppen af New York, Francis Kardinal Spellman, i privat audiens. Kardinal Spellman er kommet til Rom for der at fejre 25-årsdagen (8. september) for sin bispevielse, som han modtog af daværende kardinal-statssekretær Eugenio Pacelli (KNA).

Professor, dr. Hermann Muckermann, der er direktør for instituttet for naturvidenskabelig antropologi i Berlin, og som også er kendt herhjemme fra sit besøg i slutningen af tyverne, fylder 30. august 80 år. Muckermann er kendt som katolsk forsker og forfatter, og hans arbejder på eugenikens område — set fra biologisk og etisk synspunkt — har bidraget væsentligt til en katolsk antropologi (KNA).

26. august sluttede i det polske valfartssted Czestochowa det første år af den såkaldte »store novene« i anledning af tusindåret for kristendommens indførelse i Polen. Kardinal Wyszynski ledede et stort pilgrimstog til den polske Mariahelligdom, der iøvrigt i det sidste år har været besøgt af 1,5 millioner pilgrimme (KIPA).

Et franciskanerindekloster i Oldenburg (Indiana, USA) har været hjem-søgt af en heftig tyfusepidemi. 25 søstre har måttet hospitalsindlægges og to er livsfarligt angrebet (KIPA).

I løbet af de sidste fire år er over 600.000 dokumenter i Vatikanerbiblioteket blevet mikrofilm. Der er blevet taget i alt syv millioner optagelser og brugt en million meter mikrofilm. Optagelserne er skel på foranledning af Pius XII. — Biblioteket ved St. Louis-Universitetet i St. Louis (USA) og er finansieret af de amerikanske Columbusridere (KIPA).

Biskoppen af Blois, mgr. Robin, har på grund af ringe tilgang af præse-studerende lukket sit seminarium og sendt sine studerende til seminariet i Chartres (KIPA).

I 84. franske nationalvalfart til Lourdes deltog i år ca. 20.000 pilgrimme (KIPA).

Over 4000 personer deltog i år i valfarten til Mariahelligdommen på Panaya Kapulu i nærheden af Efesus, hvor Maria ifølge overleveringen skal have tilbragt sine sidste år, og hvorfra hun skal være blevet optaget i himlen. Ærkebiskoppen af Izmir, mgr. Des-cuppi, celebrerede messen i valfartskapellet (KIPA).

(fortsat fra foreg. side)

lægge bevis på vor egen fredsommelighed, idet vi søger at bilægge stridigheder omkring os med kærlighed og forståelse. Tænk blot på, hvad den franske flyver og forfatter, Saint-Exupérie har sagt: »Menneskets skønneste og fornemste opgave er at bringe mennesker sammen«.

I dag er det imidlertid mere nødvendigt end nogensinde før at gøre forsøg på at rette blikket udefter. Faktisk må man — det kræver verdensudviklingen i almindelighed — søge at erhverve et åbent blik ud mod hele verden. Den internationale situation har nået et punkt, hvor så at sige alt, enhver begivenhed og enhver tildragelse ikke kan undgå at berøre den enkelte, idet hvad der så end sker kan være medvirkende til at styrte alle i fordærvelse. Den amerikanske »Christoffer-bevægelse« grundlægger, fatter James Keller, siger et sted: »Tænk på verden, ikke på din egen andedam«. Vi har hver især et personligt ansvar for at redde verden, ikke blot os selv og vort umiddelbare naboskab«.

Og lige så naturlig en sag det er, at man nærer stor kærlighed til sit eget hjem og sit eget fædreland, lige så selvfølgelig bør det i dag være at vi ejer og viser verdensborger-sind. Vi må frem til at føle os ansvarlige overfor verden og handle derefter. Den bedste måde at vise og uddybe denne

verdensomfattende indstilling på er så afgjort at slutte internationale kontakter. Intet er vigtigere for den fredelige sameksistens mellem nationerne end at i særdeleshed ungdommen over hele verden lærer hinanden at kende og at forstå.

Ungdommens opdragelse i fredens og folkeforståelsens ånd er et af de mål, som man må søge at nå frem til gennem internationale kontakter, rejser i fremmede lande, internationale ferielejre og kurser, men først og fremmest gennem hjemmets og skolens indsats. Det siger sig selv, at først og fremmest ungdomsopdragerne — lærere og præster — har et meget stort ansvar i så henseende. Men både du og jeg kan hver evig eneste dag gøre vores lille indsats i denne sags tjeneste, ved blot at gøre — det modsatte af, hvad faderen, om hvem jeg fortalte i begyndelsen, gjorde, nemlig ved at vi hos vore børn lægger grunden til næstekærlighed og til forståelse mellem nationerne. Det må være enhver demokratisk stats helligste opgave at drage omsorg for, at enhver skolebarn, som barnet får i hænde, er skrevet i denne ånd og ikke iblandet had, hverken af politisk eller religiøs art. Ligeledes burde alle fornuftige forældre i så vidt omfang som muligt drage omsorg for, at deres børn ikke får krigersk legetøj i hænde — jeg er klar over, at det er svært.

En stadig kilde til ufred, forbitrelse og had er sult og nød og dårlige sociale forhold. Der kan kun skabes indre

fred, når de sociale forhold i hvert enkelt land er løst. Vi har hver især et ansvar for, at der etableres sociale tilstande, der er i overensstemmelse med Kirkens sociallære. Og hertil hører også, at vi efter evne yder vort bidrag til, at nød og sult hindres i de lande, hvor der hersker slige tilstande. Ethvert skridt i den retning er ikke blot en kristenpligt, men tillige også et bidrag til verdensfredens fremme. *Juv.*

Pater Wevers forlader Salzburg

En af Ugebladets trofaste medarbejdere gennem mange år, pater Steph. Wewers SMM, der nu i en årrække har virket som sognepræst ved st. Blasius-kirken i Salzburg, forlægger fra og med 1. september sin residens til Marienheide ved Köln.

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for september:

At statsmændene ved deres forhandlinger må stræbe efter sandhed og retfærdighed.

For universitetsstudenter i Indien.

98. Davidssalme

GUD ER EN HELLIG KONGE

I. Gud hele verdens konge.

1. Herren er konge, folkene bæver; han troner på keruber, jorden skælver.

2. Stor er Herren på Sion, ophøjet over alle folkeslag.

3. De skal prisge dit navn, det store, det frygtindgydende; *helligt er det.*

II. Gud er en retfærdig konge.

4. Han er en mægtig konge, der elsker retfærd. Hvad ret er, har han grundfæstet, i Jakob over du ret og retfærd.

5. Ophøjet er vor Gud; kast jer tilbedende ned for hans fødders skammel. *Helligt er hans navn.*

III. Gud er en nådig konge.

6. Moses og Aron er blandt hans præster og Samuel blandt dem, der påkaldte hans navn. De råbte til Herren og han bønhørte dem.

7. I skystøtten talte han til dem, de hørte hans påbud og den lov, han gav dem.

8. Herren, vor Gud, du bønhørte dem; Gud, du var dem nådig, men du straffede deres uret.

9. Ophøj Herren, vor Gud, kast jer tilbedende ned foran hans hellige bjerg, *thi hellig er Herren, vor Gud.*

*

Da Isajas blev kaldt til at være Guds profet i Israel, havde han et syn. Han så Herren sidde på en høj trone. Serafer stod hos ham og råbte til hverandre: »Hellig, hellig, hellig er hærskarernes Herre, al jorden er fuld af hans herlighed.« (Kap. 6.) På en lignende måde gentager denne salme tre gange, at Gud er hellig og hans navn, d. v. s. han er så ophøjet, at vore tanker ikke kan fatte det, han er uendelig retfærdig, kærlig og barmhjertig.

I den græske oversættelse læser man, at David er digteren af denne salme. Hvad der har været anledning til den, kan man ikke se. Men der må være sket noget, der viste Guds ophøjethed på en sådan måde, at folkeslagene bævede af ærefrygt, og jorden skælvede.

Til en konges egenskaber hører ubestikkelig retfærdighed. På Sinai-bjerget havde Herren fastlagt den retsorden, der skulle gælde i Israel. Uden personsanseelse behandlede Gud herefter sit folk. Som rettens værn skulle Gud tilbedes foran pagtens ark, der er hans fødders skammel, medens himlen er hans trone.

Overholder man Guds hellige lov og sætter man al sin lid til hans godhed, magt og troskab, således som Moses, Aron og Samuel gjorde, så åbenbarer Gud sig også som en nådig konge. Men ganske vist, én gang da tilliden til Gud svigtede hos Moses og Aron, måtte de høre Herrens straffende ord: »Fordi I ikke trode på mig og helligede mig for Israelitterne, skal

I ikke komme til at føre denne forsamling ind i det land, jeg vil give den.« (4. Mos. 20, 12.) Gud kender ikke personanseelse!

Denne dybt religiøse salmes indhold blev først til fuld virkelighed i det nye testamente. I Jesus Kristus, den korsfæstede, har vor konge og Gud åbenbaret sig. Hans hellige bjerg er Golgata, korsset er hans trone og sidenhen hvert alter, hvor korsfret frembæres på ublodig vis fra solens opgang til dens nedgang. Hellige engle omgiver tabernaklet, således som der var billeder af to kerubim over pagtens ark i gamle dage.

En tanke fra denne salme kan være meget praktisk i vor livsførelse, nemlig den, at Gud er både uendelig barmhjertig og retfærdig. Vi mennesker har tit en tilbøjelighed til ensidighed. Nogle trøster sig med, at Gud er uendelig barmhjertig (hvad der er ganske rigtigt), men de glemmer fuldstændig, at han også er uendelig retfærdig, og det bevirker, at de ikke forsvarer sig mod synden, den værste af alle vore fjender. Andre er opfyldt af en så stor frygt for Guds straffende retfærdighed, at de kun føler bitterhed og aldrig glæde i deres orhold til Gud. De har glemt, at den samme hellige og retfærdige Gud også er uendelig mild mod alle, der tror på hans kærlighed til os, stoler på denne kærlighed i livet og i døden og overgiver sig helt til den. Som så ofte ellers gælder også her et »både-og«, ikke et »enten-eller«.

F. K.

PASCAL

Jacob Bjørke: »Blaise Pascal. Hans Liv og hans Tanker« (Borgens forlag, 200 sider).

Det mangfoldige geni, som Blaise Pascal var, stiller uhyre krav til den, der vil skrive hans biografi. Som matematisk vidunderbarn, der bevarede sin evne til på flere af denne videnskabs felter at udføre banebrydende arbejde, er han en af de interessanteste skikkelser. Matematikhistorikere er tilbøjelige til blot at opregne hans arbejder og understrege deres mangesidighed. Men det særegne ved tilfældet Pascal er netop, at han, der selv forsøgte at skildre den »geometriske ånd«, er det bedste studieobjekt for den, der vil komme på sporet af den matematiske tænkning (den »skabende« matematiske tænkning) psykologi. Dette bør inddeltid nok gøres til genstand for et selvstændigt arbejde, og det skal ikke bebrejdes Jacob Bjørke, at han i sin i mange henseender sympatiske bog om Pascal, nøjes med nogle citater fra andre biografer, hvad hele denne side af geniet angår. De siger forøvrigt kun fagmænd noget og kunne uden skade være udeladt i en bog for den almindelige læser.

Biografen må dernæst være særdeles vel skolet i det 17. århundredes franske kirkehistorie og i dets teologiske litteratur. Han bør kende sin Bremond på fingrene for at kunne forstå Jansenismens ejendommelige fænomen, men må samtidig møde de jesuitiske moralister fra den tid med større forståelse indefra end Bremond havde. Dette sidste er i virkeligheden det betænkeligste ved Bjørkes bog. Han er klar over,

at Pascal i sit forsvar for Jansenismen og sine angreb på jesuitterne er lidenskabelig og polemisk i en grad, der i vore øjne nærmest var rabiat. Ud fra Pascals egen overordentlig fine analyse af »l'esprit de finesse« (skønsomhedens ånd) lader det sig faktisk godt gøre, hvor meget han savnede denne ånd i sin polemik, der var enstrenget og bornert, hvor skønsomheden krævede indfølelse og forståelse. Pascals »Provincialbrev« har deres store ansvar for, at jesuitterne blev lagt for had, og det burde være påvist, hvad let lader sig gøre, at Pascal både karikerede hele kasuistikens sigte og i sin polemik citerede forkert adskillige steder og illoyalt mange flere. Jacob Bjørke forsømmer dette. Han siger nok lidt om Pascals polemiske voldsomhed, men synes iøvrigt at dele Pascals dom over jesuitterne, der historisk er ganske urimelig. Det er faren ved de blændende skribenter, og også som skribent var Pascal et banebrydende geni med resultater på både godt og ondt.

Bedst er Bjørke i sin skildring af Pascal som religiøs tænker, der ville forny og på en måde folkeliggøre det teologiske sprogs stivhed. Hans oversættelser, f. eks. af bønner om sygdommens rette brug og af brudstykker af Pascals »Tanker« er meget smukke, og han når væsentlige resultater i forsøget på at stille disse tanker i det system, Pascal ikke selv fik tid til at føje dem ind i. Som opbyggelsesskrift indeholder Bjørkes bog meget værdifuldt, det er værd at tage frem til hyppig læsning. Værd at fremhæve er også Bjørkes forståelse af, at Montaigne øvede en betydelig indflydelse på Pas-

cal. Derimod vil vi stille os mere tvivlende overfor sammenstillingen af vor egen Kierkegård og Pascal. Ligheds-punkterne er vel ikke vanskelige at få øje på, men baggrunden var meget forskellig, så forskellig som fransk og tysk tænkning, og den forskel er mere afgørende end Kierkegårds moderne franske elever helt forstår.

For sin oprigtige fromheds skyld og for sin forstående indstilling overfor fransk katolicisme (minus jesuitterne) fortjener Bjørke al mulig anerkendelse. Katolske læsere skal blot sikre sig også at få læst en katolsk fremstilling af den store strid, i hvilken Pascals optræden dårligt tjente fredens sag. *H.D.T.K.*

Maria-Kredsens nyeste

Man kender de 6-sidede »foldere«, som Maria-Kredsen i Nykøbing F. udgiver. De beskæftiger sig med de gængse spørgsmål, vi katolikker bliver stillet overfor, og de svarer kort og klart. Vi har alle erfaret, at det ikke nytter noget at stikke spørgerne en hel bog. De færreste får taget sig sammen til at læse den, og i mange tilfælde er den også alt for spekulativ for almindelige mennesker. Men et par sider er til at overse. De bliver læst.

Sidste nyhed i serien hedder »En nøgle til himlen« og handler om den fuldkomne anger. Det er en af de bedste af folderne. Emnet egner sig til den korte form. Sommetider har en folder nemlig søgt at gabe over så omfattende et emne, at svaret nødvendigvis må blive lidt for overfladisk. Det er ikke tilfældet her. Denne pjeces vil *(Spalten fortsætter næste side)*

melding hos *Else Weiergang, Enghavevej 24, 2., Vejle.*

Søndag den 27. oktober: Krist Konges festen, der i år to steder bliver fejret af ungdomsarbejdet: Landsfesten, der finder sted i København indledt med pontifikalmesse i den nye kirke i Lyngby, og som alle unge fra hele landet indbydes til. Der vil i nær fremtid blive udsendt nærmere indbydelse til ungdomsforeningerne. En landsdelsfest, der finder sted i Odense. Også herom vil der fremkomme nærmere oplysninger.

DUK's skoleledelse meddeler:

DUK's *vinterskole* begynder den 22. september.

Efterårsskolen på Øm finder sted i skolernes efterårsferie fra den 13. til den 19. oktober. Oplysninger fås ved henvendelse til DUKs skoleledelse, Vennemindevej 51, Kbh. Ø (Ryvang 3319 mellem kl. 17 og 18).

De lokale foreninger meddeler:

Roskilde:
Den 4. september: Tivolitur.
Den 11. september: Generalforsamling.
Den 18. september: Katolik i hverdagen — emnet tages op af lioba-søstrenes priorinde.
Østerbro:
Den 4. september kl. 20 hos pastor Geertz-Hansen, Bredgade 64.

Efterårets arrangementer

DUK's landsledelse meddeler:

Den 7.—8. september afholdes der i Odense skoleweekend for alle unge katolikker på Fyn. Kl. 17 lørdag eftermiddag møder man op — lørdag aften er der hyggeligt samvær med underholdning — der sluttes med komplet — søndag indledes der med reciteret messe i St. Albani kirke kl. 8. — derefter går turen til Dalum kloster, hvor dagens emne tages op til behandling. Indimellem bliver der anledning til en hyggelig spadseretur i de smukke omgivelser omkring Dalum kloster. Nærmere oplysninger kan fås ved henvendelse til *Johannes Dudzinski, Hjallesøvej 100, Odense.*

Den 21.—22. september afholdes der i Vejle skoleweekend for unge katolikker i Jylland. Aldersgrænsen ned efter er 16 år. Skoleweekend'en vil forme sig som de tidligere skoleweekends i Vejle med hyggeligt samvær lørdag aften, søndagen indledes med messe, og i løbet af søndagen gennemgås dagens emne: Den kristne livsglæde. Nærmere oplysninger og til-

ROM

En bog i farver om den evige stad

Farvefotografier af Kurt Otto-Wasow. Indledning af Olof Vessberg. Lille kvartformat. Kr. 19,75.

Bogen indeholder foruden den indledende tekst 24 meget smukke helsides farvebilleder. Det er en bog for det kræse publikum.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGÅDE 67 KØBENHAVN · PALÆ 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Sept.

1. S. 12. Søndag e. Pinse (694—64); (grøn) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Ægidius ([53]); præf. (521).
2. M. † St. Stefan, Konge af Ungarn (hvid) (1068); alm. præf. (525).
3. Ti. St. Pius X ([34]); alm. præf. (hvid) (525).
4. O. † Feria (694—64); uden Gloria (grøn) og Credo; alm. præf. (525).
5. T. † St. Laurentius Justiniani (hvid) (1069); alm. præf. (525).
6. F. † Feria (694—64); som Onsdag. (grøn)
7. L. DOMKIRKENS KONSEKRATION ([77]—113); alm. præf. (525). — Hvad der i stillebønnen staar i parentes, siges kun i selve Domkirken. — Denne aarlige fest til minde om Domkirkens Konsekration (8. Sept. 1865) fejres i alle kirker og kappereller som duplex af 1. klasse (også i ordenskirker og -kappereller).
8. S. Jomfru Mariæ Fødsel (1069—(hvid) 109).

St. Ansgars kirke

Fra 1. september læses messerne på hverdage kl. 7 og kl. 8.

Fra 1. oktober til 31. marts bortfalder 7-messen om søndagen.

Fredag den 6. september udstilles det Højhelige Sakramente til tilbedelse indtil messen kl. 19,30.

Lørdag 7. september fejres domkirkens konsekration med levitmesse med prædiken kl. 20 (nådverfaste fra kl. 18).

Fremstilling af den katolske tro

Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, 4., begynder en ny gennemgang af den katolske tro torsdag d. 5. september kl. 20. Både katolikker og ikke-katolikker er velkomne.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Ugebladets bogside (fortsat)

ikke blot give mange en nyttig oplysning, men også for mange være en trøst og en berigelse. Lad os få mere.

DON BOSCO BØGERNE

»Don Bosco Bøgerne« går nu ind i deres anden sæson. Skulle nogen være ukendt med disse bøger, er det ikke Ugebladets skyld. I årevis sagde vi, ligesom mange andre, at vi bogmæssigt forsømt vore katolske børn. De ville som andre børn gerne læse gode bøger, og vi ejede bogstavelig talt så godt som ingen katolske bøger at give dem. Naturligvis var der gode børnebøger at få ved siden af det meget underlødige, men hvorfor skulle deres læsning aldrig bære katolsk præg?

En dag var der en kreds behjertede katolikker, som ikke nøjedes med at beklage dette forhold, men som tog fat på at fremskaffe de manglende bøger. Deres første årgang er nu tilendebragt. Den resulterede i fire bøger, som glædeligvis nu påtræffes i et stort antal katolske hjem. Starten var virke-

lig lovende, og den energiske unge forlagskreds fortsætter for fulde sejl og er allerede i gang med at træffe aftaler om udgivelser flere år ud i fremtiden.

Anden årgang består som første af fire bøger. De første to ventes udsendt omkring begyndelsen af november. Det er Fritz Mühlenweg: »På hin Tid« (beregnet for børn i underskolealderen, specielt for dem, der forberedes til deres første kommunion) og den kendte danske forfatterinde Karen Plougårds: »Brødrene« (for de 13—18-årige).

Til marts kommer de to næste bøger Ruth Adams Knigth: »Halvvejs til Himlen«, der foregår på Store St. Bernhard, og selveste Sigrid Undset's: »Sigurd og hans tapre Venner«, en middelalderfortælling om tre elleveårige norske storbondesønner.

Værelse

evt. kost, tilb. privat for ældre enligstillet solid herre i pæn stilling. Billet mrk 1-8-57 til Ugebladets annoncafd.

Kirkekonzert

i den nye Sct. Knud Lavards kirke,
Lyngbygårdsvej 1, Lyngby.

Willener Sangerknaben
Innsbruck - Tyrol

Tirsdag d. 3. september kl. 20.

Entré kr. 2,—.

Billetter kan bestilles på kirkekantoret, Lyngbygårdsvej 1, tlf. 87 29 35, kl. 9—10 og 18—19.

DEN HELLIGE STOL OG VERDENSFREDEN

(sluttet fra side 409)

spørgsmål ville finde sin løsning ved det forestående Lateranforlig. Den tidligere kirkestat havde givet paverne en verdslig magt, tilmed en krigsmagt, idet paverne før i tiden, hvor den ene magt ville herske over den anden og de alle over kirken, ofte havde brug for en hær for at skærme kirkens uafhængighed. Det er ikke mere nødvendigt; paven behøver frihed og fuld uafhængighed af hvilken som helst statsmagt. Derfor gav Pius

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGENHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Eukaristisk Forening

genoptager sønnetilbedelsen første fredag 6. september på de sædvanlige tider og steder.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K. Tlf. PALÆ 4777

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRIA 5394.

Post-Giro nr. 58965

PAVETALE -

(sluttet fra forsiden)

Fader celebrerede ved det pavelige alter i Peterskirken. Da Peterskirken kun kunne rumme 10.000 af de CAJ'ere, der var kommet til Rom, samledes de øvrige 24.000 på Peterspladsen, hvor der samtidig læstes en messe ved et improviseret alter under åben himmel. Over 25.000 unge arbejdere — mandlige såvel som kvindelige — modtog den hellige kommunion, som kardinal Tisserant uddelte inde i Peterskirken og 140 præster udenfor st. Peter. I en tale før messen udtalte grundlæggeren af CAJ, mgr. Josef Cardijn: Denne messe, der forener jer ved den hellige Peters grav, er det virkelige mål for jeres lange rejse til Rom!

Den store højtidelighed på Peterspladsen om eftermiddagen indledtes med, at de forskellige afdelinger af CAJ holdt deres indtog på den store podium, der var rejst rundt omkring obelisken. Efter en række forskellige sceniske optrin kom den Hellige Fader til syne i bronzeporten til Peterskirken og hilstes med enormt bifald fra den tusindtallige skare. I sin tale advarede Paven mod de falske profeter, der sår frø til nyt had og ny uro blandt nationerne og samtidig vildleder med falske løfter og forsøger på at undergrave familieleuens og ægteskabets værdighed (KNA).

(Vi bringer i næste uge et udførligt referat af den Hellige Faders tale).

Valgkampen i Tyskland -

(sluttet fra forsiden)

sted mellem Pave Pius XII og den schweiziske professor Paul Niehans, der som bekendt har behandlet Paven under dennes sygdom. Paven skal ifølge dette propaandaskrift overfor professor Niehans have udtalt sig kritisk om de kristelige partier i Tyskland og benyttet udtrykket en »pseudo-kristelig-social verden af demokratisk prægnans« samt have advaret mod »konfessionelle partifællers lukrative geschæft«. Professor Niehans bekræfter imidlertid på forespørgsel, at den Hellige Fader aldrig har udtalt de citerede ord til ham.

Usandfærdig og frit opfundet er ligeledes en notits i det socialdemokratiske ugeblad »Vorwärts«, nr. 34, hvori det hævdes, at sognepræsten i Amorbach ved Würzburg skulle have stillet alle vælgere, der stemmer på det kristelig-demokratiske parti, en aflad på 300 dage i udsigt. Pastor Geyssa Heinrich i Amorbach erklærer i den forbindelse, at denne påstand savner ethvert grundlag og må betegnes som ren og skær bagvaskelse (KNA).

URBI ET ORBI

Tilbage til den gamle kurs

Kina retter ny angreb på kirken og Vatikanet

Alle tegn tyder på, at det kommunistiske regime i Kina nu er ved at vende tilbage til de metoder, som man anvendte i kampen mod katolikkerne før 1950. Kenderne af forholdene i det fjerne østen mener at kunne tyde dette ud fra de toner, som den rød-kinesiske presse i Peiping nu anslår overfor kirken og Vatikanet.

Da den åbne kirkekamp nåede sit kulminationspunkt i 1950, stillede regimet de katolske troende overfor alternativet at vælge enten mellem deres nation eller troskab mod Paven og kirken. Da de kristne på daværende tidspunkt imidlertid stod samlet og ydede fast modstand, afblæste kommunisterne stilfærdigt kampen og de regimetro grupper af de »patriotiske katolikker« fik ordre til i deres presse at anslå en mere mådeholden og venligere holdning overfor Paven. Den kirke- og religionsfjendtlige politik har siden 1953 skjult sig bag parolen om »sameskistens«.

Rød-Kinas »Prawda«, Peiping-bladet Jen-Min-Je-Bac, lægger imidlertid i sin udgave af 3. august ud med et nyt angreb på Vatikanet, hvori dette anklages for »at være redskab i den imperialistiske aggressions hænder« og for at være »politisk og økonomisk kontrolleret af den amerikanske imperialisme og stå i dennes aggressionspolitikens tjeneste«. Bladet hævder — som før kursskiftet i 1953 — at Vatikanet støtter den Chang-Kai-Schek'ske regering på Formosa og hidser de kinesiske kristne op til »sabotage mod deres egen regering«. »De kinesiske katolikkers patriotiske bevægelse« trues med ekskommunikation, hævder bladet, og katolikkerne må være klar over, at Vatikanet nu atter gør forsøg på under religionens kappe at gribe ind i den kinesiske stats indre anliggender.

Kenderne af situationen i det fjerne østen er af den mening, at genoptagelsen af den hårdere kurs skyldes den omstændighed, at Rød-Kina i den seneste tid kæmper med store indre vanskeligheder fra befolkningens side. De seneste meddelelser om studenter-uroligheder og demonstrationer i Central-Kina peger i denne retning. Udlandskinesere henviser desuden til, at det aldrig har manglet på en anti-kommunistisk bevægelse i selve Kina, og et nyligt udkommet værk i Madrid, skrevet af en udlandskineser, citerer som bevis på denne påstand radio-meddelelser fra Radio Peiping i sep-

Katolik bliver Malakkas første guvernør

En kinesisk katolik, Leong Yew-Koh, er blevet valgt til at beklæde posten som den første guvernør i den ny stat Malakka, som 31. august opnår uafhængighed af Storbritannien. Den ny guvernør er i øjeblikket minister for sundhedsvæsen og socialvæsen i den malaysiske unions forbundsråd.

Den hellige Frans Xaver besøgte adskillige gange Malakka på sine rejser gennem Østasien.

De katolske biskopper indenfor det ny uafhængige statsområde har i anledning af uafhængighedsdagen udsendt et hyrdebrev, hvori de beder om Guds velsignelse for den ny nation og dennes regering. Malakka tæller ca. 6 millioner indbyggere, hvoraf 17.000 er katolikker (KNA).

Rom i aktion mod shorts og ærmeløse bluser

Roms politichef Arturo Musco har — ifølge telegram til »Svenska Dagbladet« — givet sine folk ordre til at »henstille til de letpåkledte udenlandske turister om i den almene morals navn at gå hjem og iføre sig en mere anstændig påklædning«. Politiet i Rom motiverer denne aktion mod turisterne i shorts og ærmeløse bluser med, at denne påklædning er i strid med »Roms hellige ånd«. Dersom de pågældende turister protesterer mod politiets henstilling, agter Roms politipræsidium at rette henvendelse til de pågældende diplomatiske repræsentanter. En repræsentant for politiet erklærer endvidere, at man har anmodet de udenlandske ambassader i Rom om at være behjælpelig ved aktionen.

Politiaktionen er baseret på en overenskomst mellem Italien og Vatikanet, men den direkte årsag til, at aktionen nu iværksættes, siges at være, at man for nylig fra Vatikanet har modtaget klage over, at mange af de udenlandske turister er »så let påklædt, at det grænser til uanstændighed«. Aktionen tager i første række sigte på de mange udenlandske turister, der i sommertiden besøger Rom og som færdes overalt i minimal klædedragt. Politiets talsmand erklærer imidlertid, at italienerne selvfølgelig også falder ind under disse bestemmelser.

tember forrige år, hvori den klager over stadig stigende antal tilfælde af »modrevolutionære aktioner« (KIPÅ).

KADAR LÆGGER PRES PÅ UNGARNS BISKOPPER

Erklæring fra det ungarske episkopat må modtages med al mulig forsigtighed

Ifølge en meddelelse, der er publiceret af det officielle ungarske nyhedsbureau MTI, har det ungarske episkopat udsendt en erklæring, hvori det »med tilfredshed« konstateres, at der nu i de seneste måneder igen hersker et »fredeligt forhold mellem kirke og stat«, efter at forskellige uoverensstemmelser er blevet bilagt. Episkopatet kommer endvidere — ifølge MTI — i sin erklæring også »med bekymring« ind på UN's Ungarnsrapport, »som på grund af sin ensidighed er egnet til at skærpe den internationale spænding«. Episkopatet kan af den grund ikke gå ind for UN's behandling af Ungarnsrapporten.

Efter hvad det katolske presseagentur i Østrig, »Kath-press«, meddeler, må denne meddelelse fra det officielle ungarske nyhedsbureau modtages med al mulig forsigtighed. Den bærer — således som det sædvanligvis er tilfældet med de officielle ungarske bekendtgørelser — hverken underskrift af ærkebiskop Groesz (i egenskab af formand for den ungarske biskopkonference), eller af en anden ungarsk biskop. Dersom det ungarske episkopat virkelig skulle have set sig foranlediget til at udsende en sådan rent politisk udtalelse, så er det kun at betragte som et bevis på det uhyre pres, hvorunder de ungarske biskopper står, og den dementerer dermed direkte påstanden om »et fredeligt forhold« mellem kirke og stat.

Det er ingenlunde umuligt — udtalte »Kathpress« — at det ungarske episkopat har været tvunget til at give efter for politiske krav for om muligt at forsikre det religiøse liv og sjælesorgen blot nogenlunde arbejdsfrie (KNA).

Udvidede fuldmagter til præsterne i Kina

Den Hellige Stol har gennem et dekret fra Kongregationen for Troens Udbredelse truffet ekstraordinære bestemmelser vedrørende forholdene i de kinesiske diocener Shanghai, Soochow samt ærke-diocesen Nanking, meddeles det fra Hongkong. Da overhyrderne for disse diocener af det kommunistiske regime er forhindret i udøvelsen af deres biskoppelige plig-

(sluttes på bagside)

JOC
i
ROM

På vej mod Peterspladsen.

(Se iøvrigt siderne 422 og 23).

PIUS XII:

Kristne idealer må præge arbejdspladserne

Svensk røst ved kardinal Mercatis død

Hvornår fødtes Gudsmoder?

En nonne, der gik . . .

Ungdommens valfart til Haraldsted

Kirkens kamp i Polen fortsætter

»Osservatore Romano« beskæftigede sig i sidste uge i en ledende artikel udførligt med situationen for kirken i Polen. Bladet mener: »Neutrale observatører har som følge af udviklingen i Polen i de seneste måneder fået indtryk af, at katolikernes principielle friheder er blevet genoprettet under betryggende former. Den, der imidlertid har fulgt begivenhederne i Polen og samtidig sidder inde med blot et minimalt kendskab til kommunismen på den ene side og de polske førere på den anden side, han hengiver sig ikke til slige vildledende illusioner. Man kan end ikke med den al-

(sluttes side 419)

KONGERIGET-DANMARK

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Eftf.

K&B

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester **W. Plichta**

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

Støt annoncørerne

Svendborg

Ejvind Lambeck

KAPPE . VIN . KONSERVES

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1016

Udlører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl.s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

RESERVERET

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smøde- og Maskinværksted, aut. Vand- og Gasmaster, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F. Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

Køb Hjemmets Udstyr
hos

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester
Sanitet - Centralvarme
Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 301

Elmer Verner sen

1. Kl.s Kød og Paalæg

KASTETVEJ 51

Telefon 5660

Leverandør til Kamillians Klinikken

Mathias Christensen
TLF. 21556 ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992 & 4983

Aalborg

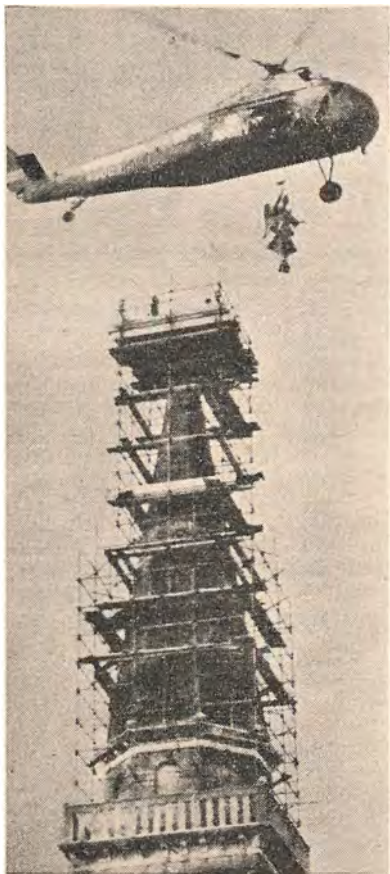
Polen -

(sluttet fra forsiden)

lerbedste vilje forestille sig, at marxismen skulle give afkald på sit engang for alle fastlagte antireligiøse program. De ny førere i Moskva har — ikke uden en vis usikkerhed, der indtrådte med de forfattede stalinistiske ideer — tilsyneladende valgt en mere »mådeholdende« vej, uden derved dog at opgive den marxistiske logik. Men fortsætter »Osservatore« — kommuni-

Engel pr. helikopter!

I Sacile i nærheden af Udine har man ved hjælp af en helikopter anbragt en englestatue af forgyldt bronze på toppen af byens kirketårn. Statuen er tre meter høj og vejer 240 kg. På toppen af kirketårnet har der hidtil stået en træstatue fra 15. århundrede, men den blev svært beskadiget under et jordskælv i 1936 og fuldstændig ødelagt under sidste krig. Beboerne i Sacile har selv stiftet den nye statue, men tilbage var problemet hvordan statuen blev anbragt på sin plads. Sognepræsten i Salice henvendte sig derfor til den amerikanske hærledelse i Verona, som er den eneste, der disponerer over lange helikoptere i Italien. Kommandanten gik ind for præstens forslag og efter at have gennemprøvet aktionen, har en amerikansk officer nu anbragt statuen på toppen af kirketårnet ved hjælp af en helikopter (KNA).

sterne handler således, at den katolske fraktion ikke får nogensomhelst indflydelse på landets sociale og intellektuelle liv. Den katolske aktion er stadig afskåret fra enhver indflydelse; det er den endog forbudt at beskæftige sig med karitative anliggender. »Caritas« står fortsat under statskontrol, og så såre kardinal Wyszynski modtager tilbud om hjælp fra Vesteuropa, truer staten med forholdsregler mod de kirkelige organer, såfremt man skulle tage imod tilbudene. Af den grund må kardinalen stadig give afkald på hjælp udefra.

»En »ny kurs« - slutter »Osservatore« - - viser sig højest i den anti-religiøse aktion og tilmed på to forskellige måder: uddannelse af en militant ateistisk elite, der især skoles grundigt i religionsvidenskabelige spørgsmål. Hertil kommer de fornyede forsøg på at hidføre en adskillelse mellem kirke og stat. De antydninger om en kamp for troens skyld, som kardinal Wyszynski har fremsat i et hyrdebrev efter hjemkomsten fra Rom, er ingenlunde grebet ud af luften. Selv om kirken tilsyneladende har vundet en omgang, så går kampen dog videre! (KIPA).

KIRKEN I MALAYA

I sidste uge opnåede påny en af de gamle kolonistater i Indien - - Malaya - politisk uafhængighed. Af de ca. seks millioner mennesker, der bebor den østasiatiske halvø, er rundt regnet 171.000 katolikker. Episkopatet i Malaya opfordrede ved denne lejlighed i et hyrdebrev deres troende til at medvirke aktivt til den unge fristats opbygning indenfor det britiske Commonwealth.

Katolikkerne i Malaya er administrativt organiseret i et ærkebispedømme og to bispedømmer. Ærkebiskoppen af Singapore, mgr. Michael Olcomendy, er franskmand af fødsel og tilhører Parisermissionærerne, som i det forløbne århundrede har båret hovedparten af missionsarbejdet i Bagindien, medens biskoppen af Kuala-Lumpur, hovedstaden i den ny stat, er født på Ceylon. De 173 katolske skoler tæller ca. 10.000 hovedsageligt ikke-kristne børn, og skolegæringen varetages af omkring 700 ordenssøstre.

Svensk røst ved kardinal Mercatis død

Det hører til sjældenhederne, at vi herhjemme i dagspressen bliver præsenteret for nekrologer, endstige blot meddelelser om dødsfald inden for kardinalkollegiet. »Svenska Dagbladet« har imidlertid i sidste uge bragt en omtale af afdøde kardinal Mercati og hans indsats. Vi gengiver nedenfor et uddrag af den udmærkede nekrolog.

Ifølge meddelelse fra Rom er en stjerne af første grad på kardinalernes firmament gået ud: *Giovanni Mercati* er afgået ved døden i en alder af 90 år. Dermed har Det hellige Kollegium mistet et af sine mest fremragende og respekterede medlemmer, en mand, hvis navn nævnes med beundring overalt i verden, hvor der drives videnskabeligt forskningsarbejde. Der er ikke mange blandt nulevende videnskabsmænd, der sidder inde med en lærdom som han samt et sådant overblik over såvel det historiske som det sproglige og arkæologiske forskningsområde. Man skal formentlig helt tilbage til barokperiodens legendariske lærde for at finde en eller anden, der kan nå op på højde med ham.

Giovanni Mercati fik tildelt kardinalpurpuren i 1936 af sin lærte ven Pius XI, som selv, da han endnu kun hed Achille Ratti, havde været bibliotekar i Milano og som vidste at værdsætte dybtgående og selvstændig forskning. Mercati havde længe været som det kaldes i Vatikanet »Bibliotecario e Archivista di Santa Romana Chiesa«. I denne egenskab var han chef for det verdensberømte og af forskere fra den ganske verden berømmede Vatikanerbibliotek, og utallige er de videnskabsmænd, der i tidens løb har søgt ham i hans arbejde og draget fordel af hans udtømmelige viden. Han var ikke blot en fuldendt bibliotekar, der nøje fulgte med udviklingen in-

denfor bibliotekssystematikens tekniske og katalogiserings område, men han var også velbevandret i de fleste orientalske sprog, beherskede middelalderforskningen i alle dens forskellige afskygninger, var en stor og ubestridt autoritet inden for alle palæografiske spørgsmål, en stor teolog, både hvad angik ældre og nyere teologi, var ligeledes velbevandret indenfor både den vesterlandske og den orientalske liturgi og betragtedes som en fortræffelig kender af kanonisk ret. Kun een videnskab ved man, at han selv anså sig alt for lidet fortrolig med, nemlig kunsthistorien. Og årsagen hertil var, som han engang betroede en yngre forsker, der var kommet til Vatikanet for at studere de pragtfulde illustrerede middelalderbøner, at kunsthistorien er så ung en videnskab, at han ikke havde kunnet drage den ind i sit arbejdsprogram. Men i virkeligheden var denne hans reservation komplet overflødig. Man behøvede blot at tale med ham i få minutter for at mærke, at han havde et udmærket kendskab til den moderne forskning, f. eks. på miniaturemaleriets område, både med hensyn til dets melodier og dets resultater.

I den lange og strålende række af lærde mænd, som Vatikanet har at opvise, vil Mercati altid være at finde blandt de forreste, og vort land kan være stolt over i ham at have haft en varm ven og velynder.

Kan man udregne tidspunktet for Gudsmoders fødsel og død?

Det er såre lidet, man med sikkerhed ved om Marias liv, og hvad der berettes udover de sparsomme notiser, som man finder i den hellige skrift, er af legendær art.

Man kan imidlertid dårligt forestille sig, at Gudsmoder skulle have forladt denne jord uden at have givet f. eks. sine allernærmeste pårørende, den hellige Johannes eller sine andre slægtninge i Jerusalem besked herom, og næppe heller uden at have taget afsked med apostlene, hvem hun jo dog havde været en slags åndelig moder for.

Men er man så ud fra denne forudsætning i stand til at fastslå tidspunktet for Gudsmoders død og optagelse i himlen? Det er vanskeligt at svare på. Hverken den Hellige Skrift eller Apostelgængerne fortæller os jo noget om hendes livsløb — hendes fødsel, død og legemlige optagelse i himlen — ind i historiens rammer, er vi altså henvist til formodninger og vil ikke kunne frigøre os for en vis grad af tilfældighed og sandsynlighed. Måske kan vi dog nå frem til tilnærmelsesvis data, når vi sætter visse overleveringer sammen med historiske holdepunkter fra henholdsvis den Hellige Skrift og fra andre (verdslige) skrifter.

Den nøjagtige historiske tidsfæstelse af Marias liv må selvsagt hænge nøje sammen med Vor Herres jordeliv. Men desværre er jo også dette noget usikkert, idet de data, som man sædvanligvis mener at måtte fastlægge Vor Herres fødsel og død på, varierer med fra tre til fire år. Kristus er blevet født i tiden mellem 747 og 750 efter Roms grundlæggelse og døde i årene mellem 29 og 33 i vor tidsregning. Sandsynligheden taler for — og det antager man idag almindeligvis — at Kristi dødsdag er 7. april i året 30 og hans fødsel 748 eller 749 efter Roms grundlæggelse.

Gudsmoder har sandsynligvis været omkring 15 år gammel, da hun fødte frelseren. De unge piger i jødeland blev som regel gift i 13-års alderen,

Alleluja, alleluja. Lyksalig er du hellige jomfru Maria, og højlig værdig til al pris; thi af dig er retfærdighedens sol oprunden, Kristus vor Gud. Alleluja.

Af liturgien på
Marias fødselsfest.

men måtte vente endnu et års tid inden de blev »hjemført«, d.v.s. tog bolig hos deres ægtefæller. Hvis dette også er tilfældet for Gudsmoders vedkommende, så har hun været omkring 13½ år ved engelens besøg og fjorten år og nogle måneder, da hun fødte Vor Herre. Hvis fødselen fandt sted i året 7, 6 eller 5 før den kristne tidsregning, må Gudsmoder være født i årene 21, 20 eller 19 før vor tidsregning.

Den mest udbredte antagelse — der bl. a. hylides af Suarez og den hellige Petrus Canisius — regner med, at Gudsmoder blev 70—72 år gammel. Derfor kan man regne med, at hun er død i året 50 eller 54 i vor tidsregning, muligvis endda allerede i 49, så-

13. søndag efter pinse

DE NI UTAKNEMMELIGE

Spedalskhed er en frygtelig sygdom. Under årelang, langsom hensygnen ædes lemmer, led, ansigt og sluttelig også blodkar og nerved op af bylder. Den store smittefare kræver total afsondrethed. Sygdommen gjaldt til helt op i vor tid for uheldbredelig. Hvordan ville et menneske ikke føle sig, som stik imod forventning pludselig fandt en læge og en regningsmand og som med eet blev helbredt, blev renset og kunne vende tilbage til livet og det menneskelige samfund igen? Havde det været på en film, da ville den reddede have kastet sig på knæ foran regningsmanden og udgydt strømme af taknemmelige tårer — og nede i parketten ville tilskuerne — for så vidt der da var en ordentlig regissør — have grædt med af rørelse i stridende strømme. Men her sker der noget helt andet. Ti af disse ulyksalige, der var hjemsoget af den frygtelige sol, og som før i tiden på grund af deres sygdom var udelukket fra det øvrige kultursamfund og som kun måtte besøge byerne på bestemt tid og da skulle advare deres medmennesker mod dem ved hjælp af en skralde, ti af disse stakler ser med eet med deres egne øjne skorperne falde af deres lemmer, ser hvordan deres hud atter glatte ud, føler hvordan deres kræfter vender tilbage, og de ni af dem skynder sig af sted, alt hvad remmer og tøj kan holde, hjem til deres egne, hvor de ikke har kunnet komme i år og dag — uden at sige så meget som bare tak eller vise tegn på taknemmelighed. Kun een, een eneste, falder overvældet ned på sine knæ, takker og priser Vor Herre. Og så er det endda en fremmed, en samaritaner, og samaritanerne var ikke just velanskrevet blandt jøderne, de var tværtimod forhadte og blev forfulgt ...

Men hvad er da egentlig tanken med denne pessimistiske begivenhed? Der går gennem hele det Ny Testamente som en rød tråd en dyb fortvivlelse over de mennesker, hvem forjættelsen og læren om forløsningen i første række var møntet på. »Og lyset skinnede i mørket, men mørket erkendte det ikke«, står der at læse allerede i første kapitel af Johannesevangeliet, og det siger en ydmyg og kærlig discipel, som aldrig har kunnet få et ondt ord over sine læber. Men de ni utaknemmelige er mere end et led i den lange kæde af skuffelser, som formørkede Vor Herres vandring her på jorden lige op til Golgata's høj. Der er noget af moderne psykologi over denne ved første øjekast så usandsynlige historie. Uvilkårligt spørger man sig nemlig: er menneskene sådan? Vender ni af ti frelste deres regningsmand ryggen, uden så meget som bare at sige tak? Er mennesket virkelig sådan — bortset fra de tillærte vaner — at det tager imod de allerstørste nådesbevisninger som luft og vand, som noget selvfølgeligt, og er det kun hver tiende, en enkelt undtagelse, der virkelig af sit ganske hjerte siger tak? Sandheden er hård: det er faktisk tilfældet! Ni ligegyldige blandt ti kaldede, ni utaknemmelige af ti, der er overost med kostelige gaver. — Og der eksisterer virkelig en slags sjælens spedalskhed — en tærende sygdom af skyld og synd, der underminerer vor lykke, og som har en frelsende hånd behov. Der er kun en forskel: her afviser den utaknemmelige helbredelsen, ikke blot den tak, som han var forpligtet til.

Er det virkelig sådan fat med os idag? Har evangelistens beretning fortsat gyldighed — da står det så sandelig galt til med os — og da er det på tide, at vi vender om — at Herrens lys ikke skal skinne forgæves for os.

Sognepræsten.

NOTER

„Catholica“

bringer i sit nyeste hefte bl. a. en fortræffelig nekrolog (af L. B. Fabricius) over afdøde mgr. David Assarson, der ikke var ukendt herhjemme og hvis indsats for kirken i vort broderland har været af så stor betydning. Endvidere skriver pastor H. Messerschmidt om »nyere arkæologi og det gamle testamente«, medens pater J. Wolfisberg S.J. gør op med H. V. Brøndstedts bog om »Naturerkendelse, Guds erkendelse og Tro«.

fremt man antager, at Maria var 15 år gammel på det tidligst ansåede tidspunkt for Vor Herres fødsel, altså år 7 før vor tidsregning.

Det lyder ikke usandsynligt, at Gudsmoder har ønsket at se apostlene

8. september 1957

endnu engang inden hun døde. De uægte hellige skrifter, de såkaldte »apokryfer«, ved at fortælle om hvordan hun på mirakuløs måde viste sig for apostlene, men det ligger imidlertid nærmere at antage, at apostlene netop var samlet i Jerusalem til det, som man almindeligvis kalder det »første koncilium« og som efter alle beregninger at dømme må have fundet sted mellem år 49 og år 51.

Slår man sig nu til ro med, at Marias bortgang her fra denne vor jord har fundet sted mellem år 49 og år 54, så drister man sig også til at spørge, om man eventuelt også kan finde frem til en nøjere dato. Det er nærliggende at ville trække paralleller mellem Gudsmoders og Vor Herres opstandelse og således antage, at Gudsmoder også døde en fredag og opstod den efterfølgende søndag. Årsagen til, at denne formodning tog form, var fastlæggelsen af festen for Marias optagelse på 15. august. Hun skulle i så fald være død fredag den 13. august og opvækket søndag 15. august. Dette mener også den spanske mystiker, Maria de Agreda, der er kendt for sine visioner om Gudsmoders liv og som har skrevet det berømte værk »Den mystiske stad«. Imidlertid forekommer der i det ovennævnte årsmål kun en fredag 13. august i året 51.

(Gengivet efter en artikel af
abbé Jean Remois i »Ecclesia«,
Paris).

Albrecht Altdorfer († 1538)

MARIAS FØDSEL

ORIENTERING

En nonne, der gik . . .

Ved en lejlighed var vi nogle katolikker, som fik forevist en fransk film, der foregik i et klostermilieu. Vi frarådede efter forevisningen, at den blev vist i danske biografier. Vi fandt, at den — trods gode sider — gav for åbent et indblik i klosterlivets menneskelige sider, at det ville virke uheldigt på et publikum med den almindelige protestants naive klosterbegreber.

Undertegnede er ikke længere helt sikker på, at vort standpunkt var rigtigt. Hvis vi kun fremstiller klosterliv i form af helgenskildringer, eller kun fremstiller det i dets abstrakte renhed, alene ideen i klosterlivet, mon så vor omverden nogensinde får skik på sine begreber?

Der er lige på dansk udkommet en oversættelse af en meget omtalt bog, Kathryn Hulmes: »Nonnen«. Bogen skal være en virkelighedsskildring, og den er blevet meget forskelligt bedømt rundt om i verden. Det vil sige, den naive mangel på klosterbegreb hos mange protestanter har overalt reageret ens. For den drejer sig om en nonne, der efter mange års ærlige forsøg på at leve et klosterliv, bryder ud for ikke menneskeligt at gå til grunde, eftersom klosterliv er et unaturligt liv. Men andre protestanter har fået et andet indtryk af bogen. Den handler jo ikke om denne ene nonne alene. Lærerne moder et helt galleri af ordens-

søstre, og næsten alle er de skildret ikke blot med sympati, men således, at man får et levende, for ikke at sige et gripende indtryk af, hvad netop klosterlivsværelsen med dens lydighedskrav helt ned til de mindste detaljer har gjort dem til. De er i Guds og menneskekærlighedens tjeneste blevet så langt mere brugbare end de ville have været uden klosteropdragelsen. Dette slår disse læsere, som også bemærker, at den bortdragende nonne hverken bryder med kirken — hendes afsked markeres af deltagelse i den hellige kommunion — eller på nogen måde anser sit tilfælde for typisk. Hun er tværtimod særdeles klar over, at det, hun selv ikke magtede, var muligt for de andre. Det er ikke klosterlivet som sådant, der er noget galt ved. Man kan heller ikke sige, at det var hende, der svigtede. Det var kombinationen mellem klosteret og dette menneske, som viste sig umuligt at bringe i stand.

Katolikker har set forskelligt på »Nonnen«. At man f. eks. frygter den filmatisering af bogen, der er på trappene, er der bestemt ikke noget at sige til, når man kender lidt til filmbranchen. Men der er katolikker, som har været bekymrede over, hvordan bogen vil kunne virke. Det kan næppe være ængstelse for selve det faktum, at det er en bog om en nonne, der trådte ud af sin orden. Det sker jo da ikke så sjældent endda, og som det her sker, er det i og for sig ikke fra katolsk synspunkt nogen tragedie. Ængstelsen har snarere sin årsag i, at

der i bogen gives et meget intimt indblik i et klostres dagligliv, blandt andet i dets bodspraksis. Visse steder i visse ordenssamfund kan disse skikke være meget gammeldags og skildringen af dem virke chokerende. Her bør der gøres opmærksom på, at den i bogen skildrede orden i flere henseender er mere bundet til sådanne traditioner, end de ordenssamfund, vi bedst kender i Danmark. Det er derfor uheldigt, at bogenslagene fremstiller en Sct. Josefsøster. Vore Josefsøstre adskiller sig fra bogens søstre i de nævnte henseender ganske væsentligt. På den anden side er det faktisk bedre, om vi selv åbent indrømmer, at der altid i ordenslivet vil findes reformmodne skikke. Der finder jo også til stadighed ordensreformer sted, når visse former har tabt kontakten med en ny tids mennesker. Dog er det også værd at erindre, at kontinuitet og tradition altid er meget store goder, særligt store inden for ordenslivet, hvorfor reformer hellere må give sig for god tid end komme for hurtigt.

Bogens hovedpersoner er en udpræget intellektuel type med uudvendt virketrang. Man aner fra begyndelsen af, at netop det klostresamfund, hun har valgt, ikke i særlig grad er anlagt for denne type. Det er svært at frigøre sig for et indtryk af, at valget af et andet kloster ville have ført til andet resultat. Så lidt »flakkeri« samstemmer med tanken om ordensliv forekommer visse muligheder for at ændre et uheldigt første valg dog rimelige.

(sluttes side 427)

Mgr. Ronald Knox død

Den kendte engelske bibeloversætter, mgr. Ronald Knox, er afgået ved døden efter et langvarigt sygeleje, 70 år gammel. Knox var søn af en anglikansk biskop og trådte i 1917 over til den katolske kirke. Han var ikke blot kendt som studentsrådsleder og prædikant, men havde i tidens løb erhvervet sig et navn som historiker og detektivromanforfatter, der rakte langt ud over Englands grænser. Hans hovedfortjeneste er imidlertid nyoversættelsen af det Gamle og det Ny Testamente til moderne engelsk, en opgave, der blev ham betroet af den afdøde ærkebiskop af Westminster, kardinal Griffin. Den ny engelske »Knox-Bible« opnåede på kort tid anseelige oplag og er idag udbredt over hele den engelsktalende verden. Pave Pius XII udnævnte i 1951 mgr. Knox til Apostolisk Protonotar.

Ronald Knox skrev en meget karakteristiske bog: »Essays in Humour and Satire«, som fortræffeligt udtrykte hans litterære personlighed. Morsomst heri var hans tilsyneladende gravalvorlige studier over kronologiske detaljer i Sherlock Holmes liv, hvor han samtidig skjult gjorde sig dejligt lystig over mosebøgernes lærde kommentatorer. Da det på et vist tidspunkt blev moderne i dagspressen

med at interviewe alle slags berømt-heder om deres religiøse opfattelse, uanset om deres berømmelse lå på det mere tænksomme område, skrev han sin »Caliban in Grub Street«, der var på højde med de nævnte essays og på ingen måde stod tilbage for Chestertons og Bellocs bedste præstationer i den polemiske fægtekunst. Hans detektivromaner var mere traditionelt holdte og brød ikke nye veje. Som religiøs forfatter udmærkede han sig ved en akademisk form uden akademisk maner og var med sin klarhed læselig for et stort publikum. Hans bibeloversættelse viste fremragende beherskelse af det bedste engelske sprog og var i sin modernisme absolut ikke radikal. Den kan forventes at blive stående, ikke som Knox' bibel, men simpelthen som vor tids engelske bibeloversættelse.

▲

Jesu Selskabs general, pater Joh. Bapt. Janssens, der leder ordenens 30. generalkongregation.

◀

Jesuitordenens generalskurie i Borgo Santo Spirito i Rom.

PIUS XII:

KRISTNE IDEALER MÅ

34.000 JOC'ister, samlet i F
kristne

34.000 unge mandlige og kvind lagde forrige søndag et overvældende socialt løb ved en festlighed også var til stede. Som kort med internationale katolske arbejders internationale møde i Rom. Mødet formidling af næstekærlighed og bærer hovedindholdet af den tale, som holdt til mødedeltagerne.

Den Hellige Fader indledte med at pålægge de unge kristne arbejdere at realisere de høje kristne idealer og kirkens forløsningslære overalt på deres respektive arbejdspladser. Paven mindede de unge arbejdere om, at de var kommet til Rom for at forny deres løfte om at ville føre alle arbejdere til kirken. Rundt omkring i verden er man dog stadig vidne til, at masser af mennesker lever en tilværelse i uoverskuelige materielle vanskeligheder, i sult, elendighed og uvidenhed. Resultatet heraf er, at mange af disse mennesker helt mister deres menneskelige værdighed, mister deres idealer og slår sig til fæls med lavere nydelser. Blandt disse desillusionere-

33.732 JESUITTER

Jesu Selskab har fordoblet sit medlemstallet siden første verdenskrig

Jesuitordenens
30. generalkongregation

Under ledelse af Jesu Selskabs general, pater Joh. Bapt. Janssens, afholder jesuitordenen i øjeblikket sin 30. generalkongregation i Rom. Generalkongregationen, der var indvarslet til 5. september, er jesuitordenens højeste autoritet, hvem det i første række tilkommer at vælge den ny general og som alene sidder inde med den lovgivende myndighed indenfor selskabet. Generalkongregationen udgør den stærke demokratiske modvægt til det monarkistiske styre, der til daglig er i hænde på ordenens forvaltningsmyndighed i form af en på livstid valgt general. Normalt finder en generalkongregation sted i forbindelse med valget af en ny general, men ordenens konstitutioner forudsiger dog indkaldelse af ekstraordinære generalkongregationer. Den i øjeblikket fungerende 30. generalkongregation hører til de få »ekstraordinære« generalforsamlinger, der har fundet sted i selskabets historie og som har til formål at behandle særlige spørgsmål, der vedrører ordenens trivsel som helhed. Selv om der ikke — således som det har været behudet i visse dele af verdenspressen — kan forventes, at ordenens 30. generalkongregation vil træffe sensationelle afgørelser eller beslutninger, er der alligevel store

(sluttes side 127)

E ARBEJDSPLADSERNE

repræsentanter for alverdens
ingdom

*vejdere fra alle egne af kloden af-
is på deres troskab mod kirken og
rdspladsen, hvor den Hellige Fader
idste uge drejede det sig om den
utnings -- JOC -- første interna-
om en verdensomfattende demon-
I mellem nationerne. Vi gengiver
Helligem Fader ved denne lejlighed*

de mennesker søger vor tids falske
profeter deres bytte. De sår had og
udslynger falske løfter. Og under på-
skud af, at de naturlige hjælpemidler
ikke er tilstrækkelige til at ernære
hele menneskeheden, gør de endda
forsøg på at undergrave ægteskabet
og familien.

Den Hellige Fader ridsede derpå de
specielle opgaver op, som det står til
JOC at løse i samarbejde med alle, der
har god vilje. Med hensyn til løsnin-
gen af disse opgaver står katolikker-
ne stærkt, fordi de ejer visheden om
det godes definitive sejr, også selv om
man ikke tager tilflugten til magtan-
vendelse.

JOC's apostolat ude i erhvervet er

idag en tvingende nødvendighed. Thi
selv om der i de europæiske lande
idag er en masse uløste problemer som
følge af industrialiseringen, er disse
problemer langt større i de lande,
hvor den industrielle udvikling er i
gang. Den kristne arbejderungdom fra
de højt udviklede lande må derfor bi-
stå ungdommen i Asien, Afrika og
Sydamerika ved opbygningen i de
underudviklede lande.

Pave Pius XII pålagde derpå den
unge arbejdergeneration at udøve det-
te apostolat i samarbejde med det kir-
kelige hierarki og udtalte sig aner-
kendende om det værdifulde arbejde,
der er præsteret af de ny internatio-
nale organisationer til afvikling af
efterkrigstidens økonomiske og kultu-
relle nød. Men det står fast, under-
streget Paven, at kirken ifølge sin
natur og sin historie gennem sine
missionærers oftervilje og sagkund-
skab har bevist, at den både er kaldet
til og skikket til at virke i civilisation-
ens tjeneste. På respektive officielle
steder over hele verden bør man af
den grund tage kirken med på råd,
når det gælder om at løse disse opga-
ver. JOC's verdenskongres har — slut-
tede den Hellige Fader — afgivet be-
vis på de konkrete muligheder, som
den kristne arbejderbevægelse sidder
inde med i så henseende (KNA).

I korte træk —

*Ærkebiskoppen af Peiping, kardinal
Tien, der nu i en årrække har levet
i landflygtighed i USA, er ankommet
til Taipeh på Formosa (KIPA).*

*

*Det katolske labourmedlem og tid-
ligere minister Richard Stokes er af-
gået ved døden, 60 år gammel, som
følge af en autoulykke (KNA).*

*

*I ærke-diocesen Paris lever der idag
7 millioner mennesker, hvoraf største-
delen er katolikker. Diocesen disponer-
er over 360 kirker, af hvilke de fleste
er belliggende i Paris' centrum. I og
omkring Paris -- og da i særdeleshed
i Paris' forstæder, mangler der i høj
grad kirker. Såfremt man skulle blot
nogenlunde dække dette behov, ville
der være brug for endnu rundt regnet
700 kirker (KIPA).*

*

*Pater Avery Dulles S.J., der er søn
af den amerikanske udenrigsminister
John Foster Dulles, tilbringer sit sid-
ste studieår inden for selskabet i je-
suiternes tyske tertiatshus Sentmaring
ved Münster (KNA).*

*

*I en lille nordspansk landsby Astor-
ga fejrede for nylig tre brødre deres
første hellige messeoffer. Samtidig læ-
ste to ældre brødre messe ved andre
altre i kirken (KNA).*

MINUS OG PLUS

Ekskommuniceret præst professor ved
universitetet i Øst-Berlin.

Den ekskommunicerede italienske
præst og forhenværende jesuit, dr.
Alighero Tondi, er fra 1. august ble-
vet udnævnt til fast gæsteforsker
ved Humboldt-Universitetet i Øst-Ber-
lin. Han har fået overdraget et docen-
tur i »Vatikanets historie, katolicis-
mens og den italienske kulturs histo-
rie«. Ved meddelelsen om hans ud-
nævnelse har man dog fra sovjetzonal
side helt fortiet, at dr. Tondi er for-
henværende jesuiterpater og i 1952
blev afsløret som kommunist. Samme
år havde han forladt jesuiterordenen
og blev ekskommuniceret af kirken.

Tondi havde allerede inden han
forlod jesuiterordenen i al hemmelig-
hed arbejdet for det kommunistiske
parti i Italien. Han forlod demon-
strativt jesuiterordenen 20. april 1952 og
opgav sin post som sekretær ved »Det
højere institut for religiøs dannelse«
i Rom, en art folkehøjskole, der er
knyttet til det Pavelige Gregoriana-
Universitet.

Den nu 49-årige dr. Tondi konver-
terede i en alder af 28 år og søgte
umiddelbart efter at være indtrådt i
kirken optagelse i Jesu Selskab. Efter
filosofiske og teologiske studier ved
Gregoriana blev han sekretær for
nævnte institut. Da Tondi udtrådte af
jesuiterordenen og blev ekskommuni-
ceret, meddelte »Osservatore Roma-
num«, at Tondi da allerede i flere år
havde arbejdet for kommunisterne i

al hemmelighed, endskønt han udadtil
havde givet det udtryk af, at han var
en fanatisk anti-kommunist. Dette dob-
beltspil havde han spillet i det kom-
munistiske partis tjeneste.

En artikelserie, som Tondi offent-
liggjorde i 1952 i det kommunistiske
partiorgan i Italien, »L'Unita«, er for
nylig blevet udsendt som propagandap-
jece i Øst-Berlin under titlen: »Vati-
kanet og Neo-fascismen« og tilsigter
at afsløre »den katolske kirkes leders
hykleriske politik« samt de »skanda-
løse misbrug«, der »drives med de tro-
endes religiøse følelser«.

Tondi var indsat i den italienske
valgkampagne i 1953 som kommuni-
stisk partitaler. Han blev ved den lej-
lighed anklaget for foragtliggørelse af
religionen samt for krænkelse af al-
mene religiøse følelser. I 1954 blev
han af politipræsidenten i Bologna
udvist af provinsen Bologna på grund
af overtrædelse af den italienske poli-
tivedtægt. Tondi havde bl. a. talt ved
otte vælgermøder i og omkring Bolo-
gna og der bl. a. karakteriseret kardi-
nalerne Mindszenty og Wyszynski som
»gemene forbrydere« (KNA).

Togliatti's søn vil være præst

Lederen af det italienske kommu-
nistparti, Palmiro Togliatti, har for
ganske nylig indenfor sin egen fa-
milie fået bevis på, hvor vaklevorn de
marxistiske arvelighedsteorier egent-
lig er. Ifølge disse teorier skulle nem-
lig de egenskaber, der er erhvervet
gennem indflydelse udefra være arve-

lige, og mennesket er ifølge sovjetrus-
siske arvelighedseksperter ikke andet
end et produkt af samfundsmæssige
forhold.

Udfra disse og lignende teorier hen-
giver kommunisterne sig i ro og mag
til den illusion, at man kan udvikle
en ny mennesketype, det fuldkomne
sovjetmenneske. Imidlertid har den
italienske kommunistfører måttet san-
de fejltagelsen ved illusioner af den-
ne art -- hos sin egen søn.

Sønnen Aldo har nemlig simpelthen
ignoreret den marxistiske arvemasse,
som han har modtaget fra faderen.
Han har ikke været til at formå til at
få smag for fader Palmiro's geschæft
- han beskæftiger sig tilsyneladende
hellere med teologiske spørgsmål end
med kommunistiske ideologier. Fader
Togliatti har selvsagt været meget be-
kymret over denne udvikling, og han
sendte derfor sønnen en tur til Mosk-
va for at han der skulle lade sig op-
ildne og præparere efter alle kun-
stens regler med opgaverne i forbin-
delse med den kommende verdensre-
volution og så få fjernet disse reak-
tionære tendenser.

Aldo Togliatti var en lydlig søn.
Han drog af sted og satte sig -- tre år
igennem -- lydigt ind i de specielle
sovjetrussiske samfundsforhold. Men
da han kom hjem, udtalte han åben-
hjertigt -- at han ville være præst
(N.T.).

UNGDOMSVOLFARTEN TIL HARALDSTED

I weekend'en 24.—25. august foretog 30 unge katolikker en valfart til Haraldsted. Leder var pastor Geertz-Hansen, hvis dygtige ledelse gjorde den til en så stor oplevelse for deltagerne, som den blev.

Ideen var, at det skulle være en virkelig *bodsvandring*, og allerede ved afgang fra hovedbanegården lørdag eftermiddag markeredes turens åndelige formål derved, at alt, hvad der skulle bruges til den hellige messe søndag morgen, blev fordelt mellem valfartsdeltagerne, så hver fik sit at transportere. Alle forstod på den måde straks, at dette ikke var en skovtur, men en vandring viet til Gud.

Ruten gik fra Hvalsø station ned gennem Midtsjællands skønne ensomme skove ad skjulte skovstier, hvor man sjældent eller aldrig mødte et menneske, således at det virkelig blev praktisk muligt at samle opmærksomheden helt om bøn og betragtning,

mens man gik. Kærnen i bønnen var rosenkransen, men der blev gjort alt for, at den ikke skulle synke ned til en tom remse. Efter hvert led blev

der sunget et vers af en valfarlessang, der blev opgivet et punkt til overvejelse og derefter givet god tid til i tavshed at betænke dette emne, inden

Pilgrimmene kæmper sig igennem storm og regn.

107. Davidssalme

GUD, MENNESKENES FORTRØSTNING

I. Guds nåde og troskab.

1. En sang. En salme af David.
2. Trygt er mit hjerte, o Gud, trygt er mit hjerte, derfor vil jeg synge og spille.
3. Vågn op, du min sjæl, vågn op, harpe og citer, jeg vil vække morgenrøden.
4. Jeg vil lovprise dig Herre, blandt folkeslagene, lovsynge dig blandt nationerne.
5. Thi stor er din miskundhed og når op til himlen, og din trofasthed til skyerne.
6. Vis dig ophøjet over himlene, o Gud, og din herlighed være over hele jorden.
7. For at dine elskede må blive frelst, hjælp os med din højre og bøn-hør os.

II. Guds løfte.

8. Gud talte i sin helligdom: »Jeg vil juble og dele Sikem, og måle Sukkots dal.
9. Mit er Galaads land, mit er Mannasses land, Efraim er mit hovedes hjem og Juda min herskerstav.
10. Men Moab skal være min vaskeskål, på Edom kaster jeg min sko, over Filisterland vil jeg juble.»

III. Bøn om løftets indfrielse.

11. Hvem vil føre mig til den befæstede by, hvem leder mig hen til Edom?
12. Er det ikke dig, o Gud, du som har stødt os bort, og som ikke længe-re drager ud med vore hære, o Gud?
13. Så yd os dog hjælp mod fjen-

den, thi intetsigende er menneskenes sløtte.

14. Med Gud gør vi heltegerninger, han selv vil søndertræde vore fjender.

Denne salme er sammensat af to brudstykker, som er taget fra 56. og 59. Davidssalme. De to dele stammer fra David, men en sanger fra en meget senere tid må have føjet dem sammen, måske i tiden efter det babyloniske fangenskab. Muligvis ville en levit på Esdras og Nehemias' tid opmuntre Israelitterne og fylde med dem tillid til Gud. Dengang forsøgte nabostaterne dels af frygt, dels af misundelse at hindre jøderne i at genopbygge deres by og templet. For at opnå sit mål bruger salmisten ord fra Davids mund, der måtte sætte mod i sindene.

Straks fra begyndelsen er han sikker på Guds hjælp og siger tak. Begejstret, som han er, vil han vække sig selv, sin harpe og citer, ja selve morgenrøden af søvne, og hvad han har at sige, gælder ikke blot hans eget folks snævre kreds, men alle hedske nationer skal høre om, hvor stor Guds godhed og troskab er. Sådan taler en from mand i den gamle pagt. Hvad ville han ikke have sagt, hvis han havde oplevet, hvad den nye pagt har åbenbaret af Guds nåde og kærlighed til os mennesker.

Herefter minder salmisten om Guds løfter i fordums dage. Herren havde lovet at ville give sit folk hele Palæstina som arv, både landet vest for Jordanfloden (Sikem) og egnene øst for den. Efraim nævnes, fordi den stamme er kendt for sin dygtighed i krigsførelse. Derfor sammenlignes den med en hjelm, som er et værn for hovedet. Juda er herskerstaven i Guds hånd, fordi landets konge tilhører denne stamme. Også de fjendtlige nabolande skal underkastes: Moab øst

for det døde hav skal degraderes til vaskeskål, og Edom syd for det samme hav skal blive israelitternes ej. At sætte sine sko på et sted var dengang tegn på, at man tager det i besiddelse. Filisterlandet, Israels arvefjende, undertvinges af Herren med en lethed, som om det bare var leg.

Salmen *stutter* med en bøn om hjælp til et nyt krigstogt mod de lumske edomitter. Deres hovedstad Bosra eller Petra skal erobres. Ganske vist havde Herren i nogen tid trukket sig tilbage fra sit folk, men nu er det salmistsens håb, at han igen vil drage ud med det til kamp og sejr.

Vi *kristne* kan lære af denne salme, hvorledes man taler til Gud. Dag for dag skal en lovsang stige op fra vore hjerter og læber til den eviges trone. Vi er jo skabt af ham først og fremmest for at lovprise ham i tid og evighed. Vi skal også sige tak. For endnu den dag i dag er det således, at al sand triumf over vore fjender og det ondes magt kommer ene og alene fra Gud. De, som vil ødelægge os, er kun så længe mægtige, som Gud tillader det. Israelitternes ydre kampe mod deres lands fjender er et forbillede på den indre, åndelige strid, som kristendommen bør udkæmpe, indtil sejren er vundet.

Også vi kender den smerte og den anger, som hjertet føler, når Gud har fjernet sig fra os. Men vi har også erfaret den kraft og den sødme, der fylder vort indre, når Herrens nåde er vendt tilbage.

Vore fjender er både synlige og usynlige. Herren åbenbarer os dem og lærer os at sønderbryde de hjælpemidler og støtter, som det ondes magt forlader sig på. I denne kamp bliver også de svageste iblandt os til helteskikkelser, hvis Gud virker i dem. Han gør det hos dem, der stoler på ham.

F. K.

man gik videre med næste led. I overensstemmelse med valfartens mål var Sct. Knud Lavards liv og eksempel især betragtningernes genstand. Pastor Geertz-Hansen lagde især megen vægt på at vise, hvad helgenens store dyder: ridderlighed, ordholdenhed og troskab faktisk kunne lære os i vort daglige liv, ikke mindst i forholdet til sogn og ungdomsforening.

Efter 14 km's vandring, da mørket var ved at falde på, nåede vi til vort nattelegi: gårdene Store og Lille Egtved nord for Haraldsted skov. Det gjorde godt at hvile i halmen, spise sin medbragte mad og dertil nyde et

krus varm the, for vejret var blæsende og råt. Mange skriftede inden aftenbønnen ca. kl. 22. Da den var bedt, gik drengene til den anden gård, mens pigerne blev, hvor de var, og snart var der ro i de ikke alt for varme halmbunker.

Søndag morgen var alle klar til afgang kl. 8, og valfarten formeredes igen de sidste 3 km til kapellruinen ved Haraldsted. Den ligger jo der, hvor Hellig Hertug Knud i sin tid blev martyr for sin ubrydelige tro-skabs skyld, og hvor en undergørende kilde i århundreder derefter viste, at hans liv og hans død helt havde

været til Guds ære. Nu er kun den nederste halve meter af kapellets fråd-stensmure tilbage, men det var alligevel betagende for os at tænke på, at den hellige messe nu blev læst netop på det sted, hvor vore forfædre så mange gange har fejret det samme hellige offer. Knælende i det grønne græs og med de drivende skyer som kirkeloft kunne vi til slut forene os med Frelseren i den hellige kommunion.

Frokosten spiste vi hos den gæstfrie ejer af Espemosegård, på hvis jord kapellet ligger, han åbnede endog
(Sluttes side 426)

MØDE-MEDDELELSER

DUKs landsledelse meddeler:

I weekenden den 7.—8. september d. å. afholdes der skoleweekend i Odense for unge katolikker på Fyn.

Kl. 17,00 Man møder op.

Kl. 17,30 Alle unge både fra Odense og det øvrige Fyn spiser samlet aftensmad (medbragt mad) i skolen.

Til kl. 19,30 Man beser H. C. Andersens hus.

Kl. 19,30 Noveneandagt med menigheden i kirken.

NY FOLDER

**En nøgle til
himlen**

(DEN FULDKOMNE ANGER)

Maria-kredsens folder nr. 10 ... 15 øre

... Man får meget at vide om forholdet Gud-menneske, synd-tilgivelse, og det er dygtigt gjort at få sagt så meget på så liden plads, uden at det virker skematisk. Sproget er klart og uden svære ord. Særlig glad bliver man for anvisningen på den fuldkomne angers betydning, hvor det gælder om at hjælpe ikke-katolikker. Uden at det siges, bliver derfor den hyppige og tåbelige påstand tilbagevist, at katolikker tror, at alle ikke-katolikker kommer i helvede ...

Kjeld Geertz-Hansen.
(Den katolske Boganmelder).

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Kl. 20,00 Hyggeligt samvær.

Kl. 22,30 Komplet i kirken.

Søndag:

Kl. 8,00 Reciteret messe med menigheden i kirken.

Kl. 9,00 Fælles inorgenmåltid.

Kl. 9,45 Med bus til Dalum kloster.

Derefter 2 foredrag før middag. Siesta, travetur og forevisning af den smukke Dalum kirke. 1 foredrag efter middag. Emnet for weekenden er: *Grundlaget for lægmandsapostolatet.*

Afslutning i kirken og derefter the-bord.

Johannes Dudzinski,
Hjallesevej 100, Odense.

*

I weekenden den 21.—22. september d. å. er der skoleweekend i Vejle. Vi samles lørdag kl. 19,30 på skolen i Vejle til hyggeligt samvær.

Søndagen begynder med reciteret messe kl. 7,30. Der bliver to foredrag over weekendens emne: *den kristne livsglæde.* Om eftermiddagen er der bustur til en gammel Mariahelligdom i Vejles nærhed. Weekendens slutter med andagt kl. 16.

Alle unge katolikker fra Jylland, der er fyldt 16 år, og som er interesseret i at være med, er velkomne. Sovepose medbringes — der sørges for privat indkvartering. Tilmelding skal ske inden den 12. september til

DUKs jydsk skolesekretariat,
adr.: Else Weiergang, Enghavevej 24,
Vejle.

Pater K. Stappers, Vejle.
Flemming Kieler, Horsens.
Else Weiergang, Vejle.

*

DUKs skoleledelse meddeler:

Søndag den 22. september begynder DUKs vinterskole i København. Årets emne bliver: *Menneskelig opløsning eller personlighedens dannelse.* Der vil i nær fremtid komme opslag i våbenhusene og tilgå foreningerne og søgnepræsterne nærmere meddelelser.

I skolernes efterårsferie finder DUKs efterårsskole på Øm sted. I begge tilfælde kan nærmere oplysning fås af DUKs skoleledelse, Erling Tiedemann, Vennemindevej 51, Kbhvn. Ø. (mellem 17 og 18, RYvang 3319).

LÆS

teksten på næste side,

FYLD

ud med navn og adresse,

KLIP

kuponen ud, og

PUT

den i en konvolut.

SEND

den til Markskellet 5,

SÅ

kommer resultatet med posten!

GØR DET NU!

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Sept.

8. S. *Jomfru Mariæ Fødsel* (1069 (hvid) -109); 2. bøn: 13. Søndag e. Pinse (699), 3. bøn (kun i st. Messer): St. Adrian ([12]); Gudsmoders præf. (522).

Tegn abonnement nu og spar 10 kr.!

DON BOSCO BØGERNE

børnenes og de unges egen bogsamling

bringer spændende og værdifulde katolske bøger i smukt udstyr.

Den nye årgang bliver endnu bedre end 1. årg.

Til efteråret udsendes:

PAA HIN TID af *Fritz Mühlenweg*

Fortælling om drengen med de 5 fisk og 2 brød (6-12 år). Bogladepris 5,00 - indb. 6,50

BRØDRENE af *Karen Plovgaard*

Ungdomsbog fra vikingetidens Island og Grønland (13-18 år). Bogladepris 5,00 - indb. 6,50

Efter jul kommer:

HALVVEJS TIL HIMLEN

af *Ruth Adams Knight*

En dreng oplever Skt. Bernhardmunkenes tilværelse (12-16 år). Bogladepris 5,00 - indb. 6,50.

SIGURD OG HANS TAPRE VENNER

af *Sigrid Undset*

Tre drenges spændende oplevelser i middelalderens Norge (9-14 år).

Ved forudbestilling (inden 15. okt.) til:

DON BOSCO BØGERNE

kassereren, Markskellet 52, Vanløse

leveres hvert år 4 indbundne illustrerede bøger for kun 2 gange 8 kroner årlig. Yderligere oplysninger gives gerne ved henvendelse til sekretariatet, c/o fru Ruth Meyer, Septembervej 223, Herlev.

Til DON BOSCO BØGERNE

kassereren, Markskellet 52, Vanløse

Undertegnede

Navn:

Adresse:

bestiller herved abonnement på DON BOSCO BØGERNE (hver årgang består af 4 indb. bøger for 8,00 kr. halvårlig ved forudbestilling). Abonnementet fortsætter, indtil jeg opsigter det med mindst 3 måneders varsel.

1. rate kr. 8,00 indbetales senest ved modtagelsen af 1. bog på giro 10 12 39 - DON BOSCO BØGERNE, Markskellet 52, Vanløse.
2. rate betales pr. giro inden 1. februar.

9. M. † *Feria* (699—65); uden Gloria (grøn) og Credo; 2. bøn: St. Gorgonius (1072); alm. præf. (525).
— Eller:

(rød) *St. Gorgonius* (1072); 2. bøn: *Feria* (699); alm. præf. (525).

10. Ti. *St. Nicolaus af Tolentino* (hvid) (1073); alm. præf. (525).

11. O. † *Feria* (699—65); uden Gloria (grøn) og Credo; 2. bøn: St. Protus og St. Hyacinthus (1073); alm. præf. (525). — Eller:

(rød) *St. Protus og St. Hyacinthus* (1073); 2. bøn: *Feria* (699); alm. præf. (525).

12. T. *Mariæ hellige Navn* (1074); (hvid) præf. (522).

13. F. † *Feria* (699—65); uden Gloria (grøn) og Credo; alm. præf. (525).

14. L. *Det hellige Korsens Ophøjelse* (rød) (1074—110); præf. (517).

15. S. *Jomfru Mariæ syv Smertler* (hvid) (1077—111).

Niels Steensens bibliotek

er fra 3. september 1957 åbent tirsdag og fredag kl. 16—19 og lørdag kl. 13—15.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K. Tlf. PALæ 4777

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annoncefd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TR1a 5394.

Post-Giro nr. 58965

UNGDOMSVALFARTEN

(sluttet fra foreg. side)

sine stuer for vor snavsede flok. Derefter var der en pause, som mange benyttede til at besøge Haraldsted kirke, der rummer mange særprægede minder i form af træskærerarbejde fra den sidste katolske tid.

Hjemturen var længere, mere blæsende og om muligt strengere end udturen, men netop derfor desto værdifuldere for dem, der forstod at tage de ømme lægge og voksende vabler i bodens ånd. Mens udturens betragtninger havde været viert vore egne fejl og vejen til at rette dem, var hjemturen bestemt af forbøn for andre: led for led af rosenkransen blev ofret for foreningen og præster, for frafaldne og døende, for biskop og pave etc. Lige før vi nåede udgangen af skoven ved Hvalso, sang vi »Dejlig er jorden« og standsede derefter for at modtage den præstelige velsignelse, hvormed valfarten sluttede.

Den havde været en oplevelse, som vi, der var med, uden tvivl vil høste god åndelig frugt af i lang tid fremover. Med denne bodsvandring, der i år gennemførtes for tredje gang, har pastor Geertz-Hansen skabt en meget værdifuld tradition, der bør have sin faste plads i vor kirkes liv hver eneste kommende sensommer, men den kræver unge kræfter og hårdførhed, så det store flertal af katolikker må fortsat henvises til den traditionelle valfart, der udgår fra Ringsted.

En deltagere....

Messens første halve årtusinde

Pastor Bjørn Højbo vil torsdagene den 12., 19. og 26. september og den 10., 17. og 24. oktober kl. 20,00 genlage sin foredragsrække: *Hvorledes blev den første nadver til den hellige messe? — Den kristne gudstjenestes udvikling i de første 500 år* — i St. Andreas kirkes menighedssal, Kollegievej 2, Charlottenlund. Da foredragene holdes i forbindelse med Katolsk aftenhøjskole, vil der blive opkrævet en samlet betaling på kr. 5,— for de 6 foredrag.

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Islands Brygge, Sundby, Søndre, Tårnby, Kastrup og Dragør.

En god bankforbindelse er penge værd.

Katolske Begravelser

aut. katolsk Bedemand

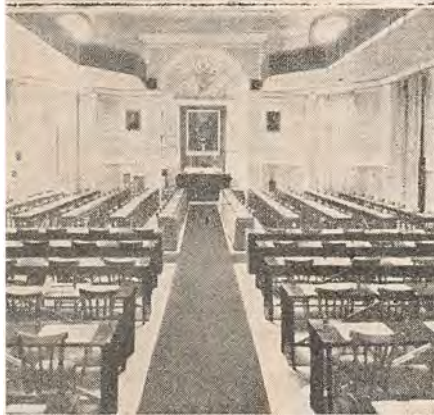
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Benzon

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

33.732 JESUITTER -

(sluttet fra midtersider)

spørgsmål til diskussion, ikke mindst i forbindelse med de ændrede arbejdsvilkår for selskabets medlemmer rundt om i verden.

Jesu Selskab talte ved begyndelsen af indeværende år 33.732 medlemmer, nemlig 19.292 præster, 10.658 skolastikere (ordensstudenter) samt 5.783 brødre. Omkring en sjettedel af ordensens medlemmer — 5.894 personer — virker idag i ydre mission og Jesu Selskab udgør således til stadighed den katolske kirkes talstærkeste missionsamfund. I løbet af de seneste år har selskabet oprettet en lang række selvstændige provinser og viceprovinser verden over, og disse kan tildels opvise talrige indfødte ordensmedlemmer. *C. D.*

← Interiører fra Jesuiterordenens generalskurie i Rom, hvor ordenens 30. generalkongregation afholdes.

DUPLIKATOR TILBYDES

En spritduplikator tilbydes billigt. Er netop hovedrepareret med ny valse og spritvæge, rensat og justeret; som ny. Velegnet for hospital, skole, forening eller anden institution.

Billet mkr. 7-9-57, Katolsk Ugeblads annonceanfald.

ORIENTERING

(sluttet fra side 421)

Til disse betragtninger over bogens emne bør føjes, at Kathryn Hulmes arbejde er overordentlig velskrevet, ingentunde en blot og bar underholdningsbog. Vel er bipersonerne ikke set i nærbilleder, men flere af dem lever dog stærk i enkle rids. Handlingen er ofte stærkt bevæget og fængslende fra først til sidst. Oversættelsen — ved Jens Kruuse — er som altid meget flydende, men ikke fri for spor af hastværk; både nogle medicinske og adskillige »fagkatolske« udtryk burde være afkontrolleret af fagmænd og ikke blot oversat leksikalt.

Men det er som sagt en gribende bog. Vi er så vant til at læse om klosterliv i skildringer af ordensfolk, der nåede det fuldkomne. Til afveksling at møde klosterlivet set af en, for hvem dette liv ikke lykkedes, giver ens forståelse af dette liv en ganske egen tone, men det gør ikke ens ærbødighed for klosterlivets ide ringere, tværtimod. *H.D.T.K.*

*(Kathryn Hulme: Nonnen (Hasselbalch)).

Juridisk rådgivning

Hver onsdag kl. 19—20 har Katolske Menighedsplejer, Bredgade 69 A, gratis juridisk vejledning og rådgivning for ubemidlede v/ landsretssagfører V. Høgsgaard.

**Kedler
Stokere
Oliefyr**

RECK'S OPVARMNINGS COMP. ^{1/2}
ESROMGADE 151 · KØBENHAVN N · TLF. ÆGIR 4810
AARHUS AFD. TLF. 29520 · ODENSE AFD. TLF. 3402

Horsens

Edvard Petersen

Kul — Koks

HAVNEN 3 · TELEFON 72

Leverandør til de katolske Institutioner

Esbjerg

E. Boysens Fiskehandel

Allid friske Varer

Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287

Leverandør til kat. Menighed

Aabenraa

Aabenraa Brugsforening

Tlf. 2368 · Søndergade 16

Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik

Andersen og Meyers Eft.

Otto Larsen · Ramshæred 31 · Telf. 22530

Lys · Kraft · Varme

Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik

Moralen og det moderne Italien

Paveskrivelse til universitetet i Milano

Den, der beklæder et offentligt embede, må være tjenstligt og moralsk bedre uddannet, for bedre at kunne udfylde sit embede, udtales det i en pavelig skrivelse til en kongres, der har været afholdt ved det katolske universitet i Milano og som beskæftigede sig med emnet »Moralen og det moderne Italien«. Skrivelsen, der var underskrevet af mgr. Dell'Acqua, som er substitut i det Pavelige Statssekretariat, var stilet til universitetets rektor.

Paven peger i skrivelsen på, at moralproblemet bliver mere og mere aktuelt i Italien og at det i landets interesse afgjort ikke må overses. »Problemet må løses omgående, og påhviler frem for alt dem, der har ansvaret for ledelsen af det offentlige liv. Der er ingen anden løsning på problemet end at man sørger for, at Guds lovs magt atter kommer til sin ret indenfor det offentlige liv. Denne lov må være højeste rettesnor, højeste norm for det private, offentlige, økonomiske, politiske og administrative liv« (KNA).

Kompromisforslag i skolestriden i Kerala?

Ifølge en meddelelse over radiostationen »Indian Home Service« skal den kommunistiske regering i staten Kerala i Indien have truffet beslutning om at modificere forskellige punkter i forslagene til den ny skolelov. Det var frem for alt katolikkerne i Kerala, der havde protesteret mod denne lov, der faktisk forudså en nationalisering af samtlige privatskoler. Endvidere havde de katolske biskopper i Kerala i et fælles hyrdebrev protesteret skarpt imod loven. Efter hvad der meddeles fra Kerala skal kommunisterne være blevet delvis tvunget til den ændrede indstilling på grund af den stærke opposition. Et af de punkter, der skal underkastes revision, vedrører udnævnelsen af lærere ved privatskolerne. Lovforslaget gik ud på, at den kommunistiske regering udfærdigede en liste over lærere og at de respektive skoleledelser derefter havde at vælge deres lærerkræfter efter denne liste. Det ny forslag går ud på, at udnævnelsen af lærere overlades til en kommission, der skal varetage alle officielle udnævnelser. Da dette imidlertid forudsætter, at privatskolerne nationaliseres forinden denne kommission kan foretage sine udnævnelser, vil den katolske kirke formentlig også afvise dette ændringsforslag (KNA).

URBI ET ORBI

Polens gejstlighed frygter hverken terror eller fængsel

Tale af kardinal Wyszynski ved festligheden i Czestochowa

Over en million katolikker deltog sidste uge i Gudsmoderfestlighederne i Czestochowa. I nærværelse af den polske primas, kardinal Wyszynski og 20 andre biskopper fornyede de troende ved denne lejlighed det polske folks indvielse til Gudsmoder.

Natten før festdagen havde pilgrimme fra alle egne af Polen åbnet festlighederne med en natlig procession, hvorunder nådebilledet, den sorte Madonna, blev båret i procession omkring kirken. I forbindelse med processionen læstes den første pontifikalmesse. Om morgenen celebreredes yderligere to pontifikalmesser, hvoraf kardinal Wyszynski læste den ene, medens biskop Klepacz prædikede.

Den følgende aften talte kardinalen under en pontifikalgudstjeneste til den millionstore pilgrimsskare og til hele den polske nation. I sin prædiken fremhævede kardinalen, at den polske nation er og bliver katolsk, også selvom der skulle bryde ny storme af trængsler og forfølgelser løs over den polske kirke. Det havde kun været muligt at stå det stalinistiske diktators hårde tid igennem, fordi troen har så dybe rødder i det polske folk. Gejstligheden i Polen frygter hverken fængsler eller forfølgelsernes terror, sluttede den polske primas (KNA).

Udvidede fuldmagter -

(fortsat fra forside)

ter, og de af regeringen indsatte »generalvikarer« samtidig har tiltaget sig biskoppelige rettigheder, der er i strid med bestemmelserne i den kanoniske ret, har verdens- og ordenspræsterne i de nævnte tre dioceses fået tillagt følgende ekstraordinære beføjelser og fuldmagter: alle præster -- for så vidt de ikke er ekskommuniceret -- får tilladelse til at udøve sogneprestefunktioner indenfor de nævnte tre dioceses for så vidt sjælesorgen måtte kræve det og der ingen legitime sognegejstlige forefindes. Til de rettigheder, som dekretet tillægger præsterne, hører bl. a. dispensation fra sådanne kirkelige ægteskabshindringer, som det efter gældende kirkeret ellers er forbeholdt biskopperne at afgøre. De meddelte fuldmagter står ved magt, så længe de nuværende tilstande i de tre dioceses vedvarer.

A-influenza blandt JOC'isterne i Rom

41 hollandske JOC'ister, der var kommet til Rom for at deltage i verdenskongressen, er blevet angrebet af den asiatiske influenza og har måtte indlægges (KIPA).

Særtog med JOC'ister afspre

Et særtog med engelske deltagere den store JOC-kongres i Rom afsprede i sidste uge i nærheden af Sain Eulien i det franske departement Marne på hjemvejen til England. Det skyldes det franske togpersonales dygtig indgriben, at ulykken kun kom til at kræve syv ofre, der alle kun fik lettere kvæstelser (KNA).

Benådes Laszlo Mindszenty?

Det ungarske nyhedsbureau »MTI« har først i sidste uge offentliggjort en meddelelse om dødsdommen, som domstolen i Győr for nogen tid siden afsagde over præsten Lazlo Mindszenty »på grund af kontrarevolutionære forbrydelser og illegal våbenbesiddelse«.

MTI tilføjer, at dommen endnu ikke er eksekveret, idet den dømte har apelleret (KIPA).

Efter hvad der forlyder i velunderrettede kirkelige kredse i Hongkong, tager dekretet sigte på de af den kommunistiske regering i Kina indsatte »biskopper« i Shanghai, Soochow og Nanking. Den retmæssige biskop af Shanghai, mgr. Ignatius Kung, der til lige er administratør for diocesen Nanking og Soochow, havde i øvrigt i overensstemmelse med kirkelige retningslinier allerede inden sin arrestation udpeget de præster, der i hans sted i givet fald skulle varetage de biskoppelige funktioner. Imidlertid har den kommunistiske regering på egen hånd udnævnt regimetropræster til »biskopper«, som f. eks. den i de senere tid oftere nævnte Frans Xave Chang i Shanghai, som uden kirkelig udnævnelse og vilse forretter pontifikalhandlinger med mitra og kors. Rom har til stadighed afvist denne usurpatør på den biskoppelige stol. Der herskede imidlertid blandt en del gejstlige uvished med hensyn til spørgsmålet om retmæssigheden af den kirkelige jurisdiktion. Dette problem har det romerske dekret nu bragt definitivt klarhed over. Radiopæipings nylige udfald mod Vatikanet med beskyldningen om, at kirken griber forstyrrende ind i Kina's indre anliggender, har sin forklaring i dette dekret (KNA).

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

15. SEPTEMBER 1957

NR. 37

Tysklands katolske biskopper til valget:

„Vælg sådanne mænd og kvinder, som er sig deres kristne ansvar bevidst“!

I samtlige katolske kirker i den vesttyske forbundsrepublik oplæstes sidste søndag et fælles hyrdebrev fra de tyske biskopper i anledning af det forestående valg til forbundsdagen.

Hyrdebrevet havde følgende ordlyd:

15. september vælger det tyske folk en ny forbundsdag. I denne anledning skal vi minde om en udtalelse, som Pave Pius XII har fremsat for et par år siden: »Under de givne omstændigheder har enhver stemmeberettiget mand og kvinde pligt til at deltage i valget. Enhver bør stemme i overensstemmelse med, hvad hans samvittighed påbyder ham. Det er imidlertid indlysende, at samvittighedens røst byder enhver oprigtig katolik at stemme på den kandidat eller den liste, der virkelig byder tilstrækkelige garantier for at ville respektere Guds, familiens og samfundets rettigheder i overensstemmelse med Guds og den kristne morals love. I tilknytning til denne udtalelse af Paven retter Vi følgende opfordring til jer: Opfyld jeres valgpligt! Stem på sådanne mænd og kvinder, hvis kristne indstilling er jer bekendt og hvis offentlige virke svarer til denne indstilling!

Tænk på, at vi i løbet af de seneste år har haft anledning til at beklage krænkelser af vore katolske principper i en række spørgsmål: nyordningen af ægteskabs- og familielovgivningen i henhold til de guddommelige love, rigskonkordatets gyldighed, anerkendelse af forældreretten, udformningen af skolevæsenet i de enkelte provinser, lovgivningen til beskyttelse af vor ungdom, realiseringen af afgørende punkter i den kristne sociallære. Hvem er gået ind for de kristne principper? Hvem har ladet hånt om dem? Bedøm partier og kandidater ud fra hvad de hidindtil har gjort, og ikke efter, hvad de nu lover!

Denne vor formaning til jer fremsættes i en alvorlig situation. En stor del af menneskeheden svigter og gi-

ver sig en hedensk frygt i vold. Andre styrter sig fra den ene fornøjelse til den anden og overser helt øjeblikkets virkelige alvor. Vi kristne ved imidlertid, at vi til stadighed og overalt må handle i overensstemmelse med vort ansvar overfor Gud. Derfor er det, at vi netop i vor afgørende tid med ganske særlig samvittighedsfuldhed bærer omsorg for vort folks offentlige styre.

I tillid til vor himmelske Fader jager vi al frygt på flugt og ihukommer i alle vore bestræbelser salmistens

(sluttes på bagside)

IDYL
|
LYNGBY

(se side 435)

20 ÅR EFTER -

„DIVINI REDEMPTORIS“

Kirken i Portugal

Omkring Mykle-affæren

Et stykke katolsk aktion
i New York

Polske jesuitter repræsenteret ved ordenens 30. generalkongregation

Over 180 jesuitter fra alle egne af kloden samledes 5. september i Rom for at deltage i ordenens 30. generalkongregation. Drøftelserne ventes at ville trække ud i længere tid, eftersom flere af de fremmødte provincialer har udnævnt viceprovincialer til at varetage deres embedsførelse under deres fravær.

Generalkongregationen er sammensat af ordenens general, generalassistenterne, der er bosat ved kurien i Rom, provincialerne samt to delegerede fra de respektive provinser samt en pater fra henholdsvis viceprovinserne og missionsområderne. Også de to polske ordensprovinser er repræsenteret ved generalkongregationen, medens Böhmen, Mähren, Slovakiet og Rumænien ikke er repræsenteret, eftersom ordenen er fuldstændig opløst i disse lande (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN

<p>KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 <i>Robert Hansen</i> Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER <i>Murermester</i> Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiønshjem</p>	<p>KB K Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>
<p>Andr. Krøyer's Boghandel <i>v. Chr. Henningsen</i> Nørrebrogade 18 B . C. 6638 Papir . Stort Boglager . Fyldepenne Leverandør til katolsk Centralskole</p>	<p>L. F. Nielsen SNEDKERMESTER LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Damask 2043 Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p><i>absolut</i> ABSALON <i>naar Forsikring skal tegnes</i></p>
<p><i>Benyt</i></p> <p>HANDELSBANKEN <i>som Deres bankforbindelse</i></p>		<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Minerva*408</p>
<p>Vejle</p>		
<p>Niels Bentzen & Co. TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307</p>	<p>Hvidehus Boglade <i>Kai Jensen & Poul C. Thim</i> Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360 ... Bogladen med de mange Bøger</p>	<p>Leverandør til Sct. Maria Hospital</p> <p><i>Poul</i> HENRIKSEN Raadhustorvet</p>
<p>Horsens</p>	<p>Esbjerg</p>	<p>Kolding</p>
<p>Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel Altid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>

Profetiske ord om kommunismen

Pius XI's encyklika „Divini Redemptoris“

Det hørte i trediveerne ikke til god tone herhjemme at advare mod faren fra øst. Salon-kommunismen havde oplevet sin bedste tid, den var et modeanliggende, der var ved at være på retur, men endnu var afstanden til syneladende for stor til, at man så nogen fare fra denne kant. Kommunisterne var hovedsageligt knyttet til »Grønlovsopløjerne«, og de ganske få, der begyndte at pege på, hvad senere tider har måttet sande og føle, de vandt ikke gehør. Dagspressen gav ikke plads for toner fra advarende kredse, det var uden interesse — det

var faktisk kun den katolske kirke og med denne den katolske presse — den sidste herhjemme også i sit beskedne omfang — der rakte en advarende pegefingert i vejret. Ingen ville se sandheden i øjnene. Kommunismen var jo så ung og ny, den var et indre russisk anliggende og som eksportartikel lidet indarbejdet. Men tiden ændrede sig, medens kommunismens program vedblev at være det samme, og idag ved en hel menneskehed af bitter erfaring, hvor det virkelige faremoment er at søge.

I 1937 definerede afdøde Pave Pius XI i sin berømte encyklika »Divini Redemptoris« kommunismen som den er, og han formulerede et dokument om den gudløse kommunisme, udtalelser, der — målt med vore dages rystende begivenheder — har noget af profetiske glimt over sig. Hvad paverne lige siden 1846 gang på gang havde udtalt, formuleredes her til en storslået syntese, hvori alle sider af problemet blev belyst: kommunismens udspring i liberalismen, dels som dens arvtager, dels som reaktion mod den, dens mystiske karakter, dens fejlsyn og vildfarelse, dens brutale principper og metoder samt dens rystende konsekvenser.

Men lad Pius XI selv tale!

»Hele nationer er i fare for at synke tilbage i et endnu værre barbari end det, der herskede i den største del af verden, dengang Vor Frelser kom her til jord.

Kommunismen hylder i mere udpræget grad end andre lignende fremtoninger i fortiden en falsk forløsningsidé. Et svigagtigt ideal af retfærdighed, lighed og broderskab under arbejdet behersker hele dens lære og aktivitet og giver den skin af en forløren mysticisme, der sætter de ved bedragerske løfter vundne folkeskarer i en begejstringens rus, der virker suggestivt og smittende på andre. Den er i sit væsen en fjende af al religion og betragter den som »opium for folket«, fordi dens lære og bud, når de taler om et liv efter døden, bortleder menneskenes tanker og ønsker fra hin fremtidige lykke, som de skulle stræbe efter her på jorden.

Kommunismen er et system fyldt af vildfarelser og fejltagelser. Det berøver mennesket dets frihed. Der findes i dette system ingen ejendomsret for den enkelte, det er et system, der mangler alle tøjler. Tøjler er uundværlige for det enkelte individ lige såvel som for samfundet. Endog natio-

Pave Pius XI.

ner uden kultur anerkendte og besad disse tøjler i hin naturlov, som Gud har skrevet i menneskenes samvittighed. Når denne naturlov for alvor bliver overholdt, kunne man se oldtidens folk stige op til en sådan højde og glans, at den, mere end det egentlig sømmer sig, vækker visse grundige historieskriveres beundring. Men når man river selve Gudsbegrebet ud af menneskenes hjerter, tvinges de med en naturlovs kraft ind i det vildeste barbari.

Kommunismen har ikke formået at gennemføre sine planer på det økonomiske område og vil heller aldrig i fremtiden kunne gøre det. ... Dertil kommer, at det kendte grusomme rædselsherredømme har lagt slaveriets åg

på utallige borgeres skuldre. Man bør jo ikke glemme, at heller ikke det økonomiske liv kan undvære den selvbeherskelse og ansvarfølelse, som opfyldelsen af kaldspligterne må være besjælet af. Men kommunisternes grundsætninger, der jo har deres oprindelse i den uholdbare materialisme, kan umuligt give noget menneske denne samvittighedsfuldhed. Derfor er der som erstatning ikke andet tilbage end hine frygtelige forbryderiske komplotter, som man nu kan iagttage i Rusland, hvor gamle sammensvorne og kampfæller sønderflænger hinanden indbyrdes.

I begyndelsen viste kommunismen sig i sin sande skikkelse, med hele sin forbryderiske karakter. Men så opdagede den, at nationerne allevegne følte sig frastødt. Derfor skiftede man kampmetoder og lagde sig efter at fange masserne ved alle slags bedragerske kneb, idet den skjulte sine hensigter bag ved ideer, som i og for sig er rigtige og tiltrækkende.

Så snart kommunismens ledende mænd havde lagt mærke til de almindelige stærke længsler efter fred, lod de, som om de var ivrige fredsvener, der støttede og fremmede fredsbævegelsen i hele verden. Men samtidig ophidsede de på den anden side enkelte nationer til så grusomme indre klassekampe, at blodet flød i stridestrømme. Og endelig, da det gik op for dem, at de ikke kunne regne med varig fred, tog de deres tilflugt til ganske enorme militære rustninger. Endvidere starter de foreninger og udgiver tidsskrifter med navne, der ikke det fjerneste hentyder til kommunismen, men som kun har det ene formål at bringe dens vrangsider ind i kredse, som ellers er absolut utilgængelige for den. Ja, flere steder forsøger de ved list at få indpas i katolske og endog i religiøse foreninger ...«

*

Udviklingen i de seneste tyve år har tydeligt bevist rigtigheden af disse vismands-ord. Et hav af blod og lårer vil engang ved tidernes ende anklage dette system, dets ophavs-mænd og forkæmpere! Og må man ikke undre sig over, at den udtalelse, som den vidtskuende Pius XI sluttede sit budskab med, til stadighed er forblevet upåagtet:

»Da kommunismen er ond i sin inderste kerne, kan ingen af dem, der vil redde den kristne kultur og civilisation fra undergang, i nogen retning inddrage sig på samarbejde med den. Men hvis den ene eller anden lader sig fange af kommunismens vildfarelser og hjælper den til at få rod fæste i sit eget land, så kommer han som den første til at bøde for sine fejlgreb. Jo ældre og mere beundret af borgerne den kristne kultur er i et land, hvor kommunismen sniger sig ind, desto mere ødelæggende vil de gudløse had rase der.«

*

»Kommunismen som den er«. Pave Pius XI's rundskrivelse »Divini Redemptoris«. Dansk oversættelse ved Fr. Küpferle S.J. Ansga-forskningsforenings forlag 1937.

Portugal fører til daglig en stille tilværelse. Det tælles ikke blandt de store »turistlande« og kun sjældent hører man noget fra denne kant af Europa, det yderste vestlige hjørne af vor urolige verdensdel. I 16. århundrede stod der imidlertid gny om Portugals navn. Det var dengang et af tidens store missionslande. I begyndelsen af indeværende århundrede hjemsogetes landet af borger- og religionskrige, af antiklerikalisme og antikristendom. I 1917 var Portugal vidne til åbenbaringerne i Fatima, i 1926 kom Salazar til magten og dermed indledtes den ny æra, den såkaldte »estado novo« (»ny orden«). I maj 1940 afsluttedes et konkordat med kirken, hvorved adskillelsen mellem kirke og stat bekræftedes, mens samarbejdet mellem begge parter fæstnedes under hensyntagen til hver af parternes autonomi.

Det moderne Portugals historie begynder for katolikernes vedkommende med 1917 og i Fatima. Endnu i 1910 rasede der forfølgelse. Kirken var for nært knyttet til det døende monarki, den var blevet til en »blegsottig, kraftesløs og livløs skabning«, der manglede både præster og egnede lægfolk. En følge heraf var, at afkristningen gik fremad med stormskridt. Endnu den dag idag lider Portugal herunder — der er kun få praktiserende mænd. Det blev Fatima, der bragte omsvinget. I 1917 kom en ny regering til magten, et styre, der ønskede at skabe kontakt med den Hellige Stol igen, som var bestræbt på at mildne adskillelsen. Ordenssamfundene begyndte igen så småt at kunne opvise tilgang.

Året 1926 bragte henholdsvis Salazar og »estado novo«. Salazar anlagde sin kirkepolitik på princippet om adskillelse og under varetagelse af gensidig autonomi. Forfatningen fra 1933 anerkender også kirkens retsstilling og dens handlefrihed. Disse principper er fastslået i konkordatet af 7. maj 1940 og overenskomsten har den store fordel for kirken, at den officielt fastslår kirkens absolutte uafhængighed af statsmagten. Konkordatets tilblivelse skyldes henholdsvis Salazar og Lissabons patriark, kardinal Cerejeira.

Det er ikke så forfærdelig længe siden, at kardinal Cerejeira i en tale kom ind på forholdet mellem kirke og stat i Portugal og bl. a. sagde følgende: »Frihed og genopbygning! Hvem havde vel troet på dette, da øksen for et halvt århundrede siden blev lagt ved foden af et gammelt faldefærdigt træ, der nu er ved at grønnes igen. Men så kom Fatima i 1917 og samtidig regeringen Sidonis Pais, og så skete det, Lex Pintos blev til, og i 1922 muliggjorde minister Rodrigues Gaspar de oversøiske missioner at fortsætte tilværelsen. »Estado novo« fortsatte denne politik, og den kulminerede med konkordatet i maj 1940, hvis grundtanke er autonomi og sam-

arbejde. Så længe dette konkordat består og efterleves, vil vi kunne glæde os over religiøs frihed. Portugal er ikke nogen »klerikal« stat, den skaffer ikke kirken — når undtages de oversøiske missioner — fordele af nogen art. Onde tunger har i tidens løb hævdet, at kirken, d.v.s. hierarkiet, har sat »mitra og stav« på »estado novo«s triumfvogn og derved muliggjort den at benytte sig af den religiøse autoritet for at løse de politiske problemer. Der har været folk, der gjorde sig til talsmand for sligt og som glemte, at gejstligheden er bedre egnet til at tage sig af ting, der vedrører Vor Herre. Men disse var ikke repræsentanter for hierarkiet og handlede ikke i dets navn, og kunne som følge deraf ej heller påregne dets støtte. På undervisningsområdet er der endnu meget at gøre og staten må anerkende privatskolerne, førend dette bliver

Aftenmesse om søndagen i Jesu Hjerter kirke i København

For at imødekomme et behov indføres der fra begyndelsen af oktober en aftenmesse om søndagen - kl. 20 - i Jesu Hjerter kirke i Stenosgade. - Den hidtidige eftermiddagsmesse - kl. 17 - i Sakramentskirken bibeholdes.

godt. Men kirken lever i fred og fordragelighed med nationen og staten.

Men trods det, at der har været fred og arbejdsro nu i en tredive år, går det kun langsomt med præstekaldene. Der hersker stor præstemangel og landflugten har sin væsentlige andel heri. Denne landflugt kræver ny apostolatsmetoder, som netop i adskillige tilfælde ikke lader sig realisere på grund af præstemanglen. Der er gennemsnitlig en præst for hver 1588 katolikker. I Lissabon er dette forhold 1:5780, mens situationen er betydelig bedre i bispedømmerne Bragança og

14. søndag efter pinse

15. september 1957

VÆR IKKE BEKYMREDE -

Det er ganske rigtigt, at Vor Fader i himlen føder firmamentets fugle og klæder markens liljer, som det hedder så smukt i Mathæusevangeliets sjette kapitel. Bordet er dækket for dyrene, så længe mennesket ikke griber forstyrrende ind i naturens gang, og det mindste græsstrå modtager uden egen medvirken af skaberens, alt hvad det har behov for at kunne eksistere en stund og udfylde sin plads her på jorden, den være sig nok så beskedent.

Men på mange punkter udgør mennesket en skæbnesvanger undtagelse. Jeg tænker hermed ikke på, at det selv må hjælpe til og virke med; det har også som den eneste højere skabning fået pålagt et vist, højere ansvar. Mennesket er nemlig skabt for evigheden. Kun mennesket — og mennesket alene — har fået frihedens høje moralske gode i eje og dermed en vis afglans af englenes herlighed. Vi er i stand til noget, som intet dyr og ingen plante kan, nemlig enten at opfylde vor bestemmelse eller forfejle den. Og deri ligger vor udvælgelse — os er det givet en skønne dag med egen indsats og med — i hvert fald et minimum — af egen fortjeneste at skulle træde frem for Guds åsyn.

Den store vanskelighed består i at holde blik og sanser åbne for denne væsensforskellige højere bestemmelse, midt i dagliglivets adspredelser og forkrænkethed. Selvfølgelig er der ikke nogen, som har ret til at gøre sig fri af sine allersimpleste pligter ved at påberåbe sig evangeliet. Den fare er heller ikke stor i vore dage. Men det omvendte tilfælde: at vi lidt efter lidt når frem til selv at ville være herrer i naturen og bliver hængende i det jordiske, det er det, der truer med at tage overhånd. Og det er det, Vor Herre sigter til med sin alvorlige formaning, thi så såre den virkelige rangorden glider ud, så er det, at al den menneskelige smålighed og begærlighed, som verden nu engang er opfyldt af, trænger sig frem.

Det, som det drejer sig om, er ikke at lade de uundgåelige daglige pligter løbe af sig selv. Det går jo af sig selv, hvad enten vi vil eller ej, hører man så tit sige, og vi kan jo dog alligevel hverken gøre fra eller til! Og der er faktisk kun een eneste udvej til at undgå dette, nemlig at føje sig ind under Guds orden, at lade himlen være over jorden, at elske det uforgængelige og værdsætte dette højere end alt andet, end alt det jordiske. Kun når man ejer denne indstilling vil det være muligt at vinde over den vredens- og gengældelsensangst, der behersker vor tid. Deri ligger hemmeligheden ved det indre liv, thi kun ud fra denne ubekymrethed spirer den kraft frem, som vi har behov for at kunne vie vort sande og virkelige ansvar mere opmærksomhed end hverdagslivets tusinder af små, påtrængende problemer. Lykkes dette os, ja, da yder vi samtidig også det bedste og mest sikre bidrag til at gengive menneskeheden dens mistede ligevægt. Vi er efter Guds vilje andet og mere end planter og dyr. Og dette mål er nemlig også vort kald, vor bestemmelse, og friheden til at følge dette, kan fjerne al vor angst fra os. Thi her er det Gud, der sørger for os, men at blive værdige til denne hans godhed, det er det overladt til os selv at ordne.

Sognepræsten.

Fiskerbåde på Tejo.

Brager, hvor forholdet er 1:940. Præstemanglen og den kendsgerning, at katolikkerne stort set praktiserer dårligt, er selvfølgelig årsag og virkning. Omkring 90 % af Portugals mænd opfylder ikke deres søndagspligt, og heri ligger igen forklaringen på, hvor-

for der mangler voksne mænd i lægpostolatet. Der er også en indbyrdes sammenhæng mellem den dårlige religiøse situation og de dårlige sociale forhold. JOC har for nogen tid siden foranstaltet et rundspørge blandt 2500 unge arbejdere. Det gav bl. a. føl-

gende resultater: 20 % begynder at arbejde i 9—11 års alderen, 26,4 % i 12 års alderen, 21,6 % i 13 års alderen, 18,5 % i 14 års alderen, 13,5 % i 15 års alderen. 68 % af de unge har altså med andre ord begyndt at arbejde inden de er fyldt 14 år, hvilket viser, at loven vedrørende skolepligt fra 7. til 15. leveår, langtfra overholdes. Og med hensyn til den religiøse situation viste rundspørget følgende: 63,6 % udtalte, at de ikke havde fået tilstrækkelig religionsundervisning til at kunne svare på angreb på kirken og troen. 60,7 % erklærede, at de ikke ville have opgivet troen, dersom de havde fået yderligere religionsundervisning. 94,1 % udtalte, at deres fader ikke praktiserer, og 72 % erklærede det samme om moderen. 78,7 % svarede, at de vendte kirken ryggen, da de begyndte at arbejde på en fabrik.

Usædvanlige situationer skaber imidlertid ofte usædvanlige personligheder. Sidste år døde i Paço pater Americo Monteiro de Aguiar. Efter en noget forfløjen ungdom trådte Americo — til stor forbløffelse for sine nærmeste — som 37-årig ind i et præsteseminarium, og da han var blevet præst, besluttede han sig til at hellige sig et af landets største sociale problemer: børneopdragelsen. Han grundlagde »Obra da Rua« (gadens værk), en organisation, der idag er vokset op til at tælle adskillige andre arbejder, hvoraf bør nævnes »Casa do Gaiato« (Gadedrengenes hus). Institutionens blad har idag et oplag på omkring 42.000 eksemplarer. Og »Obra da Rua« har virket sande mirakler — »Gadens Patres« over et stort apostolat. (sluttes side 439)

ORIENTERING

Trykkefrihedens grædekoner

Det, man i cirkussproget kalder det »helt store nummer«, er blevet opført i adskillige af vore dagblade, deriblandt også sådanne, som normalt ejer dømmekraft. Anledningen var, at radioen afblæste oplæsningen af sider af den norske roman, som med rette eller urette er blevet beskyldt for at spekulere i pornografi. Og forargelsen skyldtes, at afblæsningen måtte kaldes censur. En enkelt kritiker havde, sagde han, siden 9. april 1940 ikke oplevet noget, der havde rystet ham dybere.

Lad det være sagt straks. Vi har ikke læst bogen og vil meget nødtigt skulle til det. Nødvendigt er det vist heller ikke for at kunne sige et par nøgterne ord.

Trykkefriheden er et stort gode, men den er dog ikke hver mands eje. Vi hårdhjertede redaktører må mellem år og dag refusere en masse, som vore medborgere sender os i håb om at få det trykt. Mangfoldige mennesker modtager manuskripter retur fra en eller mange forlæggere. De færreste

af dem har penge til selv at bcoste trykningen, der især i vore dage er en bekostelig affære. Nyder disse mennesker trykkefrihed?

Trykkefrihedens begrænsede gode tilfalder dem, der har de nødvendige forbindelser. Det er ingenlunde vanskeligt at tænke sig muligheden af, at adskilligt fortræffeligt arbejde forbliver i skrivebordsskuffer, fordi det ikke finder nåde for nogen forlæggers øjne. Der er nok af eksempler på værker, som til aller sidst ved en tilfældighed endelig fik chancen for at blive trykt og viste sig at være mesterværker. Der må være andre mesterværker, som ikke fik tilfældets hjælp.

Men når trykkefriheden således i praksis administreres af såre menneskeligt fejlbare redaktører og forlæggere, er det kun naturligt, at almenheden ikke tager dem for større autoriteter, end de er. De kan være uinteresserede i noget godt, og de kan være interesseret i noget juks. Derfor er det såre rimeligt, at de må stå til ansvar både moralsk og juridisk. Den såkaldt kulørte kioskliteratur er noget sådant juks, og af grunde, som ikke behøver at repeteres, prøver vi på at tale både til udgiverens bedre jeg, til kioskejere og til hæfternes købere. Når den skøn-

nes direkte fordærlig, er det også ganske på sin plads, at politiet beder domstolene se på den. Det foregår alt sammen i offentlighedens klare lys. Der er ikke tale om, at magthavere i dølgsmål kvæler ubekvemme lanker (som det kunne ske under den gamle censur og som det kan ske på ethvert forlagskontor). Og iøvrigt bør noteres, at det for vor tid er karakteristisk, at også store, gamle forlag udsender bøger af kioskkvalitet — de er bare meget dyrere.

For radioens vedkommende er det naturligvis fjollet først at sætte noget på programmet og lidt senere komme på bedre tanker og derved desavouere sine egne folk. Men vi kan alle sammen være distrahit og dumme os. Iøvrigt er radioen stillet som redaktører og forlæggere. Den kan ikke udsende alt. Vi kan derfor lige så lidt hyle op om censur, fordi radioen vrager en udsendelse, som fordi en forlægger returnerer et manuskript. Vi kan diskutere med radioen. Vi kan prøve på at overbevise den om, ja, f. eks. om betimeligheden af bare en gang imellem at få udsendt en smule modgift mod alt det ærkevås om den katolske kirke, som alt for ofte i naiv god tro lyder

(sluttes side 435)

Larmen fra lokalerne med spille- og musikautomaterne i New Yorks kunstnerkvarter »the village« lyder stadig i ens øren, når man kommer bare en smule længere i nordvestlig retning af millionbyen — men man er med eet som i en helt anden verden: triste facader, i 19. århundredes stil, forsømte og snavsede, vinduer uden gardiner, der virker på en som skakker til dybe huler. Husene har her aldeles ikke det »eksistentiale« præg over sig, som man traf før i »the village«, men til gengæld er de mennesker, der færdes her, sig deres eksistens bevidst på en helt anden måde. Mange af dem aner simpelthen ikke om de muligvis i aften skal lægge sig til at sove på en trappegang med tom mave. Det er derfor heller ikke så løjerligt, at mange af dem omsætter den dollars, som et tilfældigt job måske har indbragt, i whisky, og på denne måde søger bort fra den hårde virkelighed for en stund. Alkohol, tiggeri, en bæk om natten — det er stationer på livets vej for disse mennesker. Her er en tre-fire bar'er i hver husblok, et utal af lånekontorer. Kampen for det allernødvendigste til livets opretholdelse bliver anledning til strid, og mange forældre må se til, at deres børn bukker under i dette milieu og begynder at stjæle.

Op for mange af disse mennesker, der henlever deres liv i »the Bowery«, som New Yorks fattigkvarter kaldes, ville situationen være ganske håbløs, dersom der ikke i Chrystie Street fandtes et tilflugtssted — »Catholic Worker«.

Det begyndte med oprettelsen af tidsskriftet »Catholic Worker« i maj 1933, og ophavsmanden var franskmænd Peter Maurin og den amerikanske journalist Dorothy Day. Det var Dorothy Day, der med sin journalistiske flair og praktiske sans omsatte Maurin's ideer i praksis. Peter Maurin havde allerede som barn stiftet bekendtskab med begrebet fattigdom. Han var den yngste af en meget stor børneflokk. Efter at have afsluttet sin uddannelse drog han over dammen til Amerika, og her skrev han sine første sociale artikler til antikommunistiske og antikapitalistiske blade. Han var så afgjort »de fattiges mand« helt igennem mod de rige, som var tilbøjelige til at overse dem, der led nød.

Det tidsskrift, som han startede, kaldte han »Catholic Worker«, i modsætning til det kommunistiske »Daily Worker«. Kapitalisterne anså ham for en art kommunist og kommunisterne så i ham en kapitalist — men ingen af delene var han, han var simpelthen en kristen, der tog sig det alvorligt at realisere budet om næstekærligheden. Med »Catholic Worker« havde han skabt mulighed for at gøre sine tanker og ideer tilgængelige for vide kredse, og i slutningen af det for USA økonomisk skæbnesvangre år 1935, faldt hans ideer i frugtbar jord. I katolske kredse fik man øjnene op for Peter Maurin's ideer, og overalt dannedes der »Catholic Worker«-grupper, hvor præster og lægfolk i fællig søgte at hindre den uhyre nød blandt de

Catholic Worker

Et stykke katolsk aktion i verdensbyen New York

så beskedent og nøjsomt som de mennesker, hvem han havde gjort det til sin livsopgave at hjælpe. Man fortæller følgende lille historie, der måske bedre end noget andet beviser dette: En aften var han blevet indbudt til at tale i en sammenslutning af velhavende mennesker, og det var meningen, at han efter aftale skulle afhentes på banegården og blive kørt til det sted, hvor foredraget skulle holdes. En af klubbens medlemmer, der skulle afhente ham, ventede forgæves på ham på banegården, og da han fandt, at han havde ventet længe nok, gik han hen og ringede til Chrystie Street for at spørge, om hvor Maurin blev af. Han fik da den besked, at han stod og ventede på den aftalte banegård. Men han

Den hellige Josef er husets skytshelgen — han sørger for det fornødne.

De står til daglig i kø foran indgangen til »Catholic Worker«s hus i New York — som oftest er det omkring en 800 mennesker, der hver dag får et måltid varm mad her.

arbejdslose. Der åbnedes »gæstehjem«, hvor sultne arbejdere — uden hensyn til race og konfession — kunne finde optagelse. En anset amerikansk sociolog, father Dennis Gaeny, skrev en artikel i »Arbejdet« om Dorothy Day og den ny organisation: »Det var en kristen revolution, der startede »Catholic Worker«, og det var et tegn på, at kristendommen ikke er en muggen sakristiforeteelse«.

Peter Maurin levede selv akkurat

er der ikke, sagde det pågældende klubmedlem, der var ikke et eneste menneske, der ventede på banegården på det tidspunkt undtagen en vagabond, der sad på en bænk. Og det var Peter Maurin. Han var en vagabonderende apostel, og selv da han nåede op i årene tilbagelagde han årligt over 30.000 kilometer med tog eller til fods for at prædike sit evangelium. Og hver og en, der hørte ham, blev ganske uvilkårligt grebet af ham og overbe-

vist om rigtigheden af hans ideer. I 1949 døde han, 72 år gammel, efter et langt liv i menneskehedens tjeneste.

Men hans værk lever videre. Hans barmhjertighedens huse — det drejer sig idag om 17 — ledes for størstedelens vedkommende af unge katolikker, der lever sammen med disse fattige mennesker. De tager frivilligt dette apostolat op, uden at få noget for det, lever og sover sammen med disse mennesker og spiser ved samme bord med dem. Ej heller i deres påklædning adskiller de sig væsentligt fra deres »klienter«.

»Catholic Worker«-institutionen i Chrystie Street er på fem etager. Om vinteren slår de ca. 75 sovepladser aldeles ikke til, og så ligger de hjemløse på gangene uden for sovesalene for ikke at skulle være henvist til gaden. Det hører ikke til sjældenhederne, at man i Chrystie Street bespiser mellem 700 og 800 mennesker daglig. Og for et par år siden erhvervede institutionen en lille farm med et landbrug i staten Island, en snes kilometer fra New York. Her tilbringer en del fattige, børnerige familier hvert år nogle — højst påkrævede — feriedage — mange af børnene er her for første gang på landet.

»Catholic Worker« i New York har en »omsætning« på omkring 40.000

dollars, et beløb, der lige siden institutionens oprettelse er blevet tilvejebragt af venner og velyndere. Man kommer ganske uvilkårligt til at tænke på Don Bosco og hans initiativ i Turin, og det er faktisk ikke så underligt, at mange mennesker betragter »Catholic Worker« som noget af et mirakel. Organisationens blad har i øjeblikket et oplag på omkring 58.000 eksemplarer og det sendes ud gratis til alle »Catholic Worker«s venner. Dets medarbejdere leverer løbende stof uden at få honorar af nogen art. Fred og næstekærlighed blandt menneskene er et af »Catholic Worker«s programpunkter. Idag, hvor der går en så stor del af statsbudgettet til »andre formål«, og der på den anden side faktisk gøres alt for lidt for at hindre nøden blandt de virkelig trængende, betaler institutionen ingen skat. Og staten tolererer stiltiende dette forhold — det betragtes ellers i Amerika som en af de største »synder« at snyde for skat — men forklaringen ligger måske deri, at man fra statens side er klar over og anerkender, at der her er en hel del mennesker, som har viet deres liv til gavn for den trængende næste, uden at få nogen fordel deraf. Og det endda i en tid som vor, hvor enhver ellers først søger sit eget — — —

E. He.

I korte træk —

Der afholdes i øjeblikket i Rom en kongres for døvstumme med henimod 400 repræsentanter fra hele verden. Kongresdeltagerne blev inden kongressen åbnedes modtaget af Pave Pius XII i Castel Gandolfo (KNA).

Zigeunere fra alle egne af Frankrig har i år for første gang foretaget en samlet valfart til Lourdes. Zigeunerne vandrede i deres brogede dragter til grotten, hvor biskoppen af Tarbes og Lourdes, mgr. Theas, talte til dem og mindede dem om deres særlige pligter som vandrende folk. Et stort zigeunerorkester spillede Mariasange foran grotten (KIPA).

En nyviet spansk præst fejrede for ganske nylig sin første hellige messe på et hospital i Barcelona foran en syg, der har tilbragt de sidste syv år i en jernlunge (KIPA).

Vatikanet har for første gang givet sin tilladelse til, at et filmselskab foretager optagelser indenfor Vatikanerstatens område. Det drejer sig om forarbejder til en film om »Roms syv høje«, der optages af det italienske filmselskab Titanus i samarbejde med Metro Goldwyn Mayer (KIPA).

Fra Sct. Knud Lavard kirken i Lyngby

Mosaiken på kirkens facade — som findes gengivet på forsidebilledet af dette nummer af bladet — samt glasbetonen (nedenfor) mellem de to skriftestole i kirkens nordmur og udsmykningen over Maria-altaret (til højre) er udført af kunstneren Erik Olson, Sverige.

Fotos: Axel Jensen

Trykkefrihed -

(sluttet fra side 433)

gennem højtalerne. De noget ejendommelige mennesker, som så lidenskabeligt interesserer sig for seksuelle emners servering i skarp sovs, kan jo på samme måde tale deres lille sag, men de har ikke mere ret end os andre, heller ikke til at blive fornærmede og ved deres råb om censur røbe, at de ikke helt har begrebet, hvad censur er. Og vi har, sandt for dyden, lov til at bede radioen forskåne os for, hvad vi synes er et nummer for — skal vi sige »stærkt« for at bruge den glose, der i annoncer er fastslået fanfare-signal for husarer.

Iøvrigt blot dette om den norske Mykles bog. Den er åbenbart »stærk«. Nogle, om end ikke alle kritikere siger, at den også har litterære kvaliteter. Vi er mange, som siger, at vi i så fald hellere vil lade være med at læse den. God litteratur er der jo nok af, så vi kan få vort læsebehov dækket uden at skulle tage det »stærke« med i købet. Sæt nu, at vi en dag blev så mange, at der kun blev ganske få købere (ja, vist er det lidet sandsynligt, men lad os bare et øjeblik sætte det). Så ville hr. Mykles manuskripter komme retur fra den ene forlægger efter den anden. »Vi har læst Deres manuskript med den største interesse, men kan desværre ...«. Hvor var så trykkefriheden henne? Den trykkefrihed, der er så dyrebar, så længe der er nok, som vil købe.

Skulle vi ikke se at blive rigtig mange?

Skriftemålets praksis

Vi må tale lidt om bodssakramentets praksis, d.v.s. hvad den bodfærdige katolik må gøre for at modtage det. Den anger, der udkræves, er ikke den blotte menneskelige afsky for synden, der kommer som en reaktion efter den, og heller ikke den blotte rædsel ved tanken om straffene, som noget sikkert og smertefuld, men derimod en smerte, der opstår af et motiv med tilknytning til den overnaturlige verden. Derfor må vi allerførst bede oprigtigt til Gud om, at han vil skænke os denne smerte, for alene og uhjulpne kan vi aldeles ikke fremkalde den. Vor anger må (hvad enten den er fuldkommen eller ufuldkommen) og så være virkelig, vi må udtrykkeligt ville den, den må være uden reservationer, og den må følges med en anerkendelse af den sandhed, at døds synden er det største af alle onder. Derimod er det ikke nødvendigt (og iøv-

rigt slet ingen bestanddel af angeren), at den udtrykkes følelsesmæssigt eller fornemmes således. Angeren er en viljesakt og ligger således helt udenfor følelsens domæne. Tanken om vor syndighed kan måske opflamme vor fantasi og derigennem påvirke følelserne, men disse fantasiens og følelsens forstyrrelser er kun rent tilfældige ledsægefænomener til angeren, og tilstedeværelsen eller fraværelsen af dem er ingen målestok for virkeligheden eller dybden af vor anger.

Den bedende betragtning over, hvad synden er i forhold til Gud og til det overnaturlige liv, han tilbyder og skænker os, og viljens deraf følgende bortvendelse i afsky fra synden, er nødvendig for alle, der vil modtage bodens sakramente. For mange er den tid, de benytter til denne del af deres forberedelse til sakramentet, af endnu større betydning end den, de benytter til forberedelsens anden del, samvittighedsransagelsen.

At ransage sin samvittighed betyder her at se tilbage over sit liv siden sidste skriftemål for at mindes, hvor

mange gange og på hvilke måder, man »dødeligt« har forsyndet sig imod Gud. Guds lov pålægger den bodfærdige at bekende alle ikke hidtil tilståede døds synde i deres art og tal. Ransagelsen og bekendelsen må være så fuldkommen, som det er os muligt. Der må anvendes almindelig alvorlig omhu med ransagelsen, men der forlanges ikke det umulige. Jeg kan ikke være forpligtet til at bekende det, jeg virkelig ikke kan huske, og det er kun den vilde udeladelse af døds synden, som jeg bestemt husker ikke at have skriftet, der gør skriftemålet ugyldigt og forvandler det til en helligbrøde.

Hvordan med det tilfælde, hvor ransagelsen ikke fører til sikkerhed men til tvivl? F. eks. er jeg ikke vis på, om jeg har begået den eller den døds synd, eller ikke vis på, om det, jeg gjorde, var en døds synd, eller ikke vis på, at jeg ikke allerede har bekendt den specielle døds synd, jeg begik. I alle sådanne tilfælde, hvor der foreligger en virkelig tvivl, er jeg ikke forpligtet til at bekende synden. Det (sluttes på bagside)

108. Davidssalme

VE OVER HJERTELØSE
FJENDER

I. Bøn om Guds bistand mod fjenderne.

1. Til sangmesteren: Af David. En salme. — O Gud, hvem min lovsang gælder, vær ikke tavs.

2. Thi en gudløs og svigefuld mund har de åbnet mod mig, og de taler til mig med løgnetunge.

3. De har omringet mig med hadefulde tale og stridt imod mig uden grund.

4. Som løn for min kærlighed har de anklaget mig, jeg derimod har holdt bøn.

5. De har gengældt mig godt med ondt og svaret med had på min kærlighed.

II. Bøn om Guds straf.

6. Lad en gudløs rejse sig mod ham, lad en anklager stå ved hans højre side.

7. Lad ham gå dømt derfra, når han står for retten, og lad hans bøn om nåde være forgæves.

8. Lad hans livs dage blive kun få, og en anden overtage hans embede.

9. Lad hans børn blive faderløse og hans hustru enke.

10. Lad hans børn ustadigt flakke om og tigge og kastes ud af deres øde huse.

11. Lad ågerkarlen efterstræbe alle hans ejendele og fremmede plyndre frugten af hans arbejde.

12. Lad ingen vise ham medynk og ingen forbarne sig over hans børn.

13. Lad hans afkom gå til grunde, og deres navne blive udsløttet i det næste slægtled.

14. Lad hans fædres skyld ihukommes hos Herren, og hans moders synd ikke blive udsløttet.

15. Altid være de Herren for øje, og

han udrydde deres minde af jorden.

16. Fordi han ikke har tænkt på at øve barmhjertighed, men har forfulgt den arme og hjælpeløse og dybt de-drøvede for at myrde ham.

17. Han elskede forbandelse, så lad den komme over ham; han ville ikke have velsignelse, den forlade ham.

18. Lad forbandelse indhulle ham som en klædning, den komme som vand i hans indre og som olie ind i hans ben.

19. Den skal være som en dragt, han har på, som et bælte, han altid bærer.

III. Bøn om befrielse fra trængslerne.

20. Dette være mine anklageres løn fra Herren, dem, der taler ondt mod min sjæl.

21. Men du, min Herre og Gud, stå mig bi for dit navns skyld, frels mig, fordi din barmhjertighed er så mild.

22. Thi jeg er arm og hjælpeløs og hjertet i mit bryst er såret.

23. Som en skygge, der hælder, svinder jeg bort, og som en græshoppe rystes jeg ud.

24. Mine knæ vakler af faste, mit kød skrumper ind af magerhed.

25. Jeg er blevet til spot for dem; når de ser mig, ryster de på hovedet.

26. Hjælp mig Herre min Gud, frels mig efter din miskundhed.

27. Lad mig vide, at det er din hånd, at det er dig, der har gjort det.

28. Lad dem forbande, du velsigne; lad dem, der har rejst sig mod mig, blive til skamme, men din tjener glæde sig.

29. Lad mine anklagere klædes i skændsel, iføres deres skam som en kappe.

30. Med min mund vil jeg højlig lovprise Herren og berømme ham midt i den store mængde.

31. Thi han stod ved den fattiges højre for at beskytte ham mod hans dommere.

Vistnok de fleste skriftfortolkere er af den mening, at denne salme er rettet enten mod edomiten Doeg og andre hadefulde fjender eller mod Achitofel, som var Davids rådgiver. Den første lagde den unge David for had hos den afsindige kong Saul (1. Sam. 22, 9). Den anden blev Davids forræder under Absoloms oprør og rådede denne til at håne sin fader ved blodskam, ufortøvet forfølgelse og drab. Da hans råd ikke blev fulgt, hængte han sig som Judas. Salmen stammer altså fra en tid, da David gjorde sit livs bitreste erfaringer.

Men de samme skriftfortolkere gør også opmærksom på, at hvad der er sagt i den, er et forbilledt på og en spådom om forræderen Judas og hele det jødiske folk, der forkastede den lovede Messias og forlangte ham korsfæstet. Ligesom den 21. Davidssalme forudsiger den velsignelse, som de jøder og hedninger opnår, der slutter sig til den korsfæstede Frelser og tror på ham, således forudsiger den 108. salme den frygtelige ulykke, som Kristi vantro fjender påfører sig selv. At der virkelig er tale om en sådan spådom, fremgår af apostel Petrus' ord (Apg. 1, 20), der erklærer, at vers 8 er sagt om Judas. Desuden gengiver flere vers i salmen nøjagtigt det, som Kristus har lidt og måtte føle i sit livs tungeste timer.

Men det kan ikke nægtes, at denne salme tit har vakt ikke blot forbauselse, men også forfærdelse hos kristne læsere på grund af de forbandelser, der står i vers 6—19. Hvis vi vil komme til en retfærdig bedømmelse af dem, er vi nødt til først og fremmest at huske, at vi her har med lyrik at gøre. Dens ord siger mere, end der er ment, navnlig når det drejer sig om orientalsk lyrik. Endvidere bør vi ikke glemme, hvem det er, der taler. David udgyder sit hjertes følelser ikke mod en privat fjende, men mod mennesker, der ringeagter Guds anord-

ninger og bud, gør oprør mod den Allerhøjeste og er uforbederlige i deres ondskab. De vil tilintetgøre Guds frelsesplan, der havde gjort David til konge og givet ham store løfter for fremtiden.

Ligesom nu Gud i den gamle pagt havde lovet store jordiske goder til dem, der var trofaste mod hans lov, således havde han også truet dem med de hårdeste jordiske straffe, der hårdnakket satte sig op mod hans bud (3. Mos. 26 og 5. Mos. 28). I grunden gør David i denne salme kun det, at han opfordrer Gud til at rejse sig og udføre, hvad han selv har truet sine fjender med. Samtidig er han profet, der ved sin bøn forudsiger, hvordan uforbederlige syndere i fremtiden vil blive ydmyget og straffet. At ønske og forudsige, at Guds hårdnakkede fjender bliver til skamme, er ikke umoralsk, selv om det ikke er det fuldkomneste, man kan tænke sig.

Det fuldkomne i så hensende har først Kristus lært os både ved sit ord og sit eksempel. Hans lære om kærlighed til fjender står i bjergprædikenen (Mt. 5, 44—47 og Lk. 6, »27—36). Kristi eksempel kan vi beundre på hans kors. Døende bad han for sine fjender med de ord: »Fader, tilgiv dem, de ved ikke, hvad de gør« (Lk. 23, 34). Diakonen Stefan efterlignede dette eksempel (Apg. 7, 59) og hvad apostlen Paulus gjorde, læser vi om i 1. Kor. 4, 12 f.

Gustav Tolderlund-Hansen

Det gamle Testamente i historisk og evangelisk belysning

336 s., kr. 16,75, ib. 19,75.

Rektor G. Tolderlund-Hansen har med denne bog givet os et meget nyttigt arbejdsinstrument i hænde til brug for vor bibellæsning ...

Bogen er beregnet for religionsundervisning i gymnasier og seminarier og vil være et nyttigt hjælpemiddel for bibelkredse.

Så vidt vides er den en af de få — på dansk — der prøver at forstå Det gamle Testamente i lyset af Det nye Testamente ...

Rektor Tolderlund-Hansens bog vil være en udmærket hjælp for os. Bogen er et udvalg; tekstudvalget er ikke fuldstændigt, men de vigtigste tekster er behandlet klart og enkelt. Behandlingen af teksterne falder i fire afsnit: kommentar af vanskelige passager, teksternes baggrund, deres forkyndelse, metodiske bemærkninger, og overalt er der lagt vægt på at orientere om, hvordan moderne forskning arbejder med stoffet. Bogen kan med stort udbytte bruges i katolske skoler og bibelkredse.

Vagn Hansen, O. P.

(Den katolske Boganmelder).

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDEGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4779

Men den samme Frelser udstøder også 8 gange et veråb over de skriftkloge og farisæerne og forudsiger den frygtelige dom over Jerusalem (Mt. 23). Vi bør derfor alle regne med, at der kommer både for den enkelte og hele slægten det øjeblik, da barmhjerlighedens tid, som vi nu lever i, holder op og den strenge retfærdighed træder igen i forgrunden. Så bliver alle dømt ud fra det, der står i Guds bøger, efter deres gerninger. Og i him-

len vil en stor skare syng: »Alleluja. Thi sande og retfærdige er Guds domme. Han har dømt den store skøge, som styrtede jorden i fordærv med sin utugt, og han har krævet sine tjeneres blod af hendes hånd« (Jo. Åb. 19, 1—2).

En kristen bør altså altid være klar over, at Gud er både uendelig barmhjerterig og retfærdig.

F. K.

MØDE-MEDDELELSER

DUKs landsledelse meddeler:

I weekenden den 21.—22. september d. å. er der skoleweekend i Vejle. Vi samles lørdag kl. 19,30 på skolen i Vejle til hyggeligt samvær.

Søndagen begynder med reciteret messe kl. 7,30. Der bliver to foredrag over weekendens emne: *den kristne livsglæde*. Om eftermiddagen er der bustur til en gammel Mariaheiligdom i Vejles nærhed. Weekendens slutter med andagt kl. 16.

Alle unge katolikker fra Jylland, der er fyldt 16 år, og som er interesseret i at være med, er velkomne. So-vepose medbringes — der sørges for privat indkvartering. Tilmelding skal ske inden den 12. september til DUKs jydsk skolesekretariat, adr.: Else Weiergang, Enghavevej 24, Vejle, pater K. Slappers, Vejle, Flemming Kieler, Horsens, Else Weiergang, Vejle.

Menneskelig opløsning eller

personlighedens dannelse.

DUKs vinterskole 1957—58, Østerbrogade 7 D, København Ø.

1 22. september kl. 9: Åbningsdag: messe, medbragt morgenfrokost. Foredrag, diskussion, andagt. Slut ca. 14,30.

Emne: *Hvem og hvad er vi?* Oplæg til vinterens arbejde med vort problem: os selv.

Hvad giver omverdenen os?

2 6. oktober: *Hjemmets påvirkning*.
3 20. oktober: *Undervisning og opdragelse*.

4 3. november: *Samfundets påvirkning*.

Hvordan bliver vi herre i vort eget hus?

5 17. november: *Kærlighed og seksualitet*.

6 1.—2. december: Weekend. Vi prøver at gennemskue vor egen situation og få opgaven indkredset.

7 15. december: *Sygt sjæleliv*.

8 19. januar: *Sundt sjæleliv*.

9 2. februar: *Tro og moral*.

10 16. februar: *Sand og falsk kon-templation*.

11 1.—2. marts: Weekend. *Hvordan får vi plan i arbejdet med os selv?*

Vinterens drøftelser samles og afsluttes.

Hvad skal vi give omverdenen?

12 16. marts: Afslutning: *Du og din næste*.

Pris for deltagelse i 10 skoledage incl. the eller kaffe til morgenfrokost: kr. 12,—. For deltagelse i weekends betales særskilt pr. gang.

Tilmelding er ikke nødvendig, men skolen er taknemmelig for et præj af hensyn til det praktiske arrangement: telefon RYvang 3319 tager mod besked.

Efterårsskolen

på ØMBORGEN afholdes 13.—19. okt. Tilmelding snarest med navn, adresse, stilling og alder til DUKs skoleledelse, Vennemindevej 51, København Ø. Aldersgrænse: 17—35. Pris 50 kr.

De lokale foreninger meddeler:

AMAGER:

Onsdag d. 18. sept.: Ungdomsmøde.

ÅRHUS:

Torsdag d. 19. sept.: »Det lusker i bux-bombusken«.

Weekenden d. 21.—22. sept.: Deltagelse i DUKs skoleweekend i Vejle.

Torsdag d. 26. sept.: Vi tager på Islandsfærd med pater Laux.

ORDRUP:

Søndag d. 15. sept.: Tur til Æbelholt klosteruin.

Tirsdag d. 17. sept.: Musikalsk Hvem-ved-hvad.

Tirsdag d. 24. sept.: Pater Vian giver en forberedelse til rosenkransmåned.

ROSKILDE:

Onsdag d. 18. sept.: »Katolik i hverdagen« — dette emne behandles af Liobasøstrenes priorinde.

STENOSGADE:

Lørdag d. 14. sept.: Sæsonen åbnes. En aften med overraskelser og dans.

Lørdag d. 21. sept.: Dr. Mehldal fortsætter sine foredrag om mentalhygiejnen.

Lørdag d. 28. sept.: Biografur med diskussion bagefter hos formanden.

ØSTERBRO:

Søndag d. 15. sept.: Skovvandring — der sluttes med vesper og the på Åsebakken.

Onsdag d. 18. sept.: Onkel Bahnert: Nedstammer vi fra aberne?

Onsdag d. 25. sept.: FN-aften hos The-rese og Anker.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Sept.

15. S. *Jomfru Mariæ syv Smertes* (hvid) (1077—111); 2. høn 14. Søndag e. Pinse (703), 3. høn (kun i st. Messer): St. Nicomedes (1077); Gudsmoders præf. (522), i hvilken der siges: Transfixione ... (Gennemborelse ...).

16. M. † *St. Cornelius og St. Cyprian* (rød) (1078); 2. høn: St. Eufemia, St. Lucia og St. Geminianus (1078); alm. præf. (525).

17. Ti. *St. Frans af Assisis Saarmærker* (hvid) (1079); alm. præf. (525).

18. O. *St. Josef af Cupertino* (1080); (hvid) 2. høn: Tamperdag (717); alm. præf. (525). — Eller: (violett) *Tamperdag* (717); 2. høn: St. Josef af Cupertino (1080); alm. præf. (525).

19. T. *St. Januarius og Lidelsesfæller* (rød) (1081); alm. præf. (525).

20. F. *St. Eustachius og Lidelsesfæller* (rød) (1082); 2. høn: Tamperdag (723); alm. præf. (525). — Eller:

(violett) *Tamperdag* (722); 2. høn: St. Eustachius og Lidelsesfæller ([28]); alm. præf. (525).

21. L. *St. Matthæus, Apostel og Evangelist* (1083—112); 2. høn: Tamperdag (725); Apostlenes præf. (524).

22. S. *15. Søndag e. Pinse*. — I konsekreerede Kirker (undtagen Domkirken) højtideligholdes: (hvid) *Kirkevielsesfest* ([77]—113).

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

25 års præstjubilæum

Pastor C. Verhoef O. Praem.

21. september kan pastor *Cornelius Antonius Verhoef*, Duderstadt, Tyskland fejre sit 25 års præstjubilæum. Pastor Verhoefs navn vil her i landet i særlig grad være kendt til Esbjerg, idet han igennem 19 år kom til at øve sin gerning dér. 10 år som kapellan og 9 år som sognepræst.

Pastor Verhoef kom i de mange år, han fik lov til at virke i Esbjerg, i sjælden grad til at gro sammen med byen og dens befolkning, hans djærve væsen og ægte hollandske lune passede vestjyderne godt, så de efterhånden kom til at føle ham som en af deres egne. Pastor Verhoef er en mand med mange interesser, han er en dygtig amatør fotograf og stor naturelsker, og han følte sig rigtig i sit es, når han kunne samle menighedens unge om sig og sammen med dem drage ud i naturen enten til fods eller pr. cykel, samtidig er han en meget

Katolsk aftenskoles barneplejekursus udsat

Da det viste sig vanskeligt at samle tilstrækkeligt med deltagere til aftenskolens spædbørnskursus allerede 2. september, er dette kursus udsat således, at det først begynder den sidste mandag i september, altså d. 30. september. Kursuset har tilknytning til »Mandagsklubben«, der ledes af fru Plate Petersen. Tilmelding, der er nødvendig om end gratis, kan både ske til fru Plate Petersen, FA 2718, og til søster Kirsten, TR 825. Aftenskolens andre kursus er nu igang med god tilslutning, men det kan endnu betale sig at tilmelde sig de mere langvarige kursus, såsom frøken Tove Rasmussens latinkursus og undertegnede religionskursus, der begge finder sted om tirsdagen. Oplysninger kan fås ved at ringe til st. Ansgars pastorat, PA 3762, i kontortiden kl. 11—12 og 17—18. Iøvrigt henvises til opslagene ved kirkerne.

Kjeld Geertz-Hansen.

dygtig prædikant. Esbjerg menighed sender sin gamle sognepræst de hjerteligste lykønskninger på højtidssdagen.

50 år

Br. Paul Fries S. J.

Det ligger i almindelighed ikke til vore ordensfolk at ville fejre (og fejres på) runde fødselsdage, og som regel lykkes det dem også at slippe udenom. Der er imidlertid al mulig god grund til at kippe med flaget fra den røde borgs tinde 18. september, når br. Paul Fries S.J. runder de halvtreds og samtidig (omtrent da) vil kunne fejre sit femogtyveårs jubilæum i Stenosgade.

Br. Fries behøver ingen præsentation — der er næppe mange blandt dem, der blot har en smule tilknytning til Stenosgade, som ikke ved hvem br. portner er. Han er simpelthen et uundværligt led i huset i Stenosgade — hvad ville Stenosgade være uden ham? Altid venlig og beredvillig, altid et smil på læben (og en vittighed i behold), selv når hans forretning synes at stå på gloende pæle. Det er nemlig ikke nogen sovepude at være portner i Stenosgade. Det kræver både omløb i hovedet og diplomatisk snille. Men begge dele har han, han er Stenosgades ansigt udadtil — og br. Fries er en god reklame for foretagendet. Derfor ønsker vi ham tillykke og hvad dermed følger. Juv.

+
+ DØDSFALD
+

Min kære hustru

Mathilde Augusta Eleonora

er død d. 25. aug. 1957.

Den kære afdøde anbefales til de troendes forbøn.

Antonius Andersen.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K. Tlf. PA1æ 4777

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østergade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TR1a 5394.

Post-Giro nr. 58965

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Norregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

at, hvis rækkevidde faktisk ikke kan urderes.

En journalist fra »New York Times« krev for ikke så længe siden, at man overalt i Portugal er vidne til mange kirker, præster, processioner og frifftsmesser med mange deltagere, men at man i samme åndedrag kan opleve, hvordan en portugiser er rede til at atterliggøre kirken som svar på spørgsmålet om, hvorfor han ikke går til kirke. De portugisiske katolikkers død aftrykte denne over dem selv så årde dom. Portugal ejer nemlig både lys- og skyggesider — meget lys og store skygger, og der eksisterer idag Portugal mangt og meget, der grænser til det paradoksale, megen religiøs rationalisme og megen antiklerikalisme. Det nævnte — og iøvrigt udnærkede — katolske blad »Novidades« har kun et oplag på omkring 1000 eksemplarer, hvilket vil sige, at a. 93 % står udenfor bladets indlydelsessfære.

C. D.

Har **DE** nogensinde prøvet på
at skaffe Ugebladet en ny abonnent?

Aarhus

Aarhus Boghandel

v. katolsk kirke

Ryegsgade 26

Telefon 26630

Leverandør til Sct. Knuds skole

Et Hjem paa Rejsen

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Høilund Carlsen

Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

Støt annoncørerne

Gør Deres Indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER

THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25 7 16

Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77;

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

VIL DE VÆRE TILFREDS? - KOM TIL

ANDERS JENSEN . Bülowvej 60

TELEFON 234 60

Iste Klasses Fodløjs-Reparationsværksted

De ringer - vi henter og bringer!

Leverandør til Sct. Josefs Hospital

V. Svenstrup . Telefon 21557

Aut. Elektro-Installatør . Lødestation

Hans Brosgsg. 4 . Tietgenspl.

Lev. til Sct. Josefs Hospital

Katolske Begravelser . Ring til 22688

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Køb kvalitet
det gør vi -

DERMA RADIO

lige ved katolsk kirke - Tlf. 20075 - Specialist i båndopt. og long playing

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen

Sdr. Ringgade 3

Tlf. 43385

Henry Carlsen

Sdr. Ringgade 61

Tlf. 43857

Næstved

Ll. Næstved Andelsmejeri

Telefon 569 og 770

Leverandør til de katolske Institutioner

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Næstved

Kul- og Koks Kompagni

Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 14 20

Arndt Nielsen Ure og Optik

Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen

Boghandel

Telefon 2525

(2 Ledninger)

Tapeter og Malerverer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg

Snedker & Tømrermester

Tagensvej 2 . Telf. 1628 & 818

Leverandør til de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

To dominikanerinder dømt i Czekoslovakiet

Ifølge en meddelelse i Radio Praha har krigsretten i Vsetyn idømt forstanderinden for dominikanerklosteret i Liptal, søster Ruzena Minarikova fem års fængsel og hendes vikar, søster Maria Sumberova, fire og et halvt års fængsel for »statsfjendtlig virksomhed«. Søstrene beskyldes for at have givet husly til salesianerpateren Vaclav Tilipec, der for nylig blev idømt ni års fængsel, fordi han havde ledet en »spionagering« af de i Czekoslovakiet forbudte salesianere. Endvidere beskyldes søstrene for at have bistået salesianerpaterne ved udbredelsen af »statsfjendtlige skrifter«.

En aldersrentenyder, Antonin Chromek, der har hjulpet søstrene med at indrette skjulesteder til salesianerpaterne i klosteret i Liptal, er blevet idømt to års fængsel for at have ydet støtte (KNA).

Skriftemålet -

(sluttet fra side 436)

kan være, at det er bedst at bekende synden som uvis, oftest er det bedst. Men selv om jeg ikke bekender sådanne uviste synder, gør jeg ikke skriftemålet ugyldigt og begår ikke helligbrødens yderligere synd.

For at hjælpe os med samvittighedsrensningen indeholder de fleste bønnebøger en række spørgsmål, der følger rækkefølgen af de ti bud og nævner de vigtigste synder, som et almindeligt menneske kan tænkes at have været fristet med.

Når man aflægger skriftemålet, plejer man at gøre det i bestemte vendinger, der angives af bønnebøgerne. Skriftebarnet modtager præstens velsignelse og fremsiger så f. eks. *Confiteor* indtil ordene »ved min svære skyld«. Så nævner han sine synder, og hvad dette angår (selve bekendelsen) er hovedreglen den at fatte sig i korthed, naturligt og lige til sagen. Man siger, hvad der skal siges, lige så jævnt og ligefremt som muligt uden menneskefrygt, fordi det jo ikke drejer sig om en ængstelig og skamfuld betroelse til en ven, men om en anerkendelse af Guds ret, i lydighed mod hans lov, altså om en handling, der yder Gud den skyldige ære og er ham velbehagelig i forhold til den fuldkommenhed, hvormed den udføres. Når bekendelsen er gjort, kan præsten give nogle råd, måske han — hvis bekendelsen har været for ubestemt — kan ønske at stille et par spørgsmål; for ligesom synderen er samvittighedsforpligtet til at bekende sine dødsynder klart i art og tal, således

URBI ET ORBI

Kardinal van Roey fejrer Diamant-præstjubilæum

De fem generalvikarer for ærkedio-ceset Malines har i en fælles skrivelse opfordret ærkebispedømmets katolikker til at mindes den belgiske primas, ærkebiskoppen af Malines, Joseph Ernst kardinal van Roey, i anledning af dennes diamant-præstjubilæum ved en festgudstjeneste i Bruxelles. Den nu 83-årige kardinal blev præsteviet 18. september 1897 og efterfulgte i 1926 kardinal Mercier som Belgiens primas.

I sin egenskab af Belgiens primas har han i løbet af sin 30-årige embedsperiode måttet kæmpe med alle de forskellige kirkefjendtlige strømninger i sit fædreland. Han fordømte

Tysklands biskopper -

(sluttet fra forsiden)

ord: Dersom Herren ikke bygger hus er bygmestrenes møje forgæves, der som Herren ikke vogter byen, våger vægteren forgæves (126. salme, 1—2) Lad os derfor indtrængende bede om et godt udfald af valget, så at det kan bidrage til gavn for vort splittede folk for freden i verden, for kirkens frihed og sidst, men ikke mindst til for herligelse af den trefoldige Gud, der også holder vor tid i sine hænder.

Katolsk Ugeblad -

alle katolikkers blad!

de flamske autonomister og Rexistbevægelsen under Degrelles og han råbte allerede længe før kirken vagt i gevær overfor de belgiske kommunister der dengang optrådte som »fredsvenner« (KNA).

er præsten ligeledes forpligtet til at sørge for, at skriftebarnet opfylder forpligtelsen. Derpå pålægger præsten den sakramentale bod og giver skriftebarnet absolutionen med ordene: »Jeg løser dig fra dine synder i Faderens og Sønnens og den Helligåndens navn«.

Efter absolutionen forlader skriftebarnet skriftestolen og beder nogle takkebønner for den barmhjertighed, Gud har vist ham ved at give ham nåden tilbage, og desuden den pålagte bod. Endnu et praktisk spørgsmål: hvis boden ikke udføres, hvad følger der så af denne undladelse? Hvis undladelsen er bevidst og frivillig, så er den alvorligt syndig, i fald boden er pålagt for en alvorlig grunds skyld og skal udføres »under svær synd«. Undladelser, som er tilfældige, er slet ingen synder. Men hvad enten undladelsen er syndig eller ikke, påvirker det i hvert fald ikke den allerede givne absolution, som om denne blev »taget tilbage«.

Op i hvilken sjelstilstand befinder den bodfærdige sig så efter modtagelsen af bodens sakramente? Hans synder er forladt, og i Guds øjne er det, som havde han aldrig begået dem. Han er ikke længere skyldig at lide den fulde straf, som disse synder fortjente. Måske endog straffen helt er eftergivet. De »indgivne« dyder og helligåndsgaver, der blev mistet, da den svære synd dræbte det overnaturlige liv, genvindes nu sammen med dette liv. Endelig giver sakramentet ham en ny retlighed, en særlig fordring på al den hjælp og nåde, han vil have behov for at genopbygge sin åndelige styrke — og undgå et tilbagefald til synden.

Dette er bodssakramentets natur man kan stille spørgsmålet, om de er en *pligt* for katolikker at gøre brug af det, når de har begået en dødsynd.

Svaret er: 1. Guds lov påbyder den at gøre brug af sakramentet, hvis de er i dødsfare. Enhver katolik er nemlig svært forpligtet til at gøre alt hvad han formår for at nå sit sidste mål, og dødsyndet er den eneste hindring for at nå målet, og bodens sakramente det normale middel til at fjerne hindringen. En katolik kan derfor ikke frivilligt afslå sakramentet: det øjeblik, hvor han står overfor den afgørende mulighed for at miste Gud for al evighed.

2. En katolik, der har begået en dødsynd, er desuden forpligtet til før eller siden at udsone sig med Gud. Han har ikke lov til helt at fjerne tanken om udsoning, anger og bedring. Denne sikre, men ubestemte forpligtelse gør kirken bestemt ved sin lov om, at enhver katolik mindst een gang om året skal bekende sine dødsynder.

3. En katolik med dødsynd på samvittigheden må gå til skrifte, før han modtager den hellige kommunion. Selv om synden er borttaget ved en akt af fuldkommen anger, må han ikke modtage den hellige kommunion uden først at bekende synden — rene nødstilfælde undtagne.

4. En katolik med dødsynd på samvittigheden må modtage bodens sakramente, hvis han står i færd med at udføre en handling, hvortil der udkræves nådens stand. Enkelte eksempler på sådanne situationer er modtagelsen af konfirmationen, præsteviel-sens og ægteskabets sakramenter eller opnåelsen af aflad. P. H.

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

22. SEPTEMBER 1957

NR. 38

FORBEREDER UNGARN NY MINDSZENTY-PROCES?

Kardinalens nærmeste medarbejdere i anklageskranken i stedet for kardinalen

Det kommunistiske regime i Ungarn forbereder en ny proces mod kardinal Mindszenty, meddeler tidsskriftet »Civiltà Cattolica«, der udgives af jesuitter i Rom. I modsætning til den første proces vil den ungarske primas dog denne gang ikke personlig blive slåbt i skranken og anklaget. Magthaverne i Ungarn vil formentlig ar-

rangere processen mod de elleve af kardinalens nærmeste medarbejdere, som man i øjeblikket holder fangne i Budapest. Processen vil dog -- understreger »Civiltà Cattolica« -- blive tilrettelagt således, at kardinal Mindszenty figurerer som den hovedskyldige (KNA).

Rom forbyder ungarske gejstlige aktiv deltagelse i det politiske liv

Konciliumskongregationen i Rom har i et dekret af 16. juli forbudt ungarske gejstlige at deltage aktivt i det politiske liv. Dekretet offentliggøres i det nyeste nummer af »Acta Apostolicae Sedis«. Det forbydes i dette dekret i første række verdens- og ordenspræster i Ungarn at beklæde parlamentsposter. De præster, der i øjeblikket sidder inde med et mandat, er forpligtet til inden en måned fra dekretets offentliggørelse at nedlægge deres post og fremtidig holde sig borte fra parlamentsmøder. Præster, der ikke efterkommer disse bestemmelser, er hjemfaldne til ekskommunikation (KNA).

Efter hvad det uafhængige Wienerdagblad »Die Presse« mener, tager Konciliumskongregationens dekret, — der forbyder de ungarske præster fremtidig at beklæde parlamentsposter, — i første række sigte på de ungarske fredspræster, der i øjeblikket er medlemmer af parlamentet. Det drejer sig om grundlæggeren af den ungarske fredspræstesammenslutning, den forhenværende cistercienserpater Richard Horvath, samt om præsterne Miklos Beresztoecz og Janos Mathe. Bladet peger imidlertid på, at hverken Horvath eller Mathe i de sidste par måneder har udøvet nogen som helst politisk virksomhed (KIPA).

Internationale teologer i Oxford

120 teologer fra en række lande mødtes i den forløbne uge til en international teologisk kongres i den engelske universitetsby Oxford. Emnet for kongressen er »De fire evangelier i året 1957«. Blandt kongresdeltagerne er der flere teologer fra det Pavelige Bibelinstitut i Rom samt p. Danielou fra Institut Catholique i Paris (KNA).

FLANDERSK IDYL

KRISTUS OG EUROPA

Ny pave-encyklika om film, radio og fjernsyn

Pater J. Koch SJ
60 år jesuit

Missionsgerning på havet

Afkristnes Skandinavien?

Progressister er ikke katolikker

Vatikanets officielle organ »Osservatore Romano« beskæftigede sig sidste søndag med de kinesiske katolikkers såkaldte patriotiske sammenslutning og gav samtidig en oversigt over den kommunistiske regerings talrige forsøg på at skille Kinas katolikker fra den Hellige Stol. Ganske vist kan den kinesiske folkerepublik bryste sig af at have en progressiv katolsk bevægelse, hedder det i »Osservatore Romano«, og det tager sig på papiret helt nydeligt ud, men set fra et moralsk standpunkt tegner sagen ganske anderledes. »Så kaldte katolikker, der gør sig til talerør for et gudløst regimes tyranniske vilkårligheder overfor kirken og dermed søger at bringe den kristne tro i samklang med marxistisk praksis, har ingen ret til fremtidig at kalde sig katolikker for så vidt de handler efter egen fri vilje. Står de derimod under tvang, så er det, de foretager sig, uden betydning.«

I samme nummer af bladet beklager »Osservatore Romano« i en kort kommentar de udslag af brutalt racehad, som er kommet frem i USA i den senere tid. Vatikanets blad kræver, at personer, der gør sig til talsmænd for racehads-principper samt forklarer eller forsvarer disse på en eller anden måde, bør udelukkes fra udøvelsen af politiske rettigheder og bør under ingen omstændigheder være valgbare til offentlige embeder (KNA).

Pastoralseminarium i Rom

Der er ved det Pavelige Lateranuniversitet åbnet et pastoralseminarium, som påbegynder forelæsninger med det forestående studieår 1957/58. Pastoralseminariet er blevet til efter ønske fra Pave Pius XII og i forståelse med Konciliums-, Ordens- og Studiekongregationen samt generalvikariatet i Rom. Det nye instituts hovedopgave skal være at formidle verdens- og ordenspræster en indgående uddannelse i tidssvarende sjælesorg samt at uddanne lærere i pastoralteologi til universiteterne (KNA).

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7. Kbhvn. N. Nora 7977

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2056
Leverandør til St. Knuds Skole

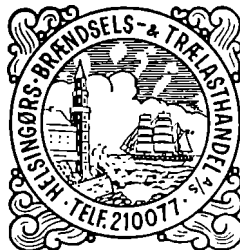
Chr. Hansens Kød-Udsalg
Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstad's
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn
Murer- og Entreprenørlørr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Reserveret

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel
Sct. Olsagade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdiget Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Fløsk . Paalæg
Sct. Olsag. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olsgade
Bedste Indkøbested i Roskilde

KRISTUS OG EUROPA

Forkyndelsen kræver i dag ny meloder, og vi har i de senere år gentagne gange været vidne til, at der med mellemrum dukker større eller mindre »bodsprædikanter« op — en af vor tids herolder, der har samlet titusinder af mennesker til religiøse masse møder, er så ganske afgjort den unge tyske jesuit, pater Johannes Leppich, der — med rette eller urette — har fået tilnavnet »Guds højtaler«. Onde lunger har også døbt ham »den sorte Goebbels«, men disse benævnelser synes ikke at standse ham. Melodierne, som disse samfundsvæbende benytter, er ikke nye — det er kirkens århundredgamle sandheder og lære, de prædiker, men de giver den hver især deres personlige udtryk. Vi gengiver nedenfor en tale af pater Leppich, møntet på vort tyvende århundredes skavanker.

Der er begivenheder og oplevelser, der virker som et slag oven i hovedet på en. I en af Londons forstæder traf jeg en neger, som arbejdede på et doktorarbejde ved Londons universitet. Han kendte en del til den store verden og havde oplevet mangt og meget.

Jeg spurgte ham: Hvad mener De egentlig om Europa? Der kom et alvorligt træk over hans ansigt og han svarede: »Europa står ved afgrundens rand. Man har myrdet Gud.« — Jeg har ikke kunnet glemme disse ord. Og det skulle der en neger til at sige os!

De mener måske, at han har uret?

Lad os lige engang kigge os rundt i det gamle Europa. Europa — det er England! Hvor må kristendommen ikke være blevet til en slags draperi her, når en »hedning« som salig Gandhi, der dog troede på Gud, i den grad følte sig chokeret over det store »kristne« Commonwealth. Med Henrik VIII sad der en ægteskabsbryder på tronen, en mand, der med hele sin figur og position fjernede hele sit land, der ejede en så blomstrende kristen tradition, fra kirken — det land, hvis store katedraler idag kun er museer!

Europa — det er Skandinavien. Den sociale velstand er der større end noget andet sted i Europa. Men Vor Herre er druknet i denne velstand!

Europa — det er Østrig, hvor der går tre fosterfordrivelsers på hver fødsel!

Europa — det er Frankrig — la grande nation! Der blev Gud myrdet med Horew, som revolutionen satte på højalteret i Notre Dame.

Europa — det er landene i øst, hvor hundredevis af præster og nonner hver evige eneste dag og time lider

nød og forfølgelse for Kristi skyld.

Europa — det er Tyskland, Europas i århundreder splittede og bløddede religiøse hjerte — filosofernes nation, der oprettede de første lærestole for ateismen.

Europa — det er Italien og Spanien, som i det store og hele endnu er katolske. Men hvor må man ikke ængstes og frygte for, at disse den ægte tro's bølværker ikke skal kunne holde stand mod kommunismen!

Europa — det var engang vesterledet, der skulle bringe jordens folkeslag tilbage til Kristus!

Europa — det er ikke blot et politisk og geografisk begreb, det er dig og mig, det er os alle!

Vi behøver ikke at være hverken pessimister eller sortseere for at kunne fastslå, at Europa står ved afgrundens rand. Europa har udryddet Vor Herre — myrdet ham! Ikke på samme måde som jøderne — de regnede dog i hvert fald med ham. Men vi ignorerer ham!

Vi har ikke nogensomhelst ret til at fordømme Rusland med dets stats-ateisme. Hos os eksisterer der i millioner af hjerner og hjerter en privat-ateisme, som er langt farligere og langt mere nedbrydende!

Lad gå, at vi er for »tolerante« til at ville fornægte Gud, men vi svigter ham, vi tier ham ihjel. Vi har spærret ham inde i kirkerne og konserveret ham i vore museer. Vi har gjort ham til et stykke legetøj på et par hyggelige juledage — den øvrige del af året er han pakket ned i vat og træuld.

HAR VI MÅSKE IKKE MYRDET VOR HERRE?

Ikke på ateistkongresser, men i vort daglige liv, vort daglige færden:

— i vore familier, hvor korsene er blevet forvist fra hæderspladsen og nærmest er en slags undskyldning.

— i hvert ufødt barn, der blev myrdet af dets egen moder.

— i vore skoler, hvor vore børn bliver oplasket med neutralt sukkervand og religion er blevet gjort valgfrit fag for mennesker, der er lidt tilbage.

— i vore parlamenter, hvor man behændigt har manøvreret alle kristne principper ud.

— i vore marxistiske sammenslutninger, der er kemisk rensel for enhver form for religion og hvor det for aktionærerne udelukkende er dividenden, der gør udslaget og hensynet til arbejderne ikke længere spiller nogen rolle.

— på vore rådhus, hvor der daglig smedes ægteskaber og underskrives skilsmisser på samlebånd.

— på vore universiteter, hvor ateismen flourerer, skjult eller offentligt, og indvirker på de nybagte russer.

— i vore neutrale aviser, hvor religionen har sin spalte, sin egentlige »side« i lighed med sporten og hørs-

beretningerne, og det udelukkende fordi man endnu må tage et vist hensyn til kristne læsere.

— i eftermiddagsbladene og de illustrerede blade, hvor satans reportere vælter sig som gribbe i skandaler — og ægteskabs historier af slibrig art og dermed dræber Gud i de unges sjæle.

Og vi tier til det hele — den, der tier, samtykker!

Vi er alle med til at myrde Gud, når vi tier, hvor vi burde tale. Thi den, der ikke er med Gud, er imod Gud! Overfor Vor Herre gives der ingen neutralitet. På den måde bliver alle nihilister og lunkne, slappe fyre til satans fremmedlegionærer, efterdi de allerede er en slags »praktiserende ateister«, som ikke længere ved, hvad det er at bede.

Og når du siger: Jeg beder ganske vist ikke mere, men jeg er dog af den grund ikke nogen ateist, så kan jeg kun svare dig: Ve dig! Ægteskabsbryderen og forrædderen Judas, de bad ej heller mere. Du er med andre ord på deres hold. Blot det kan siges om en enkelt, så er det såmænd tragisk nok. Og ve, hvis det gælder et helt folk. Det vil uvægerligt ende med bankerot. Og Europa synes ikke at være langt fra dette.

Hvem kan redde os?

I hvert fald ikke Karl Marx og hans kommunistiske lygtemænd og ej heller den kapitalistiske økonomiske gudserstatning. Og ej heller frimurerne med deres humanitetsideal.

En alene Kristi kors er i stand til at frelse Europa og give os svar på alle spørgsmål.

Herre, det gør altid ondt at høre sandheden, ikke mindst når det er en hedning som f. eks. den nævnte neger, der skal slynge os den i ansigtet. Men du skånede også staden Ninive, fordi den omvendte sig. Måtte klokkerne i vore kirketårne blive til stormklokker, så at Europa endnu engang kunne komme til besindelse og finde vejen tilbage til dig, inden du slipper din retfærdige straffedom løs over vesterledet.

Mit hus skal kaldes et

bedehus, siger Herren;

i dette får hver den,

som beder, og den,

som søger, finder, og for den,

som banker,

skal der lukkes op.

AF LITURGIEN PÅ
KIRKEVIELSESFESTEN

Ugebladet gratulerer
EN 60-ÅRS JUBILAR:
Pater Jos. Koch S. J.

Det er ikke hver dag, at vi har en 60-års jubilær blandt os — og 60 år som jesuit er jo også noget af en sjældenhed! Da *pater Jos. Koch S. J.* i april i år rundede de firs leveår, søgte han at slippe uden om enhver form for festivitas ved at henvise til, at han til efteråret »i sine medbrøders kredse« kunne fejre sit 60-års ordensjubilæum, og Ugebladet lovede da pateren at respektere hans ønske om at måtte slippe for — som han selv udtrykte sig — en »nekrolog« i anledning af fødselsdagen. Vi føler os imidlertid ikke længere bundet af dette løfte, så meget des mere som ordenen selv plejer at fejre så store jubilærer, omend indenfor selskabets egne fire vægge. Iøvrigt kan Jesu Selskabs general, r. pater Joh. Bapt. Janssens, et par dage før pater Koch fejre sit 50-års ordensjubilæum, og hans folk over hele kloden vil vide at huske ham på forskellig vis. Det er ganske vist ikke nogen jordomspændende kreds, der 28. september slutter op om pater Koch — omend han vel sagtens også har en del confratres nær og fjern, som vil huske ham — men de ønsker og hilsener, der når pater general på jubilæumsdagen, kan næppe være varmere og mere hjertelige end dem, der når ud til Jens Jessens vej.

Pater Koch har virket her blandt os lige siden 1903 og dette hans virke behøver strengt taget ikke at repeteres. Når vi alligevel ganske kort benytter

Pater J. Koch S.J.

lejligheden til at nævne hans data, så er det af hensyn til den yngre generation, som muligvis kun kender ham fra sognet på Frederiksberg, men som ikke ved, hvad det katolske Danmark egentlig er ham skyldig. Efter studierne i Holland og England blev pater Koch præsteviet i 1910, og vejen gik da tilbage til Stenosgade, hvor hans virkefelt blev undervisning og ungdomsarbejde, indtil han i 1927 kaldtes som sognepræst til Århus. På samtlige poster har han stillet sin hele mand, både som ordenspræst og som menneske. En meget lang række drenge fra set. Knuds skoles blomstringsperiode og tyvernes katolske ungdom, for hvem han var den fortræffelige ungdomspræst, samt sognebørnene i Århus fra årene 1927 og til 1949, ved det imidlertid. En hærskere af navne vil passe-re revue for pater Koch på hans jubilæumsdag; unge og gamle vil sende den gamle præst mangen en venlig tanke og en tak for, hvad han har været for dem. Disse vil 28. september imidlertid ikke blot sige pater Koch tak for mange års lærer- og præstegerning, men de vil endnu mere vide at takke Vor Herre, fordi han gav os

NOTER

Blandt »Folkeuniversitetets« fore-læsningsrækker i efteråret vil de være seks foredrag om »Middelalderlænking« ved de to universitetslektorer og dr. phil. er pater H. Roos og fysikeren Olaf Pedersen. Forelæsnin-gerne vil indføre i både erkendel-sesteori, metafysik, etik og teologi og afslutte med en skildring af naturvi-denskabens stilling i middelalderen; intellektuelle liv. Forelæsningerne holdes i universitetets kemiske laborato-rium, Østervoldgade 5, seks mandag i råd kl. 19,30 til 21,15, første gang mandag 4. november. Adgangskort til hele rækken koster 10 kr.

en præst af denne støbning, og der vi til lykønskninger med adressen Jens Jessens vej knytte sig en bøn om a Vor Herre vil sende os mange flere præster af samme sort, da vil det nem lig være kirken i Danmark muligt a se fremtiden i møde med sindsro.

R.

15. søndag efter pinse

22. september 1957

UNDERET I NAIM

Den døde fra Naim, hvis opvækkelse er et af Vor Herres store undere, har efter alt at dømme været en ganske jævn mand, en, der hverken var kendt eller havde et navn eller indtog en stilling, som kunne have forskaffet ham position eller berømmelse. Han var en mand af folket. Men nåden og godheden spørger heller ikke hverken efter rang eller navn. Der ligger fra begyndelsen af et ægte demokratisk og fordomsfrit menneskeligt træk over kristendommen. Alle er Guds skabninger, Guds børn, hvad enten de så var fra Judæa eller Samaria, om de så var jøde eller romer, herre eller slave. Der eksisterede ikke noget andet perspektiv, med undtagelse af dem, der spørger efter bekræftelsen på det ny budskab. Hvem ved — måske var det ene og alene den grædende moder, der var årsagen til, at vi idag kender ynglingen fra Naim. Det selvsamme kunne sådan set være hændt enhver af os. Der kræves ingen titel, ingen forskudskaber, ingen åndsevner, ingen jordiske værdier for at blive »den udvalgte«. Og på samme måde er det med nåden. Der kræves kun et eneste — og det er til gengæld også et uomgængeligt krav: at man tager imod den.

Nu vil en død imidlertid næppe yde nogen modstand, når den guddommelige almagts røst kalder ham tilbage til livet igen. Ynglingen fra Naim er da heller ikke andet end en lille mand, der anonymt og ganske tilfældigt er gledet ind i verdenshistorien. Der er tusinder og atter tusinder af hans sort. Hele kristenheden er strengt taget ikke andet end en vældig gentagelse af undergerningen i Naim — en eneste stor vækkelsesbevægelse, der nu har stået på i flere århundreder, blot med den forskel, at det her ikke drejer sig om den legemlige opvækkelse, men derimod om det indre menneske. Og dette menneske har mulighed for at sige nej, at blive liggende på håren og bare give bærererne ordre til at gå videre.

Og hver den, der blot har et gran af begreb om de uhyre rigdomme, der står til vor disposition og som desuden er i stand til at kaste blot eet eneste blik ned i den store gudforladtheds svimlende afgrund, han vil ofte forgæves spørge sig om, hvordan det overhovedet er muligt, at menneskenes børn i så stort et antal vrager den nåde, der tilbydes os, at de hellere vil være døde end levende, hellere lamme end gående.

Sådan som tingene er, så er underet i Naim så afgjort — i overført forstand — det nødvendigeste under — Gud skabte nemlig ikke mennesket i sit billede, for at det skulle gå evig fortabt. Enhver, der har hørt ordene: »Jeg siger dig: stå op« har nemlig en uundvigelig forpligtelse til selv at aflægge samme vidnesbyrd. Hvorfor glemmer vi dog så ofte, at evangeliet er et lysets og glædens budskab, en strøm af ny og stadig voksende levedygtig kærlighed. Det skal bare omsættes i gerning. Gerninger har til alle tider virket stærkere end ord. Og hele apologetik bliver totalt overflødige, dersom vi bare adlyder det simple ord: »Stå op.« Alle de, der vil gøre det, de behøver faktisk ikke at gøre mere. Folkene i Naim de troede på hans kærlighed og magt, som havde overvundet død og afgrund.

Sognepræsten.

NY PAVE-ENCYKLIKA OM FILM, RADIO OG FJERNSYN

I sandhedens og den moralske fuldkommengørelses tjeneste - Internationalt samarbejde

Formaninger til forældre og opdragere

I den forløbne uge offentliggjordes i Rom en ny encyklika af Pave Pius XII: »Miranda prorsus« om film, radio og fjernsyn. Den ny encyklika er opdelt i fem dele og beskæftiger sig i første del med spørgsmålet af almen art, i anden del med filmsproblemer, i tredje del med radio og i fjerde del med fjernsynsproblemer. I femte og sidste del henvender Paven sig især til sjælesørgerne.

Pave Pius XII indleder med at konstatere, at kirken stedse med den største glæde har taget film, radio og fjernsyn under sine vinger, men kirken har imidlertid også med vågen opmærksomhed fulgt udviklingen, frem for alt for dermed at kunne værne den opvoksende generation mod de farer, der afgjort lurer fra denne kant. Kirken har også fra begyndelsen af beskæftiget sig med disse teknikkens resultater og det af den grund, at det er dens opgave og pligt at sørge for, at Kristi frelsesbudskab når ud til alle mennesker. Paven minder derpå om, det er tyve år siden, at Pave Pius XI sendte sit første radiobudskab til alverdens nationer og kort tid efter udsendte en rundskrivelse — til de amerikanske biskopper — om spørgsmål og problemer i forbindelse med filmen.

I encyklikaens første del bringer Paven det som filmens, radioens og fjernsynets hovedopgave at tjene sandhedens og det godes sag samt at virke for det menneskelige livs moralske fuldkommengørelse. Dette kan ske på tre måder: gennem undervisning, be-

læring og underholdning. Og enhver form for undervisning har relation til den moralske dannelse, erklærer Paven — selv i de tilfælde, hvor det drejer sig om en skildring af simple kendsgerninger. Ved belæring må man drage omsorg for, at denne ikke står i modstrid til, hvad kirken lærer eller er skadelig for ungdommen. Frem for alt bør undervisningen ikke fortie Guds navn og ske i en form, som om der slet ikke fandtes noget, der hedder Guds bud. Desværre bliver disse teknikkens fremskridt i de lande, hvor kommunismen har overherredømmet, udnyttet i skolerne til at rive religionen ud af de unges hjerter. Dette er at øve vold mod de unges samvittighed og det er ensbetydende med en raffineret form for religionsforfølgelse.

Paven kommer endvidere ind på spørgsmålet om de kommissioner, der i adskillige lande er dannet på episkopatets foranledning og som har til opgave at bedømme og vurdere de film, der vises samt at virke for fremme af de gode film, bl. a. ved at klassificere disse i forhold til deres moral-

ske værd og meddele gejstlighed og troende disse vurderinger. På samme måde som tilfældet er med film, burde der også overalt oprettes kontrollerende organer for radioens og fjernsynets vedkommende, og disse tre faktorer burde samles i et udvalg. Paven tager derpå til orde for en sammenslutning af disse organer i en international central, der så ville kunne få den Hellige Stores anerkendelse.

I encyklikaens anden del beskæftigede Paven sig med spørgsmålet om filmcensur, filmkritik, produktion, udlejning samt om filmsskuespillere. I tredje afsnit opfordrer Paven lytterne til at meddele de respektive ansvarlige for udsendelserne, deres ønsker og kritik for på denne måde at medvirke til fremme af moralsk upåklagelige udsendelser. Religiøse udsendelser må nødvendigvis have en værdig form. For fjernsynets vedkommende gælder det samme som for filmen, hedder det i encyklikaens fjerde afsnit. Her er der i særdeleshed behov for en besindig kontrol fra seernes side. Paven betegner det som forældrenes og opdragernes hovedopgave at sørge for, at der er fornøft og mådehold i udsendelserne, og at disse vælges med omhu, og at de giver børnene et godt eksempel ved at give afkald på ophidsende og fristende udsendelser. Til slut henvender Paven sig til gejstligheden med formaning om at være velorienterede i disse spørgsmål, så at de i givet fald er i stand til at magte de spørgsmål, som de troende må fremkomme med vedrørende film, radio og fjernsyn (KNA).

ORIENTERING

Afkristning hvor langt?

I Sverige er det store dagblad »Dagens Nyheter« kendt for ikke at ynde kristendom. På ting kan få dette blad til at blive i bedre humør end vidnesbyrd om svigtende interesse for kristne synspunkter. Det mener, at Sverige er afkristnet i en sådan grad, at man faktisk ikke behøver at regne med de kristne som en betydende del af folket, og det føler en vis stolthed over dette resultat.

For nylig bragte bladet resultatet af et rundspørge på Gallup-basis. Det viste sig, at langt over halvdelen af de adspurgte troede på Gud. Ikke desto mindre drog bladet den slutning, at enquetes beviste Sveriges næsten totale afkristning, eftersom kun en beskedent procentdel af dem, der var spurgt, bekendte tro på arvesynden.

»Dagens Nyheter« ville altså skelne mellem en tro på Gud og en tro på de kristne dogmer. Kun hvor den sidstnævnte tro forelå, kunne man tale om kristendom. Og af kristendom var der altså ikke stort tilbage.

Dette får os til at tænke på det indtryk, mange fremmede gæster får af Sverige og Danmark. Kommer de fra katolske egne, studser de over, hvor ringe en rolle kristendommen synes

at spille. Det er, som om befolkningen ikke skænkede den en tanke. Også de taler, når de kommer hjem, om det afkristnede Norden.

Katolikker i de nordiske lande er tilbøjelige til at sige det samme. Vi synes, at der er så fortvivlende ringe forståelse for de dogmatiske sandheder. Der er kun en yderst vag og uklar Gudstro tilbage. Og i det praktiske liv tages der mindre og mindre hensyn til kristne synspunkter, fordi de kristne, ja, hvad mener de i grunden — lidt af hvert og sjældent det samme.

Alligevel vil vi advare mod at tro på »Dagens Nyheter«, turisterne og vore egne indtryk og komme til det resultat, at kristendommen nu kun gemmer sig i skjulte kroge i vore lande. Hvor rigtigt det end er, at der til en frelsesnødvendig tro hører mere end den lidt kummerlige og vage bekendelse til Gud, som tilsyneladende er al den religion, mange evner at svinge sig op til, er det ikke det, som i denne sammenhæng skal undersøges. Om troen er tilstrækkelig i Guds øjne, overlader vi til Ham, der gransker hjerter og nyrer og ikke som vi må nøjes med overfladen.

I den sammenhæng, der beskæftiger os her, drejer det sig om, hvad der er tilbage af kristendom både i bevidst og ubevidst form. Hvis mennesker

uden at vide det og ganske uden at kunne gøre rede for det, lever på og af kristen arv, hvis mangfoldige af deres tanker, deres umiddelbare reaktioner og deres følelsesvurderinger — dem uafvidende — bærer præg af gammel kristen kultur, så er landet dog ikke afkristnet. Og netop dette er tilfældet hos os. Det er givet, for at tage et enkelt talende eksempel, at dansk og svensk kirkebesøg er meget, meget ringere end kirkebesøget i USA. Men det er ingenlunde givet, at den almindelige mentalitet i staterne er mere kristen i præget end mentaliteten hos os. De to ting hører ikke nødvendigvis sammen, de følges ikke proportionalt ad.

I katolske egne, virkeligt katolske egne, møder man det fænomen, at den, der ikke passer sin kirke, virkelig har brudt med kristendommen og anlagt et ikke-kristent syn på hele tilværelsen. Det er meget sjældent hos os, og forøvrigt heller ikke reglen i de mere »såkaldt« katolske egne. Der møder man hundredtusinderne, som ikke aner, hvor meget kristne de stadig er, takket være en lang kristen tradition i folket.

Med sorg erkender vi, at afkristningen skrider frem. Men derfra og til at mene, at vi i Norden i så henseende er

(sluttes side 450)

Missionsgerning på havet

Franciskanere hos fiskerne fra Boulogne-sur-Mer

Inden længe drager fiskerne fra Boulogne-sur-Mer ud på deres årlige fiskedragt. Franciskanermunke ledsager fiskerne på deres farefulde færd og deler ondt og godt med disse modige mænd i de kommende måneder.

Foyer de Marine — sømandshjem — står der over indgangen til et lille uanseligt hus i Boulogne-sur-Mer ved den franske atlantkyst. Her bor de franciskanere, der er præster og fiskere på een gang. Père Raphael, der leder sømandsmissionen, er en mand af få ord. »Tag med os ud og se selv, hvad De vil! Måske tillader vejret os at tage af sted imorgen tidlig, så tag med.« Og vi tog med. Det var meget tidligt om morgenen, men ikke desto mindre herskede der voldsomt liv i havnen. Alle fiskerne var ved at gøre deres både sejlklare. Regnen strømmede ned og vinden var temmelig stiv, så det var tvivlsomt om de overhovedet kunne løbe ud. Men trods alt blev det besluttet at tage af sted. Sammen

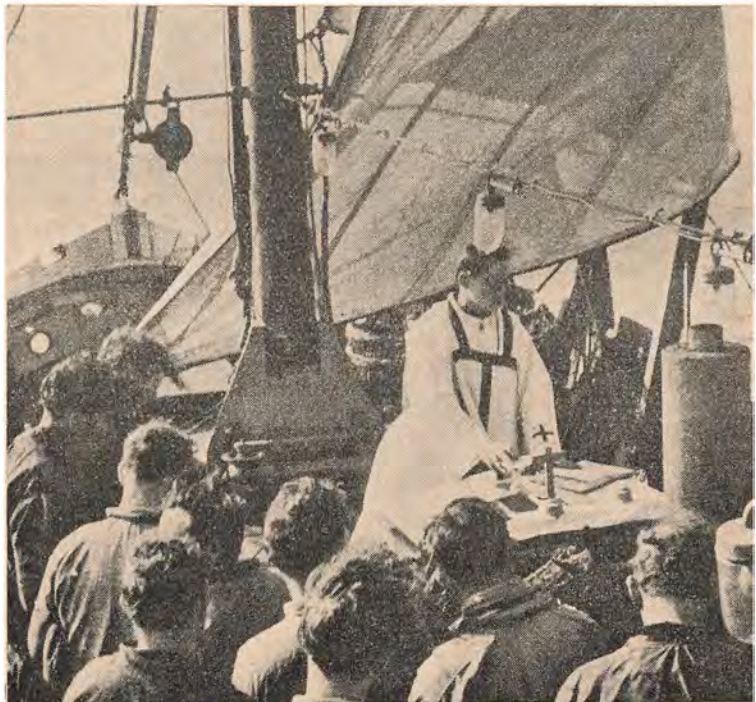

^ Flaget med korset, som forkynder for fiskerflåden, at her er der en præst om bord.

^ Fangst-sæsonen er inde — den varer fra begyndelsen af oktober til omkring påske — men forinden fiskerflåden drager til havs, velsigner præsten havet, som nu i så lang tid skal være fiskerens hjem, ned-beder Guds velsignelse og hans beskyttelse over de mænd, der giver sig dette hav i vold.

< Pateren bytter sandalerne om med søstøvler, parat til at tage sin tårn blandt fiskerne.

^ Messe om bord på fiskekutteren — alle, som overhovedet kan, deltager i det hellige offer.

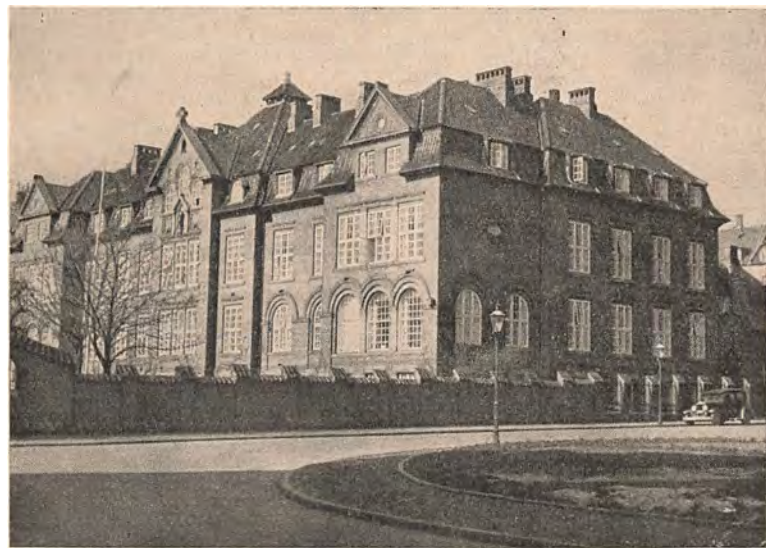

med père Baptist går vi om bord i en lille damper. Og nu kan vi selv overbevise os om, hvordan franciskanerne løser deres job

Roligt og støt hjælper de til ved arbejdet med nettene, man kan tydeligt se, at de ikke er uvant med gerringen. Og fiskerne har tillid til disse præster. De vejl, at det er mænd, der forstår deres sprog og deres job, som ikke bare giver dem gode, akademiske råd, som ikke skyer arbejde og farer — langt de fleste af patrene stammer selv fra fiskerfamilier. Det er sandelig ikke nogen skrivestilværelse, de her fører: de står last og brast med disse brave fiskere

med en selvfølgelighed uden lige. Time efter time står pære Baptist i oliedragt og gummistøvler på dækket for at bistå med at trække fangsten i land. Søen er nemlig hård, og hvert minut er kostbart. Og når så arbejdet er slut, så begynder hans præstegerning. Der mangler da heller ingen af besættningen, når han frembærer det hellige offer — en mere andægtig skare end disse gæve fiskere skal man søge længe efter.

*

SCT.
JOSEPHS
HOSPITAL
I
AARHUS

fejrer 25.
september
i år
50-årsdagen
for
sin indvielse

I korte træk —

Den nyudnævnte biskop af Osna-brück, dr. Helmut Hermann Wittler, aflagde i sidste uge den i det tyske rigskonkordat forudsatte loyalitetsed til regeringen. — Bispevielsen vil finde sted 2. oktober i domkirken i Osna-brück (KNA).

Ved afslutningen af 18. internationale biennale i Venezia har juryen for den Internationale Katolske Films Kommission — OCIC — tildelt den amerikanske film af Fred Zinnemann »A hat full of rain« sin pris for filmfestspillene i Venezia. OCIC-prisen tilkendes den film, der ved sit indhold og sin udførelse bedst tjener det åndelige fremskridt og de menneskelige værdiers udvikling (KNA).

Konsistorialkongregationen har i et dekret meddelt kanonisk oprettelse af et militær-vikariat i de Forenede Stater i Nordamerika (KIPA).

Dronning Tantsebo Amelia Seeiso fra Basuto-landet — en indfødt afrikansk dronning — vil i næste uge blive modtaget af Pave Pius XII i Castelgandolfo. — Dronningen opholder sig i øjeblikket i London, hvor hun forhandler med de britiske myndigheder; hun har selv fremsat ønske om at måtte få lejlighed til at hilse på Paven på hjemvejen til Afrika (KNA).

Den thebaiske legion

Udsigt over Saint-Maurice (med Dent du Midi i baggrunden) — opkaldt efter anføreren for den thebaiske legion, der ifølge overleveringen blev mejet ned her efter ordre fra kejser Maximianus, fordi de ikke ville deltage i den hedenske offerdyrkelse.

De romerske legionærers fodtrin knirkede i den dybe sne, der havde lagt sig som et tæt tæppe i hele Rhonedalen. De gyldne ørne blinkede fra standarderne og sendte deres advarende glimt op til borgene på bjergskrænterne, der med ildevarslende tavshed skuede ned i dalen. Ved den gamle romerborg Oktodurum i Wallis bød troppernes general, Maximianus Herkuleus, legionærerne at slå lejr — for dermed at give dem en hviledag i den lange, besværlige march gennem Helvetiernes bjerge. Men samtidig var det hans hensigt at foranstalte en stor offerfest for at nedbede gudernes velvilje over hæren før de skulle give sig i kamp med de galliske Bagauder, der rørte på sig for at vriste det romerske åg af deres skuldre.

Bagtroppen af den imponerende hær dannedes af den 22. legion, kaldet den thebaiske, eftersom dens medlemmer var rekrutteret fra Theben i Ægypten. Den havde på grund af deres mod og kampheld fået tilnavnet »felix«, den heldige, og det var med velberåd hu, at Maximianus havde bragt disse som bagtrop på marchen gennem den vilde Rhonedal.

Men legionærerne i den 22. legion var ikke blot tapre stridsmænd for kejseren — de var ligeså tapre stridsmænd for Kristus, og da de fik nys om den forestående hedenske offerfest, marcherede de simpelthen videre uden at gøre holdt i Oktodurum og slog lejr en tre timers vej længere fremme i Agaunum.

Ude af sig selv af raseri over denne
(sluttes næste side)

dristighed gav Maximianus nu Thebaierne ordre til aldeles omgående at vende tilbage til Oktodurum og tage del i offerfesten. Og den grusomme feltherre, der havde svunget sig op fra at være en halvild, illyrisk bondeknekt og til at blive Diokletians medkejser, lod en del af styrken hugge ned, det var den straf, som man gerne plejede at bringe i anvendelse overfor tropper, som gjorde mytteri. Hver tiende mand blev simpelthen hals-hugget.

Det havde været en smal sag for den tapre legion at sætte sig til modvæge mod denne bloddåd. Det forekommer os mennesker i det tyvende århundrede simpelthen utroligt, at et helt regiment sådan uden modstand af nogen art udleverede sig selv til døden. Men man må her ikke glemme, hvilken ære og lykke de første kristne så i at lide martyrdøden — en strålende heltedød for Kristus, deres evige konge.

600 mand tog mod døden uden at kny. Og derefter gav Maximianus de tilbageblevne ordre til at tage del i offerfesten, men da de påny vægrede sig, huggede han påny en tiendedel ned. Uden at blinke gik atter 600 mand i døden, og den barbariske kejser formelig skummede af raseri, da legionærerne stadig vægrede sig ved at parere ordre. Han fik overbragt en

skrivelse fra føreren af 22. legion, Primicerius Mauretius, hvori denne gav udtryk for sin og alle hans soldaters ubrodelige troskab mod kejseren, men hvori de samtidig med bestemthed vægrede sig ved at bryde deres troskab mod den evige konge, Jesus Kristus.

Den grusomme tyrann, som ikke havde spor af sans for dette ædelmod og udelukkende så en art lydighedsnægtelse i soldaternes opførsel, gav derpå i sin ubændige vrede de øvrige tropper ordre til at drage til Agaunum og dér hugge Thebaierne ned til sidste mand. Og 22. legion forberedte sig til at dø. Mauritius, Exsuperius, Candidus og hvad de ellers hed, samt de tiloversblevne officerer ilede fra mand til mand for at opildne dem til den sidste kamp — men det var ganske overflødig. Der var ikke een eneste, som var til sinds at ville svigte deres evige konge. Og da de øvrige legioner styrtede sig over dem, kastede Thebaierne deres våben og modtog dødsstødet.

Og sneen i Wallis farvedes rød af martyrernes blod. Alpernes evige toppe blev vidner til den mest heltemodige og berømmelige kamp, der nogensinde er blevet kæmpet af de tapre romerske legioner. Thebaierne havde så sandelig fortjent tilnavnet »felix«, thi hvilken legion har vel kunnet føre

denne titel med større ret end hin toogtyvende.

Maximianus gik under i historiens dyb uden at efterlade sig nogetssomhelst spor — men stedet, hvor den thebaiske legion forblødte, blev navngivet efter dens tapre leder Primicerius St. Maurice.

Men der var imidlertid enkeltheder af 22. legion, som var ilet forud for hovedstyrken, og som på sin vej nordpå ligeledes kom til at lide martyrdøden. Således døde Ursus og Victor i Solothurn, Thyrsus med en lille skare i Trier, Cassius og Florentius og deres folk i Bonn, Gereon med 318 soldater i Köln og endelig Victor med 300 legionærer i Xanten. Og overalt taler kirker med disse navne om heltedøden. *Efter W. Hünermann: Der endlose Chor*

Picasso, der som bekendt er en rettroende kommunist, fik efter fremstillingen af et Stalin-mindeskraft til det kommunistiske tidsskrift i Frankrig en alvorlig næse fra Kreml på grund af en Stalin-fremstilling. Tidsskriftet fik endda fra Kreml ordre til at offentliggøre reprimanden. En journalist spurgte i den anledning Picasso:

»Sig mig en gang, hvad ville De male, dersom De var tvunget til at bo i Sovjetrusland?«

»Jerntæpper, min herre«, siges Picasso at have svaret uden løven.

116. Davidssalme

HELE VERDENS TAKKEHYMNE

1. Alleluja. Lovsyng Herren, alle i hedninger, pris Herren, alle folk.
2. Thi mægtigt virker hans miskundhed mod os og Herrens trofasthed varer evindeligt.

Denne salme er, som man kan se, den korteste af alle. Den indbyder og opfordrer alle hedenske nationer til at synge et alleluja, et Te Deum laudamus til Herrens pris, fordi han har vist sin usigelige store godhed og urokkelige trofasthed ved at føre sit folk tilbage fra landflygtigheden i Babylonien, hvor det var blevet straffet for sine store synder. Hele verden, alle sprog og racer, hvide og sorte, gule og brune, skal slutte sig sammen og danne et kæmpekor, der synger en takkesalme til Guds pris for denne store velgerning, denne udfrielse af fangenskabet, denne hjemkomst til det elskede fædreland.

Men — således spørger man uvilkaarligt — hvad kommer den lykke andre nationer ved? Jo, hvad der er sagt om jødefolket har ikke blot betydning for dette alene, men er også et forbi-lede og et pant på alle folkeslags forløsning fra synd og død og evig fortabelse, når den i paradiset lovede Messias i tidens fylder kommer. Gentagne gange og under højtidelige former har Gud jo lovet, at frelsen skal gælde alle stammer og nationer på

jorden. Til Abraham sagde den Allerehøjest i sin tid: »I dig skal alle jordens slægter velsignes«. 1. Mos. 12, 3. 18, 16). Denne forjættelse blev gentaget af Herren for Isak: »I din sæd skal alle jordens folk velsignes.« (1. Mos. 26, 4.), og ligeledes for patriarken Jakob. (1. Mos. 28, 14.). Hvad Herren lover, holder han. »Hans trofasthed varer evindeligt«.

Derfor kunne apostlen Paulus i Romerbrevets 15. kapitel påberåbe sig 116. Davidsalme og skrive, at ligesom det var Guds trofasthed, der har indfriet sit løfte og i Jesus Kristus sendt til jøderne befrielsen fra synd og evig død, således har også Guds barmhertighed kaldet hedningerne til det rige, der tager sin begyndelse her på jorden og ender med evig herlighed og salighed i himlen.

Guds barmhertighed og trofasthed er i virkeligheden de to guddommelige egenskaber og fuldkommenheder, hvorpå hele vort håb og hele vor frelse beror. De er indholdet af og kronen på det, vi kalder forløsningens store mysterium.

Da vor Herre og Frelser Jesus Kristus sidste aften var samlet med sine disciple til påskenadveren, sang de, som det var skik, alleluja-salmerne, d.v.s. salme 112—117. På den måde blev den 116. Davidssalme en del af den taksigelse, som fulgte indstiftelsen af den hellige eukaristi og apostlenes første hellige kommunion. Denne omstændighed kan være et fingerpeg for os om også at bruge denne salme som takkebøn efter den hellige kommunion og i det hele taget for at udtrykke vore følelser overfor altrets

sakramente, og hvad vi har modtaget gennem dette. Denne salme er så kort, at den kan betragtes som en skudbøn, et hjertesuk. *F. K.*

UGEBLADETS BOGSIDE

Nyt katolsk tidsskrift

I næste måned udkommer der et nyt, katolsk teologisk tidsskrift, der bærer navnet »Lumen«. Det præsenterer sig selv som »fagtidsskrift for katolsk teologi og filosofi«. Man mener, at der ved siden af de eksisterende periodiske skrifter, såsom *Katolsk Ugeblad* og *Catholica*, er behov for et tidsskrift, der bringer længere faglige artikler af teologisk eller filosofisk art.

Så vanskelige tider, som det er for tidsskrifter, der kun kan forvente en mere beskeden læsekreds, er *Lumen* anlagt på fællesnordisk basis med redaktører i såvel København (pastor Ib Andersen) som Oslo (pater Thorn O.P.). Desuden er pater Grégoire O.P., København, ansvarshavende redaktør, og udgiveradressen er Kollegievej 2, Charlottenlund.

Der udkommer 3 numre à 64 sider om året. Enkeltnumre koster 6 kr., årsabonnement 15 kr. Første nummers tre hovedartikler er M. J. Congar O.P.: »Utanför kyrkan ingen frälsning«, M. Drouzy O.P.: »Det eukaristiske måltid« og P. Lenique O.P.: »Om materialismen i Västerlandet«.

Når første nummer foreligger, skal vi vende tilbage til det nye tidsskrift.

MØDE-
MEDDELELSER

Skoleweek-end i Odense d. 7.-8. september

45 unge fra Fyn var samlet til denne anden fynske skoleweek-end. Formanden for Odense KUK, Johs. Dudzinski, havde sammen med Marianne Munk og den øvrige forening gjort et dygtigt og veltilrettelagt forarbejde. Blandt andet havde man i tiden op til week-enden øvet komplet og gennemgået DUKs vedtægter som en forberedelse til behandlingen af skoledagens tema: »Det sakramentale liv som baggrund for Apostolatet«. Det skal også her nævnes, at medlemmerne fra bestyrelsen i Odense havde besøgt næsten alle de unge i sognet for at vække deres interesse for foretagendet.

Ligesom i maj måned var pater Brunicardi C.Ss.R. skoleweek-endens præst. Pateren prædikede under noveneandagten lørdag aften om jomfru Maria og hendes betydning for menneskeheden, og ved den reciterede messe søndag morgen om sakramenternes centrale plads og nødvendighed for, at hele kloden med alt, hvad den rummer, kan blive underlagt Kristus. Pater Brunicardi lukkede desuden posen op for en ekstra overraskelse: en fakkelsang, han havde forfattet, som man ovenikøbet havde lavet to melodier til; den ene sang vi lørdag aften, den anden var indøvet af kirkekor

og blev sunget søndag morgen efter messen.

Underholdningen lørdag aften indledtes med en udmærket gengivelse af Kaj Munks »Før Cannæ« ved formanden og den tidligere formand Oluf Lindberg Nielsen. Derefter fulgte en lille hvem-ved-hvad konkurrence, arrangeret af Ruth Svendsgård; tryllemester Ole, kendt fra Øm (vi havde den glæde at genkende et større antal af deltagerne fra sommerens juniorlejr og danske skole) viste nogle nye numre, som vi heller ikke kunne finde ud af, selv om han sikkert i det skjulte har brugt mere end een medarbejder!

Fra lands- og skoleledelsen deltog DUKs landsformand og næstformand, Finn Sørensen, Århus, samt Elsebet Kieler og Erling Tiedemann. I undervisningen, der søndag formiddag fandt sted på Dalum Kloster, gav Walter bolden op ved at læse højt og kommentere et interview med »6 unge fra Fyn«, bragt i bladet »Alt for Damer« i august måned. Artiklen afslørede den danske gennemsnitsungdoms syn på forældre, erotik og deres egen udvikling. Walter antydede de sidste konsekvenser af en livsholdning, der sælger alt, endnu inden den har noget virkeligt at give, og illustrerede det med hovedpersonen Helles skæbne i »Ung Leg«. Han mindede dernæst om vort kald til at bryde op fra den verden og blive aktive i kampen for en totalt anden livsopfattelse, nemlig Kirken.

Den gjorde Elsebet i et påfølgende indlæg rede for på bibelsk grund, idet hun gennemgik en tilsvarende livsanskuelsesdebat om renhed i Johs. evangelium mellem Døberen og hans disciple på den ene side, og Jesus og den samaritanske kvinde ved Jakobsbrønden på den anden side. Den bibelske tekst gav skridt for skridt svar på de positive livsholdninger, der var kommet til orde: moralismen, den religiøse idealisme og endelig den sakramentale renhed, som Kristus personligt den dag i dag øser til os i Kirken;

det er for denne livskilde, vi skal være apostle; for der alene kan verden hente den renhed, som den trænger til, og som en dag vil blive afkrævet os.

Efter middagen på Dalum kloster og en forevisning af den gamle Dalum Kirke ved provst Rasmussen, var der et hvil, hvor deltagerne fik lejlighed til personlig kontakt og tur i den smukke park.

Om eftermiddagen sluttede Erling undervisningen med et par realitetsbetragtninger: hvad nu? Alt det her kan vi jo slet ikke klare? Det skal vi heller ikke, men vi skal sørge for at møde op hos den, som kan; dette møde betyder en helliggelse (vi kan ikke lide ordet: hellig, men det betyder jo bare, at man er reserveret — Gud) og en pligt til tjeneste, og denne tjeneste skal ikke tage pippen fra os, for det gør jo ikke noget, at man er født i andegården, når blot man har ligget i et svaneæg!

Week-enden sluttede i Odense med sakramental andagt i Kirken og thebord, som de flittige Odense-piger havde pyntet med lys og blomster.

Ligesom Vejle den 21.—22. september skal have deres første skoleweek-end i denne sæson og dermed gør den første begyndelse til en jysk vinterskole, sådan må man nu også sige, at Fyn med Odense i spidsen er ved at udvikle sig i samme retning. Denne kendsgerning sammenholdt med det faktum, at sommerskolerne på Øm i år var domineret af ungdommen fra provinsen, viser ikke blot en stor og glædelig udvikling i ungdomsarbejdet, men også, at ungdommens eget skolearbejde, takket være et effektivt samarbejde mellem initiativrige præster og lægfolk i Jylland og på Fyn, er ved at blive et landsomfattende foretagende.

Lands- og skoleledelsen hilser denne udvikling med glæde og ønsker det stadig voksende antal aktive medarbejdere velkommen og fortsat god og udholdende arbejdslyst.

Walter Dalland.

Køb

DERES BØGER

i

Menneskelig opløsning
eller

personlighedens dannelse.

DUKs vinterskole 1957—58, Østerbrogade 7 D, København Ø.

1 22. september kl. 9: Åbningsdag: messe, medbragt morgenfrokost. Foredrag, diskussion, andagt. Slut ca. 14.30.

Emne: *Hvem og hvad er vi?* Oplæg til vinterens arbejde med vort problem: os selv.

Hvad giver omverdenen os?

2. 6. oktober: *Hjemmets påvirkning.*
3. 20. oktober: *Undervisning og opdragelse.*

4. 3. november: *Samfundets påvirkning.*

Howdan bliver vi herre i vort eget hus?

5. 17. november: *Kærlighed og seksualitet.*

6. 1.—2. december: Weekend. Vi prøver at gennemskue vor egen situation og få opgaven indkredset.

7. 15. december: *Sygt sjæleliv.*

8. 19. januar: *Sundt sjæleliv.*

9. 2. februar: *Tro og moral.*

10. 16. februar: *Sand og falsk kontemplation.*

11. 1.—2. marts: Weekend. *Howdan får vi plan i arbejdet med os selv?* Vinterens drøftelser samles og afsluttes.

Hvad skal vi give omverdenen?

12. 16. marts: Afslutning: *Du og din næste.*

Pris for deltagelse i 10 skoledage incl. the eller kaffe til morgenfrokost: kr. 12.—. For deltagelse i weekends betales særskilt pr. gang.

Tilmelding er ikke nødvendig, men skolen er taknemmelig for et præj af hensyn til det praktiske arrangement: telf. RYvang 3319 tager mod besked.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Sept.
22. S. 15. Søndag e. Pinse (706—67); 2. bøn (kun i St. Messer): St. Thomas af Villanova (1085); præf. (521).
I konsekkrerede Kirker (undtagen Domkirken) højtideligholdes:
- (hvid) Kirkevielsesfest ([77]—113); 2. bøn: Søndagen (706); alm. præf. (525).
23. M. † St. Linus (1086); 2. bøn: St. Thecla (1086); alm. præf. (525).
24. Ti. Jomfru Maria, de fangnes Befrielse (1087); præf. (522).
25. O. † FERIA (706—67); uden Gloria (grøn) og Credo; alm. præf. (525).
26. T. † FERIA (106—67); uden Gloria (grøn) og Credo; 2. bøn: St. Cyprian og St. Justina (1087); alm. præf. (525). — Eller:
- (rød) St. Cyprian og St. Justina (1087); 2. bøn: FERIA (706); alm. præf. (525).
I konsekkrerede Kirker (undtagen Domkirken):
- (hvid) KIRKEVIELSESFEST ([77]—113); alm. præf. (525).
27. F. † St. Cosmas og St. Damian (rød) (1088); alm. præf. (525).
28. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse (hvid) ([90]); 2. bøn: St. Wenceslaus (1089); præf. (522). — Eller:
- (rød) St. Wenceslaus (1089); 2. bøn: Gudsmoder ([90]); alm. præf. (525).
29. S. ÆRKEENGELEN ST. MICHAEL (1089—114).

Den internationale katolske sammenslutning for radio og fjernsyn — UNDA — afholder sin årlige generalforsamling i Geneve i begyndelsen af oktober. Mødet åbnes med en højmesse i Notre-Dame-kirken ved præsidenten for UNDA, professor pater J. B. Kors O.P.

En særlig kommission er nedsat med det formål, at udarbejde retningslinier til realisering af de forslag, som Pave Pius XII har fremsat for radio og fjernsyn i sin nyeste encyklika »Miranda prorsus« (KNA).

Academicum Catholicum

Lørdag den 21. september kl. 20 indbyder AC til rusfest hos formanden, oberstløjtnant H. C. Engell, Artillerivejens kaserne, København S.

Oberstløjtnant Engell vil selv holde rustalen. Endvidere vil der blive vist film og lysbilleder fra AC's sommerlejr på Klitholm. Derefter dans.

Der bliver serveret ost og rødvin, kaffe og ud på aftenen punch.

Pris: 5 kroner; for medlemmer af studentergruppen dog kun 3,50. Russerne har selvfølgelig gratis adgang.

Tilmeldelse er nødvendig, senest onsdag den 18. september, til sekretæren, Kirsten Bertelsen, Krogvej 48, Virum. Tlf. 84 85 02.

Administratores.

Niels Steensens bibliotek

er fra 3. september 1957 åbent tirsdag og fredag kl. 16—19 og lørdag kl. 13—15.

Værelse

Ung mand, studerende, statsansat, søger værelse m. centralvarme i København eller Hellerup.

Billet mrk. 22-9-57 til bladets annonceanfd.

DØDSFALD

Vor inderlig elskede søn og broder
tandlæge

Olaf Stefan Probst

der døde d. 23. august efter en trafikulykke i Rochester, staten New York, U.S.A., bliver begravet lørdag d. 21. september kl. 12 fra kapellet på Katolsk vestre kirkegård.

Elske og Francis Probst.
Jan.

Bed for hans sjæl.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutning med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.
Tlf. PA1æ 4777

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TR1a 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Afkrystning hvor langt?

(sluttet fra side 445)

rekordindehavere, og at der kun er rene kristne rudimenter tilbage, er der et langt spring.

Og dette har ikke blot en teoretisk interesse. Det betyder praktisk uhyre meget for os i vort arbejde for kirken. Vi bør ikke gøre vore lutheriske medborgere uret ved at fremstille dem som fattigere end de er. I mangt og meget kan det ske, at de beskæmmer os. Og vore forsøg på at tale vor sag til dem vil ikke krones med held, hvis vi i vort udgangspunkt, i bedømmelsen af, hvor de står, gør os skyldige i en fejlvurdering.

Australiens unge kristne arbejdere har på en nationalforsamling i en resolution taget afstand mod den stadig voksende strøm af umoralsk litteratur, der vælter ind over landet. Forsamlingen kræver genindførelse af en stændende kontroludvalg, der for et par år siden blev afskaffet af mangel på offentlig støtte.

Biskop Edward Doody af Armidale har i et hyrdebrev opfordret de australske katolikker til korstog for at »komme den umoralske litteratur til livs, inden den kommer os til livs« (KIPA).

*

Ved udgravninger i nærheden af Newcastle er man stødt på ruiner af et dominikanerkloster fra 13. århundrede. Arkæologer er af den mening, at der endnu ikke er gjort så værdifulde fund, der kan yde bidrag til kendskabet af middelalderlige klosteranlæg, som det her er tilfældet. Man har bl. a. fundet skeletter i trækister, der var forsynet med kors og sværd (KIPA).

BROCHURER

PRISLISTER

KATALOGER

BOGTRYKKERIET ATHENE A

SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

Katolske Begravelser

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

I prinsessernes fodspor -

For en ung pige kan der vanskeligt tænkes noget nyttigere og bedre end at få lejlighed til at komme f. eks. et årstid til England for at lære engelsk. Tysk tales som modersmål af vistnok omkring 72 millioner, spansk af 145 millioner og engelsk? Ja, det må nok nærme sig til en 250 millioner, og så er der jo en vældig litteratur på engelsk. Der er mange udsigter, der åbner sig for den unge pige, der kan tale engelsk.

Engelsk læres ubetinget bedst, når man er i landet, men der kan nok være de forældre, der er lidt ængstelige ved at sende deres datter til et dog så fremmed land som England, og katolske forældre vil afgjort gerne se hende anbragt i gode katolske omgivelser. Dette er i virkeligheden ret let at opnå, og det kan endda ske på en sådan måde, at det ikke koster noget egentlig, medmindre den unge pige skal have skoleundervisning derovre. Jeg skal fortælle noget nærmere derom.

Jeg var i sommer 5—6 dage gæst i St. Mary's Priory i Princethorpe, der ligger 25 minutters rutebilkørsel fra Rugby, der igen ligger bare en halvanden times jernbanekørsel fra Eustone

station i London. Der er der en ung søster — det er et Benediktinerindekloster — der i sin tid, før hun blev katolik, var i Horsens, hvor jeg dengang var sognepræst. Hun kom til England og blev nogen tid efter optaget i Kirken. Så fik hun i tre år fuld uddannelse som engelsk sygeplejerske og trådte så ind i klosteret, hvor hun for godt et år siden aflagde de tidsbestemte løfter. Gennem hende havde jeg fået indbydelse til at besøge St. Mary's Priory. Det stammer fra franske søstre, der under revolutionen ved rettidig flugt til England undgik at blive halshugget. Efter flere omskiftelser fik de den nuværende ejendom, der er på omkring 130 tønder land, så der hører ret stort landbrug til, som søstrene dog ikke selv har noget at gøre med. De har tidebønderne og så en kostskole for piger.

Fra rutebilen så jeg et mægtigt kirketårn i rigtig engelsk gotisk stil og tænkte, hvad det mon vor for en kathedral, der lå dér. Det var imidlertid klosterkirken, som en velynder af søstrene engang har bygget til dem; den er pragtfuld. Søster Mary Agnes viste mig hele skolen og den dejlige have og parken og den store sportsplads, der ligger på det højeste punkt i hele omegnen og tildels er omgivet af skov; det er omtrent den smukkeste sports-

plads, jeg har set. Omegnen er det hyggelige, romantiske engelske landskab med fritstående træer og levende hegn og skove.

Kostskolen er for piger fra 8 til 18 år, og sommetider er der nogle, der er ældre. Der er i årets løb 3 »terms« — tidsrum — og prisen er 68 pund for hver term, og uniformen med det hele koster 35 pund. Unge piger kan imidlertid også komme der på anden måde, så at det ikke koster noget, nemlig som hjælp i huset og for at lære engelsk. De kommer sammen med eleverne og spiller tennis o.l. med dem, og de kommer tit hjem sammen med dem på weekend. Det sidste er nok afhængigt af, hvor glade og hyggelige og venlige de er.

Man kan skrive på dansk til Sister Mary Agnes, St. Mary's Priory, Princethorpe, Near Rugby.

I. Olrik.

Det romerske »Ugeblad for Gejstligheden« skriver i sit sidste nummer, at det Hellige Officiums kommunistdekret ikke må betragtes som lagt ad acta, men til stadighed har sin fulde gyldighed. Dermed må de rygter, der gik ud på, at den Hellige Stol skulle have afsvækket dekretet, betragtes som dementeret (KIPA).

<p>Kolding</p>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER Tøndervej 93, Kolding Telefon 2402</p>	<p>H. Overbeck Aut. Installatør Jernbanegade . Tlf. 3555 B. lin. Lev. til Sot. Hedvigs Klinik</p>
<p>V. FALTHE Alt i Kolonial, Vin, Døllkasser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade . Telefon 698</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bogladen med de mange Bøger ... Barkholts Boghandel</p>
<p>Horsens</p>	<p>Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 . TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>Reserveret</p>
<p>Esbjerg</p>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel Altid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Esbjerg Andelsmejeri Fineste Mejeriprodukter Skolegade 39, Tlf. 144 Esbjerg</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldsmed Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>	<p>N. A. Frederiksen Nørregade 65 . Tlf. 576 Kolonial . Mel Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Nakskov</p>	<p> A/s Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreekvipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>

Katolsk Ugeblad

05. ÅRGANG

29. SEPTEMBER 1957

NR. 39

PAVETALEN TIL JESUITTERNES GENERALKONGREGATION

Åbenhjertige Paveord til præster og ordensfolk om tidens farer

Da Paven forleden i en tale henvendte sig til de delegerede, som deltager i jesuitternes generalkongregation, var det med ord, der er blevet karakteriseret som ganske overordentligt åbenhjertige. Paven fordømte den »arrogancens og uafhængighedens ånd, som i vore dage truer med at smitte mange«, og som har vist tegn på at ville trænge ind også i ordenslivet. At Pave Pius benyttede jesuitternes møde som en egnet lejlighed til at rette sine formaninger til ordensfolk i al almindelighed, fremgik af den høje anerkendelse, han til indledning gav jesuitterne »for deres fuldkomne viljens og dømmekraftens lydighed overfor den Hellige Stol«. Senere i talen talte Paven direkte om Jesu Selskabs forhold.

Pave Pius XII har i en tale henstillet til den ekstraordinære generalkongregation, som jesuitterne for tiden afholder i Rom, at man holder fast ved den ubetingede lydighed samt ved de principper, som er nedlagt i den af Jesu Selskabs grundlægger, den hellige Ignatius af Loyola, fastsatte regler. I talen, som offentliggjordes i »Osservatore Romano« sidste tirsdag, kommer Paven ind på jesuitterordenens tre grundregler, den fuldkomne lydighed overfor den Hellige Stol, sødsånden samt den monarkiske orden. Paven vendte sig mod alle, der forsøger på at udlægge ordrene fra de foresatte og i særdeleshed fra den Hellige Stol efter eget forgodtbeftende. Paven tog til orde mod tendenser til at betragte den kirkelige disciplin som en forældet foretælse eller som »formalisme«, som man skal søge at frigøre sig fra for at kunne tjene sandheden. Den fuldkomne lydighed overfor de foresatte indenfor Jesu Selskab har stadig sin fulde og urorlige værd. De, der mener, at en slags såkaldt demokratisk lighed bør afløse den hierarkiske og religiøse lydighed, og at de underordnede skal have adgang til at diskutere med deres foresatte om, hvad der bør gøres, indtil der er opnået enighed, tager grundigt fejl. Ydmyghedens og selvbeherskelsens dyder bør ligeledes bibeholdes i deres oprindelige og rene form overfor enhver tendens til højmod og uafhængighed, fortsatte Paven. De, der tilstræber at udrydde den religiøse disciplin ved at misbruge begrebet »formalisme«, må vide, at de der vandler imod den Hellige Stols vilje.

De skal vide, at de tager fejl, dersom de appellerer til den kristne næstekærligheds lov for at retfærdiggøre en misforstået lydighed overfor løftet om lydighed. Denne strenge disciplin, fortsatte Paven, er både særdeles nyttig og uundværlig i uoverensstemmelser, der er affødt af tidens ånd såvel som i det moderne apostolat.

Den Hellige Fader fortsatte med at opfordre ordenens foresatte til at udvise beskedenhed og klogskab ved (sluttes på bagside)

EN BISKOP LÆGGER HYRDESTAVEN

Kristen politik og katolsk lægmandsindsats

International katolsk pressekongres i Wien

Hvordan har Frans af Assisi set ud?

25 år i Farum

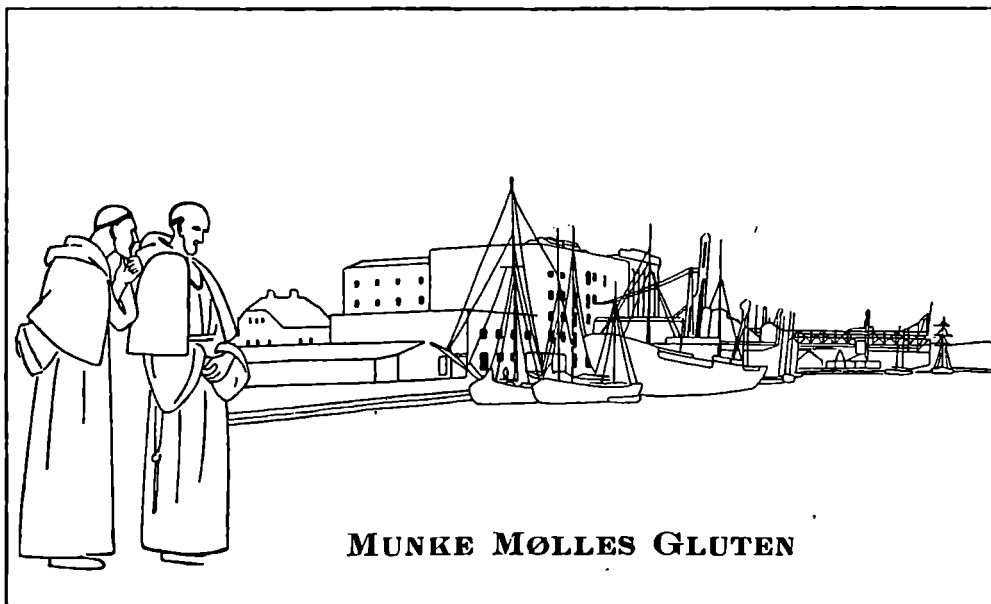
Vatikanets forbud mod politisk virksomhed forbliver i kraft

Ungarns biskopper kan ikke ophæve dekretet

Vatikanets dekret, der forbyder samtlige ungarske præster at virke politisk, bl. a. som parlamentsmedlemmer, har ingen konfirmation fra det ungarske episkopat behov, udtaler en ledende kirkejurist i Rom. Udtalelsen er fremkaldt af en meddelelse fra et internationalt pressebureau, hvori det hedder, at den ungarske regering har henstillet til episkopatet ikke at anerkende dekretet. Lederen af det ungarske departement for kirkelege anliggender, Janos Horvath, skal ifølge nævnte meddelelse have erklæret, at dekretet hverken vil blive publiceret i Ungarn eller sat i kraft af den katolske kirke i Ungarn. De ungarske biskopper hævdes ligeledes at skulle have antaget en regeringsbeslutning herom, og de tre præster, der er parlamentsmedlemmer, skal have erklæret (sluttes på bagsiden)

KLOSTERET VED FARUM SØ. — Det er i år 25 år siden, at ursulinerinderne begyndte deres virke på Gl. Farumgård. Se artikel inde i bladet, side 461.

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

(VELKLÆDT)

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Måned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbrø Torv 55, Mez. Vester 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER

Smedelundsgade 1 . Telf. 138

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jønsen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft

Algade . Telefon 365

Lev. til den katolske Menighed

Biskop J. E. Müller lægger hyrdestaven

efter 34 års virke
i Sverige

Hs. excellence
biskop J. E. Müller

Biskop Müller indvier
en af de mange »sta-
tioner«, der er rejst i
de senere år

Den Hellige Stol har i en skrivelse af 9. juli d. å. bevillet hs. excellence biskop Johannes Erik Müller af Stockholm tilladelse til efter egen ansøgning at trække sig tilbage fra sin post som overhyrde for Stockholm stift. Han efterfølges i embedet af sin coadjutor cum jure successionis, hs. excellence biskop K. Ansgar Nelson O.S.B.

*

Biskop Müllers livsgerning i kirkens tjeneste i Sverige er et værk af ganske sjældne dimensioner, ikke mindst fordi det strækker sig over et så usædvanligt langt tidsrum. Biskop Müller er født 14. november 1877 og runder således 80 år nu til november. Han kom til Sverige allerede i april 1923 som nyudnævnt apostolisk vikar. De svenske katolikkers blad »Hemmet och Helgedomen« skrev i sin tid: »Han kom med den gryende vår«, og den unge biskops ankomst betragtedes da også af dem, der modtog ham, som et virkeligt forårstegn. I løbet af sin lange embedstid har biskop Müller imidlertid ikke blot indfriet alle de forventninger, som man stillede til ham, men gjort det i langt højere grad end man blot havde turdet håbe på. Hans livsværk har været at genrejse »fædrenes kirke« i Sverige, og dette arbejde har han virket utrætteligt for gennem 34 år, uden at lade sig slå ned af vanskeligheder og skuffelser, som uvægerligt måtte møde ham.

Sveriges katolikker står da også fulde af ærbødighed og den dybeste taknemmelighed overfor deres gamle bi-

skop nu da han nedlægger hyrdestaven. Han har udført et storværk, hvis lige man skal søge længe efter, og de svenske katolikker glæder sig over stadig at kunne have den gamle kirkefyrste blandt sig, idet biskop Müller påtænker at tilbringe sit otium i Helsingborg.

*

De vidtberejste hellige tre konger har formentlig stået fadder, da den daværende apostoliske nuntius i Bayern, Eugenio Pacilli, nu Pave Pius XII, 7. januar 1923 meddelte domkapitular dr. Johannes Erik Müller bispevielsen i Frauenkirche i München og samtidigt overrakte ham bispestaven, for at han skulle begive sig mod nord, til Skandinavien. Stjernen fra Bethlehem var hans ledestjerne på rejsen mod det ukendte, til den hellige Birgittas land, hvor der hele middelalderen igennem havde blomstret et så strålende religiøst liv. I begyndelsen af april 1923 ankom biskop Müller til Stockholm og overtog her gerningen efter den gamle biskop Bitter i et af Nordens vanskeligste diasporaområder. Vi har her i bladet flere gange skildret biskop Müllers liv og virke i vort naboland og skal blot nævne, at der i 1923, da biskop Müller tiltrådte, var ialt 5 katolske sogne i hele Sverige med 10 præster og ca. 4000 katolikker — idag er der op mod en snes sogne med 59 præster og omkring 26.000 katolikker. Dette sidste tal skyldes til dels den store tilgang af katolske flygtninge i de senere år, en tilvækst, der

Aftenmesse om søndagen i Jesu Hjerter kirke

For at imødekomme et behov indføres der fra begyndelsen af oktober en aftenmesse om søndagen — kl. 20 — i Jesu Hjerter kirke i Stenosgade. — Den hidtidige eftermiddagsmesse — kl. 17 — i Sakramentskirken bibeholdes.

Fællesandagten for Stor-København's Mariakongregationer

afholdes i år søndag 13. oktober i sct. Knud Lavards kirke i Lyngby. — Vi henviser iøvrigt til meddelelsen på side 461.

(sluttes på bagside)

16. søndag efter pinse

29. september 1957

VIDEN OG ERKENDELSE

Viden står højt i kurs i vore dage, men det er dog ikke så meget viden for videns skyld, som det derimod er vejen, et middel til magt. Man interesserer sig mindre for den virkelige erkendelse, det man har forstået ved viden, ved erkendelse, fra menneskeåndens første øjeblik af indtil vor tid. Det overlader man simpelthen til fagfolk, til filosoffer og teologer. Man tilstræber en faktisk adskillelse mellem verdslig og religiøs erkendelse, og iøvrigt tager man ikke den sidste alvorligt. Den er ikke noget bevendt i bestræbelserne på at nå frem, at vinde magt.

Og ved alle fremskridt og ved udbredelse af videnskabelige og halvvidenskabelige erkendelser til den brede masse, har vi — menneskeligt set — intet vundet.

Erkendelse er et personligt anliggende, som ikke kan klares uden personlig indsats. Man risikerer intetsomhelst ved at beskæftige sig med naturvidenskaberne og med disses tekniske anvendelse, men indlader man sig derimod med Gud, så kan man risikere alt muligt. Det kan simpelthen vende komplet op og ned på ens tilværelse.

Endnu den dag i dag eksisterer de jødiske Talmudskoler, hvor mænd i alle aldre gransker den hellige skrift og søger meningen med den; ofte diskuteres de i dagevis, nat og dag. Bekymringen for det daglige brød træder fuldstændigt i baggrunden. De sulter hellere end de svigter deres teologiske lidenskab. Hvor finder vi lignende kærlighed til erkendelsen hos os kristne?

Som regel står det sløjt til med besøget ved de foredrag og kurser, som vi afholder med det formål for øje at uddybe kendskabet til den kristne lære — og det kan jo ikke just siges, at tilhørerne er lutter øre, når vore prædikanter berører slige emner i deres prædikener! Et glædeligt tegn er det imidlertid at se, hvor stor interessen er blandt vore unge for de såkaldte »skoler«, hvor også emner som troslivet kommer til behandling! For lad os være ærlige: langt de fleste er hvad angår troen ikke i besiddelse af mere end slet og ret deres børnelærdom — eller måske endda mindre, og i de fleste tilfælde har man fra kirkens side ej heller grebet dette problem rigtigt an. Den teologiske dannelse blandt de troende kan ikke stå mål med hvad tilfældet var f. eks. på kirkefædrenes tid. Men sandheden er dog stadig den samme — og for den sags skyld problemerne med. De skal blot kaldes til live igen og konfronteres med livet af idag.

Troserkendelse starter med hunger efter Gud — vort hjerte og vor ånd må — som salmisten siger — »være uroligt« efter ham. Vi må gøre os klart, hvad det drejer sig om. Troserkendelse er ikke noget, der blot vedkommer hundredårige professorer, som ikke mere har andet at tage sig for og som kan sidde og filosofere over livets genvordigheder — det er enhver kristens sag! Det er nemlig ikke rigtigt — hvad man tit får stukket ud — at hos os i den katolske kirke er enhver form for spørgen og diskuterer udelukket, eftersom alt går efter færdigstrikkede retningslinier, såkaldte dogmer.

Interessen for religiøse spørgsmål må vækkes allerede i de unge år; det må ikke være sådan, som en embedsmand en dag for nylig sagde til mig: »Det får jeg nok tid til, når jeg engang bliver pensioneret!«

Men hvilke metoder har vi da at byde på? Der er først og fremmest bønne og betragtningen. Så er der samtaler med personer, som selv har denne viden. Der er kurser, studiekredse, foredrag — og der er bøger, fremfor alt den Hellige Skrift med vor kirkes kommentarer, og så andre religiøse skrifter.

Vor Herre hører ikke op med at tale til os. Hele vort liv bør være en eneste stor samtale med Gud. Meningen med livet er jo dog: at vi lærer Gud, Vor Herre, at kende.

Sognepræsten.

imidlertid også har stillet biskop Müller overfor mangehånde og store problemer. Det stærkt voksende arbejdsfelt og svigtende helbred foranledigede i 1947 Rom til, efter ønske fra biskop Müller, at tildele ham en hjælpebiskop. Det blev pater Ansgar Nelson O.S.B., som nu idag, hvor biskop Müller trækker sig tilbage, overtager ledelsen af det store diocese.

Ser man tilbage over det åremål, som det blev forundt biskop Müller at virke i Sverige, må man sikkert sige, at han virkelig har formået at realisere de forventninger og ønsker, som med rette kunne stilles til ham. I løbet af hans virketid er der skudt et meget stort antal ny menigheder op rundt om i Sveas land, og han har aldrig skånet sig selv for ikke blot at drage rundt i sit meget vidtstrakte bispedømme, men også at trawle det katolske udland rundt for at samle støtte til sit arbejde hjemme i Sverige. I 1953 — kort efter at Rom havde genoprettet hierarkiet her i Danmark — kom også turen til Sverige, og med den pavelige bulle »Profecit in Suecia« ophøjedes det svenske apostoliske vikariat til bispedømme og biskop Müller blev residerende biskop af Stockholm.

Når biskop Müller 1. oktober forlader den gamle bisperesidens ved sct. Eriks kirke i Götgatan, som gennem så mange år har været hans hjem, så vil der sikkert fra utallige steder lyde en varm tak for et uselvsk arbejde gennem et langt liv for kirken i Sverige.

Biskop Müller har ved adskillige lejligheder givet udtryk for sin glæde over vort Ugeblad — både mundtligt og skriftligt — og Ugebladet vil derfor også benytte lejligheden til at ønske biskoppen et lykkeligt — og velfortjent — otium i æresundsbyen, i vor umiddelbare nærhed. B.

„Katolsk presse indenfor og udenfor kirken“

»Katolsk Ugeblad« repræsenteret ved »Katolsk Presses 5. verdenskongres« i Wien

Den katolske kirke har altid svoret til det skrevne ord, men ikke desto mindre var det først på et forholdsvis fremskredet tidspunkt, at kirken og pressen i virkeligheden fandt sammen. Det var faktisk først, da liberalismen i anden halvdel af 19. århundrede begyndte at indtage en direkte kirkefjendtlig holdning, at de to parter fandt hinanden. På dette tidspunkt begyndte der overalt i Europa at skyde en katolsk presse frem, og idag er den katolske presse verden over en magtfaktor, hvis betydning for kirken ikke kan overses. Dette ses måske bedst deraf, at kirkens modstandere stedse har søgt at komme den katolske presse til livs. Kirken har klogeligt overladt dette betydningsfulde stykke arbejde til lægfolk med det resultat, at der i tidens løb er opstået en slags katolsk »fagjournalist«. Disse fagfolk sluttedes sammen i en »International katolsk Presse-Union«, der imidlertid endnu var så ung, at den anden ver-

En kristen statsmand

— Hr. forbundskansler! Det er ikke så længe siden, at De under Deres besøg ved det østrigske valfartssted Mariazell fik overrakt den såkaldte »frehedsdaler«, og den blev overrakt Dem med ordene »til den kristne statsmand og den store europæer«. Disse ord var ganske givet — og med rette — personlig ment. Hvorledes opfattede De dem selv?

— Strengt taget er jeg en modstander af så store ord, men jeg glædede mig dog alligevel over denne anerkendelse fra østrigsk side. Betegnelsen »kristne statsmand og politiker« er imidlertid forbundet med et tungt ansvar. Vi lever i en tid, der er præget af laicering og afkristning, ja, man kan sige: som er karakteriseret af aktiv kamp mod alle kristne principper — det oplevede vi under nationalsocialismen og i marxismen og kommunismen ser vi det dag for dag. Jeg anser det for en kristen politikers første og største opgave at gøre en front mod disse og at drive en politik, der er baseret på den kristne, den vesterlandske tænkings principper. Vi er i stand til på mange områder at realisere en sådan politik. Jeg behøver blot at minde om, hvorledes social retfærdighed bør realiseres indenfor socialpolitikken. Med hensyn til boligbyggeri og familiepolitik gælder det også om at fremme fællesskabet mellem menneskene. Og på så utallige andre områder — jeg tænker her blot på f. eks. rentereformen, omsorgen for krigsofrene, flygtningene, de hjemvendende o.s.v. — gælder det, at »den ene må være med til at bære den andens byrder«.

Og på udenrigspolitikens område er det de samme motiver, der gør sig gældende, dersom vi vil bevare freden og søge at realisere retfærdighed og fredeligt samliv mellem nationerne. Hvis det er det, man mener med en »kristen politiker«, så er vi enige.

Jeg mindes i denne forbindelse en udtalelse af Pave Pius XII i en tale til sammenslutningen for studium af international forståelse af 13. oktober 1955: »Kristi budskab er et dobbelt: Ordets og lærens budskab på den ene side samt handlingens og livets budskab på den anden side.«

— Hvad er grunden til, at De anser det for rigtigt, at et parti som Deres og de med dette beslægtede partier i udlandet går ind for en politik i kristen ånd også i den daglige politiske kamp?

— Kristendommen er efter min mening det bedste middel til at udjævne spændingsforholdet mellem den enkelte og samfundet, som vi kan forestille os. Der gives her opgaver for den enkelte kristne, jeg tænker her på den personlige moralske stræben, på

De kristelige demokraters store valgsejr i Tyskland har vakt berettiget opsigst over den ganske verden. Nedenfor bringer vi et interview, som den kristelige demokratiske unions leder, dr. Konrad Adenauer, har tilstået Ugebladets medarbejder og hvori kansleren udtaler sig om kristen politik og katolsk lægmandsindsats.

kærlighed til Gud og på virksom næstekærlighed. Men der gives også i denne sammenhæng opgaver, der kan løses bedre og med større resultater i fællesskab, f. eks. den sociale udligning, afværgelsen af den demoraliserende indflydelse samt i det hele taget alle de opgaver, der stilles til staten. Disse opgaver overstiger nemlig hvad det enkelte menneske og de små samfund selv kan magte. Og de midler, hvormed de politiske mål opnås i de moderne demokratiske stater, det er partierne. Hvis de kristne vil forsøge på at gennemtrænge det offentlige liv med kristne principper, så må de betjene sig af disse midler.

Imidlertid har jo også modstridende åndelige kræfter sluttet sig sammen indenfor verdensanskuelserpartierne siden forrige århundrede, og de virker stadig — også i Tyskland — gennem disse partier. Og selvfølgelig må den kristne af idag bestræbe sig på i den politiske kamp at respektere mennesket i sin modstander, at udvise mådehold og at handle efter kristne principper.

— Vi indledte med at stille spørgsmålet om den kristne statsmand og den store europæer, hr. forbundskansler. Anser De Europas forening — som De selv stræber efter sammen med Europas øvrige kristne, sociale og liberale statsmænd — for at være et mål for en kristelig politik?

— Afgjort, jeg betragter Europas forening for at være ikke blot et i høj grad tilstræbelsesværdigt politisk og økonomisk mål, men jeg anser det også for at være et ægte kristent anliggende. Det er vor overbevisning, at en sådan forening — der jo allerede er indledt i enkelte institutioner — vil gøre ende på århundredelange tvistigheder mellem vesterledens nationer een gang for alle. Vi er Gud være lovet kommet til god forståelse med Frankrig. Den europæiske sammenslutning er tillige også det eneste grundlag for et omfattende økonomisk og socialpolitisk fremskridt. Og sidst men ikke mindst yder det os den eneste mulighed for at redde sandhedens og frihedens principper for det kristne vesterledet i den store verdenspolitiske dyst med kommunismen.

— Hvilken rolle mener De, at den katolske lægmandsbewægelse vil kunne spille i den nævnte kristelige og europæiske politik?

— I relation til, hvad jeg lige har sagt, anser jeg den kristelige lægmandsbewægelse — jeg tænker her selvfølgelig først og fremmest på Tyskland — for at være uhyre værdifuld. Den kan få uhyre stor betydning for udformningen af den demokratiske politik. Men den har også en opgave med at udbrede kristne principper i folket og ved at give et levende kristent eksempel.

— De anser det med andre ord for rigtigt, at der stadig åbnes de kirke-

(sluttes side 463)

Forbundskansler Adenauer ved den store katolikkongres i Köln sidste efterår

Soordan har

DEN HELLIGE FRANS AF ASSISI

set ud?

«Frater Franciskus»
fra krypten i Sacro
Speco-klosteret på
Subiaco

Frans af Assisi,
af Giunta Pisano

Eksisterer der idag et billede, der viser os, hvordan den hellige Frans af Assisi virkelig har set ud? Dette spørgsmål har været genstand for megen diskussion i tidens løb, og det er faktisk ikke let at svare på. Ved en gennemgang af den bildende kunst's værker fra 13. århundrede, kan man udsøge de billeder af helgenen, der stammer fra hans egen tid og som menes at have største portrætlighed. Men lad os engang se på den formentlig mest autentiske beskrivelse, som vi ejer af den hellige Frans' udseende. Den stammer fra hans første biograf, der til og med var hans samtidige (13. århundrede), nemlig Thomas af Celano, og han skriver:

«... homo facile hilaris, vultu beni-

gnus ... statura mediocris, parvitate vicinor. Caput mediocre ac rotundum, facies utimque oblonga et protensa, frons parva et plana, mediocres oculi et simplices, fuscii capilli, supercilia recta, nasus subtilis, aequalis et rectus, aures erectae et parvae et tempora plana; ... dentes coniuncti, aequales et albi; modica labia atque subtilia, barba nigra, pilis non plene respersa, subtile collum, humeri recti, brevina brachia, tenues manus, digiti longi, ungues producti, crura subtilia, parvuli pedes, tenuis cutis, caro paucissima ...».

Det er imidlertid kun beskrivelsens ydre kendetegn, der her er gengivet. Thomas' beskrivelse omfatter nemlig

sk« skildring af den hellige Frans ikke kunne stå for en saglig kritik.

Billedet, som Thomas tegner, synes dog ikke at være bevidst »forskønnet«. Der er tværtimod stadig en del Franciskus-kendere, der hævder, at det er den eneste og mest pålidelige skildring, der findes af Frans' udseende. Man fremhæver, at denne skildring stammer fra en mand, der selv har set og kendt den store helgen og på hvem denne så givetvis må have gjort et dybt indtryk. Den tyske kunsthistoriker Henry Thode (der iøvrigt døde i København i 1920) går endda så vidt, at han i sit banebrydende værk om Frans af Assisi erklærer, at den indgående beskrivelse, som Thomas af Celano så mesterligt giver i sin »første legende« om den hellige Frans, giver en lov til at formode, at man her simpelt står overfor et litterært, konventionelt portræt og ikke overfor frugten af personlige indtryk og erindringer eller venlige relationer. Alle hypoteser er imidlertid tænkelige, men hvorfor i alverden skulle Thomas log have grebet til fantasien — han har jo dog selv kendt den serafiske helgen. Der er da heller ingen tvivl om, at billedet af helgenen stod præget stærkt i hans erindring, så dybt, at han derfor også selv nogle år efter Frans' død ville være i stand til at tegne det ganske nøje. Og at man har ov til at fæste lid til Thomas' billede, det fremgår ydermere deraf, at flere af Frans' medbrødre endnu var i live på det tidspunkt, da den første biografi blev skrevet (mellem 1228 og 1230), og disse — der havde stået ham så nær i levende live — ville ganske iværgerligt og med rette have kunnet gendrive hver eneste overdreven eller usandfærdig påstand fra biografens side. Tværtimod finder man i adskillige samtidige skrifter udtalelser, der bekræfter Thomas' beskrivelse. I sin »Historia Orientalis« fortæller augustinermunken Jakob af Vitry om sit møde med Frans af Assisi foran Damiatas mure og giver udtryk for sin forbavselse over, at dette menneke, »så lille og hjælpeløs«, havde haft mod til at træde frem for sultanen og prædike evangeliet. Thomas of Spalato, der havde truffet Frans, da han prædikede i Bologna, fortæller, at han råbte frem for folket, laset og skabet tøjet og langt fra køn at skue: »sordidus erat habitus eius, persona contemptibilis et facies indecora«. I den anden beretning om den hellige Frans, der er skrevet ca. 20 år efter den første, hævder Thomas af Celano atter, at Frans personlig har sammenlignet sig selv med en høne: Gallina, inquit, um ego, statura pusillus, nigerque natura. Det fremgår heraf, at Frans ikke var været særlig imponerende af kikkelse. Andetsteds betegnes han om »homo modicus et despectus«. Og når broder Masseo — således som ilfældet er i 10. kapitel af »Fioretti« — slet og ret siger til Frans: »Du er ikke særlig køn«, så giver han dermed i grunden blot udtryk for den almene opfattelse af helgenen, hvilket varer til Frans' egen dom.

Men lad os nu på grundlag af Thomas af Celanos beskrivelse søge at

finde de ældste billeder af den hellige Frans, d.v.s. de billeder, der skriver sig fra omkring hans egen tid.

I Sacro Speco-klosteret på Subiaco findes der i underkirken et kapel, der er indviet til den hellige Gregorius og er blevet dekoreret med fresker i 13. århundrede. I den hellige Gregorius' krypt — der den dag i dag står næsten som da den blev opført — findes på højre væg det berømte billede af den hellige Frans af Assisi. Billedet er idag dækket af en glasrude. Inskriptionen på billedet lyder »Frater Franciscus«. I venstre hånd holder han et pergamentsblad med hilsenen »Pax huic domui«. Der er ingen helgeneglorie om hovedet og ingen sårmærker på hænder og fødder. Han bærer en mørk kutte med en høj hætte og ved hans side knæler en lille munk i en rødlig kutte. Hverken ansigtet eller staturen svarer i alle enkeltheder til Thomas' beskrivelse. Det er imidlertid interessant at se, hvordan sagkundskaben vurderer dette billede, der anses for at være det ældste »billede« af helgenen i 13. århundredes ikonografi. Der hersker stor uenighed i bedømmelsen af dette »billede« mellem sagkundskaben. Fremfor alt melder spørgsmålet sig om, hvor vidt man her har at gøre med et billede i dette ords egentlige

I korte træk —

Over 300 delegerede fra 25 forskellige lande deltog i den 3. Internationale kongres for Emigrationsspørgsmål, der fandt sted i Assisi i tiden fra 22.—27. september og som drøftede »De katolske organisationers rolle og funktioner på indvandringens og udvandringens område«. Fra Danmark deltog chefen for »Caritas Danmark«, pastor Knud Ballin, København. De enkelte arbejdsudvalg beskæftigede sig med spørgsmål i forbindelse med tilladelse til indvandring og finansiering af udvandring samt med særlige emigrationsspørgsmål i Japan, Nordamerika, Afrika og i Commonwealth-landene.

Kongressen var foranstaltet af det Internationale Bureau for Udvandringsspørgsmål i Genève i samarbejde med det Italienske katolske Udvandringsskontor samt det Internationale katolske Forskningsinstitut i Genève.

forstand, eller om det kun er et billede, der er malet til minde om helgenens besøg på stedet. Det må i denne forbindelse huskes, at hele krypten er en slags mindekrypt. Der er enighed mellem historikerne om, at Frans af Assisi var gæst hos benediktinerne

Cimabue's berømte Franciskus-billede i underkirken i Assisi

4
Giotto: Franciskus
prædiker for fuglene

i Sacro Speco i året 1218 eller i foråret 1223. Og var det så måske ved denne lejlighed, at en af de kunstnere, der havde fået til opgave at dekorere krypten, tog sig for at afbilde Frans. Freskerne i krypten er imidlertid udført i 1228 og Franciskusfresken formentlig også. Deraf kunne man slutte, at billedet af Frans — der altså opholdt sig i Subiaco på et tidspunkt mellem 1218 og 1223 ikke er udført under hans ophold, men derimod er et billede, som den pågældende maler har malet efter sin hukommelse. Denne hypotese støttes da også af den kendsgerning, at billedet i Subiaco så afgjort ikke stemmer med Thomas' beskrivelse, der dog giver os en både levende og yderst troværdig fremstilling af helgenen fra Assisi. »Frater Franciscus« i Subiaco — uden helgen-glorie og sårmarker — er ikke »parvitate vicinor«, men tværtimod over legemstor; ansigtet er aflangt, ikke markeret og forholdsvis rundt; øjenbrynene er buede, ikke lige; det lille skæg er ikke mørkt, men blondt, øjnene er blå, håret lyst og ørerne temmelig store. Næsen derimod er »smal og lige«, halsen mager, munden lille, akkurat som i Thomas' beskrivelse. Der er endvidere en ganske åbenlys stilistisk lighed mellem de gregorianske fresker og Franciskus-fresken, hvilket tyder på, at de er blevet til på samme tidspunkt. Skarpsindige kritikere peger imidlertid på, at fremstillingen af Gregor IX på freskerne i Subiaco først og fremmest har det til fælles med fremstillingen af Frans,

at det »af forskellige grunde ikke svarer til de personer, som de fremstiller«. I betragtning af, at fremstillingsåret 1228 er temmelig sikkert — det er iøvrigt Gregor IX's andet pontifikatsår og året for Frans' helgenkåring — forekommer det imidlertid ejendommeligt, at den da 80-årige pave er fremstillet ganske ungdommelig, som om man skulle tro, at det var den netop bispeviiede Ugolino, der drog til Subiaco for der at føre et liv i bod og aske og som under sit ophold indviede et kapel til den hellige Gregor den Store. Det forekommer ligeledes højst mærkværdigt, at den hellige Frans er fremstillet, således som han må have set ud, da han besøgte Benediktinerne før 1224, d.v.s. uden sårmarkerne og med den simple betegnelse »Frater Franciscus«. Sagkyndige mener heraf at kunne læse, at billedet er blevet til ud fra erindringen eller på basis af oplysninger fra mennesker, som måske nok har kendt helgenen, men ikke mere tydeligt husker hans ansigtstræk eller hans skikkelse. Og af den grund betragter man alle freskerne i det gregorianske kapel i Subiaco — med andre ord også Franciskusbilledet — som rent retrospektive gengivelser og erindringer om personer, som på et eller andet tidspunkt har besøgt Sacro Speco. Billedet af Frans på væggen i den gregorianske krypt er imidlertid dårligere bevaret og mindre vel udført end rummets øvrige fresker, og det var derfor nærliggende at tro, at billedet er malet før 1228 og måske i

forbindelse med Frans' besøg hos Benediktinerne. Det er i hvert fald ejendommeligt, at han er fremstillet uden helgen-glorie og uden sårmarker, og hvis det — som en del videnskabsmand mener — i dette tilfælde drejer sig om et billede, der er malet i 1228 til minde om et besøg, der har fundet sted mange år i forvejen, hvorfor har kunstneren da netop anbragt billedet på den dårligste vægplads, da han dog netop dette år blev helgenkåret og hvorfor har man da undladt at fremstille ham med helgen-glorie og sårmarker? Og sluttelig: man kan næppe tænke sig, at den ydmyge broder Frans skulle have »stået model« til et minde over sig selv. Efter al sandsynlighed er han malet »efter hukommelsen«.

Jeg har i det foregående dvælet meget ved spørgsmålet om netop dette berømte billede, fordi man idag betragter det som det ældste Franciskus-billede og derfor er tilbøjelig til at tillægge det så stor kunsthistorisk betydning. Men der er endnu et par billeder, der må fremhæves i denne sammenhæng. Det er billedet af Frans i kirken San Francesco a Ripa i Rom. Det er ifølge traditionen malet på be-stilling af en af hans største velgørere den romerske aldelsdame Giacomina de Settesoli, umiddelbart efter hans død og findes i det værelse, som han boede i Rom og som idag er omdannet til et kapel. Sagkundskaben hælder dog til den anskuelse, at det ikke drejer sig om et billede fra første halvdel af 13. århundrede, men derimod om en af de stereotype (og utiltalende) fremstillinger, der skyldes Margaritone d'Arezzo.

Et tredje billede, der efter al sandsynlighed må anses for »samtidigt« skyldes maleren Giunta Pisano, der døde omkring 1236. Han synes faktisk at have forsøgt på at gengive den hel-lige Frans' skikkelse så nøjagtigt som vel muligt. Sagkundskaben har påvist at det i dette tilfælde drejer sig om et temperamaleri på en trætavle, der har tjent som låg på den første træ-kiste, hvori Frans' afsjælede legeme stedes til hvile. Dette billede virker meget stærkt og overordentlig »lignende«. Den hellige Frans står oprejst, de nøgne fødder er gennemstungne af sårmarkerne og der ligger en strålende glorie om hans hovede. Det ikke særlig skønne ansigt er udmagret, men der lyser ud af det en blanding af mildhed, tungsindighed og kontemplation. Det er noget af det, der kommer nærmest op ad Thomas af Celano's beskrivelse. Maleren har utvivlsomt haft personligt kendskab til Frans og malet sit billede ud fra levende indtryk af helgenen. Det vil imidlertid først for vidt, dersom vi ville nævne alle de Franciskus-fremstillinger, der findes spredt rundt i kirker og klostre i Toscana og i Umbrien. Der skabte med Margaritone af Arezzo — som levede mellem 1216 og 1290 — en ensartet, ikke særlig køn Franciskus-type der slet ikke gengiver helgenens »særafiske mildhed«. Blandt disse er også billedet i S. Francesco a Ripa i Rom. Det er et billede, der er udført uden særlig omhu, som senere er blevet —

dårligt — restaureret og så samtidig forsynet med en helgenglorie.

Et af de bedste billeder er utvivlsomt Cimabue's Frans-billede i underkirken i Assisi, berømt på grund af den formentlige portrætlighed og hele udførelsen. Frans står afsides, er indadvendt, ydmyg og asketisk. Der er ikke noget omhelst byzantinsk over det, der taler noget af den ånd ud af det, som Giotto senere skabte og som var en forløber for den menneskelige renaissance, der var frigjort for kunstneriske lænker. I dette billede genfinder vi så godt som alle de træk, som Thomas af Celano opregner i sin beskrivelse.

Og så afsluttes rækken af de primitive Franciskus-billeder med Giotto. Han har ganske vist ikke kendt helgenen — han er født 1266, altså 40 år efter Frans' død — men han må dog betegnes som »Franciskus-maler«. I overkirken i Assisi og i Sta Croce i Firenze har han med genial indfølelse og lidenskabelig kunstnerisk sans skabt det herlige epos over den serafiske helgen og dermed vist sig som den største af »Franciskusmalerne«.

G. M.

Eksercitier i Fredensborg

I Niels Steensens feriehjem, Bournonvillesvej 2, Fredensborg, afholdes 3 dages eksercitier lørdag den 12. oktober aften til onsdag den 16. oktober morgen. Herrer og damer kan deltage. Leder er pater J. Coenen S.J. Pris kr. 30,00 for hele opholdet. Sengelinned, håndklæde, serviet og toiletsager medbringes.

Tilmelding på Jesu Hjerter kirkes kontor, Stenosgade 4 A, København V, enten skriftligt eller mundtligt (telefon Eva 6580, 9—10,30 (undt. onsd.) og 17—17,30).

NYE GRAMMOFONPLADER

Aime Duval S.J. spiller og synger til guitar

10 370 *Seigneur, mon ami*
Pourquoi viens-tu si tard?
Qu'est que j'ai dans ma p'tite tête?
La nuit
45 omdrejninger kr. 12,50

10 370A *Le Seigneur reviendra*
Comme un grand
J'ai joué de la flûte
Par la main
45 omdrejninger kr. 12,50

10 489 *J. Gelineau:*
Messe sponsoriale
45 omdrejninger kr. 15,00

10 399 *M.R. de Lalande (1657—1726)*
Quam dilecta
St. Brieu-Domkirkenes kor og kammerorkester. Dir.: Le Coat
45 omdrejninger kr. 12,50

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALA 4777

En kultiveret rejsende

Peter Bamm: »Rejse til Kristenhedens ældste Byer« (Jespersen og Pios forlag).

I samme serie som den fængslende »Bibelen har alligevel ret« er i år udkommet en rejseskildring, som fører læseren fra Athen via Athosbjergene til Konstantinopel, Nikæa, Efesus, Tarsus, Antiokia o.s.v., helt over til Ur og Babylon for at slutte i Jerusalem og Bethlehem med et allersidste besøg i Kaltharinaklosteret på Sinai.

Peter Bamm er en storartet fører på rejsen. Hans egne mere private oplevelser er med, men i velgørende tilbagetrukken form. Han er ikke ude efter at fortælle os, hvad han interesserer sig for og hvad han kan acceptere af traditioner, som knytter sig til de historiske steder. Han træder helt tilbage for de store historiske og frelshistoriske minder, der gør læsningen af bogen til lidt af den oplevelse, selve rejsen har været for dens forfatter. Han er en meget kyndig og alsidigt kultiveret fører, og det er store stykker af verdenshistorien, ikke blot kapitler af bibelhistorien han repeterer for os, smykket med små detaljer, som gør skildringen ny og levende. Som eksempel på hans belæsthed kan nævnes fremstillingen af den (ømtvistede, men ingenlunde urimelige) tradition, der knytter Jomfru Marias navn til Efesus.

Af og til går det måske nok lidt ilsoft, så læseren kan få et skævt indtryk. Lige i forbifarten passerer Aristoteles Stagira. Forfatteren siger kort og godt, at »vore dages naturvidenskab atter vender tilbage til Aristoteles' verdensbillede«. Dette kan forstås rigtigt, men der er større chance for at forstå det forkert, når der ikke siges andet. Sådan er der nogle steder. Og der er en pudsig trykfejl, hvor Peters stol er blevet Peters sol.

Men hvad samme Peter og hans kirke angår er der intet i bogen, som en katolik på nogen måde kan tage anstød af. Peter Bamm kender vore katolske synsmåder og respekterer dem så fuldt ud, at man sine steder har ondt ved at tro, at han ikke selv må være katolik.

Det er en udmærket bog. Og dens tema er, at Bibelen i forbavsende grad viser sig at være nøjagtigere i detaljer, end dens kritikere havde troet mulig.
H.D.T.K.

Fællesandagten for Stor-Københavns Mariakongregationer

I år er det 10. gang i træk, at denne fællesandagt afholdes. Ganske vist har der været fællesandagter nogle få gange før krigen, men under krigen opførte de igen, og først efter krigen blev der dannet et nyt arbejdsudvalg, som fik arrangeret den første fællesandagt i oktober 1948. Så i år kan vi fejre et lille jubilæum.

Den første fællesandagt efter krigen blev holdt i Jesu Hjerter kirke i Ste-

Den 1. oktober 1932 begyndte Ursulinerinderne deres rekreationshjem i den gamle herregård ved Farum sø, den hvortil handlingen i Paludan-Müllers store digt »Danserinden« er henlagt. Han skal være kommet dér hos en kusine. Mater Angela rykkede ind med 5 søstre og tog fat på at bygge den virksomhed op, som nu allerede i mange år har blomstret i fuldt flor. Den tidligere ejerinde, fru Mozart-Jensen, havde gjort sig i høj grad fortjent af ejendommen ved smagfuld udsmykning.

Søstre fik indrettet et foreløbigt kapel, indtil en hestestald var blevet omformet til det endelige. Billedhugger Teilmanns alter har givet det et gedigent præg, og der kommer mange om søndagen. Søstrenes skønne sang løfter det hele.

Hvor er der dog mange, der i tidens løb har været på Farumgård! Jeg stod en dag med en herre ude på verandaen og så ud over søens solglitrende flade til bogeskoven på den modsatte bred. Så sagde han til mig: »Ja, jeg har været overalt i Danmark undtagen på Bornholm, men dette er det skønneste.« Og senere engang sagde den samme også aldeles uopfordret: »Ja, jeg har været mange steder, men intet sted, hvor man tager sig så godt af en som her.« Jeg tænker, at søstrenes fromme bønner virker med til det hyggelige og venlige forhold, der altid er mellem gæsterne. Der kommer tit nogle og holder foredrag eller viser lysbilleder eller synger eller spiller eller læser op. Til vor Christi Legemsfestprocession i sommer rundt i den store park var der kommet omtrent 200 og deltog. Det er naturligvis ganske ligegyldigt, om det er katolikker eller andre, der kommer her.

Der er to både til at ro i på søen, og søstrenes unge elever synger derude, så det er en lyst at høre på. Vor nye hest, den højt velskabte nordbagge »Prins« har fået sin stald indrettet således, at den gennem et vindue, nysgerrig som den er, rigtigt kan betragte de mange, der særligt om søndagen går sig en tur gennem alléen og gården.

Søstrene er først og fremmest Vor Herre taknemmelige, fordi det er gået så godt, og dernæst også så mange, mange gode mennesker, der på mangfoldige måder har hjulpet dem og vist dem venlighed og rørende trofasthed.

I. Olrik.

nosgade, og i år har vi tænkt os at benytte lejligheden til samtidig at opleve det nyeste skud blandt vore kirker herhjemme, hvorfor andagten i år vil blive afholdt i *Skt. Knud Lyvards kirke, Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby, søndag den 13. oktober kl. 19,30*. Der er sikkert mange, der gerne vil se denne nye kirke, og nok findes der ikke nogen Mariakongregation derude, men der er mange Mariakongregationer i sognet, og sognet er ungt og stærkt voksende.

Mariakongregationernes arbejdsudvalg

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Sept.-Okt.
29. S. **ÆRKEENGELEN ST. MI-**
(hvid) **CHAEL** (1089—114); 2. bøn: 16. Søndag e. Pinse (710); alm. præf. (525).
30. M. **St. Hieronymus** (1091); alm. (hvid) præf. (525).
1. Ti. † **Feria** (710—68); uden Gloria (grøn) og Credo; 2. bøn: St. Remigius ([34]); alm. præf. (525). — Eller:
- (hvid) **St. Remigius** (1092); 2. bøn: **Feria** (710); alm. præf. (525).
2. O. **De hellige Værneengle** (hvid) (1093); uden Credo; alm. præf. (525).
3. T. **ST. THERESE AF JESUS-**
(hvid) **BARNET**, Værnehelgen for alle Missionslande ([194]—115); alm. præf. (525).
4. F. **St. Frans af Assisi** (1096); (hvid) alm. præf. (525).
5. L. † **Gudsmoders Lørdagsmesse** (hvid) ([90]); 2. bøn: St. Placidus og Lidelsesfæller ([28]); præf. (522). — Eller:
- (rød) **St. Placidus og Lidelsesfæ-**
ller (1098); 2. bøn: Gudsmoder ([90]); alm. præf. (525).
6. S. 17. Søndag e. Pinse. — I dag højtideligholdes:
(hvid) **Rosenkransfest** (1099—116).

St. Ansgars kirke

Fra 1. oktober i år indtil 1. april 1958 bortfalder *søndagens 7-messe*. *Rosenkransandagt* på alle hverdage i oktober måned kl. 19,30.

Fredag 4. oktober udstilles det Højhelige til tilbedelse fra kl. 14 indtil messen kl. 19,30. (Nadverfaste fra kl. 17). Rosenkransbønnen bortfalder.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemellevvej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Academicum Catholicum

Onsd. 2. okt. kl. 19,30, Stenosgade 4 A, taler Albert Hartmann S.J., professor i moral ved den filosofisk-teologiske højskole i Frankfurt om »Kristen tro og forskningens frihed« (Foredraget holdes på tysk). Gæstekort à 1 kr. købes ved indgangen.

St. Annæ kirke

Der er stadigvæk *noveneandagt* hver lørdag kl. 19,30. De mange lys, der hver eneste dag tændes foran novenealtret, viser, at denne noveneandagt er meget afholdt, og de taksigelser, der hver uge sendes til novenen, indeholder grunden hertil.

På grund af basaren holdes den første noveneandagt i oktober *torsdag* 3. oktober kl. 19,30.

St. Annæ kirkes basar

Den 5. og 6. oktober kl. 15—21 afholdes der i skolens lokaler og i festsalen en basar til fordel for den tiltrængte nye skole. Mange gode gevinster ud over dem, der er opført på lodsedlerne. Hjertelig velkommen!

RETRÆTEN FOR HERRER PÅ DALUM KLOSTER

Dalum kloster kunne selv med den bedste vilje ikke klare sovepladser til alle de mange, der ønskede at deltage på retræten for herrer i år hos Sct. Hedvigssøstrerne. — Således måtte endda en del odenseanere sove hjemme for at afgive pladser til udenbysboende.

Iøvrigt havde retræten i sin ydre form en heldig karakter, idet pastor Schindler formodentlig ville, at retræ-

ten ikke skulle være som en retræte for klosterfolk eller en efterligning af en sådan, men være en utraditionel åndelig oase for arbejdende familiefædre.

Det ville være med despekt for pastor Schindlers intime og inspirerede taler, at gengive nogetsomhelst her på tryk med egne ord, selvom mange måtte have adhu for det.

Vi, der har været så heldige at komme med, har, både ved talerne om dagen og de hyggelige samvær om aftenene, af en funklende oplagt Peter Schindler med en vismands klarhed og en faders kærlighed fået konsolideret vort religiøse fundament og transformeret vor kristne begejstring og mod.

Johs. Dudzinski.

DØDSFALD

R. I. P.

Marguerite d'Auchamp

* 7/2 1905 † 19/9 1957

Henri Louis d'Auchamp.
Louis, Paul, Bent.
Marie v. Folsach.

Min gode ven

Ida Jeppesen

er død d. 18. sept. vel forberedt ved kirkens sakramenter.

Begravelsen har fundet sted.

Berit Fiehn.

Bed for hendes sjæl.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammenslutning med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K. Tlf. PA1æ 4777

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellebygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

VALD. FOERSON

AMAGERTORV 27. TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Katolske Begravelser

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

Benzon

CENTRAL 1868

For jyder og fynboe

KUK i Århus agte igen at sætte operac »De spedalske« p programmet. Denne gang kan dog ku overkommes een of førelse, nemlig løi dag den 5. okt. k 20,00.

Københavnere

En kristen statsmand

(sluttet fra side 457)

lige eller andre uafhængige organisationer de videst mulige virkeområder indenfor det såkaldte »for-politiske rum«, hvor disse kan virke uden opsigt eller indblanding fra det offentlige side indenfor opdragelse og velfærdsorganisationer? Eller mener De, at staten også bør udfolde et initiativ og udøve en vis opsigt med disse organisationer?

— Efter princippet om subsidiaritet, hvilket jeg anerkender, må der eksistere en »ret for mindre kredse« til frit og selvstændigt at varetage deres opgaver indenfor de respektive områder. Staten kan kun hilse med glæde, at den bliver aflastet og støttet på denne måde. Der er eksempler nok. Tænk blot på sygehusene, børnehaverne, alderdomshjemmene og alle de andre karitative institutioner, ungdomshjemmene f. eks. Jeg kan bedst besvare Deres spørgsmål ved at sige: så lidt stat som muligt.

— Forbundsrepublikken har under Deres ledelse i løbet af ganske få år oplevet et ganske anseligt økonomisk opsving. Vi må have lov til at betragte dette fremskridt som et af de goder, som Pave Pius XII i flere af sine budskaber har betegnet som yderst ønskværdige, men hvori han dog samtidig mener at kunne skimte farerne for en slags teknisering og materialisering af verden. Hvilke forholdsregler mener De, hr. forbundskansler, er bedst eg-

nede til at værne om vort folks åndelige kraft og dets økonomiske opsving og dermed til at sikre dets indre sundhed?

— Tyskland måtte naturligvis efter krigen se at rydde fortidens frygtelige ruinhob af vejen. Takket være vort folks flid og vilje til at bringe store ofre for millioner af flygtninge, fordrevne og hjemvendte medmennesker, er det lykkedes at forene genopbygningen med et økonomisk opsving. Jeg ser lige som De de store farer, der lurar, dersom materialismens djævel skulle angribe vort folks substans og dermed få magt over de nedarvede dyder såsom sparsommelighed, selvkontrol og virkelyst. På den anden side var vi indstillet på så vidt muligt at lade alle grene af vort folk — både aldersrentenydere, invalider, krigsofre, hjemvendte, bombesramte og flygtninge — tage del deri. Dermed håbede vi at kunne vække ansvarsbevidstheden i vort folk overfor næsten og hans problemer. Vi støtter så vidt det er os muligt alle kulturelle bestræbelser, og vi er taknemmelige, når kirken og de læge organisationer hjælper med i disse bestræbelser for at fremme modstandsånden mod en rent materialistisk livsopfattelse i vort folk, og da i særdeleshed blandt ungdommen. Jeg må i denne forbindelse have lov til at erindre om hvad Pave Pius XII i marts 1956 har udtalt i en skrivelse til forbundspræsident, professor Theodor Heuss: »Vi kender de evner og kræfter, også de rent moralske, der hviler i det tyske folk. De er kommet tydeligt frem igen i efterkrigsårene. Måtte det lykkes Tyskland at bevare sin sjæls kultur, den kristne tænkemåde og sin kristne indstillings tro og bevare dem uforfalsket!«

— Trods denne erkendelse kan det ikke nægtes, at hele verden og dermed også Tyskland nu som før rent po-

litisk befinder sig i en krisesituation, karakteriseret af atomangst og undergangsstemning på den ene side og diktatur og teknokrati på den anden side. Hvor ser De, hr. forbundskansler, den afgørende faktor i denne verdenskrisesituation? Hvilke midler mener De er bedst egnede til at opnå en virkelig international solidaritet?

— De har ganske ret. Verdenssituationen — og dermed også Europas og Tysklands situation — er nu som før meget alvorlig. Sovjetunionen har med sin stadige verdensrevolutionære trusel hidindtil ikke vist det ringeste tilidsvækkende tegn til forståelse. Den kræver indrømmelser af den fri verden — det være sig med hensyn til afrustning og overenskomster — som den aldrig nogensinde selv blot har gjort mine til at ville indrømme. Vi må slutte nærmere sammen med alle de andre nationer i den fri verden og dermed skabe en vestlig solidaritet mod truslen fra øst. Vi tyskere er selvfølgelig særlig hårdt ramt ved denne situation, idet jerntæppet går ned midt igennem vort folk og bevirker, at 18 millioner tyskere, der iblandt forøvrigt et betydeligt antal katolikker, må henleve en tilværelse i slaveri. Det er ikke noget, der ligger forbundsrepublikken mere på sinde end at kunne gengive vore tyske landsmænd den fred og frihed, som vore brødre og søstre i vest ejer. Jeg må til slut have lov til at nævne, hvad Pave Pius XII sagde til den tyske delegation, der lykønskede ham på hans 80-års fødselsdag: Vi hilser alt, hvad der vedrører tilnærmelse, gensidig forståelse og samarbejde mellem Europas nationer og stater, med største glæde — ikke med fjendtlig spidsfindighed overfor hinanden, men i den hensigt at kunne indkorporere et stærkt Europa i en verden, der stræber efter virkelig fred og en sund verdensorden.«

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanigade 39 . Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Horsens

Edvard Petersen

Kul — Koks

HAVNEN 3 . TELEFON 72
Leverandør til de katolske Institutioner

Esbjerg

E. Boysens Fiskehandel

Altid friske Varer
Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

HEJRIET
Vesterbo

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

Horvath medgiver af kommunistisk blad i Ungarn

Den ungarske præst, Richard Horvath, der er medlem af det ungarske parlament, nævnes — ifølge meddelelser, der er indløbet til Wien — som medgiver af et nyt dagblad i Budapest, der udsendes af den kommunistiske Nationale Folkefront. Horvath blev i februar i år ekskommuniceret i sin egenskab af vicepræsident for Nationalkomiteen af ungarske katolske præster. Ekskommunikationen blev hævet, da de såkaldte »fredspræster« udtrådte af Nationalkomiteen og underkastede sig det ungarske episkopat.

Det dekret, som Vatikanet udsendte for nylig, forbyder imidlertid alle ungarske præster at virke i politiske stillinger. De, der ikke har opgivet deres politiske poster inden en måned, er automatisk ekskommuniceret (KNA).

Katolsk presse i Wien

(sluttet fra side 156)

havde den Hellige Fader Pave Pius XII personlig trukket linierne op for den romerske pressekongres med et budskab, der omhandlede »Kirken og den offentlige mening« og som udgør et led i den katolske pressesags grundlov. Pavens pro-statssekretær supplerede i 1954 dette dokument med en skrivelse, hvori der i særdeleshed pegedes på den katolske journalists pligter og opgaver.

I dagene fra 30. september til 5. oktober i år samles katolske fagjournalister fra hele verden til den katolske presses 5. verdenskongres i Wien. Kongressen, hvis tema er »Katolsk presse i og udenfor kirken«, afholdes under foresæde af den østrigske katolske presses hæderkronede førstemand, dr. Friederich Funder, der er udgiver af det kendte Wiener-blad »Die Furch« samt af verdens-unionens præsident, Conte Dalla Torre. En række kendte personligheder — ikke blot fra den katolske presse, men også fra politisk forum — såsom Lord Pakenham, Pierre Pflimlin, professor dr. Dovifat, Raimondo Manzini, »La Croix« tidligere chefredaktør, pater Emil Gabel og spanieren Francisco de Luis hører til talerne, og ved en række møder og kommissioner vil de katolske journalister have lejlighed til at drøfte og udveksle problemer i forbindelse med arbejdet med den katolske presse og samtidig uddybe det uomgængeligt nødvendige internationale samarbejde. »Katolsk Ugeblad«, der er deltager i dette internationale samarbejde, er på kongressen i Wien repræsenteret af redaktør J. Berg, København.

URBI ET ORBI

Atter præstearrestationer i Kina

Ifølge meddelelser, der er indløbet fra Hongkong, er to katolske præster i Tsingtau blevet arresteret, fordi de havde udtalt sig mod den af den kommunistiske regering etablerede »Sammenslutning af patriotiske katolikker i Kina«. Den ene af de arresterede, den 30-årige Steyler-missionær, pater Josef Kuo, havde deltaget i den såkaldte »Nationalkongres for de kinesiske katolikker«, der nylig fandt sted i Peiping og blev arresteret efter hjemkomsten derfra. Formålet med denne kongres var oprettelsen af patriotiske foreninger, og pater Kuo skal på kongressen have udtalt sig mod dette. Steyler-pateren har tidligere været arresteret på grund af påstået »kontra-revolutionær virksomhed«.

En anden katolsk præst, Tschang, er ligeledes blevet arresteret, fordi han vægrede sig ved at blive medlem af den »patriotiske« forening. Den kommunistiske regering har imidlertid stadig gentaget, at det står enhver »frit« at blive medlem af disse patriotiske sammenslutninger (KNA).

PAVETALE TIL JESUITTER —

(sluttet fra forsiden)

udstedelsen af deres ordrer, og stedse være indstillet på beslutsomhed og bestemthed og i givet fald at handle med strenghed og godhed. De bør fremfor alt drage omsorg for, at deres undergivne ikke langsomt men sikkert glider bort fra den rette vej. De bør til stadighed have opmærksomheden henvendt på deres ordensmedlemmers færd, deres omgang med udenforstående, deres korrespondance, deres rejser samt måden, hvorpå de giver deres penge ud. Paven udtalte, at man stadig bør holde fast ved løftet om fattigdom, fremfor alt den fattigdom, der består i mådeholdenhed ved anvendelsen af de jordiske goder samt i at kunne give afkald på de mange behageligheder, som verdensgejstlige kan fremsætte berettigede krav om. En jesuit bør f. eks. ikke uden særlig grund tilbringe sin ferie udenfor et af Jesu Selskabs huse. Han bør ikke foretage behagelige og dyre ferierejser og ikke tage arbejdsmidler til udelukkende personlig brug i anvendelse. Til de overflødige ting, som et medlem af Jesu Selskab bør kunne give afkald på, er nydelsen af tobak

Kardinal Tien på Formosa

Ærkebiskoppen af Peiping, den kinesiske kardinal Thomas Tien SVD der lever i landflygtighed i USA, er ankommet på besøg til den national-kinesiske ø Formosa. Kardinal Tien vil under opholdet i Formosa's hovedstad træffe forberedelser til oprettelsen af et missionscentrum for præster fra ærkebispedømmet Peiping. De omkring 30 præster, der stammer fra hans ærkebispedømme, har for størsteparten vedkommende absolveret deres studier i Amerika eller Europa og skal nu sættes ind i arbejdet blandt deres flygtede landsmænd alt efter mulighed. Der er meningen at oprette en kirke, en skole, et rektorat og et præstekonvent (KNA).

Vatikanets dekret

(sluttet fra forsiden)

ret, at de ikke agter at opgive deres politiske poster. Efter hvad den romerske kirkejurist erklærer i forbindelse med meddelelsen fra Budapest har Vatikanets dekret gyldighed, uanset om de ungarske biskopper ikke tager stilling til det. Biskopperne behøver hverken at anerkende det og de kan ikke sætte det ud af kraft, tvært imod står det fast, at enhver ungarsk præst, der ikke nedlægger sit politiske hverv inden en måned, er automatisk ekskommuniceret (KNA).

under enhver form. Ordensfolk bør nemlig ikke med ord alene, men også ved deres eksempel prædike den rette bodsånd.

Der vil ej heller nogensinde kunne rejses tvivl om Jesu Selskabs monarkiske orden, fremhævede Pave Pius XII Ordensledelsens autoritet er ordenen: hjørnesten og den må under alle omstændigheder bevares. Man kan højes skride til en lettelse af byrden af de med denne ordning forbundne ansvar, dog under bevarelse af den monarkiske orden.

Imidlertid fortsætter ordenens ekstraordinære generalkongregation Rom. Efter hvad der forlyder i sædvanlig velunderrettede romerske kredse, kan man forvente en positiv afgørelse på tre væsentlige punkter på dagsordenen. Generalkongregationen forventes at ville udnævne en generalvikar, der skal bistå generalen ved ledelsen af ordenen, i særdeleshed ved forvaltningsopgaver. Det heldige arbejde, som Jesu Selskab udfolder i Indien, turde berettige til, at der oprettes en særskilt indisk assistens. Imidlertid siges der at være delte meninger blandt de delegerede på generalkongregationen om oprettelsen af en særskilt østasiatisk assistens (KNA).

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

6. OKTOBER 1957

NR. 40

DEN HELLIGE FADER IKKE TIL LOURDES

I modsætning til en meddelelse, der tidligere på året har været fremme i en del af den italienske presse, meddeler man nu i Vatikanet, at Pave Pius XII ikke vil komme til Lourdes næste år i anledning af jubilæumsfestlighederne. En sådan rejse — udtaler man — ville være forbundet med alt for

store anstrengelser for paven. Den Hellige Fader følger imidlertid forbedringerne til jubilæumsåret i Lourdes med allerstørste interesse — hvilket iøvrigt også fremgår af den nyligt offentliggjorte encyklika i anledning af hundredeåret for Lourdesåbenbaringerne. (KNA)

Diskontoforhøjelsen i England truer skolebyggeriet

Den diskontoforhøjelse fra 5 til 7 procent, som Bank of England har gennemført, betyder en meget stor belastning for det skolebyggeri, som Englands katolske biskopper har på programmet. Iøvrigt har bankerne også hidindtil været meget tilbageholdende med hensyn til at yde kreditter til projektet. Hertil kommer yderligere vanskelighederne ved at skulle udrede den forhøjede rentesats.

Ydermere vil den omstændighed, at lord Hailsham, der hidindtil har ledet undervisningsministeriet, nu trækker sig tilbage, kunne få afgørende indflydelse på hele skoleprogrammet. Han er praktiserende anglikaner og var meget velvilligt indstillet over for det af episkopatet forelagte program. Man har intet kendskab til, hvorledes hans efterfølger, Geoffrey Lloyd, stiller sig til sagen. (KNA)

Radio Vaticana prøver de ny retningsantennener

Radio Vaticanas nye senderanlæg ventes at ville blive taget i brug ved en højtidelighed 27. oktober. Efter at prøveudsendelserne over den nye mellemølge-storsender er tilendebragt med godt resultat og til fuld tilfredshed, vil kortbølgesenderens retningsantennener nu også blive afprøvet. Det nye retningsantennesystem, der er bygget efter de allernyeste tekniske erfaringer, er fremstillet af Telefonkæntværkerne i Berlin. (KNA)

1500 delegerede til lægmandskongressen i Rom

Der ventes omkring 1500 delegerede og 32 biskopper til lægapostolatets 2. verdenskongres, der finder sted i Rom i dagene 5.—13. oktober i år. Kongressen omfatter bl. a. to offentlige diskussionsmøder, der har til emne henholdsvis: »Vor tids menneskers søgen efter Gud« og »Samfundets søgen efter Gud i dag«. Den første offentlige diskussion, der finder sted 8. oktober, afholdes under forsæde af den tidligere overborgmester i Firenze, professor La Pira og rektoren for det katolske universitet i Milano, franciskanerpateren, professor Agostino Gemelli. I det andet offentlige møde, der finder sted 11. oktober, deltager bl. a. den tidligere spanske undervisningsminister Joaquim Ruiz Junáney Cortis samt den hollandske socialminister, fru Marga Kionsgé. (KNA)

Kardinal Feltin advarer mod misforståelser vedrørende den såkaldte „progressive“ katekismusundervisning

Ærkebiskoppen af Paris, kardinal Feltin, talte i slutningen af sidste uge til flere hundrede præster, der var samlet til den årlige sjælesørgerkonference for ærkebispedømmet Paris' præster, og emnet for kardinalens tale var de ændringer, der er sket i reli-

APOSTLEN THOMAS I INDIEN

Historien om en rosenkrans

Pastor Peter Schindler præst i 40 år

La Grande Chartreuse - og likøren

gionsundervisningen i de franske skoler. Kardinalen fremhævede, at der ikke var anledning til uro blandt religionslærerne. Det drejede sig nemlig om misforståede formuleringer i diskussionen om den såkaldte »progressive katekismusundervisning« samt om visse ændringer i lærebøgerne.

Der har i de senere år været en voksende interesse for religionsundervisningen at spore blandt Frankrigs katolikker, og dette ville også være emnet på det årlige katolikmøde. Der har i den sidste tid været ført en vidtløftig diskussion om undervisningsmetoderne i religionsundervisningen, og midtpunkterne i denne diskussion har været den hidtidige leder af den nationale komité for religionsundervisningen, domherre Colomb, samt direktøren for det kateketiske institut ved »Institut Catholique« i Paris, pastor M. Coudrau.

I den anledning har det franske episkopats kommission for religionsun-

(sluttes på bagsiden)

5 millioner katolske emigranter årlig

Henimod 300 delegerede fra 25 forskellige lande deltog i den 3. Internationale katolske Kongres for Emigration, der fandt sted i Assisi for nylig. Blandt deltagerne var lederen af »Caritas Danmark«, pastor Knud Ballin. Kongressen beskæftigede sig med »de katolske organisationers rolle og funktion i forbindelse med ind- og udvandring«.

Generaldirektøren for det Internationale Forskningsinstitut i Genève, dr. Zeegers, meddelte i et foredrag, at der årlig emigrerer rundt regnet 10 millioner mennesker over hele verden. Da omkring halvdelen af disse personer er katolikker, er en udbygning af katolske organisationer, hvis opgave det er at tage sig af ind- og udvandringen, uomgængelig nødvendig. Professor Zeegers tog frem for alt til orde for et mere intensivt samarbejde med henblik på den inter-europæiske emigration. (KNA)

KONGERIGET-DANMARK

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Eftf.

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester **W. Plichta**

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 1848

Støt annoncørerne

Svendborg

Ejvind Lambech

KAPPE . VIN . KONSERVERS

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1016

Udlærer Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl.s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

RESERVERET

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smøde- og Maskinværksted, aut. Vand- og Osmester, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds *Fisk og Vildt*

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

Køb Hjemmets Udstyr
hos

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 301

Elmer Vernersen

1. Kl.s Kød og Paalæg

KASTETVEJ 51

Telefon 5660

Leverandør til Kamillians Klinikken

Mathias Christensen
TLF. 215 56
ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992 & 4983

Aalborg

Den hellige Thomas i Indien

Thomas — den »vantro« Thomas, tvivleren blandt apostlene, der først ville lægge sine hænder i Herrens naglegab, førend han ville tro på hans opstandelse — er en af den unge kristenheds mest yndede skikkelser. På adskillige billedlige fremstillinger — det være sig i sten eller i træ — fra hin tid finder vi ham gengivet med murerens og bygmesterens symbol, linealen i hånden. Man finder imidlertid ingen hentydninger til hans borgerlige erhverv hverken i Evangelierne eller i Apostelgerningerne, og man spørger derfor uvilkårlig: hvorfra har middelalderens kunstnere fået ideen til at tillægge ham netop dette håndværk? Der eksisterer imidlertid blandt det Ny Testaments såkaldte uægte eller apokryfe skrifter en beretning, der hedder: »Den hellige Thomas' Gerninger«, og her har de orientalske kristnes virkelig dytfulde trang til at »vide mere« om apostlene og disciplene end man ved fra evangelierne fundet rig næring.

Allerede i indledningen til det nævnte skrift hører vi om, hvordan apostlene er forsamlet i Jerusalem og der fordeler jordens forskellige lande — hvor de skal missionere — imellem sig. Thomas får ved lodtrækningen til-delt Indien. »Og det traf sig da — hedder det — at der i Jerusalem netop opholdt sig en købmand, der var kommet fra Indien og stod i kong Gundafors tjeneste, og han søgte en tømrer og bygmester til sin herre«. Og så fortælles der videre, at Vor Herre så købmanden komme ham i møde på torvet og han sagde til ham: »Vil du købe en tømrer? Jeg har en slave, der er tømrer og ham vil jeg godt sælge.« Da købet var kommet i orden, tog Frelseren Thomas og førte ham til købmanden, hvis navn var Abban, og de traf ham netop som han var ved at pakke sine sager sammen for at indskibe sig. Da nu Abban og Thomas var kommet om bord, udspurgte købmanden apostlen og sagde: »Hvilket håndværk forstår du dig på?« og Thomas svarede: »Jeg kan lave plove, åg og skibe af træ og store søjler, templer og kongelige paladser af sten.« Og købmand Abban sagde derpå til ham: »Det er godt. Det er netop en sådan kunstner, vi har brug for.«

Som det fremgår af foranstående, er det Thomaslegenden, der først ved at fortælle om helgenens borgerlige erhverv. Oprindeligt var værket skrevet på syrisk, men det vandt — i mange forskellige oversættelser — vid udbredelse i hele vesterledet. Men hvordan er det så med denne apokryfe beretnings troværdighed? Er der overhovedet noget gran af sandhed i den — beretningen om denne eventyrlige tur til en indisk konges hof synes langt snarere at høre hjemme i »Tusind og een nats eventyr«.

Man må i denne forbindelse erindre, at Romerriket på Kristi tid stod på sit højdepunkt og dets herredømme strakte sig til det Røde Hav, til Ægypten og til Syrien. Fra det Røde Hav lå vejen til Indien åben for den modige søfarer — det drejede sig jo blot om at krydse det arabiske hav for at nå frem til den malabariske kyst. Der eksisterer et romersk håndskrift, en slags »Fører gennem det arabiske hav«, skrevet af en græsk købmænd på basis af hans egne erfaringer. Han giver alle tænkelige og ønskelige oplysninger om Indien, om havnene langs kysten, om den gunstigste måde at besjle disse på ved hjælp af vindene samt om handelsforhold. Forfatteren levede samtidig med den hellige Thomas og dedicerede sin bog til de mange købmænd, der på daværende tidspunkt drev en blomstrende handel på Indien. Det er dermed fastslået, at rejser til Indien allerede på daværende tidspunkt ikke var noget usædvanligt, og man har derfor ingen grund til at betvivle muligheden af apostlens rejse, endsiige betragte den som usandsynlig.

Og Thomaslegenden beretter videre, at det var en kong Gundafors, der havde købt apostlen. Gransker man de antike skrifter fra Orienten, støder man dog ikke på navnet Gundafors. En del arkæologiske udgravninger, der har stået på siden midten af forrige århundrede i Punjab i det nordvestlige hjørne af Indien, bringer imidlertid en overraskende vending i sagen. Ved udgravningen af gamle indiske grave er man stødt på et utal af mønter, der på den ene side bærer græsk tekst og på den anden side viser indiske inskriptioner. En hidindtil forsvunden verden dukker hermed op for vort blik, idet et hidtil ukendt afsnit af Indiens historie med eet træder frem af glemselens mørke. Blandt de kongenavne, vi her præsenteres for, er der også en vis kong Gundaphar

(af de partiske Arsakidernes æt). På mønten er han fremstillet højt til hest og med arsakidernes tiara på hovedet. Det er hævet over enhver tvivl, at det her drejer sig om den konge, som legenden kalder Gundafors. Endog hans regeringstid — som forskerne ansætter fra år 20 til år 45 efter Kristus — gør ham til en samtidig med Thomas, og på denne måde har vi på ny et bevis på, at legenden gengiver historisk fakta troværdigt.

Tilbage er så spørgsmålet: hvor kan det være, at apostlen netop blev bragt i forbindelse med en konge fra det nordvestlige hjørne af Indien, hvor det dog havde været betydeligt mere nærliggende, om han var taget til Sydindien, hvor romerske købmænd ofte drog hen, og som var meget nemmere at nå? Der eksisterer imidlertid to meget vægtige grunde, hvorfor en missionsrejse til Nordvestindien forekommer meget mere sandsynlig. Der er for det første den syriske silkehandel, der afvikledes via det nordvestindiske Partherrige, og så er der beviset i den romersk-indiske kunst i Punjab. Allerede på Kristi tid var de herlige dragter af kinesisk silke et meget eftertragtet luksusobjekt hos velhavende romerinder. Det var syrerne, der havde fået farten heraf, og de bragte varerne ad de farifulde veje fra det partiske Nordvestindien. En kinesisk handelsvej førte hertil fra Turkestan, og her hvor den endte, hentede syrerne da varerne for så at bringe dem videre den lange vej til Rom. Det er derfor aldeles ikke usandsynligt, at apostlen er nået til kong Gundaphars rige som ledsager for disse købmænd.

Men hvordan skal man så forstå legendens beretning om, at apostlen blev solgt til kongen? Er det måske en sproglig lapsus eller en historisk værdiløs opfindelse af skriveren? Her er det på ny os svar. Så tidligt som i året 1809 havde en engelsk rejsende, der havde gennemrejst Nordvestindien, studset over, at ruinerne af de gammelindiske, buddhistiske helligdomme snarere bar præg af græsk-romerske end af indiske stilformer. Senere foretagne udgravninger afslører da også et græsk-romersk kunstområde, der kaldtes »Gandhara-kunsten«. Gandhara er egnen omkring byen Peshawar, et område, der efter Alexander den Stores togt hørte til græsk interesse-sfære. Og selv om den græske indflydelse i løbet af de følgende to århundreder lidt efter lidt bragtes til ophør, så vedblev den vestlige kulturindflydelse dog at bestå og den kom fremfor alt til udtryk i bygmåde samt i anvendelse af græsk sprog og skrift. Den religiøse blomstringsperiode, der satte ind i landet omkring tiden før Kristi fødsel, viser imidlertid rent indiske, og endda buddhistiske træk. På denne måde kom den første romerske kejsertids kunstform og den stedlige indiske religiøsitet til her at indgå en nærmere forbindelse end man ellers træffer på i Indien. Her overvinder den almene indiske følelse skyheden for at fremstille Buddhas skikkelse i

(sluttes på bagsiden)

EN ROSENKRANS

Scenen er en stor mellemskole i Frankfurt. 10-frikvarteret er netop forbi. I et af klasseværelserne, der er ved at fyldes, er der pludselig en dreng, der haler noget frem og råber: »Se bare hvad jeg har fundet nede i gården!« Drengene — 23 protestanter og 12 katolikker — ser nysgerrigt over mod ham. En del af dem griner eller brøler højt af latter. Nogle af dem tier forlegent, og katolikkerne går tavse hen på deres pladser. Klasselæreren kommer netop til syne i døren og bliver vidne til optrinnet. Det er skolens protestantiske religionslærer og han ser straks, hvad det er for »en tingest«, der bliver vist frem. I tavshed går han op på katederet. Der opstår en pinlig stilhed i klassen, medens alles øjne er rettet mod ham. Læreren ser imidlertid roligt på drengene og siger så: »Det, I der har fundet, det er en rosenkrans. Det er faktisk kedeligt, at en del af jer har gjort jer lystige over den. I burde have lagt mærke til korset på den. Nå, men hvem mener I kan have tabt rosenkransen nede i gården?«

»En katolsk dreng,« lyder det mut som svar.

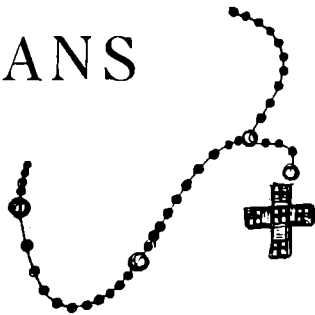
»Ganske rigtigt,« fortsætter læreren, »han har haft den på sig, og ikke uden grund. Katolikkerne benytter nemlig en rosenkrans, når de beder. De beder rosenkransen. Når de betragter korset, så beder de trosbekendelsen. Det har jeres katolske kammerat også gjort, og det har hans forældre lært ham.«

Her gjorde læreren en lille pause og derpå fortsatte han ganske naturligt: »Sig mig så engang: hvem står Vor Herre nærmest, den, der beder rosenkransen eller den, der gør sig lystig over den. Tænk engang lidt over det.«

Og lidt efter fortsatte han så: »Nu kan I give rosenkransen til en af jeres katolske kammerater. Så kan han tage den med i næste religionstime og sørge for, at den kommer i de rigtige hænder igen«. Og så tog han fat på undervisningen.

Allerede i næste frikvarter var der en af de katolske drenge, der bragte mig — deres religionslærer — rosenkransen og samtidig fortalte mig hele historien, som den var foregået.

Men fra den dag af var vi to religionslærere om muligt endnu bedre venner end vi havde været før. Vi beholdt hver især vor overbevisning og respekterede modparten. Og netop derfor var vort indbyrdes forhold båret af en urokkelig gensidig tillid. Guds ære og kærligheden til Kristus var den bro, der forbandt os. I 30 år arbejdede vi side om side ved samme skole. Lærerkollegiet, børnene, hjemmene og skolemyndighederne respekterede vort standpunkt. Og da nazisterne på et bestemt tidspunkt ville til at rukke ved mig, sagde min ven, der optrådte som tillidsmand for hele lærerpersonalet:

»Lad ham være i fred — han er god nok!«

Og da vi blev pensionerede fortsattes vort venskab. Vi byttede bøger og tidsskrifter og dyrkede i fællesskab Una Sancta's ideer — indtil døden rev ham bort. Men det, der var blevet indledt med den tabte rosenkrans — det varede ved ud over graven.

Fra »Una Sancta«.

17. søndag efter pinse

6. oktober 1957

DEN FANGNE I HERREN

I søndagens læsning betegner Paulus sig selv som »jeg, den fangne i Herren«. Når man hører dette, så tænker man uvilkaarligt på en, der er fanget, en, som det går skidt. Men der kan også anlægges et andet og mere positivt synspunkt. Paulus blev taget til fange af menneskene, fordi han i forvejen var blevet »fanget i Herren«. Derved menes, at Herren havde taget ham til sig, at han, Paulus, havde sluttet sig til Herren. Han kunne simpelthen ikke mere slippe Vor Herre efter at han havde fået øjnene op for ham. Det var naturligvis noget ovenud positivt — tidligere havde han taget fejl.

Vi bruger udtrykket at blive fængslet af noget, af en eller anden. Vi bliver betaget, bjergtaget, af en, som vi så ikke kan slippe af vore tanker og som vi beundrer og ser op til. Og den, der kun er optaget af sig selv og ikke kan give plads til en anden, han går glip af mangt og meget.

Hvordan er det ikke med en brudgom? Er han måske ikke helt optaget, helt fængslet af sin elskede? Men disse lænker føles ikke som nogen byrde, men tværtimod som den højeste lykke. Og han føler sig uheldig og uendelig fattig, når han ikke skuer sin elskede.

Og når et menneske i den grad er i stand til at fængsle andre, hvor meget mere skulle da ikke Gudmennesket, den mest fuldkomne, der har vandret her på jorden kunne virke fængslende? At tilhøre ham, at være fængslet af ham, det er ikke slaveri, men derimod den største lykke. Kun i ham og ved ham kommer vi helt til os selv. Kun han er i virkeligheden i stand til at frigøre os — således som det hedder med et yndet moderne udtryk.

Men hvor tit og ofte sker det ikke, at mennesker, der er blevet »fangne i Herren« og ikke mere kan slippe fri af ham, netop af den grund, men bare på en anden måde bliver taget til fange og lænket af andre mennesker? Sådan er det gået bekendterne og martyrerne. Derfor er der idag i vor friglorte tid, så mange, der sidder bag lås og slå og lider og forfølges af de gudløse. Vor Herre priser dem salige. Lad os derfor blive fængslet af Vor Herre! Halv kærlighed duer ikke noget — akkurat ligesom halvkvædet vise ikke er nogen sang! Lad os dog give os hen til Vor Herre, uden betænkeligheder og uden betingelser.

Se til Paulus — han priser sig lykkelig over at være »Herrens fangne«! Også vi burde være stolte af at tilhøre Vor Herre, at have forskrevet os til ham helt og holdent — der er dog ikke noget mere ynkeligt end en »halv-kristen«!

Vi har intet at tabe — men kan til gengæld vinde alt! Den, der tror på ham, bliver frelst, den, der ikke tror, vil blive fordømt. Det at blive fordømt og gå til grunde, det er også en slags tilfangetagelse, men blot af en anden art end hos Vor Herre. Der er nemlig på dette punkt ingen »gylden middelvej« — her er det enten-eller!

Men at blive »fangne i Herren«, det er ensbetydende med at hengive sig selv. Og hvor vandt Paulus ikke netop ved, at han hengav sig selv til Herren, betingelsesløst og uden men. Og hvor vil vi kunne vinde ved at følge hans eksempel. Troen er begyndelsen til denne hengivelse, kærligheden dens afslutning, dens krone.

Sognepræsten.

NOTER

Aftenmesse om søndagen
i Jesu Hjerter kirke

For at imødekomme et behov, indføres der fra begyndelsen af oktober en aftenmesse om søndagen kl. 20 i Jesu Hjerter kirke i Stenosgade — første gang søndag d. 6. ds. — Den hidtidige eftermiddagsmesse kl. 17 i Sakramentskirken bibeholdes.

*

Fællesandagten for Stor-Københavns
Mariakongregationer

Se meddelelse side 474

*

Efterårets konfirmationer

Hs. excellence Biskoppen meddeler konfirmationens sakramente:

6. oktober i sct. Mariæ kirke i København, 13. oktober i Roskilde, 20. oktober i Næstved samt 10. november i Kolding.

Den sidste salvelse

Den sidste salvelse er det sakramente, som er indstiftet til gavn for de alvorlige syge — d. v. s. ikke blot for de døende, men for dem, der lider af en sygdom, som kan være livsfarlig. Sakramentets første hensigt er at trøste og styrke sjælen mod de nye prøvelser — åndelig træthed, depression, modløshed og ængstelse — som den alvorlige sygdom og dødens mulige nærhed kan bringe med sig. Sakramentet forudsætter nådens nærværelse i sjælen — det er et af de »levendes« sakramenter — og det skænker en forøgelse af den helliggørende nåde.

Dette sakramentes specielle nådegave er den at ødelægge de sjælens svagheder, der er følgen af tidligere synd — f. eks. den mangel på tillid, som gamle synder har ført med sig, den frygt, som skyldes ens nuværende kampe, og den ængstelse, der opstår ved tanken om kommende angreb, mens ens styrke svinder bort og døden nærmer sig. De gamle synders virkning i denne retning bliver ophævet af sakramentet, og sjælen modtager en ny styrke, svarende til det særlige behov. Sakramentet yder således den syge den bedste mulige hjælp til det øjeblik, hvor han går over fra dette liv til det evige. Er sjælen tyngt af småsynder, bliver disse borttaget, og sakramentet fjerner al timelig strafskyld, der endnu hviler på sjælen. Det er nemlig dette sakramentes opgave at forberede sjælen til umiddelbar indgang i himlen, og det fjerner derfor alt det fra sjælen, som står imellem den og himlen. For at det kan gøre sin gerning på fuldkommen måde, må det modtages med de bedste mulige dispositioner, d. v. s. med oprigtig anger over alle, selv de mindste synder i det forløbne liv.

Den sidste salvelse er et af de »levendes« sakramenter — det forudsætter, at modtageren er i nådens stand. Men hvis nu dette ikke er tilfældet; hvis modtageren har dødsynd på samvittigheden og er ude af stand til at aflægge et skriftemål — måske på grund af manglende tid, når døden kun er et spørgsmål om øjeblikke — og heller ikke i stand til at rense sin sjæl ved opvækkelser af fuldkommen anger? I så fald vil en ufuldkommen anger i forbindelse med den sidste salvelse hidføre den samme syndsforladelse, som hvis han havde modtaget hodens sakramente i stedet for den sidste salvelse. For den, som er retteligt disponeret fjerner den sidste salvelse (uden hensyn til modtagerens øjeblikkelige mulighed for at samle sig om sjælens anliggender) enhver hindring, der rejser sig mellem ham og himlen. Det ekstreme tilfælde af sådan svigtende mulighed for at give sine (fuldkomne eller ufuldkomne) dispositioner et nutidigt udtryk, har vi, når det drejer sig om en døende,

bevidstløs katolik. Hvis han var i nådens stand, da han mistede bevidstheden, eller i hvert fald havde en ufuldkommen anger over sine uskriftede dødsynder, så modtager denne katolik den sidste salvelse på gyldig vis og med den værdighed, der svarer til hans dispositioner. Det vil sige, at de uskriftede dødsynder borttages, og at småsynderne og den straf, de har for tjent, bliver mindsket, måske helt slettet ud.

Således virker sakramentet *allid*, når det modtages med de rette dispositioner. Der er også en yderligere, lejlighedsvis virkning — nemlig genoprettelsen af den syges sundhed. Denne virkning er betinget af, om den er gavnlig for den syges frelse. Der loves ikke, at sakramentet hidfører et mirakel, genoprettelsen finder sted ved en naturlig helbredelse. For at denne virkning af sakramentet ikke bliver så godt som umulig, er det derfor bedst, at den sidste salvelse gives lige så snart, som det er moralsk sikkert, at den syge lider af en sygdom, der bringer livet i fare.

Den ældste omtale af sakramentet er det berømte sted i St. Jakobs brev: »Er nogen syg iblandt jer? Lad ham tilkalde kirkens præster, og lad dem bede over ham og salve ham med olie i Herrens navn. Og troens bøn skal bringe den syge til frelse, og Herren vil oprejse ham, og hvis han har syndet på sig, skal de forlades ham.«

Det ydre tegn (»stoffet«) ved den sidste salvelse består i, at en præst med særlig af biskoppen hertil indviet olivenolie (de syges olie) salver øjne, ører, næsebor, læber, håndflader og fødder på den syge og ved hver salvelse beder: »Ved denne hellige salvelse og ved sin miskundelige barmhjertighed tilgive Gud dig, hvad du har syndet ved synet (hørelsen etc.)«. I nødstilfælde behøver præsten kun at foretage salvelsen et enkelt sted, på den syges pande, idet han beder: »Ved denne hellige salvelse tilgive Gud dig, hvad du har syndet.«

Man må huske, at sakramentet ikke er for alle, der befinder sig i dødsfare, men kun for dem, der er i dødsfare på grund af sygdom. De andre har andre midler til rådighed, som den syge måske ikke kan benytte, og de er ikke besværet af den forstandens og viljens svaghed, der er særlig for sygdommen.

Endelig må det nævnes, at sakramentet er for syndere, d. v. s. dem, der kan begå en dødsynd. Det kan derfor ikke gives til børn, som endnu ikke har opnået forstandens fulde brug.

Mens sakramentets virkninger ikke er betinget af, at den syge forstår alt, hvad der bliver gjort, når det meddeles ham, så er kendskab til bønnerne og ceremonierne dog utvivlsomt en stor hjælp til værdig modtagelse af

sakramentet. Det er f. eks. i forhold til denne værdighed, det modtages med, at det formindsker eller endda fjerner sjælens timelige strafskyld. Om ikke af anden grund så i hvert fald af denne bør enhver katolik gøre sig bekendt med den sidste salvelses ritus og bønner ved fra tid til anden eftertænksomt at læse dem igennem.

P. H.

Pastor Peter Schindler

præst i 40 år

7. oktober er der gået hele 40 år siden pastor Peter Schindler — efter afsluttede teologiske studier ved Gregoriana og Beda i Rom — fik meddelt præstevielsernes sakramente i *Advocata Senensiums* kapel i domkirken i Siena.

På jubilæumsdagen — som pastor Schindler i øvrigt tilbringer i Portugal, på vej ud for at samle materiale til en ny bog, denne gang om Spanien — kan jubilæaren, om han vil, se tilbage på fyrretyve bevægede præstear, hvor der foruden præstegerningen blev »tid og overskud« til meget andet, først og fremmest journalistik, forfattervirksomhed og radiomedarbejderskab. Dette »andet« har i løbet af de seneste år udviklet sig til noget i retning af en verdensberømmelse på et særegent felt, takket være bøgerne om Italien, der er blevet best-sellers på en lang række sprog og som i virkeligheden også er i klasse for sig, idet Schindler her virkelig har fundet frem til en fuldstændt form. Skildringerne af Italien har bragt den flittige skribent og alle hans læsere megen glæde — det Italien, som han kender og elsker mere end mange, og hvor han har ladet sit jordiske hjerte tilbage.

M.

BØNNENS APOSTOLAT

er en over hele den katolske verden udbredt religiøs sammenslutning (oprettet 1849), hvis formål er ved bøn og andagt til Jesu Hjerte at fremme Kirkens anliggender, dens udbredelse og det religiøse liv. Der bedes hver måned for et ganske særligt af den Hellige Fader godkendt anliggende.

*

Intentioner for oktober 1957:

Bøn om udholdenhedens nåde for dem, der lider forfølgelse for troens skyld.

For de pavelige missionsorganisationer.

I vore dage eksisterer der et utal af alkoholiske drikke. Hvert eneste land har sine specialiteter, men det er dog de færreste af disse produkter, hvis fremstilling er forbundet med en »hemmelighed« eller som kun fremstilles af en bestemt fabrik. Imidlertid findes der likører, der kun fremstilles eet eneste sted i hele verden, fordi recepten til den pågældende drik er bevaret som en hemmelighed. Et af disse tilfælde er »Chartreuse-likøren, og det ejendommelige ved dette er, at denne likør faktisk fremstilles af munkene i Karteuserklosteret »La Grande Chartreuse« i nærheden af Grenoble i Frankrig.

Uløseligt knyttet til det navnkundige »La Grande Chartreuse«-klosters historie er også den recept, hvorefter karteuserne fremstiller deres verdensberømte likør, med salget af hvilken de er i stand til at opretholde tilværelsen. Mangt og meget har denne likør på samvilligheden, og hvor ofte er ikke denne side af karteusernes virksomhed blevet anvendt af kirkes modstandere. De mange karitative institutioner, som hovedparten af indtægterne ved fremstillingen af denne likør har sat karteuserne i stand til at stifte og opretholde, det glemmer man imidlertid ganske. — Nedenfor giver vor medarbejder en lille skildring af Chartreuse-likørens historie.

At munke fremstiller og sælger den slags produkter og dermed tjener til livets underhold, det er en kendt sag, og det er der så givetvis ikke noget at indvende imod. Munkene i »Grande Chartreuse« destillerer en ejendommelig likør, der bærer deres klosternavn og er kendt over den ganske verden. I det sidste hundrede år har »Grande Chartreuse« været i stand til ved hjælp af udbyttet af denne produktion at dække gælden i adskillige klostre, at restaurere forfaldne klostre og oprette nystiftelser samt ydermere at kunne klare en række andre opgaver af karitativ eller missionsagtig karakter.

Der findes to slags »Chartreuse«-likør, en gul, indeholdende 43 % spiritus og en grøn med 57 %. Den sidste er den rigtige, den, der er fremstillet efter den oprindelige hemmelige recept, og denne recepts historie er ikke uden spænding. Engang var den på et hængende hår ved at gå tabt, og adskillige gange har vinhandlere gjort forsøg på ved hjælp af spioner at komme under vejr med recepten, og det mangler aldeles heller ikke på forrædere indenfor produktionens rammer.

Karteuserklosteret ved Grenoble, »La Grande Chartreuse« ligger i en bjergrig utilgængelig egn. Det var selve den strenge ordens stifter, den hellige Bruno, som personlig valgte dette sted, for derved at give sine munke lejlig-

Chartreuse likøren

Det daglige arbejde passes side om side med bønner

På kirkegården foran kapellet hviler klosterets fædre jordet uden kiste og ligklæder. Kun et simpelt kors erindrings om den bortjænges navn.

I en dal mellem stejle bjerge ligger »la Grande Chartreuse«

ned til uforstyrret at tjene Gud med bøn og betragtning.

Klosteret har siden oprettelsen i 1084 været genstand for en lang række forandringer. Det er flere gange ørændt ned, er atter blevet bygget op og er blevet udvidet, og i dag dækker kompleksset omkring 5 hektar jord ned et betydeligt antal boliger til munkene. Igennem flere århundreder har klosteret i stand til at klare sig selv økonomisk til trods for, at religiøse og politiske uroligheder ikke var isigefrem gunstige for dets vækst. Da klosterets prior i 1605 fik recepten til den ganske særlig likør forærende af marschal d'Estrées, stod det ham ikke klart, hvad hans munke egentlig skulle med den, og der gik over et århundrede, inden man gjorde forsøg på at benytte den. Det viste sig imidlertid, at resultatet var en drik, der havde en kraftig og velgørende virkning og

som snart viste sig såre anvendelig mod feber og andre sygdomme. Rejsende, som nåede klosterets port i udmattet tilstand, kvikkede op, når de fik denne drik, og egnens færehyrder vidste, at munkene ejede et middel, der var yderst effektivt mod kulde og frost oppe på de nøgne bjergskrænter. »Chartreusen« var imidlertid på daværende tidspunkt aldeles ikke noget handelsobjekt. Men ejendommeligt nok har munkene stadig hemmeligholdt recepten og det på en sådan måde, at der som regel kun var en eneste munk, der kendte »hemmeligheden«, og han gav den først videre til sin efterfølger, når han lå på sit dødsleje. Og på denne måde var den flere gange ved at gå tabt.

Under den franske revolution blev munkene fra »Grande Chartreuse« fordrevet til Schweiz, og prioren, der var den eneste, som kendte likørrecepten, blev forvist til Fransk Guyana. Udmattet og syg efter mange pinsler og mishandlinger blev han i Bordeaux indskibet til den majsommelige sørejse, og næppe havde skibet forladt havnen førend han døde. Der var ingen medbrødre til ham med ombord, men umiddelbart inden han drog sit sidste suk, gav han opskriften til en matros, der lovede at bringe den tilbage til de fordrevne karteusere i Schweiz, når han påny kom til Europa. Han holdt sit løfte og munkene bragte så opskriften med sig hjem til Frankrig efter revolutionen. Men der var da ikke nogen af munkene, som vidste, hvordan de skulle anvende recepten. Man gav sig så til at eksperimentere, men først i 1848 lykkedes det klosterets prokurator, don Luis Garnier, efter utallige forsøg påny at fremstille den ægte Chartreuse.

Men endnu ikke på daværende tidspunkt havde man øjnene oppe for at udnytte denne drik rent økonomisk. Det skete først — ganske tilfældigt — da et par franske officerer en dag fik den at smage. De var meget begejstrede for den, og da de så samtidig fik

I korte træk —

Abbeden fra Girolamoklosteret — vor biskops gamle kloster — har overrakt paven det 11. bind af den kritiske Vulgata-udgave, som munkene arbejder på. Forrige bind omfattede salmerne, dette bind rummer ordsprogenes bog, prædikenens bog og højsangen.

*

Kardinal Feltin har overltaget prolektoralet over den Bernadette-film, som bliver oplaget i anledning af Lourdes-jubilæet.

*

Det polske tidsskrift »for social sikkerhed« har offentliggjort en liste over privatskoler, ledet af katolske ordensfolk, der har fået samme rettligheder som den offentlige skole.

*

Den 24. september meddeltes der om flere tilfælde af den asiatiske influenza i Vatikanet og i Castel Gandolfo. Der var 30 syge blandt vagtkorpset, dog ingen alvorlige tilfælde. Forsigtighedsregler i forbindelse med de store audienser er blevet indført.

*

Fjernsynssenderen i Belgien sender hver lørdag aften en katolsk messe.

*

Jesuitterne har åbnet et missionsnoviciat på Formosa. Det er flyttet til Formosa fra Manila, efter at det indtil 1948 fandtes i Shanghai.

*

Den kendte indiske jesuit, pater D'Souza, er blevet genvalgt til medlem af Indiens delegation ved UNO (KNA).

at høre om de økonomiske vanskeligheder, som klosteret havde at kæmpe med efter revolutionen, så foreslog de at bringe likøren på markedet. Det skyldes med andre ord disse officerer,

at Chartreuse-likøren i løbet af få år blev kendt over hele Europa. I 1860 var munkene i stand til at etablere et særskilt brænderi, og i 1880 var produktionen oppe på 1.500.000 små flasker likør. Det fortælles i denne forbindelse, at Pave Leo XIII på et bestemt tidspunkt var alvorligt besluttet på at forbyde »Grande Chartreuse« deres likerhandel.

Og den lille »Chartreuse« kom hurtigt i godt ry over hele Europa. Czaren af Rusland, kejseren af Østrig og dronning Viktoria af England var blandt dem, der foretrak den berømte likør, og John Stanley drog aldrig ud på sine ekspeditioner, uden at han havde »Chartreuse« med som medicin i sin bagage. Han kaldte likøren »et herlig og undergørende middel mod legemlig og åndelig udmattelse.«

Der har selvfølgelig hele tiden været »interesserede«, som på alle tænkelige måder har gjort forsøg på at fravriste munkene deres hemmelighed. Længst på dette punkt nåede en af statens kontrollører, der under et besøg i klosteret så sig i stand til at få fingre i listen over ingredienserne til likøren. Han skyndte sig til en vinhandler i Grenoble for at forhandle med denne om fremstillingen, men det viste sig så, at han i farten havde glemt en del af opskriften — i klosterets gæsteværelse!

Det eneste man ved om tilberedelsen af likøren er, at munkene udvinde ekstrakten af saften fra over 130

forskellige duftende urter, der alle vokser på alpeskrænterne rundt om »Grande Chartreuse«.

En irsk munk på 82 år, don Patricius, sad sidst inde med den 250-årige recept, men for nogen tid siden har han meddelt den til en af sine medbrødre, don Laurentius, som i en årrække har assisteret ham ved fremstillingen af likøren. Der er kun ialt fire munke, der er beskæftiget i brænderiet. De udvinder saften af urterne, sætter brændevin til og lader så produktet gære i tre år. Derpå bliver Chartreusen sendt til en lille landsby, Voiron, i nabolaget, og her bliver den fyldt på flasker.

I året 1903 blev munkene fra »Grande Chartreuse« fordrevet af den antiklerikale regering; de flygtede til Taragoua i Spanien og her fortsatte de med fremstillingen af likøren omend i begrænset omfang. I det mellemliggende tidsrum tog regeringen klosterbygningerne i brug til andre formål, og først i 1940 kunne munkene vende tilbage. Under krigen blev der kun fremstillet ganske lidt likør, klosteret måtte passe på ikke at mistænkeliggøre sig, eftersom det på daværende tidspunkt husede et lille hundrede franske modstandsfolk og deres våben. Efter krigen genoptog man produktionen, og i de sidste par år har man hvert år fremstillet omkring en million flasker.

Idag finder Chartreusen ganske vist

ikke så fine aftagere som Czaren af Rusland og kejseren af Østrig, men den har dog stadig et godt navn over hele verden, og langt den største del af produktionen eksporteres fra Frankrig til andre lande.

Alt dette har imidlertid intet at gøre med munkenes egentlige opgaver, men netop i vore dages Frankrig er marskal D'Estrées hemmelige opskrift en hjælp for kartesuserne til at klare deres økonomiske problemer. Og ydermere giver fremstillingen og forsendelsen af »Chartreusen« arbejde til en del mennesker.

Der er ingen besøgende, der får adgang til likørbrænderiet så lidt som til selve klosteret. Livet bag kartesuserklosterets mure er meget strengt og kun for de dertil kaldede. Der soves kun lidt og tales næsten aldrig. Kun een gang om ugen kommer munkene sammen udover den daglige korbøn, og deres hele tilværelse er udelukkende baseret på at forherlige Gud ved bøn og bod. De virker som en stor, tavs hær i kampen for erobringen af Guds rige her på jorden. Den hellige Benedikts regel var forbilledet for den hellige Bruno's »consuetudines« og hans ordens våben bærer de meget betegnende ord: »Stat Crux dum volviturn orbis« — omend jorden slår revner, bliver korset stående«.

117. Davidssalme

EN FESTHYMNE

A. Opfordring til taksigelse.

1. Alleluja. Tak Herren, thi han er god, og hans miskundhed varer evindeligt.

2. Israels hus sig: Hans miskundhed varer evindeligt.

3. Arons hus sig: Hans miskundhed varer evindeligt.

4. De, som frygter ham, sig: Hans miskundhed varer evindeligt.

B. Salmisten beretter om sin redning.

I. Salmistens urokkelige tillid.

5. I trængslerne påkaldte jeg Herren, og Herren bønhørte mig og frelst mig.

6. Herren er med mig, jeg frygter ikke. Hvad kan et menneske gøre mig?

7. Herren er med mig, han er min hjælper, og jeg skal se mine fjender blive beskæmmet.

8. At ty til Herren er bedre end at stole på mennesker.

9. At ty til Herren er bedre end at stole på fyrster.

II. Trods fjender rundtomkring er salmisten i behold.

10. Alle hedningefolk omringede mig, men i Herrens navn slog jeg dem ned.

11. Fra alle sider omringede de mig, men i Herrens navn slog jeg dem ned.

12. De flokkedes om mig som bier og sved mig, som ild svider torne, men i Herrens navn slog jeg dem ned.

13. Jeg blev ramt hårdt, så jeg faldt, men Herren hjalp mig.

14. Min styrke og kraft er Herren, og han blev mig til frelse.

III. Lovsang til ære for Guds magt.

15. Jublen og frelsens røst høres i de retfærdiges telte: Herrens højre har øvet væld.

16. Herrens højre rettede mig op, Herrens højre har øvet væld.

17. Jeg skal ikke dø, men leve og forkynde Herrens gerninger.

18. Herren tugtede mig hårdt, men gav mig ikke hen til døden.

C. Vekselsang mellem salmisten og præsterne samt folket.

I. Ved indtoget i templet.

19. Luk retfærdighedsportene op, ad dem vil jeg gå ind og takke Herren.

20. Her er Herrens port, ad den drager de retfærdige ind.

21. Jeg vil takke dig, fordi du bønhørte mig, og du blev mig en frelser.

22. Den sten, bygmestrene forkastede, er blevet hovedhjørnестenen.

23. Af Herren er dette fuldført, det er underfuldt i vore øjne.

24. Denne er dagen, som Herren har gjort. Lad os juble og glæde os over den.

25. Ak Herre, frels dog. Ak Herre, giv held og lykke.

II. I selve templet.

26. Velsignet den, der kommer Herrens navn, vi velsigner jer fra Herrens hus.

27. Gud er Herren, han gav os lys. Lad festtoget drage frem med frodige grene lige til altrets horn.

28. Du er min Gud, jeg siger dig tak min Gud, jeg ophøjer dig med lovsang.

29. Sig Herren tak, thi han er god. Hans miskundhed varer evindeligt.

Denne jubelhymne må stamme fra tiden efter det babylonske fangenskab. Den blev hvert år sunget ved løvsalsfesten, når folket i processior og med grene i højre hånd drog op til templet. Tre gange blev grenene løfte og svunget, medens basunerne lød. På templet grund drog skarerne omkring brændofferaltret, hvis fire hjørner salmen kaldes horn. Salmen skulle være en taksigelse for frelse fra nationernes angreb. Men hos evangelisten Mattæus 21, 9.42—44. kan vi se at den sigter højere endnu. Den bebudede på en måde vor Frelseres triumferende indtog i Jerusalem, hans forherligelse på opstandelsesdagen og ved hans himmelfart.

Der er nogle vers, der trænger til en nærmere forklaring.

Vers 5—18. Den, som på højtiderne talte disse vers, synes at have været en solosanger. Han må så opfattes som repræsentant for hele folket.

V. 9. Mangfoldige gange har Israel erfaret, at fyrster og konger ikke kunne bringe hjælp (Slg. Is. 30, 3—5. 31, 3).

15. Muligvis menes de telte, i hvilke israelitterne plejede at bo på efterårets højtid (III. Mos. 23, 42. Neh. 8, 14).

V. 19—20. Processionen er nået til tempelporten, og nu beder de ankomnende om lov til at komme indenfor.

V. 22. Det israelitiske folk, forkastet og søndertrådt af de store riger, var af Gud udvalgt til at blive hovedhjørnestenen i Messiasriget. I højere forstand bruger vor Frelser dette udtryk om sin egen person. Mt. 21, 42—44. (Apg. 4, II. Ef. 2, 20. I. Pet. 2, 7).

V. 25. »Herre, frels dog«, er oversættelsen af ordet: hosanna. Af Mt. 21, 9 fremgår, at de disciple og det folk, der palmesøndag ledsagede Jesus ved indtoget i Jerusalem, benyttede sig af de samme ceremonier og ord, som jøderne anvendte ved deres processionser.

V. 26—27. Præsterne lyser velsignelsen over de folkeskarer, som drog ind i templet. Ordlyden har vi i IV. Mos. 6, 24: »Herren velsigne dig og bevare dig. Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig. Herren øfte sit ansigt på dig og give dig fred.«

Hvad betyder denne salme for os kristne? Svaret er, at den bruges af vor hellige kirke flere gange i liturgien. I søndagens breviarbønner henvendes den til Kristus, som er den hovedhjørnestenen, som jøderne i deres blindhed forkastede, men som nedrød den mur, der skilte jøder og

hedninger ad, og gjorde begge to til en enhed i den ene kristne kirke.

Når vi påskedag synger: »Denne er dagen, som Herren har gjort«, så vil vi med denne salmes ord udtrykke, at for vor Frelser og Herre er porten til det herliggjorte liv blevet åbnet, og på himmelfartsdagen, at nu er himlens port blevet lukket op for den sejrige konge, der skal sætte sig på evighedsens trone.

I hver eneste hellige messe hilser vi ved Sanctus vor Frelser med denne salmes ord: »Velsignet den, som kommer i Herrens navn. Hosanna i det høje.«

Ville det nu ikke være en passende og nærliggende beslutning, at vi alle hjælp med til igen at gøre søndagen,

som jo er »Herrens dag«, til det, den gerne skulle være. Der er altfor mange kristne, for hvem søndagen bare er blevet en verdslig weekend. De husker ikke længere, at denne dag først og fremmest er »Herrens dag«, hvor vi skal samles omkring Guds alter og som hans folk i fællesskab give Gud, hvad Guds er, idet vi glade i Herren siger ham tak for forløsningens store velgerning. Dette ville så svare til den gudsdyrkelse, vi ser i denne salme, og samtidigt overgå den. For, når vi er samlet til det hellige messeoffer, står vor ypperstepræst, Jesus Kristus, i vor midte og tilbeder, lovpriser, siger tak, fyldestgør og nedkalder Guds nåde over os sammen med os og i vort sted.

F. K.

MØDE-MEDELSELSER

DUK's skoleweekend i Vejle

21. – 22. september

Til forskel fra tidligere skoleweekends i provinsen var denne den første, der løb af stabelen uden bistand fra København. Det praktiske arrangement blev som sædvanlig ordnet af lokale kræfter i Vejle, og weekendens foredragsholdere var pater Stappers, Vejle, og pater Irenæus, Sønderborg, samt Flemming Kieler fra DUK's skoleledelse.

Lørdag aften var 80 deltagere samlet i skolens gymnastiksal. De kom fra de fleste jydsk sogne. DUK's landsledelse var repræsenteret ved næstformanden, Finn Sørensen fra Århus, og desuden var enkelte ledere fra det fynske ungdomsarbejde til stede.

Efter en kort velkomst af pater Stappers begyndte aftenens underholdning, der blev ledet af den alsidige politifuldmægtig Lamprecht. Vi hørte gamle viser, som vi andre sang med på omkvædet af. Århus KUK sluttede aftenens underholdning med en scene af operaen »De spedalske« og en sang om de 10 bud. Aftenen sluttedes af i kirken.

Søndagen begyndte med reciteret messe i kirken. I prædiken kom pater Stappers ind på det tema, der var denne skoleweekends: den kristne livsglæde. Kernen i denne er glæden over at være Guds børn.

Efter morgenkaffen, der blev serveret hos søstrene på hospitalet, hvor vi også spiste til middag, begyndte dagens foredrag. Flemming Kieler talte i dagens første foredrag om, *hvordan livets goder, de materielle som de åndelige*, kunne og skulle føre os til Gud, alle gode gavers giver. Temaet var belyst med eksempler fra litteraturen, der viste, hvorledes livsglæden kunne ødelægges af stolthed og misundelse. I forbindelse med temaet sand kristen livsglæde kom pater Stappers i sit foredrag ind på anvendelsen af vor fritid.

Trods regnvejre og truende skyer klarede vejret op til eftermiddagens bustur. Vi kørte til Skarup kirke, der var festligt pyntet i anledning af en høstgudstjeneste. Foran den smukke, gamle altertavle, der viser jomfru Maria som himmeldronning med guldkrone på hovedet og i guldbræmmet kåbe omgivet af apostolens skare, bad vi Hil dig Maria og sang O sanctissima.

Dagens sidste foredrag havde den spændende titel: skriftemålet og den kristne livsglæde. Kærlighedspagten mellem Gud og os havde vi brudt. Vor anger måtte udspringe af, at vi har krænket Guds kærlighed til os, og ikke blot af, at vi har overtrådt det og det bud. Vor glæde måtte naturligt opstå af det, at pagten til trods for menneskets svigten af Gud er blevet genoprettet. Som illustration til foredraget hørte vi nogle meget smukke pladeoptagelser fra Frankrig.

Dagen sluttede med andagt i kirken, og til sidst sang vi Store Gud, vi love dig, som en tak for weekenden.

Hanne Wegener.

Fra DUK's landsledelse skal der lyde en varm hilsen til de folk, der har gjort et selvstændigt jydsk skolearbejde muligt. I den samme weekend startede på den franske skole på Østerbro i København den københavnske vinterskole, og man kan vel begynde at tale om den jydsk vinterskole. Sammen med disse to danske skoler startede i weekenden den 28.—29. september den norske vinterskole på Norsk Katolsk Ungdomsforbunds initiativ på Sylling (det norske Øm), ligesom den jydsk vinterskole i form af weekends.

Walter Dalland.

*

Meddelelser fra de lokale foreninger:

FREDERIKSBERG

Torsdag d. 10. okt.: Pastor K. Geertz-

Hansen: Ridderlighed.

Torsdag d. 17. okt.: Åbent hus.

Torsdag d. 24. okt.: Dr. Meldahl:

Atomsprængning (med film).

Torsdag d. 31. okt.: Åbent hus.

ODENSE

Fredag d. 11. okt.: Menneskefiskerne.

Fredag d. 18. okt.: Besættelsestiden

contra Anne Franks dagbog.

Lørdag-søndag d. 26. og 27. okt.: Krist

Konges fest. Kl. 18: ankomst og fæl-

Philip Hughes

A popular History of the Reformation

343 s., kr. 22,05.

Med denne bog, som man passende kunne opfatte som fjerde bind af forfatterens *A history of the Catholic Church*, har Philip Hughes ført kirkenes historie op til Tridentinerkonciliet afslutning i midten af 1500-tallet, og hermed har vi endnu en katolsk urdning af kirkeomvæltningen.

Forfatteren giver en glimrende redegørelse for reformationen i Tyskland ved Luther og Melancthon, og i Schweiz ved Zwingli og Calvin, og en særdeles fyldig skildring af begivenhederne i England.

Man glæder sig over den objektive urdning af disse for Kirken så alvorlige år. Philip Hughes lægger ikke skjul på de mange sørgelige forhold, er nødvendiggjorte en reformation, men samtidig viser han, hvorledes det er de løsevne kirkedele ikke blev en deformation.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Okt.
6. S. 17. Søndag e. Pinse. — I dag højtideligholdes:
(hvid) Rosenkransfest (1009—116); 2. bøn: Søndagen (714), 3. bøn (kun i st. Messer): St. Bruno (1098); Gudsmoders præf. (522).
7. M. Rosenkransfest (1099—116); (hvid) 2. bøn: St. Marcus (1099); præf. (522).
8. Ti. St. Birgitta (1102—117); alm. (hvid) præf. (525).
9. O. St. Johannes Leonardi ([46]) (hvid) 2. bøn: St. Dionysius, St. Rusticus og St. Elutherius (1103); alm. præf. (525).
10. T. † St. Frans Borgias (1105); (hvid) alm. præf. (525).
11. F. Jomfru Mariæ Moderværdighed ([197]—118); præf. (522).
12. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse (hvid) ([90]); præf. (522).
13. S. 18. Søndag e. Pinse. (grøn)

les aftenmåltid i skolens gymnastiksal. Kl. 20 efter novenandagten i St. Albani kirke gennemgår dominikaneren fra Ordrup, pater Drouzy, aftenens film. Menigheden er indbudt. Efter filmen er der komplet for hele menigheden i kirken.
Søndag kl. 8,00: levtmesse i St. Albani kirke. Efter messen festtale ved pater Drouzy. — Middag hos de respektive værter. Kl. 16,00 offentligt foredrag ved franciscaneren, pastor Irenæus fra Sønderborg, om »DEN HELLIGE FRANS AF ASSISI«. Efter foredraget højtidelig andagt i domkirken ved Kong Knuds relikvier. — Fælles aftenmåltid. Sammen med Krist Konge festen i

København er denne fest i Odense DUKs to Krist Konge fester, og alle unge fra Fyn og Jylland er velkomne i Odense. Tilmelding til Johs. Dudzinski, Langelinie 8, Odense.

ROSKILDE

- Onsdag d. 9. okt.: Besøg hos Stephan og Inger Corfitzen.
Lørdag-søndag d. 19. og 20. oktober: Week-end-tur til Kisserupgård.
Onsdag d. 16. okt.: Pastor Leif Kayser taler om musik.
Onsdag d. 23. okt.: Lektor Christiansen viser os Roskilde museum.
Onsdag d. 30. oktober: Pastor Messerschmidt holder foredrag om sakramenterne.

STENOSGADE

Lørdag d. 5. oktober: Pakkefest.

ØSTERBRO

- Onsdag d. 9. okt.: Carly Majholm fortæller om en vigtig faktor i dansk protestantisme: Indre Mission.
Onsdag d. 23. okt.: Pater Vian, Ordrup: Helligåndens plads i det kristne liv.
Onsdag d. 30. okt.: Jørgen Rudfeld vil belyse profeten Jeremias.

Fællesandagten for Stor-Københavns Mariakongregationer

Som meddelt i sidste nummer af ugebladet, afholdes fællesandagten i år søndag den 13. oktober kl. 19,30 i Skt. Knud Lavards kirke, Lyngby-gårdsvej 1, Kgs. Lyngby.

Det er 10. år i træk, denne fællesandagt afholdes, så vi håber i anledning af jubilæet, at endnu flere end ellers vil komme til denne andagt.

Der er flere muligheder for at komme derud.

1) S-tog fra Kbh. (linie B). Afg. fra Kbh. H. kl. 18,50. Ank. Lyngby st. kl. 19,13. Herfra går »Sølvbussen«, linie 172, i tilslutning til S-toget op gennem Fortunbyen, hvorfra der kun er ganske kort at gå.

2) S-tog fra Kbh. H (linie B). Afg. kl. 18,50. Ank. Jægersborg kl. 19,11 (togskifte til Nærumbanen). Afg. Jægersborg st. kl. 19,14. Ank. Lyngby

lokalst. kl. 19,16 (dette ligger umiddelbart ved kirken). En dobbeltbillet fra Jægersborg til Lyngby lokalst. koster 75 øre.

3) Afg. Frederiksberg st. (linie F) kl. 18,45. Ank. Hellerup st. kl. 19,02 (togskifte til linie B). Afg. Hellerup st. kl. 19,04 (samme perron). Ank. Jægersborg eller Lyngby st. som ovenfor.

4) Bus fra Hans Knudsens Plads (Lyngbyvej), linie 184. Afg. Hans Knudsens Plads kl. 19,00. Ank. Lyngby st. kl. 19,16.

Vi håber, man tager faner og bannere med, og husk kongregationsbogen, da andagten former sig som en sædvanlig kongregationsandagt.

Mariakongregationens arbejdsudvalg.

D. K. K. F.

Også Danmark er med. — Katolske Kvinders Verdensunion vil i dagene 29. september til 4. oktober afholde en kongres i Rom. Der vil sikkert blive rig lejlighed til at drøfte arbejdet og ikke mindst problemerne, som uler tvivl i vor tid er større og flere end nogen sinde tidligere. Fra Danmark deltager D.K.K.F.s formand, fru organist Kerckhoffs, og socialrådgiver, frk Aase Andersen. Efter selve kongressen vil der blive en lægmandskongres fra 5.—13. oktober, hvori ovennævnte da mer også deltager.

Elisabeth Hansen.

Academicum Catholicum

Studiekredse

Katolsk filosofikum (et supplement for den katolske studerende til universitetets undervisning). Leder Pater H. Roos S.J. Aftaletime: Mandag den 7. oktober kl. 19,30 i New man-stuen, St. Kjeldsgade 3.

Lægeetik (for medicinere og sygeplejersker). Ledere: Per Skjold (tlf. B 2446 y) og Carly Majholm. Først gang den 26. oktober kl. 20,00 hos stud. med. Inger Jensen, Vesterbro gade 69. Dr. Meldahl indleder om seksualhygiejne.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 87, København K. Tlf. PA1æ 4777

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annoncef.d.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TR1a 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Islands Brygge, Sundby, Søndre, Tårnby, Kastrup og Dragør.

En god bankforbindelse er penge værd.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler Kan træffes i Hjemmet
CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Tyve katolske børnebøger på 5 år!

Når dette år er forbi, vil der på ca. 000 danske reoler stå otte katolske, anske børnebøger, beregnet på et publikum fra 3—14 år. Det er glædeligt, at med katolske øjne. Da den store ørnebogs-propagandaug for over et år siden gik over landet, kunne der ikke det vældige udvalg kun mønstres en — EEN — udpræget kristen, ansksproget bog, og det er fattigt i et land med fire millioner indbyggere. Hvis alt går efter planerne, vil de otte bøger om tre år være forvandlede til syv, og det er et rart, stabilt tal at sige sig til for en katolsk forælder, selv om der derefter muligvis skulle udtrede en pause. Det kan vi være bekendt!

Men inden da vil der også være fret oceaner af fritid på at tilrettelegge, korrespondere, oversætte, disponere, pakke, poste og ekspedere. Der vil være slået dumdristige kolletter i retning af økonomisk risiko. Men det første danske, katolske børnebogsforlag har set lyset på tværs af regnen velvillig skepsis, og det ser ud, som om alle mand vil overleve, det er et vigtigste!

Den lille håndfuld forældre inden for et par katolske familiegrupper, der rakte tanken om »Don Bosco-bøgerne« ud i livet, havde som så mange andre savnet hårdt at kunne give deres rollinger spændende, ikke-sødlæne lekturer, bygget over de kristne idealer. Man var på nippet til at lade sig dysse ned i sløv resignation ved tanken om, at landet er for lille og atolikkerne for få endnu!

Alle rakte os hånden

Men en forlægger, en pædagog, en børnebibliotekar og en regnskabskyndig ingeniør fandt hinanden i et samarbejde, der viste sig inspirerende og frugtbart. Og i dag, knap to år efter at »Don Bosco-bøgerne« kom frem for offentligheden, er det hyggeligt at konstatere, at oplagtheden er usvækket — at de frygtede økonomiske lusinger endnu ikke er indtruffet, at »Don Bosco-bøgerne« stort set har fået en venlig modtagelse i dags- og fagpressen, og at man udefra har taget forlaget under armen med så mange villige hænder og åbne portemonnæer, så der ikke hidtil har været større grund for de ansvarlige til at spolere deres nattesøvn med økonomiske bekymringer.

— Vi er egentlig selv mest forbavsede, siger forlæggeren i firkløveret, som vi har bedt gøre en lille status undervejs. Men vi har opdaget, at det, som oprindeligt var vores svaghed, i mange tilfælde har kunnet vendes til vor styrke. Vi har således for nylig købt udgivelsesretten til »Marcelino«, den spanske fortælling, som den henrivende film af samme navn er bygget over. Forfatteren var allerede i forhandling med et svensk forlag, da vi skrev til ham, og skønt vi slet ikke kunne konkurrere om prisen, valgte han at sælge bogen til os for en pris, han plejer at få for en enkelt artikel, fordi han var rent menneskeligt inter-

esseret i vort lille, skrøbelige foretagende på grund af de idealer, vi slås for. Og så gik han endda elskværdigt ind på, at vi akklimatiserer handlingen efter et skandinavisk behov og for et meget ungt publikum!

De 500 abonnenter, som var et absolut minimum for at kunne starte, fik vi omgående, takket være præsterne og søstrenes utrættelige og fremragende moralske støtte rundt i sognene — uden dem var det aldrig gået. Vi er i færd med at nå 1000 og venter og håber hele tiden dristigt, at tallet skal stige. KUK'ere hjælper os med at pakke og ekspedere nede i min kælder — det er dog en post for et frivilligt mandskab af distribuerende små 1000 bogpakker ad gangen til alle landets kanter. Bogtrykkeren har givet os en yderst favorabel pris. Og vi har efterhånden fået så fast bund under fødderne, at vi regner med at kunne trykke 1500 eksemplarer af hver bog og komme af med de overskydende 500 ved løssalg hos boghandlerne.

Var vi for litterære?

— Har De også gjort ubehagelige erfaringer?

— Har vi egentlig det? Forlæggeren ransager sin hjerne. Jeg tror det ikke. Men vi har opdaget, at vi måske har tilhøjelighed til at være for litterære i valget af bøger. Og det vil vi prøve at undgå i fremtiden. Vi har såmænd hele tiden prøvet at dæmpe originalen ned på det jævne ved oversættelse eller bearbejdelse, når vi syntes, den

(sluttes på bagsiden)

t. Annæ kirke

Lørdag d. 5. oktober og søndag d. 6. oktober afholdes der i Sct. Annæ koles lokaler en basar til fordel for en nye og meget tiltrængte skole. — Begge dage fra kl. 15—22.

Hjertelig velkommen!

t. Birgittes kirke, Maribo

Følgende nr. er udtrukket: 1080, 80, 081, 2801, 1300, 2401, 1988, 2990, 088, 3488, 3026, 3526, 428, 828, 1429, 539, 3839, 3838. Gevinster bedes afleveret senest den 25. oktober 1957.

Kedler Stokere Oliefyr

RECK'S OPVARMNINGS COMP. $\frac{1}{2}$
ESROMGADE 15 · KØBENHAVN N · TLF. ÆGIR 4810
AARHUS AFD. TLF. 29520 · ODENSE AFD. TLF. 3402

<h3>Horsens</h3>	<h3>Esbjerg</h3>	<h3>Kolding</h3>
<p>Edvard Petersen Kul — Koks HAVNEN 3 · TELEFON 72 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel Altid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>
<h3>Aabenraa</h3>	<p>Aabenraa Brugsforening Tlf. 2368 · Søndergade 16 Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik</p>	<p>Andersen og Meyers Eft. Otto Larsen · Ramshæred 31 · Telf. 22530 Lys · Kraft · Varme Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik</p>

Skolestriden i den kommunistiske sydindiske stat

De 16 katolske biskopper fra den sydindiske stat Kerala har efter at den kommunistiske regering har vedtaget den ny antikristne skolelov, taget fælles skridt til at forhindre lovens ikrafttræden. Loven, der forudsiger en nationalisering af privatskolerne, er vedtaget af regeringen i Kerala, men endnu ikke godkendt af den indiske centralregering.

Biskopperne har nedsat en kommission, som skal søge kontakt med andre samfund, der er modstandere af loven, og vil hurtigst muligt udarbejde forslag til modforholdsregler. Samtidig har udvalget for de katolske privatskoler truffet beslutning om at ville benytte alle forfatningsmæssige midler for at ikke guvernør Rao eller den indiske præsident Prasad går ind for loven. Ifølge den indiske forfatning må guvernøren enten akceptere eller sætte staten Keralas forfatning ud af kraft i seks måneder. I sidste tilfælde overtager den indiske centralregering administrationen i Kerala, indtil der er udskrevet nyvalg. Men selv om guvernøren godkender loven, kan den indiske centralregering dog stadig nægte sin tilslutning til enkelte paragraffer i loven, som den deler juridisk diktation med staten Kerala om. Det meddeles fra New Delhi, at den indiske centralregerings underhus, hvor kongrespartiet har flertallet, er imod de kommunistiske love. Man kan derfor næppe regne med, at opdragelsesloven vil gå igennem (KNA).

DON BOSCO BØGERNE

(sluttet fra foreg. side)

trængte til det, men muligvis ikke nok. Børns helte-idealer er så absolutte, de er mere oplagt til at se personer tegnet i rent sort-hvidt end voksne. Vi er heller ikke blinde for, at vi sikkert kunne opnå et endnu større salg, hvis vi valgte bøger med et mere alment kristent præg og lagde mindre vægt på det katolske. Men vi følte det som vor opgave at skabe et katolsk repertoire i første række, og selv om vi i nogle tilfælde håber at kunne løse begge opgaver på een gang, vil vi blive ved at trække grænsen omtrent samme sted.

— Hvad siger boghandlerne?

— De har hidtil vist sig elskværdige og loyale. Og det vil uden tvivl blive en lettelse for bøgernes udbredelse i det lange løb, at vi er blevet indregistreret som selvstændigt forlag bl. a. i forlags-bladets repertoire-liste.

— Hvordan finder De bøgerne?

— Vi gør, hvad vi kan fra hver sin udkigspost. Vi spejder i udenlandske blade og kataloger, og interesserede udefra skaffer os mange tips. I den

URBI ET ORBI

kommende, tredje årgang venter vi os især meget af den engelske best-seller »Amatystens hemmelighed« - den forener spænding med en glimrende orientering i katolsk trosliv, og vi er helt stolte over at kunne præsentere navne som Sigrid Undset, Hünermann, Ruth Adams Knight, Daniel Rops og den i Tyskland uhyre solgte dansk-islandske Jon Svensson. En ønskedrøm, som måske slet ikke er så luftig endda, er et dansk sidestykke til den henrivende engelske »Milly-Molly« — en bog, som med et katolsk hverdagsliv som baggrund kunne blive en rigtig hygge- og humørspreder.

En ønskedrøm, der forhåbentlig opfyldes

— Findes der da katolske, danske børnebogsforfattere?

— Ja, mon ikke, hvis man kigger rigtig efter? Vi har da foreløbig fået en ungdomsbog af Karen Plovgaard. Vi leder med lys og lygte efter flere helgenbiografier uden sirups-betræk og beregnet på børn, og det lykkes nok. Vi planlægger også en fortsættelse af den lille, charmerende småbørnsbog om skyt sengen »Vupti« — vi har såmænd mange flere emner, end vi kan overkomme at udgive. Vanskeligheden består snarere i at finde lige velegnede bøger til alle aldersklasser, især de mindre. I vore allerdundristigste øjeblikke håber vi på en rigtig flot velgører, der kunne sætte os i stand til at udsende fem bøger om året i stedet for fire, men selv om heldet ikke skulle tilsmile os så groft, er vi glade, blot sympatien omkring vort lille eksperiment ikke skal dø hen og lade os blive stikkende i noget, vi ikke kan bunde i. For øvrigt anser vi det for en vigtig del af arrangementet stadig at kunne holde den trofaste kreds af præster, søstre og andre hjælpere à jour med udviklingen ved at udsende bulletin'er med jævne mellemrum. Man må ikke forlange, de skal holde opmærksomheden omkring »Don Bosco-bøgerne« vågen, hvis de ikke mærker vor interesse for deres arbejde også.

— Og De bliver ikke selv trætte en dag?

— Ikke før folk er blevet trætte af os eller andre får lyst til at fortsætte arbejdet. Alle vi, der har med DON BOSCO-BØGERNE at gøre, har vist fornemmelsen af at have fået en *hobby*, der lægger mere og mere beslag på os — og giver os mere og mere glæde. Det vigtigste er imidlertid ikke den enkeltes arbejde, men samspillet mellem de enkelte, teamwork-ånden over det allesammen, der ligesom bærer os hen over alle vanskeligheder. Det inspirerer! I. L.

Den hellige Thomas i Indien

(sluttet fra side 467)

kunsten: her træder religionsstiftere os i møde i billedlige fremstillinger, et langt folderigt gevandt, med høj hånd løftet til velsignelse og til belæring. Udseende og holdning er indisk, men det er en romersk toga, han bærer, og han ligner mere en romersk Cæsar end en indisk helgen.

Udgravningerne har afgivet et tydeligt bevis på, at »Gandhara's kunst« stod i sit fuldeste flor under kong Guddaphar. Der foreligger også uomstødtlige beviser på, at der har været knyttet udenlandske, og da først og fremmest græske kunstnere til hans hof. Og har legende forfatterens tanke om at lade apostlen sælge til kong Guddaphar måske en ganske naturlig forklaring?

Det vil næppe nogensinde kunne lade sig gøre at finde ud af ved hjælp af historiske kilder, om apostlen Thomas virkelig har været i Indien og om han — således som den gammelindiske orientalske kirkes tradition hævder — har lidt martyrdøden der. Vi kan kun nå frem til at indse, at skildringen til denne beretning hviler på visse historiske fakta, og at der ikke er noget, der taler direkte mod antagelsen af en missionsrejse. De, der akcepterer legendens beretning og de med den tilsvarende overlevering i den for den gammel-indiske kirke, Thomaskirken, de ærer også stedet, hvor Indiens første missionær led døden: nemlig i Thomaskirken i Malapur, en forstad til Madras. Kirken gemmer imidlertid en tom grav. Det er påstået, at apostlens brødre, der al hemmelighed bragte hans jordstøbe rester til Edessa i Syrien. Det er kun hans navn, der idag er knyttet til kirken i Malapur. Histor.

„Progressiv“ katekismus

(fortsat fra forside)

dervisningen i sidste uge set sig for anlediget til at udsende en erklæring i hvilken man vender sig mod en »progressiv katekismusundervisning«. Men må, hedder det i erklæringen — ikl på pædagogiske grunde forsømme deres principielle sandheder i de understes folkeskoleklasser. Selv de mindske børn bør have undervisning, om hvor arvesynden er, om trefoldigheden, om Kristi forløsning, samt om Guds og kirkens bud. Kirkens frøleslære må danne grundlaget for den samvittighedsdannelse, der ikke kan begynde tidligt. No. Bispekommissionen understreger endvidere, at det arbejde, der hidindtil har været gjort på religionsundervisningens metodiske område, ingenlunde må forkastes som følge af ændringerne. (KNA)

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

13. OKTOBER 1957

NR. 41

„5. Verdenskongres for Katolsk Presse“ åbnet i Wien

500 katolske journalister fra alle verdenshjørner samlet i Donaustaden
(Af »Katolsk Ugeblad«'s repræsentant ved kongressen, red. J. Berg)

Til trods for at Wien synes at have svært ved at genfinde sit »gamle ansigt«, så er byen dog alligevel »kongressernes by«. Alverdens mennesker samles i den gamle Donaustad, der runner så mange og rige minder, men krigen og hvad forud gik har dog sat sine spor, og tiden vil vise, om Wien igen bliver »Wien, mine drømmes by«, hvor kongressen dansede.

Forrige mandag åbnedes den »5. Verdenskongres for katolsk Presse« her i Wien med en højtidelig pontifikalmesse i Karlskirche, celeberet af selve ærkebiskoppen af Wien, dr. Franz König. Wienersängerknaben indrammede messen med deres mesterlige kunst. »Zuid-Oost Pres« Wiener-korrespondent, pater Hendrik Baljon holdt prædikenen, og tegnede i denne for sine fremmødte kolleger et aktuelt billede af den katolske journalist således som vor tid har ham behov.

Næsten 500 journalister, katolske bladudgivere og forlæggere fra ialt 32 forskellige lande samledes efter messen i »Haus der Industrie« på Schwarzenbergplatz — der indtil for kort tid siden hed »Stalin Platz — til den højtidelige åbningsfest. Høje dignitarere fra kirke og stat var mødt op, deriblandt den apostoliske nuntius i Østrig, ærkebiskop Dellepiane, ærkebisperne König og Jachym fra Wien samt en række af de øvrige østrigske biskopper, medens den østrigske stat var repræsenteret af nationalrådets præsident Hurdes, vicekansler Pittermann, ministrene Figl, Drimmel og Bock samt Wiens overborgmester Jonas.

Efter en kort bøn, der forrettedes af den apostoliske nuntius, åbnedes mødet af præsidenten for sammenslutningen af katolske publicister i Østrig, generaldirektor dr. Stepan, med en tale på latin, det sprog der — som præsidenten udtrykte sig — »altid vil være os kært, fordi vor hellige moder Kirken taler, lærer og beder på

dette mål«. Den katolske journalistiks nestor i Østrig, dr. Friederich Funder, tog derpå ordet for på de østrigske gæsteværter vegne at give udtryk for glæden over, at eliten af den internationale katolske journalistik havde taget imod indbydelsen i så stort et omfang og var kommet til Wien. Dr. Funder mindede om, at denne kongres oprindeligt skulle have været afholdt her i 1938, men at mørke tider var stundet til. Østrig var nu imidlertid lykkelig over at kunne byde sine kære gæster velkomne i et frit land.

Efter at generalsekretæren for »Union Internationale de la Presse Catholique«, Jean-Pierre Dubois-Dumée, havde oplæst en hilsen fra den Hellige Fader til kongressens deltagere, fik unionens præsident, Conte Dalla Torre fra Rom ordet, og på den hans særegne, lune måde hilste han de høje æresgæster og sammen-

(sluttes på bagside)

FORAN EN MINDETAVLE

Barnet og kirken

„Visum pro martyrio“

Offerdagen nærmer sig

De unges Krist Konge fest

Presse-Verdenskongressen

Sydstaternes katolske skoler

I anledning af urolighederne i Arkansas omkring negerbørns optagelse i skoler, som hidtil har været forbeholdt de hvides børn, henviser en række amerikanske blade til, at katolikkerne i deres skoler er gået i spidsen for udviklingen i retning af ophævelsen af raceskel. Det har ikke været let. Hvide katolikker har nogle steder forsøgt at trodse Kirkens afgørelser og der har ligefrem været udmeldelser af Kirken i den anledning, men det katolske episkopat har fastholdt, at racediskrimineringen er en hån mod evangeliet. Fanatiske kirkemodstandere, der altid beskylder Kirken for at have bagtanker med sine handlinger, erklærer, at katolikkerne fisker i røttevande for at vinde negrene for sig. Hertil svarer jesuiternes tidsskrift »America« at Kirken naturligvis altid lænker på at vinde sjæle, det har Kristus pålagt den. Men her i skolesagen drejer det sig nu først og fremmest om at anerkende alle racers ligeberettigelse overfor evangeliet. Og »gevinst« og »tab« ophæver så nogenlunde hinanden.

VISUM PRO MARTYRIO

De Hvide Fædres kirke i Timimoun i Central-Sahara. I forgrunden faldne fremmedlegionærs grave.

(Se artiklen »Visum pro martyrio« inde i bladet)

MUNKE MØLLES GLUTEN

<p>KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 <i>Robert Hansen</i> Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER <i>Murermester</i> Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiønshjem</p>	<p>K&K Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>
<p>Andr. Krøyer's Boghandel <i>v. Chr. Henningsen</i> Nørrebrogade 18 B . C. 6638 <i>Papir . Stort Boglager . Fyldepenne</i> Leverandør til katolsk Centralskole</p>	<p>L. F. Nielsen <i>SNEDKERMESTER</i> LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Damso 2043 Udlærer Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p><i>absolut</i> ABSALON <i>naar Forsikring skal tegnes</i></p>
<p><i>Benyt</i></p> <p>HANDELSBANKEN <i>som Deres bankforbindelse</i></p>		<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Minerva*408</p>

Vejle

<p>Niels Bentzen & Co. TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307</p>	<p>Hvidehus Boglade <i>Kai Jensen & Poul C. Thim</i> Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360 ... Bogladen med de mange Bøger</p>	<p>Leverandør til Sct Maria Hospital</p> <p><i>Poul</i> HENRIKSEN Raadhustorvet</p>
<p>Horsens</p>	<p>Esbjerg</p>	<p>Kolding</p>
<p>Edvard Petersen <i>Kul . koks . brændselsolier</i> HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel <i>Alltid friske Varer</i> Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>M. Lauridsen <i>Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager</i> Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>

FORAN IEN MINDETAVLE -

Karmeliterinden, der døde i gaskammeret i Auschwitz

Ved et tilfælde fik jeg i år på rejsen gennem Tyskland sydpå fat i et af de icfter, som det katolske Herder-Forag udsender efter amerikansk forbil-ede. Den pågældende »pocketbook« gav en skildring af en af de — fornentlig — mest betydelige kvindeskik-elser, som vor tid har set — filosof- en og karmeliterinden *Edith Stein* el-er som hendes klosternavn lød *Søster Teresia Benedicta a Cruce*. Jeg læste rogen med det resultat, at jeg noget encre — det var i begyndelsen af au- gust — fandt mig selv stående i kar- neliterinde-kirken »Maria vom Frie- len« i Köln, hvor der afsløredes en mindetavle over hende.

En mindetavle — over et af nazis- nens ofre: »Sr. Teresia Benedicta a Cruce, dr. phil. Edith Stein, født 2.10.1891 i Breslau. Døbt 1.1.1922. Udtrådt i karmel 14.10.1933. Deportet til Auschwitz 2.8.1942. Dræbt der 9.8.1942. Hun døde som martyr for sitolk og sin tro«. Disse er ordene, som tenen beretter — og hendes historie r følgende:

Edith Stein var både på fædrene og nødrene side af jødisk slægt. Hun blev født i Breslau 1891, blev student ned udmærkelse fra gymnasiet der og studerede så ved universiteterne i Breslau, Berlin og Göttingen. Lige ef-er at hun med udmærkelse havde be- tået eksamen i germansk filologi, vrød den første verdenskrig ud, og hun kunne ikke udholde at sidde over øgerne, medens hendes land var i rig. Derfor meldte hun sig til Røde Kors og blev efter en kort uddannelse endt til en østrigsk epidemilejr, hvor hun med stor opofrelse plejede de syge soldater. Som anerkendelse for sit arbejde modtog hun efter krigen Røde Kors-medaljen. Da krigen var endt, tog hun til Freiburg, hvor hun blev elev af professor Husserl, skabe- ren af phænomenologien. Ved sin fremragende intelligens og intense flid overfløj hun snart alle de andre stu- lenter og blev professorens assistent, a, mere end det, idet hun på hans op- ordning holdt forelæsninger på vi- lenskabelige møder både i Tyskland og i udlandet for at gøre videnskabs- næmde bekendte med Husserls sy- tem.

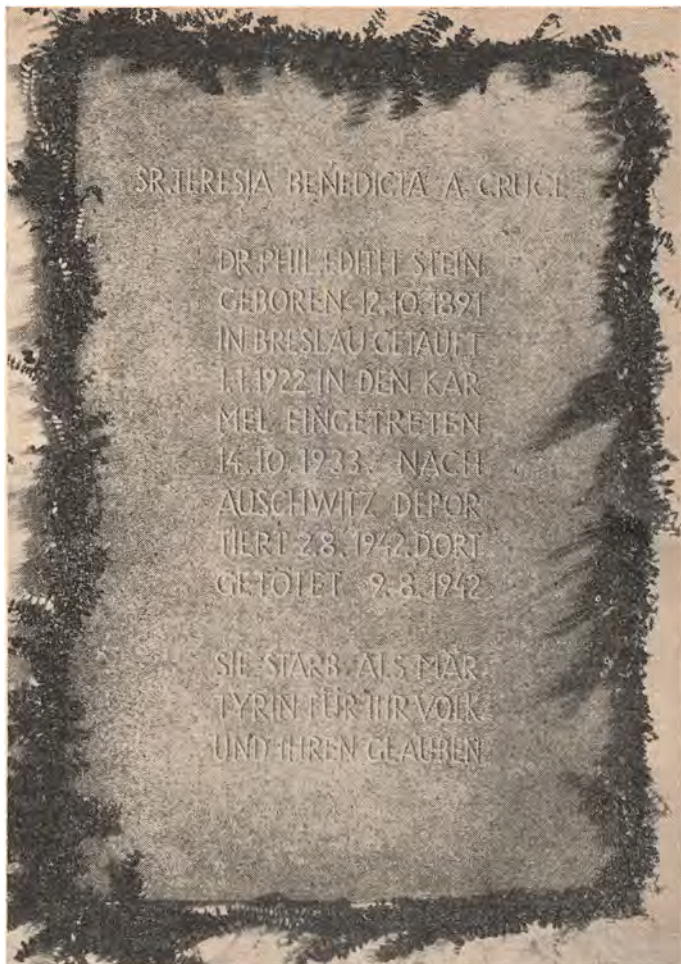
I alting søgte Edith Stein sandhe- len; og Gud belønnede hende med at ikænke hende troen på Kristus og hans kirke. Nytårsdag 1922 blev hun løbt og tog navnet Terese, fordi stu- liet af Terese af Avilas værker havde givet stødet til hendes omvendelse.

Mindetavlen i kar- meliterindeklosteret »Maria vom Frieden« i Köln

Sr. Teresia Benedicta a Cruce

Efter sin dåb forlod hun Freiburg og blev lærerinde ved dominikaner- indernes gymnasium i Speyer. Her le- vede hun blandt ordenssøstre, som om hun var en af dem. Hun blev et for- billede for alle og var kun optaget af bøn og videnskabeligt arbejde. I 1928 udgav hun første bind af John Henry Newmans samlede værker: »Breve og dagbøger indtil optagelsen i kirken«, og i 1930 udkom hendes mesterlige oversættelse af Thomas af Aquins »Quæstiones de veritate«, et opsigts-

vækkende værk, der gjorde hendes navn kendt langt ud over landets grænser.

Men det var ikke ære og berømmel- se, hun søgte; hun længtes kun efter ensomheden i en karmelitercelle. Imidlertid gjorde hendes beundrere alt, for at verden ikke skulle gå glip af en så fremragende videnskabslyr- ker. I 1932 blev hun udnævnt til med- lem af »Det tyske institut for viden- skabelig pædagogik« i Münster. Hun udgav så en lille bog »Das Ethos der Frauenberufung« og skrev i »Benedik- tinische Monatschrift« en række ar- tikler om moderne kvindeopdragelses- problemer.

Men da jødeforfølgelserne begyndte, fik hendes offentlige virksomhed en brat ende. Dette betød, at hun kunne få sit store ønske opfyldt og tillige ofre sig til Gud for sit folk. Hun bad om optagelse i Karmeliterordenen og indtrådte d. 14. oktober 1933 i klosteret i Köln-Lindenthal. Ved iklædningen i april 1934 fik hun navnet Teresia Benedicta a Cruce, og næste år aflag- de hun de evige løfter.

Skjult for verden kunne hun nu ud- folde sine åndelige dyder og gjorde det i en sådan grad, at hendes med- søstre forundredes derover. Med for- kærlighed påtog hun sig det ringeste og mest ubehagelige arbejde. Men på sine overordnede ordre skrev hun dog sit hovedværk: »Evig og afsluttet tilværelse«, »Ewiges und endliches

UDNÆVELSER

Pastor Hendrikus Johannes Jorna kapellan ved Sankt Antoni kirke i Brønshøj, er blevet udnævnt til sognepræst for Sankt Hans menighed i Køge og Østsjælland.

*

Ligeledes er pater Karl Harmer C.S.S.R., udnævnt til sognepræst ved Vor Frue Kirke i Næstved.

*

Sein«, hvori hun gjorde op med den moderne filosofi fra Descartes til Heidegger. Dette værk, i to bind, fik man efter mange vanskeligheder overtalt et forlag i Breslau til at trykke; men udgivet blev det ikke, da loven forbød udgivelse af enhver bog eller artikel skrevet af en ikke-ariet.

Men nationalsocialisternes forfølgelsesraseri, deres forbryderiske udryddelse af jøderne i Tyskland, gjorde ikke holdt overfor døbte jøder, og ej heller overfor klostermure.

Søster Teresia blev snart klar over, hvilken fare hendes nærværelse betød for hendes kære kloster, og bad derfor med tungt hjerte om at måtte blive forflyttet til udlandet. Nytårsnat 1938 blev hun bragt over den hollandske grænse, og hun blev kærligt modtaget i karmeliterklosteret i Echt. Her skrev hun sit sidste værk, om kirkelæreren Johannes af korset, og gav her med den hende egne klarhed og skarp-sindighed en fremstilling af hans teori om det mystiske liv.

Men hun nåede ikke at få manuskriptet færdigt. Den 2. august 1942 blev hun af det tyske statspoliti med magt ført bort fra klosteret. Den sidste, der så hende, var en af hendes tidligere elever, som den 8. august på banegården oplagede hende stående ved vinduet i en aflåst kupé. »Sig til mine søstre, at jeg rejser østpå«, sagde hun blot. Siden har man intet hørt om hende.

De jøder, der natten mellem 2. og 3. august 1942 var blevet bragt til Amers-

foort, blev 4. august stuvet på hestekøretøjer og transporteret til Hoog Halen til lejren Westerbork og 7. august slæbt videre derfra til den berystede tyske dødslejr Auschwitz, hvor hele transporten umiddelbart efter ankomsten blev dømt til døden i gaskamrene. Som nr. 44074 står Edith Steins navn på dødslisten fra Auschwitz.

Der er ingen mere i live, som er i stand til at berette om søster Teresia Benedicta af korsets sidste timer hin 9. august 1942. Men billedet af en stor, kristen personlighed vil blive stående lyslevende for efterverdenen, takket være de værker, som hun har efterladt os.

G. M.

18. søndag efter pinse

13. oktober 1957

KOM TIL MIG, ALLE I SOM ER BEKYMREDE -

Ovenstående er utvivlsomt et af de mest kendte og mest anvendte af Vor Herres ord! Det benyttes atter og atter, det står at læse på billeder og antependier — og det er præget dybt i menneskesjælen. Ser man måske ikke, hvordan menneskene i deres nød og vande søger tilflugt hos Vor Herre — selv om de måske til daglig er tilbøjelige til at glemme ham. Og der er ingen af os, der tvivler på, at Vor Herre virkelig mente, hvad han sagde. Hele vor kristendomsopfattelse bygger så at sige på dette ord — men er vi til tider ikke også af den mening, at Vor Herre i første række interesserer sig for den faldne, for synderen, for den nødlidende, medens han ikke bekymrer sig synderligt om de raske?

Er kristendommen måske af den grund en religion for alle de små i samfundet, for dem, der ikke selv kan klare deres problemer og som er tilbøjelige til at falde hen i jeremiader i stedet for at tage fat? Og bliver de andre så ikke betragtet som stolte og dermed som ikke havende hjælp behov? Vi får i så fald en helt gal opfattelse af kristendommen, en opfattelse, der har forvoldt kristenheden stor skade.

Men lad os lige engang søge tilbage og se, hvad Vor Herre egentlig selv mente med denne udtalelse.

Bibelvidenskaben er tilbøjelig til at mene, at denne udtalelse skal forstås således: Vor Herre ville sige: I er bundet af den farisæiske jødedoms mange forskrifter, de tynger jer og gør jer ulykkelige, kom til mig og jeg skal befri jer derfor. I fortaber jer i religion — husk, det er Gud, det drejer sig om. Tag mod til jer og ryst alle disse forskrifter af jer, og I vil gennem mig finde vej til den sande Gud. Gud Vor Herre bryder sig aldeles ikke om, at vi pines unyttigt i hans navn, at man for hans skyld lægger utålelige byrder på jeres skuldre, at man forprester tilværelsen for jer. Jo flere forskrifter, der stilles op, desto mere taber vi den egentlige mening med det hele af syne. Man kan til sidst ikke mere se skoven for bare træer af direktiver og forordninger. For jøderne havde tilværelsen udartet sig til at blive noget af en labyrint. Hvert skridt, hver bevægelse under gudstjenesten var blevet lagt i faste rammer, man stod op, satte sig o.s.v. på kommando.

Paulus har på en herlig måde sagt et befriende ord om denne meningsløse hang til at systematisere alt, og med hvilken sikkerhed og klarhed viser Vor Herre os ikke selv vejen ud til det fri. Efter hans mening skulle det være umuligt for kristendommen at blive hængende i en smålig farisæisme. Vor Herre var så sandelig ikke smålig, tværtimod. Han simplificerede alt og sørgede for at få det væsentlige til at skinne igennem. Selv de Ti Bud sammenfattede han i een eneste sætning: elsk Gud og din næste! Det er loven i sin kerne, det er det eneste, det kommer an på. Hvor ofte bliver vi præster dog ikke i skriftestolen stillet overfor, hvordan ivrige sjæle spejder omkring sig for at forvisse sig om, at de nu har opfyldt alle forskrifter og bestemmelser. Men den kærlighed, som Vor Herre netop talte om og mente, den har de bogstaveligt talt overset. De fortaber sig i nøje fastlagte knæbøjninger, men glemmer det væsentlige: Kærligheden til Gud — og til næsten.

Kristendommen er så sandelig ikke en smålighedens kavalkade, det er ikke en religion for jammerkommoder og mere eller mindre forskruede sjæle! Gud Vor Herre har ikke tænkt sig mennesket som et lille, usselt uselvstændigt væsen, der skal have hvert eneste skridt lagt i faste baner. Nej, han har skabt mennesket i sit billede, tænkt sig det til noget større — ikke til en ussel orm — han har skænket det ånd og frihed. Vor Herres ord: Kom til mig, alle I, som er bekymrede og besværede, er ikke tænkt som en ordre til at overlade alt til hans afgørelse, men tværtimod som en slags ansporing til at nå en vis sjælelig storhed. Det, at være kristen, er ikke ensbetydende med at tabe format, det er tværtimod at vinde format.

Sognepræsten.

Erkendelse

Se fremad — søg ikke tilbage, du kan ikke slette de spor, du satte på svundne dage med ukloge tanker og ord.

Og fejlgreb kan ikke gøres med klageråb gode igen, Så lidt som dit: TILGIV kan høres af gravstenen over din ven.

Og halvheder — åh, lad dem fare, de går deres egen vej, en underlig omvej for bare at mødes påny med dig.

Og hviske dig ind i dit øre, hvis ikke du flygter i trods: Det gode du agter at gøre, det gør du også for os.

Se fremad — og da vil du øjne alt det som du grovest forbrød, din svigefuldhed og de løgne
DU DØMTE TIL GLEMSEL OG DØD.

De sidder på alle tage, de stirrer fra hver en krog, de skræmmer dit mod tilbage i angst for hvert skridt du tog.

Per Busck-Nielsen.

BARNET OG KIRKEN

Det internationale Børnebureau's
kongres i Montreal

Canada har i år — som det første land udenfor Europa — huset den VI ICCB verdenskongres. ICCB er The International Catholic Children's Bureau — det internationale katolske børnebureau. Det er en international organisation, der har til formål at studere barnet og dets miljø. Mange organisationer i en række forskellige lande er tilsluttet børnebureau'et og modtager et tidsskrift, som indeholder artikler om aktuelle børneproblemer og resuméer af nationale og internationale artikler om børn. Bureauet, som har hovedkvarter i Paris, er repræsenteret ved de Forenede Nationer, bl. a. i Unesco og i Unicef.

Det internationale katolske børnebureau blev grundlagt i 1947 og har siden da afholdt 5 kongresser i Europa. Lige fra begyndelsen interesserede Canada sig meget stærkt for organisationen og i år blev Montreal valgt til kongresby. For to år siden behandlede man problemet: Hvordan kan man opdrage barnet til international forståelse. I år var kongressens tema: Kirken og barnet.

For 14 dage siden åbnede Montreals ærkebiskop, kardinal Poul-Emil Leger, kongressen på Montreals universitet. Bagefter blev de 800 deltagere fra 40 forskellige lande budt velkommen af byens borgmester Jean Drapeau. I løbet af den følgende uge blev der behandlet et væld af problemer. Interessområderne spændte lige fra katekismusundervisning til psykoanalytiske teorier. Der var ialt 10 grupper, som arbejdede med forskellige emner: udendørsliv, børnehavbørn, familieundervisning, film og fjernsyn o.s.v.

Der blev holdt mange interessante foredrag. Den kendte canadiske psykiater, Karl Stern, beklagede i et indlæg, at mange menneskers religion er begrænset til morallære, således at deres børn kun lærer om synd og straf. Det kan være skadeligt for den mentale sundhed. Vi glemmer alt for ofte, at det største bud er kærlighedsbudet. Det er langt vigtigere at fortælle barnet om Guds godhed og at lære det kærlighed til Gud og til dets medmennesker. Man bør lægge vægten på det positive i stedet for på det negative.

Også i andre foredrag blev der lagt vægt på en positiv problemløsning. Den italienske redaktør Domenica Volpi understregede, at det mest effektive våben i kampen mod den kulørte presse er blade trykt med samme teknik og med samme udstyr, men med et bedre indhold. Domenica Volpi er redaktør for børnebladet *Il Vittorioso*; det bliver solgt i kiosker over hele Italien og er en skarp konkurrent til de kulørte hefter.

Østrigeren Albert Otteny's foredrag

om særundervisning gjorde indtryk på deltagerne. Til trods for Østrigs nationale fattigdom har man 1500 særklasser, hvor man underviser sinker og åndssvage børn. Man gør alt for at optræne og uddanne de børn, som på grund af en intelligens-defekt har svært ved at klare sig i det moderne komplicerede samfund.

Canadieren Philippe Deschamps, der er professor i pædagogik ved Laval universitetet, fremhævede, at kristne pædagoger må interessere sig for nyere pædagogiske teorier, selvom de måske ikke er af kristen oprindelse. De moderne metoder svarer ofte meget bedre til barnets behov og de er resultatet af forskning og erfaring. Lærere af i dag har pligt til at sætte sig ind i dem og prøve at forbedre dem. Det er nemlig ligeså galt at tro, at vore nuværende opdragelsesteorier er definitive og perfekte, som det er at opretholde de gammeldags metoder.

På mange måder var det en farverig kongres: Vidt forskellige synspunkter blev diskuteret, og der var en levende interesse for den nyere forskning og for moderne arbejdsmetoder. Deltagerne bidrog også til at gøre kongressen farverig: Der var mennesker i ganske almindeligt tøj, der var søstre i deres ordensdragter, præster i soutaner, biskopper og kardinaler i rødt og purpur.

Jørgen Hviid

*

(Med tilladelse fra
The Canadian Broadcasting
Corporation).

ORIENTERING

Om misbrug af præster

„OFFERDAGEN“ NÆRMER SIG

Hvert år vender »offerdagen« tilbage. Vi kan nemt blive enige om, at det burde være nok i en ganske kort notits at gøre opmærksom på dagen. Så godt som alle ved, hvad »offerdagen« er, og hvad formålet med den er. Og skulle der være enkelte nyttilkomne, som endnu ikke ved det, burde de selv være ivrige efter hurtigt at skaffe sig besked.

Eftersom vort antal da forhåbentlig er i stigning år for år, og eftersom vi år for år får mere i løn i takt med at pengenes værdi falder, burde det også ligge sådan, at offerdagens resultat i kroner og ører var stigende, i det allermindste sådan, at resultatets »realværdi« lå fast.

Men det lidt beskæmmende faktum er, at det slet ikke går så let. Vi er træge nok til, at vi indtrængende skal mindes om vore nærliggende pligter. Så lad os da gøre det i år igen.

En ung mand hører Guds kalden og vier sit liv til præstegerningen. Guds ære og sjælenes frelse skal fylde hele hans tilværelse. Efter lange års forberedelse kommer så den dag, han modtager præstevielsen og den længsels-

fuldt imødesete gerning tager sin begyndelse. Den bliver rig på skuffelser og nederlag, men det gør ikke den rette præst noget. Han blev ikke præst for successens skyld. Gerningen må gerne være trælsom. Men få præster undgår derimod smerten over, at så alt for meget af deres tid og kræfter, altfor mange af deres bekymringer og spekulationer nødvendigvis må ofres på gerningens rent materielle side, på slæbet med at få alt for små penge til at slå til. Bevares vel, ikke til præstens egne fornødenheder, der oftest er yderligt beskedne, men til kirkebygning og gudstjeneste, til skole og til de fattige, der har prioritetskrav på en præst. Ofte føler han sig mere som administrator end som præst. »Det var ikke for dette, jeg blev præst, men det skal jo gøres.«

Bliver præsten en dag biskop, er han allerede erfaren og ved, at der bliver andet at bære end hyrdestaven. Der kommer til at hvile et stort økonomisk ansvar på ham. Kunne han blot kaste det fra sig og sige, at det ikke var for dette, han lyttede til Guds kalden. Men de materielle krav er jo lige så mange ydre betingelser for overhovedet at øve hyrdegerning. Det skal gøres. Men under al den opslidende administration ligger længslen efter udelst at kunne vie sig til Guds ære og sjælenes frelse.

Dette er det, offerdagen skal minde

os om. Den skal sige os, at vi lægfolk misbruger vore præster. Hvad kunne de ikke udrette, hvis de fik lov til uafkortet at beskæftige sig med det, de blev præster for. De viedes ikke til administratorer, men til præster. Og de kunne være præster og præster alene, hvis vi lægfolk som en selvfølge rakte dem de timelige midler, der skal bruges til deres gerning. Vi er så mange, at det er små penge, hver enkelt af os behøver at komme med. Det er usselt lidt i forhold til, hvad vort medlemskab af det borgerlige samfund koster os i skatter og afgifter. Det er næsten ingenting i forhold til, hvad vi ofrer på os selv. Vi kan være kirkens børn med god samvittighed, uden at det behøver at gøre os fattige. Hvorfor er vi det så ikke? Hvorfor skal vi altid mindes om noget så selvfølgeligt som, at kirkens økonomi er lægfolkets sag?

Vi kalder det »offerdag«, men er det et virkeligt »offer«, der forlanges af os? Er det ikke snarere en selvfølgelig pligt. Forældre kalder det ikke et »offer« at give deres børn mad og klæder. Det er ikke et offer at skænke sin hustru en gave. Det er kærlighedens væsen at give. Holder vi af vor kirke? Skal den tigge os om et udtryk for vor kærlighed til den?

Vist ikke. Vi vidste jo alt dette så godt og skal nok huske »offerdagen«. Undskyld os, at vi skulle mindes om det.

De „kristne hunde“

Sand, sten og øde klipper, der sine steder når en højde af 3000 meter og rager op mod en skyfri himmel, hvorfra solen ubarmhjertigt bager dagen lang — det er Sahara, jordens største ørken, så stor omtrent som hele Europa. Det er et af de områder på jorden, hvorom landkortet stadig kan fortælle, at enkelte egne endnu den dag idag er »uudforsket« — et land, der kun tøvende har prisgivet sine hemmeligheder.

I århundredernes løb har forskere og opdagelsesrejsende forsøgt at trænge ind i dette store lands hjerte. Så godt som alle blev de ofre for de fanatiske »moslems«, der nærer et så stort og uudslukkeligt had til de »kristne hunde«. Ingen vendte tilbage. De, der ikke faldt for vilde ørkenstammers dolke, omkom af sygdom og udmattelse. »Din kristne hund, hvor vover du at besudle vor by med din svinagtige nærværelse!« Det var den velkomst, der mødte franske, tyske og engelske forskere, der tillod sig at nå frem til en af oaserne i Saharas indre. Englænderen Laing blev — for blot at nævne eet enkelt eksempel — tvunget til med strikken om halsen at aflægge muhammedanernes trosbekendelse. »Gud er stor og Muhammed er hans profet«, lød befalingen, men den stædige englænder svarede blot: »Gud er stor!« Og strikken strammedes om hans hals.

I 1830 besatte franske tropper røverreden Algier, hvor hundreder af kristne slaver vansmægtede i korsarernes frygtede fængsler. Men landets endelige erobring trak ud. Kampene var blodige og forbitrede. Kun den nyudnævnte biskop af Algier, hin berømte biskop Lavigerie, der afslog højere kirkelige værdigheder for at vie sit liv til missionsgerningen, foragtede denne sværdets magt. »Lad mig vise — sagde han til franskmændene — hvordan man bedøver de vilde sjæles ørken med troens sagtmodighed«.

I ørkenens indre -

Biskoppen samlede mænd, der var af samme støbning som han selv. De aflagde deres vante klæder og iførte sig burnus, fez og sandaler, ligesom muhammedanerne. De ville ikke være fremmede erobrere, men derimod »hvide fædre«, der bragte landets indfødte ikke blot budskab om evangeliet men tillige også hjælp i nød. De lærte arabisk for derved at have større mulighed for at komme disse folk ind på livet og dermed bryde den islamitiske skal. Man købte land i nærheden af Algier, der voksede landsbyer op, og her opdrog man tusindvis af forældreløse børn i vajsenhuse. I året 1868 udnævnte Pave Pius IX biskop Lavigerie til Apostolisk Delegat for det ukendte og for størstedelens vedkommende aldrig betrædte Sahara og Sudan. Antallet af Lavigeries »Hvide Fædre« steg og med dette også antallet af de »Hvide Søstre« indtil endelig i 1875 de første missionærer kunne drage ud forbi de franske vagtposter og ud i det ukendte indre af Sahara.

Det var tre patres, tre »Hvide

Visum pro martyrio

En »targi« (ental af tuareg) på sin snehvide ridekamel

Fædre« af Lavigeries' orden. »Visum pro martyrio«. Således lød det rejsepass, som deres biskop havde udstedt til dem. Og disse mænd var klar over, hvad der ventede dem. Forgæves søgte de franske officerer på de fremskudte ørkenposter at hindre dem i deres forehavende ...

Indskrænkninger, forbud, mord -

Forgæves lød advarslerne fra ventlightsindede beduiner af Chaambastammen. Patrene var ikke til at formå til at vende om. Og medens snefnuggene faldt i Europa og lysene blafrede på juletræerne, brød de op fra oasen Ghardaia på vuggende kamelrygge med oasen Mettili som mål. Kun få dage senere vendte strudsejægere hjem til oasen og meddelte, at de havde fundet ligene af de tre patres i læ af en sandbanke — myrdet af tuareger.

Myndighederne trængte ind på biskop Lavigerie for at formå ham til at standse udsendelsen af flere missionærer. I 1881 bad atter tre patres deres overhyrde om tilladelse til at

De Hvide Fædres porte er altid å adskiller sig ikke væse

Uroen ulmer i hele Nord af krigeriske handlinger, de Islam har i antikolonialism afrikanske nationalisme for — og med ham hans religion dommen blot tilnærmelsesvi Islam. Muhammed selv udsti enhver anden religion. Lige hvad der har med kristend hammedanske verdensansk støder sammen, er kun den og bønner i stand til at dø forsoning.

mægtige kirke i Adrar (Central-Sahara) og muhammedanske byggemåde.

Den del, der foregår her i form af kun politiske årsager og følger. Ilder slået sig sammen med den til at fordrive den »hvide erobrere« uden religion har beredt kristenlykke og så store vanskeligheder som med et fanatisk fjendskab mod kristendommen har hadet mod alle, været dybt prentet i den muslim, hvor kristendommen og Islam kristenheds kærlighed og tålmod og forsøge at skabe forståelse og

måtte rejse. Også de fik »visum pro martyrio«. Også de blev fundet myrdede. Resultatet blev imidlertid, at militærmyndighederne udstedte forbud mod udsendelse af flere missionærer. Missionsstationen i Ghadames blev opløst og de Hvide Fædres virke indskrænkedes til sygepleje og undervisning af børn i landets egne håndværk.

Men indskrænkninger og forbud var ikke i stand til i det lange løb at standse disse modige mænds missionsiver. I oktober 1901 drog påny en mand ud i ørkenen. Han hed Charles de Foucauld, var en fransk greve og et skud på en gammel adelsslægt. I sin tidligste ungdom havde han ført en letfærdig tilværelse, havde været officer, havde gennemstrejft vide områder af Marokko, var blevet trappist, og dukkede nu sluttelig med sine ordensforesattes tilladelse op i Saharas ørken for der at føre en eneboertilværelse. Hans spor syntes at fortabe sig i det uvisse. Han havde forladt de sidste militære støttepunkter, var draget ud i ørkenen og levede nu en kamelhyrdes tilværelse. I år og dag levede

I korte træk —

På et møde i Palermo af den italienske, katolske forening for en kristen Orient vedtoges en henvendelse til UN og andre internationale organisationer angående internationalisering af de hellige steder i Palæstina.

*

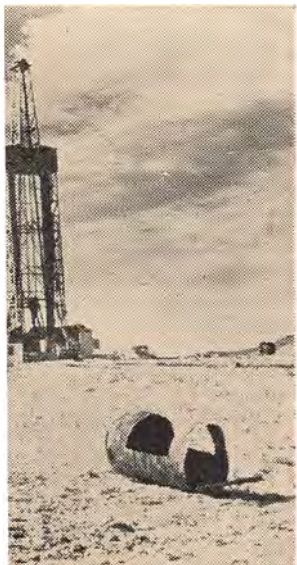
Da de seks abessinske delegerede til verdenskongressen for lægapostolat havde vanskeligt ved at samle rejsepenge til Rom, hørte Kejser Haile Sellassie tilfældigt derom og dekretede, at de kunne rejse gratis med det ætiopiske luftfartsselskab.

*

På Gregoriana er der for tiden immatrikuleret 2543 alumner og præster fra 68 forskellige lande. 79 af dem er fra lande bag jerntæppet.

↑ To Hvide fædre

← Autobaner gennemkrydser i dag ørkenen, medens boremaskinerne udsender deres øredøvende larm i deres søgen efter olie

→ Livet i ørkenen er en stadig kamp — og hård og uden nåde er nomadernes religion, akkurat som deres liv

der under første verdenskrig brød en opstand løs i Sahara i 1916, blev han taget til fange, og en kugle gennem hovedet gjorde ende på hans liv. I år og dag havde han været forberedt på døden.

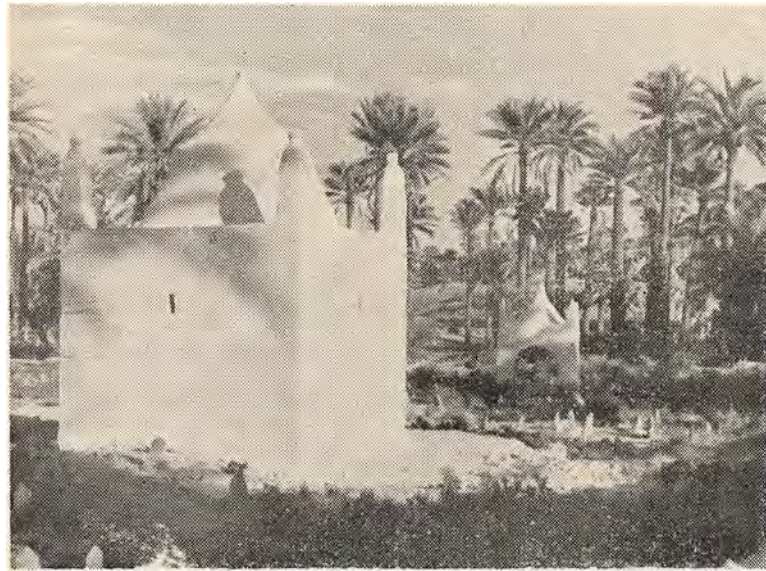
Eksemplets magt

Men martyrernes blod havde imidlertid ikke flydt forgæves. Ikke langt fra Alger, i den lille by Maison-Carrée, ligger de »Hvide Fædre«s moderhus; en stor firkant af hvide vægge, i hvis midte der rager et lille kirketårn op. Her forbereder missionærerne sig til deres gerning. Da de »Hvide Fædre« i 1874 slog sig ned her, talte ordenen allerede et halvt hundrede præster og 106 missionærer og novicer, og siden da er organisationen stadig vokset. Idag tæller den omkring 2400 medlemmer, der alle har viet deres liv til kristendommens udbredelse i alle egne af Afrika, hvor Islam har hjemme.

Idag træffer man »Hvide Fædre« i så godt som alle større oaser i Sahara.

Charles de Foucauld

Midt i et palmehegn ligger en marabut's gravmæle

De bærer stadig den hvide færelsburnus og den røde fez. Det liv, som disse mænd er gået ind til, fjernet fra civilisationen, er ensomt og meget krævende. Det hører den dag i dag til sjældenhederne, at en af ørkenens sønner omvender sig til kristendommen og beder om at måtte blive døbt, og for den, der betragter disse missionærers kamp rent overfladisk, må den forekomme både meningsløs og formålsløs. Men det er netop ved dens urokkelige udholdenhed at de overindflydelse på ørkenens folk. Islam er en ørkenreligion. Det er en religion, der hverken kender til billeder forlønning eller til en forklaring på lidelsen, det er en nådesløs religion uden trøst og håb, en religion, som kun ørkenens hårde lov er i stand til at fostre. Og den, der kender ørkenen undrer sig ej heller over, at nådens og kærlighedens budskab er denne religion helt ukendt.

Sahasras missionærer ved imidlertid at budskabet alene ikke er tilstrækkeligt. Den, der vil bibringe disse mennesker Kristi budskab, må selv leve det. Virkelig uselvsk næstekærlighed er da også de »Hvide Fædre«s første og største opgave. De er velsete gæster hos oasebønderne og de omvandede nomader. Ørkenens folk er klar over, at de ikke banker forgæves på de »Hvide Fædre«s port, dersom de har råd og hjælp behov. Det er noget helt nyt for dem — og de taler derfor med ærbødighed om dem som »helgener, hvide Marabuts«.

Ingen ved hvordan fremtiden vil forme sig for de endeløse områder mellem Atlashjergene og Niger. Medens maskingevæerne hamrer i nord larmen oliesøgens trykluftbor i de ensomme ørkendale. Og selv verden: største ørken er undergivet forvandlingens lov. Der anlægges autoveje og flyvepladser — afstandene mindskes fra år til år. Og skulle det da virkelig være umuligt, at disse mennesker en gang finder vejen til Kristus — blot ikke politisk ufornuft lægger sig hindrende i vejen?

121. Davidssalme

EN HYLDEST TIL JERUSALEM, DEN HELLIGE BY

I. Glæde ved synet af byen.

1. Sang til festrejserne. Af David. Jeg frydede mig, da de sagde til mig: »Vi drager op til Herrens hus.«

2. Alt nu står vore fødder i dine porte, Jerusalem.

3. Jerusalem, som er bygget som en stad, sluttet og fast i sig selv over det hele.

II. Jerusalem er landets religiøse og politiske midtpunkt.

4. Did du drager stammerne, Herrens stammer, som loven er i Israel, for at prise Herrens navn.

5. Der står dommersæderne, sæder for Davids hus.

III. Hilsen og gode ønsker til byen.

6. Bed om fred for Jerusalem. Tryk se være de, som elsker dig.

7. Fred råde i dine mure og velfærd i dine borge.

8. For mine brødrer og venners skyld vil jeg sige: Fred være i dig.

9. For vor Herre og Guds huses skyld vil jeg bede om held og lykke for dig.

*

Denne salme er et udtryk for den festglæde, som fromme israelitter følte, når de efter lovens forskrift tre gange om året drog op til templet i Jerusalem. Den slutter med en bøn om fred og velfærd for både byen og hele folket.

Så mange af os søger ned til den evige stad ved Tiber floden. De troende jøder søgte i sin tid op til staden ved Kedron, denne vinterbæk i dalkløften ved oliebjerg. For øjet var

Jerusalem den stærkeste fæstning landet, imponerende ved sin beliggenhed og skønhed. Hus stod tæt ved hus i harmonisk samklang og fast orden. En stærk mur omgav den ligesom en krans. Alt hvad valfarerne sålede kunne se, var et billede på den enhed og kraft, som skulle præge det jødiske samfund.

Endnu større var hjerternes glæde ved tanken om, at Jerusalem var landets hjerte i religiøs og overnaturlig henseende. Her var det sted, hvor Gud havde sin bolig og gav sine åbenbaringer. Her ventedes Messias, der en gang i fremtiden skulle have sin taler stol i helligdommen. Her modtog Herren sit folks bønner og ofringer og bøjede sig ned til sine børns ønsker. Da Jerusalem også var midtpunktet for landets nationale enhed og sæde for den lovlige myndighed og administrationen, så samlede denne by mere end alle andre israelitternes tanker og fø-

elser omkring sig. Derfor de gløden-
e ønsker i salmens tredje del.

121. Davidssalme taler om Jerusa-
em i Palæstina. Men vore hellige bø-
er kender endnu to andre byer af
amme navn, nemlig Jerusalem i Mes-
iasriget og det himmelske Jerusalem.
Den førstnævnte er den verdenskirke,
om Guds og Marias søn har bygget på
en klippe, som han selv gav navnet
Petros«. På samme måde som alle
ndre apostle fik også klippemanden
øfte om, at vor Frelser ville blive hos
am indtil verdens ende, det vil altså
ige i hans efterfølgere. Derved er Kri-
ti kirke blevet den faste uindtagelige
y, som er ukrænkelig i sin forfatning
g struktur, i sin tro og sædelære. I
enne by findes også en kongetrone,
emlig tabernaklet på vore altre, hvor
en eukaristiske Herre bor. Og der
indes et dommersæde, hvor den sam-
ne Herre gennem sine præsters mund
fsiger frikendelsesdom over anger-
ulde syndere. Det er skriftestolen,
vor bodens sakramente meddeles.

Kunne nu salmisten føle den inder-
igste glæde over, hvad Gud havde
kænknet sit folk i byen Jerusalem med
emplet på Sion, hvor meget mere bør
kke vi glæde os over og sige tak for,
vad vi har. Hos os er jo, som vor
Frelser sagde til farisæerne, det, som
r større end helligdommen« i Jeru-
alem. Og lod os også — i lighed med
almisten — tit bede om den sande
red blandt jordens nationer, om en-
ed i tro og kærlighed blandt alle
ristne. Lad os bede om, at hele ver-
len, også synderne og de vantro, må
øgive sig på vej til det hellige Jeru-
alem og få del i den fred, som Gud
ar lovet og giver nu i sin kirke og vil
ive i det himmelske Jerusalem. F. K.

Peter Schindler

Katolicismen i vor tid

148 s., kr. 12,75.

Bogen er delt i to afsnit. I det før-
te gives der en principiel fremstilling
if den katolske tro. Det er fjerde gang,
Peter Schindler skriver en bog om
atolicismen, og man mærker en af-
daring og indre sammenhæng, som de
oregående ikke har.

Andet afsnit er af en hel anden art.
Her giver forfatteren et indblik i kir-
ens liv idag med dets bevægelser og
strømninger. Det er »kirken på kors-
tejen«, han skildrer. Kirken besinder
sig idag på sit eget væsen og synes på
lle områder at revidere, løfte gamle,
stivnede former af sig, som nok har
raft en betydning engang, men som nu
einmer og må kastes af.

Bogen er i sin genre noget af det
nteressanteste, der endnu er skrevet
på et nordisk sprog. Forfatteren er
stadig i den levende og skabende ge-
neration. Han er ung blandt de unge
helt fremme i forreste række S. D.

MØDE- MEDDELELSER

København.

Messe søndag den 27. oktober kl. 9
i Sankt Knud Lavards kirke i Lyngby.
Pontifikalmesse med prædiken af bi-
skoppen.

Derefter fælles, medbragt morgen-
frokost med the eller kaffe.

Kl. 12: Krist Kongetalen af direc-
tør Børge Mannov: »Er tiden inde til
modreformation?« Derefter holdes
gruppediskussion om emnet.

Kl. 14: Præsentation af den nye
Sankt Knud Lavards kirke ved arki-
tekten, Carl Frederiksen m.a.a.

Derefter thebord med underhold-
ning.

Kl. 15: Afsluttende andagt i kirken,
hvortil hele menigheden er indbudt.

Om aftenen holdes der åbne huse
forskellige steder i byen, og vi slutter
med komplet i et par af kirkerne. Tid
og sted vil blive bekendtgjort i Ka-
tolsk ugeblad samt om formiddagen i
Lyngby, hvor man må tilmelde sig til
de åbne huse.

For deltagelse i formiddagens ar-
rangement betales kr. 1,50 incl. te eller
kaffe efter messen og om eftermiddag-
en. Tilmelding er ikke nødvendig —
se dog nedenfor om indkvartering!

Alle unge katolikker fra hele landet
er indbudt til at deltage. Unge kato-
likker fra Fyn og Jylland indbydes
desuden til Krist Konges fest i

Odense.

Lørdag kl. 18: Ankomst og fælles
aftensmåltid i gymnastiksalen.

Kl. 20: Efter novencandagten gen-
nemgår pater Drouzy, Ordrup, aften-
ens film (Miraklet i Milano eller La
Strada). Menigheden er indbudt. Efter
filmen komplet i kirken for ungdom-
men og den øvrige menighed.

Søndag kl. 8: Levitmesse. Efter mes-
sen festtale af pater Drouzy.

Middag hos de respektive værter.

Kl. 16: Offentligt foredrag af pater
Irenæus O.F.M. om »Den hellige Frans
af Assisi«. Efter foredraget højtidelig
andagt i domkirken ved Sankt Knuds
relikvier.

Fælles aftensmåltid. Derefter slut.
Tilmelding snarest, men senest 15.
oktober til Johs. Dudzinski, Langelin-
ie 8, Odense. Tlf. 3268.

Vedrørende indkvartering i Køben-
havn af udenbys deltagere:

Det enkleste er, at man selv sørger
for indkvartering hos venner, bekend-
te og familie. DUK vil derudover prø-
ve at skaffe logi for alle, der ikke har
sådanne muligheder. De bedes snar-
est skrive til Flemming Andersen,
Smørumvej 199, Brønshøj, fra hvem
de vil få besked, når indkvarteringen
er gået i orden.

På den anden side opfordres unge
katolikker i København, ja, hele me-
nigheden til at tilbyde logi for unge
fra provinsen. Man bedes snarest skri-

ve eller ringe til Flemming Andersen,
adresse ovenfor, tlf. BE 5839x — og
opgive antal og køn. Indkvarterings-
værterne bedes modtage gæsterne lør-
dag aften, sørge for madpakke søndag
og for aftensmad inden afrejsen.

Vi håber, at mange fra provinsen
vil deltage i Krist Kongesfest i Køben-
havn og Odense, og opfordrer menig-
hederne og de unge i disse byer til
at hjælpe med ved at tilbude husly.

DUK.

Meddelelser fra de lokale foreninger:

Århus:

Søndag d. 13. okt.: Travetur efter 8-
messen.

Torsdag d. 24. okt.: Danseaften.

Søndag d. 27. okt.: Krist-Konges fest.

Torsdag d. 31. okt.: »En aften i Spa-
nien.

Ordrup:

Tirsdag d. 15. okt.: Biografur.

Tirsdag d. 22. okt.: Den sete film tages
op til debat.

Tirsdag d. 29. okt. Pater Duclos bely-
ser »Alle Helgens dag« og »De hel-
liges samfund«.

NB: De øvrige lokale meddelelser
findes i sidste nummer af Ugebladet.

UGEBLADETS BOGSIDE

Atombombens dystre historie

Robert Jungk: »Stærkere end tu-
sind sole« (Jespersen og Pio).

Den tyske journalist, som har skre-
vet denne bog efter at have været i
kontakt med så godt som alle de euro-
pæiske og amerikanske atomfysikere,
der har været aktive i arbejdet med
atom- og brintbomben, har først og
fremmest et moralsk formål med sin
bog. Han deler de skrupler, der har
hjemstøgt disse fysikere. Ja, han vur-
der faktisk de fysikere, han skildrer,
efter de samvittighedskvaler, de har
følt. Men han har i dette moralske pro-

(sluttes næste side)

GLEMTE DE

alligevel at sende mig af sted?

DET KAN LIGE NÅS,

hvis De udfylder mig nu!

HUSK AT DE SPARER

10 kr. årlig - og støtter en god sag

MANDAG DEN 15. OKTOBER

er absolut sidste frist for

abonnement!

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummret i søndagsmessebogen.

Okt.

13. S. 18. Søndag e. Pinse (734—70) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Edward Bekender, Konge af England (1106); præf. (521).

14. M. St. Callistus I (1106); alm. præf. (525).

15. Ti. St. Therese (1107); alm. præf (hvid) (525).

16. O. † St. Hedvig (1108); alm. præf. (hvid) (525).

17. T. St. Margrethe Maria Alacoque (hvid) (1108); alm. præf. (525).

18. F. St. Lukas, Evangelist (1112—119); Apostlenes præf. (524).

19. L. St. Petrus af Alcatara (1114); (hvid) alm. præf. (525).

20. S. 19. Søndag e. Pinse. Missions-søndag.

Ugebladets bogside

(fortsat fra foreg. side)

blem ikke et fast stade, så lidt som fysikerne. Man fornemmer hele bogen igennem, at disse videnskabsmænd er fæmlende og usikre. En moralteolog, som på sit felt er lige så dybtborende og konsekvent som disse naturforskere er på eget felt, er hvad man under læsningen hele tiden længes efter. Selv magter fysikerne ikke at nå til den moralske klarhed, de længes efter.

Bogen er rent historisk refererende og kræver ikke fysiske kundskaber af læserne. Forfatteren tegner en lang række fængslende portrætter af de store navne, der har været knyttet til atomforskningen. Det er en hel kaval-kade af nobelpristagere, der passerer forbi. Men samtidig er skildringen in-tens spændende, som de frygtelige

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

bombers tilblivelseshistorie var det. Og den, der vil kende sin tid og dens alvor, vil læse bogen i eet stræk og huske den længe.

Den begynder i det provinciale Göttingens idyl, hvor den store mate-matiker Hilbert, som anede den nye fysiks muligheder, erklærede, at »fy-sikken egentlig er alt for svær til at betros fysikerne«. Bohrs skikkelse duk-ker atter og atter op med sin rige menneskelighed. I Amerika sættes tempoet op og sam- og modspillet mel-lem videnskabsmænd og militære (som Jungk ganske afgjort ikke yn-der) er skildret med overordentlig kraft. Helt retfærdig mod Amerika, specielt mod Robert Oppenheimer, er denne europæer dog næppe.

I forhold til en bog som denne, der dybtgående skildrer en udvikling, som angår enhver af os, er det meste andet på boghandlernes disk ren eskapisme og ligegyldighed.

H. D. T. K.

Bitter krigsburleske

Evelyn Waugh: »Officerer og Gentlemen« (Schönbergske for-lag).

Det er generende, hvis man ikke forud har læst »Tapre Krigere« og nu her møder adskillige personer, der ganske øjensynligt er gamle kendinge med en kun antydet forhistorie. Men endnu mere er det nødvendigt at ken-de den første bog for at få fat på, hvad der fra forfatterens side er den afgørende baggrund. I så henseende er hovedpersonen Crouchback at betragte som forfatterens direkte tale-rør.

For Crouchback — katolik og kon-servativ ligesom Waugh selv — var det et stort og befriende øjeblik, da de totalitære magter Tyskland og Rus-land faldt i hinandens arme i 1939. Endelig rene linier. Nu vidste man, hvad man kæmpede for og imod. Hvor hårdt det end gik på og hvor meget ens egne end kludrede, så var sagen god nok og lidelserne værd. Men så kom 1941 med Hitlers angreb på Rus-land. Nu skulle kommunismen, der var en svoren fjende af vor verdens-dels årtusindgamle kristne og humane kultur, ikke mindre farlig end nazis-mælle. Hvad kæmpede man for nu? Med Waughs ord i den foreliggende bog: »Det var tidligt om morgenen d. 22. juni — en dag, der skulle blive en undergangens dag for hele verden i tallose generationer.«

Dette dystre syn på 2. verdenskrig har sat sit præg på »Officerer og Gentlemen«. Bogen er mere bitter, og anti-militarister kan læse den med fryd som vidnesbyrd om militært roderi og håbløs inkompetance. Men det er ikke rigtigt. Waugh elsker den engelske hær, elsker den i dens roderi og al dens kludren. Det er den gamle kon-servatives glæde over, at gentlemanbe-grebet i al sin engelske særprægethed overlever i hæren, hvor meget moder-ne demokrati end har tromlet det ned i den øvrige tilværelse.

En burleske, så engelsk at det kan

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torisdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 55965

Til DON BOSCO BØGERNE

kassereren, Markskellet 5², Vanløse

Undertegnede

Navn:

Adresse:

bestiller herved abonnement på DON BOSCO BØGERNE (hver årgang består af 4 indb. bøger for 8,00 kr. halvårlig ved forudbestilling). Abonnementet fortsætter, indtil jeg opsiges det med mindst 3 måneders varsel.

1. rate kr. 8,00 indbetales senest ved modtagelsen af 1. bog på giro 10 12 39 - DON BOSCO BØGERNE, Markskellet 5², Vanløse.
2. rate betales pr. giro inden 1. februar.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellebygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

gå hen over hovedet på os andre, hvis vi ikke kan indstille os selv engelsk til tingenes gang. Men uden tvivl en af de mest betydelige krigsromaner om 1. verdenskrig.
H. D. T. K.

Kunsthøjer

I. Møller Nielsen: »Kunsten i dag (Fremad). Gyldendals leksikon over moderne kunst.

Den første bog er en grundbog til en af Statsradiofoniens studiekredse. Til dette formål er den meget velegnet. De enkelte kapitler, som ikke udgør nogen virkelig sammenhængende enhed og kunne være en samling af spredte artikler, behandler afgørende sider ved kunstværkers frembringelse med især psykologiske forklaringer. F. eks. er kapitlet om farven og sinde velegnet til at åbne betragterens øjne for farverne hos en kunstner, selv om det er et første og yderst forenklet kriterium til forståelsen, der rækkes æserne. Netop som en sådan første indføring, der må følges op af en senere nuancering, er bogen tænkt og velegnet i sin udformning. Til tider

protesterer man hæftigt mod forenklingen, f. eks. hvor forfatteren næsten vil have os til at opfatte kunsten som en afreagering, et »livsunderskud«, som man hævner sig over. Men bogen
(sluttes på bagside)

Uforskammet trykfejl

I nr. 39 lod sætternissen i vor sideartikel om Pavens tale til jesuitterne den Hellige Fader advare Jesu selskabs præster mod »højmod«. Vi tør tro, at patrene ikke har ladet sig narre

af nissen, men har forstået, at det var »hovmod«, som Paven talte om. Vor undskyldning til Hans Hellighed, til patrene og læsekredsen.

Immaculata-Kongregationen

På grund af, at H. E. Biskoppen den 22. okt. kl. 20 læser en requiemsmesse i Jesu Hjerter Kirke for de under folkerejsningen i fjor faldne ungere, udsættes sammenkomsten til tirsdag den 29. okt. efter rosenkransandagten.

Aarhus

Aarhus Boghandel

v. katolsk kirke

Ryesgade 26

Telefon 26630

Leverandør til Sct. Knuds skole

Et Hjem paa Rejsen

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Høilund Carlsen

Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

Støt annoncørerne

Gør Deres indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENGADE 17

Telefon 25716

Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 24777

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 24088

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

VIL DE VÆRE TILFREDS? - KOM TIL

ANDERS JENSEN . Bülowvej 60
TELEFON 23460

1ste Klasses Fodlajs-Reparationsværksted
De ringer - vi henter og bringer!
Leverandør til Sct. Josefs Hospital

V. Svenstrup . Telefon 21557

Aut. Elektro-Installatør . Ladestation

Hans Brogesg. 4 . Tietgenspl.
Lev. til Sct. Josefs Hospital

Katolske Begravelser - Ring til 22866

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jørgergaardsgade 17-19 - Aarhus

Køb kvalitet
det gør vi -

DERMA RADIO

lige ved katolsk kirke - Tlf. 20075 - Specialist i båndopt. og long playing

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Næstved

Ll. Næstved Andelsmejeri

Telefon 569 og 770

Leverandør til de katolske Institutioner

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Næstved

Kul- og Koks Kompagni

Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 1420

Arndt Nielsen Ure og Optik

Jernbanegade 2 . Tlf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen

Boghandel

Telefon 2525

(2 Ledninger)

Tapeter og Malerverer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg

Snedker & Tømrermester

Tagensvej 2 . Telf. 1628 & 818
Leverandør til de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Ugebladets bogside

sluttet fra foreg. side

er sprængfyldt med dristige generaliseringer, som dels synes at gøre det svære ganske enkelt og nemt at forstå, dels vækker til hidsig modsigelse. Alt så en fortræffelig grundbog til en studiekreds, som ikke skal være kedelig.

Gyldendals leksikon er en oversættelse af en fransk bog, hvor forlaget har været bundet til det franske billedvalg og i hovedsagen også til den franske tekst. Kunne et sådant populært leksikon laves herhjemme fra grunden af, ville adskilligt tage sig anderledes ud, men prisen ville også være helt uoverkommelig for de fleste, og så var det så som så med fornøjelsen. Nu er det i sin begrænsning blevet en fortræffelig billedbog med en rigdom af godt leksikalt stof, hvoraf en del nok virker lidt uvedkommende. Vel er billederne små, men farvetrykket er ikke ringe efter leksikale forhold og billedstørrelsen også udmærket af et leksikon at være. En del af den moderne kunst i bogen får en til at tænke på førnævnte grundbogs tese om »livsunderskuddet« hos moderne kunstnere. Hos nogle af dem skal tesen nu nok passe, så det ikke er helt galt, når vi andre ved synet får bange anelser om kunstnerens indre habitus. Men naturligvis hører det med til den moderne kunst og kan gouteres, hvis man ikke bliver for psykologisk stemt under betragtningen. Se selv efter.

L. H.

Don Bosco Bøgerne

Vi minder læserne om, at det er inden 15. oktober, man skal tegne abonnement på de katolske børnebøger for

URBI ET ORBI

at få dem til den stærkt nedsatte pris. Se bestillingssedlen side 486. Af hensyn til boghandlerne må fristen strengt overholdes.

Konvertitbog

I forbindelse med forfatteren, pastor Peter Schindlers 40 års præstebubilæum den 7. oktober har en kreds af hans venner taget initiativet til udsendelse af et festskrift. Da pastor Schindler på jubilæumsdagen opholdt sig i Portugal, vil skriftet blive overrakt ved et senere besøg i Danmark. Det består af 23 konversionsberetninger redigeret af pastor Gunnar M. Nielsen og udsendes i januar under titlen »Vi blev katolikker«. Den udgives af Arne Frost-Hansens forlag.

Katolsk Presse i Wien

(sluttet fra forsiden)

lignede Østrig med det skønne Grækenland og Wien med Athen. Herrens moder — udtalte grev Dalla Torre — havde ved brylluppet i Kana foranlediget Vor Herre til at forvandle vand til vin — måtte vore katolske journalister få evnen til at omforme de daglige mangeartede efterretningers vand til sandhedens lutede vin. Og i tilslutning til sin åbningstale forelæste han de hilsner, som kongresdeltagerne med stormende applaus godkendte og som derpå afsendtes henholdsvis til

Nobelprisen til en dominikaner!

Norsk »Morgenbladet« har i en artikel støttet tanken om at give nobelprisen for et fredsarbejde til den belgiske pater Pire O.P. Allerede i juni var dette ønske blevet fremsat af præsidenten for Europarådets konsultative forsamling, Fernand Dehousse, og de er yderligere blevet anbefalet af Alber Schweitzer og af Natos generalsekretær Paul Henri Spaak.

Pater Pire, der er født i 1910 og indtrådte i dominikanerordenen i 1928 grundlagde allerede i 1938 sine såkaldte »friluftstationer«, men fra 1941 har han specielt taget sig af »displaced persons«, nemlig af de flygtninge, de på grund af alder eller skrøbelighed ikke kan sættes i arbejde. Det er blevet til en række »Europabyer«, der er reserveret for disse ulykkelige mennesker. Pater Pire arbejder på ialt a skønne 200.000 mennesker et nyt hjem.

den Hellige Fader og den østrigske forbundskansler.

Inden kongressens deltagere gik til arbejdet hilstes de velkommen af Wiens ærkebiskop, dr. König, der på tysk, engelsk, fransk, italiensk og spansk gav udtryk for sin glæde over at huse den illustre forsamling.

Det vil føre for vidt at referere samtlige taler, der holdtes i løbet af de tre dage. Men nævnes bør to af talerne, den første, lord Pakenham der talte om den rolle, som den katolske presse spiller i kampen mellem tro og vantro. Kampen mellem nationerne er i grunden en kamp mellem to forskellige verdensanskuelser. Kommunismen — udtalte lord Pakenham — afviser den kristne humanisme hvorpå den kristelige civilisation hviler og den betragter verdens tvedeling som varig og uafvendelig. Og i denne kamp betjener den kommunistiske lejr sig af et enormt propagandebagvaskelsesapparat. Den vestlige verden har kun een vej at vandre: at støtte sig til sandheden. »Sandheden har imidlertid mange ansigter«, sluttede lord Pakenham. Det er vor daglige pligt at søge at vælge ud fra de begrænsede viden, hvad der er bedst og vigtigst i denne eller hin anledning. Den samlede sandhed må dog være udelelig. Der eksisterer intet modsætningsforhold mellem naturen og den guddommelige lov, mellem religionens og videnskabens sandheder, mellem den kristne og den politiske etik.

(Yderligere referat følger næste uge).

<

Fra kongressens åbning i »Haus der Industrie« i Wien. Dr. Fr. Funder (stående) bader velkommen. Til venstre for ham generaldirektør dr. Stepan og Conte Dalla Torre

KAMP TIL DET SIDSTE - MEN MED KRISTI VÅBEN

Lægapostlen, hans opgave og ansvar. — Pave Pius XII's tale ved åbningen af »II. Verdenskongres for Lægapostolatet« i Rom

En festligt smykket og belyst Peterskirke dannede forrige lørdag eftermiddag rammen om åbningen af II. verdenskongres for lægapostolatet: over 2500 delegerede og observatører fra over 80 nationer fyldte San Pietro, da den Hellige Fader -- der var kommet ind til Rom fra Castel Gandolfo i denne anledning -- åbnede kongressen med en tale, hvori han trak linierne op for de principielle spørgsmål vedrørende lægapostolatet og i særdeleshed kom ind på lægapostlens uddannelse. Førende personligheder inden for lægapostolatet over den ganske verden havde sammen med omkring et lille halvt hundrede biskopper fundet vej til den evige stad.

Det er idag lægapostolatets opgave at bevare og at erobre — begge dele er lige påkrævet, udtalte den Hellige Fader. »Kirken er ikke til sinds at ville overlade sin erklærede fjende, den ateistiske kommunisme, valpladsen uden kamp. Denne kamp skal føres til vejs ende, men med Kristi våben«. Paven nævnte derpå de felter, hvor det er lægapostolatets opgave at sætte ind: det gælder om at påtrykke presse, radio, film, fjernsyn, industri og teknik et kristent præg. »Verdens helliggørelse« — sagde Paven — det er lægfolkets opgave.

Ugebladet bringer i næste uge et fyldigt referat af den Hellige Faders tale.

I umiddelbar tilknytning til audienzen i Peterskirken fandt den højtidelige åbning af verdenskongressen sted. Præsidenten for den stående komité for lægapostolatet, dr. Vittorio Veronese, hilste den store forsamling velkommen og redegjorde for kongresspræsidiets sammensætning. Dr. Veronese erklærede, at der var reserveret et formandsæde til »Tavshedens Kirke«, der ikke var i stand til at deltage i kongressen, og forslaget om at overlade åbningsmødets ledelse til en repræsentant for Afrika, lederen af den katolske familieaktion på elfenhens-kysten, Josef Amicha, hilstes med stor begejstring af den tusindtallige skare. Præsidenten for den katolske aktion i Italien, professor Luigi Gedda, erklærede, at der ikke fandtes nogen pro-

pagandamusik, der ville kunne overdøve marchen fra de panservogne, der i oktober havde mejet blomsten af den ungarske ungdom ned, og ej heller ville kunstige jorddrabanter kunne aflede den fri verdens blik fra den polske ungdom, der kæmpede for at forsvare sit folks frihed.

Dagen efter gik man i gang med det praktiske arbejde. x.

Åbningshøjtideligheden for »II. verdenskongres for lægapostolatet« i Rom

DET EVIGE FORÅR

Det fri ords Magna Charta

Missionssøndagen

Evangelisten Markus

Kadar indretter
interneringslejre for
katolske præster

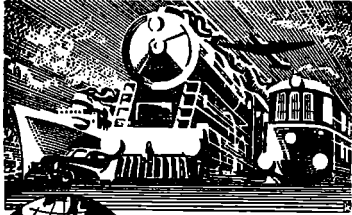
Offerdagen

Polen giver kirken en del af de fratagne ejendomme tilbage

Det polske landbrugsministerium har udstedt et dekret, hvorved den katolske kirke i Polen får en del af de besiddelser tilbage, som blev frataget kirken af den kommunistiske regering i 1950. Tilbagegivelsen er forberedt af en kommission, der var sammensat af repræsentanter for regering og kirke efter at det polske episkopat havde rejst krav om ophævelse af nationaliseringsloven af 1950.

I bestemmelserne hedder det, at privat ejendom af bygninger og jord, der har tilhørt kirke eller gejstlige, skal tilbagegives de retmæssige ejere. Der har dog endnu ikke kunnet opnås enighed om tilbagegivelse af besiddelser, der har tilhørt kirker og klostre og som blev annekteret før 1950.

(KNA).

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landeretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7877

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

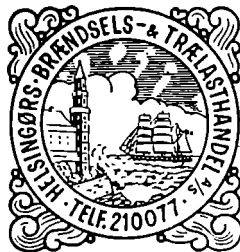
Chr. Hansens Kød-Udsalg
Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstad's
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn
Murermester- og Entreprenørførr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDSSEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Reserveret

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sct. Olgade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdillet Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Oleg. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olgade
Bedste Indkøbssted i Roskilde

Det er en ganske dagligdags foreelse i disse uger: Vinden suser i de efterårstrætte træers grene. Et blad vriver ned lige for foden af en. Der ligger det nu på vejen, i snavset. Man går forbi det uden at ænse det. Det synter ikke længere på træet - nu venter det kun på at formulde.

Også indenfor kirken suser der store og rusker i dens grene, og mange mennesker hvirvles bort med blæsten om visne blade. De falder fra. Ikke ådan at forstå, at de forlader kirken eller går over til en eller anden sekt. Lidt til sker der hyppigt slet ingen forandring. De står stadigvæk i kirkeøgerne, de betaler måske endda også deres kirkeskat. Men de er døde for vådens virkninger. Deres religiøse og moralske liv er ikke længere præget af roen, det er værdiløst -- det er lige til affaldsbunken.

Hvorfor falder da egentlig bladene af træerne? Fordi de ikke længere er evende forbundet med stammen og fordi de ikke længere suger livskraft af denne. Nøjagtigt det samme er grunden til, at der eksisterer så mange »passive« katolikker. De står ikke

mere i levende forbindelse med kirken, de henter ikke længere næring af den livskraft, som Vor Herre tilbyder dem: det sakramentale liv er udsukt.

Det evige forår

Den, der ikke længere søger styrkelse i Kristi legeme og blod, han mangler også kraften til at holde sig ung og frisk, rent religiøst set. Hans moralske samvittighed og hans frosliv skrumpet ind og visner bort som bladene om efteråret. Og kommer der så en storm, bliver han let et bytte for den.

Og søger man så at finde den egentlige grund til, at mange kristne bliver lunkne og falder fra, så opdager man: det skyldes i og for sig yderst sjældent virkelig trostvivl, ej heller hån eller ringeagt fra omverdenen, ej heller forfølgelse eller tvang. Den, der står virkelig fast i troen, lader sig kun sjældent rukke fra sin overbevisning af hån eller trusler. Den sidste snes år har givet så mange beviser herpå, tænk blot på kirken i de totalitære lande. Thi ligesom stormens rusken i det unge træ kun bevirker, at dets rødder tager bedre fat i jorden, på samme måde bevirker modsigelse og forfølgelse blot, at den virkelige katolik rodfæstes endnu dybere i sin tro. Årsagerne til frafald må med andre ord søges helt andre steder: Mennesker holder op med at bede, henfalder til laster, får uorden i deres ægteskab eller lignende. De lukker sig ude fra Guds ord og hans nåde.

Men Vor Herre har tålmodighed med menneskene. Han lader kun sjældent vinden blæse op til orkan, så der falder mange blade af. Han siger ikke som Nietzsche: »Hvad der er ved at falde fra, må man skubbe til«. Han ønsker ikke at brække det knækkede rør og slukke den rygende tande. Han er tålmodig, ofte meget langmodig. Og medens man måske ofte er tilbøjelig til at »afskrive« den ene eller anden, så siger Vor Herre: Lad os vente og se, til høstens time er inde.

Denne trøst giver Vor Herre os også selv -- men tillige også den ubønhørlige advarsel: Høstens time kommer før eller senere, og da vil alt ukrudt ubønhørligt blive revet op med rode og kastet i den evige ild. Og vi lever alle i tidernes efterår og aner ikke, hvornår leen rammer os.

Eet er dog sikkert: så længe vi lever forbundet med kirken, bliver vi ikke revet bort med blæsten og vil hverken visne eller tørre ind. Thi i kirken eksisterer der intet efterår, der er der evigt forår.

Og Vor Herre venter stadig på os for at se, hvordan vi udvikler os, om vi bliver til ukrudt eller til Guds hvede. Gode og dårlige katolikker lever sammen i Guds kirke, som ukrudt mellem hveden, som de efterårsnøgne træer blandt stedsegrønne graner. Kirken kender både syndere og helgener -- både mennesker, der er på vej til modning og til frafald.

„Sputnik“

Det er hævet over enhver tvivl, at 4. oktober 1957 — den dag, da russerne afskød den første jorddrabant, hin berømmelige »Sputnik« — vil gå over i historien som et vendepunkt. Og tidspunktet var utvivlsomt vel valgt. Overraskelsen måtte give bonus, og i kapløbet mellem de to supermagter, de Forenede Stater og Sovjetunionen, har den sidste så afgjort scoret et forspring. Sovjetunionen vil sikkert også vilde at udnytte dette forspring rent politisk.

Hvad man først og fremmest nærer frygt for i den vestlige verden er, at »Sputnik« skal virke som et politisk chok på et betydeligt antal nationer, først og fremmest sådanne, som står under følelsesmæssig påvirkning fra

DE KØBENHAVNSKE NOVEMBERPRÆDIKENER

Fra tid til anden har Katolsk Ugeblad indeholdt artikler om de forskellige ordenssamfund, der arbejder i Danmark. Ofte har anledningen været et jubilæum som nu f. eks. Ursulinerindernes 25-års jubilæum for deres virksomhed i Farum. Glæden over søstrenes indsats giver sig ofte begejstrede udtryk fra katolsk som ikke-katolsk side. Men foruden glæden over søstrenes virksomhed er katolikker som ikke-katolikker også fælles om noget helt andet: en ret udbredt uvidenhed m. h. t. hvad klosterliv og klosterkald egentlig er. Og dog er klosterliv en umistelig del af kirkens liv. Derfor har man opfordrer en kendt ordensmand til at gøre rede for dette emne.

Dr. phil., pater H. Roos S.J. vil i november måned holde fire prædikenforedrag under hovedtitlen: *Munke og nonner i vor tid*. Foredragene holdes i Jesu Hjerter kirke hver søndag i november kl. 17 og de enkelte emner bliver: Kristi efterfølgelse, De store ordensstiftere, Ægte og uægte kald, Ordensliv og det moderne menneske.

Når man har besluttet sig til at belyste dette emne netop i år, er det naturligvis fordi en række dels værdifulde dels mere problematiske publikationer har sat hele spørgsmålet under debat, men det er prædikantens hensigt at gå i dybden uden derfor at glemme de ofte uvæsentlige ting, som den udenforstående lettest får øje på og står uforstående overfor. Man vil derfor få svar på spørgsmål af så forskellig betydning som: Er det Jesu mening, at mænd og kvinder forsøger ægteskab? og Hvorfor siger søstre normalt nej tak til en kop kaffe i privathjem?

Man har også ret til at ønske, at disse foredrag vil afdække klosterkald hos nogle og bibringe alle en større forståelse af Kristi berettigede krav til enhver af sine disciple.

K. G.-H.

øst. Man må regne med den mulighed, at langt flere stater end hidtil vil gå over til en neutralitetspolitik.

Imidlertid ville det være ganske forfælt om man vil lade sig skræmme af det sovjetrussiske forspring og dermed lamme af den kommunistiske trussel i alle dens forskellige former. Et forspring er til for at skulle indhentes. Den lære, som vesten — der idag er i så høj grad politisk »engageret« — må drage heraf, må være den: at man gennem forøget samarbejde og forstærket indre disciplin søger at nå samme udvikling, som man i øst tilsyneladende har lettere ved at opnå, omend det sker gennem tvang og politisk tryk. Og når det i communiquet fra Moskva hedder: »efter al sandsynlighed vil vor tids mennesker blive vidne til en virkeliggørelse af menneskets dristigste drømme, takket være det ny socialistiske systems indsats«, så står det nu til vesten at bevise, at det ikke blot er et »socialistisk«, men også et frit demokratisk samfund muligt at realisere disse »dristigste drømme« — i frihed. Og det ville være et forspring, der kunne balle noget!

Missions søndag

20. oktober 1957

HVEM GÆLDER DET?

Lige fra starten af har kristendommen været et modsigelsens tegn, en kampnatur. Kamp har ledsaget dens fremfærd, kamp har fulgt i dens kølvand — og kamp følger den endnu den dag i dag. Og den, der vil kæmpe med held, må have våben i hænde. Det er ikke nok med de to sværd, som Petrus i sin tid tilbød Vor Herre, ej heller nok med korsfarernes middelalderlige kampudrustning og ej heller beskyttelsesdragter mod dødsstråler og mod atomangreb. Kristendommen må have virkelige våben, kraftigere våben, ikke blot beskyttelsesvåben, i hænde, dersom den vil erobre verden. I brevet til Efeserne tilbyder den hellige Paulus os disse — »Guds rustning«, »retfærdighedens panser«, »fredens hjælm« og »åndens sværd«, altså hverken harnisk eller beskyttelsesdragt, men retfærdigheden skal være våbnet, den retfærdighed, der alene forhindrer os i at blive bragt ud af fatning, end ikke af vantroens eller kommunismens propaganda. Vi har ikke brug for en damptromle, der tromler alt ned for føde, men derimod for beredskab til evangeliet, der ene kan lede vore skridt og give vore fødder vinger, så at vi kan blive i stand til at dukke op overalt, hvor kampen for troen har vor indsats behov. Den, der kan håndtere åndens sværd, Guds ord, han vil kunne parere ethvert angreb. Og på samme måde, som skjoldet er mandens bedste våben, bag hvilket han er dækket og kan storme fremad, således er også troen det sikreste holværk for den kristne. Er man udrustet med »Guds rustning« og »troens sværd«, da vil man kunne modstå ethvert angreb og vil trygt kunne begive sig ud for at erobre verden for Kristus.

Når talen er om missionslandene, så tænker vi i første række på Afrika og Asien. Det er her, at kirken må kæmpe for at vinde frem, kæmpe mod alle de magter, der søger at lede mennesket bort fra vejen, der fører til himlen. Kristus har givet kirken ordre til at bringe troen til verdens yderste grænser — derfor søger kirken i dag at støde frem overalt, hvor det er muligt, og at tage kampen op mod mørkets magter i alle deres former. Overalt lurer den onde fjende — også blandt os herhjemme i form af afkristning og fremadskridende materialisme.

Og på missions søndagen — hvor kirken appellerer til os om at medvirke til troens udbredelse — da melder det spørgsmål sig ganske uvilkårligt: hvad er for os det vigtigste: troens udbredelse her blandt vore egne eller i missionerne? Er det vigtigst at frelse os selv eller omverdenen? Er det at arbejde og ofre for sjælenes frelse inden for vore egne fire vægge eller blandt Afrikas negre? Lignelsen om den utro forvalter giver os svaret: bliver den enes gæld slettet, da må også den anden slettes. Har Gud forbarmet sig over os og skænket os troens lys og nåde, da må vi også forbarme os over vore medskabninger, de mennesker, der endnu hensidder i hedenskabets mørke. Med andre ord, også her gælder det gamle ord: det ene må gøres og det andet ikke forsømmes.

Vor Herre venter det af os!

Sognepræsten.

NOTER

De årlige November-prædikener i København

Dr. phil. pater H. Roos S.J. taler i Jesu Hjerter kirke, Stenosgade (nær Vesterbros Torv) hver søndag i november kl. 17.

- 3. novbr.: Kristi efterfølgelse.
- 10. novbr.: De store ordensstiftere.
- 17. novbr.: Ægte og uægte kald.
- 24. novbr.: Ordensliv og det moderne menneske.

Offerdagen

Offerdagen står for døren den dag, hvor alle landets katolikker, hver efter sin evne og sin forståelse for kirkens betydning, med en gave bidrager til at holde den mangartede virksomhed, der udfoldes med kirken som centrum i gang. Det er i disse tider kun muligt at opretholde dette hvis enhver af os gør sig klart, hvad han eller hun skylder sin kirke og uden karrighed handler derefter. Lad os huske det — vi vender tilbage til sagen endnu engang næste søndag!

»Den hellige Fader benytter gerne enhver given lejlighed til overfor pressens repræsentanter at give udtryk for den agtelse, som han nærer for deres så vigtige og tillige så alvorlige hverv. Der er imidlertid få lejligheder, der er så gunstige i så henseende som de kongresser, der med mellemrum foranstalles af den Internationale Katolske Presse-Union. Efter at have været afholdt i Rom og Paris er den forestående kongres berammet til at skulle finde sted i Østrigs hæderkronede og berømte hovedstad, og denne verdenskongres' umiddelbare tidsmæssige tilknytning til lægapostolatskongressen vil formentlig også bidrage til forøget international deltagelse«.

Med disse ord begynder den henvendelse, som Pave Pius XII gennem den pavelige prostatesekretær Dell' Aqua rettede til den *V. Internationale Kongres for Katolsk Presse*. Der er unægtelig en vis forskel på, om personer fra en bestemt stand eller erhvervsgruppe samles for at drøfte arbejdsmæssige opgaver eller problemer eller om den højeste autoritet benytter deres kongres som anledning til at gøre verdensoffentligheden opmærksom derpå.

Det er på et særdeles kritisk tidspunkt indenfor verdenspolitikken — et tidspunkt, hvor så meget afhænger af, om det vil lykkes at klare begrebernes forvirring og at se fremtiden klart i møde og vandre den rette vej — at Pave Pius XII tager ordet for at tale til verdensopinionen, ikke blot med henblik på Wien men i det hele taget.

Det fri ords MAGNA CHARTA

V. Internationale Kongres for Katolsk Presse i Wien

Med hensyn til Wien: Pius XII drager sammenligning mellem »Østrigs hæderkronede og berømte hovedstad« og Rom, den katolske kristenheds centrum og mellem Paris, som lige siden middelalderen så ofte har vist sig at være hovedsæde for katolsk teologi og katolsk videnskab.

Wien: direkte ved grænsen til en verden, hvor der bliver etableret en anden »offentlig mening« end i vesten, Wien, hvor UNO netop åbner sin store atomkonference alt imedens forsøgene med atombombene fortsætter med uformindsket energi i øst og i vest, og dag og nat bombarderes menneskeheden med et sandt atomagtigt fyrværkeri af »efterretninger«, »meldinger«, »beretninger« og »kommentarer«, der formørker sandhedens sol omend end-

nu mere, end græshoppersværmenes formørkede himlen for ægyptens faraoer.

Og i denne situation er det, at Pius XII — en af menneskeheden få virkelige fædre i vor tid — tager ordet. Han taler — med en henvisning til sin tale af 15. april i år — om den »forfærdelse«, der forårsages af »de vildfarelser og falske moralske grundsætninger, som skyldes den strøm af efterretninger, der takket være tekniken idag vælder ud over alt og alle«.

Menneskehedenes forgiftning gennem de radioaktive stråler og deres indvirkning på jorden, levnedsmidlerne, det menneskelige legeme, på dyrene, vandet og luften, svarer ganske nøje til den forgiftning af menneskeheden, som skyldes den i sandhed globale forfalskning af sandheden, som skyldes publiceringsmidlerne i de forskelliges magters hænder.

Pius XII fremhæver: »at der eksisterer utallige måder, hvorpå man kan forfalske en meddelelse«. »Letfærdighed«, »manglende objektivitet«, »svigtende redelighed hos dem, der mishandler et communicate eller en meddelelse fra et nyhedsbureau eller kun optager meddelelser, der svarer til deres egen opfattelse af tingene og derfor omgiver alle andre efterretninger med en sand lavshedens forsværgelse ...«

Den Hellige Fader kan her tale med af egen bitter erfaring: hvor tit og ofte sker det ikke, at selv katolske organer kun citerer det af hans taler og publi-

(fortsættes næste side)

M I S S I O N S Ø N D A G E N

Sekretæren for kongregationen for troens udbredelse, ærkebiskop Pietro Sigismondi, har med anledning af verdensmissions søndagen rettet en opfordring til alle katolikker over den ganske verden. Under henvisning til den Hellige Faders encyklika »Fidei Donum« udtaler ærkebiskop Sigismondi, at missionsarbejdet ikke er ensbetydende med et ensidigt, indadvendt omvendelsesarbejde. Overalt hvor der virker kristne missionærer, ydes der i dag et uvurderligt og yderst værdifuldt stykke bidrag til at fremme den gensidige forståelse mellem menneskene, her slår også den moderne teknik og videnskabens kolossale fremskridt i industrialiseringens tjeneste. Men hvis ikke de kristne i kærlighed og samdrægtighed medvirker til at gennemsyre disse ny strukturer, at lutre dem og helliggøre dem, vil der ganske uvægerligt på et eller andet tidspunkt indtræffe et uundgåeligt og gruopvækkende sammenstød mellem kontinenterne og de forskellige racer. I den nævnte encyklika fremhæver den Hellige Fader, hvorledes den gudløse materialisme breder sig ikke mindst i de såkaldte missionslande, og hvordan splittelsens og ufredens bacille udnytter alle forhandenværende situationer til at fylde de søgende menneskesjæle med falske forhåbninger eller til at så revolutionens ånd. Og de muligheder, som kirken disponerer over for at kunne udføre sin missionsopgave, slår langtfra til. Det gælder om at yde hjælp af enhver art, åndelig og materiel hjælp: bønnens og offerviljens hjælp.

kationer, der passer dem bedst rent politisk, der interesserer dem mest eller som simpelthen bedst passer ind i deres kram. Med eftertryk udtaler Pave Pius XII i denne forbindelse: Den offentlige mening »ønsker opklaring«, men den vil hverken tvinges, forføres eller bedrages«. Og her er det netop den katolske presses opgave at undersøge ufarisæisk, om den ikke selv til tider forfalder til den fristelse, der er ganske nærliggende, og vildleder en alt for let påvirkelig offentlighed.

Disse sætninger danner kernen i den pavelige skrivelse, dette det fri ords og den fri presses »magna charta« — den presse, hvortil krævene i dag er steget så kolossalt, eftersom masserne overalt er tilbøjelige til at lade sig forføre gennem efterretninger og beretninger, der passer ind i deres kram og som »tager hensyn« til deres forudfattede meninger.

Pave Pius XII griber her om roden af et af de mest penible katolske og for den sags skyld almindelige problemer indenfor den universelle nyhedsformidling: fortielsen af »ubehagelige« meddelelser, der ikke passer en, og han gør det ydermere i et sammenhæng, der i sig selv er egnet til at vække opmærksomhed: »... der gives tungtvejende spørgsmål og problemer, der bevæger andre kontinenter end vort ... hvorfor vente med at tale om disse, indtil en eller anden opsigtvækkende begivenhed måske ganske uvilkårligt får os til at rette opmærksomheden på dette emne? Hvorfor udsætte en letbevægelig offentlig mening for unødige rystelser, blot fordi man har forsømt i rette tid at bibringe den passende information, som den dog har ret til og krav på?«

Ængsteligt og uroligt skuer såvel kristne som ikke-kristne i vore frie lande idag ud over den ene verden, er vidne til en stadig ny og mere rædselsvækkende udvikling og til fakta — og bliver urolig og forvirret, modløs og hjælpeløs, simpelthen fordi de var uforberedt, ikke var tilstrækkeligt underrettet om, hvad baggrunden var og hvad der i virkeligheden har været kendt og forberedt gennem længere tid.

Her er det, at den katolske journalist — til hvem vor tid stiller så store krav, krav som Pius XII vel indser — har en »næsten uoverkommelig« opgave: det er hans funktion — ligesom det livgivende blod — at formidle nøjagtige og udførlige meddelelser, som er i stand til at bibringe de troende en sans for ægte katolicitet, og det må være hans opgave at »forme« læserne i så henseende gennem en presse, der »med glæde giver afkald på de tomme fordele, der udspringer af lavere bevæggrunde eller den gangse praksis« og som forstår at »hævede sig med energisk og stolt værdighed og som er utilgængelig for alle umiddelbare og nærliggende korruptionsforsøg«.

Den katolske skribent, der griber sin opgave an på denne måde i en verden, der er spækket med løgn og fraser, med skuffelser og selvbedrag, »han bliver derved til talerør for en

(sluttes side 496)

Den hellige Markus - Manden, der skrev det andet evangelium

Tilman Riemenschneider: Evangelisten Markus

Markusevangeliet beretter, at den sidste, der forlod Vor Herre i Gethsemane-haven, var en nøgen ung mand. Han havde så travlt med at komme afsted, at han simpelthen må lade den klædning, som han havde på, blive tilbage i de romerske soldaters hænder blot for at slippe bort. Adskillige af den moderne bibelvidenskabs folk hælder til den anskuelse, at det drejer sig om ingen mindre end det hellige Markus i egen person, forfatteren til det 2. evangelium.

Den hellige skrift og overleveringen ved kun lidet at berette om denne evangelist, der er bedre kendt under sit græsk-romerske tilnavn Markus end under sit fødenavn Johannes. Hans navn nævnes ikke engang i evangelierne, og også de første kristne forfattere kender kun lidet til ham. Den hellige Epiphanius hælder til den anskuelse, at han var en af de 72 disciple, der fulgte Kristus, og at han var blandt dem, der »ikke mere gik med Jesus«, da de havde hørt frelserens prædiken om eukaristien.

Apostelgerningerne giver os dog en del oplysninger om denne det andet evangeliums forfatter, og midt i bogen møder vi ham endda personlig. Han lever sammen med sin moder i Jerusalem. Efter den mirakuløse befrielse fra fængslet begiver apostelfyrsten sig direkte til »Marias hus, moderen til Johannes med tilnavnet Markus«. Af denne bemærkning fremgår det, at Petrus har kendt Markus og hans pårørende godt. Måske har han endog døbt dem, eftersom han i sit første brev omtaler Markus som »min søn«.

På det tidspunkt, da engelen befriede Petrus fra opholdet i fængslet, opholdt Paulus og Barnabas sig i Jerusalem, hvor de fordelte de almisser, som de havde fået af de kristne i Antiochia. Derpå vendte de tilbage til Antiochia, og denne gang tog de Markus, der var en fætter til Barnabas, med.

Fra Antiochia begav Paulus og Barnabas sig så sammen med Markus ud på deres første Missionsrejse. Markus fulgtes med dem til de havde nået Perge i Pamphylien, her forlod han dem for at vende tilbage til Jerusalem. Der

er noget, der tyder på, at han har lidt af hjemvæ; i hvert fald var den hellige Paulus ikke tilfreds med hans motivering for at afbryde rejsen og vende hjem.

Efter koncillet i Jerusalem finder vi imidlertid atter Paulus, Barnabas og Markus sammen i Antiochia. Paulus foreslog nu Barnabas, at de skulle drage ud på en ny missionsrejse, og Barnabas synes straks at have været indforstået med planen, dog under forudsætning af, at hans fætter Markus rejste med. Paulus var imidlertid misfornøjet med, at Markus var sprunget fra på den første missionsrejse og ville ikke have ham med. Apostelgerningerne beretter nu om, at »der opstod en skarp strid mellem dem med det resultat, at de skiltes.« Barnabas tog Markus med til Cypern, medens Paulus, ledsaget af Timoteus, påny begav sig til de steder, hvor han allerede havde været tidligere.

Efter dette brud nævner det Ny Testamente ti år igennem ikke noget om Markus. Vi hører først noget om ham igen på det tidspunkt, da Paulus er blevet kastet i fængsel i Rom under kejser Nero og hvor han sender Philemon hilsener fra »Markus, Aristarchus, Demas og Lukas, mine medarbejdere«. Paulus nævner også Markus i sit brev til kolossenserne, hvor han sender hilsener fra Aristarchus og »Barnabas' fætter Markus«. Og det fremgår af det følgende, at Paulus nu helt har tilgivet ham eskapaden i Perge. Og hvor han taler om Markus og de andre, der var med ham i Rom, kalder han dem »de eneste forhenværende jøder, der som mine medarbejdere i Kristus har været til stor trøst for mig«.

Kort efter sender Paulus — ligeledes fra Rom — hilsener til alle kirkerne fra »min søn Markus«. Den omstændighed, at Petrus sender hilsen fra Markus til folkene i Pontus, Gala-

ien, Kappadokien, Asien og Bithynien, giver os lov til at slutte, at Marcus har været med til at missionere i disse egne.

I året 66 var Markus atter i Lilleasien, enten som missionær eller som orvalter. Paulus skriver på dette tidspunkt til Timotheus og anmoder ham om at »opsøge Markus og tage ham med, thi han kan være til nytte for mig i mit arbejde«. Hvad der derefter sker, ved vi dog ikke besked om, idet den hellige skrift ikke beretter videre om ham.

Af det, som vi kan læse ud af den hellige skrift, kunne man komme til den opfattelse, at Paulus har spillet en vigtigere rolle i den hellige Markus' liv end Petrus. Overleveringen fremtæver dog imidlertid snarere den rolle, som Markus har spillet for den hellige Petrus' apostolat, især med henblik på affattelsen af det andet evangelium. Kirkefædrene og de kirkeelige forfattere er enige om at betegne Markus som den hellige Petrus' discipel og tolk. Eusebius går endda så vidt, at han mener, at Markus-evangeliet er en skriftlig gengivelse af, hvad den hellige Petrus har lært mundtligt, vel at mærke i den form, som Markus har været i stand til at huske det. Og såvel Klemens fra Alexandria som en række af de andre tidlige kristne forfattere bekræfter Eusebius' mening.

Fra en af disse forfattere har vi også en personlig detail om den hellige Markus. Vi hører, at han skal have haft »forkrøblede fingre«. Det er imidlertid også alt, hvad vi ved om Markus' egenlige udseende.

Overleveringen følger imidlertid endnu en enkelthed til fra den hellige Markus' liv. I sin kirkehistorie beretter Eusebius i 3. århundrede, at det var Markus, der grundlagde kirken i Alexandria. Eusebius fortæller imidlertid intetsomhelst om tidspunktet eller om varigheden af hans ophold her. Vi ved ej heller noget om tidspunktet for eller stedet, hvor han døde.

Markusevangeliet er det korteste af de fire evangelier. Ni tiendedele af indholdet genfinder vi også hos Matthæus og Lukas, og ved gennemlæsningen af den græske tekst opdager man hurtigt, at forfatteren ikke var nogen lærd mand, men blot af ganske ævner herkomst og til og med en græsktalende jøde. Hans evangelium er ikke en oversættelse fra aramæisk, men er erimod skrevet på græsk. Indholdet afslører imidlertid ganske tydeligt forfatterens jødiske afstamning, idet han anvender aramæiske ord og sætningskonstruktioner, medens selve stilen dviser en let romersk påvirkning.

Markus' græske sprog er meget midelmådt, hans sætninger er korte og den »pynt« af nogen art. Stilen har ingen elegance over sig og der er kun den afveksling i sætningsrytmen. Ikke desto mindre er der hos Markus en række egenskaber, som vi ikke finder os nogen af de andre evangelister. Hans beskrivelse af begivenhederne på den ham særegne måde er meget vildende. Hertil kommer, at han bringer en række enkeltheder, som vi ikke finder hos Matthæus og Lukas, og der

er en vis varme og friskhed over hans fortælle-måde, så at den, der læser det, får et stærkt indtryk af det billede, der tegnes. Måske er Ricciottis karakteristik af Markus den bedste og mest rammende, der findes: han omtaler ham som »en intelligent bonde, der beskriver de mirakuløse begivenheder, som han har været vidne til«.

Vi kender ikke det nøjagtige tidspunkt for, hvornår Markusevangeliet er skrevet, men de lærde er i det store og hele enige om, at det må være skrevet mellem år 53 og år 63. Klemens af Alexandria er et af de mange vidner, der beretter os, at Markus skrev sit evangelium, medens han opholdt sig i Rom. Han skrev det til sine brødre i troen, fordi de bad ham om at nedskrive alt, hvad han endnu var i stand til at huske af, hvad den hellige Petrus havde prædikeret. Markus skrev ikke for jødiske kristne. Det ville nemlig have været tåbeligt at forklare jødiske skikke for jøder, at forklare dem, at Jordan er en flod og at give sig til at forklare, hvorfor jøderne tvætter hænder førend de spiser. Og da Markus netop gør alle disse ting, har vi lov til deraf at slutte, at han med sit evangelium henvender sig til de omvendte hedninger.

I sit evangelium fremstiller Markus ikke Kristus for læseren som det jødiske folks forventede Messias, men derimod som Guds søn, som undergørreren, som herren over naturen, som den, der betvinger de djævelske magter, og han fremhæver især Kristi undergørringer. Og til trods for at hans evangelium er det korteste af de fire, så får han alle Herrens kendte mirakler med på fire nær. Der er enkelte af disse, som vi kun finder hos Markus.

Højdepunktet i den hellige Markus' evangelium er hans beretning om Kristi guddom. Markus indleder sin beretning med døberens Johannes' røst i ørkenen, hvor han forkynder Herrens komme, den herre, hvis skørem han ikke er værdig at løse, og så fortsætter han med at bevise sandheden af høvedsmandens gribende udtalelse: »Sandelig dette menneske var Guds søn«.

Th. P.

Markusløven — kalkmaleri fra omkr. 1200 i Grønåek (ved Viborg)

I korte træk —

Den Hellige Fader har tilsagt sin nærværelse ved den højtidelige indvielse af Radio Vaticanas ny senderanlæg, der er beliggende i Sta Maria de Galeria, 25 km nord for Rom og som ventes at kunne lages i brug på Krist Konges fest 27. oktober. Det nye retningsantennesystem, der er leveret af Telefunken-værkerne i Berlin, prøves i øjeblikket (KNA).

Pave Pius XII har udnævnt kardinalkollegiets dekan, Eugen kardinal Tisserant, til afdøde kardinal Mercatis efterfølger som »bibliotekar og arkivar for den romerske kirke«. Samtidigt udnævnte Paven rektoren for det Pavelige Lateran-universitet, mgr. Pio Paschini, til æresmedlem af det Pavelige videnskabernes akademi (KNA).

Rektoren for det Internationale Europa-kollegium i Bruges, den hollandske professor, dr. H. Brugmans, er gået over til den katolske kirke i benediktinerklosteret Zevenbergen af Sint Andies ved Bruxelles. Dr. Brugmans, der nyder international ry som historiker og filosof, er født i 1902 og spillede før krigen en fremtrædende rolle indenfor det socialdemokratiske parti i Holland. I 1950 kaldte Europa-rådet i Strassbourg dr. Brugmans til posten som den første rektor for Europa-kollegiet (KNA).

Den Hellige Fader har i sin sommerresidens i Castel Gandolfo modtaget stammehøvdingene fra den britiske kronkoloni Basutoland i Sydafrika i privataudiens (KIPA).

Der lød for nylig urskovsmusik som liturgisk ledsagelse til en højmesse i Jesu-hjerter-kirken i Den Haag. Anledningen hertil var en missionsudstilling, der åbnedes med en pontifikalmesse, som celebreredes af en afrikansk missionsbiskop og hvor negertrommer erstattede orgelmusiken. (KNA).

Den engelske forfatter Siegfried Sassoon er gået over til den katolske kirke. Han er 71 år gammel og anses for at være en af de førende penne i vor tids England (KNA).

I anledning af den kongres, som det Internationale Caritas netop har afholdt i Rom, har mgr. Dell' Aqua fra det Pavelige statssekretariat på den Hellige Faders vegne sendt kongresdeltagerne et budskab, hvori han fremhæver betydningen af det internationale samarbejde på Caritasarbejdsområdet (KNA).

Ved Atomkonferencen i Wien var den Hellige Stol repræsenteret af rektoren fra Notre Dame universitetet, (USA) prof. p. Theodore M. Hesburgh CSC samt af den tidligere chef for Radio Corporation of America, Frank Folsom (KIPA).

Den Hellige Fader har udnævnt den hidtidige biskop af Stockholm, mgr. Erik Müller, som for kort tid siden trak sig tilbage på grund af alder, til titularbiskop af Pompeopolis i Cilicien (KIPA).

MAGNA CHARTA

(sluttet fra side 494)

fri og moden offentlig mening. Han giver anledning til eftertanke, uden dog at ville fremtvinge nogen dom, han kan vække begejstring for, hvad der er stort og ædelt uden at piske den offentlige mening op.

Pius XII ridser med klare ord *den opgave op, som tilkommer en virkelig fri presse i de mange kolde og varme kriges epoke.* Det er den virkelig fri presses opgave at føre, ikke at forføre, ej heller at forføre til hvad den pågældende måske selv ud fra sit eget lille standpunkt måtte være indstillet på at betragte som »sandt« og rigtigt.

Der eksisterer — med henblik på mangfoldigheden og omfanget af de livsproblemer, der i dag er til debat mange forskellige konkrete synspunkter. Den Hellige Fader opfordrer derfor den katolske presses mænd til at de — netop i udøvelsen af »pennens apostolat« — »tolererer indbyrdes forskellige og retfærdige uoverensstemmelser«. Det er sandsynligvis næppe noget, der i løbet af det sidste hundrede år i den grad har indsnævret og formørket den kristne offentligheds udsyn, som netop den herskende uvil-

je og uegnet hos deres presse til at udrede sagligt motiverede uoverensstemmelser på vejen fremover, henimod den netop i vor tid begyndende ny katolicitet og at gøre det på en beredvillig og god måde i al åbenhed og ikke på nogen misvisende, endsige forvrængende måde.

*

Målet for og kronen på alt pressearbejde må være kærligheden — udtaler Pave Pius XII (idet han henviser til en tale fra 1946, hvor den fri verden netop var begyndt at løsrive sig fra hadets brand!)

Kærligheden til Gud, kærligheden til næsten, journalistens ægte kærlighed til sit eget arbejde — det må være målet! At være kaldet til at danne sig selv og sine medmennesker, at opdrage dem på en sådan måde, at vi alle kan »låle« stadig mere og mere sandhed.

Pavebudskabet til Wien efteråret 1957 og iøvrigt til den offentlige mening over hele verden, appellerer til modet hos os alle, modet hos alle mennesker til at søge efter et frit, sundt og bedre liv og stadig mere og mere at komme til erkendelse af, at dette kun kan ske ad sandhedens — den fulde sandheds vej.

efter sin hensigt. Med ganske særlig interesse hørte man det indlæg, som den tidligere minister *Pierre Pflimlin* fremsatte. Han påviste ganske klart de tre store problemer, der i dag behersker den internationale politik: Europas enighed, forholdet mellem øst og vest samt de farvede folkeslags — Asiens og Afrikas — emancipation. Her har den katolske presse en overmåde vigtig mission at udføre — lad os endelig ikke tage for let på sagerne, udtalte *Pierre Pflimlin*, der er nemlig endnu lang vej tilbage, inden vor tid har lov til at tillægge sig selv prædiket et kristent samfund. Den sidste taler var direktøren for »Avvenire d'Italia«, *Raimondo Manzini* (Bologna), som talte om den katolske journalist i spændingen mellem sandhed og propaganda.

Eftermiddagene var helliget en række interne kommissioner og udvalgs-møder, hvor emnerne var de faglige problemer og opgaver, der beskæftiger katolsk journalistik i dag. Resultaterne af disse drøftelser fandt deres udtryk i verdenskongressens afsluttende resolutioner. Det, der her først og fremmest kom til orde, var ønsket om et større og stærkere samarbejde ikke mindst inden for nyhedsformidlingens område, en permanent erfaringsudveksling samt den katolske presses økonomiske kår. Tiden blev så sandelig ikke smuldret bort i disse udvalgs-møder, men til gengæld ebbede de tre arbejdsdage ud i festlige aftenreceptioner — henholdsvis hos ærkebiskop König i dennes residens, hos Wiens overborgmester Jonas på rådhuset samt sluttelig hos udenrigsminister Figli i Palais Pallavicini. Her havde de enkelte kongresdeltagere lejlighed til det personlige samvær, som utvivlsomt er det væsentligste ved slige sammenkomster: at møde kolleger i kollegers kreds, at udveksle erfaringer og at knytte nye forbindelser, som er til gavn for alle parter. Thi værdien af kongresser og møder af international tilsnit ligger måske mindre i de taler og foredrag, der høres — eller overhøres — og i de resolutioner, der vedtages, end i de personlige kontakter, der knyttes ved disse lejligheder. i mødet mand og mand imellem ...

J. B.

Pennens apostolat - Betydningsfulde ord på

V. Internationale Kongres for katolsk Presse i Wien

Taler og talere - Den personlige kontakt

Den store sal i »Haus der Industrie« — der indtil for ganske nylig havde huset de fire sejrende magters kommandantur — var faktisk for lille til at rumme kongressens deltagere, hvis antal langt havde overtruffet den østrigske komité's forventninger. Lige siden Wiener-kongressen — der i 1815 havde samlet fyrster og diplomater fra nær og fjern — har Wien været mødestedet for kongresser og møder af enhver art, men næppe har en kongres været mere internationalt præget end den forsamling, der havde fundet vej til Østrigs hovedstad til »V. Internationale Verdenskongres for Katolsk Presse«, når måske lige undtages atomkonferencen, der fandt sted i umiddelbar nærhed af »Haus der Industrie« i de samme dage.

En lille, gylden gåsefjer, hvis nederste ende ved hjælp af en tværbjelke var omdannet til et kors, var samlingsmærket for de katolske journalister, og kongressens hovedtaler var ligeligt fordelt mellem de fem verdensprog: engelsk, tysk, fransk, italiensk og spansk. Ved hver enkelt kongresdeltagers plads i salen fandtes et omstillingsapparat til et simultantolkeanlæg, der muliggjorde den enkelte deltager at vælge mellem, hvilket af disse hovedsprog han ønskede at høre foredrag og referater på.

Efter *lord Pakenham* — hvis tale jeg refererede i sidste uge — talte universitetsprofessor, dr. *Dovifat* fra det fri universitet i Berlin om den katol-

ske presse i øjeblikkets meningsudveksling, og hans fortræffelige indlæg hilstes med et bifald, der vidnede om det indtryk, som hans ord havde gjort. Samvittighedsspørgsmålet »Katolsk presse, hvorfor og til hvilken nytte« var emnet for den ene af de franske talere, den tidligere udgiver af og chefredaktør for »La Croix« (Paris), *père Emile Gabel*. Hans indlæg var uden tvivl et af kongressens allerbedste. Han trak til indledning begrebet »katolsk presse« op og understregede, at en af den katolske presses væsentligste og mest betydningsfulde opgaver måtte være at hjælpe læserne til at se kristent på begivenhederne og udviklingen som helhed.

Père Gabel fremhævede lægmandens desværre så tit undervurderede, men ikke desto mindre uundværlige indsats inden for den katolske presse. Det var ikke den katolske presses opgave at erstatte, men derimod at supplere prædikestolen, udtalte père Gabel, og ingen var i stand til bedre at gøre dette end den samvittighedsfulde katolske journalist. Han måtte imidlertid vogte sig vel for at påtvinge læseren en forudfattet dom, men skulle drage omsorg for at formidle læserne informationerne samt kirkens lære således, at læseren selv var i stand til at danne sig et billede på baggrund af troens lys. I tilslutning hertil talte chefredaktøren for Madrid-bladet »Ya«, *Francisco de Luis y Diaz*, om betingelserne for, at den katolske presse kunne virke

JEG LØFTER MINE ØJNE TIL DIG, O GUD

I. Ydmyg hyldest.

1. Sang til festrejserne.

Jeg løfter mine øjne til dig, som bor i himlen.

2. Se, som trælles øjne er rettet mod deres herres hånd, som en trækvindes øjne er rettet mod hendes frues hånd, således er vore øjne rettet mod Herren, vor Gud, til han forbarmer sig over os.

II. Indtrængende bøn.

3. Forbarm dig over os, Herre, forbarm dig, thi overmætte er vi af spot.

4. Overmæt er vor sjæl af de riges hånd, de stolttes spot.

✱

Denne salme blev til i tiden efter det babyloniske fangenskab. Kun en lille rest af dem, der havde været i udlændigheden, var vendt hjem til det Hellige Land. Hvad havde de fundet der? Istædt for lykke og fred, som spådommene om den kommende Messias syntes at love, mødte de hjemkomne tung fattigdom, og foragt samt chikaner fra nabostaternes og deres egne brødrers side. Men til trods for disse uventede prøvelser vakler deres tillid til Gud ikke et eneste øjeblik.

»Sursum corda«, hjerterne opad er løsningen af deres vanskeligheder. Som nålen i et kompas under alle forhold søger hen til sin magnetiske pol, og som trælle er afhængige af deres herskab og bestandigt retter sig efter dets bydende hånd, således søger den troendes øjne altid hen til Gud og hans forsyns hånd. Det er jo den hånd, der giver de tavse befalinger, belønner med velgerninger og tugter med straffe. Salmisten venter af sin Herre og

Gud kun beviser på godhed, ikke noget andet.

I den indtrængende bøn, som han henvider til den Allerhøjeste, minder han om, hvad Guds folk har døjet i fangenskab. Det har været genstand for hån og spot, for ydmygelser fra store og smås side. Derfor beder han om barmhjertighed.

Vi kristne har ofte anledning til at benytte os af denne salme og fremføre for Gud vore ønsker. I Te Deum f. eks. står denne salmes ord: »Forbarm dig over os, Herre, forbarm dig over os«. Vi kan bede om nåde og tilgivelse, vi kan bede om, at vore prøvelser måtte få ende. Vi kan bede om Guds hjælp, når de guddøses overmod håner os, eller når de vantros stolthed foragter og forfølger os. Vi gør så den samme erfaring, som apostlen Paulus gjorde, der kunne sige om sig selv: »Jeg kan alt i ham, som styrker mig«.

F. K.

✱

KRIST KONGES
FEST 1957

København:

Messe søndag den 27. oktober kl. 9 i Sankt Knud Lavards kirke i Lyngby. Pontifikalmesse med prædiken af biskoppen.

Derefter fælles, medbragt morgenrokost med the eller kaffe.

Peter Schindler

Katolicismen i vor tid

148 s., kr. 12,75.

Bogen er delt i to afsnit. I det første gives der en principiel fremstilling af den katolske tro. Det er fjerde gang, Peter Schindler skriver en bog om katolicismen, og man mærker en afklaring og indre sammenhæng, som de foregående ikke har.

Andet afsnit er af en hel anden art. Her giver forfatteren et indblik i kirken liv idag med dets bevægelser og strømninger. Det er »kirken på korsvejen«, han skildrer. Kirken besinder sig idag på sit eget væsen og synes på alle områder at revidere, løfte gamle, stivnede former af sig, som nok har haft en betydning engang, men som nu hemmer og må kastes af.

Bogen er i sin genre noget af det interessanteste, der endnu er skrevet på et nordisk sprog. Forfatteren er stadig i den levende og skabende generation. Han er ung blandt de unge - helt fremme i forreste række. S. D.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDOADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Kl. 12: Krist Kongestolen af direktør Børge Mannov: »Er tiden inde til modreformation?« Derefter holdes gruppediskussion om emnet.

Kl. 14: Præsentation af den nye Sankt Knud Lavards kirke ved arkitekten, Carl Frederiksen m.a.a. Derefter thebord med underholdning.

Kl. 15: Afsluttende andagt i kirken, hvortil hele menigheden er indbudt.

Om aftenen holdes der åbne huse forskellige steder i byen, og vi slutter med komplet i et par af kirkerne. Tid og sted vil blive bekendtgjort i Katolsk Ugeblad samt om formiddagen i Lyngby, hvor man må tilmelde sig til de åbne huse.

For deltagelse i formiddagens arrangement betales kr. 1,50 incl. te eller kaffe efter messen og om eftermiddagen. Tilmelding er ikke nødvendig — se dog senere i artiklen om indkvartering!

✱

Alle unge katolikker fra hele landet er indbudt til at deltage. Unge katolikker fra Fyn og Jylland indbydes desuden til Krist Konges fest i

Odense:

Lørdag kl. 18: Ankomst og fælles aftensmåltid i gymnastiksalen.

Kl. 20: Efter novencandagten gennemgår pater Drouzy, Ordstrup, aftenens film (Miraklet i Milano eller La Strada). Menigheden er indbudt. Efter filmen komplet i kirken for ungdommen og den øvrige menighed.

Søndag kl. 8: Levitmesse. Efter messen festtale af pater Drouzy.

Middag hos de respektive værter.

Kl. 16: Offentligt foredrag af pater Irenæus O.F.M. om »Den hellige Frans af Assisi«. Efter foredraget højtidelig andagt i domkirken ved Sankt Knuds relikvier.

Fælles aftensmåltid. Derefter slut.

Tilmelding snarest til Johs. Dudzinski, Langelinie 8, Odense. Tlf. 3268.

✱

Vedrørende indkvartering i København af udenbys deltagere:

Det enkteste er, at man selv sørger for indkvartering hos venner, bekendte og familie. DUK vil derudover prøve at skaffe logi for alle, der ikke har sådanne muligheder. De bedes snarest skrive til Flemming Andersen, Smørumvej 199, Brønshøj, fra hvem de vil få besked, når indkvarteringen er gået i orden.

På den anden side opfordres unge katolikker i København, ja, hele menigheden til at tilbyde logi for unge fra provinsen. Man bedes snarest skrive eller ringe til Flemming Andersen, adresse ovenfor, telefon BE 5839 x — og opgive antal og køn. Indkvarteringsværterne bedes modtage gæsterne lørdag aften, sørge for madpakke søndag og for aftensmad inden afrejsen.

Vi håber, at mange fra provinsen vil deltage i Krist Kongesfest i København og Odense, og opfordrer menighederne og de unge i disse byer til at hjælpe med ved at tilbyde husly.

DUK.

DUK's skoleledelse meddeler:

Sidste frist for tilmelding til DUK's vinterskole på den franske skole på Østerbro er søndag den 20. oktober.

På jesuitternes generalkongregation i Rom er det blevet vedtaget at oprette en speciel afdelingsledelse for Indien og Østasien. Jesu Selskab har dermed i alt ni »afdelinger«, nemlig Italien, Tyskland, Frankrig, Spanien, England, Amerika, de slaviske lande, Latinamerika og Indien/Østasien (KIPA).

En polsk fragtdamper er blevet døbt »Monte Cassino« til minde om kampene ved Monte Cassino i Italien, hvor der under den anden verdenskrig faldt så mange polske soldater (KIPA).

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Okt.

20. S. *) 19. Søndag e. Pinse (737—71) (grøn) 71); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Johannes af Kenty (1115), 3. bøn: Om Troens Udbredelse (Søndagsmessebog nr. 129); præf. (521). Missionssøndag.

21. M. † Feria (737—71); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Hilariion ([53]), 3. bøn: St. Ursula og Lidelsesfæller ([65]); alm. præf. (525). — Eller:

(hvid) St. Hilarion ([53]); 2. bøn: Feria (737), 3. bøn: St. Ursula og Lidelsesfæller ([65]); alm. præf. (525).

22. Ti. † Feria (737—71); uden Gloria og Credo; alm. præf. (525).

23. O. † Feria (737—71); som Tirsdag.

24. T. Ærkeengelen St. Rafael (hvid) (1118); uden Credo; alm. præf. (525).

25. F. † Feria (737—71); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Chrysanthus og St. Daria (1121); alm. præf. (525). — Eller:

(rød) St. Chrysanthus og St. Daria (1121); 2. bøn: Feria (737); alm. præf. (525).

26. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse (hvid) ([90]); 2. bøn: St. Evaristus ([5]); præf. (522). — Eller:

(rød) St. Evaristus ([4]); 2. bøn: Gudsmoder ([90]); alm. præf. (525).

27. S. KRIST KONGES FEST.

(hvid)

*) Søndag den 20. Oktober afholdes den årlige Kollekt for Hedningsmissionen.

Den Internationale sammenslutning for radio og fjernsyn — UNDA — har afholdt generalforsamling i Genève. Ved åbningen af generalforsamlingen udtalte biskoppen af Lausanne, Genève og Fribourg, mgr. Charriere, at kirken nærer stor interesse for de moderne informations- og meddelelsesmidler, idet den jo også har et budskab at formidle. Agtpågivenhed er imidlertid nødvendig overfor forskellige former for udsendelser, men man må ikke blive hængende i det negative. »Vi har en forpligtelse til at opdrage,« erklærede biskoppen. Det er en vigtig missionsagtig pligt. Ved selve kongressen fremsatte præsidenten for den pavelige kommission for film, radio og fjernsyn, biskop O'Connor, en hilsen og understregede Pavens ønske om et snævert internationalt samarbejde (KNA).

Under stor deltagelse fra befolkningens side introniseredes forrige søndag den nyudnævnte ærkebiskop af Poznan, mgr. Anton Baraniak. Efter intronisationshøjtideligheden celebredede ærkebiskop Baraniak sin første pontifikalmesse. I et hyrdebrev i dagens anledning opfordrede ærkebiskoppen til agtpågivenhed for at den opvoksende polske generation opdrages til troskab mod Kristus og dermed bevares for gudløshedens svøbe. Ærkebiskop Baraniak var oprindelig hjælpebiskop i Gnesen og sekretær for kardinalerne Hlond og Wyszynski. I 1953 blev han arresteret og underkastet så alvorlig tortur, at det flere gange forlød, at han skulle være død. Imidlertid blev han i 1956 løsladt sammen med kardinal Wyszynski, og i juni i år udnævnte Pave Pius XII ham til ærkebiskop af Poznan. Ærkebispeddømmet Poznan, der er et af Polens største dioceseser, tæller omkring 1.250.000 troende (KNA).

Katolske sygeplejersker

Weekendmøde fra fredag aften d. 8. novbr. til søndag aften d. 10. novbr. på Niels Steensens Feriehjem i Fredensborg.

Pastor Messerschmidt vil holde foredrag om: Aktuelle faglige problemer i katolsk belysning.

Prisen for opholdet bliver ca. 22 kr. Medtag messe- og salmebog, senge-linned og håndklæder. Nærmere oplysning og tilmelding (fra d. 21. okt.). Adda Frandsen, Lersø Parkallé 28, tlf. RY 5558 y, København Ø.

2 min. fra klostret

i Allerslev, dejligt statslånshus m. stor have til salg snarest. Moderne bekvemmeligheder, smuk udsigt. Tlf. Lejre 76 u efter kl. 19.

Værelse

Ung katolsk mand søger værelse, tomt eller møbleret, snarest på Amager med adgang til køkken og badeværelse. Billet mrk. 20-10-57 til annonceafdelingen, Østersøgade 108, Ø.

Sct. Annæ kirkes basar

Lodsedlen. Gevinst på nr.: 42 675 1458 1750 1761 1917 2470 3759 3997 4004 4341 4506 4507 4550 5312 5403 5461 5518 5759 6050 6952 7352 7357 7378 7417.

Amerikansk lotteri. — En sølvkrav: mørkegrøn seddel nr. 33. En dukke: rød seddel nr. 41. En dukke: rød seddel nr. 12. Et dukkekaffestel: blå seddel nr. 73. En herre- og damekurv: hvid seddel nr. 67.

Kuponbog. — Dukken Anne: serie 00161 nr. 62. Dukkebutikken: C 92. En dukke: B 67. En dukke: B 80.

Gevinsterne kan afhentes i Hans Bogbinders Allé 2, København S, inden den 10. nov. — Tak til alle, som støttede basaren.

Lodtrækningen ved Sct. Albani menigheds basar

Lodsedlerne (udtrukket af notarius publicus): 1 herrecykel C 870, 1 herrecykel D 524, 1 arkitekttegnet lænestol B 349, 1 restaurationsmiddag B 347, 1 restaurationsmiddag C 57, 1 tandbehandling til 100 kr. D 984, 1 barskab: D 681.

Amerikansk lotteri: Pude rød 26, lampe rød 77, kniplingsdug A blå 92, standur B blå 92, prismekikkert C gul 41, kæmpe dukke D blå 91, vugge med dukke E rød 79.

Gevinsterne bedes afhentet i præstegården, Adelgade 1, Odense, inden d. 23. november 1957. — Hjertelig tak til alle deltagerne. Basarkomiteen.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne sammenslutning med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. Øria 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BROCHURER
PRISLISTER
KATALOGER

BOGTRYKKERIET ATHENE A/S
SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N
Central 11.313

Katolske Begravelser

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

Benzon

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Katolicisme nu og altid

Peter Schindler: »Katolicismen i vor tid« (Hirschsprung).

Denne lille bog på henved 150 sider er efter sigende skrevet i eet stræk på 14 dage. Det mærkes ved nogle ordrette fejltagelser, men veloplagt har forfatteren været, og det er jo også stof, han ofte har arbejdet med. Første del af bogen handler om »Katolicismen i al tid« (vi tillader os at skrive katolicismen uden h, eftersom forlaget har gjort det på omslaget, dog fastholder pastor S. naturligvis h'et og i det hele taget gammel retskrivning med det endte særpræg). Det er en fortræffelig fremstilling af den katolske religion som frelses-religion og med udnærket apologetisk sigte f. eks. i læren om Maria, om det stedfortrædende offer og lignende steder, hvor man først misforstår os og siden kritiserer os for det, der er en misforståelse. Pastor S. har altid haft den fødte journalists ans for, hvor skoen trykker hos læserne, og derfor har hans apologetiske bemærkninger altid været læserne velkomne.

I anden del »Katolicismen i vor tid«, får vi meget at vide om, hvor moderne den gamle traditionsbundne kirke kan være, ofte langt ud over, hvad nymodens sekter i så henseende formår. Det er meget nyttigt at få dette frem, så læserne forstår, at netop det, at der er en »katolicisme i al tid« gør kirken værdig og egnet til at følge med tiden, hvad alt det øvrige angår. Det er givet, at nogle katolikker vil stejle lidt over enkelte af de ting, pastor S. håber af fremtiden, men selv om ikke alt skulle gå, som pastor S. håber, er det morsomt at se, hvor åndelig mobil denne lidt ældre herre stadig er. Han er altid med på det nyeste nye i sprogets verden, atter journalisten, og han er ligeledes vågen over for det nye overalt i kirken. Man kan ikke ønske ham anderledes.

Uden at det skal tages for tungt, vil vi lige påtale et par meget små ting. Pastor S. siger, at vi ikke har haft blodsudgydelser i borgerkrige i Danmark (Grevens fejde?). Han siger, at når vi uddeler kommunionen i een skikkelse, skyldes det »tekniske« årsager (siger man nu det, når man mener »praktiske«? Lad dog aldrig kommunionssuddeling blive ordnet på teknisk vis!), og endelig siger Pastor S.,

at der »er 10 bud + 5 sanser = 10⁵ muligheder for kombinationer« (dette er enten misforståelse eller misbrug af matematik — eller det betyder, at forfatteren ved 10⁵ bare vil forstå en farlig masse). Undskyld, at det nævnes, det er kun for kuriositetens skyld og gør ikke en udmærket og såre nyttig bog mindre god. Tak for den, jubilar!

H. D. T. K.

En dejlig bog i farver om Rom

Det Danske Forlag.

De mange billedværker om Rom, som har set dagens lys i løbet af de seneste år, udmærker sig næsten alle ved at være meget dyre. Imidlertid møder »Det Danske Forlag« nu op med »en bog i farver om den evige stad« til en overkommelig pris. Bogen om Rom fortæller i tekst og 24 store farvefotografier om den evige stad i fortid og nutid, og takket være den moderne foto- og tryksteknik er det blevet en billedbog, som enhver romafarver med glæde vil gribe efter. Langt den største del af billederne er meget fine såvel i emnevalg som i gengivelse, og så er den som sagt til at betale.

M.

<p>Kolding</p>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER Tøndervej 99, Kolding Telefon 2402</p>	<p>H. Overbeck Aut. Installatør Jernbanegade . Tlf. 3555 fl. lin. Lev. til Sct. Hedvigs Klinik</p>
<p>V. FALTHE Alt i Kolonial, Vin, Dølkateser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade . Telefon 698</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bogladen med mange Bøger ... Barkholts Boghandel</p>
<p>Horsens</p>	<p>Edvard Petersen Kul . koks . brændselsoiler HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner</p>	<p>Reserveret</p>
<p>Esbjerg</p>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel Alltid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Esbjerg Andelsmejeri Fineste Mejeriprodukter Skolegade 39, Tlf. 144 Esbjerg</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldsmed Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>	<p>N. A. Frederiksen Nørregade 65 . Tlf. 576 Kolonial . Mel Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Nakskov</p>	<p> A/s Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreekvipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>

URBI ET ORBI

Betydningsfulde fund under udgravninger i Palæstina

På en kongres, som de franciskancere, der er beskæftiget med bibelstudier, har afholdt i st. Sebastiansklosteret i Rom for ganske nylig, er der blevet fremlagt en række meget interessante enkeltheder vedrørende de nyeste udgravninger, der er blevet foretaget i det hellige land. Pater Igino Maistrello OFM aflagde ved denne lejlighed bl. a. beretning om de arkæologiske opdagelser, der er blevet gjort i Nazareth og på Oliebjerget og som kaster nyt lys over og afgiver ny beviser for ægtheden af evangeliets skildringer. Man har således f. eks. fundet den romerske brøllægning («lithostrotos»), hvorom Johannes beretter, og udgravningerne bekræfter endvidere den skildring, som findes hos Lukas og hvorefter Nazareth har været beliggende på et højedrag.

Ligeledes har man fundet det sted, hvor Vor Herre skiltes fra folkene fra Nazareth.

I Nazareth har man afdækket olie- og vindepoter samt fundet rester af landbrugsredskaber. Også disse fund bekræfter bibelens beretninger. Ved grotten i Gethsemane har man været i stand til at konstatere stedet, hvor Kristus blev pågrebet og man fandt der en meget gammel olivenperse. (KIPA).

Radio Vaticana:

Kvindens afgørende rolle i vor tid

Radio Vaticana har i en udsendelse taget stilling til den verdenskongres, som det Internationale Katolske Kvindeforbund har afholdt i Rom i dagene fra 29. september til 4. oktober. Løsningen af vor tids store problemer kræver aktiv indsats fra kvindens side, erklærede Radio Vaticana. Dette gælder fremfor alt bestræbelserne for en genoprettelse og bevarelse af verdensfreden, vor tids centrale problem — her spiller kvinden en afgørende rolle. »Ingen er så vel i stand til at indse meningsløsheden med en krig og dens rædsler og ødelæggelser som netop en moder«. Men ikke mindre vigtigt er det bidrag, som kvinden er i stand til at yde på alle andre af samfundslivets områder. »I det moderne samfund indtager hun i stadig stigende grad en førende position, det være sig såvel på arbejdets, politikens og det offentlige livs område såvel som indenfor kunst, videnskab og litteratur«. Det er derfor af allerstørste vigtighed, at denne kvindens landvinding på det borgerlige, sociale og kulturelle område sker i det guddommelige forsyns ånd, »dermed at kvinden på alle de områder, hvor hun efterhånden vinder indpas, bliver i stand til at udfolde de egenskaber, som den guddommelige skaberkraft netop har forlenet hende med« (KNA).

Kadar indretter interneringslejre for katolske præster

Kadar-regimet har truffet foranstaltninger til at internere samtlige de personer, der anses for fjendtlig indstillet overfor regeringen »for dermed at forhindre yderligere uroligheder«. Ifølge meddelelser, der er indløbet til Wien, er der nu også blevet oprettet en særlig interneringslejr for præster. I denne lejr, der ligger i nærheden af landsbyen Fököl, anbringer det kommunistiske politi præster, som man ganske vist ikke er i stand til at bevise har deltaget i oktoberopstanden, men som dog åbenlyst har sympatiseret med frihedskæmperne. Der forlyder intet om antallet af de præster, der allerede er anbragt i Fököl-lejren (KIPA).

Lige ret for alle!

Den katolske presse i USA om racediskrimineringen i Little Rock

Racestriden i den amerikanske by Little Rock har givet genlyd i den katolske presse i de Forenede Stater. Samtlige katolske blade betegner tildragelserne som en skændsel for landet, der plejer at påberåbe sig sin demokratiske indstilling. Således skriver f. eks.: »Michigan Catholic«: »Når vi giver udtryk for, at Amerika skal stå i første række, når det gælder demokratisk frihed, så må vi så sandelig også drage omsorg for, at enhver amerikansk borger, uanset race, hudfarve eller tro, har samme rettigheder og kan udøve disse ...«. Og bladet »Providence Visitor« peger på, at det ikke er nok, at der eksisterer lovmæssige og forfatningsmæssige forudsætninger for en ligeberettigelse i USA, der må også være en moralsk forpligtelse: der er ingen tvivl om, at den racefjendtlige forrykthed må fjernes. En række andre katolske blade betegner præsident Eisenhowers indgriben for opretholdelse af freden som fuldt ud berettigede, og »Catholic Free Press« skriver, at »Eisenhowers beslutning var en nødvendig og moralsk løsning af problemerne, der hovedsageligt kun skyldtes et politisk forsøg på at komme forbundsdomstolens afgørelse om negrenes ligeberettigede adgang til privatskolerne til livs« (KNA).

»Rota«-domstolen i Rom har måttet udsætte åbningen af det ny arbejdsår på grund af asiatisk influenza blandt domstolens medlemmer (KIPA).

Bispevielsen i Osnabrück

Ærkebiskoppen af Köln, Josef kardinal Frings, meddelte i begyndelse af indeværende måned bispevielsen i den ny overhyrde for bispedømme Osnabrück, dr. Helmut Hermann Wilker. Højtideligheden, der fandt sted i domkirken i Osnabrück, overværede af omkring 8000 troende samt repræsentanter for den tyske forbundsregjering. En række biskopper var ligeledes til stede ved bispevielsen, deriblandt biskoppen af København, mg. Th. Suhr (KNA).

Italien nægtede katolsk journalist pas til Wiener-rejse

Det vakte både beklagelse og harm blandt deltagerne i »V. International Kongres for Katolsk Presse« i Wien at den italienske regering havde nægtet redaktøren for det sydtyske blad »Dolomiten« i Bolzano, dr. Friedrich Volgger, pas til at kunne deltage i kongressen i Wien. Dr. Volgger var som bekendt for kort tid siden blevet arresteret uden gyldig grund, men måtte løslades på grund af de protester, der indløb fra katolske pressekollegers side (KNA).

Tondi startet i Øst-Berlin

Den ekskommunicerede jesuit indleder sin forelæsningsræ på som professor i »Vatikanets historie«

Den ekskommunicerede præst og forhenværende jesuit, dr. Alighiero Tondi, har holdt sin tiltrædelsesforelæsning ved Humbolt-Universitetet i Berlin. Han åbnede dermed sin forelæsningsrække over emnet »Vatikanets politiske og økonomiske historie«. Tondi er fra 1. august i år blevet knyttet til det østberlinske universitet som docent for »Vatikanets historie samt katolicismens historie og italiensk kultur«.

I sin første forelæsning vendte Tondi sig først og fremmest mod den katolske kirkes dogmatik og da i særdeleshed mod dogmet om Pavens ufejlbarhed. I et interview med sovjetiske nationale journalister omtalte Tondi efter forelæsningen den »samvittigheds tvang, som hviler over alle alvorlige katolske videnskabsmænd«. Kirke kunne ikke i det lange løb udelukke videnskabens nyskabelse, erklærede Tondi, og den søgte derfor i øjeblikket fortvivlet efter et kompromis, der ville muliggøre den at beholde sin magt over sine. Endvidere fremhævede Tondi, at »den katolske kirke i virkeligheden er en økonomisk institution, hvis hele eksistens er uløseligt forbundet med den kapitalistiske samfundsordning« (KNA).

Katolsk Ugeblad

105. ÅRGANG

27. OKTOBER 1957

NR. 43

Skarpe angreb på Vatikanet på partikongres i Prag

Lederen af det czekiske folkeparti, den ekskommuniserede præst og nuværende sundhedsminister, dr. Josef Plojhar, rettede ved åbningen af en partikongres i Prag i forrige uge en række meget heftige angreb på Vatikanet. I nærværelse af repræsentanter for det kommunistiske parti i Czekoslovakiet samt af »Katolikker fra Vietnam« udtalte Plojhar bl. a.: »Vi vil under ingen omstændigheder tolerere, at de sidste rester af reaktionen skjuler sig her i vort fædreland under dække af religiøs tradition og i reli-

gionsfrihedens navn; denne reaktion inspireres nemlig af politiske kredse i Vatikanet samt af verdensrådet for den evangeliske kirke.« Plojhar mente endvidere at kunne konstatere, at hans partis tilhængere var »fuldkommen i overensstemmelse« med den kommunistiske verdensanskuelse. Og han tilføjede: Også vi afviser udtrykkeligt ethvert misbrug af religionen i reaktionens tjeneste, som håndlanger for en efterhånden uddøende imperialistisk verdensorden.« Og som eksempel på hvordan religion og kristendom som helhed »bliver misbrugt til forbryderiske krigsøjemed«, nævnte Plojhar det vesttyske kristelig-demokratiske partis virksomhed og sammenlignede dettes politik med Hitlers politik. Adenauer gør i virkeligheden det samme i det kristne korsets tegn som Hitler gjorde i hagekorsets tegn.

(KNA).

Paven indvier Radio Vaticanas ny senderanlæg

På Krist Konges fest foretager den Hellige Fader indvielsen af Radio Vaticanas ny senderanlæg i Santa Maria in Galeria, en snes kilometer nord for Rom. Det ny senderanlæg, der er installeret i en sekskantet, to-etages bygning og udstyret med de nyeste tekniske indretninger, muliggør aflytning af Vatikanerradioen i alle dele af verden. I stueetagen er den elektriske central anbragt og på førstesalen selve senderne: en 100 kW Philips-kortbølgesender, som de hollandske katolikker har foræret Paven, to 10 kW Brown-Boveri-kortbølgesendere og en 120 kW Brown-Boveri-mellembølgesender. Et moderne retningsantennesystem skaffer senderen større rækkevidde og betydelig bedre aflytningsmuligheder, end tilfældet hidindtil har været.

Vatikanets radio blev oprindeligt taget i brug 12. februar 1931, og det var daværende Pave Pius XI, der dengang indviede radiostationen, som var oprettet af selveste Gulielmo Marconi. Radio Vaticana sender idag på 29 sprog. De hidtil ret dårlige modtagermuligheder skyldtes hovedsageligt, at man ikke disponerede over retningsantennor

(KNA).

DEN HELLIGE FADERS TALE

til lægkongressen

Lægmandens opgave i kirken idag

Offerdagen

De tre brødres kloster

En læges tilståelse

Den ny Radio Vaticana

Nova Huta får nu sin kirke

Den socialistiske industriby Nova Huta i nærheden af Krakow får nu Polens mest moderne kirke. Der har været udkrevet en konkurrence, hvis resultat nu foreligger. Konkurrencen blev vundet af en ung polsk arkitekt, Zbigniew Solawa. Den ny kirke, der vil blive indviet til Gudsmoder, »Polens dronning«, vil blive udstyret med

(sluttes på bagside)

Atomkonferencen i Wien afsluttet med pontifikalmesse

Ved afslutningen af den internationale atomkonference, der har været afholdt i Wien, celebrerede ærkebiskoppen af Wien, dr. Franz König, en højtidelig pontifikalmesse i Karlskirche. Et stort antal af kongressens deltagere overværede gudstjenesten.

(KNA)

Den Hellige Fader vender tilbage til Castel Gandolfo efter audiensen i Peterskirken ved åbningen af »II. verdenskongress for læg-apostolatet«.

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt
Stearinlys og Vokslys
af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
VEster 3826

(over Sparakassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang I Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedelundsgade 1 . Telf. 138

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedaplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft
Algade . Telefon 365
Lev. til den katolske Menighed

Pius XII kalder til lægapostolat

Den store tale til verdenskongressen

I sin tale til »Verdenskongressen or lægapostolatet« beskæftigede Paven sig med nogle fundamentale synspunkter for dette apostolat og med uddannelsen af lægapostle. Til udgangspunkt tog Paven det spørgsmål, om en religionslærer, der er i besiddelse af Missio Canonica, og som måske udelukkende beskæftiger sig fagligt med denne undervisning, ikke derned går over fra lægapostolatet til det hierarkiske apostolat.

For at svare herpå må man erindre, at Kristus har givet sine apostle en lobbet mission, den præstelige mission at indvie og desuden missionen at lære og at styre. Den første mission er gået over til Petri efterfølger, til biskopperne og gennem præstevielsen også til præsterne, medens den anden er forbeholdt Paven og biskopperne. Præster og lægfolk kan godt give religionsundervisning, men altid kun i kraft af et mandat fra den kirkelige myndighed og med det forbehold, at præstens apostolat er præsteligt, mens lægfolkets apostolat altid forbliver et lægapostolat. Nogle steder tænker man sig at indføre diakonatet som en af præstedømmet uafhængig funktion. Tanken er ikke nået til moden endnu. Men kan den en dag virkeliggøres, vil det intet ændre i, hvad her er sagt. Diakonater vil da indtage sin plads ved siden af præstedømmet, adskilt derfra på den nævnte måde.

Alle troende, fortsatte Paven, er kaldet til medarbejde i kirken. Det er kirken selv, som ønsker lægfolkets medarbejde, der er særlig vigtigt og forpligtende, når det drejer sig om den kristne ånd i familieliv og i det sociale, økonomiske og politiske liv. Her understregede Paven det værdifulde bidrag, som lærere og lærerinder, specielt ordenssøstre, yder til religionsundervisningen.

Naturligvis har disse læge medarbejdere ret til at påberåbe sig Herrens ord: »Enhver arbejder er sin løn værd«. Men de må ikke blive krænkelige, hvis man forlanger af dem, at de ikke gør deres medarbejde betinget af overdrevne krav opfyldelse.

Paven fortsatte med at påpege, at materialismen og ateismen i en verden, hvor millioner af troende må lide isolation, kræver, at der dannes stærke personligheder. Dette gælder i særlig grad for lægapostolatet, som ikke blot består i forsvar, men også i vobring.

I fortsættelsen henviste Paven til, at lægapostolatet, specielt den lærende gerning, ikke er overdraget den Katolske Aktion som sådan, men derimod de enkelte organiserede medlemmer. Ifølge hierarkiets vilje og udvælgelse. Katolsk Aktion kan ikke gøre krav på et monopol, hvad lægapostolatet

angår. Ved siden af Katolsk Aktion findes også det frie lægapostolat. Enkelte personer og grupper kan stille sig til disposition for hierarkiet, som kan overdrage dem specielle, tidsmæssigt begrænsede eller ubegrænsede opgaver, som de får mandat til.

Katolsk Aktion - en føderativ enhed

Derpå talte Paven om, at ordet Katolsk Aktion mange steder blev misforstået. Mange opfatter det som en speciel form for lægapostolat til skade for

andre former, der også kan gøre krav på dette navn. Katolsk Aktion må få benævnelsens oprindelige, almene betydning tilbage. Ved Katolsk Aktion må forstås helheden af organiserede og nationalt såvel som internationalt anerkendte lægapostolat-bevægelser.

Underorganisationerne skal benævnes med deres eget navn efter deres særegne form. Deraf følger, hvad opbygningen angår, at alle disse grupper med bevarelse af deres eget navn og deres autonomi tilhører den Katolske Aktion, idet de tilsammen udgør denne Aktion som føderativ enhed. Enhver biskop har således mulighed for at betro den ene eller anden bevægelse en speciel mission, men han kan ikke frakende dem karakter af Katolsk Aktion.

Om forholdet mellem lægapostolatet og den kirkelige autoritet sagde Paven, at det altid må holde sig indenfor rettroenhedens grænser og aldrig må modsætte sig vedkommende kirkelige autoritets legitime forskrifter. Paven

Kongeporten

Chartres

På hin tid sagde Pilatus til Jesus: Er du jødernes konge? Jesus sagde: Taler du dette af dig selv, eller har andre sagt dig det om mig? Pilatus svarede: Er jeg en jøde? Dit folk og ypperstepræsterne har overantvordet dig til mig. Hvad har du gjort? Jesus svarede: Mit rige er ikke af denne verden. Var mit rige af denne verden, da skulle mine tjenere vel kæmpe for, at jeg ikke blev overgivet til jøderne. Men nu er mit rige ikke herfra. Da sagde Pilatus til ham: Altså er du dog en konge? Jesus svarede: Ja, jeg er en konge. Jeg er dertil født og derfor kommet til verden, at jeg skal give sandheden vidnesbyrd. Hver den, som er af sandheden, hører min røst.

Evangeliet på Krist Konges fest.

fordømte i denne sammenhæng påny den såkaldte »lægteologi«. Dette begreb er uden mening, da det, der gælder om lægapostolat og lægapostle, endnu mere må gælde lægteologer. Vil denne offentliggøre skrifter om teologiske sager, må han have det kirkelige læreembedes udtrykkelige approbation. Paven talte her anerkendende om katolske lægfolks virksomhed på områder, hvor den teologiske forskning kan betjene sig af profane videnskaber og nævnte her specielt »Göyus-selskabet«, på hvis initiativ teologer og naturvidenskabsmænd har besluttet sig til regelmæssige meningsudvekslinger i fælles interesse.

Lægpostlenes uddannelse

I anden del af sin tale, som Paven ikke selv holdt, men som sammen med første del blev fordelt til deltagerne i talens franske grundtekst, beskæftigede Paven sig med nødvendigheden af en alvorlig uddannelse af lægapostlene på forvaltningsteknisk, økonomisk, socialt og politisk område. Først og fremmest må lægapostlen kende kirkeens sociale lære.

Lægpostlenes uddannelse er en opgave for lægapostolatets egne organisationer. De kan her betjene sig af verdens- og ordensgejstlighedens medarbejde. Paven anbefalede, at den apostoliske ånd blev vakt allerede i den tidlige barndom og udtrykte her en særlig anerkendelse af Jesu Barndoms Foreningens arbejde.

Det katolske lægapostolat må frem for alt udfolde sig i sognet, f. eks. i altertjenesten og i medvirken i kirkekoret. Endvidere i apostolatet blandt andre sognefamilier, hvortil særligt egnede personer kræves. Lægpostolatet kan udfolde sig på sognebibliotekernes område, i pressen, i radioen og i fjernsynet. Lægpostlen må virke blandt de 20 millioner unge, som hvert år føjes ind i arbejdsprocesserne. Her mindede Paven om de ord, han i fjor rettede til katolikdagen i Köln, og hvori han pålagde de tyske katolikker at give teknikkens og industriens verden et kristent præg.

Paven henviste yderligere til minearbejdernes problemer, således som de fremgik af en beretning fra det internationale katolske socialforskningsinstitut. Derpå understregede han de muligheder, der er for lægapostolatet i Sydamerika, hvor den stadige befolkningstilvækst og den stadig større præstemangel, invasionen af protestantiske sekter, marxistisk propaganda og spiritisme volder megen skade. I Sydamerika trænges der til lægapostolat på alle det offentlige livs områder.

Derpå vendte Paven sig til Asiens og Afrikas problemer, der sikkert kan løses med lægapostolatets hjælp. Således er f. eks. den katolske sociallære endnu alt for lidt kendt i disse verdensdele. Paven gav det kvindelige lægapostolat i Asien og Afrika talrige opgaver: Kamp mod børneægteskaberne, mod de påtvungne ægteskaber, mod skilsmisserne og mod flerkoneriet.

(sluttes på bagside)

NOTER

OFFERDAGEN

Næste søndag, d. 3. november, er de årets offerdag. Det vil sige den dag hvor enhver katolik giver sit årlige bidrag til løsningen af de mange store opgaver, der påhviler vort bispedømme. Kun få af vore sogne kan økonomisk stå på egne ben. Hvad der mangler, må bispedømmet, d.v.s. alle vi katolikker i fællesskab, tage os af. Derfor er det en sag, som angår enhver af os, og vi må give så meget, vi overhovedet evner for at det kan slå til overfor opgavernes størrelse og mangfoldighed. Læg pengene i klingpungen eller aflever dem på kirkekontolet, det er lige meget. Men nolér med det samme dagen og husk den. Det er for egen gangs skyld en »skat«, man betaler med glæde — hvis ellers man er glad for at være katolik.

Krist Konges fest

27. oktober 1957

Alterbillede i sct. Kjelds kapel i Viborg

DIT RIGE

En stor og hellig uge står for døren. Den indledes med Krist Konges fest og derefter følger Allehelgen og Allesjæle. Der er en indre, dyb sammenhæng mellem disse tre dage: de bærer alle tre bud om Guds rige, om Vor Herres Jesu Kristi Kongevælde.

Dette rige stunder til og det venter på sin fuldendelse. Hvor tit beder vi ikke. — måske endda lidt overfladisk — »til os komme dit rige«. Men dette rige er allerede kommet, det er begyndt, vi tilhører dette rige, omend vi måske endnu ikke har en hundredeprocents sikkerhed i form af statsborgerret i hænde. Vi er skæbneforbundet med Guds rige, med Jesu Kristi kongedømme. Og derfor kan vi ikke gøre nok for, at vor bøn i Fader Vor om Guds riges komme må blive til en hjertesag for os.

Sidste søndag fik vi et praj om vor forpligtelse til at virke for dette rige, for dette riges udvortes udbredelse og vækst. Alle mennesker, alle racer og alle nationer skal komme til erkendelse af Kristi kongedømme, alle skal bøje sig under hans læres og hans buds scepter — det er hans vilje og den kommer til orde hos apostlen, der siger: »Gå ud i alverden og lær alle folk!«

Men Guds rige kan og må også betragtes under en anden synsvinkel — det er som en slags tredie dimension — nemlig indadtil og i dybden. Guds rige vokser nemlig ikke alene ved, at vi drager rundt og omvender hedninger eller skaber proselytter på anden måde eller ved at verdenskirken tiltager rent talmæssigt — det gælder først og fremmest om, at den enkelte når større og større indre modenhed og større fuldkommenhed. Jo mere vi søger at indordne os selv, al vor gøren og laden, under Kristi kongevælde, desto mere realiseres dette kongedømme. Og vi må i vor begejstring for at virke til, at Guds rige udbreder mere og mere, aldeles ikke forsømme at anerkende dette rige i vort eget indre.

Helgenerne var de mest modne personligheder. De ydede deres til, at dette rige kunne vokse, og nu har de andel i det. Og de sjæle, der døde i Kristus, og nu venter i skærsilden, også de hører til Jesu Kristi kongerige.

For os, som stadig vandrer hernede på jorden, gælder det imidlertid om ikke at tabe dette rige af syne, ikke at lade det svinde bort fra os bag dagliglivets slid og møje. Dette riges herlighed — Vor Herres Jesu Kristi kongerige — består nemlig ikke blot i det størst mulige antal døbte og helliggjorte mennesker, men nok så meget i, at hver enkelt kristen når den størst mulige modenhed og fuldkommenhed — det er vor stræben, når vi beder »til os komme dit rige«.

Sognepræsten.

Det ejendommeliggste kloster på Cypern — og velsagtens i den ganske verden — er den hellige Barnabas' kloster. Det ligger kun nogle få kilometer fra øens største havneby, Limassol, og det har kun tre beboere, nemlig tre munke, der ydermere er kødelige brødre.

Den kristne overlevering beretter, at

DE TRE BRØDRES KLOSTER

En fredens oase
i en urolig verden

En af de tre

←
De tre
brødre

ORIENTERING

Det modsatte resultat

I en artikel i et af de seneste numre af det førende kommunistiske litterærtidsskrift »Nowa Kultura« i Polen konstateres det, at den kæmpende ateistiske propaganda har fremkaldt helt andre resultater end man egentlig tilstræbte. Bladet skriver: »Ved provokation overfor millioner af troende menneskers følelser har religionen i Polen oplevet en genopblomstring, som ingen havde kunnet forestille sig.« Masser af mennesker, som hidtil har stået indifferent overfor kirken, er påny blevet overbeviste kristne.

Artiklen fremkommer som et led i en række fremstillinger af den ateistiske propaganda i den kommunistiske presse i Polen. Artiklernes forfatter, Tadeusz Pluzanski, går ind for radikalt nye metoder til bekæmpelse af »den religiøse overtro«. Den mest hensigtsmæssige metode til total udryddelse af den katolske tro består — ifølge Pluzanski — i en »intellektuel isolering af den katolske bevægelse«. Man bør i den forbindelse huske på, at »religiositet næmest forsvinder i en atmosfære af indifferens ... Masser, der er indifferente ... ikke de militante ateister ... spiller en afgørende rolle for den fremadskridende sækularisering ... »Man kan ikke forvente en sækulariseret generation, der står indifferent overfor religion, førend erindringerne om religiøs og antireligiøs terror er forsvundet, førend ekkoet fra de heftige dis-

kussioner om religiøse spørgsmål er døet hen ...«

EN KONGES BØN

Det er i år ti år siden, at en af Afrika's »sorte« konger, kong Mulara III, fra det østafrikanske højland Ruanda, indviede hele sit engang hedske rige til Krist Konge. Kong Mulara fremsagde ved den lejlighed følgende bøn: »Herre Jesus Kristus, du konge over alle mennesker og nationer: jeg, Mulara Carl Leo Petrus Rudahigwa bøjer mig i ærbødighed for dig og din hellige moder, jomfru Maria, himlens og jordens dronning. Du har skabt vort land. Du har skænket det en lang række af konger, som har styret dette land på dine vegne, omend de ikke har kendt dig. Da tidens fylde — forudbestemt af dit guddommelige forsyn — var inde, gav du dig til kende og sendte os dine apostle. De bragte os lys og liv. —

Nu da vi kender dig, bekender vi offentligt, at du er vor herre og mester. Hjælp du os til, at Ruandas mænd stedse må elske deres land, at de må stræbe efter fremskridt og fremfor alt lade den fred herske, som du har bragt verden.

Måtte alle Ruandas høvdinge vide at varelage deres hverv i rølsfærdighed.

Idag slutter jeg mig i mit folks navn sammen med alle de kristne nationer og bekender offentligt: Måtte Kristus, vor konge, og hans hellige moder, herske over alle mennesker, nu og i al evighed! Amen.«

den hellige Barnabas var sammen med apostlen Paulus, da denne kom til Cypern. De steg i land i Paphos, hvor Venus ifølge gudesagnet er født af bølgens skum, og omvendte øens statholder til den nye lære. Og medens den hellige Paulus fortsatte sin færd, blev Barnabas på Cypern indtil sin død. Fire hundrede år senere fandt øens beboere apostlens jordiske rester og tilbød kejseren i Konstantinopel disse. Og til gengæld skænkede han øens ortodokse kirke selvstændighed.

Der rejstes et mausoleum over apostlens grav, og omsorgen for denne helligdom overdroges det nærliggende kloster. De tre munke er i dag patrene Chariton, Barnabas og Stephanos. De indtrådte i klostret samtidig i 1917, og den ældste af brødrene var på det tidspunkt 30 år gammel, den yngste 20. Og endskønt kirken på Cypern er forholdsvis velstående, lever disse tre munke under meget beskedne forhold. Chariton, Barnabas og Stephanos arbejder selv for den føde, som de har behov, de driver lidt kvægavl, avler honning — iøvrigt øens bedste honning — og maler ikoner, som både de troende og kirken på Cypern kapper om at erhverve.

Der er idag kun syv klostre tilbage af de mange, der i sin tid eksisterede på øen, og det samlede antal munke overstiger næppe et lille hundrede stykker. De omskiftelige politiske forhold, som øen har været underkastet i århundredernes løb, har formentlig også gjort sit til, at det religiøse liv har stået i stampe. I vore dage står den ortodokse ærkebiskop Makarios i spidsen for kampen for øens tilbagevenden til Grækenland — og det var da også årsagen til at englænderne deporterede ham.

Men midt i alt det politiske virvar står den hellige Barnabas' kloster — hvor de tre brødre troligt våger over apostlens grav — som en fredens oase.

J. Amucha — fra Guldskysten — der førte forsædet ved kongressens åbning

Førrige søndag afsluttedes officielt i Rom »II. internationale verdenskongres for lægapostolatet« med et højtideligt møde, der overværedes af en række ledende personligheder indenfor det kirkelige og verdslige liv, deriblandt kardinalerne Alfredo Ottaviani, Aloisi Masella og Celso Costantini samt en hel del medlemmer af det diplomatiske corps og omkring et lille halvthundrede biskopper fra alle dele af verden. Kongressens beslutninger publiceredes og formanden for det stående udvalg for lægapostolatskongresser, dr. Veronese, samt præsidenten for den pavelige kommission for den katolske aktion i Italien, Giuseppe Kardinal Siri, fremsatte de afsluttede referater.

*

Kongressens beslutninger indledtes med en erklæring, hvori de delegerede takkede Pave Pius XII for de ord, som Paven i audiensen 5. oktober havde fremsat vedrørende lægapostolatets natur, struktur og udøvelse. Kongresdeltagerne — hedder det i erklæringen — er rede til at arbejde for, »at lægmands apostolatet i stadig stigende grad må blive i stand til at udfylde

Den Hellige Fader taler i Peterskirken ved åbningen af »II. internationale kongres for lægapostolatet« til kongresdeltagerne

Efter »II. Verdenskongres for lægapostolatet«

LÆGMANDENS OPGAVE I KIRKEN I DAG

Den omstændighed, at omkring 2000 katolikker — biskopper, præster, lægfolk — fra alle fem verdensdele har været samlet til en kongres i Rom, katolske kristenheds centrum, er i sig selv en begivenhed, som er værd at mærke til og som har afgørende betydning for kirkens liv og trivsel. Og her til så kommer, at disse to tusind mennesker ikke var kommet til »den stad« blot som pilgrimme eller for som troende katolikker at hylde den fader, men at de var kommet sammen med det formål for øje — for anden i lægmands apostolatets historie — at drøfte lægmandens stilling og opgaver indenfor kirken og i verden af idag som helhed, så får denne kongres et andet perspektiv. Denne kongres var nemlig ikke blot for kirken, men også omverdenen et levende bevis på det liv og den aktivitet, der rører sig indenfor kirken. Gennem hele kongressen gik der — lige fra Pave Pius XII's tale til kongresdeltagerne ved den storslåede åbningshøjtidelighed i San Pietro og gennem kongressens forskellige drøftelser og indtil de afsluttende resolutioner — en tredobbel rød tråd: at fremhæve og understrege overfor verden kirken, at den katolske kirke også på lægfolkets område er en verdenskirke, som vil til at forme og udbygge lægapostolatet til et selvstændigt mandat i kirken, at det kan blive og virke mere og mere effektivt og endelig at bibringe enkelte lægmand en stadig bedre og mere fuldkommen uddannelse, så at stedsede bedre er i stand til at udfylde sin mission i verdens og i kirkens tjeneste.

Burde det måske som et kuriosum og tillige som et rent ydre kendetegn for denne kongres nævnes, at det var en lægmand — med den sorte verdensdels hudfarve og i sit hjemlands farvestrålende festdragt — der førte foresædet ved åbningsmødet og som gav ordet til kardinaler, præster og lægfolk? En videre at der i kongressens stående udvalg side om side sad en kvindelig leder fra Indien, en italiensk jurist, en kinesisk professor, en håndværker fra USA, en journalist fra Norden og mange andre repræsentanter fra de mest forskellige faglige problemer, der iøvrigt var karakteriseret af den Hellige Faders i hans tale ved åbningen: fra at det har været enhver kristens selvfølge at virke for sin egen sjælelige fuldkommengørelse, er katolikken idag overordnet at være sig sit ansvar for andre bevidst, ansvaret for hele verdens og dennes problemer. Det, som verden venter af kirken, er ikke blot navnet på kongresindholdet på den publikation, som kongresledelsen har udsendt i anledning af verdenskongressen, men det kom tydeligt frem på alle møder og under de forskellige drøftelser. Og i de afsluttende resolutioner konstateres det — efter en indgående og velbegrunder analyse af vor tid, hvor materialisme og ateisme

sin apostoliske mission under hierarkiets ledelse og i næstekærlighedens og samdrægtighedens ånd, tro mod den opgave, som kirken stiller idag, nemlig at bevare og at vinde«.

*

I det slutningsdokument, der vedføjedes denne erklæring, opfordres alle katolikker over hele verden til at intensivere bestræbelserne for at bibringe lægfolk en dybtgående religiøs uddannelse. Dette kræver imidlertid

en fordybelse i det religiøse liv, der — med rod i bønner — må tilpasses lægfolkets livsforhold og endvidere virke indbyrdes tjenende. Denne uddannelse kræver yderligere en uddybelse af religiøse kundskaber for dermed at forhindre at ligevægten går tabt. Uddannelsen af lægmanden må endvidere omfatte et indgående kendskab til vor tid og dennes behov. Den gode vilje alene er ikke tilstrækkelig, den må suppleres med reel kompetance på

og mere og mere frem — at lægfolket idag som værende gudsfolket må arbejde med hierarkiet i bestræbelserne for at opfylde kirkens frelsesger og at fortsætte Kristi forløsningsværk her på jorden. Den kristne lægmand, som følger sin hele eksistens er forbundet med verden, har derfor pligt til at tage sig af de spirende værdier, der er nedlagt i skabningen, udfoldes, og at gennemføre hele det menneskelige samfund med det åbenbarede frelsesbudskab. Uddannelse i det religiøse liv, i den religiøse dannelse og samtidig kendskab til den moderne verden og dennes problemer, er de vigtigste forudsætninger for lægmands apostolats uddannelsesopgave. »Den gode vilje er ikke nok,« hedder det, og resultaterne af de forskellige drøftelser viser klart og tydeligt, at denne erkendelse allerede er blevet et almengode for de katolikker, der virker i lægapostolatet. Kronen på den uddannelse, der begynder i familien og derefter fortsættes i sogn, skole og de forskellige organisationer indenfor den katolske aktion, må og skal føre til internationalt samarbejde, hvorved menes, at alle spørgsmål og problemer ses under verdenskirken synsvinkel og at alle må medvirke til løsning af disse problemer.

Under kongressens rent praktiske og organisatoriske diskussioner spillede den om side med uddannelsen til lægapostolat i dennes forskelligste former — af Paven selv forelagte og til kongressens drøftelse fremlagte reform af lægapostolatets og den katolske aktions terminologi og struktur en stor rolle. Det vil være bekendt har disse problemer været meget uensartet løst i de forskellige lande. Pavens ønsker og forslag går så afgjort i retning af at sammenfatte alle de anerkendte former for lægapostolat under hierarkiet — for så vidt som de nationale — og for de internationale organisationer vedkommende under den Hellige Stol og ikke at forbeholde denne betegnelse en mindre »eksklusiv« kreds. De internationale katolske lægsammenslutninger vil tage disse spørgsmål op til overvejelse.

Udover dette vil det velsagtens også for lægapostolatets videre udformning — enten dette nu lages som udtryk for verdenskirken »Corpus Christi Myndighed« i almindelighed eller for en elite af ganske særligt kaldede og udvalgte personer — være ganske uden betydning om det er »katolsk Aktion« eller »Katoikernes Aktion«. Erkendelsen af, at denne enhed hvad angår indhold og form allerede er en realitet, var sikkert også en af de gevinster, som mange deltagere bragte med sig hjem i hverdagen fra de oplevelsesrige dage — bevidstheden om, at det, det gælder, er at føre hele verden til Kristus.

såvel det professionelle som det sociale område. I en verden, der sigter mod større enhed, må lægmandens uddannelse ligeledes fremme de nationale synspunkter.

Det mest stabile grundlag er og bliver en ægte katolsk indstilling. Lægmanden må gennem en vågen kristen sans og hyppigere internationale møder sættes i stand til at se alle spørgsmål og problemer under en verdenssynsvinkel.

En sådan uddannelse må være målet for alle dem, der virker for opdragelsen af børn og voksne, det være sig i familien, sognet, skolen, på universitetet, i den katolske aktion og inden-

I korte træk —

To østrigske jesuitterpatres, Karl Günther Almenroeder og Klaus Mesner, har taget flyvercertifikat på flyvepladsen i Salzburg (KIPA).

Kardinal Tisserant, der under et ophold i Frankrig netop har fejret sit gyldne præstejubilæum, har af præsident Coty under en audiens i Elysée fået overrakt æreslegionens storkors (KNA).

Formanden for det engelske katolske sygeplejerskeforbund, miss B. J. Mullan, meddeler, at 70 % af samtlige engelske sygeplejersker er katolikker, og halvdelen af disse er irlænderinder. Antallet af katolske sygeplejersker beløber sig idag til omkring 25.000 (KIPA).

Vittorino Veronese, kongressens sekretær og leder

heden heraf, på baggrund af den katolske sociallære.

*

Formanden for den stående komité for lægmands apostolatet, dr. Veronese, behandlede i sit afsluttende indlæg emnet »katolikkernes enhed og forskellighed«. Enheden — udtalte dr. Veronese — må aldrig få form af uniformitet og forskelligheden aldrig udarte sig til splittelse. »Der er bud til os alle, brug for os alle — på samme måde som en dirigent monstret sit orkester og kalder den ene eller anden stemme frem i det rette øjeblik,« udtalte dr. Veronese med hentydning til Pavens tale. Og hvor forskellig en rolle de enkelte instrumenter end spiller, er der dog ingen af dem, der kan undværes. Først når hver enkelt tilpasser sin tone til de andre, kommer det til at lyde harmonisk. »Den katolske aktion og lægmands apostolatet er dirigen-

gentens — Pavens og biskoppernes — orkester,« fortsatte dr. Veronese. Målet er det samme for alle mennesker, men vejene, der førte til dette mål, er lige så forskellige og talrige som menneskene. Katolikerne må stå med begge ben i kirken, men ikke på en sådan måde, at de vender verden ryggen, men derimod har blikket rettet på verden.

Efter dr. Veronese fik præsidenten for den pavelige kommission for katolsk aktion i Italien, kardinal Siri, ordet. Han fremhævede endnu engang, at alle katoliker er kaldede til indsats i apostolatets tjeneste, et apostolat, der ganske vist er forskelligt fra det, som hierarkiet udøver, men som ikke desto mindre må øves hånd i hånd med dette. Thi det er hierarkiet

— og hierarkiet alene — der skal føre og regere kirken. Taler man om lægmandens ansvar overfor apostolatet, giver man dermed udtryk for, at en kristen ikke er en virkelig kristen, dersom han ikke samtidig er apostel. Man kan også udøve apostolat gennem stille bøn og ved i tavshed at bære en lidelse, og det er ikke alle kristne, der er kaldede til lægpostolatet i dette ords snævreste forstand, thi dette stræber efter at skabe en elite, der ikke kender til begrebet middelmådighed.

Kongressen mindedes derpå endnu engang tavshedens kirke og vore forfulgte brødre og søstre i troen og lovede at gøre all, hvad der gøres kan, for at hjælpe disse, bede for dem og ofre for dem.

ligt væsen, når man lever i en verden der hjemses af stormflod, uvejr og jordskælv, af hungersnød og pest, af alle mulige uhyggelige sygdomme og af døden under de mest grusomme former?

Vi mennesker, der lever i denne materialistiske tid, og som beherskes af fornøjelsessyge, vi er tilbøjelige til at glemme, at glæden ikke er det eneste saliggørende i vor tilværelse. Men når vi derimod bekender os til Gud og vor egen udødelighed, da forstår vi at vor tid ikke er tænkt som en eneste stor forlystelse, men som en art forberedelse — blot alt for kort tilmålt. Dersom vi med tålmodighed døjer smerter, skuffelser, sorg og ulykke, da består vi den store prøve — under kastelsen under Guds vilje. Således gik det Job, da han, gennemtrængt af troen, udtalte sit »Lad komme, hvad kommer vil ... jeg vil dog stole på ham. Jeg har hørt om dig, o Gud, med mine øren; men nu har mit øje også skue dig.«

Kun dette indre lys er i stand til at føre os til Gud, thi hvis vi vil udgrunde tilværelsen med vor forstand, da kan vi, hvor meget vi end anstrenge os, ikke engang trænge gennem de uendeliges første lag. Guds åbenbaring kommer ene og alene fra hjertet.

Da jeg for nogen tid siden var i Italien, besøgte jeg også en eftermiddag det berømte lille kloster i bjergene ved Fiesole. Der glædede jeg mig ved synet af den herlige kirke fra 15. århundrede, bladede i de enestående kolorerede håndskrifter og nød at opleve de storslåede kunstværker, der alle er blevet til til Guds ære og pris. Men da jeg senere gik gennem klosterhaven, da fik jeg øje på den allerstørste af alle skattene: Jeg kom i samtale med en gammel mand, en ydmyg sjæl kroget af arbejde og gift, men dog alligevel en lysseer. I mere end 30 år havde han passet denne plet jord. På mispørgsmål pegede han på frugttræerne og sagde så: »Jeg ser, hvorledes min kirsebærtræer sætter knopper, og ser jeg, hvorledes de blomstrer, og hvorledes de bærer frugt og så tro jeg på Gud.«

Jeg behandlede engang en gammel mand, der hele sit liv igennem havde brystet sig med sin ateisme. Sin eneste datter havde han vendt ryggen, fordi hun havde giftet sig med en lærer, der var troende. Endnu i sine sidste leveår, da han var blevet angrebet af en uhelbredelig sygdom, var denne gamle skeptiker som besat af det næste lidenskabelige ønske om at retfærdiggøre sig i sin svigersøns øjne. Altså og atter udviklede han sig i strid men hver gang sluffede han med de bemærkning: »Du må ikke tro, at jeg fortryder det; jeg tror ikke på Gud. Og en skønne dag svarede hans datter ham: »Jamen far, Gud tror på dig.«

Dette simple ord fejede den gamle mands sidste tvivl af vejen. Også kunne tale at lægge os dette ord på hjerte. Hvad vi end lænker, og hvad vi end gør — vi er altid Guds børn. Han venter på os, og der behøver faktisk kun eet eneste troens ord for at bekende sin tro på ham.

En læges tilståelse

af

A. J. Cronin

På min tid havde medicinerne ikke noget særlig godt ry på sig hvad angik guds frygt. Ej heller jeg udgjorde som stud. med. nogen undtagelse i så henseende. Thi når jeg i anatomi dissekerede menneskelige legemsdele, betragtede jeg disse nærmest som en slags mekanisme, uden at tænke på den udødelige sjæl. Og tænkte jeg endelig på Gud, så var det nærmest med en slags ironisk skuldertræk.

Som læge kom jeg da til et hjergværksområde. Der fik jeg så at sige et førstehåndskendskab til livet. Da jeg blev vidne til en fødsel, når jeg sad ved et dødsleje og fornemmede dødens sagte pust — da mistede jeg imidlertid noget af min selvsikkerhed og indså, at der i livets kredsløb virkelig var mere end det, som jeg havde læst om i mine bøger. Med andre ord: min overlegenhedsfølelse forsvandt, og det er — selvom jeg ikke var klar over dette på hint tidspunkt — det første skridt henimod Gud.

Et årstid senere åbnede jeg en praksis i en lille gudsforladt flække, hvor de medicinske forhold var ganske utilstrækkelige. Jeg havde et nært samarbejde med distriktssygeplejersken, en jævn kvinde af folket med mange furer i ansigtet. Hun havde imidlertid altid et par lysende og glade øjne, som fik en til at glemme hendes ellers så grå, hverdagsagtige træk. Hun havde arbejdet her helt alene i næsten tyve år. Hendes arbejde var hårdt, lønnen fuldstændig utilstrækkelig, og da vi en nat sad sammen over en kop te efter et meget kompliceret tilfælde, dristede jeg mig til at fremsætte en bemærkning i denne forbindelse.

»Søster,« sagde jeg, »hvorfor forlanger De ikke noget mere i løn? De burde dog mindst have et pund mere om ugen. Ved Gud, De fortjener det!« Der opstod en pause, men i hendes blik kunne jeg læse et udtryk, der fik

mig til at studse. »Doktor,« sagde hun endelig, »når blot Gud ved det, da er det mig tilstrækkeligt.«

Da blev jeg klar over, at hendes hele tilværelse i arbejde og selvopofrelse var et bevis på hendes tro. Og med eet forstod jeg indholdet i hendes liv — medens mit eget livsindhold forekom mig så fattigt og tomt. På denne måde blev jeg ved en tilfældig bemærkning fra en sygeplejerske ført ud af tvivlens sump og ind på troens faste grund.

Når jeg taler om »troen«, så mener jeg simpelthen troen på Gud, noget der idag fortjener mere opmærksomhed end tidligere. Gud kan nemlig ikke bevises som en materialistisk ligning. Men lad os dog betragte verdensalt med dets hemmelighedsfulde vidunderer! Med dets indtil det mindste gennemførte orden, dets ærefrygtindgydende storslåethed — kan vi da nægte Guds oprindelige skabermagt?

For år tilbage havde jeg oprettet en ungdomsforening for arbejdere i London og engang indbudt en kendt zoolog til at holde foredrag for medlemmerne. Til min store forfærdelse havde min ven valgt emnet: »Verdens oprindelse«, og som en overbevist ateist rullede han hele det ateistiske skabelsesbillede op for tilhørerne, som til sidst ydede ham et høfligt bifald. Men så rejste en af de unge sig, bad om ordet, og sagde: »De må undskylde, men De har forklaret os, hvorledes havets store bølger slog mod kysten — men hvorfra kom da alt dette vand?« Der blev en pinlig tavshed. Foredragsholderen blev ildrød i hovedet, og førend han kunne få tid til at svare, brød hele forsamlingen ud i en skrældende latter.

Og faktisk gives der indenfor alle videnskabens grene ingen skellig grund til at benægte Guds eksistens. Tværtimod kommer man til den slutning, at en højere fornuft har virket ved skabelsens morgen og stadig er virksom.

Ånstødsstenen på vejen til denne tro er for mange, alvorligt tænksomme mennesker alt det onde og al den elendighed, som møder en alle vegne. Hvorledes — spørger de sig — skal man dog kunne tro på et guddomme-

GUDS HJÆLP I DEN YDERSTE FARE

I. Den store fare.

1. Sang til festrejserne. Af David.
 Havde Herren ikke været med os, — således sige Israel i dag, —
2. Havde Herren ikke været med os, da mennesker rejste sig mod os,
3. så havde de opslugt os levende, da deres vrede oplændtes imod os.
4. Og så havde vandene overskyttet os og en svulmende strøm var gået hen over os.
5. Ja, så var de vilde vande gået hen over os.

II. Tak for redningen.

6. Priset være Herren, der ikke hængte os som bytte for deres tænder.
7. Vor sjæl undslap som en fugl af fuglefængernes snare, snaren blev sønderrevet og vi slap fri.
8. Vor hjælp er i Herrens navn, han, som skabte himmel og jord.

*

Tre af de gamle håndskrifter har ikke noget om, at David er digteren af denne lille salme, der, rig på billedlige udtryk, er en inderlig tak til Herren for befrielse fra de største farer. Af hvad art disse har været, kan man ikke se af salmens egne ord. Vi er altså henvist til formodninger. Det lig-

ger nær at antage, at det drejer sig om angreb fra de hedenske nabofolks side, den gang da Jerusalems mure efter hjemkomsten fra det babyloniske fangenskab skulle genopbygges. Men man kan også tænke sig den begivenhed, da dronning Ester ved sin forbøn afværgede det israelitiske folks undergang. Muligvis har salmisten også alle de gange for øje, da den almægtige Gud frelste sit folk til trods for de mange fjenders overmagt og raseri.

De billeder, som salmisten bruger, taler for sig selv. Hele folket befandt sig i den yderste livsfare, og dets egen afmagt lå klart for dagen. Nøden var så stor, at kun den almægtige kunne hjælpe, og han gjorde det. Han holder jo, hvad han har lovet, og opfylder, hvad han truer med. Derfor opfordrer salmisten israelitterne til endelig ikke at glemme Guds velgerninger, men at bekende: »Havde Herren ikke været med os, så havde vore fjender opslugt os levende.«

Hvad betyder denne salme for os kristne? Jo, ved at bruge salmens sidste vers før Confiteor i den hellige

messe og så tit i timebønnerne vil vor hellige kirke gøre os opmærksom på, at også vor hjælp kommer fra Gud Herren. Han, og han alene, giver syndsforladelse; fra ham kommer al nåde og beskyttelse mod vore fjender. Hvis skaberen af himmel og jord ikke gang på gang med sin visdom og magt var kommet sin kirke til undsætning, var den forlængst forsvundet fra jordens overflade. Den var blevet et bytte for sine grumme fjender.

Desværre glemmer vi så let, hvad Herren har gjort for sit folk i den nye pagt. Derfor trænger også vi kristne til at blive mindet om det med salmens to første vers. En sådan påmindelse styrker også vor tillid til Gud for fremtiden.

Dog ikke blot kirken i sin helhed, men også den enkelte blandt os ligner utallige gange en lille fugl, der er gået i fristelsernes og syndens garn. Kun Herren kan befri os. Vi har derfor al mulig grund til hver dag at gentage denne salmes sidste vers: »Vor hjælp er i Herrens navn, han, som har skabt himmel og jord.« F. K.

KRIST KONGES
FEST 1957

København:

Pontifikalmesse i sct. Knud Lavards kirke i Lyngby kl. 9.

Odense:

Levitmesse i sct. Albani kirke kl. 8.

Se iøvrigt sidste nr. af Ugebladet vedrørende disse to arrangementer.

Peter Schindler

DAGE I

MELLEMITALIEN

200 s., kr. 2950, ib. 38,50, luxus 48,00

3. bind af forfatterens værk om Italien er hermed udkommet og omfatter de fire store provinser: Toscana, Umbrien, Le Marche og Lazio. Vi besøger byerne: Pisa, Firenze, hvor vi får byens historie og en beskrivelse af dens mange kunst- og arkitekturmonumenter, den hellige Katarinas Siena og tilsidst den hellige Frans' Assisi, Italiens hjerte. Foruden de store og berømte steder fører Peter Schindler os også til mindre besøgte, men ikke mindre spændende byer og landskaber, hvor vi går på opdagelse.

Man siger, at dette bind er det bedste af de tre, hvilket ikke er mærkeligt, da det er Italiens dejligste landsdele, den beskriver.

I hine dage hørte jeg en røst fra himmelen, som sagde til mig: Salige er de døde, som dør i Herren. Allerede fra nu af siger Ånden: de skal hvile efter deres arbejder, men deres gerninger følger dem.

Alle Sjæles fest.

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for november måned:

At vi må tænke mere på døden og forberede os bedre til den.

— — —
Flere missionskald på Filippinerne.

En muhammedaner underholdt sig med en kristen om religiøse problemer, og samtalen kom uvilkårligt også ind på forskellen mellem deres respektive religioner. »Egentligt er de kristnes liv dog forfærdelig pauvert,« erklærede muhammedaneren. »Vi muhammedanere ved ganske nøjagtigt, hvor den grav er, hvori vor profet hviler, og lige meget hvor vi så end befinder os i verden, kan vi altid vende vort ansigt i den retning og bede. I kristne ejer ikke engang jeres religionsstifters grav!« — »Det er ganske rigtigt,« svarede den kristne, »men kristendommens hemmelighed ligger jo netop deri, at vi ikke ejer en grav med Kristi jordiske rester — vor løser er nemlig ikke død, han lever!«

Ikke mindst nu i de dødes måned burde vi holde os denne vor tros store hemmelighed klart for øje: Kristus lever og vi lever i ham! Millioner af grave ligger idag ukendt hen. I adskillige tilfælde har vi end ikke anelse om, hvor apostle og martyrer er stedt til hvile. Og om føje tid vil måske også vor egen og vore kæres grave være glemt.

Det ville imidlertid være helt forkert at falde hen i sorg over dette. Ingen grav rummer en sjæl; og det er langt vigtigere at tænke på sjælen end på graven — det er sjælen, som vor tro tænder håbets flamme for, håbet om det evige liv, som dødens overvinde, Jesus Kristus, selv har erhvervet os ved sin smertefulde død på korset.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet num meret i søndagsmessebogen.

- Okt.-Nov.
27. S. KRIST KONGES FEST (1130 (hvid) —121); 2. bøn: 20. Søndag e. Pinse (741); Krist Konges præf.
28. M. St. Simon og St. Judas, Apostle (1124—120); Apostlenes præf. (524).
29. Ti. † FERIA (741—72); uden Gloria (grøn) og Credo; alm. præf. (525).
30. O. † FERIA (741—72); som Tirs- (grøn) dag.
31. T. † FERIA (741—72); som Tirs- (grøn) dag.
1. F. ALLE HELGENS DAG (1135 —122); alm. præf. (525). — Paabudt Helligdag, hvorfor Abstinenspligten bortfalder.
2. L. ALLE SJÆLES DAG (1139—123); de afdødes præf. (525). — Sekvensen *Dies iræ* kan udelades i den anden og tredje Messe.
3. S. 21. Søndag e. Pinse. (grøn)

ALLE SJÆLES DAG på Katolsk Vestre kirkegård

Opmærksomheden henledes på, at der i *ng en gudstjenester afholdes på Vestre kirkegård på Alle Helgens fest.* Derimod er der på Alle Sjæles fest — 2. november — messe i kirkegårds-kapellet kl. 9 (tre stille messer) og samme dags eftermiddag kl. 16: andagt for de afdøde med prædiken og bønprocession.

Immaculata-Kongregationen

Tirsdag den 29. oktober kl. 19,30 rosenkransbøn — derefter hyggeligt samvær i den gule sal.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Foredrag i Odense

»Den hellige Frans af Assisi« ved pater Irenæus O. F. Min. Conv. søndag den 27. oktober 1957 kl. 16,00 på »Industrilæet«, Albani Torv, Odense.

Foredraget ledsages af lysbilleder fra Assisi og det vidunderlige Umbrien, samt flere dejlige farvebilleder af Giotto's fresker fra Assisi's gravkirke, endvidere af lydoptagelser af flerstemmig korsang, sunget af franciskanermunkene i Assisi. Billetter à kr. 2,50.

St. Frans' 3. orden

har møde onsdag den 30. oktober kl. 19,30 i Sankt Annæ kirke.

Værelse

Ung katolsk mand søger værelse, tomt eller møbleret, snarest på Amager med adgang til køkken og badeværelse. Billet mrk. 20-10-57 til annonceafdelingen, Østersøgade 108, Ø.

I et af de seneste numre beskæftiger »Osservatore Romano della Domenica« sig i en ledende artikel med den første jorddrabant, som russiske videnskabsmænd for nylig har fremslået og sendt ud i verdensrummet. Efter en henvisning til den betydning, der så ganske givet må tillægges denne opfindelse samt de konsekvenser, der er en direkte følge af den, skriver bladet, at det ville være naivt, om man ville tro, at en sådan drabant kun er konstrueret med det formål kun at skulle tjene fredelige formål. Den vil akkurat ligeså godt kunne anvendes

til militære formål. Man må imidlertid ikke undervurdere opfindelsen, men en vis pessimisme er så afgjort på sin plads i denne forbindelse, thi mennesket leger idag akkurat som et barn — og med et barns tankeløshed — med alt det legetøj, som det får i hænde »Den røde måne« er ikke skudt af mennesker, der tager hensyn til religiøse og moralske principper, og uder sådanne principper kan man ikke skabe en virkelig civilisation (KIPA)

*

»Osservatore Romano« henleder opmærksomheden på, at den artikel, som »Osservatore Romano della Domenica« for nylig bragte om den russiske jorddrabant, på ingen måde — således som det har været tilfældet — er at betragte som en officiel stillingtagen til fænomenet fra den Hellige Stol side (KIPA).

Det franske katolske månedsskrift »Bulletin, Documents et Enquêtes« er som følge af en afgørelse fra det Hellige Officium ophørt med at udkomme. Afgørelsen — som iøvrigt ikke er blevet offentlig bekendtgjort — er blevet truffet for et par måneder siden og ifølge det Hellige Officium skyldes standsningen den omstændighed, at »Bulletin« fortsatte den linie, der havde været fulgt af tidsskriftet »La Quinzaine«, hvilket var blevet forbudt i februar 1955. »Bulletin« blev startet i november 1955 af en kreds af lægfolk, som havde tilhørt »Quinzaine«: redaktionsstab, en publikation, der politisk hørte hjemme på den yderste venstre fløj (KIPA).

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne sammensluttede med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafdel.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Paven indvier Vatikanets nye radiosender

i ethvert

katolsk hjem!

Søndag den 27. oktober, på Krist Konges fest, vil den Hellige Fader Pius XII ved sin nærværelse indvie Vatikanets nye sendestation. Ceremonien vil finde sted i Santa Maria di Galeria, 25 km nordvest for Rom, hvortil den Hellige Fader vil begive sig fra Castel Gandolfo.

Nødvendigheden af at forøge Vatikanradioens sendeeffekt er i de sidste 10 år blevet mere og mere indlysende. På den ene side har den Hellige Fader i den moderne radioteknik set et middel til at blive hørt ud over alle andegrænser, på den anden side har jernthoende katolikker et stedse større ønske om at høre Vatikanets stemme, måske især i de lande, hvor de ikke har nogen anden mulighed for at følge med i, hvad der sker inden for kirken.

For at forbedre udsendelserne fra Vatikanradioen har det været nødvendigt dels at forstærke halvdelen af transmissionserne, d.v.s. installere kraftigere transmittere, dels at opsætte moderne retningsantenneanlæg.

Eftersom de stærkere transmittere bør anbringes langt fra beboede områder, har det været nødvendigt at finde et egnet areal uden for Vatikanstaten. Oprettelsen af dette transmissionscentrum, som ligger ved Santa Maria di Galeria, blev påbegyndt i 1955. Det står idag rede til at tages brug.

En del af dette store arbejde er blevet iværksat takket være bidrag fra katolikker i hele verden i anledning af det hellige år 1950. Philips-transmitteren blev ved denne lejlighed skænket af hollandske katolikker.

Det nye radiocentrum er blevet oprettet på et udstrakt areal tilhørende den Hellige Stol ca. 18 km i fugleflugtslinie fra Vatikanet. — Der er indtil dato installeret 4 transmittere; en Philips-transmitter på 100 kW til korthølgeområdet, to transmittere af fabrikatet Brown Boveri ligeledes til korte bølger på hver 10 kW, og endelig en 120 kW-transmitter Brown Boveri, som skal sende i mellembølgeområdet.

Antenneanlægget består af et system af retningsantennener af dipoltypen, 21 i alt, konstrueret af Telefunken. Hele dette anlæg står så i forbindelse med studierne i Vatikanet, hvorfra den Hellige Fader vil kunne høres helt ud til de fjerneste dele af verden.

Vi her i Danmark kan utvivlsomt glæde os til, at hele dette nye anlæg tages i brug, idet aflytningen af Vatikanradioen hidtil kun har været mulig under gunstige forhold på 19 m-båndet. Nu skulle alle katolikker med radioer af nyere dato uden større vanskeligheder kunne lytte til den danske stemme fra Rom.

*

Onsdag 30. oktober kl. 16,45 bringer Radio Vaticana en ekstraudsendelse på dansk: et interview med et par af deltagerne i den netop afholdte lægmandskongres.

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanegade 39 · Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Horsens

Edvard Petersen

Kul · koks · brændselolier
HAVNEN 3 · TELEFON 2 38 88
Leverandør til de katolske institutioner

Esbjerg

E. Boysens Fiskehandel

Altid friske Varer
Telefon 2247
Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager
Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Aarhus

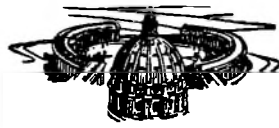
Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

MEJERIET

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

Pavetale på latin ved Radio Vaticana's indvielse

Udsendelser på 32 sprog forestående

Ved indvielsen af Radio Vaticanas ny senderanlæg vil Pave Pius XII rette et på latin affattet budskab til katolikkerne over hele kloden. Det nye senderanlæg vil ved denne lejlighed tage samtlige ny kortbølge- og mellembølgestationer i anvendelse. Løvrigt påtænker Radio Vaticana i nær fremtid at påbegynde udsendelser på endnu tre sprog, nemlig hindusproget samt to kinesiske dialekter. Hidindtil har der været afholdt regelmæssige udsendelser på 29 sprog (KNA).

*For at den øverste
hyrdes stemme
- på æterens bølger -*

til Krist Konges ære og sjælenes frelse kan høres til jordkredsens grænser», står der at læse over indgangen til Radio Vaticana.

URBI ET ORBI

Ungarsk pres på gejstligheden

Ifølge meddelelser, der er indløbet til Østrig, udøves der i øjeblikket et hårdt pres på præsterne i Ungarn med det formål at formå disse til at desavouere de ungare, der faldt under oktoberopstanden sidste år. Dekretet herom er udstedt for nogen tid siden, og det pålægges præsterne at betegne frihedskæmperne som forbrydere. Adskillige præster har — ifølge meddelelserne fra Budapest — på årsdagen for oktoberopstanden — kun kunnet holde prædikener, som i forvejen har været censureret af de lokale politimyndigheder, og det var tilkendegivet gejstligheden, at dersom de foretog ændringer i prædikenernes ordlyd, ville det have alvorlige konsekvenser til følge. I visse dele af Ungarn er præsterne blevet underrettet om, at deres prædikener er blevet tilstillet regeringen (KIPA).

„Osservatore Romano“ om urolighederne i Warszawa:

Besindighed og ro

I »Osservatore Romano« kommenterer Federico Alessandrini de nyli stedfundne uroligheder i Warszawa og skriver bl. a.: »Polakkerne er ikke herrer over deres skæbne — de kan ikke unddrage sig den sovjetrussiske hånd, der hviler som en truende skygge over dem. Af den grund må den nuværende tingenes tilstand ikke gøres til genstand for alvorlige forstyrrelser. Utålmodighed, protester, gadeoptøjer og demonstrationer kan for øjeblikket kun bevirke, at grebet om landet strammes endnu mere. Polakkerne kan bedst tjene deres fædreland ved at drage omsorg for, at Polen kristne ånd bevares. Kommunismen er ikke — hvad chattering den end tilhører — i stand til at skabe noget nyt menneske« — den vil kun kunne ødelægge mennesket (KIPA).

Paven kalder til lægapestolat

(sluttet fra side 504)

Op Paven opfordrede den unge katolske generation i Asien og Afrika til at medvirke i den kristne fagbevægelse, som det allerede sker i Vietnam, Ækvatorial- og i Vestafrika. De skal også oprette produktions- og konsumsammenslutninger og tage del i de statslige og kommunale liv.

Endelig betoned Paven, at Kristkirke i intet tilfælde tænker på uden kamp at overlade sine positioner til sine erklærede fjende, den gudløse kommunisme. Denne kamp vil blive ført til ende, men med Kristi våben.

Nova Huta får nu sin kirke

(sluttet fra forsiden)

et karakteristisk tårn i form af en tredsidet pyramide.

Nova Huta er rejst efter krigen som planby i det polske stålindustriområde og var oprindeligt planlagt uden kirkebygning af nogen art. Efter oktoberrevolutionen rettede arbejderne i byens henvendelse til regeringen med anmodning om at måtte få tilladelse til at rejse en kirke (KNA).

Jødisk professor hos Paven

Den Hellige Fader modtog i sidst uge i Castel Gandolfo rektoren for det jødiske universitet i Jerusalem, professor Benjamin Mazar, der overrakte Paven et værk om »Dokumenterne fra det Døde Hav«, som er udsendt af det nævnte universitet (KIPA).

Katolsk

Ugeblad

05. ÅRGANG

3. NOVEMBER 1957

NR. 44

Radio Vaticana:

END IKKE SPUTNIK KAN UDVISKE DEN SKAMPLET, SOM MOSKVA FÆSTNEDE PÅ SIG FOR ET ÅR SIDEN

Man kan ikke lægge et helt folk i lænker - Frihedens ånd kan ikke dø

Ved nedkæmpningen af den ungarske folkerejsning for et år siden har ovjet vist sit sande ansigt, som det lers med mere eller mindre held så enge har søgt at skjule bag sameksistensens maske, erklærer Radio Vaticana i en udsendelse i anledning af rsdagen for de blodige begivenheder Ungarn. Den ungarske folkeopstand ar afsløret den internationale kommunisme og klart vist den ganske venen, at Sovjet er blottet for følelse og toralske skruper. End ikke tekniske remskridt --- som f. eks. afsendelsen f en jorddrabant --- er i stand til at de noget alibi og vil aldrig kunne fvaske den skamplet, som Moskva ar fået på sig ved begivenhederne i ngarn.

Og selv om de ungarske frihedshel- es modige kamp mod de russiske pan- ervogne har været håbløs, så har den midlertid ikke været forgæves, fort- etter Vatikanets Radio. Tildragelser- e i Ungarn har rystet op i den fri erdens samvittighed og definitivt andrevet troen på muligheden af en edelig sameksistens mellem de to erdener.

A-influenzaen i Vatikanet

Der er i løbet af den sidste uge ble- et truffet mere omfattende forsigtig- edsregler omkring Paven i anledning f den asiatiske influenza. Den Helli- e Fader indskrænker ikke audi- nserne til trods for, at »l'asiatica« en vnes at være i rivende udvikling. hafen for den pavelige anticamera, il decano di sala», mgr. Tommaso abella, der hver dag er sammen med aven, er blevet angrebet af influen- a, og kardinal Canali, der hører til avens allernærmeste rådgivere, har geledes måttet gå til sengs (KIPA).

Radio Vaticana minder derpå om den ungarske regerings ihærdige be- stræbelser for at udviske erindringer om folkerejsningen. Der må ikke en- gang lægges en blomst på de faldnes grave og end ikke inden for familier- nes snævre kreds er det tilladt at min- des de bortgangne. Kadar frygter øjen- synligt for, at det kommunistiske re- gime skal blive skadet ved, at erin- dringen vækkes påny om disse ide- aler. »Man kan nu engang ikke lægge et helt folk i lænker,« slutter Radio Vaticana, »men inderst inde i sit hjer- te vil dette folk blot endnu mere in- tenst mindes sine døde og faldne. De bliver til efterlignelsesværdige helte, hvis idealer det gælder om at værne om og forsvare, selv om det også må- te koste livet« (KNA).

Klokkevielse i Aabenraa

St. Ansgars kirke i Aabenraa har i sommerens løb fået sit længe savnede kirketårn, og på Krist Konges fest foretog generalvikaren, mgr. C. Flan- drup, den højtidelige indvielse af tre ny kirkeklokker. Højtideligheden over- væredes af et stort antal præster, der- iblandt prælat Hellmann, Flensburg.

UNGARSK MINDEGUDSTJENESTE I KØBENHAVN

På årsdagen for den ungarske frihedskamp celebrerede Hs. Excellence Biskoppen om aftenen en højtidelig rekviemsmesse i Jesu Hjerte kirke i København. Messen overvæ- redes af et stort antal ungarske flygtninge, der holdtes ungarsk prædiken og fra orgelpulpi- retet vejede den ungarske fane.

I MIG HAR I MAGT, I MIG HAR I SEJR

Biskoppens tale på
Krist Konges fest

Omkring Jesuiternes
„parlament“

Glimt fra en stortid
i Danmarks historie

Bønnens Apostolat

OFFERDAGEN

Smuglet gennem „Jerntæppet“

I løbet af de sidste to år er en rus- sisk oversættelse af den hellige The- rese af Lisieux's biografi blevet ud- delt til russere på denne og den anden side af jerntæppet i over 22.000 eks- emplarer, meddeles det i tidsskriftet »Den hellige fra Lisieux«. Oversættel- sen er foretaget af russiske præster i Frankrig, og de fleste af eksemplarer- ne af bogen er blevet »smuglet« ind i de kommunistiske lande (KNA).

KONGERIGET-DANMARK 9/16

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Klühs Eftf.

KSK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester **W. Plichta**

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

Støt annoncørerne

Svendborg

Ejvind Lambech

KAFFE . VIN . KONSERVERS

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1018

Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl.s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

RESERVERET

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smøde- og Maskinværksted, aut. Vand- og
Oaemester, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til

de katolske Institutioner

Aalborg

Køb Hjemmets Udstyr
hos

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 5B . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 301

Elmer Verner sen

1. Kl.s Kød og Paalæg

KASTETVEJ 51

Telefon 5660

Leverandør til Kamillians Klinikken

Mathias Christensen

TLF.
21556

ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992 & 4983

Aalborg

» I MIG HAR I MAGT, I MIG HAR I SEJR «

Ugebladet bringer nedenfor den tale, som Hs. Excellence Biskoppen holdt til de unge katolikker ved pontifikalmessen i sct. Knud Lavards kirke i Lyngby på Krist Konges fest. Biskoppens tale blev samme dag benyttet ved ungdomsmessen — for synboerne og jyderne — i sct. Albani kirke i Odense. — Talen er her gengivet efter Biskoppens manuskript, der oprindelig er udarbejdet uden henblik på senere offentliggørelse.

For nogle få dage siden frembar jeg det hellige messeoffer for de ungare, som for et år siden gav deres liv for det, som var dem kærest: retten til at leve deres eget liv, hvilket for de flestes vedkommende ville sige et kristent liv, med frihed til at tjene Gud i hans kirke. Trods tiden, der er gået siden da, og som har en helt uhyggelig evne til at få os til at glemme selv det mest forfærdelige — trods tiden, der gik, så glemmer vi dog ikke, hvad vi dengang oplevede som stumme tilhørere og tilskuere. Vi erfarede noget om kamp, om vold og undertrykkelse, men også om heltemod og offervilje. Det, der dengang skete i Ungarn, kan stå som et billede på den kamp, som førtes og føres siden syndefaldet, en kamp i det store og i det små, en kamp mellem folk og i vore dage mellem øst og vest, mellem de enkelte mennesker, og ikke mindst en kamp inden i mennesket selv.

I denne splittede verden er der kun een, der kan samle de spredte kræfter, en eneste, der kan forene den stridende menneskehed, nemlig Vor Herre og Konge, Jesus Kristus, som står ved Gud Faders højre hånd.

Han vil samle os i et eneste kongedømme; og dog siger han selv, som vi lige har hørt det i evangeliet: »Mit rige er ikke af denne verden.«

Det er kristendommens stadige paradoks, at vi midt i verden lever et liv, som ikke er af denne verden. Det er noget, som vi har svært ved at forstå. Mon ikke mange af os betragter Kristus som apostlene gjorde det indtil pinsedag.

De havde en hel tradition bag sig; de tilhørte et folk, der havde høje tanker om sig selv — de betragtede sig som det udvalgte folk — udvalgt frem for alle andre. Højdepunktet i deres historie havde været Davids og Salomons regeringstid, dengang da de andre folk kunne betragte Israel i hele dets glans og herlighed!

Det var tydeligt for enhver: Dette var Guds folk!

Gud var virkelig med dem, og deres nabofolk måtte høje sig for dem.

Siden kom de til at opleve landflygtigheden, men midt i deres fornødelse voksede en dyb forventning frem i deres bevidsthed; Gud ville ikke svigte dem, en Messias skulle komme, en mægtig konge, der ville gengive Israel dets førerstilling blandt jordens folkeslag.

Længe måtte de vente, men endelig kom han, Jesus fra Nazareth. Alle, der troede på ham som Messias, ventede, at nu var timen kommet, hvor Israel skulle rejse sig igen. Selv apostlene var sikre på det — i sidste øjeblik, — lige før den opstandne Kristus for op til himlen — spurgte de: »Herre, vil du på denne tid genoprette Israels rige?«

Vi kan undre os over dem — havde de virkelig ikke forstået? Men hvad med os selv, er det stort bedre med os?

Det er ganske vist ikke Israels rige, vi beder Kristus, vor konge, genoprette. Men mon det dog ikke er lidt af et jordisk rige, vi håber på, når vi beder om fred og enhed, om lov til som kristne at leve et normalt borgerligt liv — altsammen gode og rigtige ting, hvis de indtager deres rette plads i forhold til helheden, men det er så ofte vor egoisme, der dikterer disse ønsker. Tit er det bare fred og ro til at være os selv, vi ønsker — en behagelig tilværelse i et harmonisk familieliv, hvor vi kan leve vort liv som katolikker og glæde os over at være kommet i havn, mens andre flakker

om i uvidenhed. Nogle har måske forstået, at de skal komme de uvidende til hjælp, og så forsøger de at overbevise Vorherre om, at de meget bedre ville kunne dyrke ham og udbrede hans rige her på jorden, hvis han bare ville fjerne nogle af bekymringerne på deres vej: frygten for krig, pengesorger, uforstående og ukærlige mennesker, der søger at spænde ben for en. —

Har vi det ikke altfor godt, vi der tilhører den tredjedel af menneskeheden, som hver dag spiser sig mæt og som i over 1000 år har kendt Kristi åbenbaring?

Vi er vant til alle mulige goder, som vi anser for selvfølgeligelige i vort borgerlige samfund.

Men det er ikke det rige, Kristus er kommet for at oprette, hans rige er nemlig ikke af denne verden, dets stadige vækst sker i kamp med alt, hvad der er af denne verden.

Vi kan blive hans medarbejdere og hans soldater, men kun hvis vi underkaster os hans herredømme.

Det er ganske givet ikke mit fredselskende jeg, han er kommet for at udfri; under hans herredømme er vi snarere som hensat til et besat land, hvor adskillige mennesker fratænkes med besættelsesmagten, d.v.s. djævelen, mørket, som epistlen siger.

Men han er kommet, den befriende konge, og han er kommet for at samle alle kræfter omkring eet eneste: kærligheden til vort egentlige fædreland, til Guds rige.

Kom og kæmp sammen med mig, siger han til os, for at befri jer selv og jeres medmennesker. Kom og kæmp med mod, for sejren er sikker, jeg er kongen, den eneste, og jeg har overvundet fjenden.

I mig har I magt, i mig har I sejr.

Lad os da gå i vor konges tjeneste — men først må vi forstå enhedens betydning. Man kan ikke gøre gavn, hvis enhver arbejder i sin egen retning.

Alle skal vi stå enigt omkring vor leder, hvis vilje og mål er den eneste lov, for vi ved allesammen, at han alene kan opnå sejren. Vi må ustandselig minde os selv om dette.

Hver strid og hver uenighed er en uting; det er kirken, der fører jer, og I skal forene alle jeres kræfter med kirken.

Det er selvfølgelig normalt, at der iblandt jer er forskellige opfattelser — det er endog gavnligt — men kun hvis det fører jer til en dybere forening i jeres fælles bestræbelser for at nå målet — ikke hvis det medfører klikedannelser af bedreviden.

Måske er det på tide at overveje Herrens ord: »Når du bringer din gave til alteret og der kommer i hu, at din broder har noget imod dig, så lad din gave blive der ved alteret, og gå først hen og forlig dig med din broder, og kom så og bring din gave.«

Enheden viser sig i, at vi allesammen kæmper med det samme mål for øje, og det er allerede meget vigtigt.

Årsagen til vor enhed kommer derfor, at Kristus ikke er en almindelig konge. Han regerer ikke over os udefra, som jordiske konger gør det:

Hans Rige er ikke af denne verden, og hans herredømme er et herredømme over hjerterne.

»Gud har udfriet os fra mørkets magt og overført os i sin kærligheds søns rige«, har vi lige læst i epistlen.

Hvad er det for et rige, kærlighedens søn kan bygge, hvis ikke netop det er kærlighedens rige?

Grundlaget for vor kamp må altså være kærlighed til Kristus vor konge.

Med apostelen Paulus beder vi om, »at Kristus må bo ved troen i jeres hjerter, og I må blive rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde.«

Og apostelen formaner jer til »at vandre det kald værdigt, hvormed I blev kaldede, så I bærer over med hverandre i kærlighed og stræber efter at bevare åndens enhed i fredens bånd, eet legeme og een ånd, ligesom I også blev kaldet til eet håb ved jeres kaldelse, een Herre, een tro, een dåb, een Gud, alles fader, som er over alle, gennem alle og i alle!«

Herved er jeg kommet til et punkt, som jeg gerne vil lægge vægt på: vor konges, Kristi ønske består i, at Gud skal være over alle, gennem alle og i alle.

Og »alle« det er ikke bare jer og jeres kammerater i jeres katolske forening: Alle det er *alle*. Og I må ikke kunne føle fred, så længe Kristus ikke er herre over alle. Når I modtager Kristus som jeres konge, træder I ind i hans uendelige kærlighed til alle, og I må fyldes med hans umådelige trang til at forene alle mennesker i Guds riges enhed. Tænk over det, kære unge.

I har ikke ret til i egoistisk selvtilfredshed at glæde jer over at tilhøre så strålende et rige.

Ejheller må I tro, at I modtager den åndelige føde og belønning blot for jeres egen skyld.

Hvis Kristus virkelig er jeres konge, bliver I nødvendigvis hans apostle, med brændende ønske om at udbrede Guds rige. I er, hver på sin plads, Kristi medhjælpere i at befri verden.

Vor Pave Pius XII har nylig holdt en tale til deltagerne i kongressen for lægmandsapostolatet, hvori han efter at have omtalt de mere principielle spørgsmål vedrørende forholdet mellem hierarki og katolsk aktion, mellem katolsk aktion og andre rammer eller former for apostolat, kommer ind på en række direkte forslag til apostolisk arbejde verden over; mest henvender han sig til Asien, Afrika og Sydamerika, hvor der udkæmpes større slag for Guds rige end her i Skandinaviens små minoriteter.

Men også for vort eget vedkommende vil det være såre let at nævne en række opgaver, hvis løsning afhænger af vor gode vilje og medvirke.

Behøver jeg nævne så nødvendige ting som f. eks. kirkekor, set. Knudsgilder, tjeneste ved alteret, iver efter at lære noget gennem vore studiekredse, sommer- og vinterskoler, at få folk

interesseret i det nye korrespondancekursus.

Der er en hel skala af forskellige former for vort arbejde, og jo nærmere vi kommer det direkte apostolat, des mere nødvendigt er det, at vi forbereder os grundigt dertil.

Apostolatet har to funktioner: at bevare og at erobre, og begge er lige uopsættelige for kirken idag, sagde Paven, og han fortsatte med at tydelig klarhed: Kristi kirke har ikke i sinde uden kamp at overlade noget terræn til sin erklærede fjende: den gudløse kommunisme. Kampen vil blive ført til sidste ende, men med Kristi våben.

Jeg tænker ofte på, hvad vi læser i evangeliet: »Jesus vandrede omkring i alle byer og landsbyer« ... og »da han så folkeskarerne, ynkedes han inderligt over dem, thi de var vanrøgtede og forkomne som får, der ingen hyrde har. Da siger han til sine disciple: Høsten er stor, men arbejderne er få; bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst.«

Men når jeg taler her i dag til alle jer unge, glæder jeg mig over at se, at vi alligevel ikke er så få. Lad os da allesammen arbejde i enighed og i kærlighed med en tro, som er ligeså stærk som den, der fik Peter til at stå ud af sin båd og vandre på bølgerne for at nå hen til sin herre og konge. Amen.

21. søndag efter påske

3. november 1957

VÆR BEREDT!

Tidernes skiften har medført, at det kan være vanskeligt at forstå søndagens epistel om Guds rustning, som den hellige Paulus skrev under sit første romerske fængselsophold. Han har her portrætteret den romerske legionær, som bevogtede ham, men i de 1900 år, der er gået siden da, har soldaternes uniform skiftet udsende: der eksisterer ikke længere nogen rustning, intet skjold og intet sværd. Pauli skildring kan derfor forekomme noget forhistorisk og antikveret — den smager af museum, men sagens kerne, det, som det også for ham drejer sig om, er ikke antikveret.

Epistlen om Guds rustning har også bud til vore dages kristne. Det er simpelthen opfordringen, ordren til at »være beredt«. Kristendommen bærer kampsignatur — den har altid gjort det og vil fortsat gøre det — men vi må af den grund ikke misforstå ordene om den militante kristendom! Det gjorde Paulus ej heller. Han kunne jo heller ikke spænde den hedenske stat foran sit missionsværk og gjorde ej heller forsøg derpå. Men den kristne må »være beredt« — derfor skildrer Paulus det indre beredskab. Ikke de kristnes død eller afmagt, men derimod synden og det åndelige forfald betyder kristendommens nederlag. Sandheden gør fri, er den omend i lænker! Sandheden dør ikke, omend dens mund bringes til tavshed! Et retfærdigt menneske er uangribeligt; man kan forgribe sig på ham, men det forandrer ikke noget ved hans uangribelighed. Og med hvilke midler vil man da så kunne fratage en kristen barnerechten hos Gud, en kristen, der er rede til at betale den pris, som det koster, hvis hjerte er opfyldt af det glade budskab, og som griber efter Guds ord og griber af det — hvad kan der vel ske med en »kristen i våben«?

Vi undervurderer ikke kampens farlighed. Den sigter ikke på menneskelig magt, men — som Paulus gør opmærksom på — langt snarere på det ubevidste, det, der »ligger i luften«, imod »den almene mening«, mod Satan, som står bag ved. Vi gør ham den allerbedste tjeneste ved at fortie hans andel i menneskehedens fordummelse, forblændelse og tilintetgørelse. Han elsker mørket. Og Paulus undså sig ikke for at nævne tingene — og Satan — ved deres rette navn.

Lad os derfor ikke glemme hvad »åndeligt beredskab« er værd, ikke blot til værn imod angreb, men også til at vinde nyt land med. Thi også i vore dage er der erobringer at gøre, i lideltroende. *Sognepræsten.*

NOTER

OFFERDAGEN

Dette er den dag, hvor danske katolikker giver kirken den gave, der skal muliggøre dens arbejde blandt os endnu et år frem. Der var tider, da vi følte os så få og fattige, at vi ventede, vore trosfæller i andre lande skulle bygge vore kirker og skoler, lønne vore præster, fylde vore fattigbøsser og tage sig af udsmykningen til kirkeårets store fester. De tider er forbi. Nu føler vi, at der er gjort nok for os. Nu er det vor egen sag at sige tak for hjælpen ved at vise, at hvor hård den enkelte end er spændt for, har vi lært nok af alle tiders katolske ånd, der satte Guds rige højere end alt andet og aldrig var karrig, når det gjaldt kirken og dens gerning. Der var perioder i kirkehistorien, hvor katolikkens gæmildhed gjorde kirken rigere end godt var. Den fare er i vore dage fjernere end nogen sinde. For os gælder det ved vor gave at skaffe det nødtørftige, det der er så lidt og beskedent, at vi simpelthen må skamme os under vor kirkegang, hvis vi må sige os selv, at end ikke dette har vi kunnet skaffe til veje.

Vi ved alle, at vi ikke kan ofre, hvad kirken er værd for os. Men vi ved også, at vi for vor egen samvittigheds skyld må kunne sige: Vi giver af al vor evne og ofrer noget for at kunne give så meget.

„JESUITTER-PARLAMENTET“ og en Pavetale

Jesuitternes generalkongregation, der nu har »siddet« et par måneder i Borgo Santo Spirito i Rom, må utvivlsomt være en torn i øjet på den del af pressen, der er ude på sensationer — for så vidt den da i det hele taget interesserer sig for begrebet jesuitter! Man mærker intetsomhelst til denne i virkeligheden såre betydningsfulde foreteelse, når man i denne tid passerer »Casa Generalizia S.J.« i Borgo — selve huset ser nemlig akkurat lige så tillukket ud som ellers og der vajer ingen faner med forskellige nationaliteters farver fra facaden. Og når så hertil kommer, at de gode fædre har totalt mørkelagt deres drøftelser, så forstår man forskellige journalisters udtrykte ærgrelse. Med andre ord: den, der vil berette noget om jesuitterne og deres generalkongregation, han må spinde en ende eller tage sin fantasi i brug og kombinere nogle af alle de ting, der faktisk er sket i de sidste uger. Skulle man tro de pressenotitser, der har været fremme, så ligner kongressalen i Borgo Santo Spirito simpelthen en slagmark, hvor repræsentanterne for den yngre og mere moderne indstillede jesuittergeneration har lidt et definitivt nederlag overfor den ældre, handlekraftige og restaurative generation, eller — for at tale i nationer — spanierne og italienerne har endnu engang sejret over amerikanerne, franskmændene og tyskerne. Der er naturligvis ikke et gran af realiteter i disse fantasifulde gisninger, lige med undtagelse af den omstændighed, at også jesuitterne er underkastet den uundgåelige og rivende udvikling og må søge at se deres problemer og opgaver på baggrund af denne udvikling samtidig med, at det er generalkongregationens opgave at finde frem til — i broderlig endrægtighed — hvordan det er muligt at afbalancere ordenens principper til disse ændrede forhold. »Adaptation«sproblemet — tilpasningen til forskellige nationers forhold og til ændrede tidsforhold — er ikke noget nyt for jesuitterne — det viser ordenens historie klart og tydeligt. Men hvis der er noget nyt og til og med i forbindelse med tilpasningen til ordenens stifters oprindelige idé og tanke, da er det den ånd af katolicitet og universalitet, der går gennem samtlige generalkongregationens drøftelser. Man tænker ikke mere i lande, men i kontinenter — det fremgår ganske tydeligt af oprettelsen af den ny indisk/asiatiske afdeling samt andre fremtidsplaner. Man betragter ikke mere ordenens arbejde som begrænset til et virke indenfor et — eller flere — dioceses, man tilrettelægger det under verdenskirkenes synsvinkel. Ordenens missionsområder bæres ikke længere af enkelte nationer, men af ordenen som helhed.

Generalkongregationens hovedopgave er da så afgjort heller ikke at beskæftige sig med ordenens missionsvirksomhed. Det er ordenens indre liv, der er til drøftelse, spørgsmålet om ordenens ledelse i dette ords videste forstand, troskaben mod løfterne, ordensmedlemmernes forbundethed med Gud i en tekniseret verden. Det er simpelthen »familiære problemer«, der drøftes — og her er Jesu Selskab i sin fulde ret til at iagttage »intimitet«, med andre ord at holde en nysgerrig og nyfiden presse udenfor. En ordensfamilie har selvsamme ret til og krav på, at dens intime anliggender ikke gøres til genstand for offentliggørelse — for offentlig snaveri for at sige det rent ud — som den store juristkongres for nylig gjorde sig til talsmand for med henblik på den enkelte og familiens ukrænkelige inti-

mitet. Også Jesu Selskab har ret til et »privatliv«.

Det er imidlertid ganske forståeligt, at denne generalkongregationens »hemmelighedsfuldhed« — iøvrigt ikke noget nyt for selskabets vedkommende — har givet anledning til, at pressen med begærlighed greb fat i den tale, som den Hellige Fader holdt til selskabets delegerede ved åbningen af generalkongregationen — og misforstod den efter noder! I adskillige tilfælde er denne tale blevet udlagt som »en klam, pavelig hånd« på generalkongregationen, inden denne overhovedet havde taget plads, som et paveligt diktat — med rod i ordenens fjerde løfte — der udelukkede enhver saglig diskussion.

Intet er mere forkert. Pavens tale til de delegerede fædre var så afgjort et »faderligt ord« til en ordensfamilie, og ikke — som man har udlagt det — en »programerklæring« eller endda en autoritativ fordømmelse af misforståelser og farlige tendenser. Dette »faderlige ord«, udtalt af kristenhedens fader, hvem Jesu Selskab jo er ganske

(sluttes side 521)

Ved en audiens i Castel Gandolfo modtog den Hellige Fader Pave Pius XII de 186 delegerede, der deltager i Jesu Selskabs ekstraordinære generalkongregation i Rom umiddelbart inden generalkongregationen åbnedes. Paven rettede — på latin — en tale til selskabets fædre og fremhævede heri de retningslinier, der tjener Jesu Selskab til videreførelse af selskabets opgaver i den hellige Ignatius' ånd og på vejen fremad mod fuldkommenhed. — Vort billede viser den Hellige Fader, medens han efter talen underholder sig hjerteligt med patrene. Umiddelbart foran den Hellige Fader ses Jesu Selskabs general, pater Joh. Bapt. Janssens (med briller).

Et par glimt fra en STORDÅL I DANMARK

Det er i år 700 år siden,
at Absalon valgtes til biskop
af Roskilde

←

»Lundadomen« — nordens katolske centrum gennem århundreder, grundlagt i 1085 af Knud den Hellige.

Roskilde domkirke, der er knyttet uløseligt til Danmarks historie. I 1157 blev Absalon valgt til Roskilde-stiftets overhyrde.

↑

I begyndelsen af 12. århundrede — umiddelbart efter Erik Ejegods besøg i Rom — ophøjedes Lund til Nordens ærkebispesæde, og det hundrede år, der fulgte, blev en storhedstid i kirkenes historie i vort fædreland.

Ærkebiskopperne i denne periode er fire. Først Asser, der gennem næsten et halvt århundrede var Lunds biskop, fra 1104 rigets ærkebiskop. Under ham vandt stærke europæiske strømninger i kirken indpas i Danmark, Kanniksamfundene ved domkirkerne udvikledes, og Benediktinerordenen grundlagde flere klostre. Under ham vandt kirken en betydelig position i samfundet, men personligt var han en beskeden mand, som på tyske udsendinge gjorde mest indtryk af at ligne en vendisk bonde, der var klædt ringere end en almindelig præst. Om hans optræden i 1134 under borgerkrigen rejste der sig allerede i samtiden megen strid, men det er sikkert, at når han pludselig gav sin støtte til Erik Emune efter først at have været imod ham, skyldtes det frygten for at se Danmark politisk og kirkeligt som en tysk provins.

Assers efterfølger blev brodersønnen Eskil, der måske er den stærkeste personlighed i hele Danmarks kirkehistorie. I 1133 var ærkebispesædet ved pavelig bulle atter frataget Danmark. Eskil, der havde været kannik i Lund og under Erik Emune havde fået Roskilde bispestol, lykkedes det at få omstødt pavebullen fra 1133 og Lund genoprettet som ærkebispesæde i 1138. Under hans bestræbelser her-

for var gamle biskop Asser død, og det blev Eskild, der udnævnes til Danmarks overhyrde, en stilling han beklædte lige til han i 1177 nedlagde sit embede og til sin efterfølger valgte »min ven, Roskildebispen (Absalon), hvis navn ere der alle med æren bekendt«.

Eskil havde i ungdomsårene besøgt Clairvaux og sluttet nært venskab med abbeden, St. Bernhard. Under ham begyndte Cistercienserne deres omfattende danske virksomhed, og Eskil grundlagde som de første klostre for

denne orden Esrom på Sjælland og Herrisvad i Skåne.

Et vigtigt årstal i Eskils tid er 1162 da han på et kirkemøde i Lund udstedte den skånske kirkeforfatning som Absalon snart efter gav et sjællandsk sidestykke. Eskils livsgerning bestod først og fremmest i forsvare for kirkens frihed til at ordne sine egne sager uden indblanding fra det verdslige magt, og han viste gang på gang, at han af karakter var dens store og vanskelige opgave voksen. To år sad han fangen i Tyskland som kejserens fange, og der eksisterer e

VID IRKE

▲
Tveje-Merløse kirke, rejst af Hvideslægten. Hele tårnpartiet er af frådsten.

brev fra ham under fangenskabet, der tydeligt viser hans ubøjelige styrke og kristelige ydmyghed. Senere blev det Valdemar den Store, der forgreb sig på ærkebiskoppen, der i 7 år var landflygtig, men enden på historien blev Eskils sejr. Valdemar måtte bøje sig og overlade Eskil at ordne kirkens sager.

I 1170 fandt middelalderens største kirkefest sted i Ringsted, hvor Eskil oplæste Pavens brev, der forkyndte,

Sct. Bendts kirke i Ringsted.

Kirkefyrsten, statsmanden og hærføeren Absalon, som i år for 700 år siden kåredes til biskop af Roskilde (Københavns rådhus).

Esrom kloster, rejst af Cisterciensere, som i 1153 på ærkebiskop Eskils foranledning kom hertil fra Frankrig.

at kongens fader, den myrdede Hertug Knud, var optegnet blandt kirkens helgener.

Da Eskil nedlagde sin gerning, begav han sig til Clairvaux, hvor han levede sine sidste år og blev begravet nær venen Bernhards grav. Hans efterfølger, Absalon, hvis gerning fylder så stor en plads i Danmarkshistorien, beklædte landets højeste kirkelige embede i 24 år og fortsatte Eskils gerning, samtidig med at han gjorde sin store indsats for at bringe kristendommen til venderne.

Den fjerde af de store ærkebiskopper i de betydningsfulde vækstår var

I korte træk —

Den Hellige Fader har for nylig i sin sommerresidens modtaget den 76-årige amerikanske filmsregissør Cecil de Mille, hvis sidste værk er farvefilmen »De ti bud« (KNA).

*
Amerikas berømte fjernsynsprædikant, biskop Fulton Sheen, New York, har midlertidigt trukket sig tilbage fra fjernsynet. Hans arbejde som leder af organisationen for troens udbredelse i USA lægger i øjeblikket beslag på al hans tid (KIPA).

*
I en tale i del czekiske parlament har sundhedsminister Plojhar for nylig påny rettet en række skarpe angreb på Vatikanet. Plojhar tog bl. a. påny den påstand op, at »de vestlige imperialister betjener sig af kirken for at opnå deres interesser og Vatikanet har nedværdiget sig til at blive imperialismens håndlangere«.

Radio Vaticana konstaterer i den anledning, at den frafaldne præst Plojhar dermed påny har bevist, at hans brud med kirken er definitivt og at han er villig til at tjene ateismen med liv og sjæl (KIPA).

Anders Sunesøn, Innocens III's gode ven, der var en af sin tids store lærde og forfatter til bl. a. det latinske digt »Hexaëmeron« om skabelsen. Det var ham, der fulgte Valdemar Sejr på toget til Estland. Han blev i sin alderdom angrebet af en svær sygdom, nedlagde sit embede (1233) og levede sine sidste år i ensomhed på Ivø (der ligger i en skånsk sø). Under ham udførte abbed Vilhelm fra Ebelholt kloster også en kirkehistorisk indsats.

Ikke blot Anders Sunesøns værker er vidnesbyrd om, at det også i kulturel henseende var en storhedstid

for den danske kirke. Samtidige med ærkebiskoppen er biskop Gunner af Viborg, mesteren for *Jyske Lov*, og kanniken fra Roskilde, Henrik Harpestreng, den danske lægekunsts førstemand. I filosofien fik Simon de Dacia og Boethius Dacus international berømmelse, og danske studenter i betydeligt antal søgte de nye universiteter i Frankrig, England og Danmark.

Men tydeligst for alle er kirkebygningernes vidnesbyrd. Ved begyndelsen af den periode, vi her taler om, var der i Danmark ialt lidt under 800 trækirker. Ved slutningen af den var tallet steget til 2000 stenkirker, næsten alle af natursten, kun et par hundrede af teglsten. Økonomisk mulig-

gjordes dette værk, der er uden side-stykke i vor kirkehistorie, af den samtidige indførelse af tienden, som i alt væsentligt anvendtes til kirkebyggeriet og til fattigplejen.

De ældste stenkirker — nogle få allerede før år 1100, således de ældste domkirker i Roskilde og Lund — var alle bygget af frådsten. De fleste af disse er nu forsvundne, dog findes endnu nogle især på Roskilde-egnen og i Aarhus stift. Perioden 1100—1250 er iøvrigt sammenfaldende med perioden for den romanske stil, der var enerådende i disse år, til en begyndelse med angelsaksisk-normannisk præg, siden mere og mere præget af forbilleder fra Frankrig. Omtrænt midt i perioden begyndte fråd-

stenen at afløses af teglsten. Den første større kirke, der er bygget af teglsten, er Benediktinernes kirke i Ringsted, som blev indviet i 1170. Man blev dog gennem hele den romanske stils periode ved med også at anvende natursten som byggemateriale.

De enkelte landsbykirker lader sig kun i ganske enkelt tilfælde datere med nogenlunde nøjagtighed. De er indbyrdes ret forskellige, både i materiale, grundplan og udsmykning efter landets forskellige egne, og nogle danner i så henseende karakteristiske lokale grupper, f. eks. Viborg-egnens kirker med søjleportaler af indtil seks halv søjler, Grenaa-kirkerne af kridstenskvadre, uden apsis og med cjendommelige dværgsøjlegallerier.

„Bønnens Apostolat“ -

»Jeg har altid troet, at »Bønnens Apostolat« bare var en forening her i Danmark ligesom alle de andre katolske foreninger,« sagde en dame til mig for ganske nylig. Der er muligvis mange, der mener det samme, men i virkeligheden omfatter denne bevægelse hele kloden: ikke mindre end 37 millioner har sluttet sig til den! Over tusind radiostationer spreder tre gange om ugen »Bønnens Apostolat«s tanker ud til millioner af hjem i Amerika, Oceanien, Australien og Formosa. I U.S.A. og Canada bringer 63 fjernsynsstationer ugentlige udsendelser med emnet »Bønnens Apostolat«, og hundreder af tidsskrifter og blade — deraf 51 Jesu Hjerter Budbringere på 29 forskellige sprog — kommer i utallige kristne hjem.

Hvad er formålet med »Bønnens Apostolat«?

Det er at virke som apostel gennem bønnen, at udfylde sin plads i Kristi hemmelighedsfulde legeme, at bidrage til hele legemets ve og vel — kort sagt: at bede for Kristi interesser og i hans intentioner. Og desuden fastsætter Kristi statholder her på jorden hver måned særlige intentioner.

Man skal altså »bede mange bønner«?

Hemmeligheden ved »Bønnens Apostolat«s umådelige virksomhed — udtalte Pius XII i maj måned i år til Nationalkongressen i Portugal — består i opofrelsen om morgenen. Hver morgen indvier man hele sit dagværk, med alle ens bønner, hele sit arbejde, sine glæder, skuffelser og lidelser ved Marias hænder til Jesu Hjerter ved for eksempel at sige: »Alt for dig, Jesu hellige Hjerter«. Der er imidlertid ikke foreskrevet nogen bestemt formel — det kan endog ske uden ord, og opofrelsen kan gentages nårsomhelst i dagens løb. Man forener blot sit dagværk med Jesu offer som en bøn for Kristi rige og som sone for alle de krænkelse, der tilføjes Jesu guddommelige Hjerter. De katolikker, der i forvejen er medlemmer af enten kongregationer, 3. ordener eller lignende religiøse sammenslutninger, behøver blot denne opofrelse — de

en verdens-
bevægelse
for
Kristus

andre opfordrer man til en gang om måneden at modtage den hellige kommunion som sone for de krænkelse, der tilføjes Jesu Hjerter samt til at bede et led af rosenkransen daglig. Iøvrigt har Pave Pius XI jo også opfordret til sonekommunion i sin Jesu Hjerter-encyklika »Misericordissimus Redemptor«.

Kan også børn være med i »Bønnens Apostolat«?

Af de 37 millioner medlemmer, som »Bønnens Apostolat« idag kan mønstre, er omtrent halvtredie million børn. Her hjemme i Danmark opfordrer vi først og fremmest børnene til opofrelsen om morgenen samt til to sonekommunioner om måneden.

Hvor mange medlemmer tæller »Bønnens Apostolat« i Danmark?

Omtrent hver tiende katolik i Danmark har idag meldt sig til »Bønnens Apostolat«. Men der er mange, som deltager i den foreskrevne opofrelse om morgenen uden at have meldt sig til »Bønnens Apostolat«.

Er det da i det hele taget nødvendigt at melde sig?

Her må svaret lyde, at det er Pavens ønske, at man melder sig til »Bønnens Apostolat«. Pius XI sagde engang til lederne af »Bønnens Apostolat« i Italien: »Så længe der findes blot en sjæl, som ikke er medlem af »Bønnens Apostolat«, har I ikke gjort jeres pligt.«

Og beder man ikke mere trofast, når man en gang har lovet det — når man føler sig forenet med 37 millioner trosfæller i bøn til Jesu Hjerter? Og desuden får man kun andel i de privilegier og aflad, som den Hellige

Stol så rundhåndet har udstyret »Bønnens Apostolat« med, når man står som medlem.

Noget helt andet er, at »Bønnens Apostolat« er den mest enkle form for en forening, som overhovedet tænkes kan. Man har ingen møder, der betales intet kontingent — man melder sig blot. »Budbringerne« — herhjemme »Jesu Hjerter Budbringer« og »Børnens Budbringer« — virker for at bevare iveren og interessen for dette apostolat, som Pius XII engang har betegnet som en af de mest fornemme former for Jesu Hjerter dyrkelse.

Utallige mennesker har fundet vejen til indre glæde gennem »Bønnens Apostolat«, efterdi de har indset sandheden af Pius XII's ord om at det at følge »Bønnens Apostolat«s øvelser er vejen til fuldkommenhed. Og mon ikke mange har fundet trøst i den tanke, at alt kan omsættes til bøn, når det sker i forening med Guds søn på alteret. Man bærer nu engang lettere sine lidelser, skuffelser og sin modgang, når man opofrer det altsammen til kongernes konge. Thi selv de mest uanselige arbejder har værd i Kristi øjne. Selv de daglige handlinger, der forbliver skjult for andres øjne — tænk blot f. eks. på husmoderens ofte utaknemmelige job — alt dette bidrager til at omforme verden efter Kristi ønsker og interesser. Vi kan ikke gribe ind i den store politik, men vi kan bede sammen med Kristus, kongernes konge, opofre vort dagværk for Kristi interesser, og hvor værdifuldt er det ikke, langt mere værdifuldt og effektivt end at deltage i internationale politiske konferencer eller fremstille atomvåben for på den måde at bevare freden. Måtte dog også mange her hjemme i Danmark komme til erkendelse af, hvad det vil sige at bede sammen med Kristus som »bønnens apostle« for en bedre verden!

Og som sagt: det er såre let at blive medlem. Der stilles så ringe krav, at enhver kan opfylde disse. Meld Dem til »Bønnens Apostolat« — opgiv Deres navn, adresse og fødselsdato enten til Sekretariatet for »Bønnens Apostolat« i Danmark, Jens Jessensvej 7, København F, eller til Jesu Hjerter Budbringer, Ryesgade 26, Aarhus.

R. G.

„JESUITTER-PARLAMENTET“

(sluttet fra side 517)

ærlig knyttet til, kunne indenfor denne intime kreds udmærket tillade sig at komme med en pegfinger overfor de farer, der i vore dage truer netop Kirkens ordensliv. Det, der blev sagt, kulle tjene til besindelse, til overvejelse, men det var sikkert også tænkt om en slags appel til den storsindede, der er karakteristisk for den genatianske indstilling, som stræber efter stadig større fuldkommenhed end er egentlig skrevet står.

Men for en tid som vor, der ikke har megen sans for og forstand på det æsentlige i det kirkelige ordensliv — et ordensliv, der bygger på frivilligheden afkald og på et ubetinget ja til eligiøs lydighed, for denne tid må det sådant imperativ — der kun kan forstås rent religiøst — om stræben efter kristen fuldkommenhed, så afjort have en fuldstændig sækulariseret virkning og som følge deraf være legraderet til slagord i en hverdagsdiskussion. Det er da også årsagen til, at den stærke fremhævelse af den religiøse lydighed overfor den kirkelige autoritet, som kom til udtryk i Pave Pius' tale, er blevet komplet misforstået og til og med blevet betragtet om en pavelig afvisning af de demokratiske principper i ordenens indredelse. Kort sagt: man har udlagt

denne konkrete situation som om det »Jesuitter-Parlament« — der iøvrigt velsagtens er blevet pustet mere op af pressen end formålstjenligt og nødvendigt — allerede da det åbnedes blev »forpligtet« til den noksom berygtede kadaverlydighed, og det endda inden

dens Pave Pius XII underholdt sig med de enkelte delegerede i general-kongregationen og talte med dem. Det var en atmosfære af ægte tillid, men sådan tillid, som knytter Fader og sønner sammen, uden at der samtidig udtales overstrømmende og søgte ord.

»Hvor Herrens ånd er til stede, der hersker friheden«. At denne »Herrens ånd« — således som den kommer til udtryk i den hellige Ignatius' konstitu-

Jesuitternes generalresidens i Rom — ud mod Borgo Santo Spirito en lukket borg at se til, medens hasesiden — op mod Monte Gianicolo — ser mere smilende ud.

man overhovedet var begyndt en saglig drøftelse af faktiske forhold. Imidlertid har generalkongregationen nu igennem et par måneder i fuld frihed drøftet alle vigtige ordensanliggender og det under forhold, hvor enhver har uindskrænket ret til fri meningsytring og hvor spørgsmålene afgøres ved simpelt stemmeflertal.

tioner — må give sig udslag i general-kongregationens drøftelser, det var det, der ligger bag Pave Pius' tale, mere i form af antydninger end egentlig formuleret.

C. D.

Nye Grammofonplader

Vesper og Matutin i ortodoks liturgi

no. 171

Teodor Potorjinsky's russiske kor.

13 omdr. kr. 39,50.

Den store Citeaux-plade

no. 19 A

Trappist munkekor fra Citeaux

Salve Regina (Citeaux)

Alleluia. Magnificat. Terts i klosteret.

Libera me. Chorus angelorum.

Mementissime. Magnificat. Sanctorum

neritis. Jesu, corona virginum.

Ave Maria. Pueri Hebræorum. Gloria

aus. Rorate.

13 omdr. kr. 39,50

Abraham, père des croyants

Læsestykker fra Bibelen med Abrahams historie. Arrangeret og med ledtvis musikledsagelse af J. Gelineaux.

13 omdr. kr. 46,00.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDEGADE 67 KØBENHAVN - PALÆ 4777

Husk Offerdagen

SØNDAG 3. NOVEMBER

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummret i søndagsmessebogen.

- Nov.
3. S. 21. Søndag e. Pinse (744—73); præf. (521). (grøn)
4. M. St. Karl Borromæus (1150); 2. bøn: St. Vitalis og St. Agri- cola (1150); alm. præf. (525). — (Ihukommelsen af Alle Helgens Oktav bortfalder).
5. Ti. † Feria (744—73); uden Gloria (grøn) og Credo; alm. præf. (525).
6. O. † Feria (744—73); som Tirs- (grøn) dag.
7. T. † Feria (744—73); som Tirs- (grøn) dag.
8. F. † Feria (744—73); uden Gloria (grøn) og Credo; 2. bøn: Fire h. kronede Martyrer (1152); alm. præf. (525). — Eller: Fire h. kronede Martyrer; Messen *Intret* ([23]) med følgende undtagelser: Oratio, Secreta og Postcommunio som angivet (1152); Epistel som 20. Jan. (794); Evangelium som 1. Nov. (1137); 2. bøn: Feria (744); alm. præf. (525).
9. L.* Laterankirkens Indvielse (hvid) (1153); (Søndagsmessebog side 470); i Stillebønnen udelades, hvad der staar i parentes; 2. bøn: St. Theodor (1153); alm. præf. (525).
10. S. 22. Søndag e. Pinse. (grøn)
- *) Hs. Exc. Biskoppens navnedag.
- NB. Paa de med † mærkede dage kan der i st. f. dagens Messe læses Votiv- og Requiem-Messer.

Gud, du som skærmer og beskytter os ved din salige martyr Theodors herlige bekendelse, giv os at gå frem

UGEBLADETS BOGSIDE

Til hjemmets og skolens religionslærere

G. Tolderlund-Hansen: *Det gamle Testamente i historisk og evangelisk belysning* (Gyldendal).

G. Tolderlund-Hansen: *Det gamle Testamente i billeder* (Gyldendal).

To særdeles nyttige bøger. Den første er især tænkt for læsere, som underviser større børn i bibelhistorie. Den rummer et rigt historisk stof, men dette står i tjenende rolle overfor det frelseshistoriske indhold. I detaljer kan man nok sætte fingeren på steder, hvor en katolik med vor opfattelse af inspirationen ville have udtrykt sig anderledes, men bogen er skrevet med så stor ærbødighed for den hellige historie, at den intetsteds

Theodor (efter et græsk freskomaleri).

i hans efterlignelse og at understøttes ved hans bøn.

Kirkebøn på den hellige Theodors fest.

MUNKE OG NONNER I VOR TID

Dr. phil. pater H. Roos S.J. taler i *Jesu Hjerter kirke*, Stenosgade, hver søndag i november kl. 17. Emnerne er:

3. november: Kristi efterfølgelse.
10. november: De store ordensstiftere
17. november: Ægte og uægte kald.
24. november: Ordensliv og det moderne menneske.

støder os. Og bøger af denne art er faktisk uomgængeligt nødvendige. Her i landet bliver man uophørligt mindet om, i hvor ringe kurs G. T. står — og hvor ukendt det er. Hvad der kendes er enkelte episoder i »bibelhistoriske« tilrettelæggelse for et meget ungt publikum, og uhyre tilgængeligt for kritiske angreb. Vi oplevede for nylig, at man fra Rom overfor en såkaldt »progressiv« katekismus pegede på, at en pædagogisk tilrettelæggelse ikke må lade de religiøse sandheder fremkomme brudstykkevis. For mange vil det ikke nå længere end til at kende brudstykker af åbenbarings centrale indhold. På et andet felt og i en helt anden sammenhæng har man måske lovet til at sige, at bibelhistorien allerede fra begyndelsen af samtidig må lægge vægten på det historiske og på de frelseshistoriske synspunkt. Ellers vil mange ikke nå længere end til en al for sårbar bibelopfattelse, hvad der kan have de uheldigste følger. Tolderlund-Hansens bog er i så henseende en stoffsamling af uvurderlig værdi. Og derfor anbefales den også til forældrebrug. Hånden på hjertet — kan De give Deres børn ordentlig besked om G. T., dets baggrund og indhold? Her er en nyttig hjælp.

Billedhæftet med billeder af arkæologiske fund og af bibelske landskaber er en prægtig bog. Hvert eneste billede fortæller en lang historie, og billedteksterne er fyldige og omhyggelige. Ingen religionslærere bør savne hæftet at vise frem.

Tilsammen er de to bøger en stor berigelse af det bibliotek, som enhver hjemmets eller skolens religionslærer dårligt kan undvære. L. H.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Islands Brygge, Sundby, Søndre, Tårnby, Kastrup og Dragør.

En god bankforbindelse er penge værd.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

GUD BESKYTTER SIT FOLK

I. Herren er med os.

1. Sang til festrejserne.

De, som stoler på Herren, er som Sions bjerg, der ikke kan røkkes, men forbliver i al evighed.

2. Bjerge omgiver Jerusalem rundt-om, således står Gud omkring sit folk fra nu af og til evig tid.

II. Synderes herredømme varer ikke.

3. De gudløses herskerstav får ikke lov til at blive og tynde på de retfærdiges arv, for at de retskafne ikke skal udrække deres hånd til uret.

III. Bøn om nåde og dom.

4. Vis godhed, Herre, mod de gode og oprigtige af hjertet,

5. men dem, der søger ud til deres krogveje, dem bortjage Herren sammen med udådsmændene. Fred over Israel!

*

Man antager, at denne salme stammer fra Nehemias' tid. Han var statholder i Jerusalem, efter at jøderne var vendt hjem fra Babylonien. Ugudelige fjenders ondskab lå tungt på de nyankomne. De hedenske nabostater, samaritanerne og jødiske intriganter satte sig imod, at Jerusalems bymure blev genopbygget. Nehemias var nødt til at gøre alt, for at folket skulle bevare sin tillid til Gud. Dette er også denne salmes formål.

For en digter i Palæstina er ethvert

bjerg symbol på urokkelig fasthed. Allermest gælder dette om det bjerg, der bar Guds hus og som stod under Guds særlige beskyttelse (Isaj. 2, 2. Mik. 4, 7.) .Byen Jerusalem selv var bygget på et bjerg og omgivet af endnu højere bjerge. Vi kender alle Oljebjerget i øst. Mindre kendte er de bjerge, der ligger syd og vest for byen. Kun nordfra er Jerusalem, om end vanskeligt, tilgængelig for et fjendtligt angreb. Hvad der mangler dér, erstatter Herren selv, som jo har lovet at ville beskytte sit folk. Urokkelig stor bør derfor dets tillid være.

Ganske vist syntes dengang virkeligheden ikke at svare til den tillid, som salmisten opmuntrer til. Men han forsikrer, at det pres, der lå på jøderne, ikke skulle vare evigt, allerede af den grund, at en altfor lang prøvetid ville få endog de gode jøders menneskelige svaghed til at opgive tro og tillid og gå over til hedensk levevis eller lade sig forlede til voldshandlinger og oprør (Sl. 72, 10—14).

Med en ny bøn henvender salmisten sig til Gud og beder om nåde for de gode, men om straf for de jøder, som sympatiserer med hedenske anskuelse eller overvejelser, om de skal holde fast ved troen eller falde fra. Sammen med fjenderne skal disse forrædere bortryddes. »Fred over Israel« er en liturgisk velsignelse, der sigter til den fred, som den lovede Messias skal bringe. Derfor bruger også St. Paulus i Galaterbrevet 6, 16 dette ord om det nye Israel, d.v.s. den kristne kirke.

Hvis vi tænker på vor hellige kir-

ke, konstaterer vi noget lignende som her i salmen. Gud sparer heller ikke os for blodige forfølgelser, der ikke sjældent resulterer i enkelte katolikkers triste frafald. Ja hele nationer kan blive skilt fra Kristi kirke. Men vor evige konge våger, når lidelsens tid er inde, over sin brud endnu mere end over sit folk i den gamle pagt. »Jeg er hos jer alle dage indtil verdens ende.« »Alle dage,« siger vor Herre, og ikke en eneste er undtagen. Alle de, der bevarer deres troskab mod Kristi kirke og stoler på Herrens løfte, oplever hver eneste dag Guds faderlige omsorg. Og selv i tilfælde af, at en god Guds tjener bliver kaldt bort, før han har set sine trængsler ende, så betyder hans død kun, at han forlader denne aarenes dal for at begynde et bedre liv i evigheden.

F. K.

Ifølge en meddelelse, der er publiceret af det ungarske pressebureau MTI, har regeringen i Budapest fremsat tilsagn om inden udgangen af indværende år at ville genindføre samtlige de subventioner, der blev ydet kirken af staten indtil 1950. Ifølge samme meddelelse skal de ungarske biskopper til gengæld have erklæret sig rede til at ville arbejde for en forbedring af relationerne mellem kirke og stat (KNA).

*

Ærkebiskop Godfrey af Westminster har sidste uge rettet en indtrængende anmodning til den engelske regering om forhøjelse af statsstillskudene til de katolske skoler. Når regeringen ikke vil yde de katolske skoler samme finansielle kår som de ikke-katolske skoler, burde man i det mindste yde de katolske skoler et tilskud på 75 procent, udtaler mgr. Godfrey. De katolske skoler befinder sig idag i en yderst vanskelig økonomisk situation, erklærer ærkebiskoppen, og har al mulig tænkelig støtte behov (KNA).

**Kedler
Stokere
Oliefyr**

RECK'S OPVARMNINGS COMP. ½
ESROMGADE 15 · KØBENHAVN N · TLF. ÆGIR 4810
AARHUS AFD. TLF. 29520 · ODENSE AFD. TLF. 3402

Kolding

**Brændselsolier
Cinders
Kul**

BERRING & LARSEN ½
Leverandør til de katolske Institutioner

Horsens

Esbjerg

Edvard Petersen

Kul . koks . brændselsolier
HAVNEN 3 · TELEFON 2 38 88
Leverandør til de katolske institutioner

E. Boysens Fiskehandel

Altid friske Varer
Telefon 22 47

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager
Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Aabenraa

Aabenraa Brugsforening

Tlf. 23 68 · Søndergade 16

Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik

Andersen og Meyers Eft.

Otto Larsen · Ramshorred 31 · Telf. 22530

Lys . Kraft . Varme
Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik

Biskoppen af Bamberg alvorligt tilskadecommet ved autoulykke

Ærkebiskoppen af Bamberg, dr. Josef Schneider, var i sidste uge ude for et meget alvorligt automobiluheld mellem Nürnberg og Erlangen, medens han var på vej til den bayerske bispekonference i Freising.

Ærkebiskoppens vogn blev ramt af et stort lastautomobil og svært molesteret, og ærkebiskop Schneider fik ved ulykken alvorlige kvæstelser i hovedet og på den ene hånd samt en lettere hjernerystelse. Generalvikar Leonhardt, der ledsagede ærkebiskoppen, fik brækket et par ribben, men chaufføren kom uskadt fra uheldet (KNA).

„Stalin II“

»La Civiltà cattolica« — de italienske jesuitters antette tidsskrift — skriver i sit nyeste nummer, at Krushchev tilsyneladende ikke er mindre ærgerlig end Stalin og at likvideringen af anti-parti-gruppen ikke må betragtes som en sejr for de mere mådeholdne, men simpelthen som en episode i kampen om magten. Når Krushchev decentraliserer forvaltningen og lover mere kød og mælk, så er det fordi han dermed gør forsøg på at vinde nationerne for kommunismen på fredelig vis. Men han har støtte fra videre kredse behov, frem for alt fra intelligensen. De meddelelser, der i tidens løb siver ud fra Rusland, lader imidlertid nogen tvivl tilovers om det heldige udfald af Krushchevs taktik. (KIPA).

Franske anemoner

Ved regntidens slutning breder der sig et stort tæppe af lysende farver over Palæstinas ellers så gølge bjergskrænter. Det er anemonernes tid. Der er derfor også al mulig grund til at antage, at det i virkeligheden er anemonen, som Biblen taler om, når den siger: »Se til markens liljer, hvor de vokser; de arbejder ikke, spinder ikke, men jeg siger jer, end ikke Salomon i al sin pragt og herlighed var klædt som en af disse.«

Oprindelig fandtes den ikke så hyppigt i egnene omkring Middelhavet, som tilfældet er idag. Biskop Umberto af Pisa, der levede på det andet kors-togs tid, var en sparsommelig mand, og han udtalte, at det var mere hensigtsmæssigt om de skibe, der vendte tilbage fra det hellige land efter at have transporteret soldater derover, bragte god jord med tilbage som bal-

URBI ET ORBI

Suspenderet ungarsk biskop genindsat i embedet?

Det ungarske katolske nyhedsbureau »Magyar Kurir« meddeler i sidste uge, at hjælpebiskop af Stuhlweissenburg, mgr. Imre Kisberk, har deltaget i indvielsen af en ny kirke i Baracska sammen med biskop Lajos Shroy.

Biskop Kisberk var blevet suspenderet af del i 1951 oprettede ungarske »Statsdepartement for kirkelige anliggender«, fordi han havde vægret sig ved at aflægge den af myndighederne indførte loyalitetsed overfor den kommunistiske forfatning. Myndighederne forflyttede ham derpå til et afsides sogn og forbød ham at bære de biskoppelige insignier. Man må af meddelelsen i »Magyar Kurir« — hvori det hedder, at »biskop Kisberk« deltog i højtideligheden, have lov til at formode, at biskoppen nu påny kan udøve sit hverv. Der forlyder imidlertid intet om hvorvidt biskop Kisberk i det mellemliggende tidsrum har aflagt den krævede loyalitetsed (KNA).

SIDSTE

Kardinal Canali alvorligt syg

Det meddeles fra Rom, at kardinal Canalis helbredstilstand giver anledning til bekymring. Kardinalen har været angrebet af a-influenza, og der er nu stødt en lungekomplikation til (KIPA).

last i stedet for det uanvendelige sand. Jordan lod han læsse af på kirkegården i Pisa, og på denne måde kom de døde til at hvile i jord fra det hellige land.

Med en af disse skibsladninger jord kom da så også anemonerne som blinde passagerer, og deres tilsynekomst i Europa vakte direkte sensation. Da pisanerne så hvorledes disse mærkværdige, blodrøde blomster smykkede deres »Campo Santo«, betragtede de det som en slags under. De forbandt blomsternes tilsynekomst med det blod, der blev udgydt i kampen for det hellige land, og endnu den dag i dag bærer disse blomster i adskillige egne i Sydeuropa navnet »Kristi blodstråber«.

På grund af deres oprindelse blev anemonerne selvsagt en af de mest yndede blomster i klosterhaverne og lidt efter lidt bredte de sig over hele Europa. Ingen pilgrim kunne vel bringe sin vært en mere kærdkommen gave end en tørret rod af denne yndige

„Propagandistisk fotomontage“

Czekisk tryksag om kirkens stilling i Czekoslovakiet vandrer Europa rundt

»En propagandistisk fotomontage«, kalder Vatikanerorganet »Osservatore Romano« et propagandaskrift, der er udsendt af den czechoslovakiske regering og hvor det tilsigtes at ville yde bevis for påstanden om landets absolutte religionsfrihed. Skriftet, der nu også er udbredt i Italien, er efter »Osservatore«s mening spækket med falske påstande og giver et absolut uvirkeligt billede af den religiøse situation i Czekoslovakiet idag. Skriftet er udgivet af det »Bøhmiske Caritas-Forbund« samt af st. Adalbert-selskabet, to organisationer, der gennem længere tid har stået under skarp russisk kontrol.

»Osservatore Romano« går derefter over til punkt for punkt at påvise, at skriftet stik imod sin bestemmelse i virkeligheden er et dokument for kirkeførfølgelsen in Czekoslovakiet. En artikel er f. eks. signeret af biskoppen af Königgrätz, mgr. Moritz, der er afgået ved døden for et årstid siden, og derfor er totalt afskåret fra enten at bekræfte eller dementere de udtalelser, der tillægges ham. Endvidere turde den omstændighed, at en række biskopper overhovedet ikke er nævnt, være et fulgyldigt bevis på, at disse befinder sig bag lås og slå eller i hvert fald er forhindret i at udøve deres funktioner. Skriftet yder ikke det ringeste bevis på en eksisterende religionsfrihed, skriver »Osservatore Romano« til slut, det beviser langt snarere, at kirken i Czekoslovakiet til stadighed forfølges (KNA).

blomst fra det hellige land, og allerede længe før reformationen opstod der ny arter. En af disse arter er kendt under navnet »franske anemoner«, og blev drevet frem af en parisergartner ved navn Bachelieu i 17. århundrede, og det fortælles om ham, at han dyrkede disse anemoner i en halv snes år og ikke gav så meget som et eneste frø fra sig. Imidlertid havde borgmesteren i Antwerpen længe haft et godt øje til disse skønne, langstilkede planter, og ved list lykkedes det ham at få fat i dem. Han aflagde Bachelieus have et besøg på det tidspunkt, da frøene modnedes, og da han kom forbi bedet med anemonerne, tabte han sin pels, som han bar på armen, og en af hans tjenere bukkede sig — efter aftale — ned og tog pelsen op samtlig med at han omhyggeligt samlede de små frø sammen, som »kom til« at hænge i pelsen. På denne måde kom de franske anemoner — udløberne af bibelens »markens liljer« — ud i Europa.

Katolsk Ugeblad

105. ÅRGANG

10. NOVEMBER 1957

NR. 45

SPÆNDINGEN MELLEM NATIONERNE MÅ RYDDES AF VEJEN

Fornyset fredsappel fra Paven ved indvielsen af Radio Vaticana's ny senderanlæg

På Krist Konges fest foretog den Hellige Fader, Pave Pius XII, personlig indvielsen af Radio Vaticana's nye senderanlæg i Santa Maria di Galeria, 18 kilometer nord for Rom.

Forud for opførelsen af det nye senderanlæg har der været ført en lang række forhandlinger med den italienske stat, idet det var påkrævet at opnå eksterritorialret for det areal, på hvilket stationen skulle opføres. I dag udgør området i Santa Maria di Galeria, hvorpå stationen nu ligger, et lille enklave midt i et italiensk højhedsområde, og det kan som kuriosum nævnes, at enklavel i Santa Maria di Galeria med sine 166 hektarer er betydeligt større end selve Vatikanets område i Rom, der kun udgør 44 hektarer.

Den Hellige Fader ankom til Santa Maria di Galeria ved halvelve-tiden og blev modtaget i den nye store, ottekantede senderbygning, hvor en hel del kardinaler, diplomater, politikere samt repræsentanter for de firmaer, der har medvirket ved bygningen af stationen, var til stede. Vatikanerradiosens chef, pater Antonio Stefanizzi

S. J., bød gæsterne velkommen, og Paven foretog derefter indvielsen af de fire nye sendere samt bad en af ham selv forfattet bøn. Den Hellige Fader satte derpå de fire sendere i gang ved at trykke på forskellige knapper.

Fra en trone, der var rejst midt i det store senderrum, rettede den Hellige Fader derpå — på latin — sit radiobudskab til hele verden. Pavens radiotale formede sig som en fornyet og indtrængende fredsappel til alle nationer og folkeslag. Krig har kun vold, død, ødelæggelse og elendighed til følge, udtalte Paven. De, der holder nationernes skæbne i deres hænder, bør gøre sig deres uhyre store ansvar bevidst. Deres bestræbelser bør sigte mod retfærdighed, sandhed, gensidig agtelse og forståelse for andres problemer, og de bør drage omsorg ikke blot for, at evt. årsager til fjendskab og spændingsforhold afsvækkes, men også at de rydres af vejen. Først da vil det enkelte menneske og nationerne som helhed kunne ånde frit op af den frygt for krigsfare, der hviler som et mareridt på alle, og gøre sig håb om bedre tider. De midler, der i dag ødes bort med

Radio Vaticanas ny senderanlæg domineres af en sendermast på 18 meter i form af et kors.

DEN STORE HVIDE FLOK -

Nonnens sande ansigt

Eukaristisk praksis

Frikvarter med bibelkritik

Jón Svensson 1857-1957

Sammenhold og fordybelse i troen

Henning Fausbøll død

Ingen standsning i religionsforfølgelserne

„Ungarns biskopper kirke departementets fanger“, siger „Osservatore Romano“

Vatikanets officielle talerør, »L'Osservatore Romano«, vendte sig i sidste uge i en ledende artikel med overskriften »Forfejlede impressioner« mod de beretninger, der går ud på at religionsforfølgelsen i Ungarn efterhånden er ved at ophøre. De ungarske biskopper — konstaterer »Osservatore« — står ligesom deres czekiske embedsbrødre under hårdt pres fra statens side, ja, man kan uden at overdreve sige, at de er »departementet for kirkelige anliggender« s fanger. Man forhindrer den endog i at iagttage »tavshedens frihed«, idet de hverken har mulighed for at give udtryk for deres meninger eller er i stand til at berigtige de udtalelser, der tillægges dem og som ikke stemmer overens med fakta. Den realitet: at der hersker kirkeforfølgelse fra Ungarn til Kina, lader sig aldeles ikke bortforklare, end ikke ved at de totalitære stater ved hjælp af deres politi-burokratiske apparat aftvinger deres ofre erklæringer, der skal se ud som anerkendelse af det tyranni, som de udøver (KNA).

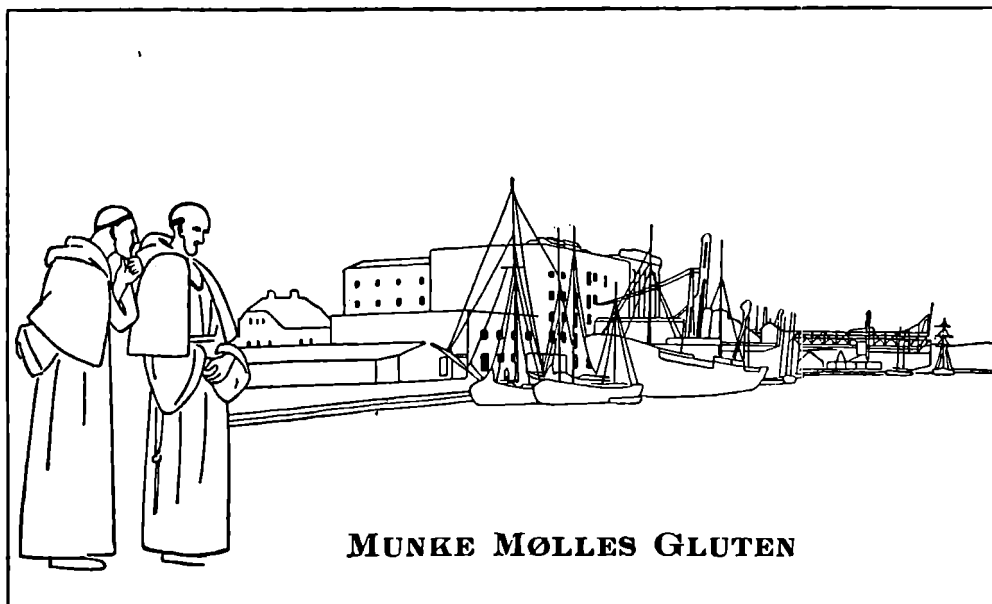
Biskop død af a-influenza

Biskoppen af Montpellier, mgr. Jean Duperray, er afgået ved døden som følge af a-influenza. Biskoppen var netop vendt tilbage fra bispekonferencen i Paris, hvor han havde pådraget sig sygdommen (KIPA).

krigsmæssige formål for øje, burde frugtbargøres i fredens tjeneste og til gavn for den almene velstand.

Pave Pius XII understregede, at denne hans formaning var så meget mere påkrævet, som vejrrsskyer netop i øjeblikket truer med at formørke himlen over det nære østen. Lige fra begyn-

(sluttes på bagside)

MUNKE MØLLES GLUTEN

KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg

Amagerbrogade 212 A
Telefon Amager 6390
Robert Hansen

Leverandør til de katolske Institutioner

ROMAN KUSIER

Murermester
Telf. Nivå 150

Udfører arbejde ved
Sct. Joseph Søstrenes Rekreationshjem

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Andr. Krøyer's Boghandel

v. Chr. Henningsen
Nørrebrogade 18 B . C. 6538

Papir . Stort Boglager . Fyldepenne
Leverandør til katolsk Centralskole

L. F. Nielsen

SNEDKERMESTER
LINDHOLMSVEJ 36
Telefon Damse 2043

Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner

absolut
ABSALON
naar Forsikring skal tegnes

Benyt

HANDELSBANKEN

som Deres bankforbindelse

G. Garth-Grüner

Landerettsadvokat

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Vejle

Niels Bentzen & Co.

TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim

Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360

... Bogladen med de mange Bøger

Poul

HENRIKSEN Raadhustorvet

Leverandør til
Sct Maria Hospital

Horsens

Esbjerg

Kolding

Edvard Petersen

Kul . koks . brændselsoilier

HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88

Leverandør til de katolske institutioner

E. Boysens Fiskehandel

Alltid friske Varer

Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287

Leverandør til kat. Menighed

Den store, hvide flok -

En tæt og uigennemtrængelig låge regger sit grå slør over by og land, et som ville den dække over efterrets nøgenhed, efter at jordens frugter er høstet, og træernes brogederagt har lagt sig til hvile på jorden i orm af tusinder af guldene blade. De nøgne grene strækker deres arme på i lågens dystre grå, og kun nu og da hvirvler et enkelt tiloversblevent blad i den rå efterårsluft.

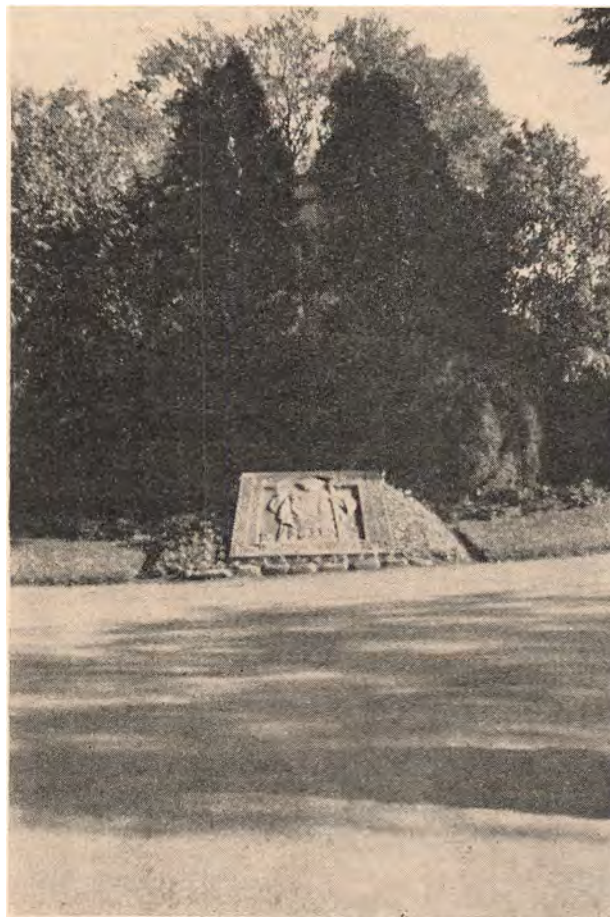
Midt i dette naturens efterårsbillede står kirken placeret begge de to store æge, der skal minde os om den menneskelige livshøst. På *Allehelgen* minner kirken os om alle dem, der i løbet af dens næsten totusindårige historie er blevet fundet værdige til den højeste ære: at benævnes som helgener eller salige. På denne dag passerer der en endeløs række skikkelser revue forbi vore øjne, ærværdige apostelskikkelser og profeter, martyrer, bekenkere og jomfruer, hvis navne står præget med gyldne bogstaver i kirkens muralet. Og til dem slutter sig den endnu langt større skare af alle de ukendte, der hele livet igennem har flagt vidnesbyrd om sandheden, den andhed, som de måske smægtede for i fængsel eller ofrede livet for -- og om vederlag modtog livets krone. I denne store skare finder vi lærde og dlærde, jævne arbejdere, soldater og bønder, håndværkere og husassistenter, præster og lægfolk. Vi ser børn og oldinge, mænd og kvinder, unge mænd og unge piger i deres livs fagreste år. Og selv om mange af disse skikkelser end forekommer os fremmedrettede, så var de dog alle mennesker igesom vi, mennesker af kød og blod, lående midt i livets brogede virvar ned alle dets farer og fristelser, en om hersker, en anden som tjener, en om familiefader, en anden i præsteskole, en som moder, en anden som omfru. De var ikke blodløse særlinge, de var ikke svæklinge, således som i fortiden ofte vil gøre dem til. Deres nød og indre kraft overstiger langt, hvad mangan en dreven sportsmand i dag kan præstere -- hører der måske ikke både kraft og mod til at stå frem midt i denne hadets og bagaskelsens verden og åbne munden for at tage til genmøde mod løgnens avalkade, ligeså vel som at stille sin tand i en turnering i dag? Hvor man en en hverdagshelt af i dag ville stille sig beskyttende foran sin næste, ifald er skete denne uret? Er ikke man en en lærd blevet til en ussel svækling, når det gjaldt om at gennemtænne de sidste konsekvenser af sine erendelser, fordi disse krævede offer af ham?

Men hvori består da disse menneskers storhed, som kirken i dag stiller frem for os som forbilleder til efterlignelse? Det bestod ikke i disse eller i andre bedrifter, om hvilke historien måske kan berette -- nej, det bestod i selvheden i, at de levede deres liv i overensstemmelse med Guds love. Thi

her kommer det an på det indre beredskab. Det er ikke enhver tid, der forlanger ofre, ikke enhver tid kræver, at menneskene hengiver deres liv, det er ikke enhver periode i historien, der uddeler martyrkroner, som f. eks. de første kristne århundreder eller guillotinen og koncentrationslejrens tidsalder. Men det er fælles for alle tider, for enhver stand og ethvert kald og ethvert alderstrin, nemlig at vi opfylder vor pligt, hver på sin plads efter retfærdighedens og næstekærlighedens principper. Og det er på dette punkt, at alle de mænd og kvinder, der passerer revue for os på *Allehelgensdag*, har bevist deres storhed, hver på sin facon og under de livsforhold, hvorunder de levede -- men under det samme bud: Kærlighedens kongelige bud.

Hvor ofte er det ikke sådan i livet, at glæde og sorg følges ad side om side? Og kirken kan da heller ikke i sin glæde over alle disse hedengangne glemme alle dem, der endnu ikke har nået deres evige mål, der endnu må bøde for deres livs fejltrin og mangler i skærsildens lutrende flammer til dem mindes vi på *Allesjæle*.

Det er kærlighed og ærefrygt, der har ledsaget os på vor vandring til kirkegården, og som har fået os til at standse op for en stund med foldede hænder foran vore kæres grave. I tankerne har de på ny passeret os i levende live, vi har genoplevet, hvorledes den ene måske blev revet bort midt i livets pulserende dagværk, hvorledes en anden udfriedes af sygdommens lænker. Vi har genoplevet, hvorledes den lovende unge mand eller kvinde blev revet bort, tilsyneladende uden mening med det hele, hvorledes kunstneren eller videnskabsmanden blev kaldt bort. Mangt et navn er glemt, medens andres minde lever videre i folkets munde. Men for dem alle gjaldt den samme dødens lov. Den kendte ikke forskel, når den rakte armen ud, den skelnede ikke mellem fattig hytte og prunkende palads. Den kendte heller ikke til forskel for dem, der blev tilbage, den tog den berømte kirurgs barn såvel som den fattige moders, den tog den velhavendes unge hustru såvel som aldersrentenyderens udslidte morlille. På denne dag bliver vi os dødens uundgrundelige lov bevidst, den lov, der hedder retfærdighed. Og det gælder hverken livets ydre succes'er, pragt eller rigdom, men udelukkende retfærdighedens og kærlighedens gerninger. Når livets frugt skal høstes, da gælder der andre mål og vægt. Da nyt-

I læ af store graner hviler biskop von Euch, den katolske kirkes første biskop i Danmark efter reformationen, på Katolsk Vestre kirkegård i København.

ter kongens purpur ham ikke, ej heller feltherren hans marskalstav, eller opfinderen hans opfindelser eller sportsmanden hans trofæer. Her bliver den fattige enkes skilling til guld, medens rigmandens guld smelter bort til intet. Her vil den få ret, som livet gav uret, og den, der til stadighed slap helskindet gennem livets groft-maskede lovkompleks, han vil her finde sin dom. Måske bliver denne verdens vismænd her til låber og de, der var fattige i ånden og som måske blev grint ud her i livet, til vismænd. Her trilles ikke velhaveren, der hød til store middage, men den, der sultede,

den, vi gav at spise og drikke og den, hvem vi klædte.

Det er livets store høst, som vi alle engang skal stedes til. Her bliver hele jordelivets frugter sanket og vejet, ikke blot de frugter, som vi måske emsigt samlede sammen i livets efterår, men også hvad vi producerede i tilværelsens vår og sommer. Ingen af os ved, hvornår vi kaldes bort, men vi ved, at når fanfaren lyder, da er det for sent at høste, da er det forbi, og hvad vi ikke har samlet indtil da, det kan vi ikke mere vende om og indhente. Og det er det, Alle Helgens og Alle Sjæles måned har at sige til os.

NOTER

Radlogudstjeneste

Søndag den 17. november kl. 14-15 transmitterer Statradiofonien efter middagsandagten i Sankt Josephs kirke i København. Sognepræsten ved Sankt Antoni Kirke, pastor Knud Ballin, prædiker og Sankt Joseph søstrenes kor synger.

Ny Katekismus på trapperne

Som tidligere meddelt har vor katolske katekismus været udsolgt snart flere år. Efter at den nye tysk katekismus var udkommet, ønskede bisdommen, at den blev lagt til grund for arbejdet på en dansk katekismus til afløsning af vor gamle, som også var blevet til efter tysk forbillede. De meddeles nu Ugebladet, at arbejdet på bogen er så langt fremskredet, at katekismen vil kunne foreligge trykt til foråret.

ORIENTERING

Et par spørgsmål om eukaristisk praksis

I det italienske tidsskrift »Katolske studier« giver det Hellige Officium's pro-sekretær, kardinal Ottaviani, svar på en del spørgsmål vedrørende de nylig indførte lettelser ved modtagelsen af allerets sakramente. De vigtigste af spørgsmålene gik ud på, om den hellige kommunion også vil kunne uddeles uden for messen om aftenen, efter at aftenmesserne er indført, eftersom kommunionen jo ifølge canon 867 CIC kan uddeles nærsomhelst inden for det tidsrum, i hvilket den hellige messe læses. Kardinal Ottaviani's svar gik ud på, at tilladelsen til at læse aftenmesser var givet i den hensigt at animere de troende til at overvære den hellige messe og at lette dem adgangen dertil. Det ville imidlertid være stik imod dette, om man også ville give adgang til at modtage den hellige kommunion på et hvilket som helst tidspunkt uden for den hellige messe. Af den grund må privilegiet til at læse aftenmesse ikke fortolkes som alment, at den hellige kommunion også skulle kunne uddeles nærsomhelst i dagens løb. Et an-

det af de spørgsmål, der var rettet til kardinalen, gik ud på, hvorvidt tilladelsen til at indtage drikke inden for et vist tidsrum før modtagelsen af den hellige kommunion også havde gyldighed for fast føde i flydende form. Hertil svarede kardinalen, at næringsmidler, der er blevet gjort flydende, inden de indtages, må anses for drikke ud fra de kirkelige forordningers synspunkt.

22. søndag efter pinse

10. november 1955

„— hvad Guds er!“

Sidste søndag var det bispedømmets offerdag - - og atter i dag lyder der ord om penge. Det er imidlertid ikke om de penge, der er runde og kan rulle, at jeg vil tale i dag. Søndagens evangelium beretter for os den gammelkendte historie om skattens mønt - - og vi ved, at Vor Herres ord har gyldighed for alle tider og under alle forhold. Kejseren - - i vore dage hedder han blot staten - - stiller sine (store) krav til os. Vi behøver blot at kaste et blik på skattebilletten for at blive mindet herom, og der er ingen fare for, at staten ikke skal få sine fordringer ind. Den side af sagen er også helt i orden!

Helt anderledes er det, når det gælder om at udrede vort mellemværende med Gud. Det er sikkert her, at de fleste kniber udenom. Vor Herre har jo ikke de samme inddrivelsesmidler i hænde, som stat og kommune disponerer over - - han møder jo strengt laget først op med sin regning, når boet engang skal gøres op.

Men derfor går det alligevel ikke an, at vi ignorerer denne »regning«. »Vi er her på jorden for at gøre Guds hellige vilje og derved nå til himlen,« står der på allerførste side i vor katekismus. Det er en fundamental sandhed, som ingen kan knibe udenom. Og længere henne siger Gud til os: »Kom hviledagen i hu, at du holder den hellig« - - den ene dag blandt ugens syv dage, »Herrens dag«, søndagen. Da Vor Herre uddrev mennesket af paradiset, havde han samtidig arbejdets byrde på dels skuldre, men han smækkede ikke paradiset helt i: een dag om ugen skulle den være åben, een dag om ugen skulle mennesket have lov til at slappe af og hvile ud. »Vi er her på jorden for at gøre Guds hellige vilje og derved nå til himlen!« Vi skal arbejde hen mod vort evige mål, vi må ikke midt i dagliglivets bekymringer tabe vort evige mål af syne, og derfor er det, at Gud Vor Herre har givet os denne ene dag, som vi kan hellige omsorgen for vort evige liv. »Giv Gud, hvad Guds er«, står der i søndagens evangelium - - denne dag er Vor Herres dag, den dag, hvor du skal løfte dit hjerte opad, føle dig som barn i din faders hus. Der findes virkelig - - hvor utroligt det lyder - - katolikker, der føler det som en byrde at skulle gå i kirke om søndagen, og det er jo heller ingen hemmelighed, at gennemsnitsdanske helligholdelse af søndagen som oftest består i, at man sover længe, ikke behøver at arbejde og har resten af dagen fri til sport eller andre fornøjelser. Men det er jo faktisk ikke Vor Herres mening med søndagen. Hele ugen har han holdt sin skjærmende hånd over dig og velsignet din gerning - - giv han derfor, hvad hans er. Kirken er i de senere år kommet os nutidsmennesker så meget i møde, som den overhovedet kan ved at indføre lettelser i kirkegangen, jeg tænker på de senere messer og aftenmesserne, at man ikke med god grund kan undslå sig for at »give Gud, hvad Guds er«. Men vi skal give ham det af et glad hjerte og et redebont sind - - det er det, det kommer an på. »Giv Gud, hvad Guds er«, hold hans søndag hellig, så vil han ikke blot velsigne din hverdag, men du vil også med sindsro kunne imødesee den stund, da han kommer med sin regning og hvor det er godt at have givet Gud »hvad Guds er«.

Sognepræsten.

Kontorchef Henning Fausbøll død

Kontorchef Henning Valeur Fausbøll er mandag d. 4. november pludselig død. Fausbøll, der for et års tid siden rantes af en hjerneblødning, trak sig for få måneder siden tilbage fra sit store arbejde som divisionschef for de katolske spejdere, fordi kræfterne ikke længer slog til. Nu indhentede døden ham i en alder af kun 53 år, men efter en uhyre stor og skelsættende gerning i kirkens og ungdommens tjeneste. Han sparede sig aldrig og nåede i sit liv meget store resultater, som måske nok sled ham op. Vi fik budskabet just i det øjeblik, bladet skulle gøres færdig til trykning, så vi må nøjes med disse få ord, hvori vi først og fremmest på tusinder af unge katolikkere vegne ved Fausbølls bære vil sige ham tak for en opdragelse, der både så på de store linier og på hver enkelt spejderdrengs personlige tilfælde. Alle disse unge og vi, hans ældre venner, vil ikke glemme Fausbøll i vor bøn. Han hvile i fred!

Nonnens sande ansigt

Historien om »Nonnen« er blevet en bedstsælger i hele verden. Anmeldelserne flommer over af ros. Allerede er indspilningerne til filmen begyndt i Belgisk Kongo med *Audrey Hepburn* i hovedrollen som den ulykkelige søster, der holdt ud 17 år i sit kloster, men så ikke magtede mere. Filmen vil gå sin sejrsgang ligesom bogen. Der spiles på alle de strenge, som rører sinlet: hemmelighedsfuldhed, katastrofer, mørk middelalder-praksis, sjælevaler og ømme følelser.

Ved en anmeldelse i »Berlingske Aftenavis« understregede professor Hans Brix, at her var tale om en underholdningsroman, og i samme anledning slugte han også sådan en kamel som den tamme løve, der gik rundt i kongens gader. Men så behændigt er bogen skrevet, at læseren i utallige tilfælde vil tro, at det drejer sig om en biografi, ligesom *Monica Baldwin* skrev »Jeg sprang over muren«. Det er derfor interessant at få at vide, hvor meget der er digt og hvor meget historie.

Bogen fortæller om *Gabrielle van der Mal*, datter af en berømt kirurg i Belgien. Hun mister tidligt sin mor, og hendes far gifter sig ikke igen. Hun bliver først sygeplejerske, men indræder så i et kloster, bl. a. fordi hendes far har modsat sig hendes forlovelse med en ung mand, der måske var arveligt belastet. I sin noviciatid studerer hun en overgang psykiatri. Hun bliver sendt til en sindssygestalt, hvor hun på en nattevagt oplager en medsøster, der er myrdet ved en dolk i ryggen. Hun bliver sendt til Kongo og leder der operationsstuen. Også her bliver en søster myrdet, den gang af en indfødt. En præst kommer til skade, og hun foretager på egen hånd en nødoperation. Hun er vidne til en hjerteskrædende scene, hvor tre italienere opsluges af kviksand ved en flodbred. En af de sorte, der er spærret inde, bliver ædt levende af hvide myrer. Da hun rejser tilbage til Belgien som sygeplejerske for en sindssyg, er hendes afsked et triumftog. Mens hun er hjemme i Belgien, bryder 2. verdenskrig ud. Fra første dag er hun med i modstandsbevægelsen, og i en illegal avis læser hun om sin fars død ved landevejen mellem Givet og Fumay under flugten. Ved krigens slutning er hendes egen sjælekrise kommet til en kulmination: hun anmoder om og får med besvær lov til at udtræde. Med et pauvert udstyr vender Gabrielle van der Mal tilbage til verden.

Hvordan forholder virkeligheden sig hertil? Det fortælles i et flamsk blad af en præst, dr. *E. Vandenbussche*, der efter sine præcise oplysninger at dømme må have dem fra første hånd. I et lille land som Belgien vil man hurtigt være klar over, hvem helten er, og hvilket kloster hun kommer fra. Dette sidste har aldrig været

Sådan står der i bogen, men hvad var virkeligheden om Gabrielle van der Mal, hvis opstgsvækkende historie nu bliver film?

meddelt, men af bogen fremgår, at det er en missionsorden.

Gabrielle van der Mal trådte ind i klosteret 1926 og ud 1944. Hendes far døde tidligt, og hendes mor giftede sig igen med en læge, men han var ikke kirurg. Da var Gabrielle 12 år gammel. Denne stedfader døde ikke ved nogen landevej under krigen, som hun læste i den illegale avis, men først i 1956, og hendes mor var ikke død, da hun trådte ud af klosteret 1944.

I noviciatet bestod hendes »psykiatriske studier« blot i nogle praktiske øvelser, hun måtte forberede under sin uddannelse til sindssygeplejer. — Hendes opholdssted havde ingen tilhængelse med »Ormegården«, som publikum kender fra den amerikanske film, men var en for sin tid meget moderne anstalt uden de 4 meter høje mure, hun nævner i bogen. Der bliver ikke myrdet nogen søster af en patient. I Kongo har søster Lukas, som Gabrielle van der Mal kommer til at hedde i klosteret, aldrig opereret en missionær. Hun har i sådan noget som 14 dage fungeret i operationsstuen som vikar for en anden søster. Der bliver myrdet en søster af en indfødt, men det har søster Lukas ikke oplevet, eftersom det skete juledag 1945, seks år efter hun var rejst fra Kongo og 16 måneder efter, at hun var trådt ud af klosteret. Ingen kan erindre noget som helst om de italienere, der skulle være opslugt af kviksand, men vand- og jordbundsforholdene i nærheden af klosteret udelukker noget sådant. En indfødt, der ædes levende af hvide myrer, må være enten et fantasibillede eller reminiscens af noget, hun har læst. — (Denne form for død omtales i T. S. Elliots »Cocktail Selskabet«, hvor det overgår Celia, som de indfødte har korsfæstet til jorden. Red.) Hendes afrejse til Belgien sker uden nogen form for opmærksomhed. I modstandsbevægelsen spiller hun på en lille undtagelse nær ingen anden rolle end alle hendes medsøstre. Efter at Gabrielle van der Mal er trådt ud, har hun sendt sin generalpriorinde et rørende brev med oprigtig tak for det storartede udstyr, hun havde fået med.

Men står det da ikke den amerikanske forfatterinde *Kathryn Hulme* frit for at skrive en sådan bog? Naturligvis, siger dr. Vandenbussche, men så har læserne også krav på at høre sagen fra den anden side. For tager Gabrielle van der Mal sig friheder med de historiske kendsgerninger om sit liv, så må hun for at få det til at klappe også tage sig friheder med skildringen af klosterlivet. Og det har hun gjort.

Allerede ved begyndelsen af dette liv lader hun generalpriorinden sige, at det er »et liv mod naturen«. Og på denne udtalelse bygges bogen op. Det er dette, den begavede, dynamiske søster Lukas ikke kunne holde ud. Hun har lidt under kun at måtte skrive hjem én gang i sin noviciatid. Hun har lidt under som bod at måtte gå tiggergang ved bordet og bede om en skedul suppe fra de tallerkener, de ældre søstre var begyndt at spise af. Hun har lidt under at se en ung novice besvime i kirken, uden at nogen rørte sig for at komme hende til hjælp. Hun har lidt under i Kongo at høre udslidte søstre drømme om madrasser at sove på. Hun har lidt under at måtte overtage et nummer i rangforordningen i klosteret, som tilhørte en myrdet søster.

I virkeligheden har søster Lukas aldrig hørt sin overordnede sige, at klosterliv var liv mod naturen. Det stod hende frit for at skrive hjem fem gange i sin noviciatid. Hun har aldrig spist suppe, hun har tilget af andre nonners tallerkener. Hun har aldrig set nogen novice besvime mellem kirkebænkene, uden at nogen ilede til hjælp, og hvis en udslidt søster i Kongo har drømt, var det ikke om, men på en madras.

Det er rimeligt, siger dr. Vandenbussche, at dette eventyrlige liv gør indtryk på amerikanere, men det kan ikke ventes, at det samme er tilfældet med flamlændere, der har det hele milieu på nært hold. De vil, i stedet for at spørge, om dette liv strider imod naturen, spørge, om det strider mod sandheden. Har Gabrielle van der Mal gjort noget af det, der fortælles? Opererer man i Kongo før 7 morgen? Var der ikke en reservelæge til stede? Var hun kun 14 måneder af de 6 år i Kongo oversygeplejerske? Og når det er rigtigt, hvad stemmer så af hendes beskrivelser af klosteret og medsøstrene? Strider den tilvarelse, der afmales, ikke mere mod sandheden end mod naturen?

Var da alt såre godt i dette kloster? Måske. Måske ikke. Men hvem skal fælde dom? Spørger præsten. Gabrielle van der Mal, der netop sprang fra i tide, før det store sammenbrud ramte landet?

Det mangler ikke på, at der er katalikker, som har en anden mening om bogen end dr. Vandenbussche, og de er frit kommet frem. I samme nummer af det flamske blad »De Linie« skriver også en novicemesterinde fra et kloster i Limburg (Holland) og spørger, om der ikke er fejl hos søster Lukas' kloster-overordnede i selve deres åndelige oplæring af søstrene. De har ikke været på den talfod med hende, som er det normale i et kloster. Men, understreger denne novicemesterinde, den slags forældede klosterpraksis, som søster Lukas beskriver, er overhovedet utænkelig i noget hollandsk kloster i dag. Bogen kan dog give klosterledere noget at tænke på.

En anden præst, dr. *Peters* fra Delft, adværer mod, at ordenens regel nogen sinde bliver så hellig, at det er den, der går frem for Guds bud og den næ-

(Stultes side 534)

FRIKVARTER MED »BIBELKRITIK«

En god form for underholdning

Et af øjeblikkets brændende spørgsmål er religionsundervisningen. Hvad der for nylig skete i Frankrig var blot, at det fastsloges, hvad man sådan set kunne sige sig selv, at det fundamentale må være i orden. De religiøse sandheder er dette fundament. Men iøvrigt er der frit spil for alt, hvad der er virkelig god pædagogik, d.v.s. midler; som er egnet til at lette tilegnelsen af disse sandheder og gøre tilgængelsen til en glæde.

Det kan der siges adskilligt dybsindigt om. Formålet med disse linier er imidlertid meget mere beskeden. Vi vil beskæftige os med en lille detalje, idet vi præsenterer det vedføjede billede og fortæller lidt om det.

Men først minder vi om, hvor glade moderne mennesker er for kryds-og-tværs-opgaven i deres avis og for meget andet af det »hovedbrud«, som findes i ugeblade og lignende. Der eksisterer ikke så få tidsskrifter, der alene er baseret på sådanne opgaver. Den, der skriver disse linier, var for få måneder siden på jernbanerejse med et hold 16—17-årige skoleelever. Halvdelen af dem havde til deres rejselektur valgt den slags blade.

Og tiden er ingenlunde spildt. Kryds-og-tværs læserne lærer ind imellem mangt og meget og får i hvert fald en betragtelig hjælp til at variere deres sprog. Jeg husker en forstanderinde fra et herværende søster-kommunitet, der med et lille undskyldende smil fortalte mig, at flere af kommunitetets medlemmer var ivrige kryds-og-tværs løserne. »Men jeg betragter det ikke som tidsspilde,« sagde forstanderinden. »Søstrene har udbytte af det, også i deres skolegerning.« Jeg forsikrede, at der absolut ikke behøvedes nogen form for undskyldning. Også søstre kunne bruge fritid på langt ringere måde.

Men for at nærne sig sagen. Lysten til at løse »opgaver« er altså udbredt, og opgaver kan være lavet således, at løsningen giver nyttigt udbytte. Hvorfor så ikke bruge dette i den religiøse belæring.

Det franske tidsskrift »Ecclesia« (en slags katolsk »Det Bedste«) havde i 1955 en god form for sådanne opgaver, en form, der giver endnu større udbytte end de ovenfor nævnte »kryds og tværs«. Det var en konkurrence angående bibelske fejl. Der stod en lille artikel i hvert nummer, f. eks. om »Den sidste nadver« eller om »Jesus og hans forfølgere«, og i overskriften var opgivet tallet på de fejl, som artiklen indeholdt. Man måtte altså læse i sin bibel og sammenholde med artiklen og på den måde se, om man kunne finde alle de fejl, som snedigt var puttet ind i artiklen. Det kunne være forkerte navne, forkerte datoer og den slags, men også teologiske eller psykologiske fejl m. m.

En anden opgavetype er benyttet i

et blad, som udgives i staten Israel og som bl. a. bruges i turistpropagandaen. Det hedder »Helligt land«. Herfra har vi lånt det lille billede. Også her drejer det sig om at finde skjulte fejl, men altså denne gang i et billede. Og her var forøvrigt fejlenes antal ikke forud angivet, så man i og for sig ikke ved, om man har fundet dem alle. Måske har man overset grove fejl, så man må hellere tænke efter endnu en gang.

Bladet havde f. eks. tre billeder forestillende Abraham, som ofrer Isak - Salomons dom - og Rebekka ved brønden. Det var let at se på det andet, at kong Salomon sad mellem to kvinder, der hver holdt et levende

Omkring

„Signo“ og en retssag

Den katolske ungdoms hovedorgan i Spanien, ugebladet »Signo«, er i år blevet »myndigt«, som bladet selv udtrykker sig i en jubilæumsartikel. Det startede i juni 1936, og en månedstid senere begyndte den spanske borgerkrig. To et halvt år rystedes landet af denne rædsel: næsten syvtusinde præster, tretten biskopper og to tusind kirker faldt som offer for den røde terror. I disse år var »Signo« det mest læste blad i Spanien. Allerede i 1938 var det oppe på et oplag på omkring 80.000 eksemplarer og det til trods for, at cirka halvdelen af landet stadig var på kommunistiske hænder.

I 1940 var der etter nogenlunde fredelige tilstande i Spanien, og bladet blev fra at være et fjortendages-blad lagt om til at udkomme hver uge. Ganske vist var oplaget da faldet betydeligt, men idag ligger det på omkring 25.000, hvilket for spanske forhold er både pænt og anseligt.

»Signo« fremtræder idag som et moderne og gedigent ugeblad, hvis indhold og illustrationer spænder lige fra religiøst stof over politik til de nyeste opfindelser samt filmskuespillerinder, og det er tillige et af Spaniens vigtigste katolske informationsorganer.

barn. Og det vidste man jo var galt for der var kun et af børnene, der var levende. Manden, der greb efter de levende barn, holdt en pisk. Det skulle være et sværd. Og kongen selv var middelalderligt klædt, kvinder og børn helt nutidigt. Begge dele galt. Og galt var det, at kvinderne så smilende på hinanden. Det var let, men hvor mange fejl var overset?

Hvad mener iøvrigt vore læsere om det billede, man ser her af Rebekka ved brønden? Ja, det burde være større, men det kan nok bruges alligevel. Vi vil hjælpe med at sige, hvor man skal slå op i biblen for at læse om begivenheden. Det er i 1. mosabog 24. kapitel. Selv har vi også kikket på det og fundet nogle (vi siger ikke hvor mange) fejl. Dem vil vi vente med at fortælle om til næste uge. I mellemtiden prøver læserne selv, hvad de får ud af det. Så kan de om en uge sammenligne med vor liste. Vi håber ligefrem, at mange læsere får den for nøjelse, at de har fundet flere fejl end vi har. Vor undskyldning er den, at vi mangler øvelse. Vi kan sikkert ved træning blive meget dygtigere, end vi foreløbig er.

Når læserne således har læst lidt deres bibel og sammenlignet den bibelske fortælling med billedet, har de for det første haft et fornøjeligt frikvarter. Dernæst vil de synes, at de ved mere om Rebekka ved brønden end før de tog fat på opgaven. Og de vil have fundet ud af, at ideen er god og kan varieres på mange måder, både i skolen og i hjemmet til fælles underholdning og ikke ringe belæring.

K.

»Signo«s jubilæum er imidlertid ikke forløbet helt gnidningsløst. I måneden i år gav general Franco der katolske verdenspresse et interview hvori han bl. a. redegjorde for sit syn på den sociale udvikling i Spanien. I det nummer af »Signo«, der udkom umiddelbart inden det omtalte jubilæumsnummer, bragte bladet en ret skarp kommentar til Franco-interview'et, hvori det bl. a. hed, at store ord ikke var noget værd, dersom de ikke var ledsaget af handling — man bekæmpede langt bedre kommunisterne ved at respektere de menneskelige grundprincipper end ved undertrykkelse. Realiseringen af disse principper kunne nu ikke udskydes længere.

Det er den hidtil skarpeste offentlige kritik af Franco-styret, der har været fremsat indenfor Spaniens grænser, og den måtte få følger. »Signo«s udgiver blev afsat og der rejstes anklage mod ham for »fornærmelse mod statschefen«. En meddelelse, der gik verdenspressen rundt og hvorefter bladet skulle være blevet »beslaglagt«, viste sig imidlertid at være urigtig. De efterfølgende nummer af »Signo« blev kun ubetydeligt forsinket, eftersom statscensuren havde krævet enkelte artikler fjernet. Hvorledes kommentarer til Franco-interview'et egentlig har kunnet passere censuren, er der ingen forklaring på, men den spanske kirke har ikke på nogen måde taget stilling

Jón Svensson 1857-1957

Jón Svensson ville 16. november i år være blevet hundrede år! Jón Svensson -- hvem er det, vil de fleste nærhjemme formentlig sige, og det nytter som regel ej heller, at man nævner navnet »Nonni«. Til gangæld er »Nonni«, alias præsten, fortælleren par excellence, Jón Svensson SJ, både kendt, elsket og skattet af millioner unge og gamle i alle dele af verden: hans bøger er i dag oversat til 46 forskellige

sprog og spredt over den ganske verden i millioner af eksemplarer, og det ejendommelige er: de lever videre, de trykkes og de læses til stadighed.

»Nonni« fødtes 16. november 1857 i nærheden af Akureyri og i vuggegave havde han fået to ting: fædrenes evne til at fortælle samt disses uimodståelige udlængsel. Tolv år gammel sendte en fremsynet moder ham ud i den vide verden. Målet var Frankrig, hvor han skulle studere. I første omgang nåede han dog -- på grund af den fransk/tyiske krig (1870--71) -- ikke længere end til København, hvor han kom i den nyoprettede Set. Knuds skole. I Frankrig gik han over til katolicismen, blev jesuit, og efter præstevisele i 1890 vendte han tilbage til Danmark, hvor han i en årrække virkede som lærer ved Set. Andreas kolen. I samme tidsrum udfoldede han et rigt sjælesørgervirke rundt om på Sjælland, hvor en række provinsmenigheder skylder ham deres tilblivelse. 55 år gammel fandt han imidlertid sin egentlige plads i tilværelsen: som forfatter og foredragsholder. »Nonni«-bøgerne vandt hurtigt udbredelse, og læserne ønskede at se ham, med det resultat at han resten af sit liv vandrede rundt gennem Europas fagre riger, hvor han fortalte om sine oplevelser på sagaøen. Endnu i sit 80. år drog han jorden rundt indtil alder og svagheit tvang ham til at lægge op, og i 1944 endte han sine dage i et beskyttelsesrum på et hospital i Köln.

Men -- vil læserne uvilkårlig spørge -- hvad var det da der skaffede »Nonni« den store berømmelse? Det var simpelthen hans ganske fabelagtige

I korte træk --

Den Hellige Fader modtog i den forløbne uge medlemmerne af det europæiske Montanparlament, som netop er trådt sammen til efterårets sektionsmøde i Rom (KNA).

Jesuiternes generalkongregation har udnævnt pater Jerome d' Souza S.J., der er medlem af Indiens forfatningskommission og i flere omgange har været indisk delegeret ved de Forenede Nationer, til chef for Jesu Selskabs nyoprettede indisk østasiatiske assistens (KIPA).

Allerede på nuværende tidspunkt er der anmeldt 509 pilgrimstog for det forestående jubilæumsår i Lourdes. I indeværende år har i alt 275 pilgrimstog besøgt Lourdes (KNA).

ge fortællekunst. Gennem alle hans bøger -- enkle og fordringsløse i deres stil -- går der en vidunderlig ren og skær tone, og ud af hver eneste linie lyser der et ungdommeligt sind og en dyb, rodfæstet religiøsitet. Det er hemmeligheden. Kun en enkelt af disse mange herlige fortællinger er kommet på dansk, men de, der kender beretningen om »Nonni og Manni«, kan tale med herom. »Nonnis« barndomsoplevelser på Island og senere hen i Danmark, har i tidens løb fængslet tusinder og atter tusinder af voksne og børn, og man kan kun med glæde notere, at »Nonni«s hundredeår bringer hans bøger frem på det danske bogmarked. A.

P. Jón Svensson S.J.

il kommentaren. Pressemeddelelsen om »Signo«s påståede beslaglæggelse var iøvrigt ydermere vildledende, eftersom den tilføjede en bemærkning om, at »den katolske aktionsorgan i Spanien, »Ecclesia«, har ikke nævnt dette interview«. På denne måde fremkaldes et indtryk af, at »Signo« måtte betragtes som en slags »out-sider«, der ikke havde den ringeste kontakt med herskende synspunkter indenfor den spanske kirke. Tværtimod havde »Ecclesia« bragt en ledende artikel, hvori der udførligt blev taget stilling til interview'et.

Iøvrigt er relationerne mellem kirke og stat på det sociale område ikke de allerbedste. En indflydelsesrig del af de spanske syndikater samt førende kredse indenfor regeringen bestrider den katolske arbejderbesættelses eksistensberettigelse under henvisning til, at deres opgaver meget bedre kan løses gennem syndikaterne. De spanske »fagforeninger« har jo i udstrakt grad gejstlige rådgivere, og Paven har for ganske kort tid siden netop i en skrivelse til biskoppen af Leon i dennes genskab af øverste rådgiver for samtlige syndikater givet udtryk for påskønnelse af disses virke. Det udtrykkes fra statens side således, at den katolske arbejderbevægelse udelukkende skal tage sig af rent pastorale anliggender og ikke bekymre sig om socialpolitik.

Sammenhold og fælles fordybelse i troen

Hvorfor falder så mange tilsyneladende så let fra kirken?

„Magleåskomiteen“ fortsætter sommerarbejdet i vintermånederne

Den vestjyske hedes beplanter frem for nogen, *Dalgas*, er blevet berømt for de ord: *Hvad udad tabes, skal indad vindes.*

Vi katolikker i det moderne Danmark kunne godt gøre disse ord til vore. Vi sidder jo netop og er daglig vidne til, at kristentroen taber terræn på alle felter: inden for samfundets opbygning i store linier inden for familielivet, inden for skolen, ja, man fristes snart til at sige: selv inden for det religiøse liv! Der tales og skrives så meget om den almindelige afkristning; det vil jo netop sige, at troen har tabt terræn blandt menneskene.

At dette også gælder vore egne rækker, kan enhver sognepræst bevidne. For nylig læste vi i et københavnsk sognebrev sognepræstens indbydelse til menigheden om at gøre fælles sag over for løsningen af en række spørgsmål, som ikke er til at komme uden om: Hvad er der i vejen med vort sogn, siden der er så lidt liv, så lidt

sammenhold? Hvad er der i vejen med vor menighed, der tit forekommer én som en træg masse, der ikke er til at hugge eller stikke i? Hvorfor er vore unge så lidt aktive, og hvorfor er vore gamle så tit utilfredse? Hvorfor kommer der sjældent et initiativ fra menigheden? Hvorfor kommer så mange aldrig til messe? Hvorfor går så mange aldrig til kommunion, når de er til messe? Hvorfor kommer så mange for sent, skønt de tror på messens hellighed? Hvorfor hører mange af vore unge op med at praktisere deres katolske tro, når de bliver forlovede? Hvorfor gifter så mange unge sig med ikke-katolikker, skønt de ved, hvor vanskeligt deres familielivs religiøse side kan blive? Hvorfor får mange katolske børn ikke religionsundervisning? Hvorfor kender mange trosfæller så lidt til deres katolske tro? osv. osv. -- Ja, hvorfor? Og så kunne vi endda fortsætte sognepræstens lange række af alvorlige spørgsmål med det

mest påtrængende: Hvorfor falder så mange fra? Og hvorfor falder de tilsyneladende så let fra?

Hvad udad tabes, skal indad vindes! Vores svar på hele denne situation må blive et styrket menighedsliv, et forøget, fælles arbejde for større fordybelse og indlevelse i troen, en gensidig hjælp til vækst i det egentlige religiøse liv, som er det personlige forhold til Gud. Hvad der er sat til ved det store frafald, må vindes ved en kamp på den indre front: en kamp for at engagere hele menigheden og aktivisere os i et fælles beredskab for Kristi sag.

Så kan vi begynde at tale om at vinde terræn igen i befolkningen! For når vi har tabt så meget udadtil, mon det så ikke netop skyldes, at det har skortet på indre styrke at tallet har mistet sin kraft hos os?

— — —
Sammenhold og fælles fordybelse i troen er nogle af midlerne i denne sag, og i erkendelse heraf og efter mange

Rent praktisk: Kolding menighed kan desværre ikke påtage sig at være logi-værter for deltagere fra de øvrige jyske byer, hvis menigheder er indbudt til at deltage i week-enden. Skulle nogen udenbys ønske at deltage allerede fra lørdag aften, må de altså selv indrette sig privat eller på hotel (bestil plads nu!). Af hensyn til drøftelsen af selve week-endens emne er det tidsnok, at man deltager fra messen søndag, der med hensigt er lagt så sent, for at deltagere fra andre byer skal kunne nå at være fremme. — Af hensyn til det praktiske arrangement må anmeldelse om deltagelse ske snarest til pastor Bertling, Tøndervej 17, tlf. Kolding 1601.

Broder Partner

Jeg kan endnu se broder Basilius komme frem i portåbningen, sådan som han gjorde det gennem tyve lange år. Han var mager af skikkelse og holdt altid hovedet lidt på skrå. Det var, som om han altid så på en med lidt sammenknebne øjne. Og selv om han altid så lidt træt ud, så smilte han dog alligevel. Jeg anså ham for slet og ret en jævn franciskanerbroder, et godt menneske, indtil jeg en skønne aften fik hele hans livshistorie fortalt. Verdenssituationen var jo på det tidspunkt ikke den allerbedste, og der var megen arbejdsløshed og elendighed hos os. De få, der havde penge, bekymrede sig ikke meget om de andre, der var mange selvmord, en hel del mennesker gik fra forstanden, kort sagt, der var tit brug for hurtigt hjælp.

En hel del af disse mennesker sendte jeg til broder Basilius. Han drog omsorg for dem, gav dem mad og penge, søgte at skaffe dem arbejde, uden store gester og uden ansøgninger og bureaukrati.

*

Da jeg en nat var på vej hjem, trådte der pludselig en mand ud foran vognen. Jeg kastede den hårdt til siden med det resultat, at den landede inde på fortovet. Jeg havde kun strejft ham, men da jeg stod ud af vognen, så jeg, at han stod midt på gaden og holdt på sin arm, medens han gråd bitterligt. Da jeg tiltalte ham, betroede han mig, at han havde brændt sin arm og nu ville miste sit arbejde som kok på et herværende hotel. Jeg kiggede i

opfordringer har Magleåskomiteen, der står for de katolske sommermøder, besluttet sig til at fortsætte sommerens arbejde på de omtalte felter ved en række week-ends i provinsen i vinter-sæsonens løb. Det første af disse stævner holdes lørdags søndag d. 23.—24. november i Kolding, hvor pastor Bertling og Kolding menighed er værter. Lørdag aften mødes man på skolen til katolsk familieaften med et interessant emne på programmet, og søndag efter messen kl. 10.00 og fælles, medbragt morgenfrokost begynder man på behandlingen af dagens emne: Er tiden inde til modreformation? Indledere til den fælles drøftelse er direktør Børge Mannov og lærer Erling Tiedemann, fra København. Dagen slutter med tebord og andagt.

At Hs. Excellence Biskoppen vil deltage i denne sammenkomst, der er tænkt som de voksne katolikkers fælles besindelse på kirkens og dermed deres opgaver, vil give dagen en særlig karakter.

skæret fra vognens lygter på hans sår, der var omvundet med en snavset klud — og bragte ham derpå til broder Basilius. Han gav ham mad, forbandt armen og sørgede for, at han kom til skadestuen. »Den arm så ikke godt ud,« bemærkede jeg nogle dage senere, da jeg påny traf broderen.

»Forbrændinger af første og anden grad på højre hånd og underarm, pyemia, kompliceret ved en sekundær anæmi,« svarede denne.

»Men, De ved jo besked, som var De læge,« udbød jeg forbavset.

»Nå, ja, jeg har studeret medicin, men der er jo mange måder at helbrede mennesker på, og jeg bruger helst dem, der blev opfundet for 2000 år siden. Det har vi franciskanere jo nu praktiseret i 700 år.«

*

En aftenstund lidt senere ville jeg igen opsøge broder Basilius for at spørge ham, om han ikke kunne skaffe en arbejdsløs noget at bestille. Det var en af paterne, der lukkede op, og på min forespørgsel efter broder Basilius, svarede han: »Ja, jeg ville ønske, at De kunne komme til at tale med ham, men han er død. Ved midnatstid kom han til pater Guardian og meddelte ham, at han havde lungebetændelse. Vi bragte ham hurtigt på sygehuset, men det var for sent. Han lagde sig smilende ned — og døde.«

Og så oplevede man i de kommende dage noget ganske eventyrligt. Folk af alle stænder kom og ringede på klosterporten og spurgte, om det var rigtigt, at broder Basilius var død. De ville ikke tro det. De vidste allesammen at fortælle, hvorledes han havde hjul-

Med interesse har man imødeset det nye katolske teologiske tidsskrift, som dominicanerne i de nordiske lande udgiver i samarbejde med pastor Ib Andersen. Dets formål måtte være fagligt teologisk, hvis ikke det skulle opdyrke samme marker som allerede eksisterende blade, og på den anden side måtte dets faglighed på dette vanskelige felt ikke gøre det utilgængeligt for alle ud over den håndfuld specialister, der bevæger sig hjemmefant i den teologiske videnskab, og som netop i Danmark er relativt særlig få. Problemet rejser sig for alle fagtidsskrifter og ikke mindst, når de, der slår bag et sådant blad, hovedsagelig er franskmænd, hvis appetit på abstrakt tænkning er så langt større, end det er almindeligt i Norden.

Efter første nummer at dømme er det lykkedes udgiverne særdeles godt at finde problemets rette løsning. Hovedartiklen, der fylder 45 af tekstens 90 sider, er skrevet af pater Drouzy. Pateren giver en helhedsfremstilling af læren om Eukaristien. Denne falder i de fleste lærebøger i mere kæseligt forbundne kapitler. Pateren vil samle disse kapitlers indhold i en mere sluttet helhed, og da han samtidig begynder »nedefra«, d.v.s. ikke med de abstrakte spekulationer, men med det konkrete givne, det ikke vilkårlige tegn, som sakramentet også er, får fremstillingen netop den form, som gør det let for os danske at følge med. Det er i det hele taget ikke blot teologisk, men også pædagogisk af høj interesse, hvad pater Drouzy her fremfører — iøvrigt i en tilpas bred og dog intet steds ordrig form. Vi vil på det varmeste anbefale læsningen — og ønske fremstillingen anvendt i religionspædagogisk praksis.

Indledningsartiklen er af den kendte pater M. J. Congar og på svensk »Utan för kyrkan ingen frälsning«. Pater Congar behandler især sælningen historisk og lægger afgørende vægt på den nuværende paves udtalelser om den rette opfattelse af den, ligesom til-

pet dem; nogle med penge til husleje, andre med at skaffe dem arbejde og atter andre med at komme på bedre veje. Og da han blev begravet, var kirken fyldt til sidste plads. Prædikenen blev min hidtil største overraskelse. Jeg citerer ordret paterens slutningsord: »Broder Basilius var sørend han indtrådte i ordenen, dr. John V. Hughes, overlæge ved kommuneskolen i San Francisco.«

Det navn havde jeg da kendt godt. Enhver i San Francisco kendte det. Hans historie var i korte træk: Dr. Hughes havde sørget for sin gamle mor og sine søstre, indtil de døde. Moderen levede længst. Men efter hendes død forlod han verden i en alder af 47 år, for at blive franciskaner. Og så havde jeg lært ham at kende som broder Basilius. (Efter »Catholic Digest«).

fældet pater Feeney benyttes til klarlæggelse af kirkens stilling til frelsesmuligheden for mennesker, der ikke tilhører kirkens synlige enhed. Pateren drager endog en forsigtig konklusion i retning af muligheden for en »ateisme i god tro« med tilhørende frelsesmulighed.

Den sidste af de større artikler (også på svensk) er af pater Lenticque »Om materialismen i västerlandet«, specielt om den hos videnskabsdyrkere almindelige overgang fra rent »metodisk« materialisme (at man på videnskabeligt felt må se bort fra andre forklaringer end de, som hører den pågældende videnskab til) og til filosofisk materialisme.

Et lædigt hefte, som lover godt.

H.D.T.K.

Efterårets katolske børnebøger

Fritz Mühlenweg: *På hin tid* (Don Bosco-Bøgerne).

Karen Plovgaard: *Brødrene* (Don Bosco-Bøgerne).

Sigrud Undset: *Sigurd og hans tapre venner* (Jespersen og Pio).

De to første er i Don Bosco-bøgernes smukke udstyrelse og begge gennem-

illustrerede på det nydeligste. Sidst- anførte bog vil også komme i Don Bosco-serien, som er fælles med Jespersen og Pios forlag om bogen.

Mühlenwegs fortælling er for underskolens børn. Vi har allerede tidligere omtalt handlingen. Den foregår blandt jødiske børn på Jesu tid, og et af dem oplever det store bespisningsunder med brødene og fiskene i hans egen kurv. Fortællingen er dejlig naturlig og usentimental og vil gøre stor lykke blandt de små.

Fru Plovgårds bøger om Grønland er i forvejen populære. Fru Plovgaard er en altid velopløst fortæller, og vikingetiden er hendes bedste stof. Her oplever vi spændende rejser med Erik den Rødes sønner og de store tros-skifters brydninger er fortræffeligt levende gjort.

Med Sigrud Undset er vi også i mid- delalderen hos en norsk storbonde i det 13. århundrede. Bogen er fuld af drengespænding og giver et virkelig-

hedstro tidsbillede af Norge den gang. Fru Undset er også her den realistiske middelalderkilderer, langt af foretrække for de fleste historikere.

Så gode børnebøger kan altså skrives. Det er en ære for os katolikker, at vi er med til at bringe dem ud til danske børn. De er nemlig ikke blot dybt katolske allesammen, de er også virkelig gode.

L. H.

I helligheds ry

P. Pietro Valdiporto: *Pater Leopold af Castelnovo*.

Det er en sjældenhed, at en bog på dansk trykkes og udgives så langt borte som i Padua. Men kapucinerne i Padua arbejder for helgenkåring af deres medbroder, pater Leopold, der døde i 1942, 76 år gammel efter 52 års præstegerning, især i skriftestolen. En dansk dame, Kirsten Weirup, har på munkenes opfordring foretaget en

(fortsættes næste side)

KRIST KONGES
FEST 1957

Graham Greene: Drivhuset

(The potting shed).

93 s., n. kr. 15,00.

Den forhenværende herømted og åndshøvding, atheisten Califer, en engelsk Brandes, ligger for døden, og familien samles for at tage en afsked med ham, der iflg. hans egen lære er definitiv. (I dette forhenværende viser G. G. hele det komiske skær, der hviler over den moderne atheisme, der er blevet gammeldags). Alle er kaldt til dødslejet på nær en søn, som, da han alligevel indfinder sig, af al magt holdes borte fra faderen i de sidste øjeblikke. Hvad er grunden til, at han altid skal holdes væk fra faderen, og hvad er det for en uhyggelig begivenhed i hans barndom, som alle vil skjule for ham, og som er årsag til, at han er en paria i sin familie? Den voksne mands liv går med at trænge igennem denne hemmelighed, der også synes at rumme forklaringen på fiaskoen i hans eget ægteskab. Graham Greene har på få sider samlet handlingens og spændingens strålebundt gennem sit talents linse for at sætte den sandhed i brændpunktet, han ønsker at forkynde. Det lykkes ham mesterligt; thi man er på køgepunktet ved handlingens klimax og må, hvad anskuelse man end er af, acceptere hans løsning. Lad det så være, at han kun evner at skildre troen gennem dens fravær — det er dog troens og det katolsk-kristne mysterium, denne gangsternes forfatter sætter som en pistol for brystet af en ikke troende verden.

Sven Damsholt.

(Den katolske bog anmelder).

DANMARKS UNGE KATOLIKKER har i adskillige år eksperimenteret med formen for Krist Konges festen. Vi skal sikkert eksperimenterere videre, men de to fester i Odense og Lyngby i år var en form, der kan bygges videre på.

Det initiativrige ungdomsarbejde i Odense havde lagt festen an som en weekend. Lørdag aften var helliget det hyggelige samvær, hvor bl. a. adjunkt Kallenbach-Pedersen fra Svendborg var en drivende kraft.

Søndag morgen indledtes med levitemesse i St. Albani kirke, hvor biskoppens prædiken til ungdommen i dagens anledning blev læst op fra prædikestolen (aftrykt i sidste nummer af Ugebladet). Pater Drouzy fra Ordrup holdt festalen, hvor hovedtemaet var, at det ikke er vor opgave at sikre os bag et beskyttelsens panser mod denne verdens ondskab i blot en teoretisk viden om vor tro, men at det tværtom er vor opgave at modtage denne verdens udfordring med et personligt engagement, og således være udrustede til virkelig at kæmpe for det, vi er sat til at kæmpe for som katolikker.

De 100 deltagere fra så at sige hele landet var privat indkvarteret i Odense, og den personlige kontakt mellem de unge blev således endnu mere udbygget.

Om eftermiddagen sluttedes festen med et offentligt foredrag om den hellige Frans af Assisi, holdt af pater Ireneus fra Sønderborg. Foredraget var besøgt af en 5—600 mennesker.

Efter foredraget sluttede dagen for ungdommen med en andagt ved den hellige Knuds relikvier i krypten i domkirken, som stiftsprovsten i Odense havde været så velvillig at stille til disposition.

I Kgs. Lyngby samledes til prælatmesse 125 unge med menigheden i St. Knud Lavards kirke. Emnet for dagen var »Er tiden inde til modreformation?«, og biskoppens prædiken var et oplæg til dette tema for festdagen. Direktør Børge Mannov holdt det indledende foredrag, der skulle danne grundlaget for dagens drøftelse. I meget høj grad blev der slået på, at den eneste mulighed for kirkens vækst herhjemme er, at vi begynder med os selv. Er det at være »praktiserende« katolik i mindst mulige omfang virkningsfuldt? Fører det til noget frugtbart i apostolatet? Er mindstetallet af »praktiseren« udtryk for et virkeligt personsforhold til Gud, det eneste, der kan bære et apostolat?

Efter Mannovs indledning var der gruppediskussioner, hvor spørgsmålene, rejst i indledningen, blev taget op til debat. Herunder drøftedes også faren ved at gøre vor katolske tro til en ideologi, d. v. s. et færdigt sæt begreber og meninger anvendt som erstatning for et personligt gudsforhold. Denne form for »katolicisme«, blev man enige om, var steril i apostolatet. — Gruppediskussionerne mundede ud i spørgsmålet om, hvilke opgaver der var muligheder for at tage op — det endelige svar på dette blev givet ved de åbne huse om aftenen, hvor muligheden for en sognehjælp fra DUKs side tog fast form.

Arkitekt Frederiksen, der er bygmesteren for kirken i Lyngby, var så venlig at fortælle lidt om, hvorledes og hvorfor kirken er bygget, som den er. En række spørgsmål i den forbindelse fra tilhørernes side viste, at St. Knud Lavards kirke har vundetklang hos ungdommen. Der lød en varm tak til arkitekten for kirken.

Eftermiddagen sluttede med sakramental andagt i kirken.

Walter Dalland.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Nov.

10. S. 22. Søndag e. Pinse (748) (grøn) 74); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Andreas Avellinus (1153); præf. (521).
11. M. St. Martin af Tours (1154); (hvid) 2. bøn: St. Mennas ([12]); alm. præf. (525).
12. Ti. † St. Martin I (1156); alm. (rød) præf. (525).
13. O. † St. Didacus (1157); alm. (hvid) præf. (525).
14. To. St. Josafat (1158); alm. præf. (rød) (525).
15. F. St. Albert den Store ([41]); (hvid) alm. præf. (525).
16. L. St. Gertrud (1159); alm. præf. (525).
17. S. 23. Søndag e. Pinse. (grøn)

UGEBLADETS BOGSIDE

sluttet fra foreg. side

oversættelse. Den fromme lille bog vil sikkert glæde mange.

*

Modtagne bøger

Følgende bøger er indgået til redaktionen:

Marcus Melchior: »Jøledommen i vor tid (Hirschsprung).

Regin Prenter: »Protestantismen i vor tid (Hirschsprung).

Peter Schindler: Dage i Mellemalderen (Hirschsprung).

Gunnel Vallquist: Giorgio la Pira (Natur och Kultur).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementpris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annoncef.d.: Fru L. Wølsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

APROPOS

(sluttet fra side 529)

stækærlighed, som i bogen skal vige for lydighedsløftet til klosteret. Han mener ikke, at søster Lukas har været uden ægte kald, men at hun ikke har passet ind i den orden, hun valgte. Han imødeser, at bogen vil bevirke, at ordenerne får mindre tilgang, for hvis det er sandt, at det går sådan til inden for murene, hvilken ung kvinde af i dag vil da melde sig?

Derfor er det påkrævet, at også »Nonnen« sande historie kommer frem.

Elisabethforeningen

Onsdag den 20. november kl. 8 læses i Skt. Mariæ kirke, Jens Jensensvej, en messe for Elisabethforeningens afdøde medlemmer.

Katolsk børnehjælpsdag

Søndag den 24. november vil kollektten i alle hovedstadens kirker og kapeller tilfalde Elisabethforeningen.

Dette, der gentager sig hvert år, sker altid på søndagen efter den hellige Elisabeths festdag, 19. november. Det er vort håb, at alle, både ældre og yngre, vil støtte vort arbejde for forældrelose og vanskeligt stillede børn ved at give et bidrag til kollektten, som betyder så meget for foreningens trivsel. Vi siger tak til enhver, der vil støtte det gode formål. Indmeldelse af nye medlemmer modtager vi gerne. Det tynder ud i rækkerne blandt de ældre, mangeårige medlemmer.

Kollekten bedes sendt til: Kasserer Harriet Zimmermann, postgiro 20894, Elisabethforeningen, Valby Langgade 117 B.

Angela Osterhammel, Valby Langgade 117 B.

Annie Scavenius, Stensballegaard, Horsens.
Elisabeth Vald. Hansen, Margrethevej 4, Hellerup.

Gymnasiastundervisning

Undervisning i religion for gymnasister på ikke-katolske skoler onsdag d. 20. november kl. 15 og derefter hver onsdag. Centralskolens lærerværelse, Nørrebrogade 27 C.

M. Drouzy, O.P.

Bj. Højbo.

Som telefonvagt og portner

søges katolsk ugift mand med praktisk håndelag for arbejdet ved husets vedligeholdelse i katolsk præstegård i København. Skriftlig henvendelse med flest mulige oplysninger udbedes til annonceafdelingen, Østersøgade 108, Ø, under mærket »Klemens«.

Værelse søges

To unge piger, den ene katolik, søger et stort el. to mindre værelser, halvel. helmøbleret, snarest i København, med adgang til køkken og bad. Billet mrk. 10-11-57 til annonceafdelingen, Østersøgade 108, 1.

125. Davidssalme

SÅNING I GRÅD, HØST I JUBEL

I. Fangenskabet er til ende.

1. Sang til festrejserne. Da Herren hjemførte Sions fanger, var vi som drømmende.

2. Da fyldtes vor mund med latter og vor tunge med frydesang; da blev der sagt blandt hedningerne: Herren har gjort store ting imod dem.

3. Ja, Herren har gjort store ting imod os, og vi blev jublende glade.

II. Håb om fuldkommen lykke.

4. Vend, o Herre, vor skæbne, ligesom sydlandets strømme.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Nørregade 24 . Mellebygningen . Kbh. K

Klicheer i fineste Udførelse

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

5. De, som sår med tårer, skal høste med frydesang.

6. Når de bærer den sæd, som de udstrør, går de deres gang med gråd, men med frydesang vender de tilbage, når de bærer deres neg.

*

I året 538/37 f. Kr. fik 42.000 jøder lov til at vende hjem til deres fædreland fra fangenskabet i Babylonien. 80 år senere vendte en anden gruppe af fanger tilbage. I tiden mellem disse begivenheder blev denne salme til. På den ene side udtaler den glæde over den uventede hjemrejse. På den anden mærker man den sorg og smerte, som synet af det hellige lands tilstand måtte fremkalde: landet var jo som en ødemark med en ganske tynd befolkning. Derfor den bøn: Gid Herren måtte gøre, hvad vinterregnets vandstrømme bevirkede i Sydpalæstinas udtørrede jord. En ørken bliver til frugtbare marker, og utallige blomster fryder øjet alle vegne.

Skønt profeterne Isajas og Jeremias havde forudsagt jøderne, at de ville vende tilbage til deres land, kom perserkongen Cyrus' edikt derom alligevel som en stor overraskelse, således

at hjemreisen stod for dem som en smuk drøm. Nu kunne de igen le og synge jubelsalmer efter de 70 år i sorg og gråd. Selv hedningerne ved Eufratfloden blev slået af forundring. De havde nemlig stiftet bekendtskab med Israels profeter, navnlig da med Daniel og hans spådom om Menneskesønnen, den lovede Messias. De har aldrig mere glemt, hvad de havde hørt om den tilkommende Frelser.

Salmens anden del sigter til Messias-tiden. Når den er inde, skal alle de,

der lider under syndens og satans trældom, samles i Kristi Kirke, og der ved skal nådens store høst hidføres til alles jubel. Af den grund er det også, at det, der er sagt i anden del, har almenmenneskelig betydning. Når vi vandrer gennem tårernes dal og i vor daglige gerning udstrør vor sæd, kan den fromme og gudelskende sjæl altid regne med en frydefuld høst, enten i dette eller i det tilkommende liv. Således indeholder denne salme en stor trøst for os alle.

F. K.

<h1>Aarhus</h1>		<p><i>Et Hjem paa Rejsen</i></p> <p>Tlf. 24122 MISSIONSHOTELLET ANSGAR</p>	
<h2>Aarhus Boghandel</h2> <p>v. katolsk kirke Ryesgade 26 Telefon 26630 Leverandør til Sct. Knuds skole</p>			
<h2>Høilund Carlsen</h2> <p>Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577 Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi Leverandør til Sct. Knuds skole</p>	<p>Gør Deres Indkøb hos J. Hass FRUGT - GRØNT - BLOMSTER THORVALDSENSGADE 17 Telefon 25 7 16 Leverandør til de katolske Institutioner</p>		
<h2>AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS</h2> <p>Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77 Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88</p>		 <p>Byens førende Tlf. 28700 (4 Lin.)</p>	
<p>VIL DE VÆRE TILFREDS? - KOM TIL ANDERS JENSEN . Bülowvej 60 TELEFON 2 34 60 1ste Klasses Fodløjs-Reparationsværksted De ringer - vi henter og bringer! Leverandør til Sct Joseps Hospital</p>		<p>V. Svenstrup . Telefon 21557 Aut. Elektro-Installatør . Ladestation Hans Brogeeg. 4 . Tietgenspl. Lev. til Sct. Josepha Hospital</p>	
<p>Køb kvalitet det gør vi - DERMA RADIO lige ved katolsk kirke - Tlf. 20075 - Specialist i båndopt. og long playing</p>		<h2>Kød - flæsk - pålæg - salater</h2> <p>Erik Carlsen Henry Carlsen Sdr. Ringgade 3 Sdr. Ringgade 61 Tlf. 43385 Tlf. 43857</p>	
<h2>Næstved</h2>		<p>Ll. Næstved Andelsmejeri Telefon 569 og 770 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	
<p><i>Næstved</i> Kul- og Koks Kompagni Aktieselskab Ny Havn . Telefon 14 20</p>		<p>Arndt Nielsen Ure og Optik Jernbanegade 2 . Telf. 543 Lev. til de kat. Institutioner</p>	
<p>Tapeter og Malerverer Claudi Hansens Eftf. Jernbanegade 3 . Tlf. 60 Leverandør til de katolske Institutioner</p>		<p>C. Mortensen Murermester Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed</p>	
<p>A. & P. G. Vintersborg Snedker & Tømrermester Tagensvej 2 . Telf. 1628 & 818 Leverandør t. de kat. Institutioner</p>		<p>K. Blum Hansen Boghandel Telefon 2525 (2 Ledninger)</p>	
<p>N. Juel Pedersen Glarmester Ramsherred 13 . Tlf. 158 Lev. til Sct. Elisabeths Hospital</p>			

URBI ET ORBI

Evige løfter først efter aftjening af værnepligt

Ny retningslinier fra Ordenskongregationen

Ordenskongregationen har udstedt ny retningslinier for ordensfolk og deres militære tilknytningsforhold. Ifølge de ny bestemmelser skal ingen i fremtiden have adgang til at aflægge de evige ordensløfter, førend de enten har opfyldt deres militærpligt eller er kendt utjenstdygtige for stedse. De simple løfter ophæves så længe militærtjenesten varer. Ordensmanden er dog forpligtet til at overholde sine religiøse pligter i det omfang, som militærtjenesten gør det muligt.

Imidlertid forbliver han trods dispensation fra løfterne medlem af sin orden eller kongregation. Alt, hvad ordensmanden under indkaldelsen måtte erhverve sig ved flid eller anden indsats, bliver ordenens ejendom. Undtaget herfra er dog soldaterlønnen. Pensionsbeløb, tilstået som følge af tilskadekomst eller sygdom, bliver ligeledes ordenens eje, med mindre ordensmanden bestemmer sig til at udtræde af ordenen eller kongregationen. Efter aftjening af værnepligt må ordensmanden en overgang deltage i kommunalt liv med de simple løfter. Efter en frist på tre måneder kan han derpå få adgang til at aflægge de evige løfter (KNA).

Kongeparret aflagde sidste lørdag en uofficiel visit i Vatikanet og besøgte foruden Peterskirken tillige museerne og det Sixtinske Kapel (KNA).

Et kig ind i Radio Vaticana's ny senderbygning i Sta. Maria di Galeria.

Supplement til skriftespejlet:

„Har jeg kørt uforsvarligt“?

Uforsigtig og uforsvarlig kørsel er synd og må skrives! Det er tidsskriftet »Palestra del Clero« (Vikariatet Roms præsteblad), der kommer til denne slutning i en artikel om de stadig stigende antal færdselsulykker. Bladet opregner fire faremomenter: 1. uundgåelige ulykker, 2. gadernes beskaffenhed (hvor de ikke mere svarer til trafikens behov), 3. uforsigtighed fra den kørendes side, og 4. ukendskab til færdselsreglerne. »Palestra del Clero« skriver, at det er en moralsk pligt at overholde færdselsreglerne: »Den, der af uforsigtighed eller på grund af for stor hastighed bringer medmenneskers liv i fare, krænker ikke blot færdselslovgivningen, men synder også mod moralen. Tidsudviklingen har skabt en ny synd: og den er mere alvorlig og meget hyppigere end man er tilbøjelig til at mene«.

(KIPA).

Fredsappel fra Paven -

(sluttet fra forsiden)

delsen af sit pontifikat havde han ustandselig manet til fred og fordragelighed, og alle de, der har god vilje, bør holde sig for øje, at resultatet af

Biskopperne i den tyske Østzone tager bladet fra munden

Biskopperne og de biskoppelige kommissærer i den tyske østzone, der netop har været samlet til konference i Berlin, har i et fælles hyrdebrev taget til orde mod de såkaldte »ungdomsvielse« samt mod den stadig tiltagende materialistiske udvikling indenfor skolerne i Sovjetzonen. Hyrdebrevet læstes op sidste søndag ved alle gudstjenester i kirkerne i Øst-Berlin og i hele østzonen. »Alvorlig bekymring for vore børn og unge tvinger os til offentligt at rette disse advarende ord til jer,« hedder det i hyrdebrevet og biskopperne henviser derpå til artikel 41 i den østtyske forfatning hvori der udtrykkeligt tilkendes kirken ret til »at tage stilling til folkets livsvigtige spørgsmål fra dens standpunkt«. Hyrdebrevet er underskrevet af alle kirkelige overhoveder i Sovjetzonen (KNA).

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

en ny krig kun vil være en uhyre ruin, der aldrig vil kunne rejses igen, og som vil være ensbetydende med nød, ulykke og død ikke blot for enkeltpersoner og enkelte nationer men for den ganske menneskehed.

Den Hellige Fader pegede endvidere på, at den moderne teknik og dermed også radioen bør tjene mennesket på dets vandring mod det evige mål. Radioen i hjemmene og familierne bør ikke tjene blændværk og vildfarelse men bør virke for udbredelse af den sande kærlighed, og det bør være en af radioens vigtigste opgaver at glæde lytterne med fornuftigt tidsforbrug, lodig underholdning og at være medvirkende til at lette de sind, der er trykket af dagligdagens bekymringer.

Den Hellige Fader fremhævede ligeledes, at den nye sender ville gøre det muligt for kirken at lade sin røst høres ud til de fjerneste egne af verden, således også til dem, der ellers i dag er afskåret derfra på grund af forstyrrelser og andre spæringer.

Efter at have meddelt sin apostoliske velsignelse underholdt Paven sig en stund med de tilstedeværende gæster, og en særlig tak rettede han til ærkebiskop Alfrink fra Utrecht — det er jo de hollandske katolikker, der har skænket den Hellige Stol den store 100 kw kortbølgesender.

Tilbagevejen til Castel Gandolfo lagde Paven over La Storta, hvor han besøgte den nyopførte katedral. Overalt havde der langs Pavens rute samlet sig en masse mennesker, der gav højlydt udtryk for deres glæde over at se den Hellige Fader. (Fra vor korrespondent).

Katolsk

Ugeblad

05. ÅRGANG

17. NOVEMBER 1957

NR. 46

Udvalgte artikler til „Union de Haute Couture“

KIRKENS JA TIL VOR TIDS MODE

Den Hellige Fader modtog sidste uge i Castel Gandolfo medlemmerne af den latinske »Union de Haute Couture«, der netop har afholdt kongres i Rom. I sin tale til kongresdeltagerne rethævede den Hellige Fader, at også moden er underkastet moralens grundsætninger. Kirken fordømmer nemlig moden, når den tjener til egemets virkelige pyrd, erklærede Pius XII. Mode bliver derimod umoralsk --- og dermed forkastelig --- når

den bliver udfordrende og luksuøst udartet. At bortødsle summer til overdreven luksus er en flagrant krænkelse mod de mennesker, der skal leve beskedent af deres hænders arbejde. Paven rettede derpå en opfordring til alle kristne om ikke at undervurdere modens indflydelse, det være sig hverken ud fra det godes eller det ondes synspunkt --- at tage sig i agt for, at øjeblikskunst, som masserne følger (*sluttes på bagsiden*)

**MED ET
TRYK
PÅ EN KNAK**

satte den Hellige Fader på Krist Konges Fest den ny Radio Vaticana i funktion

DISKUSSIONEN OM DE NY KATEKISMUSMETODER I FRANKRIG

Sputnik - en ny „solsang“

Østrig i hverdag og fest

Henning Valeur Fausbøll
in memoriam

Stævnet i Kolding

Kirken i Polen overfor ny vanskeligheder

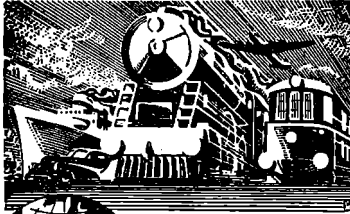
To ny bestemmelser fra den polske regering forårsager ny vanskeligheder for den katolske kirke i Polen. Ved begyndelsen af indeværende skoleår udsendte det polske undervisningsministerium en fortegnelse over de katolske og ikke-katolske skoler, hvis absolventer har lov til at meddele religionsundervisning i de offentlige skoler. På disse lister figurerer de katolske kongregationers seminarier ikke, og på den måde er disse kongregationers medlemmer nu lukket ude fra at undervise i religion i statens skoler. På grund af den store mangel på religionslærere har denne bestemmelse fra regeringens side katastrofale følger for undervisningen i religion.

Den anden bekendtgørelse vedrører kirkelige processioner udenfor kirkerne og forudser en meget skærpet kontrol med disse processioner. Der må fremtidig kun finde religiøse foranstaltninger sted udenfor kirkerne for så vidt de troende er afskåret fra at finde plads i selve kirken eller det drejer sig om modtagelse eller afskedtagen med kirkelige overhoveder (KNA).

Enestående dispensation til England:

Sjælemesse på en søndag

Med den Hellige Stols billigelse er der i år for første gang blevet fejret en rekviemsmesse på en søndag. Tilladelsen er blevet givet til England, hvor der 10. november er blevet celebreret sjælemesse for de soldater, der faldt under første verdenskrig, og til hvis minde der hvert år på søndage forud for 11. november afholdes særlige mindefestligheder i England (KNA).

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7. Kbhvn. N. Nora 7977

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

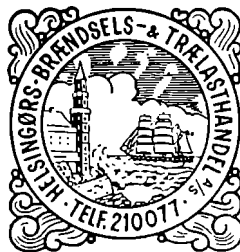
Chr. Hansens Kød-Udsalg
Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstad's
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn
Murermeister- og Entreprenørlørr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDSSEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Reserveret

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sct. Olgade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdigtet Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olg. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olgade
Bedste Indkøbssted i Roskilde

Ingen „progressiv“ katekismus

Frankrigs biskopper advarer mod misforståelser og vildfarelser i religionsundervisningen og tilbageviser rygter om splittelse mellem Rom og Frankrig

Der har i de senere år været en voksende interesse for religionsundervisningen at spore blandt Frankrigs katolikker — en interesse, der har givet sig ret drastiske udslag og medført en vidtløftig diskussion om undervisningsmetoderne. Midtpunktet i denne diskussion har været den hidtidige leder af den nationale komite for religionsundervisningen, domherre J. Colomb, samt direktøren for det kateketiske institut ved »Institut Catholique« i Paris, pastor M. Coudreau.

I begyndelsen af denne måned meddeltes det ganske kort, at kateketinstituttet ved »Institut Catholique« 4. november genoptog sit virke, men under ny ledelse, nemlig abbé Briën, der havde afløst kanonikus Coudreau. Og bag denne korte meddelelse om personskiftet ligger der et af de problemer, som fransk katolicisme har at tumle med idag — trods regeringskriser og meget andet beskæftiger franske katolikker sig nemlig idag intenst med katolicismens problemer i deres fædreland.

For godt og vel en månedslid siden talte ærkebiskoppen af Paris, kardinal Feltrin, til flere hundrede præster, der var samlet til den årlige sjælesorgerkongres for ærkebispedømmet Paris' præster, og emnet for kardinalens tale var de ændringer, der var sket og forestod i religionsundervisningen i de franske skoler. Kardinalen fremhævede, at der ikke var anledning til uro blandt lærere og lægfolk — det hele drejede sig nemlig om misforståede formuleringer i den standende diskussion om den såkaldte »progressive katekismusundervisning« samt om visse ændringer i lærebøgerne. Baggrunden for denne tale skal vi søge at trække op i nedenstående resumé over situationen.

Det udvalg af franske biskopper, der tager sig af religionsundervisningen i Frankrig, offentliggjorde d. 20. september i år en »Erklæring fra bispekommissionen vedrørende religionsundervisningen«. Erklæringen indledtes med følgende ord:

»I de bestræbelser, der i de senere år har været udfoldet med det formål at tilføre religionsundervisningen fornyelser og som den Hellige Stol har vist sin bevågenhed i en skrivelse til den sidste nationale kongres for religionsundervisningen, har der indsnæget sig visse vildfarelser og mangler, som hierarkiet er forpligtet til at sætte fingeren på i den hensigt at afhjælpe dem.« Man må — hedder det videre i udtalelsen — ikke af pædagogiske grunde forsømme undervisningen i troens grundpiller, overnaturlige sandheder i de underste folkeskoleklasser. Selv de mindste børn bør have undervisning om hvad arvesynden er, om Vor Herres Jesu Kristi guddom, om Helligånden samt om Guds og kirkens bud. Kirkens frelseslære må danne grundlaget for den samvittighedsdannelse, som ikke kan begynde tidligt nok. For at forebygge enhver misforståelse må udtrykket »progressiv katekismus« ikke længere benyttes. Og efter en gennemgang af fremgangsmåden ved katekismusmeddelelsen udtaler episkopatet, at »håndbøger eller metoder, hvori de nævnte misforståelser eller mangler forefindes, skal korrigeres forinden de tages i anvendelse til religionsundervisning af børn.«

Dagen før denne erklæring udsendtes — det vil sige 18.—19. september — vakte det franske presseagentur

»Agence France Presse« furore i den franske offentlighed ved at udsende en meddelelse — gengivet bl. a. i »Le Monde« — om at den Hellige Stol havde til hensigt at gennemføre visse gennemgribende forandringer i religionsundervisningens struktur og metoder i Frankrig. Endvidere — hed det i nævnte meddelelse — var direktøren for »Centre national catéchistique«, kanonikus Joseph Colomb, og direktøren for »Institut supérieur catéchistique« i Paris, abbé Coudreau, efter henstilling fra det Hellige Officium, blevet fritaget for deres poster. De ny franske katekismusmetoder var blevet fordømt i en note til den franske bispekommission for religionsundervisningen fra det Hellige Officium. Erklæringen fra bispekommissionen, hvis formand er ærkebiskoppen af Aix-en-Provence, mgr. de Provenchères, var en følge af og et svar til denne note fra Rom.

Notens ordlyd blev imidlertid ikke publiceret, og man kunne med rette undre sig over, hvorfor Rom havde overdraget det Hellige Officium og ikke konciliumskongregationens stående udvalg for kateketiske spørgsmål, der normalt tager sig af slige spørgsmål, at tage sig af spørgsmålet vedrørende den ny franske katekismus. Ifølge »La Stampa« (24. september) skal en kommission fra det Hellige Officium efter ordre fra Pave Pius XII i de sidste tre år havde været beskæftiget med at gennemse alle ny katekismusudgaver fra så godt som samtlige bispedømmer og missioner. Arbejdet siges at stå umiddelbart foran afslutningen.

Allerede næste dag måtte »Agence France Presse« imidlertid udsende en

rettelse til sin første meddelelse: man havde fra autentisk kilde bragt i erfaring, at kanonikus Colomb — i modsætning til, hvad der først var blevet meddelt — ville kunne fortsætte sit virke. Rom havde ganske vist ønsket hans afgang, men høje franske prælater havde foretaget skridt ved den Hellige Stol for at få dette ønske omstødt. Afsættelsen af abbé Coudreau — der har været en af de ledende kræfter i hele bevægelsen for at hidføre en fornyelse i de kateketiske metoder — var imidlertid en kendsgerning; han ville blive afløst af abbé Briën, der hidtil havde været sjælesorger ved École normale supérieure i Paris, og abbé Coudreau' højre hånd. Ifølge NCWC-News Service (af 23. september) havde abbé Coudreau straks og uden modsigelse underkastet sig afgørelsen. Han ville dog fortsat virke i katekesen for voksne.

»La Croix« beklagede i en leder 20. september dybt disse »hovedkuldspresseinformationer« og ligeledes den kedelige situation, som disse tendtøse meddelelser havde fremkaldt. Bladet havde omgående rettet henvendelse til mgr. de Provenchères og kunne i samme leder bringe en udtalelse af denne: »Der må gennemføres rettelser og præciseringer i visse af kanonikus Colomb's, mlle Derkermes og mlle Dinguons arbejder (de to sidstnævnte har ligeledes været beskæftiget med arbejdet for fornyelsen af religionsundervisningen). Disse arbejder vil imidlertid ikke blive trukket tilbage, således som rygterne har villet vide på visse steder. De nødvendige ændringer vil blive publiceret i et tillæg, der vil blive udleveret sammen med hvert eksemplar af bøgerne. Bøgerne vil således fortsat kunne benyttes straks ved religionsundervisningens begyndelse.« Det fremgår af denne udtalelse at et sådant tillæg allerede var i trykken, da meddelelserne om det Hellige Officium's skridt samt om bispekommissionens communiqué kom frem i pressen.

Colomb's katekismus, der betragtes som forbilledet for samtlige bestræbelser for en fornyelse af undervisningen i religion i det franske sprogområde, benævnes »Catéchisme progressif«, progressiv katekismus, en titel som bogen imidlertid ikke vil bære fremover. Centrene for dette arbejde er »Lumen Vitae« i Belgien, Strassbourg og Paris. Bogen bærer impratur fra 1950 og bestod af tre bind for henholdsvis alderstrinene 7—9 år, 9—11 år og 11—12 år.

Communiquéet, som udsendtes af den franske bispekommission for religionsundervisningen, virkede imidlertid lidet beroligende i den faktisk spændte atmosfære omkring hele sagen. Erklæringen indrømmede, at der var tale om »visse vildfarelser og mangler«. Imidlertid fremhævedes det, at disse »farer ikke vedrører de bestræbelser som helhed, der har været igang under ledelse af kommissionen i de seneste år i den hensigt at sikre en religionsundervisning, der er egnet til at nære og fremme den le-

vende tro, der er tilpasset barnets forskellige alderstrin, milieu og åndelige krav, der forhindrer de forvirringer, som skyldes en ren »didaktisme«, der beriger den religiøse undervisning ved at føre tilbage til bibelen og liturgien, der bygger katekismen ind i en omfattende sjælesorg og udstrækker den til at omfatte hele opdragelsesperioden og dermed også de voksne i den hensigt at sikre dem den rette plads blandt kirkenes opgaver. Kateketerne opfordres tværtimod til at fortsætte disse bestræbelser — —»

Med disse ord trækker biskopperne linierne op for målet med den omfattende aktion, der i de sidste årtier har været igang i Frankrig i den hensigt at forny metoderne for religionsundervisningen. I 1844 forviste den tredje republiks laicistiske love religionsundervisningen fra statskolerne, og siden da er visse metodiske og pædagogiske problemer, der også er følelige i andre lande, blevet mere og mere følelige, eftersom det beskyttende dække, der er knyttet til en fast ydre skoleordning, var faldet bort. Under den anden verdenskrig oprettede det franske episkopat en »Commission Nationale du Catéchisme« og i 1947 udkom der en ny katekismus, der var fælles for hele Frankrig. I 1950 oprettedes der et »Institut Supérieur Catéchétique« ved det katolske universitet Institut Catholique i Paris, og i 1955 samledes omkring 2700 præster og lægfolk til den første nationalkongres for religionsundervisning, og denne efterfulgtes i 1957 af en anden kongres, som talte over 5000 deltagere. Lidt efter lidt vendte teoretikernes interesse sig mere og mere fra undervisningsmetoderne og til det egentlige emne for den religiøse undervisning. »Idag ser man ikke mere den abstrakte og upersonlige doktrin i den religiøse undervisnings indhold, men derimod budskabet, Guds ord, ikke et system, men frelsesplanens konkrete udfoldelse. Målet, religionsundervisningens »Hvorfor«, er at vække og skole en levende tro,« erklærede en af bevægelsens ledende skikkelser, frere Vincent Aycl. Og så var det, at formelen den »progressive katekismus« opstod, den skulle dække dette forsøg på at gøre religionsundervisningen til en akt af levende tro, ikke til et møde med bogstaven, men derimod med den levende Gud. — I det nævnte kommunikation fra bispekommissionen for religionsundervisningen udtales det imidlertid, at »udtrykket »progressiv katekismus« fremtidig ikke mere må anvendes for at undgå enhver misforståelse«.

Fornyelsens teoretikere havde ved flere lejligheder selv advaret mod en sådan misforståelse, men ikke desto mindre har der dog i praksis vist sig uheldige tendenser og misforståelser. Det centrale i afvigelserne, der ikke synes at have fodfæste i de principielle synspunkter vedrørende en fornyelse af katekismen, men åbenbart skyldes enkelte ikke tilstrækkeligt klart formulerede teoretiske passager, synes imidlertid at ligge i en alt for stærk betoning af den menneskelige faktor i Guds frelsesplan: i en over-

dreven fremhævelse af Kristi menneskelige natur, i en tendens til at spiritualisere og dermed til at tillægge barnets og den unges subjektive religiøse erfaring til at opbygge sit overnaturlige liv en for stor betydning.

Det er imidlertid indlysende, at der her blot er tale om skadelige nuancer i mange franske katolikkers ærlige bestræbelser for at bringe troen ud blandt den moderne verdens mennesker, der til dels er kommet den på afstand, og til at bibringe disse mennesker, der er kommet på afveje, de evige sandheder i en form, der svarer til vor tid, i vor tids sprog.

De to hovedstrømninger, der idag dominerer fransk katolicisme, er i den senere tid ved flere lejligheder kommet tydeligt til orde, og parterne er hyppigt kommet i konflikt med hinanden. Ved adskillige lejligheder er det sket, at den ene part af de franske katolikker, som man måske bedst betegner som den traditionsbundne, er gerådet i harnisk over den holdning, som den anden part — der søger efter ny metoder til at levendegøre troen — indtager. Det er de samme to parter, der også står i modsætningsforhold i spørgsmålet om den ny katekismus. Den ikke-katolske presse mener heri at kunne skintte et modsætningsforhold mellem Rom og det franske hierarki, og det indflydelsesrige dagblad »Le Monde« lader ingen lejlighed gå ubenyttet hen, uden at pege på dette formodede spændingsmoment. »La Croix« skriver (20. september) i den anledning i en leder bl. a.: »Man finder tom fornøjelse i at ville konstruere et modsætningsforhold mellem Frankrigs biskopper og den Hellige Stol, ihvorvel det dog er soleklart, at katekismusundervisningen, der har

Niels Stensens beatifikation

Opmærksomheden henledes på meddelelsen andetsteds i bladet om Niels Stensens beatifikation. De første retshandlinger i Rom ventes at kunne finde sted allerede i begyndelsen af det kommende år.

Pastor W. Vick 50 år

Sognepræsten i Nykøbing Falster, pastor W. Vick, runder 20. november de halvtreds. Vi ønsker til lykke!

Katolsk radlogudstjeneste

Statsradiofonien transmitterer nu førstkomende søndag (17. november) kl. 1/4—15 eftermiddagsandagten i st. Josefs kirke i København, hvor sognepræsten ved st. Antoni kirke, pastor Knud Ballin, prædiker og st. Josefs søstrenes kor synger.

fundamental betydning for troen, hører hjemme indenfor de højeste kirkelige instansers domæne og at Frankrigs biskopper i dette alvorlige spørgsmål altid har handlet og kun vil handle i forståelse med Rom. ... Det er beklageligt, at problemerne i forbindelse med katekismusreformen er blevet slået i hartkorn med problemerne omkring arbejderpræsterne — —»

Manget og meget tyder imidlertid på, at de hølger, der i øjeblikket bevæger den katolske offentlighed i Frankrig som følge af den Hellige Stols indgruben, ikke vil falde til ro sådan uden videre, og følgerne af hele udviklingen lader sig på nærværende tidspunkt slet ikke overskue.

23. søndag efter pinse

17. november 1957

Filippi om igen

Selv i de bedste familier og blandt ellers fornuftige mennesker kan der opstå uenighed, det kan ske, at modstridende meninger og interesser støder sammen med et brag. Det er ikke noget nyt — det skete også i oldkirken og endda i en sådan form, at Paulus, der dengang var kirkens mest ansete person i det græske sprogområde, måtte tage til orde. Og tit og ofte er den »pæne manerlighed« også noget af en misforståelse: man må kunne forsvare sine egne meninger, også imod modstand — hvor ville vi ellers ende!

Men tiderne og formerne ændrer sig. Selv de stormagter, der let bruser op, de betænker sig (dog mere end en gang inden de trykker på knappen på grund af en fornærmelse, en trussel eller en flagrant krænkelse — den knap, der idag har erstattet fortidens sværd. Dermed være sagt, at man i vore dage overvejer to gange, inden man skrider til handling. Man kan i en verden, der er blevet mindre, ikke tillade sig at erklære krig bare fordi man bliver stødt på mancherterne. Selv de mest bevåbnede stater tæller på knapperne, om det nu kan betale sig.

Men selv om skik og brug ændres, så rokkes principperne dog ikke. I så fald ville det være slut med den kristne sindsro. Vi bør ikke reagere med at være kampberedt, blot fordi vi føler os personligt truffet, såret i vor æresfølelse eller skadet i vore interesser. Tværtimod har det altid været godt — og er det stadigvæk — at øve sagtmødighed. Brevet til Filippinerne indeholder en indtrængende formaning i så henseende — en opfordring til at se på, hvad der er det væsentlige. Fejlen er som regel — således som det er tilfældet med de to kvinder Evoria og Syntyche i brevet til Filippinerne — at de spilder deres kræfter på petisser. Det gør tilværelsen mindre værd, forsurer den — der løber alt for meget vand ud i sandet, hvor det ingen gavn gør. Det rette ord, et velovervejet slag i rette tid og på rette sted, det kan give gevinst, hvorimod strid blot for stridens skyld, det er spildte kræfter. Det er det, som brevet til Filippinerne belærer os om.

Sognepræsten.

Sputnik - en ny „solsang“

Jeg kan til stadighed ikke blive den tanke kvit, at den første kunstige jorddrabant netop startede sin færd ud i verdensrummet på den hellige Frans af Assisi's fest, 4. oktober. Nu er jeg jo helt og fuldt klar over, at Sovjet ikke har valgt datoen med tanke på den hellige Frans, men ikke desto mindre er og bliver det dog en kendsgerning, at 4. oktober netop er viet mindet om den helgen, der som ingen anden indbefattede hele universet i sin kærlighed til Gud og gav denne kærlighed udtryk i sin »solsang«.

Sputnik'erne er så afgjort ikke sendt af sted til Guds større ære — tværtimod — men ikke desto mindre synger de dog en lovsang til Guds ære. Den mangfoldighed af nyopdagelser, som vi har været vidner til inden for astronomi, astrofysik og alle de andre videnskaber i løbet af de senere år, giver os dog i virkeligheden blot et indblik i den uendelige mangfoldighed, som Gud Vor Herre i sin almægt har udstyret universet med. De små jorddrabanter bør derfor — deres genialitet helt uførtalt — i første række være medvirkende til at lede vore tanker bort fra det jordiske, fra vort eget lille jeg, så at vi får øjnene op for den store, uendelige stjerneverden, der er Guds værk og hvor lilleput-månen nu hvirvler rundt mellem universets legemer. Og hvor imponerede vi end

monne være af, at den lille kunstige måne svirrer rundt derude med en hastighed af 28.000 kilometer i timen, så svinder det dog ind til nul og niks, når vi erindrer, at Sputnik ville bruge rundt regnet 150.000 år for at nå ud til blot den nærmeste fiksstjerne (proxima centauri).

Den kunstige måne siger derfor i al beskedenhed til os: »Hør nu engang, tag den med ro! Vær endelig ikke overstadige i jeres beundring og be-

Som en lille måne kredser den kunstige drabant omkring jorden (rekonstruktion)

gejstring. Ganske vist er jeg noget af en præstation, men fald nu ikke straks i støvet for dem, der skabte mig, tænk på skaberen, der står bag ved det hele. Og husk, at jeg jo dog stadig kredser efter de love, som Gud har fastsat og mennesket blot udnytter. Jeg kredser — akkurat ligesom jorden — ikke rundt herude af egen kraft, og selv de, der sendte mig af sted ud i verdensrummet, de gjorde det kun takket være den forstand, som de har fået af Gud og med hans vidende og vilje. Når I beundrer mig, så beundrer I også Gud, og ængstes I ved tanken på mig, så vær blot mere tillidsfulde over for den samme Gud. Hvad er jeg vel i Guds hånd, den Gud, der overspænder hele universet og som holder alle måner og solsystemer i sin hule hånd!«

*

Hvor falder dog ikke al den selvfor-gudende propaganda omkring Sputnik'erne ynkeligt til jorden på baggrund af Guds uendelige almægt — hvor små og komiske bliver ikke de personer, der nu i dette øjeblik føler sig som halve verdens herre, fordi det er lykkedes dem at konstruere denne kunstige måne! Over for Gud Herren er de dog til syvende og sidst ikke andet end slet og ret det samme som den lille tumling, der nu svirrer rundt mellem himlens stjerner. Men — Sputnik'ernes kredsen omkring jorden og de spæde toner, som de afgiver på vore instrumenter, det er — når vi bare lytter godt efter — en lovsang til den evige Guds ære, en solsang af 1957!
J. L.

ORIENTERING

Katolicisme, Protestantisme og Jødedom - i dag

Det er en interessant idé, Hirschsprungs forlag har haft, da det lod henholdsvis pastor Schindler, professor Prenter og overrabbiner Melchior skrive hver sin bog om deres religion »i vor tid«. Pastor Schindlers bog har allerede været omtalt her i bladet, men fortjener at nævnes igen i sammenhæng med de to andre bidrag. Her skal ikke polemiseres med anderledes troende, men i stedet vil vi søge at forestille os i den almindelige læsers situation, den læser, der uden engagement til nogen side læser de tre bøger.

Skade, at denne læser antagelig får meget lidt ud af professor Prenters bog. Prenter tegner nemlig intet billede af protestantismen i dag, men fremstiller sit eget, meget lutherbundne, højkirkelige syn som en middelvej mellem katolicisme og den moderne dogmeløse protestantisme. Professoren mener selv, at »antagelig knap nok 1 pct.« af folkekirkens medlemmer »lever med i deres folkekirkes regelmæssige gudstjenesteliv«. Og resten, den brede befolkning, »tænker stort set netop i de liberale protestantiske lankebaner«. Han ved, at det, han »anser for det betydningsfuldeste af alt, for dem kun er gammelt vrøvl.

Men det får være. Han er »sat til at forkynde protestantisk kristendom, han skal fortsætte dermed, til hans mund lukkes«. Dette er jo smukt. Men han har desværre ret i, at det, han siger, ikke vil gøre indtryk på dem, han gerne ville åbne øjnene på. De to grundsætninger, der for ham er de centrale i kristendommen — »troen alene« og »et kristenmenneskes frihed« — føles ved læsningen som fremmedartet prædikestolstale. Måske forfatteren er for meget teolog til at tale samtidens sprog, måske han er for lykkelig over i sin systematik hele tiden at kunne placere sig i en midterstilling. Men det er jo ikke det, der interesserer udenfor fagfællernes kreds. De faktiske nutidsrealiteter får han ikke på talefod. Som et enkelt periferisk eksempel kan nævnes, at han kommer til det resultat, at hans protestantisme giver videnskaben dens fulde frihed og bøjer sig for dens resultater, mens katolikkerne i konsekvens af deres bundethed er stillet helt anderledes. Ja, i teorien, som systematikeren bygger den op, lyder det plausibelt. Men realiteten er, at katolikkerne på alle videnskabens felter gør et stort arbejde med mange videnskabsmænd i fagets første række, mens

dette ikke kan siges om de kirketro protestanter. Det ved man. Og læseren ønsker, at der taltes mindre system og mere realitet. Der må jo være en forklaring på realiteterne.

Schindler derimod, han véd, hvordan folk er. Han kender deres problemer og indvendinger. Han er klar over, at i så lille en bog må man begrænse sig. Godt, så begrænser han sig til et overblik, som vel lader mange problemer bestå uløst, men det, der siges, angår mennesker af i dag. Heraf tør naturligvis kun sluttes, at Schindler har forstået opgaven bedre end Prenter, ikke at hans religion dermed er bedre. Og dog siger de to bøger, lagt ved siden af hinanden, også noget væsentligt om de to religioner. For Prenter er den katolske kirke ikke meget anderledes, end den var for reformatorerne. Indvendingerne mod den er de samme gamle, som kirken et stivnet levn fra en fjern fortid. Men netop Schindler gør det lysende klart, at der er myldrende liv i den gamle kirke, at der tænkes nyt og friskt, også dristigt, indenfor den katolske kirke i en vågen forståelse af, at selv om skiftende tider ikke ændrer sandheden om Gud og om menneskets evige skæbne, er der dog mangt og meget, som skifter med tiderne, og som kirken for sin uforanderlige opgaves skyld bestandig må tage hensyn til. Prenters og Schindlers
(sluttes på bagside)

Hverdag og fest i

Østrig

Ved tilfældige jordarbejder på Residensplatz i Salzburg stødt man her i efteråret 1956 på en del murbrokker, der ved første øjekast forekom arkæologerne lovlig mystiske. Det viste sig snart, at man var stødt på fundamentene til den af Wolf Dietrich i sin tid nedrevne romanske domkirke, og det vakte betydelig opsigt i arkæologiske kredse, at den gamle domkirke havde været af langt større dimensioner end den nuværende. Og er det egentlig ikke ejendommeligt, at hvor man så end med spaden støder på levn fra kristendommens tidligste tid — det være sig i Salzburg, i Rom, i Irland eller i Jylland — så bliver resultatet hyppigt det, at hvad der før var legende, med eet bliver sandt!

Sommerens turister har for længst vendt Salzburg ryggen, og byen er alter blevet sig selv, men udgravningerne, der i øvrigt følges med største interesse af byens indfødte befolkning, har langt mere end lokal interesse. En af de ting, der i øjeblikket mest opta-

sand og — sidst, men ikke mindst — at man ikke har haft den ringeste anelse eller det allerringeste kendskab til dens eksistens, til trods for at den har været placeret på et så fremtrædende sted som i midteraksen foran kryptens højalter.

Men ikke nok med det: umiddelbart efter at man var stødt på denne gamle begravelsesplads, blev arkæologerne stillet over for et nyt og lige så uventet fund: i selve begravelsen fandt man to skeletter, hvoraf kun det ene var stedet tilbørligt til hvile. Den anden er, efter hvad man kan skønne, blevet lagt meget pietetsløst i graven, idet skeletresterne ligger uordentligt mellem hinanden. Hvad der yderligere vanskeliggør undersøgelserne er den omstændighed, at der så godt som ingen »grav-gaver« er fundet. Undersøgelserne fortsættes imidlertid med stor ihærdighed, og det menes på sagkyndigt hold, at det her drejer sig om den første Salzburger-biskop, ærkebiskop Arno's grav († 821), som man ikke fandt, da man i sin tid nedrev resterne af Wolf Dietrichs domkirke. Lederne af udgravningerne betegner disse fund som noget af det vigtigste, man hidindtil har gjort, og i det indre af domkirken har man nu iværksat en sidste eftersøgning efter den hellige Ruperts endnu ukendte grav.

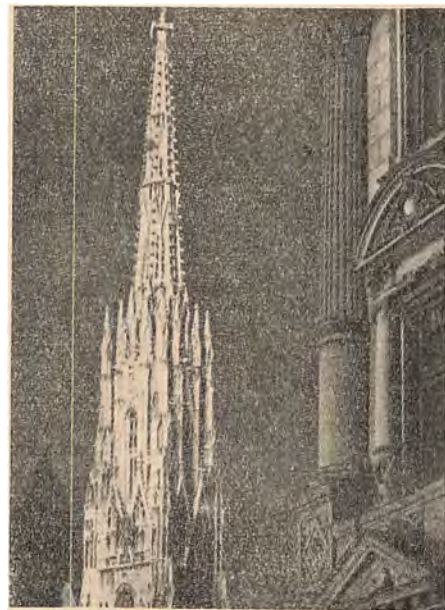
Salzburg er hvert år målet for titusinder af turister fra alle verdenshjør-

Under Residensplatz i Salzburg dukker minderne frem fra byens grå fortid —

ger videnskabsmændene, som beskæftiger sig med udgravningerne i Salzburg, er spørgsmålet om, hvorvidt det vil lykkes at finde den hellige Virgilius' grav. Virgilius, der var biskop i Salzburg fra 745—784, indviede den første domkirke i Salzburg i året 774, efter at han havde bragt relikvierne af den hellige Rupert hertil fra St. Peter. Ved opførelsen af den nye gravkrypt til ærkebisperne af Salzburg er det i øvrigt hensigten at anlægge en grube-gang, hvorfra man kan grave videre.

For ganske nylig — det er vel omkring en måneds tid siden — gjorde man ydermere en opsigtsvækkende opdagelse under udgravningsarbejdet: i flydesandet under den romanske Salzburgerdoms krypt stødt man på en glemt bispebegravelse. Men det mest gådefulde ved denne store, murede grav, er den omstændighed, at den ikke var dækket af nogen plade, at den var helt fyldt op med flyde-

Der alte Steffelsdoms berømte tårn, knejser atter i sin gamle pragt over Donaustaden

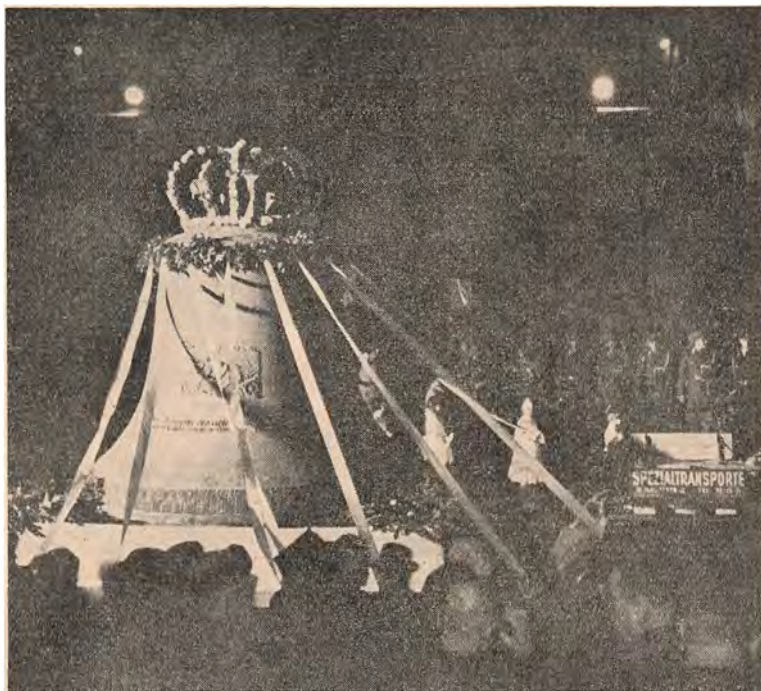

Under kampene om Wien i april 1945 hærgedes Wiens vartegn, den herlige Steffelsdom, af bomber og brande, og sørgelige var de ruiner, der stod tilbage, da kampene var slut

ner, og de udgravninger, der nu finder sted i og omkring domkirken, vil uvægerligt forøge interessen for Salzburg by og dennes sagnomspundne historie.

Under klokkeringning fra samtlige kirkeklokker i Wien og stor deltagelse fra befolkningens side bragtes den ny »Pummerin« for nylig ind i Ste-

»Pummerinen« har atter holdt sit indtog i Stephansdom — et symbol på genopbygningen i Østrig

phansdom. Den ny kæmpeklokke har i de seneste fem år stået opmagasineret i et stort skur ved siden af Stephansdom, og når den tyve tons store Pummerin igen bliver hejst op i domkirkens tårn, så er genopbygningen af Stephansdom tilendebragt.

Denne klokke har sin egen historie, nært knyttet til Wiens historie. Legenden omkring Pummerinen har steds været nært knyttet til Europas skæbne. Den første Pummerin — navnet fik den efter sin dybe røst — hængte i Stephansdom fra 1558 til 1708. Da Tyrkerne i sin tid stødte frem over Bosporus og vestpå, lod den sin advarende røst lyde og opmuntrede wienerne til modigt at holde stand mod overmagten, da der i 1683 — ligesom i 1523 — havde lejret sig en uoverskuelig asiatisk hær udenfor Wiens volde. Wien stod umiddelbart overfor at dele skæbne med Konstantinopel. Og den forkyndte sejren, da det i sidste øjeblik lykkedes at drive de blodtørstige muhammedanske tropper på flugt. En tyrkisk sejr ville da også have været ensbetydende med, at det havde været ude med vesterledens kultur. Imidlertid blev den gamle Pummerin medtaget af tidens tand, og blev så støbt om. Den ny klokke lod for første gang sin røst høre, da den unge kejser Karl i 1712 vendte hjem fra kroningen i Frankfurt, men nu var dens røst så dyb og mægtig, at vinduerne rundt om Stephansdom klirrede ved dens

toner. Ydermere viste det sig snart, at »der alle Steffel« viste ganske betænkkelige svingninger — indtil 70 centimeter — når den blev ringet, med det resultat, at den blev sjældnere og sjældnere benyttet.

Da de tyske tropper imod krigens slutning rømmede Wien og de russiske tropper rykkede ind i byen, tilbragte Wiens befolkning adskillige dage i kældere og beskyttelsesrum, medens

gadekampene rasede. Ildebrande, der var foranlediget af disse kampe, hærgede kvarteret omkring Stephansdom, og brændende partikler fra de an-

(fortsættes side 545)

Hs. Excellence Biskop J. Mangers
Oslo

I korte træk —

Jesuitterordenens 30. generalkongregation, der åbnedes i Rom 6. september, afsluttedes sidste mandag efter at have været i godt og vel to måneder. Det var Jesu Selskabs 6. ekstraordinære generalkongregation, hvor 180 jesuitterpatres fra hele verden deltog.

(KNA)

Den spanske ærkebiskop af Valencia, Marcellino Oleachea Loizaga, har skænket sin bispering til fordel for afhjælpelse af nøden blandt ofrene for uvejrskatastrofen i Valencia. Ringen blev bortloddet i forbindelse med et radio-quiz og indbragte den formidable sum af 300.000 pesetas.

(KNA)

Ærkebiskoppen af Westminster, dr. William Godfrey, er af den Hellige Stol blevet udnævnt til Apostolisk Ex-ark, overhovede for de katolske ukrainere, der lever i England. Siden sidste krig har omkring 20.000 katolske ukrainere fundet asyl i England.

(KNA)

Det amerikanske Ford-fond har stillet 400.000 dollars til rådighed for jesuitternes Al-Hikma-universitet i Bagdad og dermed muliggjort universitetet at finde eget tag over hovedet.

(KIPA)

Ifølge meddelelser, der er indløbet til Wien, har den kommunistiske regering i Tjekoslovakiet påny arresteret en katolsk præst, nemlig pastor Jan Stojaspol i Prušnovice. Anklagen mod pastor Stojaspol lyder på, at han skal have ophidset sine sognebørn mod regeringen og dermed misbrugt sine pligter som sjælesørger. Præsten hævdes endvidere at have opfordret militærpligtige personer til under en kommende krig ikke at kæmpe for kommunismen.

(KNA)

Biskop J. Mangers, Oslo

1932-1957

Desværre er det undgået Ugebladet opmærksomhed, at Hs. Excellence Biskop J. Mangers, Oslo, i efteråret har kunnet fejre 25-årsdagen for sin bispevielse. Biskop Mangers har iøvrigt selv omgivet jubilæet med en vis stilhed og fejrede selve vielsesdagen ved at læse en højtidelig pontifikalmesse i katedralen i Luxembourg, hvor vielsen fandt sted for 25 år siden. På Krist Konges fest samledes imidlertid katolikker fra bispedømmet Oslo til en festlighed med dens afholde overhryde i st. Sunniva-skolen i Oslo, og ved denne lejlighed havde også de øvrige katolske biskopper fra Norge indfundet sig for at hylde jubilaren. — Danmarks katolikker — der kender biskop Mangers fra henholdsvis Pinsestævnet i 1953 og fra gentagne besøg ved valfarterne til Asebakken og Øm, sender biskoppen de venligste tanker post festum og ønsker ham et fortsat langt virke til gavn for Norges katolikker.

HENNING VALEUR FAUSBØLL

in memoriam

Budskabet om Henning Fausbølls pludselige dødsfald mandag den 4. november kom som en smertelig overraskelse.

Smertelig for de mange, for hvem hans bortgang føles som et stort personligt tab, og smertelig for den katolske kirke i Danmark, for hvilken han ydede en indsats af et format, som det kun er få beskåret.

Med fortrøstning havde vi i sommer set Henning Fausbøll genoptage sit daglige virke efter en alvorlig sygdom, hvis følger dog gjorde det nødvendigt for ham blandt andet at lade sig aflaste for en stor del af spejderarbejdet.

Hvor ondt det end gjorde ham, måtte han derfor i august måned fratræde posten som chef for Hertug Knuds division, og man havde håbet, at den formidskede arbejdsbyrde ville hjælpe ham til helt at genvinde kræfterne. Men Vor Herre ville det anderledes og kaldte ham til sig efter et livs uselviske arbejde til gavn for kirken og det ungdomsarbejde, der stod hans hjerte så nær.

Henning Fausbølls mangfoldige virke var præget af hans rige menneskelige egenskaber i forbindelse med en høj begavelse og usædvanlige organisatoriske evner. Dertil kom som et fremtrædende karaktertræk den udefinerbare lederevne, der sikrede ham hengivne og interesserede medarbejdere i alle kredse.

Disse egenskaber bragte ham i erhvervslivet til en ansvarsfuld og krævende stilling som kontorchef i Det Forenede Dampskibs-Selskab, men derudover blev de i stort omfang taget i brug, når opgaver indenfor kirken eller på andre områder krævede sin praktiske løsning.

Henning Fausbøll var således den selvskrevne leder af to så omfattende arrangementer som den eukaristiske Kongres i 1932 og Pinsesstævnet i 1953, men mellem disse to højdepunkter ligger der, som vi alle ved, en mængde store og mindre ungdomsstævner, valfarter, møder og basarer, hvis gennemførelse var lagt i hænderne på ham.

Det var en selvfølgelig ting at bede Henning Fausbøll påtage sig alt dette, og altid fik han — med assistance af sine spejdere, og ved brug af sin store erfaring og aldrig svigtende katolske sans — alle foretagender til at forløbe med en legende lethed, der ikke lod ane det omfattende arbejde, som ofte lå forud.

Et helt kapitel for sig er St. Knuds Gilderne, hvor man erindrings, hvordan Henning Fausbøll uden at spare sig rejste fra menighed til menighed for at begeistre og sætte i gang, og også i det fortsatte arbejde trak han et stort læs.

Men sin største indsats, — den der til sene tider vil bevare mindet om Henning Fausbøll, ydede han inden-

for det katolske spejderarbejde, lige fra han i 1923 blev tropsfører for II Absalon Trop og i 1938 tillige chef for Hertug Knuds Division.

Hvad hans arbejde her har betydet for de drenge og unge mænd, som søgte at virkeliggøre spejderlivets idealer under hans førerskab, det kan slet ikke måles.

Gennem de mange år har Henning i sin førergerning beskæftiget sig med flere tusind drenge og unge, og i den kortere eller længere tid de var spejdere, fulgte han nøje den enkelte og gjorde sit til, at hver dreng fik så meget ud af sit spejderliv, som det var muligt.

Det er karakteristisk for ham, at han — på trods af de mange ting, der ellers optog hans tid — ønskede personlig at give alle nye drenge den første undervisning i, hvad det egentlig er at være spejder. Han ville selv gennemgå spejderlov og spejderløfte med dem, og han ville, at de ved lov og løfte skulle se de idealer, som ligger bag og forstå dem på samme måde, som han gjorde.

Ved således fra begyndelsen at følge hver spejder og hans færd i troppe, fik han et indgående kendskab til drengene og kom til at forstå dem, ofte bedre end mange af deres forældre.

Derfor var han i stand til at yde den enkelte netop det, han havde behov for i sin spejdertid, og derfor blev han ofte den, som drengen eller den unge mand tyede til for råd og vejledning, når personlige vanskeligheder tårnede sig op.

Det har været en lykke for den katolske kirke, at den til dette ungdomsarbejde havde en mand som Henning Fausbøll, for hvem spejderlivets idealer ikke var tomme ord, men som levede sin tilværelse, i kirken og udenfor, på grundlag af spejderloven og spejderløftet.

Den karaktermæssige træning, som er spejderbevægelsens fornemste mål, gav han sine drenge såvel gennem en omhyggelig gennemførelse af deres praktiske spejdermæssige uddannelse, som ved sin vejledning til udførelse af de opgaver, han stillede spejder og førere, men ganske særlig gav han den gennem sit personlige eksempel.

Henning satte meget ind på at skabe de bedst mulige betingelser for spejderlivets rette udfoldelse. Man husker blot på, hvordan det lykkedes ham at skaffe hus og grund til II Absalon Trop, og hvilken betydning denne tumleplads har haft for mange drenge.

Og man tænker sig, hvad det gennem mere end 25 år har kostet af spekulationer og arbejde til stadighed at holde en spejdertrop på 75 drenge i beskæftigelse med lejre, øvelser og møder.

Ganske vist fik Henning god støtte af sine førerkammerater, men vi ved, at han ofte gjorde det meste arbejde

Henning — som han står for os: som sjælen i spejderarbejdet. (Fra pilgrimsfærd til Rom i 1950)

selv, uanset at lyset i hans arbejdsvarelse så tit måtte brænde til langt ud på natten.

Ufatteligt er det, at han ikke stivnede i tom rutine, men stadig forstod at forny sig.

Og de var heldige, de drenge, der oplevede Henning som føreren og venen i det daglige samvær i troppe og på ture og lejre — altid oplagt og interesseret, altid ladet med planer og ideer.

Ingen af deltagerne glemmer heller de herlige rejser til Belgien, Schweiz og Italien, som han elskede at føre sine drenge ud på.

En tak for alt dette fik han, da Hans Hellighed Paven udmærkede ham med Silvesterordenen, og han modtog tillige en række dekorationer fra Det Danske Spejderkorps og spejderkorps i udlandet.

Men noget af det, der vist glædede ham mest, var den fest, som katolske kredse holdt til hans ære ved 50-årsdagen den 12. juni 1954.

I det øjeblik, da han på tærsklen til sin 50-årsdag stod i faklernes skær midt i de mange venners kreds, da følte han for alvor takken for sit arbejde, og den rørte ham dybt.

Lad os i dag være taknemmelige over, at han oplevede den fest.

Nu tier Hennings stemme — den stemme, som så ofte før tolkede hans og vore tanker og stemninger og myntede dem ud i sætninger, der prægede sig dybt i os.

Lad os da påny sige ham tak for det, han gav os af sit rige sind, og gøre det med ønsket om, at det spejderarbejde, som han byggede op og gav os i arv, må blive videreført i hans ånd.

Vi vil huske Henning Fausbøll for det, som han betød for hver af os og for den kirke, hvis trofaste tjener han var.

Æret være hans minde.

A. S.

DET ENE FORNØDNE - „MANGLENDE SANS FOR PROPORTIONER“

Da russerne satte den lille »citron«, Limontjik, op med den anden Sputnik, begyndte det hurtigt at strømme ind med harmdirrende protester fra alverdens dyreværnsforeninger, og der er sikkert heller ingen af os, der helt kan frigøre sig fra det indtryk, bevidstheden om den lille hunds skæbne gør på os. En hel del har måske alligevel følt, at dyreværnsforeningernes protester skylder lidt ved siden af, og på det sidste har den engelske kirkes blad beskyldt de protesterende foreninger for »manglende sans for proportioner«, manglende forståelse af, hvad der kommer i første og hvad i anden række. Hunden er dog trods alt, siges det, det mindst vigtige i denne sag.

Man kan egentlig godt sige, at denne udtalelse karakteriserer hele vor tid: *manglende sans for proportioner!*

For er der noget, den moderne, afkristnede verden mangler, så er det jo netop forståelse af, hvad der er væsentligt i tilværelsen, og hvad der er uvæsentligt; hvad man kan undvære, og hvad der er »det ene fornødne«. Det moderne menneskebillede er karakteriseret ved sin totalt manglende interesse for menneskets evige bestemmelse og derfor blot for enhver forståelse af den egentlige mening med det jordiske liv. Og det er jo netop en form for manglende sans for proportioner.

Ser vi på vor egen katolske kreds herhjemme, — nå, ja, hurraråbene udebliver, ikke sandt? For også hos os er der langt igen, før alle vi enkelte katolikker personligt har tilkæmpet os og indlevet os i kirkens ældgamle forståelse af meningen med det hele. Vor dagligdags tankegang er såmænd godt inficeret med moderne smittestof, og det deraf følgende sygdomsbillede: rodløshed og forvirring kender vi jo også — fra os selv.

Men sans for proportioner er jo ikke andet end personlig indlevelse i Guds tanke og hensigter med alting. Derfor erhverves denne sans også kun, hvor et ægte trosliv går hånd i hånd med en tilegnelse af troens sandhed.

*

Det er udfra denne sidste betragtning, Magleås-komiteen i samarbejde med pastor Bertling og Kolding menighed i slutningen af måneden arrangerer et stævne der i byen. Allerede i forrige nummer af Ugebladet blev dette møde omtalt under overskriften: Sammenhold og fælles fordybelse i (sluttes på bagside)

tændte bygninger førtes viden om af vinden og virkede som brandfakler med det resultat, at der antændtes brande adskillige steder rundt om på domkirken. En lille håndfuld modige wienerere gjorde — med fare for deres eget liv — forsøg på at slukke brandene, men forgæves, og et sidste forsøg fra disse folks side på i hvert fald at redde den berømte »Steffel«, strandede ved at russerne, der havde indrettet observationspost i tårnet, nægtede wienererne adgang til dette. Flammerne greb hurtigt om sig og fandt rigelig næring i tårnets træværk. Russerne blev tvunget til at rømme tårnet — men nu var det for sent, og yderligere forsøg på at slukke ilden var formålsløs. Inden længe var klokkerummet et frådende ildhav og med et gav træværket efter og den 20.000 kg lunge klokke styrtede de 40 meter ned i dybet. Gulvet i kirkens forhal pulveriseredes totalt, og den gamle Pummerin, som i over 250 år havde kaldt wienerne sammen i sorg og glæde, lå knust i støvet. Den ødelagte Stephansdom var vel ikke den alvorligste, men dog den mest synlige vunde, som krigen havde slået i Wien, og næppe var krigen slut, førend wienerne gik i gang med at genopføre deres elskede domkirke, og under store ofre fra høj og lav rejstes den påny. Resterne af den gamle klokke bragtes til et klokkestøberi i Linz, og i 1952 var den ny Pummerin færdig og bragtes til Wien. Lidt efter lidt er genopbygningen af Stephansdom nu også blevet tilendebragt, og Pummerinen kan alter lade sin røst høre. Det var et festligt øjeblik — hvor mangen en wiener stod med tårer i øjnene — da Pummerin i højtideligt optog vendte tilbage til Stephansdom — og med dens anbringelse i nordtårnet har man nået et slutkapitel i genopbygningen af St. Stephan — — —

Det er snart advent

HUSK i tide at købe en adventskalender, som kan indføre barnet i julens tanker.

Vi har to smukke adventskalendere, hvor billeder klippes ud for hver dag og klæbes op på vejen til Bethlehem.

Stålstrøms adventskalender
trykt i offset kr. 3,50.

Dahlerups adventskalender
kr. 2,85.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDOGADE 67 · KØBENHAVN · PALA 4777

MØDE-
MEDDELELSER

Meddelelser fra de lokale foreninger:

ÅRHUS:

Torsdag d. 14. november: Kvit eller dobbelt.

Torsdag d. 28. november: Adventskransbinding.

Søndag d. 1. december: Adventsaften.

FREDERIKSBERG:

Torsdag d. 14. november: Åbent hus i KUK-lokalet.

Torsdag d. 21. november: Møde i lokalet.

Torsdag d. 28. november: Åbent hus.

ORDRUP:

Onsdag d. 20. november: Liobasøstre-

nes priorinde: Er klosterlivet mod naturens orden?

Tirsdag d. 26. november: To af foreningens medlemmer fortæller om deres udenlandsfærd.

ROSKILDE:

Søndag d. 17. november: 15 års jubilæum for foreningen. Festen fejres ved at så vidt muligt alle unge deltager i 8-messen.

Onsdag d. 20. november: DUKs præst, pastor Bjørn Højbo holder foredrag om dåbens, bodens og præstevielssens sakramenter.

Onsdag d. 27. november: Besøg af Frederiksberg KUK.

ØSTERBRO:

Onsdag d. 20. november: Pater Drouzy vil fortælle om sit ophold på Færøerne.

Onsdag d. 27. november: Forberedelse til sognets julehjælp.

— — —
DUKs vinterskole finder sted den 17. november.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Nov.

17. S. 23. Søndag e. Pinse (751-75); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Gregor Undergører (1159); præf. (521).

18. M. St. Peters- og St. Paulskirkenes Indvæltelse (1160); (Søndagsmessebog side 470); alm. præf. (525); i Stillebønnen udelades, hvad der staar i parentes.

19. Ti. St. Elisabeth af Thyringen (1160); 2. bøn: St. Pontian ([5]); alm. præf. (525).

20. O. St. Felix af Valois (1161); alm. præf. (525).

21. T. St. Mariæ Ofring (1161); (hvid) præf. (522).

22. F. St. Cæcilie (1162); alm. præf. (525).

23. L. St. Clemens I (1163); 2. bøn: (rød) St. Felicitas (1164); alm. præf. (525).

24. S.*) Sidste Søndag e. Pinse.

(grøn)
*) I København afholdes Kollekt for St. Elisabethforeningen.

Modtagne bøger

Følgende bøger er indgået til redaktionen:

Sam. Cavallin: *Florilegium Franciscanum* (Gleerup, Lund).

Per Erik Persson: *Saca Doctrina* (Gleerup, Lund).

Vincent Cronin: *Främling i Mittens Rike* (Gebers).

Graham Greene: *Drivhuset* (Gyldendal Norsk Forlag).

Geoffrey Bibby: *Spadens Vidnesbyrd* (Gyldendal).

Palle Lauring: *Danelagen* (Gyldendal).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16-17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8-10.

Post-Giro nr. 58965

JUL - JULEGAVER - JULEMARKED

Skal det gå Dem sådan, at De bliver nødt til at haste rundt på julegaveindkøb de sidste dage før jul?

Det er der nemlig slet ingen grund til, for allerede søndag den 1. december har De rig lejlighed til at købe julegaver på menighedsplejernes julemarked i Stenøsgade.

Der vil De finde et rigt udvalg af dejlige ting i håndarbejdsboden, og i salgsboden er der kunstgenstande og bøger, for ikke at glemme julekort, som vi jo alle skal bruge.

Og der vil aller være tombola med udelukkende vine som gevinster, og desuden er der i år en nyhed, som vi senere skal komme tilbage til.

Her vil vi blot i god tid gøre Dem opmærksom på, at tiden for julemarkedet nærmer sig, og kan tilføje, at det sædvanlige store lotteri i forbindelse med markedet falder bort i år. Det er derfor dobbelt vigtigt for menighedsplejernes sociale arbejde, at det får den støtte, som vi kan yde ved at gøre vore indkøb på julemarkedet.

Vi vil også være meget taknemmelig

Katolsk børnehjælpsdag

Søndag den 24. november vil kollekten i alle hovedstadens kirker og kapeller tilfalde Elisabethforeningen.

Dette, der gentager sig hvert år, sker altid på søndagen efter den helige Elisabeths festdag, 19. november. Det er vort håb, at alle, både ældre og yngre, vil støtte vort arbejde for forældrelose og vanskeligt stillede børn ved at give et bidrag til kollekten, som betyder så meget for foreningens trivsel. Vi siger tak til enhver, der vil støtte det gode formål. Indmeldelse af nye medlemmer modtager vi gerne. Det tynder ud i rækkerne blandt de ældre, mangeårige medlemmer.

Kollekten bedes sendt til: Kasserer Harriet Zimmermann, postgiro 20894, Elisabethforeningen, Valby Langgade 117 B.

Angela Osterhammel,
Valby Langgade 117 B.

Annie Scavenius,
Stensballegaard, Horsens.
Elisabeth Vald. Hansen,
Margrethevej 4, Hellerup.

for gaver i form af håndarbejder og ting til boderne samt kager til brug i restaurationen, og vil gerne hente det hos Dem, hvis De blot venligst vil give os besked herom.

Menighedsplejernes adresse er Bredgade 69 A, telefon BY 9133.

Academicum Catholicum

Medicinerfraktionen. Lørd. 16. nov kl. 20 hos stud. med. Bent Lauritzen Irlandsvej 67, Kbhvn. S., foredrag af dr. phil. C. Plum: »Blodet i lægekunstens historie«.

D. K. K. F.

Medlemmerne mindes om landsmødet i København den 17. november. Det afholdes i »La Reine Pedauque« Ved Vesterport 9. Før mødet messe med fælleskommunion i Jesu Hjerter Kirke kl. 8,30. --- Måltiderne indtages også i »La Reine Pedauque«.

Efter messen kaffeord à 3 kr.

Kl. 10,30: Delegeretmøde.

Kl. 12,30: Frokost à 5 kr. Provinsdamer indbydes hertil.

Kl. 13,30: Bustur (gratis).

Kl. 15,30: Generalforsamling.

Kl. 18,00: Middag (excl. betjening). Tilmeldelse hos fru Kerckhoffs, Sct Ibsvej 7, Roskilde, telefon Roskilde 1012.

Styrelsen.

BROCHURER

PRISLISTER

KATALOGER

BOGTRYKKERIET ATHENE A/S

SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

BALTICA

FORSIKRING

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

ISRAEL, ALTID FORFULGT, SØGER GUDS HJÆLP

I. *Allid forfulgt, men aldrig overvundet.*

1. Sang til festrejserne.

De trængte mig hårdt, lige fra min ungdom af, således sige Israel i dag:

2. De trængte mig hårdt, lige fra min ungdom af, men de kunne ikke overvælde mig.

3. Plovmand pløjede min ryg og trak deres lange furer.

4. Men Herren, den retfærdige, overskar de gudløses reb.

II. *Skam komme over fjenderne!*

5. Alle de, som hader Sion, skal beskæmmes og vige tilbage.

6. De skal blive som græs på tage, der visner, før det luges af.

7. Det fylder ikke høstkarlens hånd, ej heller opbinderens favn.

8. Folk, som går forbi, råber ikke: »Herrens velsignelse være med jer.«

»Vi velsigner jer i Herrens navn.«

*

Denne salme genspejler israelitternes stemning efter hjemkomsten fra det babyloniske fangenskab. Samaritanerne og andre naboer forfulgte dem med bittert fjendskab. Men de hjemvendte kunne trøste sig med, at Guds folk lige fra den dag, det blev udvalgt af Herren, var blevet genstand for angreb og undertrykkelse, uden dog nogen sinde at blive overvældet af fjenderne.

Ja, lige fra den tid, da israelitterne drog bort fra Ægypten, begyndte naboerne enten efter hinanden eller samtidigt at føre krig mod dem, og de kunne nok tilføje dem store tab og rive sår op, som lignede de furer, som ploven trækker på en mark. Men den trofaste Gud lod disse trængsler aldrig vare længere, end folket ved sine synder havde fortjent. Fjenderne ville baste og binde det udvalgte folk, men Gud skar altid rebene over.

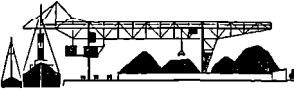
Disse erfaringer fra fortiden gav håb om, at det i fremtiden ville gå på samme måde. Som altid skal også siden hen Sions fjender blive til skamme. Det skal gå dem, som det græs, der gror på de lerklinede tage, fordi vinden har strøet frø på dem. Men så snart solen sender sine glødende strå-

ler på det græs, visner det, før man kan høste det. Her behøver ingen af de forbigående tilråbe høstfolkene en hilsen, fordi der ikke er noget at høste.

Tænker vi på os selv, så er vi nødt til at sige: Ingen er i den grad blevet forfulgt lige fra de ældste tider til dags dato som Kristi kirke. Forsynet tillod disse prøvelser og hjemsøgelser for at give kirkens børn lejlighed til selv at vinde martyriets sejrskrans. Så længe den katolske kirke forkynder Kristi sandhed og taler om hans kors, vil den altid møde fjender, der åbner kampen imod den. Men vi ved jo, at på kirkens pande står de ord skrevet: »Hovedets porte skal ikke overvinde dig.« Med modparten derimod har det hidtil altid været således: Som græsset på taget visnede de og gik til grunde. Det var altid kirken, der kunne holde ligatalen ved fjendernes åbne grav, ikke omvendt. F. K.

Novb.-prædikerne i Jesu Hjerter kirke

Dr. phil., pater H. Roos S.J. taler 17. novbr. om »Ægte kald og uægte kald«, samt 24. novbr. om »Ordensliv og det moderne menneske«. — Prædikenerne holdes kl. 17.

<h2>Kolding</h2>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER Tøndervej 93, Kolding Telefon 2402</p>	<p>H. Overbeck Aut. Installatør Jernbanegade . Tlf. 3555 fl. lin. Lev. til Sct. Hedvigs Klinik</p>
<p>V. FALTHE Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade . Telefon 698</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bogladen med de mange Bøger ... Barkholts Boghandel</p>
<h2>Horsens</h2>	<p>Edvard Petersen Kul . koks . brændselsolier HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner</p>	<p>Reserveret</p>
<h2>Esbjerg</h2>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel Allid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Esbjerg Andelsmejeri Fineste Mejeriprodukter Skolegade 39, Tlf. 144 Esbjerg</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldmed Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>	<p>N. A. Frederiksen Nørregade 65 . Tlf. 576 Kolonial . Mel Lev. til Sct. Josefs Hospital</p>
<h2>Nakskov</h2>	 <p>A/s Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreekuipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>

Pavetale til Montanunionen:

Europa må gøre ende på århundredgamle rivaliteter

Pave Pius XII modtog i sidste uge de delegerede fra det Europæiske Montanparlament, der er samlet til efterårsmøde i Rom. »Det forpinte og trætte Europa må slutte sig sammen og se at gøre ende på de århundredgamle indbyrdes rivaliteter«, udtalte den Hellige Fader i en tale på fransk. De materielle og moralske ruiner, der var en følge af den sidste verdenskrig, var alt for tydelige efterveer af en snæversynet, nationalistisk politik. Europa oplever, hvorledes de områder, der i sin tid blev betroet til dets beskyttelse, hurtigt har opnået selvstændig autonomi. »Europa — og med Europa den ganske verden — føler, at alle mennesker er brødre, kaldet til at forenes i fælles arbejde, for at råde bod på menneskehedens elendighed og skaffe sultens og uvidenhedens svøbe ud af verden.« »Hvorledes skulle man vel kunne forskrive sig til en kortsynet protektionisme, når erfaringen har vist, at sådanne forholdsregler forhindrer økonomisk ekspansion og forringer de forhåndenværende råstoffer,« fortsatte Paven. En ny ordning vil imidlertid ikke kunne opstå under pres af rent økonomiske faktorer — der kræves en almen anerkendt ret og en myndighed, der kan gennemføre denne ordning.

Når talen er om Europas forening så menes dermed ikke, at begrebet fædrelandet skal afskaffes, men de enkelte racer skal smelte sammen til een. Fædrelandskærligheden ligger dybt forankret i naturens love. »Det, at indgå i et større fællesskab, kræver imidlertid ofre, men det er nødvendigt og uundgåeligt. Den kristne tradition vil kunne bidrage sit hertil med det mål af uegennyttighed, uden hvilket en varig og dyb enhed ikke er mulig.« »De europæiske lande, som har anerkendt princippet med overdragelse af en del af deres suverænitæt til en overnational organisation, er dermed slået ind på en vej, der vil føre dem og Europa som helhed frem til et nyt liv på alle områder til gensidig økonomisk, kulturel, åndelig og religiøs berigelse« (KNA).

Stævnet i Kolding -

(sluttet fra side 545)

troen, så vi skal her indskrænke os til kort at omtale selve programmet og det rent praktiske.

Lørdag d. 23. november mødes man om aftenen kl. 20 på skolen til katolsk familieaften, og søndag efter messen kl. 10,00 og fælles, medbragt morgenfrokost begynder man på behandlingen af dagens emne: Er tiden inde til modreformation? Indledere til den

URBI ET ORBI

Kardinalkollegiet tæller nu kun 58 medlemmer

I løbet af det sidste år er ikke mindre end tre af kardinalkollegiets medlemmer afgået ved døden, nemlig kardinalerne Jules Saliège (ærkebiskop af Toulouse), Giovanni Mercati (»den romerske kirkes bibliotekar og arkivar«) samt Pietro Segura y Saenz (ærkebiskop af Sevilla). Dermed er antallet af kardinaler, der i januar 1953 var oppe på 70, faldet til 58. Af disse er Italien repræsenteret med 20 kardinaler, Frankrig med 6, USA med 4, Brasilien og Spanien med hver 3, Portugal, Argentina, Canada og Tyskland med hver 2, og Belgien, Irak, Transkavkasien, Australien, Chile, Kuba, Ungarn, Kina, Ecuador, Jugoslavien, Irland, Polen, Columbia og Indien med hver en (KNA).

Niels Stensens saligkåring indledes nu

Den ny biskop af Osnabrück, dr. Helmut Hermann Wittler, åbnede i sidste uge saligkåringssprocessen for vor berømte landsmand, geologen, anatomen og biskoppen Niels Stensen.

I denne forbindelse udtales det på velorienteret sted i Osnabrück, at man er af den formening, at den kirkelige domstol, der skal træffe afgørelsen vedrørende saligkåringen, vil være i stand til at afslutte det første af de foreskrevne tre led i processen allerede i begyndelsen af 1958 med overrækkelsen af akterne vedrørende Niels Stensen samt dennes skrifter til Rituskongregationen i Rom. Forberedelserne til processen har nu taget syv år, og meddelelsen om processens åbning har vakt udelst glæde blandt medicinere og teologer i adskillige europæiske lande. (KNA)

fælles drøftelse er direktør Børge Mannov og lærer Erling Tiedemann fra København. Dagen slutter med the-bord og andagt.

Deltagere fra andre jyske byer, der vil være med allerede lørdag aften (hvilket ikke er ubetinget nødvendigt af hensyn til søndagens drøftelse) må selv sørge for logi, privat eller på hotel. Messen søndag er med vilje lagt så sent, at deltagerne fra andre byer, der først kan komme søndag, kan nå at være fremme. Af hensyn til det praktiske arrangement må anmeldelse

Kardinal Stepinac stadig under skarp kontrol

Den jugoslaviske ærkebiskop af Zagreb, kardinal Stepinac, er stadig undergivet streng militærbevogtning meddeles det fra pålidelig kilde i Zagreb. Medlemmer af det kommunistiske militær følger kardinalen på afstand på hans korte spadseretur rundt i landsbyen Krasic, hvor kardinalen bor dag og nat under skarp bevogtning (KNA).

Katolicisme, Protestantisme . . .

(sluttet fra side 541)

Iers bøger lagt ved siden af hinanden giver faktisk et noget for kraftigt indtryk af katolicismens stadige tidsforståelse og af protestantismens mærkelige stivhed. Det er dog mere den protestantiske forfatters skyld end der katolske.

Overrabbineren er, på sin vis, også en mand, der kan tale til sin tid. V kan med varme anbefale læsningen af hans bog. Den giver et indblik i jødisk trosliv og jødiske skikke, der er hel ukendt land for de fleste. Og med stor åbenhed diskuterer overrabbineren den jødiske tros vanskeligheder, såve i den jødiske stat som i de kristne samfund. At der ses forskelligt på tingene, også indenfor de troendes kredse, lægges der ikke skjul på, men Melchior synes at være egnet til at bygge bro over modsætningerne, selv om han står på den mere nutidsvendte side selv. Et enkelt lille hjertesuk over: »blandede ægteskaber« kunne med forudsætning ændring aftrykkes som et katolsk hjertesuk. Iøvrigt er bogens slutningsord en programerklæring, som også andre end jøder vil kunne gøutere. »I realiteten stammer pagten fra Sinai. Den er stadig vore fædres pagt«. Mer dialekten, i hvilken den meddeles, ska være af en sådan art, at vore børn kan forstå den«.

„HAUTE COUTURE“ -

(fortsat fra forsiden)

blindt, ikke vinder overhånd, samt ti også indenfor modens område at drage omsorg for måleholdenhedens vigtige dyd. Virkelig skamfølelse er på ingen måde afhængig af denne eller hin form for opdragelse. Det, det gælder om, er at frigøre moden for en hver form for skadelig udartethed, og at drage omsorg for, at den fremhæver legemets skønhed på passende måde (KNA).

om deltagelse ske snarest til pastord. Bertling, Tøndervej 17, Kolding 1601

Katolsk Ugeblad

105. ÅRGANG

24. NOVEMBER 1957

NR. 47

OMKRING MALTHUS
OG
BØRNEBEGRÆNSNINGEN

Tidens fylde

40 år!

Kirkeskatte i
Capella Sistina

Stævnet i Kolding

Sommeren er forbi — der vinkes farvel fra balkonen over indgangen til sommerresidensen i Castel Gandolfo.

„STATEN HAR IKKE MONOPOL PÅ OPDRAGELSE“

Deltagerne i „I. kongres for de europæiske privatskoler“ i audiens hos Paven

Umiddelbart inden Paven afsluttede sit sommerophold i Castel Gandolfo modtog han deltagerne i »I. kongres for de europæiske privatskoler«, der netop har været afholdt i Rom. Et lands åndelige og kulturelle niveau genspejles i den stilling, som det indrømmer sine privatskoler, erklærede Paven i sin tale til kongresdeltagerne. En stat, der tiltvinger sig et opdragelsesmonopol, stiller sig dermed op

imod den menneskelige persons principielle rettigheder. Hvis et politisk system vil respektere det menneskelige individ samt familien, da må det også anerkende skolens frihed. Paven fremhævede, at det er hjemmet, der har den første opdragelsespligt. Skolens opgave er den at uddybe og udvikle denne uddannelse, dog under hensyntagen til den autoritet, som den har fået overdraget af hjemmet til dette formål. Kravene om fællesskab på skoleområdet har i de senere år været diskuteret og fortolket atter og atter af enkeltpersoner, organiserede grupper samt af kulturelle og religiøse institutioner, der beskæftiger sig med opdragelse. En indgriben fra statens side er imidlertid kun påkrævet og forsvarlig, dersom det drejer sig om at skaffe disse kræfter større spillerum. Dermed er den private skole dog ingenlunde underkastet den politiske magt på nåde og unåde, men bibeholder sine

(sluttes på bagside)

fandt de sædvanlige afskedsaudienser sted. Landsbyens befolkning med borgmesteren og sognepræsten i spidsen, arbejderne og funktionærerne, der er knyttet til driften af den pavelige sommerresidens, politiet, der i sommermånederne har gjort tjeneste i Castel Gandolfo, jesuitterpatrene, som er knyttet til observatoriet i Castel Gandolfo samt de tjenstgørende enheder af det pavelige gendarmeri og den pavelige Schweizergarde (KNA).

DEN HELLIGE FADER ATTER I ROM

Den Hellige Fader tog sidste lørdag afsked med sommerresidensen i Castel Gandolfo og vender tilbage til Vatikanet.

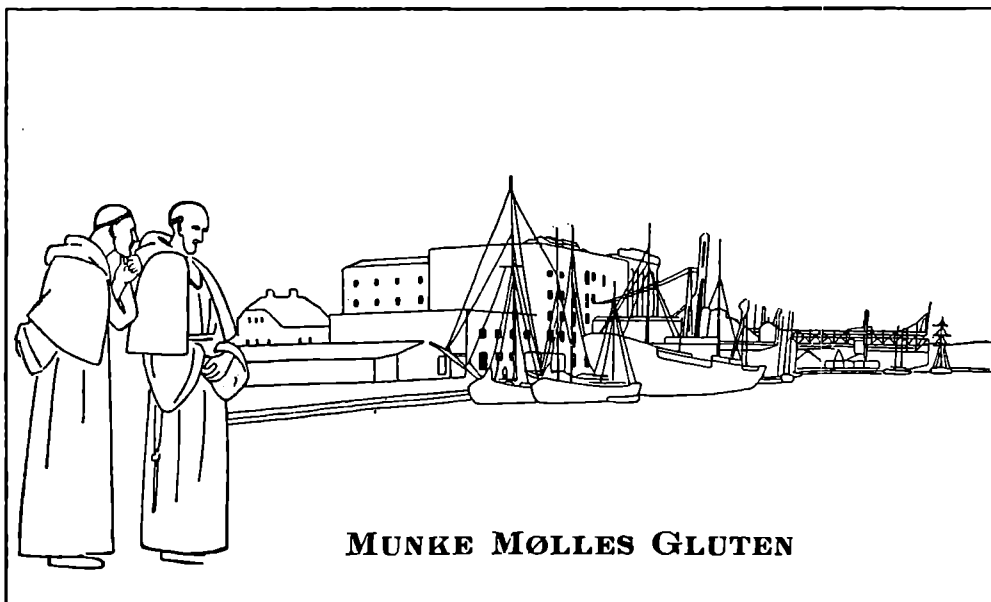
Det var trettende gang, at Pius XII har tilbragt de varmeste sommermåneder herude ved Albanersøen. I sommerens løb har Paven imidlertid forladt Castel Gandolfo fire gange for at tage ind til Rom og overvære forskellige større arrangementer, nemlig den store audiens på Peterspladsen for den kristne arbejderungdom, sygeaudiensen i Belvedere-gården, audiensen i Peterskirken for deltagerne i 2. verdenskongres for lægapostolater samt indvielsen af den ny Radio Vaticana.

Inden afrejsen fra Castel Gandolfo

DA AABENRAA FIK SINE NY KLOKKER

Generalvikaren, mgr. C. Flandrup, foretager indvielsen af Sct. Ansgar kirkes klokker i Aabenraa

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

KSK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
VEster 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedelundegade 1 . Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft
Algade . Telefon 365
Lev. til den katolske Menighed

I »Familie-Journalen« skrev forleden bladets naturvidenskabelige medarbejder »Mikkel Borgen« (Børge Michelsen) en kommentar til de overordentlig hyppige artikler og kronikker, som forfægter en såkaldt ny-malthusianisme. Gamle Malthus var en engelsk præst, der for ca. 160 år siden opstillede tre teser. 1. Befolkningsstørrelsen må altid være begrænset af næringsmidlernes mængde. 2. Befolkningsstallet har en tilbøjelighed til at stige i hastigere takt end næringsmiddel-mængden (det første stiger efter en geometrisk progression, d.v.s. som talsrækken 1, 2, 4, 8, 16 o.s.v., den anden kun efter en aritmetisk progression, d.v.s. talsrækken 1, 2, 3, 4, 5 osv.). 3. Hindringerne for befolkningsvæksten er dels de »efterfølgende«, såsom latter, nød, krige, epidemier, dels »forebyggende« i retning af frivillig fødselsregulering ved sene giftermål og afholdenhed i ægteskabet.

Malthus beviste aldrig sin teses' 2. punkt. Derimod modbeviste historiens gang den eftertrykkeligt. Mod hans forventning var det næringsmiddel-mængden, der steg langt ud over befolkningsvæksten i den følgende periode, og det var tilmed muligt at fastslå, at den deraf følgende stigning i levefoden for mennesker, ikke var uden sammenhæng med, at Malthus' formaning ikke blev fulgt. Med et stagnerende eller aftagende befolkningstal havde fremskridtene ikke været så store.

Efter dette nederlag for Malthus er det egentlig mærkeligt, at han til stadighed har tilhængere. I det sidste tiår er disse endogså mange, særligt i de angelsaksiske lande og i Skandinavien, og de skriver med en sikkerhed og oftest en dertil hørende arrogance, som var det rene tåber, der endnu tillod sig at tvivle på det mørke billede, de opruller. Dette går simpelthen ud på, at befolkningstallet nu, hvor der verden over sættes energisk ind mod de store folkesoter, og dødelighedstallet er i rivende nedgang i lande, hvor det før lå meget højt, vil stige med en sådan hast, at jorden er overbefolket og ude af stand til at ernære folkemasserne allerede om relativt få år. Ny-malthusianisterne påstår gerne, at dette fremgår af undersøgelser, som de store internationale organisationer har iværksat. Børge Michelsen viser i sin lille artikel ganske kort, men ikke uden effekt, at dette er ganske urigtigt. Tværtimod peger det på denne vejs indsamlede materiale i modsat retning.

Vi vil til det af B. M. fremførte yderligere føje, at Lord Boyd Ore, Myrdahl, Colin Clarke og Josne de Castro, der alle er eksperter i disse problemer, ikke anerkender malthusianernes argumenter, og heller ikke inderen M. C. Mayaadas. Det allerede foreliggende materiale peger ikke i malthusianistisk retning, og desuden er det ganske urealistisk på forhånd at ville forudse, hvilke opdagelser og opfindelser, der kan gøres på disse områder, og hvornår de vil blive gjort. Når der i vidtstrakte egne af jorden hersker bitter nød, er det 1. en følge af det lange koloniherrdømme i de underudvikle-

de lande og et resultat 2. af prispolitikken, idet det er prisernes stabilitet og ikke behovene, der gør udslaget. I 1955--56 ydede således USA's regering en støtte til farmerne på en milliard dollars, mens disse til gengæld gik ind på at tage 10 millioner ha landbrugsjord ud af drift — for at holde priserne. I foråret 1956 bandt Commodity Credit Corporation i USA 9 milliarder dollars i usælgelig høst — for priserens skyld. Man har udregnet, at næringsmiddelaffaldet fra en amerikansk by på 100.000 indbyggere er stort nok til at ernære en europæisk by af samme størrelse, og affaldet fra denne by igen stort nok til at dække næringsbe-

Og derfor, siger de, må vi i de nødstedte dele af verden bekæmpe nøden ved at lære befolkningerne at begrænse fødslerne. Det er nemlig den eneste effektive måde.

Sådan argumentation har mere hold i sig. Her drejer det sig altså om lokale problemer af praktisk art. Og så vil det være rimeligt at betragte hvert tilfælde for sig og behandle det enkelte tilfælde efter dets nærmere forhold. Først gælder spørgsmålet, om fødselsbegrænsning det pågældende sted er ønskelig. Dette kan være nogenlunde let at besvare. De to næste spørgsmål er derimod alt andet end lette. Er fødselsbegrænsningen overhovedet mulig?

Omkring Malthus og

børnebegrænsningen

hovet i en asiatisk by af samme størrelse. Altsammen tal, der viser, at det langt mindre er produktion end fordeling, der er i uorden. Vi kunne, om vi ville, i dette øjeblik være fri for hungersnød overalt på kloden og have en rigelig reserve tilmed.

Og hvad fremtiden angår, den det er så svært at spå om, så vil vi hen-vise til en lille bog, det er let at få fat i for en meget billig penge, professor Fritz Baades »Weltnahrungswirtschaft« (i Rowohlt's Deutsche Enzyklopädie, Hamburg 1956). Her er et vældigt materiale sammenstillet. Og resultatet? Baade erklærer, at med de allerede i dag kendte landbrugsvidenskabelige metoder vil jordens ernæringskapacitet strække til, selv om menneskenes antal stiger ud over næsten enhver tænkelig grænse. Han taler om 650 millioner mennesker og kalder selv tallet utopisk. I virkeligheden, mener Baade, er der en anden grænse, men den sættes ikke af næringsmidlerne; den sættes af pladsen. Regner man atter her med de forudsætninger, der allerede er til stede — som sagt er det ganske uvidenskabeligt og kun science fiction at »skyde« på, hvad nyt fremtiden vil bringe og hvornår — så skulle pladsforholdene sætte grænsen ved 65 milliarder. I hvert fald er der ingen fornuftig grund til nymalthusianister-nes ængstelse for fremtiden, når man begynder at se på værdien af netop de argumenter, som de selv fremfører. De holder simpelthen præcis lige så lidt som gamle Malthus' egne spekulationer.

Men når vi fra disse mere kunstige skræmmebilleder, der nemt lader sig modbevise, begiver os ned i en mere håndgribelig verden, møder man malthusianister, som indrømmer, at der såmænd er mad nok, og at det hele er et fordelingsspørgsmål, men som tilføjer at det er urealistisk at vente en sådan ændret indstilling, at overflod det ene sted på jorden bruges til at besejre nøden det andet sted. Prisstabiliteten vil fortsat gå af med sejren.

Skal den fremmes og hvordan? Her indgår psykologiske faktorer, som alt for ofte overses.

Man tage et eksempel. Siden 1929 er børneægteskaber forbudt i Indien. Ikke desmindre viste folketællingen i 1951, at 6,1 millioner piger mellem 5 og 14 år var gift (i den aldersgruppe var der allerede 134.000 enker). Af femtenårige indere var 94 % af pigerne og 80 % af drengene gifte. Og af de fem børn, der gennemsnitlig fødes af hver indisk kvinde, har de fire en moder på under 20 år. Nu tales der om at hæve alderen for ægteskabs indgåelse til 18 år. Blev det effektivt, ville fødselstallet dale ganske overordentligt. Men erfaringerne om befolkningens psykologiske reaktion lover ikke meget.

Eller eksemplet kan hentes fra Japan, som forøvrigt malthusianerne plejer at tage sig til indtægt. Indtil 1870 holdt her befolkningstallet sig uforanderligt på 26 millioner. Midlet var simpelthen fosterdrab og barnemord i stor stil. Nu er øerne overbefolkede, og efter 1945 har man med ivrig amerikansk bistand prædikeret børnebegrænsning ved antikonceptionelle midler med alle propagandens og reklamens ellers mest effektive midler, og det er forkyndt som et stort moralsk fremskridt. Samtidig har man i 1948 legaliseret fosterdrab i de tilfælde, hvor moderens sundhed er truet af fysiske eller økonomiske grunde. Fødselstallene anføres her med tilføjet tal på legale aborter.

	Fødsler	Legale aborter
1947	2.678.792	
1948	2.681.624	
1949	2.696.638	246.104
1950	2.337.507	489.111
1951	2.157.000	636.524
1952	2.018.000	798.193
1953	1.880.000	1.000.000

Og i 1954 nåede man 1,143 millioner legale aborter, i 1955 1,170 millioner

(og skønsvist antaget 1 million illegale). Lægges fødslerne og aborterne sammen er udfangelsestallet ikke i nedgang, og dette viser, at propandæen for de antikonceptionelle midler ikke har betydet stort. Japanerne er gået med fuld musik ind for en tilbagevendt til forholdene før 1870, regulering ved mord.

Eksemplernes antal kunne forøges med mange. De viser alle, at der foreligger en psykologisk faktor, der lader hånt om geskæftige reformatørers ønsker. Det er slet ikke så sikkert, at man får befolkningen med sig, og får man det, er det aldeles ikke sikkert, at den vælger de midler, man anbefaler.

Dette være sagt med indrømmelse af, at vi fra katolsk side kunne begå samme psykologiske fejl. Et forsøg i Indien med undervisning af 1000 indiske kvinder, der meldte sig frivilligt, i anvendelse af den såkaldt Ogino-knaus'ke metode, gik sørgeligt i vasken. Kvinderne fik besked på at følge nøje med på deres kalender. De havde ingen. Så fik de udleveret små børnekuglerammer og skulle hver dag skyde en kugle fra højre til venstre side. Når alle kugler sad til venstre, kunne det ægteskabelige samkvem ikke få følger. Kvinderne opfattede det som en slags hekseri og skød straks alle kugler til venstre. Følgerne udeblev ikke.

Det, vi kan gøre, er at forkynde den moral, som nu engang er betroet Kirken af selve Skaberen. Den kan ikke ændres af mennesker, og dens rigtighed er ganske uafhængig af, hvor mange eller hvor få, der følger deres krav. Malthusianisterne håner os ret tit, fordi, som de siger, mange af vore egne i praksis ikke retter sig efter kirkens lære. Det ved vi selv, og det kunne ikke falde os ind at skjule dette. Om et øjeblik skal vi her berøre det mere udførligt. Men der er ingen grund til at hovere over os. Malthusianerne er også folk med principper (blot andre end vore). De forkynder deres lære i Japan, Indien o.s.v. Men kun i ringe eller ingen grad efterleves deres lære. Befolkningerne handler ud fra deres traditionelle begreber og imod propandisternes ønsker. De gode malthusianister siger ikke, at når japanerne viser sig at foretrække fosterdrab for antikonceptionel teknik, så må man hellere gå ind for fosterdrab efter devisen: bare befolkningstallet går ned. De gør det ikke, og de er imod krige og farsoter, som dog ellers også virker i den ønskede retning. De har en moralsk idé, som de forfægter, uanset om den ikke efterleves. Vi gør det samme med vore moralske ideer, som tilmed hidtil gennem historien har bevist deres sundhed.

Men, som sagt, i vor vestlige verden er børnebegrensning ved antikonceptionelle midler blevet en tendens, der griber langt ind i vore rækker. I »Trierer Theologiske Zeitschrift« skrev Joseph Höffner i år: »Det må fylde sjælesørgerne med dyb bekymring, at de fleste katolske ægtefæller misbruger ægteskabet, og at mange ikke længere anklager sig for dette i skriftestolen, at de altså i massevis sætter sig ud over at opfylde et vigtigt Guds bud og glider over i en samvit-

tighedsholdning som den, der for et par århundreder siden var udbredt blandt Sardinien's befolkning overfor blodhævnen«. En gallupagtig undersøgelse fra 1953 i Tyskland viste, at der vel er en mærkbar forskel på katolikker og ikke-katolikkernes indstilling, meget større end forskellen er overfor andre moralske spørgsmål, men at ikke des mindre næsten halvdelen af de adspurgte, kirkesøgende katolikker (for ikke at tale om de ikke-kirkesøgende) i praksis var for anvendelsen af midler, som kirken på det strengeste forbyder.

Nogle af vore modstandere er af den opfattelse, at Kirken derfor — før eller siden — må bøje sig for »realiteterne« og anerkende de midler, som den nu fordømmer. Det vil na-

NOTER

Kancelliet meddeler:

Rev. Thomas Mc Carron OSB, fra abbediet Quarr på øen Wight, er ansat som midlertidig kapellan ved St. Knud Lavards kirke i Lyngby.

turligvis ikke ske. Forholdet er ganske simpelt det, at Guds bud altid gælder og aldrig skal til folkeafstemning eller reguleres efter udfaldet af en gallup prøve. Vor opgave er dels den at imødegå den teori, der fejlagtigt mener at kunne modbevise holdbarheden af de katolske krav eller godtgøre, at de fø-

Sidste søndag efter pinse

24. november 1957

TIDENS FYLDE

Der er faktisk noget deprimerende ved at se, hvilken indflydelse de tekniske fremskridt og opfindelser, som vi har været præsenteret for i den seneste tid, er i stand til at udøve på det kristne vesterledet! Den chokerende virkning, som de seneste videnskabens udslag har foranlediget, skyldes dog vel sagtens i første række den omstændighed, at man endnu ikke har fundet det rette svar på de fantastiske muligheder, som med eet er rykket os nærmere ind på livet, samt på de religiøse problemer, der er dukket op i forbindelse hermed. Hidindtil har det jo været sådan, at vi betragtede den synlige himmel hinsides skyerne som Vor Herres private reservat, og menneskets trang til og forsøg på at nå ud i dette uvisse som noget, det tilkom drømmenaturer og fidusmagere at beskæftige sig med. Det er muligt, at den nærmeste fremtid vil løse disse spørgsmål for os — men hvad vil vi egentlig stille op, dersom der en skønne dag er et menneske — tænk bare, hvis det er en vanvittig eller desperat person — som faktisk har magt til og er i stand til at sprænge hele vor klode i luften bare ved at trykke på en knap?

Ærlig talt: det ser idag ikke særlig lovende ud, thi gennemsnitsmennesket har ikke nogensomhelst mulighed for at bremse op for væddeløbet til månen eller til Mars eller til at gribe ind i denne uhyggelige udviklings nuværende stadium og skabe besindighed — vi kan faktisk ikke gøre andet end se tavse til, hvordan de kunstige måner farer rundt over vore hoveder. End ikke de kraftigste protester eller de mest manende appeller kan gøre noget som helst for at standse væddeløbet — mod verdens ende!

Vi kristne har imidlertid et svar, der er baseret på alt andet end angst og hysteri. For det første har Kirken aldrig nogensinde lovet os, at denne verdens herlighed ikke skulle få ende — tværtimod er der lovet dem, der på den yderste dag møder uforberedt, en frygtelig afslutning på det hele: en ubønhørlig, men retfærdig dom. Og vi kan ikke sige, at vi er uvidende om dette — vi har ingen undskyldning for at »møde uforberedt«. Matthæusevangeliet's 24. kapitel, som vi præsenteres for hvert år ved kirkeårets slutning, lader ingen tvivl åben om, at de sidste tider faktisk er inde. Ganske vist kender vi hverken dagen eller timen, men at vi står på tærskelen til evigheden, det er hævet over enhver tvivl. Vi har ingensomhelst grund til at tro på eller vente os et jordisk paradys af ubegrænset varighed. Tværtimod — det modsatte er tilfældet. Der er kun een eneste, der vover at gå ind for dette løfte, og det er djævelen, men også det har vi jo vidst. Og — er det så egentlig nogen skade til, at vi efterhånden begynder at mærke lidt mere til det ondes vældige realitet, det onde, som vi alt for ofte har været tilbøjelige til at lukke både øjne og øren for? Er det måske ikke på tide, at vi vågner op til en religiøs fornyelse — er det ikke som om Vor Herre — selv om vi ikke hører hans røst direkte sådan som jødefolket gjorde det i sin tid — fornyer sine formaninger til os i et grelt og næsten truende skær?

Men det er imidlertid ikke svaret i sin helhed. Vi kristne bør vide, at mørkets magter ikke vil løbe af med den endelige sejr i verdenskampen. Vor Herre tolererer det onde — en tid lang, men han lader sig ikke fordrive fra sin trone. Bedrageri og strafald, synd og forblændelse vil måske bringe skabningen ud i en tilsyneladende håbløs situation. Vi ved fra apokalypsen, at det onde vil få frit spillerum, når enden stunder til, men vi ved også, at sejren ene og alene er Guds — det vil aldrig ske, at Sputnik eller det syv-hovedede dyr — i hvilken form det så end måtte være — skulle løbe af med sejrens krone! Forløsningsværk er vor garanti — og hvad skulle vi vel så være bange for? Den eneste katastrofe, der virkelig kunne tænkes at ramme os, det var, at vi var mødt uforberedt! Lad det ikke ske, lad os gøre op, før det er for sent — sæt at tidens fylde virkelig skulle være nær!

Sognepræsten.

er til sult og nød, dels den indenfor or egen verden at prædike dette Guds ud som ethvert andet. Vi skal ikke — vad nogle måske kunne fristes til — gå stille med dørene« i betragtning f, at så mange katolikker her forsyn- er sig mod det katolske krav. Var der sin tid på Sardinien præster, der ndlod at nævne blodhævnens syndig- ed, var de ringe Guds tjener. Og vi r ved at tie kun med til at forlænge en tidsfrist, i hvilken børnebegræns- ingen vil hærge Vesterledet. Derfor aler vi, og vi bliver ved.

Fra Angelico:
Dommedag
(Udsnit)

Brødre! Vi aflader ikke med at bede for eder og begære, at I må fyldes med Guds viljes erkendelse i al visdom og åndelig forståelse, at I må omgås værdigt for Gud og behage ham i alt, bære frugt i al god gerning og vokse i Guds erkendelse, så I styrkes med al kraft efter Hans herligheds magt til al tålmodighed og langmodighed med glæde, og takke Gud Fader, som har gjort os værdige til andel i de helliges arvelod i lyset, som har udfriet os fra mørkets magt og overført os i sin kærligheds søns rige, i hvem vi har forløsning ved Hans blod, syndernes forladelse.

Læsning på sidste søndag i kirkeåret.

APROPOS

40 ÅR

Der er i år forløbet fyrretyve år, siden bolshevikkerne og Kerenski's borgerlige regering fik magten i Rusland — og disse fyrretyve år er så åndelig ikke gået sporskilt hen. Ej heller indenfor Sovjets egne grænser. Billedet har dog skiftet karakter mange gange i dette tidsrum. På fyrretyversdagen for den russiske oktoberrevolution kunne *Krushchev* i sin rapport om de forløbne år med stolthed lægge på den kolossale industrielle udvikling, som har fundet sted indenfor Sovjetunionen og som har forvandet Czartidens forsømte russiske agrarstat til en veludrustet og teknisk velfundet verdensmagt. *To Sputnik'er* og en il verdensberømmelse hævet sibirisk land er symbolerne — og beviserne — på denne udvikling. Partichfen kunne da også ved denne lejlighed ryste sig stolt med løftet om, at det nu kun er et spørgsmål om tid inden Sovjetunionen vil have overfløjet Amerika på alle punkter — oktoberrevolutionens frugter synes nu endelig at ære modnet for det russiske folk!

Og der er ingen tvivl om, at Vesten må regne med, at den store kløft, der hidindtil har eksisteret mellem levestandarden i Vesteuropas og Amerikas øjtciviliserede stater på den ene side og den levestandard, der hidindtil har stået i de kommunistisk styrede lande i Østeuropa og i Asien, faktisk så

ganske langsomt er ved at forsvinde. Det ville være højst skæbnesvangert, om man ville søge denne forskel mellem øst og vest udelukkende — eller i hvert fald i overvejende grad — i de materielle livsforhold. Den vil formentlig vedblive at eksistere, i hvert fald i uoverskuelig tid, men at mene, at den vil vare ved bestandigt, det vil sikkert være noget af en tilsnigelse. Jordens rigdomme i øst er uhyre store og både arbejdernes flid og disse nationers tekniske snille vil også være i stand til at præstere det helt store under et kommunistisk regime. De, der ikke vil tro dette, de behøver blot at se på Sputnik I og II!

Det er som om den kommunistiske ideologi så småt er ved at udvikle sig til en tro på de tekniske kræfters almagt. Allerede for Lenin var elektriciteten — side om side med den dialektiske materialisme — noget af en trosætning. Og når man idag — i overstadig glæde — fejrer Sputniks afsendelse som den ottende skabelsesdag, så er dette dog blot et udtryk for en kras tro på den materia, der ligger til grund for det kommunistiske system. Tekniske superpræstationer skal yde beviset for, at Sovjetunionen er i stand til at overtrumfe hele verden på teknikkens område — vel at mærke ved en koncentration af alle til rådighed stående kræfter og midler og på bekostning af massernes højere levestandard. Den tekniske kult har overfløjet de gamle kommunistiske idealer om et klasseløst samfund.

Det kan imidlertid få afgørende og

ganske katastrofale følger for den vestlige verden, om den vedvarende er tilbøjelig til kritikløst at falde på næsen for tekniske og materielle fremskridt. Der kan nemlig komme det tidspunkt, hvor de to verdener — vest og øst — nærmer sig hinanden så meget, at de til sidst stemmer helt overens i teknokratisk vildfarelse. Da vil den kommunistiske verdensrevolution have vundet en ublodig sejr, der er i stand til at sikre den verdensherredømmet. Vesten vil kun kunne standse og overvinde kommunismen, dersom vi ikke stiller os op og stirrer blindt på Sputnik'erne og ærbødigt bøjer knæ i atomagtig spænding for de måneraketter, som måske ryger i vejret fra Sibirien i løbet af den nærmeste fremtid, mens vi til gengæld gennemskuer dette faktisk dygtigt iscenesatte tekniske spøgeri og afslører det hele som en manøvre, der udelukkende har til opgave at dække over de virkelige problemer. Det væsentlige er, at Sovjet ejer et raketvåben, der med lethed kan omspænde hele vor klode og ødelægge den, at teknikkens vil være i stand til at betyde både lykke og ødelæggelse for menneskeheden — det er vigtigt, at mennesket ikke bliver slave af teknikken, men stadig beholder magten over dem, at mennesket stadig er i stand til frit at hævde sin menneskelige værdighed, at Gud stadig er herre over mennesket og dermed også over samtlige Sputnik'er og måneraketter!

C. D.

Hvad sakristiet bag

»DET SIXTINSKE KAPEL«

Det er ikke så let at manøvrere med de store døre, der fører ind til det Sixtinske Kapel. Vi er tre om at rokke den højre fløjdør, nemlig augustinerbroderen fra Vincenzo, en af de pavelige carabinieri, der hele formiddagen har stået vagt ved *scala regia*, samt min ringhed. Man kan tydeligt mærke, at disse døre kun sjældent åbnes. Til daglig kommer de tusinder af besøgende, der gæster det Sixtinske Kapel, ind ad en sidedør, som står i forbindelse med en gang fra Vatikanermuseerne. Men endelig lykkes det at få døren i igen, og uden at se sig om, endsigse se til sin ledsager, styrer fra Vincenzo over mod en lille dør, der befinder sig til venstre for alteret i den modsatte ende af kapellet. Når man sådan som han har tilbragt en årrække indenfor Vatikanets mure, så bliver selv Michelangelos storslåede fresko til noget dagligdags.

Indgangen til kapellets sakristi er i den væg, der bærer »Den yderste dag«. Dørstolperne er af marmor og ovenover døren sidder pave Clemens XI's våbenskjold. Fra Vincenzo lukker omhyggeligt døren efter os, og vi står nu i et ganske lille rum, hvis vægge er beklædt med rødt damask. Gulvet er af brune terracotta-tegl, og en stumtjener med tre knager, et lille bord og en gammeldags chaiselongue med rødt betræk er alt det udstyr, der findes herinde. Det er her, at den nyvalgte pave bliver ført ind umiddelbart efter, at han er blevet valgt, for at blive iført de pavelige klæder. Når konklavet åbnes i det Sixtinske Kapel, bliver der hængt tre hvide alba'er og tre pluivaler af forskellig størrelse op her på denne stumtjener — ingen ved jo på forhånd hvor høj den ny pave er. Det var også her, at kardinal della Chiesa — Benedikt XV — blev ført ind i juni 1914, og han var så lille, at selv den mindste alba var alt for stor til ham. Man forsøgte i hast at råde bod på miséren ved hjælp af sikkerhedsnåle, og samtidig sendte man bud efter den nyvalgte sekretær, for at han skulle bistå. Han kom — fuldstændig forvirret — og viste sig hurtigt ganske uegnet til at hjælpe, og af bare nervøsitet gav han sig til at græde. Benedikt XV så da på ham og sagde: Hør, tag dig nu sammen; man kunne ellers nemt tro, at det var dig og ikke mig, der er blevet valgt til Pave.« Så vidt fra Vincenzo.

Fra dette lille rum fører der imidlertid en gang ind til det sakristi, hvor den kardinal, der skal læse messe i det sixtinske kapel, plejer at iføre sig messeklæderne. I baggrunden er der en dør og gennem denne kommer man ud til en slags vindeltrappe af jern. Vi går op ad trappen og standser foran en slags panserdør, som fra Vincenzo åbner med jæg ved ikke hvor

gemmer

TEKST: JØBE

FOTOS: ARKIV

Capella Sistina

mange forskellige nøgler, og vi træder ind i det første af de fire rum, hvor de genstande, som Paven benytter ved det højtidelige »Capella papale« opbevares.

Denne betegnelse dækker imidlertid ikke — som man egentlig skulle tro — det »pavelige kapel«, men betyder slet og ret alle de højtideligheder, hvori Paven deltager sammen med kardinaler, patriarker, ærkebisper og andre høje kirkelige dignitarer, der tilsammen udgør den gruppe, som benævnes »capella« og som i den pavelige årbog fylder ikke mindre end 17 tættrykte sider. De vigtigste »capellae papales« er i forbindelse med pavevalg og -kroning, højtidelighederne omkring Anno Santo, salig- og helligkåringshøjtideligheder samt de øvrige høje fester i kirkeårets løb.

I store skabe og skranke opbevares alle de gyldne og sølverne genstande, der benyttes ved disse lejligheder, lige fra den gyldne hammer, der benyttes ved åbningen af den hellige port og til det dobbelte pavekors, som bæres i processionen foran paven. Her findes også den lille gyldne hammer med elfenbenshåndtaget, hvormed man banker den hensøvede pave tre gange på panden for officielt at konstatere hans død, her er den guldkande og det guldbækken, der benyttes, når paven tvætter sine hænder under den højtidelige portifikalmesse i St. Peter, og her er den lille kalk, som sakristanen benytter, når han prøvesmager vinen, der benyttes til pavemessen. Det er kort sagt en enestående sam-

ling af kostbare ting, som hovedsageligt består af gaver fra alle verdenshjørner. Lad os være ærlige: hovedparten af disse mange kostbarheder er — efter vor mening og vor tids smag — egentlig mere »kostbare« end kønne, som f. eks. det kæmpestativ af guld, sølv og cloisonné, der kronet med et lille elfenbenskors og som ellers er prydet med små helgenstatuer og utallige tårne og forsiringer — og som er beregnet til at bære et i guldlæder indbundet brevjar, men som vist nok aldrig har været brugt! Her er også det gyldne sværd, som Pave Pius IX har fået forærende af zuaverne, her er rochetter, indlagt med guldråde, her er en kostbar messehagel med florentinerkniplinger, som overhovedet ikke opfylder de liturgiske krav og derfor slet ikke kan bruges. I et skab opbevares et større antal messehagler, dalmatikaer og korkåber, der er en gave fra den østrigske kejser; det siges, at femten personer har arbejdet på disse ting i over 16 år.

Men så er der de paramenter, der virkelig benyttes. Fra Vincenzo ruller alteret med et bundt nøgler og lukker flere høje vægskabe op. I hvert skab hænger der en serie paramenter, som benyttes af paven ved pontifikalmesserne. Fra Vincenzo »blader« i de mange paramenter, der hænger på bøjlerne, akkurat som man blader i en bog, og vi ser bl. a. de messehagler, som Pave Pius XII har fået forærende i anledning af helligåret 1950. De er af ganske fin og let silke, og enkelte

af dem er guldbroderede, så at de på blot et par meters afstand faktisk ser ud, som om de var af det pureste guld. Disse paramenter benytter den Hellige Fader meget gerne, fordi de er lette at bære. Det er let forståeligt, når man ved, hvor meget Paven skal »have på« ved disse højtidelige lejligheder, og når man betænker, at disse højtideligheder som oftest varer flere timer og i sig selv er trættende nok.

Et andet skab rummer de paramenter, som Paven bliver iført, når han ligger på lit de parade. Det har i flere århundreder været skik og brug, at man lod fremstille paramenter til dette formål umiddelbart efter at en pave er blevet valgt, og de ting, som fra Vincenzo viser os her, har de facto hængt her lige siden 1939.

Men det er altsammen lige interessant, og man ved næppe, hvad man skal ende eller begynde med at fortælle. For fra Vincenzo synes alle disse ting at være det mest almindelige af verden, og vi kan næsten ikke følge med i hans rivende fortællingen om sagerne. Her er også en lang række tøfler, der er guldbroderede og stråler i alle de liturgiske farver. »Men, fra Vincenzo,« afbryder jeg, »her er jo også violette tøfler. Hvad bruges de

dog til?« »De er beregnet til lætare- og gaudete-søndagene.« »Men har Paven i det hele taget nogensinde læst en pontifikalmesse på disse to søndage?« »Så vidt jeg erindrer: aldrig!«

På en knage hænger der tolv meget lange pluvialer, ni hvide og tre røde, fortil ca. to meter og bagtil ca. tre meter lange. Når Paverne før i tiden red ud til hest, var de beregnet til at skulle dække hesten, men når Paven idag tager plads på sin trone, så draperes de ned ad trinene. Fortil er de lukket med en »fermaglio«, en slags brystskjold med diamanter.

De øvrige skabe og skranker er fyldt med kandelabre, kors, kalk, kander o.s.v. Et særskilt skab rummer hellige kar, der benyttes med rekviemshandlinger. Fra Vincenzo viser os derpå den gyldne skål, som paverne før i tiden har benyttet, når de døbte jøder, det kors, der bæres foran Paven, når han i jubelåret træder ind over tærskelen til den hellige port, elfenbenslæsepulte, den gyldne saks, som Paven benytter når han ved meddelelsen af violsen klipper kandidatens hår, et antal bispestave, der er blevet foræret Paven ved forskellige lejligheder, til trods for at Paven aldrig har en bispestav i hånden — skulle han overhovedet have en stav i hånden, da skulle det nemlig ikke være en krumstav, men derimod en lige stav, eftersom han ikke er undergivet nogen anden. Men der findes imidlertid også en lige stav af guld og sølv, som skriver sig fra året 1640. Vi ser også korset og ringen med de store smaragder i den gyldne indfatning, som Paven benytter ved de store højtideligheder.

Vi er efterhånden nået ind i det sidste rum. Her står der et meget stort glasskab, der rummer en tiara, nogle monstranser og en del kalk. Fra Vincenzo tager den største og kostbareste af kalkene ud af skabet — det er den, som Paven benytter, når han læser messe i St. Peter, det er den han løfter, medens sølvtrompeterne lyder gennem det store kirkerum og nobelgardisterne og schweizerne knæler til salut. Kalken er ca. 35 cm høj og meget tung. Den er af rent guld, prydet med grøn emaille og oversæet med store diamanter og gyldne arabesker. Fra Vincenzo fortæller, at guldet og ædelstenene er en gave fra den tyrkiske sultan. Pave Pius IX fik i sin tid en hvid hest forærende af sultanen, og dens seletøj og bidsel var oversæet med guld og diamanter. I årevis stod hesten i Vatikanets stalde, og da den omsider døde, lod Pius IX denne kalk fremstille af dens kostbare seletøj.

Det, der imidlertid først fanger vort blik her i sakristiet, er naturligvis tiaraerne, der opbevares i et skab, hvor de er anbragt i rad og række på stativer, der er bebrudt med rødt fløjl. Der er otte i det hele. Jeg har altid forestillet mig, at en tiara måtte være forfærdelig tung. Imidlertid er de fleste af disse ejendommelige høje, ægformede huer, der bærer tre kroner, den ene over den anden, af let sølvfiligran og kun i et enkelt tilfælde af massivt sølv. De tre af kronerne er derimod af tyndt let blaguld og udført som stiliserede blomster. Ikke de-

I korte træk —

Den Hellige Fader modtog i sidste uge deltagerne i FAO-kongressen i Rom og holdt en kort tale på engelsk, hvori han udtalte sig anerkendende om FAO's bestræbelser (KIPA).

Programmet for den tyske forbundspræsident, dr. Theodor Heuss' længe imødesete visit hos den Hellige Fader, er nu fastlagt. Præsidenten bliver modtaget i højtidelig audiens 27. november og vil efter audiensen hos Paven aflægge besøg i udgravningerne under Peterskirken (KNA).

Den Hellige Fader har givet lederen af den Pavelige Hjælpekommission, mgr. Fernando Baldelli, instruks om at foranledige hjælp i form af tøj, levnedsmidler, medicin samt penge til ofrene for oversvømmelseskatastrofen i Po-området (KIPA).

Sir Ivone Kirkpatrick, der indtil for kort tid siden var understatssekretær i udenrigsministeriet og som er katolik, er blevet udnævnt til leder af det uafhængige fjernsynsselskab i England. Nævnte organisation har i de seneste måneder vundet betydelig større popularitet blandt seerne end BBC (KIPA).

En af verdens ældste biskopper, mgr. Francesco d'Errico, er død i Castel Baronia, 95 år gammel. Mgr. d'Errico var blevet udnævnt til biskop af den hellige Pave Pius X i august 1914 (KIPA).

Direktionen for de tyske baner har givet tilladelse til, at der anbringes et krucifiks over indgangsdøren til ventlesalen på hovedbanegården i Passau (KNA).

Den østtyske presse polemiserer nu som før mod kirkenes afvisende holdning overfor de kommunistiske ungdomsvielser. Gennemførelsen af ungdomsvielserne kræver hverken religiøse følelser eller griber ind i indre kirkelige anliggender, skriver det kommunistiske »Neues Deutschland«, og af den grund har kirkelige myndigheder ingensomhelst ret til fra et religiøst standpunkt at afvise ungdomsvielserne (KNA).

sto mindre er vægten afgørende for tiara'ernes anvendelighed. Og når man derfor i de senere år kun har benyttet to af tiara'erne, er det udelukkende fordi de andre er alt for tunge.

Ved messen i Peterskirken eller ved andre gudstjenester bærer Paven kun mitra, som alt efter højtidelighedens art enten kan være af guldindvævet damask eller måske er prydet med guld og ædelsten. Tiara'en bærer Paven kun under indtoget i kirken samt når han vender tilbage til Vatikanet efter endt gudstjeneste. Men foruden den tiara, som Paven selv bærer, føres der altid i processionen en anden tiara med, og den anbringes på et stativ på epistelsiden under højtideligheden.

Næsten alle disse pavelige tredobbelte kroner har deres egen interes-

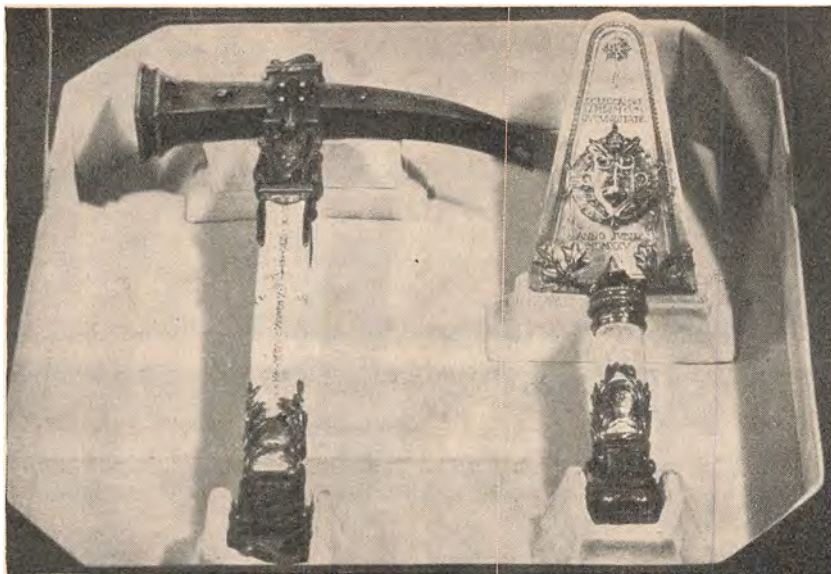

sante historie, der hver især er så spændende — som f. eks. den tiara, som Napoleon skænkede Pius VII — at der kunne skrives en hel roman om dem.

Efter at de pavelige tropper havde tabt slaget ved Tolentino (i året 1797), hvor de blev slået af franskmændene, pålagde Napoleon Paven en krigsgæld på 30 millioner guldfrancs. For at tilvejebringe denne sum, lod Pius VI alle kirkelige kostbarheder samle sammen, bl. a. kirkeskatte fra Loreto og perler, ædelstene og kostbare mitraer, og man fortæller, at det tog den pavelige guldsmed ikke mindre end en hel måned at tage alle ædelstene ud af deres indfatninger og at smelte guldet.

Det mest morsomme ved hele historien var imidlertid, at den franske repræsentant, der ved overdragelsen af alle kostbarhederne havde vurderet disses værdi til i alt seks millioner francs, under hånden tilbød Paven ni millioner for hele herligheden! Krigsgælden var jo imidlertid ikke bragt ud af verden med disse kostbarheder, og for at få dækning for restbeløbet, beslaglagde den franske regering yderligere en del af de kirkeskatte, der endnu var i Pavens eje.

Efter pave Pius VI's død i marts 1800, blev Pius VII valgt til Pave. I året 1804 skulle han krone Napoleon til kejser, men denne satte — som det vil erindres — selv kronen på sit hoved. Men som »bevis på sin store velvilje« forærede Napoleon imidlertid paven en ny tiara — der var prydet med en del af de juveler, som Pius VI syv år i forvejen havde måtte aflevere som krigsribut. I toppen af tiara'en en smaragd på 404 karat — den havde på grund af sin inskription ikke kunnet bruges til andet formål! Pave Pius VII satte sig hen og skrev et brev, hvori han priste Napoleons »ædelmodighed«, men knapt fire år senere var Pius VII Napoleons fange, medens den franske general Moillis røvede tiara'en fra Vatikanet. Først adskillige år senere vendte den tilbage. Det var Ludvig XVIII, der gav den til monsignore de

»Redskaberne«, som Paven benytter ved åbningen af »Porta Sancta«

Gregorio, som så bragte den til Rom. Da de Gregorio fik foretræde for Paven, ventede han, at Pius VII skulle give udtryk for sin glæde over, at den var kommet tilbage, men han værdigede den end ikke et blik.

Denne tiara vejer fire kilo, og det er faktisk umuligt at have den på hovedet i længere tid. Af den grund benyttede Pius VII og hans efterfølgere Leo XII, Pius VIII og Gregor XVI en tiara af — pap, der selvsagt var meget lettere. Også denne befinder sig idag her i det pavelige sakristi, og det er uden tvivl den mærkværdigste og mest interessante af dem alle. Papformen er dækket med guldtråde, og de »ædelstene«, der er anbragt på dem, er af gips og overtrukket med kulørt silkepapir. Kun det lille kors i toppen er af guld. Først under Gregor XVI blev der råd til at fremstille en »ægte« tiara, og denne lod Pius IX senere lave om og »modernisere«. Også denne findes her i sakristiet.

Den kostbareste af alle tiara'erne er imidlertid den, som den spanske dronning Isabella II i 1855 skænkede Pius IX. Den er fremstillet af det fineste sølvfiligran og ser ud, som om den er overstrøet med diamanter. Der er blevet anvendt i alt 19.000 ædelstene, deraf 1800 diamanter. Tiara'en krones af en safir, der er formet som en jordklode, hvorom der er lagt to bånd af diamanter. Den bliver imidlertid ikke benyttet længere, idet det flere gange er hændt, at der er faldet diamanter ud af deres indfatninger. Den anden tiara, der benyttes idag, er en gave til Pius IX fra Palatinergården. Og lad mig så lige til slut nævne de tre sidste tiara'er: en sølvtiara, meget smukt forarbejdet, som Leo XIII i 1903 fik af katolikker fra hele verden, en tiara af sølvfiligran med tre løse kroner, som Leo XIII i 1858 fik foræret af byer Paris, og sluttelig den tiara, som belgiske katolikker i sin tid forærede Pave Pius IX.

Hvad er liturgi?

I vore dage hører man ofte folk tale om liturgi uden at ret mange ved, hvad det i virkeligheden drejer sig om. Mange mener, at det kun er noget for præster, arkæologer og enkelte interesserede lægfolk. Selve ordet liturgi betyder en offentlig handling, en embedsfunktion, og i dette tilfælde kirkenes gudsdyrkelse i alles navn og til alles bedste.

Det er rigtigt, at den officielle gudsdyrkelse er omgivet af en mængde ceremonier, men det er ikke det vigtigste. Man må nemlig ikke glemme, at det er kun det ydre eller liturgiens legeme, medens det usynlige eller liturgiens sjæl er det vigtigste, der desværre ofte bliver ignoreret. Liturgiens sjæl består i al den lovprisning og nåde, som disse ceremonier besidder

til at ære Gud og helliggøre menneskene.

Når liturgi skal bidrage til at helliggøre menneskene, så er det naturligt, at den passer til menneskets dobbeltnatur som et menneskeligt og åndeligt væsen. Hvad der bevæger og fylder sjælen giver let udslag i legemets stilling f. eks. falde på knæ under bøn. Det er så naturligt, så det findes blandt alle folkeslag og i alle religioner.

Kristus har ikke foreskrevet kirken enhver ceremoni, men da han ved indstiftelsen af den hellige nadver, sagde »Gør dette til min ihukommelse«, lagde han grundlaget for hele messens liturgi.

Det er også forkert at ville underkende liturgi's offentlige bøn, fordi man henviser til Kristi ord i Mt. 6, 6: »Når du beder, gå ind i dit kammer og luk døren«. Kristus taler her kun om farisæernes hykleri ved at stille sig på gadehjørner og bede. Tvært-

imod deltog Kristus og hans disciple ofte i de offentlige bønner i templet

Alle bør deltage i kirkens liturgi og huske Pius X's ord: Vi skal ikke bede under messen, men bede selve messen. Det er heller ikke så indviklet at følge liturgi, da det kan gøres blot ved at følge messen efter den ny salmebog. Vil man gå mere til bunds i sagen, har vi den danske messebog og mange udmærkede liturgiske håndbøger.

Liturgi's mål er at forny den kristne verden i Kristus, dels ved kirken's officielle og højtidelige bøn og kultus og dels ved at helliggøre os ved aktiv deltagelse i liturgi. Vi må ikke glemme pave Pius X's alvorlige og formannende ord: Liturgi er den første og uundværlige kilde til sand kristenånd.

(Efter: *Liturgie ses principes fondamentaux par Dom Gaspar Le febvre O.S.B. Abbaye de St. Andre*)

VED BABELS FLODER

I. Sørgmodige erindringer.

1. Ved Babels floder, der sad vi og græd, når vi tænkte på Sion.

2. I hint lands pile hængte vi vore harper.

3. Thi de, som havde bortført os, forlangte, at vi skulle synge vore sange, og de som pinte os, ville se os glade: »Synge os af Sions sange«.

II. Et troskabsløfte.

Hvor kan vi synge Herrens sang i fremmed land!

5. Hvis jeg skulle glemme dig, Jerusalem, skal også min højre glemmes.

6. Min tunge skal hænges ved min gane, hvis jeg ikke skulle ihukomme dig; hvis jeg ikke skulle sætte Jerusalem over al min glæde.

III. Straf over fjenderne.

7. Herre, ihukom Jerusalems ulykkesdag mod Edoms sønner, der råbte: »Nedbryd, nedbryd byen lige til grunden.«

8. Babels datter, du ødelæggerske, velsignet være den, der skal gengælde dig det onde, du har gjort mod os. Velsignet være den, der griber dine spæde og knuser dem mod en klippe.

*

I alle tiders elegiske digtning indtager denne salme en fremskudt plads som et af lyrikkens klenodier. Den er efter al sandsynlighed digtet af en levit, der lige er kommet hjem fra Babylonien. Med egne øjne så han de frygtelige ødelæggelser af byer og landsbyer i sit fædreland. De skyldtes babylonierne og edomitternes hensynsløse grusomhed. Allerede af den grund bruser dyb smerte og vrede op

i hans indre. Men dertil kommer erindringen om den hånlige opfordring fra fjendernes side til at synge tempsalmerne ved Babels floder. Jøderne forpinte sind havde dengang kun det ene ønske at vende hjem til deres land, til Jerusalem og det hellige bjerg Gion. Ud fra denne ophidsede stemning forstår man også bedre den for vore ører skrækkelige forbandelse, hvormed salmen slutter.

Der er flere vers, der trænger til en kort forklaring:

1. Med Babels floder menes Eufrat og Tigris samt de mange og store kanaler, der forsyner landet med vand.

2. Det hebraiske ord for »piletræ« betegner nærmest et poppeltræ, der vokser ved vandløbene. For ikke at måtte spille og synge hængte jøderne i deres dybe smerte deres harper op i disse træer.

5—6. Disse lidenskabelige udbrud viser, hvor dybt jøderne følte sig fornærmet over hedningernes opfordring til at synge deres hellige salmer i tyrannernes påhør.

7—9. For en jøde er Jerusalem ikke blot hovedstaden i det jordiske fædreland, men samtidigt også den hellige by, hvor Gud selv har sit sæde. Har man derfor forbrudt sig mod byen, så er denne forbrydelse også rettet mod Gud. Derfor kræver den ensærlig straf. Salmisten ønsker denne straf i overensstemmelse med ins talionis, der gengælder med lige for lige, og som blev anvendt i hele orienten.

7. Tit klager profeterne over edomitternes had til Jerusalem og truer dem med synge Guds hårde straffe. (Isaj. 34, 5—15. Jer. 49, 7—22. Ez. 25, 12—14. Am. 1, 11—12).

9. At børn på en så grusom måde blev dræbt, når en by var indtaget,

var almindelig skik hos de orientalske folk. (4. Kong. 8, 12. Os. 9, 13. Nah. 3, 10).

Før forløsningens store værk blev fuldbrydret af vor Herre og Frelser Jesus Kristus, kendte verden kun til retfærdighed: øje for øje, tand for tand. Kærlighed, der tilgiver uret, som man har lidt, også når det drejer sig om en bitter fjende, er først blevet en fundamental lov i Kristi evangelium. Den er frugten af hans korsdød, der skulle udsone alle og give den fornødne kraft til forsonlighed.

Det nye testaments storhed viser sig ved, at det ikke blot forbyder den forurettede at råbe efter hævn, men også lærer og gør muligt, at man gengælder ondt med godt. Apostlen Paulus forklarer dette nye standpunkt i Romerbrevet således: »Tag ikke jer selv til rette, men giv plads for Guds vrede, thi der står skrevet: mig tilkommer det at straffe, jeg vil gengælde, siger Herren. Men dersom din fjende sulter, så giv ham at spise; dersom han tørster, så giv ham at drikke; thi når du gør dette, sanker du gloende kul på hans hoved. Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode.« 12, 19. Dette sindelag burde findes ikke blot i den enkelte kristne, men også i samfundene. Det had, som så tit skiller nationer og væbner dem mod hinanden indbyrdes, har ikke noget med Kristi ånd at gøre.

Ganske vist een ting var og er og vil altid være sikker: Alt, hvad der bevidst og vedvarende sætter sig op mod Gud som fjende, kan ikke bestå i det lange løb. Før eller senere kommer Guds straf over Guds fjender og bereder dem den fortjente undergang.

(sluttes side 459)

STÆVNET I KOLDING

Med pastor Bertling og Kolding menighed som værter indbyder Katolsk Højskole's Magleåskomitè — som meddelt her i bladet — de jyske menigheder til højskole-week-end i Kolding lørdag/søndag d. 23.—24. november.

Vi skal kortelig gentage programmet:

Lørdag kl. 20: Familicaften på den katolske skole.

Søndag kl. 10: Messe i Sankt Mikael's kirke, Tøndervej 17. Derefter fæl-

les, medbragt morgenfrokost for alle deltagere.

Kl. 12: »Er tiden inde til modreformation?« Indledere: direktør Børge Mannov og lærer Erling Tiedemann. Diskussion.

Kl. 14,30: serveres kaffe og brød.

Kl. 15: Afsluttende andagt i kirken. Hs. Excellence Biskoppen deltager i dagens program.

Praktiske oplysninger:

Kolding menighed kan desværre ikke påtage sig at være logiværter for deltagerne fra de øvrige jyske byer. Ønsker man at deltage allerede lørdag aften, må man indrette sig privat eller på hotel (bestil plads i tide!). Af hensyn til week-endens egentlige emne, er det tidsnok, at man deltager søndag fra og med messen klokken 10.

Pris fordeltagelse er kr. 3,50 for lørdag/søndag og 2,50 for søndag alene.

Tilmelding er under alle forhold nødvendig og sker til pastor G. Bertling, Tøndervej 17, tlf. Kolding 1601.

Om søndagen kan børnene blive passet i børnehaven, men særlig anmeldelse herom er nødvendig til pastor Bertling.

Køb

DERES
BØGER

i

Obligationer

Følgende numre er udtrykket: Serie A: 72, 207, 240, 326, 459. — Serie B: 75, 89, 313, 406, 707.

Udtrukne numre kan indløses hos DUK's kasserer, Knud J. Christensen, C. V. E. Knuthsvej 30, Hellerup, inden den 1. januar 1958.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Nov.

24. S. Sidste Søndag e. Pinse (755 (grøn) -- 80); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Johannes af Korset, Bekender og Kirkelærer (Kirkebøn 1165, i hvilken der siges: *Bekender og Lærer; Secreta* og *Postcommunio* [45]); præf. (521).

25. M. St. Katharina af Alexandria (rød) (1166); alm. præf. (525).

26. Ti. St. Silvester (1166); 2. bøn: (hvid) St. Petrus af Alexandria ([5]); alm. præf. (525).

27. O. † FERIA (755--80); uden Gloria og Credo; alm. præf. (525).

28. T. † FERIA (755--80); som Onsdag.

29. F. † FERIA (755--80); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Saturnius (763); alm. præf. (525). -- Eller:

(rød) St. Saturninus; Messen Lætabitur ([15]) med Oratio (763), Secreta (765), Postcommunio (766); 2. bøn: FERIA (755); alm. præf. (525). -- NB. Vigilien til Apostelen St. Andreas udgaar fuldstændigt.

30. L. St. Andreas, Apostel (766--81); Apostlenes præf. (524).

1. S. 1. SØNDAG I ADVENT.
(violet)

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

JUL - JULEGAVER - JULEMARKED

De kender sikkert den fornemmelse fra Tivoli, at man faktisk ikke kan løsrive sig fra 25-øres rouletterne. Det er alt for spændende. I år kan De på julemarkedet få Deres lyst i den retning tilfredsstillet, idet der kommer hele to rouletter, hvor De kan spille for Deres 25-ører med udsigt til gevinst kr. 4,00, som De bagefter kan bruge til alle de mange, rare ting i salgsboderne og tombolaerne. Hvis De altså er heldig, kan De gå hjem med det meste af julemarkedets varelager for en eneste lille rund 25-øre. Men så heldig igen håber vi naturligvis ikke, at De bliver.

For så får vi jo ikke nok penge hjem til børneførsorgen, mødrehjælpen, det sociale forsørgsarbejde og ikke mindst »Klitborg«, hvor så mange børn, mødre og gamle i år har høstet sundhed og styrke til en lang vinter.

Listen over julegaver fra i fjor -- tag den frem igen, så De søndag den 1. december er helt klar over, hvad De skal bruge, og tag så listen med ned på julemarkedet.

Det vil iøvrigt være en glimrende begyndelse på dagen at nyde Deres morgenkaffe i julemarkedets restauration, som også serverer en dejlig frokost for en billig penge, -- for ikke at tale om eftermiddagskaffe og aftensmad.

På gensyn den 1. december i Stenogade.

Juleindsamling

Med hans Excellence Biskoppens anbefaling agter undertegnede, ligesom de foregående år, i anledning af julen

at foranstalle en indsamling til fordel for trængende trosfæller i St. Ansgars Set. Antoni og sakraments sognet.

Det er vort håb, at enhver efter evne vil yde sin skærv hertil. De, som ønsker at komme i betragning, må inden den 14. december personligt henvende sig til en af undertegnede.

Pastor Geertz-Hansen, Bredgade 64.
Pastor Cay Bentzon, Nørrebro, 273.
Pastor Knud Ballin, Fr.sundsvej 225.

Angela Osterhammel,
Valby Langgade 117 B¹.

Adventsvigilie i st. Ansgars kirke

De fire adventssøndages messer er som bekendt en forberedelse til julehøjtiden. Men kirken har flere midler, som det lønner sig at udnytte. Et af dem er »Vigilien«, hvor de troende ved fællessang, bøn og oplæsning af den hellige skrift -- afbrudt af passende pauser beregnet til personlig overvejelse -- lærer at indstille sig netop på den kirkefest, der står for. Der indbydes derfor til adventsvigilie i St. Ansgars kirke lørdag den 30. november kl. 20, netop aftenen før 1. adventssøndag. Det er absolut nødvendigt at medbringe salmebog.

Kjeld Geertz-Hansen.

St. Frans' 3. orden

Møde onsdag den 27. november kl. 19,30 i Sankt Annæ Kirke. Efter mødet i kirken -- ca. kl. 20 -- holdes der i skolen foredrag med lysbilleder om den hellige Frans af Assisi ved pater Irenæus O.Fr.M. Conv., hvortil også andre har adgang.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«

sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16--17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9--10
Pakke 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udlænd 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wølsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8--10.

Post-Giro nr. 58965

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

EN OPERA I ÅRHUS

I maj måned foretog Aarhus KUK et ristigt eksperiment. — De opførte en opera, »De spedalske«, med fuldt hus 3 gange. Trods en del skepsis forud lev det en stor oplevelse. Successen lev med held gentaget i oktober måned, og på grund af emnets indhold umt et mægtigt slid føler man virkelig trang til en omtale — måske det anspore til efterfølgelse.

Hvorfor lykkedes opførelsen? — Jo, er var en god idé, en smuk tekst (af inn Lassen) og en inspirerende dramatisk musik, indrammet i en skøn ekoration, godt spillet og sunget i farerige dragter. Noget for øre, øje og uke, der skaber de særlige glimt, om fænger i opladte sind. Dertil kom t dygtigt førerskab og et godt samar-

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanigade 39 . Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

bejde mellem yngre og ældre, ja, det skal ikke dølgjes, de unge fik hjælp af ældre, og sådan skal det være. Råd og dåd til fælles gavn og fornøjelse — men ej blot til lyst.

Handlingen foregår på Kristi tid i de spedalskes lejr. Afsondring og sygdom slider på humør og tålmodighed. Sker der så noget alvorligt, som at en ung mands forlovede forlader lejren, eller en fangen hedensk ægyptisk prinsesse anråber sine guder blandt de kristne, så har vi en konflikt gående. Menneskelige svagheder slår ud i lys luc. Kun budskabet om døden iblandt dem kan for en stund standse et større opgør — alle bereder sig med bøn og sang til gravlæggelse.

Pigen, der forlod lejren, vender i anden afdeling tilbage og fortæller, at hun har overværet den vækbrudnes helbredelse ved Kristus, de skriftkloges forargelse, og at Kristus vil besøge de spedalske. Senere forhindrer hun stenkastning mod prinsessen ved at berette om den syndige kvinde og Kristus, som skrev i sandet: »Hvo som er ren, han kaste den første sten«.

Operan slutter med, at prinsessens gemal, som var slave i Jairis hus, kommer og fortæller, at han hentede Kristus til Jairis datter og efter opvækkelser fik han sin frihed og blev kristen. Prinsessen falder i sin gemals arme og ønsker kristen dåb, og ægtefællerne og det unge par samt alle kan nu forenes i tro og kærlighed, og alle lejrens beboere istemmer en festlig glædesang.

Alle aktører ydede noget særligt, lige fra den yngste til den ældste, ikke mindst kunstmaleren A. Andersen, der havde gjort den smukke dekoration. Men manden for det hele, hr. Haraldsted, som havde skrevet musikken og sat i scene, han svævede som en ånd overalt, allestedsnærværende, ja, jeg tror, selv når han var lænket til klave-

ret sammen med violinisten Lautrup.
Hjertelig tak, allesammen!

Nebajoth.

RADIO VATICANA

Der foreligger allerede nu pålidelige meddelelser om, at den ny Radio Vaticana har skabt betydeligt bedre aflytningsforhold, ikke blot overalt i Vesteuropa, men også hinsides jerntæppet. Det er især den stærke mellemhøjesender (på 196 meter), der går godt igennem så godt som overalt. Også her i Danmark er muligheden for at aflytte Radio Vaticana blevet kendeligt forbedret, og der turde -- foruden de månedlige danske udsendelser på den anden onsdag i hver måned kl. 16,45 — være grund til at henlede opmærksomheden på de daglige udsendelser på tysk. Disse sidste udsendelser går over kortbølgerne 48,47, 31,10, 25,67 meter samt mellemhøje 196 meter og finder sted kl. 15,45 og 20,45. Endvidere sendes der hver søndag kl. 9 en messe, der læses ved alteret over Peters grav. Denne udsendelse går over kortbølgerne 47,47, 41,21, 31,10 og 25,67 meter.

136. Davidssalme

(sluttet fra side 557)

Dermed er ikke sagt, at samfundsmagten ikke skal føre sværdet og bruge det mod angribere og forbrydere, ej heller er dermed forbudt, at den enkelte forsvarer sig mod en angriber, hvis udvist godhed ikke kan forbedre angriberen, men gør ham måske endnu værre, end han var.

F. K.

HOVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Horsens

Edvard Petersen

Kul . koks . brændselsolier
HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88
Leverandør til de katolske institutioner

Esbjerg

E. Boysens Fiskehandel

Altid friske Varer
Telefon 2247
Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager
Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

MEJERIET
Vesterbo

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

URBI ET ORBI

JESUITTERNES GENERALKONGREGATION SLUTTET

Jesuitterordenens 30. generalkongregation, der åbnedes i Rom 6. september, sluttede forrige mandag med et afsluttende møde, hvori deltog de 185 delegerede, der repræsenterer ialt 33.287 ordensmedlemmer over hele jorden.

Det var ordenens sjette ekstraordinære generalkongregation siden Jesu Selskabs oprettelse. Ordinære generalkongregationer indkaldes normalt, når en ordensgeneral dør og der skal vælges en efterfølger. Genstand for drøftelserne ved den nu afsluttede ekstraordinære generalkongregation var spørgsmålene om ordenens rent ydre organisation, dens forvaltning samt dens økonomiske situation. Det meddeltes officielt under generalkongregationen, at de delegerede var enedes om at oprette en ny afdelingsledelse for Indien og Østasien samt at udnevne to ny afdelingsledere - assistenter — er dermed steget fra syv til ni, hvilket er ensbetydende med, at ordenens centralledelse har opnået en væsentlig lettelse og forbedring i forvaltning og organisation af den i løbet af de seneste årtier stærkt voksende jesuitterorden. Generalkongregationen har endvidere med samme formål for øje foreslået oprettelsen af en særlig

kommission samt en undersekretær i centralstyrelsen i Rom.

Højdepunktet ved den sjette ekstraordinære generalkongregation var de delegeredes audiens hos Pave Pius XII, som ved denne lejlighed rettede en tale af principiel karakter til samtlige medlemmer af jesuitterordenen og heri bl. a. fremhævede ordenmedlemmernes forpligtelse til lydighed og orden, således som det er fastsat i ordenens regler (KNA).

Argentinas biskopper protesterer - Endnu ikke religionsundervisning i skolerne

Episkopatet i provinsen Buenos Aires har tilstillet regeringen en skarp protest som følge af, at religionsundervisningen endnu ikke er blevet genindført i skolerne. Biskopperne minder om, at det løfte, som regeringen for år og dag siden har givet dem, endnu ikke er blevet indfriet. Protesten blev forrige søndag oplæst fra prædikestolene i samtlige kirker i provinsen Buenos Aires (KIPA).

FREMSKRIDT UDEN GUD?

Biskoppen af Berlin om problemerne i forbindelse med rumforskningen

Biskoppen af Berlin, dr. Julius Döpfner, fremsatte i sidste uge over RIAS-Berlin en radiokommentar om problemerne i forbindelse med rumforskningen. De kunstige jordbranter fremkalder to slags reaktioner erklærede biskop Döpfner. På den ene side skaber de en art triumffølelse, der går så vidt, at man faktisk mener at kunne undvære Gud, og på den anden side en lammende angst, for intet sted på jorden mere er sikke for den grufulde ødelæggelse. Kirken må derfor også sige et par ord i de anledning.

»De kristne, der idag skuer op mod himlen, er vidne til den skabende Guds storhed og magt i større mål end forhen,« udtalte biskop Döpfner. »De vi idag oplever, er opfyldelsen af ordren til mennesker om at vokse og føle mere sig og at opfylde jorden og give sig den underdanig. Men derfor er det ikke udelukket, at de, der fremstiller sådanne rumraketter, slet ikke er klar over hvem det er, der giver dem kraft til det, og hvorfor skulle menneske ikke forsøge at lære jorden bedre at kende og at udnytte de energier, der påvirker jorden udefra? Men det »underkaste sig« universet kan og blive til fordel for jorden,« erklærede biskop Döpfner. Det, der idag foregår under himmelhvalvet, giver imidlertid også anledning til allehånde bekymring for menneskets skæbne herne på jorden. Atomfysikkens og verdensrumforskningens resultater giver al mulig anledning til bekymring for menneskehedens videre skæbne. »Hvad vil disse enorme fremskridt ikke kunne afføde, når de er i hænde på mennesker, der ikke tror på Gud, mennesker, der ikke kender til samvittighed og som ikke nærer den alle ringeste respekt for menneskets værdighed?« Aldrig nogensinde før har det været så påkrævet, at vi søger at give de videnskabelige fremskridt fra videnskabens og menneskets agtelses dimensioner. »Lad os hvile især indenfor vort eget lille domæne handle ud fra denne forudsætning sluttede biskop Döpfner, »og lad os folde vore hænder omkring hele jorden og lad os bede og handle ud fra liv efter Guds love til vort fælles bedste.« (KNA).

Flytter Amerikas protestanter ugens hovedgudstjeneste til torsdag?

På »Kristi Disciple«s årskongres i Cleveland blev der for nylig fremsat forslag om at henlægge ugens protestantiske hovedgudstjeneste til torsdag aften. Motiveringen for dette forslag er simpelthen den, at amerikanerne som følge af den stadig kortere og kortere arbejdsuge i udstrakt grad benytter den længere weekend til større udflugter og at deltagelsen i søndagsgudstjenesten derfor bliver dårligere og dårligere besøgt (KIPA).

Picasso begyndt at male kirkeruder!

Pablo Picasso er fra at male fredsduer gælt over til at male kirkevinduer! Han har fået overdraget at give udskilt til ni kirkeruder til Vor Frues basilika i Mézières.

Byen Mézières, der ligger i nærheden af Reims, blev meget svært beskadiget under sidste verdenskrig. Basilikaen i Mézières stammer fra 15. århundrede (KIPA).

Patriarken i Jerusalem protesterer mod jødiske „tvangs“konversioner

Patriarken for den latinske ritus i Jerusalem, mgr. Alberto Gori OFM, har i det katolske tidsskrift »Christian Near East« fremsat en protest mod adressen den israelske minister for kirkelige anliggender i Israel i anledning af den »tvangskonversion«, som kristne flygtninge i Israel i øjeblikket er offer for.

Det drejer sig væsentligst og fremfor alt om efterkommere af ungarske

jøder, som man fra jødisk side ubetvivlet ønsker at bringe bort fra deres nu værende tro. Der er blandt jøderne startet en stor kampagne med det formål at søge samtlige flygtningedrenge omskåret. Antallet af disse menes ligge mellem 1.000 og 3.000. Mgr. Gori kræver af regeringen, at den anerkender princippet om religionsfrihed (KIPA).

PRIVATSKOLER -

(sluttet fra forsiden)

egne, selvstændige funktioner, der bygger på familiens rettigheder. »Det Europa, der er ved at vokse frem, vil aldrig nogensinde kunne finde sin ligevægt, endsiige sin plads blandt de andre verdensmagter, dersom det ikke bæres frem af de højeste menneskelige og kristne traditioner og ikke repræsenterer åndens primat,« sluttede den Hellige Fader (KNA).

Katolsk

Ugeblad

105. ÅRGANG

1. DECEMBER 1957

NR. 48

Forbereder Budapest sensation om Mindszenty?

HEMMEG MİKROFON HOS MINDSZENTY I DEN AMERIKANSKE AMBASSADE I BUDAPEST?

„Daily Express“ beretter om kup fra det ungarske hemmelige politi

Bladet »Daily Express« forudsiger, at Kadar-regimet i nærmeste fremtid vil lade en bombe springe om »konspiration« mellem kardinal Mindszenty og det amerikanske gesandtskab i Budapest, hvor kardinalen som bekendt til stadighed lever i asyl. Under overskriften: »Hvorfor jeg tror, at I snart vil høre nyt om kardinal Mindszenty«, skriver »Daily Express«s korrespondent Seflon Delmer: »Amerikanske diplomater, der netop er kommet tilbage fra Ungarn, har meddelt, at det skal være lykkedes det hemmelige politi i Budapest at smugle en mikrofon ind i de værelser, som kardinal Mindszenty bebor i det amerikanske gesandtskab. Det skal være lykkedes det hemmelige politi at placere et af de ny sovjetrussiske »superaflytningsapparater« i skorstenen og at have optaget kardinalens samtaler på stålband. Hvis jeg — skriver Seflon Delmer — havde været amerikaner, så havde jeg ikke givet denne opdagelse videre. Det er klart, at der efter dette vil kunne publiceres »konspirations-samtaler« mellem kardinalen og gesandtskabets personale«. Det

„Blomsterbyge“ i Fatima

Et hidtil uforklarligt fænomen indtraf 7. november i Fatima. Under messen i kapellet på åbenbaringsstedet viste der sig pludselig på den iøvrigt skyfri himmel, en sky af lette, lyse fnug, der efter deres udseende at domme var af plantemæssig oprindelse. I løbet af få øjeblikke var vor Frues helligdom dækket af denne »blomsterbyge«. Man har ikke på noget tidligere tidspunkt været vidne til lignende foreteelse i Fatima og omegn, og de kirkelige myndigheder har endnu ikke afgivet nogen erklæring om fænomenet (KNA).

vil med andre ord sige, at man i fremtiden under alle omstændigheder må være yderst agtpagivende overfor eventuelle »afsløringer«, der publiceres af det hemmelige ungarske politi. Thi selv om samtaler er optaget på tonebånd, kan disse samtaler dog let være sammensat og »arrangeret« — der kan laves alle mulige tricks i så henseende. Og på dette tidspunkt har kommunisterne jo tidligere vist sig at være hele mestre. Beretningen om mikrofonen i skorstenen kan i hvert fald tjene dem til materiale — og vil sikkert også blive udnyttet i propaganda-øjemed (KIPA).

Bispedømmet Essen's første overhyrde

Den hidtidige hjælpebiskop af Paderborn, dr. Franz Hengsbach, er blevet udnævnt til første biskop for det ny tyske bispedømme Essen i Ruhr-området (KNA).

Rom tilstår jubelaflad i forbindelse med Lourdes-jubilæet

Apostolisk konstitution „Primo exacto sæcula“ offentliggjort i sidste uge

Med anledning af det forestående hundredeårsjubelæum for gudsmoder-åbenbaringerne i Lourdes har den Hellige Fader udstedt en Apostolisk Konstitution, der offentliggjordes i »Osservatore Romano« i sidste uge. Ifølge den ny konstitution vil alle pilgrimme, der i jubilæumsåret valfarter til Lourdes, få tilstået en særlig jubilæumsaflad, der vil kunne vindes en gang — og kun en gang — i jubilæumsåret, altså i tiden fra 11. februar 1958 til 11. februar 1959. Den ny apostoliske konstitution bærer titlen »Primo exacto sæcula« og er dateret 1. november 1957. — Konstitutionen indeholder særbestemmelser vedrørende muligheden for eftergivelse af kirkestraffe, og biskoppen af Tarbes og

RELIGIONEN OG DEN TREDIE DIMENSION

Advent

„Byggebrødrenes orden“

Niels Stensens beatifikation

Bispen uden frygt og dadel

Ugebladet som julegave

Barnedåb på Firences banegård

Flygtningetogene kører stadig gennem Europa. I sidste uge blev fire ungarske baby'er, der er kommet til verden i en flygtningelejr i Jugoslavien, døbt under et ophold på banegården i Firenze, hvor et tog med 450 flygtninge havde et længere ophold. (KIPA).

Pressefriheden må bevares for enhver pris, men den offentlige moral kræver beskyttelse

USA's biskopper om problemet censur

Pressefriheden er et grundprincip, der må bevares og anerkendes for enhver pris, erklærer de nordamerikanske biskopper i en kommentar til diskussionen om censur. Staten har dog »ret og pligt til at udøve den kontrol over de forskellige publikationsmidler, som er nødvendig for at værne om den offentlige moral«.

I den kommentar, der er blevet fremsat af USA's biskopper på deres efterårskonference, hedder det, at or-

(sluttes på bagside)

Lourdes får beføjelse til at delegerede verdens- og ordenspræster dertil. Imidlertid fastslår konstitutionen, at eftergivelse af kirkestraffe kun kan ske indenfor »forum internum«, og udtaler, at det ikke kan ske for »forum exterum«, hvor det drejer sig om tilfælde, der er offentlig bekendt eller sandsynligvis vil blive det. Desuden indeholder konstitutionen oprensning af kirkestraffe, som de delegerede gejstlige ikke kan absolvere for. Slutelig udtaler konstitutionen, at personer, der er blevet pålagt kirkestraffe, kun vil være at frikende, dersom de har gjort offentlig bod. — Betingelserne for at opnå jubilæumsafladen er modtagelse af sakramenterne og bøn i den Hellige Faders intention (KNA).

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Klühs Eftf.

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester W. Plichta

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

Støt annoncørerne

Svendborg

Ejvind Lambech

KAFFE . VIN . KONSERVES

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1016

Udlærer Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl.s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

RESERVERET

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smede- og Maskinværksted, aut. Vand- og
Gasmester, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11 .

Johannes Madsen

Elektr. Installatør Nykøbing F.
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

*Køb Hjemmets Udstyr
hos*

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

*Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.*

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømremester

Strandvejen . Telefon 301

Elmer Verner sen

1. Kl.s Kød og Paalæg

KASTETVEJ 51

Telefon 5660

Leverandør til Kamillians Klinikken

*Mathias
Christensen*
TLF.
2 15 56

ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørløst.

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992 & 4983

Aalborg

Religionen og den tredje dimension

Det kristne Advents-budskab, som forbinder mindet om messias-forventningen i den Gamle Pagt med et tilidsfuldt håb på den nye himmel og nye jord, er i den Hellige Skrift iklædt et billedsprog, der svarer til oldtidens forestillinger om universet. Messias-forventningen og det eskatologiske håb benytter sig af de gamle myter som billeder og fører samtidig ud over dem. »Verdens lys« er ingen udstrømning af en himmelsk lyssubstans fra et faste himmelhvælv over verdensnavet. Det er Guds enbårne søn, som er hævet over rum og stof, og personlig griber ind i menneskehedens historie for at frelse os. Og når denne historie er til ende, er det ikke en ombygning af rummets stof, han vil foretage, men en fundamental forvandling af det skabte.

Advents-budskabet giver os mennesker en forjættelse: Gud, der er uendelig højt hævet over den skabte verden, elsker den menneskehed, der har sviglet som herrer over denne jord. Han har opfyldt den længselsfulde forventning og sendt sin enbårne søn til rummets skabte verden for at forløse menneskene. Med den samme kærlighed vil han engang forvandle verden og skænke menneskene et evigt legemligt liv. Og denne forjættelse er knyttet sammen med en appel til os: Tænk jer om, indstil ikke jeres tilværelse efter denne foranderlige verdens love, men efter budskabet om Guds kærlighed!

Verdensbilledet er grundigt ændret siden oldtidens dage, især i vor tid, og dermed er menneskers horisont også blevet forandret. Jorden er ikke som i hine dage en skive, der er allets midtpunkt. Det solsystem, den tilhører, er kun en forsvindende lille del af mælkevejs-systemet med dets millioner af sole. I det uhyre verdensrum er der endda millioner af man regner med en milliard af andre mælkevejs-systemer. Det nærmeste af disse — Andromedatågen — er næsten 700.000 lysår borte fra os. Disse systemer er ikke faste ordninger, men bevæger sig med en uhyre dynamisk kraft. Mælkevejssystemerne, der holdes sammen af gravitationen, spredes ifølge forskningens nyeste resultater med uhyre hastighed fra hinanden. Følger man denne proces baglæns, når man til en af de naturvidenskabelige årsager til en absolut begyndelse på verdensprocesserne, en begyndelse, som måske endog lader sig beregne. Dette enorme verdensrum, der overgår al vor forestillingsevne, er dog i matematisk forstand ikke uendeligt, som man engang mente, da de vældige dimensioner overvældede tanken. I vor tro er verden ikke uendelig, i

hvert fald ikke med den uendelighed, der er skaberens. Vi kan se en vis overensstemmelse hermed i den af relativitetsteorien beregnede rummets krumning. Denne overensstemmelse hindres ikke af de nye rum- og tidsbegreber, som denne teori har fremsat. Vi bevæger os her i matematiske formlers verden, som på sin vis er endnu mere svimlende for tanken end de blotte afstande af fantastisk størrelse. Men intet heller i den verden ejer den uendelighed og evighed, som er Guds.

Astrofysikkens opdagelse har i menneskers indstilling til livsproblemerne ført til en afmytologisering af universet. I det nye verdensbillede er der ikke længere plads til de mellemvæsen i de forskellige himmelsfærer, som angstede oldtidens hedninger. Da stjernerne blev beregnelige størrelser i systemer, som videnskaben kunne udforske, mistede de deres hemmelige skæbnebetødning. I spørgsmålet om vor skæbne står vi mennesker med vort eget ansvar. Den troende véd, at han er ansvarlig overfor den personlige Gud, der i allets første begyndelse skabte universets rigdom og orden af intet.

Gudsbilledet og skabelsestanken vokser til stadig større renhed og klarhed, eftersom den moderne naturvidenskab når videre ud i universet med sin erkendelse. Hvordan er det med budskabet om, at Guds søn er kommet om mennesker nær på denne lille jord på mystisk vis, som overgår vor fatteevne? Indholdet af messias-håbet og den eskatologiske forventning er bundet til denne jord. Den moderne forskning lader den mulighed stå åben, at der også på andre himmellegemer findes fornuftvæsener, selv om de fysiske betingelser for liv indenfor vort solsystem kun er tilstede på Mars udover hos os. Hvis der fandtes mennesker på Mars, var der så også arvesynd, og hvilken frelsesvej har Gud tegnet for dem?

Sådanne spørgsmål kan ikke ventes besvaret, hvis man bekender troens fundamentale karakter som en viden om det. Gud har åbenbaret os om menneskenes og verdens dybeste grund og sidste endemål. Gud har ikke skabt menneskene for universets skyld, men universet for menneskenes skyld. Hans frelsesbudskab udgik til os, ikke til vor belæring om Mælkevejs-systemernes dimensioner og fysiske natur, men til helsebød for menneskelivet her på denne jord. Den guddommelige åbenbaring giver os ingen oplysninger om det interessante spørgsmål angående eventuelt eksisterende marsmenneskers frelsesvej. Den giver os en forjættelse og et påkæg

angående det eksistentielle spørgsmål om vor egen frelses vej. At denne åbenbaring udgik til os mennesker på denne lille jordklode, vidner om størbeden i Guds kærlighed til os, og dette er en formaning til os om at agte og elske menneskene her på jorden.

Endnu stærkere end af den moderne videnskabs teoretiske resultater i rumforskningen påvirkes vi af den tekniske udnyttelse af disse resultater. Den jorddrabant, som menneskehånd har formet, påvirker med styrke vor indstilling til den uhyre verden, som åbner sig i den tredje dimension, hvortil mennesker indtil vore dage så godt som ingen adgang har haft. Med de to kredsende Sputnik'er bliver det lige som håndgribeligt for os, hvad vi forlængst har vidst i teorien: Jorden er lille, og dens bestandighed truet.

Vender det kristne adventsbudskab sig til mennesker, som har fået denne indstilling, vil det tilføje disse ord: Men den uendelige Gud elsker denne jord! Han er ikke os mennesker så fjern som solsystemer og mælkeveje. Gud er blevet nærværende på denne begrænsede og truede jord. I den store sammenhæng, som råder i det umådelige univers, har han stillet en alle tings forvandling i udsigt, som lover det legemligt genopvakte menneske en ufattelig livsrigdom. Således forvandles den af jorddrabanterne fremkaldte livsangst sig til en tillid til livet. Forvandlingens drivkraft er Guds uendelige kærlighed; dens betingelse er kærlighedens genklang i os. Verdensbilledet er blevet et ganske andet. Men Advents-budskabet har som frelsesbudskab en gyldighed, der er evig.

Enhver er klar over, hvordan visse magtfulde og vigtige menneskelige opdagelser i virkeligheden kan nedkalde angst og frygt og bæven over menneskeheden, fordi de udgor en trusel mod hele samfundslivet. Det turde være tilstrækkeligt at henvise til, hvad der i øjeblikket foregår med anvendelsen af atomenergien, som man taler så meget om, venter sig så meget af, studerer så omhyggeligt, men også frygter så såre . . .

Men enhver ved også, at man har søgt og fundet helt andre anvendelser for disse kræfter, som ikke bringer liv, men derimod ødelæggelse og død. Og hvilken død! Hver dag, der går, er ensbetydende med ny og sorgeligere skridt fremad på denne uheldsvangre vej, et kapløb for at komme først, for at få overmagten. Og menneskeheden har faktisk idag opgivet håbet om, at det er muligt at standse dette brodermorderiske vandud og selvmord. Og for at gøre angsten og skrækken total, starter man fjernstyrede raketter, der er i stand til at tilbagelægge uhyre strækninger og formødelst atomvåben kan bringe en total ødelæggelse af mennesker og ting.

Pave Pius XII

i sit Påskebudskab 1956.

HJERTESVAGHED

Mennesket „en fejlkonstruktion“?

»I vor tid, med dens raketmaskiner, elektronhjerner og organisationsvanvid, er mennesket simpelthen blevet en »fejlkonstruktion«. Det er ikke længere den udvikling voksen, som det selv har skabt. Dets medicin -- vor tids medicin -- har praktisk talt udryddet alle de store sol'er -- pest, kolera, tuberkulose -- fra den civiliserede verden. Det, vi lider under idag, det er simpelthen -- selve civilisationen.«

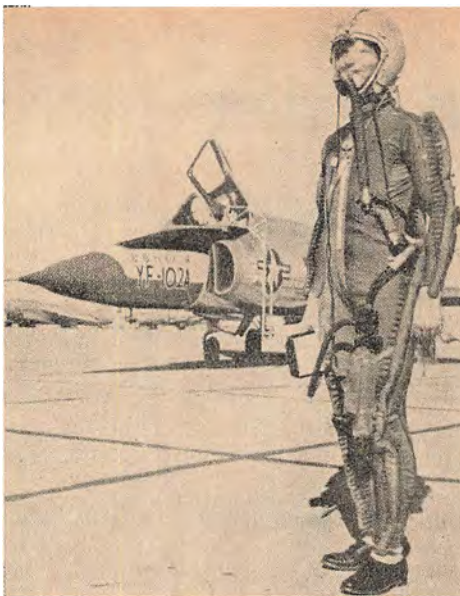
Sådan står der at læse i en beretning, som er udsendt af »IV. kongres for sygdomme i brystorganerne«, der for nylig har fundet sted i USA.

Og så kommer kommentarerne, bygget på fakta. Menneskehjertet er idag ikke længere i stand til at klare anstrengelserne og påvirkningerne udefra. Nervesystemet klapper lettere sammen end en overbelastet provinscentral -- det skyldes dels den omstændighed, at det reagerer for heftigt, så at der selv ved ganske ringe årsager opstår eksplosive krak og dels at det reagerer for langsomt, så at det end ikke kan klare selv den almindelige trafiks tempo. Hjernen med dens jammerlige huskeevne og dens katastrofale langsomme regneevne må give op overfor Hollerith-systemer og eksakt arbejdende elektronapparater. Maven er ikke længere i stand til at fordøje tilfredsstillende, øjnene trættes alt for hurtigt, tænderne er ikke modstandsdygtige nok ... Og der skal faktisk også et opbud af indre kraft til, for at mennesket ikke skal lade sig helt slå ud af civilisationens uophørligt, enerverende trommeild såvel som af den offentlige nyfgenheds og den politiske magt, der fanger det ind og ganske uvilkårligt trænger ind i dets inderste og mest intime skjul!

Mennesket står faktisk idag overfor den katastrofale situation at blive »indhentet« af dets egne hænders produkter. Vi oplever det omtrent hver eneste dag både i det store og i det små. Og der ville ganske uvægerligt indtræffe en katastrofe af verdensomfang i det øjeblik, at et menneske, der ikke længere var bundet af den ægte kærlighed, men derimod kun af samvittighedsløshedens tynde bånd, fik fuld frihed over den tekniske og politiske magts apparatur.

Og der vil ganske uvægerligt indtræffe en katastrofe i det menneskelige indre, dersom mennesket ikke længere er skikket til og ikke mere bestræber sig på at »holde orden med sig selv«. Et menneske, der ikke længere har orden, d.v.s. kontrol med sig selv, det bliver ikke blot til en fare for det selv, men også for hele verden, der netop er henvist til denne det enkelte menneskes selvkontrol. Sådan har det været lige siden Arilds tid og vil det vedblive at være.

På den nævnte kongres tog lægen Gregg fra Walter-Reed-Hospital'et i Washington til orde for at man skulle »hjælpe« naturen ved at gå over til at

Er mennesket stadig herre over teknikken?

give mennesket visse præparater og foretage forskellige kirurgiske indgreb.

(fortsættes nederst næste side)

NOTER

Kancelliet meddeler:

Sognepræsten ved st. Therese kirke i Hellerup, pater Matth. val Buggenum S.M.M., er udnævnt til sognepræst i Roskilde.

Kapellan ved st. Ansgars kirke i København, pastor Ib Andersen er udnævnt til sognepræst ved st. Theres kirke i Hellerup.

*

Ugebladet til jul og nytår

I lighed med de foregående år ud sendes indeværende årgangs nr. 50 51 og 52 allerede i år som et stort, illustreret julenummer. Der udkommer a den grund intet Ugeblad, datere søndag 15. december, hvorimod jule nummeret forventes at foreligge mid i måneden.

Meddelelsesstof -- gudstjenester foreningsmeddelelser o. l. -- som ønskes oplaget i julenummeret, må være redaktionen i hænde senest 6. december. Meddelelser, der indgår efter denne dato, vil først kunne forventes oplaget i bladets nr. 1 i 1958.

1. søndag i advent

1. december. 1957

ADVENT

Vort liv her på jorden er en evig higen fremefter, vi drives fremad som af en usynlig magt, en magt, der aldrig lader os hverken rist eller ro. Og hvad er det da, vi higer efter, hvad er det, der jager os af sted, så at vi til tider helt taber pusten? Ja, der er nogen, der aldeles ikke aner, hvorfor de maser bare af sted, og spørger man dem så om, hvor det egentlig er, de vil hen, så bliver de svar skyldige. Der er kun en mening med denne higen, når dens mål er evigheden hos vor Gud og Skaber!

Livet her på jorden er ikke stedet, hvor vi skal slå os til ro, vi må -- og skal -- kæmpe os igennem det, for at nå over til den modsatte bred, hvor den egentlige virkelighed begynder.

Det eneste, der er værd at hige efter, det er Vor Herre selv. Vi venter på ham, higer hen mod ham, også selv om vi ikke selv er helt klar over det, men måske blot aner det, akkurat som mændene, der »venter på Godot«.

Vi kristne er af den slægt, der søger hans åsyn. Vi kan simpelthen ikke falde til ro, førend vi når frem til ham. Der er en indre uro, som driver os af sted -- dybt i os ligger forankret det biledede, som vi engang har skuet, men atter glemt, og derfor ganske ubevidst higer efter igen at se billedet af Hans herlighed. Hvor tit og ofte er man ikke ude for, at denne verdens børn griner ad os på grund af det tilsyneladende imaginære mål, som vi stræber efter? Men ikke desto mindre kan vi ikke lade være med at hige. Måske er vor kristne forventning til tider også for primitiv -- alt for mange har en alt for tvivlsom forestilling om Gud og vort evige mål. Vor Herre er ikke identisk med ikonerne på vore vægge og i vore hjarter. Gud er ikke noget punkt, ikke nogen endestation, men derimod uendelig, ufattelig.

Og så står vi altså foran advent. Advent betyder ikke nogetsomhelst andet end forventning. Vor Herre er nær. Vor Herre vil komme, vil komme, når tidens fylde er inde, uanset om det vil lykkes os mennesker at gennembyrde universet med en lydlignende hast -- vi kommer ham ikke nærmere af den grund. Kun eet ved vi: for hver dag, der går, rykker hans komme os nærmere.

Det er det, det gælder om at huske. Der er nemlig ingen anden vej ud af vor forviklede verdenssituation -- end ham. Alle andre udveje og forhåbninger enten har eller vil uvægerligt spille fallit, der vil stadig blive flere og flere mennesker, der løber forvirrede og skuffede om her på jorden. Han -- Herren over liv og død -- han er vort sidste, vort eneste håb. Han vandrer allerede usynligt om blandt os, og alt indstilles på hans endelige komme. Og vi kristne, vi skal vandre ham i møde, vi skal berede hans vej, således som Johannes Døberen gjorde det i hine dage. Vi skal håbe -- vi har lov til at håbe! Lad os derfor ikke føre vild! Bag vort håb ligger nemlig ikke håbløshedens nirvana eller atomkraftens ultimatum -- bag vor forventning, vort håb, står Guds virkelighed. Og alle de, der venter på ham, de skal i evighed ikke blive til skamme.

Sognepræsten.

BYGGEBRØDRENE ORDEN

- en ny
sækularinstitution

Den kendte flamske prædikant, præmonstratenserpateren Werenfried van Straaten fra Tongerlo, er ophavsmand til »Byggebrødrenes orden«. Pater Werenfried er kendt i Tyskland som »Der Speckpater« på grund af sin indsats for det nødlidende Tyskland i årene lige efter den anden verdenskrig, hvor han imidlertid også ganske vilkårligt kom ind på det så påkrævede emne: at skaffe tag over hovedet til de mange hjemløse. Han skabte da »Byggesvendenes sammenslutning«, der bl. a. i sommeren 1956 samlede godt og vel 4000 frivillige — håndværkssvende, studenter og unge bondeknøse — fra forskellige europæiske nationer til et arbejde med at rejse boliger og kirker en række steder, hvor dette var særdeles påkrævet. I flere år havde pater Werenfried systet med tanken om at grundlægge dette ny ordenssamfund. »Der har til alle tider ned gennem historien eksisteret gejstlige ordenssamfund, som satte ind, når og hvor det var påkrævet,« erklærer han. »Benediktinerne opdyrkede skov og land, skolebrødrene tog sig af den opvoksende generation — idag er boligbyggeriet en påtrængende opgave.« Og på dette grundlag opstod så først »Byggeordenen«. Medlem af dette samfund kunne enhver blive, som ville forpligte sig til i sommerens løb at arbejde med som »byggesvend« på et eller andet af »ordenens« byggesteder, hovedsageligt ved bolig- eller kirkebyggeri, uden anden løn end frit ophold samt sygeforsikring betalt.

»Byggebrødrenes orden« går imidlertid et skridt videre. Det er en sammenslutning af lægfolk, som aflægger de fire ordensløfter: fattigdom, kyskhed, lydighed og »tjenstvillighed overfor kirken i en nødsituation«. »Byggebrødrene« får en fagmæssig uddannelse for senere at blive sat ind frem for all som »formænd« på »byggesvendenes« arbejdspladser. — Den unge ordens første novicer er alle mellem 20 og 25 år, og der har meldt sig flere, end man er i stand til — og vil — tage. De, der har meldt sig, repræsenterer alle mulige erhverv, lige fra håndværkere til vordende arkitekter.

Disse linier fortæller en smule om et af de yngste og ejendommeligste skud på kirkens ældgamle stamme. Det var i begyndelsen af året 1956, at seks unge flamlændere og en tysker sluttede sig sammen i kirkens yngste »lægmandsorden« og rykkede ind i et »kloster«, bestående af et gammelt bondehus, i Kärnten i Østrig. Biskoppen af Klagenfurt, mgr. Jos Köstner, tog dem under sin varetægt og anerkendte dem som »pia unio«. Disse unge mennesker havde sluttet sig sammen om en ide, der er helt revolutionerende i ordensvæsenets historie, nemlig et helt langt liv igennem at ville bygge huse til Gud og mennesker.

Det første prøveår er nu til ende. Sækularinstituttet — der er etableret i overensstemmelse med de af Pave Pius XII formulerede retningslinier for »instituta saecularia« — tæller idag 24 personer, 15 kandidater og 9

HJERTESVAGHED

(sluttet fra foreg. side)

Mennesket vil så ganske givet stå sig ved at udnytte de energier og den indsigt, som det selv har produceret for virkelig at forbedre verden. Der er så ganske givet også Skaberens mening og hensigt. Men det ville så ganske afgjort — hvad ikke så få førende medicinere og naturvidenskabsmænd retteligt også peger på — være helt forkert at mene, at det er tilstrækkeligt at lede hjernekredsløbet i modsat retning, om at »strække« blodet med ilt eller at sætte visse nervecentre ud af funktion, med andre ord at ville »forstrække« mennesket med visse kunstige indgreb og således forme det efter en ny model.

Nej, det, det virkelig kommer an på, er simpelthen det, at mennesket, som er skabt i Guds billede, søger for vedblivende at have magten over udviklingen ved hjælp af og i overensstemmelse med Guds viljes planer. Med andre ord ved at følge sin samvittighed, der er ledet og ført af Guds nåde. Eller om det i overstadig selvforherligelse løsriver sig fra Gud, opkaster sig selv til verdens herre og hånligt vræn-

ger næse ad Skaberen, for derpå selv at gå med i løbet ved uansvarligt at fingerere ved materiens allermindste flis: atomet. Hvilken rædselsvækkende anskuelsesundervisning: en tid uden Guds frygt stivnet i rædsel for det allermindste tænkelige gran! Det er bibelens ord: »Den, der jager efter fordærvelsen, skal opleve den i dens hele fylde« (Sirach 31, 5) — medens den samme Hellige Skrift opmuntrende siger: »Større end helt er sindig mand, større at styre sit sind end tage en stad« (Ordsprog. 16, 32).

Vi kan ikke være videnskabsmændene taknemmelig nok, fordi de — bevidst eller ubevidst — på en ganske fortræffelig måde har afsløret vor selvglade og neurotiske tid og blottet menneskets behov for forløsning. Thi deres diagnose for vor tids »fejlkonstruerede« og fejlfunktionerende menneske — eller for at sige det tydeligere: syndige menneske — afslører jo, hvad det er for en sygdom, som vor tid lider af.

Det syge hjerte er vor tids kendetegn. Og til dettes helbredelse gives der — nu som før — kun denne ene recept, som psalmisten kendte allerede for flere årtusinder siden: »Skaf mig et rent hjerte, o Herre.«

„Rejsegilde“

postulanter, og er nu gået i vinterkvarter i Hasselt i Belgien. Novicerne er hovedsageligt flamlændere, sam to tyskere, to hollændere og to schweizere. Desuden har en ung flyver fra det amerikanske luftvåben anmeldt sit komme, så snart han er færdig med sin tjeneste. — Tre af ugens ar-

bejlsdage benytter de til arbejde på et eller andet kirkebyggeri og de øvrige af ugens tre arbejdsdage til at gå på fagskole og lære teori. Kandidaterne stræber efter kristen fuldkommenhed i evangeliets ånd og vil i verden tjene Gud og kirken ved gennem opførelse af huse at skabe de betingelser, der er nødvendige eller gavnlige for udbredelsen af Guds rige her på jorden. De skal være rede til at gøre en indsats ved at bygge huse og kirker overalt, hvor deres foresatte finder det fornuftigt.

Postulanten i »Byggebrødrenes orden« skal kunne præstere et skriftligt bevis på sin åndelige, moralske og legemlige egnethed. Derpå får han adgang til prøveliden, som — i reglen — tilbringes på en byggeplads sammen med andre håndværkslærlinge i byggefagene. Har han afsluttet denne prøvetid, der højst varer ni måneder, med godt resultat, kan han ved vinterens indtræden få adgang til »Byggeordenens sækularinstitut« og derpå påbegynde en to-årig »uddannelse« (som ellers normalt i klostre kaldes novicial). Vinteren igennem lever kandidaterne sammen med deres »ordensleder«, en præst. Sæsonen indledes altid med eksceritier, og har iøvrigt — som ellers i klosterlivet — en fast dagsorden, hvor bøn, åndelige øvelser, liturgisk uddannelse, teknisk kunnen samt undervisning i fremmede sprog afløser hinanden, og varer fra omkring Allehelgen til Påske. Da kandidaten senere må udøve sit kald ude i verden, skal han også i uddannelses-tiden opretholde kontakt med forældre, familie og venner, og han får derfor også nogle dages »ferie«. Hver fjortende dag skal han aflægge beretning og stå til regnskab for sin livsførelse overfor sin »ordensleder«, som på denne måde opretholder kontakt med sine kandidater. Såfremt kandidaten eventuelt efter sine foresattes skøn måtte være borte fra fællesskabet i længere tid, for f. eks. at efterkomme pligter overfor sin familie eller staten, så er det ikke ubetinget nødvendigt at afbryde uddannelsen af den grund.

Når vinterkvarteret er forbi bliver kandidaterne alt efter deres sproggruppe indsat på en af ordenens byggepladser, og allerede i det andet år af deres uddannelse vil de kunne placeres på byggepladser, hvor »Byggesvendens sammenslutning« er beskæftiget, for der at danne kærnen i byggesamfundet. Når de to første uddannelsesår så er overstået, vil de pågældende kunne få anledning til at aflægge de simple løfter om fattigdom, lydighed og cølibat samt om at gøre tjeneste for »den trængende kirke«, men det er ingen uomgængelig nødvendighed, at disse løfter aflægges på dette tidspunkt. Uddannelses-tiden vil nemlig på kandidatens egen anmodning eller efter de foresattes skøn kunne forlænges, og iøvrigt aflægges de simple løfter kun for et år ad gangen. Først når der er gået seks år har kandidaten mulighed for at binde sig for steds til »byggeordenen«.

Deres »ordensdragt« er bygningsarbejdernes sædvanlige påklædning.

Afgørende skridt til Niels Stensens beatifikation

Meddelelsen om at den ny biskop af Osnabrück, dr. Helmut Hermann Wittler, som en af sine første embedshandlinger har taget skridt til at åbne processen for vor store landsmand Niels Stensens beatifikation, kan kun hilses med allerstørste glæde af danske katolikker.

Det er godt og vel en snes år siden, at Ugebladets daværende redaktør, pater, dr. G. Scherz CSsR, i bladets spalter for første gang tog til orde for sagen samt personlig salte sig i gang for vor berømte landsmands beati-

Dr. Helmut Wittler,
Osnabrücks ny biskop.

Pater, dr. G. Scherz,
Stensen-sagens
utrættelige talsmand.

kation. Under krigen fortsattes dette initiativ i al stilhed men ikke mindre intensivt med et størstilet videnskabeligt arbejde på at bringe Niels Stensens efterladte arbejder frem i dagen. Umiddelbart efter krigen fortsattes arbejdet på at fremme kendskabet til Niels Stensen, og pater Scherz foretog sine første rejser rundt i Europa. Formålet med disse rejser var et dobbelt: dels at udbrede kendskabet til og interessen for Niels Stensen ved at oprette »Stensen-komiteer« over alt, hvor det kunne skønnes formålstjenligt og dels at fortsætte studierne

alt i den hensigt at muliggøre beatifikationen.

De ihærdige bestræbelser har frugt, og i 1953 var man nået så vidt, at man kunne flytte Niels Stensens jordiske rester fra krypten under San Lorenzo til et værdigere hvilested i et af den berømte kirkes sideskibe. Translationen fandt sted på Krist Konges fest under stor højtidelighed og med deltagelse af en lang række prominente personligheder indenfor kirke og videnskab fra alle egne af Europa, deriblandt adskillige danske universi-

tetsprofessorer og læger. Højtideligheden kulminerede i San Lorenzo ved en pontifikalmesse, celebreret af vor egen biskop som part i sagen.

En værdifuld og tillige meget ærefuld anerkendelse af det store videnskabelige og iøvrigt helt igennem uselviske arbejde, som pater Scherz har udført for sagen, var det, at Københavns Universitet i slutningen af 1956 tildelte patrene den filosofiske doktorgrad ved det matematisk-naturvidenskabelige fakultet — for øvrigt en yderst sjælden akademisk værdighed — for hans arbejde.

Tidsskriftet »Stenoniana«s tilblivelse skyldes ligeledes pater Scherz' initiativ, og formålet med denne periodiske publikation tjener ligeledes helgenkåringens fremme.

Begæringen om kanonisation — eller beatifikation — af en person, der er afgået ved døden »i helligheds ry«, fremsættes normalt af biskoppen for det stift, hvor den pågældende er død. I Niels Stensens tilfælde har dette problem imidlertid ikke været så let og ligetil. Hans jordiske rester hviler i San Lorenzo i Firenze, en tid lå han begravet i Schwerin — inden overførelsen til Toscana — og hele hans virke gjaldt Nordvesttyskland og Danmark. Et møde, som blev holdt i februar 1938 i Paderborn for at drøfte mulighederne for en beatifikation, talte da også blandt sine deltagere henholdsvis biskopperne af Paderborn, Osnabrück og Münster samt en repræsentant for kardinalen i Köln.

Der omstændighed, at et menneske har efterladt sig et eftermæle, der ta-

Niels Stensen — maleri fra ca. 1670
i Galleria Uffizi i Firenze.

ler om et ganske særlig intensivt religiøst levned samt at der på pågældendes forbøn er sket undere (såsom helbredelse o.l.), er i og for sig tilstrækkeligt til at »starte« en beatifikationsproces. Biskopperne i de dioceses, hvor den pågældende »Herrens tjener eller tjenerinde« har vandret, slutter sig da sammen om undersøgelserne: hver eneste lille detalje, hvert eneste spor, som den pågældende »kandidat« har efterladt sig i deres område, bliver samlet og nøje gransket, og samtlige udnævnes i Rom en »postulator«, der overlager den videre foreløbelse af sagen. Senere får denne postulator ved sin side en såkaldt »advocatus diaboli«, hvis opgave det er at »forhindre« kanoniseringen eller med andre ord at drage omsorg for, at de momenter, der fremføres, virkelig kan stå for kritik. Drejer det sig om en person, der har levet i vor tid, retter den nedsatte domstol henvendelse til alle, der har kendt denne »herrens tjener« i levende live for derved at skaffe det sikrest mulige grundlag for sagens afgørelse. »Vidnerne« bliver præsenteret for en lang række spørgsmål, en slags forhør.

Diöcesandomstolens akter oversendes derpå til Rom, hvor kongregationen træffer afgørelse om, hvorvidt der kan indledes en »apostolisk proces«. Til dette formål udarbejder en af kongregationen udpeget »sagfører« et skriftligt resumé af sagens akter. Promotor Fidei — advocatus diaboli — rejser — stadig skriftligt — sine indvendinger og derpå følger så sagens lørers svar. Det samlede omfang af disse aktstykker bliver selvsagt meget omfattende, og heri ligger en af årsagerne til, at en beatifikations- eller kanonisationsproces let bliver et temmelig bekosteligt anliggende. De pro-

cesser, der føres i den hensigt at påvise, at en person virkelig har været en helgen, må selvsagt foretages med den allerstørste grundighed — også deres eftermæle pos mortem må underkastes en skånselsløs og meget nøje overprøvning. En hel menneskelig tilværelse ruller her op i dens allermindste, mest skjulte legemlige, åndelige og sjælelige enkeltheder og granskes derpå ganske nøje. Og så snart processen er indledt, begynder der en ny undersøgelse: har kandidaten øvet de kristne dyder indtil heroisme? Er det tilfældet, forkynder Paven efter hævdvunden gammel skik og brug ved opslag på murerne i Rom den pågældende »Herrens tjeners heroiske dyders karakter« — og dermed er det afgørende skridt på helgenkåringens vej indledt. Hvad der endnu er tilbage, er en grundig undersøgelse af de undere og helbredelser, der tilskrives den pågældende, og denne undersøgelse foretages af en streng kommission af prælater og læger i samråd. Kirken kræver nemlig bevisførelse for påstanden om det overnaturlige islet, rent menneskelige vidnesbyrd, der er behæftet med vildfarelsens og svaghedens pletter, er den ikke nok. Til en saligkåring kræves to undere og yderligere to — der skal være forekommet i mellemtiden — til enhel-

I denne herlige gamle etruskiske sarkofag — fundet i Arnofloden i trediveerne — hviler nu Niels Stensens jordiske rester i San Lorenzo.

genkåring. Er denne side af sagen i orden, så følger den højtidelige proklamering af den ny helgen i Peterskirken eller i givet fald udenfor dens, på den kæmpemæssige Petersplads. M.

Alle er enige om, at Niels Stensen var stor som videnskabsmand, en alsidig ånd ... Alle, også de, der religiøst står ham fjernt, måske endda meget fjernt, forener sig imidlertid i ærbødighed overfor hans væsens rankhed, hans motivers renhed og hans pletfri levned ...

Pave Pius XII.

I korte træk —

Den Hellige Fader har under det nu afsluttede sommerophold i Castel Gandolfo taget imod ikke mindre end rundt regnet 450.000 personer, nemlig 20.000 ved hver af de 21 offentlige audienser og 30.000 i special-audien-ser (KIPA).

Den japanske »Kristelig Arboy for 1957« meddeler, at de kristne tros-samfund i Japan idag tæller 593.589 medlemmer, nemlig 332.135 prote-stanter, 227.063 katolikker og 34.391 ortodøxe (KIPA).

Under den traditionelle årlige gudstjeneste i st. Clothildekirken i Paris i anledning af parlamentsarbejdets åbning talte erkebiskoppen af Paris, kardinal Fellin, om de delegeredes ansvar som politikere og statsborgere og fremhævede, at reformer uden tilsvarende åndelig fornyelse er og bliver resultatløse. Gudstjenesten overværedes bl. a. af ministrene Pflimlin, Lecourt, Garet, Ribeyre, Boscary-Monservin, Schuman, Bidault, Pinay samt flere hundrede franske delegerede. (KNA).

Lad os hjælpe Dem med at løse et af Deres julegave-problemer!

Et abonnement på

Ugebladet

til Deres venner og bekendte i ind- og udland!

*

»Katolsk Ugeblad« lancerede for et par år siden ideen for første gang, og en hel del trosfæller benyttede sig af den.

Også i år burde De tage dette forslag op til overvejelse:

Giv et abonnement på Ugebladet i julegave!

Vi sender vort righoldige julehefte sammen med en julehilsen — evt. en af Dem selv formulert kort hilsen — til den opgivne adresse, og derefter følger så løbende levering af bladet for det tidsrum, De har betalt, og som en ugentlig hilsen fra Dem.

Tænk over det — men ikke for længe!

Indsend Deres bestilling i god tid — benyt blanketten side 569.

Katolsk Ugeblad

Bispen uden frygt

og dadel

Kirken fejrer 7. december den hellige kirkelærer Ambrosius' fest. Ambrosius var biskop i Milano og døde i året 397. — Vi bringer nedenfor — i novelleform — en skildring af denne store skikkelses levnedsløb og indsats.

Den store basilika i Milano var fyldt til sidste plads af en ophidset menneskemængde. I koret funkledede gyldne bispestave og mitraer. Biskopperne fra den norditalienske kirkeprovins var forsamlet her for sammen med byen Milanos gejstlighed at træffe afgørelse vedrørende valg af en ny overhyrde. Forhandlingerne syntes at være gået i hårdknude, og uroen blandt den ventende menneskemængde i domkirken blev stadig større, deres utålmodighed kom tydeligere og tydeligere til orde, og alligevel kunne det tilsyneladende ikke komme til en afgørelse. Alt afhang af, om man nu også fandt den helt rigtige arvtagertil det tomme bispesæde — rigets vel og kirkens vel afhang deraf. Tidspunktet var nemlig mørkere end nogensinde før, og tildevarslende skyer trak sammen på himlen. Hunnerne og Goterne stod foran portene til et rige, der tilsyneladende var ved at bryde sammen og tvedragt splittede kirken.

Arius' vranglære, der fornægtede Kristi guddom, stak hovedet frem, dristigere og dristigere for hver dag, der gik. Selv den afdøde biskop havde været tilhænger af denne sekt. Også i selve Milano var ånderne splittede. Katolikker og Arianerne stod skarpt overfor hinanden. Begge retninger tragtede efter at få deres kandidat på bispestolen.

Den andagtsfulde stilhed, som rettelig hørte hjemme på dette hellige sted, var for længst blevet afløst af en larmende uro. I koret stredes bisperne akkurat ligeså kraftigt som bager og skomager stredes nede i kirkeskibet. Tumulten voksede fra time til time og truede med hvad øjeblik det skulle være at skulle gå over til håndgribeligheder. Da steg der med eet en mand i hvid, purpurkantet tunika op på den store marmorprædikestol — hans rigt forsirede skulderkappe lod se, at det var kejserens højeste embedsmand i den norditalienske provins. Han var høj af vækst og hans øjne funkledede af ild og stor viljestyrke, men også af ædel, velgørende ro og godhed. Det var konsulen, Ambrosius. Næppe havde han vist sig på prædikestolen, før end en ærbødig og forventningsfuld ro afløste larmen og støjen. Kejserens embedsmand sagde kun få ord og henviste til stedets hellighed og timens alvor.

Og netop som han belavede sig til at skulle gå ned fra prædikestolen, skar der pludselig en barnestemme gennem kirkerummet: »Ambrosius biskop!«

Der gled et smil henover konsulens ansigt, da han hørte barnestemmen, men det, der nu skete, bragte ham med eet i forvirring og forlegenhed. Barnets råb gav genlyd: »Ambrosius biskop! Ambrosius skal være biskop!« Bisperne og præsterne oppe i koret blev tavse og så forundret på hinanden. Med eet gik der som et pludselig lettelsens suk over dem. Her var jo løsningen på alle vanskelighederne. Der fandtes ikke en ædlere mand i hele Milano. Retfærdig og ubestikke-

lig var han i alle sine afgørelser og med mildhed og kærlighed havde han stedse taget sig af alle dem, der søgte beskyttelse og tilflugt hos ham. Ambrosius var faktisk den eneste mand i Milano, der nød alles agtelse. Og sådan gik det til, at et umyndigt barns råb gjorde ende på alle de vanskelige drøftelser. Ambrosius skulle være biskop — ingen anden.

San Ambrogio i Milano

Konsulen vægrede sig forgæves mod denne værdighed. Forgæves erklærede han sig helt uværdig til en sådan udmærkelse. Men jo mere han vægrede sig, desto mere holdt gejstligheden og folket på det valg, der nu var truffet. Ved nattetide forsøgte han at fly fra Milano, men han for'vild i mørket og næste morgen, da solen atter stod op, befandt han sig påny i nærheden af Porta Romana, som han var gået ud igennem for et par timer siden. Han blev genkendt, og man førte ham tilbage til prætoriet, og nu holdt Milanos befolkning vagt dag og nat foran den udvalgte bolig for at forhindre en ny flugt. Og da kejser Valentinian I med glæde gav sin billigelse til det trufne valg, formåede Ambrosius ikke at stritte imod længere, og han lod sig vie til overhyrde for den store norditalienske kirkeprovins.

Hans første embedshandling var imidlertid at sælge sine personlige ejendele og fordele udbyttet heraf blandt de fattige — som biskop ville han være helt fri og ikke bundet af at skulle tage hensyn til nogen form for jordisk gods for dermed lettere at kunne varetage sit embede. Hele hans stræben var fra nu af rettet mod Gud og den ham betroede hjord. Hver søn-

dag stod han på prædikestolen i sin basilika og prædikede Guds ord, og den store Augustin var så ganske givet ikke den eneste, der lod sig påvirke af biskoppens prædiken og omvendte sig. De latinske hymner og sange genoplevede en renaissance i kirkerne, og i adskillige århundreder tilkendte man Ambrosius æren af højsangen Te Deum og kaldte den efter ham den »ambrosianske« lovsang.

Ambrosius sørgede som en fader for de fattige. Han værnede om enker og forældreløse, hvad enten de nu bar kejserligt purpur eller de gik klædt i pjalter. Med ubønhørlig strengthed vendte han sig mod ågerkarle og blodsugere, der netop på daværende tidspunkt gjorde sig stærkt gældende i Milano.

Med hellig iver kæmpede han for den rette tro; han værnede lærens renhed mod enhver forfalskning og tillod ikke, at en eneste katolsk kirke kom i hænderne på Arianerne. Men netop denne ubønhørlige strengthed var årsag til, at han kom i konflikt med den ariansk indstillede del af hoffet.

En skønne dag — det var ved begyndelsen af fastetiden i året 385 — kom der et sendebud til biskoppens hus og bød ham komme til kejserens palads. Den på det tidspunkt kun trettenårige kejser Valentinianus II tog — omgivet af sine ministre og officerer — mod Ambrosius, som i sin tid havde reddet både ham og hans trone — og forlangte af ham, at han skulle overlade Arianerne en nærmere betegnet kirke. Der gled et smil over Milano-bispens ansigt — troede man mon virkelig, at man kunne imponere ham med al den pragt, hvormed det kejserlige hof omgav sig? Imidlertid skulle man snart blive af en helt anden mening.

»Nej, herre,« svarede Ambrosius roligt og alvorligt. »Jeg kan ikke gå ind på dit forlangende. Det ville for mig være ensbetydende med en forbrydelse og dig kun til ulykke. Selv om du er kejser, har du dog ingen ret til med vold at gribe ind i den simpleste privatmands eje, og dog er det, du nu forlanger, intet andet end slet og ret at røve Guds hus!«

Den unge kejser blev ildrød i hovedet. Nervøst fingererede han ved de guldbroderede bræmmer på sin purpurkjortel. Et øjeblik søgte han at komme i tanker om, hvad det var hans moder Justina — som stod bag hans forlangende — havde indprentet ham at sige, men forgæves. Det var og blev borte.

»Men jeg vil da også have en basilika,« fremstammede han endelig langt om længe i barnlig trodsighed. Men Ambrosius svarede ham med en faders mine og med den måde, hvorpå man afslår et barns tåbelige ønske:

»Nej, du skal ikke have nogen. Kejseren har sine paladser og så må han lade biskoppen have sine kirker i fred.«

Nu blandede kejserinde Justina sig i samtalen og fremsatte de grunde, som hendes søn havde glemt, men også overfor hende bevarede Ambrosius sin ubestikkelige ro og fasthed.

Imidlertid havde der udenfor palad-

(sluttes side 371)

BØN OM SEJR OG OM FREDENS LYKKE

I. Gud mit værn og min hjælp.

1. Af David. Lovet være Herren, min klippe, som oplærer mine hænder til kamp og min knyttede næve til krig,

2. min miskundhed og min borg, mit værn og min frelser, mit skjold og min tilflugt, han, der underlægger mig folkeslagene.

II. Menneskelig utilstrækkelighed.

3. Herre, hvad er et menneske, at du bryder dig om det, et menneskebarn, at du agter på det.

4. Mennesket er som et åndepust, hans dage som en skygge, der svinder.

5. Herre, sænk din himmel og stig ned, rør ved bjergene, så de ryger.

6. Slyng lynene ud og adsplit fjenderne, send dine pile og skræm dem.

UGEBLADETS BOGSIDE

Hyldest til Toskana

Peter Schindler: »Dage i Mellem-Italien« (Hirschsprung).

Også tredje bind af Peter Schindlers Italien-cyklus, »Dage i Mellem-Italien«, vil finde sine begejstrede læsere! Hjemmevant bevæger Schindler sig gennem Toskana, denne gudbenådede strimmel land, som natur og forsyn så rundhåndet har udstyret med alverdens herligheder, og på sin sædvanlige »veltalende« måde kæder han kulturhistorisk stof sammen med mere materielle oplysninger — til glæde for den, der er i stand til at følge ham og til gavn for den, der træner til at kunne gøre det. J. B.

7. Udræk din hånd fra det høje. Fri og frels mig fra de store vande, fra de fremmedes hånd,

8. fra dem, hvis mund taler løgn, og hvis højre hånd sværger mened.

III. Løfte om taknemlighed.

9. Gud, jeg vil synge dig en ny sang og lege for dig på tistrenget harpe.

10. Du, som giver konger sejr og har udfriet David, din tjener.

11. Fri mig fra det onde sværd, og frels mig fra de fremmedes hånd, fra dem, hvis mund taler løgn og hvis højre hånd sværger mened.

IV. Bøn om velfærd og fred for folket.

12. Lad vore sønner ligne planter og vokse i deres ungdomskraft. Lad vore døtre være som hjørnesøjler, velformet som templets søjler.

13. Lad vore forrådskamre være fyldte og rige på al slags frugter. Lad vore får blive tusind gange frugtbare og forøges til titusinder på vore enge.

14. Lad vore lastdyr bære store læs. Lad der ikke være murbrud eller breche, ej heller klagcråb i vore gader.

15. Saligt det folk, der har det således! Saligt det folk, hvis Gud er Herren!

*

Denne salme har beredt skriftfortolkere ikke så lidt hovedbrud. Den første del består nemlig af vers, som næsten alle er taget af andre salmer (Sl. 8, 17, 32, 103.). Derfor er det et spørgsmål, om David virkelig er digteren i egentlig forstand, eller kun i videre forstand, fordi versene er lånt af ham. Angående vers 12—15 er der uenighed, om de skildrer ugudelige fjenders timelige lykke, eller om de er en bøn til Gud, der skal sikre israelitterne jordisk velstand og lykke. Husker man, at det Gamle Testamente ellers lover

Guds folk timelige goder, er den anden forklaring vistnok den rigtige.

Salmen begynder med en inderlig taksigelse for en sejr, som Gud har skænket. Derefter beder salmisten i dybeste ydmyghed om, at Gud måtte adsplitte hovmodige og løgnagtige fjender, der ikke holder, hvad de har lovet under ed. Han slutter med bøn om befrielsens længselsfuldt attræede frugt, nemlig den unge slægts trivsel og vækst og velfærd for hele folket.

Som vi ved, er israel og dette folks konge et forbillede på Kristi kirke, så længe den er i prøvetiden. Dens lod ned gennem århundrederne har været svære åndelige kampe mod fjender både udefra og indefra, men også i store sejre. Samtidig blev den til usigelig velsignelse for alle dem, der sluttede sig til den. Husker man det, føler man sig uvilkårligt tilskyndet til at benytte denne salme og udtrykke sine følelser med dens ord. Den er jo inspireret af fuldkommen tro og tillid til Gud og samtidig en værdig og festlig tilkendegivelse af vor taknemlighed. I de kampe, som vor hellige kirke har måttet føre mod sine fjenders løgnagtighed og brutale vold, har Gud altid efter en stormfuld periode igen skænket sin kirke sejr, frihed og fred. Således er det Guds forsyns styrelse hos dem, der ikke har andre våben at forsvare sig med end de åndelige, nemlig tillidsfuld bøn til hele verdens Herre, urokkelig tro på hans ord og løfter og samarbejde med hans nådes bistand. På denne måde hidførte Gud atter og atter fredelige dage med åndelig vækst og blomstring, efter at vi selv i kampens tid havde følt så tydeligt, at vi mennesker kun er som et åndepust og vore dage som en skygge, der svin-
der. F. K.

Til

»KATOLSK UGEBLAD«s redaktion,

Nørrebrogade 27 C . København N

A. H. Winsnes

Jacques Maritain

et studie i
kristen filosofi

283 s., kr. 26,00.

Professor Winsnes, som vi kender fra hans bog om Sigrid Undset, har skrevet denne bog efter mange års studium af den franske, katolske filosof. Han skildrer de mægtige idébrydninger og idékampe, som Maritains kristne filosofi er et led i.

Undertegnede bestiller og betaler herved et »Julegave-årsabonnement« paa Ugebladet.

Abonnementsprisen er:

- 22 kr. årlig.
(Norge-Sverige: 24 kr.
øvrige udland: 26 kr.)

11 kr. halvårlig

(sæt kryds ved den ønskede opkrævningsmåde)

og bedes opkrævet hos:

(Bestillerens)

Navn:

Adresse:

(Evt. telf.).

Gaven er til

1. Navn:

Adresse:

.....

Ordlyd til

hilsen:

2. Navn:

Adresse:

Ordlyd til

hilsen:

.....

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Dec.

1. S. 1. SØNDAG I ADVENT (2—) (violet) 1); præf. (521).
2. M. † FERIA (2—1); 2. bøn: St. Bibiana (770); uden Alleluja-Vers efter Graduale og uden Credo; alm. præf. (525).
3. Ti. ST. FRANS XAVER, Værnehelgen for alle Missionslande (770—82); 2. bøn: FERIA (2); Credo; alm. præf. (525).
4. O. St. Petrus Chrysologus (771); 2. bøn: FERIA (2), 3. bøn: St. Barbara ([56]); alm. præf. (525).
5. T. † FERIA (2—1); 2. bøn: St. Sabas ([53]); uden Alleluja-Vers efter Graduale og uden Credo; alm. præf. (525).
6. F. St. Nicolaus (772); 2. bøn: FERIA (2); alm. præf. (525).
7. L. St. Ambrosius (775); 2. bøn: FERIA (2); alm. præf. (525). — NB. Vigilien til Jomfru Mariæ uplettede Undfangelse udgaar fuldstændigt.
8. S. 2. SØNDAG I ADVENT. — Højtideligholdelse af Jomfru Mariæ uplettede Undfangelse.

Gymnasiastundervisning

Undervisning i religion for gymnasiaster på ikke-katolske skoler afholdes hver onsdag kl. 15 i Centralskolens lærerværelse, Nørrebrogade 27 C.
M. Drouzy O.P. Bj. Højbo.

Julekoncert

til fordel for *Ryggårds franske skole* tirsdag d. 10. dec. kl. 20 i St. Therese kirke.

Assumptionssøstrene.

Katolske lægers familierådgivning

Konsultationen på Sct. Josephs hospital, København, er åben hver 1. og 3. tirsdag i måneden kl. 18—19 (leder: Dr. Sv. E. Christensen).

Brevkonsultationen (særlig beregnet for katolikker i provinsen) ledes af overlæge Karl Søndergaard, Sct. Elisabeths hospital, Næstved.

Rådgivningen er fortrinsvis lægelig, men der er også mulighed for henvisning til den præst, der er knyttet til dette arbejde, samt til socialrådgivning. Rådgivningen omfatter de problemer i sexual- og familielivet, som vor tid lader træde så stærkt frem, og som katolikker ikke kan undgå at komme i forbindelse med. Man kan bl. a. nævne problemerne familieplanlægning, undersøgelser ved sterilitet, samt tilfælde hvor svangerskabsafbrydelse eller sterilisation har været foreslået.

Plads søges

Hollandsk katolsk pige, 22 år, søger plads i huset, i København eller i Nordsjælland, gerne i Hillerød, fra den 10/1 1958, er meget glad for børn, forstår lidt dansk, er villig til alt inden for dansk husholdning.

Henvendelse kan ske til: *Depotassistent P. Pedersen*, Jespervej 133, Hillerød.

JUL - JULEGAVER - JULEMARKED

I dag, søndag den 1. december, er Katolske Menighedsplejers julemarked i Stenosgade åbent fra kl. 9 til kl. 21.

Restaurationsens flinke personale står parat kl. 9 for at servere Deres morgenkaffe og iøvrigt tilberede forfriskninger dagen igennem, og priserne er meget rimelige.

Men det vigtigste er naturligvis boderne, som bugner med en masse varer julegave-varer, som De oven i

Den 6. Romafærd

(København-Rom-Assisi, 17 dage, kr. 700.—) bliver fra 12. til 28. maj 1958. Prisen indbefatter rejse med sovevogn, hotel og kost (undtagen på rejserne) samt sygeforsikring. Der tages dog forbehold mod prisforhøjelser. Der bliver 9 dages ophold i Rom, en heldags bustur til Assisi (køretid 4 timer) og 3 hele dage i Assisi. Hotelforhold og kost er upåklagelige. Turen tilbydes katolikker og protestanter, der har humor og kræfter til en anstrengende fællesrejse. Rejsende, der ønsker at bo og spise alene i Rom, kan deltage i turen uden væsentlig fordyrelse for dem. — Da turene hidtil har været overtegnede, bedes man melde sig snarest.

Paul d'Auchamp, præst, Rosenkranskirken, Akirkeby.

I september 1958 vil der blive en 17 dages tur til Assisi, med mulighed for ophold i f. eks. Firenze og Siena. Denne rejse, der er tænkt som en hvileferie, tilbydes særligt mine tidligere rejsekammerater. Prisen under ovenstående forudsætninger kr. 650.—; men der vil være mulighed for at leve på egen kost dernede. Een halv friplads er til rådighed.

købet kan spille Dem til på julemarkedets rouletter.

Her kan vi spille med et godt formål for øje, idet indtægten fra julemarkedet ubeskåret går til Menighedsplejernes sociale arbejde. Hvad her udrettes under socialrådgiverske Sr. Francisca's ledelse, til fordel for menighedernes medlemmer og for katolske børn, det gør de færreste sig nogen rigtig forestilling om.

Det fortjener vor støtte, — og så er der jo desuden det, at man ikke bør snyde sig selv for den hyggelige stemning, som findes på julemarkedet den første søndag i advent.

Et besøg dér, er faktisk een af de morsomste og tillige een af de nyttigste juleforberedelser, man kan tænke sig.

Derfor -- på gensyn på julemarkedet i Stenosgade i dag.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«

sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10 Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udlænd 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Rbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Islands Brygge, Sundby, Søndre, Tårnby, Kastrup og Dragør.

En god bankforbindelse er penge værd.

Katolske Begravelser

aut. Katolsk Bedemand

Alle Afta'er kan træffes i Hjemmet

Benson

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ambrosius -

(afsluttet fra side 568)

sets porte samlet sig en vældig skare mennesker. Man kunne høre dem helt ind i tronsalen og de forstyrrede forhandlingerne med deres larm. En hofman trådte ind i salen, kendelig bleg, og meddelte, at Milanenserne krævede at se deres biskop, eftersom de frygtede, at der skulle være tilstødt ham noget ondt. Justina blegnede og den unge kejser fo'r ilter op fra sin trone og tilkastede sine officerer et rådløst blik.

Folkets holdning blev imidlertid mere og mere truende. Inden længe kunne man høre kølleslag imod paladsets porte, og de første sten ramte vinduerne.

»Tal til dem, Ambrosius,« bød kejserinden, dirrende af frygt og harme.

»Hvad vil du, at jeg skal sige til dem?« spurgte biskoppen hende.

»Sig til dem, at katolikkerne kan beholde deres basilika,« svarede Justina, rasende af harme.

Og snart var der genoprettet ro og orden, og i et sandt triumftog ledsagede milanenserne deres afholdte overhyrde hjem til hans bolig.

Men hvis man dermed mente, at der nu var fred og ingen fare, så måtte man imidlertid tænke om igen.

Fredag i passionsugen mødte der påny et par hofmænd op hos Ambrosius og krævede, at han skulle overlade Arianerne en kirke, men denne gang forlangte de ikke kirken ved Porta, men derimod den ny store basilika. Ambrosius afviste atter med bestemt forlangendet. Palmesøndag frembar han det hellige messeoffer i basilikaen. Under messen bredte meddelelsen sig om, at Arianerne nu havde besat den portianske kirke. En vældig skare mennesker begav sig derhen. Det kom til alvorlige sammenstød, og let skyldtes udelukkende Ambrosius' igevægtige besindighed, at der ikke skete større ting. Arianerne måtte påny give op, og katolikkerne beholdt kirken.

Kejserinde Justina kogte af raseri. Men biskoppen forblev ubøjelig.

»Kejseren kan kræve af mig, hvad han lyster,« sagde han til en udsending fra hoffet, »mit gods eller mine penge, omend begge dele snarere tilhører de fattige end mig selv. Men de hellige ting tilhører ikke kejseren. Hvis han har brug for min fædrene arv, så vær's god. Kræver han mit liv, så tag det. Jeg giver mig med glæde hen. Jeg skal ikke forskanse mig bag folkets værn, ej heller bag alteret, blot for at redde mit liv. Men jeg giver mit liv hen for at forsvare alteret.«

Onsdag i den stille uge rykkede der så soldater ind i den ny basilika. Ambrosius lod uden tøven soldaterne vide, at enhver, der deltog i det planlagte kirkerov, var udelukket af kirkens fællesskab. Og da soldaterne hørte dette, vægrede de sig ved at adlyde kejserens befaling. Valentinianus blev bange for mytteri og så sig nødsaget til at give afkald på sine krav. Og resultatet blev endnu engang, at katolikkerne beholdt deres kirke.

Men Ambrosius forblev den unge kejser tro. Da Valentinianus i maj 392 blev myrdet af sin rival Maximus' håndlangere, holdt Ambrosius en gripende tale over den døde.

Ambrosius skulle dog atter engang få anledning til at vise sin ubøjelige troskab overfor Gud og hans lov. Statholderen i hovedstaden i Makedonien Tessalonika havde ladet en berømt køresvend kaste i fængsel for en forseelse. Da dagen for cirkusspillene oprandt, forlangte folket imidlertid, at den afholdte sportsmand skulle løslades, og da statholderne modsatte sig dette forlangende, brød der en opstand løs. Den rasende folkemængde stormede statholderens palads, myrdede ham, kastede hans tjenere ud af huset og dræbte dem.

Kejser Theodosius — der nu residerede i Milano — var med rette opbragt over disse udskjelser. Han besluttede sig til at straffe byen Tessalonika strengt. Ambrosius forsøgte forgæves at stemme kejseren til at fare med lempe og fornuft. Da der atter skulle afholdes cirkusvæddeløb i den makedoniske hovedstad, trængte romerske soldater efter ordre fra kejseren ind på arenaen og myrdede i flæng alle og enhver, skyldig og uskyldig, kvinder, børn og oldinge.

Da Ambrosius fik nys om denne uhyrlige bloddåd, satte han sig hen og skrev et brev til kejseren, hvori han opfordrede denne til at gøre kirkebod for sin alvorlige brøde, da han i modsat fald ellers måtte beklage ikke i fremtiden at kunne fejre det hellige offer i hans nærværelse. Ikke desto mindre begav Theodosius sig en dag med hele sit følge til basilikaen, ret som var der intet sket. Men just som han nu trådte ind gennem forhallen og skulle til at sætte foden på tærskelen til kirken, da trådte Ambrosius ham i møde i fuldt ornat, spærrede ham vejen med sin bispestav og sagde:

»Jeg ser, Kejser, at du ikke er dig din brøde bevidst. Se til, at du ikke glemmer din svaghed for det purpurskyld, som du hærer! Hvor vover du at træde ind i Guds helligdom og at løfte dine hænder, der endnu klæber af uskyldigt blod?«

»Også David syndede, men Herren tilgav ham,« svarede den store Theodosius med bøjet hovede.

»Nuvel da,« svarede biskoppen, »så følg du også Davids eksempel i bod, eftersom du også ligesom han har syndet!« Da vendte Theodosius beskæmmet om og vendte tilbage til sit palads. Men han var stor og ædelmodig nok til som enhver anden synder at gøre kirkebod, for dermed at opnå forsoning med kirken.

Langfredag i året 397 døde den store biskop, som hele sit liv igennem havde forenet alle en ædel romers dyder med en kristens heltemod. Han vil for hele eftertiden blive stående som et eksempel på en mandig og uforfærdet biskop. Engang talte han til den romerske skyggekejser et ord, der til alle tider vil være en overhyrde værdigt: »Jeg frygter kun Gud og er ikke vant til at vurdere noget menneskes gunst højere end Kristi nåde.« Og kort inden sin død kunne han trøstigt sige: »Jeg har levet sådan, at jeg kunne leve videre uden at skamme mig. Men jeg frygte ej heller døden, thi vi har en nådig herre!«

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

Horsens

Edvard Petersen

Kul . koks . brændselsoilier
HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88
Leverandør til de katolske institutioner

Esbjerg

E. Boysens Fiskehandel

Alltid friske Varer
Telefon 22 47
Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Kolding

Brændselsoilier
Cinders
Kul

BERRING & LARSEN ½
Leverandør til de katolske Institutioner

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager
Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

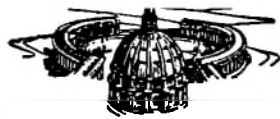
Aabenraa

Aabenraa Brugsforening

Tlf. 23 68 . Søndergade 16
Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik

Andersen og Meyers Eft

Otto Larsen . Ramshæred 31 . Telf. 22530
Lys . Kraft . Varme
Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik

Østrigs biskopper opretter katolsk socialakademi

Østrigs ærkebiskopper og biskopper har på deres efterårskonference under foresæde af ærkebiskoppen af Salzburg, dr. Andreas Rohracher - vedtaget at oprette et *katolsk socialakademi*. Konferencen beskæftigede sig iøvrigt med en række vigtige spørgsmål vedrørende det indre-kirkelige og det offentlige liv samt med resultaterne fra verdenskongressen for lægapostolatet i Rom. Efter hvad det østrigske katolske presseagentur »Kathpress« meddeler, bekræftede de østrigske overhyrder udkastet til den katolske aktion i den form, som den hidindtil har været praktiseret i Østrig »Bispekonferencen hilser med glæde og tilfredsstillelse, at også andre katolske foreninger, der arbejder sammen med kirkens hierarki, ifølge den Hellige Faders definition er kaldet til lægapostolat«, konstaterer »Kathpress«.

Pave Pius XII havde — som det vil erindres — i sin betydningsfulde tale til verdenskongressen for lægapostolater på det bestemteste vendt sig imod den opfattelse, at »Katolsk Aktion« som eksklusiv organisationsform skulle have monopol på lægapostolat. Paven foreslog, at man gengav begrebet katolsk aktion dets oprindelige betydning, og at anvende det som fællesbetegnelse for helheden af de organiserede apostoliske lægmandsbevægelser.

De østrigske biskopper udnævnte endvidere ved samme lejlighed ungdomsbiskoppen, biskop-coadjutor dr. Franz Zak, til at varetage militærsejlesorgen og besluttede uforbeholdent at støtte de østrigske hustruer og mødre, der endnu har pårørende i krigsfangenskab samt de berettigede krav, der er rejst af bomberamte overfor de respektive myndigheder (KNA).

PRESSEFRIHED sluttet fra forside det »censur« ofte er blevet og stadig bliver misforstået og misbrugt. Det er ikke episkopatets hensigt at ophæve det arbejde, der udføres af den katolske filmskommission »Legion of Decency« og den katolske kontrolkommission for litteratur, tværtimod bør man også have teater, radio og fjernsyn nøje under observation. Disse to institutioner udøver nemlig ikke nogen censur i dette ords egentlige forstand, men de er udsprunget af den opgave, der påhviler kirken, nemlig at værne om den katolske moral og de guddommelige sandheder.

Episkopatet har endvidere i en anden erklæring opfordret samtlige troende i Nordamerika til at helligholde søndagen efter jul som bededag for alle dem, der lider forfølgelse. Det ville være utænkeligt, om vi idag undlod at bede for vor tids martyrer og ikke tryglede Gud om styrke og trøst for alle dem, der må leve deres liv i ufrihed og forfølgelse (KNA).

URBI ET ORBI

Sentimentalitet - en misforståelse

Tænk på ofrene for det kommunistiske tyranni
hinsides jerntæppet!

Dekanen for det teologiske fakultet ved det katolske universitet i Washington, pater Francis J. Connell CSsR, har i et interview med henblik på hunden i »Sputnik II« udtalt, at man ikke i denne sag må være alt for sentimentale. Der kan fra teologisk standpunkt ikke indvendes noget mod forsøg med dyr, vel at mærke når disse forsøg tjener mennesket til nytte. Adskillige mennesker synes at glemme, at et menneskeliv er ulige mere værd end nok så mange dyrs liv, og når der bliver gjort så megen blæst i denne anledning, så glemmer man helt fakta. De, der har rejst et kæmpeskrig om Sputnik-hunden og råber op om mord o.s.v., de skulle langt hellere koncentrere sig om at slå til lyd for en lige-

Hollandske præster for retten for at have afholdt processioner!

Tre katolske præster i det hollandske bispedømme Breda har i denne uge været for retten, idet de er anklaget for i 1955 og 1957 at have overtrådt det almene forbud mod offentlige processioner. Ifølge den stadig gældende hollandske forfatning af 1848 er offentlige processioner kun tilladt i byer og på steder, hvor sådanne processioner var tilladt før forfatningens ikrafttræden. Da der før 1848 så godt som ikke har fundet katolske processioner sted i det protestantiske Holland, kan der som følge heraf idag ikke afholdes offentlige processioner i størstedelen af landet (KIPA).

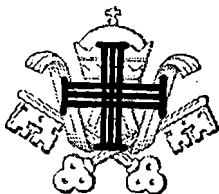
så højtrøstet protest mod tortur og henrettelser af tusinder og atter tusinder af mennesker, som er blevet ofre for det kommunistiske tyranni. Fader Connell tilføje samtidig, at det selvfølgelig er synd at tilføje dyr unødigt pin — også det ville være et perverst misbrug af Guds skabninger (KIPA).

Ved Niels Stensens grav

San Lorenzo-kirken i Firenze, hvor Niels Stensen hviler i umiddelbar nærhed af Medicierne. — Niels Stensens hvilested i kirkens sideskib har siden 1953 været målet for en uafbrudt skare af troende, som søger til hans sarkofag med deres hjerters anliggender, og daglig er hans grav smykket med blomster og kærter ...

Katolsk Ugeblad

ADVENT 1957

En amerikaner ser
på kirken -

Brevskolens første år

Dag og nat i
Vatikanet

Radio Vaticana's
sendetider

105. ÅRGANG

8. DECEMBER 1957

NR. 49

Moskva indrømmer:

40 ÅRS INTENSIV KIRKEKAMP FORGÆVES

Forudsætningen for at opnå resultater er et bedre kendskab til den katolske kirke

40 års intensiv antireligiøs propaganda har i Sovjetunionen ikke haft den tilsigtede virkning. Dette er — efter hvad der forlyder i Øst-Berlin — resultatet af en kongres, hvori der har deltaget samtlige betydelige antireligiøse propagandister fra USSR. Kongressen fandt sted umiddelbart inden festlighederne i anledning af 40-års mindedagen for den »store socialistiske oktoberrevolution«.

Hovedtalen på kongressen holdtes af formanden for organisationen for ideologisk masseopdragelse, professor

Mitin, der ligeledes er medlem af det kommunistiske partis centralkomité, og over 350 officielle propagandaledere fra alle egne af landet deltog i kongressen. Det fremgår af professor Mitins udtalelser, der er publiceret i et af Sovjetunionens førende filosofiske fagtidsskrifter, at man også indenfor centralkomiteen er på det rene med, at de forløbne 40 års uafbrudte kamp mod religionen har været resultatløs. Der gør sig idag — især i de baltiske lande, i Ukraine og i Hvide-Rusland trods al antireligiøs propaganda, en stadig stærkere aktivitet gældende blandt katolikkerne, erklærer professor Mitin, og nogle »sekter« har også

(sluttes på bagside)

Over 100.000 negre døbt katolsk

I løbet af de seneste ti år er over 100.000 amerikanske negre blevet døbt katolsk. Blandt Amerikas »sorte« befolkning er der idag ca. 500.000 praktiserende katolikker. Sjælesorgen blandt disse udøves af 73 negerpræster, og 30 religiøse ordenssamfund og kongregationer tæller idag negre blandt deres medlemmer. Tre søsterkongregationer består udelukkende af amerikanske negerinder (KNA).

Eurovisionen sender julenatsmesse fra Maredsous

Eurovisionen udsender i år midnatsmessen julenat fra det belgiske benediktinerabbedi Maredsous, nord for Namur. Udsendelsen begynder 24. december om aftenen kl. 23,55 og slutter kl. 1,00.

Det belgiske benediktinerabbedi i Maredsous blev grundlagt fra Beuron i 1872 og har siden 1920 været hovedklostret for en særskilt kongregation. Maredsous har i særdeleshed indlagt sig fortjeneste på grund af sin indsats for liturgi og ordenshistorie (KNA).

Kadar øver pres

Søger at formå unge ungarske flygtninge til at vende hjem igen

På sædvanligvis velunderrettet kirkeligt hold i München bekræftes det, at det kommunistiske regime i Ungarn i øjeblikket øver et hårdt pres på højtstående myndigheder i landet i den hensigt at foranledige kirkelige myndigheder i Vest-Europa til at formå unge ungarske flygtninge til at vende hjem igen. Breve fra kirkelige myndigheder i Ungarn, der skulle gøre sig til talerør for sligt, må derfor modtages med al tænkelig forsigtighed, idet de givetvis er affattet under pres fra regeringen og ikke vil kunne betragtes som udtryk for fri viljesyringer.

Forældre til flygtede unge ungarer er ligeledes hårdt trængt i øjeblikket. (KNA).

Pius XII besvarer lægers spørgsmål om anæstesi

Pave Pius XII holdt i den forløbne uge en meget betydningsfuld tale til nogle hundrede italienske og udenlandske læger, der deltog i en studiekongres ved Gregor Mendel-instituttet i Rom. Talen formede sig som svar på tre spørgsmål af medicinsk-moralsk natur, som overlægen ved anæstesi-afdelingen ved den kirurgiske universitetsklinikk i Innsbruck, dr. Bruno Haid, havde rettet i forbindelse med problemerne omkring begrebet »genoplivning«.

Paven besvarede spørgsmålene ved først i al almindelighed at henvide til, at mennesket ifølge naturlig fornuft og kristen moral har både ret og pligt til i tilfælde af alvorlig sygdom at anvende de midler, der er nødvendige for at bevare liv og sundhed. Denne ret og denne pligt, udtalte Paven, gælder imidlertid kun de normale midler — hvorved man under alle omstændigheder må tage hensyn til de forhold, der er afhængige af person, sted, tid og kultur, med andre ord, de midler, der ikke betyder ekstraordinær belastning for en selv og for andre.

På den anden side er det selvfølgelig ikke forbudt, at gøre mere end det strengt nødvendige for derved at bevare liv og sundhed, dog under den betingelse, at man dermed ikke forsømmer andre og større pligter.

Med henblik på meddelelse af sakramenterne udtalte Paven, at disse er bestemt for menneskene i denne verden og — lige med undtagelse af selve døben — forudsætter døben hos dem, der modtager sakramenterne. Kun et menneske kan modtage sakramenterne, altså ikke en død. Den, der åbenlyst tilbageviser sakramenterne, den pågældende kan man ikke meddele disse mod hans vilje. Gud tvinger ikke nogen til at modtage den sakramentale nåde. Kristus har indstiftet sakramenterne for menneskene, for dermed at give dem mulighed for at redde deres sjæle.

Spørgsmålet om dødens indtræden og dens konstatering — det være sig »de facto« eller »de jure« — har altid været af stor betydning og får stadig

(sluttes side 581)

MUNKE MØLLES GLUTEN

<p>KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 <i>Robert Hansen</i> Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER <i>Murermester</i> Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiohshjem</p>	<p>KBK Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>
<p>Andr. Krøyer's Boghandel <i>v. Chr. Henningsen</i> Nørrebrogade 18 B . C. 6638 <i>Papir . Stort Boglager . Fyldepenne</i> Leverandør til katolsk Centralskole</p>	<p>L. F. Nielsen <i>SNEDKERMESTER</i> LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Damsø 2043 Udlærer Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p>FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET Skjold Amaliegade 27, Tlf.: Central 799 København K Teleg.adr.: Forskjold</p>
<p><i>Benyt</i></p> <p>HANDELSBANKEN <i>som Deres bankforbindelse</i></p>		<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Minerva*408</p>

Vejle

<p>Niels Bentzen & Co. TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307</p>	<p>Hvidehus Boglade <i>Kai Jensen & Poul C. Thim</i> Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360 ... Bogladen med de mange Bøger</p>	<p>Leverandør til Sct Maria Hospital Poul HENRIKSEN Raadhustorvet</p>
<p>Horsens</p>	<p>Esbjerg</p>	<p>Kolding</p>
<p>Edvard Petersen <i>Kul . koks . brændselolier</i> HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel <i>Alltid friske Varer</i> Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>M. Lauridsen <i>Bøde- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager</i> Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>

Ind under jul -

Det er ikke så forfærdelig længe siden, at en af vore præster i sin søndagsprædiken beklagede, at »vor tid har tabt himlen af syne«. Han mente selvfølgelig set fra et religiøst synspunkt — og med dette som udgangspunkt så han den dybere betydning. Og så tilføjede han, at vi i vore neonbelyste storbyer ikke engang er i stand til at se stjernehimlen og ej heller mere kunne goutere de kunstnere, der har set noget af den skønhed, der ligger bag denne, men at menneskene idag søger alt det hæslige — for ikke at sige ækle og snævsede, som produceres idag og kastes på markedet i form af »litteratur« — vel at mærke i gåseøjne — og i »kunst« — ligeledes apostroferet. Tænk blot på f. eks. baroktidens mestre, der har smykket store kirker og slotte med de vidunderligste billeder af himmelhvalvet og knyttet dertil allegoriske fremstillinger i de herligste farver så fortryllende, at det næsten er blevet til himmelske festsale. Men den tid er passé. Det er minder om længst forsvundne dage. Vor tid har strøget himlen af dagsordenen.

Men så skete der imidlertid for et par måneder siden det mærkelige, at alle mennesker med eet igen begyndte at se op til himlen — det var da de røde måner — Sputnik'erne — begyndte at sejle rundt i atmosfæren. Det var noget ganske skæbnesvangert: mennesket havde med eet formået at sætte sig ud over de grænser, der nu i årtusinder har været sat for dets formåen. Og så blev himlen med eet til en realitet — mere håndgribelig end de store byers forførende lyshav. Men det var en realitet, der bragte uro, angst og uhyggefølelse over alt og alle. Det var ikke mere glæden over solen og månen og stjernerne, det var ikke menneskets ydmyge forbavselse over skaberens almagt og væld. Nej, der er i år noget iskoldt over julen, det er som om det svage skær, som julens kærter ellers har kastet hemmelighedsfuldt over alt og alle, er blegnet. En ligeså hemmelighedsfuld gru har grebet hele verden, menneskets frygt for sig selv, for videnskabsmandens og teknikkens dømmelige kunster, for en østlig stats tilsyneladende almagt. Er der måske noget af det hekseri, der bebuder tidernes ende?

Og hvad med stjernen fra Bethlehem — er den måske nu ikke »færdig«, er den ikke slukket, blæst ud af hånligt leende, djævelske mennesker? Åndernes kamp synes sluppet løs på ny, de gamle symboler står i modstrid med de ny, kristen tro og hedsensk overtro står overfor hinanden — de røde måners kolde, funkende lys og stjernen fra Bethlehems milde

funklen, angsten for verdens undergang og den ældgamle menneskelige længsel efter fred og efter at høre ordene: »Frygt ikke — —«. Menneskeheden er kommet til en ny skillevej. Vil den vedblivende være i stand til at mestre situationen og at udføre sin mission om »at gøre sig jorden underdanig« — hvorfor skulle ikke det fjerne stjernehvalv høre med herind under?

Denne åndernes kamp udkæmpes i ethvert enkelt menneskehjerte — og afgøres der. Sartre — der ynder paradokser — siger et sted: mennesket er en ørkeløs passion, og hertil svarer hans langt mere modne samtidige, André Gide: hvad skulle man vel beskæftige sig med, omend ikke netop med mennesket? Det har jo dog ikke talt sit sidste ord endnu! Det er også det — og netop det — det drejer sig om i julen 1957 — at vi trods alt bevarer håbet og troen på stjernen fra Bethlehem. Mennesket *har* nemlig ikke sagt sit sidste ord til mennesket endnu. Dette ord er nemlig ikke et teknikkens eller civilisationens ord, det har ikke noget at gøre med magt og rigdom eller med menneskets greb ud i verdensrummet. Dets indhold er og bliver budskabet fra Bethlehem. Og dette budskab hedder kærlighed, det hedder »Frygt ikke!« Det er det eneste, der kan føre os ud i den hellige nat, ud blandt hyrderne, der trænges ærbødigt og tilbedende om det fattige barn. Og det er den vej, vi må søge, bort fra det uendelige, det overdimensionelles patos, bort fra lysmillionerne, fra atomspaltningen, fra vort eget overmod.

Da den engelske digter T. S. Elliot for år tilbage prægede ordet om det før-kopernikanske menneske, så tænkte

te han dermed ikke på de mennesker, der levede før 16. århundrede, men derimod på dem, der ikke udelukkende er hyllet i empiriske erfaringer, iskolde statistiker, udspekulerede beregninger og beherskelse af materien, men som også lever af åbenbaringen. Digterens ord var et dristigt fremstød ud i det moderne menneskes verdensbillede. Det var et revolutionerende skridt, der både indhentede og overhalede, hvad Kopernikus havde gjort og som havde til hensigt at forsøge på at bringe mennesket tilbage til den orden, der er en direkte udløber fra stalden i Bethlehem. Det moderne menneske kan ikke klare sig med atomfysikernes og raketspecialisternes erfaringer alene, ikke udelukkende ved hjælp af teknikernes stadig mere og mere omfattende virke, mennesket har brug for mere og andet end alt dette, nemlig for de stjernetydere, der i sin tid på deres konges ordre hverken skyede møje eller besvær for at følge den komets bane, hvis lys gjorde holdt over stalden i Bethlehem.

Inden længe toner de gamle julesalmer atter ind i vore stuer, — vi folder vore hænder i kirken foran krybben og i vore stuer tændes lysene på juletræet — lad os da bestræbe os på, at lyset fra stjernen over Bethlehem ikke bliver bare sentimentalitet eller får vore øjne til at dugge i ømme fornemmelser, men lad os gøre vort til, at dette lys atter begynder at skinne i vore hjerter! Himlen er påny blevet en realitet, menneskets blik søger atter ud i den uendelige stjerneverden. Lad os ikke glemme himlen! »Frygt ikke.« sang englenes kor til hyrderne i Jordandalen, »frygt ikke.« siger barnet i stalden i Bethlehem til os! De tegn, som menneskene selv anbringer på himmelhvalvet, de viser udelukkende hen til Gud, til den Herre, hvis søn blev født for os i skæret af stjernen over Bethlehem — og det gælder også 1957!

L. K.

Kom, Herre Jesus, du folkeslagenes forventede, og glæd os ved din guddommelige nærværelse! Vi har råd, hjælp og beskyttelse behov. Mener vi af os selv at kunne skelne mellem godt og ondt, da falder vi alt for let for den fristelse, at lade os smigre ubemærket. Vil vi gøre det gode, da mangler vi kraft og mod. Bestræber vi os på at modarbejde det onde, da gør vi alt for hyppigt den sørgelige erfaring, at vi er svage, og til sidst bukker vi under.

Så kom da, Herre, og helbred vor blindhed, kom os svage, utilstrækkelige menneskenæsener til hjælp. Kom, du den guddommelige herligheds glans! Kom Guds kraft og Guds visdom; gør vor nat til dag, beskyt os mod farer, oplys vor blindhed, styrk vort mod, før os tro ved din hånd og led os efter din vilje på denne vor jordiske pilgrimsfærd, indtil du til sidst optager os i den evige stad, som du selv har grundlagt og rejst.

Bernhard af Clairvau.

Mr. Martindell er en god amerikaner, af profession bankier, men har nu trukket sig tilbage fra forretningslivet, medlem af episkopalkirken. Men som så mange ældre amerikanske forretningsmænd er mr. Martindell så afgjort ikke til sinds at ville »lægge op« og føre en uvirksom pensionisttilværelse. Det ligger aldeles ikke for ham. Og så er han gået hen og blevet chef for »American Institute of Management«. Dette »Amerikanske Institut for Forretningsføring« tilsigter imidlertid ikke at gøre forretning. Hensigten med det er at vise forretningsforetagender af enhver art, hvordan de kan nå større og bedre resultater, hvordan de kan arbejde mere rationelt og billigere, kort sagt: hvordan de kan få mere ud af det, og frengangsmåden er statistiske og forretningsøkonomiske undersøgelser. Amerikanerne har megen sans for den slags ting, og mr. Martindell har derfor 15.000 medarbejdere, af hvilke ca. 5000 er aktive generaldirektører og chefer for store foretagender, eller også pensionerede forretningsfolk, som f. eks. mr. Martindell selv.

Lige efter „Standard Oil“

Mr. Martindell tilstræber naturligvis også at virke ved det gode eksempel. Er der et foretagende, der fungerer helt allright, så bliver det undersøgt, for at man bagefter kan forevise for andre, hvorfor og hvorledes alting lykkes i den pågældende shop. Til dette ædle formål for eksempelgivning har »American Institute of Management« udarbejdet en punktsskala på indtil hundrede trin. Det være sagt med det samme, at man endnu ikke er stødt på et amerikansk firma, som er fundet værdigt til at hæfte dette formidable strålende »100« på sit bryst. Det foretagende, der på grundlag af de hidtil foretagne undersøgelser er nået højest, er det amerikanske »Standard Oil Company of New Jersey« -- det amerikanske foretagende med den højeste dygtigheds- og arbejdsgrad.

Nu er »Standard Oil« jo imidlertid en »profit organisation«, et selskab, hvis formål det er at gøre forretning. Men Boss Martindell interesserer sig dog også for »nonprofit organisations«, for selskaber, der ikke er ude på at skabe profit. Dertil hører også de forskellige kirkesamfund. Dem har Martindell interesseret sig for lige siden 1940. Han har da også sidste år undersøgt den største amerikanske protestantiske sammenslutning, det amerikanske Baptistsamfund -- beretningen herom foreligger imidlertid endnu ikke.

Det siger sig selv, at den store organisation, der hedder den katolske kirke, ikke har kunnet undgå Martindell's opmærksomhed og interesse. I 1948 blev han modtaget i audiens af Paven, og derefter erklærede han, at han følte det som sin »pligt« at få noget

mere at vide om katolicismen. En statistisk og forretningsvidenskabelig undersøgelse af kirken var noget, der faldt indenfor »American Institute of Management«s rammer, mente han, og tilføjede: »Standard Oil Company of
(fortsættes næste side)

Kancelliet meddeler:

Søndag 15. december kl. 16 meddeles i sct. Knud Lavards kirke i Kongens Lyngby præstevielsens sakramente til diakon Asger Strange.

Kapellan, pastor Bj. Højbo, sct. Antoni kirke, København, Brønshøj, er forflyttet til Sakramentskirken, København N.

2. søndag i advent

8. december 1957

DAGEN ER NÆR

Dagen nærmer sig -- sådan står der at læse i apostlen Paulus' adventspistel. Men hvad er det da for en dag, Paulus hentyder til med disse ord? I første kapitel af brevet til Filipperne taler han om »Kristi dag«, og han nævner dette ord med en vis hemmelighedsfuld ærbødighed og en vis bæven i stemmen, og dette går igen i det skrevne ord. »Han, som har begyndt det gode værk i jer, vil fuldkommengøre det indtil Jesu Kristi dag«. Kristi dag, det er den dag, som vi alle styrer hen imod, og som hele menneskeslægten gennem alle dette jordelivs årtusinder har styret hen imod. Og på alle sine lange rejser gennem den antike verden, på sine endeløse vandringer ad de stenede romerske veje har Paulus med brændende hjerte drømt om denne Kristi dag.

Kristi dag -- det er den sejrende Kristus' dag, dagen, hvor det, der hidtil var skjult, bliver åbenbart, dagen, hvor vi skuer Herrens herlighed. Og hvad gør det så, om denne pilgrimsvandring fører gennem ørken eller over bjerge og have, om den fører ad stenede romerske veje eller ad vor tids hjerteløse og kolde asfalterede gader, hvad gør det, om vi omgives af ørkenens uendelige stilhed eller om larmen fra den moderne verdens industri, presse eller radio fylder vore øren -- når blot alle de skridt, vi går, al vor søren og laden, hele vor pilgrimsvandring styrer mod Kristi dag.

Kristi dag er nemlig ikke nogen tom drøm. Den verden, der har svigtet Gud, den har opfundet en anden dag, den har erstattet Kristi dag med det bedrageriske håb om dagen X, hvor paradiset her på jorden skal begynde, hvor alle mennesker skal falde hinanden om halsen, hvor der begynder en ny verdensorden, i hvilken der ikke længere er nogen klasseforskel efter at alle slyngler har fået deres retfærdige straf og er klynget op i lygtepælene -- en ny verden, hvor der ikke mere eksisterer nogen form for svindel og åger, ingen forfordeling eller udbytning, ingen fattigdom, ingen tårer, ingen nød og elendighed -- det er altsammen afskaffet af staten -- hvor alle lever i retfærdighed og velstand og lighed eller hvad alle de gyldne løfter så end siger. Dette jordiske paradisi skulle altså tage sin begyndelse på denne dag X. Denne lovede dag oprandt for 40 år siden i et forsøgsland -- men resultatet har blot været, at en hvid czar er blevet afløst af røde czarer og at de sibiriske katorga'er er blevet afløst af morderiske tvangsarbejdslejre ved ishavets kyster. Det er denne dag i en nøddeskal! Det bedrageriske håb er blevet brutalt afsløret -- der er ingen mere, der tror på denne herlige dag.

Men Kristi dag -- det er ikke en dækningsløs veksels på jordisk lykke, ikke et løfte om en utopisk sorgløshedens verden -- Kristi dag, det er afslutningen og enden på denne jordiske tilværelse og begyndelsen til en ny, en helt ny verdensalder, der ikke mere er af denne verden.

Kristi dag -- der ligger imidlertid også noget helt andet i dette ord af den hellige Paulus! Gælder den blot det hinsides og de gyldne løfter? Vi kristne lever dog ikke en utopisk tilværelse og advent er ikke bare et maskeret løfte om det hinsides -- advent er -- såvel som hele kristendommen i sig selv et memento til os alle -- om Kristi dag!

Advent er det for os kristne hver evige, eneste morgen, som Gud vor Herre skænker os, sunde og raske. En ny dag bryder frem. Hvem tilhører denne ny dag? I hvis tjeneste skal vi stå idag -- for en eller anden tjener vi jo dog! Ikke bare mammon, eller teknikken, eller karriere, det er ikke bare pligtens ærinde, vi går, når vi tjener vort daglige brød. Hvor frygteligt for de mennesker, der føler hver dag som en plage, en ærgrelse, som noget, der hviler på en som et mareridt, som hver morgen ved synet af deres arbejdssted tænker uha, nu begynder slaveriet igen! Hver dag er, hvad vi selv gør den til. Så lad os da gøre den til en Herrens dag, en dag, hvor Vor Herre giver os et glimt af sin herlighed, et strejf af det kommende, det forestående, det forventede.

Kristi dag, det er ikke A-dag eller B-dag eller X-dag, ej heller præstens og nonnernes dag! Det er ligeså godt arbejderens og skattedirektørens -- din og min! For vi skal alle leve vor dag i Kristi nåde og opfyldte vor kristne opgave. Kristi dag skal også være din dag og min dag. Din dag er Kristi dag -- dagen, der bereder vej til Herrens komme. »Kom, Herre, og il os til hjælp med din mægtige kraft!«

Sognepræsten.

New Jersey og den katolske kirke er begge producenter. Standard Oil producerer olie og kirken en måde at leve og tænke på, og begge har de produktionsproblemer at tumle med. Tag f. eks. blot en missionær — efter min ringe mening vil den mand, der kender de rigtige metoder og behersker dem, kunne omvende langt flere sjæle end en, der ikke kender metoderne».

Vatikanet undersøges

Da embedsmændene i Vatikanet fik at vide, hvad amerikaneren havde for, var de noget nær ved at få et chok, de var »forbløffede og meget tvivlsomme«. Og mangen en værdig monsignore har sikkert med en vis skepsis og uro skubbet sine guldrandede briller til rette på næsen, da han så mr. Martindell's 200 mand rykke ind i Vatikanet. Et helt lang år støvede de så omkring i kontorer, kancellier og arkiver, gjorde deres notater, sammenlignede og stillede spørgsmål. Mr. Martindell udtalte senere på en pressekonference sin tilfredshed og glæde over, at folkene i Vatikanet ikke havde nægtet at svare på så meget som et eneste spørgsmål. Senere har instituttet behandlet det indsamlede materiale og kædet det sammen med de vurderinger som dets hundredevis af medarbejdere over hele jorden har knyttet til det.

Resultatet forelå for kort tid siden i form af en omfattende beretning, der senere er udkommet i udvidet bogform hos forlaget Harper i New York. Beretningen tilkender kirken 88 af 100 punkter for »udmærket forretningsføring«. Efter »American Institute of Management«s mening ligger Standard Oil Company of New Jersey kun to punkter højere i så henseende, nemlig på 90.

Og her er nogle enkeltheder fra rapporten:

Kirkens sociale funktion (vurdering: 1000 af 1000 opnåelige punkter): »Med omtrent fem millioner medarbejdere opdrager kirken omkring tyve millioner børn og drager tillige omsorg for et langt større antal syge og trængende af alle konfessioner«.

Organisationsopbygning (vurdering: 700 af 800 opnåelige punkter): 70 »ganske væsentlige« svagheder i den kirkelige organisationsopbygning er ifølge rapporten »for lidt hensyntagen til udforskningen af de kirkelige behov, hvis resultater ville kunne forelægges biskopperne« samt at der »er pålagt Paven alt for meget ansvar, der med rette ville kunne overtages af højere eller lavere organer inden for kirken«, og en følge heraf er, at dette »tærer for meget på Pavens sundhed og hindrer ham i uforstyrret studium og åndeligt førerskab«.

Kirkelige institutioners vækst (vurdering: 375 af 500 opnåelige punkter): Siden år 251 »da den Hellige Stols personale udgjorde 99 personer og kirken talte i hundredevis af medlemmer«, har kirken gjort store fremskridt. »Idag findes der 416.466 katolske kirker, 385.219 præster, 191.681 opdragelses- og velfærdsinstitutioner«. Men udviklingen er uregelmæssig (og

så rent geografisk set), og katolske institutioner er ofte placeret dårligt. »Kirkens økonomiske plan kender ikke til afskrivningsreserver«.

Medlemsskab (vurdering: 1100 af 1300 opnåelige punkter): Siden den hellige Petrus' martyrium er fem milliarder mennesker blevet døbt katolsk; de har alle været med til at fæstne traditionen og dermed øve indflydelse på fremtiden«. Kirken har imidlertid ikke tilstrækkelig indflydelse på middelstanden, og det er til stor gene for den, ikke mindst i USA. Den katolske trosvis er idag betydelig større end for hundrede år siden, »men vi anser den imidlertid kun for at være halv så stor som den var i starten«.

Finanspolitik (vurdering: 700 af 800 opnåelige punkter): »Ingen anden af de institutioner, som vi kender til, er i stand til at præstere så meget med så få midler«.

Evne til at ordne forretninger (vurdering: 650 af 700 opnåelige punkter): »Store afgørelser træffes hurtigt, trods protokol- og hemmeligheds-holdelsesforskrifter«. Indtrykket af, at Vatikanet arbejder langsomt, stammer fra foreteelser, »hvor tid ikke spiller nogen rolle«, f. eks. fastlæggelse af dogma samt helgenkårsprocesser.

Man kan lære af kirken

Mr. Martindell kom imidlertid ikke blot til det resultat, at kirken har omtrent lige så effektive forretningsfø-

ringemetoder som det bedst ledede foretagende i USA, men han mente ydermere at være berettiget til at udtale, at de amerikanske foretagender ville kunne lære noget af kirken, og det følgende:

lang og grundig uddannelse og langsom avancering indenfor personalet, hel og fuld autoritet til personer i topstillinger,

velovervejet fordeling af fremgang og tøven, anvendelse af ældre (og erfarne) mænd på ledende poster,

diplomatisk fremfærd i alle forhold, ingen nepotisme,

viden om, at pengepræmier aldrig har været effektive midler til at anspore mennesker til store præstationer,

offentlige æresbevisninger til forhenværende og afdøde medarbejdere i foretagedet,

streng disciplin, parret med en atmosfære af kamp og ydmyghed.

Den gode mr. Martindell er altså kommet til det resultat, at den katolske kirke »er dygtig« og arbejder med en gedigen organisation, som mangen et forretningsforetagende med udbytte kunne tage ved lære af. Hans personlige højagtelse for den katolske kirke er også en følge af disse ting — men een ting har mr. Martindell ikke forstået og det er, at man ikke kan skille kirkens »management« fra dens ånd, i så fald ville man gøre den uret, også mod sin vilje!

Brevskolen »Katolsk Orientering« fylder 1 år

*Brevskolen udvider sit arbejdsfelt - „Katolsk Orientering“
organiseret med mange frivillige medarbejdere*

Det er nu godt et år siden, at brevskolen »Katolsk Orientering« begyndte sin virksomhed, og det forløbne år har bedre end noget andet vist, hvilket behov dette landsomfattende initiativ har indfriet. Brevskolen lætter idag ca. 150 »elever«, og alt tyder på en stol og rolig vækst. — Brevskolens leder, pastor Gunnar Martin Nielsen, Lyngby, fortæller her lidt om institutionen og dens virke.

Et sted i det nye bygningskompleks på Lyngbygårdsvej i Kongens Lyngby har *Katolsk Orientering* sit kontor. Det foreløbige, men farvestrålende dørskilt meddeler: Brevskolen Katolsk Orientering. Inde bag væggen klapper tre skrivemaskiner og der høres en hakkende lyd fra den håndbetjente heftemaskine. Vi åbner døren og ser os om. Vi er kommet netop som brevskolen har mest travlt: Øvre ved vinduet opererer tre damer deres skrivemaskiner, den forreste i færd med at udfylde kartotekskort, bag hende en

studine, som prenter stencils med den store Imperial-maskine, der (hvilket er usædvanligt for skrivemaskiner) kan give teksten lige margin i begge sider. Lidt tilbagetrasket sidder den tredje, som anstrænger sig for gennem larmen at opfange ordene på diktafonvalsen. Imens hakker heftemaskinen videre betjent af to damer, som samler arkene til de nye kursuslektioner i et brunt bind, der minder om fredelige stilettehefter. Midt i det hele og roligt hvilende i sig selv sidder en kvindelig journalist og pusler med det spørgsmåls-arkiv, brevskolens lærere venter på, og som en dag vil blive til en katolsk »Hvad de dog spør om!« Og hvad sker der ellers? Jo, bibliotekets ansvarlige dame ser på sit kartotek og konstaterer, at nu skal vi igen bede Niels Stensen i Bredgade om at hjælpe os med et par bøger, som en elev øvre på Nibe-kanten meget gerne vil studere.

En mand sidder højet over det forreste bord ved vinduet. Han bakker på sin pipe, mens han læser breve og gør notater. Olav Rørdam Bonnevie hedder han, tidligere sognepræst i Fol-

(fortsættes side 580)

Indkørslen til Vatikanstaden ved Cancelli dell'Arco

I vor sønvløse tid er Vatikanet sandsynligvis den eneste stat, hvor der til stadighed hersker forskel på dag og nat! Vatikanstaten »vågner« hver morgen klokken seks, men allerede før den tid kan man se morgenduelige monsignori i al hast smutte af sted gennem de stille gader på vej til en eller anden basilika eller et eller andet kapel hos nogle søstre for at læse deres sædvanlige morgenmesse. Men først klokken seks åbner Schweizergardisterne den store port ved Cancelli dell'Arco — den store gitterport på venstre side af Peterskirken, og umiddelbart efter ruller der en varevogn ind gennem porten.

Når Paven er hjemme bringer en af disse varevogne daglig produkter fra Castel Gandolfo til Pavens — og andre af Vatikanstatens beboeres — bord: mælk, smør, grønsager, frugt og sjerkræ. Alle de øvrige varevogne kommer ind gennem Arco di Sant' Anna, hvor der står en vagtpost fra Vatikanstatens gendarmeri, og læsser deres varer af ved den lille stats købmandsforretning »Annona«, hvor der kan købes næsten alt mellem himmel og jord. Her indfinder diverse husholdersker fra de herboende prælater og diplomater sig for at gøre deres daglige indkøb. Priserne er her i Vatikanstaten er betydeligt lavere end »udenfor« i Italien — fra 10 til 40 procent. Der er især en stor prisforskel på varer som sukker, kaffe og spirituosa, men disse varer er »rationeret«, omend i rigelige tildelinger for derved at undgå spekulation eller sortbørshandel. Priserne gælder imidlertid også blot for Vatikanstatens borgere, diplomaterne ved den Hellige Stol og for de internationale præstekollegier, der nyder eksteritorialret i Rom. Det er alt i alt omkring en 5000 mennesker. Lignende fordele nyder imidlertid også de personer, der er ansat i de forskellige pavelige kontorer — omend de ikke er borgere i Vatikanstaten — ved periodiske tildelinger. På denne måde udlignes lønningerne,

der til gengæld er lavere her end i republikken Italien. Endvidere tilbyder Vatikanet sine funktionærer boliger til halvdelen af, hvad det ellers koster i Rom; det er imidlertid ikke alle funktionærerne, der endnu har bolig her; henimod små fire hundrede står stadig på ekpancelisterne.

Men efterhånden som morgentimerne skrider frem, kommer de forskellige håndværkere og funktionærer — kontorfolk, elektrikere, mekanikere, chauffører, smede, snedkere, tømrere, murere o.s.v. — over grænsen fra Italien. De begynder kl. 8 præcis, og samtidig åbner også den lille stats posthuse, apotek, biblioteker o.s.v. Efter arbejderne kommer tjenestemændene, præster såvel som lægfolk — alle skal passere et kontrolur for dermed at kunne dokumentere, at de har været på deres respektive pladser til tiden. Undtaget fra denne bureaukratiske foreteelse er kun cheferne for de enkelte afdelinger samt ministrene for Vatikanstatens »ministerier«, der har direkte telefonforbindelse med Paven. Den Hellige Fader plejer hyppigt selv at kalde op for at konferere med dem — medens de kun må kalde op i meget påkrævende tilfælde.

Og »trafikken« bliver større og større jo længere vi kommer hen på formiddagen, lige til klokken 13. Tit og ofte kommer der pilgrimme i tusindtallige skarer, hvor alle jordens tungemål kommer til orde. Når klokkerne ringer tolv fra Peterskirken stopper alt arbejde et øjeblik op, og overalt på kontorer og i værksteder beder man »Angelus«

Hen på eftermiddagen mister Vati-

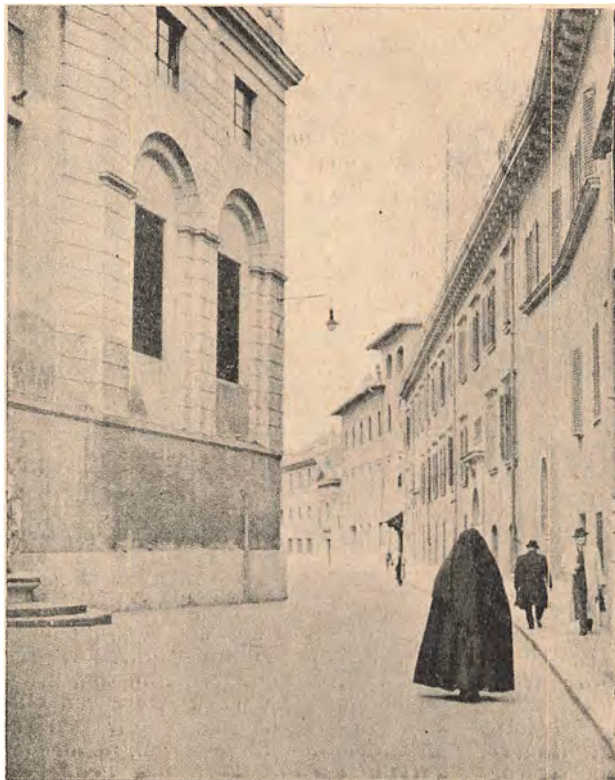
På indkøb i »Annona« >

> Via del Pellegrino — Vatikanstadens »hovedgade«

DAG OG NAT I VATIKANET

Staten, der stadig kender til forskel på dag og nat

kanet imidlertid atter sin karakter af stat. Når travlheden i middagstimerne er ovre, bliver Vatikanet hen under aften pány til en art kloster, skabt omkring en enlig suveræn, der er usynlig, men dog til stede.

Radioen og fjernsynet har også rundet indpas i Vatikanet. Paven selv åbner tit for fjernsynet om eftermiddagen — uden at det dog virker som afbrydelse i hans dagværk. Heri ligger også forklaringen på, at han ved en given lejlighed kunne udtale sig mod visse aktuelle problemer. Paven er en ivrig »seer« ved de italien-

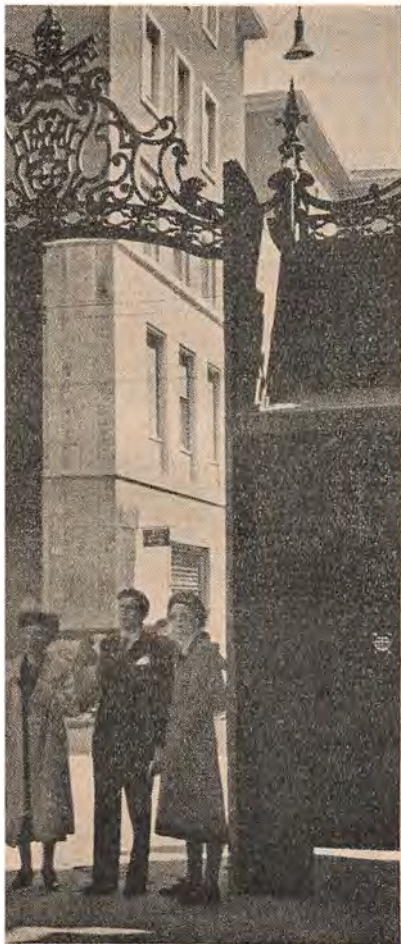
▲ Vaskedag i læ af Bernini's kolonader
 ← Højt over Bernini's kolonnader skinner et enligt lys ud i nattemørket

ske Quiz-udsendelser, og det siges, at han flere gange har udtalt sin medlidenhed med dem, der efter at have klareret de første spørgsmål alligevel dumpede på det sidste. Paven har også fjernsyn ude i Castel Gandolfo. Her er han ofte meget alene; tjenestefolkene og funktionærerne forlader nemlig Castel Gandolfo tidligt hen på eftermiddagen for at kunne vende hjem til Rom.

Fjernsynet er iøvrigt meget velanskrevet hos både kardinaler og monsignori. Således er f. eks. Roms generalvikar, kardinal Micara, en begejstret seer. En lille gruppe monsignori, der alle er ansat i statssekretariatet og bor i Palazzo di Santa Marta, har ligeledes i fællesskab anskaffet et fjernsyn.

Ved aftenens frembrud afkontrollerer en gendarmeripatrulje, ledsaget af en brandmand, hele Vatikanstaten: de gennemsøger gallerier, gårde, sale, kapeller, trapper, gader og haver, undersøger hver en afkrog for at opsnappe eventuelle uvedkommende, der måtte have trængt sig her ind i den hensigt at ville forstyrre stedets ro og fred.

Klokken halv tolv lukker schweizerne hermetisk alle de porte, der fører ud til omverdenen. Hver eneste af Vatikanstatens borgere, der banker på en af portene efter dette tidspunkt, bliver noteret op og må næste dag redegøre for årsagen til den sene hjemkomst. Denne portlukning — et relik fra svundne tider — er imidlertid ikke Vatikanstatens eneste ejendommelighed. Her findes heller ikke hverken gadenavne eller husnumre — de ligger velbeholdne i arkiverne. Den, der for første gang opsøger Vatikanstaten for at besøge en bestemt person eller afdeling, bør derfor altid sørge for at orientere sig ved blomsterbede, pladser eller karakteristiske porte ... C. D.

← Sankt Anna-porten, hovedindgangen til Vatikanstaden.

I korte træk —

Den Pavelige Årbog — »Annuario Pontificio« — vil til næste år udkomme i forandret skikkelse, idet den ikke som hidtil udelukkende vil være trykt på italiensk, men tillige også på engelsk, tysk, fransk, spansk og portugisisk. Endvidere vil de enkelte bispedømmer fremtidig være optaget i årbogen på deres originale sprog (KIPA).

*

Den tyske forbundspræsidents besøg i Vatikanet i sidste uge blev udsendt direkte fra Vatikanet som Eurovisionsudsendelse. Udsendelsen, der varede en times tid, gik godt igennem takket være det gode samarbejde mellem det italienske fjernsyn, det tyske fjernsyn og Vatikanet (KNA).

*

Budapester-bladet »Nopsabadszag« beklager, at studenterne i Budapest boykoter de ideologiske uddannelseskursus, der for nylig blev genoptaget ved de forskellige højskoler i den ungarske hovedstad. Bladet skyder skylden på »folkefremmede« elementer blandt studenterne (KIPA).

Lad os hjælpe Dem med at løse et af Deres julegave-problemer!

Et abonnement på

Ugebladet

til Deres venner og bekendte i ind- og udland!

*

»Katolsk Ugeblad« lancerede for et par år siden ideen for første gang, og en hel del trosfæller benyttede sig af den.

Også i år burde De tage dette forslag op til overvejelse:

Giv et abonnement på Ugebladet i julegave!

Vi sender vort righoldige julehefte sammen med en julehilsen — evt. en af Dem selv formulere kort hilsen — til den opgivne adresse, og derefter følger så løbende levering af bladet for det tidsrum, De har betalt, og som en ugentlig hilsen fra Dem.

Tænk over det —
 men ikke for længe!

Indsend Deres bestilling i god tid — benyt blanketten side 581.

Katolsk Ugeblad

BREVSKOLEN

(fortsat fra side 577)

kekirken, nu en af brevskolens ledere. Han er i færd med at praktisere sit løsen, »at brevene skal være personlige og prægede af Kristi hyrdeomsorg for den enkelte«.

Døren går op og undertegnede kommer ind (glem, at jeg allerede har været der!). Jeg beskuer scenen for denne apostoliske iver og går til min plads i hjørnet, hvor vindueslyset ikke når frem, men en lampe skinner over bordets dlynger af papir. Jeg sidder og

nyder i tre sekunder glæden over, at foretagendet er i sving takket være en skare energiske mennesker. Men som malurt i bægeret er min lille uberettigede bekymring: Får vi også medvind i år? Bliver det nødvendigt at propagerere overfor katolikker, før de forstår, at også denne missionsindsats skal få sin kraft fra andres bøn og økonomiske ofre. Det bliver sikkert ikke nødvendigt. I den første sæson blev vi hjulpet på en storslået måde. Vi fik løfter om forbøn, og vi fik efterhånden de penge, vi skulle bruge. Det er vel nok at nævne, vi har postkonto nr. 103169? Ja, men det kan dog være,

at en og anden gerne vil vide mere om denne brevskole, før han eller hun giver den en hånds-rækning. Godt! Så gå over på den anden side af borde og svar på mine spørgsmål!

Hvad kan brevskolen?

— Hvad kan I byde de mennesker der melder sig til brevskolen?

— Vi sender dem i løbet af et halvt år 14 kursuslektioner. Hver lektion har en avis-kroniks længde. Emnelisten ser sådan ud:

1. Nogle indledende ord. 2. Lidt om Gud. 3. Jesus Kristus. 4. Den kristne kirke. 5, 6 og 7. Bibelens tilblivelse og betydning. 8. Om at bede. 9. De syv sakramenter. 10. Den hellige Messe. 11. Det kristne ægteskab. 12. Maria og helgenerne. 13. Skriftemålet. 14. Den kristne moral.

— Det kunne folk dog læse om i et af de udmærkede katolske bøger, de behandler tros-læren!

— Det kunne de, og det skal de også gøre. Brevskolen kan for det første give sine elever et lille *overkommeligt* kapitel hver anden uge, men for det andet (det vigtigste) kan de besvare spørgsmål, som ikke er behandlet i bøgerne. Brevskolen kan undervise pr. korrespondance, den kan skrive personligt til den enkelte, som ikke endnu tør nærme sig en præst. Den kan både hjælpe dem, der ikke tænker på at konvertere, og dem, der er forhindret i at begynde mundtlig undervisning. Jeg tænker ikke kun på de travlt optagne mennesker, men også på syge, der er bundet til deres seng, eller på de mange, der bor fjern fra en kirke.

— Hvad siger erfaringerne fra sidste år?

— De lærer os, at de fleste af vores 150 elever havde særlige grunde til netop at foretrække brevskolen, når de ville gøre sig bekendt med Kirken budskab. Enkelte var allerede i forbindelse med en præst, men langt de fleste foretrak indtil videre at korrespondere om spørgsmålene. Ikke så få boede langt fra en kirke og ville kun med stort besvær kunne begynde mundtlig undervisning.

— Vil konversionstallet så stige de kommende år?

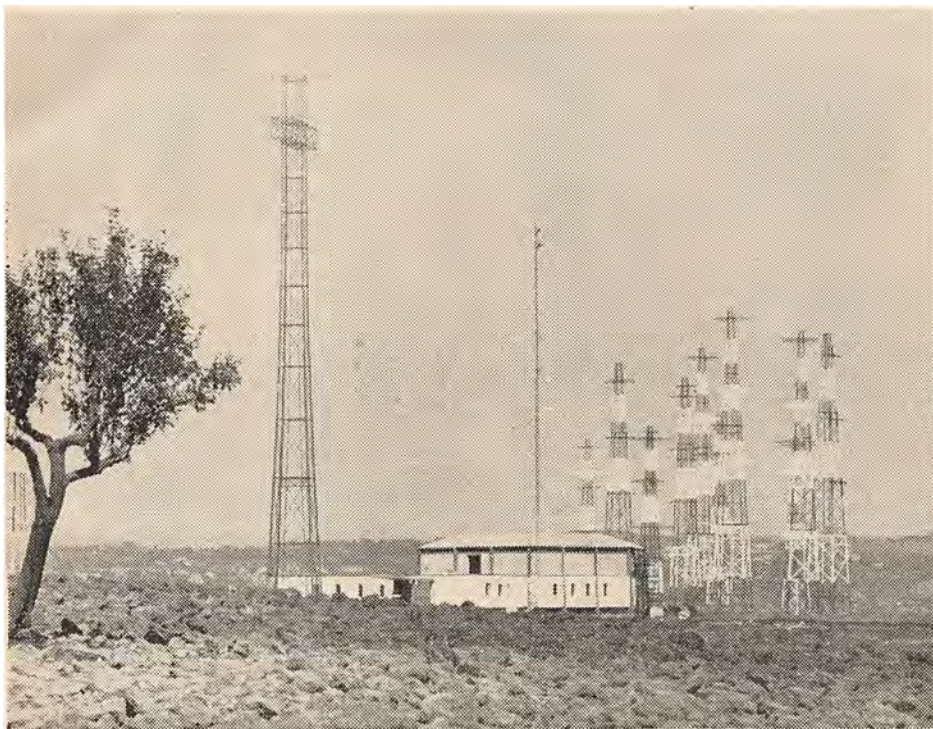
— Kloge folk siger, at man ikke skal give sig til at udregne et apostolal værdi i tal. Det eneste sikre er, at vi kan berede jordbunden og kan være med til at fjerne mange mistydinge af Kirkens liv og lære. Men på lang sigt vil brevskolens arbejde selvfølgelig gavne den hele apostoliske indsats herhjemme og øge tallet på konversioner. Forudsætningen for resultater er givetvis Guds nåde.

— Fremtidsplaner?

— Den nærmeste fremtidsplan er et fortsættelseskursus, som Tove Ras mussen udarbejder. Og så vore møde for eleverne.

— Der er også brevskole i Norge.

— Nordmændene har kunnet brugt stort materiale og arbejder nu på staten af deres anden sæson. I Sverige er brevene ved at blive oversat, og snart lægger man ud fra Stockholm. Vi glæder os meget over, at den beskedne

RADIO VATICANA

De danske udsendelser kommer hver anden onsdag i måneden kl. 16,45 på bølglængderne:

41,21; 31,10; 25,67; 19,84; 196 m.

*

Daglige udsendelser på engelsk, tysk og fransk:

Engelsk kl. 16,00 og kl. 19,15:

41,21; 31,10; 25,67; 19,84; 196 m.

Tysk kl. 13,45 og kl. 15,45:

41,21; 31,10; 25,67; 19,84; 196 m.

samt kl. 20,45:

48,47; 41,21; 31,10; 25,67; 196 m.

Fransk kl. 12,45 og kl. 15,30:

på samme bølglængder som de tyske udsendelser kl. 13,45 og kl. 15,45.

samt kl. 19,45:

på samme bølglængder som den tyske udsendelse kl. 20,45.

*

Søn- og helligdage transmitteres en messe fra alleret i krypten ved den hellige Petrus's grav kl. 9,30 på bølglængderne:

41,21; 31,10; 25,67; 19,84 m.

start herhjemme har givet de to andre skandinaviske lande mod til at begynde.

Jeg går tilbage til min plads på den anden side af bordet og foretager en lykning i papirdyngerne. Kontorlareren bliver igen påtrængende. Jeg tænker på Paulus, der efter endt arbejdsdag dikterede breve i olielampens skær. Sammenligningen virker grotesk og lamrende. Men jeg vågner igen, la Preben G. Frandsen kommer ind idkørt af syv skoletimer plus eftersidning. Vi stikker hovederne sammen. Jo, der må bestilles flere annoncer. Er det ikke simpelthen vor pligt sagligt, venligt men vedvarende at sige til den danske offentlighed: Den katolske kirke er også for dig.

PAVETALE -

(sluttet fra forside)

større betydning på moralens og religionens område på grund af følgerne. Det er her nemlig ikke blot et spørgsmål om sakramenternes gyldighed, men har også betydning i forbindelse med arvespørgsmål og ægteskabsproceder samt med en række spørgsmål indenfor det private og det sociale liv. Det må være lægens og da især anæstesiologens opgave at give en klar og nøjagtig definition af død og døds-

APROPOS

I det julekatalog, som nu er udsendt 910.000 eksemplarer af forlæggere og boghandlere, står følgende reklame for bogen »Nonnen«:

»En skøn belgisk lægedatter bliver nonne, men bryder ud efter forærdende oplevelser af klosterlivets brutalitet mod menneskets personlighed«.

Hvad vil der så ikke komme ud af det, når bogen bliver filmet med den mukke Audrey Hepburn som ofret for denne brutalitet?

Leonard von Matt
M. H. Vicaire O. P.

DOMINIKUS

160 s., kr. 39,60 ib.

Dette dejlige fotografiske billedværk af den kendte schweiziske fotograf von Matt fremkommer som det femte i rækken efter »Franz von Assisi«, »Pius X«, »Bernadette« og »Ignatius von Loyola«.

stund — dødens indtræden — hos en kunstigt åndende patient.

Paven gik derpå over til at svare direkte på de spørgsmål, der var stillet til ham, og udtalte bl. a.: »I alle tilfælde af dyb bevidstløshed og også i de tilfælde, hvor det efter den kompetente læges udsagn er formålsløst, har anæstesiologen ret til at anvende kunstigt åndedræt. Lægens rettigheder og pligter retter sig efter patienten. Lægen har i forholdet til patienten ingen særlige eller uafhængige rettigheder. Kort sagt: han kan ikke handle uden at patienten direkte eller indirekte har bemyndiget ham dertil. Genoplivningsteknikken er i sig selv ikke noget umoralsk; af den grund ville patienten, dersom han var i stand til selv at træffe afgørelse, kunne benytte den og lægen være berettiget til at anvende den. På den anden side overskrider disse behandlingsformer de sædvanlige midler, som man er forpligtet til at anvende. Man kan derfor ikke hævde, at det vil være obligatorisk at gribe til disse metoder og dermed at bemyndige lægen til at anvende dem. De pårørendes rettigheder og pligter i så henseende vil i al almindelighed være afhængige af den vilje, som man må antage, at den bevidstløse har, for så vidt han er myndig. Hvad de pårørendes egentlige pligter angår, så er disse kun forpligtet til at anvende de gængse behandlingsmåder. Hvis altså genoplivningsforsøgene er ensbetydende med en uoverkommelig økonomisk byrde for de pårørende, vil de kunne insistere på, at lægen standser sine forsøg, og lægen er i så fald berettiget til at samstemme. Der er i så fald ikke tale om euthanasi. Og selv om afbrydelsen af det kunstige åndedræt skulle have

standsning af blodcirkulationen til følge, er det kun indirekte årsag til dødens indtræden.

Paven havde hermed besvaret både det første og delvis også det andet af de spørgsmål, som lægerne har rejst. I et sådant tilfælde — fortsatte Paven — må man imidlertid — for så vidt den sidste salvelse endnu ikke er meddelt — vedblive med det kunstige åndedræt, indtil den syge har modtaget sakramentet. På spørgsmålet om, hvorvidt den sidste salvelse har gyldighed, når den er meddelt i det øjeblik, hvor blodkredsløbet er definitivt ophørt eller måske endda senere, kan man hverken svare ja eller nej; thi dersom blodcirkulationen definitive ophører efter lægens mening med sikkerhed er ensbetydende med adskillelse af sjæl og legeme, også selv om enkelte organer vedblivende skulle fungere, ville den sidste salvelse ikke have gyldighed som følge af, at den, der modtog den, ikke længere kan betegnes som levende menneske. Hvis lægerne er i tvivl om spørgsmålet, er gyldigheden af sakramentet ligeledes tvivlsom. Men ved anvendelsen af den gængse regel om, at »sakramenterne er beregnet på menneskene« og at man »i yderste tilfælde forsøger det sidste«, tillader kirken betingelsesvis meddelelse af sakramentet.

På det tredje spørgsmål — om hvorvidt et menneske, der er bevidstløs og hvis liv, eller rettere sagt: hvis blodkredsløbet udelukkende opretholdes ved kunstigt åndedræt, efter nogle dages forløb skal betragtes som død »de facto« eller »de jure« — erklærede Paven, at svaret herpå hverken er betinget af et religiøst eller moralsk aspekt og af den grund ikke falder ind under kirkens kompetence (KNA)

Til

»KATOLSK UGEBLAD«s redaktion,

Nørrebrogade 27 C . København N

Undertegnede bestiller og betaler herved et »Julegave-årsabonnement« paa Ugebladet.

Abonnementsprisen er:

- 22 kr. årlig.
(Norge-Sverige: 24 kr.
øvrige udland: 26 kr.)

- 11 kr. halvårlig

(sæt kryds ved den ønskede opkrævningsmåde)

og bedes opkrævet hos:

(Bestillerens)

Navn:

Adresse:

(Evt. telf.).

Gaven er til

1. Navn:

Adresse:

Ordlyd til

hilsen:

2. Navn:

Adresse:

Ordlyd til

hilsen:

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Dec.

8. S. 2. Søndag i Advent. --- I dag højtideligholdes
(hvid) *Jomfru Mariæ uplettede Undfangelse* (776—83); 2. bøn: Søndagen (6); præf. (522).
9. M. MARIÆ UPLETTEDE UNDFANGELSE (776—83); 2. bøn: Feria (6); præf. (522).
10. Ti. † Feria (5—2); 2. bøn: St. Melchisedes ([5]); uden Alleluja-Vers efter Graduale og uden Credo; alm. præf. (525).
11. O. † Feria (5—2); 2. bøn: St. Damasus I (781); uden Alleluja-Vers og uden Credo; alm. præf. (525).
12. T. † Feria (5—2); uden Alleluja-Vers og uden Credo; alm. præf. (525).
13. F. St. Lucia (781); 2. bøn: Feria (6); uden Credo; alm. præf. (525).
14. L. † Feria (5—2); som Torsdag. (violet)
15. S. 3. SØNDAG I ADVENT (9—3); præf. (521).
el. rosa
16. M. † Feria (9—3); 2. bøn: St. Eusebius ([9]); uden Alleluja-Vers og uden Credo; alm. præf. (525).
17. Ti. Feria (9—3); uden Alleluja-Vers og uden Credo; alm. præf.
18. O. Tamperonsdag (13); alm. (violet) præf.
19. T. Feria (9—3); som Tirsdag. (violet)
20. F. Tamperfredag (15); alm. (violet) præf.
21. L. St. Thomas, Apostel (782—84); 2. bøn: Tamperlørdag (17); præf. (524).
22. S. 4. SØNDAG I ADVENT. (violet)

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Katolske Menighedsplejers julemarked

Udtrukne numre: Cykel 173 - Cognac 326. Tombola: 2286 - 1274 - 844 - 2348 - 1664 - 1128 - 2706 - 2926. Amerikanske lotterier: D 39 - I 7 - F 86 - T 39 - T 84 - Z 30 - V 97 - V 92 - H 1 - H 38 - D 48 - D 58 - J 56 - J 42. Rød 50 - grøn 99.

Gevinsterne kan afhentes på Katolske Menighedsplejers kontor, Bredgade 69, København K, kl. 10—16, inden 15. januar 1958.

Uafhængte gevinster tilfalder derfor efter Katolske Menighedsplejer.

Julemarkedskomiteen.

Hushjælp

Amerikansk familie, bosiddende i København, bestående af to voksne, søger almindelig hushjælp med god karakter og ansvarsbevidsthed. Må have pæne anbefalinger. Den rette person kan få værelse i fint hjem plus god løn. Svar gives til: *Byen 9335* (kontor) ml. 13 og 17.

Academicum Catholicum

Lørdag d. 14. dec. kl. 19,30 advents-aften i bibliotekssalen, Sct. Kjeldsg. 3.

Ungarn

Penneven søges. Lærerinde Maria Horváth, Tárnok-Ligetvaros, søger en penneven her i landet, helst en lærerinde. --- Billet mrk. »Ungarn« til redaktionen.

Radio Vaticana

Vatikanets radio udsender onsdag 11. ds. kl. 16,45 et foredrag af Finn Lynge: »Grønlands katolske middelalder set gennem Vatikanets arkiver«.

Redaktionen

Da redaktionen af Ugebladets julenummer afsluttes tidligere end normalt, vil meddelelsesstof, der indgår til redaktionen efter at dette nummer af bladet er udkommet, først kunne

påregnes offentliggjort i det første nummer i det nye år.

St. Ansgars kirke

Den offentlige gennemgang af katolsk tros lære afbrydes i juletiden. Sidste gang i december d. 17. Fortsættelse 14. januar.

Julekoncert på Rygård

Til fordel for opførelsen af en ny skolelænge finder den 8. julekoncert sted i St. Therese kirke tirsdag d. 10. dec. kl. 20. Kgl. kammersanger *Thyge Thygesen* og kgl. operasangerinde *Bonna Søndberg* m. fl. optræder. Skolens elever medvirker også, idet de mindste synger en fransk julesang med kostumer. 4. og 5. klasse synger 2-stemmig — og endelig synger de større elever engelske og danske julesange.

Arkitekt Carl R. Frederiksen har disse dage fuldført St. Therese kirke: indre udsmykning med hvide mure og et lavt alter, så at kirkerummet nu står lyst og klart i linierne.

D. K. K. F.

Torsdag d. 12. dec. kl. 20 pr. advents-aften i den store sal i Stenensgade. Grundet på indtrufne omstændigheder slutter vi os i år sammen med Jesu Hjerte sogns menigheds advents-aften. Pastor K. Geertz-Hanser holder adventstale; der bliver fælles kaffebord o.s.v. Medlemmerne bedes tilmelde sig senest tirsdag aften d. 10. dec. pr. telf. Vester 1965 x.

Prisen bliver kr. 1,50. *Styrelsen.*

OFFICIELT

Helge Jacobsens legat

I løbet af marts måned vil uddeling af Helge Jacobsens legat finde sted.

Dette legat kan søges som bidrag til bygning eller restaurering af katolske kirker — fortrinsvis sognekirker — under forudsætning af, at der ved bygning af kirken alene medvirker dansk

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Klicheer i fineste Udførelse

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

ødt arkitekt, og at den pågældende menighed selv viser offervilje. Eventuelt vil der endvidere kunne uddeles mindre beløb til hjælp til dækning af udgifter ved religionsundervisning for katolske børn.

Eventuelle ansøgninger indsendes inden 31. januar 1958 til *Den katolske Kirkes Kancelli, regnskabsafdelingen, Amaliegade 31 A, København K.*, og skal i specificeret form indeholde alle de nødvendige oplysninger.

af den ene skal være katolsk gejstlig.

Legatportionerne uddeles ikke for livstid, hvorfor tidligere legatnydere må indsende ny ansøgning. Ansøgningsfristen udløber d. 31. januar. Andragender, som er indsendt efter dette tidsrum, kan ikke tages i betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til *Den katolske Kirkes Kancelli, regnskabsafdelingen, Amaliegade 31, København K.*

Angarius-Bonifatius

Foreningen

Den danske katolske kirkesag.

Ansøgninger om tilskud fra foreningen til de respektive kirker og kapeller bedes indsendt inden den 31. januar til *Den katolske Kirkes Kancelli, regnskabsafdelingen, Amaliegade 31, København K.*

*

Baronesse Rosenkrantz

Charisius' f. Oxholms legat

til hjælp for trængende, indfødte medlemmer, mænd eller kvinder, af alle her i landet værende katolske menigheder, uddeles af biskoppen i løbet af februar måned 1958.

Ansøgninger, indeholdende fulde oplysninger om navn, alder, bopæl, skal m. h. om nødvendigt omtrængning, værdighed og medlemsforhold til en herværende katolsk menighed, attesteres af to personer, hvor-

Aarhus

Aarhus Boghandel

v. katolsk kirke

Ryesgade 26

Telefon 26630

Leverandør til Sct. Knuds skole

Et Hjem paa Rejsen

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Høilund Carlsen

Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksduk, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

Støt annoncørerne

Gør Deres Indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25 7 16

Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

VIL DE VÆRE TILFREDS? - KOM TIL

ANDERS JENSEN . Bülowvej 60

TELEFON 234 60

1ste Klasses Fodløjs-Reparationsværksted
De ringer - vi henter og bringer!

Leverandør til Sct. Josefs Hospital

V. Svenstrup . Telefon 21557

Aut. Elektro-Instalør . Ladestation

Hans Brogesg. 4 . Tietgenspl.
Lev. til Sct. Josefs Hospital

Katolske Begravelser - Ring til 22868

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Køb kvalitet
det gør vi -

DERMA RADIO

lige ved katolsk kirke - Tlf. 20075 - Specialist i båndopt. og long playing

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen

Sdr. Ringgade 3

Tlf. 43385

Henry Carlsen

Sdr. Ringgade 61

Tlf. 43857

Næstved

Ll. Næstved Andelsmejeri

Telefon 569 og 770

Leverandør til de katolske Institutioner

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Næstved

Kul- og Koks Kompagni

Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 14 20

Arndt Nielsen Ure og Optik

Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen

Boghandel

Telefon 2525

(2 Ledninger)

Tapeter og Malervarer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg

Snedker & Tømrermester

Lindebjerggårdsvej . Telf. 1628 & 818

Leverandør til de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Ellisebeths Hospital

Konsistorialkongregationens sekretær

Kardinal Piazza død

Sidste lørdag afgik sekretæren for Konsistorialkongregationen, Giovanni Kardinal Piazza, ved døden i sin bolig i det Apostoliske kancelli i Rom. — Kardinal Piazza var i forrige uge blevet ramt af et slagtilfælde, der havde lammet ham i højre side.

Kardinal Piazza var født i 1884 i Vigo di Cadore i Dolomiterne og tilhørte karmelitterordenen. Han var blevet kardinal i 1937 og havde siden 1948 beklædt posten som sekretær for konsistorialkongregationen, en af de vigtigste poster indenfor den romerske kurie (KNA).

Bekymring for kardinal Tien

Ærkebiskoppen af Peiping, Thomas Kardinal Tien, der nylig kom til Rom efter at have foretaget en otte-ugers rejse gennem Asien, er blevet alvorligt syg og har måttet lade sig indlægge hos salvatorianerne på Monte Mario. Kardinal Tien — der ellers lever i exil i de Forenede Stater, har gennem adskillige år lidt af en hjertesvaghed samt af tiltagende blindhed.

40 ÅRS KIRKEKAMP .

(sluttet fra forsiden)

andre steder stor indflydelse. Overvindelsen af Islam er forbundet med store vanskeligheder, idet den nære Orient — hvor USSR idag er så stærkt politisk engageret — beherskes netop af Islam. Man er af den grund tvunget til at gå forsigtigt til værks mod Islam, for ikke at skade politiske interesser.

Mitin betragter imidlertid Vatikanet som den farligste modstander mod den antireligiøse opklaring. Der sidder den »mest obskure og mest raffinerede fjende«. Propagandisterne for den »videnskabeligt velfunderede ideologiske masseopdragelse« behøver imidlertid ikke at få komplekser, endsiige have hemninger i kampen mod den katolske religion, fortsætter Mitin. Men det er uomgængelig nødvendigt, at de, der gør propaganda, selv er ganske nøje inde i Vatikanets forhold. Efter professor Mitins opfattelse er dette imidlertid ikke tilfældet i Sovjetunionen, og han beklager, at de ledende medlemmer af organisationen og propagandisterne har alt for lidt kendskab både til marxismen og materialismen og til den katolske kirke. De er endnu ikke i stand til at sætte effektivt ind mod den »religiøse dogmatisme« (KNA).

URBI ET ORBI

Hans tilstand giver anledning til bekymring.

Den kinesiske kardinal har under rejsen til Asien fortrinsvis opholdt sig på Formosa samt i Japan (KNA).

Og så endnu engang:

Lad os hjælpe Dem med at
løse et af Deres julegaveproblemer!

*

Giv en af Deres venner eller
bekendte et abonnement på

UGEBLADET

*

Blad lige om på side 679!

Ugebladet til jul og nytår

I lighed med de foregående år udsendes indeværende årgangs nr. 50, 51 og 52 atter i år som et stort, illustreret julenummer. Der udkommer af den grund i det Ugeblad, dateret søndag 15. december og 29. december, hvorimod julenummeret forventes at foreligge midt i måneden.

Meddelelsesstof — gudstjenester, foreningsmeddelelser o. l. — som måtte ønskes oplaget i nr. 1, 1958 (søndag 5. januar 1958), må være redaktionen i hænde senest 27. december. Meddelelser, der indgår efter denne dato, vil først kunne forventes oplaget i nr. 2 i 1958.

Den religiøse situation i Østrig vanskelig

Alene Ærkebispedømmet Wien mangler
mindst 1000 præster

Den østrigske afdeling af det Internationale Katolske Institut for Kirkelig Socialforskning (ICARES) fejrede i sidste uge fem-årsdagen for sin oprettelse ved en pontifikalmesse i Wien og en efterfølgende fest i det berømte Schottenstift.

Af en beretning i festkriftet i anledning af jubilæet fremgår det, at institutionen har været yderst virksom i de forløbne fem år, og der gives samtidigt et overblik over den katolske kirkes struktur i Østrig.

Et af de vigtigste resultater af instituttets arbejde er, at man har konstateret nødvendigheden af en omorganisering af sjælesorgsnettet i hele Østrig, især med hensyntagen til de nye industriområder. Endvidere fremgår det af beretningen, at størstedelen af katolikker mellem 25 og 50 år ikke fører et aktivt trosliv.

En af de største faktorer i så højt seende er den store præstemangel i Østrig. Der mangler i øjeblikket ca. 1700 præster, deraf alene 1000 i ærkebispedømmet Wien. Ligeledes beklager de forskellige søstersamfund manglen på tilgang, ligesom antallet af katolske skoler langt fra er tilstrækkeligt.

Ærkebiskop-coadjutor dr. Jachyr understreger i indledningen til festkriftet, at det aldeles ikke er instituttets opgave som sådan at fælde dom over eller at kritisere det katolske Østrig af idag, men at det er hensigten og meningen at yde sjælesorgen et fingerpeg for, hvor indsats er mest for nøden (KNA).

Østtysk presse vred på Paven

Pressen i den tyske østzone har rettet skarpe angreb på henholdsvis de vesttyske regering og på Vatikanet anledning af den tyske forbundspræsident, professor, dr. Theodor Heuss besøg hos Pave Pius XII. »Der er ingen tvivl om« — skriver »Neue Zeitung« — »denne prominente vesttyske politikers besøg hos Paven netop på indværende tidspunkt må tillægges en stor politisk betydning. Den vesttyske politiske og klerikale reaktion vil sikre sig Pavens velvillige indstilling, for således med større intensitet at kunne virkeliggøre deres politik, der tilstræber den tyske hærs atom-oprustning. Bladet mener endvidere at kunne se en betydelig forskel mellem det budskab, som Paven rettede til Theodor Heuss, og hans budskab mod atomkrigen (KNA).

Katolsk

Ugeblad

JULEN 1957

NIELS STEENSENS BIBLIOTEK
KØBENHAVN

105. ÅRGANG
NR. 50 - 51 - 52
1,50 KR.

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
VEster 3826

(over Spærkassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang I Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedelundsgade 1 . Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

stat'saut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft

Algade . Telefon 365

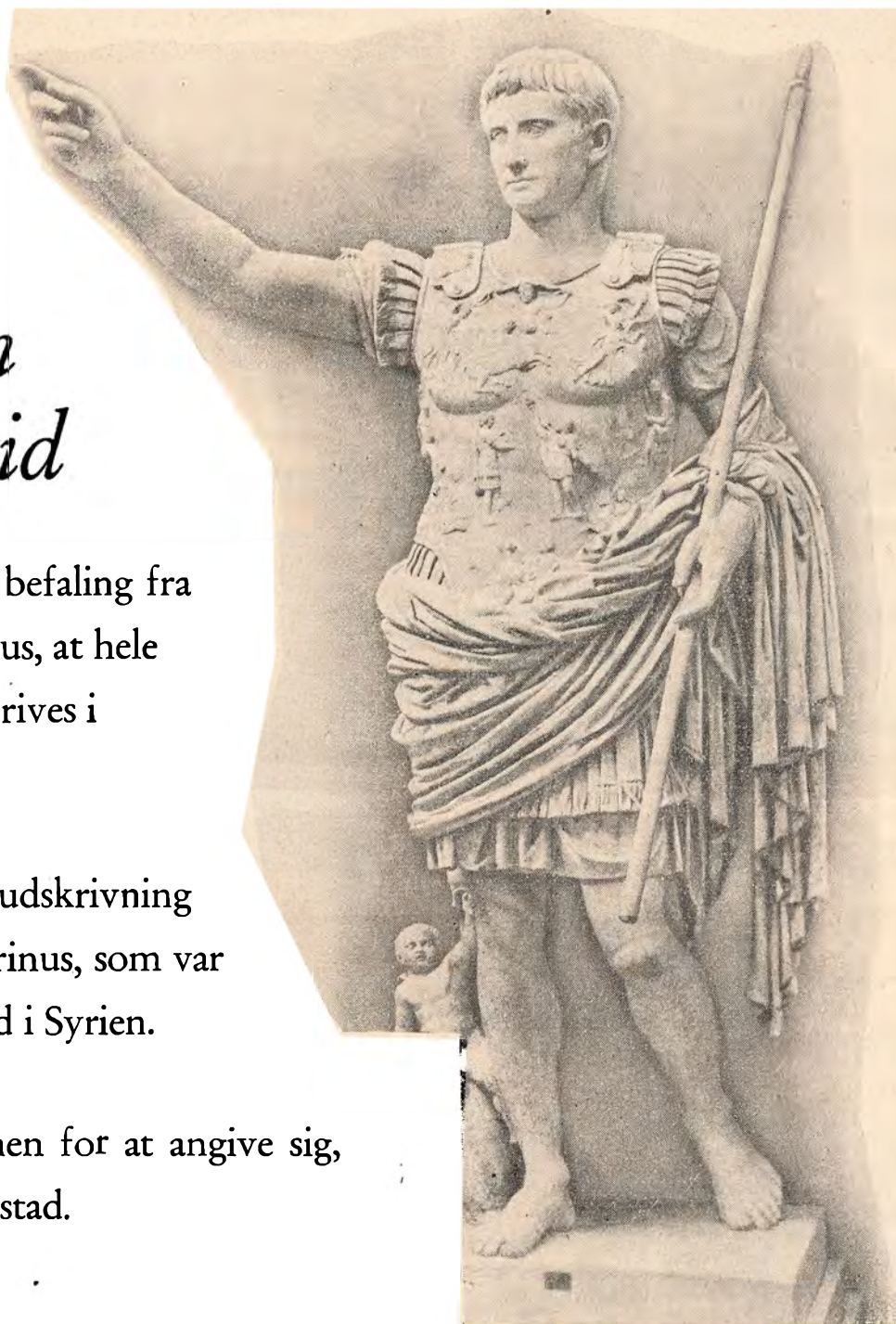
Lev. til den katolske Menighed

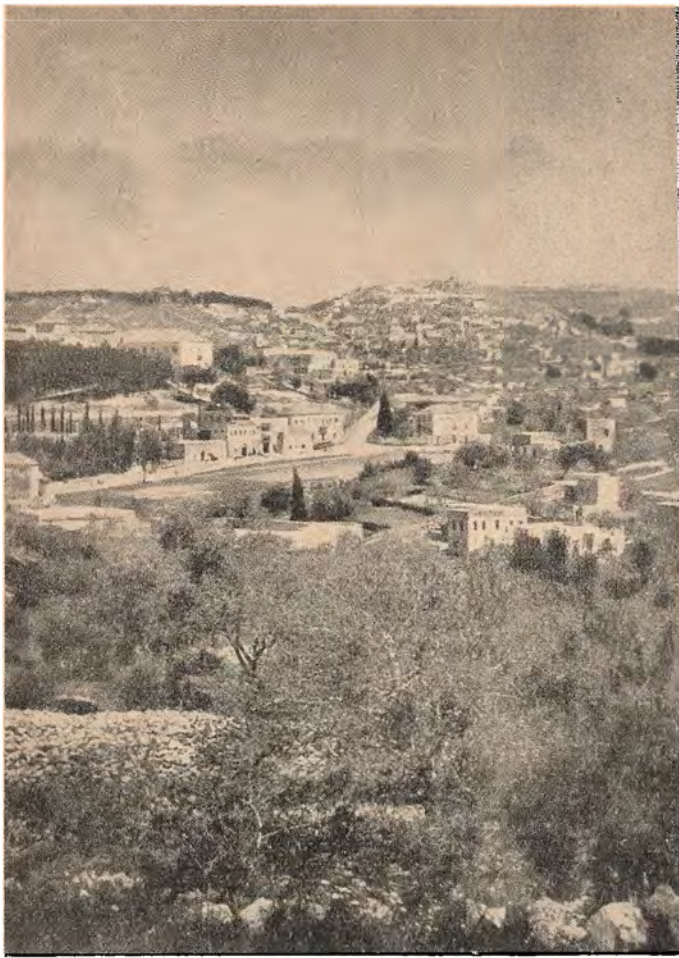
På hin tid

udgik der en befaling fra kejsers Augustus, at hele riget skulle skrives i mandtal.

Denne første udskrivning skete ved Cyrinus, som var befalingsmand i Syrien.

Og alle gik hen for at angive sig, enhver til sin stad.

hus og slægt, for at angive sig tillige med sin trolovede hustru Maria, som var frugtsommelig.

Men det skete, medens de var der, blev tiden fuldkommet, at hun skulle føde. Og hun fødte sin søn, den førstefødte, svøbte ham og lagde ham i en krybbe, fordi der

ikke var plads til dem i herberget.

Da drog også Josef op fra Galilæa, fra staden Nazareth, til Judæa, til Davids stad, som kaldes Bethlehem, fordi han var af Davids

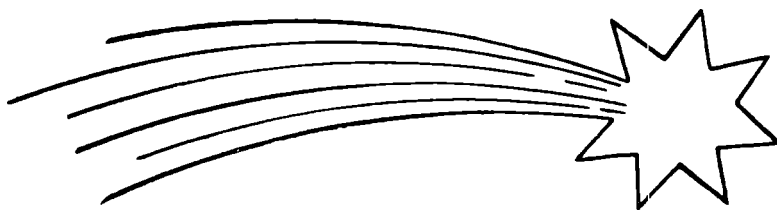
Guds herlighed omstrålede dem, og de frygtede såre. Men engelen sagde til dem: Frygt ikke! Thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal vederfares

I den der var i denne egn hyrder, som vågede og holdt nattevagt over deres hjord. Og se, en lærrens engel stod for dem, og

alt folket: idag er der i Davids stad født eder en frelser, som er Kristus, Herren.

Og dette skal være eder tegnet: I skal finde et barn, svøbt og liggende i en krybbe. Og pludselig viste sig om engelen en mængde himmelske hærskarer, som priste Gud og sagde: ære være Gud i det høje, og på jorden fred for de mennesker, som har en god vilje.

JUL

Julen er faktisk den eneste — og sidste — af årets fester, der er blevet ved med at indtage en slags fast punkt midt i vor moderne verdens uro og omskiftelighed. Påske og pinse er ikke mere »fester« i den forstand — det er blevet til »udvidede week-end's«, hvor de, der har vogn, forsvinder ud i det blå, og de, der har hus og have, enten maler eller går rundt i over-all og gør ved. Men julen har derimod trods alt bevaret noget af, hvad man forbinder med ordet »festdag«. Er sommerferien først overstået, og man atter er inde i den daglige trummerum, da er der som regel længe til de næste fridage. Med de korte dage og den grimme, grå efterårståge kommer for os kalolikker så mindedagen for vore døde. Alle Helgen er en festdag, selv om vi ikke fejrer den som fridag, og Alle Sjæle ligeledes en højtidsdag, der tillige minder os om, at menneskelivet ikke er lutter fryd og gammen, og at vi er bestemt til — ubønhørligt — at skulle vandre døden i møde. Tågen lægger ligesom en art kold og klam dødens skygge over vore sjæle, minder os om livets forkrænkelighed og forgængelighed. Men så er det, at lyset med eet skinner i mørket, det lys, der bebuder forløsningen, udfrielsen fra mørke og kulde — lyset fra Stjernen over Bethlehem. Der er stadig noget fortyllende over julens fest — trods alt og stadigvæk — selv for de mange, hvem barnet i krybben og englenes jubelhilsen ellers ikke siger noget.

Men hvad er det da, der gør, at vi inderst inde glæder os til julen? Er det, fordi vi i juledagene får lejlighed til at hvile ud fra hverdagen, kommer dens slid og møje en smule på afstand, eller er det gaverne, der venter os? Nej, det er det ikke, det er noget helt andet, noget, der ligger langt dybere, noget smukkere og bedre. Vi mennesker lever nu engang i håbet — og af håbet. De mere beskedne glæder sig ved tanken om en god, mør flæskesteg, en hyggelig week-end, gæsteri, rare fridage, eller hvad det nu ellers monne være. Det er jo nu engang ting, der er med til at kaste kolorit over en grå hverdagslivværelse.

Advent, der er forventningens tid. Det er ikke beskåret enhver af os at kunne få vogn eller hus, og

det er heller ikke forundt os alle at kunne skrabe tilstrækkeligt mange penge sammen til en lille tur til syden eller til lysenes by, Paris. Egentlig henlever vi jo hele vor tilværelse i en slags stadig adventstid, der er hele tiden noget, vi ønsker os og ser hen til. Vort hele liv er som een stor forventningens, forberedelsens tid — vi vil aldrig nogen sinde her på jorden kunne standse op og stige: Så, nu har vi nået målet, vi kan nå et mål, men ikke målet, vi må stadig videre, her er »intet blivende sted«.

Vi må lære og komme til at indse og fatte, at evigheden er det eneste mål, som vi skal stræbe efter — alt andet er kun tomme løfter og fata morgana. Og julefesten har noget af dette lovende over sig, noget af det lys og det skær, der stammer fra den store, kommende og længselsfuldt imødesete fred, fra den store hinsides fuldendelse. Vi må kun vogte os vel for blot at standse op ved den jordiske glædesfest, vi må i al vor gøren og laden se at nå videre frem ad den vej, der fører sikkert over til målet.

Midt i det mørke, der omgiver os, funkler der til jul en stjerne, lys og klar. For snart to tusind år siden viste denne stjerne sig over stalden i Bethlehem — og stadig fornemmer vi denne lysende stjerne. Den lyser i krigs- og fredstider, over demokratier og diktaturer, over frie mennesker og slaver. Millioner af mennesker har i de forløbne to tusind år gjort sig allehånde anstrengelser for at slukke dens lys, men det er mislykkedes. Hele hære og folkeslag, verdensaltets uhyre kræfter, er sat ind i dette stormløb — men forgæves: den lyser stadig, lige så klar og lige så strålende som hin første julenat over stalden i Bethlehem.

Og selv om der i vor tid findes mennesker, der ved bedre besked om al ting, som mener, at vi i neonlysens tidsalder ikke mere har brug for denne stjernes lys, selv om der i vor tid findes mennesker, der kniber øjnene til for dette guddommelige lys, bare for ikke at se det — så lyser det dog stadig og overstråler langt alle kunstige lyskilder.

Lad os derfor ikke famle i blinde eller planløst og uden mål og med gennem vor tids dunkle jungle. Lad os tage kurs efter stjernen fra Bethlehem, akkurat som vore gæve forfædre styrede deres både efter stjernehimlens store kort. Lad os dog vise, at vi er efterkommere af en gammel søfarende slægt! Lad os stille vort kompas efter denne stjernes lys. Her er vor store — og eneste — chance! Lad os søge mod lyset. Advent er nu forbi, og julens tid er inde!

Sognepræsten.

Den stedseunge kirkes år

Oversigt over året 1957

Var det de første skridt til verdensrummets erobring, som gav det nu snart forløbne år dets historiske betydning?

Der er ingen tvivl om, at 1957 vil stå som et mærkeår i den anledning. Det var faktisk i højere grad end ballonens og flyvemaskinens opfindelser det første skridt til erobringen af den tredje dimension, som ellers gennem årtusinderne har været så genstridig for os mennesker, hvis tilværelse med tyngdelovens kraft er fastholdt som overfladevæsen på en kugle. Blot ganske små dybder nede under kuglefladen kender vi så godt som intet til, hvad vi har under vore fødder, og nogle få tusind meter over fladen hører vor erfaring også op. Det er virkelig en begivenhed af meget høj rang, at vi nu synes for første gang i vor tilværelse at have en chance for at beherske også den tredje dimension.

Her er det ikke stedet at drage begivenhedens mange følger frem for eftertanken. Selv om man holder fantasien nok så meget i tømme, synes følgerne, også for vor fortsatte kuglefladetilværelse, at være gigantiske. Vi har så mange gange i disse år talt om, med hvilken fantastisk hast levevilkårene ændres for mennesker. Det er, som oplevede vi fra det ene tiår til det næste årtusinders udvikling.

På dette sted vil vi blot understrege denne levevilkårenes hastige skiften. Vi, der fødtes samtidig med, at de første biler kom skramlende, lever endnu, og det lykkes os så nogenlunde skridt for skridt at tilpasse os til ændringerne. Men vi hører alligevel til i en tid, der var ganske anderledes end nu. Ved vi det ikke selv, så ved de unge det. Afstanden mellem generationerne er åndeligt set større end nogensinde.

Det gør opdragergerningen i hjem som i skole sværere end nogensinde. Aldrig før har man i samme grad som nu fornemmelsen af, at børn ikke længere er, som de var, da det var os, der var børn. Og det er ikke blot erindringsforskydninger, som forklarer disse fornemmelser. Børnenes uro, manglende koncentration, hastigere fysiske vækst, tidligere kunstige modning, senere åndelige modenhed o.s.v., o.s.v., alle disse forhold er reelle nok. Vi kan moralisere derover, vi kan forsøge at opdrage den nye slægt efter vor ungdoms bedste synspunkter, men det vil ikke være større nytte til. Hvad vi måtte have i behold af åndelig spændstighed må sættes ind på at forstå, hvad der er sket, og at opdrage ud fra de realiteter, der nu foreligger.

Og så kommer vi da til det, som for os er hovedsagen, i forhold til hvilken alt andet er så inderligt småt og betydningsløst, religionen. Hvad betyder et verdensrums erobring i forhold til bare et enkelt barnligt Fader Vor? Svaret ville være, at det intet betød, hvis ikke det var, at verdensrummets

erobring såvel som hele den tekniske udvikling og alt, hvad dertil hører, faktisk betyder noget for troens vilkår i vor tids verden. En menneskehed, der overvældes af udviklingen, af dens gigantiske muligheder og af den angst, som er den tekniske udviklingsfølgesvend, stirrer som hypnotiseret på det, der sker i verden. End ikke angsten får mennesker til at søge re-

de stadig kristne er grebet af tidens ånd. Hvor var det dog tidligere langt lettere altsammen. Lettere at passe alle indtryk ind i religionens ramme, lettere at få stunder til det daglige religiøse liv, lettere at tale religion med sine børn, lettere at opfylde de moralske krav, troen stiller — altsammen lettere. Det er indtrykket, når man færdes blandt dem, der er kristne og som næsten alle ønsker, at det var muligt at vende tilbage til en fortid.

Alle disse forhold, som her kun i den mest rå skitse har kunnet antydes, stiller to hovedkrav til kirken og

Ikke blot herhjemme, men over hele den katolske verden har aftenmesserne vundet indpas.

DE NY EUKARISTISKE FASTEBESTEMMELSER

Uanset tidspunktet for modtagelse af den hellige kommunion består den forpligtende eukaristiske faste for fremtiden i følgende:

1. Man skal afholde sig fra fast føde og fra alkoholiske drikke i de sidste tre timer før kommunionen.
2. Man må intet drikke den sidste time, almindeligt vand undtaget.

3. Syge har, hvad enten de er sengeliggende eller oppegående, tilfaldelse til at indtage medicin og ikke-alkoholiske drikke uden tidsbegrænsning.

København, den 9. april 1957.

Theodor Suhr,
biskop.

ligionens svar på deres frygtsomme tanker. Mennesker bare stirrer og stirrer sig blinde på alt det ydre, der sker. De mærker stadig stærkere deres utilfredsstillede behov efter — ja, de ved ikke selv, at det savn, der nager dem, er efter en tro, et forhold til en almægtig Gud.

Dette er ikke blot noget, som angår de folkemasser, der i forvejen stod fremmede for kristendommen. Også

til alle dem, der vil gøre kirkens gerning med i det præstelige og det læge apostolat. Den uforanderlige sandhed er gyldig i dag som i går og om tusind år. Men iøvrigt skal gerningen gøres med mennesker og for mennesker, som de nu engang er. Og derfor ser vi i disse år — netop i år måske tydeligere end før — at kirken på den ene side bremser for så mange modernistiske, mærkeligt nervøst præge-

Ugebladets administration og redaktion takker samtlige læsere og medarbejdere for det forløbne år og ønsker samtidig en velsignet julefest og et godt nytår 1958.

*

Billedet på forsiden er en gengivelse (i udsnit) af: Gherardo dalle Notti († 1556) »Hyrdernes Tilbedelse«.

de forsøg på at forny præsentationen af de evige sandheder, i en febrilsk nyhedstrang det måske eneste sted, hvor vi er udenfor tiden og nyder indblik i noget evigt og uforanderligt. Men samtidig — og det er dette, der virker så stærkt, også på ikke-katolske betragtere, — samtidig er det, som kirken bedre end nogen anden af verdens institutioner forstår at tage hensyn til det moderne menneskes situation. Årets store oplevelse her var de nye bestemmelser om den eukaristiske faste og om aftenmesserne.

kelte, der tror, hvad man snarere troede på i 20'erne og 30'erne, at kirken forkyndelse skal betjene sig af den store tromme. Af og til læser man, om ikke kirken skulle tage reklamebrølet og sligt i sin tjeneste. Intet kunne være mere forfejlet just i vor tid. At hvirvle kirken ind blandt døgnets sensationer, der er hu og høj i dag og glemt i morgen, ville være låbeligt. Vejen går i vore dage den ganske anden — vejen ud til de enkelte.

Det ses måske bedst af et par enkelte småtræk, der karakteriserer vor

Sct. Knud Lavards kirke i Lyngby.

Med al respekt for kunstige jorddrabanter — så var dette kirkens svar. Det kom i rette tid. Formålet var det simple at gøre det lettere for nutidsmennesker under nutidens tilværelsesvilkår at lytte til indbydelsen fra Gud, ingen indbydelse til en tredje dimension, men til at befri sig for alle skabte dimensioner og leve nådens liv som parthavere i en natur, hvis dimensioner er Guddommens. Vidnesbyrdene rundt om fra alverdens lande viser, at med enkle midler, blot et par ændringer i en ydre praksis, har kirken kunnet føre nye hundredtusinder til messeofferet og til Herrens bord. Tilsyneladende blot ved et par praktiske ændringer, men det var ændringer i mange århundreders traditionelle praksis. Derfor var det så stærkt et bevis for, hvor totalt ændrede kirken mener, at vor ydre vilkår er blevet, hvor vågen kirken er overfor verdens gang, og hvor liden vægt den lægger på selv de ærværdigste traditioner, når blot det er sådanne, den selv har formet, og ikke sådanne, der er betroet den i værge.

Det andet hovedkrav er kravet om at henvende sig til mennesker på en ny måde. Man kan endnu træffe en-

egen hjemlige katolske indsats just nu. Så sent som i sidste nummer kunne vi fortælle om den katolske brevs-kole. Det er netop en sådan stilfærdig og indtrængende kontakt med de enkelte, der i forvirring og uro søger et svar på livets dybere problemer. Inden for vore egne rækker virker på samme stilfærdige måde overfor de enkelte den af de katolske læger skabte familierådgivning. Problemerne er her netop de for tiden så typiske — hvordan forener sig, den enkelte, kirken krav til mig med de ydre, ofte så vanskelige kår. Så mange løser ikke problemerne, men trøster sig med den falske trøst, at kirken er gammeldags og ikke forstår. Svaret, der kan gives konkret til de enkelte, er jo netop, at kirken forstår tiden og dens vanskeligheder og kun er stejl, hvor den ved, at den går Guds, d.v.s. den almægtige kærligheds ærinde.

Og hermed er vi allerede midt i det, vi også skal have fremdraget i den artikel, med hvilken vi slutter et redaktionsår, det korte rids af, hvad der har tildraget sig iblandt os danske katolikker. Det er jo aldrig de mange og storstilede ting. Men der er altid ting, som i deres beskedenhed dog tæller.

Vi må nævne ungarerne. De blev taget vel imod blandt danske katolikker. Vi mærkede nok, hvor trælse kår, kirken har og har haft i det uheldige land. Vi mærkede oprevne sind og nerver. Men også god gammel katolsk arv. Og vi tror, at mange af de uheldige og tapre ungarere vil falde godt til i vort land og blandt danske katolikker.

Vi må nævne — år for år med voksende glæde og stolthed — forsommerens store valfarter til Åsebakken og til Øm. Lad der være nok så megen glæde over naturen, nok så megen almindelig glæde ved at hygge sig med hinanden blandet med ind i disse valfarter, hvis deltagertal årligt sætter ny rekorder, så er det dog stærkere end alt det andet en ligefrem håndgribelig kærlighedsyttring til Guds moder, der lyder fra de tusinder, for hvem det er en af årets store dage, der får dem til at løfte hovedet i stolt glæde over troens ufortjente lykke.

Fra Åsebakken er der kun kort til Magleås og fra Øm kun kort til Ømhørgen, de steder, hvor der gror så meget, som lover godt for vor katolske fremtid i Danmark. Hvor der lyttes til en virkelig dybtgående undervisning i religion og opfostres en måske ikke stor, men des mere begejstret skare, som vil være egnet til at tage lægapostolatets opgaver op, således som netop i år disse opgaver er blevet fremlagt af Paven i den betydningsfulde tale i efteråret til lægapostle fra alle verdens lande.

Og så i år blev det store byggeprogram i Kongens Lyngby ført til ende. Efter præstebolig og menighedssal rejstes skolen, og slutningen sættes nu med den store moderne kirke, der gennem mange år har været savnet i det område af Storkøbenhavn, i hvilket der — i hvert fald hvad katolikker angår — er størst vækst. Det er en uhyre stor indsats her er gjort, af arbejde som af penge, og resultatet er en overmåde opmuntring for den initiativrige menighed.

Man burde også nævne andre felter, hvor katolske kræfter er sat ind. I næstekærlighedens interesse, i opdragelsen, i ungdomsarbejdet. Men det må være nok her at sige, at lejr af de forskellige arter, fra mødre til ganske unge børn med held og udbytte har været afholdt, at skolerne stadig

(sluttes side 619)

»Lyt til, I folk i det fjerne« (Esajas 49, 1), hør alle efter! Fra Vatikanets ny sender — denne skov af antenner, der krones af det ubesejrede korstegn, sandhedens og kærlighedens symbol, »udgår vort ord til jer« (2. Kor. 6, 11).

Vi ved alle af erfaring, at denne opfindelse både er i stand til at fostre godt og ondt. Hvem er måske ikke klar over, at radioen er i stand til at sprede og udbrede sandhed og vildfarelse, dyd og laster, endrægtighed og vedragt, brodersind og dødeligt had? Og derfor gælder det så meget des mere om, at de, der er besjælet af en kristen, eller i hvert fald af en retskaffen indstilling, tager sig af denne sag med allerstørste omhu. De skal — efter evne — drage omsorg for, at de radiomodtagere, der i vore dage forefindes i snart sagt hvert et hjem, ikke svigter sandhedens røst for vildfarelsens blændværk og ikke forfører sindet til laster, der holder sig skjult bag forførelses kunstneriske præstationer, men at de tværtimod virker ansporende til dyd, udbreder sandhedens vidnesbyrd, glæder lytterne gennem sundt tidsfordriv og opmuntrer dem i de sorger og bekymringer, der i vore dage virker særlig tungt og trykkende på sindene —

*

Hertil kommer, at radioen stiller ny midler og ny kræfter til rådighed således at det bliver lettere at opnå og opfylde hvad Jesus Kristus pålagde apostlene og dem, der har taget deres gerning op: »Forkynd det glade budskab for alle skabninger.« Og hvorfor skulle kirken ikke benytte sig af dette vægtige hjælpemiddel til lettere og hurtigere at opfylde sin mission?

Den sandhed, der kommer fra Gud, kender ikke til fallit, og når Guds bud realiseres på rette vis, vil de være i stand til ikke blot at bringe den enkelte, men hele det menneskelige samfund en bedre og lykkeligere tilstand. Måtte Jesu Kristi lære derfor dag for dag nå større udbredelse, måtte hans religion gennemtrænge alle og alle, og så dem, der bor allerlængst borte og som ellers er afskåret på grund af forbindelsesvanskeligheder eller af andre årsager — måtte Kristi religion vinde indpas i familierne og hjemmene og trænge ind i hjerternes dyb og herske der. Måtte Jesu Kristi milde røst gennem hans apostoliske sendebud give heldbringende genlyd over hele verden! Og dersom vi vil — og det er vi alle forpligtet til at ville — at hans rige skal nyde fremme til sejr, »sandhedens og livets rige, herlighedens og nådens rige, retfærdighedens og kærlighedens og fredens rige« (Krist Konge fest's præfation), da må vi ikke blot benytte os af de vanlige, de hævdvundne og stadig lige nødvendige metoder, men vi må også tage nymodens midler i brug, når det gælder om at udbrede Vor guddommelige Frelasers glade budskab.

Vi kan imidlertid ikke slutte denne korte tale uden påny at formane nationerne og folkene, alle mennesker på jor-

den til fred og broderlig fordragelighed. Krig — det viser kun alt for tydeligt de seneste års begivenheder — har kun voldelig død, ødelæggelse og elendighed af enhver tænkelig art til følge. Det samme er tilfældet — det ved vi også alle kun alt for godt — når enkelte folkeslag lever i indbyrdes fjendskab, had og uenighed; en sådan tilstand kan hverken fremme privat eller fælles velstand, eftersom jo »det lidet vokser i endrægtighed, medens strid bringer selv de største til fald« (Sallust, Jug. 10). Vi hæver derfor påny Vor faderlige røst for at formane alle til broderlig fred. Men først og fremmest må de, der bærer nationernes skæbne i deres hånd, være sig deres alvorlige ansvar bevidst overfor Gud. Måtte de være forenel i den forståelse, der hviler på retfærdighed og sandhed for den enkeltes vel,

DEN HELLEGE FADERS TALE

ved indvielsen af den ny

På Krist Konges Fest — 27. oktober 1957 — kunne den Hellige Fader, Pave Pius XII, foretage indvielsen af Radio Vaticanas ny sender, der er beliggende nord for Rom og hvorom der berettes på de efterfølgende sider. Pavens indvielsestale — der holdtes på latin og som gengives her i uddrag — formede sig som en fornyet appel om fred.

samt i gensidig agtelse. Måtte de med alle til rådighed stående midler drage omsorg for, at mulige årsager til fjendskab og spænding ikke blot afsvækkes, men også helt ryddes af vejen ved retfærdig og rummelig forståelse, og det på en sådan måde, at både det enkelte menneske og nationerne som helhed kan ånde op fra angst og frygt for krig og leve op i håbet om lysere tider. Måtte de formå at forvandle det, som kommende krige vil være i stand til at sætte over styr og ødelægge, til frugtbringende værker til gavn for freden og det fælles vel.

Disse ønsker og formaninger strømmer som meget mere indtrængende fra Vort Hjerte, som stormskyer i øjeblikket — hvad vi alle ved — synes at formørke himlen over det nære Østen, ikke fjernt fra det sted, hvor engleskærerne i sin tid over vor guddommelige forløseres krybbe sang deres fredens budskab for mennesker med god vilje.

Lige fra begyndelsen af Vort pontifikat har Vi ustandselig formanel alle til fred, til en retfærdig fred, den skønneste gave fra Gud, om hvilken Augustin siger, at man »selv blandt jordiske og forgængelige ting ikke kan høre noget mere behageligt, ikke ønske noget herligere og stuttelig ikke finde noget bedre« (De Civitate Dei, lib. XIX, cap. XI). Så indtrængende som overhovedet muligt opfordrer Vi da påny alle og enhver til at virkeliggøre og sikre en sådan fred. Alle de mennesker, der virkelig ejer god vilje, som ejer retsindighed og fornuft, de bør tænke på, lige så vel som alle bør holde sig for øje, at en ny krig vil resultere i uoprettelige ulykker og ruinhobe, ikke blot for de enkelte mennesker og nationer, men for den ganske menneskehed. Og derfor skal i særdeleshed I, Vore elskede sønner i Kristus, indtrængende trylle Gud om, at disse skyer snarest muligt må spredes og at himlen må klare op og varse lykke efter at sindene er blevet bragt til ro, stridigheder bilagt og de gyldige rettigheder anerkendt.

Del give Gud, og hans »fred ... som overgår alle, bevare jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus« (Filipperne 4, 7). Amen.

„Laudetur J

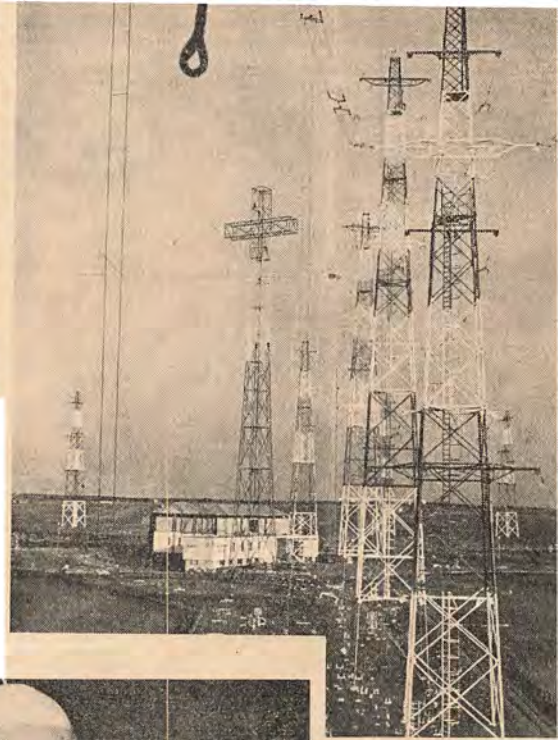

Varmen hviler trykkende over den evige stad allerede nu i de tidlige formiddagstimer, og jeg kryber ganske uvilkårligt i skygge under kolonnaderne foran St. Peter, medens jeg står og venter. Vognen — med »SCV« — kommer imidlertid som aftalt — præcis kl. 10,20, og efter lige at have sagt goddag til lederen af Telefunktens ingeniørstab, der foreslår opførelsen af den ny Radio Vaticana, hopper jeg ind, og i det sædvanlige italienske tempo — hvor hornet spiller en ikke uvæsentlig rolle — flyver kilometrene forbi os.

Inden længe dukker der nogle antenner op ude i horisonten. »Nej,« siger dr. Pohontsch, »det er ikke vores. Det er en italiensk marinestation.« Og så giver han sig til at udrede, hvorfor egnen her omkring Santa Maria di Galeria — der er flad som strækningen mellem København og Hedehusene — netop er så velegnet til udstråling af radiobølger. Her er ingen modstand for bølgerne. Men hvad han derpå forklarer om inosfære og jeg ved ikke hvad, det er noget, der går helt hen over hovedet på de ikke-skriftkloge — kun eet bliver jeg imidlertid klar over: samtlige radiointeresserede katolikker har al mulig god grund til at stikke næsen i sky: Vatikanet har idag verdens mest moderne senderanlæg!

Han taler og taler og inden længe kører vi op langs en høj mur. Vi gør holdt foran en port, den åbnes, og vi kører ind i en slags »antennelandskab«: 24 lærnhøje master og ellers ikke andet end mark og himmel — den strålende, blå himmel, der er så karakteristisk for Italien og så den ubarmhjertigt bagende sol. (Senere får jeg lejlighed til at stifte nærmere bekendtskab med den og dens direkte følger!) Her er ikke et træ i miles omkreds, ikke en busk, men de kvik-

Vor medarbejder giver her en lille skildring af sine indtryk ved et besøg i Radio Vaticanas ny sender, kort før den blev taget i brug.

★ En skov af radiomas rejser sig midt i det landskab ved Brianersøen, nord for Rom. En af masterne bærer en antenne i form af et kors.

◀ Ved indvielsen — på Krist Konges fest — sætter den Hellige Fægenhændigt stationens funktion ved et tryk en knap.

Øverst til venstre: Et kig ind i den stalsal med senderapparatene.

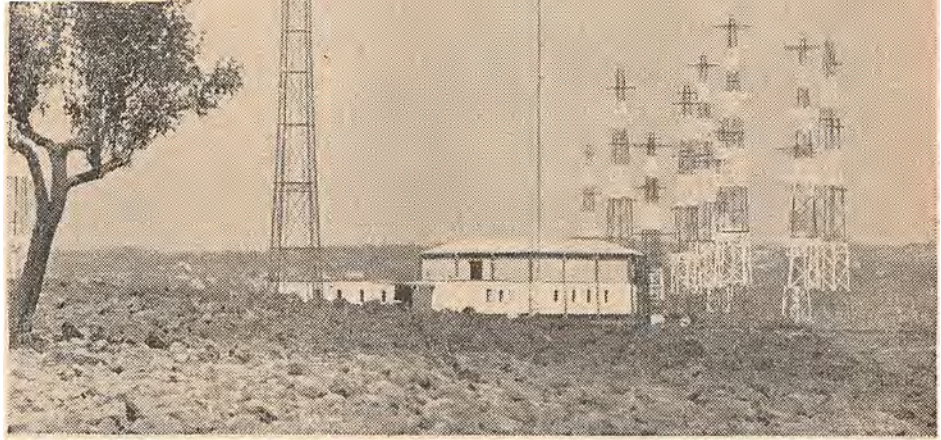
Denne retningsomskif dirigeres fra senderbygningen. Den skifter antennernes stråler og flectorvægge.

us Christus“

På Krist Konges fest indledte den Hellige Fader udsendelserne fra Radio Vaticanas ny sender i Santa Maria di Galeria, 18 kilometer nord for Rom. Teknikkens stadige fremskridt og »krigen i æteren« har i de senere år gjort denne ny sender mere og mere påkrævet, og idag er Vatikanets radio faktisk i stand til at dække hele kloden, også de lande, der ligger hinsides jerntæppet, kan nu høre med, trods forventede støjsendere. — Programledelsen og selve studierne forbliver imidlertid i selve Rom, hvor der i 1952 indrettedes ny lokaler til radioen i det gamle leoniske tårn i Vatikanets haver.

En skare på omkring 20 jesuitterpatres varetager den daglige ledelse af Radio Vaticanas udsendelser, der for tiden foregår på 28 forskellige sprog, og som altid indledes og afsluttes med ordene: »Laudetur Jesus Christus — lovet være Jesus Kristus«. (Se iøvrigt side 617).

ke små, grå og grønne firben — der tilsyneladende kan eksistere af ingenting — smutter glade og veltilfreds rundt mellem benene på os. Vi lader

Eggen omkring Santa Maria di Galeria er flad som »heden« mellem København og Hedehusene og derfor velegnet til udstråling af radiobølger.

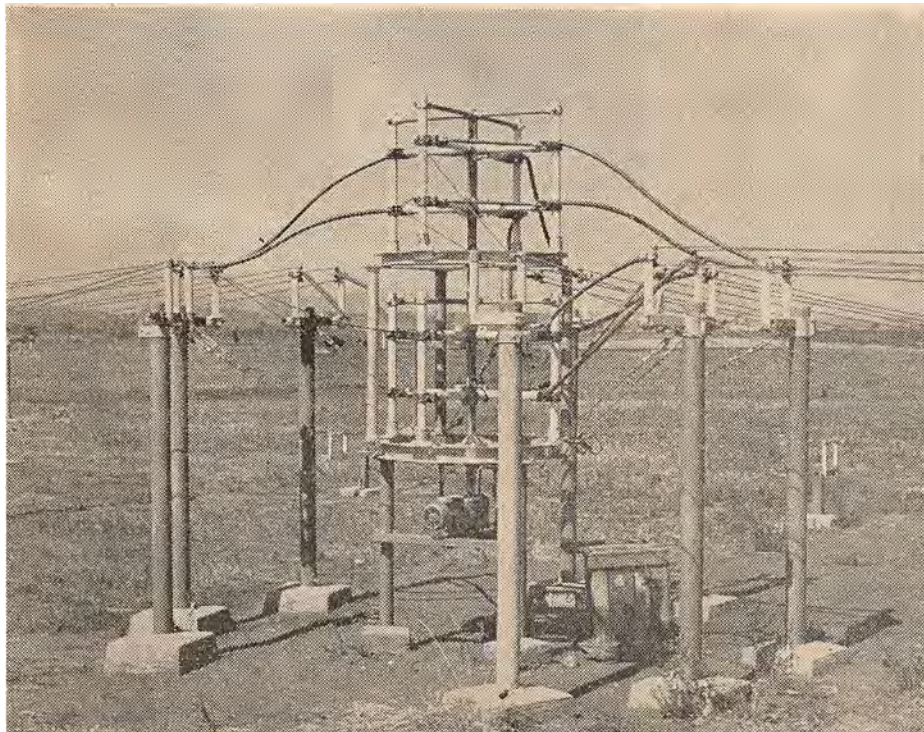
imidlertid firben være firben og begiver os af sted mellem antennerne og de fjernstyrede omskifttere. Man kan faktisk blive helt svimmel af respekt for al denne teknik — (selv om velsagtens også solen gør sit til det!) Når disse mærkelige instrumenter vender den ene vej, så »sender vi til Afrika« og skiftes de som af en usynlig hånd, »så sender vi til Danmark«. Midt i det hele ligger der en nydelig lille bygning, lys, venlig og indbydende. In-

denfor et moderne interiør, der langt fra minder om en maskinhal, men langt snarere kunne lede tanken hen på en radiumstation.

Jeg skal ikke dvæle ved den lille middag, som var arrangeret for de tilstedeværende ingeniører og radiofolk — den var faktisk tiltrængt efter de to timers »antenneinspektion«, men jeg var glad for, at det ikke var mig, der skulle tælle aranciata-flaskerne bagefter! Efter middag stiger vi op på taget for at kaste et blik ud over hele herligheden. Det er faktisk et imponerende skue: masterne rager som pile op mod himlen, som symbol på senderenergien, den tekniske præstation, men sidst men ikke mindst på vor tro, der her fra Rom, fra troens centrum og hjerte, stråler ud over den ganske verden!

Det tavse landskab her ude i Santa Maria di Galeria virker — ja, man kan næsten fristes til at sige — dynamisk på en! Det er et håndgribeligt billede på den moderne verdenskirke, en stor-slået, moderne illustration til evangeliets ældgamle tekst. Trods den tryk-kende hede forelsker jeg mig faktisk i dette billede, der ligger udbredt her for mit øje og mine fødder: det flimrer i den hede luft, akkurat som jeg kunne forestille mig det var usynlige røster, der fra disse antenner drager ud over den ganske verden — de står i Vor Herres tjeneste, Verdens Herre, Herren over liv og død, over den moderne teknik, over inosfære og heldigvis også over de vævre, grønne firben, der stadig smutter rundt for vore fødder!

»Laudetur Jesus Christus — lovet være Jesus Kristus« — det er det budskab, disse antenner spreder ud over kloden.
G. M.

»Du Bethlehem i Juda land ...« Det lyder som et prælu-
dium, som et forspil til en lang række profetier, og det er
da også blevet optakten til en lang række julesalmer over
emnet: »Er barn er født i Bethlehem ---«. Men på det
tidspunkt, da profeten Mika — eller som han også kaldes
Mikæas — fra Moræshæt, en naboflække til Bethlehem,
i et øjeblikkes løftet stemning, medens Jahves ånd var over
ham, kvad denne sang og dermed for stedse knyttede fore-
stillingen om frelsesforventningens morgenrøde til den lille
flække i Judæas bjerge, da var hans omgivelser alt andet
end oplagt til at synge lystige sange. Land og folk sukkede
under politisk splid. Ganske vist var den ulyksalige split-
telse af riget, der var sket efter Salomons død, på davæ-
rende tidspunkt allerede et mere end hundrede år gam-
melt sår, men det var så langt fra lægt; atter og atter blev
det nemlig revet op under de stadige fejder mellem de
kronede hoveder i Samaria og Jerusalem og gav sig til at
bløde igen. Og hvordan var det ikke også: pludselig me-
dens man stod midt i arbejdet og svang sejlen over den
velsignede høst eller stemte ploven foran sig og drev øk-
serne fra det ene hegn til det andet, så lød der med eet
stød i trompeterne. Så var det ude med den fredelige sys-
sel og den hjemlige lykke. Så var det bare om at overlade mark
og kvæg til kone og børn og tage hylden med ens habengut
på ryggen og afsted, uden at vide noget som helst om, hvor-
vidt man atter skulle sætte foden på egen jord. Det hang
en langt ud af halsen, når man hørte skrigene fra dem,
der havde til opgave at tromme den fornødne og uundvær-
lige krigsbegejstring frem. Så og så mange mænd havde
fjenden nu samlet ved grænsen, parat til hvad øjeblik det
skulle være at falde ind over landet. Noget rigtigt var der
vel om det. Folkene fra nordriget var alle til hobe nogle
rakkere og røvere. Det var også rigtigt, at de var meget
bedre udrustet, for herskeren i Samaria havde mange flere
penge end kongen i det sydlige bjergland. Og så var det
måske alligevel meget godt, om man kom fjenden en smule

Udsigt over Bethlehem i retning mod Jerusalem. ↘

»Skæggede mænd stod strunke på splinternye vogne med bue og skjold ...« (Kongepaladset i Ninive).

Bethlehem

i Juda —

af Steph. Wevers SMM

i forkøbet og eventuelt gav ham en ordentlig kerestreg. Ja, så tog man da de udleverede våben i hånden. Man sov under åben himmel og slog sig igennem så godt man kunne. Man sneg sig ad sumpede stier ind på livet af fjenden, slog ihjel, for ikke selv at blive slået ihjel og for at forhindre, at kvinder, børn og okser kom i de gale hænder. Og så kunne man vende hjem igen, vel at mærke, hvis man da havde heldet med sig, for at slikke sine sår, tage sejlen ud af hånden på konen igen, drive okserne på tærskeloen — og glæde sig over at kunne trække vejret en kende, indtil

trompeterne lød igen. Men ligefrem oplagt til at synge, nej, det var man så sandelig ikke — —

Og man var det heller ikke af den grund, at den pause, hvori man kunne trække vejret, ydermere var opfyldt af en fjern, dump torden. Judæas himmel formørkedes af en krigsfare, der var ulige større end de blodige sammenstød med broderfolket nordpå. Babylon og Assur — disse to navne var som spøgelse, der hverken lod konge eller folk i ro. Deres hære var — for så vidt de da ikke lige lå i indbyrdes strid — på vej mod Damaskus og Middelhavet og rykkede en stadig nærmere og nærmere ind på livet. Og selv om disse så frygtede krigere fra riget ved Eufrat og Tigris hidindtil ikke havde betrådt Palæstinas jord, så vidste man dog at fortælle, hvordan de så ud og hvor grusomt de fo'r frem. Babylonierne og assyrerne boltrede sig hjemmefant i krigens element og de havde i krigen med nabostaterne drevet det til en virkelig raffineret kunstart, akkurat som når de gik på jagt efter løver og vilde okser. Deres stridsvogne lod sig hverken standse af bjerge eller floder, og de skæggede mænd stod strunke på de splinternye vogne med buer og skjold, ret som var de støbt i jern. Man påstod endda, at assyrerne skulle have forstand på at sende pile mod deres fjender, siddende på ryggen af deres fyrige heste. Sådanne uhyrer, der ikke kom farende på en vogn, men tværtimod kunne niche sig af sted som leoparder, de var over en, uden at man vidste et ord af det. Og så hjalp hverken modstand eller flugt. Dertil kom, at assyrerne havde deres fornøjelse af at pine deres ofre og derefter spidde dem på et spyd. Ja, man påstod endda for alvor, at de end ikke gik af vejen for at deportere hele befolkningsgrupper i de erobrede egne til fremmede lande.

Der var faktisk ingen redning fra Assur — det skulle da lige være fra den almægtige Gud, hærskarernes herre — — Det var derfor ganske naturligt, at man spidsede ører, da man hørte ordene: »Du Bethlehem Efrata, du er ingen-

Her vil overleveringen vide, at englens viste sig for hyrderne hin første julenat.

«Siddende på ryggen af deres fyrige heste kunne de sende pile mod deres fjender» (Kongepaladset i Ninive.

lunde den ringeste blandt Juda's stæder, thi af dig skal der fremgå en, som skal herske over Israel — —» Og den forekom en faktisk så meget mere troværdigt, som redningen allerede engang tidligere netop var kommet fra Bethlehem. Det var dengang, da filistrene vest fra var faldet ind over landet. Dengang havde den Almægtige ladet en uanselig hyrdedreng fra Bethlehem salve til konge. Ganske vist var faren idag uendelig mange gange større, men den retningsmand, som Herren havde lovet, han måtte vel være situationen voksen. Det hed sig dog om ham: »Hans udspring er fra fordum, fra evigheds dage — — Han skal træde frem og herske i Herrens kraft, i Herren sin Guds høje navn — — og han skal være fred — —»

Det var da så sandelig en trøst, og — under disse beklemmende forhold — det eneste, der var værd at fæste lid til. Og så gik det trods alt alligevel helt anderledes end den fromme israelit — der med enfoldig tillid havde set op til bjergflækken Bethlehem — havde forstillet sig. Men

det var måske fordi troen på Gud og hans almagt var døet hen i de fleste menneskers hjerte og også i det udvalgte folk, at Herren ændrede taktik og så iøvrigt at historien gik sin gang. Det skete da også, at assyrerne rykkede frem over Damaskus og sydpå og indtog Samaria. De grusomheder, som overgik broderfolket nordpå, viste sig da også at være langt værre end de rædselshistorier, som man havde fortalt om tidligere. Og efter assyrerne var babylonierne kommet. Hvad de havde foretaget sig i den erobrede by Jerusalem, det kunne historien berette om med blod. Der var ikke det, at Israels folk ikke havde måttet gå igennem. Belejring, hungersnød, voldtægt, slaveri og som kulmination på det hele: massedeportation. Ikke engang Bethlehem var blevet forskånet for

fjendtlig besættelse. Historien gik sin ubønhørlige gang. Og hvem der ikke så meget som rørte bare en finger for det hele, det var Gud Herren i sin himmel — —

Først mange, mange år senere, ja, der skulle gå århundreder, da perserne og babylonierne var forsvundet fra verdenstribunen, og romerne havde afløst grækerne, så skete det, at der en skønne dag kom et par mænd fra det fjerne Østerland til Jerusalem, hvor de hos tyrannen Herodes forhørte sig efter jødernes nyfødte konge. De skriftkloge i templet vidste straks at sætte fingeren på stedet hos profeten Mika og den gamle Herodes, der aldrig nogen- sinde før havde nedværdiget sig til at kaste et blik i Bibelen, han så nu med forbavselse, at der dér faktisk stod: »Du Bethlehem Efrata — — af dig skal der fremgå en, som skal herske over Israel — —»

Men da var timen også inde, Guds time for menneskenes frelse. Da var det endelig blevet jul for menneskene af Guds nåde — —

JULE

I snart to årtusinder har alle civiliserede nationer forberedt sig til at fejre jul — hver på sin vis, hvert land på sin måde. Adskillige steder har juletræet — den kærtensnykkede gran, symbolet på længslen efter forårets fremspirende natur — helt og holdent fortrængt den langt ældre julekrybbe, der — i den form, vi kender den idag — skriver sig fra den hellige Frans af Assisi's krybbeoplevelse i Greccio i 1223.

Krybbemotivet kan imidlertid spores helt tilbage til katakomberne, og allerede så tidligt som i fjerde århundrede kan man finde fremstillinger af begivenhederne i Bethlehem, både i skulptur og i maleri, og emnet bliver hyppigst anvendt i sarkofagkunsten. På den såkaldte »teologiske sarkofag« (i Lateranmuseet) ser man de tre vise, der nærmer sig det guddommelige barn, hvilende på moderens skød, og blandt dette århundre-

Moderne tysk keramikrybbe.

Krybben med »il Bambino« i kirken Santa Maria in Ara Coeli i Rom.

Nederst til venstre:

Tyrolerkrybbe (Oberammergau).

des sarkofagskulpturer finder man adskillige egentlige krybbefremstillinger med hyrder og okser o æsler omkring en krybbe, således som vi kender de fra de traditionelle julekrybber. Berømt er det fragment — forestillende Bethlehems-motivet — som ligger sig tidsfæste ved dets angivelse af de samtidig romerske konsulser — Placido et Romulo cons. — altså år 343.

Julekrybben stiller os ansigt til ansigt med troens største hemmelighed, menneskevordelsens øjeblik. Det overjordiske træder os her i møde i en menneskelig og letfattelig form, og man kan derfor ikke undres over, at denne fremstilling med tiden, alt efter menneskets trang til anskueliggørelse, er blevet til et stykke levende folkekunst.

I middelalderens sidste halvdel greb de flamske træskærere og voksstøbere dette taknemmelige emne, og det er sandsynligt, at den nyere krybbekunst har bredt sig fra Holland og ud over Europa, for sluttelig at fæste rod i de overvejende katolske lande: Bayern, Tyrol og Italien. Krybbemotiverne er ikke et ukendt begreb i senmiddelalderens danske kalkmalerier, og inspireret af julekrybben opstod i 16. århundrede i Tyskland de såkaldte krybbespil, f. eks. de berømte jesuitterkrybbespil i München. Omkring 1700 oplevede den italienske krybbekunst en blomstringsperiode på Sicilien og i Napoli, som vi skal se i slutningen af denne artikel. Barokkrybbens overdådige pragt og dens herskere af figurer nåede i løbet af

KRYBBEN

rokokotiden en sådan teatralisk overlæsselse, at oplysningstidens kirkefjendske ånd til sidst -- og ikke helt med urette -- søgte at komme disse alt overstrålende panoramaer til livs. Resultatet blev, at krybben forsvandt fra kirken, hvor den jo egentlig hørte hjemme, men samtidig begyndte den at vinde indpas i hjemmene. I stedet for krybben i kirken trådte så krybben i hjemmet, og selv om den kirkefjendske ånd havde let spil, så formåede den dog ikke at fordrive den fra familiens skød. Den var for rodfæstet i de troendes hjerter -- og derfra skulle den så senere igen erobre kirken.

I 13. århundrede finder vi i de katolske egne af Europa en stor skare »krybbekunstnere«, og især i Tyrol, i hvis bjerge julens hemmelighed synes at være trængt dybere ind i folkesjælen end noget andet sted, er krybbekunsten nået uanede højder. Enhver, der har været i Tyrol, har næppe kunnet undgå at stifte bekendtskab med denne særlige kunststart. Fra Tyrol og Italien har krybbefremstillingerne -- såvel i den bildende kunst som i skulptur -- igen bredt sig ud over den ganske verden, hvor

Krybben i Sankt Mariæ kirke på Frederiksberg (iøvrigt forfærdiget af pastor O. V. Sørensen).

Krybben »par excellence« i Jesu Hjerter kirke i København -- målet for hovedstadens små og store katolikker -- uundværligt led i julefesten i hovedstaden.

den er blevet en helt selvfølgelig ting i katolske kirker i juletiden, og lykkelig den katolske far og mor, der idag kan føre deres barn hen foran julekrybben.

Italiens julekrybber er et kapitel for sig. Julekrybben er her -- ligesom i Bayern og Tyrol -- uadskilleligt forbundet med julefesten, og det samme italienske talent, som nåede sin høje blomstring med udformningen af dukketeatret, har også gjort krybben -- »il praesepe« -- til noget ganske enestående. Begyndelsen til julekrybben er fødselsgrøtten i Bethlehem, men i århundredernes løb har denne under indflydelse af de latinske julespil opnået den form, som vi kender idag.

Allerede i 15. århundrede var julekrybben i brug i italienske kirker og lidt efter lidt vandt den også indpas i hjemmene. Idag mangler der ikke en julekrybbe i noget ita-

— og her er — endnu herligere — selveste værten i osteriet.

sat til denne brogede lilleputverden, når man betragter disse små mesterværker. I 16. og 17. århundrede skar man figurerne i træ, men i 18. århundrede gik man over til at fremstille dem af terrakotta og male dem. Og med klæder af kostbart stof og prydet med andre ædle smykkegenstande nåede disse figurer faktisk den højeste grad af fuldendelse.

Rige napolitanere har for stedse indlagt sig fortjeneste ved at samle på og erhverve krybbescenerier og bevare denne særegne kunstgren for efterverdenen. Og privatsamlingerne giver et langt bedre og mere levende indtryk af den italienske krybbekunst end museerne er i stand til, rent bortset fra den kendsgerning, at velhavende folk kun samlede på det bedste af det bedste. *Mons.*

⚡ Italiensk pragtkrybbe, tilhørende familien Commendatore Gatti Farina i Napoli. Krybben er så stor, at der er bygget et særskilt hus til den.

Et af de herlige scenerier fra Farina-krybben: > osteriet —

liensk hjem, det være sig nok så fattigt. Ganske vist er den ædle tradition for fremstillingen af krybbefigurerne for længst gået tabt, men de righoldige samlinger i kirker og i private giver os et klart billede af, hvor vidt denne »kunstgren« var nået. Den italienske krybbe består som regel af tre dele, tre forskellige tidsmæssigt adskilte scenerier: barnets tilbedelse i stalden i Bethlehem og de hellige Tre Konger, hyrderne på marken — og osteriet.

Sidstnævnte har især givet kunstnerens fantasi frit spillerum. Og her har navnlig Napolis billedhuggere, malere og modellører frembragt herlige kunstværker. Den italienske krybbe er derfor i tidens løb blevet et spejlbillede af Italiens brogede folkeliv. Syditalienernes livlige folke karakter kommer til udtryk i de herlige små figurers mimik og bevægelser — et par af disse ser man her på denne side — og man føler sig faktisk hen-

DAVIDSSALMIERNE

- alle tiders salme- og bønnebog

Det er så slut med gennemgangen af *Davidssalmerne* her i Ugebladet. I flere år blev der gjort forsøg på at oversætte og forklare dem i den skikkelse, som de har i den officielle udgave af 1944. Som bekendt lod Pius XII under den sidste verdenskrig udføre en nøjagtigere oversættelse af salmernes bog fra hebraisk til latin, da den gamle på mange steder var mangelfuld og ligefrem uforståelig for de fleste. Siden den tid er det let at fordybe sig i salmernes indhold. Der mangler kun een ting endnu, nemlig at vi får en dansk oversættelse af dem i bønnebogform, så alle katolikker herhjemme, der vil, kan berige sig med de åndelige skatte, som Davidssalmerne ifølge alle tiders vidnesbyrd i virkeligheden er.

Kun nogle få udtalelser fra fortiden skal anføres derom. Den h. Athanasius (295—373), den berømteste af alle ægyptiske biskopper, en af de mest markante personligheder i oldkirken, hovedforsvarer af den katolske tro på kirkemødet i Nicæa (325) udtalte: »Som der står skrevet, er ethvert skrift, som er indblæst af Gud, gavnligt til at belære. ... Men salmernes bog har noget ganske særligt ved sig, som det er i højeste grad værd at lægge mærke til. For de andre bøger har hver især sit eget emne og behandler dette ... Men salmernes bog er ligesom en have, der så at sige samler i sig alle de andre bøgers frugter. Og medens den lovpriser disse, åbenbarer den samtidig sine egne.« Også den h. Basilus (330—379), den navnkundige lærer i Lilleasiens kirke, mener det samme, når han skriver: »Alt hvad der er nyttigt i det gamle testaments øvrige bøger, findes i den ene bog, som hedder Davidssalmer. Den forudsiger det fremtidige; den minder om, hvad der sker i fortiden; den giver loven for livet og opmuntrer til det, der skal gøres. På den måde er den ligesom et fælles forråds-kammer med gode belæringer, hvoraf enhver kan forskaffe sig, hvad der er gavnligt for ham. For hvad findes der, som man ikke kan lære af denne bog?«

I det 13. århundrede sammenfattede så den h. Thomas af Aquino alle tidligere læreres mening om salmebogen og kaldte den »hele teologiens sammentrængte genstand«. I vor egen tid er bedømmelsen ikke blevet anderledes. Skriftfortolkerne gør opmærksom på, at Davidssalmerne viser, hvorledes israelitternes hjerter reagerede overfor alt det, de oplevede og følte under Guds førelse og ved hans åbenbaring. Det kan man bedst konstatere, idet man betragter de enkelte grupper, som salmerne danner, når man ordner dem efter deres indhold:

En hel række af dem lovpriser Gud og hans fuldkommenheder, hans gerninger i naturens og nådens verden. Andre salmer trygler om Guds hjælp i

al slags fare og nød. En tredje gruppe giver belæringer om den rette og gudvelbehagelige livsførelse. En fjerde er et udtryk for anger over begåede synder, en bøn om tilgivelse og om straf for frelsens fjender. En femte gruppe skildrer Guds velgerninger mod det udvalgte folk og det guddommelige forsyns styrelse. Endelig er der en gruppe, der berømmer Guds rige i fremtiden og dette riges konge, den i paradiset lovede Messias. - Denne opregning er ikke udtømmende, men den giver en tydelig forestilling om salmernes mangeartede indhold.

Når man ved det, kan det egentlig ikke forbavse nogen, at vor hellige kirke i sin daglige liturgi benytter det

gamle testamentes bønner og giver dem en fremtrædende plads i sit bønsliv. Den vigtigste grund dertil er, at salmerne er blevet til under Helligåndens bistand, d.v.s. han har inspireret både David og de andre forfattere. Med deres ord har vi kristne i snart 2 tusinde år tilbedt og lovprist Guds ophøjede majestæt og godhed. Vi har klaget vor nød og fremført vore ønsker for Gud ved deres hjælp. Vi har gjort det, fordi vi i det nye testamente kan se, at vor Frelser selv giver os eksemplet i så henseende, og at apostlene lige fra begyndelsen har benyttet Davidssalmerne i den liturgiske gudstjeneste. Af dem har utallige fromme mænd og kvinder øst lys og nåde og trøst. De følte sig tilskyndet til at blive ligedannet med de eksempler på hellighed og gudskærlighed, som de mødte i salmerne, og til stadig at forny og bestyrke sig selv i det rette sindelag overfor Gud, i ukuelig styrke og kraft og i den fromme

(sluttes side 619)

er det vel de færreste, der kan tillade sig!

Katolsk Ugeblad

tilbyder Dem imidlertid noget i den retning

Ugebladet bringer Dem hver uge gennem sin katolske nyhedsreportage — i tekst og billeder — i kontakt med den store katolske verden, orienterer Dem om begivenheder og strømninger af religiøs og kirkepolitisk karakter og bringer iøvrigt alsidig underholdning og artikler om katolske emner — altsammen noget, som De ikke finder i Deres daglige avis!
Det er bladet, der er skrevet af katolske fagjournalister og i katolsk ånd — og for Dem!

Også De bør være abonnent på Ugebladet! Er De ikke allerede blandt Ugebladets ugentlige læsere, så gør skridtet nu! Udfyld og indsend kuponen på side 615 endnu i dag! Og er De allerede abonnent, så overvej at skaffe Ugebladet en ny abonnent ved at lægge et godt ord ind for bladet, f. eks. hos en trosfælle, der ikke abonnerer. Vær med til at effektivere vort motto:

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

**En rejse
jorden
rundt -**

Vestens fiasko

Da Krushchev på den vidtberømte 20. partikongres i Moskva bebudede de-staliniseringens epoke, var der en hel del vestlige politikere, der begyndte at kokettere med håbet om, at der nu ville indtræde et helt nyt afsnit i forholdet mellem øst og vest. Snakken om sameksistens blev stærkere og stærkere, og »Ruslands-eksperter« i alle lejre hjalp ihærdigt med. Men alle disse mænd glemte eet: demokrati og diktatur er og bliver uforenelige og et diktatur kan ikke tillade sig selv de allerringeste liberaliseringstegn. Polen, Ungarn, frihedsrørelser, der kvaltes omtrent i fødslen, fik imidlertid vesten til at vågne op af sin slummer. Og denne gang var det ikke Stalin, der var den skyldige, men derimod den »liberale« hr. Krushchev. De-staliniseringen havde altså ikke været andet end en kæppegæssig bluff — den imperialistiske politik har ikke skiftet karakter, måtte ikke ændres, dersom den skulle være i stand til fremdeles at forfølge sine mål. I de ikke-russiske republikker kvæles enhver frihedsytring stadig — tænk på Ukraine og Baltikum. Den vestlige verden må komme til klarhed

over, at disse undertrykte nationer er deres naturlige forbundsfæller. Der er en vis tendens til at betragte alt, hvad der ligger hinsides jerntæppet, som specifikt russisk, og dog er det sådan, at sovjetriget er det russiske rige og vasalstaterne slet ikke kan betegnes som russisk-venlige eller blot kommunistiske. De holdes blot med magt. Og hvordan var det for et år siden? Opstand i Polen, revolution i Ungarn, interne magtkampe i Kreml, likvidering af Molotov og hans klike. Mange steder »åndede man op«: Krushchevs timer er talt, mente man. Det er slut med Bulganin. Shukov blev anset som »coming man«. Men hvad skete der! Krushchev sidder tilbage, håret oppe af massen, hans runde ansigt med det maliciøse smil giver det udseende af en slags tilforlædelighed og gør ham blot farligere.

Ruslands politik har ikke ændret sig og vil ikke ændre sig, hvis den da ikke skal opgive sine mål. Moskva må ikke tabe et hårsbred jord og slet ikke ansigtet. Tøjlerne må ikke slappes — det ville være ensbetydende med selvmord for Kreml. Polen og Ungarn er eksemplerne.

Vesten satte i 1957 tilliden til Tito. Man støttede ham — for at bevare ham. Men hvordan gik det? Afrustningsforestillingen i London gik i månedsvis, ved hjælp af russernes vel-

kendte forhalingstaktik. Resultatet blev det sædvanlige: afslutning med et russisk »njet«. I den seneste tid er vestens position yderligere blevet skærpet, både i den nære orient og helt ovre i østen.

Er det nu ikke på tide, at tanken om en mulig sameksistens definitivt opgives? Rusland gør ingen indrømmelser. Tværtimod sættes der med al magt ind for målet. 1957 bragte Sputnik - - men også Vanguard.

Hamburg atter bispesæde?

På foranledning af den ny biskop af Osnabrück, dr. Helmut Wittler, vil hjælpebiskoppen i Osnabrück, Johannes von Rudloff, inden længe forlægge sin residens til Hamburg og tage fast ophold der. Formålet med dette vigtige skridt er at muliggøre en bedre sjælesorg for katolikkerne i den nordlige del af det store bispedømme (KNA).

Flytningen betragtes i kirkelige kredse som det første skridt til en deling af det store stift engang ud i fremtiden og dermed til oprettelse af et særskilt bispedømme Hamburg, omfattende den nordlige del af diocæset Osnabrück op til den danske grænse.

Hundredeåret i Lourdes stunder til

Det dristigste kirkebyggeri i vor tid

For hver dag vokser Verdens interesse for den nye basilika i Lourdes, »Pius den Tiendes Kirke«, denne underjordiske kirkebygning, som efter fagfolks mening bliver vort århundredes dristigste og mest revolutionerende bygningsværk. Den skal indvies d. 25. marts 1958, nøjagtig 100 år efter, at den skikkelse, der havde åbenbaret sig for Bernadette, fortalte, hvem hun var: »Jeg er den rene Undfangelse«.

Ved Esplanaden i Lourdes ligger den kæmpemæssige byggeplads. Over en flade på 12.000 m², som sidst i januar 1957 endnu kun var en stor sump, står nu en skov af metalrør, dækket af et cementtag, som knap nok rager op over jorden.

Pius d. Tiendes Kirke vil ikke komme til at frembyde et billede som det, man sædvanligvis danner sig af en kirke. Dens mærkelige arkitektur består nærmest deri, at der så at sige ikke er tale om »arkitektur«; det er meningen med det hele.

Den store læplads

Det gjaldt om at løse et stort problem: 20.000 troende skulle kunne samles, så de virkelig var sammen og tillige var beskyttede mod dårligt vejr og overvældende hede. De tre kirker, som engang blev bygget til ære for

Vor Frue af Lourdes, er blevet alt for små. Den største af dem, Rosenkransbasilikaen, rummer kun højst 3000; alle store gudstjenester har derfor hidtil fundet sted på Esplanaden og var altså meget afhængige af vejret.

Byggeplanen for den fremtidige kirke skulle følge visse retningslinier: der skulle ikke »rejses« en ny kirke, og rammerne skulle være naturen så lig som muligt, med klipper, vand, eng og træer. Og problemet blev løst: i en sænkning i jorden er ved en særlig betonteknik opstået en hal. Fremtidens generationer vil altså her, i stedet for en kirke i den vægtige romanske stil, den rene gotiske eller den forvovne moderne, finde en »læplads«, som overarkitekt Vago helst vil kalde bygningen, en dristig og harmonisk overbygget flade, dobbelt så stor som grundfladen for Notre-Dame i Paris, uden én eneste søjle, én eneste støttepille.

Hverken klokketårn eller facade

Alt bliver ganske enkelt: en kæmpestor hal, i form af en fisk eller et hvedekornt symbolerne på Kristus og på livet. Loft og gulv mødes i horisonten som himmel og jord. Lige i centrum ét alter, hvorom én vældig skare af troende samles til bøn og lovpris-

Arbejdet med opførelsen af den ny underjordiske katedral i Lourdes skrider rask fremad. En kirke — der spænder over 12.000 kvadratmeter og som skal kunne rumme 20.000 troende — et vældigt projekt, enestående i det moderne kirkebyggeris historie: den franske arkitekt, Pierre Vago, har her løst problemet: at skabe et Gudshus, der vil kunne rumme de vældige pilgrimsskarer, der ventes til Lourdes i det forestående jubilæumsår, umiddelbart op ad helligdommen, uden derved at gribe forstyrrende ind i det gamle valfartssteds hævdyndne struktur.

Inden længe afgøres Maltas skæbne

Drøftelser mellem repræsentanter for den katolske kirke og den britiske regering førend indlemmelsen i kongeriget

I nærmeste fremtid vil spørgsmålet om den katolske kirkes stilling på Malta i forbindelse med Middelhavens forestående indlemmelse i det britiske kongerige komme til drøftelse mellem repræsentanter for kirken og den britiske regering. Meddelelsen herom er netop blevet fremsat af den engelske minister for kolonierne, Leu-nox-Boyd, som svar på en forespørgsel, som det katolske parlamentsmedlem, Teeling, har fremsat i det britiske underhus.

Den britiske regering har forudset en indlemmelse af Malta i det britiske kongerige efter en lignende statut, som er gældende for Nordirland. Forrige år foretoges på Malta et rundspørge, ved hvilken lejlighed flertallet af befolkningen udtalte sig for tilslutning til kongeriget. Et antal katolikker samt en del tilhængere af nationalistpartiet udtalte sig for bevarelse af uafhængigheden (KNA).

Malta er det ældste katolske bispedømme indenfor det britiske commonwealth. Det er grundlagt allerede på aposteltiden, og omkring 90 % af øens befolkning er katolikker. Forud for rundspørget havde Malta's ærkebiskop, Michael Gonzi, i en radiotale opfordret den katolske befolkning til at stemme mod indlemmelse i kongeriget. Malta's katolikker er bekymret for den engelske voldgiftsret i modsat fald vil udstrække den af regeringen forudsete propaganda for fødselskontrol samt den traditionelle engelske ikke-katolske kultur til det katolske Malta. Den britiske regering har imidlertid gentagne gange forud for bebudelsen af de forestående officielle samtaler med kirkens repræsentanter givet udtryk for, at der i tilfælde af Maltas tilslutning til kongeriget vil blive gjort alt for, at den katolske kirke på Middelhavensøen må kunne bibeholde sin nuværende status.

ning i fællesskab. Uden for hallen hverken klokketårn eller facade, men en plæne, en grøn, stille plet, som indbyder pilgrimmene til fred og ro; et »Pax-Christi-Kapel« i sidegangen skal minde dem om krigens dræbte og mane dem til bøn for fred mellem folkeslagene.

Midterbuen har en spændvidde på 200 m, og den lille akse er 80 m lang. Jordarbejderne kan tælles i 75.000 m³, og 5500 tons cement og ler er blevet sprøjtet ind for at hindre vand i at trænge igennem fra siderne. Til hallens bygning er medgået 15.000 m³ beton. Til at løse luftfornyelsens vigtige og vanskelige problem regner man med at kunne pumpe indtil 240 millioner liter luft ind i kirken pr. time. Disse tal giver et indtryk af, hvilket vældigt arbejde det er at skabe denne kirkehal, som »de menneskemasser, der hvert år strømmer til Lourdes, gør mere og mere påkrævet«, som kardinal Feltin af Paris har udtrykt det.

En værdig ramme

I begyndelsen af 1956 foretog biskop Theas af Lourdes Paven sine planer, og d. 13. marts modtog han fra Vatikanet en meget opmuntrende skrivelse, hvori der bl. a. stod:

At skaffe Lourdes-pilgrimmene, og da særlig de syge, en for de gribende ceremonier bedre tilpasset udbyg-gelse af kirkerne og de særlige anlæg, der hører ind under dem, er en opgave, der må interessere alle de troende, som fra hele verden strømmer til den hellige grotte.

Den Hellige Fader ønsker, at Kirkens børn i disse for vor splittede verden så svære tider med større op-

I korte træk —

I begyndelsen af indeværende måned bragte et amerikansk blad meddelelse om, at Paven påny agtede at lade sig underkaste en behandling af den schweiziske læge Paul Niehans. Næppe var denne meddelelse imidlertid blevet dementeret i Rom, førend der gik rygter om, at forskellige kardinaler havde til hensigt at lade sig behandle med Niehans' frisk-celle-terapi. Også disse rygter er grebet ud af luften. Årsagen til rygterne skyldes formentlig dr. Niehans tilstedeværelse i Rom i anledning af kongressen, hvor den Hellige Fader talte om genoplivningsforsøg (KIPA).

Ærkebiskoppen af New York, kardinal Spellman, begiver sig 15. december ud på sin efterhånden traditionelle julerejse rundt til de amerikanske støttepunkter i det fjerne østen, hvor han nu i en årrække har fejret jul blandt soldaterne (KNA).

Der har i den senere tid fundet en omfattende »handel« med stjalne kunstgenstande fra kirker og kapeller sted mellem Østrig og Bayern. Smuglere bringer »varerne« over grænsen til Tyskland — men også den omvendte vej (KIPA).

Cheflægen fra kvindehospitalet i Budapest, dr. Endre Bencze, konstaterer, at antallet af aborter i den sidste tid er steget med gennemsnitlig 4500 — 5000 om måneden. Ifølge bladet »Napakkarat« vil der nu for at råde bod herpå blive oprettet ambulatorier i Budapest, hvor der vil blive givet underretning om anvendelse af præventive midler (KNA).

Den engelske undervisningsminister, G. Lloyd, har givet de engelske katolikker afslag på andragendet om statstilskud til de katolske skoler. De engelske katolikker er som allerede tidligere meddelt kommet i store økonomiske vanskeligheder med hensyn til deres skolebygningsprogram som følge af den nyligt gennemførte diskonto-forhøjelse (KIPA).

Den franske primas, ærkebiskoppen af Lyon, kardinal Gerlier, meddeler i sidste uge, at der i øjeblikket arbejdes med planer om oprettelse af et katolsk universitet i Abidjan i fransk Vestafrika (KNA).

I Frankfurt er der for de amerikanske soldater oprettet en »telefonkirke«: man kalder et bestemt nummer på militær-telefonnettet og får så en på stålband optaget kort-prædiken, indrammet af orgelmusik (KNA).

mærksomhed end nogen sinde før må lytte til de formaninger til bøn og bød, som lyder fra Lourdes, og at de i broderlig kærlighed vil forene deres anstrengelser for at ære deres himmelske Moder og skabe en værdig ramme om det, der sker i hendes pyrenæiske helligdom — — —

I udkanten af hovedstaden — på grænsen mellem by og land — mellem højhuse og villabebyggelse ligger *Sankt Mariæ kirke*, centrum for sognet af samme navn. Da biskop von Euch i halvfemserne traf beslutning om at dele det daværende katolske København i hele to sogne, skyldtes det den omstændighed, at hovedstadens befolkning på daværende tidspunkt — efter den militære demarkationslinje i 1852 var blevet flyttet — så at sige var væltet ud over voldene og havde taget »broerne« i besiddelse, ikke mindst Vesterbro. Bebyggelsen tog fart. Frederiksberg var midt i forrige århundrede blevet en selvstændig kommune og det ny Rosenkranssogn — eller Sankt Mariæ sogn, som det

Mellem højhuse og villabebyggelse... ➤

▲ »Ja, vi forsager...«

På vej til kirken. ➤

også kaldtes — kom uvilkårligt til at omfatte Vesterbro og Frederiksberg. Udviklingen fortsattes imidlertid med kæmpeskridt, hovedstaden strakte sine arme længere og længere vestpå, og i 1941 fulgte man så fra kirkelig side udviklingen op og gennemførte den stor-københavnske sognedeling, hvorved Sankt Mariæ kirke flyttedes til Jens Jessens vej på Frederiksberg og blev sognekirke for den vestlige del af Frederiksberg samt en del af Valby og Rødovre.

Skiftende verdenspræster har i årenes løb nedlagt et stort arbejde i henholdsvis det gamle og det ny Sankt

På grænser mellen

Fotos: A. Elnebo

Mariæ sogn indtil patres af Jesu Sel-
 skab i 1953 overtog sognet i stedet for
 Ordrup, hvortil de havde været knyt-
 tet siden Andreas-kollegiets oprettelse
 i 1873, og jesuitterne — med deres
 sans for tradition — har kunnet videre-
 føre dette arbejde og udbygge det.
 Den lille håndfuld sjæle, der for snart
 trekvart århundrede siden udgjorde
 det »ny« Rosenkranssogn, er blevet til
 et lille tusind stykker, som nu samles
 omkring Sankt Mariæ kirke og af hvil-
 ke størsteparten idag tilhører den yng-
 re generation. Der rører sig et frodigt,
 kirkeligt liv derude på Frederiksberg,
 og på søn- og helligdage er det enkle,
 lille kirkerum som regel fyldt nær-
 mest til trængsel ved alle gudstjene-
 sterne ...

by og land -

▲ »Jeg døber dig ...«

◀ Første-kommunion.

Y »... for rette ægtefolk at være.«

En nytårsvagt

Det er under Karl Gustavs belejring af København. Hakker og spader og skovle klirrer. Skildvagtens trin knirker i sneen. Studenternes skikkelser rører sig som skygger mod Østervolds snedækte skråning. De unge tager godt fat. De går på med næverne, skønt det for dem alle er uvant arbejde, og jorden er frossen. Af og til brummes der over en særlig uhåndterlig jordklump, eller der bliver sagt en stillfærdig vilthighed. Ellers er man tavs.

I uger har studenter og borgere arbejdet på at udbedre Københavns fæstningsværker, i dag, årets sidste dag, ikke undtaget.

For studenterne er det noget andet end at sidde begravet i bøgerne og det er også noget andet end at sidde hjemme i en varm stue, hvor man bereder sig på at fejre nytårsfest.

Men det er jo sandt! En af dem burde give ud, fordi han, når midnatsklokken slår, holder fødselsdag.

Niels Stensen eller Steno, som kameraterne kalder ham, bliver i morgen enogtyve år.

Havde det været normale tider, så skulle mester Stichmann, hans stedfar, nok være kommet til at rykke ud med en kande vin, sin kælders bedste, og madame Stichmann, gæstfri som hun er, ville have trakteret med bagværk. Men med fester har det jo ingen art i denne tid. Bare man kaster et blik ind over byen, fornemmes det. Skønt det er nytårsaften, færdes ingen i gaderne. Sparsomt oplyste vinduer er det eneste, der vidner om, at byen er beboet.

Mere end een af de unge synes, at dette slid på volden er noget sejpineri. Men foreløbig glæder de sig til afløsning, så de kan komme hjem og få lidt varmt i livet, komme af klæderne og strække sig i en god seng og sove, til man skal møde igen. Men tænk, når man atter en gang kan få sovet rigtigt ud, vaske sig ordentligt og pynte sig med en hvid, nypresset krave!

Sådan tænker nogle. Andre synes, det er dumt, at danske og svenske, som dog kender hverandre så godt, skal ligge og toppes just i højtiden i stedet for at fejre festen hjemme — hver i sit land.

Alle som een længes studenterne i denne stund efter at føle et pust af højtid, et pust af hjemlig varme midt i kulden og mørket.

Steno har ladet sin skovl synke og gnider med sin smalle hånd sveden af sin pande. Hånden er indvendig fuld af vabler. Hans legeme, som ikke er nogen pommersk bjælke, lider under strabadserne. Hans muskler er ømme, som om han var blevet mørbanket. Han taler ikke til nogen om det. Hvad de andre kan udholde, må også han kunne døje.

»Du drømmer, Steno,« siger en af fællerne tæt ved ham. »Du er allerede i Købmagergade og ser gåsen, der i aften er på spid til din ære!«

»Min ære! Den kan der aldrig blive tale om. Skulle noget menneske hædres på min fødselsdag, måtte det da blive min mor, som har bragt mig til verden. At blive et år ældre er ingen dåd. Men naturligvis har jeg intet imod at komme i hus og få en håndfuld var-

Historisk fortælling af Karen Plovgaard

Studenterne drager ud til Københavns forsvar under belejringen 1658-60 — blandt disse var også Niels Stensen (Efter maleriet af Kristian Zahrtmann).

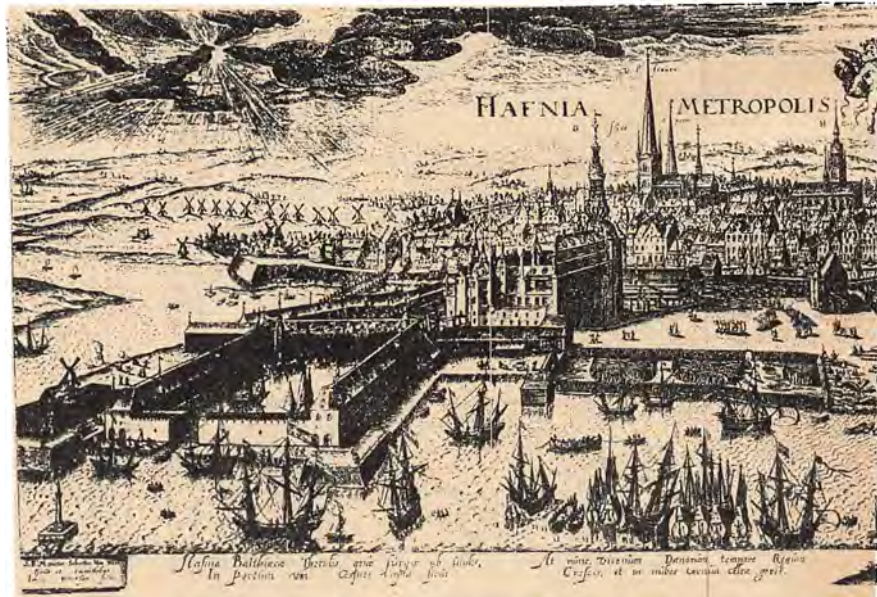
me. Det er der vist ingen af os, der har.»

Han hører de andres mumlende tilslutning, medens han atter sætter skovlen i gang. Men i det samme høres også de taktfaste tramp i sneen, som betyder, at afløsningen kommer.

Steno havde sagt godnat til sine fæller på volden. For at komme hurtigt

hjem, skød han genvej gennem en af de små smøger, der førte ham en kortere vej til Klarehoderne.

Her var skummelt. Og her lugtede af alle hænde. Frosne affaldsdynger spærrede halvvejs passagen. Et par gange var han ved at snuble i mørket. Her var tyst. Man skulle knapt tro, her boede mennesker, hvad der dog gjorde. Men de var vel gået til ro for

at spare på lys og brændsel. For resten var det her, der på det sidste havde været så mange dødsfald.

Med eet brød en lyd tavsheden.

Fra et hus lod der barnegråd, og der var flere røster i koret.

Steno standsede. Han burde måske se efter, hvad det var. Hvor trange de voksnes kår end var, så burde børn ikke græde sådan.

Han gik mod husets dør og slog i mørket sin pande mod et bjælkehoved. Det gjorde ondt, og uheldet var lige ved at få ham til at vende om. Det vedkom jo ikke ham. Han var i sin gode ret til at gå videre. Man kunne dog ikke være ansvarlig for en tilfældig barnegråd.

Men så hørte han en spinkel pige-stemme sige:

»I må ikke blive ved at plage mor. Hun er så syg, så syg.«

De ord fik ham til at beslutte sig. Han tog i døren og gik ind. Han havde ventet at finde et usselt rum, fuldt af smuds og pjalter. Men stuen, der fik et svagt lys fra skorstensilden, så ordentlig ud.

Alligevel sloges han med rædsel ved synet, han så. I alkoven, hvis omhæng var trukket til side, lå en kvinde. Hun var bleg og rørte sig ikke, skønt to småpiger lå og kravlede hen over hende. En større søster prøvede forgæves på at lokke de små ned fra sengen ved løfte om, at hun ville lave mad til dem.

»Du har ingen mad,« sagde en af de små.

Søsteren tav rådvild. Det var tydeligt, at den lilles påstand var sand. I rummet, der syntes at være både køkken og kammer og stue, var der intet tegn til noget spiseligt.

Nu blev børnene stille. De vendte deres ansigter mod den fremmede mand. De små kurede ned fra sengen. Den store så forventningsfuldt på Steno.

Han havde helt glemt sin træthed. Hans hoved var klart.

Niels Stensen som »anatomicus regius«. Kalkmaleri — af Emanuel Vigeland fra 1905 — på Københavns rådhus. Det herlige, men desværre lidet kendte billede, findes ved »Borgetrappen«, opgangen til tårnet.

»Hvad hedder jeres far?«

»Gravers.«

»Hvor er han?«

»På Vestervold. Han skal være der i nat,« oplyste den store pige.

»Hvad er der i vejen med jeres mor?«

»Hun er syg.«

»Hvem passer hende og giver hende mad?«

»Det gør far.« Tre par øjne betragtede den fremmede. Det så ud, som om de trygt ventede, at han ville bringe sagerne i orden for dem.

Stenos blik havde flyttet sig fra børnene. Det hvilede nu på kvinden i sengen. Han var ikke i tvivl om, at konen var død. Børnene havde ikke længe været nogen mor, og deres far sled i det ude på volden.

Han lagde sin hånd over øjnene. Her måtte han gribe ind. Han vidste, at dette ikke var noget enestående tilfælde, og man kunne ikke hjælpe alle arme børn i staden. Men en højere magt havde sendt ham just til dette hus, og derfor måtte han gøre, hvad denne magt ventede af ham.

Han lagde sin hånd på den store piges hoved:

»Du kender madame Stichmann — på hjørnet af Klareboderne og Købmagergade?«

Barnet nikkede. »Hun går med kniplingskrave og med pelsværk på kåben?« sagde hun ærbødigt.

»Det gør hun. Og hun har masser af god mad i sit køkken. I aften har hun tilmeldt gilde i sin store stue. Der er lys i stager og dug på bordet. Kunne I lide at gå med mig hjem til hende? Så vil hun sende en af sine piger op til jer mor.« Han talte sagte, som om han var bange for at forstyrre en sovende. »Mor vil allerhelst have fred nu. Bagefter vil jeg hente eders far. Hvad hedder han mere end Gravers?«

»Holstener,« svarede den store pige. Hun var allerede på vej hen imod et skrin i stuens hjørne. Når de skulle ud i kulden, måtte de have tøj på. Med en voksens kvindes omhyggelige mine fandt hun tørklæder og vanter frem.

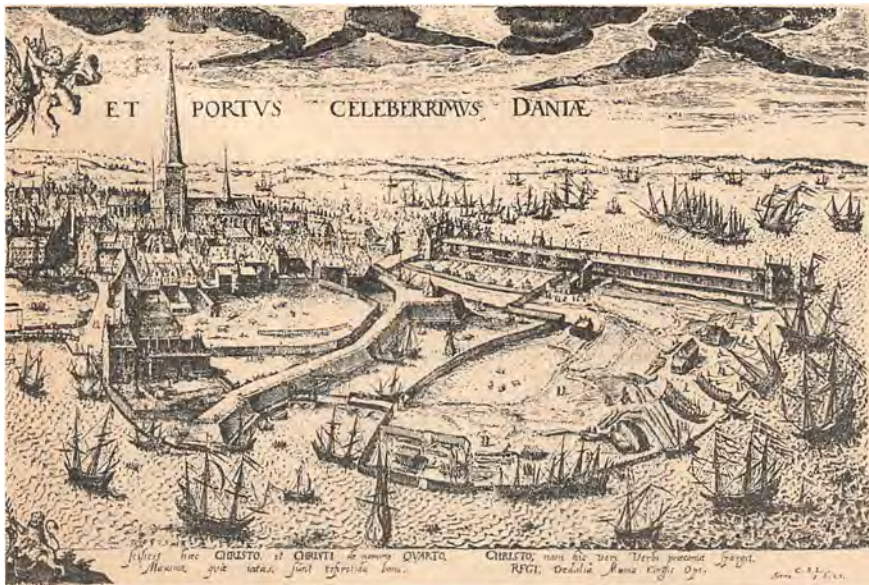
Lidt efter stod de i gyden. Steno tog det mindste barn op på sin arm, og den sælsomme karavane styrede ned mod hans forældres hus.

Moderens stue virkede akkurat så hyggelig, som han havde beskrevet den for børnene.

I forstuen dufter det af brændt enebærris, fra køkkenet lyder stegen og brasen, og på bordet blinker lyseflammerne i de blanke tinfade. I en nymodens kande af bjergkrystal gløder en dunkelrød vin, og i ovnen knitrer brændeknuderne lystigt. I hverdagene forud har moderen sparet for at kunne gøre årets sidste aften festlig.

Men aftenen bliver noget anderledes, end hun har tænkt sig.

Sønnen bringer uventede gæster til
(sluttes side 615)

Gammelt stik af København, »Danmarks berømmelige hovedstad og havn«, fra første halvdel af 17. århundrede — Niels Stensens tid.

Det var en varm, stjerneklar nat, og det var juleaften. Ud for nordkysten af den lige opdagede ø »Hispaniola« sejlede to skibe østpå, »Santa Maria« og »Niña«. Havets bølger krusede sig i månelys; vinden var akkurat kraftig nok til at kunne løfte flaget så meget, at det grønne kors på den hvide bund, flankeret af bogstaverne F og I med krone over, udfoldede sig stolt. Bogstaverne var det spanske kongepar Ferdinand og Isabellas forbogstaver, og fanen løftede sig over de skibe, hvormed historiens største og mest berømte forsker og søfarer, Christopher Columbus, foretog sin første opdagelsesrejse til den nye verden.

På Santa Marias dæk kæmpede den fjortenårige Pedro tappert for at holde øjnene åbne og koncentrere sig om sandskornene, som risede ned gennem timeglasset. Det var skibsdrengens opgave at passe tiden nøje og vende sanduret hver halve time. Hver gang han gjorde dette, meddelte han det i en slags sang, som man kunne høre over hele skibet, så at søfolkene vidste besked med tiden.

Det var en time før midnat, d. 24. december 1492. Da de sidste sandskorn var løbet ned på glassets bund, vendte Pedro det og sang ud i natten: »Syv er lige faldet, otte er i møllen. Mere tid vil bortrinde med sandet, ifald Herren vil. Til Gud i det Højeste beder vi om en sikker Fart!«

»Dertil siger jeg amen, dreng!« lød en stemme bag ham. »Og gid jeg så ikke skulle høre din stemme, før morgenen gryr! Jeg tør vædde om, at du kunne få en halv snes Jericho'er til at styrte sammen!«

Pedro vendte sig om mod den høje skikkelse, der kom gående hen over agterdækket. Et par gennemtrængende blå øjne med et vist humoristisk glimt i blikkets alvor betragtede ham. Men Pedro var ikke rolig ved det; han havde ikke just nogen helt god samvitighed og vidste ikke rigtigt, om admiralen nu drillede ham eller ej. Columbus' tykke hvide hår, der indrammede det magre ansigt, de høje kindben og ørnæsen, virkede imponerende. Han bad så meget, at Pedro var overbevist om, at han næsten altid levede i de højeste sfærer; men drengen håbede, at admiralen i alt fald ikke var i stand til at opdage ting, som han ikke så, f. eks. at Pedro engang imellem overtrådte den allerstrenge regel om bord og hurtigt drejede det store rør. Det var hans brændende ønske at blive styrmand, men Columbus havde udtrykkelig forbudt, at en skibsdreng så meget som rørte roret, »hvad enten det nu var vindstille eller storm«.

»Du behøver ikke at se så forskrækket ud, min dreng,« sagde han nu smilende. »Det var kun min spøg. I skibsdrenge er jo netop her for at gøre ordentlig støj og bede tiden med høj røst. Om dig kan man da ikke sige, at du har forfjålet dit kald.«

»Det — det tror jeg ikke — — « stammede Pedro og skedelede til roret.

I det samme kom Juan de la Cosa, medejler af »Santa Maria« og dets anden fører, for at overtage nattevagten.

»Nå, der er du, Juan,« sagde admiralen, »så kan jeg roligt gå ned og sove. To dage og én nat uden søvn gør en træt; jeg kan knap holde øjnene åbne. I nat sker der nok ikke noget særligt; havet er jo så stille som et glas vand.«

»Det er sandt, herre,« svarede Juan; »og hvad mere er: det er første gang på hele rejsen, at vi sejler gennem kortlagt vand. Det var en god idé at sende båden forud, så vor rute langs kysten kunne blive tegnet ind på et kort. Gå I blot til ro, I kan ikke finde en bedre nat at sove i. Og hvilken bedre julegave kan en mand forlange end en ordentlig nattesøvn?«

»Kun én,« mumlede Columbus, nærmest til sig selv; men så gentog han med overraskende stærkt eftertryk: »Kun én, Juan.«

»Og hvad er så det for en, admiral?« spurgte den anden. »Guld! Guld — for dermed at vinde Den hellige Grav tilbage til vor konge!«

»Det har vi jo lov til at håbe på,« sagde Juan. »Vi bliver ikke færdige her foreløbig, og vi har allerede beviser nok på, at det land, vi har fundet, og som forekommer os at måtte være et jordisk paradys, også rummer guld.«

»Indianerne bærer jo guldsmykker!« råbte Pedro begejstret, »og dem må de da få et eller andet sted fra!«

»Det er sandt nok, min dreng, men hvorfra? Jeg vil få brug for et helt bjergværk, hvis der skal blive guld nok til at udstyre en ekspedition til Det hellige Land. Jeg ville være parat til at rejse hele Verden rundt for at kunne det.

Men nu til arbejde! Gud give jer gode øjne til jeres nattevagt.«

»Og give eder god nattehvil!« råbte Juan efter admiralen. »Gid I må drømme om guldmener så rige, at I kan udstyre tusind ekspeditioner til Det hellige Land!«

Men admiralen var allerede gået ind i sin kahyt og hørte ham ikke. Gullet tænkte han ikke længere på. Den tanke, at det var jul, opfyldte ham helt, og det var, som hørte han alle Europas klokke lyde, som det er skik i den hellige nat, for at byde det guddommelige barn velkommen. Styrket og trøstet af sin korte betagning bad han så sin aftenbøn og faldt snart efter i dyb søvn.

Oppe på agterdækket gav Juan de La Cosa styrmanden besked og befalede ham — ganske overraskende straks at vække ham, hvis der indtrådte den mindste forandring i vind eller strøm. Han havde ansvaret for nattevagten, og det var hans pligt at blive på dækket til kl. tre; men nu lagde han sit ansvar over på styrmanden.

Der var ikke gået ret lang tid, efter at Columbus var gået til ro, før den gråhårede styrmand greb Pedro, som var slumret ind over sit sandur, i skuldrene og rystede ham vågen. »Vågn op, dreng — vågn op, siger jeg! Du vil

Den første

jo så gerne være styrmand, derfor vil jeg som julegave overlade roret til dig. Ret dig efter den stjerne dér! Men ved den allermindste forandring i vejret eller vinden vækker du mig straks!« Og så lagde den gamle sømand sig ned på dækket og faldt i søvn med det samme. Glæden over at få lov til ganske alene at stå ved det store rør var den vidunderligste julegave, Pedro kunne få. Hjertet bankede helt oppe i halsen på ham, og han var ude af sig selv af lykke. Men da han, hvor meget han end anstrengte sig, ikke kunne høre andet end rorets knirken og den knagende lyd fra træværk, sejl og toværk, begyndte han alligevel at blive ængstelig; det eneste tegn på, at der var mennesker i nærheden, var styrmandens snorke.

Ængstelsen blev hurtigt til knugende angst, da han rigtig blev klar over, at af skibets besætning på fyrretyve mand var han alene vågen. Fortvivlet ledte hans blik i mørket efter noget, som kunne berolige ham, men der var intet at se. Selv »Niña«s spøgelsesagtige silhouet var forsvundet. Han knugede hænderne om roret og stirrede uheldigt på timeglasset, det eneste, han fandt lidt trøst i. Sandet var snart løbet ud, så skulle han synge, at det var midnat, og så ville bestemte en eller anden vågne. »Jeg må

ganske simpelt holde ud lidt endnu,« sagde han til sig selv, »jeg må gøre det. Hvis de får at vide, at jeg er blevet forskrækket, bliver jeg bare let ud, og så får jeg aldrig mere lov til at prøve på at styre. Nu varer det ikke ret længe ... Ah, min Gud, hvad er dog det!«

Der løb gennem mørket en fjern drønen, dømpet, men vedvarende — og den kom åbenbart nærmere! »Det må

ul i den ny verden

På dansk ved T. Fd.

være vinden,« tænkte Pedro, »så skal jeg vække styrmanden! Men sejlene hænger jo ganske roligt ... Hvad kan det dog være? Ah, gid sandet ville løbe lidt hurtigere ...«

Den dumpe lyd blev stærkere, og Pedro følte det, som om angsten skulle kvæle ham. Krampagtigt holdt han fast i roret, og sveden haglede ned over hans ansigt, mens han som hypnotiseret stirrede på de langsomt rindende sandskorn. Endelig! Nu lå de alle sammen på glassets bund! Pedro trak vejret dybt for at samle kraft til en julesang, den sang, som skulle forkynde, at nu var det første gang jul i den nye verden. Men i samme øjeblik lød en bragen og knagen, som »kunne høres en mil derfra«. Roret slog og rystede under hans hånd, som om det var grebet af en nægtlig strøm, og drønet blev til en vældig brusen af bølger, som slog mod det strandede skibs skrog. Og nu var det ikke længere en from sang, som forkyndte julens indtog i den nye verden, men et langtrukket, øredøvende skrig, som gik alle om bord gennem marv og ben.

Columbus var den første på dækket, fulgt af Juan de La Cosa, og snart var hele besætningen samlet deroppe. Vilde skrig, høje kommandoråb, skældsord lød natten igennem under det feberagtige arbejde.

Hvad var der hændt?

»Santa Maria«, som uden uheld havde pløjet sig vej over det frygtede, fuldkomne ukendte »Mørkets Hav«, som man dengang kaldte Atlanterhavet, var i den stille, stjerne-lyse julenat løbet på et klipperev, fordi Pedro ikke havde opfattet den brusen, der havde ængstet ham så meget, som en advarsel mod revets farer.

Man gjorde sig fortvivlede anstrengelser for at få flag-skibet rettet op. Stormasten blev kappet og meget af den værdifulde ladning kastet over bord for at aflaste skibet. »Niña« ilede til, men mandskabet kunne intet udrette - »Santa Maria« sad uhjælpelig fast. Der var ikke andet at gøre end at opgive kampen og afvente morgens komme om bord på »Niña«.

Da solen stod op julemorgen, sendte Columbus to mænd i land for at skaffe hjælp. Øens beboere var »smukke mennesker af god bygning, som farvede deres ansigter røde eller hvide og bandt deres kraftige hår op i en knude«, skrev Columbus. »Næstekærlighed var deres vigtigste bud.

De var så godgørende med alt, hvad de ejede, at ingen, som ikke selv havde set det, ville have troet derpå. Herskeren over Hispaniola var Kong Guacanagarie, som Columbus omtalte på den mest rosende måde. Kongen stillede alle de både, han havde, og alle sine folk til rådighed for Columbus. Fra morgen til aften arbejdede spaniere og indfødte sammen og løste alt ud, hvad der endnu var tilbage på skibet. Han overlod også spanierne to store huse og lovede dem endnu mere hjælp, hvis de trængte dertil. Fra tid til anden sendte han nogle af sine slægtninge om bord på »Niña«, som skulle bede admiralen »ingen bekymringer gøre sig« og forsikre ham om, at kongen ville give ham alt, hvad han havde.

Til sidst begav Guacanagarie sig personligt til Columbus, som var ganske utrøstelig over tabet af skibet og

klagede bittert over sine folks ulydighed, der havde bragt ulykke og skam over ham. Nu havde han hverken guld eller skib; kongen og dronningen af Spanien ville ikke se med milde øjne på ham efter dette.

Guacanagarie havde stor medlidenhed med ham og overvejede, hvordan han dog skulle trøste ham. Da hørte han pludselig en klang, som han aldrig havde hørt magen til før. Fra »Niña«s dæk kaldte de spanske matroser en flok Taino-indianere til sig med noget, som forekom kongen at være musik. Indianerne gestikulerede vildt og var ganske ophidsede. »Chaque! Chaque!« råbte de og prøvede at efterligne den lyd, matroserne fremkaldte med noget, de holdt i hænderne. De var så begærlige efter at få fat på det, at de rev deres guldsmykker fra øren, hals og næse og kastede dem over til matroserne, som stak dem i lommerne og til gengæld begyndte at kaste en hel masse ringlende småklokker ned på bredden til de indfødte.

Guacanagarie betragtede tavs denne scene; men da han opdagede, hvor hurtigt det svandt i forrådet af klokker, kunne han heller ikke holde sig tilbage. Han vendte sig til Columbus og lod ham forstå, at han for én eneste klokke ville give ham »fire guldstykker, så store som en hånd«. Aldeles forvirret stirrede Columbus på ham. Men så forklarede kongen ham ved tegn, at der i nærheden lå et sted, hvor der var guld i overflod. Til sin glæde så indianeren, at admiralen pludselig glemte sine bekymringer og blev glad og lykkelig; han kunne jo ikke vide, at Columbus i den hånd han rakte ham, så det erobrede Jerusalem og den genvundne Hellige Grav.

Senere skrev Columbus om denne første jul i den nye verden og »Santa Maria«s undergang: »Så mange ting faldt i vore hænder, at det, der skete, i virkeligheden var en stor lykke; thi det er sikkert, at vi ville være sejlet forbi dette sted uden at kaste anker, hvis vi ikke var løbet på grund«.

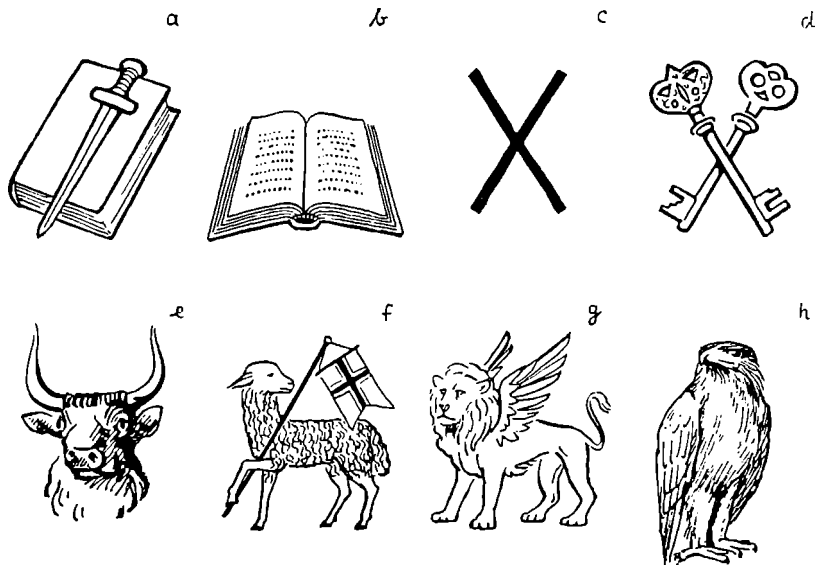
På Hispaniola opstod den første nybygd i den nye verden. På admiralens befaling blev der opført en fæstning, som til ære for barnet i Bethlehem og til minde om den juledag, da det mest mindeværdige skibbrud i verdenshistorien fandt sted, fik navnet »La Navidad«, d. v. s. Jul.

I den første udgave af det berømte store engelske leksikon »Encyclopedia Britannica«, der udkom i 1768, blev begrebet »atom« forklaret med fire linier, medens afsnittet »kærlighed« fyldte fem fulde sider. I den nyeste udgave af det selvsamme værk er der anvendt fem sider til »atom«et -- hvorimod begrebet »kærlighed« helt og holdent er gledet ud.

Hvem ved det?

På tegningen her ovenfor finder De gengivet i alt otte symboler, som det gælder om at sætte i forbindelse med de rette personer, og disse personer er:

1. Apostlen Petrus
2. Apostlen Paulus
3. Apostlen Andreas
4. Evangelisten Matthæus
5. Evangelisten Markus
6. Evangelisten Lukas
7. Evangelisten Johannes
8. Johannes Døberen

Løsningen vil da — f. eks. — komme til at se således ud:

1 = g. 2 = h. 3 = d o.s.v.

Prøv nu lykken — og Deres kundskaber — og send så løsningen til »Katolsk Ugeblad«s redaktion, Nørrebrogade 27 C, København N. — tydeligt mærket »Julens præmieopgave« — inden 4. januar 1958.

Blandt de rigtige løsninger trækkes der lod om nogle bogpræmier. Resultaterne samt navnene på vinderne vil De finde i Ugebladets nr. 3 i det ny år (19. januar 1958).

Thomas Merton

Stilhedens Forjættelse

228 sider - kr. 12,50

er nu udkommet i 2. oplag. Den afslører i endnu højere grad end den første bog hemmeligheden ved det kontemplative liv.

Den store stilhed

316 sider - kr. 18,75

er en selvbiografi, skrevet af en mand, der ærligt, førtroligt og ligetil beretter om sit liv i trapistklostret St. Getsemani i Kentucky.

Jonastegnet

280 s., kr. 19,75, vb. kr. 34,75 indeholder betragtninger, således som de former sig i en dybt religiøs mands indre. Der står noget i hver linie, som vi alle har godt af at tænke over. Thomas Mertons bøger er for tænkende mennesker. De er både alvorlige og morsomme og giver stof til lang eftertanke.

ARNE FROST-HANSENS FORLAG

På sporet efter den glemte tragedie

Graham Greene: »Drivhuset«.
(Norsk Gyldendal).

Dette er Greenes andet skuespil og viser en betydelig vækst i dramatisk kunnen. Den gamle fritænder dør. Den ene af hans sønner ønskes ikke til stede ved dødslejet. Han kommer alligevel, men nægtes adgang til den døde. Selv forstår han ikke, hvad det er han har forvoldt, at han i familien betragtes som en uønsket fremmed. Blot ved han, at han er mærkeligt ude af stand til at føle nogen kærlighed. Derfor har han selv gjort sit ægteskab forbi. Forgæves søger han psykiatrisk bistand for ad den vej at finde ind til den begivenhed i fortiden, der på en gang har formet ham selv og stødt ham ud af familiekredsen. Jagten efter nøglen til disse gåder er af en fortættet spænding, både en ydre og en indre. Sporet fører til den døde fritænkens broder, der for mange år siden brød familietraditionen og blev katolsk præst — en lidet opbyggelig præst, forfalden til drik, uden tro. Han udfører sit præstelige arbejde, men som en meningsløs pligt. Og her bliver så gåden opklaret. I enkeltheder skal den ikke røbes, men den rejser et spørgsmål, som teologer ivrigt har drøftet efter dramaets fremkomst — hvis man beder Gud om noget og tilbyder sin egen tro som et offer, kan det så under nogen omstæn-

digheder tænkes, at Gud modtager offeret?

Hvordan det end forholder sig hermed, kan skuespillet forstås uden at der øves vold mod teologien, og det er af meget stor og gribende virkning. Graham Greene er også som dramatikeren en meget betydelig forfatter.

H. D. T. K.

Det nudtømmelige emne -

Peter Schindler: *Dage i Mellem-Italien (Hirschsprung)* — *Rom. En bog i farver om den evige stad (Det Danske Forlag)* — *Gunnel Vallquist: Giorgio La Pira (Natur och Kultur, Stockholm)*.

Tilsyneladende er det umuligt at mætte det danske marked med bøger om Italien! Hvert efterår kaster forlagene en hel del litteratur — både af lødige og mindre lødige art — om dette emne ud til læseverdenen — og bøgerne må jo kunne afsættes, ellers kom de vel næppe. Der appelleres på alle tænkelige måder til den i de allerfleste danskere inderst inde hørende længsel efter og kærlighed til Italien, landet hinsides de store alper, hvor solen skinner og sorgerne — tilsyneladende da — bortvejes for skønhedsindtryk af enhver art. Medens rusk og regn holder en indendørs i hjemlig hygge, smedes planerne til forårets eller sommerens færdler sydpå,

Gaven, De trygt kan give

både til store og små
- også til ikke-katolikker!

Peter Schindler

Fritz Mühlentweg

Katolicismen i vor tid

befinder sig på en korsvej, efter at udviklingen, videnskaben og det moderne menneskes indstilling har fremkaldt problemer, hvor der før var selvfølgeligheder. Glimrende redegør Peter Schindler for »Katolicismen i al tid« og »Katolicismen i vor tid«.

Kr. 12,75.

PÅ HIN TID
Drengen med de 5 fisk og 2 brød
En dejlig fortælling for hele familien om to raske jødiske drenge og deres hverdagsliv - og om den store oplevelse af bespisningsunderet i ørkenen. Meget smukt illustreret. 5,00, ib. 6,50.

Se også de øvrige bind i

DON BOSCO BØGERNE

Fås i enhver boghandel

og når skyerne hænger lavt og mørket virker deprimerende, så forstærkes trangen til at se op mod en skyfri himmel. Dette ved også rejsebureauerne: umiddelbart over nytår begynder også de at rasle med sablerne — ja, fristelserne er legio!

Lad os blandt fristerne gribe blot et par stykker. Den ny *Schindler* — Dage i Mellem-Italien — bevæger sig gennem et område af dette herligheheds rige, som velsagtens er mest besunget. Og her har Schindler let spil: han kender dette land helt ind til marven. Formen i Schindlers bøger om Italien er efterhånden også velkendt. Det er med ham, som med en dygtig skomager: han har den rette læst, som går igen, men hver ny creation er dog et mesterværk. Læserne kender også Schindlers — lad os kalde det — »egenart«, og han har været heldig at finde netop den form, som han selv mestrer og som størsteparten af læserne vil have. Også billedvalget er som regel godt — men tænk om det havde været gengivet i dybtryk eller i farver! Så havde prisen imidlertid også nok været en anden, men bøgerne fortjente det faktisk.

Og så er vi med det samme ovre i den afdeling af Italienslitteraturen, der hedder »billedbøgerne«. Her har *Det Danske Forlag* bragt en publikation frem, der sikkert vil »sælge sig selv«. Det er en oversættelse og farvebillederne er ligeledes importeret. Men — hvilke billeder. 24 farveplancher gengiver det evige *Roms* skønneste scenerier, på en sådan måde, at motiverne træder lyslevende frem for ens øjne. Den tidligere leder af det svenske institut i Rom, dr. Vessberg, har skrevet en ypperlig introduktion til den tyske kunstfotograf *Kurt Otto Wasow's* billeder — og så er bogen til at betale!

Den helt tredje kategori af bøger om Italien — jo, man kan godt forsvare at slå den ind herunder — er *Gunnel Vallquist's* »helgenbiografi« af Arnostadens forhenværende borgmester, *Giorgio La Pira*. Forfatterinden — der iøvrigt er konvertit — indleder sin lille bog med som baggrund for skildringen af La Pira at give et indblik i de sociale og politiske forhold i dagens Italien, uden hvilke man ikke heller vil kunne forstå La Piras indsats fuldt ud. Det er en ærlig skildring af forhold, som den, der kun gæster Italien flygtigt, ikke ser og derfor ikke skænker tanke, men som ikke desto mindre eksisterer — og det er jo nu engang ikke alt guld, der glimrer. Imidlertid skinner det klart igennem, hvad der er *Gunnel Vallquist's* hensigt med bogen: at hylde den ægte kristne vilje, personificeret i en moderne helgen. Bogen er velskrevet og meget interessant.

G. M.

Arkæologiens fortryllelse

Geoffrey Bibby: »Spadens vidnesbyrd« (Gyldendal).

Det er så som så med de fleste bestseller-bøger af populærvidenskabelig art. Det er ikke blevet bedre af, at populærvidenskaben er blevet en journalistisk speciale. Journalister har for

KATOLSKE JULEGAVEBØGER

Peter Bamm: Rejse til Kristenhedens ældste Byer

262 s., kr. 22,75, ib. 32,00. Med talrige illustrationer.

Forfatteren har en utrolig viden om de gamle mellem-orient- og midelhavsbyers historie fra oldtidens dage.

C. K. Chesterton: Fritænkeri og rettroenhed

231 s., kr. 16,50 (Ortodoxy).

Tredie oplag af forfatterens vittige og barokke forsvar for kristendommen.

Gertrud von Le Fort: Brylluppet i Magdeburg

221 s., kr. 15,90 (norsk)

En historisk roman om tredivårs-krigens begyndelse, skrevet med stor digterisk skønhed og åndelig indsigt.

Graham Greene: Drivhuset

93 s., kr. 15,00 (norsk)

Et skuespil rettet mod ateismen.

Gustav Tolderlund-Hansen: Det gamle Testamente i historisk og evangelisk belysning

336 s., kr. 16,75.

En bog, der forklarer Det gamle Testamente i lyset af Nye Testamente.

E. W. Heaton: Hverdagsliv i det gamle Israel

196 s., kr. 24,75.

Katolsk Lommekalender 1958

kr. 5,75, skind 6,75.

Kimer I Klokker

kr. 3,75. Det norske katolske illustrerede julehefte.

Thomas Merton: Stilhedens Forjættelse

228 s., kr. 12,50, ib. 18,75.

Genoptryk af den efterspurgte betragtningsbog.

Middelalderens danske Bønnebøger III bind ved Martin Nielsen

473 s., kr. 10,00.

Bønner på gammelt dansk fra den katolske middelalder.

Hallvard Rieber Mohn O.P.: Paul Claudel

72 s., kr. 5,50 (norsk)

Et essay om den franske katolske digter.

Fritz Mühlenweg: På hin tid —

75 s., kr. 5,00, ib. 6,50.

En levende hverdagsfortælling for børn fra Palæstina på Jesu tid.

Palæstina. Billeder fra en rejse af Foeko Lüpsen

134 s., kr. 28,50, ib. Kvartformat.

Dette foto-værk fra det gamle og nye Israel er det hidtil fineste, der er kommet.

Karen Plovgaard: Brødrene

128 s., kr. 5,00, ib. 6,50.

En børnebog om vikingetidens Island og Grønland og brydningen mellem hedenskab og kristendom.

Peter Schindler: Dage i Mellemitalien

198 s., kr. 29,50, vb. 38,50, lux. 48,00

Tredie bind i forfatterens Italiensserie omfatter blandt andet Assisi og Firenze og siges at være det hidtil bedste bind.

Peter Schindler: Katolicismen i vor Tid

147 s., kr. 12,75.

En inspireret fremstilling af den principielle katolske kristendom og katolsk kristenliv, som det leves i kirken idag.

Knut Erik Tranøy: Thomas af Aquino som moralfilosof

144 s., kr. 7,35.

En objektiv og redelig fordybelse i Thomas' etiske principper.

Sigrid Undset: Sigurd og hans tapre venner

100 s., kr. 5,00, ib. 6,75.

En spændende fortælling for børn fra middelalderens katolske Norge.

Otto-Wasow/Olof Wessberg: Rom

Kvartformat, ib. kr. 19,75.

En smuk bog i farver om den evige stad.

A. H. Vinsnes: Jacques Maritain

286 s., kr. 26,00.

En studie i kristen filosofi. Bogen er den første fuldstændige præsentation af Maritains liv og tanker.

megen »næse« for, hvad der gør indtryk på læserne, og det gør i heldigste fald fremstillingen skæv med eftertrykket lagt på sensationerne. Videnskab er noget ganske andet tilfældigt og med en spænding af hel anden art. Dette sagt som indledning til en uforbeholden anbefaling af denne i Danmark boende og arbejdende engelske arkæolog. Det er i modsætning til de mange kendte værker om Sydeuropas og især den nære orient arkæologi her forskerarbejdet i Midt- og Nordeuropa, det gælder, og atter er det ganske særligt dansk videnskabs indsats, som skildres med både faglig indsigt, forelskelse i faget og en for en forsker usædvanlig sproglig lethed. Man bevæger sig på een gang i den fjerne oldtid, der skridt for skridt afslører sine hemmeligheder og i den moderne forskerkreds, hvis arbejde følges. Derved er bogen blevet af værdi både for den, der alene interesserer sig for resultaterne, og for den, for hvem selve arbejdet er det mest betagende. Forlaget har udstyret bogen på det smukkeste med mange plancher i forbilliget udførelse. L. H.

Mandarin og jesult

Vincent Cronin: »Främling i Mittens Rike« (Gebers förlag).

»Mittens Rike« er Kina og den fremmede er den berømte jesuit Matteo Ricci, der i slutningen af det 16. århundrede kom til Kina, om hvilket europæerne kun havde rent fantastiske forestillinger. Han blev der til sin død, 28 år igennem og byggede, bedre end nogen anden før eller siden, bro mellem to forskellige kulturer. Han blev optaget blandt mandarinerne, men det lykkedes ham ikke at omvende den svage, uselvstændige kejser Wang Li. Cronin har skrevet sin underholdende bog på grundlag især af Riccis egne dagbøger og breve, og han giver en meget fængslende skildring af en forunderlig tid og kultur og af et helt usædvanligt menneske. Vi burde kunne læse bogen på dansk, men da den nu ikke findes hos os, kan vi betro læserne, at man efter ganske få sider glemmer, at det er svensk, man læser. Sværere er det ikke. L. H.

Katolsk lommekalender 1958

Lommekalenderen for 1958 er lige udkommet, for tyvende gang, og igen med et væld af praktiske oplysninger om vor hjemlige kirkes organisation, om apostolatets hjælpemidler og de mange forandringer, der sker fra år til år, og altid med en lille nyhed på et eller andet område. Hvad enkelt-heder angår, noteres bl. a. afsnittet om sjælesorgen for udlændinge, og af præstefortegnelsen fremgår, at der nu ialt virker 110 præster i vort bispedømme, flere end nogen sinde før. De nyeste bestemmelser om nadverfasten er også kommet med.

Frøken Ulla Andersen, der igen tegner sig for redaktionen, har atter gjort et godt stykke arbejde, og vor tak til hende udtrykkes måske bedst ved at sige, at vi i det daglige slet ikke kan undvære den Katolske Lommekalender. Søren.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Hvor turister ikke flokkes

Palle Lauring: »Danelagen« (Gyldendal).

Hvad end historikerne siger — og de siger både for og imod — må man indrømme forfatteren Palle Lauring, at han er spilvågen og inciterende, når han kaster sig over det historiske stof. Han kan se, og han kan drage linier og paralleller, så man må skamme sig ved, hvor lidt de samme historiske levn og dokumenter siger en selv. At så andre må gå hypotesernes overdådighed efter med en mindre spændende tålmodighed, gør ikke noget. Historie bliver alt for let til tradition og har brug for stadig at friskes op. Denne gang har Lauring besøgt Danelagen for at finde spor af vore forfædres indsats på engelsk jord, og på den tilsyneladende håbløse færd har han dog hittet på adskilligt, som gør bogen til en helt usædvanlig og — for os andre som sagt beskæmmende rejseskildring. For en katolik er der hos Lauring lidt for megen tilbøjelighed til at lade religion og den groveste overtro og magi synes uadskillelige, men til gengæld har vi jo nok en modsat tilbøjelighed til at ville se bort fra alt det i religionen, der ikke skinner af den mest velpudsede teologiske nøjagtighed. Sandheden ligger nok et sted i midten, og Lauring skal, som romanforfatter, have en lidt bredere margin til at fabulere end vi andre. Men dette er altså en rejseskildring af en egen art, til andre steder og mindet om andre tider, end dem, der ellers trækker turister. Alene det er velgørende.

T. T.

St. Frans i skolen

Florilegium Franciscanum (Gleerup, Lund).

Et lille hæfte, udgivet af »Svenska Klassikerförbundet«. Selve udvalget er besørget af Sam. Cavallius. Det er en god idé at lade de unge latinelever beskæftige sig også lidt med middelalderlatin, og de små franciskanske »blomster« har jo deres særegne ynde, som vi vel kan nyde i Johannes Jørgensens herlige oversættelse, men som dog har deres egen klang på latinen. Hæftet er illustreret med adskillige gamle franciskanske billeder. Og bogtrykket er nydeligt.

H. D. T. K.

PAULUSKREDSEN fortsætter

I sidste øjeblik før jul arbejder sættere og bogtrykkere med en lille julehilsen fra Pauluskredsen, som ellers i 1957 har været meget tavs. Det drejer sig om en art digteriske, meget inciterende små beretninger om næstekærligheden. Vi behøver ikke at gå i skole hos kommunismen for at lære, at kærlighedens evangelium ikke altid er blevet efterlevet — vi ved det selv, og en sådan kristen, katolsk samvittighedsransagelse kan tiltrænges i enhver katoliks hjerte. Bogen, som vil komme til at koste 4,80 kr., vil ikke blive udsendt i subskription, men kan bestilles direkte gennem Pauluskredsen eller hos enhver boghandler.

For 1958 har Pauluskredsen forskellige planer. Det kan allerede røbes, at pater Wolfgang Czernings betragtninger over dagens kommunionvers ligger færdig, og i februar går pastor Schindler i gang med oversæt-

telsen af et værk om mariateologien og mariadogmernes historie.

Knud Ballin.

St. Thomas i Lund

Per Erik Persson: »Sacra Doctrina« (Gleerup, Lund).

Dette er en doktorafhandling fra Lunds universitet. Forfatteren, der under sine forarbejder har haft lejlighed til at kontakte dominikanerne i Le Saulchoir, og som iøvrigt fik sine første tilskyndelser til arbejdet gennem professor Skydsgaard, behandler forholdet mellem åbenbaringen og den menneskelige granskning, således som det fremstilles hos Thomas Aquin. Her er ikke stedet til at gå i enkelt-heder, men selv om det hist og her kan spores, at forfatteren ikke har samme »medfødte« adgang til forståelse Thomas, som en katolik har, er det et meget grundigt og overordentlig tiltalende arbejde, der ikke gør problemerne unødigt indviklede, men virkelig har lånt af Thomas' enkle klarhed, ligesom afhandlingen sprogligt set er behagelig læsning.

H. D. T. K.

GUDSTJENESTER

udenfor Stor-København

Aalborg

Julenat: 24. 1. juledag: 8, 10 (H), 12 12 (polak gudstj.). 2. juledag: 6, 8, 10 (S), 14,30 (A). Nytårsaften: 19,30 (A). Nytårsdag: som søndag.

Aarhus

Julenat: 24. 1. juledag: 7, 7,30, 8 (S), 10 (L), 19 (A). 2. juledag: 8, 10 (S). Nytårsaften: 19,30 (A). Nytårsdag: som søndag, desuden 11,30.

Aarhus opland:

Odder: 2. juledag: 10. — Pindstrup: julenat: 24. 1. juledag: 10.

Aasebakken (Birkerød)

Julenat: 24. 1. juledag: 7,40 (H), 9,40 (H), 15,25 (V). 2. juledag: 9 (H), 15,30 (V).

Helsingør

Julenat: 24. 1. juledag: 8, 8,30, 10 (H), 17 (A). 2. juledag: 8, 10 (H). Nytårsaften: 17 (A).

Hillerød

Julenat: 24. 1. juledag: 10. 2. juledag: 10.

Hørsholm

Julenat: 24. 1. juledag: 8,30, 10. 2. juledag: 8,30.

Horsens

Julenat: 24. 1. juledag: 7,30, 9,30 (H), 17 (A). 2. juledag: 9 (S). Nytårsaften: 17 (A). Nytårsdag: som søndag.

Randers

Julenat: 24. 1. juledag: 9, 9,30, 10 (H), 17 (A). 2. juledag: 9, 20. Nytårsaften: 17 (A). Nytårsdag: 9, 20.

Vejle

Julenat: 24. 1. juledag: 7,30 10 (H), 17 (A). 2. juledag: som søndag.

Gudstjenester i Stor-København	Julenat	1. juledag	2. juledag	Nytårsaften	Nytårsdag
St. Ansgar	24(P)	8, 10 (L), 11,30	8, 10 (H)	17(A)	8, 10 (H), 11,30
Jesu Hjerte	24(L)	7, 7,30, 8, 8,30, 9, 10 (L), 11,30, 17 (A)	6, 7, 8,30, 10 (H)	17(A)	6, 7, 8,30, 10 (L) 11,30, 17 (A)
St. Mariæ	24	8, 10 (L), 11,30	8, 9, 10	17(A)	8, 10 (L), 11,30
St. Annæ	24(L)	8,30 (S), 10 (H) 17 (A)	8,30, 10 (H)	17(A)	8,30 (S), 10 (H) 17 (A)
Sakraments	24(L)	9, 10 (H), 17	8, 10 (H)	17(A)	8, 9, 10 (H), 17
St. Therese	24(H)	9 (H), 11	8	17(A)	7, 9 (H), 11
St. Andreas	24(H)	7, 8, 10 (L), 17 (V), 19,30 (K)	7, 8, 10 (H)	19,30 (A)	7, 8, 10 (H)
St. Antoni	24(L)	8, 10 (H)	8, 9 (H)	17(A)	Som Søndag
St. Joseph	24	6,45, 7,45 8,15, 9 (H)	5,45, 6,45, 9 (H)	18,45 (A)	5,45, 6,45, 9 (H)
Immaculata	24(H)	8, 10 (H), 17 (A)	9 (H)	17(A)	7, 10 (H), 17 (A)
D. h. Familie	24(H)	7,30, 9,30, 15 (V)	7, 7,50 (H), 14 (V)		7, 7,50 (H), 15 (V)
St. Kn. Lavard	24	8, 9, 10(L), 11,30	8, 10 (H)	19,30 (A)	8, 9, 10 (H), 11,30
Hvidovre	24(S)	8, 9,30 (H)		—	8, 9,30 (H)

P = Pontifikalmesse, L = Levitmesse, H = Højmesse, S = Sangmesse, B = Børnemesse, A = Aundagt, V = Vesper, K = Komplet.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Dec.-Jan.

22. S. 4. SØNDAG I ADVENT (27—(violet) 4); præf. (521).
23. M. *Feria* (27—4); uden Alleluja-(violet) Vers og uden Credo; alm. præf. (525). — Faste- og Abstinensdag.
24. Ti. JESU FØDSELS VIGILIE (30 (violet) —5); alm. præf. (525).
25. O. JESU FØDSELS FEST (35—(hvid) 6); præf. (514). — Paabudt helligdag.
26. Ti. *St. Stefan, den første Martyr* (rød) (45—9); 2. bøn: Jesu Fødsels Oktav (42); præf. (514):
27. F. *St. Johannes, Apostel og Evangelist* (hvid) (49—10); 2. bøn: Oktaven (42); præf. (514).
28. L. *De hellige uskyldige Børn* (violet) (52—11); 2. bøn: Oktaven (42); præf. (514).
29. S. *Søndag i Oktaven* (hvid) (59—12); 2. bøn: St. Thomas af Canterbury (57), 3. bøn: Oktaven (42); præf. (514).
30. M. *6. Dag i Oktaven* (hvid) (63); præf. (514).
31. Ti. *St. Silvester I* (hvid) (63); 2. bøn: Oktaven (42); præf. (514).
1. O. *Herrens Omskærelse* (hvid) (64—13); præf. (514). — Paabudt helligdag.
2. T. *Feria* (hvid) (64—13); uden Credo; præf. (514).
3. F. *Feria* (hvid) (64—13); som torsdag.
4. L. *Gudsmoders Lørdagsmesse* (hvid) ([87]); uden Credo; præf. (522).
5. S. *Jesu hellige Navns Fest* (hvid) (65—14); 2. bøn (kun i st. messer): St. Telesforus (70); præf. (514).

1. Jan.: Kollekt af Peterspenge i København og Ordrup.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Hølrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

„Katolske julekort“

40 øre, 75 øre og 1 kr. pr. stk.

Den Franske Boghandel,
Badstuestræde 6, Kbhvn.
Telf. Byen 2071.

Pour vos cadeaux de Noël
et de Nouvel-an

Budtz Müller & Co.'s Eftf.

Hjørnet v. Østerbrogade. Linie 1 - 6 - 14 - 15

Kalenderen 1958

udgivet af Ansgariusforeningen, er udkommet og fås hos de katolske boghandlere samt ved kirkerne. — Pris 1 kr. (+ porto), hvis kalenderen ønskes tilsendt)

St. Frans' 3. orden

møde onsdag den 18. december kl. 19,30 i Sankt Annæ kirke.

Elisabethforeningens kollekt

24 november indbragte følgende:
St. Ansgar kirke kr. 260,36 - St. Andreas kirke kr. 223,36 - St. Annæ kirke kr. 103,62 - St. Antoni kirke kr. 60,00 - St. Augustin kirke kr. 22,20 - Immaculata kr. 10,45 - Jesu Hjerter kirke kr. 263,95 - St. Josephs kirke kr. 22,55 - St. Knud Lavard kirke kr. 115,98 - St. Mariæ kirke kr. 84,79 - Sakramentskirken kr. 185,27 - Søborg kr. 10,00 - St. Therese kr. 170,00 - Den hl. families kapel, Valby, kr. 33,45 - Kont. gaver mrk. 2110 - S. M. K. - Father John Madsen kr. 142,51 — ialt kr. 1708,49.

Alle Elisabethforeningens venner, som har bidraget til det udmærkede og glædelige resultat, bedes herved modtage vor allerhøjestligste tak.

Styrelsen.

Niels Steensens bibliotek

er lukket fra 24.—31. december incl.

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR

TRYKLUF OG

VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ½

K. K. L. Simonsen's etf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. Central 1325 — Byen 9432

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«
sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BALTICA FORSIKRING

Katolske Begravelser

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Benzon

Katolsk Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

En nytårsnat -

(sluttet fra side 607)

huse. Det gør intet. De små piger er søde, og deres skæbne har inderlig rørt madame Stichmanns hjerte. Hun har givet dem mad og sørget for, at de kom til ro i en god seng, hvor de nu ligger på rad og sover som tre små Guds engle. Hvortil fik man vel rigelige midler, om man ikke skulle bruge dem til at gøre godt med?

Hun har også draget omsorg for, at et par kvinder med lys og linned er gået hen i smøgen for at tage sig af den døde mor. Og i morgen vil hendes husbond hjælpe Gravers Holstener til rette med begravelsen.

Men for sin søn er madame Stichmann bekymret. Gud skal vide, at det kan være småt med nytårsglæde i tider som disse. Man kan også forstå, at når man uforvarende er kommet til at stå ansigt til ansigt med døden, således som det er hændt for hendes Niels, da er det ikke nemt at få feststemningen frem i sit sind. Men han har næsten ikke rørt maden, og den vin, som hans gode stedfar har villet traktere

Vor Frue Plads med Universitetet på Niels Stensens tid. Det høje tårn er Frue Kirkes (før den store brand i 1728).

med i anledning af fødselsdagen, har han kun lige nippet til, og havde hun ikke oprådt så bestemt, som hun gjorde, havde han næppe heller drukket den hede salvierte, før han gik. Han ville ikke gå i seng. Lige så lidt ville han pynte sig, — endda det er nytårsnat og hans fødselsdag.

Steno er på vej mod Vestervold. Det har sneet, og himmelen er blå. Over dens hvælvet sejler månen som en gylden båd. Han tænker ikke på trætheden i lemmerne eller på de sviende vabler i hænderne. Han er optaget af, hvorledes han skal belægge sine ord overfor vagtkommandoen, for at denne skal give Gravers Holstener fri, — og så sysler han med, hvad han skal sige til manden selv.

Det er en opgave, som ikke ligner nogen af dem, han hidtil har været stillet overfor; men den skal løses lige så vel som alle andre. Den skal klares lige som dem, man tumler med, når man undersøger noget ved legemets

Undertegnede bestiller herved løbende abonnement på
KATOLSK UGEBLAD

(Navn)

(Adr.)

Abonnementspris:

- 5,50 kr. kvartalet
- 11,— kr. halvårlig
- 22,— kr. årlig

(Sverige-Norge 24 kr. -
øvrige udland 26 kr.)

Sæt kryds ved ønskede opkrævn.

SKRIV TYDELIGT

Frankeres
som
brevkort

Til

**»KATOLSK UGEBLAD«s
ekspedition,**

Bredgade 67

København K

DUKs lands-
ledelse meddelelser:

Skole-weekend for Jylland holdes i Vejle i weekenden den 18.—19. januar 1958. Nærmere besked følger i Ugebladet.

Skole-weekend for Fyn holdes i Odense i weekenden den 25.—26. januar 1958. Nærmere besked følger i Ugebladet.

bygning, eller som den, der tildeles een ude på volden, når skovl og spade er ved at flå huden af ens hænder.

Den samme lov for fremgangsmåden gælder: Man holder ikke op på halvvejen. Man skal blive ved og ved, indtil den sidste hindring er ryddet af vejen.

Før finder man ikke fred, og før er Vorherre ikke tilfreds med een.

Havde madame Stichmann i dette øjeblik kunnet se ind i sin søns sind, kunne hun have været uden bekymring. Hun ville have forstået, at han følte sig i pagt med kræfter, som giver den trætte fod vinger, og at han i sin sjæl bar en flamme, som overvinder kulden selv i den strengeste nat.

Nogle timer senere skintede hun lidt af det.

Da sad hendes søn ved hendes gode brændeild sammen med Gravers Holstener og spiste davre, før de gik hver til sit, Gravers til sin kones sidste leje, og Niels Stensen til sin arbejdsvagt på hovedstadens skanser.

Da så madame Stichmann i hans blik befrielsen over at have fuldbyrdet et hverv, der var blevet ham pålagt, på tilfredsstillende vis, og hun var rolig.

Klokken var da over fire. Det ny år var begyndt.

Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund

takker alle sine medlemmer og medarbejdere for godt samarbejde i det gamle år og ønsker alle en glædelig jul og et godt nytår. Samtidig beder vi alle modtage en hilsen fra den internationale katolske radio og fjernsynsorganisation, Unda.

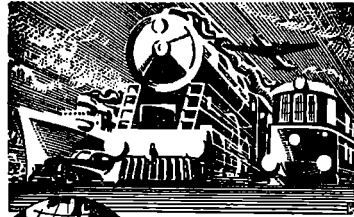
Den 6. Romafærd

(København-Rom-Assisi, 17 dage, kr. 700.—) bliver fra 12. til 28. maj 1958.

Prisen indbefatter rejse med sovevogn, hotel og kost (undtagen på rejserne) samt sygeforsikring. Der tages dog forbehold mod prisforhøjelser. Der bliver 9 dages ophold i Rom, en heldags bustur til Assisi (køretid 4 timer) og 3 hele dage i Assisi. Hotelforhold og kost er upåklagelige. Turen tilbydes katolikker og protestanter, der har humør og kræfter til en anstrengende fællesrejse. Rejsende, der ønsker at bo og spise alene i Rom, kan deltage i turen uden væsentlig fordyrelse for dem. — Da turen hidtil har været overtegnede, bedes man melde sig snarest.

Paul d'Auchamp, præst,
Rosenkranskirken, Akirkeby.

I september 1958 vil der blive en 17 dages tur til Assisi, med mulighed for ophold i f. eks. Firenze og Siena. Denne rejse, der er tænkt som en hvileferie, tilbydes særligt mine tidligere rejsekammerater. Prisen under ovenstående forudsætninger kr. 650,—; men der vil være mulighed for at leve på egen kost dernede. Een halv friplads er til rådighed.

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

GLARMESTER POUL V. JOOST

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

Malermester **W. Plichta**
Jyllingevej 177, Vanløse
Telefon 70 18 48

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

OFFICIELT

Helge Jacobsens legat

I løbet af marts måned vil uddeling af Helge Jakobsens legat finde sted.

Dette legat kan søges som bidrag til bygning eller restaurering af katolske kirker — fortrinsvis sognekirker — under forudsætning af, at der ved bygning af kirken alene medvirker dansk født arkitekt, og at den pågældende menighed selv viser offervilje. Eventuelt vil der endvidere kunne uddeles mindre beløb til hjælp til dækning af udgifter ved religionsundervisning for katolske børn.

Eventuelle ansøgninger indsendes inden 31. januar 1958 til *Den katolske Kirkes Kancelli, regnskabsafdelingen Amaliegade 31 A, København K.*, og skal i specificeret form indeholde alle de nødvendige oplysninger.

Baronesse Rosenkrantz

Charisius' f. Oxholms legat

til hjælp for trængende, indfødte medlemmer, mænd eller kvinder, af de her i landet værende katolske menigheder, uddeles af biskoppen i løbet af februar måned 1958.

Ansøgninger, indeholdende fuldt navn, stilling, alder, bopæl, skal m. h. t. trang, værdighed og medlemsforhold til en herværende katolsk menighed attesteres af to personer, hvoraf den ene skal være katolsk gejstlig.

Legatportionerne uddeles ikke for livstid, hvorfor tidligere legatnydere må indsende ny ansøgning. Ansøgningsfristen udløber d. 31. januar. Andragender, som er indsendt efter dette tidsrum, kan ikke tages i betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til *Den katolske Kirkes Kancelli, regnskabsafdelingen, Amaliegade 31, København K.*

Ansgarius-Bonifatius

Foreningen

Den danske katolske kirkesag.

Ansøgninger om tilskud fra foreningen til de respektive kirker og kapeller bedes indsendt inden den 31. januar til *Den katolske Kirkes Kancelli, regnskabsafdelingen, Amaliegade 31, København K.*

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE
LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Islands Brygge, Sundby,
Søndre, Tårnby, Kastrup og Dragør.

En god bankforbindelse er penge værd.

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 6954

vis à vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Eftf.

BROCHURER

PRISLISTER

KATALOGER

BOGTRYKKERIET ATHENE A/S

SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

RADIO VATICANA

Søndag d. 29. dec. kl. 18,20—18,40 udsender den danske statsradiofoni i sammentrængt form de to sidste foredrag, som »den danske stemme« fra Vatikanet, fr. Finn Lyngø O.M.I., har holdt over Vatikanradioen. Foredraget, som er indtalt på bånd og lånt statsradiofo-

nien af Radio Vaticana, hedder: »Grønlands katolske middelalder set gennem Vatikanets arkiver«.

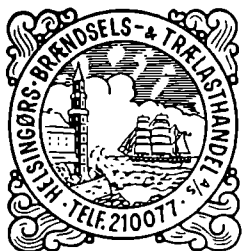
Vatikanradioens antenneanlæg er først net-op i disse dage bragt helt i orden, så det er muligt at høre stationen på enhver modtager af nyere dato. Altså først halvanden måned efter indvielsen af den nye sender er det blevet muligt for danske lyttere at høre den danske stemme klart.

Der sendes stadig på en for de fleste lyt-

teres vedkommende dårlig tid, nemlig den første og femte (hvis en sådan findes) onsdag i hver måned fra kl. 16,45 til 17,00 dansk tid; men fra begyndelsen af det nye år, antagelig fra februar, bliver sendetiden flyttet til kl. 22,00—22,15. Meddelelse herom vil senere fremkomme her i bladet.

Så snart de nye sendetider træder i kraft, agter man fra Vatikanradioen at starte en brevkasse, hvortil alle lyttere kan indsende spørgsmål.

Helsingør

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanegade 39 . Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Roskilde

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Roskilde Mejeri

Borgerdiget Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

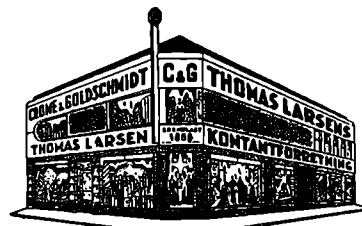
Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olg. 13, Tlf. 157. Leverandør

Skolebøger - Skolerekvitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepennne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 . Telf. 3131

Hjørnet af Algade og Olsegade
Bedste Indkøbssted i Roskilde

„BANEGÅRDENS RESTAURANT“ ODENSE

v/ Fritz Kapper

Et centralt spisested - et godt madsted - hyggelige lokaler og elskværdig betjening, men først og fremmest den gode mad og ren kaffe til rimelige priser ...

Svendborg

Ejvind Lambech

KAFFE . VIN . KONSERVERS
Møllergade 71 . Telefon 1044
Lev. til Sct. Maria Hospital

L. Larsen & Søn

Malermestre
Brogade 10 Telefon 1016
Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen
1. Kl.s KØD OG PAALÆG
Telefon 218
Leverandør til Sct. Maria Hospital

Støt annoncørerne

RESERVERET

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smede- og Maskinværksted, aut. Vand- og
Gaamester, Specialitet: Centralvarme
Kirkepladsen 6 . Nykøbing F. Tlf. 85 05 11

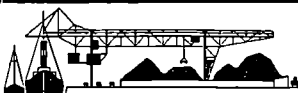
Johannes Madsen

Elektr. Installatør Nykøbing F.
Installationer
Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00
Leverandør til
de katolske Institutioner

Nakskov

A/s Nakskov Kullimport
Telefon Nr. 17

Chr. Steffensen

Herreekvipering
Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796
Leverandør

<p>Aalborg</p>	<p><i>Køb Hjemmets Udstyr hos</i> Thuen, Gravensgade 2</p>	<p>N. Nielsen & A. Brostrøm <i>Indh. A. Brostrøm Ing. M. af I.</i> Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester Sanitet - Centralvarme Algade 5B . Aalborg . Telefon 30433</p>
<p>Katolsk Ugeblad i ethvert katolsk hjem</p>	<p>Ferd. Færch & Co. <i>Tømrermester</i> Strandvejen . Telefon 301</p>	<p>Elmer Verner sen <i>I. Kl.s Kød og Paalæg</i> KASTETVEJ 51 Telefon 5660 Leverandør til Kamillians Klinikken</p>
	<p><i>Mathias</i> Christensen TLF. 2 15 56 ABSALONSGADE 14</p>	<p>M. Thomsen Støtt & Søn Murermester- og Entreprenørlørr. <i>Kong Christians Allé 6</i> Telefon 1992 & 4983 Aalborg</p>

<p>Kolding</p>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER Tøndervej 93, Kolding Telefon 2402</p>	<p>H. Overbeck <i>Aut. Installatør</i> Jernbanegade . Tlf. 3555 fl. lin. Lev. til Sct. Hedvigs Klinik</p>
<p>V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Delika- tesser, Tobakker og Cigarer <i>Hj. af Hollændervej og Kongebrogade . Telefon 698</i></p>	<p>M. Lauridsen <i>Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager</i> Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p><i>Bogladen med de mange Bøger ...</i> Barkholts Boghandel</p>

<p>Horsens</p>	<p>Edvard Petersen <i>Kul . koks . brændselsoilier</i> HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner</p>	<p>Reserveret</p>
-----------------------	---	--------------------------

<p>Esbjerg</p>	<p>K. J. Højland <i>aut. Vand- og Gas mester</i> Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel <i>Altid friske Varer</i> Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Esbjerg Andelsmejeri <i>Fineste Mejeriprodukter</i> Skolegade 39, Tlf. 144 Esbjerg</p>	<p>Viggo Christensen <i>Urmager, Optiker, Guldsmed</i> Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>	<p>N. A. Frederiksen Nørregade 65 . Tlf. 576 <i>Kolonial . Mel</i> Lev. til Sct. Josels Hospital</p>

<p>Aabenraa</p>	<p>Aabenraa Brugsforening Tlf. 2368 . Søndergade 16 Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik</p>	<p>Andersen og Meyers Eft. <i>Otto Larsen . Ramshered 31 . Telf. 22530</i> <i>Lys . Kraft . Varme</i> Leverandør t. Sct. Ansgara Klinik</p>
------------------------	--	--

<p>Aarhus</p>		
<p>Kød - flæsk - pålæg - salater Erik Carlsen Sdr. Ringgade 3 Tlf. 43385</p>	<p>Henry Carlsen Sdr. Ringgade 61 Tlf. 43857</p>	<p> Byens førende Tlf. 28700 (4 Lin.)</p>

bodsiver, som Helligånden selv vakte til live i dem ved, at de fordybede sig i disse bønner.

Det ville være en fejltagelse at tro, at det kun var i den officielle gudstjeneste, at Davidssalmerne skulle bruges. De har også deres plads i det private fromhedsliv. Gang på gang læser vi i kirkefædrenes skrifter, at biskopper og præster ned gennem de første århundreder opfordrede de troende til at benytte denne bønnebog også hjemme. Resultatet blev, at de kristne f. eks. i Lilleasien både hjemme, og når de skulle på torvet, sang Davidssalmer. I Palæstina gjorde bonden, medens han pløjede, høstfolkene, medens de sankede negene, og vingårdsmændene, der rensede vintræet med en kniv, ligesådan. I Italien ville en kristen have skammet sig, hvis han ikke havde endt dagens gerning med Davids salmer. Fra Ægypten hører vi, at ingen kunne leve i et kloster, hvis han ikke kunne de 150 salmer udenad.

Når kirkens lærere i gamle dage stod og forkyndte evangeliet fra prædikestolen eller skulle gendrive vranglærernes urigtige påstande, så tog de meget ofte deres argumenter fra salmernes bog, idet de ville følge Kristi og de hellige apostles eksempel. Det viser sig nemlig, at næst efter profeten Isajas' spådomme er ingen anden af de gammeltestamentlige bøger brugt så hyppigt i det nye testamente som Davidssalmernes. Således beholdt disse deres store betydning også i den kristne tid, ligesom de i så mange hundrede år til den Allerhøjstes pris havde lydt i templet i Jerusalem og i synagogerne rundt omkring i det hellige land og befæstet Israelitterne i deres tro, i deres håb og deres kærlighed til Gud.

Skulle disse kendsgerninger ikke give os et fingerpeg om, hvilke hjælpemidler vi har i vore dage for at sikre os mod den fare, som vi kender under navnet »landets afkristning«, og for at værne om vor kristne eksistens. Vi forsvarer os sikkert effektivt ved hyppig brug af salmerne, der jo ikke blot henvender sig til vor forstand, men også griber hjertet, giver fantasien herlige billeder og beriger hukkommelsen med fyndord, der altid med en ganske ejendommelig kraft vil gøre deres virkning. Selv om der er et og andet, der forekommer os fremmed og uvant, fordi salmerne er næsten 3000 år gamle, så skulle den slags ikke afskrække os. Ved at opbyde en lille smule åndskraft, vil disse vanskeligheder blive overvundet, og denne sejr føles som en ekstra stor åndelig berigelse.

Da offentliggørelsen af denne salmeskat blev påbegyndt i Ugebladet, skete det i det øjemed og i den forventning, at denne rigdom ville lokke en eller anden skrift- og sprogkyndig mand til at påtage sig udgivelsen af de 150 Davidssalmer i bønnebogsform. Hvad vore forfædre i troen har haft så megen glæde af, skulle ikke gå i glemmebogen hos os, men benyttes

DEN HELLIGE ELISABETHS KIRKE

Det er vel første gang, at der i Danmark er blevet indviet en kirke til den hellige Elisabeths ære. Ganske vist er det en lille kirke, men meget smukt beliggende mellem St. Elisabeths Hospital i Holbæk og søstrenes bolig. Venner af Elisabethinerne tænker med beundring på de ofre, som søstrene i nu 26 år har måttet bringe efter at have forladt deres moderhus i Breslau med en stor og herlig kirke og ombyttet den med det mindste kapel i hele Danmark. Der var trangt, tildels p. gr. a. de mange gudstjenestesøgende, og det virkede altsammen lidt trykket — bortset fra søstrenes bøn — deres timelange bøn i de små forhold — deres inderlige bøn, som nu har fået en bønørelse. Den 3. december indviede biskoppen den meget tiltalende lille kirke, assisteret af Holbæks sognepræst, pater Mesters; tre andre præster, som står søstrene nær, var tilstede foruden nogle af de mange ordenssøstre, der — som så mange andre mennesker — står i taknemlighedsgæld til Elisabethinerne for deres uovertrufne gæstfrihed og næstekærlighed. For Holbæks katolikker vil det utvivlsomt være en nydelse i fremtiden at kunne overvære gudstjenesterne i denne enkle lille kirke, der er så smukt og naturligt indføjede i helhedsbilledet. Kirkerummet er lyst og i ganske særlig grad har arkitekten haft held med sig ved loftets konstruktion og farve og ved den smukke gulvbelægning. Også alter og kirkebænke er enkle og rene i stilen. Bortset fra et par små ting i forbindelse med tabernakeludsmykning og korpus på et meget smukt egetræs kors samt det mindre heldigt løste belysningsproblem, hvilket jo vel overalt er smertensbarnet, kan den ny kirke vist siges at være en meget værdig ramme for det liturgiske liv og en rolig plet for stille og andægtig bøn.

Efter indvielsen og den hellige mes-

Det Danske Spejderkorps hædrer Fausbøll's minde

Bestyrelsen for Det Danske Spejderkorps havde besluttet at tildele afløede Henning Fausbøll korpsets højeste udmærkelse »Sølvulven« under et møde i november for københavnske spejderførere.

Dette blev forhindret ved det pludselige dødsfald, og i stedet har korpsets bestyrelse overrakt decorationen til de efterladte som en smuk anerkendelse af Henning Fausbølls indsats for spejderbevægelsen i Danmark.

med en lignende iver og så trofast gives videre til det næste slægtled. — Tænk, hvis en sådan bønnebog kunne blive julegave i 1958? F. K.

se lykønskede biskoppen søstrene og mindede i sin tale både om St. Frans Xaver — dagens helgen — som eksempel på sand apostolat og om Elisabeth af Thyringen — næstekærlighedens apostel — og samlede tankerne i adventstidens forberedelse og som indledning til Kristi billede i menneskers hjerner. — Der er mange, som i fremtiden vil søge til den lille kirke, og betydningen af det nye gudshus for søstrene, for katolikkerne i Holbæk som for mange søgende vil kun fremtiden kunne fortælle os om; men det var lykkelige søstre, der samledes om deres generalpriorinde, som var kommet fra moderhuset. Og de tilstedeværende gæster delte søstrenes glæde over opfyldelsen af deres hjerters allerstørste ønske — takket være — som biskoppen udtrykte det — søstrenes flid og nøjsomhed.

Knud Ballin.

Oversigt over året 1957

(sluttet fra side 592)

er i vækst og nyder fortsat voksende anseelse og at der arbejdes fundamentalt med ungdomsforeningerne og deres nuværende og kommende ledere. En bispetale i år netop til de unge viste vor overhyrdes interesse specielt for dette vigtige arbejde.

Og endelig vil vi ikke glemme bøgerne. Meget er der ikke blevet udsendt på vore egne forlag, dyrt som det er blevet at lade bøger trykke, men til gengæld har Don Bosco-bøgerne for de unge sat ind på et felt, hvor vi trængte mest til bøger, og disse bøger er både ved udvalgets lodighed og ved deres ydre fremtræden så mange lovord værd, at vi tør håbe på fortsat og voksende succes for dette foretagende. Til børnene har vi i år i hvert fald en katolsk julegave.

*

Alle de nævnte forhold, begivenheder og tendenser er ingen nyheder. Vi har noteret dem ned efter at have bladet i dette tidsskrifts egne spalter et år igennem. I mere end hundrede år har Ugebladet gjort dette arbejde, uge for uge, år for år, at fortælle kirkens løbende historie i den store verden og i vor egen lille kreds. Netop i år har vort gamle blad opnået en værdifuld anerkendelse af den internationale katolske presseorganisation i forbindelse med dennes kongres. Og med en tak til vore læsere, der muliggør dette arbejde i katolsk oplysnings og katolsk samarbejdes interesse afslutter vi vort tilbageblik med ønsket om fortsat godt følgeskab under et nyt års himmel.

Italiensk biskop anklages for æresfornærmelse

I industribyen Prato i Toscana har et ungt ægtepar rejst sagsanlæg for æresfornærmelse mod den derværende biskop, mgr. Pietro Fiordelli. Sagen vil komme for retten i Firenze i nærmeste fremtid. Klageren er en forretningsmand ved navn Mauro Bellandi, der er aktivt medlem af det kommunistiske parti og som ved indgåelse af ægteskab med Loriana Nunziati har vægret sig ved at lade sig kirkelig vie efter den obligatoriske borgerlige vielse. Begge ægtefæller er døbte katolikker og Loriana Nunziati var indtil giftermålet praktiserende katolik. Kommunisterne i Toscana har imidlertid i den senere tid — i den hensigt at begrænse biskoppens indflydelse i det stærkt kommunistiske Toscana — udfoldet energisk propaganda for den borgerlige vielse og tillige gjort alt for at højtideliggøre denne. Biskop Fiordelli havde derfor set sig foranlediget til inden det påtænkte ægteskabs indgåelse, at gøre Loriana Nunziati opmærksom på de kanoniske følger af den påtænkte borgerlige ægteskabsindgåelse for katolikker, men forgæves.

Efter den borgerlige vielse erklærede bruden ydermere, at hun vedblivende anså sig selv for at være en god katolik.

Denne sidste udtalelse har foranle-

URBI ET ORBI

Julemesse i Eurovisionen

Eurovisionen udsender i år midnatsmessen julenat fra det belgiske benediktinerabbedi Maredsous, nord for Namur. Udsendelsen begynder 24. december om aftenen kl. 23,55 og slutter kl. 1,00 (KNA).

diget de respektive kirkelige myndigheder til at gøre opmærksom på kirkenes lære i så henseende og det på en måde, der ikke var til at misforstå. Biskop Fiordelli gjorde det i en skrivelse til sognepræsten i Prato, som derpå lod biskoppens erklæring læse op fra prædikestolen og senere offentliggøre i sognebladet. Fra kirkelig side fremhæves det, at biskop Fiordellis skrivelse havde karakter af en konstatering af fakta og ikke fordømmende karakter.

Vatikanets blad, »Osservatore Romano«, beskæftigede sig i sidste uge indgående med hele sagen og fremhævede i sin omtale udtrykkeligt, at det i dette konkrete tilfælde drejer sig om et alvorligt anliggende. »Det drejer sig om intel mindre end kirkens frihed og om udøvelsen af dens rettigheder indenfor et område, der er dens eget« (KNA).

Apostolatet blandt arbejderne fortsætter stadig

Ved indsættelsen af en ny sognepræst i Trefoldighedskirken i Paris erklærede ærkebiskoppen af Paris, kardinal Feltin, at præsterne udover det almindelige sjælesorgsarbejde i særdeleshed må hellige sig apostolatet blandt arbejderne. Kardinalen udtalte endvidere, at visse metoder indenfor arbejdersjælesorgen — således som den må udføres i vor tid — er stødt på vanskeligheder og misforståelser selv hos de troende; de af kirken foretagne ændringer er imidlertid a udenforståede kredse blevet udlagt, som om kirken nu overlader arbejderne til deres skæbne. I virkeligheden er forholdet det, at kirken og dens præster altid vil hellige sig apostolatet blandt arbejderne, idet dette er deres ganske særlige opgave (KNA).

Nu er der ikke mere brug for Gud!

Den antireligiøse propaganda fortsætter med fuld styrke i Østtyskland, ikke mindst efter Sovjets succes med de kunstige måner.

Det østtyske ungdomstidsskrift »Der unge generation«, der er hovedorgan for den såkaldte »fri tyske ungdom« deltager ivrigt i den forstærkede antireligiøse propaganda, der i øjeblikket løber over hele Østtyskland.

I det nyeste hefte beskæftiger tidsskriftet sig med spørgsmålet: »Eksterer der overhovedet en guddommelig styrer af verdensaltet?« Tidsskriftet kommer til det resultat, at kristne verdensanskuelse er blevet i surd takket være de sovjetrussiske sputnikere. Man kan idag virkelig ikke mere for alvor hævde, at der er en guddom, som styrer planeterens gang siden at »de røde stjerner kredser om kring jorden efter egne love og i overensstemmelse med sovjetmennesk vilje«. Mennesket er gennem den sovjetrussiske socialisme blevet til en kæmpe, og det skyldes den omstændighed, at det idag »ledes af en videnskabelig verdensanskuelse, nemlig den dialektiske materialisme«. »Jung Generation« fortsætter med at sige, at nu er tiden inde til at man gør definitivt op med alle mystiske forestillinger. Efter Sputnik er det afgjort, at »Verden er ifølge sin natur rent materiel og bevæger sig efter egne love«. Der er derfor ikke mere brug for nogen Gud. Tidsskriftet bebrejder derfor den katolske kirke, at dens religiøse forestillinger stedse har været en stor hæmning for videnskab og forskning. Den katolske kirke har nedværdiget videnskaben til at være »tjenestepige for teologien« (KNA).

Paven kigger stjerner

Umiddelbart inden den Hellige Fader forlod sommerresidensen i Castel Gandolfo aflagde han besøg i det derværende Pavelige Observatorium, hvor man netop har fået installeret et nyt teleskop. Her foreviser observatoriets chef, pater Daniel O'Connell S.J. det ny teleskop for Paven.